

கணபதி துணை

பார்க்கவ புராணம் டு
எ ன் னு ம்

விநாயகபுராணம்.

இ ி

ஸ்ரீகைலாயபரம்பரை திருவாவதி துறையாதீனம்

கச்சியப்ப சுவாமிகள் செய்தருளிய

பாடலுக்கணங்க,

திருமழிசை

வயித்தியலிங்க முதலியார் குமார்

முத்துசாமி முதலியாரால்

வசனரூபமாகச் செய்யப்பட்டு

சென்னை-இட்டா

பாரததசாரதி நாயுடு அவர்களால்

ஸ்ரீ பத்மநாபவிலாச அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

◀▶◀▶

1911.

செய்து.

(இரண்டு ரூபா முத்திரை ஸ்டாம்பு)

விநாயக புராணமென்னுமிந்நூலின்

எழுபட்டர்

பாத்திய விக்ரையப் பத்திரத்தின் நகல்.

1908-ஆம் மேயி 5உ சென்னப்பட்டணம் பெத்துநாயக்கன் பேட்டை ஆசாரப்பன் தெருவு 84 - வது, நெம்பர்வீட்டில் ஸ்தாபித்திருக்கும் ஸ்ரீபத்மநாபனிலாசம் பிரஸ் தலைவராகிய இட்டா - பார்த்தசாரதிநாயுடு அவர்கட்கு ஷே யூர் ஷே பேட்டை குமரப்ப முதலிதெருவு 26 வது, நெம்பர்வீட்டிலிருக்கும் திருமழிசை-வைத்தியலிங்கமுதலியார் குமாரராகிய முத்துசாமி முதலியார் எழுதிக் கொடுத்த பார்க்கவபுராணமாகிய விநாயகபுராண வசன மென்னும் புஸ்தகக் காபிரயிட் விக்ரையப்பத்திரம் என்னவென்றால், இப்பவும் என்னால் இயற்றப்பட்டு என்பராலேயே ரிஜிஸ்டர் செய்து யான் உபயோகித்து வந்த ஷே விநாயகபுராண வசனத்தின் காபிரயிட் அவகாசமுதலானவற்றை நாளதுதேதியில் தங்களுக்கு விற்க விலை தீர்மானித்த ரூபா 200. இந்த ரூபா இருநூறும் தங்கனிடத்தில் நாளதுதேதியில் நான் பெற்றுக்கொண்டே னாகையால் இனி எனக்கும் அந்தப் புத்தகத்திற்கும் யாதொரு பாதத்யதையில்லை. ஆகையால் தாங்களே வேண்டுமான பதிப்புகளை 1905 - ஆம் ஆக்டோபர்மீ 1உ முதல் அச்சிட்டு அனுபவித்து மற்றும் உண்டான சுதந்தரங்களையும் பெற்றவேண்டியது. இதற்கு யாதொரு கலனுமில்லை, கலனுளதாகத் தோற்றம்பெய்தத்தில் நானே முன்னின்று தீர்த்துக் கொடுக்கக்கடவேன். இந்தப்படி என் மனோராஜியில் சம்மதித்து எழுதிக்கொடுத்த விநாயகபுராணவசனக் காபிரயிட் சுதந்தரத்தின் விக்ரையப் பத்திரம்

இப்படிக்கு,

தி. முத்துசாமி முதலியார்.

சாക്ഷிகள்.

ஜே. சேஷகிரி ராவ்.

சி. ராஜுமுதலியார்.

போ. பார்த்தசாரதி நாயுடு.

ணைபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விநாயக புராண வசன

படல அட்டவணை.

முதலாவது;

உபாசனா காண்டம்.

நெ	படலப்பெயர்	பக்கம்.
க	கடவுள் வாழ்த்து	... க
உ	நூல்விபரம்	... ச
ங	நூற்பயன்	... கூ
ச	அவையடக்கம்	... எ
ரு	நைமிசாரணியப்படலம்	... அ
கூ	புராணவரலாற்றுப்படலம்	... கக
எ	சோமகார்தன்வனம்புகுத்துணிந்தபடலம்	... கங
அ	சோமகார்தன் அரசியற்கைப்படலம்	... ககூ
கூ	பட்டாபிலேகப்படலம்	... உஎ
கௌ	வனம்புகுபடலம்	... உஎ
கக	பிருகுமுனியையடுத்தபடலம்	... நக
கஉ	இருவகவினையுமுனாததபடலம்	... நகூ
கங	சோமகார்த னேய்தீர்த்தபடலம்	... சஉ
கச	வியாசமுனிபிரமதேவணையடுத்தபடலம்	... சஅ
கரு	வியாசர் உபதேசம்பெற்றபடலம்	... ருச
ககூ	வியாசர் வரம்பெற்றபடலம்	... கூரு
கஎ	சோமகார்தன் முத்தியடைந்தபடலம்	... கூஎ
கஅ	மூவ ருபாசித்தபடலம்	... எஎ
ககூ	மூவர் வரம்பெற்றபடலம்	... அஉ
உௌ	விசுவரூபங்காட்டியபடலம்	... அங
உக	பிரமசிநுட்டிப்படலம்	... அஎ
உஉ	திருமணப்படலம்	... கௌ
உங	விண்டுசடாக்கர மனுட்டித்தபடலம்	... ககஎ
உச	விசுவாமித்திரனை விமனடுத்தபடலம்	... கஉஎ
உரு	தக்கன் பிணிரீங்குபடலம்	... கஙங
உகூ	முற்கலர் தக்கனுக்குபதேசித்தபடலம்	... கசக

படல அட்டவணை

நெ.	படலப்பெயர்.	பக்கம்
௨௭	வல்லாளன் வேதனை நீங்குபடலம்	.. ௧௪௪
௨௮	வல்லாளன் முத்தியடைந்தபடலம்	... ௧௪௮
௨௯	தக்க நரசாட்சிபெற்றபடலம்	... ௧௫௩
௩௦	விமலனுபதேசம்பெற்றபடலம்	... ௨௧௬
௩௧	உருக்குமாங்கதன்பட்டாபிஷேகப்படலம்	... ௨௧௮
௩௨	உருக்குமாங்கதன் சாபம்பெற்றபடலம்	... ௨௨௯
௩௩	நாரதர் சாபவிவரணமுரைத்தபடலம்	... ௨௩௪
௩௪	இந்திரன் சாபம்பெற்றபடலம்	... ௨௩௭
௩௫	அகலிகை சாபவிவரணமுரைத்தபடலம்	... ௨௪௫
௩௬	கௌதம ரூபதேசித்தபடலம்	... ௨௪௭
௩௭	இந்திரனுபதேசம்பெற்றபடலம்	... ௨௫௧
௩௮	இந்திரனுபாசித்தபடலம்	... ௨௫௩
௩௯	உருக்குமாங்கதன் முத்தியடைந்தபடலம்	... ௨௫௭
௪௦	கிருச்சமத ரூபதேசம்பெற்றபடலம்	... ௨௫௯
௪௧	கிருச்சமதர்வரம்பெற்றபடலம்	... ௨௬௪
௪௨	திரிபுரன் வரம்பெற்றபடலம்	... ௨௬௮
௪௩	திரிபுரனரசாட்சிப்படலம்	... ௨௭௩
௪௪	தேவர்கள் வரம்பெற்றபடலம்	... ௨௮௦
௪௫	விமலன் வரம்பெற்றபடலம்	... ௨௮௪
௪௬	திரிபுரதகனப்படலம்	... ௨௮௯
௪௭	உமையம்மை விநாயகவிரதங்கேட்டபடலம்	... ௨௯௮
௪௮	விநாயகசதுர்த்தியனுட்டித்தபடலம்	... ௩௦௭
௪௯	கர்த்தமன் விநாயகசதுர்த்தியனுட்டித்தபடலம்	... ௩௧௮
௫௦	நளன் விநாயகசதுர்த்தியனுட்டித்தபடலம்	... ௩௨௦
௫௧	சந்திராங்கதன விநாயகசதுர்த்தியனுட்டித்தபடலம்	... ௩௨௨
௫௨	சண்முக ரனுட்டித்தபடலம்	... ௩௨௫
௫௩	மன்மதனுருவம்பெற்றபடலம்	... ௩௩௧
௫௪	ஆதிசேகனனுட்டித்தபடலம்	... ௩௩௬
௫௫	இந்திரவிமானம் மண்ணிழிபடலம்	... ௩௩௯
௫௬	புருஷண்டி சங்கட்டசதுர்த்தியனுட்டித்தபடலம்	... ௩௫௦
௫௭	கிருதவிரியன் வம்புரிபடலம்	... ௩௫௨
௫௮	அங்காரகனுபாசித்தபடலம்	... ௩௫௪
௫௯	சந்திரனனுட்டித்தபடலம்	... ௩௫௮
௬௦	விடைகரம்புலிச்சிவிடுபடலம்	... ௩௬௨
௬௧	தூர்வை வருச்சினைப்படலம்	... ௩௬௬
௬௨	தூர்வை யாசகப்படலம்	... ௩௬௯

படல அட்டவணை.,

நெ.	படலப்பெயர்.	பக்கம்.
சுந	தூர்வைதுலையேற்றுப்படலம்	...
சுச	வன்னிமகத்துவப்படலம்	நகசுச
சுரு	வாமனர்வரம்பெறுபடலம்	நகசுஅ
சுசு	கீர்த்திமகப்பெறுபடலம்	சு0ரு
சுஎ	விடரீங்குபடலம்	சுகச
சுஅ	சமிமந்தாரவுற்பத்திப்படலம்	சுகஅ
சுசு	தேவர்கள் சாபந்தீர்த்தபடலம்	சுஉக
எ0	கிப்பிரப்பிரசாதன் வரம்பெறுபடலம்	சுஉஅ
எக	கிருதவீரியன்மகப்பெறுபடலம்	சுநஉ
எஉ	இந்திரவிமானம்விண்ணெழுபடலம்	சுநஅ
எந	சூரசேனன்முத்திப்படலம்	சுருசு
எச	பரசுராமன்வரம்பெறுபடலம்	சுகுஉ
எரு	இராவணன்பூசித்தபடலம்	சுசுசு
எசு	அகத்தியர்பூசித்தபடலம்	சுகசு
எஎ	காசிபர்முதலியாரனுட்டித்தபடலம்	சுஅந
எஅ	சுகத்திரநாமப்படலம்	சுஅஎ
	இரண்டாவது, இலீலாகாண்டம்.	சுகுஉ
க	வக்கிரதுண்டவிநாயகர்திருவவதாரப்படலம்...	உ
உ	சிந்தாமணிவிநாயகர்திருவவதாரப்படலம்	ந
ந	கஜானனவிநாயகர்திருவவதாரப்படலம்	நகசு
ச	விக்கினவிநாயகர்திருவவதாரப்படலம்	சு0
ரு	மயூரேசவிநாயகர்திருவவதாரப்படலம்	எசு
சு	பிந்தியமயூரேசவிநாயகர்திருவவதாரப்படலம்	ககஉ
எ	பாலசந்திரவிநாயகர்திருவவதாரப்படலம்	உ0ந
அ	தூமகேதுவிநாயகர்திருவவதாரப்படலம்	உ0ச
சு	கணேசவிநாயகர்திருவவதாரப்படலம்	உஉஎ
க0	கணபதிவிநாயகர்திருவவதாரப்படலம்	உஉஅ
கக	மகேசுந்திரவிநாயகர்திருவவதாரப்படலம்	உசச
கஉ	உமண்டிவிநாயகர்திருவவதாரப்படலம்	நஅ0
கந	வல்லபைவிநாயகர்திருவவதாரப்படலம்	சு0ரு
கச	வேதவியாசருபதேசம்பெறுபடலம்	சுஉந

கணபதிதனை.

சிறப்புப்பாயிரம்.

இஃத.

இயற்றமிழ்சிரியாகிய

திருத்தணிகை.

விசாகப்பெருமானாயர் அவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

—:0:—

நிலமண்டில வாசிரியப்பா.

வர்தருகமலக் கண்ணனெண்கண்ணன், பார்தனையகழந்தும்பநர்
துங்காணுத், திங்களணிந்த செஞ்சடைக்கடவுள் புங்கமலர்கொடு
பூசையுஞ்றி, மும்மாதிலு முருக்கிடநின்ற, பெம்மானைங்கரன் பீடு
றுசரிதையைப், பூதரவில்லிதாள் போற்றுமன்பினு, மாதவப்பிருகு
மாமுனியென்போன், பூமிகார்த்தனைநிகர் சோமகார்த்தற்கு, நேமிசூழ்
தருநெடுநிலவரைப்பில், ஆரியமொழியிலருளியபடியே, நாரியோர்பா
க ன்றாளன்றிப், பிறவோர்பற்றும் பேணிடாளுநன், துறவோர்வா
முந் துறைசையம்பதிவாழ், கச்சியப்பனங் கவிஞர்கோன் புலவர்,
உச்சிமேற் கொள்ள வுயர்தமிழ்ச்செய்யுளான் மொழிபெயர்த்துரை
த்த முதுநூலதுதான், வழியறிந்துணரவடுவிலைந்தியலங், கற்றோர்
சிலர்க்கே யன்றிமற்றோர்க்குத், தெற்றென வுணருந் திறத்ததன்ற
தனல், வள்ளவாய்க் கமலத் தஞ்சிறைவண்டு, தெள்விளிமுரன்று
தேம்பிழியூற்ற,முறுக்கவிழ்ந்தொழுநுறப்பெருவாரிக், கருங்கமுன்
மள்ளர் செங்காலன்னம், இரங்குறப்பயிற்றியவெழில்பெறுகமுனிக்,
கட்டியைக்கரைப்பக் கரைவழுக்ககல, மொட்டலர்துடவைமுதிர்நா
துகுக்குஞ், சீரைக்காட்டுந் திருந்துசெல்வக், காரைக்காலிற்கலந்
துவாழ்வுறுவோன் வியனட்பெமக்கெமக் கென்னமேதினியோர், நய
நட்டியீக்கொரு நயனப்பவள்ளல், தகைமைவிளக்கியதனிமைந்தன
கிப், புகாறு செந்நாப் போதார்புகன்ற, தக்கார்தகவில ரென்பதவர
வர், எச்சத்தாற்காணப் படுமெனுந்தெய்வப், பொய்யாமொழிக்குப்
பொருந்திலக்கியமாய், எய்யாவைய மின்புற வுதித்தோன், மாற்றரு
நிறப்பின்வருந்தியோர்போதுவன், தேற்றவர்தமையவ ரேற்றநாட்டா
னென, வேற்பவர்க்காக்குறு மிசைபுகழாளன், நூலினலனெனதுண்
னிதிற் புணர்வோர், பாலினிசைந்த பண்புடைப்பெரியோன், இகல

சிறப்புப்பாடல்கள்

றுசிலனடிச் சன்பருக்கினியனார், துகளறி குமாரச் சுவாயின்னல், பூர்க்கவபூர்ணப் பனுவலதனின், பார்த்துமிலைமறை காயெனவமைந்த, அறமுதனன்கு மையமுன்முன்று, மறமுறைவெளிள்ளிட மலை யெனவாங்கு, யாவருந்தேறி யெளிதுணர் வகையின், மேலுச்செய்கென விளம்பினனாகத், தொகுத்தன விரித்துழ் விரித்தன தொகுத்தும், வகுத்தனன் வசன காவியமாகக், காவியங்கண்ணினர் கவின் கவர்வுறபாக் கோவியந்திகழுமொளிர்மணிமாடமுஞ், சிறையளிபாடு நறைகமழ்சோலையும், முறையுளியழாதமறையவராதி, நாற்பால்வருணமு நண்ணிவாழ்மறுகும், நூற்பாவனைத்து நுவன்றிகழகமுந், தெற்றியம்பலமுஞ் சித்திரகூடமும், உற்றிடுமழிசை யொண்பதியுடையான், எங்கும்புகழ்பெறு செங்குந்தர்கடம், பொங்குமாபின்ன் பொறைநிறைவுடையோன், பதிமுதன்முப்பொருட் பான்மைதேற்றுபு, சதிருறுதலமோ ராறினுந் தான்றுஇ, இரும்புநீருண்டென வின்னுயிரின்பப், பெரும்பரலகரியிற் பெபரானிழுங்கிப், பகைபெறுபவததுயர் பாற்றிவீடளிகஞ், தகைபெறுவிர சைவசிகாமணி, மூலவல் லிருக்கிடந தெழுந்துயிர் முமமலத், தூலபந்தத்திற் சுழலுறச் சுழற்றும், ஒருமூவ்ணையையுந் திரிகடுகம்போன், நெருசிவங்குருமுத லுயர்மூவடிவாய்த், தன்னருளியலான் மன்னுட லுயிர்பொருண், மூன்றையும்வாங்க முததுயரொருவி, மூன்றியற்க லுவாமூவாமூலிலை, யுறுமெனவுணர்நதவ் வுறுதிநாடிய, மறுவறுமனத்தன்மலிநீர்வரைப்பிற், சிவசாதனமே தவசாதனமெனக், கொள்ளுதலதுவே குணமாண்டோக, டெள்ளிய நெய்யெனத்தேர் இத்தனை யுடைபார், சங்கம மெனவே தாவின்னுணர்ந்தச், சங்கமந்தனக்குறு தனிப்பொரு ளென்போன், சற்குணநிறியெனச் சாற்றுநர்சாற்றுந், தற்குணந்தீர் இப் பின்காட்டாவேதி, ஏருறுவயித்திய விங்கவேடவத்திற், சீருறுவுதித்தோன் சிவன்ருளிணைமலர், மறவாவுளத்தன்மாசறுமதிஞரோ, நெவாயென்று மொழுகுறுபண்ணின், உயர்ந்துபேர்மாற்றி னுயர்மக்கட்கு, முந்நூல்கிளநத முறைப்படித தொகுத்துப், பொதுவறவளர்க்கு முதுநோன்புடையோன், எப்பொருள் யாவர்வாய்க் கேட்பினு ம்பொருண், மெய்ப்பொருள்களனுறு மீக்கர்மதியான், இம்பரினுரைவலா நிலரெனுமீழுகற, உம்பரிம்பரினுறவந் தெய்திய, உத்தமக்கவிஞ்ஞ மொளிர்குணமேரு, முத்துச்சரமி யென் முதுபுகழோனே.

சிறப்புப்பாடியும்

முற்றிற்று

கணபதிதுணை .

திருச்சிற்றம்பலம்.

—

ப ர ர் க் க வ பு ர ர ண ம்

என்கின்ற

விநாயகபுராணவசனம்.

—

கா ப் பு

திங்களணி சடைப் பெருமான் பூசை யாற்றித்
திரிமதிலுங் கடந்திடமுன் நின்றான் யாவன்
றங்குகடற் புவிவரைப்பி னெடியோ னாதி
சகலருக்கு மூறுதவிர்க் கின்றான் யாவ
னங் சவன்மெய்ச் சரிதமொழி பெயர்ப்ப வேண்டி
யவனடியே சரணாக வடுதது னேற்கு
மங்கலசந் மயமதீரத் தமிழ்ச்செம் பாடல்
வாரிமட மடையுடுத்து வளரு மன்றே

—

கடவுள்வாழ்த்து

விநாயகர்

அகரமென வறிவாகி யுலக மெங்கு
மமர்த்தகர வுகரமக ரங்க டம்மாற்
பகருமொரு முதலாகி வேறு மாகிப்
பலவேறு திருமேனி தரித்துக் கொண்டு
புகரில்பொரு ணன்கிணையு மிடர்தீர்த் தெய்தப்
பேற்றாருந் கறக்கருணை புரிந்தல் லார்க்கு
கீதரினமறந் கருணைபுரிந் தாண்டு கொள்ளு
திருமலனைக் கணபதியை நினைந்து வாழ்வாம்

விநாயகபுராணம்.

சி த் தி பு த் தி.

வேறு.

கருணைமதம் பொழிமுகத்துக் கணைசாவர் தமக்கறிவுந் தொழிலு மான
வருனெனுமுண் மையையெவரு மறியவவு ருமையினவ தரித்த ஞான்று
மொருமுனியோம் பியதழலி னவதரித்த ஞான்றுமுட னுகித் தோன்றித்
திருவுளத்தின் வழிநிற்குஞ் சித்திபுத்தி யெனுமிவர்தான் சென்னிசேர்ப்பாம்.

ப ர சி வ ம்.

பூமாத தனைமணந்த புயல்வண்ணப் பெருமானும் புலவர் போற்று
நாமாது தனைமணந்த நான்முகனும் போர்மாதா யக்கு மெண்டோட்
கோமானுந் தானேயென் றுணர்த்துதற்கே பிரணவகுஞ் சாமாய்த்தோன்றி
மாமாவின் முகத்தான யுயிர்த்தான நனைந்திறைஞ்சி வழுத்து வரமே. (க.)
தேரேறி வரும்பரிதி மண்டிலத்துஞ் செழுமதிமண் டிலத்துஞ் சீர்கொண்
டேரேறி வருங்கணன்மண் டிலஞ்சத்தி மண்டிலத்து மென்க னானு
நீரேறி வருமரியு முருக்கிரனு மகேச்சுரனு நிலவச் செய்து
நாரேறி வருமவர்த முளத்தமரெண் குணத்தான நயத்து வாழ்வாம். (சு)

சி த் தி பு த் தி.

வேறு.

சத்தியாய் வித்துவாய் மனோன்மனியாய்த் தயங்கிய மகேசையா யுமையாய்
சித்தில வடத்தாய் முகிழ்முலைத் திருவாய் கெடும்புகழ் வாணியாய் வேறு
யெத்திற மிறைவ னின்றன னவனுக் கியைதா வத்திற நின்ற
மெத்திய வுயிரின் மலவிருந் கெடுத்து வினக்குபு ரணியையேத் தெடுப்பாம்.

ந டே க ரீ.

வேறு.

மூத்தமக னிடத்தார்வ மீன்றெடுத்த பிதாமகற்கு முதிரு மாற்றும்
பூத்தபொழிற் செண்ணாகர்ப் புருந்துபிர சன்னமுகப் புத்தேனன்ப
கோத்தெடுப்பப் பிரசன்ன மாயிருக்கு மாலயத்து னெய்தி மன்றுட்
கூத்தியற்று மிளைப்பாறுஞ் சிதம்பரே சுரர்மலர்த்தான் குறித்து வாழ்வாம். (i)

சிவகாமசுந்தரி.

சேதனசுந் திரகலையுந் தினகரன்வெம் மையுங்கணலிற் செறிந்த தேசம்
போதனவு நறுமணமும் போலிறைவன் குணமான புனிதை வேறுய்
கோதனவு முயிர்வெத்தைத் காமுறவே சிவகாமம் கொண்டு நின்ற
காதனவுந் சருத்தடங்கட் சிவகாம சுந்தரியைக் கருத்துந் வைப்பாம். (அ)

குமரவேள்.

மார்த்துணைத்த கணையானுஞ் சோவெறிந்த திறலானு மதிக்குந் தோறுஞ்
சொத்துளக்க விலகடலுஞ் சேனிகத்த பெருவரையுந் திறத்திற் குன்றக்

கடவுள்வாழ்த்து.

௩

கர்த்தாக்கும் குறமுனிக்கும் கருத்தின்மயல் பூட்டியகை தவஞ்சால்வெற்பி
ஊர்த்துனைத்த சேயிலேவெல் வலனுயர்த்த வினையவனை யுனத்துள் வைப்பாம்

திருக்கேளுவார்ப் பிள்ளையார்.

மறைசெறியிற் பிறழாத வேதியாண் பால்கறந்து வெளவுத் தீங்கு
முறைபுரியத் தக்கதென வடுத்தித் துப் பாகலத்தை முனிந்த தானை
பொறையுடன்மண் ணிடைப்புரள விருதாரு மாவெறிந்த பொல்லாத்திங்கு
மிறையவன்மெய்ப்பணியாகவிரும்பத்தையடைந்தவரையிறைஞ்சுவாழ்வாம்.

திருநந்திதேவர்

வேற

வெள்ளி மால்வரை விமலனார் விளம்பிய வேதந்
தெள்ளு மாகம புராணங்கள் செழுங்கலை பிறவு
முள்ள வாறுதேர்ந் துலகெலாம் வழங்கமுன் னுரைத்த
வள்ள லாகிய நந்தியன் குரவனை மதிப்பாம். (க0)

சமயதூவரீ.

பருவ மேது மிலார்புகும் பசமதப் பொருள்கள்
கருதி யோம்பவொண் ணாதெனக் கண்ணுதற் பெருமா
னருளி னாற்பல வதிசயச் செந்தமிழ் பாடிப்
பொருளி தாமெனத தெரித்தநால் வர்களையும் புகழ்வாம். (1)

மேய்கண்டதேவர்

சிறிய வாடியிற் பெரிய மால்வரைப் பொருள் செறிந்தாங்
கறிவு தூல்களின் முடிவெலா மகப்படித் தவற்றி
னெறியெ லாம்விளக் கியசிவ ஞானபோதததைக்
குறிசெய் தீந்தமி ழாலுரை குரவனைப் பணிவாம். (க2)

நமச்சிவாயதேசிகர்.

வேற

இருவினை யநாதி நின்றற் கேதுவு மிருளநாதி
மருவிய செயலு நீங்கும் வண்ணமு மற்றுந் தேற்றி
யருள்பதித் தெனையு மாட்டுகோண் டாவடு துறைக்கண் வாழார்
திருவளர் நமச்சிவாய தேசிகன் மலர்த்தாள்போற்றி (க௩)

கடவுள்வாழ்த்து.

முற்றிற்று

விநாயகபுராணம்.

நூ ல் வி வ ர ம்.

— * . —

“தொகுத்தல் விரித்த றெகைவிரி மொழிபெயர்ப் பெனத்தகு நூல்யாப் பிரிரண் டென்ப” என்பது கொண்டு சைவசித்தாந்த வேதாந்த சமாச குணரத்ந ஞானதீபகராய், திருவாவடுதூறையாதினத்தின்கண் எழுந்தருளியிருந்த கச்சியப்ப சுவாமிகள்பால், தயிர், நெய், தேன், கன்னல் என்னும் ஐங்கடலையும் கடைந்து அமுதெடுத்தளித்ததுபோல எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி, என்னும் ஐந்திலக்கணமாகிய கடலைக்கடைந்து, முற்காலத்தில்வட மொழியிற் சொல்லப்பட்டிருந்த விநாயக மான்மிய மென்கிற வழத்தையெடுத்து யாவரும் இன்போடு செவிமடுத துண்ணத்தக்கதாகத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தருளினார்

அஃது மொழிபெயர்த்துச் சுமார் நூறுவருடமாகியும் இதுகாறும் அதுபத்தியரூபமா யிருத்தலால், ரிகண்டு கற்று இலக்கிய ஆராய்ச்சி செய்து, இலக்கண நூல்களிலே பயின்று அடி தொடை முதலிய சந்திகளைக்கூட்டியும் பிரித்தும் உணர வல்ல வித்துவான் களுக்கேயன்றி ஏனையோர்க்குச் சிறிதும் பயன்படாதிருக்கின்றது. அவ்வித்துவான்களுக்கும் நோய், கவலை, மூப்பு முதலிய ஏதுக்களால் விவேகங் குறைந்த காலததுப் பிரயோசனப்படாது.

கற்று வல்லோர் சிலரேனுங் கற்று வல்லோ ரல்லாதார் பலருக்குத் தாமே யுணர்த்தவும், அக்கற்றுவல்லோ ரல்லாதார் கற்று வல்லோரைத் தாமே யடைந்து உணரவும், அஃது பெருங்காவியமாகியும், அரியநடையாயும் இருத்தலினால் மிகுதியுங் காலத்தைநோக்கி மடிசெய்கின்றனர். அன்றியும்க் காவியத்தில் வியாச முனிவருக்குப் பிரமதேவ னுணர்த்தியவாறு பிரகு முனிவர் சோமகார்தனென்னும் ஓரரையனுக் குணர்த்தியபடி சூத புராணிகர் நைமிசா ரணியமுனிவர்கட்குச் சொல்வதற்குமுதலிலெடுத்து, முடிவில் அதனைப் பத்தியோடு கேட்ட மஃத்துவத்தால் வியாசமுனிவர் வரம்பெற்றதையுஞ் சோமகார்தாசன்முத்தியடைந்ததையுங் கூறியிருப்பதன்றி, அதற்கு வகுத்திருக்கின்ற காண்ட மிரண்டனுள் உபாசனா காண்டத்திலுள்ளபடலங்கள் பெரும்பாலும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்ச்சி பெற்றுச் சொல்வோரையும் கேட்போரையும் பலரால்

வருவிக்கின்றன. இவைகளையெல்லாம் புலமையின் மிக்கார் அறிந்து கொள்ளுவரேயன்றி ஒழிந்தோர்கள் யாவரும் ஆங்காங்குச் சொல்வோரையுங் கேட்போரையுங் காணாது மயங்குவர்.

அதனால், “பழைய கழிதலும் புதியன புகுதலும், வழுவல காலவகையினுனே” என்பதுகொண்டு பத்திய ரூபமாயிருக்கின்ற அக்காவியத்தை நிறைந்த கல்வியையுடைய வித்துவான்களும், குறைந்த கல்வியையுடைய பிறரும் எக்காலத்தாந் தாமே எளிதில் ஐயந்திரிபின்றி யுணர்ந்து, தன்மார்த்த காமமோக்ஷமாகிய நான்கு புருஷார்த்தங்களையு மடைந்து உஜ்ஜீவிக்ஞமாவும், ஒருவாற்றாணும், தமக்கு நிகரில்லாதவராகிய விநாயகக்கடவுள் இன்ன தன்மையர், அவரை வழிபடத்தக்க நெறிகள் இவ்வகையின, அவர் செய்தருளிய திருவியாடல்கள் இத்தகைமைய, அவைகளை யுணர்தலால் வரும்பயன் இவ்வியல்பிற்று என்று அறியும் ஒள்ளறிவின்றிக் கல்வியின்மையையே தலனாகவுடைய வெள்ளறிவினராகிய ஆடவரும் ஸ்திரீகளும் பிறரைக் கொண்டேனும் வாசிப்பித்து உணருமாவும், முற்காலத்திற் பிரமதேவனாலும், பிருகுமுனிவராலுங்கேட்டுணர்ந்த முதலதிகாரிகள் இருவரையும் அந்தப் படலங்களின் முதலினுங்கடையினும் வருவிக்கின் வியர்த்தமாய்ப் பெருகுவதன்றி வாசிப்போருக்கும் வெறுப்பினை யுண்டாக்கு மாதலால் அவர்களை இடையிற்றழுவா தொழிக்கும் வண்ணம் பன்னிரண்டு படலங்களாக விருக்கின்ற அவர்கள் சரித்திரங்களை நூன்முகத் துறுப்புக்களுள் ஒன்றாகப் புராண மகத்துவமாக்கி அதனை நான்குவகைச் சரித்திரினால் முடித்தும், அவைகளில் விரிந்து அமைந்துகிடக்கின்ற அலங்காரமுதலியவைகளையெல்லாம் அங்ஙனம் பெருகாதவண்ணத் தொகுத்தும், தொகுத்திருக்கின்ற ஏனையபடலங்களில் அவைகளைவிரித்துப் பிற்காலத்திற் சூதபுராணிகரா லுணர்த்தப்பெற்ற சவுனகாதி முனிவர்சுனைமாத்திரந்தழவி யொரோவீடங்களில் இன்றியமையாச் சிறப்பினரா வருகின்ற கீளையதிகாரிகளை ஆங்காங்கு முடிவினுங்கடையினும் வருவித்தும், உபாசனா காண்டத்திலுள்ள ஐம்பத்தொன்பது படலங்களினுற் காவியதலைவர் திருவுருக்கொள்கின்ற படலங்க ளொழிந்து ஏனையபடலங்களை அவ்வவற்றின் தொடர்பின்படி யுணர்த்தி நார்பது படலங்களாக்கியும், லீலாகாண்டத்திலுள்ள பன்னிரண்டு படலங்களையும் அவ்வாறே யமைத்தும் அவ்வவ்வமைப்புகளிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தொகைப்பொருள்

விதாயகபுராணம்.

களையெல்லாம் பிரித்தும், பிரிக்கப்பட்ட பொருள்களினுடைய பயன்களையும் அவ்வவற்றினடியிற் காட்டியும், ஆங்காங்கு தேர்த்தி ரமாகவுஞ் சாத்திரமாகவுங் கூறியிருக்கின்ற செய்யுட்களையெல்லாம் யாவருந் துதிக்கவுஞ் சிந்திக்கவும் உபயோகமாதற்பொருட்டு வேறு படுத்தாது விடுத்தும், பெரும்பான்மை சந்தி விகாரங்களின் றிச் சிறுபான்மை ஆவசியமாகிய திரிசொற்களையும் வடசொற்களையும் பிரயோகித்துங் சுத்தியருபமாக இயற்றப்பட்டது.

பிரணவப் பொருளாய்ப் பேதம பேதமே பேதா பேதம்
வரமலி பொருளா யொன்றாய் வரம்பிலா வின்ப மாகும்
பரவிய வைங்கைப் புத்தேன் மான்மியம் பகரு நீரால்
விரவிய பார்க்க வத்தை விநாயக புராண மென்பார்

தூற்பயன்.

நித்தியமாய் நிர்க்குணமாய் நின்மலராய் நிரஞ்சனமாய் நினைவுக்கெட்டாச்
சுத்தியமாய்த் தற்பரமாய்த் தத்துவமாய்ச் சச்சிதா னந்த மாகி
யத்துவிதப் பொருளாகி யகண்டபரி பூரணமா யமல ஞான
மெத்தியவுள் ளகத்தமர்ந்த விநாயகமான பியந்தவத்தோர் விரும்பிக்கேட்பார்.

வீருத்திரனைக் கொன்றானு நான்முகனு மதுஷயிரை வீட்டினானு
முருத்திரனும் வழிபடுமா றெங்குமொரு தனிமுதலா யுலகுக் கெல்லாங்
கருத்தனாமாய் விளையாடுங் கணபதிமான் மியங்கணக்கில் பிறவி தோறும்
பொருத்தமுறத் தவம்புரியார் விரும்பினுமற் றவுச்செவியிற் புகாதோர் ஈனாம்.

எவனுடைய வாணியினும் பிரமனுக்குச் சிறுட்டியுமெவ் வுயிரும் வாழ
வுவனுமுயர்த் தவர்களிப்பு முருத்திரனுக் குலகமெலா மொடுக்கும் வீறும்
பவனுனுக்கு வீசதலும் பாற்கரற்குச் சரித்தலும்பன் னானும் வைகு
மவனுடைய மான்மியத்தை நாத்திகர்பா தகர்முதலோ ரறிய மாட்டார். (1)

மறையிடத்து மரியயனிக் திரனாகி யமரம்மதி யிடத்துத் தோன்ற
துறையுமொரு பொருடண்ணை வழிபடுவோர் தமக்கருளா லுருவு கொண்டு
நிறையவரங் கொடுத்தசரித் திரமனைத்தும் விளக்கிநிலை பேறு செய்த
குறையறையிப் புராணத்தைக் குறித்தவர்க்கு காற்பயனுங் கூடு மன்றே. (2)

அவையடக்கம்.

பிரணவ சொருபியாகிய விநாயகக் கடவுளது மான்மியத்தை ஆரியபாடையினின்றும் திராவிட பாடையின்கண் மொழிபெயர்த்துவிடவான் புகுநத புலவர் பெருமான் கச்சியப்ப சுவாமிகள், தம்மை வழிபடுவோர்க்கு எல்லாக் கலைஞானங்களையும் வரையா தளிக்கவல் னோரில் வள்ளற்றன்மையை யுடையாராகி யிருந்தும் அக்காவியத் திற்கு அவை யடக்கங்கூறுவான் றொடங்கினர்

அறுசீர்க் கழிநேடி லடி யாசிரியநீத்தம்

சிற்பநூல் வழியிற்செய்த வருவெனச் சிற்பஞ் சாராப்
புற்பொரு ளருவு மைக்கைப் புண்ணியன் புணர்ந்து நிற்பி
னற்புதப் பூசை கொள்ளு மவன்புக முறைத லாலே
நற்பதம் புணர்த ராவென் பாடலு நலத்த தாமே

ஒருபொருண் முழுதுங் காணு ருபொரு ளியல்பு கூறக்
கருதுவ ரல்லர் மேனாட் கண்ணுதற் பெருமான் ருனு
மருவிடை யூறுகண்டு வணங்கினு னென்ற லந்தப்
பொருவிலி கதையான் கூறப் புகுந்தது நகைய தாமே

என்றாராயின், அவர் மொழிபெயர்த்தருளிய அக்காவியத்தை யுபான் வசனமாகவரையத் துணிந்தமை அகரவருக்கமெழுத அறி யாதானொருவன் அரியதிருமுறைக்கு உரை வரையக் கருதினமை போலும். ஆயினும், ஆவீன்பால் அசுததமாகிய மட்கலத்திற்பெய் திருக்கிறும் அப்பாலின் பெருமையினையறிந்தோர் மட்கலத்தினது சிறுமையை நோக்கியொழியார்கள் அதுபோல யான் கூறும் இவ் வசன காவியமானது பொருட்சோர்வுமுதலிய குற்றங்களால்நிறை ந்த புன்சொல்லா லாயினும் அஃது தம்மோ டொப்பாரு மிக்காரு மில்லாத விநாயகக்கடவுளது பெரும் புகழோடு கலந்திருத்தலின், ஐவித விலக்கணங்களுையுமுணர்ந்து, சிங்காரம் வீரியம் பெருநகை, கருணை, இரோஸத்திரம், குற்றை, சாந்தம், அற்புதம், பயம் என்கின்ற நவரச வலங்காரங்களோடுஞ் செய்யுள் புனைவ வல்ல கவிவா ணர்க ளாயினோர் அக்குற்றத்தையோக்கி யொழியார்கள் குணத்தி னையே பாராட்டுவார். ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல் காப்பியர் நூற்கும் ஓர் குற்றஞ் சாதிக்கத் துணிவரென்பதற்கு “உண்டு குண மிங்கொருவர்க் கெனினுங்கீழ்க்-கொண்டுபுகல்வதற்குற்றமே-வண்டு மலர்ச், சேக்கைவிரும்புஞ் செழும்பொழில்வாய் வேம்பன்றோ-காக்கைவிரும்புங்கனி.” என்று அவரை நோக்கிப் பழையாரும் என்னி யிருத்தலே சான்றும்.

நைமிசாரணியப்படலம்.

திருத்தகு மார்பன் வேதன் சிவபிரான் மூவரோடு
 விருத்திர னாவி யுண்டோன் விண்ணவர் பலரு மேனி
 யிருத்தலின் முனிவர் வேள்வி யிலங்குநாற் மிசமாங் காண
 முருத்தகு மேரு வொக்கு முருவமாத் திரமே வேறு.

உலகங்களிற் சிறந்து கோடி சூரியோதயம்போல விளங்குஞ் சத்தியலோகத்தில் தவத்தர், தேவர், குமார வருக்கங்கள் சூழ, பொற்பிரகாசமாக விளங்குஞ் சபாமண்டபத்தின் முகப்பில் நவரத்தின மயமா யோங்கிய சிங்காதனத்தின்கண் கலைமகள் சமேதனாய் வீற்றிருக்கின்ற பிரமதேவனை முன்னொருநாள் இல்லறங்களை வழுவின்றி யோம்பிய முனிவர் கணங்கள் வந்து சேவித்துப் போற்றி விண்ணப்பஞ் செய்ததாவது, சுவாமீ! இதுகாறும் கிருகத்தாச்சிரமத்தி னின்றனம் இனி யரிப தவங்களைச் செய்து, முத்தியிளையடைய விருப்புற்றன மாதலால், அதற்குச் சிரேட்டமாகிய தலமொன்றை யறுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமெனப் போற்ற, பிரமன தற் கிரங்கி ஒருதருப்பையினை வட்டமாக்கி நிலத்திலுருட்டி, மாதவரே! இதனைத் தொடர்ந்துபோவிரேல் இது நின்றவிடம் பவித்திரமாகும் அத்தலத்தில் வதிந்து தவங்களைச் செய்யக் கடவீர்களென்று சொல்ல, அத்தவத்தர்சேவிதது விடைபெற்று அத்தருப்பைச் சக்கரத்தின் பின்சென்று அதுரின்ற விடத்தினையே முக்கியமாகக் கொண்டு, அரியதவங்கள் முதலானவற்றைச் செய்திருந்தார்கள். தருப்பை நேமியா லுண்டாயதாகலால் அவ்விடம் நைமிசாரணியம் (நைமிசம்-சக்கர மோய்ந்தவிடம்) என்னுங்காரணப்பெயரை வகித்திருக்கின்றது.

அந்நைமிசாரணியமானது ஒரு சரீரத்தில் உபநயனத்திற்கு முன்னும் பின்னுமான இரு பிறவிகளையடைந்து, ஆகவனீயம்-தக்கிணாகினியம் - காருகபத்தியம் என்னு * முத்திக்களை வளர்த்தி, இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என்னு நான்குவேதங்களையோதி, சத்தம்-பரிசம்-ரூபம் ரசம் - கந்தம் என்னு மைம்புலன்களைவாட்டி,

* ஆகவனீயம்-வேதத்தை வழங்கச்செய்வது தக்கிணாகினியம் - தேவர் கட்டுத் தக்கினை கொடுக்கச்செய்வது காருகபத்தியம் - பூலோகத்தை இரட்டிக்கச்செய்வது. இவைகளை யாகாத்கினிகளாம்.

தேமீசாரணியப்படலம்.

ஒதல்-ஒதுவித்தல்-வேட்டல்-வேட்டித்தல் ஈதல்-ஏற்றல் என்னு மறு தொழில்களையுஞ் செய்து, தேவர்-மக்கள்-விலங்கு-புள்-ஊர்வன-நீர் வாழ்வன-தாவரம் என்னு மெழுவகைப் பிறவிகளையுமோட்டி, இய மம்-நியமம்-ஆதனம்-பிராணபாமம்-பிரத்திபாகாரம்-தாரணை-தியா னம்-சமாதி என்னும் அட்டாங்கியோகங்களையும் பூண்டிருக்கின்ற அந்தணர் குழுஉக்களும், சடைமுடியணிந்து, புலித்தோ லுடுத்தி இருவினைகளையு மதஞ்செய்யத்தக்க வெண்ணிற்பூசி, உருத்திராக்க வடந்தரித்து, அருளோடுங்கூடி ரிட்டைசெய்திருக்கின்ற முனிவர் சமுகங்களும் வசிக்குமிடமாயிருக்கின்றது அன்றியும் வேதாத்திய யனஞ்செய்கின்றவர்கள், ஆகமநெறிகளை யாராய்கின்றவர்கள், ஒரு நியமங் கடைப்பிடித்து அந்நியமத்தி னெறியே நிற்கின்றவர்கள், பதினெண்புராணங்களையும் வாசிக்கின்றவர்கள், அவைகளைக் கேட் கின்றவர்கள், வேள்விகளைச்செய்து முடிக்கின்றவர்களாகிய கூட் டங்களே அவ்வனமெல்கு நிறைந்திருக்கின்றன. இத்தன்மைய மே லான சிறப்பு யாய்ந்த அவ்வனத்தின் பெருமையையும், அவ்வனத் தில் வசித்திருக்கின்ற முனிவர்கள் மாட்சிமையையும், அம்முனிவர் களாற் செய்துவருகின்ற யாகாதிகளின் தகைமையையும், எம்போ லிகளால் அளவிட்டுரைக்கற்பாலதோ? அந்நைமீசாரணியத்திற்சவு னகமுனியென்பவர் சத்திரவேள்வியென்னும் ஒருவேள்வியைச்செய் னித்தொடங்கினர் அவ் வேள்வியைக் காணும்பொருட்டுத் திருநீறு பூசிய திருமேனியை யுடையவர்களாயும், மார்பில் உருத்திராக்கவ டந்தரித்திருப்பவர்களாயும், கையிற் கமண்டல மேந்தினவர்களா யும், இன்னுமனந்த கோலங்களோடும் அளவற்றமுனிவர்கள் வந்து நெருங்கினார்கள். அச்சமயத்திற் பதினெண்புராணங்களையுங்குறை வறக்கற்றவராய், காலகாலமாகிய பரமசிவத்தின் நிருவடிகளல்லது மற்றொரு கடவுளையும் மதியாதவராயிருக்கின்ற சூதமாமுனிவ ரும் வந்துசேர்ந்தனர். அம்முனிவரை நைமிச வனத்திலுள்ள முனி வர்களும் அயலிடங்களினின்றும் வந்திருக்கின்ற முனிவர்களுங்கண் டவுடன் மேகத்தைக்கண்ட மயில்போல அளவற்ற களிப்படைந்து உன்னம் பூரித்து, சிறந்த வாசனத்தி லிருக்கச்செய்து, பற்பல வுப சாரங்களோடு பூசித்து, மந்திர மலர்களா லருச்சித்து, சந்தனம் பூசி, அட்சதை சாத்தி, அமுதளித்து இளைப்பாற்றி இதனை விண் ணப்பஞ் செய்வாராயினர். ~

சுவாமீ! பூர்வ சனனங்கடோறுஞ் செய்து முற்றிய புண்ணிய பலத்தினால் மகா தவசிரேஷ்டர்க ளெல்லாங் கண்டு கொண்டாடத் தக்க தேவரீரை இன்று யாங்களெல்லோரும் ஒருமிக்கக் கண்டு தரி சிக்கப்பெற்றீராம். அத்தரிசன விசேடத்தால் எம்மைத் தொன்று தொட்டு வருத்தாநின்ற மாயைநீங்கிப்போயிற்று அல்தன்றி வேதங் களா லோதப்படுகின்ற பயன்களைப்பெல்லாம் எளிதி லடையப் பெற் றோம். யாங்கள் நிற்கின்ற நிலைகளுங் குற்றங்கனி னின்று நீங்கின. எம்முடைய பிதிரர்களுஞ் சீவன் முத்தரானார்கள் எம்மையின் றோர்களும் எம்மாற் பெறத்தக்க பயனை யடைந்தார்கள். கொடிய துன்பங்களை விளைவிக்கின்ற இச் சரீரவாதனையும் இன் றொழிந்து போயிற்று. இப்பூமியில் யாங்க ளடையக்கருதிய பயன்யாதோ அத னைத் தடையின்றி யடைந்தோம். எங்கட்குத் தேவரீரைப்போலப் பதினெண் புராணங்களை வழுவின்றிச் சாற்றவல்லவர்கள் யாவரிரு க்கின்றனர். அப்பதினெண் புராணங்களை முன்ன ரெங்கட்குத்திரு வாய்மலர்ந்தருளி யிருக்கின்ற ராயினும், இச் சவுனகமுனிவர் செய்துவருகின்ற வேள்வி நிறைவேறுவதற்குப் பன்னிரண்டு வரு டஞ்செல்லு மாதலால் அதுகாறும்மற்றொரு புராணகேள்வியாகிய வொப்பற்ற வயிர்த்ததைத் தேவரீரார் புசித்து அதனாலுண்டாகும் பயனையடைவதே யல்லது கிற்றறிவினை யுடைய யாங்கள் செய்யுங் கடப்பாடு வேறென்ன விருக்கின்ற தென்றார்கள்.

இவ்வாறு மிகுந்த பத்தியோடும் பணிந்து விண்ணப்பஞ் செய் தவர்களைச் சூதமுனிவர் நோக்கி தவசிரேஷ்டர்களே? வித்தனை விதைக்காமல் அவ்வித்தினு லுண்டாகும் பயனை யடையத்தக்கவர் கள் யாவரிருக்கின்றார்கள். அதுபோலப் பிறப்பில்லாத பரமசிவத்தி னுடைய பெருமைகளைத் துதிசெய்யாதவர்கள் தீவினைகளி னின் றும் நீங்கமாட்டார்கள். மேலும் நடுவுநிலைமை தவறாத நல்லறிவினை யுடையவர்களாகிக் கொடுஞ்செய்கைக ளென்பன ஒன்றேனுமில்லா மல் நாளுக்குநாட் கொழுந்துவிட்டு விர்த்தியாகின்ற சிவபத்தியைக் கொண்டு எக்காலத்துந் திரிபின்றி விளங்கு மனவுறுதிபெற் திருக் கின்ற நீங்களே ஒரு விசேடத்தினைக் கேட்கப்புகின், அதனை எவ்வி தத்தேனுங் குறைவில்லாமற் கூறல்வேண்டும் அன்றியும் நீங்கள் குலாசார வொழுக்கங்களிற் குறைவில்லாமல் மிக்க கூர்மையான புத்தியினை யுடையவர்களாகி நல்ல தவந் தானமுதலானவைகளைக் கடைப்பிடித்து அம்பிகை பாகராகிய சிவபெருமானது பத்தியென் றி மரக்கலத்திலேறி யிருக்கின்றீர்க ளாதலால், நீங்களம்மரக்கலத்

தையே துணையாகக்கொண்டு, அப்புராண கேள்வியாகிய கடலைப் பங்
கடக்காமற் போவீர்களா? உறவென்றும் பகையென்றும் பேதமில்
லாமற் பல்லுயிர்க ளிடத்துங் கருணைவைத் திருக்கின்ற பரிசுத்த
மான வுள்ளத்தை யுடையவர்கள் ஒருகாரியத்தில் விழைவார்களா
யின், அக்காரியம் அவர்கட்கும் அவர்களை யடுத்துளோர்கட்கும்
பழுதின்றி விளங்கி, மேலாகிய பயனையேதரும் அதுபோல நீங்க
ளும் நல்ல விடயத்தையே மதித்துக் கேட்டீர்கள். கரும்பு தின்பார்
க்குக் கூலிகொடுப்பதுபோலப் புண்ணியப் பயனையேசொல்ல விழை
வுற்றிருக்கின்ற வெனக்குப்பின்னும் அதிக விழைவினை விர்த்திசெ
ய்தீர்கள். உங்களுடைய விருப்பம் நிறைவேறத்தக்கதாக ஒருபுரா
ணமிருக்கின்றது அதனைச் சொல்வதன்முன் அப்புராணம்வந்தவா
லாற்றினைச் சொல்வோங் கேட்டீராக என்றனர்.

ஹ்மிசாரணியப்படலம்-முற்றிற்று.

புராண வரலாற்றுப்படலம்.

சாற்றுசனற் குமாரமே நாரசிங்கந் தகுகாந்தஞ்
சிவதருமந் கழைதூர் வாசம்
போற்றியநா ரதமேகா பிலமெல் லோரும்
புகழுசனஞ் சவுமியமாம் பிரமாண் டஞ்சீர்
மாற்றரும்வா ருணங்காளி புராண மேத்தும்
வாசிட்ட மிலிங்கமொடு சவுரம் பாவம்
பாற்றியபா ராசரிய மாரீசம்பார் பகர்சாம்பம்
பார்க்கவமென் றவற்றின் பேராம்.

உ வ று.

விலக்கரு முனிவர் தம்மால் விளங்கிய வுப்புராணந்
துலக்கிய கிரந்த மெல்லாந் தொகையொ ரிலக்கமாகும்
அலக்கனை யறுக்கு மந்தப் புராணமூ வாறனுள்ளும்
நலக்கும்பார்க் கவுப்புராண நாயக மாகிநிற்கும்.

பிரமம், பதுமம், வைணவம், சைவம், பாகவதம், பவிசியம்,
நாரதீயம், மார்க்கண்டேயம், ஆக்கினேயம், பிரமைகைவர்த்தம்,
இலிங்கம், வராகம், கார்தம், வாமனம், கூர்மம், வற்சம், காருடம்,
பிரமாண்டம் என்னும் பதினெண் புராணங்களையும், அவைகளிற்

விநாயகபுராணம்.

கூறப்பட்டிருக்கின்ற நாலிலக்கத் தெண்ணூயிரங் கிரந்தங்களேட்டு முன்பு யாம்பொல்லக் கேட்டிருக்கின்றீர்கள். அப்பதினெண் புராணங்களையும் முற்காலத்திற் கைலாசபதியாகிய சிவபெருமான் திருவடிகளிற் பக்திசெய்து பெற்றுக்கொண்ட நந்திதேவரானவர், சனற்குமார முனிவருக்கு உபதேசிச்சு, அதையும்முனிவ ரிடத்தின் மிகுந்த அன்போடு வியாசமுனிவர்கேட்டுச் சுலோகங்களாக்கி இவ்வுலகெங்கணும் விளங்கி வழங்கத்தக்கதாகச் செய்தார். அதுபோலவே இன்னுஞ் சிலமுனிவர்கள் வேறுவேறு பரம்பபாவழியாக வுபதேசம்பெற்று, அம் மகாபுராணங்கட்கு உபபுராணங்களாகத் தங்கடங்கள் அபிதானத்தாற் பதினெண் புராணங்கள் செய்தார்கள். அவைகள் சனற்குமார புராணமென்றும், நாரசிங்க புராணமென்றும், நந்திபுராணமென்றும், சிவதரும புராணமென்றும், துருவாச புராணமென்றும், நாரதியபுராணமென்றும், கபிஷபுராணமென்றும், அவுசனபுராணமென்றும், செளமியபுராணமென்றும், வாருணபுராணமென்றும், காளிகபுராண மென்றும், வாசிட்ட மிஷிங்கபுராணமென்றும், மானவபுராணமென்றும், செளரபுராணமென்றும், பராசரீயபுராணமென்றும், மாரீச புராணமென்றும், சாம்பேசபுராணமென்றும், பார்க்கவபுராணமென்றும், வழங்கப்படுகின்றன. இவைகளெல்லாம் ஆரியத்தில் இலக்கஞ்சுலோகங்களாக விருக்கின்றன. இவ்வுபபுராணம் பதினெட்டினுட் பார்க்கவபுராண மென்பது நாயகமர்க்கியிருக்கும். இப் பார்க்கவபுராணத்திற் பிரணவப்பொருளாகியும், அப்பிரணவத்தினின்றும் வேறுபட்ட பேதப்பொருளாகியும், பேதாபேதப் பொருளாகியும், இவைக ளனைத்தையுங் கடந்து நிற்கின்ற ஏகவஸ்துவாகியும், பிரமானந்த சொருபியாகியு மிராநின்ற விநாயகமூர்த்தியினது மகத்துவத்தை விளங்கக்காட்டியிருக்கின்ற மையால் விநாயகபுராண மென்று பெரியோர்கள் வழங்குவார்கள். இவ் விநாயகபுராணத்தை முற்காலத்திற் பிரமதேவன் அநேகதவங்களைச்செய்து, அத தவமுயற்சியினுற் கைலாயத்திற் நிரிநேத்திர தாரியாகிய சிவபிரானு லுபதேசிக்கப் பெற்று, தன்னை அன்போடு வழிபட்ட வியாசமுனிவருக் குபதேசித்தனர்.

அவ் வியாசமுனிவ ரிடத்திற் பிருகுமுனிவர் கேட்டுத் திருப் பாற்கடலி லெழுந்த தேவாமிர்தம்போல யாவருக்கு முபயோகமா தற்பொருட்டு உபாசனா காண்டமென்றும், லீலாகாண்டமென்றும், இரண்டுகாண்டங்களாகப் பிரித்து, அவ்விரண்டையும் இருதூற் றைம்பது அத்தியாயங்களாக்கி அவைகட்குக் கூடியபொதாமை யுள்

ஸீராயிரஞ் சலோகங்களாகமுடித்து ஒருபுராணமாக்கினார். அப்புராணம் பிருகுமுனிவரார் கூறப்பட்டமையால் அக்கருத்தாப்பெயரைக்கொண்டே பார்க்கவபுராணமென்று வழங்கப்படுகின்றது.

இப்பார்க்கவபுராணத்திற்குநாயகர் கணேசமூர்த்தி யாகலால், அதனைக் காண்பத்திய மகத்துவம் மென்றும் யாவரு மறுட்டித்துப் பெறுதற்கரிய பேற்றினை யடைகின்றார்கள் சகவுனகர்முதலிய முனிவர்களே? பார்க்கவபுராண மென்கின்ற விநாயகபுராணம் வந்தவரலாறிதுவே இப்புராணத்தில் தேவர்கள்முதலிய அளவற்ற ஆன்மகோடிகள் விநாயகக்கடவுளைப் பலவாறுபூசிக்க அப்பூசனைகட்டு அவர் பிரசன்னமாகி நிறைந்த கிருபையோடுகூடியிருக்கும் அற்புத தரிசனங்களைக்காட்டி, அவ்வவர்களிட்ட காமியார்த்தங்களை யறுக்கிரகித்தருளிய சரித்திரங்க ளினைத் தனும் விளங்கக் காட்டியிருக்கின்றமையால் இப்புராணத்தை மிகுந்த அன்புடன் கேட்போர்களுக்குத் தந்த நாமமுதலிய நான்கு புருஷார்த்தங்களுந் கைகூடும் முன்னொருகாலத்தில் இப்புராணிகராகிய பிருகுமகாமுனிவரானவர்தம் மைபடுத்த சோமகாந்தன் என்னு மகாராஜனுக்குப் பிரமதேவன் வேதவியாசமுனிவருக் குபதேசித்த முறைப்படி திருவாய்மலர்ந்த ருளினர் அதனை, அவ்வரசன் அன்போடுகேட்ட மகத்துவத்தால் தானடைந்திருந்த சகலவினைகளும் நீங்கப்பெற்றுக் கணேசமூர்த்திபூமினுடைய சாயுச்சியபதவியை யடைந்திருந்தான் அம் மகத்துவத்தைச் சொல்லுவோம் கேட்பீராக அவை வருமாறு:—

புராணவரலாறு-முற்றிற்று.

உ

கணபதிதுணை.

உபாசனாகாண்டம்.

சோமகாந்தன் வனம்புகத் துணித்தபடலம்.

பன்னிய பிருகு தன்பாற் பார்க்கவ புராணங் கேட்ட மன்னவன் சோம காந்தன் மழைமதக் களிற்றுத் தேவன் மன்னுல கடுத்த வாறுஞ் சாற்றினன் சூத மேலோன் அன்னவ னுணர்த்த வாறே யுவையெலாம் புகலட். புக்கேன்.

சிவஞானச் செல்வராகிய முனிவர்களே? மூவுலகத்தினுஞ் சிறந்த இப்பூவுலகத்திற் சகல செல்வங்களையும் பெற்றோங்கி மலர்போது

எரிய தடாகங்களும், குடிவளப்பமும், வயற்செழுமையுஞ் சிறந்து விளங்கியிருக்கின்ற செளராட்டிர மென்னும் ஒரு நாடுண்டு அந்த நாட்டிற் பூமிதேவிக்குத் திலகம்போல விளங்கிச் சிறந்த தபதியர்களாற் செய்யப்பட்ட பொறிகள் நிறைந்துள்ள மதில்கள், அகழிகள், கோபுரங்கள், மண்டபங்கள், உத்தியானங்கள், சித்திரகூடங்கள் முதலிய அளவற்ற சிறப்புகள்வாய்ந்த தேவநகரமென்னும் ஒரு பட்டணமுண்டு. அப் பட்டணத்திற் கருணைபிற் கடலைவென்றவனாகியும், அறிவிற்பிரகஸ்பதியை வென்றவனாகியும், பொறுமையிற் பூமிதேவியை வென்றவனாகியும், ஒளியிற் சூரியனைவென்றவனாகியும், கீர்த்தியிற் சந்திரனை வென்றவனாகியும், வீணாகானத்தில் மிதுனகின்னரத்தை வென்றவனாகியும், ஈகையில் மேகத்தை வென்றவனாகியும், அழகில் மன்மதனை வென்றவனாகியும், நிதியில் அளகேசனை வென்றவனாகியும், போகத்தில் இந்திரனைவென்றவனாகியும், கலைஞானத்தில் ஆதிசேடனை வென்றவனாகியுமிருந்து நான்கு வேதங்களையுமாராய்ந்துணர்ந்த திறத்தினால் நடுவு நிலைமைகளை நன்றாய்த் தேர்ந்து தத்துவஞானத்தை யறிந்து தனது வலிமைபெற்ற புயத்திற் பூமி பாரத்தைச் சுமந்து சகல வேந்தர்களையுந் திறைதரவென்று தனக்கு வேறொருவர் நிகரின்றி அரசாட்சி செய்துவருகின்ற இராஜாதி ராஜனாகிய சோமகார்த மகாராஜனென்னும் ஓர் அரசனிருந்தான். அவ்வரசனுக்குத் தனது பஞ்சேந்திரியம்போலிடைவிடாது வழிபட்டுவருகின்ற உருவவான், வித்தியாதீசன், கெமங்கரன், ஞானகம்மியன், சுபலன் என்கின்ற ஐந்து மந்திரிகளோடு ஆறாயிரத்தோர்களும், பதினாயிரம் யானைகளும், இருபதாயிரம் குதிரைகளும், கணக்கற்ற பதாகைகளுமிருந்தன. அன்றியும், அவ்வரசனுக்கு எக்காலத்தும் உயிருக்குயிராகவிருந்து தருமாதிகளை வழுவாதி நடத்திக் கற்பி வருந்ததியை நிகர்த்து, அழகில் இரதி, இந்திராணி, இலக்மி, அரம்பை, திலோத்தமை என்கின்ற மாதர்களைப் பகைத்துச் சுதன்மையென்னும் பெயரினைப்படைத்த ஒருமனைவியிருந்தனள். அம்மனைவி வயிற்றிற் பதினாயிரம் யானைக்குள்ள வலிமையையுடையவனாகியும், தன்னைப்பகைத்தெதிர்க்கின்ற மன்னர்கள்நடுங்கிகாணத்தக்கதாகக் கோபிக்கின்ற பராக்கிரமத்தினால் இராஜகண்டரவத்திற் கொப்பானவனாகியும், ஏமகண்டனென்னும் பெயரினையுடைய ஒருகுமாரன் உதித்திருந்தான்.

இவ்வாறு மந்திரிமார்முதலிய சகல பரிசனங்களுந் தன்னைப் பூடைகுழந்திருக்க பொன்மயமான சிங்கங்களாற் சுமக்கப்பட்டிருக்

கின்ற இரத்தினசனத்தின்மீதிருந்து நீதசாஸ்திரவிதிப்படி தனது செங்கோலைத் திசையனைத்தினுஞ் செலுத்தி உறையிற்றங்கிய வாளாளியினுற் பகைவராகிய இருட்கூட்டங்கள் நெருங்காதவண்ணந்தரத்தி மனங்களித்துப் புயங்கள்பூரித்து, அளவற்ற மகிழ்ச்சியோடும் இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்துவருகின்ற காலத்தில் அவ்வரசனுக்கு முற்பிறவியிற்செய்த தீவினைப்பயனாற் சரீரத்திற்கொழுநோயுண்டாகி, கொழுப்புங் குருதியும் வழிந்து சீயுநோயுங்கொண்டு மணிமந்திர ஓனடதங்களினுந்தீராமல் மிக்க துன்பத்தை விளைத்துக்கொண்டுவர, ஒருநாள் அவ் வியாதியின் வருத்தத்தைச் சகிக்க மாட்டாது மனத்தளர்ச்சி யடைந்து கொலுச்சபையில் வந்து ஏவலாளர்களைக்கூவி, அமைச்சர்களை வினாவில் வருவிக்கக் கூடவீரோன்று கட்டளையிட்டான் உடனே அக்கட்டளையின்படிவந்த அமைச்சர்கள் அரசுச்சமுதத்தில் வந்துபணிந்து தத்தமிருக்கையைச் சேர்ந்திருந்தார்கள் அரசு நவ்வமைச்சர்களை நோக்கி மிகுந்தமன வருத்தத்துடன் இதனைச் சொல்லுவானுயினான்.

அன்பிற்சிறந்த அமைச்சர்களை? இதுகாறுமெண்ணப் பகைத் தெதிர்த்த சத்துருக்களை பெல்லாம் வென்றேன் உலகமுழுவதும் நீதிவழுவாது அரசுசெலுத்தினேன். தேவர்கட் கெல்லாந் திருப்தியாக அநந்தயாகங்கள் முடித்தேன். சுற்றத்தாரையெல்லாஞ் சுகம் பூபறச் செய்தேன். யாவர்க்கும் இன்பபாறத்தக்க சோலைகளுண்டாக்கினேன். இன்னு மித்தன்மையான அளவற்ற தருமங்களைச் செய்தும் ஆலைவாயிற்பட்ட கரும்பைப்பீபால என்னை இடைவிடாதுவாதிக்கவந்த இந்நோயை நீக்கிக்கொள்ளுப் ஏதுவினை யொருவிதத்தினுங்காணேன். முன்னர் எனதுசரீரமானது சந்திரனொளியை நிகர்த்துப் பிரகாசித்திருந்த தன்மையினுல்லவா சோமகார்த்தனென்னும் பெயரையுடையனுயினேன். அத்தன்மையான சிறந்த சரீரத்தில் இத்தன்மையான கொடிய வியாதிவந்து வருத்துமாயின், அதனைவிட்டு நீங்குவதற்கான எண்ணமுறமல் இன்னுமல் வியாதியினுல்வருகின்ற துன்பங்களை யறுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்ற என்னுயிசா இனி வலாற்காரமாயாவது விடல்வேண்டும் அன்றியும் முன்பு இந்திரனுங்கண்டு நானும்படி இலவமபஞ்ச - செம்பஞ்ச - வெண்பஞ்ச-மயிர்ச்சீசனம்-அன்னத்தூவி என்கிற பஞ்சசயனத்திலிருந்து பெண் ஆடை அணிகலன்-போசனம்-தாம்பூலம்-பரிமளம்-பாட்டு-பூவமளி என்கின்ற அஷ்டபோகங்களையு மறுபவித்து, இப்போது தனதுகார்த்தியெல்லாம் ஒரு வியாதியினால் மழுங்கி யழியும்

படியாக நோர்ந்தும் இன்னும் வாழவேண்டுமென்னும் எண்ணமுற்
றிருக்கின்ற இவ்வுடலை வாளுக்கிராயாகச் சின்னபின்னப் படுத்து
வதே உத்தமமா யிருக்கின்றது அமைச்சர்களே இனிப் பற்பலவி
தங்களைப் பேசுவதினால் ஒரு பிரயோசனத்தையுங் காணேன். யான்
முன்படைத்திருந்த களிப்பும், இந்நோயினால் இப்போ தடைந்
திருக்கின்ற வெறுப்பும் நீங்களே நன்றாயோசித்துப்பாருங்கள் இனி
யிவ்வரசைவிட்டு வனத்திற்சென்று வாசஞ்செய்வதே மிக்கநலமாக
விருக்கின்றது என் புதல்வனாகிய ஏமகண்டன் என்னிலுஞ்சிறந்த
மேம்பாட்டினை யுடையவகை விருக்கின்றா னதலால் அவனுக்கு
உம்முடைய உத்தம மந்திராலோசனைப்பிரகாரம் இவ்வுலகத்தைப்
பாதுகாத்து வரும்படியான மார்க்கத்தைப்போதித்து நமது அரசு
ரிமையையும் அவனுக் கொப்புவித்தது விடுகின்றோம். அவனை யென்
னிலு மதிகமாக மதித்து நடந்துகொள்ளக் கடவீர்களென்று
சொன்னான்

அவை யனைத்தையும் அவ்வமைச்சர் முதலாயினோர் கேட்டு
பிக்க மனவருத்தங்கொண் டிருக்கின்ற சமயத்தில், அவ்வரசன்
தனது உள்ளத்திலுண்டாகிய துக்கத்தினாலும், வியாதியின லுண்
டாகிய வருத்தத்தினாலுங் சோர்வுற்றுமூர்ச்சையாயினான். உடனே
அவ்வரசனைப் புடைசூழ்ந்திருந்த அமைச்சர் முதலாயினோர் திடுக்
கிட்டுத் தாமு மததுன்பத்தை யடைந்தவர்களாகி, சிலர் தங்களுள
ளங்கொந்து கண்ணீர் சொரிந்தார்கள். சிலர் நாசியின்மீது விரலை
வைத்தார்கள். சிலர் அவ்வரச னுடலில் நெருங்கி கையைவைத்தார்
கள். சிலர் தெய்வத்தை நொந்தார்கள். சிலர் வயிற்றி லறைந்துகொ
ண்டு மெய்வருந்தினார்கள் சிலர் கைகளையெறித்துக் கலங்கினார்கள்
சிலர் கல்லி கேள்வியிற்சிறந்து, இவ்வுலகத்தை நீதியோடுங்காக்க
வல்லவராகிய இவ்வரசருக்கும் இவ்வினை வரலாமா வென்றார்கள்.
சிலர் ஊழ்வினையால்வருந் துன்பத்தை யாவரொழிக்க வல்லவரென்
றார்கள். இவ்வாறு பற்பலவிதங்களாகத் துக்கத்துத்துயரங்கொண்
டிருப்பவர்களை அமைச்சர்கள் கையமர்த்தித் தங்களுள்ளத்தையுந்
தாமேதேற்றிக்கொண்டு அரசனருகில்வந்து செவியிற் சுக்குவைத்
துதி, குளிர்த சார்தாற்றி முதலியவைகளைக் கொண்டு சைத்தி
யோபசாரங்கள் செய்தார்கள். அதனால் அவ்வரசன் மூர்ச்சைதெ
ளிந்து சேகைஷ்யனத்தி னின்று மெழுந்த திருமலைப்போல மெல்
லெனவெழுந்து பரமேஸ்வரருடைய திருவடிகளைச் சிந்தனைசெய்து
கொண்டிருந்தான். அவ்வரசன் கொண்டிருக்கின்ற மனோதிடத்தை

முன்னமே யறிந்திருக்கின்ற அமைச்சர்கள்மீளவும் அவனைப் பணிந்தெழுந்து மண்டலேஸ்வரா! இதுகாறும் தேவேந்திரனைப்போலப் பல பகைவர்களையும் வென்று எங்களையெல்லாம் தாய்தந்தையரினுமிருந்த அன்போடும் பாதுகாத்துவந்தீர் அத்தன்மையான தேவரீருக்கு விபாதிநேரிட்ட துன்பத்தினால் இனி வனத்திற்சென்று வாசஞ்செய்யவேண்டுமென்றால் தேவரீரை மாத்திரம்போகவிட்டுயாங்க ளெங்கள் மனையிற் சென்று வாழ்தலுந் தகுமா? அவ்வாறேயிருப்போமாயின் யாங்களும் புத்தியின் மிதந்தவர்க ளாகலாமா? அப்பால் தருமமும் நீதியும் நன்றாகத் தழைத்திருக்குமா? ஆ! ஆ! என்னவிசேடஞ்சொன்னீர். தேவரீரது குமாரராகிய ஏமகண்டரோவெனில் தருமமும் அததருமத்திற்கேற்ற பொருளுமாகிய இரண்டையும் இடரின்றிச் சம்பாதித்துத் திசைகண் முழுவதுந் தமதுசெங்கோலைச் செலுத்தி மதுநீதி வழாமல் இவ்வுலகத்திற் கெல்லாந்தாம் ஒருவராகவே யிருந்து அரசியற்ற வல்லவராவர் ஆதலால், அவர் செய்யும் அரசாட்சிக்கு மற்றொருவர் துணையும் வேண்டுமா? யாங்க ளுந் தேவரீரோடு வனத்திற்கு வருவதாக நிச்சயித்திருக்கின்றோம். இனித்தேவரீர் குமாரரை அரசுக்குரியவராக நியமிப்பீ ரென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டார்கள்.

இவ்வாறு நடந்த விசேடங்களையெல்லாம் அந்தப்புரத்தி லிருந்த மனைவியாகிய சுதன்மையானவள் கேள்வியுற்று மனஞ் சகிக்க மாட்டாது சரேலென் றெழுந்து, மேகலாபரணங்க ளசையவும் பாதசாலங்கள் கலீரென்று சத்திக்கவும் விரைந்துவந்து சோமகாந்தராஜனைவணங்கி எதிர்பின்று, பகைத்த வேந்தர்களெல்லாங்கண்டு வணக்கங் கொள்ளத்தக்க கிருபானோக்கத்தையுடைய எனது பிராணநாயகா! இருதலைப் புள்ளுக்கு உயிர் ஒன்றேபோலே இதுவரையில் தேவரீர்க் குரியனவாகி இன்ப துன்பங்களையெல்லாம் வேறுபாடின்றி யனுபவித்துவந்த யான் இப்போது தேவரீரை மாத்திரம் வனத்திற் செல்லவிட்டு எவ்வாறு தனித்திருந்து உயிர் தரிக்கவல்லேன். ஒருமித்த மனத்தையுடைய மங்கையராயினோர் தங்கணவர் உயிர்பெற்றிருக்கும் வரையிற் ருங்க ளுயிர்பெற்றிருப்பதும், அவரிடக்குங்காலத்திற் ருங்க ளிறத்தலுமான கற்புரிமை யுள்ளவர்க ளாயின், அவர்கள் இம்மையிற் புகழடைவதன்றி மறுமையிற் சுவர்க்காதிபோகக்கூடிய மடைவாரென்று சான்றோர்கள் சொல்லி விஞ்சு

கின்றார்கள், அந்நியமப்படி யானுந் தேவரீரோடு வனத்திற் சஞ்
சரிப்பதன்றி, 'ஒரு கணமேனுந் தனித்திரே நென்று சொல்லிச்
சூறைக்காற்றினு லடியுண்ட இளங்கொடிபோலவும், அம்புகன்னைத்
துப் பதைக்கின்ற பெண்மான்போலவும், உள்ளங்கலங்கி உணர்வுழி
ந்து கண்களில் நீர்த்தானாகளைப் பெருக்கித் தன்னுற் றுங்கமாட்
டாத துக்கத்தோடும் முறையிட்டனள். அதனை அவள் குமாரனா
கிய ஏமகண்டன் கேட்டு மனம் வருந்தித் தானு மவ்வரச நென்திரில்
வணங்கி நின்று, என்னருமைத் தந்தையே! சந்திராதித்தர்களைப்
பிரிந்த ஆகாயம் போலவும், அக்கினியும் பசுவில்லாத யாகம்போ
லவும், புருடனையும்புத்திரனையும் பிரிந்த ஸ்திரீகள்போலவும், அமை
ச்சு மரசுமில்லாத நகரம்போலவும், என்னை அருமையாயின்ற உம்
மிருவரையும்பிரிந்த பின்பு யானெவ்வாறிருந்து அரசாளவல்லேன்.
புத்திரர்கட்குண்டாகிய கடமை யாதெனில் தம்மையின்ற தாய்தந்
தையர் இருகருங் காலத்து அவர்களைத் தெய்வமாகப் பூசித்தும்,
இறந்தகாலத்து அவர்களுக்காகப் பிதிரர் கடன்களைச் செய்தும்
இருத்தலே யல்லது அவைகளை மறந்து நிலைமையற்ற போகங்களை
யிச்சித்து அற்பமாகிய அரசாட்சியில் மூழ்கி யிருத்த லல்லவே.
ஆதலால் யான் செல்வத்தை யொருபொருளாக மதித்தவனல்லன்.
உழ்மிருவரோடு யானும் வனத்திற்குவரத் துணிவுற் றிருக்கின்றே
னென்றான். இவ்வாறு குற்றமற்ற அமைச்சர்களும், உயிர்த்து
ணையாகிய சதன்மையும், புத்திரராகிய ஏமகண்டனும், அவ்வவர்
கள் தனித்தனியே விண்ணப்பஞ் செய்த வார்த்தைகளாகிய அமு
லுத்தை அரசன் செனியாரவுண்டு மனங்குளிர்ந்து குமாரனாகிய ஏம
கண்டனைப்பார்த்து எனதருமை மைந்தனே! நீசிறுபிள்ளையல்லவே
புத்தியிற் றுழ்வானவார்த்தைகளை யேன்பேசுகின்றாய். சாத்திரவிதி
ப்படி தாய்தந்தைய ரிருக்கும்போது அவர்களைத் தெய்வமாகப் பூசி
த்து அவர்களுக்குப் பின்பு அளவற்ற தானைகளைச் செய்து, பஸி
பிண்ட முதலியதுவுங் கொடுத்து, மற்றுமுள்ள சருமாதிகளை
முடிக்கின்றவனே யாவரும் புகழ்த்தக்க புத்திரனாயினும், அத்தாய்
தந்தையர் சொல்லுகின்ற வார்த்தைகளைத் தடுக்காது நடந்துகொ
ள்வதல்லவோ அப்புத்திரனுக்குரிய முதன்மையாகிய தருமம். இத்
ணையறிந்து நடந்து கொள்பவ னெவனோ அவனே பெற்றோர்கள்
கனிக்கத்தக்க அருமைப்புத்திரனாவன், ஆதலால் என் னுத்தரவின்
படி அமைச்சரோடு கூடவிருந்து அவர்கள் மந்திராலோசனைப் பிர
காரம் இராச்சியபரிபாலனஞ்செய்து வரக்கடவை அதுவேஎனக்கு

அரசியற்கைப்படலம்.

நீடடத்துகின்ற முதன்மையாகிய தருமமென்று இன்னும் பலவாகிய தேறுதல்களைச் சொல்லி ஏமகண்டனை யழைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்றான்.

சோமகாந்தன் வனம்புகத்துணிந்தபடலம்.

முற்றிற்று.

அரசியற்கைப்படலம்.

அந்தப்புராஞ்சென்ற சோமகாந்தன் என்னும் அரசன் தனது குமாரனாகிய ஏமகண்டனை தன்முன்னாக உட்காரச்செய்து, அரசு செய்ய வேண்டும் முறைமைகளைப் போதிக்கத் தொடங்கினன். என உயிரினுஞ்சிறந்த மைந்தனே! உலகத்தவர்கள் யாவரும் ஒழுக்கியத்தற்காக வருணச்சிரமங்களும் தருமங்களும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் ஒவ்வொன்றும் அளவில்லாதனவா யிருக்கின்றன. ஆதலால் அவைகளை யிப்பொழுது சொல்லாதுவிடுத்து உணக்குரிய அரசியலாகிய தருமத்தைமாத் திரங் கூறுகின்றேன். குமாரனே! விடியுமுன் ஐந்துநாழிகை யளவுள்ள காலமாகிய பிராமீமுகூழ்த்தத்திலே நித்தினைவிட் டெழுந்து, படுக்கையறையை நீங்கி, வேறேரிடத்திற் போயிருந்து, கொடிய பாவங்களை யெல்லாம் நீறாகும் திருநீற்றினைத் தரித்து, குருவையும் கடவுளையும் மனத்திற்றியானிக்கக்கடவாய். அதன்பின்னர் பரந்த பூமியை எதிராகப் பார்த்து, பூம்தேவியாகிய அன்னையே! அடியேன் துன்பமில்லாமல் நடக்குந்தோறும் எனதுகால்கள் நினது வடிவத்திலே படுதலால் வருகின்ற குற்றங்களைப் பொறுத்தருள்வாயாக என்று மனவுருக்கத்தோடும் பிரார்த்தனை செய்தல்வேண்டும். பின்பு யானைமுகப்பெருமானைத் தியானிக்கக்கடவாய். அன்றியும் அளவில்லாத வேதாகம முடிபுப்பொருளே! விட்டுணுமுதலாய தேவர்களா யிருப்பவரே! மனவாக்குக் கெட்டாத பரம்பொருளே! அறமுதலிய நாற்பொருள்களையுஞ் சரணமென்று அடைந்தவர்க்கருளும் அருட்கடலே அநாதிமலமுத்தரே! சகலலோக காரணரே! தத்துவப் பொருளே! எனக்குவருகின்ற நீங்காத பெரிய விக்கினங்களை யெல்லாம் தீர்க்குமாறு இந்த விடியற்காலத்திற் நேவரீரைத் தோத்திரஞ் செய்கின்றேன் என்று அவனையே வேண்டக்கடவாய். நல்வழியில் நடத்தும்

படி சந்திரசேகரனாகிய பரமசிவத்தையும், சம்சாரத்தால்வருந்துங் பங்களைப் போக்கும்படி பார்வதிதேவியாரையும் வழிபட்டு, அரசியல்செவ்வே நடக்குமாறு பாற்கடலில் அறிதுயில் செய்கின்றவரும், சத்துருக்களைத் தேடித்தேடி யறுக்குஞ் சக்கராயுதரும், பூமிகள் மணாளருமாகிய திருமாலையும், அறிவோடு கன்மமும் வந்து தேறுதற்குக் காரணமான சூரியபகவானையுந் தோத்திரஞ் செய்ய வேண்டும். இவர்களையல்லாமல் மற்றைய தேவர்களையும், முனிவர்களையும், முறையாக வழிபட்டு நித்தியநுமத்தை முடித்துத்தமது நிலை தவறாமல் பிராமணர் அமைச்சர் முதலியபெரியோரைத்துணைக் கொண்டு உலகத்தைப் பரிபாலிக்க வேண்டும். புத்திரனே! ஒருமைப்பட்ட தருமவொழுக்கத்தினாலே பொருளும் இன்பமும்மேருமலைபோலவும், சமுத்திரம்போலவும் வந்து பெருகிப் பிரயோசனத்தைக் கொடுக்கும். அவ்வறம் யாதென்றால் விருப்பு|வெறுப்பில்லாத சிவஞானியாவனே அவனது பாதங்களைக் கதியாக அடைதலாம். அறமுதலிய நான்கு உறுதிப் பொருள்களையும் நிறுத்திக் காத்தற்கேதுவாயுள்ள மறைபெய்யும்படி யாகங்களைச் செய்தலும், செய்வித்தலும், வறுமைவாராமல் தருமங்களைச் செய்தலும் உறுதிப் பொருள்க ளிவையெனத் தெளிவித்து ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி நிற்கும் அறவரையும் அந்தணரையுங் கல்வியறிவுடையாரையும் வழிபட்டு அவர்கள்மீது நீங்கா அன்புள்ளவனாயிருத்தலுமாம். தூழ விகளாகிய பெரியோர் சிறிதுகோபிப்பாராயின், அக் கோபாக்கினியினாலே காவற்கடவுளாகிய திருமாலுங் கலக்கமுறுவர், ஆதலால் *அவர்களை வழிபடுவதன்றி யொருகாலு மிகழற்க ஆசாரியரையும் மற்றைய பெரியோர்களையும் அவ்வாறே மதித்து அடுக்கக்கடவை. பெறுதற்கரிய சுவர்க்கவிற்பத்தையும், அழிதலில்லாத முத்தியின்பத்தையும், இம்மையிற்பத்தையும் ஆக்கங்களையுங் கொடுத்தலால் தருமவொழுக்கத்தைக் கைவிடல் தீதேயாம் அதனை யெப்பொழுதுஞ் செய்தல்வேண்டும். செய்யுங்காலத்துக் கடுஞ்சொல், பொருமை, கோபம்முதலிய குற்றங்களில்லாமற் செய்க அங்கனம் தருமத்தைக் கைக்கொண் டொழுகினால் அன்புதோன்றும் அதனால் வரும் இன்பமே யிற்பமெனப்படும். மற்றவற்றுவரு மிற்பமெல்லாம் துன்பத்தையும் பழியையுந் தோற்றுவிக்கும். இன்னகாரணங்களாலே தருமத்தை விடலாகாது. மறந்து விட்டால் உடனே கேடுண்டாகும்.

பிரமசாரி, வானப்பிரத்தன், சந்நியாசி, தென்புலத்தார், குரவர், தேவர், விருந்தினர், சுற்றத்தார், பசுக்கள், பிராமணர், இரத்தார், யாசகர், கூனர்-குருடர்-செவிடர்-முடவர் முதலிய உறுப்பில்லாதவர், நோயாளர், வயோதிகர், பாலர், குழந்தைகள் தம்மையடுத்தார் என்னும் இவர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும். வருகிறபொருளுக்கு இடையச் செலவு செய்து வாழும் கற்புள்ள மனைவியைப் போல வேறு பொருள்களுளவா? இல்லை! இல்லை! அவளாலே நாயகனுக்குப் புகழும், புண்ணிபமும் சத்துருக்கள் முன்னிலையிற் சிங்கம்போல நடக்கும் வலிமையும், முத்திப்பயனும்வரும். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட மனைவியோடு கூடியிருந்து ஒருவன் இல்லறத்தை நடத்தவேண்டும். அதுவே சிறந்த அறம் எழுபிறப்பினும் பாவங்களை யடையாச் சிறப்பும், பிதிரர்கடன்களைச் செய்யும் மாட்சிமையும் இருத்தலால் எவ்விதத்திலாயினும் நற்குண நற்செய்கையினை யுடைய மக்களைப்பெறுதலே செல்வமாகும் பெற்றற்காலத்தும் அவர்களுக்கு நல்லறிவுவரச் செய்யக்கடவாய். இடம்பொருள் ஏவல் என்னுமிவைக ளிருந்தாலும் அன்பில்லாத விடத்து அவையாவும் எலும்பில்லாத வுடம்புபோல இருத்தலால், ஒவ்வொரு ருயிர்களிடத்தும் அன்புடைமை யாவசியகரம் அத்திகள் வருவாராயின் முகத்தைக்கண்டு முகமலர்ந்து, அகமகிழ்ந்து, சிறிதும் வஞ்சகமின்றி இன்சொற்சொல்லி வேண்டியவைகளைச் செய்து நிற்பவ ரல்லவோ மனிடர் எனப்படுவர். காலத்தினுலே செய்த நன்றிதீனையளவு சிறிதாயினும் வானகத்தினும் வையகத்தினும் பார்க்கப் பெரிதாகும். ஒருவன்செய்த நன்றியை மறக்கலாகாது. நன்றியுட் பிரயோசனங்கருதாது செய்தவைகளே மேலானவை. ஒருவன் துன்பப்படுங்காலத்திற் பிரயோசனங்கருதிச் செய்த நன்றியுஞ் சிறந்ததேயாம். நன்மையைச் செய்தவர்கள் பின் ஒருகாலத்துத் தீமையைச் செய்தாராயினும் தீமையைவிட்டு அவர்செய்த நன்மையையே நினைத்து நடக்கவேண்டும். எந்தநன்றியை மறந்தாலும் மறக்கலாம் செய்ந்நன்றியைமறந்தால் அப்பாவம் மலைபோல நாளுக்குநாள் வளரும் தாழ்ந்த வருணத்திற் பிறந்தவரும் ஒழுக்கத்தினால் உயர்ந்தவராவர்-உயர்ந்த வருணத்திற் பிறந்தவரானாலும் ஒழுக்க மில்லாவழியிழிந்தவரேயாவர். இங்ஙனமாய் ஒழுக்கத்தை யுயிரினும் பார்க்க அருமையுடைத் தென்று கொண்டு ஒழுகல் முறையாகும். காமாசையின் காரணத்தினுலே பாவவழியிற் பிரவேசித்துப் பிறன்மனை யாளையிரும்பும் பேதையானவன் சிறிதுமின்ப முறானுகலின் தன்ம

வினைவிதோனையே சேரத்தரும். பிறன் மனைவியை விரும்புவோனிடத்து பகை, பழி, பாவம், அச்சம் என்னும் நான்குங் குடிபுகும். தருமமும் பெருமையுந் திருவும் அகன்றுவிடும். இக் காரணங்களால் அதனைக் கனவிலாயினும் விரும்புதலாகாது. வெறுப்புவரும்படி ஒருவன் ஒரு காரணத்தினாலாயினும் அறியாமையினாலாயினுஞ்செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தலே தருமங்களுட் பெரியதருமமாம். அதனால் கீர்த்தியும் புண்ணியமும் வளராரிற்கும். இதனால் பொறுமை யென்னுங் குணம் உயிர்க்குத் துணையா யிருக்கின்றது.

ஏமகண்ட? அறத்தையும் பொருளையும் இகபர விற்பங்களையும் அழித்து, அடுத்தார்க்குக்கேடுவிளைவித்து, நரகத்துன்பத்தையுங் கொடுக்கின்ற அழுக்காறு என்னும் பொறுமைக் குணத்தை பொருவன்கொள்ள லாகாது புதுவெள்ளம் பழையநீரையும் உடைக்கச் செய்து வெளிப்போதல் போல முன்னிருந்த பொருட்கும் நரசத்தைச்செய்து, குடிக்கெடுத்துப் பெருந் துன்பத்தையும் பழியையும் உண்டாக்குகின்ற மன்றோரஞ் சொல்லிப் பொன்வாங்குந் தொழிலையுடைய பாதகர் படும்பாடு பெரும்பாடாகலால் அதனை நினைத்தலுஞ் செய்யற்க. உறவினர் பகையாவர். சினேகிதர்களும் ஓர்காற் பிரிந்தும் வடுச் சொற்களைக் கூறியும் நிற்பா ராதலின் நாடோறும் அறத்தைக்கொன்று அளவில்லாக் குற்றங்களைச் செய்து, யினும் எதிரேநின்று ஒருவனுயிர்போகக் கடுஞ்சொற்பேசினும் மறந்தாயினும் புறங்கூறுதல் தகாதுமைந்தனே? அறிவினர்க்குவெறுப்பையுண்டாக்கி நகையும் விளைத்து வெளிற் றறிவையுணர்த்தி, நன்குமதிப்பையுங் கெடுத்துச் சிறப்பையுஞ் சிதைத்துத் தருமமுதலியவற்றின் பயன்களையுங் கொடுக்காது நிற்கும் பயனில்லாத சொல்லைச் சொல்லற்க. ஊர்க்குருடுவே நின்ற ஊருணிபோலவும், கனிகளையுடைய மரம்போலவும், பெரியோரிடத்துப் பொருந்தப் பெற்ற செல்வம் யாவார்க்கும் பயன்படும், யாசிப்போன் நன்னிடம்வந்து வறியேன் என்று சொல்லுமுன்னர்க் கொடுத்தலும், சொல்லிவெறு சொற்கள் சொல்லத்தொடங்கிற் கொடுத்தலும், சொல்லிவருந்திய பின்னர்க் கொடுத்தலும் முறையே உத்தமம் - மத்திபம் - அதமம் எனப்படும். மாணம்வந்த காலத்தும் பூதவுடம்புக்கே யன்றி உயிருக் காகாமல் இருத்தல்போல, உலகமழியுமளவும் புகழுடம்பானதுநிற்கும். இங்ஙனம் புகழுடம்பு அழியா திருத்தலின் கொடையினாலே அதனைப் படைத்தவரே தேவர்களுந் தொழப்படுந் தன்மை

யுடையார் தருமநூலிற் சொல்லியபடி உலகத்தை யரசாளவேண்டு
மானால் அமைச்சு, நாடு, அரண் பொருள், படை, நட்பு ஆகிய
ஆறும் இன்றி யமையாத அங்கமாம் - அரசர்கள் ஒரு தொழிலைச்
செய்யுங் காலத்துப் பயப்படாமையும், அதனைச் செய்வார்க்குப்
பொருள் கொடுத்தலும், அதனில் மனஞ் செல்லுதலும், அறிவு
கொண்டதனை முடித்தலும், ஆண்மை யுடைமையும் ஆகிய இவைக
ளோடு கொலை முதலிய பாவங்களை நீக்குதலும், மானம் முதலிய
குணங்களை யுடைமையும் அதற்குப் பல்பேயாம் பிரசைகள் வருத்த
முற்றகாலத்து ஆறிலொருபங்கு இறையைவாங்காது விடுத்தும்,
தங்கள் குறையைவந்து முறையிடு பார்க்குத் தடையின்றி வெளிப்
பட்டுத் தெளிவுறக்கேட்டு, இனிபசொற்களைச் சொல்லிக் குற்ற
முள்ளாரைத் தண்டித்துத் தீர்ப்புச்சொல்லக் கடவாய். யுத்தகளத்
தில் அரசனாகக்கொன்றும், திறைவாங்கியும் நாட்டினைக் காத்தும்
பொருள்சம்பாதித்து, திருடர் ஈதி-குறும்பு முதலியவற்றால் நாட்
டுக்குக் கெடுதி யுண்டாகாமற் காத்து உயிர்களை அறமுதலிய உறு
திப்பொருள்களை யடையும் வண்ணஞ் செலுத்த வேண்டும். இது
வேசெங்கோலுக்குரிய மாக்ஷிபாகும். அன்றியும் சந்தேகம், விபரீ
தம், மயக்கம் என்பனவின்றித் தருமநூல் நீதிநூல்-யானையேற்றம்
குதிகையேற்றம் படைக்கலப் பயிற்சி-தேர்கடாவல் முதலியவற்றை
யுந் தெளிவாகக்கற்றும், கற்றரோடிணங்கியும், கற்றதன்படி நிற்க
வும் வேண்டும் சாதியென்பது உடலைப் பற்றிப்பதேயாம் அதனால்
வருகின்ற உயர்வுந் தாழ்வும் அவ்வுடலகன்றபோதே யொழியாநிற்
கும். கன்னியாலாகும் பெருமையே உயிர்செல்லுந்தோறும் அத
னைத் தொடர்ந்துசெல்லும். ஆதலால் அதனை முயன்று கற்கவேண்
டும். வறுமையினாலும் அறியாமையினாலும் வருத்தமுற்று இரங்
குங்காலத்து அவைகளொழியுமாறு உதவிசொல்லே துணையாக
நிற்றலின், ஒழுக்கமுள்ளாரது வாய்ச்சொற்களைக் கேட்டல் வேண்
டும் இழிந்தோன் உயர்ந்த உறுதிச்சொல்லைச் சொன்னாலும், உயர்
ந்தவனென்றிருப்பவன் புன்மொழிகூறினாலும் அவை முக்குணவய
த்தவாகலின் உள்ள இயல்பையறிந்து பொய்நீக்கி உண்மையைக்
காணுதலே அறிவுக் கழகாகும், உயர்ந்தார் எவ்வாறு நடக்கின்றா
ரோ அவ்வாறு நடந்து தீமைகள் வருமுன்னர்க் காத்துப் பழிபா
வங்கட்கு அஞ்சி, கன்னெறியில் பொறிகளைச் செலுத்தக் கடவா
யாக்.

மைந்தனை? உயர்ந்தோரைப் பேதமில்லாமல் சிநேகிக்கக்கடவாய். கோட்டுப்பூவைப்போல அவ்வவர்களிடத்தும் முகமலர்ச்சியுடையனாய் செல்வம் வந்த காலத்து சந்தோஷப் படுதலும் வறுமை வந்தகாலத்துத்துக்கித்தலும்ஆகா. தவத்தார், ஆசாரியர், அந்தனர், உயர்ந்தோர் இவர்களிடத்துவணக்கமில்லாமையும், அகங்காரமும், செலவுசெய்யவேண்டியவிடத்து செலவுசெய்யாமையும், காமமும், கோபமும், கண்ணோட்டமும் ஆகிய இத்தீக்குணங்களைக் கொள்ளற்க. குற்றஞ்செய்யாமலிருந்து பிறர் குற்றங்களைக் கடியவேண்டும். சிறிதாயினும் குற்றஞ்செய்யின் சிறுநெருப்பு மலைபோன்றவைக்கோற் போர்களை யழிக்கு மாறுபோல பெருவாழ்மையு மழிக்கும் பகைவர்களுக்குச் செல்வத்தைக் கொடுக்கும். பெறுநோயில் வருந்தச் செய்யும் கோபமுறாத பெரியோரையும் கோபிக்கச் செய்யும். இனிமையுள்ள பொருள் பலவற்றையும் உறவினரும் பகைவருஞ் சிறிதேனு மறியாது அதுபவிக்கவேண்டும் உன்னை யொருகாலத்தும், ஓரிடத்தும் புகழ்ந்து பேசற்க நன்மைபயக்காத தொழிலினை மறந்தாயினுஞ் செய்யலாகாது. மழைமிகுதியினாலும், மழைக்குறைவாலும், காற்றினாலும், நெருப்பினாலும், நோயினாலும், உலகிற்குவருந் துன்பங்களை யெல்லாம் தேவர்களைக் குறித்தும் உயர்ந்தோரைக் குறித்துஞ் செய்யுஞ் சாந்திக் கிரிபைகளினால் நீக்கியும், பகைவர்களாலும் கள்வராலும் தீவினைசெய்யுங் கூட்டத்தாராலும் வருகின்ற குற்றங்களைச் சதுர்வித உபாயங்களினால் நீக்கவேண்டும். உனக்குவருகின்ற தீவினைகளை உற்பாதங்களினால் லறிந்து அவற்றால் வருத்தப்படாது நடக்கவேண்டும், பகைவர்களுடையவலியும், அவரைவெல்லுங் காலமும் வெல்லுவதற்கு வேண்டிய வினையையும், அதுதொடங்குந் தன்மையினையும், அவ்வினைக்குவருகின்ற இடையூறுகளையும், அவைகளைவிடக்கும் வழியையும், வெற்றிகொள்ளுந் தன்மையினையும், வெற்றியால்வரும் பிரயோசனத்தையும் இன்னும் உனக்கும் பகைவர்க்கும் உள்ளபல நிலைகளையும் முதலில் யோசித்துத் தெளிந்து வினைசெய்ய வேண்டும், வலியவர்களுக்கும் ஒறுத்தலும், மெலியவர்க்குக் கொடுத்தலுமாக அவாவரிடத்து நடக்கவேண்டு முறையைத் தெளிந்து நடக்கக்கடவாய். நீசம்பாதிக்குந் திரவியத்தில் உனக்கு வருந் துன்பத்தை நீக்குதற்காக காற்பாகமும், உண்ணுதற்காக அரைப்பாகமும், தருமத்திற்காக மற்றைக் காற்பாகமும் நியமிப்பது முறையாம் பகைவனை வெல்லுங் காலம் வருமளவும் போர்க்குப்பின்வாங்கும் ஆட்டுக்கடாவைப்போல எண்

ணியிருந்து வினைமுடிக்க யதையரசன் செய்யத்தகாத குற்றங்களை செய்யினும் வெல்லுங் காலம்வரும் வரையும் அப்பகையை வெளியிற் காட்டாமல் ரல்ல குணத்தோடு அளவளாவி சிரித்து உவகை கொள்ளுஞ் சுற்றத்தார் போல ஒழுகவேண்டும் காலம் வந்து விட்டால் கருதிய வினை யவ்வளவையுஞ் சிறிதுந் தவறாது முடிக்கக் கடவை.

ஊக்கமில்லாதவனானும் இடத்துக் கேற்ற வினையைச் செய்வானாயின் ஊக்கமுடையவனு மழிவான். அங்வாறு ஒன்றுசெய்யுங் காலத்துப் பிறப்பும், குணமும், அறிவும், நற்செயல்களும், பிரத்தியக்ஷ அதுமான அளவைகளும் கல்வி கேள்விகளி னராய்ச்சியும் மிக்குள்ள மந்திரி மாரோடும் ஆராய்ந்து தெளிந்து செய்க. முனிவரையும் புரோகிதரையும் தூதாக வனுப்பி இந்த அரசன் தரும் வழியி னிற்பவனல்லன், இவனை நீக்கி அத்தரும் வழியினிற்கும் வேறே ரரசனை அரசாளும்படி நியமித்தற்கு நினைத்தும்; இது எவர்க்கு மொப்பா யுள்ளது; தம்முடைய கருத்தென்னை? என்று ஒவ்வோ ரரசரையும் வினாவி அவருட் பலர் சம்மதப்படி அதனைச் செய்க. சேனாபதியையும் அவனைச்சேர்ந்த சேனைகளையும் தூதாக வனுப்பி இந்த அரசன் மிக்க பொருளாசை யுள்ளவன்; இவனைத் தூரத்திக் கொடை யுரிமையுள்ள ஒருவனை நியமிக்க நினைந்தனம்; நீங்கருத் தென்னை என்று ஒவ்வொருவரையும் வினாவி அவர் கருத்தையும் ஒட்டி தெளிந்து செய்யக் கடவாய் சுற்றத்தா ரல்லாத வரைத் துணையாகக்கொண்டு ஒருகாரியத்தை யாயினும் யோசிக்க லாகாது பழிபாவங்கட்குப்பயீப்படாதவர்களுடைய நட்பைவிடுக. குணமு மறிவுமுள்ள பெரியோரோடு கூடுக. பெருமிதம், பெரிய செல்வம், பேரழகு, பெரும் யோகம் மிக்க களிப்பு இவைகளில் முழுகி யிருக்கின், ஏமகண்டனை ! பொச்சாபடி சோம்பல்முதலிய வற்று லுன்னைக்காத்துப் பகையை வெல்லுதல் அரிதரிது குற்றஞ் செய்தோர் யாவரா யிருந்தாலும் கண்ணோட்டம் பாராது, நீதியை யறிந்து தருமந்தப்பாமல் தண்டஞ் செய்தலே செங்கோ லென்ப படும.

அச்செங்கோ லில்லாவிடின், மழையினற் பிரயோசனத்தை யடையினும் மக்கட்கு உறுதியில்லையாகும். ஆதலால் மழையினல் பயிர்வினைந் தொக்கும்படியும், தருமம்வளரவும். வேதநூல் வினங்கவும், பொருள் சம்பாதிக்கவும் யுத்தத்தில் வெற்றி கொள்ளும்படி.

யும், குற்றமில்லாமல் வாழும்படியும் செங்கோலையே நடத்த வேண்டும். களவெடுப்போர், ஆறலைப்போர், பிறர்மனையாளை இச்சிப்போர், உயிர்களைக் கொலை செய்வோர், பொய்யர் முதலிய பாதகர்களைக் கொலை செய்தல் பாவமன்று. அது செவ்விய பயிர் விளையும்படி அவைகட் கிடையூறாய் நிற்கின்ற களைகளைப்பிடுங்குதல்போலாகும். சேனைகளினாலும் பகைவர்களாலும் திருடர்களாலும் மற்ற உயிர் வருக்கங்களாலும் தன்னாலும் உலகிற்கு ஓர் துன்பமும் வாராமற் காத்து, நியாயவழியி னின்றுந் தவறி நடப்பவரைத் தண்டித்து அவரிடத்துள்ள பொருள்களையுங் கவர்த்து கொள்ளுதல் அரசர்க ளுடைய தருமமாகும். இங்ஙனம் தருமவழியிற் நவறாது உலகத் தைக் காத்தால் அந்த அரசனை யவன செங்கோலை காக்கும் குற் றத்தையுங் குணத்தையு மாராய்ந்து செங்கோல் முறைப்படி அரசு செய்யாதவனைப் பகைவர் இல்லையாயினும் அந்தப்பாவமே கெடுக் கும் கடுஞ்சொல், கண்ணோட்டமுடைமை அளவு கடந்த தண்டனை, நடுநிலையில்லாமை, முகமலர்ச்சியின்மை, மந்திரிமுதலாயினோரோடு ஆலோசித்துச் செய்யாமை பிழைசெய்தல். யுத்தம் சிறை ஆகிய இவைகளைச் செய்யாமை தீங்கேயாகும். வறுமை யிருக்குமாயின் தொழிலை முற்ற விடாமல் நீடவைக்கும்; சோம்பலையும் நித்திரை யிணையு முண்டாக்கும்; மூதேவியைக் குடிகொள்ளச் செய்யும்; பகைவர்க்கும் அடிமையாகும்; குடிகெடுக்கும்; ஆதலால் அக் களைப் பார்க்கவும் மாணுடருக்குத் தீமையா யுள்ளது வேறொன்றுண்டோ? செல்வத்துடனே சோம்பலின்றிச் செய்யும் முயற்சியானது மேன்மேலும் பொருளைப் பெருகச் செய்யும். சுற்றத்தாரையும் உறவினரையும் காக்கும் யாவர்க்கும் உபகாரத்தையுஞ் செய்யும்; சீதேவியையுஞ் சேர்க்கும்; தீவினை வந்தாலும் நன்மையையேகொடுக்கும். எனது கண்மணியை யொத்த மைந்தனே! அரசியற்குரிய இலக்கணங்கள் இவைப்போலப் பல உள. அவற்றையெல்லாம் விரித்துரைப்பின் ஆகிசேடற்கு மகாதாகவின் மதுஸ்மிருதி முதலிய நூல்களிற் கண்டுதெளிக.

அரசியற்கைப்படலம் முற்றிற்று.

பட்டாபிஷேகப் படலம்.

காரிணையொத்த களிற்றுச் சேனையையுடைய அரசன் அதன் பின்னர்க் கொலுச் சபையில் வந்து, கணிதசாஸ்திரிகளைக் கூவி, நமது குமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டு மாதலால், அதற்குரிய நாளை ஆராய்ந் துரைப்பீர்க ளென்றனன் அதற்கு அவர்கள் உத்தராயண புண்ணியமாலமாகிய தைமாசத்திற் பூசநட் சத்திரங்கூடிய சபதினமே நன்முகூர்த்த மென்றார்கள். பின்னர்த் தனது குலகுருவை யடைந்து தனதெண்ணத்தை அவருக் கறி வித்து அவர் கட்டளையிட்டவாறே எல்லாப் பொருள்களையுஞ் சேகரித்து ஏமகண்டனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் அள வற்ற பெரு மசிழ்ச்சியோடு மகுடாபிஷேகஞ் செய்து முடித்தனன். பின் னர் ஏமகண்டன் சகல வைபவத் தோடும் உலாப் போந்து திசை யணைத்தினுந் தனது செங்கோலைச் செலுத்தி அரசியற்றி வருகின்ற நாளையில், சோமகார்தராசன் நமது தோட்சமையை யொழித்தோ மென்னுங் களிப்படைந்தவனுக்குத் தனது புத்திரனாகிய ஏமகண்ட ராசனைப் பார்த்து மைந்தனே! யான் முன்பு சொல்லியிருக்கின்ற நீதிபின்படி இராச்சியபரிபாலனஞ்செய்து வருவது உனது கடமை யினி என்னிஷ்டப்படி வனத்திற் செல்வது எனது கடமைபென்று சொல்லி விரைவிலேமுநது அங்கிருக்கின்ற அமைச்சர் முதலான வர்களைப் பார்த்து அவ்வவர்கட்குச் சொல்லவேண்டிய கட்டளை களைச் சொல்லிப் பிரயாணஞ் செய்வானாயின்.

பட்டாபிஷேகப் படலம் முற்றிற்று.

வனம் புகுபடலம்.

அவ்வாறு பிரயாணப்பட்டுக் கடைவாயிலே நீங்குவதற்கு முன் னமே அமைச்சர் அந்தனர், நட்போர், நாகரீகர் முதலிய கட்டங் களோடு சதன்மையும் ஏமகண்ட ராஜனும் வெளிக்கொண்டு மிக்க மனவருத்தத்துடனே அவனை நெருங்கினார்கள். இவ்வாறு நெருங் கியபேர்கள் யாவருந் தன்னைப் புடைசூழ்ந்து வர அரசன் நன்கு கூப்பிடுதாரம் (குரோசஞ்) சென்று, குளிர்ச்சியுள்ள ஒரு பொய் கையைக் கண்டு, 'அதனருகிற' நங்கித் தன்னோடு வந்திருக்கின்ற

முனிவர்கள், அந்தணர்கள் முதலான பெரியோர்களை வணங்கி, மற்றவர்களையும் கிருபையோடும் பார்த்து அன்பர்களே! என்னுடன் நீங்கள் யாவரும் ஏன் வீணாக இங்கிருக்கவேண்டும் உங்களுங்க ளிடங்களிற்சேர்ந்து சுபகரமாயிருங்களென்று சொன்னான். அதைக் கேட்ட அமைச்சர் முதலாயினோர் மனவருத்தங்கொண்டு விழிகளி னின்று நீர்பெருகவிழ்ந்து தீர்க்க தண்டன்செய்து, சார்வபௌமா! தீயினிடத்தில் வெம்மைபோலவும், நீரினிடத்திற்றன்மைபோலவும், சூரியனிடத்தி லொளிபோலவும் மலசினிடத்து மணம்போலவும் உடலினிடத்தி லுயிர்போலவுமிருந்து எங்கனையெல்லாம்பாதுகாத் தருளிய தேவரீரது கிருபா சமுகத்தை ஒருகணப்போதேனும்பாங் கள் நீங்கியிருக்கத் துணிவோமா? அப்படி நீங்கியிருக்கினும் நில வைவிட்டு இருளிற் கிடப்பவர்க் கொப்பாவோ மல்லவா? இனி நக ரத்திற் சென்று எவ்வாறு யாங்கள் வாழ்ந்திருப்போம். முற்சன னத்திலன்றி இச்சனனத்திலும் அநந்த புண்ணியங்களை நடாத்தி யிருக்கின்றீராதலால் எந்தத் தீர்த்தத்தினாலோ எந்ததவசிரோட்டர் களாலோ இப்போது தேவரீருடலிற் சம்பவித்திருக்கின்ற இவ்வி யாதி நீங்கப்போகின்றது. அதுகாறும் யாங்களும் வனத்திலிருந்து பின்பு தேவரீரோடுங் கூடி நகரத்திற்கு வந்து சேருகின்றோமென்று சொன்னார்கள்.

அவையனைத்தையுஞ் சோமகார்தராசன்கேட்டு அன்பர்களே! இவ்வுலகத்திற் பிறந்த பயனை வேண்டினோர் முதலில் இல்லற வெழுக்கங்களை வழுவாமற் காத்துப் பின்பு துறவறம்பூண்டுவனத் திற் செல்லவேண்டுமென்று வேதங்களிற் சொல்லி யிருக்க அதனை இதுகாறும் கருதாது மறந்திருந்ததின லல்லவா இப்பொல்லாங் கான பிணியெனக்குச் சம்பவித்தது நீங்கள் இதனைச் சற்றும் ஆலோசியாம லிருக்கின்றீர்கள். அன்றியும் ஓர் ஆலமரத்திற்குப் பழுதுற்ற காலத்தில் அதனைத் தாங்க அதனடியிலிறங்கி யிருக் கின்ற விழுதைப்போல எனக்குத் துன்ப நேரிட்டகாலத்தில் என் னைப்போ லெனதாசரிமையைக் காத்துவருவதற்கு என்மகனேற் பட்டிருக்கின்றான். அவனோ என்னிலு மதிகமாக வுங்கனையெல் லாம் பாதுகாத்து மேலான புகழையடையத் தக்கவன். நீங்கள் ஒன்றுக்கு மஞ்சுவேண்டாம் இனியான் வனஞ்செல்வதற்கு உத் தரவு கொடுத்து நீங்கள் யாவரும் நகரத்திற்போய்ச் சுகமாயிருங் கென்று சொன்னான். பின்னர் யாவரும் அரசனானையை மறுப்ப தற் கஞ்சினவர்களாகி லன்மம்பேசாதிருந்தார்கள். அப்பால் குமா

ரணகிய ஏமாண்டனனவன் தனது தாய் தந்தையரிடத்தில் வைத் திருக்கின்ற ஆசைநோயானது தன்னையலைக்க, அதனால் வருந்துகின்ற மனத்தோடு அருகிலிருப்பவர்கள் தனது கண்ணீரைத் துடைக்கும்படியாகத் துக்கித்து தந்தையெதிரில் வந்து நின்றான். அவனைச் சோமகார்தராசன் பார்த்து, என் அருமைக் கண்மணியே! ஏன் கிலைசப்புகின்றாய் கிருகத்தாச்சிரமத்தி லிருக்கின்றபேர்கள் வயதுமுதிர்ந்தால் வனத்திற்குச் செல்வது முறைமை யன்றோ? அந்த முறைப்படி யாமும் வனத்திற்குச் செல்லுகின்றாய். தாய் தந்தையருடைய உத்தரவைத் தடுக்காமல் நடந்துகொள்ளவேண்டு வது புத்திரர்கள் கடமை யாதலால் தசரத மகராசனினுத்தரவின் படி அவர் குமாரராகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தி வனத்திற்குச் சென்றான் றோ? அவ்வாறு உன்னை யான் வனத்திற்குப்போகச் சொன்னேனோ? இல்லையா? சுகமெத்தாலுந் துன்பம் விளைந்தாலுந் தாய் தந்தையர் சொல்லுகின்ற முறைமைப்படி நிற்பதல்லவா புத்திரர்களுடைய கடமை. இஃதுனக்குத் தெரியாததா? நீ உமது உத்தரவின்படி நகரத்திற் போய்ச் சேர்ந்து சுகமாக இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்து கொண்டிருவென்று பல தேறுதல்களைச் சொல்லலும், ஏமகண்ட ராசன் தன் தந்தையின் பாதங்களிற் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து, பல ஆசீர்வசனங்களைப் பெற்றுத் தன் தாயினருகில் வந்து, அவள் பாதமானது தனது கண்ணீரினால் நனையும்படியாக வீழ்ந்து பணிந் தான்.

உடனே அத்தாயானவள் மிகுந்த துக்கத்தோடு புத்திரனை யெடுத்துத் தனது கண்ணீரினால் அவன்மார்பி லணிந்திருக்கின்ற சந்தனமெல்லாம் குழையும்படி யனைத்துப் பல தேறுதல்களைச் சொல்லி என்னருமைச் செல்வனே! எவ்வகைப்பட்ட தேவர்களா யினுந் தங்களை யடுத்திருக்கின்ற ஊழ்வினையை யொழிக்க வல்லவர்களோ? அவ்வழை நினைத்துத் துக்கத்திருப்பதன லென்ன பயன். உன்மனதில் எங்களைக்குறித்து யாதொரு சுவலையுங் கொள்ளவேண்டாம் சுகல விக்கினங்களை யு மொழித்து அவ்வவர்கட்குவேண்டிய வரங்களைத் தந்து இரட்சிப்பவர் விநாயகக்கடவு ளாதலால், நீ யுன் னரண்மனையைச் சேர்ந்து அவ்விநாயக மூர்த்தியை இடைவிடாமற் பூசித்து, சுவாமி! எனது தந்தையும் தாயுஞ் சுகல துன்பங்களும் ஒழியப்பெற்று விரைவில் இந்நகரத்தைச் சேரவேண்டு மென்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு, உனது அரசாட்சியைக் கிரமமாகச்

செலுத்திச் சிரஞ்சீவியாய் மார்க்கண்டேயரைப் போலத் தீர்க்காயு
ளும், புகழ், கல்வி, வலி, வெற்றி, நன்மக்கள், பொன், நெல், நல்
லூழ், துகர்ச்சி, அறிவு, அழகு, பெருமை, இளமை, துணிவு, நோ
யின்மை, வாழ்நாள் என்கின்ற பதினாறு பேறுகளையும் பெற்று மறு
மைப் பயனோடு மிக்க சுகமுற்றிருக்கக்கடவையென்று பல ஆசீர்வா
தங்களைச் சொல்லி விடைகொடுத்தனர்.

பின்னர் ஏமகண்டராசன் தனது மனத்தைச் சிறிது
கொண்டவனாய், அங்கிருக்கின்ற அமைச்சர் முதலிய யாவருந் தன்
னைப் புடைசூழ்ந்துவர நகரத்தையடைந்து, சதாகாலமுங் கணபதி
பூசையை நடாத்திக்கொண்டு இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்துவந்
தான். இப்பால் சோமகாந்த ராசனுஞ் சுதன்மையும் அவ்விடத்
திலும் நீங்கி வனத்தைநோக்கிச் செல்லுகையிற் சுபலன், ஞான
கம்மியன் என்னும் இரண்டு மந்திரிகளும் பின் தொடர்ந்தார்கள்.
பின்னர் அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு நால்வர்களாக வழி
நடந்து, வனவாசஞ் செய்து தேன், கிழங்கு, காய், கனி முதலான
வைகளை இரண்டமைச்சர்களுந் தெரிந்து சேகரித்துக் கொடுக்கத்
தாங்கள் அவற்றை வாங்கிப் புசித்துவருங்காலத்தில் அச்சோமகாந்
தராசன் செய்திருக்கின்ற தவப்பயனானது நெருங்கி வந்தமையா
லும், அவன் புத்திரனாகிய ஏமகண்டராசன் இடைவிடாது வினா
பதி பூசைசெய்து வருகின்ற மாட்சிமையாலும், தவசிரேஷ்டராகிய
பிருகு முனிவராசீர்மத்தி னருகில் வந்து நடந்த விளைப்பு நீங்கும்
படியாகப் பலசோலைக னீழலாற் குழப்பட்டிருக்கின்ற வொரு
தடாகக்கரையிற் றங்கினார்கள். அச்சோலையில் மயில்க ளாடுகின்
றனவும், குயில்கள் கூவுகின்றனவும், வண்டிகள் பாடுகின்றனவும்,
நாகணவாய்ப் பழிகளோடு கிளிகள் பலவிஷயங்களைப்பேசி வாதா
டுகின்றனவும், பூங்கொடிகளெல்லாம் பூவையர்களைப் போல் அசை
கின்றனவும், மலர்க்கொத்துகளால் நிறைந்த கிளைகளெல்லாங் சூரி
யமண்டலத்தை யளாவி நெருங்கியிருக்கின்றனவுமாக நிகழும் பல
விசித்திரங்களைக் கண்டு நமது அரண்மனையும், இச்சோலைக்கு நிக
ரல்லவென்று சந்தோஷித்து, அச்சோலையில் வீசுகின்ற தென்றற்
காற்றினால் இளைப்பாறிச் சிறிது நிதநிரை செய்வதாயினான். சுதன்
மையானவள் அவ்வரச னருந் காவலாக விருந்தாள். இரண்டு
அமைச்சர்களும் புசித்தற்கு வேண்டுவனவற்றைக் கொண்டு வருவ
தற்காகச் சென்றார்கள்.

அச்சமயத்தில் ஒருபாலியன் இராஜகுமாரனைப்போல் அழகு வாய்ந்தவனாகி நீர் கொண்டிப்போவதற்கு அத்தடாகத்தை நோக்கி வரச் சுதன்மைபானவன் அவனைப் பார்த்து ஆச்சரியங்கொண்டு, அப்பா குழந்தாய்? சிங்கம், யானை, புலி, கரடி, முதலான துஷ்ட மிருகங்கள் வாசஞ் செய்யத்தக்க இவ்வனத்தில் தேவர்களும் வருவதற் கஞ்சுவார்களே; நீ சிறுபிள்ளையா யிருக்கின்றனையே, இவ்வளவு துணிவோடும் ஒருவர் துணையுமின்றித் தனிமையாக வந்தனையே நீ யார்? உன் பெயரென்ன? உன்னை யின்ற தாய் தந்தையர் யார்? இவ்வனத்திற்கு வந்தகாரணம் யாது? அவைகளை யெனக்கு முறைமையாகச் சொல்லுவாயெனக் கேட்டனள். அதற்கு அப் பாலியன் சொல்லுவான் தாயே! யான் முனிசிரேட்டருக்குப் பிறந்தவன், என்பெயர் சிவனன். என்னை யின்றவன் புலோமை என் தந்தை பிருகு முனிவர். யான் இங்கு ஜலங் கொண்டிப்போவதற்கு வந்தேன். இதுதா னெனது சரித்திரமென்று சொல்லி, அம்மா! உன்னுடைய சரித்திரம் யாது? இலக்குமியுங் கண்டு நாணத்தக்க அழகினைவாய்ந்த நீ இவ்வாரணியத்தில் இத்தன்மைத்தான பொல்லாப் பிணியாளனோடு வருவதற்குக் காரணமென்ன? இவைகளை எனக்குச் சொல்லவேண்டுமெனக் கேட்டனன். உடனே சுதன்மை யானவன் அதற்கிசைந்து தனது விழிகளினின்றும் நீர் பெருகிவர மஹாமுருகி துக்கிதது, தாங்களிருந்த நிலைமையையும், இப்போ திவ்வனத்திற்கு வந்திருக்கின்ற தன்மையையும், மற்றுந் தமதுள் ளத்தி லிருக்கின்ற துயரங்கள் எவற்றையும் நுன்றேனும் விடாது சொன்னாள். அதனைக் கேட்ட முனிசுமாரன் மிக்க துயரமடைந்து தனது சிறந்த பேரறிவினாற் பல தேறுதல்களைச் சொல்லிச் சலமெடுத்துக்கொண்டு தன்னுசீர்மத்தைச் சேர்ந்தனன்.

வனம்புகு படலம் முற்றிற்று.

பிருகுமுனியை யடுத்த படலம்.

வாய்ந்த புகழ் நைமிச வனத்துறவிற் சோம கார்தன் வன மேயது கரைந்தன மறிந்தீர்
வேந்தனவ னற்பிருகு மெய்த்தவ னழைப்பப்
போந்தபடி கேண்மினென வேபுகலுஞ் சூதன்.

இப்பால் அம்முனி குமாரன் நெடுநேரஞ் சென்றுவந்து சேர் தலும், அவனை அவன் தந்தையாகிய பிருகு முனிவர் நோக்கி, அப்பா! நீ இன்று இவ்வளவு காலதாமதப்பட்டு வருவதற்குக் காரணமென்ன? அன்றியும் உன் முகூர விர்தமானது அந்நியர் துக்கத்திற் கழுங்கி வாட்டமுற்றிருக்கின்ற தாதலால், நீசென்ற விடத்தில் நடந்தகாரியங்களென்ன? அவைகளை எனக்கு விளங்கச்சொல்லுவாயென்று கேட்டனர் அதற்குச் சிவனானவன் தனதுதந்தையைப் பணிந்தெழுது, அண்ணலே! யான் தடாகநோக்கிச் செல்லுதையில் அத்தடாகக் கரையில் ஒருமரத்தினிழுவில் இரகிதேவியுங்கண்டு வணங்கத்தக்க பேரழகுவாய்ந்த ஒரு ராஜஸ்திரீயரினவள் தன் புருடனோடுங்கூட விருந்தாள் அவள் என்னைப் பார்த்தவுடன் அருகி லழைத்து மிகுந்த அன்போடிருக்கவைத்து, அப்பா! நீ சிறு குழந்தையா யிருக்கின்றனையே; உன்னை இக்கொடிய காட்டிற்றனியாய் விட்டவர்கள் யா? உன்பெய ரென்ன? நீ இங்குவந்த வரலாறென்னென்று கேட்டனர். அதற்குத் தக்கபடி விடை கொடுத்துப் பின்னர் அவள் வரலாற்றைக் கேட்டறிய லாயினேன். அக்காரணத்தாற் காலதாமதமாயிற்று அன்றியும் அந்த ராஜஸ்திரியானவள் தன்னோ டிருக்கின்றவன் தன்புருட னென்றும், அவன் செளராட்டிர தேயத்திற்கு அாசனென்றும், அவன் பெயர் சோமகாந்த ராஜனென்றும், அவன் தனது சரீரத்தி லிருக்கின்ற தெஜ்ஜு நோயினால் நரகவேதனையினும் அதிக துன்பத்தை யடைந்திருக்கின்றனென்றும், அந்நோயின் காரணத்தால் அவனும் அவன் மனைவியாகிய சுதன்மை என்கின்ற தானும் அரசாட்சி முதலானவற்றைத் தங்கள் குமாரனாகிய ஏமகண்டராசனுக் கொப்புவித்து, இவ்வனத்தில் வந்து வாசஞ்செய்கின்றோ மென்றும், தங்களுடன் இரண்டு அமைச்சர்கள் வந்திருக்கின்றன ரென்றும். அவ்வமைச்சர்கள் கனி, கிழங்கு முதலானவற்றைக் கொண்டுவரச் சென்றிருக்கின்றார்களென்றஞ் சொல்லி, மனங் கலங்கி நல்லுணர்ச்சியினைப் போக்கி, விழிகளில் நீர்பெருக்கித் தேகமுழுவதும் வியர்த்துத் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி, ஐயையோ! அறுசுவை பதார்த்தங்களோடுங் கூடியுண்பதற்கு மகாயோக்கியகரமான உணவைப் பாகத்தோடு செய்து வைத்தாலும், அதினிலொரு இரசந்தப்பினால் மீட்டும் அதனையுண்ணச்சகியாதவர்களுக் கனி, கிழங்கு, காய் முதலானவற்றை யுண்ணவு நேரிட்டதே யென்றும், சப்பிரகூட மஞ்சத்தில் மல்லிகை, முல்லை, இருவாட்சி முதலான மலர்களைப் பரப்பிக் குளிர்த்து பரி

மளிக்கின்ற பனீரரைத் தெளித்த சயனத்தின்மீது இளந் தென்ற
லானது கவரிகளை நிகர்த்து மெல்லவீச, நித்திரைசெய்கின்றகாலத்
திலும் அச்சயனஞ் சரீரத்தை யுறுத்துமாயின் நித்திரை கொள்
ளாது மற்றொரு சயனத்திற் புள்ளிகொள்பவர்க்கு இம்மணற்றரை
யிற் சயனிக்கவு நேரிட்டதே யென்றும், சந்திர விம்பத்தினைப்
போற் பிரகாசித்துக் குங்குமங், கஸ்தூரி, புனுகு, சவாதுமுதலான
கலவைச் செற்றினைப் பூசிக்கொண்டு பரிமா மிருந்த புட்பமாலே
களைத் தரித்து, இரத்திரனுங்கண் டேக்கங் கொள்ளத்தக்க போகங்
களை யனுபவித்துவந்த இவ்வுடல், இப்போது இவ்வகைப் பொல்
லாப் பெருநோயிற் பொருந்தியழியுமாறு நேரிட்டதே யென்றும்
இதுகாறும்முனிவர், அந்தணர், பெரியோர், மன்னவர், சுற்றத்தார்
முதலானவர்களோடு கால்வகைச் சேனைகளும் புடைகுமுத் தகுதி
யான அளவற்ற செல்வங்களை ஐம்புலாதிகளுக்கும் விருந்தாட்டி
இவ்வுலகத்தை அரசாட்சி செய்துவந்து, இக்காலத்தில் அவ்வா
சாட்சி முதலான செல்வங்களை விடுத்து இக்காட்டில் வந்துவாசஞ்
செய்ய நேரிட்டதேயென்றும், இன்னு மிவ்வாறு அநந்தவிதமாகச்
சொல்லித் துக்கத்தனள் யானத் துக்கத்தினை யெல்லாங் கேட்டி
ருந்தபடியால் எனது முக மதனுக்கிரங்கி வாட்டங் கொள்ளும்படி
நேரிட்டதென்றான்.

அதைக் கேட்ட பிருகுமுனிவர் மனவிரங்கி அருள் சுரந்து,
புத்திரனே! அவர்க ளெங்ஙன மிருக்கின்றார்கள். நீபோ யிங்ஙன
மழைத்து வரக் கடவையென்று கட்டளையிட்டனர் உடனே சிவ
னன் அதிவேகத்துடன் அவர்களிருக்கின்றவிடத்திற்சென்று அவர்
களைக் கண்டு, என் தந்தை யுங்களைக் கிருபையோடும் அழைத்து
வருமாறு கட்டளையிட்டா ராதலால், நீங்கள் விரைவி லெழுந்து
வரக்கடவீர்களென்று மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் கூனிப் பிரயாண
ப்படுத்தித் தான் முன்னதாக நடந்தான். அரசன், சுதன்மை, இர
ண்டு மந்திரிகள் ஆகிய நால்வரும் அவன் பின்னர் நடந்து அத்திய
ந்த சந்தோஷங்கொண்டு, அப்போதே வியாதி நீங்கவிட்டதாகவெ
ண்ணிப் பிருகுமுனிவருடைய ஆசீர்மத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அவ்வாசீர்மத்திற் புலியானது தன் பாலே மான் கன்றுகளுக்
கூட்டுவிப்பதும், யானையானது சிங்கத்தின் முதுகிலிருக்கின்ற மயி
ரைக்கோதிச் சிக்கறுப்பதும், பாம்புகளுக்கு மயில்கள் இரை தேடி
வந்து கொடுப்பது மாகச் சுகலசீவராசிகளும் ஒன்றுக் கொன்று

பகையில்லாமல் உறவாடிக்கொண்டிருந்தன. அன்றியும் மழைக் காலமென்று அதிக மழை பெய்வதும், அஃதில்லாத காலமென்று பெய்யாமலிருப்பது மின்றி, சூரிய னெக்காலத்தும் ஒரே விதமாகக் கிரணம் பரப்புவதும், தென்றற்காற்று மிதமிஞ்சி வீசாதிருப்பதும், பனி அதிகரிக்காது சொரிவது - வசந்தருது - கிரீஷ்மருது - வருஷருது - சரருது, ஏமந்தருது - சசிருது என்கின்ற * அறு வகை இருதுக்களுங் காலவேற்றுமையில்லாமல் எக்காலத்தும் ஒரே படித்தாக விளங்குவது மாக விருத்தலால், சகலமான விருஷங்களுங் கொடிகளும் புற்களும் எக்காலத்துந் தளிர்த்தும் பூத்துங் காய்த்தும் பழுத்தும் வருகின்ற வளமையை யுடைத்தாயிருந்தன. இத்தன்மையவான பெரு மிதங்களை அரசன் முதலிய நால்வருங்கண்டு மிகவும் ஆச்சரியங்கொண்டு, அளவற்ற முனி புங்கவர்கள் பிரமதேவனுக்குச் சமான்மாக வெண்ணிப் புடைசூழ்ந்திருக்கப் பிருகு மகாமுனிவர் புலித்தோலாசனத்தி லெழுந்தருளியிருப்பதை நோக்கி, தத்தம் பெயர்களைச் சொல்லிச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து இரு கரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பி, அநந்த முறை துதிசெய்து நின்றார்கள, பிருகு முனிவர் அவ்வவர்கட்குத் தக்க ஆசீர் வசனங்கள் கூறித் தமது கிருபா நோக்கத்தினால் அரசனை அண்ணாந்து பார்த்தனர். உடனே அவ்வரசன் அளவளாவிய அன்பினோடு மீளவும் பணிந்தெழுந்து கடலுண்டிவந்து பெருகின்ற மேகம் போலக் கண்களினின்றும் ஆனந்த நீர்த் தாரைகளைச் சொரிந்து; சரீரமெங்கும் உரோமாஞ்சிதங் கொண்டு, நெட்டியிர்ப்புற்று, வியர்த்து, வெங்கனற்பட்ட வெண்ணெய்போ லுருகி சுவாமி! அடியேன பூர்வசன்மத்திற் செய்தன வெல்லாந் தீவிரையே யென்றும், அத்தீவிரையால் இவ்வுடலில் இத்தன்மைத்தான பொல்லாத துன்பத்தை யதுபவிக்கப் பெற்றேன் னென்றும் இதுகாறும் யோசித்திருந்தேன். இன்று யோசிக்கு மிடத்தில் அடியேன் செய்தவெல்லா நல்வினையே யென்றும், இந்நோயானது தேவரீருடைய திவ்விய சரணை வந்தங்களைச் சேவிக்குமாறு எனது பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளுவதற்கான ஒரு முன்னிலை யென்றுந் தெரிந்து கொண்டேன், பின்னுந் தேவரீருடைய கிருபாதரிசனத்தை இத்தினத்திற் கிடைக்கப் பெற்றேனா தலால், அடியேனுடைய இம்மை

* இவையே இளவேனில், முதலேனில், கார், கூதிர், முன்பனி, பின்னச் சித்திரை முதல் இரண்டிண்டு மாதம் ஒன்றாகி வரும்.

மறிமை உம்மை என்னு முச்சன்னங்கட்குஞ் சுத்த பங்த்நீர முண்டாயது. அடியேன் செய்த தவங்க ளெல்லாஞ் சித்தியாய்விட்டன, அடியேனுடைய கல்வியுங் குலமும் அடையத்தக்க பயன்களை யடைந்தன, அடியேனை யின்ற பிதிரர்களும் நல்லபேற்றினை யடைந்தார்கள், கற்பகவிருட்சத்தை யடைந்தோர்க்கு என்ன குறையிருக்கின்றது, அது பாலத் தேவரீருடைய பாதார விர்தத்தை அடுத்து ளேற்கு இனி பொரு குறைவுண்டாகுமோ? இச்சன்னத்தில் அடியேன் செய்த பாவங்க ளொன்றினுங் காணேன், முற்சன்னத்தில் என்ன பாவங்கள் விளைந்திருக்கின்றனவா அவைகளை யறிந்திலேன், மறு சன்னத்திற்கும் நற்கதியை யடைய வொட்டாது இவ்வியாதி வந்து எனது சரீரத்திற் சம்பவித்திருக்கின்றது. இதுநீங்கு மாறு அளவிறந்த ஓளஷதங்களைப் புசித்தேன், அளவிறந்த மந்திரங்களை யதுட்டித்தேன் அளவிறந்த தானங்களைச் செய்தேன், அளவிறந்த தவங்களை முடித்தேன், இது காரணம் இவ்வியாதி யென்னை நீங்காமல் நாளுந்குநாள் அதிக உபத்திரவத்தையும் விசனத்தையும் விர்த்தி செய்து வருகின்றது, இனி இவ்வியாதியானது தேவரீருடைய கிருபையினுற் தீரவேண்டுமே யன்றி மற்ற மணி மந்திர ஓளஷாதிகளாற் தீர்வதில்லை, மேலும் தேவரீருடைய ஆசீர்மத்திற் பலவகைப்பட்ட மிருகாதி செந்துக்க ளெல்லாம் ஒன்றுக் கொன்று பகையின்றி உறவு கலந்திருத்தலினால் தேவரீரை யடுத்த அடியேனையும், இனி இவ்வியாதி துன்பப்படுந் தாமல் என்னை விட்டு நீங்கு மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை, என்றிவ்வாறு அளவிறந்த துதிகளைச் செய்து நின்றனன்.

அவை யனைத்தையும் பிருகு முனிவர் கேட்டு மீளவும் அவ்வரசனைக்கிருபையோடும் பார்த்துச் சற்றுநேரந் திபானித்திருந்து, தமது ஞானதிருஷ்டியினால் அவன் அவ்வியாதியை யடைந்த காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டு அரசனே ! நின்மல சொரூபியாகிய கடவுளனுக்கிரகத்தினால் உனதெண்ணம் நிறைவேறுகின்றது இனி உனது மனத்தி லிருக்கின்ற வியாகூலத்தை யொழித்துவிட்டுநீயிகவும் வழிநடந்த இளைப்பால் வாட்டமுற் திருக்கின்றனை யாதலால். விரைவில் அதனை ஆற்றிக்கொள்ளுக வென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அவ்வாக்களை யவரருகில் நின்ற சீடர்கள் குறிப்பால் அறிந்து அரசன் முதலாயினோரை உள்ளே யழைத்துக் கொண்டு சென்று பல சுகந்த புஷ்பங்களா லூட்டப்பட்டிருக்கின்ற தைலங்களைக் கொண்டு ஸ்நானஞ் செய்வித்துக் கைப்பு - தித்திப்பு - புளிப்பு -

உவர்ப்பு-துவர்ப்பு - கார்ப்பு - என்னும் அருவகைச் சுவைகளோடு உண்டல்-தின்னல்-நக்கல் பருகல்-என்னு நால்வகை * உண்டிகளையும் ஊட்டுதல்செய்து, அளவற்ற அன்போடும் உபசரித்தார்கள். அதனால், அவ்வரசன் முதலிய நால்வரும் இளைப்பாறி யதிக மகிழ்ச்சியுற்றிருந்தார்கள்.

பிருகுமுனியை யடுத்தபடலம் முற்றிற்று

இருவகைவினையு முரைத்தபடலம்.

என்றுமா தவர்கேட்ப விருந்தவத்துப் பிருகுவின்பா லன்றுவேற் கரத்தரச னடுத்ததுரைத் தவனவற்குத் துன்றுதி வினைநன்மை சூழ்ந்துரைத்த வவ்விரண்டு மின்றுகூ றுவன்முறையே பெனக்குத முனியியம்பும்.

இவ்வாறு சனன வாதையினை வேரோடுங்களையவல்ல அப்பிருகு முனிவருடைய பேரருளிப்பெற்ற அரசனைவன் அன்றிரவெல்லாம் ஆனந்த நித்திரைசெய்து மறுநாள் உதய காலத்தி லெழுந்திருந்து, நித்திய நியமங்களை நிறைவேற்றி ஐம்புலன்களையு மொரு வழிப்படுத்தித் தவசிரேஷ்டராகிய பிருகு முனிவரருகில் வந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, இரு கரங்களையுங் குவித்து அவரது அருளைக்கத்திற்கு நேராக அநந்த முறை துதித்து நின்றனன். அத்தருணத்தில் விநாயகக் கடவுளுடைய திருவடித் தாமரைகட்கு அன்பு செலுத்துகின்ற அப்பிருகு முனிவாரானவர் அரசனை வருத்தி வாட்டுகின்ற நோயினை நீக்கி அவனை யாட் கொள்ளுமாறாலோசித்து ஓர் சிறந்த ஆசனத்தி லிருக்கச் செய்து, அவன் முற்பிறப்பிற் செய்திருக்கின்ற நல்வினை தீவினைகளை யெடுத்து ணர்த்த எண்ண முற்றவராகி முன்னர் அவன் தீவினைகளை விளம்பு வதாயினர். சோமகாந்த ராஜனே? நீ முற் சனனத்தில் வந்த பர்வதத்தின் சமீபத்திற் கொல்லமென்னும் பட்டினத்திற் சிததுருப னென்னும் வைசியனுக்கும். சுலோசனையென்னும் அவன் மனைவிக் கும் புத்திரனைச் சனித்துக் காமந்தனென்னும் பெயரை வகித்து, நல்லயௌவன காலத்திற் குடுமபிணி யென்பவனை விவாகஞ்செய்து

* அவை சோறுமுதலிய உண்டல் கறிமுதலிய தின்னல். தேன் முதலிய நக்கல். நீர் முதலிய பருகல் என வுறி.

ஏழுபிள்ளைகளையும், ஐந்து பெண்களையும் பெற்று வாழ்ந்திருக்கின்ற ராணியில், உனதுதாதை விருத்தாப்பியத்தை யடைந்து இகலோகவாசையை யொழித்தனன். உனது தாயும் உடனே அதுமாணஞ் செய்தனள்.

அப்பால் உனக்குப் புத்தியுரைக்கத் தக்கவர்களில்லாமல் நீ வேசையர் மையலில் வீழ்ந்து, அவர்களுக்காகப் பெரியோர்களாற் சேகரித்து வைத்த பொருள்களை யெல்லாமழித்தனை. இது தருமமல்ல வென்று மனைவியானவள் பலவாறு சொல்வதையுங் கேளாமல், ஆபரணங்கள்-விடுகள் நிலங்கள் முதலானவைகளையும் அவர்கட்கு விற்றுக் கொடுத்தனை நின்னர்க் கொடுத்தற்குப் பொருளில்லாமற் றரித்திரனாகிச் சிறிதுநாள் யாசகஞ்செய்து பொருள் சம்பாதித்துக் கொடுத்தனை சிறிதுநாள் பொய்ச்சாட்சி, கோள், அசுத்திய முதலானவைகளைக் கூறி அவைகட்கேற்ற கூலிகளை வாங்கிக் கொடுத்தனை. சிறிதுநாள் சூதாட்டினாலுங் களவாட்டினாலுஞ் சில பொருள்களைச் சேகரித்துக் கொடுத்தனை சிறிது நாள் ஸ்திரீகள் கைகளிலணிந்த சூடகங்களையும், கால்களி லணிந்த பாடகங்களையும், காதிலணிகின்ற குழைகள் முதலான ஆபரணங்களையும் வழியினின்று பறித்துக்கொடுத்தனை பின்னும் பரஸ்திரீகளைப் பலாத்காரமாகப்பிடித்து அவர்கள் கற்பைகெடுத்தனை. இத்தன்மைய

ன அளவற்ற பொல்லாங்குகளைச் செய்து காமாந்த காரத்திற் சமூன்று, யாவருந் தூர்ந்தனென்றுசொல்லி யஞ்சத் தக்கவனாகத் திரிகின்ற காரணத்தால் உனது மனைவியாகிய குடும்பினி யென்பவள் தன்னைப் பாது காப்பவ ரொருவருமின்றி; மனந் தளர்ந்து பசியால் வருந்திப் பலநாள் புசிப்பின்றிப் பட்டினி யிருக்கச் சகியாத வளாய், தனது தாய்விட்டைச் சேர்ந்தனள்.

பின்னர் நீ அந்நகரிற்றானே இருந்து கள்ளுண்டு, களித்தாடித் தலைகால் தெரியாமல் மனதிஷ்டப்படிக் கெல்லாம் அளவற்ற தீங்குகளை நடத்திக்கொண்டு வந்தனை. இந்நடத்தைக ளினைத்தையும் அந்நகரத் தாசன் கேள்வியுற்று உன்னை யந்நகரத்தி னின்றிந் தூரத்தி பின்னர்விட, நீகாட்டிற் சென்று. கள்ளர்களுடன் கூடிக் கொண்டு, அவ்வழியிற் போகின்றவர்களையும் வருகின்றவர்களையுங் கொலைசெய்து கொள்ளையிட்டு மிருகங்கள்-பட்சிகள் முதலானவைகளைப் படையினுற்றொன்று பசிதீராத தின்று திரிகின்றகாலத்தில், ஒருநாள் அம்மார்க்கமாகக் கணவர்த்தனென்னும் ஒரு பிராமணன்

வர அவனை நீ பார்த்தவுடன் பொருக்கென் றெழுந்து எதிர்சென்று மறித்து அவன் கைகளைச் சேரப்பிடித்துக் கொல்ல வெத்தனித் தனை. அப்பிராமணன் உன்னைக் காண்டலும் எமதுதனைக் கண்டாற்போல நடுங்கிப்பயந்து, பெருமூச்சுவிட்டு, அப்பா! நான் அந்தனை என்னைக் கொல்லலாமா? நான் வைத்திருக்கின்ற பொருள் களையெல்லாம் ஒளிக்காமற் றருகின்றேன். என்னைக் கொல்லாமல் மாத்திரம்விட்டுவிட்டு முன்பொரு கன்னிகையைக் கல்யாணஞ் செய்தேன். அவள் புத்திரப் பேறில்லாமல் இறந்துவிட்டாள். பிதிர் கருமங்கட்குப் பிள்ளை வேண்டுமாதலால் இப்போது இரண்டாவது கல்யாணஞ் செய்திருக்கின்றேன் அவ்வனிகையோ இன்னும் புத்திரர்களைப் பெறமாட்டாத பருவத்தினளா யிருக்கின்றனள். அவளுக்கென்னைவிட ஆதரிக்கத்தக்கவர்கள் ஒருவருமில்லை நண்பனே! எனது பிராணனை உன தடைக்கல மாக்கினேன். யான் தருகின்ற திரவியங்களை வாங்கிக்கொண்டு என்னைக் கொல்லாமல் உயிர்ப் பிச்சை தந்துவிடல் வேண்டுமென்று மேலும் பேலும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டனன். அதற்கு நீ கொலை களவு-கள்-காமம் - பொய் என்கின்ற பஞ்சமா பாதகங்களிலே ஒன்றையும் விடாது செய்கின்றவ னுதலால் அப்பிராமணன் சொல்லைக் கற்பாறை மதுதாக்கிய கோடாலி யெனத்தள்ளி, சற்றேனு மனதிரங்காமல் உனதிஷ்டத்தின்படி அவனைக் கொன்று விட்டனை. உடனே உன்னைப் பிரமபூதிப்பிடித்துக் கொண்டு அனந்த வுபததிரவங்களைச் செய்துவர, அதனால் ஒருநிமிடம் ஒருகமாகுகழித்துப்பல துன்பங்களையுபவித்து வந்தனை. இத்தன்மைத்தான துன்பத்தோடு வருந்தி யிருக்கின்ற காலத்தில் ஒரு புண்ணியப் பலனுங் கிடைக்கப் பெற்றனை அப்புண்ணிய பலததாலல்லவா? இச்சனனத்தில் இப்பூவுலகத்தை யாள்வதான அரசரிமையைப் பெற்றனை யென்றனர்

இவ்வாறு சொல்லிய பிருகு முனிவரை மீளவும் அவ்வரசன் பணிந்தெழுந்து அப்புண்ணியத்தையுஞ் சொல்லவேண்டு மென்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டனன் அதற்குப் பிருகு முனிவரிசைந்து அரசனே! நீ முற்கூறியவண்ணம் அபபிரமகத்தி பாவத்தினால் பல துன்பங்களை யுபவித்து வனத்திற் சஞ்சரித் திருக்குங்காலையில் உனக்கு நடுக்கம், இளைப்பு, கபம், காச முதலான வியாதிகள் நோர்ந்து வயது முதிர்ந்து சவரட்சணை செய்வதற்கான துணைவர்கள் ஒருவரு மில்லாமல் மிக்கதுன்பத்தினை யுபவித்திருக்கின்ற தருணத்தில் நீ உன்மனைவியை நினைத்து அவளிடத்திற்கொரு

இருவகைவினையுமுரைத்தபடலம்.

நூ. ௧

தூதுவனைப் பனுப்பினே. அத்தூதுவன் அவ்வாறே இராக்கொண்டு சென்று நீதனியா யிருந்துபடுகின்ற துன்பங்க ளனைத்தையுஞ்சொல் லினன். அவற்றை உன்மனைவி முதலான மற்றையாவர்களுங் கேட் டுப்பயந்து இக்காரணம் அரசனறிவானாயின் நம்மெல்லாரையும் ஒருசேரவதைசெய்யத் துணிசூவ்னென்று நடுங்கி அத்தூதுவனைப் பார்த்து நீ இவ்வார்த்தைகளை யெங்கும் வெளியிடாமல் விரைவிற செல்லக்கடவை யென்று பயமுறுத்தியனுப்பினர்

அதனை யத்தூதுவன்வந்து சொல்லக்கேட்டு இனி யாதுசெய் யக்கடவோ மென்று துன்பமுற்றிருக்குங் காலையில் முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினைப்பயனானது உன்னை நெருங்கவருங் காரணத்தால் அவ்வழியிற்செல்லுகின்ற ஒருவேதியன் உனதுவரலாறு இன்னதெ ன்றறியாதவனாயுண்ணைவந்து யாசித்தான் அவ்வேதியனுக்கு நீ ஆடையாபரணமுதலிய திரவியங்களைக் கொடுத்துமீட்டு மவனைப்பார்த்து இன்னும் பிராமணர்களை யழைத்துவருவையாயின் அவ்வவர்கட்கு வேண்டிமட்டுந் தானஞ்செய்கின்றே னென்று சொல்லினை, அவ்வந் தணன் அவ்வாறே பல ஆசிராமங்கனிற்றென்று ஆங்காங்கிருக்கின்ற பிராமணர்களைக்கூவி, ஆடையாபரண முதலான திரவியங்களை ஒரு வன் தானஞ் செய்கின்றான். நீங்கன்பாவரும் விரைவில் வாருங்கள் விரைவாகவென்று அழைக்க அவ்வேதியர்கள் நீயென்றறியாது அப் பிராமணன் வழிகாட்டியபடி உன்னிடத்திற்கு வந்தார்கள் நீயவர்களைக் கண்டவுடன் மிகவும் பயபததியாயிடு வணங்குகின்றனையாயி னும் அவ்வேதியர்க ளுண்ணைப்பார்த்து உன்னை இன்னானென் றறிந் துகொண்டு மனவருத்தமுற்று நகைத்து உன்னைப் பாவியென்றறி யாமல் அப்பிராமணன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டல்லவோ இங்குவரலாயினோம் ஐயோ! பாதகங்களனத்தையும் விடாமற்செய் த மகாபாவியாகிய உன்னை அடுத்தவர்கள், கண்டவர்கள், உன்பெ யரைக் கேட்டவர்கள், உன்பெயரைச் சொன்னவர்கள், உன்னையா சிப்பவர்கள் முதலான யாவர்களும் தீவினைக்காட்டி லகப்பட்டுப் பின்பு நரகக்குழியி லழுந்தி வருந்துவார்களே, ஆயினும் உனக்குத் தருமாஞ்செய்யக் கருத்திருக்குமாயின் இவ்வனத்தில் நிர்மல மூர்த் தியாகிய விநாயகக் கடவுளாலய மொன்று அடிமுதல் முடிவரை யிற் செடிகண் முதலானவைகளால் மூடப்பட்டுக் கிலமடைந்திருக் கின்றது. அவ்வாலயத்தைப் புதுக்கக்கடவையென்றுசொல்லி, அவ் வவர்க ளாசீர்மத்திற் சென்று உன்னைக்கண்ட பாவரீங்குமாறு ஸ்நா

னஞ்செய்து செபதபங்கள் முதலானவற்றையுஞ் செய்து பரிசுத் தராணர்கள்.

பின்னர் உன்னை மனைவி முதலாயினோர் வெறுத்துக் கைவிட்டதையும் அப்பிராமணர்களுனைப் பாவியென்று கழித்ததன்றி நீசெய்யப்பெற்ற தருமத்தையு மேற்றுக்கொள்ளாமற் சென்றதையும், உன்னைப் பல துன்பங்கள் நேர்ந்து வாட்டுவதையும், நீயே எண்ணியெண்ணி யேக்கமுற்றுச் சகல ஆபத்துக்களையும் விலக்கி இரட்சிப்பவர் விக்கின கருத்த ராதலால், அக்கடவுளுடைய ஆலயத்தைக் கட்டுவீப்பதைவிட மேலான தருமம் ஒன்று மில்லை யென்று நிச்சயித்து, அதுவரையிற்பல துன்மார்க்க விஷயங்களாற் சேகரித்து வைத்திருந்த பொருள்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு பழுது பட்டிருக்கின்ற விநாயக ராலயத்திற்கு மிகுந்த பத்தியுடன் வந்து, அவ்வாலயத்தில் அநாதியா யெழுந்தருளியிருக்கின்ற கணேசமூர்த்தியைத் தரிசித்து உனது மனக்கவலை யெல்லாம் வாய் விட்டடற்றி, அநந்தமுறை சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து, ஆனந்த பரவச முற்று, ஆடிப்பாடி, சிறந்த கம்மியர் முதலாயினோரை வரவழைத்துச் சொன்னத்தாற் கர்ப்பக்கிருகஞ் செய்வித்து, அதன்முகப்பில் மாணிக்கமுதலிய இரத்தினங்களை யிழைப்பித்து அர்த்த மண்டபம், மகாமண்டபம், மடைப்பள்ளி, யாகசாலை, ஆகாயத்தை யளா வியுயர்ந்தமதில் முதலானவைகளை வெள்ளிமுதலிய உலோகங்களு லும், கருங்கல் - செங்கல் முதலியவைகளாலும், மரங்களினாலும், தெய்வகம்மியர்களுங் கண்டு நாணத் தக்கதாகச் செய்வித்து, நாற் றிசைகளினும் நான்குகோபுரங்களையு மெழுப்பிவித்து மாடவீதிக ளேற்படுத்தி, வீடுகள் உட்பரிகைகள் முதலானவைகளை அணியணி யாகக் கட்டுவித்து, ஆலயத்தி னுற்றிசையினு நான்கு தடாகங்க ளைத் தொடுவித்து பொன் வெள்ளி முதலானவைகளால் ஆலயத் திற்குவேண்டிய பாத்திரங்களைச் செய்வித்து, ஆதிசைவப் பிராம ணர்களைக் குடியேற்றி, அவர்களால் விநாயகமூர்த்திக்கு அபிஷேக முதலிய ஆராதனைகளைச் செய்வித்து நாடகசாலையுண்டாக்கி, அதிற் சகல வாத்தியங்களையு முழக்குவித்து, கணிகைமாதர்களை நடிப் பித்து, யாழ் முதலியவைகளை வாசிப்பித்து, சொன்னத்தாற் செய் யப்பட்டு நவரத்தினங்களா விழைக்கப்பட்டிருக்கின்ற வாகனங்கள் குடைகள், பல்லக்குகள், இரதங்கள் முதலானவைகளை வரவழைத் து, யாவருங் கண்டு அற்புதம்! அற்புத மென்று கொண்டாடத் தக்க திருவிழாக்களு நடப்பித்தனை, அரசு! இவ்வாறு அளவற்ற

சிறப்புடன் பூசனைகளுந் திருவிழாக்களும் இடைவிடாது நடாத்தி வருகின்ற நாளாயில், உன்னுடைய வாழ்காள் முடிவெய்து இறந்து விட்டனை.

பின்னர், யமதூதருன்னைக் கொண்டுபோய்த் தங்களரசனெதி ரேவிட்டார்கள். அவ்வரசனாகியயமதருமராசன் சித்திரகுப்பதனைக் கூவி, இவன் இதுகாறுஞ் செய்திருக்கின்ற பாவ புண்ணியங்களை மெல்லாங்கிரமமாகச் சொல்லக்கடையென்று ஆஞ்ஞாபிக்க, உடனே அவன்செய்துவந்த துன்மார்க்கங்களைமெல்லாந்தினவரலா ராகவெடுத்தது மழைபெய்ததுபோல ஒன்றையும்விடாமற்சொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்லுவான் தரும பூபதி! இவன் பிறந்த நாட்டொடங்கி இதுகாறுஞ் செய்துவந்த தெல்லாம் பாவமென்றும், அப்பா வத்தாற் சம்பாதித்ததிரவியங்களைக்கொண்டு அந்தியகாலத்தில் விநாயகக்கடவுளுடைய ஆலயத் திருப்பணி செய்தானென்றுஞ் சொன்னான் இவையனைத்தையும் யமதருமராசன் செவியுற்றச் சற்று நேரமாலோசித்துப் பஞ்சமலைகளில் ஓரழற்பொறி பட்டதுபோல, இவனிதுகாறுஞ்செய்துவந்த தீவினைகளைத்தையும் விநாயகக்கடவுளின் ஆலயத்திருப்பணிசெய்து பெற்றபேற்றினாலொழிந்து போயின ஆயினும் இவன பூவுலகென்கண் மீளவும் உற்பவிக்கவேண்டுமென்று யோசித்து ஞெரெலென்று திரும்பி, உனது முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுவான். நீ அளவிறந்த பாவங்களைச்செய்து உன்னந்தியகாலத்தில் ஓரற்பமானபுண்ணியமொன்றைச்செய்திருக்கின்ற பாதலால், முன்னர் உனக்குப் பாவத்திற்கேற்ற பலனையனுபவிக்கவேண்டுமா வென்று கேட்டான். அதற்கு நீ இளகிய கெஞ்சினால் முன்னர்ப் புண்ணியப் பயனை யனுபவிக்க வேண்டுமென்று சொல்லினை. அவ்வாறே யமதருமராசன் சம்மதித்து உன்னைப் போகும்படி உத்தரவு செய்தான். ஆதலால் நீ இப்பூவுலகத்தில் அரசனாகப் பிறந்து நல்வினைப்பயனை முன்னரனுபவித்து, பின்னர் இவ்வியாதி யாற் தீவினைப்பயனை யனுபவிக்கின்றனை. இத்தீவினைப்பயனு மொழியுமாறு நீ அவ்விநாயகக் கடவுளையே போற்ற வேண்டுமென்று சொல்லினர்.

முற்றத் துறந்து நிற்கு முனிவர்களே! காமந்த நென்னும்பெயரைப்படைத்தற் கேற்றபடி காமாந்தகாரனாகத்திரிந்து அளவற்ற பாதகங்களை நாடோறுஞ்செய்துவந்து, இறக்குங்காலத்திற்கெய்த

வொரு புண்ணியத்தினால் அப்பாதகங்கள் குறைந்து பின்னிடப் பெற்றானாயின், விநாயகக்கடவுளைச் சதா காலமுஞ் சிந்திக்குந் தன் மையை யுடையவர்கள் எவ்வளவு பேற்றைப் பெறமாட்டார்கள்.

இருவகைவினையுமுரைத்த படலம் முற்றிற்று.

சோமகாந்த ஞேய்தீர்ந்த படலம்.

=====

இருவினை பிருகு வென்போ நெடுத்தியம் பியது சொற்று முருவவார் சடையீர் மன்ன னுருக்கிளர் குட்ட நோயை யருளிநான் முனிவன் சீறி யகற்றிய தறிக வென்னத் தெருளுறு சூத மேலான் சிந்தையின் மகிழ்ந்து கூறும்.

முனிவர்களே! இப்பால் இவ்வளவுகருணையோடும்பிருகுமுனி வரருளிச்செய்த வுண்மையிற் சோமகாந்த ராசனுக்குரிச்சயந்தோற்றமல் சந்தேகங்கொண்டான் உடனே அவன் சரீரத்திலிருந்து ஆயிரம் வலியன்பட்டிகள் தோன்றி வச்சிரத்தால் வடித்து வைத்த தற் கொப்பா யிருக்கின்ற மூக்குகனிநுற் றொழுநோய்கொண்டசரீரத்தையெல்லாங் குத்தித்தகைசகளை பெல்லாம் பிடுங்கித் தின்றன. அதனால் அரசன்மிகவும்பயந்து அவ்வுபத்திரவத்தைச்சகிக்கமுட்டாது வருத்தங் கொண்டு பிருகுமுனிவருடைய பாதத்தில் அடியற்றமரம்போல் வீழ்ந்து; ஒமேலான தவசிரேஷ்டரே! அபய மபயம் அடியேனுக்குத் தேவரீரை யன்றி வேறு கதியில்லை அபய மபயம் தேவரீரென்னைக் கைவிட்டாலும் உமது திருவடிகளை விட்டு நீங்கேன் அபயமபயம், மகாதவக்குன்றமே! குளிர்ந்த கிருபாசமுத் திரமே! ஓ தயாரிதியே! ஓ ஞானசூரியரே! ஓ புண்ணிய மூர்த்தியே தேவரீரைத் தியானஞ் செய்கின்றபேர்கள் எவ்வளவு தூரத்திலிருக்கினும் அவர்களே யமனமனுமமாட்டானே; அத்தன்மைத்தான தேவரீர் திவ்விய சமுதகத்திற்கு எதிராகநிற்குமென்னை அவ்வலியன் கூட்டங்கள் சின்ன பின்னப் படுத்துவதைப் பார்க்கவில்லையோ தேவரீருடைய ஆசீர்மத்தில் எக்காலமும் பறவைகளு மிருகங்களும் பகையில்லாமல் உறவுபெற்று விடையாடுகின்றனவே, தேவரீருடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்திருக்கின்ற அடியேன் மாத்திரம் இத்துன்பத்தை யடைந்திருப்பது நீதிதானோ? மகமேருவைச்சார்ந்த காகமும் பொன்னிறமாகின்றதே, அடியேன்படுகிற துன்பத்தை நீக்கி யாட்

கொள்ளாதிருப்பது தேவரீருடைய கிருபைக்குத் தக்கதா என்றிவ்வாறு அனந்தமுறை ஓலமிட, அவ்வரசன் தேவியாகிய சுதன்மை யானவள் தடுக்கிட்டுப் பிருகுமுனிவரைச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து தேக மாத்தியந்தமும் நடுக்குற்று விழிகளினின்று நீர்த்தாரைகளைச் சொரித்து இரண்டு கரங்களை யு மேந்தி எங்கள் மனோ ரதங்களை ஈடேற்ற வெழுந்தருளியதயாறிதியே! அடியாட்துமாங்கல்லிய பிச்சை தந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன் இரண்டமைச்சசர்களுங் கீழேவிழுந்து நமஸ்கரித்து, எமக்கு அன்னையும் பிதாவும் யெழுந்தருளியகருணைந்தழர்த்தியே! அரசனை வலியன்பகூடிகளெல்லாம் கூடிவதைக்கின்றனவே, அவைகளை விலக்கியாட்கொள்ள வேண்டாவோவென்று அரற்றினார்கள் அருகிலிருக்கின்ற மற்ற முனிவர்களும் பயந்து, ஆ ஆ சுவாமீ! இதென்னபாவம். இப்பகூடிகள் செய்யுங்கொடுமையைப் பார்க்க இரண்டு கண்ணுங் கூசுகின்றதே. என்றுமிருந்த இரக்கத்தோடுந் துயருற்றுச் சென்னார்கள் இவ்வாறு யாவரும்வருந்தி முறையிடப் பிருகு முனிவர் சோம காந்தராசனைப் பார்த்து, அரசனே! யாம் சொன்ன வார்த்தைகளை உண்மையென்று நம்பாமற் போயினை யாதலால் உனக்கு இத்தன்மைத்தான துன்பங்கள் நேர்ந்தன. இனியாயினும் யாங்கூறியவார்த்தைகளிற் சந்தேகமுறாமல் நம்பக்கடவாய். அதனாலீயும்புனிதனாகலா ளென்று மிகுந்த அன்புடன் அருளிச் செய்து, வலியன் பகூடிகளை நோக்கி ஒரு உங்கராஞ்செய்தனர். அவ்வோசையைக் கேட்டலும் பகூடிகளெல்லாம் ஆகாயத்திற் பறந்து போய்விட்டன.

பின்னர் அரசனானவன் பிறகு முனிவரருளிச் செய்த தனது பூர்வவினைகளையெல்லாம் உண்மையென்று நம்பி ஆனந்தங் கொண்டனன். சுதன்மைமுதலிய யாவருந் தங்கள் தங்கள் துயர்நீங்கிச் சந்தோஷமானார்கள் இப்பால் பிருகுமுனிவர்தமதுகமண்டலத்திற் சலத்தைநிரப்பி, விநாயகக்கடவுளை மனதிற் றியானித்து, இவ்வரசன் படுகின்ற வியாதிபை விலக்கி யருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அவரது மந்திரத்தை நூற்றெட்டுருச் செபித்து அக்கமண்டலசலத்தைக் கரத்தில் வார்த்துக்கொண்டு அரசன் சரீரத்திற்றாவிரை உடனே அவ்வரசன்செய்த பூர்வசன்ம பாதகங் கெல்லாம் ஒன்றாகச்சேர்ந்து வோருருவங் கொண்டு நின்றதுபோலச் சிவந்து திரண்டிரீண்டிருக்கின்றகால்களும், நீண்டுநெருங்கிப்பார்த்திருக்கின்ற மம்பிர்ச்சடைகளும், மேலெழும்பி வளைந்திருக்கின்ற கோரப்பற்களும்; நீண்டபாதங்களும், குழிபட்டிருக்கின்ற விழிகளும், இருளை

ப்போன்ற கறுத்த நிறமும், அகன்றவயிறும், ஏழுபனைமரங் கொண்ட உயரமும், அவ்வுயர்வுக்குத்தக்க பருமையுமாக ஒரு பூதமானது அவன் சரீரத்தினின்றும் வெளிக்கொண்டு நெறநெறவென்று பற்களைக்கடித்துக் கண்கள் புருவத்தின்மேலே நெறித்து, விழிகளிலிருந்து தீப்பொறிக னெழும்பிச் சிந்தக்கக்கதாகப் பார்த்துத் தோள்களைத் தட்டிக்கொண்டு இடிமுழக்கம்போலக் குரலெடுத்துக் கூவி, அரசனே! முன்னாளிலே உன்னுடைய ஆயுதவல்லபங்களைக் காட்டினேயே. அவ்வல்லபங்களை யிப்போது காட்டுவாய் பார்ப்போமென்று அதிக வுக்கிரத்தோடு வாய்விட்டுத் தருக்கியெதிர்த்துநின்றது. இவ்வாறு அப்பூதம் அரசனைத் தொடர்ந்து எதிர்த்து நிற்பதைப் பிருகுமுனிவர் கண்டு உங்காரஞ்செய்து பயமுறுத்தி, அரசனருகிற் செல்லவொட்டாமற்றடுத்துக் கையமர்த்தி, பாரிடமே! நீ யார்? உன்வரலா நென்னவென்று கேட்டனர். அதற்குது சொன்ன தாவது கவாமி! நான் இவ்வரசனைப் பிடித்திருக்கின்ற பிரமகத்தி தேவரீர் கரங்கொண்டு தூவிய சலத்தினாலே யான் அவனை விட்டு வெளிப்பட்டுவந்தேன். எனக்குமிகப் பசியா யிருக்கின்றது. தேவரீர் கிருபையுண்டாயின், இந்நிமிடத்தில் இவ்வரசனையும் இவன்மனைவியையும் இரண்டமைச்சர்களையுந் தின்று செல்கின்றேனென்று சொல்லி உத்தரவு தரும்படிபிரார்த்தித்தது அதற்குப்பிருகுமுனிவர் வியந்து வலிமையிற்சிறந்த கிருத்திமமே! நீ அவசரப்படவேண்டாம் உனக்குஞ் சகமுண்டாகும் காரியத்தையே செய்கின்றோம். அதுகாறும் அம்மரத்தின் பொந்தினுட் புருந்திருக்கக் கடவையென்று தம்மெதிரிலோங்கித் தழைத்திருக்கின்ற ஓர்மாமரத்தைக் கரத்தாற் சட்டிக்காட்டினார். அவ்வாறே அப்பூதமானது பொந்தினுள் நுழைந்து புகுதலும் அப்பூதமும் மாமாமும் | ஒன்றாகவெரிந்து சாம்பராயின.

பின்னர், அப்பூதசரீரத்தினுளிருந்த ஆன்மாவானது மகாதில் வியசரீரத்தோடும் ஒருதேவரூபமாகிப் பிருகுமுனிவருடையசரணரவிர்தங்களில் நமஸ்காரம்புரிந்து கிருபாமூர்த்தியே! இப்பாவிமுற்காலத்தில் என்னை ஆயுதத்தால் மாய்த்துவிட்டான். அந்தத்தூர்மாணத்தினால் ஓய்வில்லாமல் மிக்கதுயரத்தைப் பெற்றிருந்த வெனக்குத் தேவரீர் தரிசன விசேடத்தால் நற்கதிகிடைத்ததென்று சொல்லிவிரும்போது, விநாயகமூர்த்தியினுடைய கட்டளையினால் ஆகாயத்தினின்றும், ஒரு தெய்வவிமானமிறங்க, உடனே அவ்விமானத்தில் தேவசரீரம் பெற்றிருக்கின்ற அப்புருடனானவனெறிக்கொண்டு

ஆகாயமார்க்கமாகப் போய்விட்டனன். அவ்வற்புதங்களை யெல்லாங் கண்டு ஆனந்தபரவசராகித் தீவினைகளையெல்லாங் கடியவல்லபிருகு முனிவருடைய திருவடிகளைப் பலமுறை பணிந்து துதித்திருந்தார் கள். இப்பால்பிருகுமுனிவர் சோமகாந்தராசனைப் பார்த்து அரச னே! இதிகாறும் உன்னைத் தொடர்ந்திருந்த பிரமகத்திவிலகிப்போ னதைக்கண்டனே. இனிஉனது சரீரத்தைத் தொடர்ந்திருக்கின்ற, தொழுநோய் நீங்குவதற்கான திறத்தையுஞ்சொல்லுவோங்கேட்கக் கடவாயென்று திருவாய் மலர்ந்தருளுவ தாயினர் அரசனே! மூண் றுநேத்திரங்களுள்ள வேழமுகப் பெருமானாகியும், என்னைமுழுமை யும் ஆட்கொள்ளத்தக்க இறைவனாகியுமிருக்கின்ற விநாயகக்கடவு ளுடைய புராணத்தைக்கேட்பையாயின் சகலதுன்பங்களும்உன்னை விட்டொழியும். அன்றியும் யான் அப்புராணத்தை கேட்டிருக்கி ன்ற மகிமையினால் என்னையடுத்த உன்னுடைய தீவினையும் விலகிப் போயது இனி அவ்விநாயக புராணத்தைக் கேட்டாலன்றியித்தொ முநேர யுன்னைவிட்டுநீங்காது அவ்விபாதிக்கு அதைவிடமேலாகிய ஓளடத மொன்றுமில்லை மகத்துவமுள்ள இப்புராணத்தை முற்கா லத்திற் பிரமதேவர் சிவபெருமானு லுப தேசிக்கப் பெற்று, வேத வியாசமுனிவருக் கருளிச்செய்தனர்

அவ்வேதவியாசர் நமக்குபதேசித் திருக்கின்றார் மேலும் பூர் வந்திற் கைலாசபதியாகிய சிவபிரானைநீக்கித் தற்குன்யாகஞ்செய்த போது, அப்பரமசிவத்தினுடைய கோபாக்கினியினின்றுத் தோன் றிய வீரபத்திரமூர்த்தியினால் அவன் யாகமழிவுற்றுச்சகலதுன்பங் களையு மடைந்தான் பின்னர் அவை நீங்குமாறு அத்தக்கன் முற் கல முனிவரை யடைந்து அவர் திருவடிகளைப் பணிந்துபக்திசெய் து வந்தான். அதனால் அம்முனிவருக்கு மனமிரங்கி விநாயகரு டையமகத்துவங்களை யுபதேசித்தனர் அவைகளை அத்தக்கன்மிக் கபத்தியுடனேகேட்டு வந்த பலத்தினாலே சகல துன்பங்களுநீங்கிச் சந்திரசுடாதார்க்கடவுளாகிய சிவபெருமானது கிருபைக்குப் பாத் திரனாகி, அதிக மகிழ்ச்சியை யடைந்திருந்தான். ஏழு பிறவிகள் தோறுஞ் செய்து வந்த பாவங்களை யெல்லாம் ஏககாலத்தி லொழி ப்பதும், சரீரத்தி லுண்டான வியாதிகளைப்போக்கி வேண்டியவாங் களை யளிப்பதும், நாளுக்குநாள் நூதனமான உயர்ந்த சுகங்களைத் தருவதும், இம்மையிற்றவங்கள் முதலியவைகளைச் செய்யும்படி கூ ட்டுவித்து மறுமையில் முத்தியைக் கொடுத்து இரட்சிப்பதும், அவ் விநாயகமகத்துவத்தின் கேள்வியேயன்றி அதனின் மிக்கது வே

றென் றுண்டோ? அந்தணர், அரசர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் நால்வகைவருணங்களுக்குக்கூறியிருக்கின்ற * ஒழுக்கங்களிற்றும் வில்லாதவர்களாகியும், பிரமசாரிஇல்வாழ்வோன்-வானப்பிரத்தன்-சந்தியாசி என்னு நால்வகை யாச்சிரமங்களுக்குமுரியவாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற † நன்னிலைகளிற் றவறுதவர்களாகியும் உள்ள சான்றோர்களே அவ்விநாயக மகத்துவத்தைப் பத்தியோடு கேட்பார்களன்றி மற்றையர்க்கேட்கமாட்டார்கள். கேளாதவர் தங்கள் பிறப்பினும் வருணத்தினுஞ் சரியாகின்று என்ன பொழுக்கத்திலிருந்தாலும் அவர்கள் தாழ்ந்தவர்களே யன்றி உயர்ந்தவராகார்கள்.

ஆதலால் அநேக தவங்களைச் செய்து உயர்ந்தவருணத்திலும் நல்ல ஆச்சிரமத்திலு மிருந்து அவர்களுடைய தருமங்களிற் குறைவின்றி நடந்து விநாயக மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளை மிகுந்த அன்போடு துதிசெய்யத்தக்கவர்களுக்கே அம்மான்மியத்தை யுபதேசிக்க வேண்டுவதல்லது, மற்றையோர்க்கு உபதேசிக்கத் தக்கதன்று. நீயதனைக்கேட்பதற்கு யோக்கியனுனதால் அதனையுனக்குப் பதேசிக்கின்றோம் நீஸ்நானஞ்செய்துவரக்கடவையென்று ஆஞ்ஞாபித்தனர். இவையனைத்தையுஞ் சோமகாந்தராசன் செவிக்கமுதமாகக்கேட்டு, ஆனந்த பாவசங் கொண்டு, உடனே மிகுநதீர்த்தத்தையடைந்து அதை மும்முறை வலம்வந்து நமஸ்கரித்துப் பின்னர் ஸ்நானஞ்செய்து, நித்திய நியமாதிகளைக் கிரமப்படி முடித்து, விநாயக மகத்துவங் கேட்பதற்குச் சங்கற்பமோதினன். அந்நிமிடத்தில் அவ்வரசன் சரீரத்தி லிருந்த தொழுநோய் மாய்ந்து விட்

* அந்தணரொழுக்கமாவது:—ஒதல், ஒதுவிததல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் எனவாரும். அரசரொழுக்கமாவது:—ஒதல், வேட்டல், ஈதல், உலகோம்பல், படைபயிற்றல், பொருதல், எனவாரும். வைசிய ரொழுக்கமாவது:—ஒதல், வேட்டல் பொருளிட்டல், ஈதல். பசுக்காத்தல், ஏருழல் எனவாரும் சூத்திர ரொழுக்கமாவது:—ஒதல், முன்னவர்க் கேவல்செய்தல், பொருளிட்டல், உழுதல், பசுக்காத்தல், வேட்டல், எனவாரும்.

† பிரமசரிய நிலையாவது:—ஆசரியரிடத்தோதி, வீரதங்காத்து விவாகமின்றி யிருத்தலும், விவாசஞ்செய்துகொள்ளலுமென விருவகையர். அவர் முறையே கைட்டிகன், உலகுருவாணன் எனப்படுவர். கிருகத்த நிலையாவது இல்லறத்தின் வழாது இல்லானோடுங் கூடிவாழ்தல் வானப் பிரத்த நிலையாவது இல்லத்தறந்து இல்லானோடாயினுந் தனித்தாயினும் வணத்திற் றவனுஞ் செய்தல் சந்தியாசநிலையாவது முற்றத் துறத்தல், இவற்றின்விநிலையெய்லால் உரம்புராணத்திற் காண்க.

டது. இவ்வாறு வியாதி மாய்ந்து போகலும், அரசன் தனதுசரீரத்
தைப் பலமுறை பார்த்து ஆனந்தித்து இரவெல்லாந் தீயசொப்ப
னங் கண்டவனுக்கு விழித்தபின்பு எவ்வளவு மகிழ்ச்சியுண்டாமோ
அவ்வளவு மகிழ்ச்சியை யடைந்து பிருகு முனிவரிடத்தில் வந்து
அவரைச்சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்துசுவாமீ! தேவரீர்கிருபை
அடியேற்குக் கிடைத்ததினாலே அடைதற்கரிய பலன்க ளெல்லாம்
எளிதிலடையப் பெற்றேன்

அன்றியுஞ் சுவாமிகளிடத்தில் புராணங்கேட்பதற்குச் சங்கற்
பமோதிய மாத்திரத்தில் அடியேனை வருத்தியிருந்த வியாதியொழி
ந்து போய்விட்டது இவ்வற்புதத்தினை யான் என்னென்றுசொல்ல
மாட்டுவேன். கிருபாமூர்த்தியே, தேவரீரையடுத்தவர்கட்குக்கிடை
க்காதபொருள் சுவர்க்கமத்திய பாதலமென்கின்ற மூவுலகங்களினு
மில்லை. ஊரற்று, உறவற்று, மகனற்று, மனையற்று, நாடற்று, நகர
ற்று, அழகான தேசமற்று, அருமையான போகமற்று, தடாகக்க
ரையிற் றுன்புற்றிருந்த எரியேனை இங்ஙனம் வருமாறுகிருபைசெ
ய்து மகா அற்புதமான சுகத்தைக் கொடுத்தருளிய தேவரீருக்கு
யானுவதத் தக்கபொருள் என்னாவியே யன்றி வேறென்றுமில்லை.
இனிமேல் சுவாமிகள் அருள்சுரந்து விநாயக புராணத்தைத் திரு
வாய் மலரவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தனன் அதனை யன்னைக்
கொப்பாகிய பிருகுமுனிவர் கேட்டு மனமிரங்கி, அவனை யருகில
ழைத்துத் தமதுதாமரை மலர்போன்ற திருக்கரத்தினால் அவனு
டைய சரீரத்தைத் தடவித்தமது சிறந்தஆசனத்தி லொன்றை யவ
னுக்குக்கொடுத்து அதில் வீற்றிருக்கச் செய்தனர். பின்னர் அப்பி
ருகுமுனிவருடையதிருக்கரத்தாற் சரீரத்தைத்தடவிய மகத்துவத்
தினாலும் அவராதனத்தினாலிருந்த மாட்சிமையினாலும், அவ்வரசன்
சரீரமானது முன்னிருந்தகாந்தியினு மிகுந்தகாந்தியை யுடைத்தா
யது அவ்வற்புதத்தைக் கண்டவர்களெல்லாம் அதிக ஆச்சரியம்
அடைந்தார்கள். துக்கசாகரத்தின் மூழ்கியிருந்த சுதன்மையும்
அமைச்சர்களும் தேவாயிர்தம் புசித்தவர்கட் கொப்பாக ஆனந்தித்
தார்கள்.

சோமகாந்த ஞேய்தீர்த்த படலம்

முற்றிற்று.

வியாசமுனி பிரமதேவனை யடுத்தபடலம்.

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

என்று சால மொழிந்த சூதன் வியாத னென்னு மிருந்தவற்
கன்று வேத னுரைத்த வாறறி வாயெ னப்பிரு குப்பெய
ரொன்று மாமுனி சோம காந்த னுவப்ப வோதிய வண்ணமே
நன்று றும்வர லாற்றி னேதுத னாடி னுனரு ணீடினன்.

சௌநகாதி முனிவர்களே! இப்பால் பிருகு முனிவர் கிருபை
கூர்ந்து அரசனே! முன்னொரு காலத்தில் சுவாக்க மத்திய பாதலங்
களில் அமர்ந்த பிராணிகள் செய்த பிராரத்துவ கண்மசம்பந்தத்தி
னால் அளவுபடாத வேதங்களனைத்தும் ஆதியந்த பதக்கிரமங்கள்
தடுமாறிச் சிந்தின அக்காரணத்தினால் விண்ணவர், தவத்தர், மா
னிடர் முதலாயினோர்க்கு அறிவு விளங்காமல் வேதவாய்மைகளி
ன்னிறும மாறிப் பல ஞாகுகிருத்தியங்களை யநுபசரித்து அதற்கடு
த்த சில மோகன சாததிரங்களை யுண்டாக்கிப் பூவுலகத்தின்கண்
முக்கியமாக வழங்குகின்ற தருமங்களனைத்துங் கொடிய பாசபந்த
வீனையென்று நீக்கிப் பாதகங்களுக்கேதுவாகிய மார்க்கங்களை உறு
தியாக வெண்ணிச் சகலரு மவைகளைத் தொடரநது செய்து வந்த
னர் அதை விண்ணுயும் பிரமனுங் கண்டு பரமசிவ கடாட்ச மில்
லாது யுந்த மாறுபாடு நீங்காதென்று நிசயித்து இந்திரன் முத
லான தேவர்களுடன் திருக்கையைச் சோனது முதல் வாயிலிற்
றமதானையைச் செலுத்திக் கணங்கள் போற்ற வீற்றிருக்கின்ற நந்
ததேவரைப் பணிந்து எங்கள் வரவைச் சிவபிரானுக் கறிவிக்கவே
ண்டுமெனப் போற்றினர். அதற்கவா, கிருபைகூர்ந்து அவர்களை
யவ்விடத்தில் நிறுத்தி, கர்த்தன நிருச்சரதிதானத்திற்க்சன்றுவண
ங்கிக் கேசவன் முதலாயினோர் வரவை விண்ணப்பஞ்செய்து அநு
மதிபெற்றுவந்து, உங்களைச் சபைக்கு அழைத்துவருமாறு பரம
சிவங் கட்டளையிட்டருளினரென்றனர் அவ்வுறுதிமொழியை அவ
ர்கள் அமிர்தமாகக் கேட்டு ஆனந்த பரவசராய்ச் சிவகணங்கள்
காவல்கொண்டிருக்கும் பலவாயிலகளைக் கடந்து திரிநீரத்திர தாரி
யாகிய சிவபெருமானைத் தரிசித்தவுடன் விழிகளில் ஆனந்தவாரி
பெருக, திருவடிகளிற்கற்பகமலரைச் சொரிந்து தீர்க்கதண்டன்
சமர்ப்பித்துப் பலமுறை போற்றிக் கரங்களைக் கூப்பிக் கர்த்தன்
கிருபானோக்கத்தைப்பெற்று, கட்டளையிட்டவாறே தத்தமக்குரிய
விடங்களிலிருந்தனர்.

பின்பு சிவபிரானவர்களைநோக்கி, துங்கள் செய்கைகள் குறைவற நடந்துவருகின்றனவா வென்றுவினவ, கேசவன் எழுந்து துதித்துத் தேவரீர் திருவுளப்படிக்கு அடியேங்கள் விருத்திகள் சிதைவின்றி முற்றுக்கின்றனவாயினும் பூமியின்கணிராகின்ற தபோதனர் முதலாயினோர் சிலமோகனசாத்திரங்களிற் பட்டுத் தேவரீரைப்பரமென நினையாது தமது கட்டளையின்படி நடாத்தி வருகின்ற எண்ணையும் பிரமணையுங் கடவுளாகக் கருகித் தொழுகின்றனர் சிலர் மற்றைய தேவர்களுடன் தேவரீரைச் சமமாகத் துணிவுற்றிருக்கின்றனர் சகல கருமங்களைக் கடந்த ஆகிழூர்த்தியு முண்டோவெனச் சிலரவமதிக்கின்றனர் கடவுள் வேறில்லை நாங்கற்ற சாஸ்திரவுணர்ச்சியே நித்தியமெனச் சிலர் பாவிசுகின்றனர் சிலர் ஆகமவிதிப்படி விபூதி உருத்திராக்கங்க ளணிவதை மறந்து தங்களுக்கு கிஷ்டமான குறிகளைத் தரிக்கின்றனர் சிலர் உண்ணல், உடுத்தல் புணர்தல், களித்தலென்னும் இவைகளன்றி வேறொருமுதையு மிருக்கிறதென்பது அஞ்ஞான மெனவும் நினைக்கின்றனர். இவ்வாறு பற்பல விதங்களிற் சகலரு முயன்று பிறவிச்சாகரத்தைக் கடக்கு முண்மையினை யறியாது உழன்று வேதாகம வரம்பைக் கடந்து பல நெறிகளை முக்கியமாகத் தொடர்ந்து தீவினைகளிற் படர்ந்து அலைந்து மயங்குகின்றார்கள். இவைக ளனைத்தும் தேவரீர் திருவுள்ளத்திற்கு விளங்கியிருப்பனவாயினும் அடியேங்கள் அரிந்தவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்தனம். இதனைத் திருவுளத்திற் கொண்டு எங்களுக்குக இரக்கமுற்றுச் சிவராசிகள் மையலேநீக்கி முழுடக்கங்களாய்த் தேவரீர் பாத கமலங்களைக் கருதி மோட்ச வீட்டினைச் சேருதற்கு கருபை செய்யவேண்டு மென்றிரந்தனர்

அவைக ளனைத்தையும் எமது கர்த்தன் செவிசாய்த்து விண்டுவிே! உனது கலைகளில் ஒன்றைக்கொண்டுபூமியின்கணவதரித்துப் பலவாறு மாறுபட்டிருக்கின்ற வேதங்களைச் சேகரித்து அவைகளை நான்குவகைப்படுத்தித் தகுதியான இருபுடயர்களுக்கு அவைகளைப் போதித்து அவ்விருடியாகளால் ஆன்மகோடிகளது சிற்றுணர்வை மாற்றிப் புனிதராக்கக் கடவை அன்றியும் அவைகளை யோதப் பெறாத சூத்திராதியர்கள் எளிதின் முத்திபெறத் தக்கதாகவே தங்கட்கு முந்தி விதிக்கப்பட்டதாப் * ஆகமமென்று பேருள்ள ஒரு

* சிவாகமம் இருபத்தெட்டாவன:—காமிகம், யோகசம், சித்தியம், அசிதம், தீப்தம், சூஞ்சுமம், சகச்சிரமம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதம், நிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், வீரம், இரோனாவம், மகுடம், விமலம், சர்வோத்தம், சந்தானம், சந்திரஞானம், புரோற்றேதம், இலவிதம், சித்தம், முகவிம்பம், பாரமேசுவரம், கிரணம், காரணம், விசயம், வாதுனம் என்பனவாம்.

சாத்திரமிருக்கின்றது அஃது நமதுபெருமைகளையே முக்கியமாக விளக்கும். மேலும் வாசித்தவர்களைப் பவித்திரமாக்கவல்ல பதினெண் புராணங்களுள் அவைகளை நந்திக்கருளி யிருக்கின்றனம். அவன் சனற்குமாரனுக்குவரன்முறையாகப்போதித்திருக்கின்றான். அவனிடத்து அப்புராணங்களை யுணர்ந்து சகலருக்கும் ஓதி அறிவுவிளங்கச் செய்யக் கடவையென்று அதுக்கிரகஞ்செய்ய, அதற்கிசைந்த விண்டுவானவர் பிரமன் முதலானவர்களுடன் கர்த்தனை வணங்கி விடைபெற்று வைகுந்தத்திற்சென்று, யாவருக்கும்விடை கொடுத்தனுப்பிச் சிலகாலஞ்சென்றபின் புயியின்கண் தவமகிமையையுடைய பராசரமுனிவர் ஒருதினம் பிராதக்காலையிற் கங்கையையுடக்க ஓடமேறினவராய், அதைச் செலுத்து மச்சகந்தியினது சுந்தரத்தைக்கண்டு மோகித்து அவளைச் சம்மதப்படுத்தி யோசனைகர்தியாக்கிப் புணர, அங்காலத்தில் அவளுடையகருப்பத்திற் பிரவேசித்துத் தண்டகமண்டலத்துடன் அவதரித்து, அவர்களிடத்திற் செலவு பெற்றுச் சென்று வதரிகாச்சிர மென்னும் வனவாசமே யோக்கியமென் றெண்ணி அவ்விடத் தமார்தார்.

அக்காரணத்தினு லவர் வாதராயணரென்னுந் திருநாமம்பெற்றுப் பரமசிவகடாஷத்தினால்வேதாகமங்களையொருவரிடத்தோதாதுணர்ந்து, அவ்வேதத்தை நான்குவகைப்படுத்தினர் அய்செய்கையினால் * வேதவியாசரென்னு நாமமும்பெற்றுச் சனற்குமாரனுடத்திற் பதினெண் புராணங்களையும் வாசித்துணர்ந்து பின்னர் வேதசாத்திரங்களைப் போலவும் மிருதிபைப் போலவும் பொருள் படத்தக்கதாக விளங்கி யிருக்கின்ற அப்புராணங்களைச் சுலோகமாகச் சொல்லுவதற்கு ஆரம்பித்தனர். அப்போது முன்னர்ச் சிவபெருமான் சகலதேவர்களும் புடைசூழ்ந்துவரத் திரிபுரசங்கராஞ் செய்யப் பிரயாணமான காலத்தில் அவர் தம்மைப்பூசியாது பிரயாணங்கொண்டதனால், அவரதுதேவா முரிந்துபோகும்படி செய்த விநாயகமூர்த்தியை நினைக்காமலும் யாவரும் வழிபடத்தக்க கடவுள் அவரையென்றும், ஒருவர் தம்மைக்கருதி யெடுத்துச் செய்கின்ற காரியங்களை விக்கினமின்றி நிறைவேற்று விக்குந் தெய்வ மவரையென்றும், அழிவினுக் கழிவுசெய்யுந் கர்த்தர் யானே முகத்தை

* வேதவியாசர்=வேதங்களை நான்காகப் பிரித்தவர். வியாசம் - பிரித்தல், வியாதர் பிரித்தற்கு முன்னர் தைத்திரீயம், தலவகாரம், சாமம் பெண்டியம், எனப் பெயர்பெற்றிருந்தது.

யுடைய விக்கினேசுவரரே யென்றும், எவ்வளவுந் தன்மனத்திற்
றெளியாமலும் ஆரம்பித்தார்.

அக்காரணத்தால் அவருத்தேசுத்த காரியத்திற்கு அவ்விக்கின
கர்ச்சுத்தருடைய கிருபையில்லாமல் எண்ணியபொருள்களென்
றுந்தோன்றாமலும், நடக்கவேண்டுவது இன்னதென்று தெரியாம
லும், ஊமைக்கொப்பாகி மயங்கி நமக்குச் சோக முண்டாயதோ
பித்தமுயர்ந்ததோ, அல்லது மற் றெதினலாயினு மயக்கம் வந்து
நோந்ததோ வென்று தெரியாமற் சத்தியலோகத்திற்சென்று பிரம
தேவனை அட்டாங்கமாக வணங்கிப் பலமுறை வந்திகது நின்றனர்.
பிரமன் அவ்வேதவியாசருக்கு ஓராதனந்தருநீரிங்கு வந்தகாரிய
மென்னென்று வினவ, சுவாமி! பிரபஞ்சத்தின்கண் சிலர் கடவு
ளில்லையென்று சொல்லுகின்ற நாஸ்திகராகியும், சிலர் வேதங்களைப்
பழிக்கின்றவர்களாகியு மிருந்து அவ் வவர்கட்குரிய வருணச்சிரம
தருமங்களைத்தள்ளி நிலைகுலைந்திருப்பதினாலே, அவைகளையொழித்
துச் சீர்திருத்தவேண்டியது. இன்னபொருளாலென்று யோசித்து,
அவ் வவர்கெய்யுங் காரியங்களில் இது செய்யத் தக்கதென்று
அறிந்து நடந்து நந்தகதியினை யடையுமாறு உண்மையாய் விளக்கா
நிற்கும் புராணங்ளை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல யாவர்க்குந்
தெளிவாய்த் தெரியும்வண்ணஞ் சொல்லவேண்டு மென்று ஆரம்பித்
தேன. நித்தியவிதி, நைமித்திகவிதி, விவாகவிதி முதலான சகலவி
திகளும் நிறைந்திருக்கின்ற மகா வேதசாசனங்களில் மேன்மேலும்
வளர்ந்தேறி யிருக்கின்ற என்புத்தியானதுமழுங்கிப்பித்தங்கொண்
டவனைப்போ லாயினேன் இதற்கென்னசெய்வேன். யாருக்கென்ன
பிழைசெய்தேனோ? அதனையுந் தெரிகிலேன். என்னை மூடியிருக்
கின்ற இவ்வறியாமை யென்னை யகலும் மார்க்கததைத் தேவரீர்
சொல்லியருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

அவை யனைத்தையும் பிரமன் கேட்டுச் சிறிதுநேரந் தியானித்
திருந்து, நடந்த விசேடங்களைத் தெரிந்துகொண்டு புன் சிரிப்போ
டும் வேதவியாசரைப் பார்த்து இதனைச்சொல்லுவாராயினர். அநா
தியாகியும் அமலமாகியும் அகண்டானந்த ரூபமாகியு மிருந்து,
அழிவினுக் கழிவுசெய்யத்தக்க விநாயகக்கடவுளது கிருபை யில்
லாவிடில் எவ்வகைப்பட்ட புத்தியும் வல்லபமும் உடையவரானு
லும் சுடேற்றமாட்டாது, சோர்வுற்றுப் போவார்கள். விநாயகக்கட
வுளை முதலிற் றுதிக்காமல் அளவற்றபேர்கள் தாங்களெடுத்த காரி

யங்களெல்லாங்கைகூடாமல் இகழ்வடைந்தார்கள். பறவைகளுக்கு அரசனாகிய கருடன் முற்காலத்தில் அமிர்தங் கொண்டு வருவதற்காகச் சென்று கோபத்தினாலும் அகங்காரத்தினாலும் ஐங்கரக்கடவுளை யகத்திற் றியானிக்காமையால், திருமால் ஒரு சொல்லைக் கொண்டு வாகனமாக்க அவாடிக்கீழ்மின்று இன்னமுஞ் சமந்துதிரிகின்றான். உருத்திரக் குரிசிலின் வீரியத்தினின்றும் தோன்றிய அதுமனானவன் அவனை முதனின்னக்காமையால் முத்தியடையாது, இராமனைச் சமந்து திரிகின்றான் ஸ்ரீராமனும் முதலில் வாலியுடன் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யச் சத்தியின்று யொடுங்கி நின்றான்.

பிரணவத்தை முதலாகவுடைய வேதங்கட்கு நீர்வாம்பு செய்தபோது அப்பிரணவத்தை முன்னே உச்சரிக்காமல் வேதமோதுவது வழக்கின்மையாதலினால், பிரணவப் பொருளாயிருக்கின்ற விநாயகர் தம்மை அப்பிரணவத்தினால் நீர் தோத்திரஞ் செய்ததாகவுட்கொண்டு இடைபூறுகள் சேர்வொட்டாது காத்திரட்சித்தார். விநாயகமூர்த்தியினுடைய வருவமம் ஒமென்கிறசொல்லாகவிருந்து சகல இடர்களையுந் தீர்க்கத்தக்க தாகலால் ஆதியில் மகேஸ்வரர் வேதத்தைச் சொல்லுவதற்கு ஆரம்பித்த காலத்தில் தாமெடுத்த காரியம் முழுவதும் கைகூடவேண்டு மென்றே அப்பிரணவத்தை முதலில்வைத்துப் பின்பு வேதங்களை யோதினார். இஃதன்றியும் சகலருந் தாங்கள் முயல்கின்ற எக்காரியங்கட்கும் இவ்வோங்காரியமுடையாயிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியைமுதலிற்றானே தோத்திரஞ்செய்யவேண்டிய சிமித்தமே யாவையுமுணர்ந்த பெரியோர்கள் முதலில் எல்லா மந்திரங்கட்கும் இவ்வோங்காரமந்திரத்தையே வைத்திருக்கின்றார்கள் அவன், அவள், அதுஎன்னும் ஆண், பெண் அலியென விருந்துயாவையுஞ்செய்து முடிக்கின்றவரும், தம்மைதியானித்தவர்களுக்கெல்லாம் அநுக்கிரகஞ் செய்கின்றவரும், அவ்வவர்கள்மனத்திற்கெட்டாத அரும்பொருளாயிருக்கின்றவரும், வேதங்களாலும் அளவிட்டுரைக்கக் கூடாதவரும், இந்திரனும் பிரமனாகியயானும்விண்டுவும் உருத்திரரும் மற்றுமுள்ளதேவர்களும் அக்கடவுளுடைய ஆக்கிணையைக் கடக்கமாட்டாமல் அவருடைய பாததாமரையைத் தோத்திரஞ் செய்து தொழும்படியாகத் தலைமைபெற்றதெய்வமாகியிருக்கின்றவரும், ஒன்றைச் செய்பவரும், ஒன்றைவிலக்குபவரும், ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்றை முடிப்பவரும், தம்மைக் கருதாதவர்களுக்கு இடர் செய்பவரும் அவ்விநாயகக் கடவுளையன்றி வேறொருவரில்லை. ஆதலால், அத்தன்மையான முதற் கடவுளை நீ மனத்

தால் நினைக்காமலும், வாயால் வாழ்த்தாமலும், காயத்தால் வணங்காமலும், நமக்கொருவர் நிகரில்லையென்கின்ற வித்தியாகர்வத்தினால் உனது சுயவதிகாரமாகப் புராணஞ் சொல்லுவற் காரம்பித்தனை. அதனால் இவ்வளவு துன்பங்கள் வந்து சேர்ந்தன. இனியேனும் வேழுமுகத்தையுடைய விநாயகக் கடவுளைத் தோத்திரஞ் செய்து, பரம கருணாநிதியே! சர்வஞ்ஞ முர்த்தியே! பரமாரந்தசொருபியே! யான்செய்த அபசாரத்தைப் பொருத்தருளவேண்டுமென்று பூசை செய்யக்கடவாய். அவ்வாறுசெய்யாமல் உனது சுயாபேட்சையால் ஒரு புராணத்தைத் செய்யத் தொடங்குவையாயின் ஆயிரங்கோடி கற்பகாலமாயினும் ஒரு பாயிரமேனுஞ் சொல்லி முடிக்கமாட்டாய். அன்றியும், அவருடைய மந்திரங்களாகிய,

சமுகரே யேக தந்தரே கபிலர் சூழ்கச கன்னரே நாக
மிமிழ்தரு மிலம் போதர ரெழில் விகட ரிலகிய விக்கினராச [யக்க
ரமைவர்கூழ்ந் தேத்துங் கணாதிபர் தூம கேது நன்றருள் கணத்தி
ருமிமொலிப் பால சந்திர தான முற்றிருந் தெழுங்ககா னன்னரே.

வக்கிர துண்டர் வங்கிய சூர்ப்ப கன்ன ரேரம்பர் வான்வரங்க
டொக்கருள சுந்த பூர்வச ரெனவே சொல்லிய பெயர்பதி னாறு [ச
மிக்குரைத்திடினுங் கேட்டினும்வித்தைவிவாகம்வேட்டெழும்பிரவே
நிற்க மடுபோர் யாகமா திகளு நினைக்குமுன் முற்றறும் பிள்ளாய்.

ஓம் சமுகாயநம:; ஓம் எகதந்தாயநம:; ஓம் கபிலாயநம:; ஓம்
சஜகர்ணிகாயநம:; ஓம் ஸம்போதராயநம:; ஓம் விகடாயநம. ஓம்
விக்கினராஜாயநம:; ஓம் கணாதிபதியேநம:; ஓம் தூமகேதுவேநம:;
ஓம் கணாதிபதியாயநம:; ஓம் பாலசந்திராயநம:; ஓம் கஜானனாயநம:;
ஓம் வக்கிரதுண்டாயநம:; ஓம் சூர்ப்பகன்னாயநம:; ஓம் ஏரம்பாய
நம:; ஓம் ஸ்கந்தபூர்வஜாயநம என்கிற சோடநாமங்களை மாத்திரம்
முதலில் வாக்கினால் வசனித்தாலும், செவியாற் கேட்டாலும்
வித்தை, விவாகம், சுபம், சோபனம், யாகம், யுத்தம் இவை முத
லான சுகல காரியங்களும் நினைக்கு முன்னரே கைகூடும். ஆதலால்
அவ்விநாயகக் கடவுளைப் பூசனைசெய்து உமதறிவை மறைந்திருக்
கின்ற மயக்கத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டு நீரெடுத்த காரியத்தை
நிறைவேற்றிப் புகழுடையக் கடவீரென்று சொற்றனர் என்று
பிருகு முனிவர் சோமகாந்த ராஜனுக்கு உபதேசித்தனர்.

வியாசர் பிரமணையடுத்த படலம்

முற்றிற்று.

வியாசர்

உபதேசம் பெற்ற படலம்.

இதுமலர்த் தவிசன் வீற்றிருந்தருளு மிறைவனை வியாதமா முனிமுன், கதுமெனவடுத்த வாறினிச்சோம கார்தனை யான்முனி தனக்கு, விதுவணி சடிவத் தைங்கரப் பெருமான் வியத்தரு மந்திரஞ் செவியின், வதிதரப் புகன்ற மரபுவே னென்று வழங்குவன் பிருகுமாதவனே.

குதமுனிவர் சொல்லுகின்றார். முனிவர்களே! பின்னு மவ்வரசனைப்பார்த்துப் பிருகுமுனிவர் கூறியவை யென்னென்றால், வேந்தனே! வேதவியாசர் இவ்வளவும் உண்மையேயென்று மனமகிழ்ந்து மீட்டும் பிரமதேவரைப் பணிந்தெழுந்து சுவாமி! பிரணவ ரூபமாயிருக்கின்ற அக்கணபதி மூர்த்தியைப் பூசனை செய்யத்தக்க முறைமை எவ்வாரென்று கேட்டனர். அதற்குப் பிரமனிகைந்து வியாசமுனியே! கணேசாகமத்திற் சத்தகோடி மகாமந்திரங்கள் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. அந்தச் சத்தகோடி மகாமந்திரங்களினும் சடாக்கர மந்திரஞ் சிறந்ததாகும் அச் சடாக்கர மந்திரத்தினும் ஏகாக்ஷர மந்திர மேலாயதாகும். அவ்வேகாக்ஷர மந்திரத்தை உனது மையல் நோய் நீங்கும்படியாகச் சொல்லுவோம் நீ தடாகத்திற் சென்று ஸ்நானஞ் செய்து வருவாயாக வென்றனர். அவ்வாறே ஸ்நானஞ்செய்து வந்தவுடன் பிராமணருக்கு ஆகமனிதப்படி செய்யுந்தீட்சை முதலியவைகளைச் செய்து அவ்வேகாக்ஷர மதுவையுபதேசித்து அம்மகாமந்திரத்தைத்தியானிக்கும்படி தியானமுறைமையுந் தெருட்டிப் பின்னுஞ்சொல்லுவார். பராசரணமைந்தனே! ஊறு பாடில்லாத உத்தமத்தானத்திலிருந்து மந்திரஜலத்தினாற்புரோகித்துப் * பூதசுத்தி முதலானவைகளைச்செய்து, அகம்புறமாகியவிரண்டினுள்ளும் † நியாசஞ்செய்து ‡ பிராணயாமத்தி லிருந்து இம் மந்திரத்தைத் தியானிக்கக்கடவாய். இம்மந்திரஞ் சித்தியாக வேண்டுமெனில், இதற்குரிய கணேசமூர்த்தியினதுதிருவுருவத்தை யெல்லாமனதிற் றியானித்து அந்தரியாக பூசை செய்யக்கடவாய்.

* பூதசுத்தி, மந்திரசுத்தி, இலிங்கசுத்தி, திரவியசுத்தி, ஆன்மசுத்தி என்பனவாம். † வியாசம் அங்கத்தைத் தொதெல் ‡ பிராணயாமம்-பிராண ளையுவை, ஆயாமம் தடுத்தல். § சாத்திகராவார் கடவுளும் புண்ணியபாவமுஞ் சுவர்க்க ஶாகமும் இல்லையென்போர்.

வியாசர் உபதேசம்பெற்ற படலம்.

இவ்வாறு தினந்தோறும் பூசனைசெய்து மேற்சொன்ன மந்திரத்தை உமது சத்திக்குத்தக்க உருச் செபித்துக்கொண் டிருப்பீராயின் எங்கும் பரிபூரணமா யிருக்கின்ற விநாயக மூர்த்தியானவர் உன்னெதிரி லுருவங்கொண்டு அநந்தகோடி சூரிய ருதயமானது போலப் பிரத்தியக்ஷமாகிச் சோதிமயமா யிருக்கின்ற தமது தரிசனத்தைக் கொடுத்தருளுவர். நீ அப்போது மனவுறுதி பெற்று மிகுந்த அன்பு பொங்கத துதித்து நமஸ்காரஞ் செய்து சுவாமி! அடியேன் மீது கிருபை புரிந்து இரட்சிக்க வேண்டு மென்று பல முறைவந்திப்பா யானால் சேய்க்குத் தாயிரங்குவதுபோல உனது தோத்திரங்கட்து மனமிரங்கி அருள் சுரந்து நீகேட்ட வாக்ளை யெல்லாம் வரையாது கொடுத்தருள்வர் இவ்வாறு பூசனை செய்து இம்மந்திர சித்திபெற்றவர்கள், சகல வியாதிாளுந் நீங்கத்தாங்கள் முயன்ற கருமங்களெல்லாம் இடைபூயின்றி நிறைவேறப் பெற்று அங்கை நெல்லிக் கனிபோல அளவற்ற சித்திகளையடைந்து ஆனவ மலசம்பந்தத்தையொழித்து, அருள் வடிவாயிருந்து, சேவன்முத்தி யென்கின்ற மேலான பேற்றினையடைந்து, தேவர்களெல்லாம்புகை சூழ்ந்து வணங்கத்தக்க பரமானந்த ஈசத்திற் கற்பகோடி.காலம் வாழ்ந்திருப்பார்கள் விநாயகக்கடவுளைப் பூசனை செய்கின்றாரை விருப்போடு காண்கின்றவர்களும். அவர்கள் குணங்களைக் குறித்து வசனிக்கிறவர்களும், அவர்களுடன் அன்போடு கூடுகின்றவர்களு மெனிய யாவர்களும் இம்மைமுதலிய முப்பிரவிகளினு நந்தியடை யப்பெறுவார்கள் கடவுளில்லையென்று சொல்லுகின்ற நீ நாத்திகர் கள், ஒழுக்கமில்லாதவர்கள், துஷ்டர்கள் சோரர்கள் முதலானவர்களை நினைத்தவர்களுக்கு இம்மகா மந்திரத்தை. உபதேசிக்கத்த காது உபதேசிப்பாராயின் அவர்கள் இரௌரவம், சும்பிபாகம், கூடசாலம், செந்துத்தானம், பூதி, மாபூதி முதலிய கொடிய ரகங்களிற் சதாகாலமுமிருந்து வருந்துவார்கள்.

வணக்கம் அன்பு-அருள்-ஆசாரம்-வேதாசனம் நெறிகளிற் றவ ருதவொழுக்கம்-நல்லோரிடத்திலிணக்கம் மந்திர முபாசிக்கவேண் டுமென்னும் ஆசை இவைமுதலான நன்னடைக ளுள்ள * ஆத்தி கர்களுக்கு உபதேசிக்கவேண்டுமாயின் கிரமப்படி திஷைசெய்து

* ஆத்திகர்—கடவுள் முதலிய புண்டே என்பவர் அதனை "பொன்னுலகம் வெந்நகரம் புண்ணியபாவம்புரிவார் - கின்மலனு முண்டென்று நிச்சயித்தா— ரிந்நினைமை-யாத்திகரே யார்கண்டா ரம்மைப் பலாமென்பார் - நாத்திகரென் றேயுள்துணாடு. " என்றதனு னறிக.

உபதேசித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு பக்குவாபக்குவங்களை யறிந்து உபதேசித்தவர்களும், உபதேசிக்கப் பெற்றவர்களும், அளவற்றகாலம் பேரின்ப வீட்டைத் தமக்குக் காணியாக்வி யாகக்கொண்டு வாழ்வார்கள்! இப்பூசாவிதியை முன்பு சந்திர சடாதர மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் என்பீதுகிருபைசுரந்து உபதேசித்தமுறைமைப்படியே உமக் குபதேசஞ் செய்தோமென்றனன் இவைகளனைத்தையும் வியாசமுனிவர் செவிஞ்ஞிரககேட்டு சகலனுயரங்கோயுநீக்கிப் பின்னும் பிரமதேவனைத் தோத்திரஞ்செய்து சுவாமி! இதற்குமுன் இப்பூசனைசெய்து பேறுபெற்றவர்களுடைய சரித்திரங்களுந் அடியேற்கருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர் தாமரைமலர் ஆசனனாகிய பிரமதேவன் மனவிரக்கங் கொண்டு வியாசமுனிவரே! தேவர்-தானவர்-சித்தர் முனிவர்-நாகர்-இயக்கர்-சாரணர்-விஞ்சையர்-கின்னரர் மனிதர்-முதலான அநந்தம் பேர்கள் விநாயகபூசை செய்து பேறுபெற்றிருக்கின்றார்கள் அவர்களுள் யாமறிந்த வரையிற் சிலரது சரித்திரங்களைச் சொல்லுவோங் கேளுமென்று கல்லு மிரும்புங் கசிக்ந்துருகத்தக்கதாய் கரும்புந்தேனுங் கலந்ததுபோலக்கிருபையோடுஞ் சொல்லுவான்

பின்னர்த் தங்கள் பரப்பிரம சொரூபியாகிய விநாயகமூர்த்தி மெமக்கு விசுவரூபங்காட்டி பதும், பிரீமதேவனாகிய தான் பின்னர் உலககிருட்டிசெய்ததும், கணைசமூர்த்தி சித்திபுத்தியென்னு மிஷ்டர்களைத் திருமணஞ் செய்ததும், விட்டுணு சடாக்கர மந்திரமதுட்டித்து மது கைடவர்களை வென்றதும் புத்திரப்பேறு வேண்டி வனத்திற் சென்றவீமராசன் விசுவாமித்திர முனிவரை யடுத்ததும், முற்கலமுனிவரது வடிவின்னிறும் படிந்துவந்தகாற்றினால் தக்கனப்பினிரீங்கியதும், அத்தக்கனுக்கு முற்கல முனிவ ருபதேசித்ததும், விநாயகமூர்த்தி வல்லாளன் வேதனையை விலக்கியதும், அவ்வல்லாளன் முத்தியடைந்ததும், தக்கனரசாட்சிபெற்றதும் விசுவாமித்திரமுனிவர் வீமராசனுக்குபதேசித்ததும் உருக்குமாங்கதராசன் சாபம்பெற்றதும், நாரதமுனிவர் அவ்வுருக்குமாங்கதராசனுக்குச் சாபத்தீர்வு கூறியதும், கௌதமமுனிவரால் இந்திரன்பூசித்து வரம்பெற்றதும், வீமராசனும், அவன் குமாரனாகிய உருக்குமாங்கதராசனும் முத்தியடைந்ததும், கிருச்சமதமுனிவர் தமது தந்தையிடத்திலுபதேசம்பெற்றதும், அக்கிருச்சமதமுனிவர் உபாசித்து வரம் பெற்றதும், திரிபுரன்பூசித்து வரம்பெற்றதும், அத்திரிபுரன் மூவுலகத்தினையும் அரசாட்சிசெய்ததும், அவனழியும் படியாகத் தேவர்கள்

பூசித்ததும், அதனிமித்தஞ் சிவபிரான் வரம்பெற்றதும், அச்சிவபிரான் திரிபுரதகனஞ்செய்ததும், உமையம்மைபர்வதராசனிடத்திற் சதுர்த்திவிரதங் கேட்டதும், பின்னர் அவ்விரதத்தை யறுட்டித்ததும் கர்த்தமகாராசன் பிருகுவாகியநம்மிடத்தில் அவ்விரதத்தைக் கேட்டு உபாசித்ததும், நளமகாராசன் கௌதமமுனிவரால் உபதேசிக்கப்பெற்றுப் பூசித்ததும், சந்திராங்கதமகாராசன் அறுட்டித்து முத்தியடைந்ததும், சண்முகர் வந்துதித்துத் தாருகாசுரனை வென்றதும், மன்மதனருச்சித்து உருவம் பெற்றதும், ஆதிசேடனாரதித்து வரம்பெற்றதும், சூரசேனமகாராசன் இந்திரனைக் கண்டு புருசண்டிமுனிவர் மகத்துவங் கேட்டதும், புருண்டிமுனிவர் சங்கடசதுர்த்திவிரதத்தை யறுட்டித்ததும், கிருதவீரியமகாராசன்புத்திரப்பேறுவேண்டி வனத்திற்சென்று தவம்புரிந்ததும், அங்காரகன் சங்கட சதுர்த்திவிரத மறுட்டித்ததும், சந்திரனுபாசித்துச் சாபந்தீர்ந்ததும் தூர்வை மகத்துவத்தால் * விடைகரம் புலைச்சி ஆகியவிம்முன்றும் விடுற்றதும், கணேசமூர்த்தி அனலாசுரனைவிழுங்கிய வெப்புநீங்கும்படி தேவர்கள் தூர்வையருச்சினை செய்ததும் விராயகமூர்த்தி தூர்வை யாசகஞ்செய்து பல வற்புதங்களை நடாத்தியதும், வன்னிமகத்துவத்தால் ஓரரக்கனுங் கிராதனுமுத்தியடைந்ததும், விண்டு† வாமனாவதாரத்தில் வன்னி யருச்சினை செய்து மாணியை வென்றதும், கீர்த்தியென்பவன் வன்னிமகத்துவத்தால் மகப்பேறு பெற்றதும், அந்தக்கீர்த்தியின்மகன் வன்னிமகிமையால் விடம்நீங்கியதும், சமியென்பவனும் மந்தார நென்பவனும் வன்னியு மந்தாரமுமாக வற்பவித்ததும், தேவர்கட்குச் சாவித்திரியிட்ட சாபத்தை அத்தேவபத்தினிகள் வன்னியருச்சினையா லகற்றியதும் கிப்பிரசாத மகாராசன் வன்னியையருச்சித்து வரம்பெற்றதும், கிருதவீரிய மகாராசன் சங்கடசதுர்த்திவிரத மறுட்டித்து மகப்பேறுபெற்றதும், ஒர்புலைச்சியின் பார்வையால் இந்திரவிமானம் விண்ணிலெழுந்ததும், சூரசேனமகாராசன் சங்கடசதுர்த்திவிரத மறுட்டித்து முத்திபெற்றதும், பரசுராமன் சிவபெருமானிடத்திற் சடாக்கரமந்திரத்தை உபதேசம் பெற்றுப் பூசித்ததும் ‡ இராவணன்

* விடை—இடபம் ஈரம்—கழுதை. † வாமனம்—இரண்டடிக்குறன்உருவம் ‡ இராவணன்—அமுதலைச்செய்யவன் அதனை “ஆயிரம் பருவயிவ்வாறழகுலா லாகக் கோனுச்-சேய்வுற வியம்பு ஈம மிராவணனென்றாகுநி” எனப் புராணத்தின்மாதிரி கூர்மபுராணங் கூறுமாற்றா னறிக.

உபாசித்துத் தான்செய்த அபசாரத்தை நீக்கிக்கொண்டதும், அகத்தியமுனிவர் வந்தித்துத் தமது கமண்டலத்திற் காவேரிதீர்த்தத்தையடைந்ததும், காசிபர்முதலாயினோர் சகத்திரநாமத்தா லருச்சித்துப் பல வரங்களைப் பெற்றதும் ஆகிய இச்சரித்திரங்களையெல்லாம் விவரமாகச்சொல்ல வியாசமுனிவர் சிரவணணந்தமாகக் கேட்டு மீளவும் பணிந்தெழுந்து சுவாமி! இன்னுஞ் சிலசரித்திரங்களை அடியேற்குத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

அதற்குப் பிரமதேவ னிசைந்து வியாசமுனிவரே? பரம கருணாநிதியாகிய விநாயகமூர்த்தியானவர் அந்தந்த யுகங்களோறும் உலகங்களில் வெவ்வேறு திருவுருவங்கொண்டு, வேதாகம நெறிகளிற் பிறழ்ந்துநடக்கின்ற துட்டர்களையெல்லாம் மறக்கருணையாற் றண்டித்துந் தமது திருவடிகளை வழிப்பட்ட அன்பினர்க்கு அறக்கருணையால் அதுக்கிரகித்து மிருக்கின்ற திருவிளையாடல்கள் அளவற்றனவாகும். அவைகளுள் முன்னொருகாலத்திற் சிவபெருமான் சுப் பிரமணியமூர்த்திக்குச் சில திருவிளையாடல்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருக்கின்றனர். அவைகளையுஞ் சொல்லுவோங் கேட்பீராக வென்று பிரமதேவன சொல்லுவான்.

லக்கிரதண்டவிநாயகர் திருவவதாரஞ் செய்து உருத்திரர்முதலிய எங்கள் மூவர்களையுஞ் சிருட்டித்து அழித்தல், காத்தல், படைத்தல் ஆகிய முத்தொழில்களைத் தந்தருளிய தும்,

சிந்தாமணி விநாயகர் திருவவதாரஞ் செய்து கபிலமுனிவருடைய சிந்தாமணியைக்கவர்ந்த கனராசனை யுததகோலங்கொண்டு எழுந்தருளி வென்று அதனைமீட்டு மவர்க் களித்தருளிய தும்,

கசானன விநாயகர் திருவவதாரஞ்செய்து என்னுடைய கொட்டா வியி னின்றுந் தோன்றிய சிந்தூரன் என்னும் அகரனைக் கொன்று தேவர்களைக் காத் தருளியதும்,

விக்கினராச விநாயகர் திருவவதாரஞ் செய்து காலரூபனென்கின்ற விக்கினனை யழைத்து உலகங்களை யெல்லாங் காத் தருளிய தும்,

மயூரேச விநாயகர் திருவவதாரஞ் செய்து வேதசாத்திரங்களைத் தேவர்களிடத்தி னின்றுங் கவர்ந்த கமலாகரனைச் சங்கரித்

து மீட்டு மவ்வேதசாத்திரங்களை யந்தத் தேவர்கட்குத்தந்
தருளியதும்,

உபமயரோசர் திருவவதாரஞ்செய்து தேவர்களைச் சிறையிலவைத்த
சிந்தாசுரனைக்கொன்று முற்றைய அவுணர்ச்செய்யுமாயை
யினை யொழித்ததும்,

பாலசந்திரவிநாயகர் திருவவதாரஞ்செய்து தவராசனுக்கும், அவன்
மனைவி சுமுதைக்குந் தீங்குசெய்த துமராசனைக்கொன்று
அவ்விருவரையும் பாதுகாத்ததும்,

கணேச விநாயகர் திருவவதாரஞ்செய்து திரிபுராதிகளை வெல்லும்
படியாகச் சிவபிரானுக்கு அருக்கிரகித்ததும்,

கணபதிவிநாயகர் திருவவதாரஞ்செய்து தேவர்களை வருத்திய கய
முகாசுரனைக்கொன்று விண்டுவிண் சாபந்தீர்த்ததும்,

மகோற்கடவிநாயகர் திருவவதாரஞ்செய்து நரார்த்தனையுந்தேவார்
தகனையு நாசஞ்செய்து காசிராசனுக்கு முத்தியளித்ததும்,

துண்டி விநாயகர் திருவவதாரஞ் செய்து துராசதனைத் திவோதா
தன் மனத்தைத்திரித்து விசுவநாதமூர்த்திக்குக் காசிருகரை
யளித்ததும்,

வல்லபை கணேசர் திருவவதாரஞ் செய்து மரீசி யிருடி புத்திரியா
கிய வல்லபையையும் விட்டுணுமூர்த்தியின் புத்திரிகள் பன்
னிருவரையுந் திருமணஞ்செய்து அவ்விட்டுணுவுக்கு யோக
ஞான தத்துவப்பொருள்களைப் போதிக்குங் கணேச ிதை
யை உபதேசித்ததும்,

ஆகிய இத்திருவினையாடல்களையெல்லாம் விவரமாகச்சொல்லிப்
பின்னரும் மனமிகமகிழ்ந்து முகமலர் உற்றுச் சொல்லுகின்றார்.

வியாசமுனியே! வேதசாஸ்திரங்களாலும், மற்றெவ்வகைத்தா
கிய பிரமாணங்களாலும் அறிதற்கரிய கர்த்தாவாகிய கணேசமூர்
த்தியினுடைய இச்சரித்திரமானது தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலி
யோரால் பாராயணஞ்செய்யத் தக்கதாயும், பாசபந்தமுதலியவை
களை விலக்கத்தக்கதாயும் இருக்கின்றது யாவிரேனும் தங்களிட
சித்திபெற விரும்புவோர்கள் இப்புராணத்தை இடைவிடாதுபாரா
யணஞ்செய்து அதனைத்தடையின்றி யடையக்கடவர்க ளென்ற
னர், இவையனைத்தையும் வியாசமுனிவர்செவிக் கமுதாகப்பூரித்து
மீளவும் பிரமதேவனைப் பணிந்தெழுந்து சுவாமீ! விண்டுவுக்கு வல்

லபைகணேசர் யோகஞானதத்துவத்தை யுபதேசித்தாரென்று பொதுப்படச் சொற்றீரே. அதனை விவரமாக அடியேற் கருள்செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அவ்வாறே அதனை மிகவுந் தெளிவுறக்கேட்ட வியாசமுனிவர் இக்கணேசகீதையை விநாயகமூர்த்தியால் உபதேசிக்கப்பெற்று மரீகிமுனிவருக்குச் சொல்ல, அவர்மதுவுக்குப்போதிக்க, அம்மதுவி னிடத்திலிருந்து பலமுனிவர்கள்கேட்டு அவ்வவர்கள் பரம்பரையினால் விளங்கவைத்தார்கள்.

இக்கணேசகீதையைத் துன்மார்க்க நடையினோர் கேட்பாராயின் அவர்கள் தீவினையாவு மொழிந்துபோய்ச் சன்மார்க்க நெறியினையடைவார்கள். சன்மார்க்கநடையினோர் கேட்பாராயின் கணேசமூர்த்தியினுடைய பாதாவிந்தத்தைச் சேர்ந்து பிரமானந்த சாகரத்தின் மூழ்கியிருப்பார்கள் அன்றியும் இனிவருகின்ற கலியுகத்தில் யாவரும் வருணாச்சிரம தருமங்கனிற் றப்பிப் பிறர்செய்த நன்றியை மறத்தல், எல்லாவுயிர்க்கும் இன்னுதனை செய்தல், கல்வியையும்கூடப் புரவையுங் கடத்தல், யாகம் தவம் தருமம் தானம் என்பவைகளைச் செய்யாதொழிதல் குருதக்ஷிணைபைக்கொடாதிருத்தல்* மூப்பாலொழுக்கங்களை முனிதல் † இணைவிழைச்சு, வாயில் விழைச்சு, மலம், மூத்திரம்என்னு நால்வகை எச்சிலையுங்கருதாதிருத்தல், வணங்கப்படுந்தேவனா வழிபடுமிடத்தும், தூய்மையின்மையுண்டாழிநிவிடத்தும், மயிர்குலைந்தவிடத்தும், இணைவிழைச் சுண்டானவிடத்தும், கீழ்மக்களுடம்பு தீண்டியவிடத்தும் நீராடாதிருத்தல், நிலமுதலிய ஐம்பூதங்களையும், பார்ப்பார், பசுக்கள், திங்கள், ஞாயிறு என்னுமிவைகளையுந் தம்முடம்புபோலக்கருதிப் போற்றாதிருத்தல் அரசன், உபாத்தியாயர் தாய் தந்தை மூத்தோன் என்னும் ஐங்குரவர்களையுந் கருதிப் பேணாதிருத்தல், உண்ணும் உணவைத்தொழாதுண்ணல், விருந்தினர், மூத்தோர், பசுக்கள், அடிமைகள் பிள்ளைகள் என்று சொல்லப்பட்ட இவர்கட்கு உணவு கொடாதிருத்தல், தம்மிற் பெரிபார்தம் பந்தியிலிருந் துண்ணுமிடத்து அவருண்பதற்கு முன்னே தாமுண்டு முந்தா வெழுந்திருத்தல், குரவர் கொடுப்பனவற்றை ஒரு கையால் வாங்கல், அவர்க்குத் தாமொரு கையாற் கொடுத்தல், எவரையுஞ்சிறுதல் அந்நிப்பொழுதில் விளைக்கினைத் தொழாதிருத்தல். இருதேவரடுவும், பார்ப்பவர் பலர் நடு

* அதாவது அநதல்விதி, பொருணுல்விதி. இன்பதல்விதி என்னும் இம்மூன்றுமாம் † இணைவிழைச்சு—புணர்ச்சி. வாயில்விழைச்சு—எச்சி.

வும் ஊடறுத்துச்செல்லல், புலவினையிலம் * ஆப்பீ சுடலைவழிதீர்த்
தம் தேவர் கோட்டம் நீழல் ஆனிரை நிற்குமிடம் சாம்பல்என்னும்
இப்பத்தின் கண்ணும் உமிழ்நீரையும் மூத்திர † புரீடங்கனையுஞ்
சொரிதல்; பரஸ்திரீ ‡ கமனம் மதுபானம் களவுகுதுகொலைஎன்னு
மிவ்வைந்தினையுஞ்செய்யக் கருதல், பொய்குறளை பிறர்பொருளை
வெளவவேண்டுங்காதல், பிறர் ஆக்கத்தின் கட்பொருமை என்னு
மிப்பெற்றியினை விழைதல், தமக்கென்று உலையேற்றல், தெய்வப்
பொருட்டன்றித் தங்காரணத்தாற் கொன்றுனையருந்தல், அட்டி
லின்கண் எச்சிற்படுத்தல், வனையுறை தெய்வங்கட்குப் பலியூட்டா
துண்ணல், நெருப்பைக்கடத்தல், சிரசில்வார்த்து வறிந்தஎண்ணெ
யைஉடம்பிற்றேய்த்தல், தம்முடைய குற்றத்தைப்பிறர்க்குச்சொல்
லுதல், தம்மனைவியர்குணத்தைச் சொல்லுதல், தொடையில்வை
த்து அன்னமருந்துதல், தம்முயிரை வாட்டுதல், நகத்தினுற் பூமி
யைக் கீறுதல், தரித்தவஸ்திரமில்லாமல் தடாகத்தில் இறங்குதல்,
புலால் புசித்தவரோடிணங்குதல், அவர்வீட்டிற் புசித்தல், பாம்பாட்
டுதல், மந்திரங்களைத் தகாதவர்களுக்கு உபதேசித்தல், மெய்ஞ்ஞா
ன உபதேசங்களைக் கேளாதிருத்தல், பெரியோர்கள் இருந்த ஆச
னத்தைக் காலினால் உதைத்தல், யாதோர்காரணமில்லாமற் சிரித்
தல் நகங்களையும் உரோமங்களையும் பல்வினாற்கடித்தல், நீர்விளையா
டல் பெரியோர் நித்திரை செய்யுங் காலத்தில் அவரை யெழுப்பு
தல், பொய்சொல்லுதல், அக்கினியில் இருகாலங்களையும் காச்சுதல்,
நல்லவர்களைப்படுபாவினென்றுகூறுதல், காலோடுகொலேத்தேய்த்துக்
கழுவுதல் இடக்கையால்தலையினைத் தொடுதல், உண்ணும்பாத்திரத்
தில் உமிழ்தல், பாழ்வீட்டில் நித்திரைசெய்தல், சுகொட்டுப்புடை
யினிடத்தில் நின்றல், வடுப்படாத மரங்களை வெட்டுதல், மயிர் கரி
எலும்பு சாம்பல் முள் முதலியனவற்றை நீரிற்போடுதல், அக்கினி
யை உந்திக்குக்கீழேபிடித்தல், அக்கினியில் எச்சிலுமிழ்தல், ஒரி
டத்து அக்கினியோடு வேறோரிடத்து அக்கினியைச் சேர்த்தல்,
நீர்வார்த்து அவித்தல், வஸ்திரத்தினாலும் முறத்தினாலும்வீசி மூட்
டுதல், நின்றுகொண்டும் நடந்துகொண்டும் கிடந்தும் நகைத்தும்
உண்ணுதல் கரிசாம்பர் செங்கல் விதிக்கப்படாத மரக்கொம்புகள்
என்னுமிவைகளைக்கொண்டு பல்விளக்குதல், வெள்ளுள்ளிமுதடை
சமைத்த அன்னம் பழங்கறி முட்டை சரைக்காயருந்தல், கள்ளை
விற்றல், கள்ளுண்ணுதற்கு சம்மதித்தல், கள்ளுண்டவரோடு இண

ங்குதல் சிவனையும் சிவனடியாரையும் வேதம்சிவாகமம்மிருதிபுராண முதலிய சுத்தவித்தைகளையும் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களையும் தூஷித் தல், விடியஐந்துநாழிகைக்குமுன்னர் நித்திரைவிட்டெழும்பாதிரு த்தல், வழிநடக்கும்போது பெரியவரோடு நேராக நடந்துசெல்லல் தம் மனைவியர்க்கு பூப்பு நிகழ்ந்தால் மெய்யுற லாகாத * நாட்களி னும், மற்றையவிலக்கப்பட்ட நாட்களினும் அவரைநோக்கல், புணர் தல், விதிக்கப்பட்ட நாட்களிற் புணராதுவிடுதல், தம்மனைவியரோ டுடனுறைதல், கலியாணநாளினும், தேவர்க்குச்சிறப்புநாளினும், பிதி ரருக்குச் சிரார்த்த முதலியன செய்யும் நாளினும், திருவிழாநாளி னும், யாகஞ்செய்யுநாளினும், அறஞ்செய்யாதிருத்தல், அந்நாட்க ளில் விருந்தினர்க்குச் சோறிடாதருந்தல், உடை நடை சொற் சோர்வு வைதல் என இந்நான்கும் தம்மாண்மைக்குங் கல்விக்குங்

* பணர்ச்சிக்கு விதிக்கப்பட்ட தினங்களிலே தன் மனையாளோடு கூடுவோன் இவ்வாழ்வா னென்னும், வானப்பிரத்தன் சந்தியாசி பிரமசாரி யென்னு மூவர்களினின்றும் மேலாய பிரமசாரி யெனப்படுவான். புணர்ச் சிக்கு விலக்கப்பட்ட இஃது பருவமாவது - நட்சத்திரங்களுள் மூலம், மகம், திருவாதிரை, திருவோணம், சென்மத்திரயம் என்னும் இஃதும், திதிகளுள் அட்டமி, ஏகாதசி, சதார்த்தசி, அமாவாசி, பெளர்ணிமைஎன்னும் இஃதும். இவைவன்றி சஷ்டி, திரயோதசி, விதிபாதயோகம், மாசப்பிறப்பு விரததி னம், சிரார்த்ததினம், சந்தியா காலங்கள், அர்த்த ராத்திரி, பகற் காலம் என்பவைகளும், வீட்டுக்கு விலக்கானவன், முதலாநாட் சண்டாளமீதும், இரண்டாநாட் பிரமக்கொலைசெய்தவனுக்கும், மூன்றாநாள் வண்ணத்திற்கும் ஒப்பாளாதலின் அந்நாட்களும் விலக்கப்பட்டன இக்காலங்களில் ஒருவன் புணர்வானாயின் அவன் பாவம் வறுமைநோய் அற்பாயுள் என்பவற்றையடை தலின்றி, கருச்சிதைத்தபாவத்தையும் அடைவான். அவன்செய்யுஞ் சந்தியா வந்தனம் பூசைமுதலிய சற்கருமங்களும் பலனைக் கொடுக்காவாம். இறப்பி னும் நாகத்திற் சேர்வன். பிள்ளை பிறக்கினுங் கயரோக முதலிய நோய்களை யடைந்து வருந்தும். வீட்டுக்கு விலக்கான நாலா நாள் முதற் பன்னிரண்டு நாள் வரைக்கும் உள்ள காலமே விதிக்கப்பட்ட காலமாம். அவற்றுள்ளும் முற்கூறிய காலங்களை நீக்கிச் சேரக்கடவன் அதனை, " பூத்தகாலிப் புனை யிழை மனைவியை-நீராடியபின் னீராறுநாளும் - கருவயிற் றறுதல் காலமாத லிற்-பிரியப் பெறா அன்பரத்தையிற் பிரிவோன். ,, என நாய்கவிராக நம்பி யகப்போருளிலும், திண்டானன் முந்நாளு நோக்காரீ ராடியபின் - னீராறு நாளு மிகவந்தமென்பதே - பேரறி வாளர் துண்பு. ,, என ஜகராக்கோவை யினுங் கூறுமாற்றா னறிக. அவ்வாறு சேர்வானாயின் சரீராகம், செல்வம், சற் புத்திரப்பேறு, தருமவிருத்தி முதலிய புண்ணியங்களை யடைவான். பிறக் கும் பிள்ளையும் பலமும், அழகும், அறிவும், கோயின்மையும் தீர்க்காயுளு முடைத்தாசப் பிறக்கும் என்க. இதுகூர்ம புராணம் பதவுரையிற் கூறியது.

குடிப்பிறப்பிற்குந் தகுதியில்லாது செய்தல், பலர் நடுவணிநூந்து
பிறரைப் பழித்துரைத்தல், அவரைக் காணாதவழி இழித்துரைத்
தல், பலர்நடுவணுறங்கல், தமக்குச் செய்யப்பொருந்தாதவற்றைப்
பிறர்க்குச் செய்யவுடன்படல், வறியாரையிகழ்ந்து முறைமைகடந்
துரைத்தல், வஞ்சனையுரையும் ப்யன்படாதவுரையும் வாய்காவாது
வேண்டியவுரைக்கு முரையும் பிறரைப் பழியுரைக்கு முரையுஞ்
சொல்லல், ஒருவன் செய்கை சொன்முதலானவற்றைத் தானும்
அவ்வகையிகழ்ந்து செய்துகாட்டல், பிறர்க்குவெளிப்படக் கண்
ணிதெல், தம்மிடத்தைநோக்கி வந்தார்க்கு முறுவலோடு கூடிய
வின் சொல்லும் கால் கழுவ நீரும் இருக்கமனையும் கிடக்கப்பாயும்
உண்ண வுணவுங்கொடாதிருத்தல், தங்குடியொழுக்கத்தைநீங்கிய
தொழில்களைச் செய்தல், பிறரெழுந்து போகத்தொடங்கினபோது
அவரைப்பின்னேநின்றழைத்தல், அப்பொழுதுதும்முதல், அவரை
யெங்கே போகின்றீர் ஒன்றுகேட்டல், பிறரைப்பார்த்து உடம்பு
நன்றாயிருக்கின்றதென்று சொல்லல், விளக்கினை வாயாலாதி யவித்
தல், அருந்தவரைப் பாதுகாவாது வைத்தல், பழிநாணாதிருத்தல்,
தாங்கற்றவற்றைக் குரவர்முன் கூறல், தாய்-மகள்-உடன்பிறந்தாள்
பிறன் மனை என்னு மிவர்களோடு தனித்துறைத்தல், பெரியராயுள்
ளார் உவந்தனவற்றைத்தாமுவத்தல், தம்மில்லத்தினிடத்தும்மேதவ
ராலுயத்தினிடத்தும் பெரியார்சபையினிடத்தும் கீழ்மக்களைக்கொ
ண்டி புகழல், கிறிப்பு-கொட்டாவி-காறியுழுத்தல்-தும்மல் - என்னு
மவைகளைத்தம்மிற்பெரியாரிடத்துந்தேவர் கோட்டத்தினிடத்துஞ்
செய்தல், கணவனது வடிவத்தையன்றி ஏனைய ஆடவரது வடிவத்
தைப் பார்த்தல், கைந்நொடித்தன் முதலியவற்றைச் செய்து ஆட
வரை மயக்குத்தல், தங்குரவர் பெயரைச்சொல்லல், தம்மிற்பெரியா
ரைமுறைப்பெயர் கொண்டழைத்தல், பிறர்மனையின்கட் புழைக்க
டை வாயிலாற் புகல், ஒருவர்*பக்கத்தில் வரிசைபடப்போதல், ஒரு
வருடைய நிழலையிதித்தல், முன்னர் ஆராயாமல்பேசும்போதாராய்
ந்துபேசல், ஊரிலுள்ளோர் வெறுக்கத்தக்கவைகளைச் செய்தல்,
அரசரது படைபளவைப்பணைவர்க்குறைத்தல், தாமொருவருக்குச்
செய்த நன்றியின் பயனைச்சொல்லல்; தமக்கொருவரிடவுணவை
யிகழ்ந்துரைத்தல், தாஞ்செய்த அறத்தையும் விரதத்தையுந்தாமே
புகழ்தல், தமக்குக்கிடைத்தற் கரியவற்றைவிரும்பல், தம்மாலிழக்
கப் பட்டனவற்றிற்கு வருந்தல், புலையருக்கெச்சிலைக் கொடுத்தல்,
மேலான நற்கருமஞ்செய்யப் போமிடத்துப் புலைய ரிடத்து நாட்

கேட்டுச் செய்தல், சான்றோர் அவைக்களத்து அங்கச் சேட்டை புரிதல், இருவராயிருந்துபேசுமிடத்துப்போகுதல், குரவர்கொடுப்பதை உட்கார்ந்தேற்றல், தம்மிடத்தில் அடைக்கலமாக வைத்த பொருளை அபகரித்தல் முதலான அளவற்ற தீமைகளைச் செய்து விபாதி தரித்திர முதலான துன்பங்களை யடைந்து வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

அப்போது வேதாகம விதிகள் மூழ்கிப்போகும் நீதிநெறிகள் தவறிப்போகும் அதனால் தேவர்களெல்லாம் துன்பமடைந்து அக்கலியுகமுடிவில் கணைசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைத் தியானித்து மிகுந்தபக்தியினால்பசரித்துப் பலமுறை தோத்திரஞ்செய்வார்கள். அதற்குவிநாயகமூர்த்தி அருள்கூர்ந்து தூமிரவர்ணராய்மகோற்கட விநாயகர் திருவவதாரங்கொண்டு இரண்டு திருக்கரங்களுடனே ஒரு திருக்கரத்திற் றுமரைமலரும் மற்றொரு திருக்கரத்தில் வாளாயுதமு மேந்திக் கறுத்தக் குதிரையின்மே லாரோகணித்து அளவற்ற படைக்கலங்களைநா ல்வகைச சேனைகளும்புடைசூழ்ந்துவரப் பூவுலகத்திலுள்ள மிலேச்சர்கள் முதலாயினோர்கள் ஒருவரையும் விடாமற் சங்கரிப்பார். அப்பால் தருமஸ்வரூபமான கிரேதாயுகம்வரும். இந்தயுகத்தில் தருமதேவதை நான்குபாதங்களோடும் உலாவலால் யாதோர்குறையுமின்றும் இத்தன்மையையாகிய விநாயகமூர்த்தி செய்தருளுந் திருவிளையாட்டுக்கு ஓளவைகளுந் தாயுள்வரையிற் சொன்னாலுமுடிவனவன்று. ஆதலால் இதுகாறும் உமக் குரைத்து வந்த மான்மியங்களைக்கொண்டே திருப்தியடையக் கடவீர் அன்றியும் இப்புராணத்திற்றானே ஓரிடத்தில் விநாயகப்பெருமா னானவர் உருத்திரர் முதலிய எங்கள் மூவரைச் சிருட்டித்தாரென்றும், ஓரிடத்தில் உருத்திரமூர்த்தியினுடைய முகத்தினின்றும் அவர்வெளிக்கொண்டன ரென்றும், ஓரிடத்திற் சிவபெருமானை அவர்பணிந்தனரென்றும்; ஓரிடத்தில் உமாதேவியார் வயிற்றிலுற்பவித்தனரென்றும், ஓரிடத்தில் அவ்வுமாதேவியார்முகத்திற்றோன்றினரென்றும், ஓரிடத்தில்உமாதேவியார் அவரைப்பணிந்தனரென்றும், ஓரிடத்தில் அவ்வுமாதேவியை அவர் பணிந்தன ரென்றும், இவ்வாறுநானூதிதங்களாகக்கூறியிருக்கினும்அவைவயினைத்தும் அந்தந்த யுகபேதங்களினாலும் அந்தந்தத் தேவர்கள் வல்லபவிகற்பத்தினாலும் அடியார்களுடைய பரிபாக வேற்றுமையினாலும் உண்டாயினவேயன்றி விநாயகமூர்த்தி சகல தேவர்கட்கும் முதன்மை யாயிருக்கின்ற அவரது சுபாவவியற்கை எக்காலத்து மாறுவதில்லை.

இத் தன்மையராகி விநாயக மூர்த்தியினுடைய சரித்திரம்
 னியல்பையறியு மிடத்து மத்திம குணத்தை யுடையவர்கள் இவை
 யனைத்தும் உண்மையோ அல்லவோவென்று மலைப்பார்கள். உத்தம
 குணத்தை யுடையவர்கள் உண்மை யென்றே தெரிந்து கொள்ளு
 வார்கள். உண்மை யென் றெண்ணுதவர்கள் மிகவுங் கொடிய இரு
 பத்தெட்டுக்கோடி நரகங்களில் வீழ்ந்து வீழ்ந்து பலமுறை வருந்
 துவார்கள். விநாயகக்கடவுளைத் தேவர்கள் முதலாயினோருபாசித்த
 சரித்திரங்களும் அக்கடவுள் பற்பல அவதாரங்களைக்கொண்டு செ
 ய்தருளிய திருவிளையாடல்களும் விவரமாக வுமக்குச்சொன்னோம்.
 இனி நீவிரு மவ்விநாயக மூர்த்தியை உபாசிக்கக் கடவீரென்று வி
 யாசமுனிவருக்குப் பிரமதேவர் சொன்னதாகப் பிருகு முனிவர்
 சோமகாந்த ராசனுக்குத் தொகையாகத் தெரிவித்துப் பின்னர்
 அவைகளையெல்லாம் விரிவாகவுங் கூறினர்.

உபதேசம்பெற்ற படலம் முற்றிற்று.

வியாசர்

வரம்பெற்ற படலம்.

இப்பால் பிருகு முனிவரை அவ்வரசன் மீளவும் பணிந்தெ
 மூந்து கிருபாமூர்த்தியே! சுவாமிகளுடையகருணைகடாட்சத்தினற்
 றேவர்களாலும் அறிந்துணர்தற்கரிய விநாயகமகத்துவத்தையெளி
 திற்கேட்டேன். யோகஞான தத்துவத்தையு முணர்ந்தேன் இனி
 அடியேற்கென்னகுறையிருக்கின்றது. இனி அவ்வேதவியாசர் விநா
 யக மூர்த்தியை உபாசித்ததும், விநாயகமூர்த்தியால் அவரடைந்த
 பேறும், அடியேற்குத் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டு மென்னப்
 பிருகுமுனிவர் அதற்கிசைந்து அரசனே! வியாசர் மீளவும் பிரம
 தேவனைத் தொழு தெழுந்து சுவாமீ! பரப்பிரம்ம சொருபியாகிய
 விநாயக மூர்த்தி மகிமையை எல்லாம் யான் தெளிவுற்றறியுமாறு
 திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவரிர்க்கு யானென்ன கைம்மாறு செய்
 யத் தக்கவனென்று பலமுறை துதிசெய்து, அவருடைய உத்தரவு
 பெற்றுவிநாயகக்கடவுள் திருமந்திரத்தைச் செபித்துத்தவஞ்செய்
 வதாகச்சென்று கந்தமுலபலாதிகளுஞ்சமித்துக்களும் நல்லநீழலும்
 எவ்விடத்துள்ளனவென்று தேடிச் சிறிதும் இடையூறுக ளில்லாம

லும் இதர சஞ்சாரமில்லாமல் இருக்கின்ற வொரு வனத்திலிருந்து கணேச மூர்த்தியினுடைய ஏகாக்ஷர மந்திரத்தைச் செபித்துக் கொண்டு தவத்தி லிருந்தனர் அவ்வாறு பன்னிரண்டுவருடஞ்சென்ற பின்னர் அத்தவத்திற்குக் கணேச மூர்த்தி கிருபைசுரந்து கோடி சூரியர்கள் ஒன்றாயுதயமானதுபோல மி துந்தவொளியை வீசுகின்ற சிவந்த திருமேனியும், சிவந்தவஸ்திரமும், சிவந்தபூமாலையும், சிவந்த ஆபரணங்களும், செஞ்சாந்து முடையவராய் மதம் பொழிகின்ற யானை முகத்தோடு வியாச முனிவருக் கெதிரே தரிசனமாயினார்.

வியாச முனிவர் அத் திருமேனியின் உக்கிரத்தைப் பார்க்கக் கூடாமற் பயந்து ஏகாக்ஷர மந்திரத்தை மனதில் நியானித்து இரண்டு விழிகளையுமடிக்கொண்டனர். அதனைக்கணேசமூர்த்திகண்டு பராசரன்மைத்தனே! நீ அஞ்சற்க. நின்மனதில் யாவர்வேண்டு மென்று பரிபூரணமாக நினைத்தனையோ அவரேயாமாகும் உனக்குவேண்டிய வரங்களைக்கேள் தருகிறே மென்று திருவாய்மலர் தருளினர் அதைக்கேட்ட வியாசமுனிவர் விரைவி லெழுந்து வணங்கித் துதித்துக் கர்த்தருடைய திவ்வியசொருபத்தைக் கண்குளிரப்பார்த்துப் பலமுறைபிரதக்ஷிணம் வந்து, இருகரங்களையுஞ்சிரமேற்குவித்து எதிரின்றுவாய்குளறி, விழிகளிலானந்தவாரிபெருக்கி, உடல் முழுவதும் உரோமாஞ்சிதங்கொண்டு, உள்ளமுருகிக்கணேசமூர்த்தியினுடைய பெருமைகளைப்பாடி அளவற்ற வேதாகமங்களற்றோத்திரஞ்செய்து காரணகாரணமான கடவுளே! சச்சிகானந்தப்பொருளே! அகண்டபரிபூரணரே! ஆகிமத்தியாரந்த ரகிதரே இத்தினந்தேவரீருடைய பாதகமலச்சேவை தந்தருளி யதனாலே அடியேன்பவித்திரனாயினேன். அடியேன் தவமுஞ் சத்தமாயிற்று. இத்தேசம், இவ்வனம், இங்கிருக்குஞ் சராசரங்களெல்லாமும் மகத்தானபேறுகளையடைந்தன. இனி அடியேன் குறைதீரும்படியாக எனதறிவிற்கெழுந்திருக்கின்ற மயக்கத்தைநீக்கி, மலபாசத்தையு மொழித்துச் சுவாமிகளுடைய பாதாவிர்த்தத்திற் செலுத்தும்படியானபத்தியை நிரப்பி, மெய்ஞ்ஞானசுகத்தையுங்கொடுத்து எக்காலத்தும் அடியேனுள்ளத்திற் நேவரீர்வாசமாயிருத்தல்வேண்டும். அன்றியும்பதினெண்புராணங்களை இடையூறின்றி நிறைவேற்றத்தக்க வல்லபத்தையும் அடியேற்கு அளித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

கணேசமூர்த்தி அதற்கிசைந்து மகாதவசீலனே! நீகேட்டவரங்கள் முழுவதும் உனக்குண்டாகும். நீயுன்பெயருக்குத் தக்கபரி

சோமகாந்தன் முத்தியடைந்த படலம். ௬௭

சுத்த வுத்தமனாகி மிக்கமேன்மைகளைப் பெற்று எல்லாக் குறைகளு மொழிந்து யாவர்க்குங் குரவனாகி மெய்ஞ்ஞானம் பெருகிச் சுகமா யிருப்பாய் பதினெண்புராணங்கட்கு நீ அதிகாரியானதுபோல உப புராணங்களுஞ் சொல்லத்தக்க வல்லபத்தையுடையவனாய் முன் னர் அகங்காரத்தினாலே நம்மைத் தியானித்துத்துதிசெய்யாதுபுரா ணங்களைச் சொல்லத்தொடங்கின ஆதலால் நீ யுன்னினைவினை யிழ ந்தாய் அதனோடு வாக்கையும் இழக்கப்பெற்றுப் பின்னர் நமது மான்மியத்தைப் பத்தியோடுங் கேட்டு நம்மையு மறுட்டித்தனை. ஆதலால் முன்னர் வினோத்திருந்த பாவங்களனைத்தையும் போக்கி னாய். இனி உன் மனத்துள் யாமிருந்து எல்லாவற்றையுஞ் சொல்லி நிறைவேற்றுகின்றோமென்று அனுகூலமாகித்து அம்முனிவருடைய இதையகமலத்தில் வாசமாயினி அப்பால் வியாசமுனிவர் மிக்க தேஜசுடையவராய் உலகத்தாரெல்லங் கண்டு அதிசயிக்கும்படி யாக அவ்வனத்தின் கண்ணே யிருந்து கணேசமூர்த்தி தனக்குக் காணிகொடுத்தருளியவிடத்தில் ஓராலயமுண்டாக்கி அதிலுந்நாய கக்கடவுளைப் பிரதிட்டைசெய்து, வேதாகமவிதப்படிபூசனைபுரிந்து யாவருங் கொண்டாடத்தக்க பதினெண்புராணங்களையும்வழுவிந் தி நிறைவேற்றினார் என்று பிருகுமுனிவர் சோமகாந்தராசனுக்குச் சொற்றனர்.

வரம்பெற்றபடலம் - முற்றிற்று

'யடைந்த படலம்'

முற்றித்தற்கு முனிவர்களே! பின்னும் பிருகுமுனிவர் அவ்வ ரசனைநோக்கிச் சொல்லுவார், வேந்தனை இவ்வாறு வியாசமுனிவர் கணேசமூர்த்தியினுடைய பெருங்கருணையைக்கொண்டு நிறைவேற் றிய பதினெண்புராணங்களையும், தாம்பிரமதேவனால் உபதேசிக்கப் பெற்ற விநாயகமகத்துவத்தையும், வைசம்பாயனர் முதலாகிய எங் கட்கு உபதேசித்து அவைகளை யாவர்க்கும் வரன்முறையாகப்போ திக்கக் கட்டளை யிட்டனர். யாங்களும் அவ்வாறே பரிபக்குவர்க ளாக் குணர்த்தினம். அவற்றுள் விநாயகமகத்துவத்தை உணக்குப் பாரந்தமாகஉபதேசித்தோம். ஆதலால் இனி நீயும் அக்கணேசமூர்த்

தியையறுஷ்டித்து உனது இட்டகாமியார்த்தங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுகவென்று சொல்லினர் பின்னர் அவ்வரசன் அவ்வாசீர் மத்திற்றானே யிருந்து தான்கேட்ட கணேசமான்மியத்தையும் பிரதிதினம் பாராயணஞ்செய்து பிருகுமாமுனிவருடையபாதங்களைத் தினந்தோறும் பூசனைபுரிந்துகொண்டிருந்தனன். இவ்வாறு ஒருவருடஞ்சென்ற பின்னர் அவ்வரசன் செய்து வருகின்ற அதுட்டிப்புக்குக்கணேசமூர்த்தி கிருபைசுரர்து தேவகணங்களைக்கூவி நமது திருவடிக் கன்பனாகிய சோமகார்தராசனை இங்ஙனம் அழைத்துவருவீர்களாகவென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அவ்வாறே தேவகணங்களிசைந்து அஷ்டதிசைகளினுநிறைந்துபிரகாசிக்கும்படியான சோதியை வீசுகின்ற ஒரு தெய்வவிமானத்தைக் கொண்டு வந்து பிருகுமுனிவருடைய ஆசீர்மத்தி லிறக்கினார்கள். அதனை யம்முனிவர்கண்டு சோமகார்த ராசனைநோக்கி. 'அரசனே! கணேசமூர்த்தி உனதன்புக்கிரங்கி விமானமனுப்பினார். அதில் நீயாரோகணித்து அவருலகத்திற்சென்று நித்தியானந்தசுகத்தில் வாழ்ந்திருமென்று சொல்லினர் அதையவ்வரசன்செவிக் கமுதமாகக்கேட்டுப் பிருகுமுனிவரைப்பணிந் தெழுந்து இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்குவித்துத் தபோதன சிரேட்டரே! நித்தசுத்தநிர்மல நிராகார நிருபத்திரவ நிர்ச்சங்க நிர்விகார நிருநிகற்ப நிராலம்ப அகண்டானந்த சொரூபியாகிய கணேசமூர்த்தியானவர் நாயினுங்கடையாய் தீயேனிடத்து வைத்த நிறைந்தகிருபைக்கு அற்பனைன் செய்யத்தக்க கைம்மாறு. இவ்வுலகத்த லென்ன விருக்கின்றது? தேவீருடைய கருணையினாலே அக்கர்த்தருடைய அதுக்கிரகத்தை யெளிதிற் பெற்றேன். என்னிற் படர்ந்திருந்த விபாதி முன்னமே தீர்ந்தன. அடியேன் தேவரீர்வசத்தனல்லாமல் இப்பிரபஞ்சத்தில்எனக்குண்டாகியபற்று வேறென்ன விருக்கின்றது சுவாமிகளுடைய கட்டளையாதோ அவ்வாறே அடியேன் நடந்துகொள்ளுவனென்று பணிந்துதோத்திரஞ் செய்து அளவளாவிய அன்போடும் ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து நின்றனன். அவனை யத்தேவகணங்கள்நோக்கி அரசனே! நீகணேச புராணங்கேட்டமகத்துவத்தினாலேவீநாயகக்கடவுள்கிருபைசுரர்துமகா யோக்கியர்கள்செய்யும் அதுட்டிப்பினுக்குங் கிடைத்தற்கரிய தமது உலகத்திற்கு உன்னை யழைத்து வருமாறு கட்டளையிட்டருளினா.

பாக்கியமுடையவர்களுள்ளும் பெரும்பாக்கியமுடையவளியே யாகும் ஆகலால் நீயுனது மனைவியோடும் இரண்டுமந்திரிகளோடும்

சோமகார்த்தன் முத்தியடைந்தபடலம். ௧௧

இவ்விமானத்தில் ஆரோகணித்து வரக்கடவாயென்று சொல்லினர். அதை அரசன்கேட்டு மீளவும் பிருகுமுனிவரைப் பணிந்தெழுந்து பலமுறைதுதித்து அம்முனி புங்கவருடைய சீடர்கட்கெல்லாம்வந்தனைசெய்து, விமானத்தைத்தொழுது அவ் விமானத்தைக்கொணர்ந்துவந்த தேவகணங்களையும் நமஸ்காரஞ்செய்து தனது பத்தினியோடும் இரண் டமைச்சர்களோடும் அவ் விமானத்தி லேறினான். உடனே அவ்விமானமானது ஆகாயமர்க்கத்தி லெழுந்து சென்றது அவ்வாறு செல்லுமையிற் அவ்வரசனுடைய தேவநகரமானது சுதன்மைக்குத் தோன்ற அச்சதன்மை தன் கொழுநனை நோக்கி, சுவாமி! ஏமகண்டன் நமதுவரவுக்கு எதிர்பார்த்திருப்பா னாதலால் அவனைக்காணுமற் செல்வோமாயின அவன் மிக்கதுபரத்திலமுந்தி வாடுவான். நா மவனைக்கண்டுகொண்டு பின்னர் நம தெண்ணத்தின் படிசெல்வது உத்தமமா யிருக்கின்றதென்று சொல்லினான். அதை யத் தேவகணங்கள் கேட்டு மனதிரங்கிச் சோமகார்த்த ராசனையுஞ் சுதன்மையையும் பார்த்துச் சர்வசன மஹேந்தராகிய சத்திய சீலர்களே! உங்கள் குமாரனாகிய ஏமகண்டராசன் விராயகமூர்த்தயைத் தினந்தோறும் வேதாகமவிதிப்படியிருந்த அன்புடன் பூசைசெய்து பரிபக்குவனாகி யிருக்கின்ற னாதலாலும், நீங்களும் அவனைக் காணுதுசெல்லக் கருத்துறுமையினாலும் உங்களெண்ணப்படி இவ்விமானத்தை அந்நகரின் புறத்து நிறுத்து கின்றோம். நீங்கள் அவனைக் கூடி அவன்மனதைத் திருப்திசெய்யுங்களென்று சொல்லி, அந்நகரத்தின் வடதிசைப் புறத்தில் விமானத்தைச் செலுத்திக் கொண்டு போய் நிறுத்தினார்கள். அரசன் அளவற்ற ஆனந்தங் கொண்டு தன்னுடன் வந்திருக்கின்ற அவ்வமைச்சர் இருவரையும் ஏமகண்ட ராசனிடத் தனுப்பினான். பின்னர் அவ்வமைச்சர்கள் சென்று, இராசகுமாரனைக்கண்டு பணிந்துரின்றனர் அவனுந் தனது கரங்களைக் கூப்பிப் பிரதிவர்தனஞ் செய்து, அவர்களைத் தனதருகி லிருக்க வைத்து, இவர்கள் தனித்துவந்தமையால், நமது தாய்தந்தையர் இறந்தனரோ பிழைத்திருக்கின்றனரோ வென்னுங் கவலைகொண்ட மனத்தோடு, அமைச்சர்களே! என்னையின்ற அருங்குரவர்கள் எவ்வாறாகி யிருக்கின்றனரென்று வினவினான். அதற்கு அவ்வமைச்சர்கள் முகமலர்ந்து, நரோந்திரசிகாமணியே! உமதுமனத்திற் கிலேசங் கொள்ளவேண்டாம். உமது தாய்தந்தையர் இதுகாறும் வணத்திற் ககிலியராயிருந்து, இப்போது தேவருபம் பெற்றிருக்கின்றார்கள். அஃதெவ்வாறெனில், யாங்கள் இந்நகரத்தைவிட்டுநீங்கி, மிக்கதுய

ரத்தோடும் வனத்திற்சென்று, அவ்விடத்திற் சின்னட்களைக் கழிவ செய்திருக்கையில், உமதுதந்தை தவசிரேட்டராகிய பிருகுமுனிவராலே தொழுநோய் முழுதும் நீங்கப்பெற்று, அம் மகாதுபாவரிடத்தில் விநாயகபுராணங்கேட்டனர் அதனைக்கேட்ட மகத்துவத்தால் அவ் விநாயகமூர்த்திக்குக் கிருபைசூரந்து, சகலதேவகணங்களோடும் ஒருதெய்வவிமானம் அனுப்பினார். அவ்விமானத்தில் யாங்கள் நால்வரும் ஆரோகணித்து ஆகாயமார்க்கமாகச் செல்லுமையில், உமதுகுரவர் உம்மைக் காணவேண்டு மென்கின்ற ஆவலைக் கொண்டு, அவ்விமானத்தோடும் இந்நகரின் புறத்துவந் திருக்கின்றாரர்கள் ஆதலால், நீரங்ஙனம்வந்து, அவர்களுடைய மனக்கவலைபையொழிக்க வேண்டு மென்று பிரார்த்திக்க, உடனே ஏமகண்டராசன் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு, வந்தமந்திரிகளோடுந் தன்னிடத்திலிருந்த மந்திரிகளும் புடைகுழ வெளிக்கொண்டனன். அந்நகரத்துள்ளவர்களும் அவனோடுபுடைகுழ்ந்து, யானைக்கூட்டங்கள்போல நெருங்கிவந்தனர். அதனை யவ் விமானத்தலைவர்களோக்கிச் சோமகார்தராசனைப் பார்த்து, அரசனே! உன தருமைப் புத்திரன் வருகின்றான் நீ அவனைக்கண்டு அளவளாவிச் சொல்லத்தக்க விடயங்களைச் சொல்லக்கடவை யென்றனர். அரசன் அவ்வுத்தரவைச் சிரசில்வகித்து தான் தனது பத்தினியோடும் அவ்விமானத்தி னின்று மிறங்கினன்.

உடனே, அப்புத்திரன் வினாந்துவந்து, இருவர்பாதங்களுமீடும் அட்டாங்கமாகப் பணிந்தனன், அவனைச் சோமகார்தராசன் தழுவி யெடுத்து, தனதுமார்பில் அணைத்துக் கொண்டு, அப்பா குழந்தாய்? சாதுசற்சன சம்மத சற்கர்ம சற்புருஷாகார பூகரோத்தமராகியபிருகுமுகாமுனிவருடையகிருபாகடாஷுத்தினால், யான்முன்னர் அடைந்திருந்த தொழுநோய்முதலிய துன்பங்களை நீக்கி, இத்தன்மைத்தாகிய மேலான செல்வத்தைப்பெற்றேன். உனக்குத் தரிசனந்தந்து செல்லுவோமென்னு மாவலைக்கொண்டு, யாங்களெல்லாம் இத்திருக்கோலத்தோடும் இங்குவந்தனம் இப்போதுகணேசமூர்த்தியினுடைய உலகத்திற்குச்செல்லுகின்றோம் இனியெங்களைக்குறித்து யாதொரு கவலையுங் கொள்ளாமல், நீதிரை முறைமைப்படி இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துவரக் கடவை என்றனன். அதைக்கேட்ட ஏமகண்டராசன் மிக்கதுயரங் கொண்டு, எனதருமைத்தந்தையே? இதுகாறந் தங்கள்வரவுக் கெதிர்நோக்கிக்,கணேசமூர்த்தியைஇடைவிடாதுபூசித்துவந்தேன். இப்போதுஎனதென்

சோமகாந்தன் முத்தியடைந்த படலம். ௭௧

ணத்தின்படியே தாங்கள் சகலவியாதிகளையு மொழித்து இத்தன்மைத்தாகிய தெய்வசரீரத்துடனே காணப்பெற்றேன், இனிஅரைக்கணமேனுந் தங்களை விட்டுப்பிரிந்திரேன், அடியேனையுந் தாங்கள் செல்கின்றகதையிற் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றுமிகுந்த உருக்கத்துடன் விண்ணப்பஞ் செய்தனன். அதனை அவனோடு அந்நகரத்தினின்றும் வந்த அமைச்சர் முதலாயினோர் கேட்டு, மிக்ககிலேசத்தை யடைந்து, சோமகாந்த ராசனைப் பணிந்தெழுந்து, சார்வபௌமா? யாங்களுங் கணைசமூர்த்தி யுலகத்திற்கு வருகின்றோம். இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையால் வருவது துக்கமேயன்றி என்ன சுகமிருக்கின்றது தேவரீர் எம்மையும் அழைத்துக் கொண்டு செல்லாமல் இங்கு நிறுத்திவிட்டால், ஓர் இமையளவும் யாங்க ளுயிரை வைத்திரோம். துன்பத்திற்கேதுவான பிரபஞ்ச வாழ்க்கையில் எமக்கு யாதொரு பற்றுமில்லைபென்று வருந்தி முறையிட்டார்கள்.

இவ்வாறு புத்திரனும் அந்நகரத் துள்ளவர்களுஞ்செய்துகொண்ட பிரார்த்தனைகளைச் சோமகாந்த ராசன் கேட்டு அன்பிற் சிறந்த நண்பர்களே? உங்கனையுங் கணைசலோகத்திற் கழைத்துக்கொண்டு செல்ல எனக்கோராதி பத்தியமில்லை. அவ்வவர்கள் செய்த தவப்பயன் கூட்டி முடிக்கின்றபோது, அக்கரத்தாவின் கிருபையால் அந்தமேலான கதியையடையவேண்டுமேதயல்லாமல், அஃது நினைத்தமாதிரித்திற் கூடுவதான காரியமுமன்று இதற்கு நம்மாற் செய்யக்கூடுமானது ஒன்றுமில்லைபென்று சொல்லினன். இவ்வாறு ஒருவர்க்கொருவர் கிலேசங்கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தைத்தேவகணங்கள் பார்த்து, அரசனே? உனது குமாரனாகிய ஏமகண்டராசன் விநாயகமூர்த்தியைப் பூசைசெய்து மகாயோக்கியனாகப் பரிபக்குவப்பட்டிருக்கின்றான். அவன் இவ்விமானத்தி லேறத்தக்கவனென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை, இந்நகரத்தார்களோவெனில், தேவதேவராகிய விநாயகக்கடவுள் மகத்துவங்களைச் சிறிதுங்கேட்டவரல்லர். அவைகளைக் குறைவில்லாமற் சொல்லவுங்காலமில்லை. ஆயினும், அவ்விநாயகமூர்த்தி மகத்துவங்களை முழுவதுங் கேட்ட மேலாகிய பயனைத் தானே கொடுக்கத்தக்கதாகியும், தீவினையனைத்தும் நீக்கிச் சுகத்தைத் தரவல்லதாகியும் ஒரு சூட்சும மிருக்கின்றது. அஃதியாதெனில், காசித்தலத்திற் சத்தாவரணத்தில், ஐம்பத்தாறு விநாயக மூர்த்தங்களைப் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டிருக்கின்றதே. அத்தந்த மூர்த்திகளினுடைய திருநாமங்களைச்சொல்லுகின்றோம். அவைகளை இந்நகரத்தார் கேட்பார்களாயின், உடனே சுத்தயவி

த்திரத்தை யடைந்து, அந்த மேலான கதிக்குப் பாத்திரராவார்கள் என்று அவைகளைச் சொல்வாராயினர்.

அதாவது, சற்சனர்களே, முதலாம் ஆவரணத்தில், துண்டிவிநாயகர், துர்க்கைவிநாயகர், அர்க்கவிநாயகர், பிரசன்ன விநாயகர், வீம விநாயகர், சந்திர விநாயகர் என்று ஆறு மூர்த்தங்கள். இரண்டாம் ஆவரணத்தில், சித்தருப விநாயகர், இலம்பாதர விநாயகர், கூபதந்தவிநாயகர், சலாடகவிநாயகர், குலப்பிரியவிநாயகர், சதுரத்திவிநாயகர்; பஞ்சமிவிநாயகர், முண்டவிநாயகர், சமுகவிநாயகர். விடங்கவிநாயகர், நிசவிநாயகர், இராசபுத்திர விநாயகர், பிரணவ விநாயகர், உபதாபவிநாயகர் என்று பதினான்குமூர்த்தங்கள். மூன்றாம் ஆவரணத்தில், வக்கிரதுண்ட விநாயகர், ஏகதந்தவிநாயகர், திரிமுகவிநாயகர், பஞ்சமுக விநாயகர், ஏரம்ப விநாயகர், விக்கினராச விநாயகர், வரதவிநாயகர், மோதகப்பிரிய விநாயகர் என்று எட்டு மூர்த்தங்கள். நான்காம் ஆவரணத்தில், ஏகோபயப்பிரதவிநாயகர், சிங்கமுக விநாயகர், கூர்நிதாஷ விநாயகர், நிப்பிரப்பிரசாதவிநாயகர், சிந்தாமணி விநாயகர், தந்தவக்கிர விநாயகர், அபிசண்டி விநாயகர், ஊர்த்துவாண்டமுண்ட விநாயகர் என்று எட்டுமூர்த்தங்கள். ஐந்தாம் ஆவரணத்தில், மணிகன்ன விநாயகர், ஆசர்சிருட்டி விநாயகர், கசகன்ன விநாயகர், கண்டா விநாயகர், சமங்கள விநாயகர், மந்திர விநாயகர் என்று ஆறு மூர்த்தங்கள். ஆறாம் ஆவரணத்தில், மோதக விநாயகர், சுமுக விநாயகர், துன்முக விநாயகர், கணப விநாயகர், அபர விநாயகர், ஆக்கினை விநாயகர், துவார விநாயகர், அவிமூத்த விநாயகர், என்று எட்டு மூர்த்தங்கள் ஏழாம் ஆவரணத்தில் ஆமோத விநாயகர், பாகேரத விநாயகர், அரிச்சந்திர விநாயகர், கபர்த்தி விநாயகர், பந்து விநாயகர் கணகவிநாயகர் என்று ஆறுமூர்த்தங்கள். இவ்வாறு ஐம்பத்தாறு மூர்த்தங்களென்று தேவகணங்கள் சொல்ல, இத்திருநாமங்களைக் கேட்டமாதிரத்தில் ஏமகண்டராசன் முதலிய யாவர்க்குந் தெய்வசீர முண்டா கிச் சோமகார்த ராசனுடனே விமானத்திலேறி, விநாய லோகத்தைச் சேர்ந்து, கணேசமூர்த்தியினுடைய சாமீபபதவியைப் பெற்று வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

சோமகார்தராசன் அகண்டாகார பரிபூரண சோதிமயமாகிய விநாயகக் கடவுளுடைய சாரூப பதவியைப் பெற்றுப் பரமானந்த சாகரத்தின்மூழ்கியிருந்தனன். ஆதலால் இந்த மேலான புராணத்தை யாவராயினுஞ்சிரத்தையோடும்துத்தியோடுங்கேட்பாராயின்,

சோமபாத்தன் முத்தியடைந்த படலம். எங்.

அவர்கட்குச் சணனம். மரணம் இடர், வறுமை, வியாதி, துக்கம், சாகம், மோகம், பாவம், அவரிட்டம், பகை, பயம், இடைபூறு, மதம், பசி, கோபம், ஊக்கம், நகை, திணைமுதலிய துன்பங்களில் ஒன்றேனு நெருங்காது அன்றியும், சூரிபகிரணமுஞ் சந்திரகிரகண முமாகின்றகாலத்தில், உருத்திரபூமியிற் சென்று, ஆயிரம் பாரம் பொண்ணைக் கிரமப்படி சற்பாத்திர மறிந்து தானஞ்செய்த பயனும் போர்முகத்தி னின்றுஞ் சயம்பெற்று வெற்றிமலை சூடிவந்தவர்கள் பெறத்தக்கபயனு மடைவார்கள். வேள்விமுன்னிலையில் யானைமுதலிய சகல பொருள்களையுந் தப்பிணையோடு தானங்கொடுத்தவர்கள் அடையும்பயன், இப்புராணத்தை ஒருதரம் வாசிக்கின்றவர்கள் அடையும்பயனுக்குச் சரிபாகாது. மேலும் இப்புராணத்தைத் தன் கரத்தா லெழுதினவனும், ஒருவனுக்குத் திரவியந் தந்து எழுது வித்தவனும், கோடி கன்னிகாதானங்களையுந் கோடி கோதானங் களையும் நல்ல நிபமத்தோடு செய்தவன் அடையும் பயன் யாதோ, அதனைத் தடையின்றி யடைவன். இப்புராணத்தை யெழுதிவைத் திருக்கின்றவீட்டில் அஷ்டபாக்கியமும்வந்து குதிகொள்ளும் அந் நியும், பூதங்கள் பிரேதங்கள் பாலககிரகங்கள் முதலானவைநெருங் காவுண்ணங் கணைசமுர்த்தியானவர் சதாகாலமும் குடியாயிருந்து அவ்வீட்டி லுள்ளோர்கட் கெல்லாம் எத்துன்பமும் அணுகவொட் டாறும் பாதுகாத்துவருவார் இப்புராணத்தைப் பூசிக்கின்றவர்களை யும், புந்தியிற் சிந்திக்கின்றவர்களுையுங்கண்டு தரிசித்தபேர்கள், தங் கள் குலாசார வொழுக்கங்களிற் றவரிய அசுத்தர்களானாலும், உட னேகத்தபவித்திரராகி நற்கதியிற் சேருவா ரென்றால், அதைநேரிற் பூசிப்பவர் முதலாயினோர் அடையும் பயனை எவ்வளவிற்பென் றுணாக்கப்படும்

அந்தப் புண்ணிய சீலர்களை பிரமனாகி தேவர்களாலும் அகத் தியராதி முனிவர்களாலுந் தொழற் சூரியவர்கள். அவர்கட்கே, * அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசதது

* அணிமா மிகவுஞ் சிறிய வுயிர்தோறும் பரமகாஷ்டையாயச் சென்றி ருத்தல் மகிமா மிகவுமுயர்ந்த மகமேருவைப்போலாக வேண்டுமெனிலாதல். இலகிமா மேருபாறத்தையொத்த யோகியையெடுத்தால் இலேசாயிருத்தல். கரிமா அணுப்போலிருக்குமியோகியையெடுத்தால் மேருபாரம்போலிருத்தல். பிராப்தி எவ்வுலகத்தினுந் தடையறச் சஞ்சரித்தல். பிராகாமியம் பரகாயப் பிரவேசம்பண்ணாதல், அந்தாசஞ்சாரஞ்செய்தல், பிராயச்சித்தபோகமனுபவித்

தல், மண்ணில் விண்ணில் உள்ளபொருள்கள், முக்காலங்களையும் தனது தேச காந்தியாலறிதல். ஈசத்துவம் சிவபெருமானைப்போலத் தன்னிச்சைவழியிற் முத்தொழிலஞ்செய்து சூரியன்முதலிய கோள்கள் தன் னேவத்தேட்க விரிந்துதல். வசித்துவம் தேவர்முதலிய உயிர்களையும் எல்லாவலகங்களையும் தன்வசமாகக் கொள்ளுதல்.

வம், வசித்துவம் என்கின்ற அட்டமா சித்திகளுங் கைகடும். அவர் கட்டே, கற்பகவிருகூடம், காமதேனு, சங்கலிதி, பதுமலிதி, சிந்தாமணி முதலானவைகள் எதிரின் நேவல்புரியும் அவர்களே, அக்கரவிலக்கணம், இலிகிதம், கணிதம், வேதபுராணம், வியாகரணம், நீதிசாத்திரம், சோதிடசாத்திரம், தர்க்கசாத்திரம், யோகசாத்திரம் மந்திரசாத்திரம், சகுனசாத்திரம், சிற்பசாத்திரம், வைத்தியசாத்திரம், உருவசாத்திரம், இதிகாசம், காவியம், அலங்காரம் மதுரபாடனம், நாடகம், நிருத்தம், சததப்பிரமம், வீணை, வேணு, மிருதங்கம், தாளம், அத்திரபரீகை, கனகபரீகை, இரதபரீகை, கஜபரீகை, அசுவபரீகை, இரத்தினபரீகை, சங்கிராம விலக்கணம், மல்யுத்தம், ஆகருடனம், உச்சாடனம், வித்துவேடனம், மதனசாத்திரம், மோகனம், வசிகரணம், இரசவாதம், காந்தருவவாதம், பைரீலாவாதம், கவுத்துகவாதம், தானுவாதம், காருடம், நட்டம், முட்டி, ஆகாயப்பிரவேசம், ஆகாயகமனம், பரகாயப் பிரவேசம், அதிரிசிபம், இந்திரஜாலம், மகேந்திரசாலம், அக்கினித் தழீபம், சலத்தம்பம், வாயுத்தம்பம், திட்டித்தம்பம், வாக்குத்தம்பம், சக்கிலத்தம்பம், கன்னத்தம்பம், கட்கத்தம்பம், அவத்தைப் பிரயோகம் என்கின்ற அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்களினும், மதுஸ்மிருதி, அதிர்ஸிமிருதி, விட்டுனுஸ்மிருதி, வாசிட்டஸ்மிருதி, யமஸ்மிருதி, ஆபத்தம்ப ஸ்மிருதி, யாஞ்ஞவற்கியஸ்மிருதி, பராசரஸ்மிருதி, ஆங்கீரசஸ்மிருதி, உசனஸ்மிருதி, காத்தியாயனஸ்மிருதி, சமவர்த்தஸ்மிருதி, வியாசஸ்மிருதி, பிரகற்பதிஸ்மிருதி, சங்கலிதஸ்மிருதி, சாதான்மஸ்மிருதி, கௌதமஸ்மிருதி, தக்கஸ்மிருதி, என்னும் பதினெண்மிருதிகளினும், தத்துவப்பிரகாசிகை, தத்துவசங்கிரகம், தத்துவத்திரய நிர்ணயம் போககாரிகை மோகூகாரிகை, நாதகாரிகை, பரமோகூ நிராசகாரிகை, இரத்தினத்திரயம் என்னும் அட்டப்பிரகாணங்களையும், லௌகிகம், வைதிகம், அத்தியான்மிகம், அதிமார்க்கம், மந்திரம் என்னும் ஞானநூல்களினும், வல்லவ ராவார்கள். அவர்கள் ஒருகாலத்தில் கோபிப்பார்களாயின், சுவர்க்கமுதலாகிய சகலபுனங்களும்வெந்து நீராய்விடும். அன்றியும், இப்புராணத்தைக்

சோமகாந்தன் முத்தியடைந்தபடலம். ௭௫

கணபதிமூர்த்தி சந்நிதியின் முன்ன ரிருந்து அன்புடன் கேட்பார் களாயின், அவர்கள், கொலை களவு கள் குருநிந்தை பொய் ஆகிய ஐஞ்சமாபாககங்களும், ஸ்திரீஹத்தி, கோஹத்தி, சிசுஹத்திமுத லாகிய அளவற்ற தீவினைகளு நீங்கப்பெற்று, அழகு, குணம், ஆயுள் குலம், சம்பத்து, வித்தை, விவேகம், தனம் என்கின்ற அட்டபாக் கியங்களையும், புகழ், கல்வி, வலி, வெற்றி, நன்மக்கள், பொன், நெல் நல்லூழ், துகர்ச்சி, அறிவு, அழகு, பெருமை, இளமை, துணிவு, நோயின்மை, வாழ்நாள் எனனும் பதினாறுபேற்றினையும் அடைந்து சிடைத்தற்கரிய இந்திரபதவியைப்பெற்று வாழ்வார்கள்.

மேலும் இப்புராணத்தை இம்மையிற் சூத்திரர்கேட்டால் மறு மையில் வைசியராவார்கள் வைசியர் கேட்பாராயின் கூத்திரியரா வார்கள் கூத்திரியர் கேட்பாராயின் பிராமண ராவார்கள். பிராம ணர்கேட்பாராயின் தேவராவார்கள் தேவர்கேட்பாராயின் கணேச மூர்த்தியி னுடைய சாரூபத்தை யடைவார்கள் ஆசாரவினர்களா யினும் இப்புராணத்தை ஆவலோடுங் கேட்பார்களாயின் பின்னர் தமக்கொருவர் நிகரில்லாத ஆசார பூசுதராவார்கள். கணேசமூர்த் திக்குரிய சதுர்த்தியிற் கேட்டவர்கள் இம்மையிற் சகல காமியார்த் தங்களையும்பெற்று மறுமையில் மோட்சார்த்தத்தை யடைவார்கள் இப்புராணத்தில் ஆங்காங் கறையப்பட்டிருக்கின்ற தோத்திரங்க ளெல்லாவோ அவ்வளவுந் தினந்தோறும் பாராயணஞ்செய்து வரு கின்றவர்கள் ஆணவம் மாயை கன்மம் என்கின்ற * மும்மலங்களி னின்று நீங்கிக் கணேசமூர்த்தியினுடைய மெய்ஞ்ஞான சொரூபத் தையடைவார்கள். மேலும் இவ்வுலகத்தில் அவர்களால் வெல்லக்கூ டாத காரியமென்ன விருக்கின்றது இப்புராணத்தை ஆதிதொட்டு அந்தம்வளையில் அன்போடுபடித்து அல்லது ஒருவர் படிக்கக்கேட் டுத் தானாதிகளைச்செய்து யாகாதிகளை முடித்து, புராணத் திருமு றையை யலங்கரித்து அருக்கியம், பாத்தியம், ஆசமனீயம், கந்தம் புட்பம், நைவேத்தியம், தூபம், தீபம், ஆலத்தி, கண்ணாடி, குடை, சாமரம், ஆலவட்டம், நிருத்தம், கீதம், வாத்தியம் என்கிற சோட

* அவை செம்பிற் களிதம்போலவும், தண்ணெய்தைப் பற்றிய தவிடு, உயி, முனை, போலவும், ஆன்மாவைப் பந்தித்து நின்று வினைகளை யூட்டுவிக்கும். இவற்றுள் தண்ணெய் (அரிசி) ஆன்மா, தவிடு ஆணவமலம், உயி மாயாம லம், முனை கன்ம மலமாம்.

சவுபசாரங்களோடு பூப்பிரதக்கிணமாகத் திருவிழாவைச் செய்த வர்கள் விண்டுமுதலாயினோர் வணங்கத்தக்க கணேசமூர்த்தியினுடைய சாரூப்பியத்தையடைவார்கள் இப்புராணத்தைக் கன்னிகை கேட்பாளாயின் நல்ல கணவனைச் சேருவள் மலடி கேட்பாளாயின் அழகிய மக்களைப்பெறுவள். தரித்திரன கேட்பானாயின் மிக்க பாக்சியமுடையவனாவன். வித்தையில்லாதவன் கேட்பானாயின் சிறந்த வித்துவானாவன் அன்றியும் எவனெவன் எந்தெந்தப் பொருள்களையடைய விச்சைகொண்டிருக்கின்றானோ அவனவன் அந்தந்தப்பொருளையடைந்து கணேசமூர்த்தியினுடைய கிருபையைப்பெற்று வாழ்ந்திருப்பன். இப்புராணத்தைக் கவி மகத்துவத்தினாலே குறள், கூன், ஊமை, செவிடு, குருடு, முடம், உறுப்பு மயக்கம், உறுப்பில் பிண்டம் ஆகிய என்வகையுடற் குறைகளும் நீங்கும். பதினெண் புராணங்களை முழுவதுங்கேட்ட பயனும், சகலதீர்த்தங்களில் அன்போடாடியபயனும், இவ்வொருபுராணத்தைக் கேட்பதினாலுண்டாகும் பதினாபிரம்வருடம் அகக்கனிநடுவில் ஒற்றைக்கால் அங்குட்டவிரலை யூன்றித் தவஞ்செய்வதின லடையுமேறு இப்புராணத்திற் பத்தத்தியாயத்தைப் பயபகதியோடுங் கேட்பதினால் அடையும். அந்திய காலவரையில் இப்புராணத்தைக்கேட்டுப் பல தானங்களைச்செய்வாராயின், மறுமையிற் சக்ரவர்த்திகளா யிருப்ப தன்றிப் பிறந்தநாட் டொடங்கி மரணகாலம்வரையிற் காசின்கரில் வாசஞ் செய்தவர்கட் குண்டான பயனையு மடைவார்கள்.

இப்புராணத்தைப்படித்தல், அதன் பயனைக்கேட்டல், அதைப் பூசித்தல், தங்கள் கையாலெழுதல், எழுதி யேற்போருக்குக் கொடுத்தல், ஒருவரைப்படிப்பித்தல், ஒருவரைக்கேட்பித்தல், ஒருவரைப் பூசிப்பித்தல், ஒருவரைக்கொண் டெழுதுவித்தல் என்கின்ற புண்ணியங்களில் ஒருபுண்ணியத்தைக் கைவிடாது காக்கின்றவ னெவனோ அவனைக்கண்டவுடன் தவிசளித்தல், கைகழுவு நீர்தரல், கால் கழுவநீர்தரல், ஆசமனநீர்தரல், நீராட்டல், ஆடைசாத்தல், முப்புரிநூல்தரல், தேய்வைபூசல், மலர்சாத்தல், மஞ்சளரிசிநூவல், நறும்புகைகாட்டல், விளக்கிடல், சுருப்பூரமேற்றல், அமுதேந்தல், அடைகாய்தரல், மந்திரமலரா லருச்சித்தல் என்கின்ற சோடசவுபசாரங் களுள் ஒன்றைச்செய்தாலும் அவர்கள் சிவபெருமானுடைய ரூலாயுதத்திற்கும், விண்மலினுடைய சக்கராயுதத்திற்கும், இயமனுடைய பாசத்திற்கும், மற்றொருவனுடைய தண்டத்திற்கு மஞ்சார்கள். சகல புவன கர்த்தராகிய கணேசமூர்த்திக் கொப்பான மற்

றொருமூர்த்தியும், அவர்மகிமையைக்காட்டுகின்ற இப்புராணத்தை
ப்போல மற்றொருபுராணமும், அதைவாசித்தவர்கள் அடையும்பய

ப்போல மற்றொருபயனும் சுவர்க்கமத்தியபாதலமென்கின்ற திரி
லோகங்களினுமிஃலை இதுசத்தியமேயென்று சகலசுருதிகளுக்கூறு
மாயின் இதன்மகத்துவம் என்போலிகளால் அளவிட்டுணாக்கும்
பான்மையையுடையதோ? பொற்கொன்றை சூடிய சடாமகுடத்தி
ணையுடைய கணேசமூர்த்தியின் மகத்துவத்தை யோதுகின்ற இப்பு
ராணமானது தன்மாதத காமமோக்ஷமென்கின்ற நான்குபுருஷார்
த்தங்களுையு சேமித்துவைத்திருக்கின்ற பெர்க்கவமென் நெண்
ணக்கடவீசுகள் என்று சூதமுனிவர் நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குக்
கூறினர்

சோமகார்தன் முததியடைந்தபடல முற்றிற்று.

—:0:—

மூவர் உபாசித்த படலம்.

கொற்ற வெண் குடையி னீழற் குவலய முழுதுங் காத்த
வெற்றி வேன் மன்ன வேதன் வியாதனுங் குபதேசித்த
திற்றென லாகு மூவ ரினிதுபா சித்த வாறு
தெற்றெனத் தெனிக வென்று செப்புவன் பிருகு மேலோன்.

ஐம்புலங்களை டிக்கிரகித்து அரிய தவங்களைச் செய்து சிறப்
பெய்திய செளரகாதி முனிவர்களே? விநாயக மூர்த்தியினுடைய
புராணகேள்விமகத்துவத்தால்விதவியாசமுனிவரும், சோமகார்த
ராசனுமடைந்த பேற்றினைச்சொன்னோம், இப்பால் அத்தன்மைத்
தாகிய மேலானபுராணத்தைப் பிருகுமகாமுனிவர் திருவாய்மலர்ந்
தருளி யிருக்கின்ற முறைமைப்படி மூவருபாசித்த வரலாற்றினைச்
சொல்வோங்கேட்பீராக பூர்வத்தில் ஒருபிரமப்பிரளய முண்டான
போது * பன்னிரண்டுரீயர்களும் உதயமாய் நூறுவருடம் மழை
யில்லாமல் எரித்துப் பஞ்சபூத பெளதிகாத்மகமா யுள்ள சகங்களை
யெல்லாம் பஸ்மஞ்செய்து பூயியைத் தாங்கிக்கொண் டிருக்கின்ற
ஆதிசேடனுடைய பணுமகுடங்களைத்தகிக்க, அவனுடைய முகங்க

* பன்னிருரீயர்களாவன-தாததுரு, சக்கரன், அரியமன், மித்திரன்,
விட்டுணு, அஞ்சுமான், இரணியன், பகவான், விவச்சுவான், பூடா, சவீத்திரு
துஷ்டன் என்பவராம்.

ளின்னிறுங் காளகூடவிஷாக்கினிபிறந்தது. அந்த விஷாக்கினியுஞ் சூரியாக்கினியும் ஒன்றாகக்கூடி ஆதிசேடன்முதற் றுவாதசாதித்தர் களையும் எரித்து நீராக்கும், அவ்வாறுநீராக்கிய அக்கினிகளின்னிறுஞ் சத்தமேகங்கள்பிறந்து தூறுவருடபரியந்தம் யானைத் துதிக்கை போல நீர்த்தாகைகளேவருஷிக்க, ஆது எங்கும்நிறையும். அவ்வருஷஜலமும் பஸ்பமும் ஒன்றாகக்கலந்து வாயுவினாஸ்தம்பிக்கப்பட்டுநிக் அதின்னிறும் வடவாமுகாக்கினிபிறந்து ஜலத்தையெல்லாங்கிரகித்துப் பின்னர் அவ்வடவாக்கினி பிரசண்டவாயுவிலொடுங்கும் அவ்வாயு ஆகாயத்திலொடுங்க, ஆகாயம் ஆன்மாவிலொடுங்க, ஆன்மாப்பிரமாவிலொடுங்க, பிரமா விண்டுவினொடுங்க விண்டு உருத்திரானிலொடுங்க, உருத்திரன் மகேச்சுரனி லொடுங்குவர் மகேச்சுரன் சதாசிவனிலொடுங்க சதாசிவன் விர்துவிலொடுங்க, விர்து நாதத்திலொடுங்கும், நாதஞ்சத்தியிலொடுங்க, சத்திசிவத்திலொடுங்க, சிவம்பரத்திலொடுங்கும் பரம் பராபரத்தி லொடுங்காரிற்கும், அப்பராபரமொன்றுமே எல்லாங்கடந்த தத்துவமுடிவிலே பரப்பிரமசொருபமாகி விளங்காரிற்கும் அப்பிரம சொருபியாகிய பரமான்மா வானவர் நால்வகைத்தோற்றம் எழுவகைப் பிறப்பு எண்பத்துநான்குநூறுபிரம்யோனி பேதங்களாயுள்ள * ஆன்மாக்களை பெல்லாம கன்மங்கட்கிடான சரீரங்களை யெடுத்து ஆதிதைவிகம் ஆதிபௌதிகம் ஆதியாத்மிகம் என்கின்ற † தாபத்திரயாக்கினிகளாற் றகிக்கப்படுந் துயரங்களைநீக்கிச் சிறிது இளைப்பாறும்படியாகத் தம்மிடத்திலோடுக்கி வைத்துக்கொண்டிருந்து பிரளயம் நீங்கியவுடன் முன்போ

* நால்வகைத்தோற்றமாவன:—பை-முட்டை-வித்து-வியர்வையாம். எழுவகைப்பிறவியாவன: தேவர்-மக்கள்-விலங்கு-புன்-ஊர்வன - நீர்வாழ்வன-தாவரமாம். எண்பத்துநான்குநூறுபிரம் யோனிபேதங்களாவன: தேவர்பதினான்குநூறுபிரம், மக்கள் ஒன்பதுநூறுபிரம், விலங்கு பத்துநூறுபிரம், புன்பத்துநூறுபிரம், ஊர்வன பதினொரு நூறுபிரம், நீர்வாழ்வன பத்துநூறுபிரம் தாவரம் இருபதுநூறுபிரமாம். † ஆதிதைவிகமாவது மாதாவின் கருப்பத்திலிருக்கும்போது உண்டாகின்ற விசனமும், சனை மாணத்திலுண்டாகின்ற விசனமும், ஓயமதண்டனையினாலும், ரகத்தினாலும் வருகின்றவிசனமுமாம், ஆதி பௌதிகமாவது குளிர், வெப்பம், ஈழை, காற்று, மின்னல், இடி சுவர்விழுதல், கல்விழுதல் முதலியவற்றால் வருந்துன்பமாம் ஆதியாத்மிகமாவது சரீரத்தினாலும் மனத்தினாலும் வருந்துக்கமாம். அதனை "ஆதிதைவிக மாதிபௌதிக-மாதியத்தி யான்மிக மென்ன-வோதிய-தூக்கமுன்றில ததியான்மிக-மெய்யின் மனத்திலையமி லிரண்டே-வளியிற்பித்தில் விளையும்வீனையி லானுரு தொழிசோயி லுதிப்பிற் கொட்பில்-வெப்பிற் சூலையின்மக்களில் விலங்கி-லல

கையிற் கன்வரிற் பறவையி னிருதரின்-மைத்தரின் மரீளின் மனத்திடைத் தணப்பிற்-போரம்வனப்பிற் பெருத்திரு துகர்விற-சீரியயாக்கை மாதூயர்மாசு மனத்தறு தூகினைப்பருகுசோக-மறிவுருவாக்க மடைவனல்பொருமை-மான மாக்கல்ம் பூனாது மறுத்தல்-இச்சைபைபினைத விருஞ்சினமிருத-வினையவை முதலாநினைவருத் திறத்த-வாதிபெளதிகஞ் சேதமாமழை-புருப்பவீர் வேனிலு ட்ருவரு கடுங்கா-லிருன் சீழிடுமின்பெருவிறலசனி மன்னுயிர்க்குறுகண் டென் னிய வருத்த-லாதிபாய வீவருத்திறத்த-வாதிதைவிகம் பேதையான்வயின்-கரு க்குழியழுங்கல் பிறப்புறம்போது-தினாவருத் தி உமவமாயில் பேதைமை-மட ங்கலாருயிர்சொடங்கின வவ்வழி-யாவருத் விழைபாக்கோள்வாய் கிரயத்து-வீ ழ்த்தனவெழா அவான்கழிதுன் 1-மினைபமலைப" என்னும் ஓராறுமீர்ந்தச்செய் யுனானறிக,

லவே அவைகட்டுத் * தனுசுரண புவனப்பாகங்களைத் தந்து கன் மங்களைப் புசிப்பித்து அக்கன்மவொப்பில் மலசம்பந்தமா யிராநின் ற பாசபந்தங்களைப்போக்கி முத்தியிற் சேர்க்கு நிமித்தம் மீளவுஞ் சிருட்டி-திதி-சங்காரம் என்கிறமுத்தொழில்களை நடப்பிப்பதற்குத் திருவுளங்கொண்டு வக்கிரதுண்ட விராயகராகச்சுகளீகரித்து இரா சதம் சாத்துவிகம்-தாமதம் என்கின்ற தமது முக்குணங்களி னின் றும் பிரமன்-விண்டு உருத்திரன் என்னு மூவர்களுகித்து வருமாறு அவர்கட்கு உருவையும் அறிவையுமுண்டாக்கியருளினர் அவ்வா ரவர்க ளுற்பத்தியாகிய பின்னர்த் தங்களைப் படைத்தருளிப் பரப் பிரமசாரூப மின்னதென் றறியவேண்டுமென்று வெறுவெனிகளெ ங்குந்தேடிக்காணாமல் † ஆயிரந் தேவவருடந் தவஞ் செய்தார்கள். அத்தவத்திற்குப் பரப்பிரம சொரூபியாகிய வக்கிரதுண்ட மூர்த் திக்குக் கிருபைசுரந்து கோடிகுரிபப் பிரகாசத்தினும் அதிகசோதி யைவிசுகின்ற திருவுருவமும் நவரத்தகீடம், குண்டலம், புஜகவ சம், சரப்பளி, பதக்கம், பாதச்சிலம்புமுதலாகிய ஆபரணங்களும், துதிக்கையும், நீண்டு வளார்த்திருக்கின்ற தந்தங்களும், மதத்தைப் பொழிகின்ற யானைமுகமும்; கத்தி, கேடகம், வேல், வில் என்னுமா யுதங்களைத் தரிக்கின்ற நான்கு திருக்கரங்களும், தாமசாமலர் போன்ற இரண்டு திருவடிகளும், சந்திர ஆரத்தினையுங் கொன்றை மாஸையிணையுந் தரித்திருக்கின்ற அழகிய மார்பும் சகல லோகங்களை யும் ஓர் ஞொடிப்போதிற் பஸ்மபடலமாக்கவல்ல துதல்விழியுங்கொ

* தனு - உடம்பு. காணம் - மன. முதலியகருவி. புவனம் - இடம். போகம் - அனுபவிக்கப் படும்பொருள். † மானுடவருடம் ஒன்று கழிந்தால் தேவர்கட்கு ஓராணாகும். இப்படி மூன்றுத் தறுபத்தைத் தினங்கொண் டது ஒருவருடம்.

ண்டு அவர்களெதிரிற் பிரத்தியக்ஷமாக உடனே அம்மூவருக்கும்
அச்சமும் அன்புமுண்டாகிச் சரீரந்தடுமாற நெக்குவிட்டு நெஞ்ச
முருகிக் கரங்களைச் சிரமேற்குவித்தவண்ணஞ் சரீரென்றெழுந்து
அவர்களிச்சையிற் றேன்றியபடி யெல்லாம் ஆடிப்பாடி அநந்தமு
றைவலம்வந்து பூமியில்விழ்ந்து அட்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து ஆன
ந்தபரவசங் கொண்டு தோத்திரஞ்செய்வ ராயினார்.

கற்பமாய் நிறைந்தவா நந்தபூ ரணமாய்
நிருவி காரமாய் நிர்க்குண மாயத்து விதமாய்
நிருவி சேடமாய் நிரஞ்சன மாகியொன் றுலு
நிருமி தப்படாக் கணேசரின் லீள்கழு றொழுதாம். (க)

பிரம மாயொளி யாய்நிரா காரமாய்ப் பெரிதாய்த்
தரணி யாதிதத் துவமெலாங் கடந்ததத் துவமாய்
வரமெ லாந்தரும் வள்ளலா யேகமாய் வதியும்
பரம னாகிய கணேசரின் பதமலி் தொழுதாம் (உ)

என்று நீங்குறாத் திருவுரு வுடையதா யெங்கு
மொன்றி நினறுணர்ந் திடுமறி வானந்த வருவாய்த்
துன்றும் யோகியர் தியானிக்கப் படுஞ்சக மாகிச்
சென்று சேர்தராக் கணேசரின் றிருவடி தொழுதாம். (ங)

உலக காரண காரண மாயுயிர்க் குயிரா
யிலகு ஞானியர் தமையிழந் தெய்துநற் பேராய்ப்
பலவு மாய்ப்பரப் பிரமமாய்ப் பரேசமாய்ப் பரமாய்த்
திலக மாகிய கணேசரின் சேவடி தொழுதாம். (ச)

சகல லோகமும் படைத்தனித தழிக்குந்தற் பரமா
யகில லோகத்தும் புகலிடந் தனக்கிலா வமைவாய்ப்
புகலு லோகங்க ளனைத்திற்கும் புகலிடந் தானும்
பகவ னாகிய கணேசரின் பதவினை தொழுதாம். (ரு)

உகத்துக் காதியாய்த் தேவருக் காதியா யுலவாச்
சுகத்துக் காதியாய்ச் சுரர்களுக் கீசராய்ச் சுடரும்
மகத்துக் கீசராய்க் கணங்களுக் கீசராய் மகிப்போ
ரகத்துக் கூடிய கணேசரின் னடியினை தொழுதாம். (சு)

இராச தத்தொழி லாகிய கிருட்டியை யியற்ற
விராவி ராசதத் துருக்கொடு பிரமனாய் மேலாய்ப்

பராவு வித்தைக ளனைத்திற்கும் பயில்பிறப் பிடமா
யொராது நின்றநுள் கணேசநின் னொளிர் பதந்தொழுதாம்,
சோர்வி லாதசாத் துவிதந் றொழிலெனுத் திதிக்குச்
சார்வ தானதா மதந்தனி லுருவுகொண் டரியாய்த்
தீர்வி லாப்பகை யசுரரைச் செருத்திடுந் தேவர்க்
கார்வமே யநுள் கணேசநின் னருட்பதந் தொழுதாம். (௮)

தாம தத்தொழி லானசங்கரமாம் லுதற்குத்
தோம கற்றுசாத் துவிதத்திற் றோன்றுருத் திரை
யேம முற்றிமை யோர்முனி வோரெலா மிசைஞ்சச்
சேம வைப்பதாங் கணேசநின் சீரடி தொழுதாம். (௯)

கிரண பந்தியாற் பயிரையுங் கிளர்சுதைப பெருக்காற்
பரவு தேவர்க டம்மையு மசிழ்விததுப் பார்ப்பார்க்
கரச னாயுல கத்துவெப் பறுத்திடுந் திங்கட்
சொருவ மாகிய கணேசநின் லுணையடி தொழுதாம். (10)

ஒளிப்பி ழம்பதா யோகவா யுவினுரு வாகி
விளிப்பில் காலங்க டெரிப்பதாய்த் தொழிலெலாம் விளைத்துக்
களிப்ப தாய்ப்பல சத்திய தானசெங் கதிராய்த்
தெளிப்ப நின்றநுள் கணேசநின் மேசடி தொழுதாம். (11)

நிரப்பி நன்மமாய்த் துறக்கமாய் நிறைந்ததத் துவமாய்த்
தரைச்சொ ருபமாய்ச் சமுத்திர மாய்த்திசைச் சுராய்க்
கரப்பி லாவுலக னைத்துமாய்க் கலந்துநின் றருநாம்
பரப்பி ரமமாங் கணேசநின் பாதங்க டொழுதாம். (12)

இவ்வாறு தோத்திரங்கள் செய்து சகலபுவனதார கர்த்தனே!
தேவரீருடைய பாதாரசிந்தங்களைத் தரிசித்தபேர்களுள்ளொஞ்சகல
துன்பங்களும் நீங்கிப் பேரின்ப சுகத்தை யடையத் தக்கவர்க ளா

(௯) தமை—புகபோதங்களை, நற்பேறு—முத்தி. (10) தற்பரம் - தன்—
ஆன்மாவுக்கு, பரம்—மேலானவன், புகலிடம்—பற்றுக்கோடு, ஆதாரம். பசு
வன்—ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ்—திருஞானம் - வைராக்கியம் - என்னும் அறு
குணங்களையு முடையவன் (௧1) மகத்து—மகத்துவம். ஈசர்—மகேசுவர், கண
ங்கள்—பதினெண் கணங்கள், (௮) சாத்து விகத்தில் தாமதகுணங் கருவினர்
விட்டுணு வென்க. (௧2) தாமதத்திற் சத்துவ குணவடிவர் உருத்திரர் என்க
ண்டுக் கூறிய உருத்திரர் சீகண்டருத்திரராம். தோம்—முக்குற்றங்கள்.

வார்கள். அடியேங்களுந் தேவரீரைச் சரணாக வடைந்தோம் யாங்கள் கிருதார்த்தர்களாகும்படி இரகசிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள்,

மூவருபாசித்தபடல முற்றிற்று.

மூவர் வரம்பெறு படலம்.

என்று மூவ ருபாசித்த வியல்பிது வாமென்
றன்று நான்முகன் வியாதனுக் கருளிய தாக
நன்று தேர்த்தனை யினியவர் பெற்றநல் வரமு
நின்று கேளென நிகழ்த்துவன் பிருகுமா தவனே.

கணேசபாத சேவிதராய முனிவர்களே ! மூவர்களீது சர்வா
துக்கிரகராய், அநாதிமலமுத்தராய், சர்வவியாபகராய் நித்தியராய்
நித்தியாநந்தராய், சுவதந்திரராய்-சர்வஞ்ஞராய்-சர்வகர்த்தாவாய்
அசலராய், சின்மாதிரமூர்த்தியாய், அதுலராய், அதிசூக்குமராய்,
அதிமகானாய், சாந்தராய், சர்வதோமுகராய், நிருபாதிகராய் சுவ
பாவப்பிரகாசராய் அதிபரமாப்தசதியாயுள்ள விநாயகக்கடவுள் கிரு
பை வைத்து திருநோக்கஞ் செய்தருளித் திருவாய் மலர்ந்தருளு
கின்றார். அன்பர்களே ! நீங்கள் செய்த தோத்திரங்கட்கு மகிழ் புற்
றோம். நீங்கள் கருதிய வரங்களைக் கேட்பீராகவென்று திருவாய்
மலர்ந்தருளிலும், பரப்பிரமசொருபியே ! தேவரீருடைய திவ்யசர
ணரவீர்த்தங்களில் அடியேங்களுக்குத் திரமான பத்தி யுண்டாகும்
படி வரங்கொடுத்து, யாங்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டிய பணியினை
யும் அருள்செய்தால், அதை அடியோங்கள் நன்முடிக்குப் பொன்
முடியாக வணிந்து, நடாத்திவரக் கடவோமென்றார்கள். அதற்கு
விநாயகக்கடவுள் சந்தோஷித்து நமதுமுக்குணங்களினின்று முண்
டானவர்களே, நம்மிடத் துங்கட்கு அளவற்ற பத்திகள் பெருக்கத்
தக்கதான வரத்தைத் தந்தோம் நீங்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டிய
பணியுஞ் சொல்லுகின்றோம். அதாவது இராசத வடிவிற்கேற்றிய
பிரமனே ! நீ இராசத தாமத நீழலிலிருந்து சகல சேவராகிகளையுஞ்

(கஉ) கிரணபத்தி—சூரியகிரணவரிசை, சுதை... (சந்திரனது) அமிர்தகிர
ணம் சொருவம் ஸ்வரூபம் என்னும் வடமொழித் திரிபு வடிவம் என்பது பொ
ருள். (கஉ) தத்துவம்—உண்மைப்பொருள் திசைச்சுரர்—திக்குப் பாலகர்
நகர—பூமி.

சிருட்டிசெய்யக்கடவை தாமதவழியிறீறேன்றிய விண்ணிலே ! நீசா
த்மீகத் தொழிலிலிருந்து யாவையுமிரட்சித்து வரக்கடவை. சாத்
விக வடிவிறீறேன்றிய உருத்திரனே ! நீ தாமதத்தொழிலிலிருந்து
யாவையுஞ் சங்கராஞ்செய்து வரக்கடவை யென்றருளிச்செய்து,
வேதாகமபுராண கலைகளைக்கொண்டு யாவையுஞ் சிருட்டி செய்யத்
தக்க சத்தியைப் பிரமனுக்கும் டோகத்தினால் வேண்டிய வடிவங்க
ளைக்கொண்டு யாவையும் இரகசிக்கத்தக்க சத்தியை விண்டுவுக்கும்,
ஏகாக்ஷர சடாக்ஷர மந்திரங்களைக்கொண்டு எங்குந் தானாகவிருந்து
யாவையுஞ் சங்கராஞ்செய்யத்தக்கசத்தியை உருத்திரருக்குங் கொ
டுத்தருளினார்.

மூவர் வரம்பெறுபடல முற்றிற்று.

விசுவரூபங் காட்டியபடலம்.

இன்ன வாவர மூவரும் பெற்றதென் மெறிவேன்
மன்னர் மன்னவன் மகிழ்கொள வுரைத்தருள் வரதன்
மன்னுளேயுல கனைத்தையுங் காட்டுதன் மையையு
முன்னி யோதுத ரெடங்கினன் முதிர்புகழ்ப் பிருகு.

சௌகாதி முனிவர்களே ! விநாயகமூர்த்தியைப் பிரமன்முத
லியமூவரும் அதுட்டித்து வரம்பெற்றவரலாற்றினைச்சொன்னோம்.
இப்பால் அம்மூவருக்குத் தமது விசுவரூபங்காட்டி யருளிய திருவி
ளையாடலைச் சொல்லுவோங் கேட்பீராக இவ்வாறு கணேசமூர்த்
தியானவர் அம்மூவருக்கும் வரங்களை யளித்த பின்னர், பிரமதே
வன் மீளவும் வணங்கித்துதித்து தேவோத்தமராகிய கிருபாகரமூர்
த்தியே ! உலகங்களையெல்லாம் அடியேனைச் சிருட்டிசெய்யும்படியா
கத் தேவரீர் கிருபைசெய்தலால். அவைகளை யெவ்வாறு சிருட்டி
செய்வதோ அதனையுங் கடாக்ஷித் தருளவேண்டுமென்று இரந்த
னன். அதற்குக் கருணாகரமூர்த்தியாகிய வக்கிரதுண்ட சுவாமிகள்
அவன்மீது கடைக்கண் புரிந்து, பிரமனே ! நீ நமது உதரத்துள்ளே
புகுந்து, அங்கிருக்கின்ற சகலலோகங்களையும் பார்த்து, அவ்வாறே
சிருட்டிசெய்யக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்து, தமதுதுதிக்கை
யிலிருக்கின்ற புழையின்வழியாக அப்பிரமனைப்பெடுத்துவிழுங்கினர்.
அதைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த விண்ணிலும் உருத்திரரும் அவ்வின

யகக்கடவுளைத் தீர்க்கதண்டன் செய்து கைகூப்பிநிற்க, அவர்களை யும் அப்புழையின் வழியாகவேயெடுத்து விழுங்கினர் பின்னர் அம் மூவரும் அவர் வயற்றினுளிருந்து பார்க்குமளவில், அதில் அளவிற ந்த அண்டங்கள் அடங்கியிருப்பக் கண்டார்கள்.

அகட்டையே யளவிறந்த வண்டங்க றுறக்கிடந்த பகட்டெழில்சே ரவற்றென்ற னுட்புகுந்து பார்ப்பளவிற்
றகட்டுவரா லுகளகடல் சூழ் தரைநடுவு மதன்கீழ்மேன் முகட்டளவும் பலவுலகு முதிர்வளத்தி னீரந்தனவால். (க)

நாதங்க ளோரிடண்டாய் நலமருளுஞ் சதாசிவமாய்ப்
பாதங்க ளொருநான்கும் பாதநான்கும் பயில்வித்த
வேதங்க ளறியாத விராயகர்த் திருவருளாற்
பூதங்க ளோரைந்தும் புரையின்றி யெதிர்கண்டாம். (உ)

பண்டையு முகடோ றும் படைத்தவரும் பரித்தவரு
மண்டுபே ருலகனைத்தும் வருத்தமறத் துடைத்தவருங்
கொண்டபே ரதிகாரங் கொள்ளாது விடுத்தருளே
கண்டுபே ரானந்தக் கடன்முருக மெதிர்கண்டாம். (ங)

அதிகாரம் புரிகின்ற வலரவனு மாயவனு
நதிபாயுஞ் சடைமவுலி நாயகனு மெண்டிசையின்
வதிவோரு மருக்கருநுத் திரர்வசுக்கண் மருத்துவருங்
கதிசேரு நவகோளுங் காதலிப்ப வெதிர்கண்டாம். (ச)

கின்னரர்கந் திருவர்கரு டர்களியக் கர்கிம்புருடர்
தந்நிகர்விஞ் னையர்சித்தர் சாத்தியர்பன் னகருரகர்
துன்னியமற் றமரரையுந் தொகுமசுர ரரக்கரையு
மன்னியவன் னவர்க்குரிய மாதரையு மெதிர்கண்டாம். (ரு)

ஒவிலருட் சனகாதி யோகியர்நா ரதராதி
தேவர்முனி வரர்வசிட்டர் முதலாகச் செப்பலுறும்
பாவுபுகழ் பிரமமுனி வரர்பயின்மா னிடர்தமையுந்
தாவின்மலை கடலாறு தடமியை யு மெதிர்கண்டாம். (சு)

சிங்கமுதன் மிருகங்க டிகழ்கஹீழன் முதற்பறவை
தங்கியகற் பகமாதி தருகாம வல்லிமுதற்
கொங்கிணர்ப்பூங் பசுங்கொடியம் புபமாதி பலமலரும்
பங்கமறு சராசரமாம் பரப்பனைத்து மெதிர்கண்டாம். (௭)

அவ்வண்டங்களாகிய எண்ணிறந்தன. ஒவ்வொரு அண்டங்க ளிலும் எண்ணில்பேதமான விசித்திர சிருட்டிகள் காணப்பட்டன, அவையாவன.—

மேலுலகங்களாகிய—பூலோகம்-புவலோகம்-சுவலோகம்-சன லோ கம்-தபோலோகம்-மகாலோகம் சத்தியலோகம்-என்பவற்றை யும்,

கீழுலகங்களாகிய - அதலம்-விதலம் சுதலம்-தராதலம்-இராசாதலம் மகாதலம்-பாதலம்-என்பவற்றையும்,

கவ வடிவங்களாகிய—சிவம்-சத்தி-நாதம்-விந்து-சதாசிவன்-மகேசு ரன்-உருத்திரன்-விஷ்ணு-பிரமன் என்பவற்றையும்,

நான்கு பாதங்களாகிய—சரியை-கிரியை-யோகம்-ஞானம்என்பவற் றையும்,

நான்குமுத்திகளாகிய—சாலோகம் - சாமீபம் சாஸ்பம் - சாயுச்சியம் என்பவற்றையும்,

பூதங்களாகிய—பிருதிவு-அப்பு-தேயு-வாயு-ஆகாயம் என்பவற்றை யும்,

நிலங்களாகிய—சூறிஞ்சி பாலை-முல்லை - மருதம் கெய்தல் என்பவற் றையும்,

உலோகங்களாகிய—பொன்-வெள்ளி-செம்பு-இரும்பு - ஈயம் என்ப வற்றையும்,

மணிகளாகிய—கோமேதகம்- நீலம் பவளம்-புஷ்பராகம் - மரகதம் மாணிக்கம் முத்து-வைரேரியம் வைரம் என்பவற்றையும்,

தீவுகளாகிய—நாவல்-இறவி-சூசை-கிரௌஞ்சம் புஷ்கரம்- தெங்கு- கமுகு என்பவற்றையும்,

வேதங்களாகிய—இருக்கு-யசுர் - சாமம் அதர்வணம் என்பவற்றை யும்,

உப வேதங்களாகிய—ஆயுள்வேதம்-அருத்தவேதம்-ததுவேதம் கா ந்தருவவேதம் என்பவற்றையும்,

வேதாங்கங்களாகிய—மந்திரம்-வியாகரணம்- நிகண்டு-சந்தோவிசிதி- நிருத்தம்-சோதிடம் என்பவற்றையும்,

சாத்திரங்களாகிய—வேதாந்தம்- வைசேஷிகம்-பாட்டம்-பிரபாகரம் பூர்வமீமாஞ்சை-உத்தரமீமாஞ்சை என்பவற்றையும்,

சாதிக்களாகிய—பிராமணசாதி-க்ஷத்திரிய சாதி-வைசியசாதி-சூத்திர சாதி என்பவற்றையும்,

ஆச்சிரமங்களாகிய—பிரமசரியம்-கிருகத்தம்-வானப்பிரத்தம் - சங்கி யாசம் என்பவற்றையும்,

திக்குப்பாலகர்களாகிய—இந்திரன்- அக்கினி-யமன்-நிருதி-வருணன்
வாயு-குபேரன்-ஸசானன் என்பவர்களையும்,

சூரியர்களாகிய—தாதுரு- சக்ரன்-யமன் - மித்திரன் - வருணன் -
அஞ்சுமான்-இரணியன்-பகவான்-விவச்சுவான்-பூடணன்-சவி
த்துரு- துவஷ்டா என்பவர்களையும்,

உருத்திரர்களாகிய—மகாதேவன்-அரன்- உருத்திரன் - சங்கரன்-நீல
லோகிதன்-ஸசானன்-விசயன்-வீமன்-பவன் கபாவி-சௌமியன்
என்பவர்களையும்,

வசுக்களாகிய— அனலன்-அணிலன்-ஆபற்சைவன்-சோமன்-தரன்-
துருவன்-பிரததியூசன்-பிரபாசன் என்பவர்களையும்,

வாயுக்களாகிய—பிராணன்-அபானன்-சமானன்-உதானன்- வியான
ன்-நாகன்-கூர்மன்-கிருகரன்-தேவததன்-தனஞ்சயன் என்ப
வர்களையும்,

கிரகங்களாகிய—சூரியன்-சந்திரன்- அங்காரகன் புதன் - பிருகதப்பதி
சுக்கிரன்-சனி-இராகு-கேது என்பவற்றையும்,

புறப்புறச்சமயங்களாகிய—உலகோயதம் - நால்வகைப் பௌத்தமம்-
ஆருகதம் என்பவற்றையும், அவற்றுள் - சௌத்திராந்திகம்,
யோகாசாரம், மாத்மீகம், வைபாஷிகம் என்பன பௌத்தம
தப் பிரிவாம்,

புறச்சமயங்களாகிய—தார்க்கீகம்- மீமாஞ்சை-மாயாவாதம் - சாங்கி
யம்-யோகம்-பாஞ்சராத்திரம் என்பவற்றையும்,

அகப்புறச்சமயங்களாகிய—சைவம் - பாசுபதசைவம்-மகாவிரத சை
வம்-காளாமுகசைவம்-வாமசைவம்-பைரவசைவம் என்பவற்
றையும்,

அகச்சமயங்களாகிய—பாஷாணவாதசைவம் - சங்கிராந்த வாதசை
வம்-அவிகாரவாதசைவம்-பரிணாமவாதசைவம் - சுத்தசைவம்-
பேதவாசசைவம் என்பவற்றையும்,

கணங்களாகிய—தேவர்-சித்தர்-அசுரர்-தைத்தியர்-கருடர் - கின்ன
ரர்-நிருதர்-கிம்புருடர்-காந்தருவர்-இயக்கர்-விஞ்சையர்-பூதர்
பைசாசர்-அந்தரர் முனிவர்-உரகர்-ஆகாயவாசிகள்-போகபூம
ியர் என்பவர்களையும்

குலமலைகளாகிய—சுயீலை-இமயம்-மந்தரம் விர்த்தம்-நிடதம் - ஏமகூட
ம் நீலம் என்பவற்றையும்.

மேகங்களாகிய—சம்வர்த்தம்-ஆவர்த்தம் புஷ்கலாவர்த்தம் - சங்கா
ரித்தம்-துரோணம்-காளமுகி-நீலவருணம் என்பவற்றையும்,
சமுத்திரங்களாகிய—உப்புச் சமுத்திரம்-சுத்தோதக சமுத்திரம்-பா
ற்சமுத்திரம் தயிர்ச்சமுத்திரம் - நெய்ச்சமுத்திரம் - கருப்பஞ்
சாற்றுச்சமுத்திரம் தேன்சமுத்திரம் என்பவற்றையும்,
நதிகளாகிய—கங்கை - யமுனை-சரசுவதி- நருமதை-காவேரி-குமரி-
கோதாவரி என்பவற்றையும்,

அந்தந்த அண்டங்கள்தோறும் சென்று அளவிறந்த யோனிக
ளில் அந்தம்பேர்களாக விளங்கியிருக்கின்ற சகல சீவராசிகளையும்
கண்டார்கள். கடற்கரையின்கணுள்ள நுண்ணிய மணல்களையெண்
ணி அளவிட்டாலும் அவ்வக்கிரதுண்டமூர்த்தி வயிற்றினுள்ளிருந்து
அம்மூவர்கள்கண்ட சராசரப் பிரபஞ்சங்களையெல்லாம் என்போலி
களால் அளவிட்டுரைக்கற் பாலவோ? இவ்வாறு அளவற்றகாலமங்
வனையிருந்து சகலகாரியங்களையும்பார்த்து மீளவும் வெளியில் வர
வேண்டுமென்று யத்தனித்தார்கள். அதற்கு அவர்களாலாகாமல்
அவருதரத்திலிருந்த வண்ணமே அவர் திருவடிகளைச் சிந்தித்து
வேதாசுரங்களாற் பலவாறு துதித்தார்கள். அத்துதிகளைக் கேட்ட
புடன் வக்கிரதுண்ட சுவாமிகளுக்குக் கிருபைசுரந்து பிரமனைத்து
திக்கூரத்தினின்றும், விண்டுவையும் உருத்திரரையும் இரண்டு செவி
களினின்றும் வெளியில் வரவிடுத்துத் தமது திருவுருவைக் கரந்த
ருளினார்.

லிசுவபுங்காட்டிய படலம் முற்றிற்று.

பிரமசிஞ்ஞபட்டலம்.

—

புகுந்தவழி யேயென்னைப் புறத்துப் போக்கிப்
பொலங்குழைசே ரிருகாதின் வழியே பைந்தேன்
மெகிழ் தொழு மலர்த்துளவ விதழி மாலைத்
தேவரையும் புறம்கித்தா னென்றுவேத
னெகிழ்ந்தவுள வியாதனுக்குப் புகன்றெனன்று
நெடியதவப் பிருகுமுனி சோமகாந்த
னகந்தழைய வுரைத்தயனா ருட்க மீளா
வருந்தவஞ்செய் தாக்கியது மறையைப் புக்கான்.

சிவஞான சாதனச் செல்வர்களே ! விநாயக மூர்த்தியானவர் பிரமன்முதலிய மூவர்கட்குத் தமது விசுவரூபங்காட்டியருளிய திரு விளையாடலைச் சொன்னோம் இப்பால் பிரமனுலகங்களைச் சிருட்டித்த முறைமையைச் சொல்வோங்கேட்பீராக, இவ்வாறு கணேச மூர்த்தியானவர் தமது விசுவரூபத்தைக் கரந்தருளியபின்னர்ப்பிரமன் உலகக்களைச் சிருட்டிசெய்வதற்காரம்பித்தான், அப்போதுநான் கு வேதங்களாலும் அளவிட்டுரைத்தற்கரிய அவ்வக்கிரதுண்ட மூர்த்தியினுடைய சொரூபத்தை மனதிற் றியானித்து, சுவாமி!யா நெடுத்த காரியத்தை விக்கினமின்றி நிறைவேற்றவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துத் தொடங்கவேண்டுமென்பது சற்றுந் தோற்றமல் நாமே செய்யலாமென்னு மமதைகொண்டு செய்வதாயினன். அக் காரணத்தால் அவன் நினைத்த ரூபங்களுண்டாகாமல் ஒருதலையும் இரண்டுமுகங்களும் மூன்றுகண்களும் நான்கு சிகைகளும் ஐந்துகா துகளும் ஆறுகால்களும் ஏழு கைகளும்நாக உயர்ந்தசரீரங்களைக்கண் டி அப்பிரமன் பயந்து நடுங்கத்தக்கதான அளவற்ற விகார உருவங் களுண்டாயின பின்னர் இவ்வுருவங்களெல்லாம் அவனைக்கண்டு சில ஆர்ப்பரிக்கின்றனவும். சிலபெருநகைசெட்கின்றனவும், சிலஅடி ப்பதற்கு எழுந்திருக்கின்றனவும், சிலபேசுகின்றனவும் சிலகண்களை யுருட்டிப்பார்க்கின்றனவும், சில அலைந்துவிழத் தள்ளுகின்றனவும், சில பிடிக்கின்றனவும், சில நடிக்கின்றனவுமான பற்பல துன்பங்க ளைச்செய்தன இக்காரணத்தால் அப்பிரமனானவன் புந்திகலங்கிலிவ் வாரூன விக்கினங்கள் வருவதற்கென்னவேது? என்று ஒன்றுந் தோன்றாமல் மனத்தளர்ச்சி யடைந்திருக்கையில் திரிநேத்திரங்க ளோடும் பிரகாசிக்கின்ற யானைமுகத்தினையுடையவக்கிரதுண்டமூர் த்தி நமக்கு அங்கைநெல்விக்கனிபோல விருந்து ஆட்கொண்டருளி யிருக்க அவரைக்கருதாது நமது சுயாதிகாரத்தாற் சிருட்டி செய் யத்தொடங்கிய காரணத்தாலல்லவா இவ்வித விக்கினங்கள் வரலா யிற்றென்னுமோரெண்ணம் அக்கடவுள் அறுக்கிரகத்தால் அவனுக் குண்டாகலும், இனி அவ்விக்கின கர்த்தரைப்பணியாது இவ்விடை யூறுகள் நீங்காவென்று மனந்தெளிந்து உடனே ஸ்ரானஞ்செய்து திருவெண்ணீறு தரித்துக் கிருபாமூர்த்தியாகிய விநாயகக் கடவுள் ஸ்வரூபத்தை மனதிற் றியானித்து யோகத்திலிருந்தான்.

அவ் வியோகத்திற் சத்தசூரர்களும் ஒன்றாய்க்கலந்து போ கின்ற சலப்பிரவாகத்தில் ஓர் ஆலிலையும், அவ்வாலிலையில் ஓர் குழற்

தைசயனித்து நித்திரை செய்வதாகவும், அக்குழந்தையருகில்தான் சென்று கையோச்சி அந்நித்திரையைத் தெளிவித்ததாகவும், அப்போ தக்குழந்தை யானைவதனத்தையுடைய விநாயக ஸ்வரூபமாகி தரிசனங் கொடுத்ததாகவுங் கண்டு, உடனே அக்கடவுள் திருவடிகளைப் பணிந்து தேவரீர் அடியேனைச் சிருட்டிசெய்ய ஆக்கியாபித்த வண்ணம் யான் செய்யத் தொடங்குகையில் அனைக விடையூறுகளுந் துன்பங்களும் உண்டாயின. இனி அவைகளிற் றிச்சி நட்டிசெய்யுமாறு அதுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்ததாகவும், அதற்கவ்விநாயகமூர்த்தி பிரமனே ! நமது கிருபையினுற் சகலமாகவே ண்டிவதென்றெண்ணாமல் உன்னுடைய நிருவாகங்கொண்டே செய்துமுடிக்கலாமென்றெண்ணி யாரம்பித்தனை ஆதலால் இத்தனை இடையூறுகளுனக்குண்டாயின டெரியிடையூறின்றிச்சிருட்டிசெய்வதற்கு நமது ஏகாக்ஷரமந்திரத்தைப் பததுலக்ஷமுஞ்செபித்தால் அச்செபமுடிவில் யாம்வந்து மஹாவிபரங்களையும் அனுக்கிரகிக்கின்றோமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, அவ்வேகாக்ஷர மந்திரத்தைத் தனக்குபதேசித்ததாகவுங் கண்டான் பின்னர் கோகததைவிட்டு மனவுறுதிபெற்றுத் தாமரைமலரினொருகாலையூன்றி அவ்வேகாக்ஷரமந்திரத்தைப் பன்னிரண்டு வருடஞ் செபஞ்செய்தான். அச்செபமுடிவில் தமக்கொருவ ரொப்பில்லாதவராகியும் நான்குவே தங்குக்குமெட்டாத பரிபூரணராகியும், அரையிற் சர்ப்பக்கச்சினை வீக்கியிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியானவர் ஒருகரத்தில் மழுவாயுதமும் ஒருகரத்திற் கமண்டலமும் மஹாவிரண்டுகரங்களாகிய அபயவிரதமுங்கொண்டு அவனெதிரிற் பிரத்தியக்ஷமாகித் தரிசனங் கொடுத்தருளினார். உடனே அப்பிரமன் நமஸ்காரஞ்செய்து அளவற்ற ஆனந்தத்தோடுந் தோத்திரஞ்செய்வானாயினான்.

தோற்றாமே யுலகனைத்துந் தோற்றியளி யாதளித்துப்
பாற்றாமே பாற்றியிடும் பண்ணநின் பதம்போற்றி
தேற்றாமே யுயிரனைத்துந் தேற்றிமல மாயைகண்ம
நீற்றாமே நீற்றியரு ணின்மலநின் பதம்போற்றி.

உரையானு முணர்வானு முடலானு மறிவரியாய்
வரைமார்புந் திணிதோளிமதிமுடியு மலர்ப்பதமும்
விரையார் குங்குமக் கலவை மெய்யணிந்த கோலமுமாய்க்
கரையா நெஞ்சமுந் கரையக் கண்ணெதிரின் றனைபோற்றி.

இவ்வாறு செய்ததோத்திரங்கட்கு விநாயகக்கடவுள் கிருபை புரிந்து நீ கருதிய வரங்களைக்கேளென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர் அதற்கப்பிரமதேவன் மீளவுஞ் சேவித்தெழுந்து தேவதேவே! தேவரீருடைய பாதாரவிந்தங்களை எக்காலத்து மறவாதிருக்கத் தக்க வரமும், இவ்வுலகத்தை விக்கினமில்லாமற் சிருட்டி செய்யத்தக்க சத்தியும், அடியேனுக் கருக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான், அவ்வாறே யருக்கிரசஞ்செய்து பிரமனே! நம்மிடத்திருக்கின்ற அந்தசத்திகளில் கிரியாசத்தி ஞானசத்தியென்றிரண்டு சத்திகளுண்டு அந்தச்சத்திகளை நீ தியாவித்து அன்சிருட்டித்தொழிலை நடத்தக்கடவையென்று கிருபைசெய்து தமது திருவுருவத்தைக் கரந்தருளினார் இவ்வாறவ் விநாயகக்கடவுள் கொடுத்தருளிய வரங்களைப் பிரமனே சிரமேற்கொண்டு அவ்விரண்டு சத்திகளும் வரவேண்டித் தியாவித்தவுடன் அவர்கள் தங்கட்கு வேறொருவர் நிகரில்லாத பேரழகை வாய்ந்து சித்திபுத்தியென்னும் பெயரோடும் அவனெதிரிற் றேன்றினார்கள். அவ்விருவாகளையும் பிரமன் தீர்க்கதண்டஞ்செய்து, என்றவக்கொழுந்தாகிவந்த அன்னையர்களே! அடியேனுக்கு எக்காலத்துமிடையூறு வரமாம் காத்துக் கிருபை புரிந்தருளுநியித்தம் நீங்களிருவரும் அடியேன் அருமைப் புத்திரிகளாகவிருக்கும்படியான வரங் கொடுத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவ்வாறே அவ்விரண்டு சத்திகளுமிசைந்து வரங்கொடுத்தார்கள், பின்னரெளிதின் முத்தியடைந்தவர்கட் கொப்பாகப் பிரமன் முகமலர்ந்து ஆந்தித்து விநாயகக்கடவுள் இச்சித்திபுத்திகளோடும் வீற்றிருப்பதாகப் பாவித்துத் தியானஞ்செய்து மீளவுஞ் சிருட்டிசெய்வதற் காரம்பித்தான்.

அப்போது ஓரிடையூறுமில்லாமல் தன்மனத்தினால் ஏழுபுத்திரர்களைச் சிருட்டிசெய்து அவர்களை நோக்கி நீங்கள் இவ்வுலகத்தை பழுதில்லாமற் படைக்கக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டான் அதற்கவர்களொவ்வாமல் துறவிகளாய்ச்சென்று தவத்தினைச்செய்து முத்தியடைந்தார்கள். மீளவும் ஏழுபுத்திரர்களைச் சிருட்டிசெய்தனுப்பினான். அவர்களும் அவ்வாறேசென்று முத்தியடைந்தார்கள். அதன்பின்னர் சனகர்-சனந்தனர்-சனாதனர் - சனந்தகுமாரர் என்கின்ற நால்வரோடு நாரதரையும் சிருட்டித்துப் பிராமணர்களையும், அக்கினியையும் தனது முகத்தினின்றும் கூடித்திரியர்களைப் புயத்தினின்றும், வைசியர்களைத் தொடையினின்றும், சூத்திரர்களைப் பாத்தத்தினின்றும், சந்திரனைச் சித்தத்தினின்றும், சூரியனை விழியினி

ன்றும், இந்திரனை வதனத்தினின்றும், பிராணன்முதலாகிய மருத்துக்களைச் செவியினின்றும், ஆகாயத்தை உந்தியினின்றும் தேவலோகமுதலான மேலுலகங்களைமுடியினின்றும், பாதலம்முதலான கீழுலகங்களைத் திருவடியினின்றும், கிழக்காதிதிசைகளைக் கரத்தினின்றும் இவ்வாறே பருவதங்கண் முதலான சகலசராசரங்களை யுஞ் சிருட்டிசெய்தான். அதுமுதல் இவ்வுலகமானது உருத்திரன் விண்டு-பிரமன்-அக்கினி சலம் பூமி-ஆகாயம்-வாயு-திக்குப் பாலகர்-மதுக்கள் முனிவர்கள்-வசுக்கள்-இயக்கர்கள் மிருகங்கள் மற்றையிர் வர்க்கங்கள் என்னும் இருபத்தொரு வகுப்புடனே பொருந்தியிருக்கின்றது.

பிரமசிருட்டிப் படலம் முற்றிற்று.

திருமணப்படலம்.

தொழுகுல மாகிமுன்னர்த் தோன்றிய மகனிர் பின்னர் பழுதறு தேவயாங்குப் படர்ந்தனர் தெரிக்க வென்ன விழுமிய வியாதன் கேட்ப வேதனுண் மகிழ்ந்தனோர்தஞ் செழுவிய திருக்கல்யாணத் திறத்தினைச் செப்பவற்றான்.

முனிவர்களே! கணேசமூர்த்தியினுடைய கிருபையாற் பிரமனுலகங்களைச் சிருட்டித்த வரலாற்றைச் சொன்னோம். இப்பால் அப்பிரமன் புத்திரிகளாகிய சித்திபுத்திகளைக் கணேசமூர்த்தி திருமணஞ்செய்துகொண்ட வைபவங்களைச் சொல்வோங் கேட்பீராக. பிரமதேவன் மேற்கூறிய முறைமைப்படி சகல வண்டங்களையும் படைத்தவுடன் ஆன்மகோடிகள் பலவுமோங்கி நிலைபெற்று வாழ்ந்தன. பின்னர் ஒரு காரணமாக விநாயகமூர்த்தியானவர் கைலாய கிரியிலே சிவபெருமானுக்குப் புத்திரராக அவதரித்திருந்தார், அக் காலத்தில் மகாதவசிரேஷ்ட-ராகிய நாரதமுனிவர் அந்நிர்மலசொரு பியாகிய கணேசமூர்த்தியின் பாதபதுமங்களைப் போற்றுதற்குக் கைலாயபர்வதத்தை டோக்கி மிக்க ஆவலோடுசென்று அப்பர்வதத்தின்கண் பொன்மயமாக விளங்குஞ் சபாமண்டபத்தின் முகப்பில் இரத்தினமயமா யோங்கிய சிங்காதனத்தின்மீது தேவகணங்கள் புடைசூழ்ந்து போற்றுதல்செய்ய வீற்றிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியைக்கண்டு, அவரது திருவடிக்கமலங்களிற் பணிந்து களிப்புடன் யுதித்து வினையிற் கட்டுண்டிருக்கின்ற நரம்புகளைத்தடவி இசை

யாகிய புதிவவமுதத்தை நிறைத்துக் கர்த்தன் புகழைப்பாடி அவர் திருவருளைப்பெற்று இதனைவிண்ணப்பஞ் செய்வாராயினர்

சர்வபரிபூரண கருணாசாகரமூர்த்தியே ! தேவரீரிடத்தில் அடியேன் தெரிந்துக்கொள்ளவேண்டுமென்தான் நிருக்கின்றது. அதனை விண்ணப்பஞ்செய்யச் செலிகொடுத்தருளவேண்டும். அதாவது தாமரைமலரை யாசனமாகக்கொண்ட பிரமதேவர் முன்னர்தமது தியான சிந்தையினின்றும் உதித்தவர்களாகிய இரண்டு கன்னியரைத் தேவரீர்க்குத் திருக்கல்யாணஞ்செய்வதான வோரெண்ணத்தையுடையவராயிருக்கின்றார். அன்றியும் அப்பிரமதேவரே * இலக்கணம் அமைந்த மைந்தர்களை இனிமையாகப் படைக்குங்காலத்தில் மும்மலக்குறும்புகளை நீக்கவல்ல தேவரீர்திருவுருவங்களையெண்ணுவார் மாட்சிமைபெற்ற மங்கையரைப்படைக்கும் காலத்தில் யாவருந் துதித்தற்குரிய அம்மாதர்கள் வடிவங்களை முற்றுங்கருதுவாராயின், சுவாமிகள் வனப்பினுக்கேற்ற அவர்கள் பேரழகின் பெருமைகள் இவ்வளவினவென்று அடியேனொளவிட்டுரைக்கற்பாலவோ ஆயினும் எனதறிவிற் புலப்பட்டவாறு அவர்கள் பாதாதிகேசமுதலிய அவயவ விவக்கணங்களைச் சிறிது கேட்டருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துச் சொன்னதாவது —

பருத்திடலுஞ் சுருங்குதலுமில்லாது மிருதுவாகி அனிச்சுமலரின்மேல்வைத்தாடங் குழைந்து வெப்பமடைந்து, கொடிசேகை, மச்சேகை கவிசேகை, சங்கசேகை, சக்கரசேகை முதலான பலசேகைகளைப்பொருந்தி, அழகியசெந்தாமரை மலரைவென்று சிவந்திருக்கின்ற உள்ளங்கால்களையும், நீளச் குறுகல் நேர்தல் முதலியகுற்றங்களின்றிச் சகலவிலக்கணங்களையும் வாய்ந்தனவாகி, மிக்கவொளிபொருந்திய பவளத்துண்டங்களைச் சிறுமையுற்றழியச் செய்துவிளங்கியிருக்கின்ற பாதவிரல்களையும், செங்கழுநீர்மலரைக் கோபித்

* இலக்கணமைந்த மைந்தராவார்-வயிறு-தோள்-நெற்றி - நாசி - மார்பு கையடி இவ்வாறும் உயர்ந்து செல்வசுதைபெற்றோரும், கண் - கை - கண்ணம் மூக்கு-மார்பு-இவ்வைந்தும்-நீண்டுநென்மையை யுற்றோரும், உரோமம்- உடல்-விரற்கண்-நகம் - பல - இவ்வைந்துஞ் சிறுதது ஆயுள்விருத்தியை யடைந்தோரும், கோசம்-கை - நா - முதுகு இந்நான்கு குறுகிப் பாக்கியமுடையோரும், தலை-நெற்றி-இவ்விருண்டும் அகலமுற்று நன்னையையுடையோரும், உள்ளங்கால் - உள்ளகை - கண்கடை - மூதடி- மேல்வாய்-நகம் இவ்வேழுஞ் சிவந்து இன்பமுடையோரும், வலி - ஓசை - நாயி இம்மூன்றும் ஆழ்த்து யாவர்க்குமே சாபிடுவோரும் எனவழிக.

து தானத்தைப் பங்கப்படுத்திச் சந்திரனைப் பயமுறப்பணித்துச்
 சிறிது சிவந்திரிமுகையனவாய் வெருத்து வட்டமாகிக்குற்றமற
 மிக்க வொளியிகுகின்ற பாதவிரல்களினது நகர்கூட்டங்களும்கனி
 ப்பையுற்ற கூர்மமானது தன்னிறுப்புக்களை யடக்கிக்கொள்ளவும்
 புலவர்கள் தங்கள் புத்தங்களைச் சேமத்தின் மறைத்து வைக்க
 வஞ்செய்து இலக்கணவளவின் மேற்பட்டு மிருதுவாகி நரம்புகள்
 உரோமங்கள் இல்லாமற்கோல்போல் வளர்தல் மிக்குயர்தல் கோ
 ணல் என்கின்ற குற்றங்களகன்று பிரகாசிக்கின்ற புறவடிகளையும்,
 கைப்பந்துக்கொப்பாகி மிகப்பருத்திடலும் உயர்தலும் இல்லாது
 விளங்குகின்ற குதிக்கால்களையும், நரம்பு தோற்றலும் உயர்ந்திருத்
 தலும் இல்லாது அழகுபொருந்தத் தசைநது செம்பொனிறுக்குஞ்
 சிறுதராசின் மட்டையொத்து வட்டமாயிருக்கின்ற பாடுகளையும்,
 கன்னிக்கதலியை யொத்து நரம்புமுழுரோமமுந் தோற்றாது சிறந்
 திருக்கின்ற தொடைகளையும், வருந்திச்செய்த அம்புபெய்துணியை
 யொத்துநரம்பு முரோமமுங் கலவாதுவிளங்குகின்ற கணைக்கால்க
 ளையும், வற்றுதலில்லாமல் வட்டமாகியதாளதையொத்துத் தசை
 யைப்பொருந்தி நெண்டினமுழுதுஞ் சினந்து மிக்க அழகுவாய்ந்தி
 ருக்கின்ற முழந்தாட்களையும் மெல்லியதொடையைச்சேர்த்துதுணை
 யாக நெருங்கி மதம்பொழிகின்ற யானையினது பிடரியையும் ஆமை
 யையும் வென்று இருபத்துநான்கு அங்குலவளவுவாய்ந்திருக்கின்ற
 நிதம்பத்தையும், தாமரை மலர்வாய்ந்த குளப்படிகளை மருட்டிச்சிற
 மெலியுரோமம்போன்ற நெருங்கிய மிருதுவான மயிராகள் உள்ளோ
 ங்கிய நெடுமையற்று இடப்பக்கத்திற் பவளமான சுழிகளில்லாது
 எழில்வாய்ந்திருக்கின்ற செவ்விதாகிய வயிற்றுமடிப்புக்களையும், பரு
 த்து உயர்ந்து மிக்கமேன்மை பொருந்தியிருக்கின்ற சகனத்தையும்,
 கொங்கைகளால்வருத்தமெய்தி மெலிவுற்றிருக்கின்ற மருங்கினையும்,
 தக்கவடிவத்தோடும அகன்றுதாழ்ந்து வலஞ்சுழித்துநரம்புமுரோ
 மங்களும் நீங்கி மிக்கவொளி பெற்றிருக்கின்ற உந்தியையும் பலவ
 கைப்பட்ட சுழிகளும் உரோமங்களும் நீண்டமடிப்புகளும் இல்லா
 மல் மூன்று நல்லரோகைகளைப் பொருந்திச் சிறந்தவாலிபோலவா
 ய்ந்து சொல்லுக்கடங்காத வளப்பில் விளங்கும் வயிற்றுமயிரொழு
 ங்கினையும், என்பு நரம்பு உரோமம் ஆகிய இவைகள் தோற்றாமல்நடு
 வுமாழாமல் மிருதுவாகி இன்புறத்தக்க தசையைப்பொருந்திய பதி
 னெட்டங் குலவளவையுடைய தாய்ச்சீர்கொண்டிருப்பனவாகிய வி
 லாப்புறங்களையும், புடைபறந்து மேலெழுந்து நீலமணிசேர்த்ததம்

கொப்பான சிலீமுகம்வாய்ந்து இடைதோன்றாமல் நெருங்கிப்பெருமை பொருந்திய மார்பினிடமுழுவது நிறைந்துதடையில்லாமற்பருத்துப்பூரித்துத் தம்முளிரண்டுமொத்து இடையினைவருத்தி நிமிர்ந்திருக்கின்றவதனங்களையும், பருத்தல் நீளல் நுதியாழ்தல் உருரோதல் நீங்குதல் நலமறல் ஒவ்வாதிருத்தல் கடினமுறல் ஆகியவிக்குற்றங்கள் பொருந்தாமல் வன்மையாகிய சக்கரம்போலப் பிரகாசித்து அடிகளத்துத் தனக்குத்தானே யொப்பாகியிருக்கின்ற சூசகங்களையும், நீருதலும் குறுகுதலும் என்பு தோன்றுதலும் இல்லாத கழுத்தடியினையும், என்பு நரம்பு ரோமம் ஆகிய இவைகள் தோன்றாமல் பெருக்காமல் அழகுநிறைந்து திரண்டிருக்கின்றவேய்போற் பிரகாசிக்குத் தோள்களையும், தசைதோன்றாதனவாகிய மூட்டுக்களையும், நீண்டநரம்புகளும் உரோமங்களுந் தோன்றுது வன்மை பொருந்திய மகரவீணையையொத்த முன்னங்கைகளையும், வரிசையாகிய பலரேகைகள் தம்முனைருங்குதலும், மிகவுரிங்குதலும், பசந்துதோன்றுகிற நரம்புகள் மிகுதலும் உரோமங்கள் பொருந்துதலும், ஒட்டகம் தவளை செந்நாய் பாம்பு தேள் கழுகு பூனை கர்த்தபம் நரி ஈட்டி இவைகளைப் போலிருக்கின்ற வெறுக்கப்பட்ட இரேகைகளுமில்லாமற் கவிதை கூர்மம் வலம்புரிச் சங்கு மச்சம் பதுமம் நவக்கிரகசக்கரம் நுகத்தடி துலாக்கோல் வண்டி இடபம் யானை குதிரை தோட்டி சாமரம் வச்சிராயுதம் நேமி என்னும் இவ்விகை ரேகைகளைப்பொருந்தி வனத்திற் றிரிகின்ற முயல்வயற்றினு மிருதுவாகிச் செவ்வாம்பல் மலரைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற உள்ளங்கைகளையும், சிவத்தலின்றி வளைந்திருத்தலும் இடைவிட்டு நீங்குதலும் நரம்புமுரோமமும் பொருந்துதலும் நேர்த்திருத்தலும் மிருதுவில்லாமல் மிக்கவன்மையாதலும் இன்றி நீலோற்பலமுக்கையவென்று சிவந்த நல்லரேகைகள் வாய்ந்த கைவிரல்களையும், பள்ளமாதலும் வெண்மையாதலும் குணமில்லாமல் சரசரத்திருத்தலும் புள்ளியாகிய வெண்மை தோன்றலும் பொன்னிறமாதலுமில்லாதுகிளியின் வாயிளையொத்துச் சிவந்து பிரகாசிக்கின்ற கைவிரல்களினது நகக்கூட்டங்களையும், என்பு தோன்றல் நரம்புமுரோமமு மருவல் உயர்தல் கூனியிருத்தல் முதலியன வகன்று மிருதுவாகிய தசையினால் மறையப்பட்டு எழுந்தருளிய வணப்பின் மிகுந்திருக்கின்றமுதுகினையும், கோணுதல் நரம்பு தோற்றல் மயிர்க்கிடைத்தல் நீளல் வற்றல் என்னுமிக்குற்றங்களின் எழில் வாய்ந்திருக்கின்ற பிடரியினை யும், குறுகலும் நீளலும் பருத்தலும் உரோமங்களை யுடைத்

தாதலும் நேர்ந்திருத்தலும் மடிப்புறலும் இல்லாமற் கமுக மரத்தி
 னை நாணச்செய்து நான்கு அங்குலத்தோடு முன்மரேகைகள் பொ
 ருந்தி அழகு நிறைந்திருக்கின்ற கண்டத்தையும் இருபகுப்பாதலு
 ம்பள்ளமிசைதலும் நரம்பு முழோமமு மருவதலும் குறுகுதலும்
 நீண்டிருத்தலும் வளைந்திருத்தலும் வற்றியிருத்தலும் இல்லாமல்
 இருவீரலளவில் வட்டமாய்த் தசையை யுடைத்தாய் எழில்கொண்
 டி இன்பத்தருவனவாகிய மோவாயினையும் சிறந்தபவளத் துண்டு
 போற்றிவரண்டு இருபக்கமும் குளிந்து அழகிய ரேகையொன்றுபொ
 ருந்திப்பிரகாசிக்கின்ற கிழதரமும், அதற்குமேற் சற்றுயர்ந்து வன
 ப்பு வாய்ந்திருக்கின்ற மேலதரமும், மத்தியில் இரேகை யாழ்ந்திரு
 த்தல் வீங்கல் மதசறக்கருகியிருத்தல் வெளுத்திருத்தல் மருவுறல்
 தொங்கல் உரோமமுறல் மேலும் கீழும் ஒவ்வாது இடைவிட்டிருத்
 தல் முதலியனவகன்று பவளத்தையொத்துச் சிறந்திருக்கின்றவா
 யினையும், பரவியும் உயர்ந்தும் அகன்றும் நீண்டும் பசுமையுற்றும்
 பொன்னிறமாகியும் கறுத்துந் துன்புறுத்துகின்ற குற்றங்களில்லா
 மல் மயிலிறகினடிகளையும், வெளுத்த தரளங்களையும் முல்லையரும்
 புகளையுழொத்து வெண்மையாகவுந் திருத்தமாகவுமிடுக்கின்ற முப்
 பத்திரண்டு பற்களையும் கடினமும் வெண்ணிறமும் கருமையும் நீட்
 சியும் பருத்தலும் விலகிலும் இல்லாமற் சிவந்த வண்ணமாய் மிரு
 துவாயிருக்கின்ற நாலினையும், வெண்மையும் கருமையும் உயர்வு
 நீட்சியும் பொருந்தி யிருத்தலாகிய குற்றங்களின்றி வெண்ணெயெ
 ன்று சொல்லும்படி மிருதுவெய்திச் சாதினிகத்தினஞ்சிவந்து செ
 முமைபொருந்தியிருக்கின்ற உண்ணாவினையும், கண்கள்இடுகாமலும்
 கபோலஞ்சுழியாமலும், பற்க டோன்றாமலும் வறிது நகைபுரியாம
 லும் மிகு நகைசெய்யாமலும் விளங்குகின்ற முரலையும், வளைதல்
 கறுத்தல் சிவத்தல் துனியினும் இடையினும் பள்ளமுறல் இலக்க
 ணவளவிற் குறுகுதல் முதலான குற்றங்களின்றித் துளைகள் சிறு
 த்து இருபக்கங்களுஞ் சற்றுணர்ந்து எள்ளின் மலரையொத்து இர
 ண்டுமூன்றுதரம் அதிசயமுறமெல்லெனத்தும்மலின் றிக்கல்லெனப்
 பலகால் தும்முதலில்லாத நாகியினையும், வண்மையுறலும் பள்ளமா
 தலும் உரோமம் பொருந்துதலும் இல்லாமல், கண்ணடியொன்றே
 யன்றி மற்றவைகட் கொப்பாகாது வட்டமாய்த் தசையையுடைத்
 தாயமைந்திருக்கின்ற கபோலங்களையும், யானை ஆடு எருமைஇவை
 களினுடைய கண்ணைப்போலிருத்தலும் வட்டமாதலும் குற்றமுற
 வலஞ்சுழலுதலும் உயர்ந்திருத்தலும் மாறுதலையுடைத் தாதலும்

புறவினது கண்ணிறமொத்தலும் இல்லாமல் தெளிந்த நீலமணி போலச் சிறப்புறக் கறுத்து வெண்மையொளிகொண்டு கடையிற் செவ்வரி பரந்து நெருங்கிய கருமைவாய்ந்த மெல்லிய வுரோமங்களைப் பொருந்தி விளங்குகின்ற நீண்ட விழிகளையும், உரோமம் இடைவிட்டிருத்தலும் பொன்னிறமெய்தலும், பருத்தனும் நீளலும் இல்லாத கண்ணிமைகளையும், உரோமம் பருத்திருத்தலும், நீண்டிருத்தலும், பொன்னிறமுற்றிருத்தலும் வண்மையின்றி வனப்பகன்று இடைவிட்டிருத்தலும் இல்லாமல், ஒன்றோடொன்று நெருங்காமல் போர்செய்யும் வில்லைப்போன்று விளங்குகின்ற புருவங்களையும், இகழ்த்தக்க நரம்பும் உரோமமுமுண்டாக்மேல்வளைந்து உயர்ந்திருக்கின்ற குற்றங்களில்லாமல், வள்ளைத்தண்டினைப் போல நீட்சியற்று, மலரிதழை யொத்து, நம்சுழிகளையுடையனவாய்விளங்கியிருக்கின்ற செவிகளையும், நரம்புமுரோமங்களுமில்லாமல் நவக்கிரக சக்கரரேகையைப் பொருந்தி முவிரலகமாய் அர்த்தசந்திர வடிவங்கொண்டு பிரகாசிக்கின்ற நுதலினையும் பூரணசந்திரனைப் பழித்துக் குளிர்ச்சிபொருந்திய ஆகாயகங்கையிற்பூத்த தாமரை மலரையொத்துச் சீமந்தரேகைகளை வாய்ந்து நீண்டுவிளங்குகின்ற முகத்தினையும், வீங்கலும் நீளனும் விரிதலுமுறாமல் இளம்பூவரும்போலச் சீமந்த ரேகைகளை வாய்ந்துமுட்டி உயர்த்து, வட்டமாய் அழகுநிறைந்திருக்கின்ற பிடரி மத்தகம் சென்னி ஆகிய முன்றிரேயும், இடையிடை வெளிடோற்றுதல் மிகக்குறு குதல் நீளலுநினியிற்பிளப்புற்றிருத்தல் சிவந்த பொன்னிறமாதல் வண்மையணுகுதல் வாட்டமில்லா திருத்தல் சடைபற்றி யிருத்தல் முதலிய குற்றங்களில்லாமல் வண்டினர் தொடர்ந்துபோன்றும் கருமைகொண்டிழைத்து போன்றும் மேகங்கள் கண்படுத்திருப்பனபோன்றும் கூந்தற்பனைப்போன்றுமிருந்து கண்டவர்கள் வியப்பெய்த நீண்டு பரிமளித்து நெய்த்து இரண்டு தாழ்ந்து பூங்கொத்துகளைப்பொருந்தி இதனின் மிக்ககறுப்பில்லையென்று சொல்லத்தக்கதாக விளங்குகின்ற கூந்தலினையும் உடையவர்களாயிருக்கின்றார்கள்.

இஃதன்றி புருவமத்தியிலும், நாசினுணியிலும், நிரம்பப்புறத்திலும், கைகளினிடத்திலும், கழுத்தினிடத்திலும், செவிகளிடத்திலும், கபாலத்தினிடத்திலும், இடப்பக்கத்திலும் கொங்கைகள் வலப்பக்கத்திலும் சிவந்தமறுவைப்பெற்றிருக்கின்றோரும் திரண்டு அழகு பொருந்திய நெற்றியிலே வடித்தெடுத்த முத்தலைச் சூல

விரேகையைப் பெற்றோரும், கைகளிலும் மார்பிலும் கொப்பூழிலும் நாசியிலும் முதுகு வலப்புறத்திலும் அல்குலடிப்புறத்திலும் வலசுழியைப் பொருந்தியிருக்கின்றோரும், பிடரிவலப்புறத்தில்திரைண்டு வலசுழியைப் பெற்றோரும், அல்குலடிப்புறத்தில் வண்டியைப்போலு நம்சுழிகளையுற்றோரும், பிரமதேவனால் வளர்க்கலுற்ற அவ்விரண்டு மங்கையரது பாதபதமங்களை முன்னர் வணங்கியருள்பெற்றாராவர் நாசியினியிற் கறுத்தமறுவையுடையோரும், புறங்காணிலும் அல்குலத்தத்திலும் சிறுமச்சங்களைப்போன்ற வடுவைப்பெற்றோரும், நிதம்பந்தொடங்கியல்குல்வரையில் ஒருசுழியை நிறைந்திருக்கப்படைத்தோரும். அல்குன்முதல்வயிறுளவும் ஒருசுழியைப் பொருந்தினோரும் நிதம்பமுதல் வயிறுளவும் இருசுழிகளை யடைந்தோரும் விழிகளிற்சுழிமருவினோரும் நீண்டநெற்றியில் வலச்சுழியுடையோரும் கூந்தலில் வலமும் இடமுமானசுழிகளை வாய்க்தோரும், அரையின் மத்தியிலும் செவிகளிலுங் கண்டத்திலும் குழல்வளர்ச்சியினுச்சியிலும் சுழிகளைப்பெற்றோரும், நித்திரைபுரியுங் காலத்திற் பற்களைக்கடிக்கின்றோரும், பகருமித்தன்மைத்தாகியகுற்றங்களையுடையோரெல்லாம் பிரமதேவனுடையநற்றவப்பயனாய்த்தோன்றிச் சிறந்த அவயவங்களை வாய்த்திருக்கின்ற அம்மங்கையரது வடிவங்களைக்கண்டு தரிசனஞ்செய்தோரெல்லர். மனவாக்குக் காயங்களை களைவுபடாத பரிபூரணசொருபராகிய கணேசமூர்த்தியே ! ஒப்பற்ற அம்மங்கையருடைய வழகின்சாயல்கள் இத்தன்மையவென்றுரைத்தேனன்றி உள்ளவிதத்தை யாவர் சொல்லவல்லவர்களென்றுநாரதமுனிவர் சொன்ன மாத்நிரத்தில் கொன்றைமாலையணிந்த பரமேஸ்வரர் புத்திரராகிய கணேசமூர்த்தி அங்கிகாரங் கொண்டு அம்முனிவருக்கு அருள்வழங்கினார். அவ்வருளைப்பெற்ற நாரதமுனிவர் பின்னுந்திருவடிகளில் வணங்கித்துதித்து விடைகொண்டு அம்மங்கையரிடத்திற்சென்று பலமுறைதுதித்து அவர்கள் இன்புறத்தக்கதாகவும் இவ்வையக முய்யத் தக்கதாகவும் இதனைச் சொல்வராயினர்.

புண்ணியபூமியில் முளைத்து அறமுதலியநாற்பொருள்களையும் பூத்து யாவர்க்கும் இம்மை மறுமைப்பயனை விளைவிக்கவல்லகொடிபோன்றுவிளங்கிய அன்னைமீரே ! யான்விராயகக்கடவுளுடைய திருவடிகளை அன்போடுபணிந்து அவரதுசமுகத்தின் முன்னர் உங்கள் வனப்புக்களைத்தையு மெடுத்துரைத்தேன். அவைகளையுக்கடவுள்

அங்கிகரித்து உம்மைத்திருக்கலியாணஞ்செய்துகொள்ளத் திருவுளங்கொண்டிருக்கின்றனர் இதுபடந்தவிதத் தாங்களறிய வேண்டிய தென்ன, அக்கன்னியரும் மனமகிழ்ந்து கணேசமூர்த்தியை விவாகஞ்செய்துகொள்ள மிக்க ஆவல்தொண்டிருந்தார்கள். அப்பால் நாரதமுனிவர் பிரமதேவனிடத்திற்சென்று தாம் நடத்திவந்த காரியங்களனைத்தையும்றிவிக்க பிரமன் மனக்களிப்படைந்து இனி ரமது புத்திரிகட்குவிரைவில் விவாகத்தினைச் செய்து முடிக்கவேண்டுமென்று தன்னுள்ளத்தின் மதித்தெழுந்தவனாய், உடனே கைலாயவரையிற்சென்று சோமன் சூரியன் அக்கினி என்கின்றமூன்றுவிழிகளையுடையவரையும், ஈசானம் தற்புருடம் அகோரம் வாமதேவம் சத்தியோசாதம் என்கின்ற * ஐந்து முகங்களையுடையவரையும், மூவர்க்கு முதல்வரையும் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானைப்பணிந்து பலமுறை துதித்துநின்றான் உமாபதியாகிய பரமேஸ்வரர் பிரமனைநோக்கி நீ இங்குவந்தகாரணமென்னவென்று வினாவியருள, அதற்குப் பிரமன் சொல்லுவான் எந்தையே ! பிரமன் விண்டு உருத்திரராகியஎங்கண் மூவரையும் ஈன்று ஆக்கல்முதலிய முத்தொழில்களைத் தந்து ஆட்கொண்டருளிய கணேசமூர்த்திக்கு இலக்குமியுங்கண்டு நாணத்தக்க வனப்பினைவாய்ந்த எனது புத்திரிகளை மணஞ்செய்துகொடுக்கஆவலுற்றிருக்கின்றேன், அதற்குத் தேவரீரதுமதியைப்பெறுமாவவந்தே நென்றான். அதனைச் சந்திரசேகரமூர்த்தியாகியசிவபெருமான் செவியுற்றுக் கிருபையோடும் உமாபரமேசுவரியினுடைய திருமுகத்தைநோக்க, அவர் பிரமன் முகத்தைப்பார்த்து விராயகமூர்த்திக்குத் திருக்கலியாணஞ்செய்வதால் யாவர்க்கு நன்மையுண்டாகுமாதலின் அதனைவிரைவின் முடிக்கக்கடவையென்றாள்சுரத்தார்.

இவ்வாறு தாய்தந்தைய ரிசைதலும் பிரமன் மனமகிழ்ந்துவிடைபெற்றுவந்து கருணைமதத்தைப் பொழிகின்றயானைமுகத்தையுடைய கணேசமூர்த்தியையடைந்து நமஸ்காரஞ்செய்து சமானாகித் திகிலசககாரண கர்த்தராகிய விராயகமூர்த்தியே ! அடியேனிவ்வுலகங்களைச் சிருட்டிக்குமாறு தேவரீர்முன்னர் இரண்டசத்திகளையளித்தருளினர். அச்சத்திகளைத் தேவரீர் திருமணஞ்செய்தருளவேண்டுமென்று வண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டான் பூதபௌஷிய வர்த்தமானாத்மகமாகிய காலத்திரயத்திலும் பிருதிவியாதி பஞ்சபூதாத்மக

* அவற்றுள் ஈசானன் அனைத்தும் ஆளுதல். தற்புருடம்காதல். அகோரம் அழித்தல். வாமதேவம் வினக்கல்-சத்தியோசாதம் தோற்றுவித்தல்.

மாகிய காரணத்திரயத்திலும், உள்ளும் புறம்பும் வியாபித்து, அந்தரியாமியாகிய பரமாத்மாவாகியும், சர்வசாக்ஷியாகியுமிருக்கின்ற சுவாமிகள் எவ்வாறு நடாத்திக் காட்டுகின்றீரோ அவ்வாறன்றி இப்பிரபஞ்சங்களிற் சுகங்காணமங் டாது. அஃதன்றியும், ஆண்களோடு பெண்கள் மனங்கலந்து கூடினாலல்லது சுவாமிகளடியேற்குக் கற்பித்தருளியிருட்டித்தொழில் பிரகாசமுறுதாதலாற் சுவாமிகள்தயவுசெய்தருளி அடியேனை முற்றிலு மாகொள்ளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான்.

அதற்கு நிலம்-நீர்-தீ-கால்-வெளி-சூரியன் - சந்திரன் - இயமானன் என்கின்ற அஷ்டமூர்த்தவடிவாகிய விநாயகக்கடவுளினசந்து பிரமனே ! நீ யுரைத்த கலியாணத்திற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை நடாத்திக்கொண்டிரு, யாம் அவ்விடத்திற்கு யாவர்களோடும் இட்டமாக வருகின்றோமென்று விடைகொடுத்தருளப் பின்னர் பிரம தேவன் கருணைநாயகராகிய விநாயகமூர்த்தியினது கிருபாநோக்கம் பெற்றுக்கொண்டுபோய் வைகுந்தத்தை யடைந்து திருமகள்கணவராகிய திருமாலையணங்கித் தன்புத்திரிகளது திருக்கல்யாணத்தை யுரைத்து அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கித் தனது சத்தியலோகத்தை சேர்ந்து தேவதூதுவரைக்கூவி, அவர்களிடத்தில் சகல ரிஷிகளும் சகலவேந்தர்களும் சகல தேவர்களும் அத் தேவர்கட் கரசனாகிய விநாயகனும் மற்றுமுள்ள யாவருந்தங்கடங்கள் குடும்பசமேதர்களாக விரைந்து வரவேண்டுமென்று திருமணப்பத்திரிகையை வரைந்துப்பிப் பின்னர் விசுவகர்மாவை யழைப்பித்து, எமதுகர்த்தராகிய கணேசமூர்த்தியினது திருக்கல்யாண மஹோற்சவத்தைத் தரிசிக்க வருகின்ற விண்ணாட்டினர் பூமண்டலவாசிகள் பாதலத்தினர் முதலானவர்கள் வீற்றிருப்பதற்கு யோக்கியகரமான கோயில்கண்முதலியவைகளையும் கல்யாணமண்டபத்தையும் சாதகிர விதிப்படிக்குத் தீவிரமாழுடிக்கக் கடவையென்று ஆக்கியாபித்தான். அதற்கவ்விசுவகர்மா அதிகமகிழ்ச்சியையுடையவனாய், இப்பணிவிடைசெய்வதற்கு யானென்னதவஞ் செய்தனனோவென்று ஆனந்தமுற்று, இந்திமிடத்திற்குநேதமதிட்டப்படி செய்வேனென்றுவிடைபெற்றுச்சென்று ஒருநகரமுண்டாக்கி அதனைச்சூழப் பருத்தோங்கி யிருக்கின்ற மதில்களெழுப்பி, நாற்புறங்களினும் விசித்திரமுற்று விளங்குகின்ற கோபுரங்களைத் தூக்கி, அதனுட்புரத்தில் கல்யாண மகோற்சவத்தில் வசிக்கவருபவர்கள் மனவெழுச்சியுடன் வாசஞ்செய்யத்தக்ககூடங்களும் உப்பரிகைகளு மேற்படுத்தி விலாசமுற்றிருக்கும் வீதிகளை

யும், இடைஇடையிற் சித்திரகூடங்கள்-பனிங்குமண்டபங்கள்-சாந்தத்திண்ணைகள் முதலியவைகளை வரிசை வரிசையாக வகுத்துக் கல்யாணத்திற்குரிய பண்டங்களை வைக்கத்தக்க பண்டார வறைகளை முடித்துத் தாமரை அல்லி முதலிய புட்பங்கள் மலிந்திருக்கின்ற தடாகங்கள்-ஓடைகள்-கேணிகள்-முதலியவைகளைத் தக்கவிடங்களிற் றொட்டு, வானையளாவத் தழைத்தோங்கிக் குளிர்ந்த நிழலைப்பரப்பிக் கனிவருக்கவகளைக் கொண்டிருக்குஞ் சோலைகளும் தோப்புகளுமுண்டாக்கிப் பரிமளமிருந்த பலபூஷ்பஜாதிகள் மலிந்திருக்கின்ற நந்தனவனங்களையும் பூங்காவுகளையுஞ் சிருட்டித்து முடித்தவுடன் அந்நகரத்தின்முடிவில் மணச்சடங்குகள் முடித்தற்கோர் கல்யாணமண்டபத்தை விசாலமாகப் படைத்து, அதன் மத்தியில் நவரத்னமயமான சிங்காதனமொன்றைப் பலவிச்சித்திரங்களோடு அமைத்து அதைச் சூழ்வரத் திருமாலாகிய தேவர்களும் முனிவர்களும் களித்திருக்கத்தக்க பீடங்களை அணிஅணியாக வகுத்துப் பலநிறப்பட்டுகளாம் ஜோடித்திருக்கின்ற விதானங்களினுஞ் சொர்னமயமாய்த் தோற்றுகின்ற மண்டபத்தின் மேற்பரப்புகளினும் முத்துமாலைகள் புட்பச்சரங்கள்-மயிற் பிஞ்சுங்கள் முதலியவைகளைத்தொட்டு தொங்கவிட்டு நவரத்னங்க ளிழைத்திருக்குஞ் சுவர்ப்புறங்களினும் பருத்தோங்கிநிற்கும் பலவிதத்தூண் களினும், பொற்பாவைகள்-சித்திரப் பிரதமைகள் - நிலைக்கண்ணாடிகள் முதலியவைகளைப்பதித்து, ஓமகுண்டத்தையும் விசாலமாகப் படைத்தும் பிரமதேவனைக்கண்டு அறிக்கையிட்டான்.

உடனே பிரமதேவன் விரைந்து வந்து அவ்வவற்றின் சிறப்புகளைக்கண்டு, அதிக சந்தோஷங் கொண்டவனாய், மேருவுக்கண்டினரணத்தக்க பிரகாசத்தோடுமிருக்கின்ற இந்நகரத்தினழகைக் காண்பதற்குத் தேவேந்திரனைப்போல ஆயிரங்கண்களைப் பெற்றிலேனென்று ஆசையோடு வருத்தமுற்றானையின் அத்தேவதச்சுலல் நிருமித்த நகரத்தின் சிறப்புகள் எனபோலிகளால் அளவிட்டுரைக்கப்படுவனவோ? பின்னர் பிரமனானவன் சிலகாரியகாரரைத் துரத்தி, ஆகாயகங்கையைத் தருவித்து, தருப்பை மாவிலை-சமித்து-முதலிய ஓமதிரவியங்களைச்சேகரித்து, வாழை கமுகு-தெங்கின் குலைமுதலிய சிறப்புகளை வேண்டுமிடங்களில் அணிபெறநாட்டி வீதிக்கடோறும் பனிநீரையிறைத்துப், புழுதியையடக்கி, முற்றமெங்கனுஞ்சந்தனக் குழம்பினால் மெழுகிப் பல்விசித்திரங்களான கோலங்களையுமிடுவித்து பாலிகை காகமாதிய பல மங்கல வரிசைகளையும், வருவித்து,

திருவிளக்கு, பலவிளக்கு, குடதீபமுதலியசோதிகளையமைத்து இன்னும் இத்தன்மையவாகிய எல்லாச் சிறப்புகளையுஞ்சர்வை ஜாக்கிரதையோடு நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

அச்சமயத்தில்தான் முன்னர்வரைந்தனுப்பிய திருமணப்படத் திரிகையைக்கொண்டுபோன தேவதூதர்கள் வாயுவேகமு மனோவேகமுந் தங்கட்குப் பிற்படத்தக்கதாகவோடி அவ்வவர்கட்கறிவிக்க உடனே அம்மணவோலையைவாங்கி யாவருநிமிர்ந்து வாசித்துச் சந்திரர், சூரியர் முதலிய நவக்கிரகங்கள் முப்பத்துமுகோடிதேவர்கள், நார்பத்தெண்ணுயிரம் ரிஷிகள், கருடர் கந்தருவர், சித்தர், வித்தியாதரர், போகபூமியர், ஆகாய வாசிகள், பாதலவாசிகள், சேடனாதிய நாகராஜர்கள்முதல் மற்றைத் தீவார்திரங்களிலிருப்பவர்களுந் தங்கடங்கண் மனைமக்கள் சுற்றத்தினர்முதலிய கூட்டங்களோடு ஏகமாகத்திரண்டு கடையுகத்திற் சத்தசாகரங்களுங்கரைபுரண்டு மேருவைச்சூழ்வதுபோலத் தேவதேவோத்தமராகிய கணேசமூர்த்தியினுடைய திருக்கல்யாண சம்பிரமத்தைத் தரிசித்து ஈடேறுங்களிப்பினராய்ச் சயவுற்சாகங்களுடன் ஸ்வென்னுஞ்சத்தமெழ நார்புறங்களினுமிருந்து தேவதச்சனல் நிருமித்திருக்கின்ற நகரமெங்க னும் வந்து நெருங்கினார்கள். பின்னர்ப் பிரமதேவனுனவன் வந்த பரிசுணங்கட்கெல்லாஞ் சகல வாபரணம் உணவு முதலியவைகளை அவ்வவர்கட்குவேண்டுமட்டும் அளித்துவரும்படி * சங்கநிதி, பதுமநிதி சிந்தாமணி பஞ்சதரு, காமதேனுமுதலானவைகட்காக்ஞ்ஞாபித்துத் தான் பின்னர்நடத்தவேண்டிய முயற்சிகளிற் பிரவேசித்தான். இப்பால் அக்காமதேனுமுதலியவைகள் பிரமனிட்ட கட்டளையின்படி சகல செல்வங்களையும் வந்தவர்க்கெல்லாந் தந்துவர, அவைகளை இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் பெற்றுக்கொண்டு மனக்களிப்படைந்து வேறொரு தெய்வலோகத்திலடைந்தவர்களைப் போல அளவில்லாத ஆனந்த கடலுண்டு மூழ்கினார்கள். அந்நகரத்துள்ளோர்களும் எந்தையாகிய கணேசமூர்த்தியினது திருக்கல்யாணத்திற்குச்செய்துவைத்த நூதன வலங்காரங்களைக் கண்டு முன்னர்காணக்கடாத வுயர்ந்த பரகதியைப் பின்னரடைந்தவரையொத்துக் களிப்படைந்தார்கள்.

அந்நகரத்தின்கண் பன்னிரண்டுகோடி சூரியர்களுஞ் சந்திரர்களும் உடுக்கூட்டங்களும் ஒருமித்து கூடியிருக்கின்றமையால் அங்கு இராப்பகலென்னுங் காலவேற்றுமைகள் இல்லாது ஒரேதன்மை

யாகியிருந்தது காமதேனுக்கொடுக்காரின் தவண்புகளையுங் கற்பகத் தருவளிகின்ற ஆபரணங்களையும் அந்நகரத்து வந்திருக்கின்ற ஆட வர்களும் மங்கையர்களும் பெற்றுக்கொள்வதனால் அவர்கள் தங் கள்பெயரின்மாத் திரம் வேறுபட்டிருந்தார்களேயன்றி உருவத்தில் ஒருவரையொருவர் ஒத்தவராகியிருந்தார்கள். பஞ்சதருக்கள் நெ ருங்கிய சோலைகளானவை தம்முட் பல்வதிசயங்களை யுண்டாக்கச் சிலர் அவ்வற்புதங்களைப்பார்த்து அவ்விடங்களைவிட்டு நீங்காதவர் களாயிருந்தார்கள். இளமைப்பருவத்தையுடைய மங்கையரும் பெ ருமைபொருந்திய மைத்தர்சனந் தாங்களிச்சித்தவண்ணம் கற்பக முதலியவைகளாற் றரப்பெற்று மலர்பொதுளிய சோலைகளிற்செ ன்று விளையாடல் செய்தார்கள். இரத்தினாபரணங்களை யணிந்த டு குயாரலிந்தங்களையுடைய மங்கையர் கூட்டங்களிற் சிலர் அம்மா னையாடுவர்களும், சிலர் பந்தாடுவார்களும், சிலர் புனல்விளை யாடு வார்களும், சிலர் ஊசலாடுவார்களும் சிலர் தங்கடங்க ளன்பினரை யுயர்த்து தேடுவார்களும், சிலர் அவ்வன்பினரைக் கலந்து களிப்ப டைவார்களும், சிலர் கிளிப்பிள்ளைகளினுடைய மெல்லிய சொற்க ளால் நாகணவாய்ப்புட்களினுடைய மொழிகளைக்கீழ்ப்படித்துவார் களும், சிலர் இந்நாகணவாய்ப்புட்களினுடைய சொற்களால் அக்கி ணிப்பிள்ளைகளின் மொழிகளைத் தாழ்வுசெய்வார்களாகிச் சோலை களெங்கு மனங்களித துலாவியிருந்தார்கள்.

௩

கரும்புவில்லை யேந்திய மதனுங்கண்டு நானத்தக்க வனப்பினை வாய்ந்த ஆடவர்களிற்சிலர் பாணைகளோடுபாணைகளையும், குதிரை களோடு குதிரைகளையும், ஆடுகளோடு ஆடுகளையும், கவுதாரிகளோடு கவுதாரிகளையும், காடைகளோடு காடைகளையும், கோழிகளோடு கோழிகளையும் பொருவித்துச் சயங்குறிக் களிப்படைந்தார்கள். வேதாகமமுதலியவைகளைத் துரிசற வாராய்ந்துணர்ந்து இருவினை களினின்று நீங்கிய மகாதவத்தையுடைய வசிட்டர் முதலான ரிஷி புங்கவர்களிற் சிலர் தருமவாதஞ் செய்கின்றவர்களும் சிலர் அருத் தவாதஞ் செய்கின்றவர்களும், சிலர் காமவாதஞ் செய்கின்றவர்க ளும், சிலர் மோக்ஷவாதஞ் செய்கின்றவர்களாகியிருந்தார்கள். சனகர் முதலிய யோகிஸ் வர்கள் பரதத்துவ சொரூபியாகிய

சங்கலிதி—சங்குபோன்ற வடிவுடையது. பதுமலிதி—தாமரைபோன்ற வடிவுடையது. பஞ்சதருக்களாவன:—சந்தானம் அரிசந்தானம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கற்பகம் என்பனவாம். டு குயாரலிந்தம்—சூயம்—தனம், அர லிந்தம்—தாமரைமொக்கு. தாமரை யரும்புபோன்ற தனங்களாம்.

சிவபெருமானது ஆசமம் பிரமாணத்தினாலுங் காட்சிப்பிரமாணத்தினாலும் சிரேஷ்டமாகிய பதிபசு பாசங்களின் தன்மைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அணிமாவாதி யட்டமாசித்தகளினும் வல்லசித்தர்கள்தம்மை வணங்காரை யெல்லாம் வணங்குவித்துப் பலவற்புத விளையாடல்களை நடாத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். தேவர்கள் தங்களினத்தினருடன் பற்பலதர்க்கங்களைப்பேசி அவ்வவர்கள் ஆண்மைகளையாதரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்நகர வாடம்பரங்கள் இவ்வாறிருக்கப்பதுமரிதி-சங்கரிதி-கற்பகதரு முதலியவைகளாற்றந்த ஆடையாபரணதிகள் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற கல்யாண மண்டபத்திற் பொன்னாற்செய்து நவரத்தினங்கள் பதித்திருக்கின்ற தூண்களோ ஁ரூட்டியிருக்கும் மரகத வாழைகளும், கழுமரங்களும் கன்னம் மணிகளும் கண்டவர்களை திசயிக்கும் ஁டி பொன்னாபரணங்கள் பட்டாடைகள் அமுதுகள் சிற்றுண்டிகள் முதலானவைகளை யளவில்லாமம் கொடுத்துவந்தன, சுவர்த்தலங்களின் முறைமையாகத்தீட்டியிருக்கின்ற சித்திரங்களெல்லாங் சுவர்க்கமத்திப்பாதல முதற் சகல உலகங்களிலுள்ள வேறுவேறான பொருள்களை வந்தவர்கட்கெல்லாம் வரையாது கொடுத்து ஏவல் செய்துக்கொண்டிருந்தன. அம்மண்டபத்தைப் புடைசூழ்ந்த சோலைகளி லமைந்திருக்கின்ற பல விசித்திரங்களான பிரதமைகளெல்லாங் கற்பகாதிகளைப்போல அவ்வவர்க்கு வேண்டுவனவற்றை ஆவல்தீர வளிப்பதன்றி அக்கற்பகாதிகளையும்கண்டு ஆலசியஞ்செய்து அளவற்றஅற்புதங்களைநடாத்திவந்தன. சாயைத்தோற்றாத்தன்மையராகிய தேவர்கள் வடிவங்களை அம்மண்டபத்திற் பதித்திருக்கின்ற இரத்தினங்கள் காட்டுவதனால் அத்தேவர்கள் அச்சாயைகளைப் பார்த்து ஁தென்ன காரணமெனச் சந்தேகித்தார்கள். இவ்வாறு அளவற்ற பெருமிதங்களோடு தேவதச்சனால் நிருமித்த அம்மண்டபத்தின் சிறப்புக்கள் யாவராலளவிட்டுறைக்கற்பாலன.

இப்பால் நாரதமகாமுனிவர் சகல சம்பிரமங்களையுங் குறைவின்றி நிறைவேற்றி யிருப்பதைப்பார்த்து மனங்களித்து விரைந்தெழுந்து வெள்ளியங்கிரியைச் சேர்ந்து சிவபெருமான் சந்திரதானத்தை யடைந்து மும்முறை வலம்வந்து வணங்கித் தயாநிதியே! விநாயகப்பெருமான் திருக்கல்யாண மகோற்சவத்திற்குரிய சகல வலங்காரங்களுஞ் செய்து நிறைவேறின. அரசர்கள் தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயினோர் வந்து நெருங்கியிருக்கின்றனர். தேவ

ரீர் அடியேங்கண்மீது கிருபைபுரிந்து யெழுந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளலுஞ் சிவபெருமான்கிருபைகூர்ந்து விநாயகமூர்த்தியை யழைத்து, ஐயனே ! பிரமனால் வளர்க்கலுற்ற சித்திபுத்திகளைத் திருமணஞ் செய்வதற்கான கோலத்தைக் கொள்ளுகவென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதுகேட்டசுத்தசத்துவமூர்த்தியாகிய விநாயகக் கடவுளானவர் தெய்வகங்கையிலாடித் தேவர்களுடைய இமையாவிழிகளை யிடைவிடாது இமைக்கச்செய்யும் வனப்பினைவாய்ந்த தமது திருமேனி னொளியைச் சிறிது தணியச்செய்பவர்போலப் பீதாம்பரத்தை யெடுத்து அறையிற் சாத்தி வாசனை வீசுகின்ற கூட்டு வருக்கச் சந்தனத்தை மார்பினிடத்துந் தோள்களிடத்தும் பூசிக்கொண்டார்.

சந்திரனை முடியிலணிந்ததைத் தெரிந்துகொண்ட மந்தைய கோள்களானவை தாமும் அம்முடிமே லேறியிருப்பதற் கெண்ணி அரிய தவங்களைச் செய்ய அவைகளையுந் தமது நன்முடியிற் சூட்டிக்கொண்டதற் கொப்பாக மிக்க வொளிபொருந்திய நவமணிகளை வரிசையாகப் பதித்த பொன்முடியினைச் சூட்டிக்கொண்டார், சடைமீதிருக்கின்ற சந்திரன் அச்சடையை மறைந்திருக்கின்ற முடியீதிருந்து திருமணச்சேவைசெய்யானாயின் அவனுள்ளம் வருந்துமென்றெண்ணினர்போல அச்சந்திரனை அப்பொன்முடியின்மீது பொருந்தவமைத்து அதனைச் சூழ்வரக் கொன்றைமாலிகையினைப் பிணித்து, கொண்டார். பல்லாயிரங்கோடி யண்டங்களிலுள்ள ஆன்மகோடிகளனைத்தையும் அரைநொடியிற் நகித்து நீராக்கவல்ல தமது றுதல் விழியின் வெப்பத்தை அக்கல்யாண சபையிற் காட்டாதவண்ணம் அதனைத் தணிவிப்பவர்போல அதன் முன்னர்க் கண்டவர் வியப்படையத்தக்க பிரகாசத்தினையுடைய இரத்தினப் பட்டத்தையணிந்தருளினர். பொன்முடியிலணிந்த மூன்றாம் பிறையினது நிலவென்று சொல்லும்படி ஒப்பற்ற நெற்றியில் வெண்டிருநீற்றை யணிந்து அதனெவின் மிக்க வாசனை கலந்திழைத்திருக்கின்ற சிவந்த நிலகமிட்டுக்கொண்டார். திருக்கரத்திலிருக்கின்ற கொடியாகிய மீனும் ஆகாயத்திலிருக்கின்ற அருந்ததியாகிய மீனும் தமது திருமுகமாகிய கருணைக்கடலில் இன்புற்றிருக்க வெண்ணிப் பக்கங்களில் வந்து பொருந்தியிருப்பனபோல அழகு நிறைந்த மணிகளாற் செய்யப்பட்ட மகரகுண்டலங்களைக் காதிலழகுற வணிந்தனர். முகமாகிய பதுமநிதியைத் தாங்குகின்ற சங்கநிதியாகிய கண்டத்திற் சிந்தாமணியைப் போலத் தரள மாலையையும் பொன்னாபரணங்களையும்

களையும் அணிந்து, இடையில் உதரபந்தனத் தரித்துக்கைகளிற்கட கங்களைப்பூண்டு, விரல்களின் மோதிரங்களையணிந்து, திருவடிகளில் சிலம்புகளை யார்க்கு, இன்னும் அளவற்ற ஆபரணங்களைச்சிறப்பெய்த வணிந்தருளினர்.

இவ்வாறு விநாயகக்கடவுள் திருமணக்கோலங்கொண்ட சிறப்பைச் சிவபெருமான் கண்களிக்கப்பார்த்து ஈராயிர மருப்பினோடு மலைபோன்று பாரித்திருக்கின்ற அயிராவணத்தை அவருக்குத் தந்துதாமும் உமாபரமேஸ்வரியும் இடபவாகனத்தி லெழுந்தருளினர் வேலாயுதத்தையேந்திய முருகக்கடவுள் மயில்வாகனத்திலேறியருளினார். துவாதசாதித்தர், ஏகாதசருத்திரர் * அட்ட வித்தியேஸ்வரர் அஷ்டவகங்கள், அஷ்டதிக்குப்பாலகர்முதலிய எல்லாதேவர்களுஞ் சர்வாலங்கார சோபிதராய் அவ்வவர் வாகனங்களிலேறிப் புடைசூழ்ந்தார்கள். நிகும்பன், கும்பன், சங்கபாலன், குமுதன், பாணு, தனஞ்சயன், தசமுகன், கரலபாசன், விசயன் முதலிய பூதகணத்தலைவர்களோடு நந்தியீசுவரரும் மற்றுமுள்ள கணநாதர்களும் நெருங்கினார்கள். யாவரும் துதித்தற்குரிய முதன்மைபெற்றிருக்கின்ற பிரணவமந்திரம், வேதங்கள், கலைகள், காலங்கள், இராசிகள், சத்தகோடி மகாமந்திரங்கள் முதலியவைகளோடு, காமிகம் யோகசம், சிந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம், சூக்குமம் சகத்திரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதம், விஜயம், நிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம் வீரம், இரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரனாம், முகவிம்பம், புரோற்கீதம், இலனிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோத்தமம் பாரமேச்சுரம், கிரணம், பேதம், வாதுளம் என்கின்ற இருபத்தெட்டாகமங்களும் ஒவ்வொரு தேவவடிவங்களாகித் திரண்டுவந்தன.

இவ்வாறு சகலசம்பிரமத்தோடு யாவரும் புடைசூழ்ந்துநெருங்கிய சமையத்தில் விநாயக மூர்த்தியானவர் அயிராவணத்தி லாரோகணித்துப் பூதகணங்கள் புகழ்பாடிவரவும் மாதவர் வேதமோதிவரவும் சந்திரவட்டக் குடைகள் ஆகாயவெளியை மறைக்கவும்,

* அட்டவித்தி யேசுவரவர் புத்தியட்டகர் எனப்படுஞ் சூக்குமபுவனமெட்டின் அதிபதிகளாம் அவர்கள்-அணந்தர், சூட்சுமர், சிவோத்தமர், ஏகாதசிரர், ஏகருத்திரர், திரிமூர்த்தி, ஸ்ரீகண்டர், சிகண்டி எனப் பெயர் பெறுவர். சூக்கும புவன மெட்டாவன—பைசாகம், இராசசம், யாக்ஷம், கார்த்தவம், யகேந்திரம், செனமியம், பிராசேசுவரம், பிராமம் என்பனவாம்,

பலவித பட்டுக்கொடிகள் இருமருங்கினு நெருங்கவும், சிலர் ஆலவ
ட்டங்கள் வீசவும், சிலர் சாமரைகளிரட்டவும், * தோற்கருவி மிட
ற்றுக்கருவி என்கின்ற பஞ்சவாத்தியங்கள் நூற்றிசைகளினு முழங்
கவும், இன்னும் அளவற்ற ஆடம்பரங்களோடு கடல்பெருகு மாறு
போல எள்ளிடவிடமில்லாமல் ஒருவரோடொருவர் அடர்ந்து கிரீ
டங்கள், புயங்களுடன் புயங்கள் ஊடுதாக்க ஆகாயமார்க்கமாகச் செ
ல்லுமளவில் அஷ்டபுயா சலங்களை யுடைய சிவபெருமானோடு கணை
சுழூர்த்தி திருமணக்கோலங் கொண்டெழுந்தருளியருவதைப் பிர
மன் விண்டுமுதலிய தேவகணங்க ளா தியர்கண்டு அளவளாவிய வா
னந்தத்தோடும் எதிர்கொண்டு சென்று கற்பகமலர்களைத் தூவியரு
ச்சித்து அட்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து அந்நகரத்துள்ள இரா
சவீதியில் வலமாக வழைத்துக்கொண்டு போய்த் திருக்கல்யாண
மண்டபத்தி வெழுந்தருளச் செய்தார்கள்.

உடனே சரசுவதியானவள் பொன் கரகத்திற் நெய்வகங்கை
யை யேந்திவந்து கணைசுழூர்த்தியினுடையதிருவடிகளில் அபிஷே
கிக்க, பிரமதேவன் மிருந்த வணக்கத்தோடும் அத்திருவடிகளை விள
க்கி மெல்லிய ஆடைகொண்டொற்றினான், பின்னர்ச் சிவபிரானும்
உமாதேவியும் ஓராதனத்திலிருந்தனர். சுப்பிரமணியர் முதலியமற்
றெத்தேவர்களெல்லாம் வெவ்வே ராதனங்களில் அமைந்தனர்.
விநாயகக்கடவுள் அம்மண்டபத்தினிடவில் அமைத்திருக்கின்றமீ
க்கச் சிங்காதனத்தில் ஆரோகணித்துத் தேவமாதர்கள் நடிக்கின்ற
ஆடவிலும் பாடவிலும் தமது திருக்கண்ணைக்கினைச் சாத்தியிருந்
தனர். அளவற்ற தேவப்பெண்கள் வெள்ளடை, பாசு, வாழைக்
கனி, தெங்கின்கனி, மற்றுமுள்ள பலாதிகள், இரத்திபரணங்கள்
பூமலைகள், சித்திரப்பட்டுகள் முதலான மங்கலவரிசைகளைத் தனித்
தனி பொற்றும்பாளங்களில் நிரப்பித் தங்கடங்கள் கைகளிலேந்திக்
கொண்டு, சாமரை பூரணகும்பம், கண்ணாடி, தோட்டிமுரசு, மணி
விளக்கு, கொடி, இணைக்கயல் என்கின்ற அட்டமங்கலத்துடன் பல
வாத்தியங்களுமுழங்க அந்நகரவீதியை வலமாகவந்து விநாயகப்பெ
ருமான் வீற்றிருக்கின்ற திருக்கல்யாணமண்டபத்திற் நெருப்பாக
வைத்து வணங்கினார்கள், இப்பால் அந்தப்புரத்திலிருக்கின்ற சித்தி
புத்தியென்னுங் கன்னியர்களைச் சரசுவதி, இந்திராணி, இலக்குமி

* தொற்கருவி - பேரிடை முதலியன. துணைக்கருவி-வேய்க்குழல் முதலி
யன, கரப்புக்கருவி-வீணைமுதலியன. கஞ்சக்கருவி-நாளம் முதலியன. மீடற்
றுக்கருவி-கண்டத்தாற்பாடும் இசைகள்.

அதிதி, அனருண்ய, அருத்தி யென்கிற மாதர்களையுந் வணங்கி வாழ்த்துதல் செய்து சிரோரத்தினங்களால் இழைத்திருக்கின்ற ஆதனத்தி லெழுந்தருளப்பண்ணி அங்குவந்திருக்கின்ற தேவமாதர் கட்டுக்கல்லாம் வேறுவேறு கணிவர்க்கங்களையும், வெள்ளடைப் பாக்குகளையும் தங்கள்கை மிதப்பதத்து பின்னர் யாவரும்புடைகுழ்ந்து பற்பல ஏவல்களை இயற்றிவர அக்கன்னியர்க்குத் திருமஞ்சன மாட்டுவாராயினர்.

புனுகு சட்டம்-கோட்டம்-நாகப்பூ-முத்தக்காசு-சயிலேகம்-இலாமிச்சம்-இருவேரி-ஆரியக்கோட்டம்-மாஞ்சில்-மலையிரு வேரி பச்சிலை கச்சோலம்-அதிமதுரம்-தக்கோலம்-வாழைப் பூ-நன்னரிப்பூ-கண்டில்வெண்ணெய்-மகிழம்பூ-தாவரிசி-எலம் சாதிக்காய்-வெண் குங்கிலியம்-இலவங்கம்-நாகணம்-மஞ்சட்டி-சண்பகமொக்குஅரத்தை சாம்பிராணி-தகரம்-கருங்குங்கிலியம்-வெட்டிலேவர்-மாலிகை என்கின்ற முப்பத்திரண்டு பொருள்களோடு, கத்தூரி, குங்குமம், கர்ப்பூரம்அகில், சந்தனம்என்கின்ற ஐவகைவாசனைத்திரவியங்களும் நாவல்-கடுக்காய்-நெல்லிக்காய்-தான்றிக்காய்-ஆல் அரக-அத்தி-இத்தி-கோரைக்கிழங்கு மாந்தளிர் என்கிற பத்துவகை துவர்ப்புஞ்சேர்த்து வெள்ளி லோத்திரப் பட்டையையும் அரைத்தசந்தனவண்டலை, யுங் கலந்து மிக்க பக்குவத்தோடு காய்ச்சப்பட்டிருக்கின்ற பரிமாமிஞ்சுந்த தயிலத்தை அம்மங்கையர் கூந்தலிற் றியிர்த்து மிக்க அன்பும் உவகையும் அதிகரிக்கப் பலமாதர்கள் மங்கல வாழ்த்துகளைச் சொல்ல நலங்கிட்டு யானையின் பிடரியிற் கொணர்த்துவந்த கங்காசலத்தினுற் றிருமஞ்சனமாட்டிப் பனியைப்போன்ற மெல்லிய ஒற்றாடைகளினால் இருவர் திருமேனிகளிலும் ஈரம்புலர்த்திப் பிறந்தபோதே பெண்ணென்று சொல்லுதற்கு ஓரடையாளமாகவந்த உறுப்பினுக்குப் பலஉபசாரத்தோடு முன்னதாகசிறப்புச்செய்வதுபோலப் பட்டாடையினைச் சாத்தி அதன்பின்னருண்டான மற்றோரடையாளமாகிய தனங்கட்கு உபசரிக்கத்தக்கதென்று இயற்கையிற் குளிர்ச்சியும் வெம்மையும் பொருந்திய அவைகட்குச் செய்கையிற் மண்மையுங் கடுமையுஞ் செய்பவர்கள்போல மனமிருந்த சந்தனச்சேற்றை யருவருப்புண்டாகவப்பி டேருமலையிற்படர்ந்த மேகக்கூட்டங்கட் கொப்ப அகிற்புகை முதலிய வாசனைப்புகைகளையூட்டினார்கள் பற்பல மலர்கள் நெருங்கிப் பூத்திருக்கின்ற கானகத்தைபோலவும், ஆகாயமுமூவதினும் உடுக்கூட்டங்களை நிரப்பிவருகின்ற இருளைநிகர்ப்பவும், சிப்பினால் வாரிப் பரவியிருக்கின்ற கூந்தலிற் பலவிதரீத

னமாலையையொத்த பன்னிறமலர் மரவிகைகளைச் சேர்த்து எருத்தின் * முரிப்பினையொப்பக் கொண்டையிட்டார்கள்.

மதம்பொழிகின்ற யானையானது தன் மருப்பிற் றுதிக்கையை சுகற்றிக் கொண்டாற்போலக் கஸ்தூரிமணங் கமழ்கின்ற உச்சிக் கொண்டையில் முல்லைமாலையேச் சூழவணிந்துமேகமானதுவெள்ளிய நீர்த்தாரைகளைச் சொரிவதுபோல அவ்வுச்சிக்கொண்டையிற் பிரகாசிக்கின்ற முத்துமாலையேத் தொங்கவிட்டார்கள் இத்திரன் தனதுவில்லைத் தன்வாகனமாகிய மேகத்திலவைத்ததுபோலக்கரிய கூந்தன் மருங்கடந்திருக்கின்ற துதலின்மீது அவ்வித்திரதனுசிலம்பு தொடுத்ததையொப்பதுதலணிமாலையினையணிந்தார்கள், விநாயகப் பெருமான் திருமுடியின்மீது விளங்கியிருக்கின்ற இளந்திங்கையுந் திருக்கரத்திலேந்தியிருக்கின்ற மயிற் கொடியையும், அவர்காதலியாகிய சித்திபுத்திகளும் அணிந்துகொள்வது முறைமையென்று சந்திரப்பிறையையும் மயிலணியையும் முடியின்மீ தணிந்தார்கள். இராகு என்னும் கோளானது இக்கூந்தல்முகிலன்று * சைவலமென்றும், முகம் பூரண சந்திரனன்று தாமரைமலரென்றும், கருதிய கலுமாறு மகரத்தினது பேழ்வாயையொத்த சிவந்த நிறத்தையுடைய மணிகளை யழகுண்டாக நெற்றியி லணிந்தார்கள் நாணின்றி வளைத்து அம்புதொடுத்திருக்கின்ற அழகிய விற்போன்ற நெற்றியில் † அத்திரஞ் சத்திரமுதலிய எவ்வித ஆயுதங்களாலும் வெல்லப்படாத விநாயகக்கடவுளுடைய பிரதாபத்தைப்பொதித்துவைத்ததுபோலச் சிவந்த திலகப்பொட்டினையிட்டார்கள் அமுதபானராகிய தேவர்கள் விழிகளைப் பாற்கடலென்றுங் கொங்கைகளை மந்தரகிரியென்றுங் கருதி யேக்கமுறாத வண்ணம் அவ்விழிகளைக் காதற் கோரடையாளமாக அஞ்சனத் தீட்டினார்கள்,

இம்மங்கையர் கண்கள் ஆலத்தையும் அமுதத்தையும், அளிப்பனவன்று சுத்தமாகிய திருப்பாற்கடலேயென்றும், அவைகளிற் றீட்டப்பட்டது அஞ்சனமன்று அதனையுண்பான வந்த மேகமென்றுங்கருதி மயங்குதற் கேற்பனவாக அக்கடவினிடத் துண்டாகிய சங்கதிதியாலீன்ற நீண்ட தரளமணியினை நாகியின்மீ தணிந்தார்

* முரிப்பு இது இக்காலத்தும்பம் எனவும், முசப்பு எனவும் வழங்கப் படுகின்றது.

* சைவலம்—பாசி. † அத்திரம்—கைவிபெடை, சத்திரம்—கைவிடாப் படை.

கள். அம்மங்கையர் முகரவிந்தமாகிய சகோரப்பகியானது நெற்றியைச் சந்திரவிம்பமெனக்கருதி அமுதுண்ணவந்திருப்பதைப்போல அம்முகரவிந்தத்தில் விளங்கி யிருக்கின்ற கண்ணினைகளாகிய நீலோற்பல மலர்களின் அழகை மற்மைய நீலோற்பலமலர்கள் கிரகித்துக்கொள்ளுமாறு இடந்தேடிக்கொள்கின்றன வென்று சொல்லும்படி மிக்க வொளிவிளங்குஞ் செவிகளின்மேல் அன்றலர்ந்த நீலோற்பல மலர்களை யணிந்தார்கள். தாய் தந்தையரைப் போல அம்மங்கையர்கள் வளர்த்த அன்னப் புட்களானவை அவர்கட்கு இரகசியஞ்சொல்லச் செவிகளி னடுத்திருப்பனபோல ஒளியிருந்த மணிகளை வரிசையுறச்சேர்த்துப்பதித்த அன்னக்கொப்புகளை யணிந்தார்கள். உரோகணிமாது இம்மங்கையருடைய வொளியிருந்த வனப்பினைத் தன்காதலனாகிய சந்திரனென்றுகருதி விருப்புற்றடுத்திருப்பதுபோலக் குளிர்ச்சியு மழகும்வாய்ந்த தரளத்தினுற்செய்த கன்னப்பூவென்னும் ஆபரணத்தினை யணிந்தார்கள்.

இம்மங்கையர் முகமானது தேனை யுமிழ்கின்ற தாமரை மலர் போல மலர்ந்து, அமிர்தமொழுகுகின்ற சந்திரனைப்போலக் குளிர்ந்து நம்மைப்போலவுங் கிரணங்களைவீசிப் பிரகாசிக்கின்ற தெனக்கருதிச் சூரியனுளவன் வணங்க வந்திருப்பதுபோலப் பதுமராகத்திற் செய்த பசியகுண்டலத்தினை யணிந்தார்கள் கன்னிக் கழகினை யெடுத்த கண்டத்திற் கண்டோர்களது கண்ணெச்சி லடையாதிருக்கக் காப்புச்செய்தாற்போலக் கிரணங்களையுடைய பல மணிகளாற் செய்த கட்டுவடத்தினை அக்கண்டத்தின்மீ தணிந்தார்கள் கல்யாணமகிழ்ச்சியினால் அம்மங்கையர்க்குக் கொங்கைகள் பூரிப்பதனாலுந் தோள்கள் பெருத்திடலாலும் இப்பூமியின்கண் இடமில்லாமற்போமென்று கருதி அவைகள் பளுத்தலைத்தடைசெய்வர்போல ஒளியிருந்த தனங்கட்குக் கச்சினையுந் தோள்கட்கு வாகுவலயத்தினையுங்கைகட்கு வளையினையும் விரல்கட்கு மேதிரத்தினையுமணிந்தார்கள் மிக்க மதர்ப்பினையுடைய கொங்கைகட்குப் பலவரிசைகளை யளிப்பவர்போல அக்கொங்கைகளின் மருங்கெல்லாங் கிரணங்களை வீசுகின்ற மாணிக்கமாலை, பவளமாலை, முத்துமாலை, வச்சிரமாலை, கோமேதகமாலை முதலியவைகளோடு அணிபெறக்கோத்த பூமாலைகளையுமணிந்தார்கள், கொங்கைகளினின்றும் பலமணிவடங்களாகிய நதிகள் ஒளிவிட்டு வீழ்கின்ற நிதம்பமென்னுங் கடலுக்கு நாணையிருமிப்பவர்போலப் பற்பல மணிகளாற்றெரிந்துகோத்த முப்பத்திரண்டு கோவையாகிய மணிவடத்தினையும் அரைப்பட்டிகைமுதலான ஆப

ரணங்களை யு மணிந்தார்கள். அளவற்ற நான்தேடியுங் காண்டற் கரு மையனவாயிருந்த திருவடிகளை இன்று கண்டோமென்று நான்கு வேதங்களு மனங்களித்து விடாமற் பற்றிக்கொண்டதுபோல அம் மங்கையருடைய பாதபதுமங்களிற் பாடகஞ் சதங்கை தண்டை நூபுரம் பாதசாலம் பொன்மோதிரம் என்னும் ஆபரணங்களையணி ந்து செம்பஞ்சுக்குழம்புந் தீட்டினார்கள் அம்மங்கையர் ஆபரணமு தலியவைகளாம் செயற்கை யழகுவாய்ந்திருக்கும் ஏனைய மாதர்க ள்போலுருக்கொண்டிருப்பினும் இயற்கையிற்றானே யளவற்றவன ப்புக்களைவாய்த்தவர்களென்று இதுகாறுஞ்செய்தசெயற்கையழகை மறைத்துக் காட்டுவார்கள்போல அரைதொடுத்துத் தோள்வரை யில் மெல்லிய ஆடையினை யணிந்தார்கள்.

இவ்வாறு சித்தி என்னுந் தேவியார்க்கு இலக்குமி அதிதி இந் திராணி என்னுமவர்களும், புத்தி என்னுந் தேவியார்க்கு அருகு யை அருந்ததி இரதிதேவி என்னுமவர்களுமாக மணக்கோலத்திற் குரிய வலங்காரங்களை யெல்லாஞ் சிறக்கச்செய்து முடித்து அவ்வி டத்தினின்று நீங்கிச் சிவபிரான் இடப்பாகத்தமர்ந்த பார்வதிதேவி யாருடைய கடைக்கணைக்கின் நேராகநின்று, அன்னையே! முன்ன ம் அடியேங்கள் செய்த தவப்பயனாகத் தேவரீர் ஆக்கியாபித்த பணி விடைகளைக்குறைவின்றி டோத்திவந்தனமென்றறிவித்து வணங்கி அத்தேவியாருடைய வாஞ்ஞாபெற்று பின்னரவ்விருவகையினரு ம் அம்மங்கையரை நவரத்தினச் சிவிகைகளிலேற்றிப் பலவிண்ணின் மாதர்களுந் தோழியர்களும் புடைசூழ்ந்துவரவும் வெண்பட்டுக்கு டைகள் மயிற்பிஞ்சங்கள் முதலிய வலங்காரங்களோடு பலவகைக் கொடிசின்னங்கள் விளங்கவும், குடமுழாமுதலியபலவாத்தியங்கண் முழங்கவுமாக அளவற்ற பைபவங்களோடு வீதியிலெழுந்தருளச்செ ய்தமாத் திரத்தில் முனை முதலியவெல்லாம் முறைமையாகச் சேர்த் துவைத்திருக்கின்ற கல்யாண மண்டபத்திற் சனக மகாமுனிவர் ஆசிரியராகவந்து தருப்பை வெண்பொரி முதலிய பலவகைப்பொ ருள்களையுந் சேகரித்து முகூர்த்தகாலம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த னர். அச்சமயத்தில் ஒருவர்க்கொருவ ரொப்பாவதன்றி மற்றொரு வரொப்பில்லாத அம்மணப்பெண்களிருவரும் வீதியை வலமாகவ ந்து திருக்கல்யாண மண்டபத்தி லிறங்கிக் கற்பகதருவின் இருமரு ந்கினும் படர்ந்திருக்கின்ற காமவல்லிக்கொடிபோலக் கணைசமுர் த்தியினுடைய பக்கத்திற் கலந்திருந்தார்கள்.

உடனே மண்ணில் வழக்கி வீழ்த்த தேவர்கள் மீட்டும் விண் ணிற்புக்கி மகிழ்வை யடைத்ததுபேரல; இதுகாறுங் கணைச முர்த்

தியை நீங்கியிருந்த அம்மங்கையர் மீட்டும் அவர் சமீபத்திற் கைத் தலும், முன்னர்வேறுபட்டுவிளர்த்திருந்தநிறத்தினைப்போக்கித்தங்கள் சுபாவவடிவத்தினை யடைந்தார்கள் இப்பால் சகலகலைவல்லவராகிய சனகமகாமுனிவர் சங்கற்பஞ்செய்து புண்ணியாவசனம் புரிந்து அம்மணப்பந்தரிலுள்ள பொருள்களையெல்லாம் தூய்மையாக்கிக் கணேசமூர்த்தியை வேதாகமங்களாற் றுதித்துத் தேன்கலந்த பாலும்பழமுமளித்து அருக்கியம் பாத்தியம் ஆசமனம் என்கின்ற மூன்று மந்திரசலங்களையுந்தந்து மணப்பெண்களுக்குக் கூறை முதலியவைகளை யணிவித்துப் பிரமதேவனைக்கூவினர். உடனே அப்பிரமதேவன் விரைந்துவந்து தம்பதிசமேதரா எழுந்தருளியிருக்கின்ற விநாயகக்கடவுளுடைய மணவணிக்கோலத்தைமணங்கனிக்கக்கண்டு கரங்களைச் சிரமேற்கூப்பித்தொழுது துதித்துத் தன்னருகில் நிற்கின்ற சரசுவதியைப்பார்க்க அவள் பலதெய்வப்பெண்களுடன் துரிதமாகச்சென்று திருமஞ்சனங் கற்பகமலர் தூபதீப முதலாகியபொருள்களைப் பொற்பள்ளயங்களிலேந்தித் தன்கணவன் சமீபத்தில் வந்து நின்றனன்.

அக்காலத்திற் சனகமகாமுனிவர் பணித்தருளியபடிக்குப் பிரமனுனவன் வேதாகம விதிப்படி பாதபூசைசெய்யத்தனித்தவனாய் பொற்றட்டினிடத்தில் விநாயக மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்துத் தந்தேவியானவன் தங்கக்குடத்தில் நிரப்பி வைத்திருக்கின்ற கங்காசலத்தை யெடுத்து மெல்லமெல்ல வார்த்துவரத்தான் சுத்திசெய்து திருவொற்றாடையால் ஈரத்தைப்புலர்த்திக் களபகஸ் துரி முதலியவைகளைச் சேர்ந்திருக்கின்ற சந்தனக்குழம்பை யப்பிப் பஞ்ச தருக்களினது புதிய மலர்களைக் கொண்டருச்சித்துச் சாம்பிராணித் தூபத்தைக் ஞாட்டி கர்ப்பூராஞ்சனங் கொடுத்து, சோடசவுபசாரங்களோடும் பூசனைகளை நிறைவேற்றியவுடன் உடல் பொருள் ஆவி என்கிற முன்றையும் அநாதியிற்றாலே தமக்கு அடிமையாகவுடைய கடவுளுக்குப் பரிபக்குவராயினோர் தங்கள் போதவொழிவினிமித்தமீட்டிவைகளைச் * சமர்ப்பிக்கு முறைமைபோல விநாயகமூர்த்தியை அநாதிதொட்டு நீங்காத அச்சத்திகளைப் பிரமதேவனுனவன் மீட்டும் பழமை பாராட்டி யளிப்பவனாக் கணேசமூர்த்தியினுடைய திருக்கரங்களிற்றனது புத்திரிகளாகிய சித்தி

* உடல் பொருள் ஆவி முன்றையுஞ் சமர்ப்பித்தலாவது உடலைத்தன் நென் நயிமானித்தலின்றி யிருத்தல், பொருள்களின்மேல் பற்றலின்றி யிருத்தல் ஆவி யருவையன்றி வேறொன்றைச் சுட்டுதலின்றி யிருத்தல்,

புத்திகளின் திருக்கரங்களைச்சேர்த்துச் சுவாமீ! அடியேன் அருமையாக வளர்த்தெடுத்த இம்மங்கையரைத் தேவரீர் அங்கீகரித்து, என்னை யாட்கொள்ளவேண்டுமென்று சரசுவதிவிட்ட தெய்வதீர்த்தத்தால் தாராதத்தஞ்செய்து வணங்கினன் அவ்வாறே அத்திருக் கலியாணமகோற்சுவத்தில்வந்திருந்த நவக்கோள்கள் முதலிய சகல வுயிர்களுந் தாமாக விருந்தும் அக்கன்னியரை ஏற்றுக்கொள்ளுந் நிமித்தம் அவைகளினின்றும் வேறுகிவிற்றிருக்கின்ற கணேசமூர்த்தியானவர் அவ்விண்ணப்பத்திற்கு அருள்சுரந்து ஓர் தந்தை தன்கையிலிருக்கின்ற வெள்ளடையைச் சிறியமதலை கையிற்பந்து மீட்டும் அதைத்தன்வாயாற் கிரகித்துக் கொள்ளுமாறு போலமுன்னர் அப்பிரமன் கடைத்தேனுமாறு கடாட்சித் தருளிய அம்மங்கையரைமீட்டு மவனிடத்தினின்றும் தாம் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

இப்பாற் பிரமதேவன் தன்னிஷ்டசித்தியைப் பெற்றுக் கனித் தவனாய்ச் சில காரியகாரரைத்தூர்த்தி, வாழைக்கனி, மாங்கனி, பலாக்கனி முதலிய கனிவர்க்கங்களையும், மதூர மிகுந்த கருப்பஞ்சாறு, ஆவின்பால், தேன், சற்றண்டு முதலிய சிறந்த வஸ்துக்களையும், பொலிவாகத்தருவித்துத் தங்கப்பள்ளயங்களினும் கிண்ணங்களினு நிரப்பிக்கொண்டுவந்து கர்த்தனே! தேவரீர் இவற்றினைப்புகித்தருளி அடியேனை இரட்சிக்க வேண்டுமென்று நிவேதித்தனன். பின்னர் மங்களபேரி, முரசம், மத்தளம், டமர, குடமுழாவு தக்கை, வலம்புரிச்சங்கம், வேயங்குழல், திருச்சின்னம், பூரி, எக்காளம், துத்தாரி, சயகண்டை முதலிய பல மங்களவாத்தியங்கள் அண்டங்களதிர்த்து திசைகள் செவிபடத்தக்கதாகத் தாம் தாமென்று முழங்கவும் தேவர்கள் முனிவர்கள் கின்னார் கிம்பருடர் சித்தர் வித்தியாதார கருடர் கார்த்தருவர் முதலிய சகலசனங்களும் மனவெழுச்சியுடன் தங்க டங்கள் கரங்களைக் கொட்டிச் சயசயவென்று போற்றவும் ஏகாதசருத்திரர்-துவாதசாதித்தர்-அஷ்டதிக்குப்பாலகர் முதலிய யாவருஞ் சந்தோஷசாகரத்தின் முழ்கி இத்தினஞ்சன் மசாபல்லியராய் முத்திக்களாயினோமென்று பலவிதங்களிற் றுதித்து மங்களவாழ்த்துக்கூறவும் அத்திரி ஆங்கீரசர் கௌதமர் சமதக்கினி, பாரத்துவாசர் முதலிய ரிஷிபுங்கவர்கள் வேதாகமங்களாற் றுதித்து வாழ்த்தவும், சமுத்திரகோஷமும் அஞ்சும்படியாக ஆகாயத்தினின்று தேவதுர்த்துபிகள் கணகணவென்று சத்திக்கவுமான இவ்விதவாடம்பரங்களோடு சனகமகாமுனிவர் ஓமருண்டத்தைச் சேர்ந்து சுற்றிலும் அந்தணர்களை யிருத்தித்தருப்பைகளைப்பரப்பி,

ளையிறைத்து, மந்திரமலர்களாற் பிரணவமுதலிய பிரதம தேவதைகளை வழிபட்டு, பூரணகுடும்பம் குடவிளக்கு முதலியவைகளை யாங்காங்குவிதிப்படி தாபித்துவைத்து முத்திக்களையு மந்திரபூர்வகமாக வோமகுண்டத்திலெழுப்பி, விநாயகக்கடவுளையுஞ் சித்திபுத்திகளையும் அதனருகில் எழுந்தருளச் செய்து இருடிபுங்கவர்களும் அங்கணர் குழுஉக்களும் வேதசாகைகளைச் சொல்விச் சயித்துக்களைக்கிரமப்படி ஒமகுண்டத்திற் போட்டுவர பசுநெய்யை யூற்றி இடையிடைபிற்பொரியையும் பாலையுமிறைத்து நவக்கிரக வோம முதலிய கருமங்களை வேதாகமவிதிப்படி விநாயகப்பெருமான் முன்னிலையில் நிறைவேற்றிப் பூரணகுதியுங் கொடுத்தவுடன் அத்தீயினிடத்தெடுத்தமைக்குழம்பை மாப்பிள்ளையினுடையதிருநுதலிலிட்டுப்பின்னர் அவரைக்கொண்டு கலியாணப் பெண்களுக் கிடுவித்து நாரதமுனிவர் மும்முறை பொரியிட அவைகளை ஓமாக்கினிக் காகுதிசெய்து மற்றைச் சடங்குகளையும் வரன்முறையாக முடித்தனர். பின்னர்க் கல்யாணப் பிள்ளைக்கு மகாவிஷ்ணு தோழராக விருந்து கைலாகு கொடுத்துப் பீடத்திலிருந் தெழுப்பலும், இலக்குமிமுதலிய அறுவர்களுந் தங்கள் நாயகியராகிய சித்திபுத்திகளைத் தழுவிவெடுத்து அவர்கள் கலிட்ட விரல்களை எமது கர்த்தராகிய விநாயகப்பெருமானுடைய கலிட்டவிரல்களாற் பற்றச்செய்தார்கள். உடனே சகலருந் புடைசூழ்ந்துபோற்றி வரும்படியாகக் கணைசமுர்த்தியானவர் அத்தீக்குண்டத்தை மும்முறை வலம்வந்து வடபாரிசத்திற் சேர்ந்து கல்யாணப்பெண்களின் றிருவடிகளைத் தமது திருக்கரத்தாற் றாக்கித்துக்கி நிலத்திலிட்டு முடிவில் அம்மியின்மீது வைத்துப் பதிவிரதாசிரோன்மணியாகிய வதிஷ்டமுனிவர் பத்தினியை எதிரிலழைத்து அவள்மீது தமதுதிருக்கண் சாத்தினர்.

இவ்விதமாக அக்கினிதேவன், தவத்தர், தேவர் வேதப்பிராமணர் முதலிய யாவர் முன்னிலையினுஞ் சாட்சியாகத் திருக்கல்யாண சம்பிரமங்களினையும் கிரமமாக முடிந்தவுடன்விநாயகக்கடவுள் தமது தேவியரோடு தாய்தந்தையர் திருவடிகளில் வணங்க அத்தாய் தந்தையர் ஆசீர்வதித்து மனப்பூரிப்படைந்து நவரத்தினமயமாயிருக்கின்ற ஆதனத்திலிருத்தித் திருமாலோடுக்க, அத்திருமால் சிவபிராண வணங்கித் தேவேந்திரனெடுத்து நீட்டுகின்ற தாம்பூலாதிகளை அநந்தர்முதல் உருத்திரகண மீறையுள்ள எல்லாத் தேவர்கள்கட்கும் வரன்முறையாகக் கொடுத்து வந்தனர். அவ்வாறே

கற்பக விருட்சமும் முனிவர் முதலாயுள்ள பரிசனங்கட்கு வேண்டி வனவற்றைவரையாது கொடுத்துவந்தது. இவையன்றி அவ்வவர்களுக்குறித்துக்கேட்ட வரங்களையுஞ் சிவபெருமான் தமது பூரண கடாக்கூத்தால் அதுக்கிரகித்துப் பார்வதி தேவியோடுஞ் சென்று மற்றோரிடத்திற் றனியாக வீற்றிருந்தனர் இப்பாற் சித்திபுத்திகளிருவரும் அழகிய மணிகளிழைத்த சிவிகைகளிலேறிவர எம்மையடிமையாகவுடைய விநாயகமூர்த்தியானவர் ஈராயிர மருப்பினையேந்திய அயிரரவணமென்னும் பொருப்பில் ஆரோகணித்து அடைத்த கடலையுடைத்ததுபோல அளவற்ற வாத்தியங்கள் முழங்கவும்மடைதிருந்து விடுத்ததுபோல மங்கலவாழ்த்துக்கள் சத்திக்கவும், தேவர்கள் புட்பவருடம் பொழியவும், சந்திரவட்டக் குடைகள் ஆகாயத்தைக் கவிக்கவும், பலவிருதுக்கொடிகள் அண்டமுகட்டை நெருக்கவும், இருமருங்கினும் வரிசை வரிசையாகக் கவரிகளிரட்டவும் ஒப்பற்ற ஆலவட்டங்களை நார்புறங்களினு மசைக்கவும், கின்னரர் இடைபாடவும் அரம்பையர் நடமாடவும், மற் றும் இவைமுதலிய சகலவாடம்பரங்களோடும் நந்திதேவர் தமது வெள்ளி வேத்திரத்தால் நெருங்கியிருக்கின்ற சனங்களைவிலக்கி வரும்படியாகப் பைய பைய அயிராவணத்தை நடாத்திக்கொண்டு வீதியில் பவனிவருகின்ற சமயத்தில சில மாதர்கள் நீராஞ்சனம்-பூரணகும்பம் - மணிவிளக்கு-முனைப்பாலிகை முதலிய மங்கலப்பொருள்களையேந்தியும் சில மாதர்கள் கன்னற்றுண்டு-கதலிக்கனி-மாங்கனி-பலாக்கனி முதலிய வர்க்கங்களைவீசியும் சில மாதர்கள் புட்பம்-சந்தனம்-கதம்பம்-பனிநீர் முதலிய பரிமளத்திரவியங்களைச் சொரிந்தும், சிலமாதர்கள் வச்சிரம் வைரேரியம்-கோமேதகம்-புட்பராகம் முதலிய ரத்தினங்களை எறிந்தும் இவ்வாறு யாவரும் மிகுந்த பத்தி விசுவாசத்துடன் பற்பல சம்பிரமங்களைச் செய்து கரங்களைக் கூப்பித்தொழுது வாயார வாழ்த்தினவர்களாயிருந்தார்கள்.

அவருட் சிலதருணமங்கையர் தேவதேவோத்தமராகிய விநாயகக்கடவுளது அற்புதமாகிய ரூபலாவண்ணியங்களைநேத்திரோற்சவமாகக்கண்டு தங்கடங்கள்சரீரமெல்லாம் பூமியிற்பொருந்தச் சேவித்தமாத் திரத்தில் வேறொரு செயல்களும்ற்றவர்களாய் அளவற்ற ஆசைப்பெருக் கென்னுஞ் சமுத்திரத்தின் மூழ்கியிருந்தார்கள். அவருள் ஒருத்தி தன்மையலைச் சற்றேதணித்தெழுந்து இவ்வாடவரையொப்பவர் யாவரிருக்கின்றார்களென்று தென்றற் காற்றினு லசைகின்ற இளங்கொடியைப்போலத் துவண்டிரைப்ப, அதனைக்கேட்ட

யானதழுவ நினைத்திருக்கின்ற ஆடவர்க்கு நீ துன்ப முற நோக்கினையோவென்று கோபித்தனர். ஒருத்தி சகல ஆபரணங்களும் இந்நாயகர் திருமேனியிலணிந்ததனா லல்லவா அவைகட்கழகுண்டாகியதென்று வியக்க அதனைக்கேட்ட மற்ருருத்தி அவளையெதிர்த்துச்சீறி நீ உயிர்வாழ்தல் விரும்புவையாயின் இந்தவொப்பற்ற அழகருடைய நினைப்பையொழித்து விடக்கூடவை. முன்னரே அவரிடத்து என்மனத் தூதுபோயிருக்கின்றதென்றனர். ஒருத்தி தன்முகத்தைநோக்கி நிமிர்ந்திருக்கின்ற கொங்கைகளைப் பார்த்து ஒ தனங்களே ! இச்சித்திபுத்திகள் தங்கள் முகத்தைநோக்கியிருக்கின்ற கொங்கைகளைவிநாயகமூர்த்தியாற் றழுவும்படி அரியதவத்தைச்செய்தார்கள். அத்தனங்களைப்போல நீங்களும் என்முகத்தை நோக்குவதிலென்னபயன்? முற்பிறப்பில் அவரைக் கூடுமாறு நற்றவஞ் செய்திலோமேயென்று ஏக்கமுற்றாரைத்தனர். ஒருத்தி விநாயகக் கடவுண்மீதுகொண்ட பெருங்காதலால் தானேக்குமிடமெல்லாம் அவரைப்போல உருவெளித் தோற்றமுண்டாகக்கண்டு இவ்வயிராவணத்தில் வருகின்ற கட்டழகர் ஒருவரோ பலரோ வென்று ஐயமுற்றுத் தன்கலையோர்வதையு மதியாதவளாகி நின்றனர்.

இவ்வாறு ஆங்காங்கு காழமுற்று வருந்துகின்ற மங்கையர் டத்துள் விநாயகமூர்த்தியைக் கைகருவித்துத் தொழுகின்றவருடைய கரங்களுக்கொழுமுகொம்பற்ற கொடி போலத் தாழ்ந்துவணங்கியிலவும் எழுத வில்லாதவர்களுடைய நிதம்பங்களுமே தத்தம்வளைகளோடு கலைகளோடு நிறைந்து விளங்கியிருந்தன. அன்றி, மற்றையர் கரங்களும், நிதம்பங்களும், அவ்வளைகள் சேர்ந்தனவாகவும், கலைகள் வீழ்ந்தனவாகவுமிருந்தன. சிலமங்கையர் கைகளி லணிந்திருக்கின்ற வளைகளெல்லாம் விநாயகப் பெருமானுடைய மார்பைப் புல்லாதகைகளில் நாமிருப்பதனாலென்னபலன் என்னபயனென்று நழுவிவீழ்ந்தன. சில மங்கையர் முடித்திருக்கின்ற கூந்தல்களெல்லாம் அவர்கள் உள்ளநெகிழ்ச்சியை அக்கணைசூர்த்திக் கறிவிப்பது போல அவிழ்ந்து சோர்ந்தன. சில கோதையர் ஆனந்தக்கூத்தாடினார்கள் சிலபேதையர் நயந்தெரிந்து பாடினார்கள். சில அரிவையர் குறிஞ்சிமுதலிய பண்களைப்பாடினார்கள். சில தெரிவையர் பாவனையிற்கலந்துடினார்கள். இவ்வாறுபேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம், பெண் என்னும் எழுவகைப்பரு

வங்களைப் பெற்றிருக்கின்ற * ஸ்திரீசாதிகளெல்லாம் தெருக்களில் நிறைந்து நின்று காதல் கொள்ளத்தக்கதாக என்னையாட்கொள்பவராகிய விநாயகமூர்த்தியானவர் அலங்கரித்திருக்கிற வீதிகளை வலமாகவந்து, மீட்டும் அரண்மனையிற் பிரவேசித்தனர். அத்தருணத்திற் காமதேனு, சிந்தாமணி, பஞ்சதரு, சங்கநிதி, பதுமநிதி என்னும் இவைகள் வேறுவேறுருவங்கொண்டு வந்தவர்கட் கெல்லாம் பெருமைபெற்ற பலதிரவியங்களை அவ்வவாகள்வெறுக்கும்படியாக மழைபோற் சொரிந்தன.

இவ்வண்ணம் திருக்கல்யாண சம்பிரமங்கண்முழுவதும் நிறைவேறிப் பின்னர்த் தேவர்கள்-முனிவர்கள்-திக்குப்பாலகர் - கணநாதர்கள்-பூமண்டலவாசிகள்-பாதலவாசிகள் முதலிய மந்தைய தீபாந்தரங்களிலிருந்து வந்தவர்கள் யாவருஞ் சிவபெருமான் பார்வதி தேவியாரோடும் வீற்றிருக்கின்ற சபையைச்சேர்ந்து தீர்க்கதண்டஞ் செய்து விடைபெற்று தம்பதி சமேதராயெழுந்தருளி யிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியைக்கண்டு பலமுறை துதித்து அடியற்றமரம்போலவீழ்ந்து நமஸ்காரஞ்செய்து அவரது திருவருளைப்பெற்றுத் தங்கடங்கள் பதவிகளிற் சேர்த்தனர். இப்பாற் சிவபெருமான் தம்மோடு வந்த கந்தவேள்முதலிய காரணர்களெல்லாம் புடைசூழ்ந்து வரும் படியாகச் சித்திபுத்தி மணாராகிய கணேசமூர்த்தியை யழைத்துக் கொண்டு பார்வதி தேவியாரோடுங் கைலைக்கெழுந்தருளித் தமது பஞ்சகிருத்தியங்களை நடாத்தியிருந்தனர். விநாயகக் கடவுளுந் தமது உலகத்திற்சென்று எமதன்னையராகிய சித்திபுத்திகளோடுங் கலந்து சகலபோகங்களையும் அனுபவித்திருந்தனர்.

திருமணப்படலம் முற்றிற்று

* அவர்க்கு முறையே வயதெல்லையாவது ஐந்துமுதல் ஏழாவும்பேதை. எட்டுமுதல் பதினென்றாவும் பெதும்பை, பன்னிரண்டுமுதல் பதினென்றாவும் மங்கை, பதினெருமுதல் பத்தொன்பதாவும் மடத்தை. இருபதுமுதல் இருபத்தைந்தாவும் அரிவை. இருபத்தாறு முதல் மூப்பத்தொன்றாவும் நெரிவை. மூப்பத்திரண்டுமுதல் நாற்பதாவும் பேரினம், பெண்.

விண்டு சடாக்கம் அநுட்டித்த படலம்.

சித்தி புத்திக டிருமணஞ் செப்பினும் வியதா
பைத்த பன்னகப் பள்ளியான் கணேசனைப் பரவி
மெத்து வண்டிறன் மதுகயி டவருயிர் வீதத
வத்திறத் தினைக்கே னெனவறை குவன்மலரோன்.

சௌநகாதி முனிவர்களே ! எமதுசற்குரு மூர்த்திகளாகிய வியாதர்க்குப் பிரமதேவர் கூறியபடி விராயகமூர்த்தி சித்திபுத்திகளைத் திருமணஞ்செய்த சிறப்புகளைச் சொன்னோம். இப்பால் அவ் விராயகமூர்த்தியை விண்டு உபாசித்தவரலாற்றினையுஞ்சொல்வோங்கேட்பீராக முன்னொருகாலத்தில் மகாவிஷ்ணு வானவர் திருப்பாற்கடலிற் சேஷசயனத்தின்மீது நித்திரை செய்துக்கொண்டிருக்கையில் அவர் செவிகளினின்றும் மிக்க வலிமைபொருந்திய மதுகைடவர் என்னும் இரண்டசுரர்கள் நெருப்பைச்சொரிகின்ற விழிகளும், இடியையொததுச் சத்திக்கின்ற குரல்களும், யாவருங்கண்டஞ்சத்தக்க உருவங்களும், பிறைபோலவளைந்திருக்கின்ற கோரப்பற்களும், சுருட்டிவிட்டிருக்கின்ற முகமயிரும், சிவந்திருக்கின்ற முடியிரும் உடையவர்களாய்த் தேவர்களெல்லாந் துன்புறும்படியாக உற்பவித்து, அம் மகா விஷ்ணுவையு மதியாது அரியதவங்களைச் சேய்திருக்கின்றமுனிவர்கள் பெரியோர்கள் முதலானவர்களை நிர்த்தித்து வேதாகமவொழுக்கங்கள் சிறிதுமின்றிப் பூலோகசுதன்னோரையெல்லாம் வதைசெய்து பின்னர்த் தெய்வலோகத்தையும் அதஞ்செய்யக்கருதிப் பிரமதேவனைப் பிடிக்கச்சென்றார்கள். அதற்குப் பிரமதேவன் அஞ்சித்தன்னுருவத்தை அவ்வசுராக்குத்தோற்றி வொட்டாமல் மறைத்துக் கொண்டு கணேசமூர்த்தியை மனதிறியானித்து அவர் திருவருளையே துணையாகப்பெற்று இதனை யோசிக்கலாயினான்.

கறுத்த கடல்போன்ற நிறத்தினை யுடைய இவ்வசுரரை மேக வண்ணராகிய மகாவிஷ்ணு அழிக்கவேண்முவதே யன்றி மற்றொருவரால் ஆகாதென்று நிச்சயித்து உடனே விரைந்து சென்று திருப்பாற்கடலையடுத்தனன். அங்கு அத்திருமாலானவர் சேஷசய

விண்டு—வியாபக முடையவர்—விஷ்ணு என்னும் வடமொழித்திரிபு விட்டுணு எனவும் வரும். சடாக்கம்—ஆறெழுத்த, சடாசுரம் என்னும் வடமொழித்திரிபு.

னத்தின்மீது கண்படுத்திருப்பக் கண்டு யாவராயினும் நித்திரை செய்யுங்காலத்தில் அந்நித்திரையைப் பங்கப்படுத்துதல் தகாதகாரியமாக வேதாசமங்கள் சொல்லுகின்றமையால் நாமிவரை யெழுப்புதல் கூடாதென்று யோசித்து அவர்கண்படுவதற்குக் காரணமாக விருக்கின்ற நித்திராதேவியைக்கூறி, அம்மையே!

சாவித் திரியாய்ச் சந்தியாய்த் தக்கசுவா காகவ தாவாய்ப்
பாவித்திடு முத்தொழி லாகிப் பண்ணுவோராய்ப்பார்ப்பதியாய்
மேவுத் திடுத் தலையாதி வெவ்வேறான காலமா
யாவித் தயரும் பசுநாக மாகிப் பரையா மாமாயி.

இருளு யிருளு மிரவாதி யிருந்தா திகளா மறையாதி
மருவு மலகி லுயிர்கடோமும் வளர்சக்திகளும் பலவாதி
பருகு மமுத மயமாதி பாவாய் நின்றிப் பகர்வாரியார்
பொருவினா தாய்க்கினிநடியேன் புநலப்படுவதொன்றுளதால்.

என்றந்தமுறைதோத்திரஞ்செய்துநேவியே! உனக்கடியேன் செய்துகொள்வதாவன விண்ணப்பமொன்றுண்டு, அதாவது அரக்கர் அவுணர்முதலாயினோருடைய முடிகளனைத்தையும் போர்செய்துருட்டித் தேவர்களைமெல்லாங் காக்கின்றவராகியும், அன்பினர் கலியையகற்றவல்லவராகியு மிருக்கின்ற இம்மகா விஷ்ணுவானவர் நெடுநான் உனது வயத்தூராகித் தயிலும் நிருக்கின்றனராக்கால், அவர் விழித்தருளுமாறு அடியேனமீது கிருபைவைத்து நீயப்பாற் செல்வவேண்டும். ஏனெனில் மதுரைடவ ரென்னும் இரண்டசுரர்கள் பூர்வசன்மத்தில் அரியதவங்களைச் செய்து என்னிடத்தி னின்றும் கொடாதவரங்களைப்பெற்று இச்சுனனத்தில் இம்மகாவிஷ்ணு வினுடைய செவிகளிலுற்பவித்து மனிதர்களுயுந்தேவர்களையும் நடுங்கி யொடுங்கத்தக்கதாக வாட்டி, பின்னர் என்னையும் பிடிக்க வந்தார்கள் அதற்கஞ்சியான் இங்குவரலாயினேன். அப்பொல்லாப்பா வியர் இம்மாயனாலொழியவேண்டுமேதேயன்றி மற்றையரால் ஒழிப வரன்று. ஆதலால் இவ்விண்டு எழுந்தருளவும், அவ்வசுரர் மடித் துருளவும் நீயறுக்கிரஞ் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுதலும், அந்நித்திராதேவி விண்ணவை விட்டு நீங்கினள். உடனே அவரும் எழுந்தருளினர். அத்தருணத்தில் அவ்வசுரர்களாற் றுண பப்படுகின்ற தேவர்களுமுதலாயினோர் ஒருமிக்கத் துதித்துத் தங்க ளிடும்பைகளைக்கூறி முறையிட்டார்கள். அவை யனைத்தையும் விண்மொனவர்கேட்டுப் பிரமனைப்பார்த்து, பிரமனே! நீங்கள் இங்

சூவந்தகாரிய மெற்றினுக்கென்று வினவப்பிரமன் சொல்லுவான். அனந்தசயன்! வஞ்சகத்திற் சிறந்த மதுகைடவரென்னு மிரண்டசு ரர்கள் தேவரீர் செவியழுக்கினின்றும் தோன்றி யாவரையும் அதஞ் செய்கின்றார்கள். அப்பாதகர்கட்குத் தாய்தந்தைதேவரீரென்றுபிற ர்கள் பேசாதவண்ணம் அவர்களை மடித்து எங்களைக் காத்தருள வேண்டி இங்குவந்தோமென்றுவிண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டனன்.

இப்பால் அத்திருமாலானவர் விடததிற்கொப்பாகிய அவ்வசு ரர்கள்செய்யு மாயைக ளனைத்தையுங்கேட்டு யோசித்துப் பிரமனாதி யரைப்பார்த்து அஞ்சவேண்டாமென்றுதிடஞ்சொல்லித் துன்னெ ன்றெழுந்து, பற்பல ஆயுதங்களை யேந்தி ஊழிக்காலத்திற் சலப்பிர ளயத்தினால் எழுகின்ற பேரொலியைப்போலச் சங்கநாதஞ்செய்தார் அவ்வோசையை மதுகைடவர்கள் கேட்டு உடனே ஈறிவந்து ஒரும லைக்கெதிரில் இரண்டு மலைகள்வந்து நின்புதுபோல ஆர்ப்பரித்துநின் று, விண்டுவே! எங்கள் தோள்களிற் நினைவெடுக்கின்றதால் விரை வில்வந்து யுத்தஞ்செய்யக்கடவையென்று அறைகூவினார்கள். அத ற்குத் திருமாலானவர் மிகவுங் கோபங்கொண்டு அசுரர்களே! உங்கள் தோட்டினவை நாமே யடங்குகின்றோம் பயப்படவேண் டாமென்று சொன்னார். பின்னர் இருதிமத்தாரு நெருங்கிப் பூதக ணங்கள் வந்து குதிகொள்ளத்தக்கதாகப் பல பாணங்களை ஒருவர் மே லொருவர் பிரயோகித்தார்கள். மீட்டுந் திரும்பி வச்சிராயு தங்களை விட்டெறிந்தார்கள். இராசகணமீரவத்தை யொப்பவார்ப் பரித்து எதிருக்கெதிர் வேலாயுதங்களையெடுத்துவிடுத்தார்கள் பூமி யிற்றுக் கெழும்பும்படியாக வொருவரையொருவர் வலமிடமாகச் சுற்றி வானாயுதங்களைக்கொண்டுவிசினார்கள். அண்டங்களெல்லாம் வாய்விட்டு வெடிக்கும்படியாகவும், மேகங்கள் சமது கர்ப்பங்கலங் கிவிழும்படியாகவும், கடலானது கரைபுரண்டு பெருகும்படியாக வும்கர்ச்சித்து எதிருக்கெதிர்தண்டாயுதங்களைக்கொண்டு மோதினா ர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் பாசங்களை யெடுத்து விசினார்கள். கண்களி னிருந்து வடவாக்கினிக்குப் பான தீப்பொறிகள் சிதறும்படி நோ க்கிக் கோபித்து முடியை முடியினாலுந் தோளைத் தோளினாலும், மார்பை மார்பினாலுந் தொடையைத் தொடையினாலும் அடியை அ டியினாலும் கையைக் கையினாலுந்தாக்கி, ஒருவர்க்கொருவாவெற்றி தோல்வியின்றி அளவற்ற மல்யுத்தங்களைச் செய்தார்கள்.

இவ்வாறு நெடுநாள் யுத்தஞ்செய்தும்விஷ்ணுவானவர் அவ்வ ஸுரர்களை வெல்வதற்குச் சக்தியில்லாமற் தளர்ச்சி யடைந்து கந்

தர்வ வடிவங்கொண்டு மறைந்து, கைலாய பர்வதத்திற்சென்றொளி
த்துக்கொண்டு அவ்வரையில் ஓர் பூங்காவனத்திலிருந்து * சிறந்த
யாழ்நையேந்தித் தண்டு-பத்தர்-நரம்பு-முறுக்காணி கொழுவாணி
என்னும் உறுப்புகளைத் திருத்தி, பண்ணல்-பரிவட்டினை-ஆராய்த
ல்-தைவரல்-செலவு-கையூழ்-விளையாட்டு-குறும்போக்கு என்னும்
† எண்வகைக் கலைத்தொழில்களையுஞ் செய்து, வார்தல்-வடித்தல்-
உந்தல்-உறழ்தல்-உருட்டல்-தெருட்டல் - எள்ளல்-பட்டடை என்
னும் எண்வகை இசைக்கரணங்களைக் கொண்டு, கண்ணிமைத்தல்
கண்டந்தடித்தல்-கொடிரசைத்தல்-வாயங்காத்தல்-எயிறுகாட்டல்-
வயிறுகுழியவாங்கல்-அழுமுகங்காட்டல்-தலைமுக்கல்முதலியஉடற்
குற்றங்களும், வெடிகுரல்-கீழோசை-காகுளி முதலிய யாழ்க்குற்ற
ங்களும், துள்ளல்-பெருமூச்சுவிடல் முதலிய பாடற் குற்றங்களும்,
இல்லாது எழுதப்பட்ட சித்திரம்போலவிருந்து பைரவி-தேவக்கிரி
யை-மேகவிஞ்சி-குறிஞ்சி-பூபாளம்-வேளாவளி-மலகரி-பெளளி-சீ
ராகம்-இந்தோளம்-பல்லதி-சாவேரி-படமஞ்சரி-தேசி - இலலிதை-
தோடி-வசந்தம்-இராமக்கிரியை-வராளி-கைசிகம்-மாளவி - நாராய
ணி-குண்டக்கிரியை-கூர்ச்சரி - பங்காளம் - தந்நியாசி - காம்போதி
கௌளி-நாட்டை-தேசாக்ஷரி-காந்தாரி-சாரங்கம் என்கின்றமூப்பத்
திரண்டு இராகங்களால் இசையோசை, செய்யுளோசை வழுலாமல்
வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். அவ்வோசையானது சாமவேதப்

* சிறந்த யாழென்றது பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங், கொட்
டியாழென்னும் இந்நான்கின்பேரியாழெனப்பெற்றும். இவற்றன் பேரியாழிற்கு
நரம்பு இருபத்தொன்ற, மகரயாழிற்கு நரம்பு பதினேழு சகோடயாழிற்கு
நரம்பு பதினாறு, செங்கோட்டியாழிற்கு நரம்பு ஏழு அதனை “ஒன்று மிருபது
மோரேழ் மேற்பத்துடனே நின்ற பதினேறேழு கேடுக்காற்குன்றாத, கால்வகை
யாழிற்கு நன்னரம்பு சொன்னுறையே-மேல்வகை தாலோர்விதி” என்றார்
இசைநூலாற் கூறியதனுறிக.

† பண்ண லென்பது பாடலினைத்த பண்ணுஞ்ரு இணை கிளை, பகை நட
பாண நரம்புகள் பெயருந்தன்மை மாத்திரைகள் அறிந்தகட்டுதல், பரிவட்ட
னை யென்பது அக்கட்டப்பட்ட நாமபை அகவிரலாலும் புறவிரலாலும் அநு
கரணஞ்செய்த தடவிப்பார்த்தல், ஆராய்த்தலென்பது ஆரோகண அவரோ
கண வகையால் இசையத்தெரிதல் தைவரலென்பது அது சுருதி ஏற்றதல்,
செலவென்பது ஆளத்தியிலே நிரம்பப்படுதல், கையூழென்பது பாட லினைக்க
ப்பட்டவண்ணத்திலே சந்தத்தைவிடுதல், விளையாட்டு என்பது வண்ணத்திற்
செய்யப்பட்ட பாடலெல்லாம் இன்பம் பிறக்கப்படுதல், குறும்போக்கென்பது
குடகச்செலவுத் துள்ளற்செலவும் பாடுதல்.

பிரியராகிய சிவபெருமான் திருச்செவிகளிலேறலும் பிருட்டதந்தன்
நிகம்பனென்கின்ற பூதகணத் தலைவனைக்கூவி, நமது பர்வதச்சார
லில் யாழ்வாசிக்கின்றவன் திருமாலாகும், நீங்களவனிடத்திற்சென்
று இங்ஙன மழைத்துவரக் கடவீர்களென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி
னர். அவ்வாறே அவர்கள்சென்று விண்டுவைக்கண்டு திரிபுரதகன
ராகிய சிவபிரான் உம்மை யழைத்துவரக் கட்டளையிட்டனரென்று
சொல்ல, அதனைப் பெருமகிழ்ச்சியுடன் கேட்டு முதல்வாயிலிற்ற
மதாணையைச் செலுத்தி வீற்றிருக்கின்ற நந்திதேவரைப் பணிந்து
விடைபெற்றுக் கர்த்தன் சந்திதானத்தை யடைந்து, பரமகருணை
தியாகிய உமரபதி சமுகத்தில் நின்று தீர்க்கதண்டனசெய்து, அவர்
கடைக்கண்ணைக்கம் பெற்றவராய் ஒரு பாரிசத்திலிருந்து தமது
கையிலிருக்கின்ற யாழ்நையெடுத்து அதிற் கட்டுண்ட நரம்புகளைத்
தடவி இசையாகிய வழுதத்தை நிறைத்து எல்லா உயிர்களும்ஆன
ந்தவாரியிற் திறைத்து உய்யும்படியாக மீளவும் வாசிப்பாராயினார்.

பிள்ளை மதியணிந்த பெம்மான் நிருவடியை

யுள்ள மவர்கட் குறாத பொருளுண்டே

மெள்ள நறுநெய் விழைந்து விளக்குந் துங்

கள்ள வெலியுங் கடலுலகங் காத்ததே.

(க)

ஆத்தி யணிந்த வமலன் நிருவடியை

யேத்து பவர்கட் கிசையாப் பொருளுண்டே

சாத்திய வில்வந் தனக்குத்தளர்முகவு

மூத்த வறிவின்குசு குந்தனையதே.

(உ)

(க) பெம்மான்-பெருமான் என்பதன் மருஉ. உண்டே—உண்டோ (இவ்
லையென்றபடி) விளக்குந்தும்—தீபத்தைத் தூண்டும். கள்ளவெலி கடலுலகங்
காத்ததைப் பதினெண் புராணங்களுளொன்றாய் கூடும் மகாபுராணத்திலீழ்வ
லி மூவடி மண்ணளித்த வந்தியாயத்திற் காண்க.

(உ) முசு—வண்டு. அதுமுசுருந்தனாய் அரசாண்டதாவது, திருக்கைலாச
மலையின்கண்ணுள்ள சோலையிலே, சிவபிரானுந் தேவியுமாக வீற்றிருந்தருளும்
போது, வண்டுக் கூட்டங்கள் வில்வமரங்களிற் சேர்ந்திசை பாடிநிற்க, அவற்
றாள் ஓர் வண்டு வில்வவிலைகள் பலவற்றை, அன்புடனருச்சிப்பார்போல அவர்
கள் திருமேனியிற் றார்த்தது அதுகண்ட சுந்தரியாகிய பிராட்டியார் பொரு
ராய்ச்சிறிது முனிவுசெய்ய வுன்னும்போது, பெருமானார் அறிந்துநகங்காய்? அந்
தவண்டு கம்மை வழிபடச்செய்ததன்றி வேறென்றன்று. ஆகலிற் சினமுற்ற்க
ளனத் திருவாய்மலர்ந்தருளும், அம்பிகையது தணிந்தாராய் அருள்புரிதலும்

பேயினத் தோடாடும் பெருமான் றிருவடிபைக்
காயமுறத் தாழ்வோர்கள் காணப் பொருளுண்டே
வாயிழையாற் கோயில் வருத்த சிலம்பியு மோர்
துயருவச் சோழனுய்த் தொல்லுலகம் காத்ததே. (௩)

இவ்வாறு கர்த்தன் பெருமைகளைப்பாடி யாழ் வாசித்தலுஞ் சிவபெருமான் அவ்விண்மலைநோக்கி, நீ இங்கு வந்த காரியம் யாதென்று வினவத் திருமாலானவர் மனமகிழ்ந்து இதனைச் சொல்லுவார். சர்வபரிபூரணராகிய கர்த்தவ்விபரே! அடியேன் செவிகளினின்றும் இரண்டு தானவர்க ளுற்பவித்து என்னைத் தந்தை யென்று சற்றுங் கருதாது யுத்தஞ்செய்வாராயினர் அவர்களோடு அளவற்ற காலம் யுத்தஞ்செய்தும் யானவர்களை வெல்லமாட்டாது இளைத்து என்னுருவைக் கர்த்து இங்ஙனமோடிவந்து தேவரீரது சரணாவிர்தங்களை யடுத்தேன். இனி அவர்களைச் சங்கரிக்கும்படியான வலியினைத்தந்து அடியேனை யாதரிக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். சிவபெருமான் அவ்விண்மலை நோக்கிக் கருட கேதனனே! அவ்வவுணர்களுடனே நீ யுத்தத்திற்குச் சென்றபோது விக்கினே கவரசைப் பூசனை செய்யாமற் சென்றனை யாதலால் உனக்கபசயம்

ஐயனும் அம்முசுவின் அகவிருளகற்றி மெய்யுணர் வுதவ வண்டுவந்து இவர்களைத்தாழ்த்து அம்மைபேயப்பா! பொய்யடியனேன் பிழையை பொறுத்தருள வேண்டுமென்று குறையீர்க்க வவர் திருநோக்கஞ்செய்து, நீ வில்வலியையால் அச்சித்தமையால் மது குலத்திற்பிறந்து உலகமுழுதையும் ஒரு குடையிலாளுகவென்றனர். அதற்கு வண்டு எம் ஐயரே? அரசசெல்வமாயினும் பொய்ப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையிற் புகுந்து வருந்தல் அடியேற்கு நன்றன்றே செல்வ வலையிற் பட்டித் தேவரீரை மறந்து சிறுமையுற்றலேவேனெ யென்ன, நீ பின் நம்மிடம் வருதியென்று அருள்புரிந்து விடைகொடுத்தனர். வண்டு கருவூரிலே அரிச்சந்திரமகாராஜன், வழித்தோன்றலாய்ப் பிறந்து முசுருந்தனென்னும் பெயருடன் புலனமுழுவதையும் பொதுவறப் புரந்து, வேண்டிய போகமுற்றிப் பின்னாப் பொருவிலின்பமுத்தியிற் புக்கது என்க. அதனை “ஆராரூமுழியு மாக்கயிழந்தம்-வாரிசுருங்கியும் வாய்மையிறுத்தித்- தாரணி யாளரிச் சந்திர நென்போரோர்மரு மானென வேயுதித்தன்றே மாமுகமேமுக மற்றனவெல்லாம் - காம ரிலேந்தரு காட்சியதாகிக் கோமுறை சேர்முக ருத்த நெணுவொர் - காமவியற் பெயர் நண்ணிய தன்றே. ஆய வழிப்படு மம்முசுருத்தன் - றாய பொலன்முடி தொன்முறைகுடி - மாயியிருஞால வனாகம துன்ன தேயமெலாமொர் செகிற் கொடு காத்தான், எனவரும் கந்தபுராணத் திருச்செய்யுளா னுணர்ச்சு.

(௩) சிலந்தி சோழனு யதனைச் சோளத்திப் புராணத்தாற் நெளிக்,

வரலாயிற்று. இவியேனும் அவ்விரயக மூர்த்தியைவழிப்பட்டுப் பின் னர்ச் சத்துருக்களைக்கொன்று வெற்றியுடன் வாழக்கடவை, அன் றியும் அவ்விரயகக் கடவுளை யனுட்டிக்கும்படியான மந்திரங்கள் பலவாக விருக்கின்றன அவைகளில் உனக்கேற்ற மந்திரமொன் றுண்டு. அஃது சடாக்கர மந்திரமாகும். அம்மந்திரத்தை யுனக்கு உபதேசிக்கின்றோம். நீ ஸ்நானஞ்செய்து விராவில் வருதியென்று கட்டளையிட்டு அவ்வாறே ஸ்நானஞ்செய்து வந்தவுடன் ஆகமவிதி யோடு தீட்சைசெய்து வக்கிரதுண்ட மூர்த்திக்கு உவப்புண்டத்தக் கசடாக்கர மந்திரத்தை உபதேசித்து, அதை யனுட்டிக்கு முறை மையினையுந் திருவாய் மலர்ந்தருளிஞர் அப்பால் விண்மொனவர் அவ்வருளைச் சிரமேற்கொண்டு அட்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, வி டைபெற்றுப் பூவுலகத்தின்கண் வந்து ஓர் தடாநத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து திருவெண்ணீறு தரித்து மந்திரசலம் புரோட்சித்துப் பூயி யைச் சத்திசெய்து புலித்தோ லாசனத்தின்மீது வெள்ளை வஸ்திர மிட்டு வடகிழக்காகிய ஈசான்னிய முகமாயிருந்து யானையை நிலம றிந்து செலுத்து * ஆதோரணன்போல இத்திரியங்களை அறிவினவ ழிச் செலுத்தி, சிரசாதிபாதம் வரையில் அம்முதல் கூடம் ஈறாயுள்ள ஐம்பத்தோரக் கரங்களை விதிப்படி பகர்நியாசஞ்செய்து அவ்வக்கர ங்களில் வம்முதலாயுள்ள நான் கக்கரங்களை மூலாதாரத்திலும், பம் முதலாயுள்ள ஆறக்கரங்களைச் சுவாதிட்டானத்திலும், டம்முதலா யுள்ள பத்தக்கரங்களை மணிபூரகத்திலும், கம்முதலாயுள்ள பன்னிர ண்டக்கரங்களை அநாகதத்திலும், அம்முதலாயுள்ள பதினாறுயிர் அக்கரங்களை விசுத்தியிலும் ஹ-ள-கூ-வென்னும் இம்மூன்றக்கரங் களை ஆக்கினையிலுமாக ஆறுதாரத்திலும் அந்தர் நியாசஞ்செய்து ஆத்மசுத்தி-பூதசுத்தி-திரவியசுத்தி-மந்திரசுத்தி-இலிங்கசுத்தி என் கின்ற பஞ்சசுத்திகளையும் செய்து மூலமந்திரத்தைச்செபித்து பிரா ணையாமத்திலிருந்து ஆவாகனம், ஆஸ்தானம், சந்திதானம், சந்தி ரோதனம், சுகளீகரணம், பரீமீகரணம், அவகுண்டனம், தேனு, யோனி, முந்திகரணம் என்கின்ற திக்குபந்தனாதி மந்திரகிரியா பாவ னைகளைக்கொண்டு விரயகமூர்த்தியைக் குறைவில்லாமற் பூசித்து சடாக்கரமந்திரத்தை முறைப்படி நூறுவருடம் வரையிற் நியானி த்து வந்தார். அப்பால் வக்கிரதுண்ட மூர்த்திக்கு அருள்சுரந்து அத்திருமாலுக் கெதிரிற் பிரத்தியட்சமாகிக் தரிசனத் தந்தார்.

* ஆதோரணம்—யானைப்பாகன், அவற்றிற்குமுறையே இடம்-குதம்-கு ய்யம்-நாயி-மார்பு-அடிநா-நெற்றி-நடு-என்பனவாம்.

உடனே விஷ்ணுவானவரொழுந்து காழ்ந்து இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் குவித்துப் பலமுறை வேதாசுமங்களாற் றுதித்துத் தொழுது நிற்சு, விநாயக்கடவுளரை நோக்கிக் கேசவனே ! நிர்மல மூர்த்தி யாகிய சிவபெருமானாவர் நம்மைப்பூசைசெய்ய உனக்கதுக்கிரகிக்கு முன்னரே நீ சுதாவிற்செய்து அப்போர்முகத்திற் சென்றிருப்பையாயின், இவ்வாறு சத்துருக்களாற் றோல்வி யடையமாட்டாயல்லவா? ஆயினும் இப்போதுனக்கு என்னவேண்டுவது கேள். அதனைத் தருகிறோமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அதைக்கேட்ட திருமாலானவர் மிக்க ஆனந்தக்களிப்பின் மூழ்கினவராய் மீளவும்பணிந்தெழுந்து கைகட்டி வாய்புதைத்துக் கிருபாமூர்த்தியே ! கற்பகவிருட்சத்தை யடைந்தோரை வறுமைவற் தணுகவல்லதோ? என் தந்தையாகிய தேவரீரை என் திருவிழிகளுங் குளிரக்கண்டு தரிசிக்கப் பெற்றபின்பும் ஓர்குறை வுண்டாகுமோ? அடியேன் செய்துக் கொள்ளத்தக்க ஒரு விண்ணப்பமிருக்கின்றது. அதாவது யான் நித்திரையிலிருக்குமளவில் என் செவிகளினின்றும் இரண்டசுரர்கள் சகலபுவனங்களுங் கலங்கி நடுங்கத்தக்கதாக வற்பவித்தனர். அவர்களைக் கொல்லும்படியான வலியை அடியேற்குத் தந்தருளவேண்டும் அப்பாதகர்களே யன்றி மற்றெவ்வகைப்பட்ட துஷ்டர்களாயினும் அவர்களெல்லாம் என்கையி லழியத்தக்க வரமுங்கொடுத்தருளவேண்டும் தேவரீர் திருவடிகளை யெக்காலத்துங் கைவிடாது பத்தியையு மளிக்கவேண்டும். அடியேன் தெரியாமற் செய்யுங் குற்றங்களை யெல்லாங் குணமாகக்கொண்டு பொறுத்திரட்சிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தவுடன் அவ்வாறே விநாயகக் கடவுளனுக்கிரகஞ் செய்து நாரணனே ! சத்துருக்களை வெல்லும்படியான வலியும் யாவராலு மதிக்கத்தக்க புசடும், நீனைத்த வண்ணம் நிறைவேற்றத்தக்க சத்தியும், உனக்குக் குறைவில்லாமற் கொடுத்தோம், உன்னை முன்னரெதிர்த்த அவ்வசுரர்கள் இப்போது வஞ்சங்கொண்டு மறைந்திருக்கின்றனர். ஆதலால் நீ நமது சடாசூர மந்திரத்தைத் தியானஞ்செய்துகொண்டு யுத்தத்திற்குச் செல்வையாயின் அவர்களுன்விழிக்கு வெளிப்படுவரென்று திருவாய்மலர்து தமது திருவுருவத்தைக் கரந்தருளினர்.

இப்பால் விஷ்ணுவானவர் பேரானந்தமடைந்து பகைவரைச் சயித்துவிட்டோ மென்னுங் களிப்பினையுடையவராய்த் தன்னையாட்கொண்டருளிய பெருங்கருணையை நினைந்து நினைந்து பலவாறு

வந்தித்துத் தரிசனந்தந்து இரட்சித்தவிடத்தில் ஒளிவீசுகின்ற பளிங்குக்கற்களினால் நான்கு கோபுரவாயில்களுள்ள ஓராலயமெழுப்பி அவ்வாலயத்திற் கண்டதியினாலாகிய விநாயகக்கடவுளைப் பிரதிட்டைசெய்து, சந்தனம்-புட்பம்-தூபம்-திபம்-நைவேத்யம்-கோசலம்-கோமயம்-பால்-தயிர்-நெய்-தேன்-வாழைப்பழம்- எலுமிச்சம்பழம்-நாரத்தம்பழம், நெல்லிப்பருப்பு செவ்விளநீர்முதலிய திரவியங்களைச் சேகரித்துச் சிறந்தபூசனைகளை நடாத்தித் தாம்கொண்ட இஷ்டத்தைச் சித்தியாக்கியபடியால், அம்முாத்திக்குச் சித்திகணபதியென்று திருநாமமிட்டு வந்தித்து வழிபாடுசெய்து ஆனந்தக்கடலின் மூழ்கியிருந்தார். அதுமுதல் அத்தலமானது சித்திகேத்திரமென்று வழங்கிவருகின்றது. பின்னர் மகாவிஷ்ணுவானவர் அச்சித்திகணபதிமுர்த்தியை மனதில் நியாணித்துக்கொண்டு அவ்விடத்தினின்று நீங்கி உருவைமறைத்து ஒளித்திருக்கின்ற மதுகைடவர்களைக் கணேச ரணுக்கிரகத்தார் கண்டுபிடித்தனர். அவ்வசுரர்கள் இவரைப்பார்த்து எதிரில்வந்து நின்று உடல்குலுங்க நகைத்து மாயவனே ! முன்னரெங்களை யெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தபோது யாங்களொரு சிறியமுட்டியை யுதவப்பெற்று ஒடிப்போயினை மீளவும் நாணமில்லாமற் நிரும்பிவந்தனை இப்போது பெரியமுட்டியைத் தருகின்றோம் வாங்கிக்கொள்ளென்று பரிசுராஞ்செய்தார்கள். அதைக்கேட்ட விணடுவானவர் கோபித்து ஏடாமுடர்களே ! பின்னேபோய் முன்னே பாய்கின்ற ஆட்டுக்கடாவைப்போலென்று சற்றுந் தெளியீர்களோ? புனிதங்குவதெல்லாம் பாய்ச்சலுக்கிடமென்று நம்பக்கடவீர்களெனச் சொல்லலும், அவ்வசுரர்கள் அதனைக்கேட்டு அக்கினியைப்போல ஆக்கிரமித் தெழுந்து கோபாவேசங்கொண்டு மாயனே ! நீ ஒருவர் துணையின்றித் தனியாயிருக்கின்றனையெய்யும், இரண்டுபேர்கள் ஒருவனுடன் போர்செய்யத் தகாதென்ற நீதியைக்கொண்டும் முன்னர் இலகுவாய் ஒடிப்போம்படிவிடுத்தோம். மீளவும் நீயே அகங்கரித்து எம்மோடெதிர்க்கவந்திருக்கின்றமையாலும், உன்னொருவனுக்கே எம்மிருவருக்குமுள்ள நான்கு தோள்க ளிருக்கின்றமையாலும் யாவருந்தோடஞ்சொல்வதற்கிடமில்லை. ஆதலால் விரைவிற் சண்டைசெய்யக் கடவையென்றெதிர்த்தார்கள். விணடுவும் அதிக வுக்கிரங்கொண்டு எதிர்த்தார்.

பின்னர் இருதிறத்தாரும் ஒன்றாகக்கலந்து ஒருவர்க்கொருவர் ஆயுதங்களைக் கொண்டு புடைத்தார்கள். வேலாயுதங்களைக்

கொண்டெறிந்தார்கள். வானாயுதங்களை யெடுத்து வீசினார்கள். நேருக்குநேர் பாசங்களை யேவிப்பிடித்தார்கள். சர்ப்பங்களைப்போன்ற அளவற்ற அம்புமாரிகளைப் எதிருக்கெதிராகநின்றுசொரிந்தார்கள். ஒருவரையொருவர் வளைத்துக் கீழேதள்ளிப் புரட்டிப் பலவகைப்பட்ட மல்யுத்தங்களைச்செய்து வீரகர்ச்சனை யிட்டார்கள். இவ்விதமாக அளவற்ற யுததங்களைச் செய்து வருகின்ற தருணத்தில் விஷ்ணுவானவர் அதிக கோபங்கொண்டு, நாம் இந்த அம்பர்களோடு நீடித்து யுத்தஞ்செய்வது மிகவுநன்று ! நன்று!! என்று மானம்வாதிக்கப்பட்டவராய்க் கடலுடைந்ததுபோலத் தமது பஞ்சசன்னியத்தை யெடுத்து முழக்கஞ்செய்து சாங்கமென்கிற வில்லினைவளைத்து, அளவற்ற திவ்வியாசர மாரிகளைத்துவி அப்பாதகர் விடுக்கின்ற பாணவருஷங்களைச் சின்னாபின்னப்படுத்திச் சிவபிரானறுக்கிரகத்தாம் பெற்ற சக்கராயுதத்தை யெடுத்து விராயக மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைத் தியானித்து, அப்பாதகர் நிற்கின்றகுறிபார்த்துப் பிரயோகித்த மாத்நிரத்திற் செங்கரும்பைத் துண்டித்தது போலப் பல துண்டங்களாக விழுந்திறந்தார்கள் * இவ்வாறு விண்ணுவானவர் அவ்வசுரர்களாயினைய யுண்ட காட்சியைத் தேவர்களெல்லாம் கண்டு மனமகழ்ச்சியடைந்து, ஆகாயத்தினின்றும் புஷ்பவருஷங்களைப்பொழிந்தார்கள். முன்னர் அந்த வசுரர்கட்காகப் பயந்து உருவத்தை மறைத்துக்கொண்டிருந்த பிரமதேவன் அந்நிக சந்தோஷங்கொண்டு விண்ணவைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாகிப் பணிந்து அவர்பெருமைகளைப் புகழ்ந்து கொண்டாடிநிற்கையில், அவ்விண்ணுவானவர் பிரமனை நோக்கிச் சொல்லுவார் அரவந்த வாசனே ! யான்முன்னர் அவ்வசுரர்களோடு நெடுநான் யுத்தஞ்செய்தும்அவர்களை வெல்லமாட்டாது பங்கப்பட்டு, என துருவத்தை மறைத்தோடிப்போய் வெள்ளியங்கிரிச் சாரலையடைந்து யாழ்வாசித்தமுன்னிலையிற் சிவபிரான் அனுக்கிரகத்தால் விராயகக் கடவுளுடைய சடாக்ஷர மந்திரத்தைப் பெற்று, பூலோகத்திற்சென்று சித்திகேத்திரமென்னுந் தலத்திலிருந்து அம்மந்திரத்தை வேதாக விதிப்படியுதுட்டித்துக் கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவருளைப்பெற்று, மீளவும் அவ்வசுரரோடு டெதிர்த்து வெற்றியடைந்தேன். ஆதலால்நீயும்

* திருமாலானவர் வீட்டுணுவென்றுஞ் சிட்டுணுவென்றும் பெயருள்ள இரண்டு வீரர்களை யுண்டாக்கியேவ, அவர்கள் கொன்றனர் என்று கூடம்புராணத்திற் கூறப்பட்டது.

அத்தலத்தை யடைந்து பூசிக்கக் கடவையெனப் பிரமதேவன் அவ்வாறேசென்று விராயகக்கடவுளைப் பேரன்போடு பூசித்துப் பலவாங்களைப் பெற்றனன். அவனையன்றிச் சிவபெருமான் உமாதேவியை கணங்கள் தேவர்கள் முதலாயினோரும் ஒவ்வொருகாலத்திற் பூசித்துப் பலவாங்களைப் பெற்றார்கள். என்று வியாசருக்குப் பிரமதேவர் சொற்றதாகச் சூதமுனிவர் நைமிசாரணிய முனிவர்க்குக் கூறினார்.

விண்டுரடாக்கர மறுட்டித்த படலம்-முற்றிற்று.

விசுவாமித்திரனை

வீ ம ன டி த் த ப ட ல ம்.

ஆறெழுத் தாழி யேந்தி யறுட்டித்த வாறு தேர்ந்தே
னீறிவி காதை யின்னு மியம்பென வியாதன் வேண்ட
வீறுயர் விச்சு வாமித் திரனைவேல் வீமன் சார்ந்து
பேறுபெற் றதனை முற்றப் பேசுவன் வாசக் கஞ்சன்.

பசுபாசஞானத்தைவிட்டுத் தத்துவஞானமாகிய பதிஞானத் தைப் பற்றும் முனிவர்களே ! விண்டு விராயக மூர்த்தியை யறுட்டித்தீமதுகைடவரைவென்ற வரலாற்றைச் சொன்னேன். இப்பால் தக்கனுபாசித்த திறத்தினைச் சொல்வோங் கேட்பிராக. சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த பூமண்டலத்திற் சகலராலும் புகழ்த்தக்கதான வயற் செழுமையுங் குடிவளப்பமுஞ் சிறந்தோங்கிய விதர்ப்பாட்டிலே தேவருலகை யளாவிய மாடமானிகைகள் கூடகோபுரங்கள்முதலிய வலங்காரங்களோடு விளங்கியிருக்கின்ற கவுண்டியமென்னும் ஓர் நகரமுண்டு அந்நகரத்தில் தவசிலனாயும், வேதமொழுக்கங்களிற்றவ ருதவனாயும், தானமாரி சொரிகின்ற கரத்தையுடையவனாகியும்வலி மிகுந்த புயங்களை யுடையவனாகியும், எக்காலத்து மாறாத தருமசிற் தையுடையவனாகியும், சிவபெருமானுடைய நுதல்விழித் தீயாலெரிந்த மன்மதனுக்குப் பதிலாகவந்த மன்மதனென்று சொல்லத்தக்க பேரழகினனாகியும், ஆயிரம் பிராமணர்களும் பத்துக்கோடிசேனைகளும் புகைசூழ்ந்துவரும்படி எங்கணுந்தனது பராக்கிரமத்தைச் செலுத்தி யுலாவுகின்ற ஞானாகியும், தாயத்தார்களும் பலதேயங்களை யாள்கின்ற வேற்றரசர்களுங் கண்டவுடன் பயந்து வணங்கத்தக்க பாதங்களை யுடையவனாகியும், தன்னை வணங்காத சத்துருக்கள்

வலியை வேரோடும் அகழ வல்ல கோபாக்கினியை யுடையவனாகியும் வீமனென்னும் இயற்பெயரினை யுடையவனாகியும் ஓராசனிருந்தனன். அவனுக்குக் கம்பி லருந்ததியை நீகர்த்துஇல்லறவொழுக்கங்களிற் றவறின்றி நடந்துவருகின்ற சாருகாசினி என்னும்ஓர்மனைவியிருந்தனள். அம்மனைவியோடு சகல செல்வங்களையு மனுபவித்துக் கொண்டு பெரியோர் சொல்கின்ற நெறிகளிற் பிழையாமற் பெருமைபொருந்திய மண்டலத்தைப் புயத்திற்சுமந்து நீதிமுறைமைப் படி அரசாட்சிசெய்து வருகின்ற காலத்தில், நெடுநாள் ஒரு புத்திரப்பேறில்லாமல் மிகுந்த பத்தியினால் பலதெய்வங்களை வழிபட்டும் வேதாக்கியோடு பலதானங்களைச் செய்தும் அளவற்ற தருமங்களை அன்போடியற்றியும், மாற்ற வேள்விகளை மனந்தளராமல் முடித்தும், இன்னும் இததன்மையான பல நல்லொழுக்கங்களைப் பூண்டித் தனது கவலை யொழியாதவனாகி மனமெவீந்து தன்மனைவியை யழைத்து, என் மனதுககினிய காதலியே ! புத்திரப் பேறில்லாதார் இவ்வுலகத்தை யரசாளினும் இம்மை மறுமைப் பயனையடையார்களாயின் நாம் வாழ்கின்ற இவ்வாழ்க்கையையும் நமக்கொரு பயனைத் தரவல்லதோ ? புத்திரப் பேறில்லார்க்கு நற்கதி கிடைக்குமென்ற சாத்திரங்களுமுண்டோ? ஐயோ! நமது கட்டமுகம் நாமடைந்திருக்கின்ற பெருஞ்சிறப்பும், நாம் நடாத்துகின்ற அரசாட்சியும், நாம் செலுத்துகின்ற பராக்கிரமமும், நாம் செய்நீருக்கின்ற னூற்பயிற்சிகளும், ஒரு புத்திரப்பேறில்லாமல் வீணிற்போகின்றதே இனியாயினும வனத்திற்சென்று பெரியோர்களை யடுத்துத் தவஞ்செய்வோமாயின் பின்னர்ப் புத்திரப்பேறு தவறாமற் கிடைக்கும் அஃதில்லாவிடினும் அப்பெரியோர்கள் அதுக்கிரகத்தாற்சுவர்க்காதி போகங்களை யனுபவிக்கும்படியான பேறேனுங்கிடைக்கும் இவையிரண்டினுள் ஒன்றேனுங் கிடைக்காமற் போவதில்லை இதுவே நாமினி நடந்துகொள்ளவேண்டிய முடிவென்று சொல்லித்தீர்மானித்து, சுகந்து, மனோரஞ்சிதனென்கிற தன்னுடைய இரண்டமைச்சர்களைப் பார்த்து, அமைச்சர்களை ! யான் பூர்வத்திற் செய்திருக்கின்ற ஊழின் பயனோ? என் மனையாள்செய்த தீவினையின்பயனோ? மற்றியாது கொண்டோ இதுகாரும் ஒருபுத்திரப் பேறில்லாமல் சகலவளங்களுங்குன்றி யிருக்கின்றோம் இனியேனும் ஓர் புதல்வனைப்பெற்று யாங்கள் கடைத்தேறுமாறு வனத்திற்குச் செல்ல நினைத்தோம் எனக்குள்ள பூமிமுதலியபொருள்களைத்தையும் நீங்களிருவருமாகப் பகுத்து யான்வருமளவுங் காத்துவரக் கடவீர்கள்

மீட்டும் வராமற்போவேனாயின் நீங்களை சுதந்தரராக ஆண்டுகொள்ளலாமென்று சொல்லித் தன்மனைவியுடன் எழுந்து பிரயாணமானான். அதனையவ்வமைச்சர்கள் கண்டு கவலையுற்றுக் கண்களில்நீர்த்தாரைகளைச் சொரிந்து மனமெலிந்து அரசன்சொல்லியஆணையைத் தடுக்கக்கூடாதவர்களாகி யிருந்தார்கள். பின்னர் அவ்வரசன் தன்மனைவியோடு வனத்திற்கென்றுவசித்திருக்கும் காலையிப்பூர்வத்திற் செய்த நல்வினைப்பயனானது அவர்களை விசுவாமித்திரமுனிவர் ஆசீர்மத்தினருகிற் கொண்டுபோய்விட்டது.

அவ்விடத்தில் வண்டுகள் இசைபாடி மொய்க்கின்ற தாமரைமுதலிய பல புட்பங்களை வாய்ந்து கண்டவர் உள்ளத்தைக்கவர்ந்து கொள்ளத்தக்க வனப்பினோடு மிகக்குளிர்ச்சிபொருந்தி யிருக்கின்ற ஒரு தடாகத்தைக் கண்டார்கள். அதில் அடுத்தவர்களை அன்போடு தழுவி என்பைக்கேட்கினும் இளையாது தந்து பல இன் சொற்களோடு நல்ல பயன்களை விளைவிக்கின்ற சான்றோரைப்போலத் தன்னையடைந்தவர்க்கு மணமுங்குளிர்ச்சியும் இளங்காற்றுத்தந்து சுகலதுன்பங்களையுமொழிக்க வல்ல நிரம்பிய சலத்தைக் கண்டார்கள். சுகலமுந்தெளிந்து மனங்குளிர்ந்து இனிய வாய்மை பெற்று நல்ல பயனைவிளைத்து அளத்தற்கரிய நன்னெறிகளையுடைய அறிஞர்களிடத்தில் யாவரும் பல வுபசாரங்களை யேற்றுச்செல்வரென்னு முதுரையின்படி தெளிந்துங்குளிர்ந்தும் இனிமையுற்றும் நல்ல பயன்களைவிளைவித்தும் அளத்தற்கரிய ஆழத்தோடிருக்கின்ற அத்தடாகத்திற் சுகலபட்சிகளுந் நீரருந்திச் செல்வதைக்கண்டார்கள் சிலமுனிவர்கள் அதிலுள்ள தாமரைகளைப்பிடுங்கி அவைகளின்கிழங்குகளைத் தங்கள் பசிதீர உண்டு மற்றமலர் முதலியவைகளைக் கரையிலெறிந் திசெல்ல “நிலையற்றோரெல்லாம் உலைவுற்றோராவார்” என்னும்பழமொழியின்படி அம்மலர்கள் சூரியவெப்பத்தால் வாடியிருப்பதைக் கண்டார்கள். சேற்கூட்டங்கள் திரண்டு அதன்கரையில் வருகின்ற வரையில் தாமுமுயிரற்றதுபோலிருந்து, பின்னர்க்கண்டவுடன்மூக்கினூற் கொத்தி மேலெழுகின்ற கொக்குகளும், சமயம்பார்த்து நீரி ன்முழுகி மேற்கொண்டு வருகின்ற நீர்க்காக்கைகள் பாவபுண்ணிய மலியாத பாதகர்ளாயினோர் தங்களுக்குக்கிடைத்த பொருளைப்பி றர்க்குதவி யுண்ணாரென்னும் பழமொழியின்படி அவைகளைத் தம் மிளங்கட்குச் சிறிதும் உதவாதுண்ணுவதைக் கண்டார்கள். அன்

றியும் அதிலுள்ள சிறுமீன்களையெல்லாம் பெருமீன்கள் வயிறுநிரம்பவுண்டு நீந்தச்சத்தியின்றிக் கரையிலொதுங்க “எனியாரை வலியார் வருத்தின வலியாரைத் தெய்வம் வருத்து” மென்னும் வாக்கியத்தின்படி அவைகளைப் பறவைகள் கொத்திமேலெழும்புவதைக் கண்டார்கள். அன்னம், சக்கரவாகம், குருகு தாரா, சிச்சிவி, வரனம்பாடி, காரை, பெருநாரை முதலான சகலபட்சிகட்கும் அடுத்தவர்களை யாதரிக்கின்ற பரமசிவத்தைப்போலத்தான் இடைவிடாது இரைகொடுத்து வரவுங்கண்டார்கள் இவ்வாறளவற்ற அற்புதங்களை யத்தடாகத்தினிடத்திற் கண்டு அப்பாற்செல்லுகையில் அதன் சமீபத்தில் ஓர் பொழிலைக்கண்டார்கள். அப்பொழிலின்கண் பகலிலே சூரியனைக் கண்டு வாட்டமுறுகின்ற குழுத மலர்போலவும் இரவீற் சந்திரனைக்கண்டு வாட்டமுறுகின்றதாமராமலர்போலவும் இல்லாமல், யாவரிடத்தும் உறவுபகையில்லாதமுனிவர்களைப்போல அச்சூரிய சந்திரர்களுடைய உறவுபகையில்லாமல் எக்காலத்தும் ஒரேசீராய் மலர்ந்திருக்கின்ற அனிச்சமலர்களைக் கண்டார்கள் கா தல்முதிர்ந்த காமுகர்களைப்போல ஆணன்றிலும் பெட்டையன்றிலும் ஒன்றோடொன்று பிரியாது சிறகோடுசிறகினைச் சேர்த்துக் கொண்டு அவ்வாறே யிரைகளையுந் தேடியுண்டு பல பூங்களைகளிற் புணர்ந்திருப்பதைக் கண்டார்கள். கட்டவிழ்ந்த மலர்களினின்றும் துளிக்கின்ற தேனைச் சாதகப்புள்ளானது மழைத்துளியெனக் கருதித் தன் வாயைத்திறந்து பருக அதனைமற்ற மலர்களின் மொய்க்கின்ற வண்டி வங்கண்டு பாரியைவிட்டுப் பரத்தையை விழுகின்ற காமுகரைப்போல அவைகளை விடுத்து அப்புள்ளினது இரண்டு கடைவாய்களினு மொழுகுகின்ற தேனைச்சுழ்ந்து பருகுவதைக்கண்டார்கள் அப்பொழிலானதுவெருத்த மண்மேட்டின்மீது வெள்ளங் கொழிக்கின்ற துறுகளைப்போலத் தேனையும் மலர்களையும் பூந்தாது க்களையுந் தளிர்களையுந் சொரிவதனால் அவைகள் தாழ்ந்த புட்டச் செடிகளையுடைய நந்தவனத்தை யொத்திருப்பக் கண்டார்கள்

இவ்வாறு அளவற்ற மாட்சிமைகளை யப்பொழிவினிடத்திற்கண்டு அப்பாற்செல்லுகையில் முனிபுங்கவர்கள் வசிக்கின்றபலஆசீர் மங்களைக் கண்டார்கள். அவ்வாச்சிரமங்களானவை திருமால்அயன் தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வசிக்கப் பெற்றிருக்கின்றமையால் மகாமேருவுக் கொப்பாகி இருக்கவும் அங்கு வசிக்கின்ற முனிவர்கள் அணிர்த்திருப்பது சடைமுடி, மரவரி, திருநீறு, உருத்திராக் கங்களாயினும் அவைகள் இரத்தினகிரீடந் தரித்த தேவர்களுவணங்

கத் தக்கனவாகவும், கற்பகமுங்கண்டு சூழத்தக்கனவாகவும் சகல வினைகளும் நீக்கத்தக்கனவாகவும், அருட்கண்களென்று சொல்லத்தக்கனவாகவு மிருப்பக் கண்டார்கள். மேலும் அம்முனிவர்கள் சதாகாலமும் வேள்வித் தீயைவளர்த்து அதன்முன்னிலையிற்றேவர்கட்கெல்லாம் அவிப்பாகந்தந்து வருவதையும், மேகமானது மாதமும்மாரிசொரிந்து இப்பூவுலகத்துள்ள உயிர்களை யாதரிக்குச்செய்கின்ற முறைமையையுங்கண்டு, இதனால்லவா திருமாலானவர் தமது காத்தற்றொழிலைக் கைவிட்டவராய்ப் பகலெல்லாம் இரவுபோலக் கருதித் திருப்பாற்கடலிற் இடைவிடாது கண்டியில்வதானொன்றும், சிவபெருமான் பலதிருவிளையாட்களை நடாத்திவருவதும், திருமால் கண்ணுறங்குவதும், பிரமன் வேதங்களை யோதுவதும், இந்திரன் அவுணருயிரைத்தாக்கப் போர்க்குச்செல்வதும், சந்திராதித்தர்கள் ஆகாயமார்க்கத்திற் றிரிவதும், இம்முனிவர்கள் தருகின்ற அவிப்பாகங்களை நாடோறும் மேற்றுவரும் ஆதரவைக்கொண்டல்லவாவென்று அதிசயித்தார்கள். பின்னும் அம்முனிவர்கள் வசிக்கு மிடங்கடோறும் ஒருபக்கம் யாகத்திற்குரிய பசுக்களும், ஒருபுடைபால் கறந்துவிடிகின்ற பசுக்களும், ஒருபால் யாகம்முடிந்தவுடன் தானஞ்செய்ய விட்டிருக்கின்ற பசுக்களும் ஒருபுறங் கன்னியர் வதுவைக்குங்கட்டிவைத்திருக்கின்ற பசுக்களுமாகச் சூழ்ந்திருப்பக் கண்டார்கள். அங்கிருக்கின்ற தடாகங்களிலுள்ள நீலோற்பலமலரும், சகத்திர தளத்தோடுங்கூடி விரிந்திருக்கிற தாமரைமலரும், யாம்முன்னர்க்காமன் கைக்குக் கணையாக விருந்ததனால்லவா அக்காமன் பரமசிவத்தினது நெற்றிக்கண்ணினு லெரிந்தபோது அவனோடு யாமும் அவ்வெரிக்கிரையாயினோம். இனிஅவ்வாறுசொல்லாமல் அடுத்தோர்க்கிடமே செய்பவராகிய இம்முனிவரிடத்திருந்தால்நம்மை யப்பரமசிவத்திற் குவப்புண்டாக, அவர்திருவடிகளில் அருச்சிப்பார்களைன்றடைந்து தவஞ்செய்வதுபோலிருக்கக் கண்டார்கள், அங்கிருக்கின்ற கொடி-செடி விருட்ச முதலியவைகளெல்லாம் முனிவர்களுக்குக் கிழங்கு கனி-காய்-மது-மலர்-தளிர் - இலை சமித்து என்கின்ற பொருள்களை நாடோறும் வழங்கி அவர்கட்கு உவப்பைத் தருகின்ற குற்றமற்றபெருந்தவத்தினால் அவைகளைச்சிறிது மெலிவின்றிச் சதாகாலமும் தங்களைகளோடு நிறைந்துதழைத்திருப்பதைக்கண்டார்கள். முன்னர்ப்பாற்கடலிலுண்டாகிய அமுதத்தையுஞ் சிவபெருமானார் புசித்திருக்கின்ற தேவர்கட்கும் அம்முனிவராமற்றருகின்ற அவியமுதத்தையும் அவரே கொடுப்பி னல்லா

மல் யாவற்கொடுப்பார்கள். ஆனால் அவர்வடிவாயிருக்கின்ற அக்கினியானது அம்முனிவர்கள் கொடுக்க வாங்கித் தானும்புகித்து அத் தேவர்கட்கும் வழங்கி வருவதையுங்கண்டார்கள், மேலும் தங்களுடல் வருந்தச்செய்கின்ற தவத்தினாலும், வேள்வியினாலும், சகலவுலகங்களும்ழியாமற் காத்துவந்த அம்முனிவர்கள் மலபாகங்களையொழித்து முத்தியிற் சேர்ந்து வாழ்வதையன்றி ஒன்றுக்கொன்றுதொந்தப்பட்டு மயங்குகின்றதேவர்கட்குதியையடையச் சற்றுங்கருதாதவர்களாயிருப்பதையுங் கண்டார்கள்.

இத்தன்மையாகிய மேலான சிறப்புகள் வாய்ந்த முனிவர்களை யும், அம்முனிவர்கள் வசித்திருக்கின்ற ஆசீர்மங்களையும் விமராசனும் அவன் மனைவியாகிய சாருகாசினியுங் கண்டு மெதுஅரண்மனையும் இவ்வாசீர்மங்கட்கு நிகரல்லவென்று சந்தோஷித்து அப்பாற் செல்லுகையில், சகலமுனிபுங்கவர்களும் புடைசூழ்ந்து வணங்கும் படியாகப் பிரமதேவனே தடாகத்திலிருக்கின்ற புண்டரீக வாதனத்தை விடுத்துவனத்திலிருக்கின்ற புலியாதனத்திற் றங்கியிருப்பது போல வேங்கைத் தோலாசனத்தின்மீது வீற்றிருந்து வேதாகமப் பொருளைவிரித்துரைக்கின்ற விசுவாமித்திர முனிவரைக்கண்டுஅட்டாங்கமாக வணங்கினார்கள் அவர்களை யம்முனிவர் தழுவி உங்கட்குப் புத்திரனுண்டாகக் கடவதென்றாசீர்வதித்துத் தமது கழுங்களைக் கொண்டெழுப்ப உடனே இருவருமெழுந்து கைகூப்பிநின்றார்கள் பின்னர் அவ் விசுவாமித்திர முனிவர் விமராசனைப் பார்த்து அரசனே ! நீ யார் ? நம் மாசீர்மத்தை நோக்கி வந்தவர்கள் யாதேனும் ஓர் பயனை யடையாமற் போவதில்லை, ஆதலால் உனது கோரிக்கையைச் சொல்லவையாயின் அதனைத்தடையின்றி யாத்தருவோமென்று சொல்லலும், அதனை யவ்வரசன் செவிக் கமுதாகக் கொண்டு அப்போதே புத்திரப்பேறுண்டானதுபோலமுகமலர்த்து ஈவாமி ! யான் கவுண்டினிய தேயத்திற்கரசன். என்பெயர் வீமன் இவள் சாருகாசினி யென்னும் பெயரினையுடைய எனது மனையாள் யாங்களிருவோரும் அளவற்ற தருமாதிகளைச் செய்தும் ஒரு புத்திரப்பேறில்லாமையால் மனமெலிந்து அவமானத்துடன் வாழ்கின்ற இல்லறத்தைத்துறந்து இவ்வனத்திற்கு வந்தோம் இதனாகும் இயற்றிவந்த தவமுதிர்ச்சியோ அல்லது பூர்வசன்மத்திற் செய்த கஷ்ட நினைப்பயனோ சகலரும் போற்றத்தக்க இவ்வாசீர்மத்தில் வந்து தேவரீரைத் தரிசிக்கப் பெற்றோம், மகமேருவை யடுத்தவர்களுந் கந்

பக விருட்சத்தைச் சார்ந்தவாகளும் அவ்வவர்கள் கொண்ட விழைவை யடையாமற் போவதுமுண்டோ கிருபாமூர்த்தியே ! தேவரீரைக் கண்டபோதே இனிப்புத்திரப் பேறுண்டாகுமென்று துணிவுற்றேன், அஃதன்றித் தேவரீர் செய்தருளிய ஆசீர்வாதத்தால் அத் தினமே அப்புத்திரப்பேறடைந்தவனாயினேன்.

மேலான தவத்திலும், வேதசாத்திர விராரணியிலும், சிறந்த கருணையிலும், சீலமான விரதத்திலும், மகத்தான வேள்வியிலும் பெருமையுற்ற கலைஞானங்களினும், பெருமை பொருந்தியதருமதானத்திலும், தேவரீருக்கொப்பாட யாவரிருக்கின்றார்கள். தேவரீர் செய்தருளிய ஆசீர்வாதம் வீணிற்போகுமா ? சுவாமி ? பூர்வத்திலடியேன் செய்திருக்கின்ற தீவினைகள் இன்னவையென்று னுணர்த்தியீளவும் அவைகளைத் தீர்த்து யான் பவித்திரனாகும்படியான உபாயமு மருளிச்செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்ததான் உடனே விசுவாமித்திராமுனிவர் மனதிரங்கி அவ்வரன் செய்திருக்கின்ற பூர்வ வினைகளையெல்லாம் தமது ஞானநோக்கிலு லறிந்து, நராதிர்பனே! உனது வம்சத்திலிருந்த முன்னோர்கள் நித்தமும் விராயகபூசைசெய்து மிகுந்த நன்மைகளைப் பெற்று வாழ்ந்திருந்தார்கள். நீயுன்மனை விமீது வைத்திருக்கின்ற விழைவினால் அப்பூசையைச் செய்யாமற் கைவிட்டாய் அதனால் புத்திரப்பேறடையாமற் போயினை, இனியாயினுந் அவ்விராயகமூர்த்தியை நீங்களிருவோரும் பத்தியோடுபூசனைசெய்து வருவீர்களாயின் உங்களுக்குப் புத்திரசம்பத் துண்டாகுமென்றார்.

விசுவாமித்திரனை வீமனடுத்தபடலமுற்றிற்று.

தக்கன்பிணிநீங்கு படலம்.

விதர்ப்பமெனு நாடாரும் வீமவினி விராயகரை
மதர்ப்பின்விழி மாதோடு மகிழ்விமக வெனுமணியைக்
கதிர்ப்புயிர்ப் பாய் நுமக்குக்கணைசர்குல தெய்வமதா
யதிர்ப்புளத்திற் றுயரகற்றியாண்டதுங்கேனெனமொழிவான்.

சரியைமுதலிய மெய்த்தவங்கொண்ட முனிவீர் ! இவ்வாறு விசுவாமித்திரர் சொல்லிப் பின்னுஞ்சொல்லுவார் பார்த்திபனே ! விராயகமூர்த்தி உனது குடிக்குக் குலதெய்வமாயிருந்து சகலதன் பங்களை நீக்கி யிரட்சித்தருளிய கதைகளையுஞ் சொல்வோங் கேட்

பாயாக, பூர்வத்தில் உனது பெரியோர்கள் கருநாடதேயத்திற் கரசராகிப் பானுவென்கின்ற பட்டணத்திலிருந்து இராச்சியபாரஞ்செய்து வருங்காலத்தில் உனக்கேழாவது தலைமுறைச் சந்ததியாரில் வல்லவனென்னும் ஓர் அரசனிருந்தான். அவனுக்கும் அவன் மனைவியாகிய கமலையென்பவட்கும் ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். அப்புதல்வன் பிறந்தபோதே குருடாகியும், செவிடாகியும் ஊமையாகியும், சரீரமெங்குத் தொழுநோய்கொண்டு சீயஞ்சென்றிரு மொழுகும்படியான விரணத்துடனே யிருந்தான் இத்தன்மையவாகிய துன்பத்துடன் பிறந்த பிள்ளையைத் தாய்பார்த்து மிகுந்த துயரங்கொண்டு கண்கள் நீர் சொரியப் புலம்பித் தெய்வமே ! மறுதேயத்து மன்னர்கள் பழிக்கும்படியான இத்தொழுநோய்கண்ட பிள்ளையைவருந்திப் பெற்றதைவிடப் பிள்ளையிலலாமையா யிருப்பது மிகவு நலமாயிற்றே. ஐயோ ! இத்துன்ப முடையபிள்ளையைப் பார்க்கும்படியாகப் பிரமதேவரெனக் கேள்விதித்தார். இப்பிள்ளை பிழைத்திருப்பதை விட இறந்துபோனாலுஞ் சுகுணமாச்சுதேயென்று பலவாறு துயர்ப்பட்டிருப்பதை அரசனறிந்து மனைவியிடத்தில் வந்து குமாரனைப் பார்த்துத் தானும் மிக்க கிலேசத்தை யடைந்து ஆ ஆ நாம்செய்த தவப்பயன் நன்றாயிருக்கின்றதென்றாத்தி ஊழ்வினையால்வந்து உழ் பவிக்குங் காரியத்திற்கு நாம் துன்பப்படுவதால் ஆவதென்னென்று தன்மனதைத் தானேதேற்றித் தனது மனைவியிடமின்ற துன்பத்தினையுமாற்றவேண்டி அவள் சரீரத்தைத் தனது கரத்தால் வருடிக் கொடுத்துகாதலியே ! நீ துயரப்படவேண்டாம் இப்பிரபஞ்சத்துள் ஓர் காலத்திற் துன்பமனுபவிக்கின்றவர்களே மற்றொரு காலத்தில் இன்பத்தையு மெளிதி லனுபவிக்கின்றார்கள்.

பொதியிழந்திருக்கின்ற விப்புதல்வனே நாளைச் சகல மாட்சிமையினுஞ்சிறந்த மன்னவனாவன். ஆதலால் மணிமந்திர ஓளஷாதி களாற் பரிகாரஞ்செய்வோம். அவைகளாலுங் குணமாகா விட்டால் தவம், தானம், வீரத முதலானவைகளைச் செய்து எல்லாத் துன்பங்களை யு மொழித்துக்கொள்வோம். சின்னஞ் சாத்திரம் மனம்பொருத்திருவென்றுசொன்னான். அதனாலவன் மனைவியானவள் தன்னுயரத்தைத் தன்னுலடக்கக்கூடும் வரையிலடக்கி, அப்பொறியிழந்த புதல்வனைத் தனது கண்ணீருடன் தண்ணீரும் ஊட்டிக்குனிப்பாட்டினான். பின்னர், அரசன் தன்புத்திரனுக்குச் சாத கருமாகினைச் சாத்திரவிதிப்படி சிறப்பாக நடப்பித்துச் சோதிடர்களைக் கூவி அவர்கள் சொற்படியே தக்கதென்று நாமதேயம் வைத்து

அப் புத்திரன் பிறந்தநாட் டொடுத்துப் பன்னிரண்டு வயதுவரையிற் பிணியொழிய வேண்டிச்சகல விதத்திலும் அளவற்ற திரவியங்களைச் செலவுசெய்து எண்ணிறந்த பரிகாரங்களையும் பண்ணுவித்தனன். பின்னர் எவ்விதகாரியங்களாலும் பிணிரீங்காமையால் அரசன் மனவெறுப் படைந்து ஓர் தினம் தன் மனையானே யழைத்துப் பெண்ணே! இதுகாறு மிப்புதல்வற்காக அளவிறந்ததிரவியங்களைச் செலவுசெய்தும் இரவும் பகலுமாகப் பலதவங்களை முயன்றும் அவைகளால் நமது சரீரம் வாடியும் பிணிரீங்குவ தில்லாமையால் இனி இவனிங்கிருக்கலாகாது. இருக்கின் மற்று முள்ள திரவியங்களும் வீணிற் செலவழிந்துபோகும் ஆதலால் சற்றுந்தாமதஞ்செய்யாமல் உன்மகனைக்கொண்டு இந்நிமிஷத்தில் வெளியிற் செல்லக் கடவையென்று அழைத்து ஆஞ்ஞாபித்தான்.

அவ்வார்த்தையைக் கமலையானவன்கேட்டு நடுநடுங்கிப் பதைபதைத்துப் பயந்து, அப்புதல்வனைப்பெற்றகாலத்திலுண்டான துயரத்தைப்பார்க்கினும் அதிக துயரங்கொண்டு, ஐயையோ வென்று துக்கித்து அரசன் மனதிற் கொதிப்புண்டாகி என்மீதிற்கோபஞ் செய்தால் இனி என்னசெய்வேனென்று மனம் நொந்து, கொடுமையான பிணி கொண்டிருக்கின்ற மைந்தனை உடனே யெடுத்துக் கொண்டு வெளிவந்து புலம்புவான்.

அன்னே வன்னே மன்னவ நெஞ்சத் தழலாகி
யென்னே வானே லென்னினிச் செய்வே நெனநொந்து
கொன்னேய் கொண்ட மைந்தனை வல்லே கொண்டோவா
மின்னே யன்ன நுண்ணிடைவாட வெளிக்கொண்டாள்

பற்றார் யாரே பண்டுசெய் நல்லுழ் படர்காலை
யுற்றார் யாரே யோங்கிய தீயு முறுக்காலை
யெற்றே வென்ன வீரங்கலி நென்னு மிடமாதைப்
பெற்றே னல்லாற் காப்பிலை யென்றே பெயர்குற்றான்.

ஐயகோவிதியே என்செய்வோம். நல்லகாலத்திற்குப் பகையில்லை, பொல்லாதகாலத்திற் குறவில்லை, யென்றுபெரியோர்கள் சொல்லுகின்றாராதலால் இனி என்னசெய்யப் போகின்றோமென்று இடுக்கண்ணுற்றிருப்பதில் ஆகத்தக்க பயன்யாது மில்லையென்று தன்னுள்ளத்தைத் தானேதேற்றிக்கொண்டு, இனி நமக்குப் பரமசிவத்தைவிடவேறொருதுணையில்லையென்கின்ற உறுதியுடன் வழிநடந்து வனத்திற் சஞ்சரித்திருந்தனள். அக்காலத்தில் ஒருநாள் கள்ளர்கள்

அவனைப் புடைசூழ்ந்து பூண்டிருக்கிற ஆபரணங்க ளனைத்தையுங் கொள்ளையிட்டுத் தூரத்திலிட அதனால்மிகவும் வாட்டமுற்றுப் பயந்து ஒருநினைச்சென்று எக்காலத்தும் பசிதாகத்தால் வருத்தமுறு திருந்தவள் அப்பசியாலும் தாகத்தாலு மிளைப்புற்று இத்துன்பங்க ளிற்பட்டு வருந்துவதைவிட உயிர்விட்டி றக்கலாமென்று நினைத்து, மீளவும் புத்திரமிதத்தஞ் சகலசெல்வங்க ளையுங் கைவிட்டு வந்து இங்கு நம்முயிரை விடுத்தால் இவனைப் பாதுகாப்பவரின்றி இறப்பா னேயென்று நிதானித்து, அப்புத்திரனை யோர்கோயிலுள் இருக்க வைத்து அக்கோயிலுக் கடுத்த கிராமங்களில் ஐயமெடுத்து வந்து தன்புதல்வனுக் கூட்டியும் பின்னர்த் தானும் புசித்து இவ்வாறுகா லங்கழித்து வருகையில் தான் நாடோறும் பிச்சையெடுத்தற்ருச்செ ல்கின்ற குண்டினபுரத்திற்கு ஒருநாள் நல்வினைப் பயனான தன்னை நெருங்கிவருந் தன்மையளாய்த் தன் புத்திரனையு மழைத்துக்கொ ண்டு வீதியிற்சென்றனள் அப்போது அக்குண்டினபுரத்திற்குச்சமீ பமான ஓர்வனத்திற் சகலசிவராசிகளும் பகையின்றி யுலவுகின்ற ஆச்சிரமத்திலுள்ள முற்கலமுனிவர் எதிரேவந்தார். கணேசமூர்த் திக்கன்பராகிய அம்முற்கலமுனிவர் மீது படிந்துவந்த காற்றானது அத்தக்கனுடைய சரீரத்திற் பட்டமாத் திரத்தில் அவனுக்குண்டாயி ருந்த பிணிமுழுவுதும் நீங்கி, வாய் பேசிச் செவிகேட்டுத் கண்டெரி ந்து புனிதபவித்திராகுனி நடந்தனன்.

பின்னர் அத்தக்கனுடைய வடிவத்தைப் பார்க்கின்றவர்கள் இவன் மன்மதனோ? முருகக்கடவுளோ? அல்ல தாமகாவிஷ்ணுநா னோவென்று நினைக்கத்தக்க பேரழகும் பிரகாசமும் வாய்ந்து விளங்கினான். இப்படி விளங்கியிருக்கின்ற புத்திரனைத் தாய்பார்த்துஅக மகிழ்ச்சி பொங்கிக் கையிலெடுத்தினைத்துக்கொண்டு உச்சிமோந்து உள்ளம்பூரித்து முத்தமிட்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து நமது காதலன் கோபித்த நன்மையாலல்லவா நாமிங்கு வரப்பெற்றுப்பெ ரியோர்கள்மீதிற் படிந்து வந்த காற்றினால் நமது புத்திரன்பிணிநீங் கிப் பிரகாசமாயினென்று சந்தோஷித்து இதற்குமுன் தன் தலை வன்மீது வைத்திருந்த வெறுப்பை விடுத்துவிருப்புற்றவளாயினாள் இவ்வற்புதத்தை அந்நகரத்துள்ளோர்கள் அறிந்து இவ்விருவர்மீ துங் கிருபையுண்டாகி நல்லபோனகமும் ஆடைகளுந்தந்துபாதுகா த்துவர, அதையவர்களேற்றுச் சிவத்திருக்குங் காலத்தில் அவர்க் கச்சினைவீக்கி அஷ்டபுயாசலங்க ளையும் பெற்றுத் திருநேத்திரதாரி யாய் வீற்றிருக்கின்ற சிவபிரானைச் சதாகாலமும் பூசிக்கும் பேற்

றினை வாய்ந்த ஓர் ஆதிசைவப் பிராமணர் தங்களுதிரில் வரக்க
ண்டு அவரைத்தானுந்தன்புத்திரனுமாக நமஸ்காரஞ்செய்தார்கள்.
அவ்வேதியர் அவர்கண்மீது கிருபைவைத்து இருவருக்குந்தீட்சை
செய்து கணேசமூர்த்தியினுடைய சடாட்சர மந்திரத்தை யுபதேசி
த்து அதைச்செபிக்கின்ற முறைமையுங் கூறினார். அவ்வாறேயவர
களிருவருஞ் செபஞ்செய்து வருகையில் கணேசமூர்த்திக்குக் கிரு
பைசுரந்து அவர்கள் வேண்டிய வரங்களை அனுக்கிரகஞ்சும்படியாக
வெழுந்தருளி முன்னர்க் கமலைக்குத் தரிசனந்தந்து அவன் கோரிய
வரங்களை யளித்து, பின்னர்த் தக்கணுக்கெதிரில் வந்து ஒரு முழந்
தாளமீது மற்றொரு திருவடியைவைத்துக்கொண்டு ஒருகொம்பும்
இரண்டுசெவிகளும் மூன்று விழிகளும் நான்கு தோள்களுமாகப்
பொன்னுடையுதித்திப் பலவிரத்திபுரணங்களைத் தரித்த திருக்
கோலத்துடன் தரிசனமானார். இவ்வாறு தரிசனம் தந்தருளிய கர்
த்தனைத் தக்கணுவன்கண்டு மனதில் அச்சமும் அன்புமுண்டாகி
வணக்கஞ்செய்து பலமுறைவலம்வந்து கரங்களைச் சிரமித்து கூப்பி
இருவிழிகளினும் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிந்து விஸ்வரூபங் கொண்
டெழுந்தருளியிருக்கின்ற விராயகமூர்த்தியைத் தோத்திரஞ் செய்
வானாயினான்.

அச்சமு மன்புந்தோன்ற வடியினை பணிந்து சூழ்போர்
துச்சியிற் கரங்களேற வொளியிழி யருவிதாழ
விச்சுவ ரூபனான விராயகப் பெருமான் தன்னை
முச்சக முழுதும் போற்று முதல்வனைத் துதிக்கின்றனான்.

வேதகா ரணமூரீ வேதமோர் நான்கூரீ
பாதமோர் நான்கூரீ பதங்களோர் நான்கூரீ
போதலை மலையமார் புவனகா ரணரூரீ
நாதநின் பெருமையை நவிலவல் லாரெவர். (௨)

(௨) போதலைமலையமார் புவனகா ரணரூரீ—போது—தாம
ரைப் பூவினும், அலை—திருப்பார் கடலினிடத்தும், அம்மலை—அழ
கிய கயிலாய மலையினிடத்தும், ஆர்—இருக்கின்ற, புவனகாரணரு
ம் ரீ—உலக காரணராகிய மும்மூர்த்திகளும் ரீயே இவரை முறை
யே பிரமன், திருமால் உருத்திரன் எனக் கொள்க.

புராதனப் பொருளுரீ புறம்பினு முள்ளினும்
விராவுமெய்க் கரியுரீ மிகுமுப ிடதரீ

சராசர குருவுநீ தத்துவ முழுதுநீ
பராபர நினதியல் பகரவல் லாரெவர்.

(௩) புராதனப் பொருள்—பழம்பொருள், விராவும் மெய்க்க
ரியும்நீ—கலந்திருக்கின்ற தத்துவசாட்சியும் நீயே, குரு—அஞ்ஞா
னவிருளைப்போக்குவோன், தத்துவ முழுதுமநீ—அகம்புறமென்
னுங் கருவிகளாகிய தொண்ணூற்றாறும் நீயே இவை தத்துவதாத்
துவிக மெனப்படும்

மூவர்கா ரணருநீ மூன்றுகா ரணமுநீ
மூவகை யுலகுநீ மொழியுமுச் சுடருநீ
மூவகை யுயிருநீ மூவகை யுருவுநீ

தேவனே நினதரு டெளியவல் லாரெவர். (௪)

(௪) மூன்றுகாரணம்—உலகத்திற்கு முதல்காரணமாகிய சுத்
தமாயை அசுத்தமாயை பிரகுருதி மாயைகளும், துணைக்காரணமா
கிய சிவசத்தியும், நிமித்தகாரணமாகிய சிவமும் என்க. மூவகையு
லகு—சுவர்க்க மத்தி பாதலம், மூவகையுயிர்—விஞ்ஞானாகலர், பிர
ளயாகலர், சகலர் என்பவராம் விஞ்ஞானாகலர்—விஞ்ஞானத்தாற்
கலையற்றவர். பிரளயகலர்—பிரளயத்திற்கலையற்றவர். சகலர்—கலை
யோடு கூடினவர் மூவகை உரு—அருவுருவம் உருவும் என்பன
வாம். இவை நிட்களம், சகளநிட்களம், சகளம் என வடநூலாராற்
கூறப்படும்.

இந்திரி யங்களி னிசையதி தெய்வநீ
யித்திரன் முதனிய வெண்டிசைத் தேவநீ
யந்திரண் பகலுநீ யறுவகைப் பருவநீ
யெந்தைநின் னுருவினை யியம்பவல் லாரெவர்.

ஏகனீ யநேகனீ யிருளுநீ யொளியுநீ
போகிநீ யோகிநீ புலவரெல் லாருநீ
சாகர மேழுநீ தடவரைக் குலமுநீ
மாகநின் னடிமலர் மருவவல் லாரெவர்.

(௬) போகி—போகத்தையுடையவன், இல்லறத்தான், யோகி
யோகத்தையுடையவன், துறவறத்தான், சாகரம்—கூடல், சகரர்க
ளால் தோண்டப்பட்டதனால் இப்பெயர் பெற்றது. மாக—சிதாகா
யசொருபியே, வியோகருபியே.

அறைபிர மேயநீ யப்பிர மேயநீ
மறையும்பா வணையுநீ பாவனு தீதநீ

நிறைபரப் பிரமநீ நிலமுத லைந்துநீ

யிறைவநின் னருளினை செய்தவல் லாரெவர்.

(எ) பிரமேயம்—அளவிடப்படுவது, அறியப்படுவது, அப்பிரமேயம்—அளவிடப்படாதது, அறியப்படாதது, மறையும் பாவனை சொல்லப்பட்ட பாவனைகளும், பாவனை—தியானம், நிலமுதலைந்து பஞ்சபூதம்.

மிருதநீ புராணநீ வேறுபல் கலையுநீ

வருணமோர் நான்குநீ வனமுப வனமுநீ

தருவொரு கொடியுநீ சகலசெந்துக்கணீ

யொருவநின் றன்னிய லுணரவல் லாரெவர்.

(அ) வருணமோர் நான்கு—பிரம, கூத்திரிய, வைசிய, சூத் திரசாதிகள் வனம்—காடு, உபவனம்—பூங்கா, ஒருவ—ஒப்புயர்விலாதவனே ! நின்மன் இயல்—தேவநீருடையசொருபதடத்தலக் கணங்களை.

காமமா திகளுநீ கடும்பசி தாகநீ

நாமநித்திரையு நருவினோ தங்கணீ

யேம்மமார் பொறையுநீ யின்பநீ துன்பநீ

வாமனே நின்கழன் மதிக்கவல் லாரெவர்.

அருளுநீ மறமுநீ யன்புநீ வன்புநீ

தெருளுநீ மருளுநீ செல்வநீ வறுமைநீ

வெருளுநீ தேற்றநீ வேறுநீ யொன்றுநீ

குருவநின் குணங்களைக் குறிக்கவல் லாரெவர்.

(ய) அருள்—திருவருட்சத்தி, மறம்—கொலை முதலிய தீமை இவற்றால் வள்ளலாகிய விநாயகப் பெருமானது அறக்கருணை மறக்கருணையாகிய தொழில்கள் அறையப்பட்டன. அன்பு—பற்று, வன்பு—பற்று, வன்பு—பற்றின்மை. தெருள்—ஞானபேதம். மருள்—அஞ்ஞான மயக்கம். வெருள்—பயம். தேற்றம்—அபயம்,

புண்ணிய தலங்கணீ பொருவிரீர்த் தங்கணீ

வண்ணமூர்த் திகளுநீ வரந்தரும் வள்ளனீ

பண்ணியம் பலவுநீ பரமதப் பொருளுநீ

யண்ணலே நிஞ்செய லறியவல் லாரெவர்.

செய்வினை முதலுநீ செயப்படு பொருளுநீ

செய்வினைத் தொழிலுநீ செய்கரு மப்பய

னுய்வகை யவரவர்க் குதவவல் லவனுநீ

மெய்வலாய் நினதியல் விளக்கவல் லாரெவர்.

(கஉ) செய்வினை முதல்—கருத்தாப்பொருள். செயப்படுபொருள்—கருமப்பொருள். செய்வினைத் தொழில்—கிரியைப்பொருள் இது எழுவாய் செயப்படுபொருள் பயனிலையெனத் திராவிடத்தில் வழங்கும்.

குணமொடு குறிபல கொள்கைகொள் ளாயெனினிமலர் மணமென வாக்கையி னுயிரெனப் பணியுயி ரறிவெனப் பயிலுமத் துவிதமாய் கணபதி நினதியல் காணவல் லாரெவர்.

(கங) குணம்—சத்துவ ராசத தாமதமென்னு முக்குணங்கள் மலர்மணம்போலவும், உடலுயிர் போலவும், ஆன்மபோதமுங் கண்ணறியும் போலவும், பதியத்துவிதமாய் நிற்குநிலை பகரப்பட்டது. அத்துவிதம்—இரண்டன்மை இரண்டின்மையெனப் பொருள்கூறுவர் மாயாவாதிகள்.

இவ்வாறு தோத்திரங்கள் செய்து நிற்கின்ற தக்கனாக்கெதிரில் யானைமுகத்தோடுங் கூடியிருந்த விநாயகமூர்த்தியானவர் அவ்வுருவத்தைமாற்றி முற்கலமுனிவருடையவுருவத்தைத் தரித்துத் தக்கனைப்பார்த்து அன்பனே! நீ செய்த தோத்திரங் கட்டு மனமு வந்தோம் உனக்கு வேண்டியவரங்களைக்கேள் தருகின்றோமென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். தக்கன் மீளவும் நமஸ்காரஞ்செய்து தேவாதிதேவனே! அடியேன் மனையில் அஷ்டபாக்கியங்களுண்டாடிவும், மிக்க புகழுடனே அடியேன் வாழ்ந்திருக்கவும், அனுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதற்குக் கர்த்தன் கிருபைசுரந்து தக்கனே! முன்பு நம்மால் முற்கலனென்னும் பெயரைப் பெற்றிருக்கின்ற ஓர் தவச் சிரேஷ்டனுடைய உருவத்தையே இப்போது யாம் பெற்றிருக்கின்றோம். அவனோ நமது பாததாமரைக்கன்பன். அவனுயிரே நமதுருவமானதால் அவனுருவே நமதுருவமென்பதையுனக் கறிவிக்குமாறு அவன்போலவே யிருந்து உனக்குத் தரிசனந்தந்தோம். அவனுருவத்திற்படிந்து வந்த காற்றினால் உன்னரிட்டத்தை முன்புநிவிர்த்தி செய்வித்தோம். இனி நீ அவனைச் சரணடைவையாயின் உன்கோரிக்கையெல்லாம் அவனே நிறைவேற்றி வைப்பான். பின்னர் நீ தேவேந்திரனைப்போலச் சகல போகங்களுயும் பெற்று வாழ்ந்திருப்பாயென்று திருவாய் மலர்ந்து தமது திருவுருவத்தைக் கர்த்தருளினார்.

தக்கன்பிணிரீங்குபடலம் முற்றிற்று,

முற்கலர்

தக்கனாக் குபதேசித்தபடலம்.

கற்றைச் சடிலத் தேரம்பன் காட்சி கொடுத்து மறைதலொடும் பெற்றம் பிரிந்த கன்றெனவும் பெருந்தாய் பிரிந்த மகவெனவும் பற்றும் பொருள்கைப் பெற்றிழந்த படர்கூர் வறுமையானெனவும் சற்றுத் தரியா துளங்கரையத் தக்க நிலமேல் வீழ்த்தெழுந்தான்.

ஒன்றாகி இரண்டுருவாகியும், ஒரைந்தாய் ஐயைந்தாகியும், நித்கும் விநாயகக்கடவுளது திருவடிக்கன்புள்ளமுனிவீர்! சந்திரசடா தர மூர்த்தியாகிய விநாயகக்கடவுள் இவ்வாறு கரந்தருளலுந் தக்க னானவன் பசுவைப் பிரிந்த கன்றுபோலவும், தாயைப் பிரிந்த சேய் போலவும், கைப்பொரு ளிழந்த வறுமையாளன்போலவும் எவ்வள வேனு மனஞ் சகிக்க மாட்டாமல் தரையில் வீழ்த்தெழுந்து கர்த் தன் கரந்தருளிய திசையை நோக்கி அநந்தமுறை வணங்கிப் பல திக்குக ளினைத்துந் தேடித்திரிந்து மீட்டுந் தனக்குக் காட்சிகொடுத் தருளிய நிலத்திலவந்து வீழ்ந்து வீழ்ந்து புரண்டு புரண்டு அலறி யலறிச் சரக்கொன்றை மரத்திற் பூத்திருக்கின்ற மலர்ச் சரங்களை நோக்கி, சுவாமிகள் திருமுடியி லணிந்திருந்த மாலையென்றெண்ணி அம் மரத்தைத் தழுவி முகந்து வணங்கிய தன்றி தடாகங்களே ! பறவைகளே ! கயங்களே ! மானிகைகளே ! யானைகளே ! கழுகமரங் களே ! பனைமாங்களே ! அன்றில்களே ! என்னை யாட்கொண்டரு ளிய கிருபா மூர்த்தியைக் கண்டிர்களோ வென்று புலம்புவான் யானைகளைப் பார்த்து என தாண்டவருடைய திருமுகத்திற் கொப் பாகவிருக்கின்றீர்களேயென்று நமஸ்காரஞ்செய்து, அழலிற்ப்பட்ட மெழுகினைப்போலச் சரீரமிளகி உருமாறி ஆனந்தக்கூத்தாடி யற்பு தங்கொண்டு, முற்கல முனிவருடைய ஆசீர்மத்தை யடைந்தான். அவ்வாசீர்மத்தில் அருளென்னுங் கடலைக்கடந்து ஆனந்த வமுது ண்டு பூரித்திருக்கின்ற மாணக்கர்கள் தம்மைப் புடைசூழ்ந்து போற்றத் தக்கதாக வேதாகம முதலிய சகல பொருள்களையுந் தெளிந் துணர்த்தி, தேவ தேவராகிய விநாயக மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைச் சதாகாலமுஞ் சிந்தித்திருக்கின்ற அருந்தவத்தினு லும் யோகவலியினாலும்வேண்டிய வண்ணம் வேறுவேறு வடிவங்க ளைக்கொள்ளத்தக்க சத்தியையுடைவராய், ஞானசூரியனைப்போல விளங்கியிருக்கின்ற முற்கல முனிவரையும் அவர் கருணை பொழி கின்ற திரிநேத்திரங்கள் சதுர்ப்புயங்கள் முதலிய உறுப்புக்களோடு சிற்பசாஸ்திரவிதிப்படி பொன்னினாலும் மணியினாலும் கணேசமூர்

த்தியிநுடைய திருவுருவங்களைச்சமைத்துச் சதாகாலமுந்தரிசித்து வருகின்ற பெருமையுங் கண்டு பணிந்து நெடுநேரம் அவ்வண்ணமே யிருந்து பின்னரெழுந்து, மேகத்தைப்போல ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து பெருமூச்செறிந்து பரவசனாகிக் கரங்களைச்சிரமேற் கூப்பி அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய்துநின்றலும், அத்தக்கனைமுற் கல முனிவர் கிருபையோடும் பார்த்து, அவன் பேரன்புக் கதிசயங்கொண்டு, அன்பனே ! உன் பெயரென்ன? நீ வசித்திருக்கும் ஊர் யாது? உன்மனதிற் கருதி வந்த விருப்பங்கள் எவை? சொல்லென்று திருவாய் மலர்ந்தனர்.

உடனே தக்கன் தேவாமிர்த முண்டவனை யொத்துக் களித்த வனாய்க் கரங்களைக்கூப்பித்தொழுது இதனைவிண்ணப்பஞ் செய்வானாயினன். சுவாமீ! என்தந்தை கருநாடதேயத்திலே பாறுவென்கின்ற புரத்தில் அரசாட்சி செய்கின்ற வல்லவரசன் என்தாய் கமலையென்பவன். என்பெயர் தக்கன். மேற்சொன்ன அவ்விருவருக்கும் யான்புதல்வனாய் உற்பவித்தபோதே என்சரீரமானது தொழுநோய் முதலிய பிணிகளோடு மிகுந்ததனால் அவர்கள் மன வருத்தமுற்றுப் பன்னிரண்டு வயதுவரையிற் பற்பலமுயற்சிகளைச்செய்து வந்தார்கள். பின்னர் எவ்வாற்றாலும் என்பிணி நீங்காமை கண்டு தந்தை மனவெறுப்படைந்து தாயையும் என்னையுங்கோபித்து விலக்க யாங்கள் அவ்வாணையைத்தடுக்கக் கூடாமல் வெளிக்கெழிண்டு இந்நகரத்தை யடைந்து பிச்சையெடுத்துச் சீவிக்கின்ற நாளையில் ஒருநாள் சுவாமிகள் திருமேனியிற் றுதைந்து வந்தகாற்றினால் என் பிணியினைத்து நீங்கப் பெற்றதுமன்றி ஓர்மறையவ ருபதேசித்தமந் திரத்தை யறுட்டித்து அதன் முன்னிலையிற் கணேசமூர்த்தியினுடைய தரிசனங்கண்டு அவரிட்டருளிய கட்டளையின்படித் தேவரீரைச் சரணடைந்தேன். இஃதன்றியும் யானைமுகத்தோடும் என் னெதிர்வந்து காட்சிதந்த கணேசமூர்த்தி யானவர் பின்னர் இவ்வுருவத்தைமாற்றித் தேவரீர் திருவுருவத்தினைக் கொண்டு தரிசனந்தந்தருளியதால் சுவாமிகட்குந் தேவரீர்க்குந் திருவுருவ மொன்றாக விருக்கின்றது. தேவரீர் அறுக்கிரகத்தால் அடியேற்கு இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கை யிருதியுண்டாக வேண்டு மென்று கோரியிருக்கின்றேன் அவ்வண்ணமே தேவரீர் கருணாகடாட்சம் வைத்து நிரந்தபத்தியும் அடியேற் கருணவேண்டு மென்றுபணிந்து பிரார்த்தித்தான் இவையனைத்து முற்கண் முனிவர் கேட்டு அதிக ஆச்சரியங்கொண்டு மைந்தனே ! நீபெரிய பாக்கியமுடையவன் நீயே இவ்வுடம்பின் பயனைப்

பெற்றவன். நீயே நினைத்தகாரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளத் தக்க மகாதவத்தையுடையவன். நீயே விநாயகக் கடவுளுடைய திருவடிகளில் நிறைந்த பத்தியுடையவன், நீயே முற்றத்தூறத்தவன் நீயே சீவன் முத்தன்யான் தேவவருடத்தில் ஆயிரம்வருடம் அருமையான தவங்கள் செய்தும், அவ்வாறே அளவற்றகாலத் தியானித்திருந்தும் பலதருமங்களில் முயன்றும், எண்ணிறந்ததானங்களை நடைத்தியும் அதுகாறும் எனக்குக் கணேசமூர்த்தியானவர் தரிசனந்தந்தருளியதேயில்லை, பிரமன் விண்டு உருத்திரனென்ற முயவருள் ளத்தினின்று சிருட்டி-திதி-சங்காரமென்கிற முத் தொழில்களை நடைத்தி அம்முத்தொழில்களை அம்மூவர் முன்னிலையில் இம்மூவகையுலகத்தினு மியற்றுதல்செய்து அம்மூவர்க்கும் முதல்வகைவிருக்கின்ற ஓர் முதல்வனுக்குத் தாமே முதல்வராயிருக்கின்றவர். அக் கணேசமூர்த்தியே ! அவரையுன் * மூவகைக்காரணத்தாலு முயங்கியிருக்கின்றனையாயின், இப்புவிபுலனக் கொப்பாகயாவிராக்கின் றார்கள். அந்தணர் கழல்வண்ணமாகவும் யோகியர்க்கு மந்திர சொருபமாகவுயிருந்து அவ்வவர்களுக்குத் தரிசனந்தந்து ஆட்கொள்ளத்தக்க அக்கணேசமூர்த்தியானவர் என்னெதிரிற் காட்சித்தந்த தெவ்வாறே அவ்வாறே நீயுங் கண்டதாக மொழிந்தனை, யானுனக்கு தரத்தக்க கைம்மாறு என்னவிருக்கின்றதென்று சொல்லி ஆலிங்கனஞ்செய்து தமது கரத்தாற் சரீரத்தை † தைவந்துஅளவில்லாத அம்புதங்களைக்கொண்டு பற்பல சந்தோஷவார்த்தைகளாடிச் சகல பாக்கியங்களையுந் தரத்தக்க விநாயகமூர்த்தியினுடைய ஏகாட்சரமந்திரத்தை யுபதேசித்து அதைத்தியானிக்கு முறைமையும் அருளிச் செய்தார். இப்பால் அத்தக்கனுடைய தாயாகிய கமலையானவன்நெடுநேரத் தன்புத்திரனைக் காணாமற் மேடினவளாய்ப் பின்னர் ஞான சொருபியாய் வீற்றிருக்கின்றமுற்கலமுனிவரிடத்திலிருக்கக்கண்டு தானும் அவரைத் தீர்க்கதெண்டன் செய்து நின்றனள், அவளையம் முனிபுங்கவர் பார்த்து மகா வுத்தமியே ! நீயும் உன் புத்திரனும் வேதங்களாலு மறியக்கூடாத குணங்குறிகடந்தகொள்கையராகிய கணேசமூர்த்தியினுடைய கிருபைக்குப் பாத்திரராவீர்கள். சகலவினைகளையும் வென்றீர்கள். இன்னும்நீங்கள் பெறத்தக்க தென்னவிருக்கின்றது உன்குமாரனுக்கு அவ்விநாயகக்கடவுளுடைய ‡ ஏகாட்சரமந்திரத்தை யுபதேசித்திருக்கின்றேன் 0 அம்மனுவைச் செபந்

* மூவகைக் காரணம்—மனம், வாக்கு காயம் என்பனவாம். † தைவந்து—
படவி. ‡ ஏகாட்சரம்—பிரணவம், 0 அம்மனு—அந்த மந்திரம்.

செய்து சித்திபெற்ற முடிவிலே இவ்வுலகத்தில் அவன் சக்கிராதிபதியாயிருந்து தேவேந்திரன் முதலாயினோர் கண்டு மதிக்கத்தக்க அரசாட்சியைப் பெற்றுவாழ்ந்திருப்பான். இனியொன்றற்கும் அஞ்சலையென்று சொல்லி விடைகொடுத்தனர் என்று விசுவாமித்திரர் வீமராசனை நோக்கிச் சொன்னார்.

தக்கனுக்குபதேசித்த படலமுற்றிற்று.

வல்லாளன் வேதவண நீங்குபடலம்.

என்றுரை யாடும்வேலை யிலங்குவேல் வீமன் ருழந்து
கன்றுநோய் முனிவன் மெய்யிற் காற்றினான் முழுதூநீர்
வன்னுவல் விரைந்தே ரம்ப நவனெதிர் தோன்ற வன்னான்
றென்றுசெய் தவம்யா தென்னச் சொல்லுவான் காதிமைந்தன்.

சிவசத்திபாதம் வாய்ந்த முனிவர்களே விநாயக மூர்த்தியைத் தக்கனுபாசித்துப் பிணியீங்கிய சரித்திரத்தைச் சொன்னோம். இப்பால் வல்லாளனுபாசித்த திறத்தைச் சொல்வோங்கேட்பிராக. வீமராசன் விசுவாமித்திரமுனிவரை மீளவும் பணிந்தெழுந்து சுவாமி ! முக்கல முனிவர்மீது படிந்துவந்த காரற்றானது தக்கன் சரீரத்தில் பட்டவுடன் அக்கொடிய வியாதி அவனைவிட்டு நீங்கவும் உடனே கணேசமூர்த்தி தரிசனமாகவும், பூர்வத்தில் அவன் என்ன தவத்தினைச் செய்திருக்கின்றான், இதனையும் அருளால்வேண்டுமென்றுபிரார்த்தித்தான். அதற்கு விசுவாமித்திரமுனிவர் கிருபைசுரந்து அரசனே ! சகலவளமுஞ் சிறந்த சிந்து தேயத்திலே பல்லியென்கின்ற பட்டணத்திலே, வைசிய குலத்திலே, கலியாணனென்பவனுக்கு நுகற்பிற்சிறந்த அவன் மனைவியாகிய இந்துமதி யென்பவட்கும் முன்செய்து விட்ட தவக்குறையை நிறைவேற்ற வந்தவனென்று சொல்லும்படி ஒரு புத்திரன் அவதரித்தான். அதனும் கலியாணன் மனமகிழ்ச்சிகொண்டு சகல சடங்குகளையுஞ் சிறக்கச்செய்து அநேக தான தருமங்களியற்றிப் புத்திரன்பிறந்த பன்னிரண்டா நாள் வீட்டை அலங்கரிக்கச்செய்து சோதிடர்களைக் கூவி, அவர்களால் அப்புத்திரனுடைய திதி நிலை முதலிய எல்லா நிலைகளையு நன்குணர்ந்து அவர்கள் சொற்படியே வல்லாளனென்கின்ற நாமகரணஞ் செய்து அன்போடு வளர்த்து வர, அவ் வல்லாளனென்னும் புத்திரன் நாளுக்கு நாள் இருந்தும் தவழ்ந்தும் நடந்தும் அறிவு தெரிந்

துங் தினமொரு மேனிகொண்டு வளர்பிறைபோல வளர்ந்து விளை யாடிக்கொண்டிருக்கு நாளையில், தன்விட்டைவிட்டுச் சிறுபிள்ளைக ளுடன்கூடித் தோப்புகளிற் சென்றுவிளையாடிக்கொண்டிருப்பான். அவ்வாறு நாடோறும் விளையாடல் செய்யும் காலத்தில் ஒருநாள் அவனுக்கும் பூர்வ நல்வினைப் பயனானது நெருங்கி வரவும்அத்தோ ப்பி லொருநகல்லை யெடுத்துவைத்து அக்கல்லை விராயக மூர்த்தியா கப்பாவனைசெய்து சலத்தால் அபிடேகித்துப் புட்பத்தா லருச்சித் துப் பத்தியுடன் பூசுதது மீட்டுந் தன் வீட்டிற்கு அச்சிறுபிள்ளைக ளோடுகூடிச் செல்வான் மறுதினம் அவ்வாறே சென்றுதான் பா வனையாலருச்சித்த அவ்விராயக மூர்த்தியைக்கண்டுதரித்து முன் னைநாளிலுமிருந்த சிறப்புகளை நடாத்தி ஆராதித்துவருவான்.

இவ்வாறு நாளுக்குநாள் தனது புரளைகளை விருத்திசெய்து விளையாடிவருங் காலத்தில் ஒருநாள் பிராநகாலையிலெழுந்து அச் சிறுபிள்ளைகளை யழைத்துக்கொண்டு தோப்பின்கட் சென்று மிகு ந்தவிசுவாசத்துடன் தான் பூசைசெய்யும் நணைரமூர்த்திக்குச் சில பிள்ளைகள் உயரமாகப் பூப்பந்தரிடவும் சிலபிள்ளைகள் பலவாத்திய ங்களிசைக்கவும், சில பிள்ளைகள் கனிவர்க்கங்களைச் சேகரித்து வர வும், சிலபிள்ளைகள் பூச்சரங்கள் கட்டித் தொங்கவிடவும், சிலபிள் னைகள் திருமஞ்சனங்கொண்டுவந்துவைக்கவும், சிலபிள்ளைகள் பஞ் சாயிர்தங்கூட்டவும், சிலபிள்ளைகள் சந்தனமிழைக்கவும், இவ்வாறு எல்லாப்பிள்ளைகளும் ஒவ்வொரு திருப்பணிகளை நடாத்திவரக்கட் டனையிட்டு வல்லாளன் ஸ்நானஞ்செய்து அதுட்டானமுடித்துப்புட் பங்களாலலங்கரித்திருக்கின்ற ஆலயததில் நுழைந்து மிகுந்தபக்தியு டனேவிராயகமூர்த்திக் கபிடேகஞ்செய்து, பூச்சரங்களைச்சாத்திப்ப ற்பலரைவேத்தியங்களைக் குறையில்லாமற் கொடுத்து நமஸ்காரஞ் செய்து இருகரங்களையுஞ்சிரமேற்குவித்துப் பலமுறை வந்தனைசெ ய்துகொண்டிருந்தான். அக்காரணத்தால் தன்னோடுவந்த எல்லாப் பிள்ளைகளுங் காலைப்போசனம் மத்தியான போஜனமில்லாமலும் அத்தமிழ்க்கின்றுவரையில்லாதவர்கள்வீட்டிற்சென்றுசேராமலுமிருந்தார் கள்.

இப்பால் அப்பிள்ளைகளை யின்றோர்கள்வல்லாளன்மீதுகோபங் கொண்டு அவன்தந்தையாகிய கலியாணனிடத்திற்சென்று உன்பி ள்ளை எங்கள்சிறுவர்களை ஆதிகாலையில் அழைத்துக்கொண்டுபோய்

இன்னும் அவர்களை வீட்டிற்கு அனுப்பாமல் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறான். அவனை நீ தண்டித்து அடக்காவிட்டால் 'யாங்களிக் கொடுமை அரசனுக்கு அறிவித்து உன்னை இந்நகரத்தினின்றும் தூரத்திலிடச் செய்வோம். இதனை யுண்மையாக நம்பக்கடவையென்று சொல்லி அவன் மனத்தைக் கலைத்தார்கள். இவ்வாறு யாவருந் தனக்கு மனவருத்தமுண்டாகும்படிச் கூச்சலிட் றொரத்தலுங்கலியாணனுக்கு மிகுந்த கோபமுண்டாகித் தடியையெடுத்துக்கொண்டுபோய்த் தன்குமாரன் விநாயக பூசைசெய்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்ற தோப்பையடைந்து பூவாழ் சமைத்துவைத்திருக்கின்ற பூப்பந்தரைப் பிரித்துத்தள்ளி அதிற் கணேசரை ஆவாகணஞ் செய்து வைத்திருக்கின்ற மூர்த்தியை யெடித்தெறிந்துவல்லாளனையும் உதிரமொழுகவடித்துப் பின்னுங் கோபம்ஆறாமையால் அவனை மரத்துடனே சேர்த்து இறுகக்கட்டினான். அப்போது அக்குற்றம் குமாரன் பயந்து தந்தையே ! என்று கும்பிட்டுக் கட்டையவிழ்த்துவிடும்படியாகப் பலமுறை பிரார்த்திக்கொள்ள, அதற்குஅப்பாவி சற்றுமனதிரங்காமல் உதட்டினை மடித்துக்கடித்துக்கொடியவார்த்தைகளாற் பேசி, நீ விநாயகரைக் குறைவில்லாமற் பூசைசெய்திருப்பையாயின் அவரேவந்து யான் கட்டிய கட்டை அவிழ்த்து விடுவார். அன்னபானாதிகளை உன்கையிற்றந்து நீ வேண்டியபடி அதுக்கிரகித்து உன்னுயிரைப் பாதுகாப்பார். நீ வீட்டிற்கு வரத்திருந்தால் பிழைத்தாய். வருவையாயின் மாண்டுபோவாயென்றுபகைவரைப்போலப் பேசித் தன்னிருக்கையை யடைந்தான்.

இப்பால் வல்லாளனுக்கு வேறொரு துணையில்லாமல்மிக்கதுயரத்தை யடைந்து துதிக்கின்றான்,

மூக்கண் யானைமுகத்த வாரினை முற்று நம்பிய நாயினேன்
றுக்க மாந்திரன் விக்கினங்க றெக்குநாத னெனும் பெயர்
தக்க தோசடர் கால மாறினுஞ் சார்ந்த வன்பர் தமக்கெலார்
தொக்க பேரருண் மாறி லாயெனச் சொல்லிமைந்தனினோதுவான்

திரிநேத்திர தாரியாயிருக்கின்ற கணேசமூர்த்தியே ! யான் படுத்துன்பங்களைத் தேவரீர் பார்க்கவில்லையோ ! எல்லாவற்றிற்குந் தேவரீரையே நம்பியிருக்கின்ற அடியேற்கு இத்தன்மைத்தாகியதுன்பம் வரலாமா ? இது தருதியா ? தேவரீர்திரு வடித்தாமரைகளை ஆராதிக்கின்ற வெனக்கும் இவ்விடர் நேர்ந்ததே. தேவதேவே! அஃது தேவரீரது கிருபா சமூகத்திற்கு எதிர்ப்பட வில்லையாவென்று

முறையிட்டு ஐயனே ! யானுனக்கடிமையென்ப துண்மையாயின் யான்சமைத்துவைத்த ஆலயத்தை எவன்பிரித்துத் தள்ளினாலே யான்பிரதிட்டைசெய்த மூர்த்தியை எவனெடுத் தெறிந்தானோ, எ னதுசரீரத்தில் உதிரமுண்டாகும்படி எவன்அடித்து இம்மரத்திற் கட்டினாலே, தேவாரை எவ்வளவேனு மதியாமல் எவன்நித்தித்தா னோ அப்பாதகன் இந்நிமிடத்திற் குருடாகியும் ஊமையாகியும் செ ஷ்டாகியும் அழகிய தொழுநோய்கொண்டு அதில் சீயுஞ் செந்நீரு மொழுகத்தக்கதாய்ச் சரீரமாதியந்தமும் விரணங்கருண்டாகித் து ன்ப்பப்படக் கடவனென்று சபித்துத் திடசித்தகொண்டு நமது உ டல்மாத்திரமே கயிற்றால் கட்டுண்டதன்றி உள்ளத்திற்கு என்ன குறையிருக்கின்றதென்று தன்மனதிலுள்ள விநாயகக்கடவுளை யிறு கப்பிடித்துத் தியானித்து உயிரைவிடுவதற்குக் துணிந்தான். உட னே விநாயகமூர்த்திக்கு மனந்தளர்ந்து பிராமணச்சிறுவன் போல மாறுவடிவங்கொண்டு அவ்வல்லாளனுக் கெதிராகவந்தார். சூரி யோதயத்திற்கு முன்னர் இருளும் பனியும் எவ்வாறு நீங்குமோ அவ்வாறு விநாயகமூர்த்தி பிராமணச் சிறுவனாகிவரவும், அவ்வல் லாளனை இறுகக்கட்டியிருந்தகட்டும், அடிகளாலுண்டான விரணங் ளும், ஒரு நொடிப்போதில் விலகிப்போய்விட்டன. பின்னர் வல்லா ளன் அற்புதங்கொண்டு இவரே நம்மையாட்கொள்ளவந்த விநாயக ப்பெருமானென்று நிச்சயித்து நமஸ்காரஞ்செய்து உலகரட்சகனே எனியேற்குத் தந்தைதாய் சுற்றமுதலிய யாவருஞ் சுவாமிகளைய ன்றி இப்பிரபஞ்சத்தில் வேறொருவரிலலை யென்பது இத்தினத்திற் கண்டுணர்ந்தேனென்று பலவாறு தோத்திரஞ் செய்தனன்.

தந்தைதாய் சுற்றமுற்றுந் தமியனேற் கடினளன்றி யிந்தவை யகத்திலவேறே யிலையென்ப தின்று கண்டேன் முந்துல கனைத்துந் தோற்றி முடித்தருண் முதல்வமுவா வந்தணவென்றான் மைந்த னந்தணன் மருவிச் சொல்வான்.

அதற்கு அப்பிராமணப்பிள்ளை வடிவங்கொண்டு வந்த கணே சமூர்த்தியானவர் வல்லாளனைத் தழுவிக்கொண்டு அன்பிற் சிறந்த குழந்தாய் ! நமக் கபராதஞ்செய்த பாவினரும் நமதுபத்தருக்கு இ டிக்கண்செய்த சண்டாளர்களும் அந்நிமிடத்திற் கொடியநாகவேத னைகளிலழுந்தி இம்மை மறுமையினும் முடிவுகாணாத பொல்லாத வீயாதிகளாற் றுண்பப்படுவார்களாதலால், இப்போது நம்மிருவரி டத்துங் குற்றஞ்செய்த கலியாணனுக்கு நீ விட்ட சாபத்தின்பயனை

அனுபவிக்கச் செய்தோம். நீயுந்துயரத்தை நீங்கி உனக்குவேண்டிய வரங்களைக் கேள் தருகின்றோமென் றருளிச்செய்தார். வல்லாளன் அம்மொழியை யமுதாகக் கேட்டு ஆனந்தபரவசனாகி அடியேற்குத் தேவரீருடைய திருவடிகளில் நீங்காத பத்தியைத் தந்து இவ்விடத்தில் எக்காலமும் சுவாமிகள் வாசமாயிருந்து அவ்வவர்கள் இச்சித்த வரங்களை அனுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அதற்கு அக்கணையமூர்த்தியினைந்து மைந்தனே, உனக்கெமது திருவடிகளி லென்றைக்கும் அழியாத பேரின்பினைத் தந்தோம் அன்றியும் உனது பெயரை நமது பெயர்க்குமுன்னர் வைத்து வல்லாளனபதியென்று உலகத்தாரெல்லாம் நுதிசெய்யும்படியாக அவ்வவர்களிச் சித்த வரங்களைத் தந்து இங்ஙனே வசித்திருப்போம். சுவர்க்க மத்திய பாதலமென்கிற மூவுலகத்தாரும் இங்கு வந்தெம்மைப் பூசனைசெய்யக்கடவர். இங்குண்டாயிருக்கின்ற நமதுசொருபத்தை யாவர் தரிசித்தாலும் அவ்வவர்கள் பெறக்கருதிய அரியபொருள்களையெல்லாம் எளிதிலடையக்கடவர்கள். இனித் தினவுற்சவம், மாதவுற்சவம், வருடவுற்சவம் முதலான வைபவங்கள் இங்குச் சிறப்பாக நடக்கும், இதனை நீ யுண்மையாக நம்பக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்து, பிராமணப்பிள்ளை வடிவங்கொண்டிருந்த கணேசமூர்த்தியானவர் சகல வுலகத்தாரும் பூசிக்கத்தக்க விக்கிரக வடிவங்கொண்டிருந்தனர்.

வேதிய னாகப்போந்த விநாயகர் மூர்த்தியாகி
மூதுல கனைத்தும் போற்ற முகிழ்ப்பெருங் கருணையோடு
மேதக விருந்தாரங்கு விளம்புவிக் காதை கேட்டோர்
கோதற்ப படித்தோ ரெல்லாங் குறைவில்செல்வத்த ராவார்,
வள்ளாளன் வேதனை நீங்குபடல முற்றிற்று.

வல்லாளன் முத்தியடைந்த படலம்.

வெற்றிவேன் வீமதக்கன் மேவுமுற் பிறவிசொற்றா
முற்றவப் பிறப்பின் மைந்த னோங்கும்வல் லாளனென்போன்
முற்றிய கணேசர் தம்மான் முத்திசேர்ந் ததுவுங் கேளென்
றற்றமில் விச்சுவாமித் திரனவற் கறையுலுற்றான்,

இவ்வாறு சொல்லினும் பொருளினுந் தொடர்ந் தறிதற்கரிய
கணேசமூர்த்தியானவர் விக்கிரக வடிவங்கொண்டு வீற்றிருப்பதை.

வல்லாளன் பார்த்து மிதந்த பத்தியுடனே பணித்தெழுத்துமுன்போ
 லவே பூப்பந்தர்புதுக்கி ஸ்ரானஞ்செய்து பூசைமுடித்தற்கு வேண்
 டிய திரவியங்கலையும், வாசனையூட்டிய திருமஞ்ரணத்தையும் பரிம
 ளமிசூத்த புட்பவகைகளையும், இனிமையாகிய காய்கனி வர்க்கங்க
 ளையுஞ் சேர்த்து அளவற்ற வுவுகையோடும் ஆராதித்துக்கொண்டி
 ருந்தான். இங்கிவ்வாறிருங்க இவனைமுன்னர் வருந்திச்சென்ற கலி
 யாணன் தன்விட்டை யடைவதன்முன் இவனோடும் விளையாடிக்
 கொண்டிருந்த பிள்ளைகள் விடைவிடலாடி இவன் நாயாகிய இந்தும
 தியிடத்திற்சென்று கலியாணன் றன்புத்திரனை யலையக்கண்டதும்
 சரீரமெங்கும் உதிப்பிரவாகமுண்டாகும்படி எவ்வளவுமிரக்கமின்றி
 யடித்து மரத்திற்கட்டிக் தனிபேவிட்டி வந்ததும் விபரமாகச் சொ
 ன்னார்கள் அதனை இந்துமதினேட்டு மிசூத்த தயார்ப்பட்டுமனவாட்ட
 முற்றிருக்கையில், விட்டை நோக்கி வருகின்ற கலியாணனானவன்
 தன்குமாரனிட்ட சாபத்தினும் கண்டெரியாமலும், வாய்பேசாமலும்
 ம், செவிகேளாமலும், சரீரமெங்கும் தொழுநோய்கொண்டுதிக்கைதப்
 பி மதிமயங்கிய நிலையுடன் தன்விட்டில் வந்து வீழ்ந்தான் அவனைஇ
 ந்துமதினெட்டு ஈதென்ன பாவமென்று திடுக்கிட்டு நடுங்கி உள்ளம்
 வருந்தி ஐயையோ! நமது நாயகனுக்கு இவ்விந் விடுக்கண்வந்தகா
 ரணம் யாதினாலென்று நினைத்து மனமுருகிக் கண்ணீர்சொரிந்து
 நெருப்பின்மீது மற்றோர் நெருப்புவிழ்ந்ததுபோலவுமநோயின்மீது
 வேறோர் நோயுண்டானது போலவுந் புருடனும் படுகின்ற துன்
 பத்தையு மேற்றவளாய் மனஞ் சகிக்கமாட்டாது, தெய்வமே!
 சிறந்த செவ்வத்தோடு நல்ல இளமைப் பருவத்தைச் சேர்ந்திருந்த
 காலத்தினும் ஒருவருக்கும் தீங்கென்பதை நினையாமல் தருமத்தை
 யோடாத்தி வந்த இவருக்கும் இவ்வினைவருமாயின் இதுமுற்சனன
 த்திற்செய்த தீவினைப்பயனோ புத்திரனைத் துன்பப்படுத்திவந்தகொ
 டுமையோவென்று துக்கித்து விட்டிலிருக்கின்ற மற்றைய மாதர்க
 ளோடுங்கூடத் தன்புத்திரனிருக்கு மிடத்திற்சென்று அவன்மிசூத்த
 பத்தியோடு விநாயக பூசைசெய்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டு சந்
 தோஷங்கொண்டு இவனை மரத்திற்கட்டியிருக்கின்றதென்றுங் கே
 ள்வினானோமே. அவ்வாரொன்றினையுங் காணோமே? ஈதென்ன ஆச்
 சரியமென்று தன்னுடனேவந்த மாதர்களோடுஞ் சொல்ல, அவர்க
 ளும் வல்லாளனைமகிழ்ச்சியுடனேபார்த்து இச்சிறுவன் கணேசமூர்

த்தியை அன்போடும் ஆராதித்து வருகின்ற மகிமையினாலே இவன் சரீரத்திலெவ்வளவேனுந் தன்பமணுகவில்லையென்று நிச்சயித்து அவன் தாயாகிய இந்து மதியைப்பார்த்துவிநாயகமூர்த்தியைப் பக்தியோடு பூசைசெய்பவரில் உன் மகனுக் கொப்பானவர்கள் இப்பிரபஞ்சத்திலெங்கணுமில்லை, ஆதலால், அவன் சரீரத்தில் யாதொரு துன்பமும் நெருங்காமலிருக்கின்றதென்று சொன்னார்கள்.

அதை இந்துமதிகேட்டு அக்குமாரனருகிற்சென்று தன்னுள்ள துண்டான அன்பின் பெருக்கினுற் குயங்களினின்றும் அமுதம் பெருகத் தழுவி முகத்தோடு முகத்தையணைத்து முத்தமிட்டு, அப்பா என்னருமைச் செல்வனே! நீ இப்பிள்ளைமைப்பருவத்திற்குள்ளே விநாயகமூர்த்தியை யன்போடு அருச்சித்து அவரைவிட்டு மாறாதிருக்கின்ற அற்புதத்தாலே யானும் உனதந்தையுஞ் சன்பசாபல்லியரானேம் ஆயினும் நீ கணேச மூர்த்தியைப் பூசைசெய்யுங் காலம் போக மற்றைக் காலங்களில் உலகநடைக் குறித்தாக மீளவும்வீட்டில்வந்து சேரலாகாதா? அல்லவெனில் வீட்டிற்குள்ளே அக்கடவுளை வைத்துப் பூசிக்கலாகாதா? ஏதுமின்றி எங்களைமுழுதமறந்துவிட்டுப் பட்டணத்திற்கு வெளியிற்குள்ளே ஒருவர் துணையின்றித் தனியே வாசமாயிருப்பது உனக்குத் தகுமா? இப்போது உனதந்தையானவர் யாதோர் காரணமுமின்றி யாவரும் அதிசயிக்கும்படி, சரீரமெங்கணும் புண்கள்கொண்டு, ஊமையாகியுங் குருடாகியுஞ் செவிடாகியுமிருந்து மதிமயங்கித் தடுமாறி வீட்டில்வந்து வீழ்ந்தார். அதையான் கண்டவுடன் முடிவற்ற துயரத்தையடைந்து உனக்குத் தெரிவிக்கலாமென் றிங்குவந்தேன், தப்புவழியிற் செல்கின்ற பிள்ளைகளைத் தாய்தந்தைய ராயினோர் கோபித்தும் அடித்தும் அவர்களை நல்வழிக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று வேதசாஸ்திரங் கூறப்பட்டிருக்கின்ற முறையின்படி யல்லவா உனதந்தையுன்னைத்தண்டித்தார். அதுமீதிதானே, தந்தை யாதுசெய்யினும் புத்திரர்கள் பொறுக்கவேண்டுவது சுபாவமல்லவோ! அப்பா! இனியேனும்புத்திரனாவோர்கட்குரிய தருமத்தை நன்றாயோசித்து உன் கோபத்தை தணித்து உன் தந்தை படுகின்ற கொடியவியாதினைப் போக்குவதற்கான உபாயமும் மந்திரங்களினாலோ மற்மெவ்வகை யாலோ அதனை நீயே யறிந்து தீர்க்கவேண்டும். விவேகத்திற் சிறந்த பிள்ளைகளாயினோர் தங்கள் தாய் தந்தையர் சொல்லுகின்ற வார்த்தை

தையைக் கீழ்ப்படுத்தாமல் மேன்மையாகக் கொள்வரென்றுசகல
நூல்களையும் ஆராய்ந்துணர்ந்த பெரியோர்கள் சொல்லுகின்றார்கள்
“அன்னையும்பிதாவும் முன்னறிதெய்வம், தந்தை சொன்மிக்க மந்தி
ரமில்லை, தாயிற்சிற்றந்தொரு கோயிலுமில்லை” என்னு முதுமொழி
களைத்தான் நீ கேட்டதின்றோ? ஆதலால் எனது துயரந்தீரும்ப
டியாகயான் சொல்லுகின்ற புத்தியைக்கேளென்று பலவாறு துக்
கித்துக் குறையிரந்து நின்றனள்.

அவளை வல்லாளன்பார்த்து அம்மையே! கருபத்திற் கருவா
கிவளர்கின்ற காலத்திலும்,அதினின்றும்வெளிக்குகொண்டு உருவாகி
வளர்கின்ற காலத்திலும், சகல வான்மனோடிகட்கும் உயிர்க்குயி
ராகி இருவினையின்படி அவ்வவர்கட்குள்ள போகங்களை யூட்டித்
தந்தையுந்தாயுமாயிருந்து பாதுகாக்கவல்லகர்த்தரெவரோ அவரே
இவ்வுலகத்தில் எனக்குரிய தாய்தந்தையன்றி மற்றைய நீங்குளா
என்பொருட்டு இரக்கங்கொண்டாளத்தக்கவர்கள் ஒருவர்க்கொரு
வர் இடையூறுநீக்குவதும் ஒருவர்க்கொருவர் நன்மை செய்வதும்
அக்கடவுள் கிருபையைக் கொண்டன்றித் தங்கள் தங்கள் வல்லபத்
தாலு மாவதுண்டோ? அவ் வவர்கள்செய்த பாவபுண்ணியங்களை
அவ்வவர்களே அனுபவிக்கவேண்டுவதன்றி மற்றையராம் போக்க
வுங் காக்கவுங் கூடுமோ? புத்திரர்கள் தங்கள் தாய்தந்தையர் அனு
மதியின்றித் தரையாளும் அரசனுக் கேவல்புரிவராயின் அவர்கள்
அத் தாய்தந்தையர் ஒறுக்கவல்லரோ? அவ்வா றெறுத்துத் தாங்
கருயிர் பெற்று வாழினும் அரசன்பணிக்கு மெனியுசெய்தமையால்
அவனானையிற் றப்பிப்பிழைப்பதுண்டோ? சிவபெருமானே கடை
க்கண்பார்வை கிடைக்கப்போகின்றதாவென்று சமயம்பார்த்திருக்
கத்தக்க பேரருளையுடைய விநாயகமூர்த்தி யாலயத்தைத்தள்ளி
என்னையுந் துன்பப்படுத்தி,என்சுவாமியினுடையதிருவுருவத்தையுந்
தன்கையாலெடுத் தெறித்ததனாலே அவனுக்கு நீங்காத் தொழு
கோய்வந்து நேர்ந்தது, இவ்வியாதியை இச்சன்மத்தி லுறுபவிப்ப
தல்லாமல் மறுசன்மத்தினுஞ்சிறிதுநாள் அதுபவித்திருப்பான்.

அஃதெவ்வாறெனில்! மறுசன்மத்தில் வல்லவ ராஜனுடைய
மனைவியாகிக் கமலையென்னும் பெயரை வகித்திருப்பாய் அப்போ
து உன்புருடனாகிய கல்யாணன் இவ்வியாதியோடும் உன் புத்திர
னாக அவதரித்துத் தக்கனென்னும் பெயர்பெற்றுத் துன்பப்படு
வான், அக்காலத்துஅவன் தந்தையாகிய வல்லவராசன் மனவருத்
தக்கொண்டு பன்னிரண்டு வயதுவரையில் அவ்வியாதி தீர்த்தக்க
பரிகாரங்கள் அளவற்றதாகச் செய்வான்! அவ்வாறுசெய்தும் அது

தீராமையை நோக்கிப் பின்னர் அவ்வரசனுக்குக் கோபமுண்டாகு
ம், அப்போது உன்னையு மவனையுந் துரத்திவிடுவான். பின்னர் நீங்
கள் முற்கல முனிவராலே நன்மைப் பெறுவீர்கள் போவென்று
சொல்லி யனுப்பிவிட்டான் இந்துமதி இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்டு,
அவன் மனோதிடங்கொண்டு பேசுவதைத் தடுக்கக்கூடாமல் தன்வி
ட்டிற்சென்று சேர்ந்தனள் இப்பால் வல்லாளனும் மீளவும் குறைவ
ற்ற அன்போடு விராயக மூர்த்தியைப் பூரைசெய்து கொண்டிருந்
தான். அவனுறுதிக்கு விராயகக்கடவுள் சந்தோஷங்கொண்டுதேவ
கணங்களைக் கூவி நமதன்பனாகிய வல்லாளனை இவ்வன் மழைத்து
வரக் கடவீர்களென்ன, அவ்வாறே தேவகணங்கள் விமானத்தைக்
கொண்டுபோய் வல்லாள னிருக்குமிடத்தில் நிறுத்தினார்கள் அவ்
விமானத்தை அவன்பார்த்துக் கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவரு
ட்குயான் பாத்திராவனோவென்று துதித்துச் சாஷ்டாங்கமாகச்
சேவித்து இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி நின்றான் தேவகணங்க
ள் அவ்வல்லாளனைப் பார்த்துச் சர்வவல்லமையுள்ள மகாதவசிரோ
ஷ்டனே ! விராயகக் கடவுளுடைய கட்டளையின்படி விமானங்கொ
ண்டுவந்தோம். நீ இதன்மேல் ஆரோரணஞ்செய்யவேண்டுமென்று
சொல்ல, அவ்வாறே வல்லாளன் ஆனந்த பரவசனாகியேறினான். தே
வகணங்கள் அந்தரத்துந்துபி முழங்கினார்கள், சித்தர்கள் சந்திரவ
ட்டக்குடை பிடித்தார்கள் கருடர்கள் வெண்சாமரை வீசினார்கள்
கின்னார் ஆலவட்டமெடுத்தார்கள் தேவர்கள் புட்பவருடம் பொ
ழித்தார்கள். அரம்பையர் நாட்டிய மாடினார்கள் கந்தருவர் சங்கீ
தம் பாடினார்கள். முனிவர்கள் இருபக்கங்களிலும் நெருங்கினார்கள்.
அந்தணர்கள் வேதாகமங்களாற் அறித்தார்கள்.

இவ்வாறு வரிசைவரிசையாகப் பலபரிசனங்கள் புடைசூழ்ந்து
வரச் சகல சம்பிரமத்துடன் வல்லாளன் ஆகாய மார்க்கமாகச் செ
ன்று விராயக லோகத்திற்சென்று, இகலோக பரலோக விச்சைக
ளைவெறுத்து, இந்திரன் முதலிய தேவர்கட்குங் கிடைத்தற்குஅரு
மையதாகி எக்காலத்தும் இராப்பகலென்பதின்றி ஆதிவந்த மத்தி
யம் அளவிடப் படாதோங்கிய கிரந்தர போகத்தைப் புசித்து, போ
த வாதனையை யொழித்து கணேச மூர்த்தியினுடைய நிவ்வியசா
ணை வித்தங்களில் இரண்டறக் கலந்து வாழ்ந்தான். இவ்வற்புதங்
களனைத்தையும் அந் நகரத்துள்ளோர்கள் கண் கண்டு மனங்களித்
து அங்கு மூர்த்திகரித்திருக்கின்ற விராயகக்கடவுளுக்குச் சிறந்த
சிபியைக்கொண்டு ஆலயங்கட்டுவித்து அந்தணர்களைக் கொண்டு

காலங்க டவறாமல் பூசனைசெய்வித்து, திருவிழாக்கள் முதலியவை களுஞ் சிறக்கச்செய்தார்கள். விராயகசுதூர்த்திதோறுஞ்சகலசனங் களும் வந்து பூசனைசெய்து வேண்டிய வரங்களைப்பெற்று வாழ்ந் திருந்தார்கள். வல்லாளனுக்கு எல்லா வேதனைகளும்மீக்கி அத்தி னமே முத்திகொடுத்தருளிய விராகமூர்த்திக்குச் சகலமான டெரி யோர்களும் வல்லாள கணேசரென்று திருநாமந்தரித்துத் துதித் தார்கள். பின்னர்த் தொழுநோய்கொண்டு துன்பப்படுகின்ற கல் யாணன் அச்சனனமுழுவது மிக்க துன்பத்தை யடைந்து சிலநாட் சென்றபின்பு அவன் மனைவியாகிய இந்துமதியானவள் அவனுக்கு முன்னமே மற்றொருசனனமெடுத்திக் கமலையென்னும் பெயரைவகி த்துவல்லவராசனுக்கு மனைவியாயிருக்க, அவளிடத்தில் அந்நேயு டன்புத்திரையவதரித்துத் தக்கனென்னும் பெயர்பெற்றுத் துன்புற் றிருக்குங்காலையில் தன்தாயாகிய கமலை முற்றானதத்தில்மனைவியாக விருந்து அவளவற்ற தருமாதிகளைச்செய்தபலத்தினாலும், அப்போது தன்குமாரரையிருந்த வல்லாளன் விராயகபூரைசெய்து முத்தியடை ன்தமகிமையினாலும் முற்கலமுனிவர்மீது படிந்துவந்த காற்றினால் அவன் தொழுநோய் முதலியனவுந்தீர்ந்து, ஒரு பிராமணனால் விரா யகமூர்த்தியினுடைய அட்டாக்ஷர மந்திரத்தை உபதேசிக்கப் பெ ற்றுக் கணேசமூர்த்தியைத் தரிசித்து அவர் பெருங்கருணையாற் பின்னர் முற்கலமுனிவருடைய திருவடிகளை யடைந்து அவரால் ஏகாக்ஷரமந்திரத்தையு முபதேசிக்கப்பெற்றுச் சுகமுற்றிருந்தானெ ன்று விசுவாமித்திரமுனிவர் வீமராசனுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தரு ளினர்.

வல்லாளன் முத்தியடைந்தபடலம் முற்றிற்று.

தக்க னரசாட்சிபெற்ற படலம்.

அவர்பெருங் கருணைப் பேற்ற லத்தகு தக்கனென்பான் தவநிறை முனிவன் பாதஞ் சார்ந்துபல் பவமுந் தீர்க்குஞ் சிவமணி மனுவும் பெற்றான் நெவ்வடு வேலோ யன்ன னவனிகாவலனாய் வாழ்ந்த வடைவுமீங் குரைத்துங் கேண்மோ.

அழகிய தண்ணளியையுடைய குணக்குன்றீர் ! விராயக மூர்த் தியை வல்லாளனுபாசித்து முத்தியடைந்த வரலாற்றைச் சொன் ன

னோம். இப்பால் வீமராசனுபாசித்த சிறத்தையுஞ் சொல்லுவோங்
கேட்பீராக, அவ்வீமராசன் விசுவாமித்திர முனிவரைப் பணிந்தெ
ழுந்து சுவாமீ! தககன் முற்கலமுனிவரால் உபதேசம் பெற்றபின்
னர் எவ்வாறாயினன், அதனையுந் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமெ
ன்று பிரார்த்திக்க விசுவாமித்திரர் சொல்லுவார் அரசனே! எல்
லாப் பாக்கியங்களையுந் தரத்தக்க ஏகாக்ஷரமந்திரத்தை யுபதேசிக்க
முற்கலமுனிவரைத் தககன் மிக்க அன்புடனே பூசைசெய்துவிடை
பெற்றுத் தானும் தனது தாயும் அவ்விடத்தினின்று நீங்கிக்கவுண்
டிய நகரத்தின் சமீபமான ஓர் குளிர்த் நந்தவனத்தின்கணுள்ள
தடாகக்கரையில் திவ்வியமாகியும் புராதனமாகியும் ஓர் விநாயக
ராலய மிருக்கக்கண்டு அவ்வாலயத்தை யடைந்து கணேசமூர்த்தி
யினுடைய திருவடிகளைத் தியானித்து முற்கலமுனிவரா லுபதே
சிக்கப்பெற்ற ஏகாக்ஷர மந்திரத்தைப் பன்னிரண்டு வருடம் வரை
யிற் செசித்து, பின்னர்த் திருமஞ்சனம், புட்பம், சந்தனம், தூப
தீபனைவேத்திய முதலிய திரவியங்களைச் சேகரித்து, அவ்வாலயத்
திலெழுந்தருளி யிருக்கின்ற விநாயக மூர்த்தியை இருபத்தொரு
நாள் பூசித்தான், இருபத்தோராவா ளிரளில் நாலாஞ் சாமத்தில்,
அத்தக்கனுடைய சொர்ப்பனத்தில் ஒருமதயானையானது அதன்று
திக்கையார் பூமாலை கொண்டுவந்து தன்கழுத்திலிட்டு, மீளவுந்தன்
னையெடுத்துத் தன்முதுகில்வைத்துக்கொண்டு, ஒருபட்டணத்தூட்
கொண்டுபோவதாகக் கண்டு நித்திரைவிட்டுநீங்கி, மறுநாளுதயத்
திற் மனது நித்தியநியமங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு, தன்தாயா
கிய கமலையைச் சேவித்துத் தான்கண்ட சொர்ப்பனத்தைச் சொன்
னான், அவளதைக்கேட்டுச் சந்தோஷித்து அப்பா நமது சிறுமை
யாவும் இன்றொழிந்தது, நீ இப்போதே அவனியாளத்தக்க அரசனா
வையென்று சொல்லி, இருவருமனமகிழ்ச்சியடைந்து முனபோல
வே விநாயக மந்திரத்தைத் தியானித்துக்கொண் டிருந்தார்கள்.
இவர்களிவ்வாறிருக்க அக்கவுண்டினியு நகரை அரசாக்ஷிசெய்துவந்
த சந்திரசேனமகாராசன் அற்றைத்தினம் ஓர் காரணமுமின்றிஇற
ந்து போயினன்.

என்னொருயி ரனையாயொளி ரிருகண்மணி யனையாய்
மன்னாபுவி தாங்கும்பொறை மாற்றிச் சுரநலகம்
பொன்னார் திணிதோள்வெஃகிய புக்காயெனை நீத்தா
யன்னாவிது தருமோவிது தருமோவமிழ் தனையாய்.

கொழுகொம்பறு கொடிபோன்மிகு குளிரீரறு கயல்போ
விழுதங்கறு சுடர்போலொளி யெல்லேயறு நாள்போன்
முழுதந்துயர் பெருகுங்கடன் முழுகும்படி யெனைநீத்
தொழுகுங்குழ லரமாதரை யுற்றாயினு தகுமோ.

வேள்வித்தழ லெதிரோம்படை மெய்யேயினு காறும்
வாழ்வித்தனை யிப்போதுநல் வழிபாட்டி னுள் யாது
தாழ்வித்தனெ னடியேனது தகவுண்டெனி னுரையாய்
சூழ்வித்தக வென்பாவிடர் சூழ்வித்தனை தகுமோ.

அந்நாளுறு மன்போடலர் மனதோவகல் வுற்ற
திந்நாளது போலேயய லேகுற்றிலை நின்ற
யென்னேதுயர் வேளென்னுட லின்பார்ந்த வருடா
யொன்னுடை யுறுபாவனை யுற்றாயுரு காமே

ஆவாவினி யென்ரெய்குது மந்தோவென விவ்வா
ரேவாதுரை மொழிவாள்விழி யுறைசிந்திட வருகித்
தீவாய்விழு தளிர்போலெனி தீர்த்தனு வேறாய்க்
காவாதுள மானம்படு கணவன்மிசை விழுவாள்.

முகமெற்றுவு டலையெற்றுவண் முருகார்கர மலராத்
தகவெற்றுவுள் கனிவாயிரு தனமுங்குழை வெய்த
மிகவெற்றுவுள் வயிறெற்றுவுண் மின்னைப்பொதி முகிவி
லுகுமைக்குழல் பொதியத்தனி ருருவந்துவ ளுற்றாள்.

உடனே அவன் மனைவியாகிய சுலபையென்பவன் மிகுந்ததுய
ரங்கொண்டபுலம்புவாள். என்னுயிருக் கொப்பானவரே ! என்கண்
மணிகட் கிணையானவரே ! அரசர்க்கரசரே ! இப்பூவுலகத்தையாள்
வதைவிட்டுச் சுவர்க்கவுலகத்தை யாளுநிமித்தம் என்னைக் கைவிட்
டீரோ ? தேவாயிர்த்ததினுஞ் சிறந்த என் பிராணநாயகா ! இது
உமக்குத் தருமமா? கொழு கொம்பற்ற கொடிபோலவும், குளிர்
ந்த சலத்தினின்று நீங்கியகயல்போலவும், தைலமில்லாத தீபம்போ
லவும், சூரியவொளியில்லாத நாள் போலவும் என்னை முழுமையுந்
துக்கசாகரத்தின் மூழ்கும்படி விடுத்து நீர் தெய்வ மகளிரோடுஞ்
சேர்ந்தீரோ, இது நீதிதானோ நானும்மை வேள்வித் தீயின் முன்
னர் மாலையிட்டநாள்முதல் இதுகாரும் எனக்கொரு குறைவு வரா
மற் காத்துவந்த உமக்கு யான்செய்துவந்த வழிபாடுகளில் இப்போ
தென்ன தாழ்ச்சியினைச் செய்தேன், அப்படி யேதேனு முண்

யின் அதனை வாய்விட்டுப் பேசாமல் என்னைப் பலவிடர்கள் சூழும் படி விடுத்தீரே, இஃ துமக்குத் தக்கதா ? ஐயையோ ! இனிஎன்ன செய்யப்போகின்றேன். தெய்வமேயென்று தீயில் விழுந்தசெந்தளிர் போல வேற்றுருவாகி விழிகளினின்றும் நீர்த்தாரைகள் பெருகத் தக்கதாய்ப் புலம்பிப் புருடன்மேல் விழுந்துமுகத்தை மேர்திக் கொண்டும், தலையை யிடித்துக்கொண்டும், வாயி லறைந்துகொண்டும், தனங்கள் சூழையும்படி மார்பிலறைந்துகொண்டும், கைகளை நெரித்துக்கொண்டும், வயிற்றைப் பினைந்துகொண்டும், இவ்வாறு பதை பதைத்துப் பூமியில் வீழ்ந்து புரண்டு புரண்டு அலரி யலறி, என்பு நுஷ்சிகாமணியே ! அருவமாயாவது தோற்றிவிசனப்படவேண்டா மென்று ஓராறுதல் சொல்லீரோ. என்னுசைக் கணவரே ! என் பி ராணவல்லபா வென்று கதறிக்கொண் டிருந்தாள். அவளோடு அமைச்சர் முதலான சகல சனங்களும் மிகுந்த துயரத்துடன் நெடுநேரம் அழுதுக்கொண்டிருக்கையில், புரோகிதன் அவர்களையெல்லாங் கையமர்த்திப் புத்தி கூறுகின்றனன்.

கலங்கவிழ்த்த நாயகன்போற் கையற்று மிகத்தளர்ந்து
புலம்புநரை யெதிர்நோக்கிப் புரோகிதன்மற் றிதுரொன்னான்
புலம்புவதெல் லா துமக்குப் புணர்குகத்தைக் குறித்ததன்றே
புலந்தவனுக் குறுகுகத்தை யுன்னலீர் புலம்பொழியின்.

காவலனுக் கினிச்செய்யுங் காரியத்தைப் புரிமின்கள்
பூவுலகிற் பிறந்தவருட் பொன்றாதா ருளரேயோ
வாவியிறத் தவருடனே யாவியிறத் தவர்யாரே
மேனியவா னாளுலப்பின் விண்ணவரும் வீடுகரே,

செய்தக்க காரியத்தைச் செய்துதனு விறந்தவரை
யுய்தக்க நற்கதியி லுறுத்தாரோ யவர்க் காத்தார்
பொய்தக்க பொருட்கிரங்கிப் புலம்புநர்க ளெஞ்ஞான்று
மெய்தக்க பொருளறியார் வீணொன னிளம்புதலும்.

உங் கள்குகத்தைக்குறித்து அழுகின்றீர்களேயன்றி, இறந்தவ னடையவேண்டிய சுகத்தையாவரும் நினையாதிருக்கின்றீர்களே, ஏன் வீணிற் புலம்புகின்றீர்கள், இனி நமதரசனுக்குச் செய்யவேண்டிய கருமாதிகளைச்செய்து முடியுங்கள், இப்பூமியிற்பிறந்தவர்களில் யாவரிதவா திருந்தவர்கள். அப்படி இறந்தவர்களோடு கூட இறப் பவ ரொருவரு மில்லையே, வாழ் நாள் முடிவானால் வானுடரு

மிறப்பதை யறியீர்களோ ? இறந்தவர்களுக்குச் செய்யத்தக்க கருமங்களைச் செய்து அவர்களை நற்கதியிற் சேர்க்கின்றவர்களே நல்ல அன்பினராவார். அதைநடத்தாமற் பொய்ப்பொருளை யிச் சித்துப் புலங்கின்றவர்கள் மெய்ப்பொருளை யறியாதவிணர்களே யாகும், விரைவில் காரியத்தை நடத்துவதைப் பாருங்கள், நீங்கள் விசனப்படுவதினால் ஆகத்தக்க தொன்றுமில்லையென்று சொல்லித் தேற்ற, அதனால் சிறிது துயரத்தையாற்றி யிருந்தார்கள்.

இப்பால் இறந்திருக்கின்ற வரசனுக்குப் புத்திரனில்லாமை யால் வுன்னமைச்சர்களாகிய மனோஞ்சனன் சுமந்து வென்னுமிரு வருள், சுமந்தென்பவன் உங்கள் குலமாயிருத்தவினாலே அக்காத லன் சந்ததியிலிருந்த ஒருவனைக் கொண்டுசகல கருமங்களையும் நடப் பித்துத் தகனஞ் செய்தார்கள். பின்னர்ச்சுலபைஸ்நானஞ் செய்து வேப்பிலையருந்தி அரண்மனைக்குட் சென்று, தர்ப்பணிகளை முடி த்துத் தினக்கிரியைகளைப் பதின்புன்று நாள் வரையிற்செய்துசகல காரியங்களையு முடித்து பின்பு அமைச்சர், புரோகிதர், சோதிடர், பிராமணர்மற்று மந்தகருத்துள்ள காரியகாரர் முதலியோரை ஒற்ற ரைவிட்டுவரவழைத்து, நம்மைச் சத்துருக்கள் நெருங்காத வண் ணம் இனி இப்பூமியைத் தாங்கும் புயபல பராக்கிரமத்தைபுடைய ஓரச்சனை எற்படுத்தக் கடவீர்களென் றுக்கியாபித்தான். அதை யவ்வமைச்சர் முதலாயினோர் கேட்டு ஆலோசித்திருக்கின்ற சமய த்தில் முற்கல முனிவர் அவ்விடத்தில் வந்து அச்சபையிலிருக்கின் றவர்களை நோக்கிப் பட்டத்துயானையை அலங்கரித்து அதன்றுதிக் கரத்திற் பூமாலை தந்து தளையவிழ்த்தனுப்புங்கள் அஃது எவனை மாலையிட்டெடுத்துக்கொண்டுவருகின்றதோ அவனையே இவ்வுல காவ்வதற்கான அரசராக்கிக் கொள்வோமென்று கிருபையோடுந் திருவாய்மலர் தெழுந்தருளினர் அதனைச் செவியுற்ற யாவரும் வி யப்படைந்து சுகனமென்கின்ற பட்டத்துயானையை அலங்கரித்து சுலபைக் கெதிராக நடத்திவந்து நிறுத்த, அவள் தன் கணவன் மார்பிற் றரித்திருந்த பொற்றாமரை மாலையை யெடுத்துவந்து அந் தயானையின் றுதிக் கரத்திற் றந்து இவ்விராச்சியத்தை யாளத்தக்க ஓரச்சனைகொண்டு வருவையென் றுக்கியாபித்தனள். அதனை யம் மதயானை செவியுற்று மலைநடப்பதுபோலத் தான் முன்னதாக நட ப்ப, அதன்பின்னர் அமைச்சர் முதலான சகல சனங்களும் முன் னர்த் தவஞ்செய்தற்குரியதானமொன்றைக் காணுமாறு பிரமதே

வனால் விட்ட தருப்பைச் சக்கரத்தின் பின் சென்ற முனிவர் டம் போலத் தம்மையாளற்குரிய வேரரசனைக் காணாமற் அநிக விழைவோடு தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

அந்த யானையுள் தங்கள் கணவனையன்றி மற்றையரெவ்வகை ப்பட்ட பேரழகுள்ளோராய் எதிர்வந்திருக்கினும் அவர்கள் மேற் சிறிதேனுங் கண்ணோக்கஞ் செலுத்தாத கற்பின் மாதர்களைப்போல அரசாள்வதை விழைந்து, பற்பலர் தன்னெதிரில் வந்து நிற்கினும் அவர்களை யெல்லாஞ் சர்ப்பத்தையொத்துச் சீறிவிலக்கிக்கொண்டு நடந்தது, அவ்வற்புத்ததை யாவருங்கண்டத்சயித்து இந்த யானை மஹா பராக்கிரமசாலியாகிய மன்னவனையே தேடிக்கொண்டு வரு மென்று நிச்சயித்துச் சந்தோஷங்கொண்டு வீதிகடோறுங் தண்ணீர் தெளித்துத் துகளடக்கிப் பரிமளமிருந்த புட்பச்சரங்களாற் றேரண முதலிவைகளைக்கட்டி அலங்கரித்தார்கள். இப்பாலந்த யா னையானது கோட்டைவாயிலி னின்று நீங்கி வீதி யெல்லாங் கடந் து, பட்டணத்திற்கு வெளியில் சென்று வனத்திற்புகுந்து முற்கல முனிவருடைய ஆசீர்மத்திற்குச் சமீபமாகவசித்திருக்கின்ற தக்கன ருகிற் சென்று, அவன் கழுத்திற் பொற்றாமரை மாலையைத் தரி த்தது.

மூவர் பெருமா னெனையாண்ட முக்கட் பெருமா னரியாதித் தேவர் பெருமா னொருகோட்டுச் செல்வப் பெருமா னடியார்கட் கியாவை யரிய விருந்தாங்கே யிருந்து தக்க னரசரிமை மேவு மெனின்வேல் கரத்தேந்தும் வீமமேலும் விளம்பு துங்கேள்.

வீமராசனே ! இத்தக்கன் தானிருந்த விடத்தே யிருந்து இத் தன்மைத்தாகிய அரசரிமையைப் பெற்றானாயின், மூவர்பெருமானா கியும், என்னையாட்கொண்ட முக்கட்பெருமானாகியும், திருமான் முதலிய தேவர்பெருமானாகியும், ஒற்றைக்கொம்பேந்தியசெல்வப் பெருமானாகியு மிருக்கின்ற விநாயகபெருமானைப் பூசைசெய்கின்ற அடியார்க்குக் கிடைத்தற்கரிய வாக்கியங்க ளெவ்வுலகத்திலிருக்கின்றன. இப்பால் அத்தக்கனுக்கு மாலையிட்டவுடனே தேவர்கள் அந்த ரதந்துபி முழங்கினார்கள் ஆகாயத்தில் புட்பவருஷம் வருஷித்தது யானையின் பின்னர் வந்த சகல பரிசனங்களும் அவ்வவர் கண்மன த்திருந்த கவலைகளையொழித்து ஆனந்தங்கொண்டார்கள். அமை ச்சர் மூதலாயினோர் இராசயோக்கியமான ஆடையாபரணத்

களை யெடுத்தணிந்தார்கள். அந்தணர்களெல்லாம் ஆசிர்வாதஞ் செய்து இருபுத்திலுமிருந்தார்கள். சேனாபதிகள் தூதர், சாரணர் முதலாயினோர் வீரகண்டாமணியைத் தரித்திருக்கின்ற பாதங்களில் வணங்கி யேவலுக் கெதிர்ப்பார்த்தார்கள். இவ்வித சம்பிரமங்களோடும் தக்கனெழுந்து அங்குத் திருக்கோயில்கொண்டு வீற்றிருக்கின்ற கணேசமூர்த்தியை அட்டாங்கமாகச் சேவித்து, அருகிலிருக்கின்ற அந்தணர்கட் கெல்லாம் பற்பல திரவியங்களைத் தானஞ்செய்து தன்னருமைத் தாயை நவரத்தின கசிநமாயுள்ள சொன்னச் சிவிகையிலேற்றித் தான்பட்டத் தியானையின்மேல் உதயகால சூரியன்போல ஆரோகணித்து, அமைச்சர்கள் எருமருங்கிலும் அசுவங்களிலேறிவரவும், தாசிகள் நாட்டியஞ்செய்து நடக்கவும் சமுத்திர கோஷ்டம் போலப் பேரிகை முதலான வாத்தியங்கள் முழங்கவும், இன்ன மிவைமுதலான சகல ஆடம்பரங்களோடு மலையினுச்சியி லுதயமாகின்ற பூரணசந்திரனைப்போல யானைமே லோங்கியிருக்கின்றவெண்குடை நீழலிலிருந்து அதனை மெல்லமெல்ல நடாத்தப் பட்டணத்துள் துழைந்து பவனிவந்து, அரண்மனையிற் சென்று சொர்ன்னத்தினைச்செய்து சிரோரத்தினங்களா விழைத்திருக்கின்ற சிங்காதனத்தின்மீதிருந்து, மந்திரத்தலைவர்களை நோக்கிக் குளிர்த்த சொற்களால் அருகிலழைத்து, என்னையாட் கொண்டருளிய முற்கலமுனிவரைச்சீக்கல சிறப்போடும் இங்ஙனமழைத்துவரக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டான்.

அவர்கள் அவ்வாறே விரைந்துரென்று தவசிரேஷ்டராகிய முற்கல முனிவரைத் தேரிலேற்றி, ஆடல் பாடல் வாத்திய முதலிய பலமுழக்கங்களுடனே அந்நகரத்துள்ளயாவரும் ஆனந்தங்கொள்ளத்தக்கதாக அரண்மனைக்குள்ளாக யெழுந்தருளச் செய்தார்கள் உடனே தக்கனெதிர்சென்றழைத்து அளவளாவிய அன்போடுஞ்சிறந்த ஆசனத்தின்மீதிருத்தித் தேய்வைபூசி, அசுஷதை சாத்தி, மந்திரமலரா ரஞ்சித்துத் துபதீப நைவேத்திய சோடசவுபசாரங்களைச் செய்து, நவரத்தினங்களிழைத்த பொற்றட்டில் ஆடையாபரணங்களை நிறைத்து கனிவர்க்கங்களைப் பரப்பி, முனிபுங்கவர்க் கெதிரில் வைத்து அஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, பலபரிசனங்கள் தன்னைப் புடைசூழ்த்திருக்க நின்று முற்கலமுனிவரைப்பார்த்து, அருட்கடலே ! தேவரீருடைய கருணாகடாட்சத்தினால் அடியேன் இராஜரீகத்தினைப்பெற்றேன், சுவாயிகளுடைய அத்தத்தை அடியேன் முடிபீ

துவைத்து ஆசீர்வதிக்க வேண்டுமென்று மிகுந்த அன்போடு இரு கரங்களையுங் கூப்பிச் சிரங்கவிழ்த்து நின்றனன், அதற்குக் கிருபா கரமூர்த்தியாகிய முற்கலமுனிவர்சந்தோஷித்து, அவ்வாறேதமது கரங்களை அவன்முடிமீதுவைத்து, உனது நற்குணத்திற்கு யாவ ரும் பகையாக மாட்டார்களென்று திருவாய்மலர்ந்து சகல திரவியங்களும்உன்வசத்தாகி, நீ அளவற்ற சந்தோஷத்தோடுவாழ்ந்திருக்கக்கடவையென்று ஆசீர்வதித்து ஓராதனத்தி லிருக்கச்செய்து மிக்க பேருலகையோடும் இதனைப்போதிப்பாராயினர். அன்பனே! இக்கடல்குழந்த உலகத்துள்ள மன்னுயிர்களுக்குணர்த்தியிருக்கின்ற வருணச்சிர தருமங்கள் பலவாக விருக்கின்றன. அவைகளுள் உனக்கு முக்கியமாக உணர்த்த வேண்டுவனவாகிய அரசு திகழ்ச் சொல்வோங் கேட்பாயாக, அருந்நோதயமாக ஐந்துநாழிகைக்குமுதலாகத் துயிலொழித்து, அமனியைவிட்டு நீங்கி, மற்றோரிடத்திலிருந்து சரீரத்தைச் சுத்திரெய்து, கொடிதாகிய வல்வினைக்கூட்டங்களைப் பொடி படுத்தவல்ல அழகிய திருவெண்ணீறு தரிக்கக்கடவை.

எண்ணி லாகம மறைக்கெலா முடிவென விருந்திடு மிறைதன்னைக் கண்ண னாழிவின் ணவர்களா யிருந்திடு! கணேசனை மனமாதி நண்ணு னாதநா யகனைநாற் பொருளை நண்ணுமர்க் கருள்வானை யண்ண லாகிய வநாதியை யனந்தரு பிபையருட் கடலானை.

சகல லோகமு மளித்திடுங் காரணமான தத்துவன் தன்னை யகலுறுதவிக் கிணங்களை யாயினு மடுத்தவர்க் கறுப்பானைப் புகல்விநாயகக் கடவுளைப் புலரியின் வணங்குகின்றே னென்று மிகல்செய் காதலின் வழுத்திமற் றமரரை வேறுவே றுறநோக்கி.

உரக மாலையான் சந்திர சேகர னுழுவையி னுரிசுழந்த பரமன் பேரழ கினன்பெருங் கருணையன் பண்ணவ ரனைவோர்க்கும் வரமெலாங்கொடுத் தருள்பவன் பார்ப்பதி மனுளனல் வழிவாராப் புரநி லாவகை யழித்தபுண் ணியன்றனைப் புலரியிற்றொழுகின்றேன் பெற்ற முத்தியும் பரப்புபெண் ணரசியைப் பிறழ்முகக் கண்ணனைத் தத்துவத்தினுக் காதிகா ரணியைத் தத்துவங் கடந்தானைச் சித்தர் தேவர்க் கெதிகொளு மிறைவியைத் திகழ்சமு சாரத்தின் புத்தி நீங்குமா றருளும்பார்ப் பதிதனைப் புலரியிற் றொழுகின்றேன் தொக்கபாவத்தைச் சத்தருக் குழாத்தினைத் தொடர்ந்துசென் றிறுப்பானைத் தக்க பூமகன் மனுளனைப் பாழ்கடற் றனித்துயி லமர்வானை .

மிக்க வீரனாய் வேதிய ரிடர்தப வெறுவேறு நுக்கொண்டு
புக்க மாயனை யிந்த நிளவலைப் புலரியிற் றொழுகின்றேன்

பெருமை தங்குமென் னத்தனை யுடையவன் பேணற் றொடுகன்ம
மருவு தற்குறு காரண மானவன் மறைபுந னினனித்த
மிருநந் தானவர் மாயையுந் துரப்பவ னியாவருந் தொழுதேத்தம்
பொருவி லாதபே ரொளிவளர் பரிதியைப் புலரியிற் றொழுகின்றேன்

முறைபினிவ்வகை வழந்தியேயேனைய முடிசொள்வா னவர்தம்மைக்
கறையி லாமுனி வேளர்களை யன்பினுந் கருகதுறத் தொழுதேத்தி
யறையு நாட்கடன் விதிப்படி முடித்தபி னறங்கனின் வழவாமே
நிறையும் வேதிய ரமைச்சர தியரொடு லில்புரப் பதுமாண்பால்.

அதன் பின்னர்க் குருசுவாமியையும், வழிபடுகடவுளையும் மன
திற்பியானித்துப் பூமிதேவியைப்பார்த்து, என்தாயே! யானுலாவு
கின்றபோதெல்லாம் உனது திருமேனியி லெனது பாதம் படுகின்ற
பிழைகளைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று இராது துதிசெய்து,
பின்னர், வீராயக மூர்த்தியைத் தியானித்து அளவற்ற வேதாசுவம்
கட்கெல்லா முடிவா யிருக்கின்ற கணேசனே! மனோவாக்குக் காயங்
கட்கெட்டாதவனே! உனது திருவடித் தாமரைகட்கு உதயகால
வந்தனஞ்செய்கின்றே னென்றும், ஆரவாபரணனே! சந்திரசேகர
னே! திரிபுர தகனனே! உமாபரமேஸ்வரிமனாளனே! உனது பா
தாம்புயங்கட்கு உதயகால வந்தனஞ் செய்கின்றேனென்றும், திரி
தேத்திரதாரியே சகல தத்துவங்கட்கும் ஆதிகாரணியே! பந்த முத்
தியாகிய வீரண்டினையும் விளங்க வைத்திருக்கின்ற பார்வதி தேவி
யே! உனது சரணா விர்த்தங்கட்கு உதயகால வந்தனஞ் செய்கின்
றேனென்றும், இலக்குமி மனாளனே! திருப்பாற் கடலின்கண் அறி
தையில் செய்பவனே! தேவேந்திரனுக்குச் சகோதரானுபி உபேந்தி
ரனே! உனது சரோருகத் தாள்களுக்கு உதயகால வந்தனஞ் செய்
கின்றே னென்றும், சகல கருமங்களையும் வழுவின்நி முடிப்பதற்
குக் காரணமாகி யிருக்கின்றவனே! உலகவிருளிளையுந் தானவர்செய்
கின்ற மாயையினையும் நாசஞ்செய்ய வல்லவனே! யாவருங் கண்டு
தொழும்படியான சூரிய பகவானே! உனது உபயபாத மலர்களுக்கு
உதயகால வந்தனஞ் செய்கின்றேனென்றும், இவ்வாறு கிரமமாக
மற்றைத் தேவர்களையும் முனிவர்களையும் மிகுந்த அன்போடு துதித்
துப் பின்னர் நாடோறுஞ் செய்தவருகின்ற நித்திய கருமங்களை
விதிப்படி முடித்து, அமைச்சர், வேதியர் முதலான வர்களோடு

மிருந்து அரசாட்சி செய்வதே மாட்சிமையாகும் இன்னும் நீயறிந்து கொள் வேண்டியவற்றைப் போதிக்கின்றோம் மைந்தனே! இந்திரன் முதலிய இரையவர் பதங்களும் அந்தமில் இன்பத்து அழிகில் வீடும் நெறியறிந்து எய்துதற்குரிய மாந்தர்க்கு உறுதியென உயர்ந்தோரால் எடுக்கப்பட்ட பொருள் நான்கு அவை, அறம் பொருள்-இன்பம்-வீடு என்பனவாம்.

அவற்றுள் ஒருகாலத்து ஒருபொருளால் ஐம்புல னுகர்த்த சிறப்புடைத்தாகிய இன்பத்தினையும், சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லா நிருமைத்தாகிய வீட்டினையுந் தருவது அறமும் பொருளுமாகும். அவற்றுள் அறத்துப்பால் மதுமுதலியநூல்களில் கடவுள்வாழ்த்து வாசிறப்பு-நீத்தார்பெருமை-அறன்வலி யுறுத்தல் இல்வாழ்க்கை-வாழ்க்கைத் துணைநலம் - புதல்வரைப்பெறுதல், அன்புடைமை-விருந்தோம்பல்-செய்தல் நன்றியறிதல்-நடுவுநிலைமை-அடக்கமுடைமை-ஒழுக்கமுடைமை-பிறனில்விழையாமை, பொறையுடைமை- அழுக்காறுமை, வெட்காமை, புறங்கூறுமை, பயனில்சொல்லாமை தீவினையச்சம் ஒப்புரவறிதல்-நகை-புகழ் என்னும் இருபத்துமூன்று வகுப்பினவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது பொருட்பால் இறைமாட்சி-கல்வி-கல்லாமைகேள்வி அறவுடைமை-குற்றங்கடிகுதல், பெரியாரைத் துணைக்கோடல், சிற்றினஞ்சேராமை தெரிந்து செயல்வகை வலியறிதல்-காலமறிதல் துடனறிதல்-செரிந்து தெளிதல் தெரிந்து வினையாடல்-சுற்றந்தழால்-பொச்சாவாமை செங்கோன்மை - கொடுங்கோன்மை-மடியின்மை- ஆளவியுடைமை- துடுக்கணழியாமை-அமைச்ச-சொல்வன்மை, வினத்துய்மை, வினத்திட்டம், வினையெயல்வகை துதுமன்னரைச் சேர்ந்தொழுதல் - குறிப்பறிதல் - அவையறிதல்-அவையஞ்சாமை-நாடு அரண்பொருள் செயல்வகை - படைமாட்சி படைச்செருக்கு நட்பு-நட்பாராய்தல் பழமை-நீரட்பு கூடாட்பு-பேதமை-புல்லறிவாண்மை-ஆகல், பகைமாட்சி பகைத்திறந்தெளிதல் உட்பகை பெரியாரைப் பிழையாமை-பெண்வழிச்சேரல் - வரைவின் மகளிர்-கள்ளாண்மை-குது-மருந்து குடிமை-மானம் பெருமை-சான்றாண்மை - பண்புடைமை - நன்றியில்செல்வம் - நானுடைமை - குடிசெயல்வகை - உழவு - நஞ்சுருவு - இரவு - இரவச்சம் - கயமை என்னும் எழுபது வகுப்பினவாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது.

இவற்றுள், கடவுள் வாழ்த்து என்பது “ஒருப்படு மறத்தினுலே யொண்பொரு ளின்பஞ் செம்பொற்-பருப்பதம் கடல்போல் வந்து

பயப்படு மதனைக்கேண்மோ-விருப்பொடு வெறுப்பிலாத மிக்கவெண் குணத்தோ டொன்ற-யிருப்பவன்யாவனன்னு னிணையடிவனங்கல் வேண்டும்” என்றருளியபடி, மூவர்க்கு முதலாயுள்ள மூர்த்தியை வாழ்த்துதல் அஃதாவது. விருப்பு வெறுப்பு அகன்று, தன் வயத் தனாதல், துயவுடம்பினனாதல், இயற்கை யுணர்வினனாதல், முற்று முணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவி லாற்றலுடைமை, வரம்பி லின்பமுடைமை என்னும் எண் குணத்தோடு தனக் கொப்புயர்வற் றிருக்கின்ற கடவுள யாதோ அதன் திருவடிகளை வணங்குவதாம். இத்தலையாய வறத்தினால் மற் றைப் பொருளும் இன்பமும் மலைபோலவும், கடல்போலவும் பெருகி வளரும்.

வான் சிறப்பு என்பது “அறமுதற் பொருளுலகமலனையா - னிறவுதற் கேதுவாய் நிகழு மாமழை - வறுமை யெய்தாவகை வயங்கு வேள்வியை யுறுதரு மங்களை யுஞ்ஞல் வேண்டுமால்” என் றருளியபடி, அக்கடவுளது அணையால் உலகமும் அதற் குறுதியா கிய அறம் பொரு ளின்பங்களும் நடக்கற் கேதுவாகிய மழையி னது சிறப்பு அஃதாவது, வானம் வழங்காதாயின் அறநெறியால் வந்த பொருள்களைத் தக்கார்க்கு உவகையோடு தானக் கொடுத்த லாகிய இல்லையும் மனம் பொறிவழிப் போகாது நிறற்றப்பொருட் டுதீ தவஞ் செய்தலாகிய துறவறமுங்கொடுமாதலால், அவ்வானம்வறு மையெய்தாத வண்ணம் வேள்விகளையுந் தருமங்களையுந் செய்து வரல் வேண்டும்.

நீத்தார் பெருமை என்பது “விழுப்பொருணன்கையும் விளங் கத்தெள்ளுபு- முழுப்பவைம் பொறியையு முனிந்து நீத்தவர்-வழுப் படாமறையவர் மற்றைக் கன்னியோர் - குழப்ப புறத்தாதவர் கூர்தல் வேண்டு மால்—நீத்தவராகி யோர் நெருப் புயிர்த்திடிற் - காத்திடுங் கடவுளுங் கலங்கு மாதலா - லேத்துவதே கடனென்று மைந்தனே - யார்த்தர்கள் பொறுப்பரென றவமதித்திடேல்.—குரவரைப் பெரிய கைக் கூறு மாகம - விறவுறு மறைகளேமேதகும்படி - பரவுதலலதவர் பாங்கர் நின்றனை - காவுறவுளத்தினுங்கருதொணுததே” என்றருளிய படி, முற்றந்தறந்த முனிவரது பெருமை அஃதாவது, அறமாதி நான்குபொருள்களையுந் தெரிந்து பஞ்சேந்திரியங்களை நிக்கிரவுத்த முனிவர்கள் வேதியர் புலமையோர் என்னும் இக் கூட்டத்தினரி டத்து அன்புகூர்ந்திருத்தல் வேண்டும். இவர்கள் ஒருகாற்கோயித்து

ஓரழற்பொறி யுதிர்ப்பாராயின் காத்தருளுகின்ற கடவுளுங் கலக்க மெய்தும். ஆதலால், அப்பெரியோர்களை ஏத்துவதே கடன். அவர்கள் பொறுப்பென்று அவமதிக்கத்தகாது. குரவர்களையும், பெரியோர்களையும், வேதாகமங்களையும் மேலாகவெண்ணிப் பரவத்தக்கதேயன்றி ஒளிதேனும் ஓர் நிரதனையைக் கருதலாகாது.

அறன் வலியுறுத்தல் என்பது “தேங்குமின் போகமுஞ் சிறந்த முத்தியு-மீங்குறு மாக்கமு மினி துநல்கலா - லோங்கிய வறத்தினையுள முன் மூன்றினும் - பாங்குற நித்தலும் பரிந்து செய்தியால்.—வழுக்கறு மறத்தினை மற்றுச்செய்து மென் - றெழுக்கிடா தொல்லுறும் வகையின் லச்சொல்லு-மழுககெனு முளத்தழுக்காற் வாழுத - விழுக்கொடு வெகுளியு மின்றி ம செய்கலே—அன்புறு மறத்தினு லெக்கு, வின்பமே -யினமெனத் தக்கதா லேயையின்பெலாந் துன்பமும் பழியையுந் தேற்று மாதலால்-வனபுறுமறத்தினை மறப்பிற்கேடுறும்.” என்றருளியபடி, அம்மேலோரால் உணர்த்தப்பட்ட உறுதிப்பொருள் நான்கனுள் அறமானது பொருள் இன்பமவீடு என்னு மூன்றினையுந் தருவதற் கேதுவாதலால் அவனை வலியுறுத்திக் கூறுதல். அஃதாவது, செல்வப்பொருளும் சுவர்க்கலோக வின்பமும் முத்திவிடும் ஆகிய மூன்றினையுந் தருவதான அகத்தினை மனம வாக்குக் காயமெனகிற முக்கரணத்தானும் ஒன்றுபட்டு நாடோறும் பரிந்து நாடாத்தவரவேண்டும். அதனை கேர்நகபோது செய்யாது பின்னற் செய்து மெனக் கருதி நழுவ விடலாகாது. அவ்வாறு விடாமல் உனக்கியன்றமட்டுஞ் செய்து வருகின்ற காலத்திலும், பிரராக்கம் பொறுமையும் புலனகண்மேற் செல்லுகின்ற அவாவும், அவையேதுவாகப் பிறர்பால் வரும் வெகுளியும் அது பற்றிவருங் கடுஞ்சொல்லும் ஆகிய நான்களையுங்கடிந்து செய்தல் வேண்டும். அறத்தாலடுக்கும இன்பமே இன்பமன்றி, மற்றை யின்பங்களெல்லாந் துன்பத்தினையும் பழியையுந் தேற்று விக்கும். அதனை மறந்தோர்க்கு உடனே எல்லாக் கேடும் வந்து உற்பவிக்கும்.

இல் வாழ்க்கை என்பது “பிரமசாரி வனத்து றைவோன் பேணுது றானி தென்புலத்தார் - குரவர் தேவர் விருக்தொக்கல் கோக்கண னறையோ ரிறைதார்க-னிரவலா ன்ருறுப்பிலர்களெய்தும் பிணியாளர்சன் புதியோர்-விஷு பாவர் சிசுதமது மிசையாரிவரையோம் புகுவே—வருவாய்க் கியையவாழ்தலுறு மறுவில் கற்பின் மனையான் போற - பொருள்யா வுளவா மதுவன்றிப் புகழும் பயனு மிசுவுன

டாங் - கருதாதெதிரே யிமிலேற்றுச்சாமர்நடையு முறுமதனாலொரு வரதவளோ வெப்புறவே யுற்று வாழ்த லறனாகும், ” என்றருளிய படி, இல் வாழ்க்கை இல்லறத்தோடுங் கூடிவாழ்தல் அஃதாவது, பிரமசாரி - வானப்பிரத்தன் - சந்நியாசி * பிதிரர் - சூரவர் - தேவர் - விருபது - ஓக்கல் - பெரியோர் - மறையோர் - இறந்தோர் - ஏற்போர் - உறுப்பில்லார் - பிணியாளர் - விருத்தர் - பாலர் - சிசுகள - மூத்தோர் என்னு மிவர்களு யோம்பி இல்லற நெறியை வழுவாமற் செய்வதாம்.

வாழ்க்கைத்துணை நலம் என்பது, அவ் கில்வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய இல்லாளது நன்மை அஃதாவது, ஒருவன் ! எய்தும் பொருள்களுள் மனையறத்திற்குத்தக்க நற்குண நற்செய்கைகளை † உடையவளாயிம், தன்னுக்கொண்டவனது வருவாய்க்குத்தக்கவாழ்க்கையை யுடையவளாயு மிருக்கின்ற இல்லாளின்மேம்பட்ட பொருள்கள் யாவையுள். அவளால் மேலான பிரயோசனமும் புகழும் உண்டாவதன்றிப் பகைவரெதிரில் இடபத்தைப்போல மனக்கோட்ட மின்றி நடக்கத்தக்க பெருமித நடையும் உண்டாகும் ஆதலால், அத்தன்மைத்தாகிய மனையியோடு உலப்புற்று வாழ்வதாம்.

புதல்வரைப் பெறுதல் எனபது “எழுமைப் பிறப்புந் தீவினை வந்தெய்தாச் சிறப்புந் தென்புலத்தார் - முழுது முவக்குங் கடன் சால முடிக்கு மாண்பும் பெறுதலிஹ் பழுதி நவங்கண் மிகப்பிரிந் தும் பயந்து மைந்தர் தமையவர்க்குக் - குழுமு மவையின் முந்தி ருப் வறிவுகொளுத்தல் வேண்டுமால்.” என நருளியபடி, அந்த ணர் முதலிய மூவராலும் இயல்பாக இறுக்கப்படுங் கடன் மூன்ற னுள் முனிவர் கடனைக்கேள்வியானும், தேவர்கடனை வேள்வியானும், தென்புலத்தார் கடனைப்புதல்வரைப் பெறுதலானும் அல்லது இறுக்கப் படாமையின், அக்கடன் இறுத்தற் பொருட்டு நன்மக்களைப் பெறுதல். அஃதாவது, புதல்வரானவர் பிறப்பேழின் கண்ணும் பெற்றோர்க்குத் தீவினைவளராத தேய்த்ததற்குக் காரணமாகிய நல்

* பிதிரராவார் படைப்புக்காலத்து அஃனாற் படைக்கப்பட்டதோர் கடவுட் சாதியார். அவர்க்கிடற் தென்றிசையாகவின் தென்புலத்தா ரென்றுங் கூறுப. † நற்குணங்களாவன துறந்தார்ப் பேணலும், விருத்தயாத்தலும் வறியார் மாட்டருளுடைமையு முதலாயின. நற்செய்கைகளாவன வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள்கள் அறிந்து கடைப்பிடித்தலும், அட்டிற் நெழில் வன்மையும், ஒப்புரவு செய்தலு முதலாயின.

வினைகளையுந் தென்புலத்தார்க் குரிய கடன்களைச் சாலமுடிக்குமாண் பினைபும் உடையோ ராதலால் குற்றமற்ற தவங்களைச் செய்தேனும் புதல்வரைப் பெறவேண்டும். பின்னர், அப் புதல்வரைப் பெற்றோர் அவையத்தின்கண் அவரினுமிக்கிருக்குமாறு கல்விபுடைய ராக்கல் வேண்டும்.

அன்புடைமை என்பது “இடனும்பொருளு மேவலரு மிருங் தும் பயனென்னேவந்த - வுடலின் பயனாகிய வன்பையுறுதலீடத்து நொதுமலரும் - படர்செய் பகையு முறவாக்கும் பற்று மனிக்குமனை மைந்தர் - தொடர்பின் வளர்க்குமனபதனாற் சோர்ந்து மன்பின் வழு வற்க” என்றருளியபடி. இல்லறம் இனிது நடாத்தலும் பிறவயிர் கண்மேல் அருள்பிறத்தலுமாம். அஃதாவது, யாக்கையகத்தின்க ணின்று இல்லறத்திற் குறுப்பாகிய அன்புடைய ரல்லாதார்க்குப் புறத்தின்கண் இடமும் பொருளும் ஏவல் செய்வாருமான உறுப் புக்களெல்லாம் அவவறஞ்செய்வதற்கண் என்ன உதவியைச் செய் யும். ஒருவன் சோர்வுற்ற காலத்தும் அவ் வன்பின் வழுவாதிருக் தல் வேண்டும் அவ்வா றிருந்ததினால் நொதுமலும் பகையும் உற வாகும். அளவிறந்த சிறப்பெய்தும். மேற்கூறிய வாழ்க்கைத்துணையையும் மைந்தரையுந் தொடர்பின் வளர்த்து வரும்.

விருந்தோம்பல் என்பது “வந்த விருந்துமலராத வதனனோக்கு முன்குழைபு - மந்தவடைவா லகத் தன்பை யலர்ந்த முகத்தலில் வெளிப்படுத்திச் - சந்த மணிவாயினிநதோன்றச் சற்றும்வஞ்சங் கல வாமே யுந்துஞ் சுவையி மொழியென்று முரைத்தல்வேண்டும் பயன் வேண்டின்.” என்றருளியபடி, இருவகை * விருந்தினரையும் பேணி அவர்க்குபசாரஞ் செய்தல் அஃதாவது, பயன்வேண்டினார் விருந்தி னரைச் சேய்மையிற்கண்டுழி, இன்முகமும் அவர் பற்றினண்ணியவழி இன்சொல்லும், பின்னர் உடன்பட்டவழி வஞ்சங்கலவாத நன்றாற் றலும், இன்றி யமையாத இம் மூன்றனுள், முதற்கண் இன்முகம் வேண்டும் அஃது இல்லாவிடின் மோர்த்துழியலலது வாடாத அனிச் சம் பூவிலும்கிருந்தினா மெலியராதலால் அவர் சேய்மைக் கண்ணே வாடி நீங்குவார்.

சேய்ந்கன்றி யறிதல் என்பது “பயன்கா ரணத்தைக் குறியா மற் பறிந்து காலத்தாற்செய்த - நயஞ்சேர்நன்றி திறிதேனு நாடின

* விருந்தினர் என்பது புதியராய்வந்தவர். அவர் பண்டறிவுண்மையிற் குறித்துவந்தாரும் அஃதிண்மையிற்குறியாது வந்தவரும் என இருவகையார்.

தற்கோ ளளவில்லை - பயன்காரணத்தைக் குறித்தினையும் பதத்திற் புரிந்த நன்றியையும் - வியன்பூதலத்திற் பெரிதாக விரும்பி மதித்தல் வேண்டுமால்.—நன்றிபுரிந்தோர் மறறொருகானவைகள் புரிந்தாரபிடினு - மொன்று முதலியே மகிச்சுட் டோம்பா நவையை மறந்தவரை - யென்று மறவா திருத்திக விகப்பிற் கருவான்மறை யோரைக் - கொன்று திரிவோர் பிழைகிறுக்குறமெனவே பிழை 'பெருகும்' என்றருளியபடி, தனக்குப் பிறர்செய்த நன்றியை மறவாமை அஃதாவது, இவர்க்கு இது செய்பின் இன்னது பயக்குமென்று ஆராய்தலில்லாமல் ஒருவனுக்கு இறுதிவந்த எல்லைக்கண் செய்த உபகாரத் தன்னை நோக்கச் சிறிதாயிருந்ததாயினும் அக்காலத்தேரோக்க அசற்கோரளவில்லை. அல்லது பயனிலேனுங் காரணத்தாலேனும் வருந்தும் மகத்தொசெய்த உதவியாயின், அதனை உலகத்தினும் பெரிதாகவிருப்பி மதிச்சல் ஏற்போராகடமையாம், மேலும் தமக்கு முன்னொரு நன்மை செய்தவர் பின் கொன்றாலொத்த இன்னாதவற்றைச் செய்தாராயினும், அவர்முன் செய்த நன்மையை மதித்துப் பின்செய்த தீமையைச் செய்தபொழுதே மறத்தல்வேண்டு இல்லையாயின், அந்தணரைக் கொன்றபிழையினும் மேலானபிழை மலைபோலப் பெருகும்.

॥ நடுவு நிலைமை என்பது “அக்க மொடுமைத் தரையளிக்கு மவற்றை மருமான்வழிக்குநிலை - யாக்குமனைய நடுநிலையை யடுத்தோர் முதன்முவரினொப்ப - னோக்குமதசெய் யாதிரப்பினுனித்துக் கருவினமைத்தபயன்-போக்கிபிடையே பயன்வேறு பொருநகா பொருந்தும் பெருமபிழையே.” என்றருளியபடி, அறத்தின் வழுவாது ஒப்பவிற்கு நிலைமை, அஃதாவது, பகை கொதுமல நண்பு என்னுமியம் மூன்று பகுதியினுஞ் சமனாக நின்று நோக்கு நிலைமை யுடையார்க்குச் செல்வப்பேறும் மக்கட்பேறும் உண்டாகும். இவ்விரண்டுபேறுப் அம்மக்கள் னழியுள்ளார்க்கும் அழியின்றி நிலைத்திருக்கும். அந்நிலைமையினை யுடையாராயின், அஃது அவர்க்குத் தீவினையாற்கேடும், நல்வினையாற் பெருக்கமுமாக முன்னர் அமைத்தி நக்கின்ற பயன்களைப் போக்கி இடையில் வேறுவேறான பெரும் பிழைகள் வந்து பொருந்தும்.

அடக்க முடைமை என்பது “இல்லினிருந்தே யைம்பொறியுமெல்ல தகருங் காலத்தஞ் - செல்லும் வழிமெய் மொழிமுனைதச் செல்லா தடக்கி னெழுபிறப்பு - நல்லபயனே யாமேனைநல்ல வினை

தந்தை தானே மகனாகச் சாரு மென்னு முறையானு
மெந்தை பெருமா னருள்செய்த வியல்பி னுனுங் கிருச்சமதன்
மைந்தன் றனக்குக் கணனுந் துவாவென் மனுவை யுபதேசித் [ன்.
தந்தன்மறை ரால் விதியானையனுட்ப்பனை த்தும் புதன்முழித்தா

மைந்தனே! ஆதிமத்தியார்தரகிதமாகியும், அகண்டாகாரவஸ்
துவாயுமிருந்து எங் துந்தானு வின்னருகின்ற சோதி சொருபரா
கிய விநாயக மூர்த்தியினுடைய மந்திரத்தை யுனக்குபதேசிக்கின்
றோம் அந்தப் புராதன மந்திரத்தைச் செறித்து வருவையாயின்
உனக்குச் சகல சித்திகளுங் கைநிமென்றுரொல்லி, கணனுந் துவா
வென்னு மந்திரத்தை ஆகம விதிப்படி உபதேசித்து அதை யறுட்
டிக்கு முறைமையையுஞ் சொன்னோ.

இப்பால் பவியெனபவன் பேருவகையில்முழ்கினவனுய்க் கிரு
ச்சமத முனிவருடைய திருவடிகளைப் பணிந்து துதிசெய்து, அவ்
வனத்திற்றானே மற்றொருபுத்தறிவேருந்து அவரைப்போலவே தானு
மொருகாலிலித்திலுன்றிப் பந்தேசந்திரியங்களையுமொருவழிபடுத்
திச் சுழுமுனை, இடை, பிங்கலை, காந்தாரி, அத்தி, சிங்குவை, அலம்
புடை, புருடன், குரு, சங்கினி * என்னுந் தசநாடிகட்கும் உற்பத்தி
ஸ்தானமாகிய மூலாதாரத்தினின்றித் தேகமத்தியமாகிய இதய கம
லத்தில் பிருதிவி தந்தாவமுதல் நாததத்துவ மீறாக ஓராதனங்கற்
பித்து, அவ்வாதனத்தில் சோதிமயமான கணேச சொருபத்தைப்
பிரதிட்டைசெய்து, அந்தச சொருபத்தில் விநாயக மூர்த்தியை
ஆவாகனஞ்செய்து, அம்மூர்த்திக்கு அருளென்னுந் திருமஞ்சனத்
தையாட்டி, சாந்தமென்னுஞ் சந்தனத்தைச்சாத்தி, ஞானம், மோ
னம் தவம்-தருமம், மனவு, கம-கலங், கேளங் எனக்கன்ற அட்ட
புட்பங்களைக் கொண்டருச்சித்தது, அன்னமயம் பிராணமயம் மனோ
மயம் விஞ்ஞானமயம் † ஆனந்தமயம் என்கின்ற பஞ்சவிதான்னங்

* அவையாவன சுழுமுனை-ஆகாமாறினு முடுருவி நிம்பது இடைபிங்
கலை இரண்டெக் கத்திரிக் கால்போற் பின்னி நிம்பன. காந்தாரி - காபியிற்
றோன்றிச் சந்த மேழுக்கு மேழு நாடியாய்க் கண்டத்துறுவது. அத்தி சிங்கு
வை - இரண்டும் பத்துநாடியுற்றுக் கண்ணினிற்பன அலம்பனை புருடன்-
இரண்டு செவியினுற்றிருபது காமபுற்றிருப்பன. குரு-காபியுறைந்த குய்
யம்பற்றி நிம்பது சங்கினி உபத்தத்தைப் பற்றியிருப்பது.

† அவையாவன:—உடல் அன்னமயம். கருமேந்திரியமும் பிராணமும்
பிராணமயம் கருமேந்திரியமும் மனமும் மனமயம். ஞானேந்திரியமும்,
புத்தியும் அஞ்ஞானமயம். அவித்தை யானந்தமயம். இவையே பஞ்சகோசம்.

யுள்ள தன்மையை யுடையானைக் காதலித் தொழுகுகின்ற அறிவினர்களும், வரைவின் மகளிரோடும் இழிகுல மகளிரோடுங் கூடி இன்பத்தினை நுகர்வாரும், அறமும் பொருளும் இழத்தலேயன்றி அச்சத்தாற்றாந் கருதிய இன்பத்தையும் இழக்கின்ற ராதலால், பிறனில்லானைக் காதலிக்குந் தீங்கினைக் கடைவிடல்வேண்டும். இல்லாவிடின் பகை-பாவம்-அச்சம்-குடிப்பழி-என்னு நான்கு குற்றமும் ஒருக்காலு நீங்காவாம். எல்லாப் பெருமைகளும்ழியும். அத்தீமையினை யொழிந்தோர்கள் அறம் பொருள் இன்பம் என்னு மூன்றி னோடுங் கூடிவாழ்வார். ஓர் விளையாட்டால் அதனைக் கனவின் கண் கருதுவாராயினும் எல்லாத் தீங்கும் வந்தெய்தும்.

பொறை யுடைமை உன்பது “வெறுப்ப வொருவன் காரணத் தான் மிக்க மடத்தாற் புரிபிழையைப் - பொறுப்பினதுவே பேரற மாம்புகழு நிறையு மிகவளருங் - கருப்பொன் றறிபா வறிவினர்கள் கருத்தின் மகிழ்ச்சி யுளவாகு, மொறுப்பின் வருவ தொன்றில்லை யதனாற்பொறுமை யுபிராத்துணையாம்.” என்றருளியபடி, ஒருவன் தமக்கு மிகை செய்யின் அதனைத் தாமும் அவன்கட் செய்யாது பொறுத்தலை யுடையராதல். அஃதாவது, ஒருவன் காரணத்தாலே னும் மடைமையா லேனுந் தாம் வெறுக்குப்படியாகச் செய்த பிழையைப் பொறுப்பதே பேரறமாம் தமக்குத் தீங்கு செய்தவனைப் பொறுத்தார்க்கு உண்டாவது கருதியது முடிந்தே மெனத்தருக்கி யிருக்கும் பொய்யின்பமாகிய அவ்வொறு நாளை யின்பமே யன்றி, அதனைப் பொறுத்தார்க்கு உலக மழியுமளவும் உண்டாகும் புகழு நிறையும் அவருக்கில்லை அறிவுடையாரும் மகிழ்ச்சிகொண்டு பொறுையுடையாரைப் பொன்போலப் பொதிந்துகொள்வர். மிகைசெய்தவனைப் பகைசெய்வதால் வருவ தொன்றுமில்லை. ஆதலால், பொறுமையை உயிர்த்துணையாக எண்ணல் வேண்டும்.

* அழுக்காறுமை என்பது “ஒழுக்கா றெழிக்கும் பொருளனைத்து மொழிசகு மிம்மை மறுமையினுங்-வழுக்காறனைத்து முறுவிக்கு மருங்குளார்க்குங் கேடுறுக்கு - மிருக்காருடைய வெரிசெயத் தேய்க்கு மிதனாலே மகண்டா - வழுக்காறுய பெரும்பகையை யமர்ரிடத்தும் புரியறக.” என்றருளியபடி, பொறுமை செய்யாமை,

* அழுக்காறு என்ப தொரு சொல் அச்சொல் பின்னழுக்காற்றைச் செய்யாமை யென்னும் பொருள்பட எதிர்மறை யாகார இடைநிலையும், மகரவைகார விருதிகளும் பெற்று அழுக்காறுமை யென நின்றது.

அஃதாவது, ஒருவன் தனது நெஞ்சத்தின்கண் அழகாக நென்னும் பெரும்பிழையை யுடையானாயின், அது அவனுக்குரியவொழுக்க நெறிகளைக் கெடுக்கும். எல்லாப் பொருள்களையும் ஒழிக்கும். இம்மைக்கட் செல்வத்தைக் கெடுப்பதன்றி அவன் சுற்றத்தினர்க்கும் உண்ணப்படுவன வின்றிக் கெடுத்து, மறுமைக்கண் நரகத்திற் செலுத்திவிடும். ஆதலால், அவ்வழுக்காரென்னும் பெரும் பகையைத் தேவர்களிடத்துஞ் செலுத்தாதிருத்தல் வேண்டும்.

வெஃகாமை என்பது, “படுமுன் பொருட்குப் புதுவெள்ளம் பழைய நீரை யுடைப்பதுபோற் - கெடுதி பயக்குங் குடிகெடுக்குங் கெடாத பெருந்துன்பமும் விளக்கும் - வடுமிக் கியன்ற பழியென்றும் வளர்க்கு மதனும் மறுமையினு-நடுவு சிலையிற் றிரிந்தொருவர் நன்பொன் கவரக் கருத்தெண்ணேல்.” என்றருளியபடி, பிறர்க்குறிய பொருளை வெளவக் கருதாமை, அஃதாவது, பிறர்க்குரியன கோடல் ஈமக்கு அறன் அன்றென்று நடுவுசிலையினிற் அவர் நன்பொருளை ஒருவன் கவரக் கருத்துறுவனாயின், அக்கருத்து அப்பொழுதே அவனுக்குப் பலகுற்றங்களைக் கொடுத்து அவன் குடியையுங் கெடச்செய்யும். என்றும் அழியாத பெருந் துன்பத்தினை விளைக்கும். வசையுற்ற பழிசொற்களையும் வளர்க்கும் பழமையாயுள்ள நீரைப் புதிய வெள்ளங் கொண்டு போவதுபோல அவனுக்கு முன்னுள்ள பொருள்களும் அழிந்துபோம்.

புறங் கூறுமை என்பது “கேளிர் பிரிவர் நட்பினராய்க் கெழு முவாரு மிலராவர்-முனும் வடுச்சொ னேராக மொழிவ ரெவருமாத லினை, னானுமறத்தைக் கொன்றனநத நவைகள் செயினு மெதிர் நின்று-மாள வுரைசெய்யினுஞ் செய்யேன் மைந்தா மறந்தும் புறங் கூறல்.” என்றருளியபடி, காணாதவழிப்பிறரை இகழ்ந்துரையாமை, அஃதாவது, ஒருவன் எந்நாளும் அறமென்பதைக்கொன்று பாவங் களைச் செய்வானாயினுந் தம்மெதிர் நின்று மாள வுரைத்தானாயினும் அவனைக்காணாதவழி இகழ்ந்துரைப்பதை மறந்துஞ் செய்வாராயின், சுற்றத்தினர் பிரிவார், நடப்பினர் நாடார். யாவரும் நேர் நின்று வசைகூறுவர்.

பயனில சொல்லாமை என்பது “தகைமையுடைய வறியினர் கள் சாலவெறுப்பச் செய்யுமன்றி - நகையும் விளைக்கும் வெளிற்றறி வைநகிற்று நன்கு மதிப்பொழிக்கு - மிகைசெய் விழுப்பப் தபுமத னால் விடையுமறமாதிகள் மயவாவகையினுரைக்கும் பயனிலசொன்

மைந்தா ஷரையே லுரையேலே.” என்றருளியபடி, தமக்கும் பிறர்க்கும் அறம்பொரு ளின்பங்களாகிய பயன்களுள் ஒன்றும் பயவாதவசாற்களைச் சொல்லாமை அஃதாவது. பயனிலவாகிய பொருள்சுரீர் ஒருவன் விரித் துரைப்பா னாயின், அஃது அறிவுகடையார்க்கு வெறுப்பைச் செய்வதன்றி எல்லாரானும் இகழ்து நகைக்கப்படும். வெளிற் றறிவன் என்னும் பெயரை யுண்டாக்கும். விழுப்பத்தினையும் மதிப்பினையு நீக்கிவிடும். அறமுதலிய நான்கு உறுதிப் பொருள்சுரீரும் பயக்காது. ஆதலால் யாவரிடத்தும் பயனில் சொல்லாமை வேண்டும்.

யச்சம் என்பது “பாயபல் பகைக்குத் தப்பிப் பாரிடை யுய்யலாகு - மேயவக் கதிசென்றாலும் விளிதரா துடங்கு சென்றே-பாயநன்றினைத்தங் கொன்றங் கருதயர் பலவு நக்கு - தீயவல்வினையின் யாதுஞ் செய்யறக வேமகண்டா.” என்றருளியபடி, பாவங்களாயின செய்வதற்கு அஞ்சுதல், அஃதாவது, இப்பு வுலகத்தின்கண் பலபகைகட்குத் தப்பிப் பிழைத்தல் எளிதாகுத் தீவினைப் பகையானது, எக்கதயிற் சல்லினும் பின்றொடர்ந்த நன்றென்பன வனைத்தையுங் கொன்று அருந்துயரைப் பலவாறளிக்கும். ஆதலால், கொடிய தீவினையில் யாதொன்றுஞ் செய்யா திருத்தல் வேண்டும்.

ஒப்புர வறிதல் என்பது “ஊருணி நடுவுர் நின்ற வொண்பழத் தருவும்போலப் பேருறு முயற்சி தன்னாற் பெருக்கிய பொருள்க ளெல்லாஞ்-சீருற யாவர்மாட்டுஞ் செலுத்தியொப் புரவிசிறி-யாரு மொப்புரவாற் கேடுண்டாயினு மதுவுநன்றே.” என் றருளியபடி, உலக கடையினை யறித்துசெய்தல். அஃதாவது, ஒருவன் தனது முயற்சியாற் பெருக்கிய பொருள்களையெல்லாம் ஊரின் வாழ்வார் தண்ணீ ருண்ணுங் குளம் நீர் நிறைந்தாற்போலும் பயன்படுத்துவதாம் ஊர்நடுவே யுள்ள மாம்பழுத்தாற் போலும் யாவர் மாட்டுஞ் செலுத்தி ஒப்புரவின்றறல் வேண்டும் அவ்வொப்புரவு செய்தலால் அவனுக்குப் பொருட்கேடு வருமாயினும் அக்கேடு தன்னை விற்றா யினுங்கொள்ளுந் தருதியை யுடையது.

நகை என்பது “இரப்பவன் வாளாதேக கிலனைனு மெவ்வங் கூறு-திரப்பினை நிரப்ப னன்றா மிதனினை னுறவதாகு மிரப்பவ னிலனை னுறவியம்பிய வெவ்வஞ் செல்லென் - நிரப்பினும் பிற்ப்பாற் கூறு திரக்க மொடிதன் மைந்தா.—அருத்தியு னிலனைனு.

ணனித்தலு மிலரென் றப்பா - லுரைத்தில னாகக்காலவுதவலு மேற்
கின்றனும் - வருத் துறவிலனென்னுமை வழங்கிட வரைவில் செல்
வம் பொருத்தலு மொன்றி னென்று புகழ்மிக விளங்கி நிற்கும்—
நலமிது செல்வம் பேறு நல்குரவினரைக் காத்த - லிலனற மாதிசீர்
த்தி யிலனெனப் பிறர்சொ லெவ்வ-வலனுரைக் கஞ்சி யேனும் வறி
யனே யிலனென் றெள்ளா - தலர்புகழ பயனும் வேண்டி னுக்கையு
மளிக்க மைந்தா.” என்றருளியபடி, வறியார யேற்றார்க்குமாற்றாது
கொடுத்தல்* அஃதாவது, ஒருவன் தன்னிடத்தில் இரக்க வந்தானு
யின் அவன் வீணிற்செல்ல, யான் இதுபொழுது பொருளுடையே
னல்லேன் எனக் கரப்பாற் சொல்லுஞ் சொல்ல யுரையாது அவன்
இரப்பின ரிரப்புதலும், யான்வறியேனென்று சொல்லும் இழிவர
வைப் பிறர்பாற் கூறுகவேன்று இரம்பினும் அத்நயவ்வாறு கூறுது
இரக்கமோ டதலும், இரப்பான் இவனென்று சொல்வதன்முன்
குறிப்பறிந் தீதலும், அது போதாமை பற்றிப் பின்னும் பிறனொரு
வன்பாற் சென்று அவனுரையாவகை கொடுத்தலும், எக்காலத்தும்
வறிய நென்னுவகை அளவின்றி யளித்தலும் ஆகிய இவ்வகை
ஈகையும் ஒன்றுக்கொன்று மேலான புகழோடு விளங்கி நிற்கும்.
அன்றியும் இவன் நலமிகுந்த செல்வத்தைப் பெற்றுந் தரித்தீர
ரைக்காக்குந் தன்மையிலன்; அறமாதி புருஷார்த்தங்களு மிலனெ
ன்று பிறர்கூறும் பழியுரைக் கஞ்சியேனும் புகழும் பிரயோகன
மும் வேண்டினேன் இரப்பான் வறியானென்று அவ மதிக்காது
தனது யாக்கையை மளித்தல் வேண்டும்.

புகழ் என்பது “சாதல்வந் தடுத்த காலுந் தனக்கொரு சாத
லின்றிப் பூதல மிறங்குந் காலும் புகழுடம் பிருக்கு மந்தக்-கோதறு
புகழின் யாக்கை கொடையினுந் செல்வந் கூர-வாழ்தலை யுடையா
ரன்றே வானமும் வணங்கு நீரா.” என்றருளியபடி, இவ்வாழ்க்கை
முதல் ஈகையிராகச் சொல்லப்பட்ட இல்லறத்தின் வழுவாதார்க்கு
இம்மைப்பயனுகி இவ்வுலகத்தின்கண் ரிகழ்ந்து இறவாது நிற்குந்
கீர்த்தி அஃதாவது, பூதவுடம் பிறக்கினும் பூதலமழியுந் காலும்
புகழுடம் பிருக்கு மாதலால் அம்புகழுடம்போடு வறியார்க்குவரை
யாது கொடுக்குந் கொடையால் உண்டாகின்ற செல்வத்தைப் பெற்
றுவாமும் பேற்றியையுடையவரே வான் செல்வத்தையுந் தமக்குக்
கீழாக்கு நீர்மையை யுடையார் என்பதாம்.

இறைமாட்சி என்பது “உரைசெயு மறத்தினுற்றலொருகுடை
நிகழ்ந் முந்நீர்த் - தாரைமுழுதாளவேண்டிற் றகைபெறு மமைச்ச

நாடு-புடையது மாணே மிக்க பொருள்படை நட்பென்றாயும்-வரை
செயப் படாத யாக்கை யுறுப்பெனமதித்துக் கோடி.—வினையினஞ்
சாமை நின்றல் வினையினருக்களித்தல் செய்யும்-வினையிடை மனமேற்
சேறல் விளங்கிய வறிவுவல்லே-வினையினை முடித்த லாண்மை வெங்
கொலை யாதி நீக்கல் - வினைவளர் மானமற்றும் வேந்தருக் கியல்பு
மைந்தா.—குடிதளர்வுற்ற காலேக் கொள்பொரு ளாறிலொன்றும் -
விடுவது செய்து தங்கள் விழுக்குறை முறைசொல் வார்த்துக் தடை
யறக்காட்சி நல்கித் தண்ணிய வினசொல்காட்டி - விடுவற விடுத்துச்
சொல்வார் வன்மொழி பொறுத்தல் வேண்டும்.—செருவினெட் டல
ரைக் கொன்று திறைகொண்டு நாடு காத்துப் - பொருளினே யீட்டிக்
கள்வர் புல்லவர் சுற்றமாதி - பருகுத லிலாமைக் காத்துப் பயிலற
மாதிமுன்றின் - மருவுற விடுத்துச் செங்கோல் வளர்ப்பது மாட்சி
யாமே.” என்றருளியபடி, அரசனது நற்குண நற்செய்கைகள். அஃ
தாவது, மேற்கூறிய அறத்தின் வழியால் தனது பொரு குடையின்
கண் கடல்குழந்த உலகமுழுவதும் ஆளவேண்டிய அரசன் அமை
ச்ச நாடு - அரண்-பொருள்-படை-நட்பு என்னும் இவ்வாறங்கங்களை
யும் அவன் யாக்கைக்குற்ற உறுப்புக்களை யொப்ப மதிக்கக்கடவன்.
அன்றியும் ஓர் வினையின்கண் அஞ்சாமை நின்றல். அவ்வினை செய்
வேரர்க் களித்தல், அவ்வினையெய்தற்கண் மனவெழுச்சியுறல், அவ்
வினையினை விரைவின் முடித்தல், ஆண்மையுறல், கொலையாதிகளை
நீக்கல், வீரத்தின் வருவாத மான முடைமை முதலிய குணங்க
ளெல்லால் அவ்வரசனுக்கு இயல்பா யிருததல வேண்டும். குடிகள்
தளர்வுற்ற காலத்தில் அவர்க ளிடத்தி லிருந்து தான்கொள்கின்ற
ஆறிலொன்றாகிய பொருளைக் கொள்ளாது விடுத்து, முறை சொல்
வார்த்துக் * குறைசொல்வார்க்குத் தடையற்ற தனது காட்சியைய
ளித்தி, யாவரிடத்துங் குளிரந்த இன்சொற்களைக்காட்டி, தீயனகண்
டால் நெருங்கி இடித்துச் சொல்லுந் துணையாக தன்மையை
யுடையார் கூறும் வன்சொற்களையும் பொறுத்துத் தனக்கோதிய
* அறத்தின்கண் வருவா தொழுகி நின்றல் வேண்டும், மேலும் அவ்
வரசன் போர்முடித்திற் பகைவரைவென்று திறைகொண்டு தன்னுட்

* முறைசொல்வார் வலியரான் மெலிவெய்தினார். குறை சொல்வார்
வறுமையுற் நிரப்பவர் எனக்கொள்க.

* அவ்வறமாவது:—ஓதல்-வேட்டல்-ஈதல் என்னும் பொதுத் தொழிலி
னும், படைக்கலம் பயிறல், பல்லுயிரோம்பல், பகைத்திறற் தெரிதல் என்
னுஞ் சிறப்புத் தொழிலினும் வருவாது நின்றலாம்,

டினை யளித்து மணி - பொன் - நெல் முதலிய பொருள்களை யிட்டி அப்பொருளைப் பகைவர் - கள்ளர் - சுற்றத்தார் - வினைசெய்வார் முதலாயினோர் கொள்ளாமற் காத்து † அறமாதி மூன்றின் பொருட்டாக விடுத்துத் தனது செங்கோலை வளர்ப்பது மாட்சிமையாகும்.

கல்வி என்பது “ஐயமே திரிவே யென்னு மவையறவறநூலீதி-வையமால் யானே பாய்மா வன்படைத் தொழிநூலாதி-பையவே சுற்றுக் கற்றபண்பின ரோடு நாளு-முய்யவே யளவ ளாவி யுரைத்தவா நிற்கல் வேண்டும்,, என்றருளியபடி. அவ்வரசன் தான் கற்றற்குரிய நூல்களைக் கற்றல், அல்தாவது, அறநூலையும் - தேர்கரி பரிபடைக்கலம் என்னு மிவற்றினூல்களையும், ஐயந் திரிவறக் கற்று அவைகளைக் கற் றிருக்கின்ற பண்பினரோடு நாளும் அளவளாவி சொல்லுகின்ற நெறிக்கண்ணே நிற்கல்வேண்டும்.

கல்லாமை என்பது “உடல்வயத் தாகுஞ் சாதி யுயர்ந்தவர் சாதி தாழ்ந்தோர்-திடமுற வுயிரினோடு செல்லுறுங் கல்வி தம்மா - லடர்தரும் பெருமையெய்தா ராதலா லகக்கண் ணுகித் - தொடற்புறுங் கல்விகல்லாத் தொழிலினை விடவே வேண்டும்,, என்றருளியபடி, கற்றலைச் செய்யாமை. அல்தாவது உடலோ டொழியுஞ் சாதி யின்கண் உயர்ந்தா ராயினுந் தாழ்ந்தா ராயினும் ‡ உயிரோ டொழியுங் கல்வி யுயர்ச்சியாற் சிறப்பினை யடையார் மற்றெவ்வகைக் கல்வியாற் சிறப்படைவாரெனில், தமக்கோரகக் கண்ணுகித் தாயீபுகும் எக்கதியின் கண்ணுந் தொடருந் தன்மையன வாகிய கல்விபுகுந் சிறப்படைவாராதலால் இத்தன்மைத்தாகிய பெருங்கல்வியைக் கல்லாமை யென்னுந் தொழிலினை ஒருவன் பற்றற விடல் வேண்டும்.

கேள்வி என்பது “வறுமைபான் மடமை தன்னுல் வருந்தி நெஞ்சழியுங்காணை-யுறுதிசெய் துணையாங் கற்றவுணர்வினை வளர்க்

† கடவுளர் அந்தணர் வறியோர் என்னு மிவர்க்கும் புகழிற்கும்கொடுத்தலை அறப்பொருட்டாகவும், யானே குதிரை படைநாடு அரசன் என்னுமிவற்றிற்கும், பகையோடு கூடலிற் பிரிக்கப் படுவார்க்குங் கொடுத்தலைப்பொருட்டொருட்டாகவும், மண்டபம்-வாவி-செய்குன்று-இளமரக்கா முதலிய செய்தற்கும், ஐம்புலன்களா னுகர்வனவற்றிற்குங் கொடுத்தலை இன்பப் பொருட்டாகவும் கொள்க.

‡ உயிரோடொழியுங் கல்வியாவது, அறமுதலாயுள்ள உறுதிப் பொருள்களை யுணர்த்தாது பிறபொருள்களை யுணர்த்துவதாம். உயிரோ டொழியாக் கல்வியாவது, அவ்வுறுதிப் பொருள்களை யுணர்த்திப் பிறபொருள்களை யொழிப்பதாம்.

குமென்று - மிருதியில்லாத வின்ப மீட்டுதாதலினூற்றன்று - ம்மவறு
மொழுக்கமுள்ளார் வாய்மொழி கேட்டல் வேண்டும்,, என்றருளிய
படி, கேட்கப்படு னுற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக்கேட்டல்.
அநீதாவது, கசடறக் கற்ற கல்வியோடுங் குற்ற மற்ற * ஒழுக்கம்
உடையார் வாய்ச்சொல்லானது ஒருவன் வறுமையாலேனுந் தளர்
வெய்தி நெஞ்சழியுங்காலத்து உறுதியுயர்க்கு உற்ற துணையாயும்
எக்காலத்துந் கற்ற வுணர்வினை வளர்ப்பதாயும் இறுதியற்ற இன்பத்
தை யிட்டவதாயு மிருக்கின்றதால் அதனைக்கேட்டல் வேண்டும்,

அறிவு வுடைமை என்பது “ இழிந்தவ னுயர்ந்த தொன்றை
யியம்பினு முயர்ந்தோர்-வாயி-னிழிந்ததொன் றறினுமுள்ள வியல்
பயிற் தோம்பிநீக்கிப் பொழிந்தெனப் பிறர்தாங்குது புலப்படாப்
பொருளுந்தெள்ளி-வழிந்தெனத் தெளியக் கேட்போர் மனங்கொளப்
புகறல்வேண்டும்—எவ்வகை யுலகத் துள்ளா ரியல்புட னொழுக்கி
ன்றா-ரவ்வகை யொழுக்கி னினேயழிவனவருமுன் காத்துத் - தல்
வெனும் பழிபாவங்கட புதியெய்தாமையஞ்சித் - செல்விய நெறியின
னஞ் செலுத்துகபொறிகளைந்தும்—நலமிகவுயர்ந்தோர் தம்மை நண்
புறத் தழுவிக்கொள்க - நிலவிய கயத்துப்பிவை நிகர்தரா துயர்ந்த
கோட்டி-னலரெனவவர்பானிற்க வாக்கமிக்கடுத்த காலே மலர்வதும்
வறங்கூர் காலேக் கூம்பலு மொழிகை மைந்தர்,, என்றருளுயபடி
கல்வி கேள்விகளினுய அறிவோடு உண்மை யறிவுடைய இதைல். அஃ
தாவது, யாவர்க்குங் † குணங்கள் மூன்றும் மாறிமாறி வருதல் உண்
மையாதலின் இழிந்தவன் உயர்ந்த பொருளை விரும்பினானினும்,
உயர்ந்தவன் இழிந்த பொருளை உரைத்தா னானினும், அப்பொரு
ளின் கணுள்ள பயனை ஆராய்ந்து கொள்ள வேண்வெனவற்றைக்
கண்டு ஒழிக்க வேண்வெனவற்றை யொழிததல் வேண்டும். பிறரார்
கூறப்படுஞ் சொற்கள் வழுவுள்ளன வாயினும், இனிது விளங்காத

* கல்வியுடையா ரேனும் ஒழுக்க மில்லாதார் அறிவில் ராகவின், அவர்
வாய்ச்சொற் கேட்கப்படா தென்பது தோன்ற ஒழுக்க முடையார் வாய்ச்
சொல்லென்றார்.

† குணங்கள் சாத்துவிகம்-இராசதம்-தாமதம்என மூன்றாம். அவற்றுள்
ஞானம்-அருள்-தவம்-பொறை-வாய்மை-மேன்மை-மோனம் ஐம்பொறியுடக்
கல் என வெட்டுஞ் சாத்துவிகம். மனஆக்கம்-ஞானம்-வீரம்-தவம்-தருமம்-
தானம்-கல்வி-கேள்வி என வெட்டும் இராசதம், பேருண்டி-செய்தியில்
சோழி-கீழி வழு-ஒழுக்க வழு-வஞ்சம்-மறதி-பொய்-கோபம்-காமம்-கொலை
இவைகள் தாமதம்.

னவாயினும், உள்ளபயனைக்கொண் டொழித்துந் தான்சொல்லுஞ் சொற்கள் அரிய பொருளின வாயினுங் கேட்போர்க்கு எளிதாய் விளங்குமாறு அவர் மனங்கொளச் சொல்லல் வேண்டும் ! அன்றியும் உலகத்தை யெல்லாப் யான் நியமித்தலால் என்னை நியமிப்பார் இல்லையெனக்கருதித் தானினை ததவானே யொழுகிற் பாவமும் பழிவு மாதலால் உலகம் யாதொரு வகையால் ஒழுகுகின்றதோ அவ்வுலகத்தோடு மேலித்தானு மவ்வாறொழுகிப் பின்னர் வரத்தக்கதாகிய அழவினை முன்னரறிந்து காத்துப் பழிபாவ முகலானவைகட் கஞ் சிக்குதிரையை நிலமறிந்து செலுத்துமவாது வன்போல, மனத்தைப் புலமறிந்து செலுத்துவது அறிவாதலின், அவ்வறிவால் மனத்தை அது சென்ற புலசதின்கட் செல்லவிடாது அப்புலத்தினது நன்மை தீமைகளை அறாய்து தீயதனினின்று நீக்கி நல்லதன்கட் செலுத்தல் வேண்டும். உலகத்துள் உயர்ந்தவ ராயினுரைத் தழுவிக்கொள்ளுங் காலத்து அவரோடு ஒரு நிலைமையாயிருக்கின்ற கோட்டுப் பூவைப் போல விருப்பதன்றி முன்னா மலர்தலும், பின்னர்க்கூட்புதலுமான வேறுபாட்டினை யுடைய கயப்பூப் போலச் செல்வ மிகுந்த காலத்து மலர்தலும் வறுமை யெய்திய காலத்துக் கூட்புதலுமான அறிவன் மையை யொழித்தல் வேண்டும்.

குற்றங் கடிதல் என்பது, “அருந்தவர் குரவர் மன்னே ரந்தண ருயர்ந்தோர் தம்பாக் றீருந்தியவனக்க மின்மை செருக்கவேண்டிய பக்கத்தும் - பொருந்திய பொருள் கொடாமை பொங்கிய வெகுளி காமம் - விருந்துசெய் கருகண்ணேட்ட மிவைவெலாம் விடுகமைந்தா.—குற்றம் பிரியாதிருந்து பிறர்குற்றங்களைச் சிறிதேனுங்-குற்றம் புரியிற் சிற்றெரிவைக் குவையை யறிக்குமாறேபோற்-பற்றும் பெருவாழ் வினையறிக்கும் பகைவர்க் காக்காபிப்பெருக்கு - முற்றுமபெருநோ யுழப்பிக்கு முனியாறாண முனிவிக்கும்.—கன்றுமினிய பொருள்பலவுங் காதல் பகைவ ரறிபாமே - நன்று நுகர்க் தனையென்று நன்குமசித்து வியவற்ற - நன்றி பயவா வினையினையு நண்ணு மதத் தான் முடியற்க-வென்றிவிளங்கப் புகழ்விளங்க விழுப்பீம் விழுங்க வேண்டிடினே. ,, என்றருளியபடி, எல்லாக் குற்றங்களையும் அரசன் தன்க ணிகழாமற்கடிதல் அஃதாவது, அருந்தவர்-தாய்-தந்தை-முன்னோர் - அந்தணர் - சான்றோர் என்னுமிவர்களிடத்தில் வணக்க மின்பையும், செருக்கும, வேண்டும் வழிப்பொருள் கொடாமையும், வெகுளியும் - காமமும் - கடும்பற்றுள்ளமும் ஆகிய இக் குணங்களை யெல்லாக் கடிதல் வேண்டும். ஒருவன்தன் குற்றங் கடியாதவழிப்

பிறர் குற்றங்கடிதல் பெருங்குற்ற மாதலால் முன்னர்த் தன் குற்றத் தினைக்கண்டு கடித்து பின்னர்ப்பிறர் குற்றங்களைக் களைதல் வேண் டும். சிறிதேனுங்குற்றம் பிரிவானுயின் அதனால் அவன் பெரியசெல் வமானது வரிமுகத்து நின்ற வைக்குவைபோல அழிந்து விடுவ தன்றி அது பகைவர்க்கு இலாபத்தை யுண்டாக்குமா முனியாதவ ராயினு முனிவிக்கும் முற்றும் பெருகோபை யுழப்பிக்கும் அன்றி யும் ஒருவன் தான் காதலித்த பொருள்களை யறுபவிக்கும் அக்கா தல் பகைவரறியாத வண்ணம் அறுபவித்து எஞ்சான்றாக தன்னை நன்குமதித்து வியலாதுதனக்கு நன்மை பயவாத வினைகளை மதக் தான் முடிக்காதிருக்கின் * அவனுக்கு வென்றியும் புகழும் வீழப் பமும் உண்டாகும்.

பெரியானாத் துணைக்கோடல் என்பது “நுண்மை யறனு மிகத் தெளிந்த நூலி னி பல்புமுலகியல்பும்-வண்மையுற் தேற்றிடுமாற்றல் வல்லராகி வளர்சீலம் - திண்மை யறிவா யுளிமுநீர்த்தோர் சேரநன்கு மதித்திடுக - வெண்மைபுரியா துயர்த்திடுகவி யம்பும் வழியே நின்று டிக.—மழையின் மிகுதி மழையின்மை வளிதீப் பிணியால் வந்தது யர் - குழைவி லமரர் தக்கோரைக் குறித்துச் சாந்தி யாற்கடியா - விழைவில் பகைவர் கள்வாவினெசெய்வார் சுற்றமிவர்களினும்-பிழை யை யுபாய நான்காணும் பெயர்க்கும் பெரியறெனு துணையே.—ந் பாண்மையினுற் றேவர்களா னண்ணலாகு மெதிர்வினையை - யுற்பா தங்க ளானறிகேதெயொழிப்பவர் மனிதரால் வருவ - பொற்பாரவரிங் கிதங் குணமாசாரஞ் செயலாற்புக்கறிது - பிற்பாலுறச்செய் குவா தனற் பெரியோர்துணையே துணையாகும்., என்றநுளியபடி, அரசன் தீநெறி விலக்கி நன்னெறி செலுத்தும் பேரறி வுடையாரைத் தனக்குத் துணையாகக்கோடல அஃகாவது, அறத்தினது நுண்மை யையறிந்து நூலினியல்பும் உலகினியல்புமாகிய விரண்டனையுந்தெரி விக்க வல்லாராகி, சீலம்-உறுதி-ஆயுள் என்னு மிவைகளின் முதிர்ந் தோரை அரசன் தனக்குத் துணையாகக்கொண்டு, அவரைத் தன்னி

* அறிந்தவழி அவைவாயிலாகப் புகுந்து வஞ்சிப்பார்களின் அறியாத வண்ணம் அறுபவித்தென்றும், தன்னையிவந்துழி இடமும்காலமும் வவியும் அறியப்படாமை யானும், அறனும் பொருளும் இகழப் படுதலானும், எஞ்ஞான்றும் வியவற்க வென்றும், கருதியது முடித்தே விடுவவென்று அறம் பொருளின்பங்கள் பயவாவினைகளை நயப்பின், அவற்றூற் பாவமும் பழியும் கேடும் வருமாகவின், அவற்றைமதத்தான் முடியங்கவென்றுங் கூறினார்.

னுஞ் சிறந்தவார்க வெண்ணி அவர் இயப்பு நெறியே நின்றவெண்
டும். மழையின்மிகுதி மழையின்மை காற்று தீ பிணி யென்னுந்
தெய்வத்தால் வருந்துன்பங்களை உற்பாதங்களால் அறிந்து கடவுள்
மையுந் தக்கோமையு நோக்கிச் செய்யுந் சாந்திகளால் நீக்கிவைப்பா
ரும், பகைவர்-கள்வர்-சுற்றத்தார்-வினை செய்வார்என்னு மக்களால்
வருந் துன்பங்களை, குணம்-இங்கிதம்- † ஆகாரம்-செயல் என்பன
வற்றா லறிந்து சாம பேத தான தண்டங்களாகிய நால்வகை யுபா
யத்தால் விலக்கிவைப்பாரும், அப்பெரியோராதலால் அவரதுதிணை
யேசிறந்த துணையாரும்.

சிற்றினஞ் சேராமை என்பது “வினைக்கு நற்பயனுந் தீய
வினைக்குத் தீப்பயனு-மில்லை யெனும் வள்ளிமுடையரு மெள்ளும்விட
ருந் தூர்த்தர்களுஞ் - சொல்லுந்முத முதலாகத் தொக் கருமுனைச
சேர்த்தொழுதின்-புல்லுமறிவைத் திரித்திருநையப் பொருளுந்கெடுக்
கும் புகழோடே,, என்றருளியபடி, சிறிய வினத்தைப் பொருந்
தாமை. அஃதாவது, ஒருவன் நன்வினைக்கு நற்பயனுந் தீவினைக்குத்
தீப்பயனும் இல்லையென்கிற அறிவிலார்களையும், விடர் - தூர்த்தர்
நடர் - முதலிய குழுவினமையுந் சேர்ந் தொழுகுவனாயின், இம்மை
மறுபைப்பயலோடு புகழையு மிழப்பனாதலால்-என்னுந்நாஞ் சிற்
றினத்தைச் சேராதிருத்தல் வேண்டும் என்பதாம்.

தேரிந்து செயல்வகை என்பது “செய்யும் பொழுதே யழிபொ
ருளிற் சிறப்ப் தொப்ப் திரண்டினுளொன்-றுய்யவுதவி வழிபயக்கு
மொண்மை வினையைத் தேர்த்துளத்தி - னையு மகன்ற வினத்தோடு
மாய்ந்துதளித்தும் புரிந்திக - வெய்ய வாக்கங் கருதிமுதல் விளிக்
கும் வினையைப்புரியற்க.—வலியே காலம் வினையி வற்றான் மாற்றான்
றனக்குமுனக்குமுன-பலவாரிலையும் வினைதொடங்கும் பண்புமதற்கா
மிடைபூதும் - விலகா ததனைவிலக்குவதும் வெல்லுமாறும் வென்ற
தனு - லுவவாப் பயனு முத லனைத்து மோர்ந்து தெளிந்தே வினை
செய்க.—பெரியமுயற்சி வினைபயனைப் பேணுவினையேயயன்சிறிதா -
மரிய வினையே பின்னுயர மாக்குவினையே புரிந்தாலுந்-பெரியமுயற்
சிமுதலாகபேசும்வினைக்கு மறுதலையா-முரிய வினையை விடுத்தாலு
முவவாப்பெருமை யொழியிமே—கொடுத்தல் பொருள் வேட்கைய

† இங்கிதம் குறிப்பால் நிகழும் உறுப்பின் றொழில். ஆகாரம் குறிப்
பின்றி நிகழும் வேறுபாடு.

னிடத்துங் குளிர்சொற் செவ்வியான் மடிப னடுத்தப் பிறரோ டம
 ராற் யயர்ந்தா னிவர்பாங் கினும்வேறு-படுத்த னுணையாம் படை
 யின்னின பகுதியொடுசேர விவர்க-ளிடத்து மொறுத்த லிவற்றின்
 வரா விவர்கீழ் மக்க ளிடத்தினுமாம்.,, என் றருளியபடி அரசன்
 தான் செய்யும் வினைகளை ஆராய்ந்து செய்யுந் திறமாம். அஃதா
 வது, ஓர் வினையைச் செய்யும் பொழுதே அவ்வினைக்கு அறிக்கும்
 பொருளுக்குப் பின்வரும் ஆக்கம் மேலாதலும், அவ்வறி பொரு
 ளுக்கு அவ்வாக்கம் ஒத்திருத்தலும் ஆகிய இரண்டிலொன்று உறு
 வதாயின், அவ்வினையைத் தெரிந்த வினத்தோடும் ஆராய்ந்து பின்
 னர்த் தானுந் தனித்தெண்ணிச் செய்தலவேண்டும். வலியாங்கால
 மும் இடனு மறியாது பிறர்மண்கொள்வா ன் சென்று தன்மண்ணு
 மிழுத்தல்போ லெய்தக்கடவ ஐயுயத்தினை கோக்கி முன்னெய்தி நின்
 றமுதலையும் இழுத்தற் கேதுவாய வினையைச் செய்யா திருத்தல்
 வேண்டும். அன்றிபும், பகைவர்மேற செல்லுங்கால் வலி காலம்
 இடம் என்னு மிவைகளால் தனக்கும் அப் பகைவர்க்கும் உள்ள
 நிலைமைகளும், வினையொடங்கும் பண்பும், அதற்கு வரும் இடை
 யூறுகளும், அவற்றை விலக்குவதும், பின்னர் வெல்லுவதும். அத
 னைப் பெறும் பயனும் ஆகிய இவை யனைத்தையுந் தேர்த்துணர்ந்து
 ஓர் வினையைச் செய்தல் வேண்டும், தன் வினைகளுட் செய்யத்தக்கா
 தனவாகிய பெரிய முயற்சி யானவும், செய்தாற் பயனில்லனவும்,
 அது சிறிபதாயினவும், ஐயமாயினவும், பின்னர்த் துயர் விளைப்பன
 வும் ஆகிய இவைகளைச் செய்தாலும் செய்யத்தகுந்தனவாகிய அவற்
 றின் மறுதலை யாமினவைகளைச் செய்யா தொழிந்தானும் எல்லாப்
 பொருமைகளுங் கெடும். இவ்வாறு தேர்த்து செய்யத்தக்க கருமமு
 டிக்கு முபாயத்தை யெண்ணி முயற்ச வேண்டும். அவ் வுபாயம்
 தானம் சாமம் பேதம் தண்டம் என நால்வகைப்படும் அவற்றுள்
 தானமாகிய கொடுத்தலைப் பொருள் நசையானன்கண்ணும், சாமமா
 கிய இன்சொல்லைச் செப்ப முடையான் மடியாளன் முன்னே பிற
 ரோடு பொருது அயர்ந்தவன் என்னும் இவர்கண்ணும், பேதமாகிய
 வேறுபடுத்தலைத் துணைப்படைபாளன் தன் பகுதியோடு பொருந்தா
 தான் என்னும் இவர்கண்ணும், தண்டமாகிய ஒறுத்தலை இம்முவி
 தவுபாயத்தினும் வராதவர் - கீழ்மக்கள் என இவர்கண்ணுஞ்செய்து
 வெல்லுமாற்றால் முயற்ச வேண்டும், மேலும் தான் வலியு யுள்ள
 காலத்துத் தான சாம பேத மாகிய முன்றினை மெலியாரிடத்திற்
 செய்தாலும் நலிவினை யுண்டாக்கு மாதலால். எக்காலத்து எவ்வெ

வரிடத்தில் எவ்வாறு செய்ய வேண்டுமோ அக்காலத்து அவ்வவ ரிடத்தில் அவ்வாறு செய்தல் வேண்டும்.

வலியறிதல் என்பது “வலியாரான காலத்து வழங்கலாதி மூன் றனையு மெலியா ரிடத்துச் செய்திடலு மெலியாரான காலத்து-வலி யாரிடத்தினொறுத்தலையும் வகுக்கின வேந்தர்க் கவைமைந்தா-நலி வாமதனு லவரவர்பானடத்து முறைதேர்ந் தியற்றிடுக.—வினையின் வலியா திகணுன்கும் வேறுவேறு சீர்துககி-வினது வலிமிக் குழிவி னையை திகழ்த்து திகர்த்த காலத்துப் புனையும் வென்றி யுறவிழுக் கும் பொருந்த மதனு லவிவிடத்து - வினையுர் தோல்வி யுறுங்கு றைந்த விடத்தும் வினையை பெண்ணற்க —குறைந்த வலியாரயிடி னுங் கொற்ற மைந்தர் பலர்கூடி-னிறைந்த வலியென்னுமதனுனேரா தொழிக பலவொடுளத்-துறைந்த ஐக்கர் தனைக்கொண்டே யுற்றநி னது வலியளவி-னிறந்தும் வினைமேனடவற்களிகவா வென்றி வேண் டினேனே.—வந்த பொருளிற் காற்கூறு வருமே லிடர் நீக்குந் கமைத்து-மைந்த விருகானினக்காக்கி மற்றைக் காலே வழங்கிடுக- சிந்து நெறிக ளகலாமற் சேரு நெறிகள் சுருங்கிடினு - நந்த லிலதா மொப்பினுமா நாடினதிகச் செலவிழக்காம்.” என்றறளியபடி அவ் வுபாயங்களுள் ஒதுத்தல் குறித்த அரசன் நால்வகை வலியையும் அளர் தறிதல். அஃதாவது தான்செய்யக்கூறிய வினவலியும்-அத னைச்செய்து முடிக்குந் தன்வலியும், அதனைவிலக்கலுறும் மாற்றின் வலியும், இருவர்க்குந் துணையாவார் வலியும், ஆகிய இனகான்கு வலியினையும் அறிந்து சீர்துககித் தன்வலி மிகுமாயின் அவ்வினை யைச் செய்தல்வேண்டுமன்றி, இருவர்வலியு மொப்பா யிருத்தலின் கண்ணும் தன்வலிகுறைந்தவிடத்தின் கண்ணும் ஒர்வினையை எண் ணத்தகாது. அதனுற் றேறலையும் இழுக்கும் உண்டாகும் நிறைந்த வலியினன் ஒருவனுக் கணையாகக் குறைந்த வலியார் பலர்கூடினும் அது என்னபயனைத் தரும். அதலால், அத்தன்மைத்தாகிய வலியி னரைத் துணைகொள்ளுதலும் பலர் கூடினொன்றும் மனவெழுச்சி யாற் றம்மின் வலியாரோடு வினைசெய்யத் தொடங்குகலும் வென்றி யைத் தரமாட்டாது. ஈயு நெறிபின்கண் தனக்குள்ள பொருளின் எல்லையை யறிந்து அவ்வெல்லையை கான்குகூறுக்கி அதில்ஒருபாகத் தைமேல்வரும் இடர்களை நீக்குகற்கும், இரண்டு பாகத்தைத் தன் செலவிற்கும் வைப்பாக்கிநின்றவொன்றினை யிடல்வேண்டும். அவ்வா றியுமிடத்து அதனிற் சுருங்கக் கூடாதாயின் சிறிது நெறிகளிற்செ லவிடாமல் முதலுஞ்செலவுந் தம்முள் ஒப்பினுங் கேடில்லை.

காலமறிதல் என்பது “ஆற்றன் மூன்று முபாயங்க ணுண்கு மிடத்தோ டமைத்திணும்-பொற்றினைக்கு வென்றிபுறும்பொழுது தேர்தே வினைபுரிசு - வேற்ற காலம்வருமளவு மெண்ணியிருக்கவது மைந்தா - வீற்றுச் சமர்க்குப்பின் வாங்கும் வெற்றித்தகரோ யாகு மால்—மிகைமிக் கியற்றித்திணும் வெல்லுங் காலம் வருமளவும் - பகைமைபுறத்திற் றேறாறமற் பகைவர்தம்மைப் பண்போடு - நகை செய் தமர்போற் கமத்திக நடுங் காலம் வந்துவிடின் - நகைசெய் வினையை யவ்வளவிற்குப் பாவண்ணமுடித்திக.” என்றருளியபடி, வலியான் மிகுதி யுடையனுய்ப் பகைவர்க்குமேற் சேறலுற்ற அரசன் அச்செலவிற்கேற்ற காலமறிதலாம். அஃதாவது, தூங்காமை-கல்வி- துணிவுடைமைஎன்று மூன்றற்றலும், சாமம-பேதம்-தானம்-தண்டம் என்னு நான்குபாயங்களும், நல்ல இடனும் ஆகிய கருவிகளை யடைந்திருந்தானாயினும் பகைவரை வெல்லுங் காலமறித்து அக்காலத்தை-எதிர்பார்த்திருத்தல் வேண்டும் அவ்வாறு நுத்தல் பொருகின்ற தகர் தன் பகைகெடப் பாய்தற் பொருட்டுப்பின்னே கால் வாங்குந் தன்மைத்து. அன்றியும் பகைவர் தன்பால் மிக்ககுற்றங்களைச்செய்து திரியினுந் தானவரை வெல்லத்தக்க காலம் வருமளவுந் தன் பகையை அவர் புறத்திற் காட்டாது அவரைக் கண்டவுடன் பண்போடு உபசரித்துத்தனது உறவினரைப்போலப்பணிதல்வேண்டும். பின்னர் அப்பகைவரை வெல்லுங்காலம் வந்து கூடியவுடன் அது கழிவதன் முன்னர்ச்செய்யவேண்டிய வினைகளைத் தான் கருதிய வழியே தப்பாமே செய்து முடித்தல் வேண்டும்.

இடனறிதல் என்பது “வாயி னூழில் வழக்கமற மதிலை வளைத் தொறைற்கொன்று-மேய துணையாய்ப்பலபடையு மெலிவற்றிருப்ப மதிலகழி - யேயவியற்றி யாசிருக்க லேற்ற கிடங்கை நிலத்தோடு - பாய புனலுமுடையதுவே பகையை யறிக்கு மிடனாகும்.—ஊக்கமி லையினுமிடத்தோ டுற்ற வினைசெய்குவனாயி னூக்க முடையார்க் கிடனின்றி யொழியு முக்க மிலாதவனுக்-கூக்கமுடையா னாயினு முற்றப்படையும் பலவேனு முக்கமழிவனிடத்தோடு முற்றுவினைசெய்யாவிடினே.” என்றருளியபடி, வலியுங்காலமுமறித்து பகைவர்க்குமேற் செல்லும் அரசன் தான் வெல்லுவதற்கேற்ற நிலத்தினை யறியலாம். அஃதாவது, பகைவராயினோர் வாயில்களானும் துழைகளானும்புக லோடுபோக்கொழியும் வகை அரணை வளைத்து, ஒன்றற்கொன்று துணையாகப் பலபடைகளு மெலிவற்றிருப்பதற்கு மதில் அகழிமுதலியவைகளைச்செய்து அரசிருப்பிற் கேற்ற நிலக்கிடக்கையும் நீரை

யும் உடையதுவே அவ்வரவெல்லக் கருதுவோனுக்கு இடமாகும் ஊக்க மில்லாதா னாயினும் அத்தன்மைத்தாகிய இடமறிந்து வினை செய்குவானாயின், அவனை வெவ்வதாக எண்ணி யிருந்த பகைவர் அவ் வெண்ணத்தின் யிழப்பார். ஊக்கமில்லாத பகைவரை வெல்லு வதற்கு அவ்வுக்கமும் படைகளும் உள்ளானேனும் இட மறித்து வினைசெய்யானாயின் அவ்விரண்டும் பயனின்றி விளங்கும்.

தேரிந்து தெளிதல் என்பது “பிழப்புங் குணமு மறிவுமெனப் பேணுமிவையுஞ் செயல்களையுஞ் - சிறக்குங் காட்சியொடு கருத்தே செயரி னூலென்றிவைதம்மா-நிறுக்கு மமைச்சர் முதலோரை நின் றுராய்ந்து தெளிந்தடுக-வறுக்கும் வினைபாற்றுதற்பொருட்டு மறை போகாமைப் பொருட்டுமே—அறவோர் புரோகி தரைவிடுத்திட்டு டவராலிந்த வரசன்றா-னறவோனல்ல னிவற்போக்கி யறனோடுரிமையுடையானே - யுறவே வைத்ததற் கெண்ணினமீதொத்த தெவர்க்கு நின்கருத்தென - னுறவோ தென்கரு னுறவோடு மோர்ந்தேயொரு வன்றனைத் தெளிக—சேனைத்தலைவனொடு மவனைச் சேர்த்தாரையும் விட்டிவ்வரச - னீனப் பொருளா ரையனிவளை யிழுக்கிக் கொடையோடுரிமையுடை-யானைப் புரததற் கெண்ணினமீ தமைந்தவெர்க்கு நின் கருத்தென்-னூனப்படாமை யுரைத்தி யெனச் சூளொடுரைப் பித்தேதெளிக,—தொன்று தொட்ட வுரிமையொடு சூழ்ந்த தவமு தாட்டியைவிட் - டொன் றமுரிமைதனி லிரகா னுனைக்கண் டிப்பங்கி யெனைவிடுத்தான் - சென்றங் கவனைக் கூடுதியேற் சிறந்த பொருளங் கூடுகின் - கென்று தெளியச் சூளுற வுடையபித்தித்தனுனும் தெளிக.—ஒரு சிமித்த லோலிட்டே யோரமைச்சா லவன் மனையி லேனை யோரை யொருமையுற வழைப்பித்திங் கிவர்பிழைப்பக்குழி இ யின ரென் றுறுத்திக் காவ-லொருபுவில் வரசனமை யொறுக்க முயன் றானிவளை யொறுத்துவேறே பொருவனைப் பதற்கிசைந்தே முன் கருத்தென் னெனச்சூளு டிரைப்பித்தோர்க.—நல்ல குடியிற் பிறத் தாறு நவையுறப்பு மடிபிழைப்பென்-றல்லலுறுக்கு மிவைமுதலா மனைத்து வீங்கிப்பழிக்கஞ்சி-யொல்லலுறுநாணுடையானே யோர்ந்து தெளியப் படுமைந்தா-வல்ல கல்தேநர் தாசற்றார் மாட்டும்வெளிறு மருவிடுமே.—சுற்ற மிலரா னவர்தம்மைச் சூழல் பழிபா வமுநா ணார்-பற்றுமிலரா குவரங்கி பண்பார் தருநற்குணங்களை - முற்று முடையாரிலதனு னுனியுங் குற்றங் குணமியற்றைத் - தென்பென் றுணர்ந்து குணமிகுத்த செம்மை யுடையார்தமைத் தெளிக—பெரு மைசிறுமை யளந்துகொளப் பேணுங் கருவி தத்தமது கருமமது

போற் பிறக்கருவிசுழியச்சிறித்த வலவறிக - மருவ காதலாலறியார் மாட்டுவினையை வையற்க-வொருவர் தமையுத்தேராமையொருகாலத் துந் தெளியற்க.—தேர்ந்து செளியப்பட்டவன்பாற்றோர்த்தேவினையுந் தகவிடுக-தேர்ந்து தெளியப்பட்டவனைத் தேவகாணுதயாற்க - தேர்ந்து தெளியப்பட்டவன் தீரவினையை விடுமதனைத் தேர்ந்து பகைவர் பரித்திடுவர் தேரான் றெளிவே போற்கோடாம்” என் றருளியபடி, அரசன் தன் குழுவின்ரை யாராய்ந்து செளியல் ஆகாவது, பகை மேற் செல்லும் அரசன் தன்னினை சொபகாபொருட்டும் அறைபோகாமற் பெருட்டும், அரைச்சர் முதலாயினே நுடையபிறப்பு குணம்-அறிவு என்னு மிவைகளையுந் செயல்களையுந் பாட்சி கருத்து-ஆகமம் என்னுமளவைகளால் அராய்கதாரின்னர் அறவுபதை-பொருளுபதை-இன்பவுபதை-அச்சவுபதை என்னுந் நான்நின் நறற்கால் அவர் மனவியல் பையோர்த்து தெளிதல்வேண்டும் அகிதென்னாரெ ரில்:—

முதலாவது—புரோகிதனாயும் அறவோரையுந் விட்டு அவரால் இவ்வரசன் அறவோ னல்லாமலின் இவ்வீனப் போக்கி யறனும் உரிமையு முடையா னொருவனை வைத்தற கெண்ணினம். இதுதான் யாவர்க்கும் இயைந்தது. நினகருத் தென்னையெனச் சூளுறவோடு சொல்லுவித்தல் வேண்டும்.

இரண்டாவது—சேனைத் தலைவனையும் அவனோ டியைந்தாரையும் விட்டு அவரால் இவ்வரசன் பொருளாசையுள்ளவனாகலின், இவனைப் போக்கிக் கொடையும் உரிமைபு முடையவன் ஒருவனை வைத்தற கெண்ணினம். இதுதான் யாவர்க்கு மியைந்தது நின கருத் தென்னையெனச் சூளுறவோடு சொல்லுவித்தல் வேண்டும்.

மூன்றாவது—தொன்று தொட்டு உரிமை யோடும் பயின்றவ ளாகிய ஓர் தலமுதாட்டியை விட்டு அவளால் உரிமைபுள இன்னுள் நினைக் கண்டு வருத்த முற்றுக் கூடுவிக்க வேண்டு மென்று என்னை விடுத்தாள். அவளைக் கூடுவையாயின் நினக்குப் பேரின்ப மேயன்றிப் பெரும்பொருளுந் கைகூடுமெனச் சூளுறவோடு சொல்லுவித்தல் வேண்டும்.

நான்காவது—ஒருமித்தகத்தின் மேலிட்டு ஓரமைச்சனால் ஏனை யோரை யவனில்லினகண் உழைப்பிசுது இவர் அறைபோவான் ஏண்ணற்குக் குழியினுரென்று தான்காவல்செய்து, ஒருவனால் இவ்வரசன் நம்மை கொல்லச்சூழ்கின்றமையால் அதனை நாம் முற்படச் செய்து கமக்கினிய அரசனொருவனை வைத்தால் யாவர்க்கு மியைந்தது. நின கருத் தென்னையெனச் சூளுறவோடும் வினாவித்தல் வேண்டும்.

இந்நான்கு உபகைகளினுந் திரிபிலராயின், அவர் எதிர்காலத் துந் திரிபிலரென்று தெளியப்படும். மேலும் நல்ல குடியிற்பிறந்து காபமுதலிய அறுவகைக் குற்றங்களோடு மடிமறப்பு முதலியவை களையுந் தி, நமசுரு வடுவருங்கொல் என்றஞ்சா நிற்கு நாணுடைய வனையே ஓர்ந்தறிகல் வேண்டும். கற்றற்குரிய நூல்களைக்கற்று மேற் சொல்லிய குற்றங்களைக் களைந்தாரிடத்தும் அறிவின்மை விளங்கி நிற்கு மாதலால், அகளை நுண்ணியதாக ஆராய்கல் வேண்டும். இவ் வாறு ஆராய்ந்து தெளியப்பட்டவருஞ் சுற்றமிழ்லாதாராயின் அவர் களித்துப் பழிப்பன ஒழித்தற்கு, புகழவன செய்தற்கும், ஏதுவா கிய உலக நடை யியல்பு இனமையின, அவர்கள் பழியாவத்திற் கஞ்சார்கள். ஆதலால் சுற்றமாயினுரைச் சூழ்தல்வேண்டும். குணங் குற்றங்களுள் ஒன்றேபுடையார் உலகத்தினமையின் பின்னர் அச் சுற்றத்தினுரிடத்தில் அன்னிரு பகுதிகளையும் ஆராய்ந்து குற்றமின் றிக குணமேமிக்கதாயின அவரை வினைக சூரியவராக்கிக்கொள்ளல் வேண்டும்.

ஒருவனது பெருமையுஞ் சிறுமையுந் தப்பாமல் அநியவேண் டில் அவனவன செய்யுந் தருமமே உரைகல்லாவதஞ்றிப் பிறிதொன் றின்மையால், அதனால் அவனைத் தேர்ந்தறிதல் வேண்டும். அன்பு டைமையே பற்றுக்கோடாகத் தமக்கறியவேண்வன அறியாதாரி டத்தில் ஓர் வினையளித்தலை யொழித்தல் வேண்டும் தன்னோடைய புடைய மல்லாதாரைப் பிறப்பு முதலிய வற்றானுஞ் செயலானும் ஆராய்ந் தறிதல் வேண்டும அவ்வாறு ஆராய்ந்து தெளியப்பட்ட பின்னர் அவரை அவர் ஆற்றலுக் கேற்ற வினைகளில் விடுத்தல்வேண் டும். அவ்வாறு விடுத்த பினைர் அவரிடத்து ஒருநீது காணுது அர சன் ஐயுறுவனாயின் அதனை அவரறிந்து இனி இது நில்லாதென்னுங் கருத்தால் அவ்வினையினின்று நீக்குவர் அதனைப் பகைவ ரறிந்தால் எளிதற் பிரிதது விடுவர். பின்னாத் தேரான் தெளிவினைப்போலக் கேடுவருமாதலால் வினைசெய்வார்பால் தீது கண்டவழி ஐயுறல் வேண்டும்.

தேரிந்து வினையாடல் என்பது “முன்னர்ப் பொதுவாகிய வினை யின் மூளவிடுத்துத்-தீதகற்றி-நன்மைபுரிந்து வருமாயினுடி யவனைச் சிறந்தவினை-தன்னில் விடுக்க சிறந்தவினை சார்ந்துபுரிவா னிடைதிரி யின்-பின்ன ரவனைப் பொதுவினையிற் பெயாத்துத் தழுவவிட்டிடுக ஆளுமரசன் பாலன்பு மவனுக் காவ தறியறிவு-நாளு மவற்றைக் கல்

ங்காம னன்று முடிக்கு முளத்துணிவு முளும் வினைக்குத் தன்கரத் தின் மொய்த்த பொருளின் விழையாத-கோளுமுடையான் புரிவினையிற் குற்றமுறாது குணமேயாய்.” என் றருளியபடி, அத்தெளியப் பட்டாரை அரசன் அவர் செய்யல்ல வினைகளையறிந்து அவற்றின் கண்ணே யாளுந் தம, அஃதாவது, மேற்கூறிய எல்லாவகையானும் ஆராய்ந்து தன்னால் தெளியப்பட்டவரை *முன்னர்ப் பொதுவாகிய வினையில் விடுத்தல் வேண்டும். அவர் அவ்வினையின்கண் அவனவும், ஆகாதனவு மாய செயல்களை யாராய்ந்தறிந்து, அவற்றுள் அவன வற்றையே விருப்பி நடாத்தி வருவாராயின், பின்னர் அவரைச் சிறந்த வினையின்கண் விடுத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு விடுத்தபின்னர் வேறுபடுவாராயின் மீட்டும் மேற்கூறிய பொதுவினையின்கண் விடுத்து ஒழித்துவிட வேண்டும். அன்றியும் அரசன் மாட்டன்பும், அவனுக்கு அவனவற்றை யறியும் அறிவு, அவை செய்தலின்கண் கலக்கமின்றி இனிது முடிக்கத்தக்க மனத்துணர்வும், அவ்வினையாற் பொருள் தமது கையுற்றவழி அதன்மேல் அவாவினமையும் ஆகிய செய்கைகளை யுடையாரே தம்மாசனது வினையைக் குற்றமற முடிக்குங் குணத்தை யுள்ளவர். இவ்வாறு செய்பவரது இலக்கணத்தை முன்னர் ஆராய்ந்து, பின்னர்ச் செய்யப்படும் வினைபினது இயல்பை யாராய்ந்து இக்காலத்து இவ்வினையின்கண் முடையான செய்பின் இவ்வினையிற்றாய வினைமுடிவுமென்று அறிந்து விடுத்தல் வேண்டும். ஒருவன் தன்னினத்தின மிக்க விரிமைபலாகிய சுற்றத்தினானும் செய்யு முபாயங்களை யறிந்து சொல்லாலும் இடையுறுகளாலும் வருந் தன்பங்களைப் பொருத்து முடிவு செய்ய வல்ல அறிவும் ஆற்றலும் இல்லையின், இவ்வினையை இப்பொருளாலும் இத்துணைவராலும் இவன முடிக்கவல்ல நெனக் கூறுபடுத்து ஆராய்ந்து முன்னர்தனனுளியைந்தவழி அவ்வினையை யவன்கண்ணே விடுத்துப் பின்னர் அதனைத்தானே செய்தமுடிக்கும் ஆற்றலுடையான் ஆக்கல்வேண்டும். ஒருவன் எப்பொழுதுத்தன் வினையின்கண்ணே முயற்சி தவறாது பிறனுடி சில்லாது கேள்வர் செய்யும் உரிமையெல்லாந் செய்தொழுக அதுபொறுதார் கூறுஞ்சொற்களை அரசன்கேட்டு அவனை அவமதிப்பதாகக்கொண்டு பகைப்பனயின், அவன் அவ்வினையினின் றுநீங்குவன், பின்னொருவரும் அவ்வினைக்கு உட்பட்டு முடல்வாரில் லையாம். ஆகவே தன் செவ்வத்திற்குக் கேடுறும் வினைசெய்வாரைக் கோடாதிருப்பராயின் உலகங் கோடாதிருக்குமாதலால், அரசன் அவர்செயலை நாடோறும் ஆராய்தல்வேண்டும்.

சுற்றந்தழால் என்பது, “பற்றும் வெறுக்கை யொழிந்துழியும் பழையெடுத்துப் பாராட்டுஞ்-சுற்றமதனைப் பெருங் கொடையாற் றாயமொழியாற்றமூவலுறி-ன்றமவனுக் கொருகாலுமணுகாதாக்க மிகப்பெருகு முற்றவினைக்கும் பகைவர்தொழின் முற்றாதேம கண் டேனே.” என்றருளியபடி அரசன் தன்கிள்ளைரைத் தன்னினிங்கா மல் அணைத்தல். அஃதாவது, ஒருவன் செல்வந்தொலைந்து வறிய னாயகாலத்தும் பிறரைப் போலவிடாது தம்மோடு அவனிடையப் பழையெடுத்துப் பாராட்டு மியல்புடைய சுற்றத்தாரிடத் துவவாக லால் அவரைப் பெருங்கொடையாலும் இன்சொற்சளானும் அரசன் தழுவுவனாயின், அவனுக்கு எக்காலத்திஞ் சோர்வணுகாது. செல்வம் மேலுமேலும் விர்தகியாகும். தன்னை வெல்ல நினைக்கும் பகைவர் தொழிலும் பயன்பெறுது.

பொச்சாவாமை என்பது, பெருமிகம் பெரிய செல்வம் பேரெ ழில் பெரியவன்ப் - தாநிதிகளிப்பின மூழ்கித் தங்குறி னேம கண்டா வருமிகு பொச்சாப் பந்தமறியியா னின்னைக்காத்துப் - பொ ருமிகு பகையைவெல்லும் பொருளெலா மிழப்பதாகும்.—உற்றிடு மாற்றன் மூன்று முபாயங்க ணுன்கு நன்மை - பற்றிய தொழில்க ளைந்தும் பண்புறு குணங்களாறு-மற்றையவனைத்துங்கேடாம் வளர் பிறப் பேழன்காறும்-பற்றிடு நன்மை யின்றும் பாழ்த்த பொச்சாப் புச் சாரின்.—நெடுச்சியொன் றின்றிர்செய்ய நினைத்த காயத் - திற்சென்று - புகழ்ச்சியெய் முயற்சி செய்கிற் பொருள் பயவாமை யில்லை-யிகழ்ச்சியிற் கெட்டார் தமமை யெண்ணுதல் செல்வையா யின்-மகிழ்ச்சியின் மைந்துறாத வன்மைவத் தடுக்குமைந்தா.” என் றருளியபடி, உருவுத் திருவும் ஆற்றலுமுதலியவைகளினுஞ் சோர் தலைச்செய்யாமை. அஃதாவது, அரசனாறின் பெருமிகம்-பெருஞ் செல்வம்-பேரெழில்-பேரின்பம் என்னுமிவைகளால் வருங்களிப்பின் மூழ்கினாயின் உடனே பொச்சாப்பு உண்டாகும். அதனால் அவன் பகைவரைவென்று பாதுகாக்கவல்ல எல்லாப் பொருளும் அழிவெய்தும் தூங்காமை முதலிய மூவகையாற்றலும், தானமுதலிய நால்வ கையுபாயங்களும், ஈட்டல் முதலிய ஐவகைத் தொழில்களும், நட்பாக்கல் முதலிய அறுவகைக்குணங்களும், மற்றுமுள்ள யாவும் கெடுவதன்றித் தேவர் முதலிய எழுவகைப் பிறனிகட்கும் நன்மையுறுது ஆதலால் தான் செய்யக்கருதிய காரியத்தின்கண் நெகிழ்ச்சியுறுமற் சென்று முயற்சி செய்வானாயின், அவனுக்கிக் கிடைக்காத பொருள் ஒன்று மில்லை. முற் காலத்தில் அந்நெகிழ்ச்சியினுற் கெட்டவர்களை

நினைத்து நாமும் அவ்வா றிருக்கின் நம்மைக் கேடுறுமென்று கருதி அதனைக் கைவிடல் வேண்டும்.

செங்கோன்மை என்பது “எய்திய குற்றத்தோர்கள் யாவராயி னுங்கண்ணோடா-தைதென நாடி நீதியறத்தலைப்பிழையாத்கண்டஞ்- செய்தலே செங்கோ லாகுஞ் செய்யகோலின்றே லென்னு - முய்தி செய் மழையான் மக்களு டு பயனுற்றபோதும்—மழைவளஞ் சுரக்கு மாறும் வயனிலம் விளையு மாறும்-விழையறம் வளரு மாறும் வேத னூல் விளங்கு மாறுந்-தழைபொரு ளீட்டுமாறுஞ் சமரிடைவெல்லு மாறும் - பிழைதப வாழ்மாரும் பிறழ்கராக் கோலினாகும்—கருவி நஞ் சாதிதம்மாற் காமராருயிரைக் கொல்வோர் - வெருவரச்குறை கொள்வோர் மேனியா றலைப்போர் கள்வ-ருருவளர் பிறனில் வேட் போருவர் முதலோரைக்கோறல் - பருவரு பாவமன்று பயிர்க்களைக் களைதல் போலாம—பரிசனம் பகைவர் கள்வர் படைதரு முயிர்க டாமென்-றுரைசெயைந் திடக்கிஞ்று முல்கிடை யிடையூரெய்தா- வரிசையிற் காத்துநீதி வழக்கினுர்தம்மை மொததிக்-கரிசறப்பொரு ளுங்கோடல் கர்வலர் தருமமைந்தா.” என் றருளியபடி, அரசனாற் செய்யப்படு * முறையினது தன்மை அஃதாவது, மழைவளத்தாற் குடிசுக்கு உணவு முதலிய உளவாயினுந் தம்மை யானு மரசன் † ஒழுக்கம் வழக்கு-தண்டம் என்னு மூவகை அறத்தினவழித் தனது செங்கோலைச் செலுத்தில ளுயின் அவைகளால் அக் குடிசுக்கு என்ன பயன் ஆதலால் செங்கோல் செலுத்தும் வெண்குடை வேங் தலு தீயார் மாட்டுமூவகை யொறுப்பும் உடையனாதல் வேண்டும். அம்மூவகை யொறுப்பு துன்பஞ் செய்தலும், பொருட் கோடலும்

* அம்முறை ஒருபாற் கோடாது செவ்வியகோல் போறலிற் செங்கோ லெனப்பட்டது.

† ஒழுக்கம்-என்பது அந்தணர் முதலிய வருணத்தார் தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரமசரிய முதலிய நிலைகளினின்று அவ்வவற்றிற் கோதிய அறங் களில் வருவாதொழுக்கல். வழக்கென்பது ஒரு பொருளைத் தனித்தனியேனன தென தென்றிருப்பார் அது காரணமாகத் தம்முண் மாறுபட்டு அப்பொருள் மேற்செல்வது. அது கடன் கோடல், உபநீதி, கூடிமேம்படல் நல்கியதை நல்காமை; ஒப்பிப்பணிசெய்பாமை, கூலிகொடாமை, உடையான்ல்லான்விற் தல், விற்றுக் கொடாமை கொண்டுள்ள மொப்பாமை, கட்டுப்பாடு கடத் தல், நிலவழக்கு, மாதராவர் தருமம், தாயபாகம், வன்செய்கை, சொற் கொ டிமை, தண்டக்கொடுமை, சூது, ஒழிபு எனப் பதினெட்டாம். தண்டமென் பது அவ்வொழுக்க நெறியினும் வழக்கு நெறியினும் வலீஇயினுரை அந்நெறி நிறுத்தற்பொருட்டி ஒப்ப நாடி அதற்குத் தக வொறுத்தல்.

கோறலும் ஆம். அவற்றுள் துன்பஞ் செய்தலாவது குற்றஞ் செய்தவர்கள் உயிரினுஞ் சிறுதவராயினும் அவர்பாற் கண்ணோடாது, அக்குற்றத்தையே நாடி நடுவு நிலைமைப்பைப் பொருந்தி அக்குற்றத்திற் குச்சொல்லிய தண்டத்தை நூலோரோடும் ஆராய்ந்து அவவளவிற்குக் செய்வதாம் பொருள்கோடலென்பது சுற்றத்தாராலும் பகைவராலுங்களவராலும் உயிர்வர்க்கங்களாலுந் தன்னாலும் குடிகட்கு ஓரிடையு நெய்தாவண்ணங் காத்த, நீதியின்கண் வழக்கினோர்களைப் புடைத்துப்பொருள் சம்பாதித்தலாம். கோறலென்பது தீக்கொளு, வுவார், நஞ்சிடுவார், கருவியிற் கொல்வார், கள்வர், ஆறலைப்பார். குறைகொள்வார், பிறனில்விழையார் என்னுமிவர் முதலாயினுரை உழவன் களையைக் களைந்து பைங்குழைக் காப்பது போலக் கொலையானொறுத்துத் தக்கோரைக் காத்தலாம். மழைவளஞ் சுரப்பதும், வயனிலம் விளைவதும், அறபவளர்வதும், வேதனால் விளங்குவதும் பொருளீட்டுவதும், சமரில் வெல்வதும், குற்றமறவாழ்வதும், அரசனாற் செலுத்தப்படுகின்ற செங்கோலினாகும். ஆதலால், இத்தன்மைத்தாகிய செங்கோலைத் தனக்குமுட்டு வந்தவழியும்முட்டாமற் செலுத்துவனாயின் அவனே அச்செங்கோலே காக்கும். முறைவேண்டினோர்க்கு எளிய செவ்வியையுடையவனாய் அவா சொல்லியவற்றை நூலோர் பலரோடும் ஆராய்ந்து நின்ற உண்மைக்கொப்ப முறை செய்யானாயின் தனக்குப் பகையின்றாமேனும் பழியும் பாவமுந் தேய்த்துவிடும்.

கோடுங்கோண்மை என்பது 'முறைமைமுட்டாது செய்துமுழு நிலங்காப்பினாத-விறைவனைச் செங்கோல் காக்குமெனியசெவ் வியனுமாகான் - குறைவளர் குற்றமீமாரான குணத்தொடு முறைசெய்யாநே-நிறைதரு பாவநதேம்க்கு டெடும்பகையின்றாமேனும்.—அறு தொழிலாளர் நூல்களையர்ப்பரான் பயனின்றாகு முறைபெய் லொழியுங் கூழுங் குடிகளு மொருங்கு நீங்கும் - பெறுபய னாட்டிற் குன்றும் பிறங்கொளி நிலைபெறுது - கறையின்மேற் பொருள் கைக்கொண்டு காவலை விடுப்பின்மைநதா. என்றருளியபடி, அம்முறையினது கோடுற்ற தன்மை. அஃதாவது அரசன் பொருளை வெஃகிக் குடிகளை, அலைத்தற் றெழிலைத்தன்மேற்கொண்டு முறையல்லவற்றைச்செய்தொழுஞானாயின் அநதணர் நூல்களை மறந்து விடுவர், அவனுட்புப் பசுக்களும் பால்குன்றும், பருவமழையின் றும் வகைமேகமும் பெறுதிதல் செய்யாது முன்னீட்டிய பொருளும் புண்ணீட்டுதற்கேதுவாகிய குடிகளும் ஒழுங்கு நீங்கும், அவனுட்குண்களுள்ள பெரும்பயனுங் குன்றும் அவன் புகழுநிலைபெறுது,

வெருவந்த செய்யாமை என்பது, “கடுமொழி கண்ணோடாமை கையிகநதிட்ட தண்ட - நடுவிலையின்மை செவ்வியின்மைநன் முகமு றுமை-யுடனுறச்சூழ்நது செய்யாதுறுபிழை யமைச்சர்க் கேற்றல்-படுசமர்ச் சிறைசெய்யாமை பலவுந் தீங்காக்கு மைந்தா.” என்றருளியபடி, குடிகளஞ்சுவதும் பகுதியஞ்சுவதும் தானஞ்சுவது மாய தொழில்களைச் செய்யாமை. அஃதாவது, அரகனாயின் கடியசொல்லுங் கடுனோட்ட மின்மையுங் குறறத்தின்மிகக தண்டமும் நடுவுநிலையின்மையும், தன்னை காண வேண்டுவார்க்குச் செவ்வியின்மையுங் கண்டால் இன்ன முகத்தினையுடைமையும், காரியத்தைபற்றி வந்த எண்ணத்தை அமைச்சர்மேல்வைத்து அவரோடு தானும் எண்ணிச் செய்யாமையும், அப்பிழையாற றன்காரியந் தப்பிய வழி சினைத்து அவ் வமைச்சரை வெகுளுதலுங், செருவருகற்கு முன்னே தனக்கும் புகலாவதோர் அரண் செய்துகொள்ளாமையும் ஆகிய இவைகளெல்லாந் தீங்காக எண்ணிவிடல்வேண்டும்.

கண்ணோட்டம் என்பது, “பயின்றவர் தம்மாற்கூறப் பட்டன மறுக்கமாட்டா-வியன்ற நற்குணங்கண்ணோட்ட மித்தகுகண்ணோட்டந்தா - முயன்றுசெய் முறைக்குக்கேடு முன்னுனர்மாட்டுக்கூடா - நயந்தபவின்க்குத் தீங்கு நாட்டினார் தம்பா னுட்டல்.” என்றருளியபடி, ழுட்சம். அஃதாவது, அரசன் தன்னோடு பயின்றாரைக் கண்டால் அவர் கூறின மறுக்கப்படாமையாகிய கண்ணோட்டத்தைத் தான்முயன்று செய்யுமுறைக்குக் கேடுநினைப்பார் மாட்டும், தனக்கு நன்மை கெடத் தீங்கு நாட்டினார் மாட்டும், கொள்ளா திருத்தல் வேண்டும்.

ஓற்றாடல் என்பது “உளக்கநீதி நூலாக வொற்றே வெளிக் கண்ணண்ணவிடுத்து - விளக்குஞ் செயலான் மொழிதனனால வேண்டாசுற்றம் விளாளுறைய - மளக்கமைநத வொற்றுவதையுறுத வருவோடு-துளக்க மின்றியென் செயினுஞ்சோர்விலாத தெனவறிக.— ஒருவ ரொருவர் தமையறியா தொருமை வினைக்கண் மூவர்தமை-மருவவிடுக்க மூவர்களும் வந்து மொழிவதோர்ந்துவிடிந்-கருமமதனை மிகத்தெனிக கரும மறைப்பவேண்டுதியேற் பொருவிலவீர் தம் பாற் சிறப்புப்புறந் தோன்றும் செய்திக” என்றருளியபடி, பகைநொதுமல் நட்பு என்னுமுன்று திறந்தார் மாட்டுநிகழ்ந்தன வறிதற்கு ஓற்றையாளுதல். அஃதாவது, அரசன் நீதிநூலைத் தனது உளக்

கண்ணாகவும், ஒற்றை வெளிக்கண்ணாகவும் * விடுத்துத் தன் காரியஞ் செய்வார் சுற்றத்தார் பகைவர் என்று சொல்லப்பட்ட அனைவரையும் சொல்லாநுஞ் செயலாலும் ஆராய்தல் வேண்டும். அவ்வாறு ஆராயத்தக்க ஒற்றன் எவ்வாறிருக்க வேண்டுமெனில், ஏனையோர் கண்டால் ஐயுறுதலடிவாடுபொருந் அஞ்சாதுகின்ற யாவரேனும் ஐயுற்றுப் பிடித்து என் செய்து கேட்டாலுந் தன்னே வெளிப்படுத்தாதவனா யிருத்தல் வேண்டும். அத்தன்மையாகிய ஒற்றையாளுமிடத்து ஒருவன் பொருவனறியாத வண்ணம் ஆளல் வேண்டும். அவ்நனமாண்ட ஒற்றர் மூவரை ஒரு பொருண்மேல் வேறுவேறு விடுத்தல்வேண்டும். அக்ருமத்தைப் பின்பு மறைக்க வேண்டுமாயின், அவ்வொற்றர்கட்குச்செய்யுஞ் சிறப்பினைப் பிறரறியாமற் செய்தல் வேண்டும்.

ஊக்க முடைமை என்பது “ஊக்கமுடையார் கைப்பொருளை யொழித்தாரேது மொழியில்லா-வாக்கமுடையரே யாவராக்கமிருந்து மகைவில்லா - ஊக்க மிலரே நேதுமில் ருஞ்ஞறு முபற்சி பொருள் கொடைக-டேக்கும்புகழ் நற ரொருக்கலைபின் சேரர வேம கண்டனே.” என்றருளியபடி, மன மெலிதலின்றி வினை செய்தற்கட்கினர்ச்சியுடைத்தாதல், அஃதாவது, ஊக்க முடையவர்கள் கைப்பொருளை யிழந்தார்களேனும் அவர்கள் அழியில்லாத ஆக்கத்தை யுடையவரே யாவார். அவ்வாக்கமிருந்தும் அசைவற்ற ஊக்கமிலராயின் ஏதுமில் ராவார். அவர்கள் முயல்வின்ற முபற்சியும்பொருளுங் கொடையுஞ் செருக்கும் முறையைச் சேராது.

மடியின்மை என்பது “மடியொன் றுளதேல் வல்விரைந்து வகுக்குதொழில் நீட்டிக்குங் கடியு மறவி துயில்விளைக்குங் கலதி தனைச் சேர்த்திடும் பகைவாக்கடிமைபுகுத்துங் குடுகெடுக்கு மதனை விதிப்பி னுண்மையினுங் - குடிமை யிடத்தும் வேறுளவாங்குற்றம் பலவு மொறிக்குமே” என்றருளியபடி கருதியன செய்யுங்காற் சோம்புத லில்லாமை. அஃதாவது, ஒருவரிடத்தில் மடியென்ப

* ஒற்றானதுதன் கண்ணெல்லமாட்டாத பரப்பெல்லாஞ் சென்று கண்டு ஆண்டிகழ்ந்தன வெல்லா முணர்த்தலானும், தூலானது அந்நிகழ்ந்தவற்றிற் குத்தன்னுணர்வுசெல்லமாட்டாதவினைகளை யெல்லாஞ்சொல்லியுணர்த்தலானும், இவ்விரண்டினையுமே தனக்கு ஊனக்கண்ணும் ஞானக்கண்ணுமாகத் துணிந்து கொண்டு ஒழுகவேண்டு மென்பதாம்.

தொன்றிருக்குமாயின், அவன்வினைந்துசெய்யுந் தொழிலை நீட்டிக்கும். ஐயமறதி துயில் இவைகளை வினைவிக்கும். கலதையைச் சேர்ப்பிக்கும். பகைவர்க்கு அடிமை புகச்செய்யும். தான்பிறந்தகுடியைக் கெடுக்கும். ஆதலால் அகனைவிடுக்கின் அவனகுடியுள்ளும் ஆண்மை யுள்ளும் வந்த குற்றங்கள் ஒழியும்.

ஆள்வினை யுடைமை என்பது “விடாதுதானின்றியு முயற்சி மென்மேற் பொருளை மிகவளாக்குந்-கொடாது மற நற்பினர்தங்கி னையுந் தாங்கும் யாவர்க்குந் - தடாத வபகாரமும் புரியுந் தடந்தாம ரையானையுந் சேர்க்கும் - படாதபுழுவந் திடுகடலும் பயனைவினக் கும்பழியின்றும்.” என்றருளியபடி, இடைவிடாத மெய்ப்முயற்சியுடையதைல். அஃதாவது, ஒருவனையானினால் விடாது செய்கின்ற முயற்சியானது பொருளை மேலுமே லும் வளர்க்கும். சுற்றம் நட்பு களை வுடனு மிவைகளைக் கொடாதவண்ணம் தாவதும், யாவர்க்குந் தடையிலாத உபகாரத்தைச் செய்கின்றும் இலக்குமி விவாச முண்டாக்கும். பயனை விடக்குவதாய் ஊழ்வாத காலத்தும் அப்பயனையே கொடாதவண்ணம் விர்த்தியாக்கும். பழிகளை நீக்கும்.

இடுக்க ணழியாமை என்பது, “எடுத்த கரும முடிவதன்மு னெய்துந் தெய்வத் தாலுக்க-தொடுத்த முயற்சியாலுடலிற் றேன் றும் ஒருத்தத்தானாக - மடுத்த பொருளின் மையினாக மைந்தாவடு க்கி வந்தடினு-மிடுக்கண் னடக்கு ளழியற்க ளின்ப மதுவே யெனத் தெளிக.,, என்றருளியபடி, வினையின்கண் முயல்வான் இடுக்கண் வந்துழி அதற்கு மனங்கலங்காமை. அஃதாவது, ஒருவனுக்குத் தெய்வத்தாலேனும் பொருளினமையாலேனும் மெய்வருதத்தாலே னும் இடுக்கண் வருவாயின் அதற்கழிவுறுது தேவகதி, மக்கட்கதி விலங்கின்கதி நாககதி என்னு நற்கதியினுமுள்ள உடம்புகள் இடு ம்பை யென்னும் வாளுக்கு இலக்காவது சுபாவமென்று தெளிந்து தன்மேல் வந்த இடம்பையை இன்பமாகக் கொள்ளுதலாம்.

அமைச்சு என்பது, “நனிபயன் பயப்பச் சிறுமுயற்சியினு னை த்தருவினையு மறநீய-வினையினைத் தொடங்குந் காலது தனைக்கு வேண்டிய பொருள்களும் பனையு - மினிதுறு பொழுது முபாய முஞ் செயலு மிடைப்படு ஞானகணிக்கித் - துனிவற முடிவு போக் கிடு மாறுஞ் சூழ்தர வல்லவ னமைச்சன்—மிகைவினை வரினுமகை வுறு வன்கண்விழுக்குடிகாத் தலான் வினைநூல்-வகையுந் சூழ்ந்து விடுவென விடுத்து வகுப்பன வகுத்திடல் வேண்டிற் - பகைவர்தத்

துணையைப் பிரித்தறம் மிடத்துப் பயின்றவர் பகைவர் பார்புகாமற் றகையுறச் செய்தல் பிரிந்தவர் தம்மைத்தம்மொடு பொருத்தலும மைச்சாம்—அறிவதுள் செயலுமொழிவது மரசர்க் காக்கமே குறி த்தன வாசுக் - திறனுந்நறியா வரசருக் குறுதி செப்பலுஞ்செய் வன வேனு - முறு முல கியறகைக் கொத்திற் செயலு மொருவி னைக் கியைந்தபல் செயலு நிறவுவகொன்றால் வாய்ப்பவெஞ் ஞான் றுநிகழ்த்தலு மமைச்சருக் கியல்பாம்.,, என்றருளியபடி, அமைச் சனது தன்மை அஃகாவது, சிறிப முபற்சொிறற் பெரிய பயனைத் தருவதான வினையும், அவ்வினை செய்யுங்கால் அதற்கு வேண்டிய பொருளும், அதற்குரியந்த படைபும், அதற்கேற்ற காலமும், அது தொடங்கும் உபாயமும், அது செய்யுமாறும், அதை இடையூறு நீக்கி முடிவு போக்குமாறும் அகிய இவைகளோடு தமக்குத் துன்ப கேரிட்ட காலத்தும் வினைசெய்தற்கண் அசைவின்மையும், குடிசீ னைக் காத்தலும், முயற்சியும், நீதி னூல்களைக் கற்றுச் செய்வன தவிர்வன அறிதலும், வினைவந்துறிப் பகைவர்க்குத் துணையாயி னாரை அவரிற் பிரிக்கவேண்டிற் பிரித்தலும், தன்பாலாரை அவர் பிரியாமற்கொடை இன்சொற்களாற் பேணிக்கொள்ளுதலும், முன் னே தம்மினுந் தம்பாலரினும் பிரிந்தாரை மீண்டும் பொருத்தவே ண்டிற் பொருத்தலும் என ஒரு காரியச் செய்கை பலவாற்றோன் றின. அவற்றுள் அமைச்ச ஆவது ஆராய்க்கறிதலும் அதி செய் யுங்கால் வாய்க்குந் திறநாடிச செய்கலும், சிலரைப் பிரித்தல் பொ ருத்தல் செயற்கண் அவர்க்கு இதுவே செயற்பாலதென்று துணிவு பிறக்கும் வகை சொல்லுதலும், அரசனுக்கு ஆக்கமேகுறித்தனவா ருந் திறலும், அறிந்து சொல்லியாது அறிவையும் அழித்து அரச ன் தானும் அறியா னே யாயினும் அக் குற்றம் நோக்கி யொழி யாது அவனுக்கு உறுதியாயின கூறுதலும், துனெறியான் வினை செய்யுந் திறங்களை யறிந்த விடத்தும் அப்பொழுது நடக்கின்ற உலக வியற்கையை யறிந்து அகவேடு பொருதச்செய்தலும், தன் னரசன் சுருங்கிய காலத்தும் பெரிசிய காலத்தும் இடை நிகராய காலத்தும் அவன் செய்யப்படும் அறங்களை யறிந்து தனக்கேற்ற கல்விபால் நிறைந்தசொல்லி யுடையவனாய் வினைசெய்யுந் திறங்களை யறிவதும் ஆகிய இவ்வியல்புகளையுமுடையவனே அமைச்சனாவான். செய்யப்படும் வினைகளை முன்னர் அளவுபட எண்ணல்மாத்திர மன் றிச் செய்யுங்கால் அவைகளை முடிக்கமாட்டாத அமைச்சனாக் தன் னரசனுக்கு அகிதமெண்ணும் அமைச்சனும் எழுதப்பட்ட சித்தி ரங்களினு மாகா.

சொல்வன்மை என்பது, சுருக்கிமெய் விளக்கி யினிமையும் பயனுத் தொகுக்கய லார்மொழிநிடையாத் - திருக்கிளர்மொழியைச் சொர்வறவைக்கட் செல்லுமா றஞ்சுத வின்றி - யுரைக்க வல்லவரே யமைச்சர்களாவ நறுமுறை பிறழ்தரப் பலவாய் விரிக்கவல்லவருங் கற்றது விளங்க விரிக்கமாட்டாருமெல் லியரே., என்றருளியபடி, தான் கருதியவினை முடிக்குமாற்றில் அமைச்சியல்லடத்துகற் கேது வாய சொற்களைச் சொல்லவல்லவாதல். அஃதாவது தன்னிற்பிரிக் கப்பட்டவரும் பகைவருமாகிப் சிவர்கள் பின்னர்க்கடி வேறுபடா மலிருக்கும் அப்பகைமை யொழிந்து நடப்பினை விருமபுமாரும், அவருள்ளத்தைப் பிரிக்கத்தக்க சொற்களைத் தன்காரிய முடிவேய் தும் வண்ணங்குடிப் பிறப்பிலுங் கல்வியிலும் ஒழுக்கத்திலும் உரு வத்திலும் பருவத்திலுந் தனக்கும் அவர்க்கும் உளவாய ஏற்றத் தாழ்வுகளை யறிந்து சொல்லல்வேண்டும் அவ்வாறு சொல்லுமிடத் துச் சுருக்கி மெய்விளக்கி இனிமையையும் பயனையுந் தொகுத்து அயலார் கூறுமொழிக்கு இடையாத மொழியாக வழுவின்றி அவை சொல்லுமா றஞ்சுதவின்றி யுரைக்க வல்லவனே அமைச்சனாவன். அவ்வாறின்றி மேற்கூறிய சுருக்கன் முகலிய குணங்கட்கு மறு தலையாகப் பலவாய வார்த்தைகளை வீணே விரித்துரைக்க வல்லவ னுங் கற்றுவைத்த ஸூலைப் பிறாறியும் வண்ணம் விரித்துரைக்கமாட் டாதவனும் மெல்லியனே யாவன்.

வினைத்தூய்மை என்பது, “பொருள் பயந்திடினு மறப்புசுழ் பயவாப்புரைபடு வினையென்றும் புரியார் - மருளின்மற் றொருகாற் புரியினு மிரங்கார் வையகத் தேனையோர்போல - விருமுது குரவர் கற்புடை மகளி ரிளமகவியர் பசித் திடினும் - பெருமிதப் படாத வினைசெய்யாரு லகுபேணு நகர்க்கேமஞ்செ யமைச்சர்., என்றரு ளியபடி, செய்யப்படும் வினைகள் நல்லவாதல். அஃதாவது தன்னர சனுக்கு ஆக்கத்தை யுண்டாக்க வல்ல அமைச்சன்பொருளேயன்றி அறமும் இன்பமுந் பயவாத வினையை எஞ்ஞான்றும் புரியான் ஒருகால் மயங்கி அவற்றைச் செய்தானாயினும் அது செய்தற்குப் * பின்னிருந்திரங்கான் தாய்தந்தையர் கற்புடைய டீனேவியர் இள

* பின்னிருந் திரங்குவனாயின், அது தீரும் வாயிலறிந்தில நெனவுந் திட்டியிலனெனவும் பயனில்லனசெய்கின்றனெனவும் தன்பழியைத்தானே ஊற்றுகின்றனெனவும், எல்லாருமிகழ்தலின்பின்னிரங்காமை நன்றென்றார்.

மக்கள் என்னு மிவர்கள் பசியால் வருந்தினும் உலகத்தின்கண்
வனையோர்போல அறிவுடையார் பழிக்கும் வினைகளைச் செய்வான்.

வினைத்தீட்டம் என்பது, “ஊறுசேர் வினையைப் புரிதரா ருழா
லூறுவர் தடுப்பினுங் கலங்கார்-கேறுகாரியத்தை முடிப்புழியன்றிச்
செயன்மொழியாதியா லிடைபே-வேறுபோ மாறு விளங்குரார் துணி
ந்த வினை துளங்காது வல் விரைவார் - வீறுசே ரிவரை யுருவுகண்
டெள்ளா வேந்தனே வேந்தனு மைந்தா.,, என்றருளி யாங்கு அத்
துயவினை முடிப்பா னுக்கு வேண்டுவதாய மனத்தின்மையாம். அஃ
தாவது, பழுதுபடும் தீவினைகளைச் செய்யாணும், ஊழால் ஊறுவர்
தடுப்பினுங் கலங்காணும், செய்யப்படும் வினையை முடிவின்கண்
ணன்றி யிடைபில் தனது இங்கிதம் வடிவுசெயல்மொழி என்னு
மிவைகளால் வேறுபடுமாறு செய்யாணும் மனத்தொளிந்து செய்வ
தாகத் துணிக்க வினையின்கண் பின்ன ரசைவின்றி முடிக்க விரை
வாறுமே அமைச்சனாவன். இத்தன்மையனாகிய அமைச்சனை அவ
னது வடிவின் சிறுமை நோக்கி இகழ்தலைச் செய்யாத அரசனே
அரசனெனப்படுவான்.

வினைசெயல்வகை என்பது, துணிவுறு மளவுஞ் சூழ்ந்துபி
னிராது சூழ்வினை பொருந்தும்வா !யெல்லாந்-தணிவற முடித்த லது
தகாதாயிற் றருபொருள்வினையிடங்கால - மணிபுறு கருவியுந்து
மாய்ந்திகலை யடர்ந்த லொட்டார்க்கழி வுறுங்காற் - பணிவுசெய்தே
னுங்காத்தன் முத்தொழிலும் பண்புடை யமைச்சர்தந் தொழிலே.,,
என்றருளியபடி, அத்திட்டமுடைய அமைச்சன் பகையிற்றான் வலி
யனாய் காலத்தும், ஒப்பனாய் காலத்தும், மெலியனாய் காலத்தும்,
அவ்வினையைச் செய்யுந்திறம் அஃதாவது, தான் வலியனாய் கால
த்து இனி இவ்வினை தப்பா தென்னிந் துணிவினைப் பெறுமளவும்
விசாரித்தும், அவ்வனம் விசாரித்துத் துணிவுபெற்ற வினையின்கண்
கீடித்தலை யொழித்துத் தன் பகையோடு கேரிற் செய்தலும் அப்
பகையிற்றா னொப்பானாய்காலத்து அழி பொருளும், ஆகு பொரு
ளும் தன்னுனையும், மாற்றன்னுனையும், தனக் காங்காலமும் அவற்
காங்காலமும், தான் வல் வினையும், அவன் வல் வினையும், தான்
வெல்லு மிடமும் அவன் வெல்லு மிடமும் அகிய இவ் வைந்தையு
மாமாய்து தான் வென்றி யெய்துந் திறத்திற் பிழையாமல் எண்
ணிப் படர்தலும், தானாளுகின்ற நாமும் அரணும் அற்பமாகித் தன்
னின் வலியனா யெதிர்வழித்தன் பகுதி நடுங்கலுக் கஞ்சி மெலியா

னய காலத்து அநிலைக்கு வேண்டுவதாய் சந்து கூடுமாயின், அவரைத் தாழ்ந்து அதனை ஏற்றுச் கொள்ளலும் ஆகிய இம் முவகைத் தொழிலும் பண்பின் மிக்க அவவமைச்சர் தொழிலாகும்.

தூது என்பது, “குடிப்பிறகு திருநூல்கற்றறிதமைச்சர் குணங்களு முடையனாய்ச் சுற்றற் - கடப்படு மரச ளிடத்தது மனபுங்கருதுவேற் ராசரைப் பண்பும் - விடப்படா வினசொல வன்மையு முறவும் வெருவுறத்தின்மையு மருவி - யிடத்தொடு செவ்வியறித்த காலத்துக் கேற்றவு முரைப்பவன றாதன்,—உறுபொருள காமம் விரும்புறத் தூயமை யுபிராக்கழி லுற்றனு மஞ்சாமை - மறுபுலத்தமைச்சர் துணையாந் தன்மை வாயமைசொற சோரவுறத் துணிவு-மறுவற வுடைய னுய்வழியுரைப்பான் மததிமகதானு முடங்கல-குறுகுபுகொடுப்பான் கடைப்படுதாதன் கூறிய விவரையுத் தழீஇக் கொள., என்றருளிப்படி, * சந்தி விகிரகங்கட்கு வேற்று வேந்தரிடைச் செல்வாரது தன்மைபாம். அஃகாவது, தூதருள தலை இடைகடை என முவகையா றுளா. அவருள அமைச்ச ஸ்ணரகமைநத குடிபின்கட் பிறகுத ிதிநூல யுணாநத அமைச்சரிடைத்தான் அந்நூல்க் கற்றறித்து அவ வமைச்சரது குணங்கையு முடையனாய்த் தான் சுற்றத்தா மாட்டுத் தன்னரசன் மாட்டும் அனபுடைமையும, அவர்மாட்டாராய்ந்து கூறுஞ்சொல வன்மையும், கண்டார் விருடபுர தோற்றப் பொலிவும், இயற்கை யறிவும் ஆகிய இவையனைத்தையு மருவி வேற் ராசரிடத்துச் செல்லுவகால் அவரிடத்துத் தானசெய்யு முறைமை யறித்து பின்சென்ற கருமஞ் சொல்லுதற கேற்ற இடமறிந்து அவர்செவ்விபாரததுக் காலத்தோடு பொருந்த அதை முடிக்கத்தக்க உபாயத்தை யறித்து சொல்ல வல்லவன் தலை யாயதுதனும். பொருள காமங்களைப்பற்றி வேற்றாசரிடத்து வேறு படக்கூறத் தூய்மையும், அல்வாத்தை தன்னுயிருக்கு இறுதிதரு மாயினும் அதற்குஞ் சியொழியாமையுந் தனக்கு அவ வமைச்சர் துணையாந் தன்மையும் ஆகிய இம் மூன்றோடு கூடிய மெமமையுந் தனக்குவரும் ஏதத்திற்குஞ்சி அவனுக்குத் தாழ்வான வாரதையை வாய சோர்ந்துஞ் சொல்லாத தின்மையு முடையவன் இடையாய தூதனும். வேற்றாசரைக் குறுகி ஓலைகொடுத்து நிற்பான் கடையாய தூதனும்.

* இவற்றுள் பொருத்தலுக்குச் சந்தியென்றும், பிரித்தலுக்கு விகிரக மென்றும் பெயர்.

மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல் என்பது “இறைசிறப்பாக வணி வன நுகர்வ வினிதுறு மேனமையா திகடா - முறலறை போத லுரி மையின் மருவலொண்பொருள் வெளவன்மன்னவன் முன் பிறர் செவி மொழிதல் பிறரோடு நகைத்தல் பேணுறப் பண்புவேர் திள மை-முறைமதித் திகழ்தல் விரும்புற வினையை முடித்தலுஞ்சேர்ந் தவர்க் காகா, — குறிப்பொடு கால மறிந்திறை விருமபக் கோதறு பயன்மிகப்பயக்கும்-வெறுப்பில வினையைவிளம்பி வெண்டாதவினை யினைக்கேட்பினும் விளம்பார் - சிறப்புறவேர்வதாயினு முவைதான் செப்பிடிற் கேட்பினல் லாது-பறப்பினுந் கொடரா ரோர்தரா ரணு கார் மருங்கக லார்வினை வலித்தார்.” என்றருளியபடி, அமைச்சர் அரசனைப் பொருந்தி யொழுகுமாறு, அஃதாவது, அமைச்சனாயின் தன்னாற் சேரப்பட்ட அரசன் அணியப் படுவன நுகரப்படுவன மேன்மைப்படுவன முதலானவைகளைத் தான் விரும்புதலும், அத னாற் பொருத்தற்கரிய அறைபோதலும், உரிமையோடு மருவலும், அரும்பொருள் வெளவலும் அரசன் அருகிருந்த காலத்து அவன் காண ஒருவன் செவிககட் சொல்லுதலும், ஒருவன் முகநோக்கி நகுதலும், அரசனுக்கு யாம் பழையமெனக் கருதித் தனக் கியல் பல்லாதவற்றைச் செய்தலும், அரசனை எனக்கினையவ னென்றும் எனக்கின்ன முறையின்புடையனென்றுங் கருதி அவமதித்தலும், அரசனால் யாம் நனகு மதிக்கப்பட்டே மெனக்கருதி அவன் ஈரும் பாதவற்றைச் செய்தலும் ஆகிய இக்கொடுஞ் செய்கைகளைக் கூடா திருத்தல் வேண்டும் அன்றியும் தன்னரசனுக்குக் காரியஞ் சொல் லுங்கால் அப்பொழுது நிகழ்கின்ற அவன் குறிப்பினை யறிந்து சொல்லுதற்கேற்ற காலத்தையும் நோக்கி அவன் மனம் விரும்பும் வகை வெறுப்பிலவுமாய் வேண்டுவனவு மாய காரியங்களை விளம்பு தல்லேண்டும். எஞ்ஞான்றும் பயனிலவாயவற்றை அவனை கேட் டாலும் விளம்பாதிருத்தல் வேண்டும். தன்னரசனுக்குப் பிறரோடு மறை நிகழ் வழித்தான் ஓர்தற்கேற்கும் பொருளாயினும் அம்மறை ப்பொருளை அவன்றானே யடக்காது சொல்லியக்காற் கேட்பதல் லாது அவனை முந்கி வினவுவதும் செவி கொடுத்துக் கேட்பதும், அவனிடத்தை விட்டகல்வதும் ஒழித்தல் வேண்டும்.

குறிப்பறிதல் என்பது “அகத்திடைக் குறித்த காரியமதனை யையுறதவரவர் விழியான முகத்தினு லறிய வல்லவாகு முகம்விழி யிரண்டினு மன்றி-யகத்திடைத் தனக்கு நிகழ்ந்திடுங் குறிப்பா லவ ாவ மகக்குறிப் பறிந்து - மிகத் தெளிபவனைக் கரிமுத லுறுப்புள்

விழைவன கொடுத்துக்கொண் ணைந்தா.” என்றருளியபடி, அரசன் கருதியவதனை அவன் கூறாமலறிதல் அஃதாவது அரசன் தன் மனத்தின்கண் குறித்த கருமத்தைத் தன்னுடன் கூறவேண்டா வகை ஐயப்படாது அவன் முகத்தாலும் கண்ணினு நோக்கி ஒரு தலையாக வுணர் வல்ல தன்மையையும், மூடம் விழி இரண்டினுமன் றித் தன்குறிப்பு நிகழுமாறறிந்து அதனாற் பிறர்குறிப்பறியுத் தன் மையையும் உடையானே அரசன் தனது கரி பரி-பொருள்-நாமுத லிய புறத்துறுப்புக்களில் அவன் விழைவன வற்றைக் கொடுத்தாயி னுத் தனக்குத் துணையாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

அவையறிதல் என்பது “தொகைபடு செஞ்சொ லிலக்கணச் சொல்லேகூழ்ந்திடுங் குறிப்புச்சொன் முன்றின்-வகையறிந் துயர்ந் தோரொத்தவர் தாழ்ந்தோர் மருவுமுன் றவையி மராய்ந்து தகை யுற வுயர்ந்தோ ரவையின் முந்துரையார் சமத்தினெவ் வாற்றினுங் கிளப்பார் நகைபடுதாழ்வி னென்மையு மொழியார் நவைபடாச் சொற்பொரு ளாய்ந்தோர்.” என்றருளியபடி, அரசனோ டிருந்த அவையின் தியல்பை யறிதல் அஃதாவது, அமைச்ச னுயினான் செஞ்சொல் இலக்கணச்சொல் குறிப்புச்சொல் என்னு மூவகைச் சொற்களையும் செம்பொருள் இலக்கணப் பொருள் குறிப்புப் பொ ருள் என்னு மூவகைப்பொருள்களோடு விளங்கச் சொல்ல வல்லவ னாய், உயர்ந்தோர் ஒத்தோர் தாழ்ந்தோர் என்னு மூவகைத்தாகிய அவைகளையு மராய்ந்து உயர்ந்தோ ரவையின்கண் ஒன்றினை முற் படச்சொல்லாமையும், ஒத்தோ ரவையின்கண் எவ்வழியுந் சொல் லுதலும், தாழ்ந்தோ ரவையின்கண் ஒருவழியுந் சொல்லாமையும் ஆன நற்குணங்களை யுடையனாதல் வேண்டும்.

அவையஞ்சுர்மை என்பது “வல்லவ ரவையுட்கற்றதுஞ் சாது வகுத்துரைத் தவருண்மிக்கான நல்லவைகேட்பார் கற்றவர் தம்மு ணன்குற மதித்திடப் படுவார் சொல்லவை யஞ்சிக்கற்றன செலுத் தாச் சோர்வினர் கற்றுங் கல்லாத புல்லியிருந்தும் பொன்றின ரத னாற் போற்றிக வவையஞ்சாதவரை.” என்றருளியபடி, சொல்லு தற்குரிய அவையினை யறிந்து சொல்லுங்கால் அதற்கஞ்சாமை அஃ தாவது, கற்று ரெல்லாரினும் இவன் நன்கு கற்றானென்று உலகத் தாராற் சொல்லப்படும் அமைச்சன் பலதூல்களையும் கற்றாரவைக் கண் தான் கற்றவற்றை யஞ்சாது அவர் மணங்கொள்ளு மாற்றாற் சொல்லி அவற்றின் மிக்க பொருள்களை மிக்க கற்றாரிடத் தறிந்து கொள்ளு தூல்களைக் கற்றுவைத்தும், அவற்றாற் பயனறிந்து வைத்

தும், நல்லாரிருந்த அவைக்கண் நல்ல சொற்பொருள்களைத் தன் னச்சத்தால் அவர்க் கேற்பச்சொல்ல மாட்டாதான் கற்றுங் கல் லாத புல்லியனாவன். அவன் உயிர்வாழ்கின்ற னாயினும் உலகத்தா ரால் எண்ணப்படாமையின் இறந்தானே டொப்பன்.

நாடு என்பது “இருபுனல் வாய்ந்த மலைவரு புனலுமிடவிய நகர்களு முடைத்தாய்ப் பெருகவெப் பொருளு மொழிவற விளைக் கும் பெருங்குடிகளும் கலங்காலாற் பொருள்பலவீட்டுஞ் செல்வரு மறையோர் புரையறுதவத்தினர் துறவோர் மருளறு கலைஞராதி யோர் பலருமனளிவாமுந் திருப்பதுநாடு —பழுதுநீர் நாட்டுக் கம ரர்கள் சாதிபற்று சங்கேதத்தி னீண்டுங் குழுவுமா றலைக்குங் கள் வர்பொய் குறளை கூறுவோர் பன்றி மான் முதலாய்க் கெழுவுமுட் பகையு மளவுபார்த்த தாசைக் கெடுக்குங் கொல் குறும்பரு மிக்க- மழைமழை யின்மை யெலிகிளி விட்டின் மன்னரங் கோளுமா னைந்தா.—ஆதலிற் குடிகளாதியோர் தொகவு மழிவுசெய் குழு முத லகன்று போதவுங் காவல் புரிபினியின்மை புகழ்திரு விளை விற்ப மனைத்துங் கோதற நாளு மிக வுளதாகுங் குலைதயனாகு களறினு மேதகத் தாங்கும் வருதறுதெவையும் வேண்டுழி யளித் திடு மைந்தா.” என்றருளியபடி, அவ்வரசனாலும் அமைச்சனாலும் கொண் டிக்கப்படுவதாய் விளங்குவது. அஃதாவது, கீழ்நீர்மேனீர் எனப்பட்ட இருவகைநீரும், மலையினின்றும் வருவதாய் நீரும் நகர் களுமுடையதாய், எல்லாப் பொருள்களையும் ஒழிவற விளைவு செய் யும் பெருங்குடிகளும், கலத்தானங் காலானும் அறம்பொருளீட் டும் வணிகச்செல்வரும், அந்தணர் தவத்தர் துறந்தோர் கலைஞர் என்னு மிவர்களும் பிறவுமுள்ள பலரும் வாழ்ந்திருக்கத் தக்கதே நாடாரும் இத்தன்மைத்தாகிய நாட்டுக் குற்றமாவது கடவுள் பற் றியும், சாதிபற்றியும் மாறுபட்டுக்கூடும் பலகூட்டமும். ஆறலைப் பார் கள்வர் குறளைகூறுவார் முதலிய மக்களோடு, பன்றி மான் கரடி புலிமுதலிய விலங்களுமான உட்பகைகளும், பொருளினது அளவுபார்த்து அதனைக் கெடுக்கவருங் குறும்பரும், மிக்க பெயல் பெயலின்மை எலி கிளி விட்டில் அரசன்மை என்னு மிவைகளு மாம். ஆதலால் முற்கூறிய குடிகள் முதலாயினோர் கூடவும் சிங்கே தர் முதலாயினோர் ஒழியவும் அந்நாட்டை அரசன் காவல்புரிபவ னாயின், அது பினியின்மை புகழ் செல்வம் விளை வி இன்பம் முத லியவனைத்தும் எஞ்ஞான்றும் உளவாகும் பிறதேயங்களி னுள்ளார் குலை்தவரினும் அவர்களைத்தாங்கும் தங்கணவாழ்வார் தேடிவருந் தாமல் அவர்கள் வேண்டுழிபாவையு மளிக்கும்.

அரண் என்பது “மருங்குரீர் கிடங்கு வெள்ளிடைகாண் மலை யுறவகன்றுயர் தூங்கொண் டொருங்குபல் பொறியு மணிந்துபே ரிடத்தாயுறு சிறுகாப்பினல் வீரர் நெருங்குபல் பொருளுந் தழுவி யெத்திறத்து கேரலர் கொளப்படாதாகிச் சுழிக்கையாதிகளும் பொ திந்தகத் துறையோர் தொழிலினி தாற்றுவதானே.” என்றருளிய படி, அந்நாட்டிற் குறுப்பா யடங்கியது அஃதாவது, நீர்க்கிடங்கு வெள்ளிடை நிலம் கானம் மலை என்னு மிவைகளைக்கொண்டு, புறத் தோர்க்கு அகழலாகாத அடி அகலமும், எணியெய்காத வ்யாவும், கல் இட்டிகைகளாற் குத்தப்படாததிண்மையும் உடையதாய்ப் பல வகை எந்திரப்பாவைகளையும் அணிந்து அகன்றவிடத்தை யுடைத் தாய், நல்லபடைவீரர்களோடு பல பொருள்களையுந் தழுவிக்காக்க டெண்டுமிடஞ் சிறிதாய் எத்திறத்தினும் புறத்தாற் கோடற்கரிதாய் சுருங்கையாதிகளு மமைந்து அகத்தார்விட்ட ஆயுதமுதலியன புறத் தாரின் மேல் எளிதிற் சேரலும் அவர் விட்டன அகத்தார்மேற் சொல்லாமையுமான போர்நிலைக் கெளிதாய நீர்மையை யுடையதே அரணெனப்படும்.

பொருள் செயல்வகை என்பது, “அருள்கொடு புரக்கம் படுங் குடியன்போடளித்திடு மாறினி லொன்று மிருநிலத்தெடுத்த பழம் பொரு ளூரிமையின்றியே யிறந்தவர் பொருளுமருவிய சுங்கப்பொ ருளு மொட்டலரை மாட்டியு பொருளுமீட் டுகவிப் பொருளறமின் பம் புகழ் தரும் பகையைப் புட்டு மெவ் வினைகளு முடிக்கும்., என்றருளியபடி, பெரும் பான்மையும் நாட்டானும் அரணுனும் ஆக்கவும் காக்கவும் படுவதாய், பொருளைச் செய்தலின் திறம். அஃ தாவது, அரசன் - தன்குடிகண்மாட்டுச்செய்யும் அருளோடும் அவர் தன்மாட்டுச் செய்யும் அன்போடுங் கூடி வருகின்ற ஆறிலொன்றாகிய பொருளும், வைத்தார் இறந்துபோக நெடுங் காலம் நிலத்தின்கட் கிடந்து பின்னர்க் கண்டெடுத்த பொருளும் உடையா ரின்மையிற் றானே வந்துற்றபொருளும், கலத்தின்க காலினுமவரும் பண்டங்க ட்கு இறையாய் பொருளும், தன்பகைவரைத் திறையாகக் கொள் ளும் பொருளும் ஆகிய இவ்வகைப்பொருள்களை ஈட்டல் வேண்டும், இவ்வாறு ஈட்டிய பொருளானது அவனுக்கு அறத்தையும் இன் பத்தையும் புகழையும் கொடுக்கும், மேலும் பெரும் படையையும் நட்பையும் உண்டாக்கும், அகவே பகைவருந்தருக்கொழிந்து தாமே யடங்குவர், எல்லாவினைகளையும் அவனுக் கச்சமில்லாதபடி வல்லா ரையேவித் தானினி திருந்துமுடிக்கும்.

—4—

படைமாட்சி என்பது “கரிபரி யிரத்தானையு மமைந்து சுரு தமுறஞ்சுறு திகல்வேர் - திரிதரப் பொருது வெல்வதே படைதா னெய்து கூலிப்படைநாட்டுப் பரிப்படைநாட்டுப் படைதூணைப்படை கைப்படை மூலப்படையெனவாறுத் - தெரிப்படை யிவற்றுட் சிறத் தது மூலப்படையிதிற் சிறந்தவர் வீரர்.—விரையவன் பகையை வெல்லும் வன்கண்ணை வேந்தனா மூலவகை காக்கும் புரையறுமா னம் போரினஞ் சினரைப் பொருதநா வொளியறைபோகா - வரை யறுதேற்ற முடையாரேனும் வறுமையுஞ் சிறுமையும் வெறுப்பு - நிரைதன் வெல்லார்தலைவரில் வழியுநோர்ந்திரும் பகைவரை வெல் ளார்,, என்றருளியபடி, அப்பொருளினால் ஆவதாய் வெல்வதாய் படையினதுநன்மை அஃதாவது யானைமுதலிய நான்குறுப்பானும் நிறைந்து போரின்கண் ஊறுபடுதற் கஞ்சாது நின்று பகையிற் செல்வதாகிய படையே படையாகும், அப்படை கூலிப்படை - நாட் டுப்படை காட்டுப்படை தூணைப்படை கைப்படை மூலப்படை என அறுவகைப்படும். இவற்றுட் சிறந்தது, மூலப்படையாகும், இதிற் சிறந்தரே வீரரெனப் படுவர் இத்தன்மைத்தாகிய படை வீரராயினோர் பகைவரைக் கடிதற்கொன்றுநீங்குந் தறுகண்ணையும் அரசனுக்குத் தாழவு வராமற் காக்கும் மானமும், போரின்கண் அஞ்சினாரை எதிர்த்துக்கொல்லும் ஆண்மையும், பகைவரைத் கீழ் றுக்கப்பட்டாத தோற்றமும் ஆகிய இக்துணங்களை யுடையரே யா யினும், அரசன் பொருள் கொடாமையால் வறுமையுஞ் சிறுமையும் வெறுப்பும் உளராயின பகைவரை வெல்லார். அப்பொருளைக் கொ டுக்காலத்தும் அவர் வீனை செய்தற்கண் தமக்குத் தலைவரில்லாத வழியும் வெல்வார்.

படைச்செருங்கு என்பது “வேலெதிர் வரினும் விழித்தகண்ணி மையா வீறுமெய் புறுககணுமே-யாலிய சினத்தி னூழிலாட் டயரு மாண்மையு மழியினல்லாது - சீலவஞ்சினஞ்செய்யா தமையாத தீர மும் வேந்தனானுஞ் செல் - வாலியமறமு மன்கண்ணிருப்ப மடித லும் படைச்செருக்காகும்,, என்றருளியபடி. அப் படையினது தகுதியாம். அஃதாவது, தமக்கெதிரில் வேல்வருங்காலத்தும் “விழித் தகண்ணை இடையாதிருக்கின்ற வீரரூப்பும், தமது மெய்யின்கண் ஊறுபட்டாத நாள்களையெல்லாம் பயன்படாது கழிந்த நாளாகச் சினாது * நூழிலாட்டயர்கின்ற ஆண்மையும் அவரைக் கொல்லே றுயின் யான் இன்ன லாகுவனென்று கூறிய ஓர் வஞ்சினத்தைத்

* நூழிலாட்டென்பது தன்மெய்யைப் புதைக்கும் மாற்றார்படையைப் பறித்து அவர்மீதெறிந்து ஒட்ச்செய்வது. † வஞ்சினம்—சுபதமொழி.

தப்பாது முடிக்கவல்ல திறமும் தம்மிறைவன் அது வேண்டாமென்று முனியினுள் தமது வீரமிகுதியிற் குன்றாத மறமும், தம்மையாண்ட அரசன் தனக்குச் செய்துநன்றிகளை நினைந்து கண்களில் நீர்மல்கும் வகைபோரிடை மடியப்பெறும் பெருமையும் ஆகிய இவையனைத்தும் மேற்கூறிய பாடயினது செருக்காகும்.

நட்பாராய்தல் என்பது, “கன்மதி யுடைமை குடிசுணங்குற்ற நல்லினத்தானு மெத்திறத்தும் - பன்முறை யாய்ந்து நடப்பினைக் கொள்க பாம்பொடும் பழகினும் பிரித - லின்மையா மதனாலாய்ந்தலா லொருவரிடத்து நட்புறவறி னவர்செய்-புன்மையும் பழியும் புணர்ந்திருப்பனும் போக்குவதுண்மை புத்திரேனே.” என்றருளிய படி, மேற்சொல்லிய விலக்கணத்தாரை ஆராய் தறிந்தே நடக்க வேண்டுதலின் அவரை ஆராயுகிறம். அஃதாவது, ஒருவன் மற் றொருவனது மதிபுடைமையையும் குடிப்பிறப்பினையும் குணத்தினையும் குற்றத்தினையும் குறைவற்ற சுற்றத்தினையும் எல்லாத் திறத்தினும் பலவாற்றா னாராய்ந்து நட்புசெய்வானாயின் அந்நட்பு பின்பாம் பொடுபழகிய காலத்தும் பிரிபடாத நிலைமைத்தாம். அவ்வாறு ஆராயாதுகொள்ளும் நட்புபுன்மையையும் பழியையுந் தந்து இருமைப் பயனையும் போக்கும்.

பழமை என்பது, “கெடுதியி லுதவ வல்லவர் நட்பாற் கிளந் திடாதோன்றனைச் செயினுங்-கெடும்வகை செய்தல் வேண்டினதா மேகெழுவுதல் பணிவச்சமின்மை-படுதரு முழிற்புரியினுமவற்றைப் பழமைபென்றறிந்துள முவப்பி - நெடுநில முழுதுங் கேண்மையா மைந்தா நேரலார்தாமுங் கேளாவார்.” என்றருளியபடி, நட்பாறு பழையாரத்தன்மைபற்றி அவர்பிழைத்தன பொறுத்தல். அஃதாவது, கெடுங்காலத்து உரிமையோடும் உதவ வல்லவராகிய நட்பினர் தானஞ்செய்யு முதலியைச் கேளாது செய்யினுங் கெடும்வகை செய்தல் தமக்கு வேண்டினதாமே கோடல்பணியின்மை அச்சமின்மை என்றிவை முதலாயின ஊழ்வகையாற் புரியினும் அவற்றைப் பழையதாய்வந்த நட்பென் றறிந்து அவர் பிழையைநோக்கி கிடுதல் செய்யாது விழைந்திருப்பாரைநம்மாட்டும் இவரித்தன்மை யாவரென்று யாவரும் தாமேவந்து நட்பாவர். அன்றியும் அத்திரிபின்மைநோக்கிப் பகைவரும் நட்பாராவர்.

தீநட்பு என்பது, “காதலரேனும் வீடுகிலமாதர் கள்வரிற் றமக் குறல் குறிப்போர்-பேதைவர் கெடுதி யுற்றுழி யுதவார் பெரும்பொ

ருணகுவித்துப் பறிப்பா-ராதருகருமத் தம்மினுகாத தாகவே நடிப் பவ ருளமே-மோதலுமொவ்வார் மனைக்கெழீஇ மன்றிறுற்பழிப் பாரிவர் தமையே.” என்றருளியபடி, தீக்குணத்தாரோடு உளதாய நட்டி. அஃதாவது, கொடுப்பாரைக் கொள்ளாது விலையைக் கொள் ளும் பொதுமகளிரைப்போலவும், பிறர்கேடு நோக்காது அவர்கோர் வுநோக்குங் கள்வரைப்போலவும், நட்பளவுபாராது அதனல்வரும் பயனளவு பார்ப்போரும், எல்லாத் திங்கினையும் பயப்பவராகிய பேதையரும், அமர்வாராத போதெல்லாக் தாங்குவது போன்று அதவந் துழிவிட்டு நீங்குவோரும், விடர்-தூர்த்தர்-வேழம்பர் என் னுமிவர்களைப்போன்று பலவகையால் நகுவித்துத் தாம் பயன்கொ ண்டொழிவாரும், தம்மான் முடியுங் கருமத்தை முடியாதாக்கிச் செய்யாதாரும் உள்ளமுஞ்சொல்லு மொவ்வாது வேறுவேறு யிருப் பாரும், தனியேயமனக்க ணிருந்துழி நட்பாடிப் பலரோடு மன்றின்க ணிருந்துழிப் பழிகுறுவாரும், ஆகிய விவர்கள் காதன்மிகுதியாற் பருகுவர் போன்றாராயினும் அவரைச் சிறிதாயினும் நணுகுதலைப் பறிக்கவேண்டும்.

கூடாநட்டி என்பது, “நல்லனபலனால் கற்பினுங் கூடாநப்பி னர்மன நலனெய்தார் - சொல்லின்முன் வணங்கும் வணக்கமுந் தொழலுஞ்சொரிந்த கண்ணீருந்தப்பாது - கொல்லும்வன் படையா மாதலிற் பகையுட்கொண்டவர்க் கவரென நீயு-மொல்லுக ளுதுவு நீக்குறக் காலமுற்றிழி யல்லது வேண்ட.” என்றருளியபடி, பகை மையால் அகத்தாற் கூடாதிருந்தே தமக்குவாய்க்கும் இடம்பெருந் துணையும் புறத்தாற்கூடி யொழுதுவார்நட்டி அஃதாவது, நல்லன வாகிய பலனால்களைக் கற்றவிடத்தும் அதனால் மனந்திருந்தி நட் பாதலில்லாது கண்டபொழுது முகத்தாலினியவாகச் சிரித்து, எப் பொழுதும் மனத்தால் இன்னுதன செய்யும் பகைவரது சொல்வ ணக்கமும், அவரது தொழுகையும், அவரழகு கண்ணீரும் சொல் லாதுங் கையானும் கண்ணுநுந் தேற்றிப் பின்னர்த் தப்பாதுகொல் கின்றவன் படையாகும், ஆதலால் பகைமைதோன்றாமற் புறத்தின் கண் நட்பினை மிகச்செய்து அகத்தின்கட் டன்ணியிகழும் பகைய ரைத்தானும் அந்நட்பின் கண்ணே யிருந்து, புறத்தின்கண் அவர் மகிழும்வண்ணஞ் செய்து, * அகத்தின்கண் அதுசாம் வண்ணம்

* உன்னொன்று புறமொன்றதல் ஒருவருக்குத் தகாதாயினும் பகைவ ரிடத்தாலால் தருமென்பது நீதிதாலது துணிவென்பதற்கு அதன்மேல்வைத் துச் சொல்லினார்.

பொருந்திநிறல் வேண்டும். அப்பகைவர் தனக்கு ஈட்டாராயொழு குங்காலம் வந்தால் தானும் அவரோடு முகத்தால் ஈட்பு செய்து அகத்தால் அதனைவிட்டுப் பின்னதுவுந் தவிர்தல் வேண்டும்.

பேதைமை என்பது, “பழிமுதனுணர் செய்வனதவிர்ப் பார்த் திடார் குடிப்பிறப் பொழுக்க-மெழில்வளர் கல்வியாதிகள் பேணு ரெவனையு முறிக்குஞ் சொற்செயலார் கழிமகிழவுடையார் கெடுதி கொண் டாக்கக் கைவிடுவார்செல்வ முறினுங்-கொழிபய செய்தார் பிறர்க்கலாற் றமக்குக் கொடாரிவர் பேதையொழிக. ,, என்றரு ளியபடி, யாதாமறியாமை, அஃதாவது, பழிபாவம் வறுமை யென்ப வற்றிற்கு நாணுமையும், செய்வன தவிரவன அறிபாமைபும், குடிப் பிறப்பு ஒழுக்கக் கல்வி முதலானவைகளைப் பேணுமையும், பாவர் மாட்டுமமுறிந்தசொல்லாடுஞ் செயலுடைமையும், ஆகாத வொழுக் கத்தின்கட் காதன்மையும், கேடு பயப்பனவற்றைக் கொண்டு ஆக் கம் பயப்பனவற்றைக் கைவிடுக்குந் தன்மையும், பெரிய செல்வத் தைத் தெய்வத்தாலெய்திய வழியும் பயனெய்தாமைபும், மனமொ ழிமெய்கள் அடங்குதற் கேதுவாய நூல்களையோதிரும் - அவ்வடக் கத்தான் வரும்பயன்களை யுணர்ந்தும் - அதனையறிய லுறப்பிறர்க் குணர்த்தும் - தானாவையடங்கி யொழுகாவையும் ஆகிய இப்பெற்றி களைபுடையோரைம் பேதைய ரென்று சொல்லுப.

புல்லறிவாண்மை என்பது, “தன்னை யெப்பொருளு மறிந்தவ னுகத் தான்மிகமதிக்கும் புல்லறிவின்-வன்மையை யுடையானுறுதிச் சொற்கேளான் வல்லவல் லாதுங்கொண் டிரைத்துப - புன்மையைத் தெரிப்பா னவையுரிந் தலகோர்போனடிப் பான்றையுணர்த்து-நன் மதியினரை யறிவிலராக நாட்டுவனிவையுண்ணேன்,, என்றருளிய வாயு, புல்லியவறிவினை யாடற்றன்மை அஃதாவது, தான் சிற்றறி வினராக விருந்தேதமமைப் பேரறிவினராக மதிக்கும் புல்லறிவினை யுடையார் தமக்குறுதியாயவற்றை அறிவுடையார் கூறினுங்கேளார் தாங்கல்லாத நூல்களையுந் கற்றாராக வுரைத்துத் தம் புன்மையை வெளிப்படுத்துவர். தங்கணிகழுந் குற்றங்களை யறிந்து கடியாது டுணர்த்து அவ்வளவாற்றும் உலகத்தினரைப்போல ஈடிப்பர், தம க்கு கல்லுணர்ச்சியை யறிவிக்கப் புறும் ஆன்றோரை யறிவிலராக நாட்டுவர், ஆகலால் இத்தன்மையரோடு நண்ணுதிருத்தல்வேண்டும்.

இகல் என்பது “இகலமதித் தின்னமைபிழையியற்றினுர்க்கும் புரியாயேற்-பகையுமுறவாம் பெருஞ்செல்வம் பவிர்க்குங்கெடாதபுக

முண்டா-மிகலின் மிகுந்தின் னுகையற்றினினிய்தருமமே திலையப்-
பகைமைவளரும் வலிதொலையும் பாழ்க்கும்பாழாவாழ்க்கையுமே.”
என்றருளியபடி, இருவர் தம்முட் பொருதுவலி தொலைத்தற் கேது
வாய மாறுபாடு. அஃதாவது, ஒருவன் தனக்கு வெறுப்பன செய்
தானுயினும் அவனோடு மாறுபடுதலைக் குறித்துத் தான் அவனுக்கு
இன்னுதவற்றைச் செய்யாதிருப்பனயின், அவனுக்குப் பகைவரும்
உறவாவர். எல்லாச்செல்வமும் பலிக்கும். கொடை முதலிய காச
ணங்களாற் புகழும்பெறுவன். பிறரோடு மாறுபடுதற்கண் மிகுதல்
எனக்கு இனிதென்று இன்னுதன செய்வனயின் உடனே தமரும்
வதிலாவர். பகைமை வளரும். வலி தொலையும். பொருட் கேடும்
உயிர்க் கேடும் அப்பொழுதே யுண்டாகும்.

பகைமாட்சி என்பது “வலியார் பகைகொள்ளேல் சுற்றம் வலி
கள் பொருண்டீபு படையின்-மெலியாரச்ச மறியாமேமேவாத்தன்
மை கொடையின்மை-நலியா வெகுளிமறையின்மை நனியாந்தாமன்
கல்லாமை-யொலியார்பழிநோக்காமை மறுவுடையாரிவர்மேற் பகை
யுறுக.” என்றாங்கு அறிவின்மை முதலிய குற்றங்களுடைமையாற்
பகையை மாட்சிப் படுத்தல். அஃதாவது, படை பொருள் முதலிய
ஒன்றுமைத்துணையும் ஆகிய இருவகைத்துணையுமுள்ள வலியர்மேற்
பகையா பெதிர்த்தலை யொழித்தல்வேண்டும். அவ்விருவகைத்துண்
யினும் சுற்றம்பொருள் நட்பு படை என்னு மிவைகளினும் மெலிய
ராயுள்ளார், அஞ்சவேண்டாதவற்றிற் கஞ்சுவோர், அறியவேண்டு
மவற்றை அறியாதார், பிறரோடு பொருத்தமில்லாதார், பாவட்மாட்
டும் ஈகையில்லாதார், நலியாத வெகுளியை யுடையார், நிறையின்
மையை யுடையார், மிக்கதாமதத்தையுடையார், நீதிநூலைக் கல்லா
தார், தமக்குவரும் பழியை யாராயாதார், பண்பில்லாதார் என்னு
மிவர்களோடு பகையாதலை யொழியாது விரும்பல் வேண்டும்.

பகைத்திறந்தொழிதல் என்பது “பாரம்பரிக்கவேண்டுகூறு பகை
நட்பாகக் கொண்டொழுக்கல் - வீரத்தனியாரோடு பெரினும் விதி
நூலினோடிகலாமை-சாருத்துணைநிற் பினும்பலரைப் பகையாக்கா
மைத் தனிமையுறி - னோருத்துணையா விருவகையு ணீக்கியொன்றை
யுறவாக்கல்.—மெலிய தெனவேள விபபகையே மிகுந்துகெடுக்கு
மிகுத்திடுமு-னலிகவினைதாழவுறற் றெளிந்தல்லா ரொனவுந் தெளி
யாத - டலினொனவு சொதுமலரே மருவலொழுதவ்புரியற்க - வலி
செய்ப்படையா திகள்பெருக்க வகையாய் திருக்க பகைமையுற.”
என்றருளியபடி பகையதுதிறமும் பகையிடத்தாக்குத் திறமுமாய

தல். அஃதாவது, தனக்குவேண்டிய வழிப்பகையை வேறுபடுத்தி நடப்பாகச் செய்து கொண் டொழுதலும், வீரமே யுடையாரோடு பகை கொள்ளாமையும், சுற்றம்-நட்பு-படைமுதலிய துணையில்லாதவழியும் இருந்தவழியும்பலரோடு பகைகொள்ளாமையும், தனக்குதவிசெய்யுந் துணையில்லாத காலத்தும் பகையிரண்டாயின் அதி லொன்றை வெல்லுமாறு மற்றொன்றை புறவாக்கித் கொள்ளுதலும் ஆகியவித்திறக்களை அரசன் இயல்பாக வுடைய னாதல்வேண்டும், அன்றியும் தான்மெலியதென்று இகழ்ந்தபகையே பின்னர் வலிய தாய்த்தன்னைக் களையலுறுமாதலால் அவ்வா றுகாமுன்னம் அது மெலிபதாய காலத்தே களைதல் வேண்டும். தனக்குப் புறத்தொரு வினையாற் றுழவுவந்துழித்தன் பகைவனை முன் தெளிந்தானாயினும் தெளிந்திலனாயினும் அவனை நொதுமலாக்கி அவனோடு கூடுதலையும் பிரிதலையும் ஒழித்தல்வேண்டும். * பின்னர் அப்பகையைக் களைய வேண்டின் பொருள் படையாதிகளைப் பெருக்கித் தான் அப்பகைக் கெதிரே பொருதாற்றினை யாராய்ந்து, தான்வலியனுய வளவிற்களை தல் வேண்டும்.

உட்பகை என்பது “தமரா யிருந்து புறப்பகையைச் சார்பாங் காலம்வருமளவு - மமரா நிற்கு முட்பகையை யஞ்சிக் காக்க வுறிந் கடிசு-நமரா மெனவே கண்ணோடி னல்லவமைச்சா தியைத்தேய்க் கு-துமரா மினத்தைத்தணப்பிக்கு துன்னைக் குடியோ டெளிதழித் தும்.” என்றருளியபடி புறப்பகைக்கு இடனுக்கிக்கொடுத்த அது வெல்லுந் துணையும் உள்ளாய் நிற்கும்பகை. அஃதாவது, புறத்து உறவுமுறைத் தன்மையோடுங்கூடி அமைச்சர் முதலிய உறுப்புக ளைத் தேய்ப்பாரும் சுற்றத்தாரை உள்ளாய் நின்று வேறுபடுத்து வாரும், தன்குடிக்குத் தீந்தாற்றி யழிப்பாரும், உட்பகையாராத லால் அவரையஞ்சி அவரணையாமலும் அவர்க்குடம்படாமலும் தன் னைக் காத்துக்கொண்டொழுதல் வேண்டும். ஒருகாற் கூடுவராயின் உட்கூடின் அவரைக் கடிதல் வேண்டும்.

பெரியாரைப் பிழையாமை என்பது “ஆற்றன் மிகுந்த வேந்த ரையு மரியதவத்து முனிவரையும் - போற்றியொழுதி னெப்பொரு ளும் போற்றலாகு மவமதிப்பிற் - நேற்ற மிகுஞ்சார்பினரோனுஞ்

* முன் தெளிந்தானாயினும் அப்பொழுது கூடாதொழிகவென்றது உள் வாய்நின்று கெடுத்ததோங்கி. தெளிந்தில னாயினும் அப்பொழுது பிரியா தொழிகவென்றது அவ்வழுவிற்குத் துணையாதனோக்கி ஒழித்தல் வேண்டு மென்றார்.

சிதைவர் திகழ்முப்புரஞ்சான்-சாற்றிற் திரன்மா லாதியருந் தளர்ந்தா ரெனிற்சாற்றுவதென்னே.” என்றருளியபடி, பெரியாயினுரை அவ மதித்தொழுக்காமை, அஃதாவது, பெருமை அறிவு முயற்சினன்னு முவகை பாற்றல்களுமுடைய வேந்தரையும் தவத்திற்சிறந்த முனி வரையும்போற்றி பொழுது வல்லார்க்கு அவரீட்டிவைத்த எல்லாப் பொருள்களும் கிருத்தியுடையும். அவமதிப்பார்க்கு அரண்-படை-பொருள் - நட்பு என்னும் இச்சார்புகளிருந்தும் அழித்து விடுவர். இப்பிழையொன்றால் திரிபுரஞ்சுரபன்மன் முதலிய அசுரர்களும், இந்திரன் திருமான் முதலிய தேவர்களுந் தளர்த்தன ரென்னிஃ இன்னு மெவ்வாறுரைக்கற்பாலது.

பெண்வழிச் சேறல் என்பது “தன்னு லாளப்படுமனைவி தன்னு லாளப்படுவானே-லன்னாற் கறனும் பொருளு முள வாகா தொல்லைப் பொருளானு-மன்னு பயன்கள் விசைமுடியா மறுமை யணுகா தெப் பிழையு-முன்னும்பின்னும் பெருநாணு மூவாப்பழியு மறிமைந்தா.” என்றருளியபடி, தன்வழியொழுகற் பாலளாய இல்லாள் வழியே தானொழுகல். அஃதாவது, ஒருவன் இன்பங்காரணமாகத் தன்மனை யானை விழைந்து அவள் தன்மையனு யொழுருவானெனில் தனக் கின்றுணையாய அறம்பொருளையெய்தான். செல்வமிசூர்த காலத் தும் ஈதல் துய்த்தல் முதலிய பயன்களைக் கொள்ளான். மறுமைப் பயனையும் அணுகப்படான் எல்லாப் பிழையும் அவனுக்குமுன்னிற் கும், பின்னர் அஃது பெரியனாயினும் அழியாப்பழியும் அவனுக் குண்டாக்கும்.

விரைவின்களிரிர் என்பது “எழிலாற்பாட லாடலிணு விச்சை பெருக்கி யுளமொவ்வா - மொழியிற் செயலால் வயமாக்கி முற்றும் பொருளைப்பறித்தவிடும் பழிநாணுத பரத்தையவராம் பற்றாராய்ந்த பண்புடையா - ரொழியாவரைப் பேதைமையிலொழியாரோம கண்டனே,, என்றருளியபடி, தந்தலம் விலைகொடுப்பார் பரவர்த்தகும் கிற்பதல்லது அதற்கு ஆவார் ஆகாதார் என்னும் வகையில்லாத மக ளிரது இயல்பு அஃதாவது, ஆடல் பாடல் அழகு என்பனவற்றால் ஆடவர்க்கு இச்சையைப் பெருக்கி உளமொவ்வாத சொற்செயல் களாற் றம்வசமாக்கி முற்றினும் பொருளைப் பறித்துவிடுகின்ற பழி நாணுத பரத்தையர் முயக்கத்தை பொழியாதவரை ஆய்ந்து செய் யும் அறிவினையுடையார் தீண்டார்.

கள்ளுண்ணுமை என்பது “அறினையழிக்குஞ் செயலையழிக்கு மழியாமானத் தனையழிக்குஞ்-செறிபு மறிஞர் மதியாத செருக்கை

விளக்கு மீன்றாளு - முறியும் வெறுப்புமிகவிளக்கு முனிவுவிளக்
கும்பகையஞ்சாக் - குறிகள் விளைக்கு நகைவிளைக்குக் கொள்ளேல்
கள்ளாண்டலைமைந்தா., என்றருளியபடி கள்ளினையுண்ணுமையினது
சிறப்பு. அஃதாவது, ஒருவன் கள்ளின்மேற் காதல் செய்தொழுகு
வனாயின், அது அவனது அறிவையுஞ்செயலையும் மானத்தையும்
அழிப்பதன்றிச் சான்றாரால் மதிக்கப்படாத செருக்கினை விளைக்
கும். யாதுசெய்யினும் உவக்க வல்ல ஈன்றாரும் மனமுறிவன்.
யாவர்க்கும் வெறுப்பையுந் கோபத்தையும் உண்டாக்கும். பொருள்
படை முதலியவற்றைப் பெரியனாய் காலத்தாம் அறிவின்மையார்
பகைவர் அஞ்சார். உள்ளூர் வாழ்பவரால் எஞ்ஞான்றும் நகுதல்
செய்யப்படுவதென்க.

குது என்பது “வென்றிவறினு மதனன்முன் மேவு மொன்றற்
காயிரம்பின் - மன்ற விழக்கு மதுவன்றி வைத்த பொருளும் வரு
வாயு - மன்றி யனைத்தும் பகைகொள்ளுமமைச்ச ராதியுறுப்பொ
ழியு - மொன்று மொளிகல்விகண் மறுமையுறுதி யிலையாஞ் சூதா
டேல்., என்றருளியபடி, அக் கள்ளாண்மை போல அறம்பொரு
ளின்பங்கட்கு இடையிடாகிய சூதினையாடல். அஃதாவது, சூதினை
யாடுவான் தான் வெல்லுமாற்ற லுடையானாயினும் அவ்வென்றபொ
ருள் ஒன்றுக்கும்பின் தானெய்திய பொருள் ஆயிரமாக அழியும்.
அதுவனைத்தித் தானீட்டிய பொருளுந் தன் பொருள் வருவாயுங்
கெடும். அதுகண்டு யாவரும் பகையாவார். அமைச்சர் முதலிய
உறுப்புக்களும் ஒழியும், ஒளி-கல்வி-செல்வம்-ஊண்-உடை என்னு
மியவைகளோடு மறுமைப்பயனு முண்டாகாது.

* மருந்து என்பது “மனமெய்யம் மொழிகள் வருந்தாமல் வருத்
துத் தொழிலை மாறுபடா - வினிய வுணவை மிகப்பசித்த விடத்தி

ந்தாவது பிணியுற்றவன், அதனைத் தீர்க்கு மருத்துவன், அவனுக்
குக் கருவியாகிய மருந்து, அதனைப் பிழையாமைபயிற்றுவான் என நான்கு
பகுதியை யுடைய நான்கு திறத்ததாம். அவற்றுள் உற்றவன் வகை நான்கா
வன:-பொருளுடைமை, மருத்துவன் வழி நிற்தல், நோய் நினை யுரைத்தல்
வண்மை, வருத்துன்பம் பொருத்தல் என விவை. தீர்ப்பான் வகை நான்கா
வன:-பல நோய் காண்டற் கஞ்சாமை, ஆசிரியனைவழிபட்டோதிய கல்வியு
றுண்ணறிவு முடைமை, பலகாலுந் தீர்த்து வருதல், மனமொழி மெய்கள்
தாயவாதல் என விவை. மருத்தின் வகை நான்காவன:-பல பிணிகட்கு
மேற்றல், சுவை-வீரியம்-வினை வாற்றல்களான் மேம்படுதல். எளிதினெய்தப்
படுதல்புகுதியோடு பொருத்துதல் என விவை. இயற்றுவான் வகைநான்கா

ஊடற்குப் பொருந்தவுணுன்-முனிசெய் பிணிகட்கிடனின்ற முறைகள் பிறழ்ந்துவந்துவிடற் - புனிதமுடைய வயித்தியால் வழி நின்றவற்றைப் போக்குகவே,, என்றருளியபடி, பழவினையானும் காரணங்களானும் மக்கட்கு வாதமுதலிய பிணிகள் வரும் அவற்றுள் பழவினையால் வருவன அதன் கழிவின்க ணல்லது தீராமையின் அவையொழித்து ஏனக்காரணங்களால் வருவனவற்றைத் தீர்க்கும் மருந்தின் நால்வகைத்திறம். அஃதாவது, † உணவுஞ் செயல்களும் ஒருவன் பகுதிக்கொத்த அளவினவன்றி அதனின் மிகுமாயினும் குறையுமாயினும் ஆயுள்வேத முடையோரால் வாதநோய் பித்த நோய் ஐயநோய் என்று சொல்லப்பட்ட மூன்றுநோயும் அவனுக்குத் துன்பஞ்செய்யுமாதலால் மனமொழி மெய்களாலாய தொழில் களைச் செய்யுங்கால், அவைகள் வருந்தாமல் முன்னுண்டது அற்றற்பின்னுண்பதனை அறுமளவறிந்த ‡ மாறுகொள்ளாத இனியவுணவை மிகப் பசித்தவிடத்துத் தன்னுள்ளம்பேண்டிய வளவினுண்றிப் பிணிவாரா வளவினால் உண்ணல்வேண்டும். அவ்வாறுண்ணிற் பிணிகளாற்றுன்பம் விளைத லுண்டாகாது. ஒருகால் அம்முறைகள் பிறழப் பிணிகேடுமாயின் * ஆதுல னளவினையும், அவன்பால் நிகழ்

வன:—ஆதுலன் மாட்டன் புடைமை,மனமொழிமெய்க யேவாதல்,சொல்லியன அவ்வாதேசெய்தல் வன்மை,அறிவுடைமைஎன்விலை. இவைபெய்க்குக் கூடிய வழி யல்லதுபிணி தீராமையின் இத்தொகுதியையும் மருந்தென்றார்.

† அவைகட்கு உணவொத்தலாவது:—சுவை-வீரியங்களானும், அளவானும் பொருந்துதல்,செயல்க ளொத்தலாவது:—மனமொழி மெய்களாற்செய்யுந் தொழில்களை அதை வருந்துவதற்கு முன்னே யொழிதல்.

‡ மாறு கொள்ளாமை யாவது:—உண்பான் பகுதியோடு மாறுகொள்ளாமையும், கால வியல்போடு மாறு கொள்ளாமையும், சுவை வீரியங்களாற்றம்முண் மாறு கொள்ளாமையுமாம். அவையாவன:—முறையே வறுதலித்த ஐயங்களினாய் பகுதிக்கு அடாதவற்றைச் செய்வன வாதலும், பெரும்பொழுது சிறுபொழுதுஎன்னும் காலவறுபாடுகளுள் ஒன்றற்காவனபிறிதொன்றற் காகாமையும், தேனு நெய்யுந் தம்மு ளொத்து நஞ்சாதல் போல் வனவுமாம்.

* ஆதுலன் அளவாவது-பகுதி,பருவம்,வேதனை,வலிகளினளவாம்.பிணியளவாவது சாத்தியம், அசாத்தியம், யாப்பியம் என்னுஞ் சாதிவேறுபாடும், தொடக்கம்-நடு-ஈறு என்னும் அதன்பரும வேறுபாடும், வன்மை-மென்மை களு முதலாயின வாம். இவற்றுள் சாத்தியம்-தீர்க்கத் தக்கது. அசாத்தியம்-தீர்க்கத்தகாதது, யாப்பியம் பெரும் பான்மை தீர்க்கத் தக்கதும் சிறு பான்மை தீர்க்கத் தகாதது மெனக் கொள்ளத்தக்கது, கால்வளவாவது, மேற் சொல்லியனவாம்.

கின்ற கோயினளவினையும், தன் செயற்கேற்றகாலத்தினளவினையும்
நுனெறியாணும் உணர்வு மிகுதிபானுர் ஆராய்து செய்ய வல்ல
வைத்தியன் வழிநின்று அப்பிணியை யொழிக்க வேண்டும்.

குடிமை என்பது “உன்னன் மொழிதல் செயன் முன்றொத்
தொடுக்கம் வாய்மை நாணிழுக்கார் மன்னு மனையிற் பிறந்தார்கண்
மலர்க லீகை யிகழாமை - நன்னர் மொழிபு மலர்க்கேயா நன்மை
பயவா வினைவறுமை யின்னலிடத்தும் புரியார்க ளேம கண்டாவினி
யறிமோ, ,, என்றருளியபடி, உயர்க்க குடியின்கட் பிறந்தாரது
தன்மை. அஃதாவது, எக்காலத்துச் திரிபிலலாத குடியின்கட் பிறந்
தார் கருத்துஞ் சொல்லுஞ் செயலுந் தம்முண்மாறாகாது ஒத்திருக்
கின்ற பொழுக்கம், மெய்ப்மொழி, நாண் எனப்பட்ட இம்முன்
றன்கண்ணுந் கல்வியா னன்றித் தாமாகவே வழுவார். அவரே தம்
மைவறியா ரடைந்தவழி முந் மலர்பசியும், உள்ளன் கொடுத்தலும்.
இகழாமையும், இன்சொற்சொல்லுகலும் அகிய இந்நான்கு முடையார்.
அவர்கள்வறுமையுற்றவழியுந் தம் மொழுக்கங் குன்றுந்
தொழில்களை செய்பார்.

மானம் என்பது “பெருக்கத் துயர்வாம் பணிவொழியல்பே
ணுப்பணிவு சுருக்கத்திற்-செருக்கலின்றி யமையாத சிறப்பிற்றேனு
முயர்மான - முருக்கும் வினையைச் செயநினையன் மொய்ப்பார்
மானம் கெடாதுவார் - துருக்குமென்றிராமரைமாளையுன்னலேமகண்
டனே,, என்றருளியபடி, எஞ்ஞான்றுந் தன்னிலைமையிற் றுழாமை
யுந் தெய்வத்தார் றுழாவு வந்துழியுயிர்வாழாமையுமாம். அஃதா
வது, குடியிற் பிறந்தார்க்கு நிறைந்த செல்வமுளதாயவழியாவார்
மாட்டும் பணிவு வேண்டும். குறைந்த நல்குரவு உளதாய வழிப்
பணியாமை வேண்டும். தங் குடிப் பிறப்புந் தாழ்வருஞ் செயகைக
ளைச் செய்யாதவழி அவைதாம் அமையாத சிறப்பினை யுடையவே
யெனினுந் தமதுமானத்தை முருக்கவல்ல அச்செயல்களை யொழித்
தல்வேண்டும். தமதுவலியாகிப் அம்மானம் ஊழின் வலியால் அழி
யுமெனில் தன்மயித்திரளின் ஒருமயிர்நீங்கினும் உயிர்வாழாத
கவரிமாவை யொத்திருத்தல் வேண்டும்.

பெருமை என்பது “ஐது குடியிற் பிறந்தருநா லாய்ந்தசெல
வுந் துயர்க்கதது - லெய்த லரிதுபெருமையுந் தெய்துங் கொடை
யொப்புரவாதி - செய்தற்கரிய செய்துபிறர் செயற்குறும் றருந்
காம-ஆய்து நெறியிற் பிறழாம லொழுகுவார்க்குந் னுதிமைநீத”

என்றருளியபடி, பெரியாரதுதன்மை அஃதாவது, ஒருவன் உயர்த்த குடியினகட் பிறந்து அருதாக்களையாமாய்த் தொல்வத்திற் சிறந்தானேனும் அளவிற்றத் தகை ஒப்புரவு முதலியவைகளாற் பிறராற் செயற்கரிய செய்து, பிறர் குற்றங்கூறாமலும் தருக்காமலும் மிருத்த தனது நெறியிற் பிறழாமல் தன்னைத்தான்காததுக்கொண் டொழு காணெனில் அவனுக்குப் பெருமை யில்லையாம்.

சான்றாண்மை என்பது “அன்பொப்புரவு கண்ணோட்டமழியா வாய்மை நாணுகியின்பம் பெருக்கு நற்குணங்கனெல்லா நிறைந்த சான்றோர்க்கு-பெறுந் தவர்க்கு மினியனவேகுழுவாதுணையின் வினை முடிப்பர்-வன்பிற றளரார் நட்பார்க்குமடங்கித்தோற்ற னானோ,, என்றருளியபடி, பல்குணங்களான நிறைந்த அவற்றை யாளற் றன்மை, அஃதாவது, சுற்றத்தார் மேலேயன்றிப் பிறர் மேலுமுள தாய அன்பு, யாவர் மாட்டும் ஒப்புரவு செய்தல், பழையார் மேற் கண்ணோடல், பரிபாலங்களி னுணல் முதலிய நற்குணங்களால் நிறைந்த சான்றோர்கள் தமக் கினிதுதனவற்றைச் செய்தார்க்கும் இனியவற்றையேசெய்வர், ஒருகருமத்தைச் செய்துமுடிக்கப்புகின் அதற்குத்தனையாவாளைத் தாழ்த்துக் கூட்டிக்கொள்ளுவர், கடலுங் கரைபு னில்லாமற்காலந்திரிந்தாலும் தாந்திரியார், தம்மினுயர்த்தார் மாட்டுக் கொள்ளுந் தோல்வியை இழிந்தார மாட்டுக் கொள்ளுவர்,

பண்புடைமை என்பது “அன்ற குடியன் பெண்பதநல் லறீ திகளின் வழுவாமை-சான்ற மக்கட் பண்பாகுந் தன்னை யுடையார் நகையானு-மான்று மிகழார் பகையிடித்து மதியா வவர்த நற்குண மே-யேன்ற வுலகம் பாராட்டு மெல்லப் பயனு மவர்மாட்டாம்,, என்றருளியபடி, பெருமை சான்றாண்மைகளிற் றும் வழுவாது நின்றே எல்லாரியல்புகளு மறிந்து ஒதகூறாமுகல். அஃதாவது உல கத்தோ டபைந்த குடியினகண் பிறத்தலும், பிறர்மே லன்புடைய ராதலும், யாவர்மாட்டும் எளிய செவ்விய ராதலும், அறத்தினும் நீதியினும் வழுவாதிருத்தலும் ஆகிய இப்பண்புகள் சான்றமக்களது பண்பாகும், இதனையுடையவர் ஒருவரை வினையாட்டின் கண்ணு மிகழார். பகையிடத்தும் அதனைப் புரியார், அத்தன்மையாது நற் குணத்தையே உலகத்தார் கொண்டாடா நிற்பர்.

நன்றியில் செல்வம் என்பது “வைத்துப் பொருளைத் தானாக வான் வழங்கா ளினின்றுஞ் செத்தானே - செத்தபின்ன ரென்செய் வான் தீயார்கொள்வ ரீட்டுதலான் - மெத்தும் வருத்தமேயன்றி

வேறென்றில்லையாதலினால்-பொத்தும் வெறுக்கை நன்றியுறல் புசித் துவழங்கலேயாகும். ,, என்றருளியபடி, ஈட்டியார்க்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுதலில்லாத * செல்வத்தினியல்பு அஃதாவது, தன்மனையெல்லாம்நிறைதற்கேதுவாயபெரும்பொருளை ஈட்டிவைத்தும்உலோபத்தால் அதனை யுண்ணாதவனும் பிறாக்கீயாதவனும், உயிரோடிருந்தானாயினும் இறந்தவனோடு பொப்பான், அன்றியும் அவன் செய்த பின்பு அதனைத் தீயார் கொண்டுபோய்ப் பயன்பெறுவரல்லது அக்காலத்து அவனென்செய்ய வல்லன. ஆதலால் அறனும் இன்பமுஞ் செய்துகொள்ளானுக்குப் பொருளின் ஈட்டலுடனும்படியாம்.

நாணுடைமை என்பது “இழிந்த தொழிலி னணுவதே யெய்தற்கரிய நானென்ப - ரொழிந்த மனவாக் குடலொடுக்க மொளிவா னுதலார் நானையாங்-கழிந்த லிடநான் மனகோடல் கருதார் நலமெல்லாம்வளர்ப்பா - சழிந்தநாண்மற் றுயிர்வாழா ராவி யழிந்த நானாள்வார்.,, என்றருளியபடி, மேற்சொல்லிய சார்பு பண்பு முதலிய குணங்களா னுயர்ந்தோர் தமக்கொல்வாத கருமங்களில் நாணுதலுடையாராதன்மை. அஃதாவது, இழிந்தகருமங் காரணமாக நாணுவதே எய்தற்கரிய நானென்று சொல்லப்படும், அஃதன்றி மனமொழிமெய்கள் ஒடுக்கத் தான் வருவனவெல்லாம் அழகிய துதலினையுடைய குலமகளிர் நாண்களாம், ஆதலால் நன்மக்களாயினோர் தமக்கேமமாக நாணினைக் கொள்வதன்றி, அதன்ற ஞாலத்தைக் கொள்ளவும் விரும்பார், அந்நானென்றினால் தமது பிறப்பு கல்வி-குணம்-செயல்-இன்பம்-என்பவைகளை வளர்ப்பார். மேலும், அவர்நாண்சிதையாமற்பொருட்டு உயிரைநீப்பேரென்றி உயிர்சிதையாமற்பொருட்டு நாணினை நீக்கார்,

குடிசெயல்வகை எவ்வது “எடுத்த கரும முற்றாமை யெய்தின் முடித்தே விடுவலெனத் தெடுத்த முயற்சி யறிவி ரண்டிற் றேராதியர்வார் குடிசெய்வா-ரடுத்த பருவங் குறித்தமடியாககி மாணங் கருதுவார் - கெடுத்தல்புரிந்தா லாதலினால் கிராக் குடியூன்றலின்மைந்தா.,, என்றருளியபடி, ஒருவன தான்பிறந்த குடியை உயாச் செய்தலின் திறம். அஃதாவது, தன்குடிசெய்ததற் பொருட்டுத் தொடங்கிய கரும முற்றாதாயின், யானெண்ணியகருத்தை முடித்தேவிடுவேனென்று முயற்சியும், அறிவும்என்று சொல்லப்பட்ட

செல்வக்கால அஃதுயர்ச்சி செய்யத் தாழ்தலும், அல்லக்கால அது தழிவுசெய்யத் தாமுயர்தலும் வேண்டு மென்பதாம்.

இரண்டினுள்ளுங் கெடாது உயர்ந்தவனே தன்குடியினை உயாச செய்வானவன். அச்செயலை நோக்காது + காலத்தை நோக்கி மடியினைச் செய்துகொண்டு மானத்தையுங் கருதுவனாயின் அதனைக் கெடுத்தோனவன். ஆதலால், தன்குடி ஒருபற்றின்றி வீழாநிற்குங் காலத்துப் பற்றாவன கொடுத்து அதைத் தாங்கவல்லவனே நல்ல ஆணமகனாகும்.

உழவு என்பது “உழுவித்திருவ ரிருவருழவித்து முழுதுமுண லாகு முழுதுண்பவரே தமக்குரிய ருபகாரியரென் பாவரே - தொழு துண் பவரே பிறர்க்குரியார் றொழின்முற்றுமுந்தா முழுவின்ர்பான் - முழுது மடுப்ப வேண்டுமென் முதன்மைக்குமுனென்றறிமைந்தா,, என்றருளியபடி, சிறுபான்மை வாணிகர்க்கும் பெரும்பான்மை வே ளாளர்க்கும் உரித்தாய உழுதற்றொழில், அஃதாவது, அந்தணர் - அரசர்-வணிகர்-வேளாளர் - என்னுந் தவகைவருணத்தாரூர் முன் னிருவரும் உழுவித் துண்ணலாகும். பின்னிருவர் உழுவித்தும் உழு தும் உண்ணலாகும். ஆதலால், யாவரும் உண்ணும்வகை, உழுதலை செய்து அதனற்றமும்உண்டு வாழ்கின்றாரே தமக்குரியார் வாழ் கின்றவர். அவரே தம்மை இரப்பர்க்கு அவர்வேண்டிய தொன்ற னைக் கரவாது கொடுப்பவர். மற்றையவெல்லாம் தாமும் மக்கட்பிறப் தனரா யிருந்தும் பிறரைதொழுது அவர் சில கொடுப்பத் தபழு யிரோம்பி அவர் பின்சொல்லற் குரியர் அன்றியும் உழுதலாவரும் மெய்வருத்தநோக்கிப் பிறதொழில்களைச் செய்து திரிந்து பொரு ளெய்தினரும் முடிவில் தம்முணவின் பொருட்டு உழுவார்கட் சொல்லவேண்டுதலின் எத்தொழிலினும் முதற் றன்மைத்தாயது உழவேயாம்.

நல் குரவு என்பது “வறுமை போல வின்னாது வறுமை யன்றி வேறில்லை-மறுவின் மொழிகள் கோர்வுபடும் வாய்த்த குடிநச்செயன் மொழிக-ளிறுதிபடமற் றிரப்பாதி யெல்லாத் தயரு முடனாகும்-பிற னினோக்கு மீன்றருடபிள்ளா யதுவந் திடினிறத்தலை,, என்றருளிய படி, நாகரப் பீவன யாவுமில்லாமை, அஃதாவது ஒருவனுக்கு வறுமைபோல இன்னாது வறுமையே யன்றிப் பிறதில்லை. அவ்வறு மையானது இழிந்த சொல் பிரவாக குடிப்பிறந்தார் மாட்டேயும்

+ காலத்தை நோக்கி மடிசெய்தலாவது-வெயில்-மழை-பணி என்பன உடைமை நோக்கிப்பின்னர்ச்செய்துமென்றொழிந்திருத்தல்.மானங் கருதுத லாவது - இக்குடியிலுள்ளார் யாவரு மின்பமுற இந்நாலத்துத் துன்பமுற வேன் யானெவென்று உட்கோடல்.

அதுபிறத்தற்கேதுவாகிய சோர்வினை யுண்டாக்கும், தன்னுற்பற்றப் பட்டாருடையபழையகுடி வரலினையுஞ் செயலினையும் அதற்கேற்ற சொல்லினையும் ஒருங்கேகெடுக்கும், இரத்தல் முத்திய எல்லாத் துன்பங்களையும் * விளைவிக்கும், அதனற்றன்றை யின்ற தாயாணம் பிறனைக்கருதுமாறு போலக்கருதி நோக்கப்படும், ஆதலால் அது வந்த வழி இறத்தலே நன்றும்.

இரவு என்பது “குறிப்பி னுணர்ந்து மொழியாமுன் கொடுப் பார்முன்னின் நிரந்தியிரைத் - தூரப்பதின்றிச் சிலர்வாழ்வர் தாய்மைமானங் கெடாமையினு - லிறப்ப வுயர்ந்த கொடைமையிரேயெ னினுமிரப்பா ரில்லாக்காற் - சிறப்பென் பெறுவ ரவாரினை சிறப்பர் காவா தவர்மைந்தா,, என்றருளியபடி, மேற்கூறிய இரத்தலை விலக் குவதாய மானந்திரா விரவு. அஃதாவது, இவ்வுலகத்துள் இரத்தற் கேற்புடையராய சிலர்தம்மைக் குறிப்பினுணர்ந்து மொழியா முன் னங் கொடுக்க வல்ல ஈவார் மாட்டிரத்தலால் தங்கள் ஒருக்கமும் மா னமுங் குன்றாதவகை தங்களுயிரைத் துறத்தலின்றி வாழ்த்திருக் கின்றனர், மேலும் ஒருவன் தானியற்றுங் கொடையின்கண் அளவிற் சிறந்தானுயினும் அவன்பாற் சென்று ஒன்றனை இரந்து கோட்டைவி ரும்புவாரில் வழி அவன்மாட்டு என்னபுகழுண்டாம், ஆதலால் ஈவா ருக்கு இரப்பா ரில்லாது புகழில்லை.

இரவச்சம் என்பது “கண்ணிற்சிறந்தார் தம்மிடத்துங்காழ்த்த மானக்கெடநாவாற் - பண்ணற்குறிய வறங்குறித்தும் படர்ந்தொன் றிரவார் பெருமையினு-லெண்ணிக் சிறந்தார் முயற்சியினு லேவாவப் பில் வறுமப்புற்கை - யுண்ணற்கமைந்த தமைத்ததென வுயப்பேரேம கண்டனே,, என்றருளியபடி, மானந்திர வருபிரவிற்கஞ்சுதல், அஃ தாவது, தமக்குள்ளதுகாவாது இவர் வரப்பெற்றேமென்று உண்ம கிழந்து கொடுக்குங் கண்போலச் சிறந்தாரேனும் அவர்மாட்டு ஒரு வன் மானங்கெடத் தன்னுவினுல அறத்தைக்குறித்தேனு மிரவாது நின்றல் அவ்வறந்தான் பயனெய்தலிற் கோடிமடங்குநன்றும், ஆத லால் நுகரவேண்டியவன வின்றி நல்கூர்த்த வழியும்பிற்பாற் சென்றி ரத்தலை யுடம்படாத அமைதி எல்லாவுலகும் ஒருங்கியைந்தாலுங்

* எல்லாத் துன்பங்களையு மென்றதுசெல்வர்களைநொக்கிச் சேரற்றுன் பமும் அவரைக்கண்டற் றுன்மமும், கண்டான் மறத்துழி நிகழுந் துன்ப மும் மறுதவழி அவர் கொடுத்தது வாங்கற்றுன்பமும் அது கொடுவந்து நுகர் வன கூட்டற் றுன்பமு முதலாயின.

கொள்ளாத பெருமையுடைத்தென்பர் அறிந்தவர்கள் தமது நெற்
யாய முயற்சி கொடுவந்து தந்தது செறிவின்றித் தெளிந்த நீர்போ
லும் அடுபுற்கை யாயினும் அதனை அமிழதத்தோடொக்க நினைத்து
மனமுவப்பர்,

கயமை என்பது “அழுக்கற் றெவர்க்கும் வடுக்கண்பா ரச்ச
மாசையாலன்றி - யொழுக்கப் புரியார்மறைபிற்பா லுப்த்துமொழி
வார் தம்போல - விழுக்குக் கேதுங் கவலார்மு னேற்றமாகிச் செம்.
மாப்பார்-மழுக்கு ளார்க்கே பயன்படுவார் வறிலும் வறியார்க்கிடார்
கயவர்,, என்றருளியபடி, அறமபொரு ளிரண்டனுள்ளும் இதுகா
றுங் கூறப்பட்ட குணங்களுா யாதுமிலராயகீழாரது தன்மை. அஃ
தாவது, ஒருவன் தனது செல்வத்தாற்பட்டுத் துகிலு முடித்தலையும்
பாலோடடிசி லுண்டலையுங்கண்டு அவற்றைப்பொறுது அவன்மாட்
டுவடுவிலையாகவும் உண்டாக்கவல்லவன் கயவனும் அவன் அரசனும்
எதம்வருமென் றஞ்சு மச்சத்தானும் தன்னால் அவாவப்படும் பொ
ருளதனுண்டாகு மென்னு மாகையானுமே யன்றிற் தன்னியல்
பின் ஓர் ஆசாரம் புரியான். ஒருவனுற்றான் கேட்டமறைச்சொற்களை
இடந்தோறுந் தாங்கிக்கொண்டு சென்று பிறர்க்குச் சொல்லுவான்.
தன்னிற் சுருங்கிப் பட்டியா யொழுருவாரைக் கண்டானுயின் அவ்
வொழுக்கத்தின்கண் அவரிற்றான் மேற்பட்டு அதனுற் றன்மிகுதி
காட்டி இறுமாப்பன் தானுண்டு பூசிக் கையைத் தெளித்தல்வேண்
டுமென்று மெலியராயுள்ளார் இவ்நதாலுந் தெளியான். இவ்வுலகத்
துள் அவன் எற்றிற்குரியனென்னில் உரைவிண்மை முதலிய எவற்றா
லேனுத்தன்னை யொருதுன்பமுற்றக்கால் அதுவே பற்றுக்கோடாக
விரைந்து தன்னைப்பிறர்க்கு விற்பற்குரியனே யன்றி வேறெத்தொ
ழிற்கும் உரியானல்லன்,

இவ்வாறு அரசநீதியை அறத்தாற்றினுற்செய்து அகிலத்தைக் -
காத்துப் பொருளிட்டவல்ல திறத்தினை யெல்லாம் தக்கனுக்கு முற்
கலமுனிவர் உபதேசித்தபின்னர், அத்தக்கன் அவையின்த்தைபுஞ்
செவிக்கமுததாகக் கேட்டு வாசனையூட்டியதாம் பூலாதிகளை வைத்து
அஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித் தெழுநது பிராமணர் முதலான பெரி
யோர்கட்கு அளவற்றதானங்களை நடாத்தி ஆதலர்க்குச்சாலை-ஓடை
வார்க்குணவு - அறுசமயத்தார்க்குண்டி - பசவுக்குவாயுறை - சிறைச்
சோறு - ஐயம் தின்பண்ட நல்கல் - அறவைச்சோறு-மகப்பெறுவித்
தல்-மகவுவளர்த்தல்-மகப்பால் வார்த்தல் - அறவைப்பிணஞுகடுதல் -
அறவைத் தூரியம் சுண்ணம்-நோய் - மருந்து - வண்ணூர் - நாவிறர் -

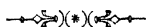
கண்ணாடி-காதோலை-கண்மருந்து-தலைக்கொண்ணெய்- பெண்போகம்
பிறர் துயர் காத்தல்-தண்ணீர்ப்பந்தல்-மடம் தடம்-சேரலை - ஆவுரிஞ்
சுதறி-விவங்கிருணவு-ஏறு விடுத்தல் - விடைகொடுத்துயிர் காத்தல் -
கண்ணிகாதானம் என்கின்றமும்பா னிரண்டறங்கனையுமிப்பற்றி அள
வற்ற தேவாலயங்கட்குத் திருப்பணிமுதலியவைகளை நடப்பித்து,
உமாதேவி சரஸ்வதி இவக்குமி முதலிய சத்தியாலயங்கட்கு மங்கி
லியம் ஆடையாபரணங்களை வரிசைசுந்து, அந்நிலைப் பிராமணர்
கட்கெல்லாம் ஆகமவிதிப்படி பூசனைபுரிந்து, அமைச்சர் முதலாயி
ரோர்க்குத்தேர்கரிபதாதி நிலம் முகலியவைகளை வெருமதிசெய்து
சிவாலயங்கட்கெல்லாம் திருவிழாக்கள் நடப்பித்து, அகாயமுதட்டை
யளாவத்தக்க கோபுரங்களோடும் ஓராலயமெழுப்பி, அதில்கணேச
மூர்த்தியைப் பிரதிட்டைசெய்து முற்கலமுரிவரால் விதித்த விதி
யின்படி தினந்தோறும்பூசனைகளை நடாத்தி, வயிற்றிறசுமக்காது
பெற்றதாயாகிய சுலைபயின் பாகத்தைபுஞ்சுமந்து பெற்றதாயா
கிய கமலையின் பாதத்தையும் இடைவிடாதுபணிந்து, எத்திக்கினுஞ்
சத்துருக்களில்லாதபடி இவ்வெகத்தை யெல்லாந் தனதொருகுடை
நீழலிலிருத்தி, நீதிரெறி தவறாமல் தேவேந்திரனைப்போலச் சகல
போகங்களையு மனுபவித்து, அநாசாட்சிசெய்து எல்லா வுயிர்களையு
மாதரித்து வந்தான். அக்காலத்தில் அச்சக்கனுடைய தந்தையாகி
யுங்கருகாட தேயத்திற்காயனாகியு மிருக்கின்ற வல்லவராசனுவன்
தனதுகுமாரன் சகலவியாதிகளு நீங்கப் பெற்று நல்ல சீர்த்தியோ
டும் விதர்ப்ப தேயத்தை யாண்டுகொண்டிருக்கிறானென்று கேள்வி
யுற்றுத்தனது சேனாசமுதத்தோடும் அங்குவந்துபுதல்வனைக்கண்டு,
அளவளாவி மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடுங் கலந்திருந்தான். மற்றைய
ருஞ் சந்தோஷமாகச் சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

பின்னர் வீரசேனனென்னும் ஓராசன் சொர்ப்பனத்தில் விரா
யக்கடவுளெழுந்தருளி, அன்பனே! உனதுகுமாரத்தி முற்சனனத்
திற் செய்திருக்கின்ற பூஜாபலத்தினால் அவனைத்தக்கன் விவாகஞ்
செய்து கொள்ளுவான் அவ்வாறே நீ நடந்துக்கொள்ளக் கடவ
தென்று திருவாய் மலர்ந்தருள, அவ்வாசன் கண்விழித்து ஆனந்த
மடைந்து, ஸ்ணேசமூர்த்தியினுடைய உத்தரவின்படி தன்குமா
ரத்தியை அத் தக்கனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்தான். அதன்
பின்னர் விராயகமூர்த்தியினுடைய திருவருளினால் அவனுக்குப் பிர
கற்பானு பிறந்தான். அவனுக்குக் கட்டதான் பிறந்தான். அவனுக்
குச் சுபாலன்பிறந்தான். அவனுக்கு எதாகரன் பிறந்தான். அவ

னுக்கு வழுத்திரன் பிறந்தான் அவனுக்குச் சித்திரசேனன் பிறந்தான், அவனுக்கு வீமனாகிய நீ பிறந்தாய். தக்கன்முதலாக உனதந்தைவரையி லிருந்த யாவர்களும் விநாயகக் கடவுளுடைய பாதா வித்தங்களிற் குறைவற்ற அன்போடும் பூசைசெய்து வந்தார்களாதலால், இனி நீயும் அவ்வாறே பூசைசெய்து வந்தால் உனதிட்டமெல்லாம் உடனே சித்தியாகுமென்று சொல்லினர்

தக்க ராசாட்சி பெற்ற படல முற்றிற்று.

வீமனுபதேசம் பெற்ற படலம்

விச்சுவா மித்திரன் வீமனை நோக்கியின்
நிர்சையா னுரைசெய்வா னெரிந்திலங் கெஃகியும்
மர்ச்சமா னுஹெடு மலையன் காண்கிலா
வச்சனாண் மலாடி க் கன்புசெய் மரபுகேள்.

பிரமனாதிபராலும் காண்டற்கரிய அவ் விநாயக முர்த்தியைப் பூசனை செய்யவேண்டிய விதியையுங் கேகொன்று விசுவாமித்திர முனிவர் சொல்வாராயினார். அரசனே! விநாயக முர்த்தியினுடைய கருணை யுண்டாகத்தக்க ஏகாட்சர மந்திரமே பாவங்க ளுளைத்தை, யும் விலக்கி அவ்வவர்கள் கருதிய வரங்களை இம்மையிற்றானே தந்து காக்கத்தக்கது. அம்மேலான மனுவை யுனக்குபதேசிக்கின் றோம். நீ ஸ்நானஞ்செய்து விரைவில் வரக்கடவையென்ன, அவ்வாறே வீமராசன் ஸ்நானஞ்செய்துரை விசுவாமித்திரமுனிவர் ஓமா திகிரியைகளைச் செய்து கணேச முர்த்தியினுடைய ஏகாக்ஷரமந்திரத்தை யுபதேசித்து, அதை யறுட்டிக்கு முறைமையையுஞ்சொல்லி உனது பட்டணத்தைச் சேர்ந்து முன்னர்த் தக்கனாற் பிரதிட்டை செய்துவைத்த விநாயகராலயத்தி லிருந்து தினந்தோறும் செபஞ் செய்துவருவாயென்று மிகுந்த கருணையோடுஞ் சொல்ல விமராசன் அவ்விசுவாமித்திர முனிவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்மனைவியோடும் அவ்வனத்தைப் பிரிந்து நகரத் தெல்லையைச் சார்ந்தான்.

இப்பால் மீளவும் அரசன் வருகின்றதை அவன் அமைச்சர்க ளறிந்து, பட்டத்து யானையையுஞ் சொன்னச் சிவிகையினையு மலங்கரித்துச் சகல பரிசனங்களும் புடைசூழ்ந்து வரும்படி எதிர்கொ

ண்டு சென்று அரசனைக் கண்டு தீர்க்கதண்டன் செய்து பிரிந்திருந்த தாய்தந்தைபரைக் கண்ட இளம்பிள்ளைகள்போல அதிசயமகிழ்ச்சிபொங்க விருந்தார்கள். பின்னர் அரசன் தனதுபட்டத்து யானையிது ஆரோகணித்துத் தன் மனைவியைச் சிவிகையி லிருக்கச் செய்து, சகல வாத்தியங்களுங் கோஷ்டிக்கும்படியாகப் பற்பலவரிசைகளோடும் பட்டணத்துள் வந்து, அரண்மனைக்குட் பிரவேசித்து, அந்தணர்முதலாயினோர்க்கு அளவற்றதிரவியங்களைத் தானந்த் செய்து, தன்னைத் தரிசிக்கவந்த சகல சனங்கட்குத் தனது கிருபையைவழங்கி அமைச்சர்களை நோக்கி, மந்திரிகாள்! நீங்கள் முன்போலவே அரசரிமையை நடாத்தி வாருங்களென்று கட்டளையிட்டுத் தக்கவற்ற பிரதிட்டை செய்திருக்கின்ற ஆலயத்திற் சென்று, அங்கு மூர்த்தி கரித்திருக்கின்ற விநாயகக் கடவுளைத் தியானித்து வேதாசம விதிப்படி பூசனைசெய்து, சகலமும் விநாயக ஸ்வரூபமாக மனதிலெண்ணி விசுவாமித்திர முனிவர னுபதேசிக்கப்பெற்ற ஏகாக்ஷரமந்திரத்தை இடைவிடாமற் செபித்து வருகின்ற நாளையில் விநாயகமூர்த்திக்குக் கருணைசுரந்து வீமராசன் கண்டு தரிசிக்கும்படியாக அவனெதிரிற் பிரத்தியக்ஷமாகத் தோன்றியருளினர்.

விநாயகர் தமையும் பூசை விதியுளி யிபற்றி யெல்லாம்
விநாயக ருருவ மென்றே மெய்யுறக் கண்டோ வாமை
விநாயகர் மனுவை யெண்ணி வீமனோற் றிருக்கு நாளில்
விநாயகர் கருணை கூர்ந்து விழியெதிா தோன்றி நின்றார்.

அப்பொழுது வீமராசன் சுவாமியைக் கண்டு அஷ்டாங்கமாக நமஸ்கராஞ்செய்து, கர்த்தனை! தேவரீருடைய பாதாவிந்தங்களில் இடைவிடாத பத்தியும், ஒருசிறந்த புத்திரனும், முடிவில்முத்தியும், அடியேற் கருளவேண்டுமென்று தோத்திரஞ் செய்தனன்.

பூரண ரவனை நோக்கிப் பொருவினம் பாதத் தன்பு
மேரணி கனக மேனி யெச்சமு நினக்குத் தந்தாஞ்
சீரணி முத்தி பின்னர்ச் சேர்த்துது மில்லிற் செல்லென்
ருரண முகரத்த வாயா லறைந்தனர் மறைந்து போந்தார்.

விநாயக மூர்த்தி வீமராசனைப் பார்த்து, அன்பனே! நீ கருதி யவாரே உனக்கு நம்மிடத்தன்பையும், சொன்னரூபம் பெற்றிருக்கின்ற புத்திரனையும் தந்தோம். இனி உனது அந்திபராளில் முத்தியினையுங் கொடுப்போமென்று திருவாய் மலர்ந்து, நீ உண்ணாண்

மனைக்குக் செல்லக்கடவையென்று விடைகொடுத்துத் தமது திரு வருவத்தைக் கரந்தருளினார்.

இப்பால் வீமராசன் அரண்மனைக்கு வந்து சிவபிரானையும் விநாயக மூர்த்தியையும் இடைவிடாமற் பூசனை புரிந்து, அந்தணர் முதலாயினோர்க்கு ஆடையாபரணதிகளைத் தானஞ்செய்து ஆணர் தசாகரத்தின் மூழ்கியிருந்தான். உடனே கணேசமூர்த்தியினுடைய பெருங்கருணையால் அவ்வரசன் மனையாகிய சாருகாசினி வயிற் றிற் கருப்ப முண்டாகிச் சொர்னமலையே ஒருருவங் கொண்டுவந்த துபோலச் சகலரும் அற்புதங் கொள்ளத்தக்க புத்திரன் உற்பவித் தான். அதனால் வீமராசன் அகமகிழ்ச்சிகொண்டு புத்திரனுண்டா னதற்கு நடத்தவேண்டிய சடங்குகளைக் கிரமப்படி நடப்பித்து அப்புத்திரன் உருக்குமம் போன்ற ஒளியுள்ள சரீரத்தினனாதலால் பெரியோர்கள் வாக்கியத்தின்படி உருக்குமாங்கதனென்னு நாமகர ணத் தரித்து, அவனுக்குப் பிள்ளைமைப் பருவஞ்சென்ற பின்னர், அவனைக் கபிலமுனிவர் சமுதத்திற் கொண்டுபோய் விட்டான். அது முதல் உருக்குமாங்கதனைவன் கபிலமுனிவருடைய திருவடிகளுக்குப் பத்திசெய்துவந்தான். அதனால் சகலவித்தைகளும் அவனுக்கு விருத்தியாகிவரத் தந்தை ஆனந்தங்கொண்டு விநாயகமூர்த்தியினு டைய ஏகாக்ஷர மந்திரத்தை உபதேசஞ் செய்து அதை யறுட்டி க்கு முறைமையையுஞ் சொன்னான். பின்னர் அவ்வுருக்குமாங்கதன் அதைச் செபஞ்செய்து கணேசமூர்த்தியிடத்தில் தனது தந்தையி லும் மிக்க அன்புடையவனாகிச் சதாகாலமும் அவரை ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தான்.

வீமனுபதேசம் பெற்ற படல முற்றிற்று.

உருக்குமாங்கதன்

பட்டாபிடேகப் படலம்.

—(*)—

கருக்குவந் திடும்பை பூண்டு கலங்குறு முயிர்க்குப் பந்தங் கருக்குவந் தருள்க ணேசப் பெருமனின் னருட்கா லன்பிற் றருக்குள வருக்கு மாங்கன் றனிமுடி யபிடே கத்தைச் சுருக்கியா முறைக்க வெங்க யேனைத் துதித்து வாழ்வாம்.

அதை வீமராசன் தெரிந்து தனது அரசரிமையை அவன் பால் ஒப்புவித்தற்கு எண்ணமுற்று, கொலுச்சபையில் வந்து சிங்

காதனத்தி லிருந்து கணிதசாஸ்திரிகளைக்கூவி நமது குமாரனுக்குப் பட்டாபிடேஷைச் செய்யத்தக்கநாளை ஆராய்ந்துரைப்பீர்களென்ன, அவர்கள் அவ்வரசகுமாரனுக்கேற்ற திதிவார நட்சத்திரயோக கரணகிரக ஓரை முதலான நிலைகளை நன்றாகச் சோதித்துணர்ந்து ஓர் சுபதினத்தை நியமித்து அதுவே நன்முகூர்த்தமென் றறிக்கையிட்டு டார்கள் பின்னர் அரசன் அமைச்சர்களை நோக்கிப் பட்டாபிடேஷை கத்திற்குரிய பதார்த்தங்களை யெல்லாம் இமைக்குமுன் சேகரிக்கக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டுத் தனது குலகுருவை யடைந்து, இருகரங்களையும் கூப்பி, சுவாமி நமது குமாரனுக்கு மகுடாபிடேஷைச் செய்யத் தனித்திருக்கின்றே னாதலால் அதற்குரிய பொருள்களை அடியேற்கு உணர்த்தியருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். அவ்வாசியர் மனமகிழ்ந்து அதற்குரிய எல்லாப்பொருள்களையும் ஓர் நறுக்கோலையிற் பொத்தவித்து இதனையுஞ் சொல்லுவார், அரசனே! மகுடாபிடேஷைச் செய்யத்தக்க தானம் புண்ணியஸூமி-சிவசந்நிதானம்-நதி-தீரம் நந்தவனம்-தன்னில் எனனும் இவ்வைந்தில் ஒன்றாகியிருத்தல்வேண்டும் அதிலுங் கீழ்த்திசை - வடதிசை-ஈசானதிசை என்னும் இயமுத்திசைகளில் ஒன்றாகியிருத்தல்வேண்டும், அவ்விடத்தில் ஐந்துமுதல் ஐம்பத்தைநது முழம்அகற்சியுள்ளதாய் முப்பத்தாறு தூண்களோடு ஓர் பூசாமண்டபமும் ஓர் அலங்கார மண்டபமுஞ் சமைத்தல்வேண்டும், அன்றியும் மணி-பொனை-வெள்ளி தாமிரம்-தருப்பை-யாகத்திற்குரிய மாங்கள் - பாணுள்ள மாங்கள் என்னுமிவைகளின் ஒன்றால் அரசு வீற்றிருத்தற்கோர்பிடமும் அபிடேஷைஞ் செய்தற் கோர்பிடமும் அமைத்தல்வேண்டும், அப்பிடங்கள் ஒருமுழம் உயர்ந்து ஒன்றரை முழம் அகன்று, முன்னும் பின்னும் இரண்டுபடிகளைக்கொண்டு நான்கு பாதங்களோடும் இருத்தல்வேண்டும். மேற்கூறிய அலங்காரமண்டபத்தில் ஆறுமுழம் அகன்று, இரண்டுமுழம் உயர்த்திருக்கின்ற இரண்டு வேதிகைகள் செய்தல் வேண்டும், ஆதலால் இந்நதக், கிராமத்தின்படி மேற்கூறிய மண்டபங்களைத் தகுதியான நிலத்தினுந் திக்கினும் பொருந்த முடிப்பித்து, இரண்டு பிடங்களையும் வேதிகைகளையும் விரைவில் நிறைவேற்றக் கடவைபென்றார்.

இவ்வாறு ஆசிரியர் கூறிய மொழிகளை வீமராசன் கேட்டுக் கம்மியர்களைக் கூவி, அவர்கட்கு நவரத்தினங்களையும் பொன்களை யுந் தந்து இரண்டு பிடங்கள் செய்துகொண்டு வரக்கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டு, அவற்றைச் செய்யத்தக்க முறைமையையும்

கூறிப் பின்னுஞ் சொல்லுவான். நமது நகரத்தினது மதிலுக் குட் பட்ட நிலத்தில் கிழக்குத் திக்கில் ஐம்பத்தைந்து முழம் எல்லை யுள் ளதாய் முப்பத்தாறு தூண்களோடு ஓர் பூசாமண்டபமும் அலங் காரமண்டபமுஞ் சமைத்து, அவ்வலங்கார மண்டபத்தில் இரண்டு வேதிகைகளைச் செய்து முடிக்கக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட் டான். உடனே அக்கம்மியர்கள் நல்லதென்று விடைபெற்றுச் செம்பொன்னையுருக்கி, இரண்டு பீடங்கள் வார்த்து அவைகளில் இரத்தினங்களைப் பதித்துப் படிக்கைச் சேர்த்து வெள்ளியாற் சிங் கக் கற்களை யியற்றிப் பின்னர், அரசன் கட்டளையிட்ட விடத்திற் சென்று சிலந்தோண்டி, அதில் இடிவுகொள்ளாதபடி மணல்சொரி ந்து, அடியில் நீலக் கற்களைப் பரப்பி, இடையிற் பவளங்களைச் சேர்த்து அதன்மேல் மரகத ரத்தினங்களைப் பதித்துக் குறமிக ளாக்கி, அக்குறட்டுகளின்மேல் கோமேதகத்தாலாகிய போதிகைக் கட்டைகளைத் தாங்கும் பதுமராகத் தூண்களை நிறுத்தி, புட்பரா கத்தால் உத்திரமிட்டு, அதன்மேல் வச்சிரப் பலகைகளைப் பரப்பி, வைரீயத்தினுற் கொடுங்கைகளை யிருத்தி அதிற் சந்திரகார்த்தித் தால் யாளிமுகங்கள் சமைத்து முத்தமாலைகளைத் தொங்கவிட்டு, பளிங்குக் கற்களினுற் சுவரெழுப்பி, நாற்றிசைகளினும் நான்குவா யில்களை விடுத்து ஆகாயத்தை யளாவியிருக்கத் தக்கதான மண்ட பங்களாகித் தூண்களோடாறுங் சூலைவாழை மாங்க்ளையும் கழுமுமா ங்க்ளையும் நிறுத்தி, கண்ணற்சோலைகளைநட்டு, விதானங்களைத் தூக்கி இடை இடையிற் றாண்டாவிளக்குகளைத் தொங்கவிட்டு, அரும்பு மாலைகளையும் மலர் மாலைகளையுங் கட்டி ஒளிமிகுத்த கண்ணாடி வகைகளைப்பூட்டி, நாரத்தை முதலிய கனிவர்க்கங்களைக் கோத்து, நாட்டிப் பற்பல விசித்திரங்களான ஓவியங்களைத் தீட்டி, நவரத்தி னமயமாயிராசின்ற தோரணங்களைச் சூட்டி, அம்மண்டபங்களைச் சூழச் சந்திரமண்டலத்தை யளாவத்தக்க பந்தர்களைச் சமைத்து, இரண்டு வேதிகைகளையும் முடித்தவுடன் முன் னியற்றப்பட்ட டிருக் கின்ற பீடங்களைக்கொண்டு அரசன் சமூகத்தில் வைத்து தேவரீர் அடியேங்கட் காக்கியாபித்த வண்ணஞ் சிவபிரானுங் கண்டுகளிக்கத் தக்க இரண்டு மண்டபங்களைக் குறைவற முடித்திருக்கின்றன மென்று அறிக்கையிட்டார்கள்.

அதனை யாசன்கேட்டு மனமகிழ்ந்து சொன்னம் வஸ்திராபர ணமுதலிய திரவியங்களை அவர்கள் வேண்டுமட்டும் வெகுமானஞ் செய்து விடைசொடுத்தவுடன் அச்செய்தியை ஆசாரியர்தெரிந்து

பூசாமண்டபத்தை யடைந்து, அதிற் பதினமூன்றுவீதிக னுண்டா
கும்படி குறுக்கினும் நெடுக்கினும் பதினான்கு நூல்களை விடுத்து,
நூற்றறுபத்தொன்பது வீடுகளாக்கி அவைகளினடுவே இருக்கின்ற
வீட்டிற் சிவபிரானே உமாதேவியாரோடும் எழுந்தருளத் தக்கதாக
நான்கு முழமுள்ள ஓரி இரத்தின வேதிகையை யிருத்தி அதைச்
சூழவிருக்கின்ற எட்டுவீதிகளில் அந்தணர்-சூக்ஷ்மர்-சோமவாத்தமர் -
ஏசுரேந்திரர் - ஏசுருத்திரர் - திரிமூர்த்தி - ஸ்ரீகண்டர்-சுகண்டி - என்
கின்ற-அஷ்ட வித்தியேஸ்வரர்க்கும், அதைக்குழ விருக்கின்ற பதினா
றுவீடுகளில், நந்தி-மாகாளர்-பிருங்கி-விநாயகர்-விருபர் - ஸ்கந்தர் -
தேவி-சண்டேஸ்வார்-இந்திரன் - அக்கினி-யமன் - நிருதி - வருணன்-
வாயு - குபேரன் - ஈசானன் என்கிற சோடச தானுக்களு மாகத்
தனித்தனி வேதிகைகளே யமைத்து அதை யடுத்திருக்கின்ற இருபத்
துரான்கு வீடுகளை யாவரும் உலாவுப்படியான விதியாக விடுத்து-
நாற்புறங்களினும் நடுவேயிருக்கின்ற மூம்மூன்று வீடுகளை வாயில்க
ளாக்கி, மற்ற நூற்றெட்டு வீடுகளில் சம்புருத்திரர் விபூதிருத்திரர்,
கணருத்திரர் - ஆத்தியாட்சருத்திரர் - தரியாட்சருத்திரர் திரிதீசவந்
திருத்திரர்-பிரபஞ்சருத்திரர் - விட்சணருத்திரர் - அனந்தருத்திரர் -
பாலருத்திரர்-வீரருத்திரர்-பாதாள ருத்திரர் - விருஷபத்துவசருத்தி
ரர்-சௌந்தரிய ருத்திரர்-கிராசன ருத்திரர்-சர்வருத்திரர் - ஸ்மயான
ருத்திரர்-ஸீலலோகிதருத்திரர்-வைலோகித ருத்திரர்-கபாலீசருத்திரர்
அஜருத்திரர்-ஈசான ருத்திரர்-விஜய ருத்திரர்-புத்திர ருத்திரர்-பவோ
ற்பவ ருத்திரர்-வச்சோதேக ருத்திரர்-பரமார்த்தன ருத்திரர்-தன ருத்
திரர்-விபுல ருத்திரர்-சஹஸ்ர ருத்திரர்-பிளாக ருத்திரர்-திரிதசாதிப
ருத்திரர்-அக்கினி ருத்திரர் உதாதிருத்திரர்-பிங்கல ருத்திரர்-கண்
டருத்திரர்-ஆதிருத்திரர்-ஹா ருத்திரர்-சுவாலருத்திரர்-தஹன ருத்தி
ரர்-ஹவ்லிய ருத்திரர்-பப்ரு ருத்திரர்-பஸ்மாந்தக ருத்திரர்-க்ஷயாந்த
கருத்திரர்-விதாந்ருருத்திரர்-தாதரு ருத்திரர்-கர்த்ரு ருத்திரர்-ஸ்ரித
காமருத்திரர்-சர்வவியோக்தி ருத்திரர்-வியோம ருத்திரர்-தர்மருத்தி
ரர்-விசால ருத்திரர்-சமயுத்தருத்திரர்-ஹரிதி ருத்திரர்-வருண ருத்தி
ரர்-ஹத ருத்திரர்-தர்வத்திருஷ்ட ருத்திரர்-மயான ருத்திரர்-ஹர்த்
துவசேஷ ருத்திரர்-விருபாக்ஷருத்திரர்-துமாருத்திரர் - லோகிதருத்
திரர்-தௌஷ்டராக ருத்திரர்-பாலருத்திரர்-அதிபால ருத்திரர்-பாச
ஹஸ்த ருத்திரர்-ஜயபதா ருத்திரர்-தீர்க்கபாகு ருத்திரர்-த்யானாத்ம
கருத்திரர்-சுனாமுக ருத்திரர்-அப்தவருத்திரர் சீக்ர ருத்திரர்-ஜீவரு
த்திரர்-வாயோகருத்திரர்-சூக்ஷ்மருத்திரர் - தீட்சணிய ருத்திரர்-பயா

ந்தகருத்திரர் - பஞ்சசிகாருத்திரர் - கபர்த்தருத்திரர் - நிதிகருத்திரர் - உருபவந்திய ருத்திரர் - தானய ருத்திரர் - செளமிய ருத்திரர் - சத ருத்திரர் - சடாதர ருத்திரர் - காம ருத்திரர் - பாசாக ருத்திரர் இலக்ஷ்மீசருத்திரர் - பிரகாச ருத்திரர் - வீரியேச ருத்திரர் - எக்தி யேச ருத்திரர் - ஜேஷ்ட ருத்திரர், வேதாப ருத்திரர், வித்தியாதச ருத்திரர், பூதாவேச ருத்திரர், உலோகருத்திரர், பார்வதி ருத்திரர், பரமேஸ்வர ருத்திரர், உமாபதி ருத்திரர், ஈஸ்வர ருத்திரர், சதா சிவ ருத்திரர், மஹாவீர ருத்திரர், கிராத ருத்திரர், அர்த்தநாரீஸ்வ ருத்திரர், ஜலவிகருண ருத்திரர், சாஸ்வத ருத்திரர், மஹேஸ்வர ருத்திரர், மஹாருத்திரர் என்கின்ற அஷ்டாதச ருத்திரர்கட்கும் வெவ்வேறு வேதிகைகளை நிறுத்தி, மேல்விடுக்கப்பட்ட விதிமுற்றி னும்முறையே நவகண்டங்களை யு மமைத்தனர்.

அச்சமயத்தில் வீமராசன் அவரையடைந்து சுவாமீ! தேவரீர் முன்னர்ப்பொறித்தருளிய பத்திரிகையின்படி எல்லாப் பொருள்க ளையும் இங்ஙனம் அழைப்பித்திருக்கின்றேனென்று அறிக்கையிட அவர் அப்பொருள்களையெல்லாம் பார்வையிட்டு, அங்கிருக்கின்ற வர்களை நோக்கிச் சிவபிரான் கும்பத்திற்கு மூன்றிழையும், உமா தேவி கும்பத்திற்கு இரண்டிழையும், ஏனையோர் கும்பங்கட்கெல் லாம் ஒவ்வோர் இழையுமாக நூல்கற்றிச் சமீபத முதலானவை களை வேறுவேறு ஆராய்ந்துவைக்கக் கட்டளையிட்டு, தாமுந் தரு ப்பை முதலானவைகளை ஆராய்ந்து பாலிகைகளில் மணல்சொரிந்து முனைவிதைத்து, மற்றுமுள்ள கருமங்களை முடித்துக்கொண்டிருந்த னர். அவர் அவ்வாரிருக்க முன்னர் அரசனா லேவப்பட்ட அமைச் சர்கள் மற்றப்பரிசனங்களை நோக்கி அவ்வவர்கட்குரிய பணிகளைக் கட்டளையிட அவ்வாறே யவர்களெல்லாம் தங்கடங்கள் தொழில் களை நிறைவேற்றுவா ரானார்கள். உடனே வள்ளுவனுனவன் உண் ணல் உடுத்தலாதினை முடித்துத் தனது முரசினோடு யானையீதேறி எங்கும் கீக்கமற்று நிறைந்திருக்கின்ற தேவதேவோத்தமர் வாழ்க; சகல வேதாசனங்களும் வாழ்க; வீமராசரும் அவர்களைகளும் வாழ்க; அவரானீதிதவறாத செங்கோல் வாழ்க; எல்லாவலகங்களும் குறைவின்றி வாழ்க; இந்நகர முழுவதானதழைத்தோங்கி வாழ்க என்று முரசுறைத்து பின்னுஞ் சொல்லுவான். இந்நகரத்துள்ள எல் லாச்சனங்கட்கும் அறிவிப்பது யாதெனில்:—கலைமகள் சயமகள் என்னு மிரண்டு மங்கையர் முன்னே காணியாட்சியாக் கொண்டு ருக்கின்ற உருக்குமாங்கத ராசருடைய புயங்களின்மீது நிலமகள்

திருமகள் என்று மிவ்விருவர்களையும் நானையதினத்திற் புணத்தப் போகின்றனர். ஆதலால்யாவரும் நகரத்தை அலங்கரிக்க வேண்டியது முன்னையைப்பார்க்கிலும் விசேடமான தருமங்களை யாவரும் நடர்த்த வேண்டியது.

பொருளில்லாதவர்கட் கெல்லாம் மகாரா சாவினுடைய நிதிப் பொக்கிசத்தைத் திறநது விட்டிருக்கின்றது, அதில் அவ்வவர்கட்கு வேண்டுமெட்டு மெடுத்துக்கொண்டு நிறைவேற்ற வேண்டியது. பொருளுள்ளவர்களாயின் அதனைத் தங்களால் வெருக்கப்பட்ட தெய்வத்தினை யொப்பமதித்து ஒழித்துவிடவேண்டியது. யாவரும் இனிய போசனாதிகளை நுகர்ந்த, குளிர்ந்த சுகதனாதிகளைப்பூசி, ஆடையாபரணாதிகளைத் தரித்து, ஒருவரோ டொருவர் இனிய வார்த்தைகளோடு அளவளாவி எல்லாத் தேவர்கட்கும் பூசனைகளைச் செய்ய வேண்டும். என்றிவ்வாறுசொல்லித் தன்னிருக்கைச் சேர்த்தனன் அவையனைத்தையும் அந்நகரத்தார் மிக்க அன்போடு கேட்டு அளவற்ற தருமங்களைச் செய்து நகர முழுவதும் அலங்கரித்துத் தங்கடங்கள் குமாரர்கட்கே அரசரிமை வந்ததுபோல உள்ளமும் உடலும் பூரித்திருந்தார்கள் இப்பால் சேனைத் தலைவனுடைய ஏவலினால் யானைப்பாக்கட் கெல்லாம் இறைவனுன் ஆதோரணனுனவன் அரசனுடைய பட்டத்துயானையைக்குளிப்பாட்டித் திருமுக மெழுதிநெற்றிப்பட்ட மணிந்து அளவற்ற ஒப்பனைகளைச்செய்து முடித்தனன். இரதசாரதிகட் கெல்லார் தலைவனுன் வல்லவனுனவன் அரசனுடைய இரதத்திற் கொடிகளை யுயர்த்தி ஆடையாபரணாதிகளை யணிந்து, பலலக்ஷணங்கள்வாந்த அசுவங்களைப்பூட்டி, வாளாயுதங்கொடுமரம்பகழி முதலானபலவாயுதங்களையும் நிரப்பினன், குதிரைப்பாக்கர்கட்கெல்லாம் முதன்மையான வாதுவனுனவன் எல்லாக்குற்றங்களு மகன்று பலநற்குணங்களைவாய்ந்த, பகைவரது உள்ளங்களைப் பேதிக்க வல்ல அரசனது பட்டத்துக் குதிரையைக்குளிப்பாட்டி ஒளிமிஞ்ந்த ஆபரணங்களைப் பூட்டிக் காத்தியி லிருக்கின்ற தேசங்களைப் பின்னிப் பலவித சிங்காரங்களைச் செய்து நிறைவேற்றினன்.

சாரணர் கொண்டு சென்ற திருமுகத்தைப்பிறதேயங்களினுள்ள அரசர்முதலாயினோர் வாங்கி வாசித்து அளவற்ற அலங்காரங்களோடு தங்கடங்கள் மனைமக்கள் சுற்றத்தினருடன் வந்து சேர்ந்தனர், தோரணங்களாற் புனைதல் செய்யப்பட்டிருக்கின்ற மாடமீதிகளில் ஓர்பால் வாரண முழக்கமும், ஓர்பால்தோணி முழக்கமும்.

ஓர்பால் சேனைகள் முழக்கமும், ஓர்பால் ஆணமுழக்கமும், ஓர்பால் ஆடலின் முழக்கமுமாகி யிருந்தன. சிலர் புனலிற் குளித்து வினா யாமொவர்களும், சிலர் மதுவுண்டு களிப்பார்களும், சிலர்வாதாடிக்கெ லிப்பார்களும், சிலர்வீதியழகை நோக்குவார்களும், சிலர் வேறுப ணிகளாக்குவார்களுமாகி யிருந்தார்கள். இவ்வாறு அந்நகரத் துள் ளோரும் பிறநகரிலிருந்து வந்திருக்கின்றவர்களும், அளவற்ற ஆன ந்தத்தில் முழகினவர்களாயிருக்க முன்னர்க் கணிகர்களால் ஏற் படுத்தி யிருக்கின்ற நாள் சமீபித்தலும் ஆசிரியர் பூசாமண்டபத்திற் கெழுந்து, சந்தனம் புஷ்பம்-அக்ஷதை பால்-தயிர் - முதலியவைக ளாற் சகல தேவர்களையும்பூசித்து, அவர்கட்குப்பலிபிண்ட முதலி யவைகளைக் கொடுத்து யாவரும் இப்பூசாமுகத்தில் எழுந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, முன்பு பாகரால் அலங்கரிக்கப்பட் டிருக்கின்ற கரி பரி தேர் படைக்கலம் என்னு மிவைகட்கு முறை மைப்படிபூசனைசெய்து, அந்நணர் முனிவர் இரவலர் முதலாயினோ ர்க்கு அன்னமளித்து, அன்றிரவில் உருக்குமாங்கத்தை யழைத்து, அவன் கரத்திற் பொற்கங்கனம் புனைந்து னாதனமாக இயற்றப் பட்டிருக்கின்ற வஸ்திராபரணங்களை யணிவித்து, பூசைசெய்ய யத் தனித்தவராய் பலவகை வாத்தியங்கள் முழங்க, பாவையர்கள் நிர்த் தஞ்செய்ய, முனிவர்கள் மந்திரங் கணிக்க, அந்நணர் வேதங்களை யோத, கேட்டபொருள்களைச் சிலர் எடுத்து நீட்ட, இவ்வித ஆடம் பரங்களோடு முன்னர்ச் சுவர்த்தலத்திற் சிற்பியர்களாற் சமைக்கப் பட்டிருக்கின்ற சித்திரவுருவாகிய விநாயகமூர்த்தியைப் பத்தியோ டுபூசனைசெய்து, பலவித உணவுகளை நிவேதித்து, பரமகருணாகிதி யாகிய கணேசமூர்த்தியே! யானியற்றப்போகின்ற வினகளை இடை யூறின்றி நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, மூன்சிவபிரா னுக்கமைத்திருக்கின்ற வேதிகையின்மீது ஆயுமரக்கால் நெல்பறப் பி, அதிற்பாதிபளவு அரிசியும், அதிற்பாதிபளவு எள்ளும், அதிற் காகூறு கலந்திருக்கின்ற நவதானியங்களும் பெய்து, அதன்மீதுசி வகும்பத்தைத் தாபித்துச் சகலமங்கலவாத்தியங்களோடு பொற்கு டங்களில் யானையின்மீது கொண்டுவந்த தீர்த்தங்களை ஆடையில் வடித்து, அதில் முப்பத்திரண்டுபடி ஜலத்தைக் கும்பத்திற்பூரித்து சொன்ன-நவரத்தினம்-கோட்டம் - கற்பூரம்- அகில்-சந்தனம் - பஞ்ச கௌமியம்-வெட்டிவேர்-விறைகள் - மலர்-கனிகள் - கொடிகள் என் னும் இவைகளை உள்ளே சொரிந்து, அதன்மீது மாவிலை - நாரிகே ளம் - தருப்பைமுடி முதலானவைகளை வைத்து, மேற்கூறிய வெல்

முதலிய அடிப்பரப் பளவிலும் நீரளவிலும் பாதிபாதிபளவு அதற் குவாமபாகத்தி லிருக்கின்ற சத்திகும்பத்திற்கும், அவைகளிற் பாதி யளவுமற்றைக் கும்பங்கட்கு மமைத்தனல்லாக் கும்பங்களையும் அவ்வவ் விடங்களிற் றுபித்து மேற்கூறிய பொன்முதலிய வஸ்துக் களைச் சொரிந்து, மாவிலே முதலியவைகளையும் வைத்து, கும்பங்கட் கெல்லாம் இரண்டிரண்டு கலைகளாவெவ்வேறாக உடுத்திவித்தியேஸ்வ ரர்கும்பங்கனெட்டினுள்பொன்-வெள்ளி-செம்பு - இரும்பு - காரீயம் வெள்ளியம்பித்தளை - வெண்கலம் என்கின்ற இவ்வெண்வகைப் பொ ருள்களையும் ஒவ்வொன்றாகச் சேர்த்து, அவற்றைச் சூழலிருக்கின்ற பதினாறகும்பங்களும் அகில்-கந்தம்- அதாரம்- மாட்சிதம் - மனசிலே இரதம்-வெள்ளை அப்பிரகமஞ்சன்- அப்பிரகம்- கௌரி- காஞ்சனம்- சாதிலிங்கம்-சிந்துரம்-துத்தம் - பொன் விமலை - வெள்ளிவிமலை-காந் தம்என்னும்இப்பதினாறுபொருள்களோடு, சோதிமரம்-சோதிக்கொ டிசோதித்திரணம்-பாரசிதை-பயை- சீவை- வினச்சுரி - சமங்கை-விச யை-சபை-சுகதேவை-பூரணை-கேசை அஷ்டை-சதாவரி - சிவபத்திரி என்னும் இப்பதினாறையுமிட்டு, இந்திரதிசைத்துவாரத்தின் இரு மங்கினுக்கடுத்தபன்னிரண்டுகும்பங்களுள் பலாசு-கருங்காலி- ஆப்பி ரம்-கல்லால்-ஆல்-அவிளம்-வன்னி-வாகை-பிப்பிலம்-அத்தி-நாரத்தை மாதுளை என்னும் இப்பன்னிரண்டுபொருள்களின் பட்டைகளைச் சொரிந்து அக்கினிதிசையிலிருக்கின்ற ஒன்பதாகும்பக்களுள் ஆற் றுமண், ஆனிலைமண்-புற்றுமண்-இபக்கோடு பட்டமண்- கடல்மண் மடுமண்-புண்ணிய தலத்துமண்-மலைமண்-அரசடிமண் என்னும் இவ் வொன்பதின்மையுந் தனித்தனி ஆராய்ந்து பெய்து, யமதிசைத் துவா ரத்தின் இருமருங்கினு மடுத்தபன்னிரண்டுகும்பங்களுள் கழுநீர் நீலம் வெண்டாமரை-செந்தாமரை-மகிழ்-அலரி-பாதிரி - குரவலம் மல்லிகை-பலாசு- நந்தியாவர்த்தம்-சண்பகம் - என்னும் இப்பன் னிரண்டுமலர்களையுமிட்டு, நிருதிதிசையி லிருக்கின்ற ஒன்பது கும பங்களுள் அரைத்தசந்தம- வெட்டிவேர் புணுகு-குங்குமம் - கஸ் தூரி-தக்கோலம்- அகில்-சாபத்திரி இலவங்கம் என்னும் இவ்வொன் பது விரைப் பொருள்களையும் பெய்து, வருணதிசைத் துவாரத்தின் இருமருங்கினுமுள்ள பன்னிரண்டுகும்பங்களுள் மூலகிலிரிசி- கோது மையிரிசி - யவையிரிசி, நாயுருவியிரிசி, திணையிரிசி, சாமையிரிசி, வரக ரிசி, உளுந்துகுளசெல்-எள-பயறு - கடுகு எனலும் இப்பன்னிரண் டையுஞ் சுத்தி செய்திட்டு, வாயுதிசையி லிருக்கின்ற ஒன்பது கும

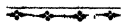
பகதானுள் இலக்குமி-சங்கபுட்டி-விட்டுணுகாந்தி - அஞ்சினி-தளசி
சகதேவி-இந்திரவல்லி - சூரியகாந்தி-பனமினி என்னும் இவ் வொன்
பதினையும் பெய்து சூரபதிசைத்தவாரம் இருமருங்கினு முள்ள
பனலிரண்டு குமபங்களுந் பால-தயிர-நெய-கோசலம் கோமயம்
இளநீர்-மாதுளங்கனி ரசம் நாரத்தங்குளி ரசம், வில்வக்கனி ரசம்-மரங்
கனி ரசம் - தாழ்மகரணி ரசம் - பலாசுகுளி ரசம் எனனும் இப்பன்னி
ரண்டையும் விடுதது, ஈசான திசையி லிருக்கின்ற குமபங்களினும்
எண்ணியெனுப ஐடை இடை முமமுனரக வைத்திருக்கின்ற
இருபுது நான்கு குடபங்கள் ஓம வேறுபடுவன வில்லை யாதலால்,
அவைகளுள் முன்னா விட ருக்கின்ற கந்தரோடு நிறுத்திச் சிவ
குமபம் அபைசரிருக்கின்ற ருப்பதத்தை மகமேரு வாகவும், அஃ
கோடு அக்ஷைசுபூதாருக்கின்ற இருபதகூது பதங்களை இளா
விருக சண்டமாசவும், வீதியை வானமாசவும், மறற்ப பதமிசை
களை யெல்லாம் எவையாவத கா அவற்றின் பதங்கள், அவை
காராருடாச சண்டாப ராகவாப கொண்டு, அமமண்டபத்தை
நாவலரதிவாகர திபா ிசது, முன்னா மேநவாகத்தியானிததபத்
தை அமமே நுன்னு றிபுடி பாசவும், அசனருகிலிரண்டுவிசை
யாசச நுட்கிருகின்று பதாசனை அரோருவின் கொடுமுடிகளாக
வும் பாவிதது, சிவா சசரி விசரியேவைரா - காதுகள்-உருத்திரர்
முதலிய எல்லாக்கேவாசனையும் உபமுடிபவைகளைக் கொண்டு
விசைக்கிரமமாகப் பூரிதது, விவதவையும் சுகதியையும் ஏகாதசம்
மிருத்தியஞாம பூரணை வர பூரண திரககளாலருச்சித்து, ஏனை
யோரையெல்லாம் அவ்வவாகட சூரிய மந்திரங்களால் வழிபட்டு,
உணவாதிகளை ஈடுபடி துபதிபாதிக்கைகாட்டி, ஆடல் பாடலாதி
களைக் கிரமமாச ருப்பிததுப பின்னா நவகுண்டங்களமைத்திருக்
கின்ற வீதிக்கெழுது, மதியு நவமபோன்ற குண்டகதையெடுத்து
சுத்தி முதலானவை யனை ர செயது அதில அசகினியைத் தாழ்த்தி,
பலாச்சுமிதை முகலிய உபகாணங்களைக் கொண்டு ஓமஞ்செய்து
கொடங்கினவராய மறறைக்கிழக்காதி திசைகளிலிருக்கின்ற எப்பி
குண்டங்கட்குத் தம்மையொத்த ஆசிரியர்களைக்கூலி அவர்களுக்கி
காசலரி முதலியவைகளைத் தந்து, மந்திராக்கினியையும் மணித்து
செலுத்தினா, அவர்களும் அக்கிழக்காதி குண்டங்களிலுள்ள திசை
வென்று அதி-வன்னி-ஆல்கருங்காலி - அரக-யாபூரம் - கல்வால்
கூவினம் எனறுமவைகளின் சமிததுக்களை முறைபெய்காண்கி ய
திர பூர்வகயாக அக்கினிகளை பெழுப்பி ஓமாதிகளை ஈடாக்கி அவை
கொடுத்தனா.

இப்பால் முதலாகியானவர் வலஞ்சுழித்தெழுகின்ற தியினை புடைய தமது குண்டத்திலிருந்து மூலமந்திரத்தால் நூறும் ஏனைய மந்திரங்களால் பப்பத்துமாகக் கணித்து, அடிக்கடி அவிசொரிந்து முடிவில் அனைத்தையுமெடுத்து ஆகுதிகொடுத்து உருக்குமாங்கதனை நீராக்கி-நீ-அரண்மனையிற் சென்று சிந்த சுத்தியோடும் உறங்குவர யென்று கட்டளையிட்டு டனுப்பி, விடிந்தபின்னர் நித்திய நியமாதிகளை முடித்துப் பூசாமண்டபத்திற் சென்று, இராசகுமாரனை யழைப்பித்து அவனது நற்கனவினைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்து இப்பால் முடிக்கவேண்டிய திசையைக் குறித்து எல்லாக் குண்டங்கட்கும் நூறு நூறு ஆகுதிகள் கொடுத்தசகல வாத்தியங்களையு முழக்குவித்து அவன் செவியில் மந்திர உபதேசஞ்செய்து சுரத்திற் புட்பங்களைத் தந்து, கும்பங்கட்குங் கிரமமாக அருச்சுனை புரிவித்து வலம் வரச் சொல்லி, சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்கித்து, அலங்கார மண்டபத்தி லைழத்துக் கொண்டுசென்று, முன்னுக் கம்பியர்களர லியந் தப்பட்டு இருக்கின்ற பீடங்கட்கும் வேதிகைகட்கும் மிருத்தஞ்சய் மந்திரத்தால் அருச்சுனை புரிந்து, அம்மண் மண்டபத்தினடுவே ஓர் வேதிகையை யிருத்தி அதன்மேற் செந்நெல் முதலான வைகளைப் பரப்பி, அதன்மேல்வெள்ளோறுசிக்கப்பூவி கலை என்னும் இவற்றின் தோல்களை விரித்து அதன்மேல் ஓர்பீடத்தை வைத்து, அதன்மேல் சகத்திர தளத்தோடுங் கூடி விரிந்திருக்கின்ற சொர்ன கமலத்தை யிணைக்கி, அதன்மேல் வத்திரம்விரித்து மற்றொருபீடத்தை அதற்கு வலப்புறத்தி லிருத்தி, அதனை மந்திரபூர்வமாகச் சுத்திசெய்து சில மங்கையர் மகுடம் - ஆரம் - வஸ்திரம் முதலிய அரச வுறுப்புகளைப் படலிகையிலேந்திவர, அவைகளை அப்பீடத்தின்மேல்வைத்து கும்ப சலத்தினுற் புரோஷித்து, எதிரிற் றிரையிட்டு அத்திரைக் கப்பால் மற்றொரு வேதிகையைவைத்து அதன்மீது கனகமுதலிய பொருள் களை நிறைத்து வைத்திருக்கின்ற சுவர்னகும்பங்களையும் சகலதானி யங்களையும் அளவற்ற ஆபரணங்களையும் நிரப்பி அதர்வணம் உருத்திர மென்று சொல்லப்பட்ட நேறு வேறுபுள்ள பலமந்திரங்களை யகற்றி மகாரோகினி குபேரவிருதயம் இரணியவருணம் கூர்மாண் டம் முதலிய மந்திரங்களை முன்னதாகக்கணித்து முடிவில் மூலமா னிய மிருத்தஞ்சய மந்திரத்தையோதி இப்பால் அபிஷேகஞ் செய்ய வெழுந்து, உருக்குமாங்கதனைக் கீழ்த்திசைமுக்கமாகப் பிட்டுத்திருத்திய பவனகைவரத்தியங்கள் சுத்திக்க வேதவேராசைமுழங்க மண்கல ளுத்துத் தனிமய அவர்சாட்டிய கும்பங்களைச் சிலபெடுத்துக் கொ

விமராசனுக்கும் சாருகாசினிக்கும் அளவற்ற மகிழ்ச்சி பொங்க, சகலதேயத்து மன்னர்களுங் களிப்பெய்தி யார்பரிக்க, இவ்விதஆடம்பரங்களோடு சகத்திர தாரைகள் விட்டிருக்கின்ற பொன்வட்டிலைக் காத்திலேந்தி, எண்ணிறந்த தேவர்களையும் முனிவர்களையும் அவ்வவர்கட்குரிய மாதர்களையும் மனதிற்பியானித்து, அவர்களே நேரிவ்வந்து அபிடேகஞ்செய்வதாகப் பாவித்து எல்லாக் கும்பங்களையும் மந்திர பூர்வமாக வெடுத்து மகுடாபிஷேகஞ் செய்தனர்.

தேவர்கள் முதலாயினோர்வந்து அபிஷேகித்ததாகமனதிற்பாவித்தபடியால் திரிமூர்த்திகள்-அச்சுனிவி தேவர்-மருத்துவர்-வசுக்கள் உருத்திரர் முதலிய தேவர்களும் உமாதேவி திருமகள்-சரஸ்வதி-அதிதி-சுவாகாதேவி முதலிய இவர்களோடு கணமுதல் ஆண்டிறுகச் சொல்லப்பட்ட தெய்வ மாதர்களும், தடாகம்-நதி-சமுத்திரம் முதலிய உருவங்களாயிருக்கின்றஸ்திரீகளும், துருவாசன்-புலன்; புகலத்தியன்-சாபாலி-மார்க்கண்டன் - கண்ணுவன் - கவுதமன்-பிரகு - பரத்துவாசன்-கபிலன் முதலாயுள்ள முனிவர்களும், அருந்ததி முதலாயுள்ள இருடியார் பத்தினிகளும் அவ்வாசகுமாரனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்தவராகியிருந்தார்கள். பின்னர் உருக்குமாங்கதன் ஈரம் புலர்த்தி இடையிற்கிழிபடாது இரண்டிரண்டாகி யிருக்கின்ற ஆடையினை யுடுத்தி மகுடமுதலிய கலன்களை யணிந்து சந்தனக்கலவை பூசி, மாலை முதலியவணிகளைத்தரித்து, சிங்காதனத்தின்மீ தாரோகணித்தனன். உடனே சிலர் ஆலவட்டமசைத்தார்கள்; சிலர்தீதங்களினைச் சந்தார்கள்; சிலர்சந்திர வட்டக்குடை பிடித்தார்கள்; சிலர் விருதுகள் பிடித்தார்கள்; சிலர்மங்கல் வாழ்த்துப் பேசினார்கள்; சிலர் கவரிக ளொடுத்தவீசினார்கள்; அர்ச்சமயத்தில் அங்கிருந்தவர்கள் ஜெயேலென்று திரையை நீக்க உருக்குமாங்கதனுவன் தனக்கெதிரிலுள்ள வேதிகையின்மீது பரப்பி யிருக்கின்ற எல்லாப் பொருள்களையும் கன்றோடிருக்கின்ற பசுவினையும் வெள்ளேற்றினையும் இரத முதலிய மங்கல வஸ்துக்களையும் கண்டு தரிசித்தனன். தமர்களாயினோர் பொன்னாழி முதலிய ஆபரணங்களைக் கையுறை தந்தார்கள். பிற தேயத்தரசர்களெல்லாந் திறைத்து வணங்கி நின்றார்கள்.

இப்பால் உருக்குமாங்கதன் ஆசிரியரிடத்தில் விடைபெற்று அவ்விடத்தி னின்றுமெழுந்த ஆதோரணன் கொண்டுவந்த ஆணையின்மீ தாரோகணித்து ஓர் பாக்கவிகை-கவரி-கொடி முதலிய சின்னங்கள் நெருங்கிவர, ஓர்பால் குடமுழா பேரிகைமுதலிய வாத்தியங்கள் அண்டங்களதிர முழங்க, ஓர்பால் இரதகசதுரக பதாதிக

ளாகிய நால்வகைச் சேனகளு மார்ப்பரிக்க, இவ்வித சம்பிரமங் களோடு தேவேந்திரனைப் போல உலாப் போந்துதனது அரண்மனை வாயிலுக்கெதிரில் இறங்கி அங்கமைத்திருக்கின்ற பொற்பலகையின் மீது நின்றனன் உடனே அங்கிருந்த மாதர்கள் அவன் பாதத்திற் பாலேச்சொரிந்து நீராற்கழுவிமெல்லிய ஆடையாற்றுவடைத்து, பூரண கும்பம்-நீராஞ்சனம் - மணிவிளக்கு முளைப்பாலிகை முதலிய மங் கலப் பொருள்களைக் கரத்திலேந்தி நீர்த்தாரை யொழுக்கி, மும் முறை வலம்வந்து பல ரத்தினங்களால் இழைத்திருக்கின்ற பாது கையை எதிரில்வைத்தார்கள், அதனை உருக்குமாங்கதன் பாதத்திற் குடி அரண்மனை புருத்தனன், பின்பு ஆசிரியர் அவனைப் பூசாமண் டபத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்று முடிசிற் செய்யத்தக்க சாந்திகளையுஞ் செய்து எல்லாத்தேவர்களையும் முனிற்றியானித்து எதிரே பயபத்தியோடும் நின்று புட்பாஞ்சலிகொண்டு தூவி மகுடா பிஷேகஞ்செய்ய வந்திருந்த தேவர்கள் முதலிய யாவர்க்கும் விடை கொடுத்தனர். இப்பால் உருக்குமாங்கத னெழுந்து அரண்மனை புருத்து ஓமாதிகளைச்செய்த அவ்வாசிரியரைப் பூசித்து அவரவர்க்கு நிரம்பத்தக்க தட்சிணை கொடுத்து, முனிவர்கள் அந்தணர்வறியோர் முதலியவர்க்கும் பலதானங்களைச் செய்து, ஞாதிபர்-குரவர் - வேற் றரசர் - அமைச்சர் - பாலவர்-நாவலர் - படைவீரர் முதலாயினோர்க் குத்-துகில்-பூண்-தூசகம்-வேழம்-இரதம் முதலானவைகளை மேகங் களுவ்விண்டு நாணத்தக்கதாகப் பொழிந்து, உலகமுழுவதும் திங் கள் மும்மாரிபெய்து தழைக்கும்படியாகத் தனதரசாட்சியை நடா த்தி வந்தனன், பின்னர் வீமராசன் தனது புயச்சமையொழிந்ததெ ன்று மனமகிழ்ந்து சதாகாலமுங் கணேச மூர்த்தியை ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தான்.

உருக்குமாங்கதன் பட்டாபிடேகப்படல முற்றிற்று.

உருக்குமாங்கதன் சாபம் பெற்ற படலம்.

அருக்கன்வேறு மண்ணிருந்தெனவவிரொளியாதனத்திலேந் புருக்குமாங்கதனுலகுயிர்க்குளத்திருளுருவகைமுறைசெய்தங் கிருக்குரானையின்மிருகங்கள்வனத்திடையிண்டிவண்பயிராதி முருக்குகின்றனவெனச்சிலாடுத்தெதிர்முடியுணரிந்துசெய்தார்.

முனிவர்களே! இங்ஙனம் மருடாபிஷேகஞ் செய்துகொண்ட உருக்கு மாங்கத ராசனானவன் தன்தந்தை யுபதேசித்த ஏகாசுர மந்திரத்தை இடைவிடாது செபஞ்செய்து வருந்தோறுங் கணேச மூர்த்தியினுடைய பாத திருவடிகளில் மிக்க பேரன்புடையவனாகிச் சதா காலமும் அவரைப் பூசை செய்து கொண்டு சுத்துருக்களை யெல்லாஞ் செயஞ்செய்து, இலக்ருமி - சரஸ்வதி - பூமிதேவி என்னு மிவர்கள் துளிக்ரும்படியாகத் தன ஹ்ணையைப் பல திருகளினுஞ் செலுத்திப் பழமையாயுள்ள வேதப்பிராமணர்கள் உயர்ந்த ராசர் கள் நீதியையுடைய அநேக நிருபர்கள் சகல கலைகியானங்களினும் வல்லவர்கள் ஆகிய இவர்களெல்லாம் இருமருங்கினுஞ் சூழ்ந்திருக் கப் பூமியை யாளுகின்ற சிற்றரசர்களெல்லார் திறைகொணர்ந்து நிற் க, அதிதிசன் முனிவர்கள் தபேராதனர்கள் பெரியோர்கள் முதலாயி னோர் ஆசீர்வதிக்க, மருதிமா-புரோகிதர்-சேனாதிபர்-தூதர்-சாண ர்முதலான துணைவர்கள் பககங்களில் நெருங்க, குற்றமற்ற சேனைகள் கூட்டங் கூட்டமாய் வளைதடி - வாள் - உடைவாள் முதலிய படை களைக் கொண்டு தலைவாரியி னுலாவ, சிலமகளிர் வெள்ளிய சாமரை கள் வீச, சிலமகளிர் கட்டியவகூற இத்தன்மையாகிய வலங்காரத் தோடு சிறந்த சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து செங்கோல்முறை வழு வாமல் சகல சீவராசிகட்கும் இன்பமுண்டாகத் தக்கதாய் இராச் சிய பரிபாலனஞ்செய்து வருகின்ற காலத்தில், சில ஜனங்கள் அங்வு ருக்குமாங்கத ராசன்சமுகத்திலெழுது பணிந்து ஓ சர்வஜனோபகார! சக்கிரேஸ்வரோ! காட்டு மிருகங்கள் கூட்டமாய் வந்து நாட்டுப் பயிர்களை வீட்டி யழிக்கின்றதென்று முறையிட்டார்கள். அதை யவ்வரசன்கேட்டு மனதிரங்கி வேட்டையாடிவருவோமென் றெழு ந்து, பலபடைக் கூட்டங்களையும் லைஞர்களுய் மழைத்துக்கொ ண்டுசகல பரிசனங்களோடுங் காட்டிற்சென்று சிங்கம் புலி யானை கரடி முதலிய மிருகங்களைக் கொன்று, பின்னர்த் தான் தனியேசெ னது, தனக்கெதிர்ப்பட்டு வருகின்றசெந்நாய் கலைமான் புள்ளிமா ன் முதலியவைகளை அதுஞ்செய்து வருகையில் அதிகதாக்கம் கொ ண்டவனாகி இளைப்புற்று, ஓர் கானகத்துள் றுழைந்து அங்கு கவி மகாமுனிவர் வாசஞ்செய்கின்ற ஆச்சிரமத்தை யடைந்து அங்விடத் தில் அவர் பத்தினியாகிய முகுந்தை யென்பவள் உல்லாசமாய்த் தனியே உலாவல் செய்திருக்கக்கண்டு அவளருகிற் சென்று அங் னையே அடியேன் தாகநீக்குமாறு நீர்தரல் வேண்டுமென்று மிகுந்த வணக்கத்தோடும் பிரார்த்தித்தான். இவ்வாறு பிரார்த்தித்த அர

சீன முகுந்தைகண்டவுடன் அவனபேரழகினுக் காவலுற்று அதிக
விரகதாபங்கொண்டு மிக்க வினப்போடு நீர் தேடிவந்த மெலிலை
புங் கருதாது தன்மனநி லுண்டான விரகத்தினை யவ்வரசனுக்கு
அறிவிப்பவளாகி இதுரை சொல்லுவ தாயினாள்.

சர்வாலங்கார சோபிதஸூகிய மகாராசனே! உன்னைப்போ லழ
கின் மிசுததவாக்ளைத கேவர் கூட்டத்தினும் கண்டதில்லை, உன்திரு
மேனியிற் சகல வட்சணங்களு டிறைந்தி நச ினறமையால் உன்னைக்
கண்ட பாவையாகுளில் யாவா மோகசதாற சோர்வுறர்கள். ஓர
காரிகையானவள மற்றேற மெவவன் புநடனைச்ச நாடு ஆவல் கொள
ளுவளாயின் உடனே யவளோடு கூடமுல்லலது ஆவள் விரக மொ
ழிபுமோ? முன்னா யாவலையும் விரைச சூபாடி ஆலசால் வீரத்ததைத்
தன்னிடத் துண்டாகிய திருப்பாற சடலானது மீட்டு நல்ல வழு
தத்தை யின்று யாவலையும் பிழம்பிதக ளுப்பால் உனது பேரழகி
ளுண்டாடிய விரகத்தியானது என்று தனங்க ளுறையும்படி
உனளேளுக்களைச்சுடிச நயிசதாலலது தாவதிலை யென்று சொல்
லித் தனது துகில் சோரவும், கூந்தல விழவும், முத்தாறங்கக பொ
றியவும், கைவளைகள் நழுவவுமான அலங்காரஸ்தகோடு அவவரச
னுக் கெதிரில் நின்றாள். இவ்வாறு இவ் பூரிபுங்ஊடு மயங்கத்தக்க
மிக்க அழகினைவாயாத அபழுதகதையானவள கானே வலாறகார
மாய்க் கூடவேண்டுமென் றிரகதும், உந்ருமாங்கதராசன் மனங்க
லங்காதவனாகி அம முகுந்தையை நோக்கி தாயே! நீ அநதணர்
குலத்திற் பிறந்து ஓர் அநுநவ நசுக்கு வாழ்சைகப பட்டவன், யா
ளே அரசகுலத்திற் பிறந்து இவ்வலசசனை யாராட்சி செய்திருப்
பவன். அன்றியும் யான விராயகமுந்ததியைக தொழுகின்ற அன்
பனாகும், என்மனது எககாலததும் பரஸதிர்குமனஞ் செய்வதில்லை
பெண்களாயினோர் தங்கடங்க ள கணவரோடு சற்று நேரங் கூடியி
ருக்கினும் அதுவே மேலான பெருஞ்சுககதைக கொடுக்கும். அவ
வாறின்றி அந்ரியபுநடரோடு கூடுவாராயின் அஃது உடனே அரச
சத்தை யிண்டாக்குவதினால் அ ர்கட்கென்ன சுகமுண்டாகும், மே
லும் இம்மையிற் சொல்லுக்கடங்காத துயரங்களைப் பெற்று பறு
மையில் அவ்வற நகரவேதனையி லழநதி வருந்துவார்கள்.

இறந்தபின்பல்லவோ நகவேதனை காணப்போகினளேமெனக்
கருதுவாயின் நீகொண்ட நெறி தப்பிய காரியததால் இப்போதே
எங்கும் அவதூறுக் சொற்க ளுண்டாவதன்றி, உன் சணவனுக்கு
ரிய பெருமித்தத்திற்கும் குறைவுவரு மாதலால் இனி யுன் றணதை

யடக்கி உணக்குண்டாயிருக்கின்ற விரகதாபத்தை யொழித்து விடுவையென்று பரிவாகச் சொல்லினன். அவைகளனைத்தையும் அம்முருந்தைகேட்டு இவ்வரசன் மனமானது எவ்வளவேனுங் கலங்குதலில்லாமற் கல்லுக் கொப்பாக விருப்பதன்றி, உறுதியான சொற்களையும் பேசுகின்றா னென்று மனம் வருந்திச் சரேலென்று அவ்வரசனது முன்கையை நெருங்கிப்பிடித்து அன்புனீ! ஸ்திரீகளாயினோர்க்கு இக் கிரேதா யுகத்திலுந் திரேதா யுகத்திலுந் தாங்களே வலுவிற் சென்று புருடர்களைக் கூடுவதாய் சுதந்தரத்தைப் பிரமதேவனளித்திருக்கின்ற னாதலால் ஓர் கணவனைப் பெற்றிருக்கின்ற மன்கையர் மற்றொரு கணவனையுங் கூடுவெண்டுமென்று உடன் படுவராயின், அவர்கட்கென்ன பாவமிருக்கின்றது. மேற்கூறிய யுகதர்மத்திற்கு விலக்காக நீயே வலுவி லென்னைக்கூட வருமாயின் இவ்வித பழி பாதகங்களை நீனைக்க வேண்டுவதேயன்றிக் கிரமப்படி யானே யுன்னைக்கூட வேண்டுகென் றிச்சையுற்றால் அதனுலுன்கென்ன பழிபாதகங்கள் நேரும். இனிமேலுந் தடைசொல்லி பென்னைக்கூடாமற் போவையாயின், நீறாகும்படி யுன்னை யெரித்து விடுவேன் அல்லது உன்னழகனைத்துங் குலைநது நகரத்தைவிட்டுக் காட்டிற் றிரியும்படிச் சபித்துவிடுவேன். இதனைத் தீர்க்காலோசனை செய்வக்கடவையென்று சொல்லி, அவ்வரசன் மேலேவிழுந்து மார்பைத் தழுவினான். உடனே அவ்வரசன் பயந்து, இம்மாதின் செயல்நன்று நன்றென்று நகைத்துத் தனது புயங்களால் அவனை நிலத்தில் விழவுதறி துன்மார்க்கியே! பெருகி வருகின்ற வெள்ளமும் ஓரனைக்கடங்கி நிற்கும் அக்கினி சர்ப்ப முதலிய தீய செந்துக்களும் ஓர் தடைக் கஞ்சியிருக்கும். அறிவில்லார்க்குண்டான காமமானது அவருளடங்காது. பள்ளங்கண்டு பாய்கின்ற புனலுக் கொப்பாமென்று சான்றோர்கள் சொல்லுவர். அதுபோலவே நீயும் இத் துர்க்கியத்திற்கு அஞ்சாது உடன் பட்டனை. உன்செய்கை இத் தன்மையதென்று முன்னறித்திருப்பேனாயின் யானிங்கொருபோதும் வரத்துணியேன். நீமகா தவசிரேட்டருடைய பத்தினியென்று என் தாகந் தணியுமாறு தண்ணீர் கேட்ட வெனக்கு நாகத்தில் விழத்த வல்ல மகாபாதகமான காரியங்களை நடாத்தினை உன்னை யிப்போதே வெனது வாளுக்கிரை யாக்கிவிடுவேன். ஆனால் இருடி பத்தினியென் றஞ்சி விட்டு விட்டே னென்று சொல்லி அவ்விடத்தை விட்டுத் திரும்பினான். பின்னர் மூஞ்சை யானவன் கோபங் கொண்டு அரசனே! என் கற்புக்குடையும்படி யிங்கு வந்தனை, வந்த நீ எனக்கொரு சீகழங்

உருக்குமாங்கதன் சாயம்பெற்ற படலம். உரு

கொடுத்தாயில்லை யாதலால் உன் சரீரத்திற் குட்டரோக முண்டாகக் கடவதென்று சபிததளள். அதனை யவ்வுருக்குமாங்கத ராசன் கேட்டு இவளிசசித்தது கிடைபாமற் கோபவகொண் டிருக்கிறாள். இவளிட்ட சாபத்திற்குத் தீரவு கேட்கிறாள் சொல்லாள். ஆயினும் நிலைக்கட்ட மனத்தையுடைய அப்பாதகி முகத்தை மீளவும் பார்க்க லாநாதென்று திருமபாமற் பேராளிட்டான உடனே அவளிட்ட சாபத்தினுற் சரீரமெங்கும் வென்குட்ட ரோக முண்டாக அதனை யவ்வரசன் கண்டு மிகுந்த துயரடைந்து சொல்வான்

பெண்ணிருந் கொலையே போலப் பெண்ணிடுஞ் சாயத் தானு மண்ணிடைக் கொடிது போலு மாதவ ளிடுசாபத்தால் வெண்ணிறக் குட்ட மெய்யில விரவிய தரச னோக்கிற் கண்ணிய கருததண் மாழகிக கணைசரை நினைத்துச் சொல்லுவான்.

அறிந்துவின் றொழும்பிற் சற்று மடியனைன் பழைக்கதில்லைச் சிறந்தவன் புடைபார் மாட்டுன் றிருவரு டர்வதில்லை சிறந்தவின் னருளுண்டாயிற் றீதென யடர்வ தில்லை யறிந்திடாப் பிழைமுண் டாயி னதுபொறுத் தருளல் வேண்டும்.

சிட்டரைக் காப்பா யென்றுந் துட்டரைத் தெருப்பாயென்று முட்டறு வேத மெல்லா மொழிவது மெய்யே யானுற் பெட்டலும் முகுத்தை மாழகப் பிரிர்கதந் தரும மாக விட்டவன் சாபத் தாலே யெனக்குரோ யடுப்பதாமே, துயவிஞ் சையரு நாணுஞ் சுடரொளி வகைப்பு நீங்கித் தாயரு மிகழக் குட்டஞ் சார்கதவென் னுடலே யிர்த்தக் காயழற் கட்கதின மாய்ப்ப தல்லது கைக்கொண் டேற் பேரயர சாட்சி செய்யென் புனிதனை யென்று நைநதான்.

விநாயக மூர்த்தியை மனதில் நினைத்து கர்த்தனை! தேவரீர் புண்ணிவிடைகளில் அடியேன் மனதறிந்து யாதொரு குற்றமுஞ் செய்ததில்லையே தேவரீர் பாதபதமங்களை யடைந்த அடியார்களிடத்திற் கணப்போதேனுந் திருவநுள் நீங்குவதுண்டோ? தேவரீர்கிருபையடியேனிடத்திலு உண்டாயி ருக்குமாயின் இவ்வித பொல்லாத தீங்கும் என்னைச் சேரவல்லதோ? அடியே னறியாமற் செய்த வினைகள் யாதாயினுமிந்நால் அவைகளைத் தேவரீர்பொறுத்தருளல் கடமைபுண்டோ? துஷ்டஜன பரிபாலகரென்று வேதங்கவெல்லாம் தேவரீரைத் துதிப்பது மெய்ம்மையல்லவோ? யான் முகுத்தை கொண்ட

மோகத்தை நிராகரித்து வந்தது தருமமாயிருக்க, அப்பாதகியிட்ட கொடுஞ் சாபத்தில் அடியேற்கு இத்தனமைததான வியாதி யுண்டாகலாமா? கேவாகளுந் கண்டு நாணத்தக்க பேரொளி வாய்ந்தனது சரீரமானது பெற்றவளு மிகழ்த்தக்க வெண்குட்ட நோய் கொண்டதே. இனி இவவுடலை இக காட்டிறாறே மாய்த்துவிடுவதல்லது இவவியாதியோடு மெனது நகரத்திற் சென்று எவ்வாறு அரசாக்கி செய்ய வல்லவன்? ஐயோ! அதென்ன கொடுமை பென்று தயரப்பட்டு இளைப்பாகி, அவ்வனத்திறாறே ஓராலமரத்து நீழலி லிருந்தான். இஃ வரசனோடு வேட்டைக்கு வந்த பரிசனங்களில் லாக தங்க ளரசனைத் தேடி எங்குங் காணாதவாகளாகி மதிமயங்கி மீளவு நகரத்திற்போய்ச் சேராசராகள். இப்பால உருக்குமாங்கத ராசனடைந்த வெண்குட்ட நோகத்தைப் பராககச் சகியாதவனைப் போலச் சூரியனானவன் தன் கேரைச் செலுத்தி மேற்றிசைக் கடலில் மறைந்துபோயினான். உடனே அஃ வரசன் நகரத்துள்ளோர் வந்து காண்பாராயின் மிக்க நாணமுற்று வநா துவனென நிரங்கியதுபோல எங்கும் இருட்கூட்டங்கள் பரந்து ரெறிந்தன. இதுகாலும் நமமையெளியோரிடத்தும் வாசஞ் செய்பாதபடி வஞ்சித்துவந்த இவ்வரசனை இன்று நமது பகைதீர வெவ்வோமெனக் கருதினாற் போலப் பசிதாகம் இளைப்பு எனகிற மூன்று துன்பங்களும் அவனை நெருக்கி வருத்தச் செய்தன.

உருக்குமாங்கதன் சாபப்பெற்ற படலம் முற்றிற்று.

நா ர த் த ர்

சாப நிவாரண முரைத்த படலம்.

உண்டி யினறி யுறவகுத லின்றிமுன்
கொண்டி டாததுயா கொண்டிடு மன்னவன்
மண்டு மின்னலை மாறறவந் தானெனத்
தெண்டி ரைக்கடற் செங்கதிர் பூத்ததே
காலே முற்றுங் கடன்முடித் துள்ளமென்
னலை யத்தி னருட்கண் நாதனை
மாலே யன்பின் மதித்து வழிபடும்
வேலை விண்ணிடை நாரதன் மேயினான்.

அருக்கன் வேறகன் வாளியங் குற்றெனப்
பெருக்கெ னச்செல்புக தேளிர் முனிவன்
யுருக்கு மாங்கத னெய்ப்பென கோககி
னுருக்க மோடுமங் கோலிடு வானரோ.

இவ்வாறு உண்டி யில்லாமலும் உறக்க மில்லாமலும் என்னுடி
டையாத துயரக்கண் யடைந்திருக்கின்ற அய்வரசன் துன்பத்தை
இன்று யாம் நீக்கி யிரகஷிப்போ மென்று வந்தவன்போல முன்னர்
மேற்றிசைக் கடலில் வருந்தி மறைந்த குரியனுனவன் மீளவுங் கீழ்த்
திசைக் கடலி லுதயமாகினன். மின்னர் அவ்வுருக்குமாங்கத ராசன்
காலேக்கடனை முடிததுத் தன்விதய சலத்திற் கணேசமூர்த்தியைத்
தியானித்துப் பூசை செய்துகொண் டிருந்தான். அச சமயத்தில்
ஆகாயமார்க்கமாக நாரத முனிவர் செலக்கண்டு துதிக்கின்றான்.

அடிகளே யோல மோல மமராகன் முனிவா வோலம்
வடியிசை யமுதர் தேக்கு மகதியாழ்த் தலைவ லோல
செடிபவன் முதலோர் துன்ப நீருவா யோல மோலம்
படியிசை யடியேன் துன்பும் பாற்றுவா யோல மோலம்.

அருட்பெருங் கடலெ யுன்ற னடக்கல நாயேன் கண்டாய்
மருட்கடல் கடந்தோய் வீமன் மகனடி யேனென் னும
முருக்குமாங் கதனிங் கெய்தி யுன்னருள் வழங்கு கென்னு
கெருக்கொளு மம்மர் நீங்கி விளித்தெதிர் தொழுது நின்றான்.

தெய்வமுனியே! * மகதியாழ்த் தலைவரே! திருமான் முதலாயி
னோர் துன்பத்தை நீக்குகின்றவரே! தேவரீர் திருவடிகட் கடியேன்

* மகதி என்றது பேரியாழ் எனக்கொள்க. அருங்கலம், பெருங்கல
மென்பவுமது. அஃதாவது கோட்டினதளவு பன்னிரு சாணும், வணரளவு
சாணும், பத்தரளவு பன்னிரு சாணும், இப்பெற்றிக்கேற்ற ஆணிகளும், திவ
வும், உந்தியும் பெற்று ஆபிர நரம்பு தொடுத்து நடப்பது. அது? ” ஆயிர
நரம்பிற் றுதியா ழாகு-மேனை யுறுப்ப மொப்பன கொளலே-பத்தர தளவுங்
கோட்டினதளவு-மொத்த வென்ப விருமூன்றிரட்டி-வணர்சாணெளித்தென
வைத்தனர் புலவர்” என்ற நாடகத் தமிழ்நூற் சூத்திரத்தாற்கண்டது, இசை
யிற் பெரியோன் நாரதமுனி யாகலானும், ” தலமுதலாழியிற்றானவர்தருக்
கறப்-புலமகளாளர் புரிநரப் பாயிரம்-வலிபெறத் தொடுத்த வாக்கமை பேரி
யாழ்ச்செலவு முறையெல்லாங் செல்கையிற்றெறிந்து- நாரத கீதங் கேள்வி
துணிதது” எனப் பெருங் கதையென்னும் உதயணகாவியத் துரைத்துளா
ராகலானும், பேரியாழ்முனிவரான்கே பொருந்தியதா மென்க, இது கூடம்
புராண விரூத்தி யுரையிற் கண்டது.

அடைக்கல மடைக்கலம். கிருபா மூர்த்தியே! அடியேன் வீமராசனுடைய புத்திரன். என்பெயர் உருக்குமாங்கதன். சுவாமிகள் இங்ஙன மெழுந்தருளி அடியேன் படுகிற துன்பங்களை நீக்கி யிராசனிக்க வேண்டுமென்று மிக்க வருக்கத்தோடும் பலமுறை துதித்து ஓய்மிடலுந் தமது ஞானநோக்கினுற் சகல மறியவல்ல நாரதமுனிவாராவர் தாம் கருதிச் செய்கின்ற காரியத்தை விடுத்துக் கணக்கின்ற கன்றை நோக்கிக் கதறி வருகின்ற பசுவைப்போல ஞெரேலென்று நிலத்தில் அரசு நெதிரில் வந்தருளினார்.

அவ்வரசு நவரை அஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கி, சுவரே! அடியேன் இக்கானகத்தை நோக்கி வேட்டையாட வந்த விடத்தில் மிக்க தாகமுண்டாயது, அதனால் இளைப்பாகி நீரிருக்குமிடத்தைத் தேடிச் செல்லுகையில் அங்கொ ராச்சிரமத்தில் இருடி பத்தினியாகிய குழந்தை பெண்பவள் எனக் கெதிர்ப்பட, தண்ணீர் தருமாறு கேட்டேன, உடனே அவள் விரகநோய் கொண்டு என்னை வலுவிற்பற்ற யானதற்கினங்காமையால் என்னைச்சபித்து இக் கொடிய நோயையானடையச் செய்தனள் இப்பா லிங்கோயுடன் எனது நகரத்திற்குச் செல்ல மனமில்லாமல் உயுரை விடவும் நினைத்தேன் அரிய தவங்களைச் செய்து அடியேனைப் பெற்ற தாய் தந்தையர் நிமித்தம் எனதுயிரைக் காத்து வைத்திருக்கின்றேன். அடியேன் திஷ்ணோமும் ஆராதித்துவந்த கணேச மூர்த்தியினது கிருபையினால் இத்தருணத்தில் தேவரீரெனது கணனெதிரில் வரப்பெற்றேன். அன்றியும் என்னைத் துன்பப் படுத்துகின்ற இந் நோயைச் சுவாமிகளால் நீக்கிக் கொள்ளத்தக்க பாக்கிபத்தையு மடைந்தேனதலால், இதனை மே வீமராசனுக்கும் புத்திரசக்தான முண்டான தினமாயது. இனி யடியேற்கு ஐவ்வியாதி நீங்கும்படியான மார்க்கத்தை பருளி இரட்சிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும் அவ்வரசனை நாரதமுனிவர் கிருபையோடும் பார்த்து, அன்பனே! உனது குடைமூலிற்றக்கிபிருக்கின்ற வீதர்ப்பதேயத்தில் யான வரும்போது நகதர்ப்பமென்னு நகரத்தில் ஓர்ப்புதத்தைக்கண்டேன், அஃது யாதெனில் அந்நகரத்தில் விநாயகமூர்த்தி ஆலயமொன்றிருக்கின்றது. அவ்வாலயத்தெதிரில் கணேசகுண்டமென்றும் ஒரு தீர்த்தம் விளங்கும், அதன்மகிமையைத் தெய்வலோகத்தாரும் அறிகதிருக்கின்றனர், அன்றியும் ஒரு சூத்திரன் குஷ்ட நோயினுற் துன்புறுத் தீர்த்தயாத்திரை யாகச் செல்லுகையில் அத்தடாகத்தை யடைந்து ஸ்நானஞ் செய்தெழுந்தான் உடனே அவனுடைய குஷ்ட நோய் நீங்கியதன்றிச் சுகல

வினைகளும் வீங்கப்பெற்று விராயக மூர்த்தியினுடைய சாரூபத்தை உடைந்து அவரருளாற் றேவகணங்கள் கொண்டுவந்த விமானத்தி லேறிக் கணேசலோகத்திற் போய்ச் சோந்தான் ஆதலால் நீயு மவ் விடத்திற்சென்று அக்கணேச குண்டத்தில் ஸ்ரானஞ்செய்து அவ் கெழுந்தருளி யிருக்கின்ற விராயக மூர்த்தியைப் பூசித்துத் தான தருமங்களை இயற்றுவை யாயின் இக் குண்டவியாதி யுன்னைவிட் டொழிந்து போகும். இவ்வியாதி அவ் விராயகமூர்த்தியாற் றிரவேண் டேவ தல்லது இப் பிரபஞ்சத்துள்ள ஓடதிக ளெல்லாம் புகித்தா லும், யானை-குதிரை தேர் முதலிய பல தானங்களைச் செய்தாலுந் தீராவதில்லை பென்றனர்.

நாரதர் சாபநிவாரண முறைத்த படல முற்றிற்று.

இந்திரன் சாபம் பெற்ற படலம்

மாடக முறுக்கிபிசை பாடுமுனி நீடுபிணி மாற்று முறைமை நாடியுரை செய்தலு மகிழ்ந்துகழன் மன்னவ னயா து பணியாக் கூடிநல்லன்பினிது கூறுவ ன்ருதவ கதம்ப நகரிற் பிழைவிருந்தபொரு மாணியெவர் பூசனைகள் பேணினர்களோ. வீறுமழை வெய்யசுடர் வீசுவளி யென்றிவை தமக்குகவுகை மாறுமுன தோபுலியின் மன்னுயிர்க ளுய்யவரு மாதவரினக் கேறிகை மாறுமடி யேன்புரிவ தென்னுள திரங்கியருள்க சிறியரு ளேலென விராதிட மகிழ்த்துமுனி செப்ப லுறுவான்.

இவ்வாறு நாரதமுனிவர் சொல்லியவற்றை யெல்லாம் உருக்கு மாங்கதராசன் செவிசுனிரக்கேட்டு, ஆனந்தங் கொண்டு மீளவும் பணிந்தெழுந்து சுவாமி! பெய்கின்ற மழைக்கும், காய்கின்ற சுடர் க்கும், விசுகின்ற காற்றுக்கும், கைம்மாறு செய்ய வல்லவர்கள் யாவ ரிருக்கின்றார்கள், அதுபோல இப்பிரபஞ்சத்துள்ள உயிர்களை யெல் லாம் பிழைக்கும்படி யெழுந்தருளிய தேவரிக்கு யான் செய்யத் தக்க கைம்மாறென்ன விருக்கின்றது.

என்று கூறிப் பிணனருங் கூறுவான்; முனிவரே! கதம்பவனத் திவெழுந்தருளி யிருக்கின்ற விராயக மூர்த்தியை யாவர் பிரதிட்டை கொடுத்த பூசித்தவர்கள். அந்த விவரத்தையும் அடியேன்மீது கிரு

பைபிரிந்து கோபஞ் செய்யாமற் நிருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று நிரத்தலும் நாரத முனிவர் மனதிரங்கி இதனைச் சொல்லுவார் ராயினர்,

அரசனே! முன் னொரு காலத்தில் இரத்திரணுவன் தேவர்களுள்ளார் தொழும்படியாக இரத்தின் சிவகாதனத்திலிருந்து அரசுசெய்து வருகின்ற சமயத்தில் நாமங்குசு சென்றோமும், நமமை யவ்விந்திரன் எதிரொண்டு பணிந்து ஓரசனத்தி லிருத்திப் பற்பல உபசாரங்களைச் செய்து சுவாமீ! தேவரீர் சகல புயனங்கடரின்னுஞ் சஞ்சரிக்கின்றமையால் யாதாமினும் ஓரசிசய முண்டாயின் அதனைக் கருபைசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்டான்.

அதற்கு யாம் சொன்னதாவது, இந்திரனே! யாம் பூவுலகத்திற்குப் போயிருக்கேன. அங்குக் கௌதமமுனிவர் பத்தினியாகிய அக்ஷிகையைக் கண்டேன, அவளழகினுக் கொப்பாக இவ்வுலகத்தில் யாவரையும் காணேன, இலக்குமி, இரத்திராணி, இரதி, அனருசைய, திதி, திலோரத்தமை, அதிதி-என்கின்ற இம் மாதகளுடைய அழகும அவ ளழகுக்கு எதிரிறக மாட்டாது, திரிபுர சங்கரா மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானுடைய கிவலிப சாணர விதங்கையே இடைவிடாது தியானிசுகின்ற எனமனமும் அவளைக் கண்டவுடன் விரும்பப் கொள்ளுமாயின, இப் பிரபஞ்சத்தில் அவளைக் கண்டு விரும்பாதவர்கள் ஒருவந் யிருக்க மாட்டாக ளென்று சொல்லி அவ்விடத்தினினதும் நீங்கினேம் பின்னா அங் விந்திரனுக்கு' அக்ஷிகையின்மீது விரகமுண்டாகி அழலிறபட்ட மெழுகுபோல மனமுருகி, உடனே அவள கணவராகிய கௌதம முனிவர் வடிவங் கொண்டு அவர் ஆதிகாலையில் ஸகானஞ்செய்யச் செல்கின்ற சமயம் பார்த்து அக்ஷிகை யிடகதிறகுவந்து என் பிராணநாயகியே! விரைவிற் கலவியெய்ய அமளியிடக் கடவையென்று சொன்னா, அதையவ் வகலிகைகேட்டுச் சுவாமீ! எக்காலத்தாக தவறாத வொழுக்கத்தினை யுடைய மகா தவசிரேட்டாக்கி தேவரீர் இத்தினம் இவ்வகைத்தான அற்பகாரியத்திற்கு உடன்பட்ட தென்னகாரணம்? ஸகானஞ்செய்து நித்திய நியமங்களை முடித்து முறைமைப்படி சிவபூசைசெய்யுங்காலத்தில் மிக்க பழுதான காமப்பொருளை யிச்சிப்பதுந் தக்கதானோ? அப்படித் தகாதகாரியத்தைத் தக்கதாக இத்தினம் தேவரீர் கொண்டு இவ்விடம் வந்தது எத்தக் காரணத்தால் அதை அடியாட்கு விளம்பியருள வேண்டுமென்னலும், முனிவர் அடிவங் கொண்டுவந்த தேவேந்திரன் சொல்லுவான், எனதன்பிற

சூரிய வனிதாரத்தினமே! யான்காலையில் நீராட்ச்செல்லுகையில் அந்
சோர்மாது வஸ்திரமில்லாமல் ஸ்கானஞ்செய்து கொண்டிருந்தனன்
யானவளழகைக் கண்டவுடனே எனது மனம் பேதித்தது, உடனே
மிசுத்த விரகதாபம்கொண்டு செய்யவேண்டிய நியமங்களில் மன
தைச் செலுத்தச் சத்தியில்லாமல் வந்தவிட்டேன், இனி எனது
உயிர் வாழ்வதும் அரிதாக இருக்கின்றது, வினாவில் என்னுடன்
கலனிசெய்து சுகந்தருவாயாக, இதைத் தடுத்திடுவையாடின் உனது
உயிரழியுமாறு சபித்துவிடுவே னென்றானா, இவையனைத்தையு மக
லிகைகேட்டு மாறுவடிவங்கொண்டு வந்திருக்கின்ற மகாபாதகனைத்
தன் கணவனென்றே கிளேத்து, அக்கிரியாட்சிபாதத் தங்கள் கரத்
தைப்பற்றிய காசலன்கருத் தெவவாடேற அவ்வாறே நடந்துகொள்
வது பெண்களுக்கூரிய கடமையாறனால் அத தருமத்தின்படி யவ
ளிசைந்து அமளிபைச் சமீபிசுதனா.

இப்பால் இரதின் மனமகிழ்ந்து பெண்ணரசியே! உனதுக
டைக்கண் பார்வையால் என்னுயிர் பிழைக்க நுகசப பெற்றேனென்
றுகுலாவி அருகிற்சென்று சொந்தகாரனாய்து நவரத்தினங்கள்
பதித்திருக்கின்ற சப்பிரகூட மனத்தினமீதேறிப் பூங்கொத்தினோ
யொத்த அம்மெல்லியலைக் கனது சரக்காற்பற்றிச் சமீபத்திலிருக்
கவைத்து, அவள் முகாரசிந்தததிற் புன்னகை யரும்பவும், மேக
லாபாணங்கள் பிரகாசிக்கவும், பவளத் துண்டத்தை யொத்த கனி
வாயிதழ் துடிக்கவும், தேயல் நிரப்பிய தனங்கள் வளர்த்தோங்கி
விமமவும், மேலணிந்திருக்கின்ற கசகானது நெகிழ்த்து கிழியவும்,
இடைதுவண்டு வருந்தவுமாகப் பலவித சரரசல்லாபங்களைச் செய்
து தனது கரங்களால் இரண்டுபடியாகவங்கனையும்வருடி, ஆடையை
நெகிழ்த்தெறிந்து, பொலிவுற் றிருக்கின்ற நிதம்பததைத் தடவிப்
பூமாலேக ளணிந்திருக்கின்ற கூங்கலானது அவிழ்ந்து சேரும்படி
யாக லதாவேஷ்டிதம் - விருக்ஷாதிருடம் - திலதண்டுலம் ஸ்நேஹிரம் -
ஊப்பிரகூடம் சகலோபசிலேஷ்ய - ஆதனம் லலாடிகம் என்கின்ற
* எண்வகை யாலின்கனங்களை நடாத்தி துதலை நீனி, முகத்தின் முத்
தமிட்டு, உச்சி-கொங்கைகளின் நடு - சகனம்-முதுகு-கனனம்-பிடர்
நெற்றி-தொடை-என்னும் இவ்வெட்டிடத்திலும் - சங்கோசம் - பக்

* இவை முறையே கொடிபோலச் சுற்றித் தழுவுதல், மரத்தைப்போ
லேறித் தழுவுதல், என்றும் அரிசியும்போலக் கலந்து தழுவுதல், பாலுநீரும்
போல ஒன்றுபடத் தழுவுதல், தொடையால் நெருக்கித் தழுவுதல், குறிசன்
சேரத் தழுவுதல் எனக் கொள்க.

கத்தம் பிரசுரிதகம்-முஷ்டி-கீலம்-கத்திரிகை - சந்தங்கிசம் - வித்தை
என்கின்ற + என்வகைத தாடனங்களையுஞ்செய்து, கண்-கபோலம்-
கொங்கை-நெற்றி - கைமூலம் - நிகம்பம்-வாயிதழ-உந்தி என்கின்ற
எட்டிடத்தினுஞ் சுமபனமிபற்றி, அர்த்தசந்திரன் - மண்டலம் புலி
நகம் மயூரபதம்-முயலடி-உறபலன் என்கின்ற அறுவகை * நகக்கு
றிகளையுமிட்டு முஷ்கம்-அறுசுருகம் - பிரவாளமணி - பிந்துமணி -
பிந்துமலை-கோலசானிதம் என்கின்ற அறுவகைத் தந்தக் + குறிக
ளையமைத்து பெருவிரல்-புறந்தாள்-பாடு முழந்தாள்-அல்குல்-நாபி -
மார்பு-மூலை-கைமூலம்-கமுகை-கபோலம் - வாய்-கண்-வறநற்-உசுள்
யென்னும் பதினாதிடங்களிலும்-அமுதநிலை-யாராய்து தேக பரம்,
சனாகிச் கிரீடசுரு முன ரிலையில் அவவகைகையுஞ் சரீரபுளகங்கித
முற்றவளாய், அவ விரண்டு தோள்களினூட தனது கொங்கை
ளழுத்தத் தழுவி மனமுருகி இப்பவமுதத்தினைத் தருவதுபோல
அடிக்கடி தனது கொங்கைக்களியயொத்த செவ்விதழறலைத் தந்
துசங்கவளையல்கள் நெறியவும், பாதசாலங்கள் கலீர் கலீரென்று
சத்திக்கவும், கண்கள சிப்பேறவும், அதரம் வெளுப்புறவும், நெற்
றியில் வியாவையரும்பவும், கண்டசதில் மயில் - புற - அன்னம் -
காடை-வண்டு-குயில்-கோழி - செம்போதது என்கின்ற எண்ணிதப்
புட்ருல்களையுங் காட்டி, சுறபகதருவைப் பின்னிக்கொண் டிருக்

+ இவை முறையே கைவிரல்குவித்தது தட்டல், குட்டுதல், அகக்கை
யாற் றட்டல், பையககுத்த தல், தாச்சனியாலுன்றல், தாச்சனியாலும் மத்
திமையாலும் நெருக்கல், மேறபடி விரல்களைமடக்கிப் பற்றுருறடுபோலப்
பிடித்தல், தாச்சனியாற் றுருவுதல் எனக்கொள்க.

* இவைமுறையே கழுததுவிடத்துங் கொங்கையினிடத்தும் லுளைவா
கப் பதித்தல், கடித்ததலில் எதிகக்கெதிராகச் சோத்துப் பதித்தல், மேற்
கூறிய மூன்றிடத்தும் துணிவிளவாகப் பதித்தல், கொங்கையி னடிப்புறத்
திலொன்றும் மேற்புறத்தில் மற்றைய நாலுமாக ரேகைகள் பொருந்தப்
பதித்தல், கொங்கையின் முகட்டிடத்தது ஐந்தும் வினங்கும்படி பதித்தல்,
கொங்கையின்மீதும் அல்குலினும் பின்புறத்தினும் மூங்கிலிலையுயர்ப்போலப்
பதித்தல் எனக்கொள்க.

+ இவைமுறையே அதரத்திற் சிவப்புறப்பதித்தல், கபோலத்தி னிடத்
தும் அதரத்தினிடத்தும் வடுப்புடாமற் பதித்தல், கபோலத்தி னிடத்துப்
பல்லு மிதழும் பொருந்தப்பதித்தல், அதரத்திற் பல்லைக்கும்படியுதித்தல்,
கைம்மூலம்-நெற்றி - மார்பு-கொடை இவ்விடங்களில் அழுத்தும்படி பதித்
தல், தனங்களின்மேல் மண்மதன் வெற்றியை யெழுதி வைத்ததுபோல
சூழங்காகப் பதித்தல் எனக்கொள்க.

கின்ற காமவல்லிக்கொடிபோல அவ்விந்திரனைச் சரீரத்தோடு சரீர
மாகவணைத்துக் காமரீ ருற்றெடுக்கத் தக்கதாகப் பலசாதகலைகளை
நடாத்திவந்தனர்

உடனே இந்திரன் பேரானந்தககனிப்பின்மூழ்கி உத்தானியம்
திரியக்கு ஆசுகதம் ஸதிதம் ஆனதுதம என்கின்ற *ஐவகைக்கரண
ங்களோடு கந்துகநிலை பன்னகநிலை குந்தூநிலை வெருகுநிலை-வியாக்
கிரநிலை † முதலிய பலல்களையும் பற்றையகலவித தொழில்களே
யும் ‡ புரிந்து சிந்தையோடு சிந்தையுடன ஆகத்தோடு ஆகமும், ஆவி
யோடு ஆவியும் ஒன்றுபடக்கலந்து எக்காலதது மறியாத பெரும்,
போக வாரிதியின்மூழ்கித் தனது எண்ணத்தின்படி நிறைவேற்றின
வனாய், அளவளாவிய மனககனிப்பிற்றோடும் அவ் வகலிகையைப்
பார்த்து,

கடலிற பிறவாச சுவையமிழ்ந்த கரும்பிற பிறவாச் கொழும்பாகே
மடன்மென் மலரிற் பிறவாத வாசங் சமமுஞ் செநதேனே
யுடல மிரண்டே யலதெனாத முனசகு முயிரொன் றேயன்றே
யடர்மெய்த் தவத்தா லுணைபபெற்றேற காவதனிபென் னெனப்புழந்தான்.

கடலிற் றேன்றாதுள்ள அமிர்தமே! கரும்பிற பிறவா துதித்த
சர்க்கரையே! புட்பததிற் பிறவாதெழுந் செநதேனே! உனக்கும்
எனக்கும் உடல மொன்றான கன்றி உயிந் மொன்றாப்பிட்டது மகா
தபோபலங்களால் உன்னைக் கிடைக்கப்பெற்ற வெனக்கு இனிமேற்
பெறத்தக்கதென்ன விருக்கின்ற தென்று புகழ்தலும், அவ்விந்திர
னோடு முறுவலரும்பவும் விழிகள் முகுளிப்பபுந் தேகபரவசங்கொ
ண்டு பற்பல லீலாவிநோதங்களை நடாத்திப் விளைப்போடு சப்பிர
கூடமஞ்சத்திற் சிறிது தலைசாயந்திருந்த அகலிகையானவள் அவ்
வசனங்களைக்கேட்டு மின்னற்கொடிபோல துடங்கி இடைதளர்ந்து
மெல்லெனவெழுந்து, துகிலையுதித்து மஞ்சத்தினின்று மிறங்கி மிக
வுமச்சங்கொண்டு இவனது வடிவமாத்திரம் தம்முனிவரைப்போ

* இவைமுறையே மல்லாத்தல், குறுக்கு அல்லது ஒருக்கணித்தல், உட்
காரவைத்தல், நிற்றல், குனிதல் எனக்கொள்க

† இவைமுறையே குதிரை-பாம்பு-கோழி-பூனை-புலி-எனப்படும், இவற்
றைச் சித்திரகரணமென்றும் கூறவர் ‡ கலவிததொழில்களை 'ஆலிங்கன
மைத்தும் மிதழ்ப்பானம் பதினொன்றும் மயிர்தம் பதினொன்றும் முகிரொழுதுக்
குறியெட்டுங்கோலம்புனைதந்தக் குறியெட்டுக் குரலெட்டுக் குவிதாடன மிரு
காண்டொடு கூடுக்கலவிக்சே' என்னுஞ்செய்யுளா லறிக.

விரும்பவதன்றி, இவன் சரீரத்துண்டான வாசனையும், இவன்செய்த கலவித் தொழில்களும் இவன்பேசுகின்ற வார்த்தைகளும் வேறுபட்டிருக்கின்ற வாதலால், இவன் நம்மோடு கலவிசெய்யும்பொருட்டுக் கள்ளவேடங்கொண்டுவந்த தேவேந்திரனென்று நிச்சயித்துப் புருவத்தைநெரித்துக் கோபித்து எனது முனிபுங்கவரைப்போல மாறுவேடங்கொண்டுவந்த நீயார் உண்மையைப் பேசாவிடற் சபித்து விடுவேனென்று சொன்னான். அதனைத் தேவேந்திரன்கேட்டு, நாயின்னவனென்று அறிவிப்போமாயின் இவன் மிகவுஞ் சந்தோஷங்கொண்டு நமக் கிச்சையுண்டாகுங்காலத் தெல்லார் தடையின்றிக் கூடுவனெனக்கருதிப் பின்னர் நேர்ந்திடுந் துன்பத்தையெண்ணுமல் மிக்க அன்போடு தனது நிசவடிவைக்கொண்டு அவ ளெதிராக நின்ற பெண்ணரசியை¹ யான் உம்பருலகத்திற் கதிபதியாகிய தேவேந்திரன், யான் உனதழகின் வளமைகளைக்கேட்டு அத்தெய்வலோகவரசினையும் இந்திராணி போகத்திணையும் வெறுத்து, இலக்குமி சரசுவதி முதலாயினோர் வனப்பினையு மதியாமல் உன்னையே யிச்சித்து வந்தேன். எனதெண்ணத்தின்படியே நீயுயிசைந்தனை யாதலால், இத்தினம் நாயிருவரும் புணர்ந்து போகசாகரத்தின் மூழ்கினோம். நம்முயிருமுடலும் இரண்டறக் கலந்துவிட்டன. இனிமேலென்னை வேறாக நினைப்பையேற் குற்றமாகும் இத்தினத்தில் * பஞ்சபுட்ப பாணங்களை யென்மீது பிரயோகித்த மனமதனுனவன் இன்னும்பிரயோகிக்கின்ற போதெல்லாம் உனது சிருபாநோக்கம் பாவித்தருளி என்னைமுற்றினும் பாதுகாக்கவேண்டுமென்று இரந்தான். ¹

இவையனைத்தையும் அகலிகைகேட்டுக் கோபங்கொண்டு எனதுபிராணநாயகரைப்போல வஞ்சவடிவங்கொண்டு இந்தப்பாவி சந்திரனுக்குற்ற களங்கத்தினைப்போல என்மாபுக்கு எக்காலமும் மாறாக்களங்கத்தையுண்டாக்கி, எனது கற்பையு மழித்து, என்கணவருடைய உள்ளத்தையுங் கொதிக்கச்செய்து, என்னைப் பலவிதத்தினுங்கெடுத்தானே, இதற் கென்னசெய்வேனென்றுசொல்லிப் பயந்து பரிதாபித்திருக்கின்றசமயத்தில் சூரியோதயத்திற்கு முன்னதாகவெழுந்து ஸ்நானஞ்செய்யப்போயிருந்த கௌதமமுனிவரானவர் சகல நியமாதிகளையு முடித்துக் கொண்டு மீளவுந் தமதாச்சிரமத்

* 'நினைக்கு மாலிந்த நீன்பசுனை மாம்பூ-வினைத்துணவு நீக்கு மசொரு-னனத்திலுறு, முல்லைக் கிடைகாட்டு மாதே முழுநீலம்-கொல்லு மதனம்பின்றுணம்' என்ற செய்யுள் னறிக.

தில்வந்து தலைவாய்தலி னின்றும் மனைவியைக்கூவித் தண்ணீர்கொண்
டுவரும்படியாகக் கட்டினையிட்டனர் உடனே அகலிகையான
வன் நடுநடுங்கிப் பழையவொடுக்கங்க ளில்லாமலுஞ் சுகிரமில்லா
மலுந் தண்ணீர்கொண்டுவந்துகொடுத்தலும் கௌதமமுனிவர் அவ
ளிருக்கும் அசுத்தகோலங்களைப்பார்த்துப் பெண்ணே! உன்வதனம்
வேறுபட்டிருக்கின்ற காரணமென்ன! இத்தினத்தில் வழக்கம்போல
ஆதனமிடவில்லை வினாவிற் சலங்கொண் டவரவில்லை இனியவசன
ங்களைப்பேசவில்லை உன்சரீரஞ் சூசியிலை நீ முன்னிருந்த மாதாக
வுந்தோற்றமில்லை ஆதலால்; நடந்த விசேடங்களை உண்மையாகச்
சொல்லக்கடவையென்றார் அதற் கவ்வகலிகை உள்ளங்கலங்கிட
லம்நடுங்கித் தன்காதலரைப் பஞ்சாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, நா
ணங்கொண்டு தலைகுனித்து முகங்கோட்டி, நிலங்கீறி, மதிமயங்கி,
உலாகுமுறி, சுவாமி! தேவேந்திரன் தேவரீருடைய வடிவங்கொண்டு
வந்து மாறுபாடுபேசி என்னைக் கலவிசெய்ய வழைத்தலும் அடியே
ன் தேவரீர் என்றுநினைத்துக் கலந்துவிட்டே னென்றனர்

இப்பாற் கௌதமமுனிவர் வந்ததுமுதல் நடந்த காரியங்கள
னைத்தையும் மறைவிலிருந்துகேட்ட தேவேந்திரனாவன் மனங்க
லங்கி முட்டையிற் கட்டுண்டிருக்கின்ற கருவைப்போலப் போக்கி
டங்காணாமல் ஐயோ? கடலின்மூழ்கினாலும் மலையிலொளித்தாலுங்
காமத்தீயானது உடலைப் பற்றியிருக்கின்ற உயிரை அங்கும்வந்து
சுடுவதுபோல நாமெங்கோடி யொளித்தாலும் இந்த முனிபுங்கவ
ருடையகோபம் நீராக்கிவிடுமே. ஆ? ஆ? என்னகாரியத்தினைச்செய்
தோம் இனி என்னபழி சம்பவிக்கின்றதோ வென்று பயந்து, ஈன
வுடலங்கொண்ட பூனைவடிவங்கொண்டு வெளியிற் செல்லைப் புறப்
ட்டலும், மதிமயங்கிச் செல்கின்ற அப்பூனைபைக் கௌதமமுனிவர்
கண்டு இவ்வுருவங்கொண்டவன் தேவேந்திரனேயென்று நிச்சயித்
து, இற்புலியே? நீயார் போகாதேயென்று தடுத்தனர், உடனேதே
வேந்திரன் தனது நீசவுருவத்தைக்காட்டி மேலான தன்பராக்கிரம
மெல்லாம் இழந்துகொண்டான் அவ்வாறுநிற்பவனைக் கௌதமமுனிவர்
கண்டு, அடாதூர்த்தனை! உன்னை இப்போதே நீராக்கிவிடுவேன், நீ
தேவர்கட்கெல்லாம் அரசனாகையாலே அத்தேவர்முகத்தைப்பார்த்
து உன்னைவிட்டுவிட்டேன்; ஆயினும் ஒருபெண்குறியை இச்சித்து
வந்தவுணக்கு உடல்முழுவதும் பெண்குறியாகக்கடவதென்றுசபித்
தனர். உடனே அழிந்தகனியிற்பட்ட கடுங்காறைப்போலக் கௌத
மமுனிவரிட சாபமானது தேவேந்திரனைநெருங்கலும், செத்தச

வத்திற் கொப்பானவனுக்கி கீழேவிழுந்து தனக்குநேரிட்ட ஆபத்
தைநினைக்குந்தோறு மனந் துவண்டு தாங்கற்கரிய துயரத்தைய
டைந்து, ஐயையோ! இதுவரையிற் கற்றகல்வியும், அரசுக்குலங்க
ளைச் சயித்தடைந்தசெல்வமுந், தேவலோகத்தை யார்கின்ற அரசு
சாட்சியும், மற்றுமுண்டான சகல சம்பத்துக்களுங் காமமென்னுங்
கடுந்தீயிற்பட்டு எரிந்துவிட்டனபோ லாயினவேயென்று மனம்வரு
ந்தி, உடலுருகிக் கதறிக்கதறி ஓவென்றழுது, தெய்வமே! பெண்க
ளாயினோர் தங்கட்கிருக்கின்ற ஒரு குறியை மறைக்கு நிமித்தம் மிக
வுநீட்சியுள்ள ஆடையினை யுடுத்திருக்கும் ஓர்காலத்து ஆடவர்கூட்
டத்துள் வருவதற் கிவச்சையுருவார்களே; அத்தன்மைத்தான பெ
ண்குறிகள் என்னுடல்முழுவதும் அளவற்றனவாக நிறைந்துவிட்ட
னவே; அவற்றையெல்லாம் எவ்வாறுமறைத்து ஒருவரெதிரில் உலா
வப்போகின்றேனென்றுகலங்கி அவ்விடத்தினின்று நீங்கி ஓர்மடுவிற்பு
குந்து அதிலிருக்கின்ற தாமரைநீளத்தி லொளித்துக் கொண்டனன்

அளவில் பாதகத தாலொரு பெண்ணுரு வாமே
லளவில் பெண்ணுரு வாவதற் காக்குபா தகமே
யளவில் காதலிற் பிறன்மனை யணினல நுகர்த
லளவில் யோனிமெப் யமரர்கோ னத்தெயி னம்மா.

உருக்குமாங்கதராசனே? இதேதேவந்திரன் செய்த குற்றத்தாற்
றன்சீரமுழுவதும் அளவற்றயோனிகளை யடைந்திருப்பதைப்பார்
க்கின், இப்பூவுலகத்தில் அனந்த பாதகங்களைச்செய்து ஒருபெண்
சன்னமெடுப்ப தென்றும், அளவற்ற பெண்சன்ன மெடுப்பது ஒரு
பிறன்மனையை யிச்சித்த பாதகத்தாலென்றும் பெரியோர்கள்சொல்
லுவார்கள் அஃதுண்மையாகவே நம்பத்தக்கதா யிருக்கின்றது. எ
ழில்வாய்ந்த இந்திராணிமுதலிய தேவஸ்திரீகள் அனந்தம் பெயர்
கள் இருக்கவும், இவ்வோர் இருடிபத்தினியா லல்லவா அவ்விந்தி
ரன் தன்மாட்சிமையனைத்து மழியப்பெற்று, ஒளித்துக்கொள்ளநே
ர்ந்தது, பெற்றதைச் சிறிதாகவெறுத்துப் பெறுததைப் பெரிதாக
வெண்ணி விரும்புகின்ற ஆணவத்தின்வலியை யாவர்சொல்ல வல்
லவர்கள்.

இன்ப மாதாரர் போகமென் றியம்புவ ரறியார்
துன்ப மாக்குமோ வின்பமுஞ் சுரப்பிரா னொருமா

அகலிகை சாபநிவாரணமுரைத்த படலம் உசுதி

தன்மி னுலழி யாதுய ருமுந்தனன் கணேசன்
றன்ப தாம்புய மலதுவே நிற்பெனத் தருமோ.

மங்கையரைக் கூடுவதா லுண்டாகிய போகத்தையஞ்சிலஅறி
வினர்கள் இன்பமெனச் சொல்லுகின்றார்கள். அஃதிற்பமேயாயின்
தேவர்கட்கெல்லாந் தலைமைபெற்ற இந்திரனுக்கும் ஒருபெண்ணிச்
சையால் இத்தன்மைத்தான துன்பத்தினைக் கொடுக்குமோ! கணே
சமுத்தியினுடைய சரணாவிந்தங்களைத் தியானிக்கின்ற இன்பமே
யிற்பமல்லது வேறென்றையு மிற்பமெனக் கருதப்படுவதோ என்
றுசொல்லி முடித்தனர்.

இந்திரன் சாபம் பெற்ற படல முற்றிற்று

அ க லி கை

சாப நிவாரண முரைத்த படலம்.

கங்கையும்பிறையுங் கடுக்கையும்புனைந்த கண்ணுத லண்ணலாரீன்ற
வைங்கரக் களிற்றி னடியிணைபரவி யவனருள் பெறீஇயிராமன்
பங்கமீ றவைத்துக் கவுதமன் சூளிற் பாறையிற் கிடந்திடு மகல்யை
துங்கநல்லடிவமடைத்த தங்கவனாற்சொற்றிடுமுறைப்படி கிளப்பாம்.

மனத்தை ஒருமைப்படுத்தி, இருவினை கடிந்து, முப்போது
நான்கு யதார்த்த புருடார்த்தங்களுள் மேலாய வீட்டின்பத்தை
அடைவான் ஐங்கரக் கடவுளது அடிமலர்பரவு மந்தணர்களே!
கௌதமர் கூறியபடி யாமுங் கூறுகின்றோம் கௌதமர் அகலிகை
யைப் பார்த்து மாதே! நீ கலவித்தொழில் முதலியவற்றால் நாமல்
லவென்று தெரிந்தும் மதிமயக்கத்தாலிணைந்து கூடினமையால் கரு
ங்கல்லாகக் கிடக்கக்கடவாய் என்று சபிக்க, அவள்கேட்டு வருந்தி
யதையவர் வரையறுத்துக் கூறுவார். சங்கணிந்தகையும், சரம்போ
ன்ற விழியும், குதலைமொழியும், கோங்கமுகைபோன்ற கொங்கை
களையுமுடைய அகலிகை யானவள் குறை இரகது வேண்ட, கௌ
தம முனிவர்கூறுகின்றார். பாவாய்! சாபநிவாரணம் கூறுகின்றோம்.
மாதேவி பாகராகிய சிவபெருமா னெழுந்தருளி யிருக்கின்ற திருக்
கைலாய மலையின்கண் விளரி யிராகத்தைப் பாடி யருள்பெறும்
இலங்கை மன்னனாகிய இராவணன் செய்கின்ற துன்பத்தைச்சகிக்
காத இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் ஒருங்குகூடித் திருமா

லிடஞ் சென்று தங்குறைகளை முறையிடுவர். அப்போது திருமால் அவர்களைநோக்கி இந்திராதி தேவர்களே! எம்முடைய வடிவத்தில் நான்குகூறுகத் தசரதச் சக்கிரவர்த்தியின் புத்திரராய்ப் பூமியின் கணவதரிப்போம்; நீவிர் வனங்களினும் மலைகளினும் வசிக்கின்ற குரங்குகளாயும் பிறக்கக்கடவீர் என்று பணிப்பர் அவ்வாறுகத் தசரத ராஜன் புதல்வரின்றி வருத்தமுற்றுக் கலைக்கோட்டு மகா முனிவரைக் கொண்டு புத்திர காமேட்டியாகஞ் செய்விப்பான். அவ்வியாகாக்கினியினின்றும் ஓர் தெய்வபுருடன் தோன்றி அவிர்ப் பாகத்தைக் கொடுக்க, அதனை நான்கு கூறுக்கித் தன்மனைவியர்க்குக் கொடுப்பான். அவர்கள் உண்டு கருப்பந்தரிக்கப் பெறுவர்கள். அவர்களுட் கௌசலை இராமனையும், கைகேயி இலக்குவனாகிய குணசாகரத்தையும், சுமித்திரை பரத சத்தருக்கரையும் பெறுவர். இவர்கட்குச் சாதகரும் முதலாகிய கிபைகனையெல்லாஞ் செய்து வேத முதலிய கலைகளையும் பயிற்றுவிப்பான் அவர்கள் அங்ஙனம் வளர்ந்துவருங் காலத்தில் காதிராஜனின் புத்திரராகிய விசுவாமித்திர முனிவர் தசரதன் சபைக்குப் போவார் அப்போது அரசன் எதிர்கொண்டு வணங்கி அரசனத்தி லிருத்தி அடிக்கே! தேவரீர் இவ் வீடத்திற்கு எழுந்தருளியதைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கக் கேட்க விசுவாமித்திரர் சொல்லுவார்: அரசனே! நானோர் யாகஞ் செய்யத் தொடங்கி யிருக்கின்றேன் அதற்குப் பல இராஷ்டதர்களாலும் வருமிடையூறுகளைத் தவிர்த்துக்காப்பதற்கு உனது குமாரனாகிய இராமனை என்னுட னனுப்பக்கடவா யென்பார். அதனைக் கேட்ட அரசன் இடிகேட்ட சாப்பம்போலவும், கருமுகில் கண்ட கோகிலம் போலவும் வருத்த முற்று முனிவர் பெருமானே! என்குமாரனே மிகவும் பான்மணமறாச்சிறு குழவியாயிருக்கின்றான், இராஷ்டதர்களோ மாயையில் வல்லவர்கள். அவர்களை யிவன் வெல்லுதல் கூடுமோ; ஆதலால் அவனை யனுப்பும்படி கேட்குதல் தேவரீர்க்குத் தருமமாகுமோ? என்று பலவாறு வேண்டவும் விசுவாமித்திரர் ஒப்பாதவராய் அனுப்பும்படியாகவே வற்புறுத்திக் கூறுவர்; அப்போது தசரதச் சக்கிரவர்த்தி உடலைவிட்டுப் பிரியும் உழிர் போல வருத்தமுற்று ஒன்றுந் தெரியாதவனாய் மூர்ச்சையாகுவன் அதனைக்கண்ட இராமச்சந்திரன் தந்தையைத்தேற்றிக் கூறுவான்.

என்றையே! இராஷ்டதர்களால் எனக்குத் தீங்குநேரிடுமென்று வருந்துகின்றாய்: சர்வதோமுசராய், அதுலாய், அசுலாய், சின்மாதிர மூர்த்தியாய் சர்வானுக்கிரகராய், என்ருக்கு னெண்ணெய்

அகலிகை சாபநிவாரணமுரைத்தபடலம். ௨௪௭

போலவும், மணியினோசைபோலவும், மலரின் மணம்போலவும் உலகமெங்கணும் வியாபித்து விளங்காரின்ற பரப்பிரம பாஞ்சோதிப் பிழம்பாய், அடைந்தார்க்கு வேண்டியவனரு மண்ணலாய் இலங்கும் விராயகப் பெருமானது கிருபையினாலும், இம்முனிவரது பலத்தினாலும், அவ்வசார்மாயங்க ளெல்லாவற்றையுங் கடந்து நன்மையுடன் வந்து சேருவேன். தேவரீர் ஒன்றற்கும் பயப்படவேண்டாமென் நிவ்வாறு தேற்றி, வசிட்ட முனிவரது உபதேசத்தால் விராயகரைப் பூசிக்கத் தொடங்குவன் அவ்வாறு அன்புடன் வழிபடுவதைக் கண்ட விராயகப்பெருமான் தோன்றி என்ன வரம் வேண்டுமென்று வினாவியருள இராமபிரான் சொல்வான்: எங்குலதெய்வமே! இராசுதர்களால் வரும் மாயங்களை யெல்லாங்கடந்து அவர்களுையுங்கொன்று விசுவமித்திரருடையயாகத்திற்கு மொரு இடைபூறு வாராதபடி வரந் தந்தருள வேண்டு மென்பான். அதற்கு விராயகப்பெருமான் இராமபிரானைப் பார்த்து, இராம! நீ வேண்டிய வரங்களை யாதரித்தோம். நீ நம்மை யன்புடன் பூசித்தமையால் நின்னைக் கண்டார்கள் எண்ணியவற்றை யடையக்கடவார்கள். உன்னுடைய திருநீறு பரவப்பூசிய சரீரத்தின் பரிசம்பட்ட காலத்தும் அவர்கள் தீவினைகளெல்லாம் நீங்கப்பெற்று நற்கதி யடைவராக வென்று திருவாய் மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தான மாகுவர். அவ்வாறு வரம் பெற்ற இராமன் நீபாறையாய்க் கிடக்கின்ற இடத்தில் வரும் போது ஐங்கரக்கடவுளுக் கடியவனாய் அவ்விராமனது பாததாளி பட்டமாதிரத்தில் நின் சாபம் நிவாரணமாகும்; அதனால் நீ முந்தியவடிவங்கொண்டு நம்மைச்சேர்ந்து வாழ்ந்திருப்பாயென்று சாபத்தீர்வு கூறினர். அகலிகையுந் சந்தோஷத்துடன் கேட்டுச் சிலையுருவேற்றிருந்தாள்.

அகலிகை சாப நிவாரண முரைத்த மடலம்

முற்றிற்று

கௌதம ரூபதேசித்த படலம்.

இந்திர னெய்திய செயலிது
வந்தர ரவனடி வழிபட
முந்தையி னரசவை முற்றினு
கந்தனை கரியனைக் கண்டிலார்.

பிறருக்குப் பகாரஞ் செய்கின்றதே தேவரீர்க்குச் சபாவகுணமாக விருக்கின்ற தாதலால் தேவரீரையடுத்தவர்கள் யாவராயினும் அவர்களைத் தடையின்றிப்பாதுகாப்பீ ரெனக்கருதி எங்களரசன்பொருட்டுத் தேவரீர் திருவடிகளில் அடைக்கலம் புருந்தோம். அடியேங்கட்குத் தேவரீரையன்றி வேறொரு கதையில்லை யென்று அம்முனிவருக்கு இரக்கமுண்டாகத்தக்க இன்சொற்களா விரந்து துதித்தார்கள்.

இவ்வாறு விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்ட தேவர்களைக் கௌதமமுனிவர்பார்த்து, ஞானானோக்சினுற் சகல காரியங்களையும் அறியவல்ல தேவசமுகங்களே? நீங்கள் மிக்க மனவாட்டத்துடனே இங்குவந்த காரண மென்னே? உங்கட்கு நம்மா லாகத்தக்க காரியங்கள் ஏதேனுமுண்டா யிருக்குமாயிற் சொல்லுங்களென்று கிருபைசெய்தலுந்தேவர்களெல்லாமனக்களிப்படைந்து, நம்முடைய துயரங்கள் முழுவது நீங்கப் பெற்றீரெமென்று ஆனந்தித்து, ஓ? சர்வவல்லமையுள்ள புண்ணியமூர்த்தியே? பூரண சந்திரனைக்கண்டகடல்போலத் தேவரீர் திருமுக விலாசத்தைக்கண்டு களிப்புற்ற அடியேங்கட்கு இனியொரு குறைவுண்டாமோ? முன்னொருபோது மாதேவர் மன்மதனை எரித்தவாறுபோலத் தேவரீர்க்குத் தீங்கினைச் செய்ததேவேந்திரனை யமனுக்கிரையாகும்படி சாம்பராக்காதுவிட்டது அடியேங்கள் பொருட்டாலல்லவா? ஆதலால் சுவாமிக ளெவ்வாறு நினைத்ததோ அவ்வாறே அடியேங்கண்மீது இன்னுங்கிருபைவைத்து இரந்தேவலோகத்திலிருந்து குறும்பினையடக்கி அரசாளும்படியாக அவன் ஏற்றிருக்கின்ற சாபத்தை நீக்கியருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அவையனைத்தையுங் கௌதமுனிவர்கேட்டு விபுதர்களே? அறிவிலாதவன், வஞ்சகன், துஷ்டன், ஆசாவினன், தன்னுயிரைப்போல மன்னுயிர்களையு நினைத் தாதரிக்காதவன், கொடிய நெஞ்சையுடையவன் இவர் முதலாய் மகாபாவிகளை வாக்கால் வசனித்தலு மாகாது; மனததால் நினைத்தலுங்கூடாது; ஆயினும் ஒரு காதகண்மீது பலபேர்கூடித் தயவுவைத்தாராயின் அவன் உடனே புனிதனாகுவன் அதுபோல நீங்களெல்லோரும் பெரும்பாதகனாகிய தேவேந்திரன்மீது கிருபைவைத்திருப்பதினாலே அவனும் இனிப்புனிதனே யாகுவனென்று சொல்லிப் பிரகஸ்பதிதேவரைப்பார்த்து, தெய்வ மந்திரியே? சிருட்டி முதலிய முத்தொழில்களையும் பிரமண முதலிய முத்தேவர்களாயிருந்து நடாத்துகின்ற விநாயகமூர்த்தியினுடைய சடாசூர மந்திரத்தை உமது வல்வினைகளை வாட்டிமாறு

இந்திரன் உபதேசம்பெற்ற படலம். உரீக

உபதேசிக்கின்றோம் நீர் அம்மனுவைத் தேவேந்திரனுக்கு உபதேசஞ் செய்யும். அதனால் அவன் சரீரத்திலுண்டாயிருக்கின்ற குறிகள்தாழ்க் கண்களாகும் பின்னும் அவன் செய்திருக்கின்ற பாதங்கள் அனைத்தும் நீங்குமென்று அச்சடாஷ்டாமந்திரத்தைத் தீட்சைமுடியோடும் உபதேசித்து, அதையறுட்டிக்கு முறைமையையுமருளிச்செய்தார் பின்னர்ப் பிரகஸ்பதிதேவ ரானந்தங்கொண்டு கௌதமமுனிவரை மறறைய தேவர்களோடும்! அஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து விடைபெற்று அவ்விடத்தி றின்றும் நீங்கினார்

கௌதம ருபதேசிக்கத் படல முற்றிற்று

இந்திரன் உபதேசம் பெற்ற படலம்.

கவுதம னருள்பெறுங் கடவு ளார்களுளு
சுவலையின் மதிமிகு தமனி யாபெய
ரவனுமென் மொழிப்படி யபிதது மேருவைத்
தவழ்திரை மாமசிச் சார்ந்து கூவுவார்

வாராய் உருக்குமாங்கதராசனே! தன்னை விழைந்தோர்க்கெல்லாம் பலவரங்களைத் தந்து பாதுகாக்கவல்ல தேவேந்திரன் செய்த ஒருதீமையை இவ்வாறாவற்ற தேவாக னொருமித்தப பலமுயற்சிகளைக்கொண்டு வாடுவார்களாயின் இப்பூவுலகத் துள்ளவர்களால் நாடோறு மிடைவிடாது செய்துவருகின்ற பாவங்கள் எழுவகைப் பிறவிகளினும் விடாது வருததுமேயன்றி எவ்வாறு நீங்கப்போகின்றது. இப்பால் கௌதம முனிவருடைய அருள்பெற்ற பிரகஸ்பதி தேவரும் மற்றைத் தேவர்களும் முன்னாயான் அறிவித்திருக்கின்ற வண்ணமே தேவேந்திரன் ஒளித்திருக்கின்ற விடத்தைக் காணுகருத்துடையவர்களாய் மகமேருச் சாரலை யபிதத மடுக்கரையிற் சென்று கூவுகின்றார்.

ஓவீவா சதக்கிருது வேயும்பர் வேந்தனே
யோவோ வயிராணி யின்னுயிர்க்குத் தோழனே
யோவோ தயித்தியர் குலமொறுக்கும் வீரனே
யோவோ மகவான் வெளியுறுதல் வேண்டுமே.

ஐ ஐதத்தியகுலகாலரே! மருதநிலத்தலைவரே! வெளியில்வாரும்; வெளியில்வாரும்; உம்மைச்சபித்த முனிபுங்கவரிடத்து யாங்

கள் அனைவருஞ் சென்று பணிந்து உமக்கவர் கருணையைப்பெற்று வந்தோம். நாரதமகா முனிவரும் எம்மோடு வந்திருக்கின்றனர். அவ்வவர்கள்செய்த குற்றங்களை உள்ளத்திலொளிக்காமல் வெளியிட்டால், அவைகளால் வருகின்ற துன்பங்களைப் பெரியோர்கள் விலக்கி வைப்பார்கள்; அவைகளை வெளிவிடாமன் மறைத்தால் மாறாத துன்பத்தினை யடைவார்கள்; ஓ மேகவாகனரே! இங்குவந்திருப்பவருள் நாரதமுனிவா மகாபெரியவர்; நீர்செய்த குற்றத்தை யவரிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்வீராயின் அது தீரத்தக்க மார்க்கத்தை அவரே சொல்லுவார் முன்னர்ச் சிவபிரானுடைய திருக்கல்யாண மகோற்சவத்தில் உமாதேவியினுடைய காற்பெருவிரன்மீ திச்சைவைத்துப் பாவததையும் நாணததையும் பரித்துழன்ற பிரமணவன் மீட்டுமவைகள் நிகடுமாறு அச்சிவபிரானுடைய திருவருளையே பெற்று நீக்கிக்கொண்டது உமக்குத் தெரியாததா? ஆதலால் நீர் உமது மனக்கவலையை விட்டு வெளியில் வருவீரென்று கூவினார்கள் இவையனைத்தையுந் தேவேந்திரன் கேட்டுத் தாமரை நாளத்தினின்றும் வெளிப்பட்டான். உடனே தேவர்கள் அவன் சரீரத்தி லிருக்கின்ற பெண் குறிகளைப் பார்த்துச்சிலர் இவைகளை யாம் பார்ப்பது மகா பாவமென்று நினைத்துக் கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள். சிலா தலைகளைக் கவிழ்த்துகொண்டார்கள். சிலர் நாகியைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள் பின்னர்த் தேவேந்திரனுன்வன் தான் செய்த குற்றங்களையெல்லாம் வெளிவிட்டும் பிரதஸ்பதி தேவராற் சடாசூர மந்திரத்தை முறைமையோடும் உபதேசிக்குப் பெற்றுஞ் சந்திரனைக்கண்ட செவ்வாம்பன் மலரைப்போல முகமலர்ந்து ஆனந்தமாயினான் அச சடாசூர மந்திரர் தன் செயியிலேறியவுடன் முன்னர்க் கௌதமமுனியிட்ட சாபமானது உடனே எவ்வாறு பற்றிக்கொண்டதோ அவ்வாறே மகா தீவிரத்தோடும் அப்பெண்குறிகளெல்லாம் கண்களாய்விட்டன யாமும் மற்றமுனீஸ்வரர்களும் பல ஆசீர்வசனங்களைச் சொன்னோம். தேவர்கள் புட்பவருஷம் பொழிந்தார்கள். அரம்பையர் நிருத்தஞ் செய்தார்கள். கின்னரர் கீதம் பாடினார்கள். ஆகாயத்தில் அந்தர துந்துபி மூழங்கியது

இப்பால் அவ்விந்திரனை மற்றைத் தேவர்களெல்லாம் தீர்க்கதண்டன் செய்து இதுகாறும் உம்மைப்பிரிந்ததஞற் சந்திரனில்லாத இரவு போலவும் தாயில்லாத சேய்போலவு மாடுமென்று கூறித்தார்கள். பின்னர்த் தேவேந்திரன் மிக்க மனக்களிப்போடு வந்தி

இந்திரன் உபதேசம்பெற்ற படலம். உடுக

ருக்கின்ற முனிவர்களையெல்லாம்பார்த்து ஓ தவசிரேஷ்டர்களே! உங்கள் மகத்துவங்களைச் சுத்தபவித்திரர்கள் அறியவேண்டுமெனத் தல்லது மற்றென்போலிகளால் அறியப்படுவனவோ? அளவற்றதேவர்களென்றாய்க்கூடினாலும் உங்களில், ஒருவருக கொப்பாவார்களோ? சகலபெருமைகளும் வாய்ந்திருக்கின்ற மகான்கள் நீங்களேயென்று துதித்து அஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, பின்பு தேவர்களைப் பார்த்து அன்பிற்சிறந்த மிததிரர்களே? மகாமகத்துவமுள்ள கௌதமமுனியிட்டசாபம் என்னை விட்டுநீங்கும்படியாக ஏதேதுமுயற்சி செய்தீர்களோ ஒன்றுந் தீர்த்திலேன் முன்னா எனக்கியல்பாகவிருந்த இரண்டுகண்களும் இருளடையும்படியாக மிக்க வொளிபொருந்திய ஆயிரங்கண்களைத் தந்தீர்கள் உங்களார் சகல நன்மைகளையும் பெற்றேன். நீங்க ளென்பொருட்டாகச்செய்த வுதவிக்கு யான் செய்யத்தக்க கைம்மாறென்ன விருக்கின்றது. இனி விநாயகமூர்த்தியை யதுட்டித்து அவர் கிருபைபெற்று உய்யுமாறு ஓர் திவ்வியக்ஷேத்திரத்திலிருந்து சிறந்த தவங்களைச்சொத்து பின்னர் இச்சைப்பிரகாரம் எனது சுவர்க்கலோகத்தையடைத்து அரசாக்ஷி செய்வதேயன்றி யானிப்போது வருவதில்லை நீங்கள்யாவரும் அங்குச்சென்று வாசம்செய்திருங்கள். சிலர்மாதிரைக் கற்பகவிருக்ஷத்தினிடத்திருந்து நமது தவத்திற்கு வேண்டிய திரவியங்களை யெல்லாம் கொண்டு வந்து கொடுக்கக்கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டு யாவார்க்கும் விடைகொடுத்து அனுப்பினான்.

இந்திரன் உபதேசம்பெற்றபடலம்

முற்றிற்று.

இந்திரன் உபாசித்த படலம்.

இதம்புரியுந் தேவர்களு மிருடியரு நீங்கியபின்
சுதம்பவனத் திடையேகிக் காவல்புரி விண்ணவர்கோ
னதம்பலவுந் தீபலவு மொன்றுறந் போனவையின்
சிதம்புதெறு மொருதீர்த்தந் திகழ்தரக்கண் டதையடுத்தான்.

ஆவ்வாறே யாவருஞ்சென்றபின்னர்த் தேவேந்திரமகாராசன்
யனைத்திற்சென்று அங்கோர் தடாகக்கரையி லிருந்து ஆதிந்

நேவர்களாற் கொணர்ந்துதருகின்ற ஆகாயகங்கையைக் கலந்து அதன் கரையின்மீது மிக்க வெளிபொருந்திய பளிங்குக் கற்களினால் ஓராலயமெழுப்பி அவ்வாலயத்தில் வேகாகமவிதிப்படி விநாயகமூர்த்தியைப் பிரதிட்டைசெய்து, சகலபதார்த்தங்களுடன் பிரதிதினம் பூசனைபுரிந்து ஐம்புலாதிகளையும் அடக்கி ஓராதனத்தி லிருந்து, இருவிழிகளையும் நாசிதுனியில்நிறுத்திக் கணைசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துப் பததிமோடு சடாக்ஷரமந்திரத்தைத் தியானித்துச் சூத்த பவித்திரமான உள்ளதையுடையவனாய் ஆகார மில்லாமல் ஆயிரம்வருடந் தவஞ்செய்தான் இவ்வாறு செய்துவருகின்றதவதசிற் கு விநாயகமூர்த்தி அருள்சூரனது வெள்ளியதிருமேனியும், திசைமுழுவதும் விழுங்கத்தக்க பிரகாசமும், யானைவதனமும் உருத்திராகக் மாலையைநதியிருககின்ற துதிக்காமும், நான்குபுயங்களும், தண்டை சதவகை சிலம்புமுதலியவை யணிந்திருக்கின்ற இரண்டிபாக பதுமவகளும், அரைஞாணும், புயகவசமும், மார்பில் முப்புரிநூலும், முத்துமாலே, இரத்தினமாலே, ருண்டலம், கிரீடமுதலான அளவற்ற அலங்காரத்துடன் சிங்கவாகனமூர்ந்து தேவேந்திரனெதிரிற் பிரத்தியக்ஷமாயினா

உடனே இந்திரனுனைவன அன்புமசசமுங் கொண்டு இருகரங்களையுஞ் சிரமீழ் குவித்துத் துண்ணென்று ஆசனம்விட்டெழுந்து இரண்டுகால இரண்டுகை, இரண்டுதோள், நெற்றிமாடி என்கின்ற அட்டாங்கங்களும் பூமியிற் பொருந்தவிழ்த்து, மீட்டுமெழீர்த்து சீராமுழுவதும் புளகாங்கிதங் கொண்டு கூத்தாடி வலம்வந்து ஆனந்ந்ணீர்சொரிந்து துதிப்பானாயினான்

அறிவாய் விளங்கு மொளியாகி யெங்கு மசைவற்று நின்ற நிறைவாய்க், குறியாதி யின்ப முதலீ றிலாத குறைவற்ற விற்ப மயமாய்ச், செறிவான நீரி னிழல்போலின்ற திறலேயை யானும் வளைவேன், வெறுஞான மான திருமேனிகொண்டென் விழிகாண முன்னர் வரலால்.

(க)

இருண்முழ்கு கண்ணின் மலகேவலத்தி னிதமின்றி நின்றவுயிர்கட், குருவாதி மூன்று முனமுய்த் தவற்றி னுளதாம் விகாரவகைபா, விருவேறு கண்ம மிசைவித் தருத்து மிறையோயை யானுமொழிவேன், வெருண்மாயை நீத்த திருமேனி கொண்டென் விழிகாண முன்னர் வரலால்

(உ)

வாதங்கடந்து பலமாயைகன்ம வகையுங் கடந்து வவைசெய், யேதங்கடந்து பொருளொன்று மின்றி யெழுகின்ற மம்மருயிரின், போதங்கடந்து துரியங் கடந்த பொருளோயை யானுமுணர்வேன், வேதங்கடந்த திருமேனி கொண்டென் விழிகாண முன்னர் வரலால். (௩)

வெங்கட்களிற்றின் மகவான் றுதித்து விழிநீ ருகுத்துள் றுருகா, சிங்கஞ் செலுத்தி யெதிர்வந்து நின்ற திகழ்முக்கண் வேழ முகவ, னிங்குற்று நீசெய் செபமா தயான மிதயங் களித்த னமினிப், பொ ங்குற்றகாதல் வரம்வேட்டதின்று புகலென்ன வோதுமவனே. (௪)

யோகத்தினுலு முணரப் படாமை யுயர்ஞான யோகநிலையார் பாகத்தி னென்று படுகின்ற பாத பதமங் கெடாது புரியும் யாகத்தினை பயனார் துறக்க மெளியேற் களித்தி யதுவும் போகத்தின் மல்க விடரின்றி நின்று புகழோடு மாளும் வகையில் ()

முன்னையெனக்குமறையோனுமிந்த மொழியாறெழுத்துமனுவைத் தன்னு தரத்தி னுரைசெய்து நீயித் தனிமந் திரத்தை பொழியின் மன்னுது விண்ணி னரசாட்சி யென்று வழிவற் புறத்து மதனைப் பின்னே மறந்து பிழையிற் படர்ந்து பெரிதான துன்ப ணவினன்.

பொன்னே னுரைப்ப விடர்முற் றகன்று புகழா யிரங்க ணுடையே னின்னா றெழுத்தை யுரைசெய்து பூசை நெடிதாற் றிவந்த பரிசா றுன்னுத தாகி யுரையாத தாகி யுடலிற் படாத பொருணி முன்னுகி நின்ற வருளா லெனக்கு முடியாமை யாவ துளதோ. (௭)

கேடாமெ வைக்கு முறுகா ரணங்கள் கிழவோய் பதத்தி னிறையன் பாடாமை யாகு மதனா லெனக்கு னடிவா ரிசத்தி லுழுவல் வீடாமை வேண்டு மதுவன் றி யுள்ள விழைவுய்க்கு மிங்குன் வடிவுக் கேடாத சிந்தா மணியென்னு நாம முறல்வேண்டு மூர்க்கு முறுக. தீர்த்தந் தனக்கு மிடுபேர் சிறக்க திகழூர்க் கதன்றி யெவரு

மோர்க்குங் கதம்ப நகரென்ற பேரு முறுகிற்க லூரில் வதிவோ ரார்க்குந் தடத்தி னறலாடு வோருன் னடியிங் கிறைஞ்ச லுறுவோர் பார்க்கட் சிறந்த பயனான்கு மார்க் பகவா வெனப்ப கர்தலும். (௯)

இஹவன் புகன்ற வாமுந் துறக்க மிடரின்றி யாளும் வரமு நிறையக் கொடுத்து மறையக் கதிர்க்கு ரெடுவச் சிரக்கைம்மகவான் குறையற் றுமிட்டு முயர்பூசை யாதி குலவிப் புரிந்து விடைபெற் றறையுந் துறக்க நகரெய்தி யன்பொ டாசாட்சி செய்த ருளினுன்.

இவ்வாறு தோத்திரங்களைச் செய்து கனமுருகி நிற்கின்ற தேவேந்திரனை விநாயகக் கடவுள் கிருபையோடு பார்த்து, ஓ சராதிபனே! நீ இங்கிருந்துசெய்த செபதப முதலானவைகட்கு யாஞ்சந் தோஷித்தோம். உனக்குவேண்டிய வரங்களைக் கேளென்று திருவாய் மலர்ந்தருளலும், தேவேந்திரனானவன் ஆனந்த பரவசங்கொண்டு ஓ சகலபுவனதார கர்த்தனை உபர்ந்த ஞானயோகத்தை யதுட்டிக்கத் தக்க பரிபக்குவ ரெவர்களோ அவர்கள் இருதயத்திலொன்றுபட்டிருப்பது தேவரீருடைய பாதபங்கயம் அதனை அடியேற்கருளாது வேள்விப்பயனாகிய சுவர்க்கலோக வரசாட்சியை யருள் செய்தீர். அந்தச் சுவர்க்கலோக வரசாட்சியையும் ஓரிடையூறில்லாமற் சகல போகங்களோடும் புகழ்பெற்ற ருள்வதற்கு முன்னொருகாலத்திற் பிரமத்தேவன் சடாக்ஷரமந்திரத்தை யுபதேசித்து அதையதுட்டிக்கு முறைமையுங்கூறி இதை மறைப்பையாயின் உனது சுவர்க்கலோகவரசாட்சி நிலபெற்றிராதென்று வற்புறுத்திக் கூறினான். பின்னரதனைமறந்து அளவற்ற பிழைகளைச்செய்த காரணத்தால் மிக்க துன்பங்களை யெல்லா மதுபவித்தேன். மீளவு மதைப் பிரகஸ்பதி தேவராலும் உபதேசிக்கப்பெற்று அத்துன்பங்க ளனைத்தினும் நீங்கி ஆயிரங்கண்களை யுடையவனாயினேன். அன்றியும் ஆம் மந்திரத்தை இடைவிடாததுட்டித்த பேற்றினால் மனவாங்குக் காயமென்று முக்கரணத்தாலும் அறிதற்கரிய தேவரீரை அடியேன் முன்பு பிரத்தியக்ஷமாக வரப்பெற்றேன், இனி முடியாத காரியம் அடியேற கென்ன விருக்கின்றது தேவரீர் திருவடிகளுக்கன்பியற்றா திருப்பதே சகல காரியங்கட்கும் இடையூறு வருவதற்குக் காரணமாதலால் தேவரீர் திருவடிகளில் அடியேற் குமாறாத பத்தியை யருளல்வேண்டும். இத்தலத்தில் அடியேன் பூசுத்த தேவரீர் திருவுருவத்திற்குச் சிந்தாமணி விநாயகொன்றும், இத்தலத்திற்குச் சகரமென்றும், இத்தடாகத்திற்குச் சிந்தாமணி தீர்த்தமென்றுந் திருநாமமிருக்கவேண்டும். மேலும் இவ் வுரைக் கதம்ப நகர மென்றும் வழங்க வேண்டும் இக் கதம்பநகரத்தில் வசிக்கின்ற யாவருஞ் சிந்தாமணி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தேவரீர் திருவுருவமாகிய சிந்தாமணி விநாயகரைத் தரிசிப்பார்களாயின் அவர்கட்குக்கிடைத்தற்கரிய நான்குபுருஷர்த்தங்களுங் கிடைத்தல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, கணேசமூர்த்தியு மவ்வாறே அதுக்கிரகஞ் செய்து, தமது திருவுருவத்தைக்கார்த்தருளினார். தேவேந்திரனுந் தன்மணக்குறைவுகளற்றிச் சிந்தாமணி விநாயகரை மீளவும் பூசித்துத் சடா

உருக்குமாங்கதன் முத்தியடைந்த படலம். உடுள்

கூடர மந்திரத்தை விடைபெற்றுத்தனது சுவர்க்க லோகத்திற் சென்று ஓரிடையுறுமின்றி அரசாஸ்திரை நடாத்தி வந்தனன். நீயும் அவ் விராயகமூர்த்தியைச் சரணடைந்து பூசிப்பையாயின் இப்பிணி யொன்றுமே நீங்குவதன்றிப் பல வரங்களையும் பெறுவாய்போவென்று நாரதமுனிவா உருக்குமாங்கத ராசனுக்குச் சொன்னார்.

இந்திரன் உபாசித்த படல முற்றிற்று

உருக்கு மாங்கதன்

முத்தியடைந்த படலம்.

திருக்கி லாமுனி செல்லுமூன்
றருக்கி வாழ்தம ராயினார்
துருக்கமாதி துரீ இத் துரீ இ
யுருக்கு மாங்களை யுற்றனர்

சவுனகர்முதலியமுனிவர்களை¹ விராயகமூர்த்தியைத்தேவேந்திரன் பூசித்துப் பலவரங்களைப் பெற்ற சரித்திரத்தைச் சொன்னோம். இப்பால் உருக்குமாங்கத ராசன் அதுட்டித்த திறத்தைச் சொல்லுவோம் கேட்பீராக. இவ்வாறு நாரதமுனிவர்சொல்லி அங்கிருந்து நீங்குவதற்கு முன்னமே முன்னா² உருக்குமாங்கத ராசனைக் காணாமல் நகரத்திற்குச் சென்ற பரிசனங்களெல்லாம் மலைகாடு முதலியவிடங்கள்தோறும் தேடிக் காணாதவர்களாகி அவன் நாரதமுனிவரோடு சம்பாஷித்திருந்த வனத்திற்குவந்து, தங்கள் ரசன் குட்டனோயுடனிருக்கக்கண்டு மனமெலிந்து, சார்வபௌமா³ மானோடு வேட்டையாடிச் சென்ற வுமக்கு இந்நோய்வந்த காரணமென்னவென்று கேட்டார்கள். அவர்கட்கு அவ்வரசன் நடந்த காரியங்களைத்தையும் விவரமாகச்சொல்லி அவ்விடத்தினின்று நீங்கிக் கதம்பநகரஞ்சேர்ந்து, சிந்தாமணி விராயகரைத்தரிசித்துச் சுகலவினைகளையுமொழிக்கத்தக்க சிந்தாமணிதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தான். உடனே அவன் சரீரத்தைப் பற்றியகுட்டனோய் நீங்கி முன்னிருந்த உருக்குமரூபம் உண்டாயது பின்னரவ்வரசன் அளவற்ற ஆனந்தங்கொண்டு மீளவுஞ் சிந்தாமணிவிராயகரையடைந்து பூசித்து, அந்தணர்களைக்கூவி அளவற்ற திரவியங்களைத் தானஞ்

செய்து கொண்டிருக்கையில், சிலதேவகணங்கள் அந்தரமார்த்தமாக பொருதெய்வ விமானங்கொண்டுவந்து அவ்வரசனுக்கெதிரில் நிறுத்தி, புண்ணிய சீலனே! நீ இக்கணேசகுண்டமாகியசிர்தாமணி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சிரதாமணி விநாயகரைப் பூசனை செய்த பேற்றினால் உனக்குண்டாகிய மேன்மையை யாவராலுரைக்கப்படும். நீ இவ் விமானத்தின்மீது தாரோகணித்து எம்மோடுகணேச லோகத்திற்கு வருவாயென்று சொன்னார்கள்.

சின்மயசிற்குணவகண்டாகாரசச்சிதானந்தன்சொர்ந்தோர்தம்மைத் தன்மயமாக் கிடுமுதல்வன் காரண தீதனவன் நிலைமை சான்ற நன்மைதரு மருளெங்கே நானெங்கே நான்புரிந்த தவங்க ளெங்கே யென்மனமெங்கேயெனது பிறப்பெங்கே யென்னுடைய பத்தி யெங்கே.

பண்டுபுரி தவததானு மிதநடத்தி னீரடும்பலத்தினாலும், மண்டர்தொழும் பெருங்கணதலை நங்கடெரி சனமடியேற் காயிற் றென்னை, மண்டுபெருந் தவமாற்றிச சாருகா சினியோடு மருவி வீழ், னெண்டரையி னுயிர்ததனன்வீவ நிலையவரை யொழித்தெவ்வா றுறுவேனென்றான்

அதை யவ்வரசன் கேட்டு அததேவகணத்தலைவரை அவ்ந்தாங்கமாக வணங்கி, சின்மய சிற்குண அகண்டாகார சச்சிதானந்த ராகியும், தம்மைபடைந்தோர்களைத் தன்மயமாக்குகின்ற முதல்வ ராகியும், காரண தீதராகியு மிருக்கின்ற விநாயகக் கடவுளுடைய பெருங்கருணைக்கு யானெவ்வளவுபாததிரன். யானென்ன தவங்க ளைச்செய்தேன் என்மன மெவ்வளவு பகருவமாயிற்று என்பிறவி எவ்வளவு யோக்கியம் என்பததிமெவ்வளவு ? அச்சோ ? யான் முன்பு செய்திருக்கின்ற தப்பாபலத்தினாலும் இத்திவ்விய தீர்த்தத் தில் ஸ்நானஞ்செய்த மகிமையினாலும் அடியேன் உம்முடையதரிச னத்தை யெளித்திற் கிடைக்கப்பெற்றேன். ஆயினும் வீரராசனுஞ் சாருகாசினியும் அளவற்ற தவங்களைச்செய்து என்னை யின்றார்கள் ளாதலால் அவர்களைவிடுத்து யான்மத்திரமெவ்வாறு வருவதென் றுசொன்னான். அவையனைத்தையுந் தேவகணத்தலைவர்கேட்டு மிக்க சந்தோஷங்கொண்டு சுசனபரிபாலகனே! நீயுனதுதாய்தந்தையரை நினைத்து இத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தர்ப்பணம் புரிவையா யின் அவர்களுமுன்னுடன் வருவார்களென்றுசொல்ல, அதையருக் குமாங்கதராசன்கேட்டு மனக்களிப்படைந்து ஒர்தருப்பையைமுடிந் து அம்முடிந்ததருப்பையைத் தாய்தந்தைமுதலாயினோரை நினைத்

கிருச்சமத ரூபதேசம்பெற்ற படலம். உடுக

து ஸ்நானஞ்செய்வித்துத் தானு மடுக்கரைமீதேறிவந்து, தனக்கு வழிகாட்டியாட்கொண்டருளிய நாரதமுனிவரைப் பணிந்து, தன் னேயைப் போக்கியருள அத் தீர்த்தத்தையுந் துதித்து, நின்மல சொரூபத்தையடைந்தான் அவ்வரசனுடனிருந்த மற்றையர்களும் ஸ்நானஞ்செய்து தெய்வரூபம் பெற்றார்கள் அரசன் மீளவுஞ் சிந் தாமணி விராயகரைப் பூசித்துத் தன்சேனைகளோடும் விமானத்தி லேறித்தனது கவுண்டின்னிய நகரிற்சென்று தான் ஸ்நானஞ்செய் தபலனைத் தாய்தந்தைமுகலாயி மீனாககுத ததஞ்செய்தான். மற்றையசேனைகளும் அவ்வாறே தங்கடங்கள் சுற்றத்தினாகட்குத்தத் தஞ்செய்தாராக விராயகமூர்த்தியிலுடைய திருவருளால்உடனே அவர்கட்கு வெவ்வேறு விமானங்கள்வந்தன பின்னர் விமரசன் முதலாயினோர் அவ் விமானங்களைப் பணிந்து, அவைகளி லேறிக் கொண்டு உருக்குமாங்கத ராசனோடும் விராயகலோகத்திற்போய்ச்

உருக்குமாங்கதன் முத்தியடைந்த படல முற்றிற்று

கிருச்சமத ரூபதேசம்பெற்ற படலம்.

அருந்த வத்து வச்சவா மித்திரனே விமனுற லாதி யாகத், திருந்தீமக னேடுமுத்தி சோங்கிடுத லீ ருத திகழாரின்ற, பொருந் துபல சரிதமுங்கேட் டனைசோம காதலிவிப புலக்கேளாய், பெருந்த வத்துக் கிருச்சமத னுபாசனையென் றுரைசெய்வான் பிருகு மேலோன்

சவுனகர் முதலிய முனிவர்களே? விராயகமூர்த்தியை உருக் குமாங்கதராசன் பூசித்துமுத்தியடைந்த திறத்தினைச்சொன்னோம். இப்பால் கிருச்சமதமுனிவர் உபாசித்த வரலாற்றினைச் சொல்லு வோங் கேட்பீராக முன்னர் முகுந்தையிட்டசாபத்தோடு உருக்கு மாங்கதராசன் அவ்விடம் விட்டு நீங்கியபின்னர் அம்முகுந்தைக்கு விரகதாபமேவிட்டு அவ்வரசனையே நினைந்து நினைந்து அனலிற் பட்ட மெழுகையொத்தவளாகி உள்ளங்கரைந்து, உடல்நெகிழ்ந்து, காமாக்கினியைச் சகிக்கமாட்டாது நந்தவனங்களிற்சென்று உலா வான்; குளிர்த் தடாகங்கள் செய்கின்ற மான்கூட்டங்களைக்கண் டாடுவான், வேயங்குழலோசையைக்கேட்டு னாவான்; மந்தமா

ருதம்விச நடுநடுங்கித் தென்றலே! நீ தீயோடு கலந்துவந்த காரண
மென்னென்று கோரிப்பாள்; பசுவின்கழுத்தி லைசைகின்ற மணி
யோசையைக்கேட்டு ஐயோ! என்னுயிர் சிந்துகின்றதே ஈதென்ன
காலன்வருகின்ற ஓசைதானோவென்று கலங்குவாள்; கடலோசை
யைக்கேட்டு, பயோததியே! பிறர்க்குத்தீமை செய்கின்ற சிறியர்க
ளைப்போல என்னைவருத்துகின்ற ஆபக்குழலோசையோடு நீயுமெ
னக்குப் பெருந்துன்பத்தை மூட்டுகின்றனையே இஃதுனக்குமுறை
தானோ? உண்ணன்மையை யழிக்கவல்ல குறுமுனிவர் குன்றிலிருப்
பதை யறிந்திலையோவென்று குழறுவாள்; ஓர்வட்டமாகிய பலகை
யின்மீது உருக்குமாங்கதராசன் உருவத்தையெல்லாம் வரைந்து
தன்காங்களைக்கொண்டணைவாள்; இரண்டுதனங்களையு மதன்மீது
பொருந்தமுயங்குவாள்; முகத்தோடு முகத்தை வைத்து முத்தமி
டுவாள்; மீளவும் வருந்தி மாலைபைப்போலத் துவளுவாள்; இனி
யென்ன செய்வெனென்று மெலிந்து பெருமூச்சு விடுவாள்; பூஞ்
சோலையிலுள்ள தளிர்நிலைல்லாத தன் சரீர வெர்மையாற் றிய்ந்து
மேல் விழுவதினால் அவைகள் பட்ட விடமெங்கும் கொப்புளங்கொ
ண்டு தன்னிருளிழிகலி னின்றும், நீரைச் சொரிவாள்; சரீரவெம்
மையைச் சகிக்கமாட்டாது விழுந்ததுபோல் மேகலை யொதுங்கும்
படியாகவிழ்வாள்; இவ்வித அலங்காலத்துடன் முகுந்தை யான
வள் தன்னாலுஞ் சொல்லுதற்கரிய பெருந்துன்பத்தின் மூழ்கி வலி
குறைந்து அறிவிழந்து நிலத்தின் முடியைச் சாய்த்துச் சோர்வுற்
றுத் தன்வசமற்றவளாகி இருந்தனள் இவையனைத்தையுந் தேவே
ந்திரன் அறிந்து தானவளைச்சேர வெண்ணினவனாகி அடியிற்பாத
க்காப்பும், கணைக்காலில் வீரகண்டாமணியும், விரலிற் கசைமும்,
கரத்தில் நாணெற்றி யிருக்கின்ற விலலும், மார்பில் மலர்மாலையும்,
தோளில் அம்புபெய் தூணியுமுடையவனாய் பொற்சரடாற் கட்ட
ப்பட்டிருக்கின்ற மயிர்முடியோடு மன்மதசரங்களான மருண்டிருக்
கின்ற குமுந்தையினது கொங்கையி லணியப்பட்ட கச்சம் அவளா
து நெஞ்சமும் கழலும்படியாக உருக்குமாங்கத ராசனையென்று
சொல்லும்படி அவன்சரீரத்துள்ள கோலத்தையெல்லாங்கொண்டு
பொருக்கென்றெழுந்து அவளருகிற் சென்றான். அவனைக்கண்டவு
டனே முகுந்தையானவள் மனமகிழ்ந்து முன்னர்த் தடுத்துச்சென்
ற உருக்குமாங்கதனை மீட்டும் வந்தாணென்று கருதித்தானும் பொ
ருக்கென்றெழுந்தாள். உடனே வஞ்சவடிவனாகிய தேவேந்திரன்
மனங்களித்து அவளோடு நயவார்த்தைகளைப்பேசித் தனது நாயி

கிருச்சமத ரூபதேசம்பெற்ற படலம். உகக

லணிந்திருக்கின்ற சந்தனமெல்லாம் அவளிரண்டு தனங்களாற் கலை
பும்படியாகத்தழவி அடிக்கடியவளது செவ்விதழுறலை யுண்டு பல
வித சூதகலைகளை நடாததிவருகின்றசமயத்தில் முகுந்தையென்ப
வள் தன்னறிவுமயங்கி அவன்மாமிற்றனது கொங்கைச் சுவடுபொ
ருந்தும்படியாக வளைததுதேகபரவசங்கொண்டு காமவாரியைக்
கரைகாணமாட்டாதவளாப் யானுனசகு என்ன கைம்மாறுசெய்ய
வல்லேனென்று பலமுறையவளைப புசுழ்தது சூசசலலாபமாய்க்
கலந்தனள் தேவீவந்திரன் அவளன்றிற் கு மனப்பூரிப்படைந்து நக
க்குறி பற்குறி தம்பனம் கம்பனம் முதலிய பலலீலைகளை மாறிமாறி
நடாத்தி, அவர்மிடற்றிலெண்வகைப் புடதூர லோசைகளையுமுண்
டாக்கி, மன்மதனபொழிகின்ற பாணவருஷபக்ளை மடக்கி, அவன்
கருப்பு விலையு மொடிதது, இன்னு மவ்ளோடு போசெய்யாதவ
ண்ணம் அவனைத் துரத்திவிட்டான் பின்னா முகுந்தையானவள்
தனதெண்ணத்தினபடி நிறைவேறிய கலவிக்கு மனமகிழ்தது கண
வராகிய கவிமுனிவருக்குப் பழையபடி எவலசெய்யச சென்றனள்.
இந்திரனுந் தனது பொய்வேடத்தைப்போக்கிச் சுவாககலோகத்
தைச் சோந்தனன்

உடனே முகுந்தையயிற்றிற் றருவுண்டாகிக் கருங்கடலுச்சி
யி லுதயமாகின்ற சூரியனைப்போல அண்டங்களெல்லாம் நடுங்கும்
படியானபோரொலியோடும் ஒருபுகுதிரன் ிற்றதனன். அப்புத்திர
னைக் கவிமுனிவாகண்டு மனமகிழ்ச்சியடைந்த இரத்திரனுக்குப்பிற
ந்த புத்திரனென் றறியாமல தமதுகரத்திலேநிதிக் தேவாகட்டுகெல்
லாம் அவிர்ப்பாக முதலியவைகளைக்கொடுத்தது சூதகருமாதிகளை
யுஞ் சிறப்பெய்த நடாததினா இப்பால அப்புதலவனுக்குத்தயிலா
திகளைத் திமிர்நது, பரிமளமிசுந்த கஸ்தூரிமஞ்சள் முதலியவைக
ளாற் புனலாட்டி, அகிலசந்தனப்புகைகளையூட்டி, இரத்திரபரண
ங்களைப்பூட்டி, துதலிற் றிலதநீட்டி, முலைப்பாலூட்டிப் பெண்
கள் கிரீடியான முகுந்தையானவள் சகல செலவததுடன் போற்றி
வருகின்ற நாளையில கவிமுனிவர் அப்புதலவன்றிறந்த பன்னிரண்
டாநாள் கிருச்சமதரென்னு நாமகரணந்தரித்தது, ஆறாவதுவயதில்
உபநயனச் சடங்களை முடித்தது, வேதாசுமாதிகளையுங்கற்பித்தனர்.
அவ்வாறே கிருச்சமதா சகல வித்தைகளையுந்தந்தபாற்றெளிந்து
ஒருகாற் சொன்னவுடன் ஒருங்குணரு முத்தியினராகி, விளையெ
ன்னும் விருக்கத்தைவேருடன் கெல்லவல்ல வெற்றிப்படைக்கொப்
பாகி யிருந்தனர் பின்னர்க் கவிமுனிவரானவர் அப்புதல்கள் ஒழு

க்கமுதலிய நன்னெறிகளிற் பிறழாதிருக்கின்ற பெற்றியினைக்கண்டு மிக்கமனமகிழ்ச்சி யடைந்து, கணுணர் துவாவென்னு மந்திரத்தை யுபதேசித்துக் குழந்தாய்! இம்மனுவை யனுட்டிப்போடு செபித்து வருவையாயின் உனக்குக் கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவருளுட டாகுமென்றுசொன்னார் கிருச்சமதரும் மனமகிழ்ந்து பிரதிதினம் நித்திய நியமாதிகளைமுடித்து விநாயகக்கடவுளை மனதிற்பிராணித் து அம்மந்திரத்தை யன்போடு செபித்துச் சாபாறுக்கிரகசாமார்த் தியராகிச் சகப் பிரசித்தியாய் விளங்கி யிருக்கின்ற நாளையில், மகத நாட்டிற் சகலருக்குந் தாய்க்கொப்பானவனாகியும், கொடையிற் கொண்டலை வென்றவனாகியு மிருக்கின்ற சூரனென்னும் பெயரினை யுடைய ஓர் அரசனிருந்தான் அவ்வரசனைவன் தனக்கு உடலு முயிரும்போலிருந்து வழிபடத்தக்க அம்பிகையென்னுமணையோ டும் பிரகற்பதி தேவனுஞ் சக்கிர பகவானுங் கண்டு நாணத்தக்க யுத்தியினையுடைய அமைச்சர்களோடு மிருந்து அரசாட்சி செய்து வருங்காலத்தில் அவ்வரசனுடைய பிதாவுக்குச் சிராத்ததினம்வர, அதைக்குறித்துவசிட்டர் அத்திரிமுதலான முனிவர்களைவரவழை த்தான். அம்முனிவர்களோடு கிருச்சமத முனிவருஞ்சென்றார்

பின்னர் அம்முனிவர் கூட்டத்துள் அத்திரி முனிவருக்குங் கிருச்சமதமுனிவருக்குங் கலைஞானப் பிரசங்கங்களில் ஒருவர்க் கொருவர் விவாதம் நேரிட்டுப் போர்செய்வாராயினர், அவருள்கிரு ச்சமதமுனிவரை அத்திரிமுனிவர் வெல்லமாட்டா தினைந்துக்கொ ல்லத்தக்க கோபத்தோடு நெருப்பெழுந்து பறக்கும்படியாகக்கண் களை நெரித்துக் கிருச்சமத முனிவரைப் பார்த்து, நீ மகாயோக்கி யனைப்போற் பேசுகின்றாய் உன் பிறப்பையும் பெருமையையும் நெருப்பிற் கொண்டுபோய்ச்சுடு. எங்களைப்போல நீயுமோர் முனி புத்திரனாகி வாதாடவந்தாய் நீ உருக்குமாங்கத ராசனுக்குப்பிறந் தகதை பொருவருகருந் தெரியாததோ? நீ இச்சபையி லிருக்கத் தகாது. உனக்கு எங்களோடு சேர்த்துச் சரியானமரியாதையுடக் கக்கூடாது. இந்நிமிடத்தெழுந்து வெளியிற் செல்லக்கடவைபென் று கையால் மறித்து மறித்துச் சொல்லுகின்றதைக் கிருச்சமதமு னிவர் கேட்டு மிகுந்த கோபங்கொண்டு, கண்சிவந்து, இதழ்துடித் துப் புருவநெறித்து, அங்கிருப்போரெல்லாம் அஞ்சி நடுங்கும்படி யாகத் திரிலோகத்தையு மெரிப்பார்போலக் கொதித்தெழுந்து, வசிட்டர் முதலான முனிவர் கூட்டங்களுக் கெதிராக நின்று என் னோடு சரியாகப் பிரசங்கித்து வெல்வதற்குச் சத்தியபந்த அவமான

கிருச்சமத ரூபதேசம்பெற்ற படலம். உகந்

த்தால் என்னை உருக்குமாங்கதராசன் புத்திரனென்று அவமதிப்பாகப் பேசினீர்கள். யான் தவசிரேஷ்டராகிய கவிமுனிவருடைய புத்திரனே யானால் இச்சபையிற் கூடியிருக்கின்ற உங்களைப்பெல்லாம் இமைப்பொழுதிற் சாம்பராக்கித் தேவர்களெல்லாம் கொண்டத்தக்க புகழையடையக்கடவேனென்று சொல்லி, அவ்விடத்தினின்றும் தனிச்சென்றகன்று, அதிக வேகத்துடன் சென்று தனியாத கோபத்தோடு தன் தாயாகிய முகுந்தையை யடுத்தி, ஏமங்காய்? என்முன்னர்வா; என் தந்தையார்? நடந்தகாரியத்தை எனக்குள்ளபடி சொல்லக்கடவையென்றார் உடனே முகுந்தையானவள் நடுநடுங்கி, மகனே? யானுன்னிட்டப்படி நடந்த உண்மையைச் சொல்லுகிறேன் நீ அவசியப்படாமற்கேள் ஓர்நாள் உருக்குமாங்கதராசன் மிருகவேட்டையாடி வருகையில் மிக்கதாகத்தோடும் இங்குவந் தென்னைத் தண்ணீர் கேட்டான் இவ்வுலக மெங்கனும் காணற்கரிய அவன் பிழைபா பாண்கண்டவுடன் என்மனமுருகியது பெண்பிள்ளைகட்கு விரகமுண்டானபோது தங்கரிச்சையின் வண்ணம் நடந்துகொள்ளுப்படி சாஸ்திரங்களில் விதித்திருக்கின்றமையால் அவனுடன் கூடி யுண்ணப் பெற்றேன் இதுவே நடந்த உண்மையென்று சொல்லலும், தவத்திலே மலைக்கொப்பானவராகிய கிருச்சமத முனிவர் முன்னரடைந்த கோபாக்கினியின்மீது மற்றொரு கோபாக்கிணியைச் சொரிந்ததுபோல மனம்பெந்து நீ வனத்திலே பறவைகளுண்ணாத இலந்தை மரமாகக் கடவையென்று சபித்தினர். பின்ன ரொடுங்குகின்ற முகுந்தையானவள் தன்னைச் சபித்த புத்திரனைப் பார்த்து, நீ சகல சாஸ்திரங்களிலும் வல்லவனாகியிருந்தும் பெற்ற தாயென்று சற்றுவ் கருதாமல் என்னை நடுங்கச்செய்தாய். ஆதலால் இனி உனதுமனமும நடுங்கும்படியாகக் கொடிய குணத்தோடும் ஓர் புத்திரன் உனக்குண்டாகக் கடவதென்று சபித்து, உடனே காட்டினிடத்தே யிலந்தைமரமாய்வின்றான்.

இப்பால் கிருச்சமத முனிவர் இராசபுத்திரனென்பதைக்குறித்து மனம் வெட்கி இவ்வித அவமானத்துடன் உயிரை வைத்திருப்பதைவிட இச்சரீரத்தை யொடுக்கி மாய்விதே நன்மைபென்றெண்ணமுற் றிருக்கையில், அவர் மனங் குளிரும்படியாக “நீ தேவேந்திரனுடைய புத்திரன்” என்று ஒரு அசரீரி வாக்கு ஆகாபுத்திரனுண்டாயது அவ்வாக்கினைக் கிருச்சமத முனிவர் கேட்டுத் தந்தையைச் சிறிது தேற்றஞ்செய்து, முன்னர் நம்மை யுவு

மானஞ்செய்த முனிவராதியர் இப்போது நம்மை வணங்கத்தக்க
வரங்களைப் பெற்று வருவோமென் றெண்ணமுற்று, அவ்வனத்தை
விட்டு நீங்கி மற்றொரு வனத்தை யடைந்தனர்.

கிருச்சமத ருபதேசம் பெற்ற படல முற்றிற்று.

கிருச்சமதர் வரம்பெறுபடலம்.

எந்தை யைங்கரற் கினியமந் திரவுப தேசந்
தந்தை தந்திட முகுந்தைதன் மகன்பெற்ற துரைத்தா
மந்த மெய்த்தவன் வரம்பெற லறிகெனப் பிருகு
சந்த ரம்பெறு சோமகார் தனுக்குரை தொகுப்பான்.

சோமகார்தனை! அதில் மல்லிகை, முலலை முதலிய பலபுட்பக்
கொடிகளாற் பந்தலிடப்பட்டிருக்கின்ற பொழிலையும், தாமரை
அல்லி நீலோற்பல முதலிய பலபுட்ப வருகங்களினிற் தடாகங்
களையுங்கண்டு, வேதவோசகளைப் பல வேள்விகளை நடாத்து
கின்ற முனிவர் கூட்டங்களையும் கீர்டாதிபதிகளாகிய தேவர் சமு
கங்களையு மடைந்து திர்க்கதண்டன் செய்தனர் அவர்கள் இக்கி
ருச்சமத முனிவருடைய நல்வரவை யேற்று இங்ஙன மிருமென்று
கட்டலாயிடு, அதற்கவர் மனமகிழ்ந்து அவ்வனத்தில் ஓர்பக்கத்தி
லிருந்து வலத்தாட் பெருவிரலை விலத்திலுன்றி ஐம்புலனங்களையு
மடக்கிக் கணைசமூர்த்தியினுடைய திருவுருவத்தை மனதீற் றியா
னித்துத் தமது தந்தை யுபபித்தத மந்திரத்தைச்செபித்து, தேவ
வருடத்தில் ஆயிரம்வருடத்திற் கொருகால் கண்களைவிழித்து மீள
வுழுடிக்கொள்ளுவா இவ்வாறு பதியுயிரம் வருடம் வரையிற்
றவஞ்செய்தலும் அந்தத் தவாக்கினியானது திரிலோகத்திலுஞ்
சென்று சசலரையுந் தீய்த்துவருத்தியது. பின்னர் மனவாக்குக்
காயங்களா லெட்டுதற்கரிய பேரொளியாகியும் பரிபூரணமாகியும்
யானெனதென்னும் போதத்தை யொழித்த மெய்ஞ்ஞானிய ருள்
ளத்தில் எக்காலத்தும் பிரிபாவிடையாயிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தி
யானவர் கோடி ரூரியோதயத்திற் கொப்பான கார்தியுடைய திரு
மேனியும், தாமரைப்பூ மாலிகையைத் தரித்திருக்கின்ற மார்பும்
பரிமளமிகுந்த குங்குமம் கர்ப்பூர முதலியவைகளைச் சேர்த்துப்
பனிரீவிட்டரைத்த சந்தனம் பூசியிருக்கின்ற பத்துப்புயங்களும்,
இடைவிடாது அசைகின்ற செவிகளும், மதம்பொழிகின்ற யானை

வதனமும், இளம் பிறையையொத்த ஒற்றைக்கோடும்விளங்க இரு மருங்கினுஞ் சித்திபுத்திகள் வாசஞ்செய்யுந் திருக் கோலத்தோடு வெள்ளைநிறமுள்ள சிங்கவாகன மூர்ந்து, சந்திரனொளியெல்லாஞ் சூரியனொளியில் மாய்வதுபோலக் கிருச்சமதருடைய தவாக்கினி யொளியெல்லாந் தமது திருமேனி யொளியின் மழுங்கும் படியாக அவரெதிரிற் பிரத்தியட்ச மாயினர். உடனே கிருச்சமத முனிவர் கண்டு மிரண்டு சுவாமியினுடைய பேரொளியாற் குருமேனியெழில் தோற்றமற் கண்கூசி, மதிமயங்கி, நமது தவத்திறகு ஈதேதோ ஒரு விக்கினம் வந்ததென்றெண்ணி விராயக மூர்த்தியை மனதிற் நியா னித்து சுவாமி? இவ்விக்கினத்தை விலக்கி அடியேன்றவ மீடேறும் படியனுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார் முக்கண் கூட ம்படி எழுந்தருளிய கணேசமூர்த்தியானவர் அதற்குக் கருணைகூர் ந்து ஞானமென்னும் அகக்கண்ணை யளித்தருளினர். பின்னர்க் கவ லைபுற்றிருந்த கிருச்சமத முனிவர் மனமகிழ்ந்து மிக்கபயபத்தியோ டுமெழுந்து சுவாமியைக் கண்குளிாப் பார்த்துச் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, விராயகக்கடவுளே நம்மீது கிருபைசுரந்து வேதங்களுங் காணுதற்கரிய தமது திருமேனியோடு மெழுந்தருளின ரென்று தேர்ந்து உள்ளமுருகி, ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து துதிப்பா ராயினார்.

நித்தியமாய் நின்மலமாய் நிரக்குணமாய் நீடொளியாய்த் தத்துவமாய்த் தத்துவத்துக் கப்பாலா யப்பாலு மத்துவித மான வரும்பொருளே நீயடியேன் சித்த முவப்பத் திருக்காட்சி தந்தனையே.

தண்ணூர் மதியந் தயங்குஞ் சடாதாரி
யுண்ணு ரமுதே யுலவாச் சுகக்கடலே
விண்ணோ ரறியாத வித்தகா நீயடியேன்
கண்ணூரக் காணுமா காட்சி கொடுத்தனையே.

ஆக்காமே யர்க்கி யளியா தனித்தெவையும்
போக்காமே போக்கிமலம் பொன்றுவித்து மென்றானுந்
தாக்காது நின்ற தனிமுதலே நீயடியேன்
வாக்காரக் கூறுமா வந்தெதிரே நின்றனையே.

இவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்த கிருச்சமதமுனிவர்மீது கணேச மூர்த்தி கிருபாநோக்கம் பாலித்துச் சிரக்கம்பஞ் செய்து, அன்

பனை! உன் தவத்தை மெச்சினும் உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேட்பாயாக. அவைகளைத் தருகின்றோமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

காண்டல் கருத லுரைவற்றூர் காண்பைக்
காண்டல் கருத லுரையா னுங் கண்டேற்கு
வேண்டும் பொருளின்னு முண்டே விமலாரீ
வேண்டுகே னும்மருவோத் தள்ளாது வேண்டுகேன்.

எண்பதது நான்குநூ ருயிரமா யியல்பிறப்பிற்
பண்புற்ற மா னுடமாம் பவமரிது மா னுடத்து
மெண்பெற்ற நால்வருணத் தியைந்திடு லரிதவற்று
ணண்புற்ற வந்தணராய் நண்ணுவது மரிதாமால்.

அந்தணரு ளறிவுடைய ராதலரி தறிவருளுஞ்
சிந்தைமகி முதுட்டானஞ் செய்த நரா குவதரிது
சுகதைமகி முதுட்டானஞ் செப்பவருட் டிரிவிதமாம்
பந்தமரச சுவஞானப் பறறுடையா ரரியர்களை.

அத்தகைப சுவஞான மடிகடிரு வடியினுறும்
பத்தியினு வதையன்றிப் பயில்வேள்வி தவந்தான
மெத்திரத்து முயற்சியினு மெய்துவதில் லாமையினால்
வித்தகநின் மலர்ப்பதத்தில் வீடாத வன்பருள்க.

எம்பெருமா னித்தலத்தி லெழுந்தருளி யெஞ்ஞான்று
மும்பர்முத லணைவோர்க்கு முவப்பவரம் வழங்கிடுக
நம்பியபுட் பகவனமும் புட்பகமா னகருமென
விட்பரினில் வனந்தனக்கு மிந்ககர்க்கும் பெயருறுக.

—வேனே கிருச்சுமத முனிவர் இருகரங்கூப்பி, சுவாமி! யாவர்க்குங் காண்டல் கருதல் உரை என்னு இம்முன்றளவைக்கும் அரிதாயிருக்கின்ற தீதவாரை அடிப்பன் காணவுங் கருதவுந் துதிக்கவும் எளிதில் கிடைக்கப்பெற்றேன் இன்னு மிதைவிட வேண்டத்தக்க தென்னவிருக்கின்றது. ஆயினும், சுவாமிகளே! அடியேனைக் கொள்ளுமாறு அருளிச்செய்தலால் இனி அடியேன் வேண்டத்தக்க தியாதெனில் எண்பத்து நான்கு நூரூயிரம் யோனி பேதங்களா யுள்ள பிறவிகளுள் மானுடப் பிறவி யரிது; அம்மானுடத்துள்ள நால்வகை வருணங்களிற் பிறந்திடுவ தரிது; அந்நால்வகை வருணங்க்குள் அந்தணராயுதித்தல் அரிது; அவ்வந்தணருள் அறிவுடையவ

ராகி யிருத்தலரிது; அவ்வறிவுடையோரினுஞ் சித்தி சுத்தி பெற்றிருத்தலரிது; அச் சித்தசுத்தி யுடையோரில் பொன், மண், பெண் என்கின்ற மூவாசைகளையு மொழித்துச் சிவஞானசித்தியைப் பெற்றிருப்பதரிது; அத்தன்மைத்தான சித்தியானது தேவரீர் திருவடிகளிற் செய்கின்ற நிரந்தர பத்தியால் வரவேண்டுவதல்லது வேள்வி, தவம், தானமாதிய எவ்வகைத் திறத்தினாலும் மற்றெவ்வகை முயற்சியாலும் வருவதன்று ஆகலால் தேவரீர் திருவடிகளில் அடியேற்குமாறாத பத்தியை யருளல்வேண்டும் இத்தலத்தில் எக்காலத்தூர் தேவரீ ரொழுந்தருளியது தேவர்கள்முதலிய யாவர்கட்கும் அவ்வவர்கள் கருதிய வரங்களை யளித்தருளவேண்டும் இவ்வனத்திற்கும் புட்பக வனமென்றும், இந்நகரத்திற்கும் புட்பக நகரமென்றும் பெயருண்டாகவேண்டும்

இவைக ளன்றியும் அடியேனைத் தேவர்கள் - முனிவர்கள்-சித்தர்கள் - தைத்தியர்கள் - அரசர்கள் முதலான யாவர்களும் வழிபட்டு அடியே னுணையைக் கடலாமல் நடந்து கொள்ளும்படியான வரமும் கொடுத்தருளவேண்டுமென்றார் அதற்குக் கணேசமூர்த்தி கருணைபுரிந்து அன்பனை? இந்நகரமானது இக்கிரேதயுகத்திற்புட்பக நகரமென்றும், திரேதயுகத்தில் மலுபூரக நகரமென்றும், துவாபரயுகத்தில் பாணக நகரமென்றும், கலியுகத்தில் பத்திரீக நகரமென்றும், பெயர்பெற்றிருக்கும் நீ கருதிய மற்ற வரங்களு முனக்களித்தேனும் இனி நமதுகக்கிரைத்தால் நினக்கொருவர் நிகரில்லாத புராக்கிராம சாலியாகிச் சிவபிரான் தவிர மற்ற யாவராலு மழியாத வரதையுடையவனாகியும் நமது திருவடிகட்கன்பனாகிய மிராபின்ற ஒருபுத்தி னுனக்குண்டாவான். உனக்கு மூவுலகத்தாரும் புகழத்தக்க கீர்த்தியுண்டாகும். இன்னுமுனக்கு வேண்டுங் காரியங்கள் கைகூடவேண்டு நம்மை முன்னராகப் பூசித்து அவைகளைப் பெறக் குருாரிபத்தைச் சித்தி பெறக் கருதுகின்றவர்கள் முதலில் நம்மைச் சுருதிப் பூசிப்பார்களாயின் உடனே அவர்கள் தீவினைகளினின்று நீங்கி அதனையெளிதில் அடைவார்கள். நம்மைத் தொழாதபேர்கட்கு எல்லாவிடையூறுகளும் பொல்லாவினைகளுமுண்டாகுமென்றருளிச்செய்து தமது திருவுருவைக் காந்தருளினார்.

இப்பால் கிருச்சமத முனிவர் அவ்விடத்திலோ ராலயஞ்சமைத்து அதில் விராயக மூர்த்தியைப் பிரதிட்டைசெய்து அம்மூர்த்திக்கு வரதகணபதியென்னுந் திருநாமம் தரித்து ஓர் தீர்த்த முண்

டாக்கி, அத்தீர்த்தத்தால் அவ்வரதகணபதிக்குத்திருமஞ்சனமாட்டிச் சதாநாலமும் பூசனைசெய்துகொண்குருந்தார். கணேச மூர்த்திக்கு அபிடேகித்ததினால் அத்தீர்த்தத்திற்குக் கணேச தீர்த்தமென்னும் பெயருண்டாயது அந்நகரங் கணேசமூர்த்தியினுடைய கிருபைபை விளங்கியதாற் கணேச நகரமென்றும், யாவர்க்கும் பல சித்திகளை தருவதால் சித்திநகரமென்றும் பெயர் பெற்றது. இஃதன்றியும் அளவற்ற சித்தர்கள் முனிவர்கள் தேவர்கள் முதலாயினோர் அச்சித்தநகரத்தை யடைந்து அங்கெழுந்தருளியிருக்கின்ற சித்தி விநாயகரைத் தரிசித்து அவ்வவர்கள் இஷ்ட காமியார்த்தங்களைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள் என்று பிருகு முனிவர் சோமகாந்தனுக்கு சொற்றனரெனச குதர் கூறினார்.

கிருச்சமதர் வரம்பெறு படல முற்றிற்று

திரிபுரன் வரம்பெறு படலம்.

சோம காந்தனே தூத்தகு கவிமகன் பெற்ற
சோம வான்வர மறிந்தனை யினியவன் சிறுவன்
வாம மாரொரு மருப்பினன் மந்திரங் கணித்த
தேம மார்தர வறிதியென் றியம்புவன் பிருகு.

பிருகுமுனிவர் அதிக மகிழ்வுடன் விநாயகரைத் சொல்கின்றார் சோமகாந்தனே! விநாயக மூர்த்தியைக் கிருச்சமத முனிவ ருபாசித்துப் பல வரங்களைப் பெற்ற பேற்றினைச் சொன்னேம். இப்பால் திரிபுரனுபாசித்த திறத்தினைச் சொல்லுவோங்கேட்பாயாக. கணேசமூர்த்தி கொடுத்தருளிய வரத்தினுற் கிருச்சமத முனிவர் சகல முனிவர்களுந் தேவர்களுந் தம்மைத் தொழுதெழுந்து ஏவல் செய்யத்தக்க மாட்சிமையோடு யாகாதிகட்கெல்லாம் உபாத்தியாயராகித் தினந்தோறும் வரத கணபதியைப் பூசனைசெய்து தமது தந்தையா லுபதேசிக்கப்பெற்ற மந்திரத்தை இடைவிடாது செபித்துப் பஞ்சேந்திரியங்களை யு மடக்கித் தவஞ் செய்து வருகின்ற நாளையில், ஒருநாள் நெடுநேரம் யோகத்திலிருந்து கண்களை விழித்துப்பார்த்தனர். அந்த வேகமுள்ள பார்வையினின்றுஞ் சுவர்க்கமத்திய பாதல முதலிய சகலலோகங்களு நெடுங்கும்படியாகப் பிரளயகாலத்தி லுண்டாகின்ற இடியைப்போல வார்ப்பரித்து

பராக்கிரமத்தோடு முன்னர் விநாயகமூர்த்தி தந்தருளியிருக்கின்ற வரத்தின்படி பலியென்னும் பெயரினையுடைய ஓரவுண னுதித்த னன். அவன் சிவந்த நிறமும் மிகுந்த அழகும், ஒளிவீசுகின்ற கிரீடமும், நவரத்தின குண்டலமும், புபகவசமும், அரை நாணும் இன்னுமிவை முதலான அளவற்ற அலங்காரங்களோடு சூரியகாந்தி யுமழுங்கத்தக்க பிரகாசத்தினையுடையவனுயிருப்பதைத் தவசிரோட் டராகிய கிருச்சமத முனிவர் கண்டு நடுங்கிப் பயந்து, இவன் யாவனென்று மயங்கி மீளவுங் கணைச முத்தியினுடைய பெருங் கருணையால் நமக்குப் புதல்வனாக வந்தவனென்று தெளிந்து அவ னைப்பார்த்து அப்பா? நீயார் என்கிருந்து வந்தனைபென்று வினவினார்.

பாவ விவனென் றலமந்தே யிறைவ னருளால் வருமைந்த னாவ னெனப்பின் றெளிந்துமுனி யார்நீ யென்னப் பலிசொல்லான் மேவு தவத்தே யறியாமை வியப்பிற் றேரின் விழிபார்த்த வோவில பார்வை யிடையுதித்தே னுனக்கு மகனா னேனப்பா.

அன்னை நீயே பிதானீயே யனைத்து நீயே யெனைசிலநான் மன்ன வளர்ப்பின் யான்மும்மை வையமொருங்கு தாட்படுப்பேன் பின்ன ரறிதி யென்வலியை யென்றுபேசப் பெருமுனிவன் றன்னு ணடுங்கி யதுமறைத்துத் தனயற் கிதனைச் சாற்றுவான்

அதற்கு அப்பலி யென்பவன் சொல்லுவான். அண்ணலே? தாங்களென்னை இன்னவனென் றறியாதிருப்பது மிகவும் ஆச்சரிய மாக விருக்கின்றது. தேவரீர் விழித்தருளிய பார்வையின் மகிமை யாலல்லவா யானுண்டாயினேன் யான் தேவரீர் புத்திரன். எனக் குத் தாழ்த்தத்தை முதலிய யாவருந் தேவரீரேயாதும் என்னைச் சில நாள் வலையிற் பாதுகாத்துவிடல்வேண்டும் பின்னர் இம்முவுலகங் களையும் வென்று சயங்கொள்ளுவேன். அப்போ தெனது பராக்கிரமங்களை யெல்லாந் தேவரீரே அறியப்போகிறீரென்று சொன் னான். அவைகளைத்தையும் கிருச்சமத முனிவர் கேட்டு நடுக்க முற்று இதனை வெளியிட லாகாதென்று தம்முள் மறைத்துக்கொ ண்டு அவனைப்பார்த்துச் சொல்லுவார்.

ஆதி யந்த நடுவின்றி யகண்டா கார மாயொன்றுஞ் சோதி யான விநாயகர்தந் தொன்மை மனுரா னெஞ்ஞான்று நீதி யாகக் கணித் துவரு நிகரி லதனை யுரைசெய்கேன் நீதி லாது கணியுனக்குச் சித்தி யனைத்தும் வருமென்று.

தந்தை தானே மகனுக்குச் சாரூ மென்னு முறையானு
மெந்தை பெருமா னருள்செய்த வியல்பி னானும் கிருச்சமதன்
மைந்தன் றனக்குக் கணனாந்து வாவென் மனுவை யுபதேசித் [ன்.
தந்தன்மறை நால் விதியானேயனுட்டிப்பனைத்தும் புகன்றொழித்தா

மைந்தனே! ஆதிமத்தியாந்தரகிதமாகியும், அகண்டாகாரவஸ்
துவாயுமிருந்து எவ்வுந்தானை விளங்குகின்ற சோதி சொருபரா
கிய விநாயக மூர்த்தியினுடைய மந்திரத்தை யுணர்குபதேசிக்கின்
றேமும் அந்தப் புராதன மந்திரத்தைச் செரித்து வருவையாயின்
உனக்குச் சகல சித்திகளும் நடைபெற்றுநெல்லி, கணனாந்துவா
வென்னு மந்திரத்தை ஆகம விதிப்படி உபதேசித்து அதை யறுட்
டிக்கு முறைமையையுஞ் சொன்னா.

இப்பால் படியெனபவன் பேருவகையில்மூழ்கினவனுய்க் கிரு
ச்சமத முனிவருடைய திருவடிகளைப் பணிந்து துதிசெய்து, அவ்
வனத்திறுநே மந்திரோபபுத்திரிநுந்து அவரைப்போலவே தானு
மொரு காலேநிலத்திலுன்றிப் பஞ்சேந்திரியங்கையுமொருவழிபடுத்
திச் சுழுமுனை, இடை, பிங்கலை, காந்தாரி, அத்தி, சிங்குவை, அலம்
புடை, புருடன், குரு, சங்கினி * என்னுந் தசநாடிகட்கும் உற்பத்தி
ஸ்தானமாகிய மூலாதாரத்திலின்றித் தேகமத்தியமாகிய இதய கம
லத்தில் பிருதிவி தற்குவமுநல் நாததத்துவ மீறாக ஓராதனங்கற்
பித்து, அவ்வாதனத்தில் ரோதிமயமான கணேச சொருபத்தைப்
பிரதிட்டைசெய்து, அந்தச் சொருபத்தில் விநாயக மூர்த்தியை
ஆவாகனஞ்செய்து, அம்மூர்த்திக்கு அருளென்னுந் திருமஞ்சனத்
தையாட்டி, சாந்தமென்னுஞ் சந்தனத்தைச்சாத்தி, ஞானம், மோ
னம் தவம்-தருமம், மனவ்ருகம்-கல்வ், கேளவ் எனக்கன்றி அட்ட
புட்பங்களைக் கொண்டருச்சித்தது, அன்னமயம் பிராணமயம் மனோ
மயம் விஞ்ஞானமயம் † ஆனந்தமயம் என்கின்ற பஞ்சவிதான்னங்

* அவையாவன சுழுமுனை-ஆகாரமானு மூருவி நிற்பது இடைபிங்
கலை இரண்டுக் கத்திரிக் கால்போற் பின்னி நிற்பன. காந்தாரி - காபியிற்
றேன்றிச் சந்த மேழுக்கு மேழு நாடியாய்க் கண்டத்துவது. அத்தி சிங்கு
வை - இரண்டும் பத்துநாடியுற்றுக் கண்ணினிற்பன அலம்பனை புருடன்-
இரண்டுஞ் செவியினுற்றிருபது நாம்புற்றிருப்பன. குரு-நாடியுறைந்து குய்
யம்பற்றி நிற்பது சங்கினி உபத்தத்தைப் பற்றியிருப்பது.

† அவையாவன:—உடல் அன்னமயம். கருமேந்திரியமும் பிராணமும்
பிராணமயம் கருமேந்திரியமும் மனமும் மனமயம். ஞானேந்திரியமும்,
புத்தியும் அஞ்ஞானமயம். அவித்தை யானந்தமயம். இவையே பஞ்சகோசம்.

களையும் நிவேதித்து, அகங்கார மென்கின்ற தூபங்கொடுத்து, அபி
மானமென்கின்ற தீபங்காட்டி, சிற்சத்தி-பராசத்தி - இச்சாசத்தி-
ஞானசத்தி-கிரியாசத்தி யென்னும் பஞ்சாலாத்திதீபங்காட்டி, ஆன்
மசொருபமரகிய ஒப்பில்லா மாணையச் சாத்தி, ஆன்மாவானது
விநாயகப் பெருமானுடைய மேலானபரிபூரணஞானப்பிரகாசத்தை
விநாயகப் பிரசாதமாகிய திருவநுளால் அறிந்து அந்நிலையில் அமுந்
துவதாகிய டி ஆவாகனத்தையு மெனையவற்றையஞ்செய்து விநாயக
வியாபகம் ஆன்மாவில் விளங்குதல் காரணமாகச் செய்யப்படும்
பிரதக்ஷிணத்தையும், தற்போதம் என்னும் அதிதாரத்தை நடாத்
தும் பிரம் விட்னுக்களாலே குக்குமஞானம் கிரியைகளை நீங்கிப்
பரமபதியாகிய விநாயகக்கடவுளது அடிமையால்லின்று அவருடன்
அத்துவிதமுற்று நின்றலைத் துரிப்பதாகிய கமஸ்காரத்தையும் அந்தர்
முகத்திற்செய்து, கேவல சகலாவதலைகளிலும், அவைநீங்க விளங்
கும் அகம்பிரம் ஞானத்திற் பொருநதாமல் பரமஞானசாரிய
மூர்த்திகளது அநுகரிசு ஞானத்திலே தற்பூரணமெல்லாம் அடங்
கப்பெற்று, தற்செய்தி பெல்லாம் அவரது அநுகரிசு ஞானசத்தி
யின் செய்தியாய் அரிதற்கரிய பரமானந்தத்தை பெய்விடத்துங்
கண்டதூபவிப்பதாயே விநாயக தரிசனஞ்செய்து தவததையிற்றி
னான். இவ்வநனம்பலியென்பவன் பதினையாயிரவருடைய தவஞ்செய்த
லைக்கண்னுற்ற விநாயகப்பெருமான் மிகக்கிருபைகூர்ந்து, அவனுக்
களுஞ்செய்யுமாறு உதையகாலகுரியாடிகாடிக்கணங்காக ஒருங்குக்
கூடியதயஞ்செய்தாற்போலத்தோன்றியருளினர் குரியசக்திரர்களொ
ளியு மழுங்க வீரக்கழலை யணிந்த அழகிய திருவடிக்கமலத்தையு
டைய விநாயகக்கடவுளது ஒளியைக்காணுகின்ற திருமேனியினின்
றந்தோன்றிப் பரக்கின்ற சோதிக்குப் பயப்படாதவனுப், அக்கினி
மிகுத்துக் காலுங்கொடிய தவத்தையுடைய பலியென்பவன் பார்த்
தான். வலியஅழகிய நான்கு திருப்புயங்கனும், செந்தாமரையும்,
குலாயுதமும், மழுப்படையும், மேதகமுங் கொண்டநான்கு திருக்
கைகளுமுள்ள கணேசமூர்த்தியின் திருவுருவங்கள் முழுவதையுந்
தரிசித்து, தூழுதப்பட்டசித்திரம்போலின்று, அடியற்றமரம்போல

† அவையாவன:— உயிர்க்கொளியாக நிற்பது சிற்சத்தி பிரணன்முதலிய
வாயுவாக நிற்பது ஞானசத்தி மற்றை வினைத்துணையாக நிற்பது கிரியா
சத்தி † தாபனம், சந்திதானம் முதலிய சோடசோபசாரங்களின்தத்துவார்த்
தங்களை யெல்லாம் சிவகேததிராலய மகோற்சவ உண்மைவினக்க மென்னு
தலிற் கண்டு தெளிக.

எதிரேவிழுந்து, தேவாதிதேவனே! சர்ப்பாபரணனே! அங்குசபாசமேந்தும் அருணமூர்த்தியே! முண்ணிப் பழம்பொருட்கு முண்ணிப் பழம்பொருளே! பின்னைப்புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே! உன்னைப் பிரானாகப்போற்றிய அடியேற்கு வேண்டுவன அளித்தி யென்றுபலவாறு துதித்து நின்றனன்.

அவைகளை யெல்லாந் திருச் செவிக்க ணேற்று நின்ற! ஏரம்ப மூர்த்தியருட் கடைக்கணைக்கஞ் செய்தருளி, பலியே? நின்றவத் திற்கு மெச்சினேம், இலங்கா புரிக்கண் தென்றிசையில் விளங்குவ தாய், அடைந்தார்க்கு வேண்டுவனவற்றை யருள்வதாய் விளங்கும் கதிரை நகர் எனப்பேர்பெற்ற கதிர்காமப்பதியில் அகத்தியன் நந் துணைவனை வேண்டிச் சொல்லுதற்கரிய கடுந்தவத்தைச் செய்தாற் போல நீயுஞ்செய்தனை நீவேண்டிய வரங்களைக்கேள் தருகி னன்றுதிருவாய் மலர்ந்தருளுதலும், பலிசொல்கின்றான் அண்டபகி ரண்டங்களை யெல்லாம் ஒரிமைப்பொழுதினில் உண்டாக்கிக் காத் துச்சங்கரிக்கவல்ல பெருமானே, அடியார் வேண்டு வனவற்றை யெல்லாம்குறையாதளிக்க வல்லகிருபா மூர்த்தியே, அமரர் துன்ப மெல்லாம் ஒழிப்படியாகப் படைபுட னடந்த கதிரையும்பதியெ னும் ஏமகூடத்தில் பாடி வீடுகொண்டு, சமர்புரிந்து சூரபன்மன் முததிய அகரர்களது வலிதொலைத்து, விண்குடியேற்றியுப் வெற்றி வேலாயுதத்தையேந்தியருளியகுமரக்கடவுளை துணைவனாகக் கொண்ட குரிசிலே, சித்திபுத்தி எனனுஞ்சத்திகளைக் கொண்டருளிய அநாதி மலமுத்த நித்தபதியே, தேவரீரைக்குறித்து அடியேன் அன்புடன் தவம்புரிந்தது மெய்யேயானால் மூவுலகங்களு மடியேன் வசமாக வேண்டும். இந்திரன் முதலியதேவர்கள் கைகட்டி வாய்புதைத்து, அடியேன் வாயிலிற் காத்திருந்து யானிடுகின்ற ஏவல்களைத் தட் டாமல் நடத்திவருகின்ற அரசாட்சிவேண்டும். எந்தப் பொருளை எந்தெந்த வேளையில் நினைத்தாலும் அந்தப்பொருள்கள் அந்தந்த வேளையில் அடியேற்கு எளிதிர்க்கடைக்கவேண்டும். தேவரீர்திருவடி களில் அடியேற்கு மாறாத பத்திவேண்டும். என்சுரீர வந்தத்தில் அடி யேற்கு முத்தியுண்டாக வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். இவை யனைத்தையுங் கணேசமூர்த்திகேட்டுச் சிறியவனே நீகருதியவாங்க ளனைத்தையுங் கொடுத்தோம். மூவுலகத்தாரு முன்னேவல் புரிந்து சேவிப்பார்கள். இவைகளன்றியும் கரும்பொன், வெண் பொன், பசும்பொன் என்கின்றமூன்று லோகத்தாலாகிய மூவிதக்கோட்டை

கனையும் உணக்களித்தோம். அவைகட்டுப்பெயர் திரிபுர மென்று சொல்லப்படும் உன்னையுலகத்தாரெல்லாம் திரிபுர னென்றழைக்கக் கடவார்கள். காம தகனராகிய கங்கா சடாதர மூர்த்தியின் கணையா லன்றி மற்றையாவராலும் உனக்குமுடிவில்லை நீரினைத்தவிடத்திலு னக்கு முன்னதாகவே அத்திரிபுரங்கள் கூடநடக்கும் பின்னர்ச்சக லமுஞ் சிவபெருமான் விடுகின்ற கணையாலழிந்து விடும் உடனே உனக்குமுத்தி யுண்டாகுமென்று திருவாய்மலர்த்து தமதுதிருவுரு வைக்கரத்தருளினார் இவ்வாறு விராயகத்தடவுள் அவனுக்குக் கொ டுத்தருளிய வரங்களேபெல்லாம் தேவர்கள்மேகட்டு நடுநடுங்கித்துக்க சாகரத்தின் மூழ்கினார்கள். இப்பாற் பழியென்பவன் தனதந்தை யாகிய கிருச்சமத முனிவரைக்கண்டு பணிந்து தான் பெற்றுவந்த வரங்களனைத்தையுஞ்சொல்லி மூவுலகத்திலுஞ் சென்று போர்செய் வதான எண்ணத்தோடு அப்புட்பகலானதில வபசு செய்திருந் தான். சோமகாந்தனை அவன்திரிபுரென்றுப்பெயருடன் விளங் கினன் அவன்றயமிபற்றிய விடத்தைப் பெரியோர்கள் வங்காள மென்பர் மற்றைச்சரிதங் கூறுகின்றோரென்கேள்

திரிபுரன் வரம்பெறு படல முறநிற்று.

திரிபுர னரசாட்சிப் படலம்.

— ۱۹۹۷ (۱۳۷۵) —

அரியுகைத் தருளுநால்வா பைங்கையா ரனை பதானக்
கரிமுகன் கருணைபெற்றுக் களித்தறி னாற்றல் ரான்ற
திரிபுரன் யாதுசெய்தான் செப்ரின வியாதன கேட்பப்
பெரியகுண் டுகைசே ரங்கைப் பிரமன்மே லுரைக்கப் புக்கான்.

சவுனகாதி முனிவர்களே! பின்னர் எமது ஆசிரியராகிய வியாதர் பிரமணேநோக்கி, அண்ணலே, திரிபுரன் பின்னர் யாது செய்தனன். அதனைக் கூறுகவென்று கேட்க கூறுவார். பின்னர் அப்பலி பென்பவன் புட்பகவனத்திலிருக்கின்ற கணேச புரத்தில் யாவரும் அநிசயிக்கத்தக்கதாகக் கண்டகற்சிலைகளினால் ஓராலயஞ்சமைத்து, அவ்வாலயத்தை யலங்கரித்துத்தானெவ்வாறு கணேசமூத்தியைத் தரிசித்தானோ அவ்வாறே அக்கண்டகற்சிலையினால் ஒருதிருவுருவ முங்கண்டு அத்திருவுருவத்தை யவ்வாலயத்திற் பிரதிட்டைசெய்து

தினந்தோறு மாராதித்துக் கொண்டிருந்தான். இவ்வாறு சிலநாட் கழிந்தபின்னர், பூலோகத்துள்ளவரசர்களை யெல்லாம் வெல்வதற்கு வெளிக்கொண்டுசென்று அளவற்ற யுத்தங்களை நடத்திச்சகல வேர் தானையும் வென்று, அவாகட்டுெல்லாந் தன்னைக் கீழ்ப்புணிந்து எவலசெயது வருமபடியாகக் கட்டளையிட்டு, தன்னை வணங்காரை யெல்லாம்விண்குடியேற்றி, பாதாளலோகத்திற்சென்று அங்கரசாள் கின்ற நானேந்திரன் முகலான சகலவீரர்களை யுஞ்செயித்து அவ்வி டத்துள்ள மாணியை முகலிய செல்வங்க ளையெல்லாங் கைக்கொண் டுமீட்டும் பூலோகத்திற்கு வந்தான உடனே அநத்ததிபாந்தரங்களி லுள்ள அயுணாக ளெல்லாவநதும் தோச நண்டருசெய்துதுதிக்க, அவாகட்டுெல்லாங் கருடை புரிந்து அவ்வாட்டு வேண்டிய செல் வங்களை யுங் கொடுத்தவா பின்னர் அவாந்ளோர் பூலோகத்தினின் றும் பாதல லோகத்தி னின்று வந்திருக்கின்ற சேனைகளையு மழை ததுகொண்டு செப்பெய்து புது குலிதது. அவை - மழு வான்-கே டயமுகலான அளவற்ற யுகங்காப் பீதகாஞ் செயது, அயுண சேனைகளெல்லாம் அமாவாசை நிருளைபரிபாலத் தன்னைப் புடை சூழ்ந்துவர ஞெய்வென்று சுவாசந லோகநத்திற்சென்று கற்பகச் சோலையிர்புகுந்து அங்கு நிற்கின்ற தேவாபளை யெல்லா மொடுக்கி அசுசோலையினை யு நாசஞ்சயதான இப்பால இவன் வரவைத் தேவதூதாசு ளறிந்து இந்திரனுக் கடுக்கை விட்டார்கள்.

உடனே அப்பால் யெனபவ றுந் தனதுவரவை இந்திரனுக் கறி விக்குமாறு தூதாக்களையனுப்ப அவாசுளவவாறே சென்று இந்நிர னைக்கண்டு, கராதிபுரத் தவசனரசராய் பவி யெனபவர் இங்கு வந்திருக்கின்றனா. நீ ரவட்டத்திற்கு விரைநது வந்து அவரைப் பத்தியோடும பணிதல செயயக் கடவீர அப்படி வராதிருப்பீ ராயின் உம்மை இப்பொன்னுலக வரசாட்சியினின்று நீக்கி யமலோ கத்திற்சோபபதாக யோசுததிருசுகின்றா உமக்கவரோடு யுத்தஞ் செய்ய வலியிருக்குமாயின் இந்நிரிடத்திலுமக்குள்ள சேனைகளோ டுவெளிக்கொண்டு வாரும் இல்லா விட்டால யாங்கள் முற்கூறியபடி அவரிடத்தில்வநது சரணடையும். இதற்கென்ன உத்தரவு சொல் கின்றீரென்று கேட்டார்கள். இதனைக் கேட்டலுந் தேவேந்திரன் அதிக கோபாவேசமுகொண்டு தனது கரத்தைத் தூணிற்றாக்கி நீங் கள் சொன்ன வார்த்தை நன்றா யிருக்கின்ற தென்று நகைத்துத் தாமரை மலர் பூத்த காடுபோலக் கண்களெல்லாஞ் சிவப்புற்று இனி முடிவெய்துங் காரணமறியாதவனாகி, இதோவந்து யுத்தஞ்செய்து

யாவரையும் அதப்படுத்துகிறேனென்றெழுந்து, வந்தவர்கட்குவிடைகொடுத்துத்தனது சேனைகளெல்லாம் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாகிவர, நகரமுழுவதுமுரசறைவித்தான் முன்னர்ப்பலிவிடுத்ததாதர்கண்மீட்டிற் திரும்பிவந்து தங்கள்ரசனைப் பணிந்து ஒசக்கிரேஸ்வரா! பாங்கள் தேவேந்திராதித்திற்சென்று அவன்சுருத்தையாராயுமளவில் அவன்யுத்தத்திற்கே எதிர்ப் பந்திருக்கின்றன நென்றனும் அழலில் நெய் சொரிந்ததுபோலப் பலயானவன் கோபங்கொண்டு இந்தான் வரவை எதிர்ப்பார்த்திருநதனன் இப்பால்தேவேந்திரானவன் முடிசூடை சுவரி நாட்டி முரசு சங்கரம் யானைகொடி-மதில் தோரணம் நீங்குடம் பூமலை பங்கு - கடல் மகரம்-ஆமை-இணைக்கயல்-சிங்கம் தீபம் இடபம் ஆனம் என்கின்ற இருபத்தொரு சின்னங்களோடு * பதாதி - சேனமுதல், குமுதம், கணகம் வாகினி பிரளயம், சமுத்திரம், சங்கம் ஆனம், அக்குரோணி, ஏகம், கோடி, சங்கம், வீர்தம், குமுதம், பதமம், நாடு சமுத்திரம், வெள்ளம் என்கின்ற பத்தொன்பதுவகைகளே நேர்த்தொகைகளுங்கிரமப்படி விளங்க, மந்திரிமார், கருமாசிரார், சுற்றத்தார், கடைகாப்பாளர், நகரமாக்கள், படைதலைவர், இஷ்டமிடவாயானவீரர் என்கின்ற எண்வகைகளுகையானவரும், அவ்வவர்க ளாயுதங்களோடும் புடைசூழ்ந்துவரவும், அதனாபாயகருமுடைந்துநெருங்கியது போன்ற பேரொலியோடு அரண்மனை வாயிலேவிட்டு நீங்கித் தனது ஐராவத்தி லாரோகணிதது ஓர்விடிகின்ற வச்சிராயுதத்தைத் தாங்கி அவ்வற்ற தேவர்கூட்டங்க ளாடுகிற வரவும், செயபேரிகை

பதாதி யென்பது—ஓரியானையும், ஓர்தேரும், மூன்றுபரியும், ஐந்து காலாளுங் கொண்டது. சேனாசூரமென்பது—பதாதி மூன்றுபங்கு கொண்டது. குமுதமென்பது—சேனாசூர மூன்றுபங்கு கொண்டது கணக மென்பது—குமுதமூன்றுபங்குகொண்டதுவாகினியென்பது—கணக மூன்றுபங்குகொண்டது. பிரளயமென்பது—வாகினிமூன்றுபங்குகொண்டது, சமுத்திரமென்பது—பிரளய மூன்றுபங்கு கொண்டது. சங்கமென்பது—சமுத்திரமூன்றுபங்குகொண்டது அரீக மென்பது—சங்கமூன்றுபங்குகொண்டது அக்குரோணி யென்பது—அரீக மூன்றுபங்குகொண்டது. அக்குரோணி எட்டுப்பங்குகொண்டது—ஏகம் ஏகம் எட்டுப்பங்குகொண்டது—கோடி கோடி எட்டுப்பங்குகொண்டது—சங்கம், சங்கம், எட்டுப்பங்குகொண்டது—வீர்தம் வீர்தம் எட்டுப்பங்கு கொண்டது—குமுதம். குமுதம் எட்டுப்பங்கு கொண்டது—பதமம். பதமம் எட்டுப்பங்கு கொண்டது—நாடு. நாடு எட்டுப்பங்கு கொண்டது—சமுத்திரம். சமுத்திரம் எட்டுப்பங்கு கொண்டது—வெள்ளம்.

முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கி வரவும், பகைவனாகிய பலியென்ப வனைத்தேடிச் சென்றனன். பலியானவன் தேவேந்திரன் வரவைப் பார்த்து அவனை யோர்திரணமாக மதித்துத் தானுந் தன்சேனைகளோடு அவனெதிரிற் சென்றான். பின்னர் புண்ணியமும் பாவமும் ஒன்றாய்க் கலந்தது போலத் தேவசேனைகளோடு அவுண்சேனைகளொன்றாய்க் கலந்து போர் செய்யும்போது அவுண்சேனைகட்குச் சிறிதுவலிகுன்றியது அகனைப்பலியென்பவன்பார்த்துப் புண்ணில் வேல் பாய்ந்தது போலப் பொங்கி மனம்பொருதவனாகி விழிகளில் அனற்பொறிக ளெழும்பத் தக்கதாகக் கொதித்துப் புகையுண்டாகும்படி பெருமுரச்செறிந்து திசைகளெல்லா மதிர நகைத்து, புருவ நெற்றியிலேறக் கோபித்து வடவா முகாசுகினி போலச் சிறிக் குதிரைமீதேறித் தேவர்களுடைய படைக்கூட்டங்களிற் புகுந்து யாவரையுஞ் சின்னாபின்னமாக வெட்டுவனாயினான். உடனே தேவர் சேனைகளெல்லாந் திகைத்துப் பலநாயங்களோடு வருந்தி மனந் தாபரிக்க மாட்டாது, நாற்றிசைகளினு மோடிப் பதுங்கினார்கள். சிலர் ஆயுதத்தோடு கையறுபட்டவர்களும், சிலர் மாலையோடுமார்புபிளக்கப் பட்டவர்களும், சிலர் கழலோடு கால முறியப் பட்டவர்களும், சிலர்மகுடத்தோடு சரமுருளப் பட்டவர்களும், சிலர்குடரோடுசரல் சரியப்பட்டவர்களும்; சிலர் வலியோடு வாகழியப் பட்டவர்களுமாறாகள். இவ்வாறுதேவசேனைகளெல்லாம்அவுணராசனல்லமடிந்து போவதை இந்திரன்பார்த்து மனம்பொருமல் அழற் பொறி பறக்கும் படியாக விழித்து, ஆலகாலவிடத்தைப்போலச் சிறிமதம்பொழிகின்ற தனது அயிராவதத்தைச் சண்டமாருதத்தினும் அதிகவேகமாகச் செலுத்தி அவுண்சேனைகளையெல்லாம் கண்டதுண்டமாக வெட்டி எறிவானாயினான். அதனைப் பலியென்பவன்கண்டு அண்டகடாகங்க ளெல்லாம் நடுங்கும்படியாக நெற நெறென்று பற்களைக் கடித்து விட நாகத்தினைப்போற் சீறி வீரா வேசங்கொண்டு கரத்திவிருக்கின்ற வில்லைவளைத்துக் குணத்தொனிசெய்து குரூரமாகிய பாண வருஷங்களைப்பொழிந்துதோமரம்-குந்தம்-நேமி-பாசம்-வாள் முசலம்-தண்டம் முதலான ஆயுதங்களை நேருக்கு நேராக விடுத்து ஆகாயத்திலிருக்கின்ற உடுக்கூட்டங்களெல்லா முதிரும்படியாகச் சந்தித்துத் தேவசேனைகளை யெல்லாம் அதப்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றசமயத்தில், இந்திரானுவன் தனது அயிராவதத்தை அதிகவேகத்துடன் நடாத்திவந்து அதன்மத்தகத்தைப் பலியென்பவன் ஏறிநடத்துகின்ற குதிரையின் முன்னங் காலானது மடிந்தொடியும்படியாகத் தாக்கினான்.

உனே பலியானவன் தன் வாளாயுதத்தை விசி இந்திரனை யவ்விராவதத்தினின்றுங் கீழே யுழும்படியாகத் தள்ளி, தன் குதிரையைத் தாழ்த்தி அவன் வச்சிராயுதத்தைக் கைக்கொண்டு, அத னால் அயிராவதத்தினுடைய மத்தகத்தில் மோதி அதன் வீரத்தை யெல்லாங் குன்றச்செய்தனன் பின்னர்த் தேவீந்திர னிமைக்கு முன்னரெழுந்து நெடுமூச் செறிந்து மிகுந்த கோபாவேசத்துடன் அப்பலியின்மீற் பாய்ந்து அவன் தலை பிளவு டும்படியாகத் தன் கையால் பலங்கொண்டமட்டும் மோதுதலும் பலியானவன் மூர்ச் சையாக வீழ்ந்து மீளவுந் தெளிந்தெழுந் து இந்திரனுடைய மார் பிற் பாய்ந்து மோதினான் உடனே ஆந்திரனு முர்ச்சித்தவனாகிச் சிறிது தெளிவுந் நெழுந்து பலியைப் பார்த்து உன்னாயுதங்களை விடுத்து என்னோடு மலையுததஞ்செய்து பிழைக்கவல்லையோ வென் றுசொல்ல, அதற்கு அவ்வவுணராசன் சொல்லுவான் இந்திரனே! விட்டிழ்ந்பூச்சியினுடைய சிறகன் காற்றினாலேபா வடவாடிகாக்கினி யும், மதயானையைப்போன்ற வெனக்கு நீதோற்றனை, ஆயினும்அஞ் சுவெண்டாம் உனது பெருமை கெடாது இன்னுஞ் சிறிதுகாலம் வாழவேண்டுமெவையாபின் உனக்குப் புலோக வாசாட்சியைத் தந் தேன். அங்ஙனஞ் சென்று உன்னங்ங்காரத்தை யெல்லா மொடுக்கி உன் களைஞார்களோடிருந்து வாழ்க்கடவை யென்றான். அதனை இந்திரன் கேட்டுச் சரீரங் குலங்க நகைத்து, பலியே! இன்னும் யுத்தஞ்செய்ய அழைக்கின்றே னென்று பயந்த நீ இவ்வார்த்தை யைப்பேசித் தப்பித்துக் கொள்கின்றாய் இந்நியிமித்தி லுன்சரீ ரத்தைச் சின்ன பின்னமாக்கிப் பருந்துகட் கிரையாக்குகின்றேனெ ன்று தன் புயங்களைத் தட்டினான் அதனைக் கேட்ட பலியான வன் அதிக உருத்திராவேசங்கொண்டு தன் குதிரையைவிட்டிறங்கி உதிரவெள்ளம் ஓடும்படியாக அவ்விர்திரனோடு அளவற்றமல்லயுத் தங்களைச் செய்து, இமைப்போதில் அவன் கால்களைப் பிடித்து ஆகாயத்திற் றாக்கிக் கிறுகிறென்று சுழற்றி விசினான் அவ்வேசத் தோடு இந்திரனானவன் மெலிந்து இமயவரைச் சாரலில் வீழ்ந்து மூர்ச்சித்து, உயிர்போனவனை யொப்பக் கிடந்தான். இக்கார ணத்தை இந்திரானிகேள்வியுற்று நிலத்தில் வீழ்ந்து புரண்டு, அம் மாவோ: என்றழுது சோர்வுற்று மற்றைத் தேவர்களோடுங் கூடித் தன் காதலன் மூர்ச்சையாய் வீழ்ந்து கிடக்கின்ற பர்வதச்சாரலை யடைந்து பற்பல சைத்தியோபசாரங்களால் அவன்மூர்ச்சையைத்

தெளிவித்து, சஞ்சிதம்-பிராரத்துவம்-ஆகாமியம் * என்னுமில்முன் றினால் வருகின்ற காரியங்களை யார்தடுக்க வல்லவரென்று பலதேறு தல்களைச் சொல்லி அவ்விமயகிரியினுடைய குகைகளிலே அத்தே வேந்திரனோடு தானும் ஒளிததுக்கொண்டிருந்தாள்.

இப்பால் பலியென்பவன் யுத்தகளத்தை விடுத்து இந்திரனுடைய அயிராவதத்திலேறிச் சபபேரிகை முழக்குவித்து அவனரண்மனையிற் சென்று மீருந்த ஆனந்தத்தோடு சிங்காதனத்தி லிருந்து சவர்க்கலோகத்தி லிருக்கின்ற சமுகனெல்லாம் தனதானைக்கடங்கி நடந்துகொள்ளக் கடவரென்று எங்கு முரசறைவித்து, அரம்பை மாதரை நாட்டியஞ் செய்வித்தாக், கின்னரர்களை வீணைவாசிப்பித் துச் சகல போகங்களையுந் தனது பஞ்சேந்திரியங்கட்கு விருந் தூட்டி அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்தான் இவ்வாறு சின்னாட் கழிந்தபின்னர்த் திரிபுரனென்பான் பிரமன் வாழ்கின்ற சத்திய லோகத்திற்செல்ல பிரமன் அவன் வரவை யறிந்து பயந்து அவ்வுலகத்தை விடுத்து வைகுண்டத்திற்குச் சென்றான். அவ்வைகுண்டத்தில் வாழ்கின்றவிண்டுவும் அவ்வண்ணன் கொடுமைகளைக்கேட்டு நடுநடுங்கி அப்பிரமனைத் தன்னுடனழைத்துக்கொண்டு இந்திரன் முதலாயினோ ரொளித்திருக்கின்ற இமயபர்வதச் சாரலை யடைந்தார் பின்னர்ச் சத்திய லோகத்திற் சென்ற பலியானவன் அங்கு பிரமனில்லாததைக் கண்டு அவ்வுலகத்தைத் தன்வசமாக்கி அவ்விடத்தினின்று நீங்கி வைகுந்தத்திற் சென்று, அங்கு விண்டுவில்லாததைக் கண்டு அதனையுந் தன் வயப்படுத்தி, மீளவும் பூவுலகத்திற் குவந்து தனக்கு அளவற்ற வரங்களைத் தந்தருளிய விநாயக மூர்த்தியைப் பூசித்து, சுவாமீ முன்னரடியேற்குத் தேவரீர் வரமாகத் தந்த மூன்றுகோட்டைகளாகிய திரிபுரங்களை இப்போ தனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். உடனே கரும்பொன்வெண் பொன் பசும்பொன் என்னும் இம்முன்றினாகிய திரிபுரங்கள் ஒவ்வொன்று நூறுயோசனை யுபரமும் நூறுயோசனைவிசாலமுமாக அளவற்ற செல்வங்களோடும் ஆகாயத்திற் றேன்றின.

அத்திரிபுரங்களில் கற்பகவிருகூடம் காமமேனு-சங்கநிதி-பதுமநிதி முதலாகிய பொருள்களோடு அளவற்ற அற்புத சம்பத்து

* அவையாவன:—முன்சனனத்தி லனுபவித்து மிகுந்த வினைக்குறை சஞ்சிதம். அதனை இந்தச் சனனத்தி லனுபவிப்பது பிராரத்துவம் இந்தச் சனனத்தி லேறுகின்ற வினைகள் ஆகாமியம்.

களு நிரம்பியிருந்தன சுவர்க்கம் சத்தியம் வைகுண்டம் என்னும் இம்முன்றலங்கள் அப்பலியின் வாயினபோது அவைகட்குத் தாழ்ந்த மற்ற லோகங்களெல்லாம் அவன்வசமாய் விட்டன. அப் பரியானவன் சிவபெருமானால் முத்தியடையுங் காலத்தன்றி மற் றெக்காலத்தினு மழ்வினமைபா யிருக்கின்ற மூன்றெயில்களும் அவன் செல்லுமிடங்கடோறும் செல்லுதலால் கடைசெய்யும்படி யான சீவதேவர்கட் கொப்பாயிருந்தன. அத்திரிபுரங்க ளானவை யாவரும் விரும்பிய போகங்களை வரையாது கொடுத்து வருவதி னாற் காமதேனு நற்பகம் சிந்தாமனியென்னும் இம்முன்று நிதி களை யோத்திருந்தன. இப்பாற் பாலியென்பவன் திரிபுரனென்னு நாமம் பெற்றவனுப், அளவற்ற ஆனந்தத்தில் மூழ்கித் தானடைந்த அத்திரிபுரங்குளில் இரும்பாலாகிய புரத்திற்குச் சுக்கிலமென்றும், வெள்ளியாலாகிய புரத்திற்குச் சாமிமென்றும், பொன்னாலாகிய புரத்திற்குச் சுவாததி பென்பா நாமங்களிட்டுச் சுக்கிலம் பாதல லோகமாகவும், சாமிலம் மத்திய லோகமாகவும், குவிராத்தி சுவர்க்க லோகமாகவும் ஏறபடுத்தி விநாயக கட்டளை அன்புடன் நியானி த்துத் தன்மனத்தால் மூன்று புரத்திற்குள் யுண்டாக்கி அம்மூவ ருக்கு வச்சிரதமிட்டிரன், வீமநாயன், காங்குடன் என்று நாமகர ணந்தரித்து, சுக்கிலமென்னு மிரும்புங் கோட்டையை வச்சிரதமிட் டிர னென்பவனுக்கும், சுமிலமென்னும் வெள்ளிக் கோட்டையை வீமநாயனென்பவனுக்கும், குவிராத்திபென்னும் பொன்கோட்டை யைக் காளகூட னென்பவ றுக்கும் கொடுத்து, இம்மூவர்கட்குந் தானதிகாரியாயிருந்து தன்னாளையின்படி யவர்களை நடாத்திவந் தான். மேற்கூறிய முப்புரங்களானவை ஆயிரம் வருடத்திற் கொரு கால் அவ்விடம் விட்டு மற்றேயிடத்திற் பெயர்வதும், தனக்குள் ளிருந்து அரசுசெய்கின்றவர்கள் எதேது வேண்டினும் அவைகளை யெல்லாந் தடையில்லாமற் கொடுத்து வருவதும், அவர்க ளெவ் வெவ் விடங்களிற் செல்ல நினைக்கினும் அவ்வவ் விடங்களிற் சென் றிறங்குவதும், தம்மடியி லகப்பட்ட உலகங்களை யெல்லா மழித்து வெற்றிகொள்வதுமாகி யிருந்தன. இப்பால் திரிபுரன் வங்காள மென்னு நகரைச் சேர்ந்து தன் மனத்தால் மீளவும் இரண்டு புத் திரர்களை யுண்டாக்கி அவர்கட்குச் சண்டனென்றும் பிரசண்ட னென்றும் நாமகரணந் தரித்து, சண்ட னென்பவனைச் சத்தியலோ கத்தையும், பிரசண்ட னென்பவனை வைகுண்டத்தையும் அரசா கிசெய்ய விடுத்துப் பின்னர் ஒரு மனைவியைக்கூடி அவளால் மத

னென்னும் பெயரினையுடைய ஒரு புத்திரனைப் பெற்றுச் சகல லோகங்களினுந் தனதானையைச் செலுத்தி அளவற்ற போகபாக்கி யங்களை யறுபவித்துத் தனது கீர்த்தியானது அட்டதிகைகளினும் பரவத்தக்கதாக நல்ல நீதியைச் செலுத்தி, இடைவிடாமல் விநாயகபூசையுஞ் சிவபூசையுஞ்செய்துகொண்டு அநேககாலம் அரசாட்சிசெய்து வந்தான்.

திரிபுர னரசாட்சிப் படல முற்றிற்று.

தேவர்கள் வரம்பெறு படலம்.

தேக்குபுகழ்த் திரிபுரன்முன் னரசாட்சி புரிந்ததிது தெளிக நீயென், ஞாக்குமிகு வியாகமுனிக் குரைத்தனனான் முகனதனை யுனக்குச் சொன்னேன், வீக்கியபூங் கழற்சோம காந்தவினி விண்ணோர்கள் விமலர் போற்றிப், பாக்கியஞ்சேர் வரம்பெற்ற தறிகவெ னப் பிருகுமுனி பகர லுற்றான்

சோமகாந்தனே! விநாயக மூர்த்தியைத் திரிபுரன் பூசித்துவர ங்களைப் பெற்ற வரலாற்றினைச் சொன்னேன் இப்பால் அத்திரிபுர னழியுமாறு தேவர்களெல்லாம் பூசித்து வரம்பெற்ற சரித்திரத் தைச் சொல்லுவோங் கேட்டிராக இவ்வாறு திரிபுரனவன் சகல லோகங்களினுந் தனதானையைச் செலுத்தி அரசுசெய்துவருகின்ற காலத்தில் இமபகிரியின் குகைகளி லொளித்து வேறொரு புகலிட மில்லாமல் துபாமுற்றிருக்கின்றதேவர்களிடத்தில் ஒருநாள் நாரத மகாமுனிவர் சென்றார், அவரைத் தேவர்களெல்லாங்கண்டு சேவித் துப் போற்றி விண்ணப்பஞ் செய்ததாவது—சுவாமி! கொடியவனாகிய திரிபுரன் சகல வெற்றிகளையு மடைந்து மூவுலகங்களையுந் தன் வசமாக்கிக்கொண்டான் அவனால் யாங்க ளனைவரும் அலைப்பட்டு மனநொந்து நாளுக்குநாள் மெலிவினை யடைந்தோம். அவன் யாவ ரால் வரம்பெற்றனன் இப்பால் அவன் யாவரால் அழிவான். இனி அடியேங்கள் செய்யவேண்டிய கடப்பாடுயாது? அதனைத் தேவரீர் கிருபைபுரிந்து திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித் தார்கள். அதற்குச் சகல காரியங்களையும் தமது ஞானநோக்கினால் அரியத்தக்க நாரதமகாமுனிவர் சொல்லுவார். தேவர்களே! அத்திரிபுரன் விநாயகக்கடவுளைப்பூசனை செய்து அவரால் அளவற்றவரங்

களைப் பெற்றுச் சகல மகிமைகளையும் அடைந்திருக்கிறான். அவனும், அவனரசு செய்கின்ற திரிபுரங்களும், சிவபெருமானுடைய பாணத்தாலழியவேண்டும் அப்படி யாவரால் அழிவதற்கும் விராயகக் கடவுளுடைய அறுக்கிரகம் வேண்டும். ஆதலால் நீங்கள் யாவரும் விராயகக் கடவுளைப் பூசை செய்யக் கடவீர்களென்று சொல்ல அதற்கு அத்தேவர்கள் மனமகிழ்ந்து மீளவும் பணிந்தெழுந்து சுவாமி ! கணேசமூர்த்தியை யாராதிக்கத்தக்க முறைமை இவ்வாரொன்று அடியேங்க ளறிந்திலேம் அதனையுந் தேவரீரே யறுக்கிரகிக்க வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தார்கள். நாரத முனிவர் அதனைக் கேட்டுக் கிருபை சுரந்து நீங்கள் கருதிய வண்ணமே செய்கின்றோம். யாவரும் ஸ்நானஞ் செய்து அறுட்டான முதலியவைகளை முடித்து வரக் கடவீர்க ளென்று கட்டளை யிட்டார். அவ்வாறே அவ்வவர்கள் முடித்துக் கொண்டு வந்த பின்னர் விராயகக்கடவுளுடைய ஏகாக்கரத்தை யுபதேசித்து அதையனுட்டிக்கு முறைமையையுஞ் சொல்லி அவர்களை விட்டுப் பிரிந்தனர். இடபால் தேவர்களனைவரும் ஒருதாளே நிலத்தி லூன்றி விராயகமூர்த்தியினுடைய திருவுருவத்தை மனதிற் றியானிதது ஏகாக்ஷர மந்திரத்தைச் செபித்து, அளவற்றநாள் தவஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் தமமை யடைந்த அன்பினரை அவரினுஞ் கிறந்த அன்போடு ஆதரிக்கின்றவராயும் யான் செய்யுங் குற்றங்களையெல்லாங் குணமாகக் கொண்டு காப்பவராயும், வன்மையான நெஞ்சினர் முன்பு ஒருகாலத்தும் வராத உத்தமராகியுமிராநின்ற கணேசமூர்த்தியானவர் கிருபை சுரந்து சொர்னகிரீடமும் அதில்மூன்றும்பிறையும் நவரத்தின குண்டலமும் புயகவசமும், அரைநாணும் மருப்பிற் சுற்றி யிருக்கின்ற துதிக்கரமும், பாசமும் அங்குசமு மழுவந் தாமரைப் பூவென்னுயிவைகளைத்தரித்திருக்கின்ற நான்கு திருக்கரமும், அளவற்ற பேரொளியோடு நிறைந்த திருமேனியு மான கோலத்துடன் அவர்களெதிரிற் பிரத்தியக்ஷமாயினார், உடனே அத்தேவர்களெல்லாம் எதிரிற் காக்கி தந்தருளிய சுவாமிகளைக்கண்டு சூரியனை எதிர்வரக்கண்ட தாமரை மலர்போல முகமலர்ந்து அன்பும் அச்சமுமாகொண்டு அஷ்டாங்க மாகச் சேவித் தெழுந்து இருகரங்களை யுஞ் சிரமேற்குப்பி விழிகனி லானந்த நீர்த்தாரைகளைச் சொரிந்து நோத்திஞ்செய்வா ராயினார். •

தத்துவா தீத போற்றி தத்துவப் பொருளே போற்றி
தத்துவ முதலே போற்றி தத்துவ சொருப போற்றி
தத்துவத் தியன்ற தாத்து விசங்களு மானய் போற்றி
தத்துவ வறிவுக் கெட்டாத் தயங்குபே ரறிவே போற்றி.

உடலினு க் குயிரே போல வுயிர்க்குயி ரானய் போற்றி
யுடலுயிர்க் கறிவு நக்கி யுடலனை க் கழிப்பாய் போற்றி
யுடலுயி ரெனப்பி னங்கா வெற்றுமைப் பொருளே போற்றி
யுடலுறை யுயிராகு மெட்டா வெளிபெருஞ் சோதி போற்றி

விரவுதத் துவத்தி வீங்கி மேலென நின்ற வாவி
வரமுற வருவு கொண்டு வந்தருள் றாவ போற்றி
பரவுமைந் தொழிலை நீரக யுயிரனைப் பணிப்பாய் போற்றி
கூரியத்தி னுயிரை வாங்குந் கடர்பெருங் கடலே போற்றி.

பத்தர்கள் வழங்கா நின்ற பல புங்கைக் கொள்வாய் போற்றி
புத்திகள் போகத் தாரிக்குப் புணர்த்தருள் போகி போற்றி
முத்தியை யோகத் தாரிக்கு முத்தருள் போகி போற்றி
யெத்தொழி லவாக்கு மூர்ப பபனரு னிறைவ போற்றி.

வேண்டிய வடியாந் கெல்லாம் விக்கினங் கெடுப்பாய் போற்றி
வேண்டிவந் தனைசெய யாககு விக்கினங் கொடுப்பாய் போற்றி
வேண்டுவந் வேண்டிந் நெல்லாம் விளத்தருள் கிமல போற்றி
மாண்டதுட் டாகுகோக் கொணு மறமிகு மள்ள போற்றி

செவி கொடுத்த ருளிய அத்தேவர்களைக் கிருபையோடும்பார்த்
து நீங்கள் கருதிய வரங்களைக் கேளுங்க ளென்று திருவாய் மலர்
தருளலும் தேவர்கள் மீட்டும் பரிந்தெழுந்து சகலபுலனாதாரஸ்வ
ரூபியே! அடியேங்கள் படுகிறதுபரங்க ளனைத்தான் தேவரிர்க்குத்தெ
ரியாதனவல்லவே திரிபுரனுக்குத் தேவரீர் கொடுத்தருளிய வரத்
தால் திரிலோகங்களையுந் தன்வயப்படுத்தி எங்களை யெல்லாம் பல
துன்பங்களில் மூழ்கச் செய்தனன் ஆதலால் அத்திரிபுரனை யழித்
து அடியேங்களை யெல்லாங்காத்து ரட்சிக்க வேண்டுமென்று பிரா
ர்த்தித்தார்கள் அதற்குக் கணேச மூர்த்தி கிருபை சுரந்து அமரர்
களை! உங்கள் சிறுமைகளையுந் திரிபுரன் பெருமைகளையும் அழிப்ப
தற்கு ஒருபாயஞ்செய்கின்றோம். அதுகாறும் நீங்களனைவரும் விண்
ந்துசென்று சிவபெருமானை யடையக் கடவீர்க ளென்று திருவாய்
மலர்ந்து அத் தேவர்கட் கெல்லாம் விடை கொடுத்து, பின்னர்ப்

பிராமண வடிவம் கொண்டு தமது தேவியோடும் பலமுனி புங்கவர்
கள் புடை சூழ்ந்து வரும்படியாகத் திரிபுரன் வாழ்கின்ற வங்காள
மென்னு நகரத்தினை யடைந்து அவனரண்மனையிற் சென்றார், திரிபு
ரன் அவ்வேதியரைக் கண்டவுடனே சிங்காதனத்தை விட்டிற்ங்கி
எதிர் சென்று அட்டாங்கமாகச் சேனித்துமிங்க அன்புடனழை
த்துக்கொண்டு வந்து, ஒர்சிறந்த ஆதனத்தி லிருங்கச்செய்து, சுவா
மி! தேவரீர் யாவர் அடிபேனல் தேவரீர்க் காணவண்டிய காரியம்
யாது? அதனைத் திருவாய் மலர் தருளல் வேண்டும் திரிலோகங்க
ளும் என தூணையிற் கட்டுண்டிருக்கின்றனாயால் என்கெய்தாத
காரியம் ஒன்று மில்லை தேவரீர்க்கு யாதாவேனடி யார் இந்நிமிடத்
திற் றருவேனென்று சொன்னான் உதற்கு அந்தண ராகி வந்த
கணேசமூர்த்திசொல்லுவார் திரிபுரனே! நம்மாயாவருங் கலாதர
ரென்றுசொல்லுவார்கள் நாமோ விண்ணிலோக முதலிய சகலலோ
கங்களின் அலங்காரங்களை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு திரிகின்ற
சித்தராகும். நீ தியாகம்-புகழ் செல்வம் அழகு ஆபதவல்லபம்-பரா
க்கிரமம்-தேசச முதலிய சிறப்புகளினாலும் விராபக் கடவுளைத் தி
னந்தோறும் ஆராதித்து வருகின்ற பத்திபினுளும் சதாநுந்களாயி
னோர்கண்டு நடுங்கி வணக்கங் கொள்ளத் தக்கவிரத் தன்மையையு
டையவதைதலால் உன்னைக் காணவேண்டி இங்ஙன மெழுந்தருளி
னோம், நீ மூவருலகங்களை யளிக்கினும் வேண்டேம் உனதரசாட்சி
யையளிக்கினும்வேண்டேம் நீ ஒருவர் கருதி வந்த பொருளைக் கர
வாதனிகீகுங் கடப்பாட்டியனை யுடைய ஞாயின் கையையத்திலொருவி
நாயகமூர்த்தியிருக்கின்றது. அர்மூர்த்திந்ருரிய திருநாமஞ் சிந்தா
மணி விராயக ரென்பர் அவ்விநாயகரை உமாபரமேசுவரி மணு
ராகிய சிவபெருமானாவர் நாடோறும் ஆநமஸிதிர்ப்படி யாராதித்து
வருகின்றனர் அத்தன்மைத் தான மேலான மூர்த்தியை நமக்கெவ்
விதத்தேனும் வருவித்துத்தரல் வேண்டு மென்றார் அதற்குத் திரிபு
ரன் மனமகிழ்ந்து வேதபாரசரே! தேவரீர்இச்சித்த மூர்த்திகைலாச
பதியிடத்தி லிருப்பதாகமனந்தளரவேண்டாம் அக்கைலாசபதியே
விண்டு முதலிய சகல தேவர்களுந் தம்மைப் புடை சூழ்ந்து வரும்
படியாக அம்மூர்த்தியை இந் நிமிடத்திற் கொண்டு வந்து தேவரீர்
மூன்று வைக்கும்படி செய்கிறேன் அடியேன் பராக்கிரமத்தைத்
தேவரீர் பார்த்தருளுமென்று சொல்லி ஆடையாபரண முதலானதி
ரையங்களைக்கொடுத்து, அட்டாங்கமாகப்பணிந்தெழுந்து, சுவாமி
அச்சிந்தாமணி விராயக மூர்த்தியையானழைப்பித்துத் தருகிறபரி

யந்தம் தேவரீ ரிங்ஙனந்தயைகூர்ந்து வசித்தருள வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தான். இவை யனைத்தையும் கணேச மூர்த்தி கேட்டருளிப் புன்னகைகொண்டு திரிபுரானே! நீ அம்மூர்த்தியை வரவழைக்கின்ற பரியந்தம் இந் நகரத்தின் சமீபத்தில் வாசஞ் செய்கின்றோம் நீயதற்குரிய முயற்சிகளை விரைவில் நடத்தக்கடவையென்று திருவாய் மலர்ந்து ஆசீர் வாதஞ்செய்து எழுந்தருளினர்.

இப்பால் திரிபுர னானவன் ஒற்றர்களை வரவழைத்து, நீங்கள் கையாயத்திற்சென்று பரமசிவனைப் பணிந்து எங்களரசனாகிய திரிபுரன் தேவரீர்பூசிக்கின்ற, சிந்தாமணி விநாயகரை வாங்கி வருவதாகக்கட்டளையிட்டான் அதனை யெம்மிடத்திற் றரல்வேண்டும். தராமற்றடைசெய்வீராயின் அவனை நேரில்வந்து வலாற்காரமாய் வாங்கிக்கொண்டு போவான். அக்காலத்தில் நீர்துயரப்பட நேருமென்று உறுதியாகச் சொல்லி அம்மூர்த்தியை விரவில்வாங்கி வரக்கடவீர்களென்று கட்டளை யிட்டான் அவ் வொற்றர்களும் அவ்வாறே சென்றார்கள்

தேவர்கள் வரம்பெறு படல முற்றிற்று-

விமலன் வரம்பெறு படலம்.

கருங்கழல் புனைந்த சோம காந்தனை வரங்கள் விண்ணோ ரொருங்கருட் கணேசர் பாங்க ருற்றமை யுணர்ந்தா யன்னோர் மருங்குசென் றிரப்பச் சூல வள்ளலும் வரங்கள் பெற்ற பெருங்கதை யினிக்கே ளென்று பேசுவன் பிருகு வென்பான்.

முனிவர்களே! திரிபுரணையழிக்குமாறு தேவர்கள் கணேசமூர்த்தியைப் பூசித்து வரம்பெற்றவரலாற்றினைச் சொன்னோம். இப்பால் அத் திரிபுரணழிவின் பொருட்டுச் சிவபெருமா னுபாசித்து வரம்பெற்ற திறத்தினைச்சொல்லுவோங் கேட்பீராக முன்னர் விநாயகமூர்த்தியால் வரம்பெற்றகன்ற தேவர்களெல்லாம் பின்னர்ச்சிவபெருமானுடைய திருவருளைப் பெறவேண்டினவர்களாய் நாம் அவரைச் சரணடைந்தவுடன் நம்மீ திரக்க முண்டாக்கத் தக்க ஏது எதனுலென் றுலோசித்துச் சூரியசந்திரர்களைத் திகிரிகளாகவும் இருகைகளை உட்பரப்புக்க ளாகவும், சமயங்களை உள்ளிடமாகவும், பிரகி

ருதியென்கின்ற மாயையை முகப்பாகவும், காஷ்டைமுகூர்த்த முதலியகாலங்களை மச்சாகவும், பூவுலகத்தைத் தட்டாகவும், கவர்க்கலோகத்தை ஆதனமாகவும், கலைகளை முளோகளாகவும். மந்திர கிரியைகளை மேல்வட்டமாகவும், இமயசிரியைக்கொடிஞ்சியாகவும், உதயகிரியைக் கூம்புகளாகவும், மற்றைய பர்வதங்களை யெல்லாம் தூண்களாகவும், தத்துவங்களைக்குடமாகவும், மேகங்களைச் சுற்றுமரங்களாகவும், கண்மேந்திரிய ஞானேந்திரியங்களை ஆபரணங்களாகவும், அண்டங்களை மாலைகளாகவும், புராண சாத்திரங்களை மணிவடங்களாகவும் நட்சத்திரங்களை விதானங்களாகவும், சமுத்திரங்களை யலங்கார வஸ்திரங்களாகவும், மருததுவர்களைப்படிகளாகவும், கங்கைமுதலியதெய்வநதிகளைச் சாமரைகளாகவும், மற்றைய நதிகளை யெல்லாம் பதாரைகளாகவும், திதிவார முதலிய நாட்களை நடக்கின்ற வேகமாகவுஞ் சோடித்து சந்திரசடாகர மூர்த்தி யாகிய சிவ பெருமானுள்ளான் களிக்கத்தக்க ஓரிடத்தையுண்டாக்கி, அந்தவிரதத்திற்கு வேதங்களைக் குதிரைகளாக்கி, வாக்களை யக்குதிரைக்கு வடிகயிறுகளாகத் தொடுத்து, கன்மகாண்டம் ஞானகாண்டமென்னும் இரண்டு வேத மார்க்கங்களையும் துக்கத்தி யாகப் பூட்டி, உபரிடதங்களை யெல்லாம் குதிரைக்கு ஆபரணமாகத் தரித்து, பிரணவ மென்னும் மத்திகையைக் கொண்டு, பிரமனைச் சாரத்தியஞ் செய்வித்து, மகமேருவை வில்லாகவும், வாசுகியை நாணாகவும், விண்டுவைப் பாணமாகவும், யமனை அலாகவும், வாயுவை இறகாகவும், வடீவாமுகாக்கினியைக் கூராகவும் புரிந்து, முன்னர்த் தாங்கள் செய்திருக்கின்ற இரதத்தோடு இவ் வில முதலிய வாயுங்களைக் கொண்டு கைலாயபர்வதத்தைச் சேர்ந்து இரதத்தை வெளியில்நிறுத்தித் தாங்களனைவருஞ் சிவபிரான் சந்நிதானத்திற்சென்று, அவர்திருவடிகளிற் பலபுட்பங்களா வருச்சித்து அஷ்டாங்கநமஸ்காரஞ் செய்து பலமுறைதுதித்து இதனை விண்ணப்பஞ் செய்வாராயினார்.

ஊரு மூர்தியு மூவர்களே யாகிய வொருத்தற்
காரு மாழ்கினே மடிகளா ரவனுயி ரடர்ப்பச்
சேகும் வையமே வையமாத் திணிகிலே கிலையாச்
சாரு மாறுசெய் தாமவை தழுவுக வென்றார்.

ஆணவ மலத்திற் கட்டுண்டிருந்த சகல ஆன்ம கோடிகட்குந் தக்காரண புவன போசங்களைத் தந்து முடிவில் முத்தியிற் சேர்க்க வல்ல தயாபர மூர்த்தியே, திரிபுர ஜெனப்பவனால் யாங்க னெஸ்

லோரு மிக்க துன்பத்தினை யதுபவிக்கின்றோம். சுவாமிக ளவனை யழிக்கவேண்டு நிமித்த மெழுந் தருளுவதற்கு ஓரிடத்திற் செய்து கொண்டுமென்றோம் அதன்மீது தேவரீர் கருபா நோக்கஞ் சாதித் தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், அதற்குச் சிவபெருமான் செவ் கொடுத்துப் பார்வதி தேவியாரோடு மெழுந்தருளிக் கோபுர வாயிலுக்கு வெளியில் வந்து, அந்த ரதத்தைத் தமது கண்களிக்க நோக்கி, அதிகசந்தோஷங்கொண்டு அதேதேவர்களைப்பார்த்து இனி யுங்கள் துபாத்தினை நீக்கி ஆனந்த முற்றிருங்கள். உங்கட்குத் திமை விளைவிக்கின்ற திரிபுராணை அரைக்கணப்போதிலெரித்து யாவ ர்க்குஞ் சுகத்தினைத் தருவோமென்று திருவாய்மலர்ந்து மீளவுங் கோயிலுட் புசந்தருளினர் அச் சாமயத்தில் முன்னர்த் திரிபுராண லேனிய தூதர்சன் வந்து நீர்க்கதண்டன் செய்து அவன் சொல்ல வாக்கியாபித்த வண்ணஞ் சொல்லுநர் அவை யனைத்தையுஞ் சிவபெருமான் தேட்டிப் புன்னகை கொண்டு உங்களுரசனை யுத்தத் திற்கு வரச்சொல்லுங்களு என்று விடைகொடுத்த னுப்பி, பின்னர்த் தனித்திருந்து திரிபுராணை நாசஞ்செய்ய முபாயத்தினைக்கருதி விழி களை மூடிக்கொண்டு விநாயக மூர்த்தியை மனதிற் றியானிசது, ஏகாக்ஷர மந்திரத்தைச் செபித்துத் தவததிலிருந்து இதனைத் தீப்பாராயினர்

சயசர் லேசனே சகலமு மறியுந் தத்துவனே
யயர்விலாப் படைப்பளிப் பழிப்பருளுங் காசணனே
மயரிலாதவ வானவ ரனைவர்க்கு மிறைவ
வுயரளுநரீ யாதலா னுன்னையா னிரக்கேன் (க)

எம்பிரானுன தியற்கை யாகிய வெழிலுருவ
நம்பி நேற்கெதிர் காட்டுக நாரணன் முதலா
வும்ப ரார்த்திரி புன்றனக் குடைந்துபோய்க் கரந்து
செம்பொன் மேருவிற் றெருமந்தா ரிறறைநாள் காறும். (உ)

தெளிக்கத் தக்கவர்க் கருள்செயுந் தேவரின் னருளா
லளிக்கத் தக்கவ ரவரிட ரகன்றுபோய்த் தத்தங்
களிக்கத் தக்கவாழ் பதவிகள் கைக்கொளப் புரத்தை
விளிக்கத் தக்ககூழ்ச் சியுமெனக் கருளுதல் வேண்டும். (ங)

ஐந்து பூதமு மடிக ளாணையி னசை கின்ற
விந்த ளவயக மிவருகின் றதுரின திடத்திற்

சிந்தை யாதிரி னகிலமுஞ் செய்வினைக் கெல்லா
மைந்து வேவுமுட் சாட்சியாய் வயங்குகின் றனையால் (ச)

மாயை யாகிய படலத்தி னுண்மறைப் புண்டு
திய தாஞ்சமு சாரமா கியசெறி வனத்து
மேயி னாரெலார் தனித்தொறு மிசுதவம் விளைததுத்
துயளு னத்தி னுலுனைத் தொடர்ந்துவத் கின்றார். (ரு)

உரிய மாதவம் புரிந்திபா குழப்பவர்க் குளத்தின்
விரியும் வானொளி யேயகம் வெளியிவை விலக்கித்
தெரிய ஞானியர்க் கெங்குமாய்ச் செறிந்தபே ரொளியே
யரிய வான்பொரு ளேயெனப் பராயகத திரந்தார் (சு)

சர்வேஸ்வரராகியும் சாஸ்திரமற்றியவல்ல தத்துவராகியும் மகா
தவத்தினையுடைய தேவர் படலம் உலகம் அங்குசாக் செய்யவல்ல
இறைவராகியும், எக்காலத்தும் உத்தரபாகியு மிருக்கின்ற கணேச
மூர்த்தியே, உம்மைநம்பி யிருக்கின்ற வெனக்கு உமது கயரூபத்
தைக்காட்டி யருளஸ்வேண்டும் விண்டுமுதலிப தேவர்களெல்லார்
திரிபுரனுக்குப் பயன்று இவ்வரைபிற்பு பல் துன்பங்களைடு மகமே
ருச் சரலிலுள்ள பலகுலகணி லொளிச லுசகொண்டிருந்தார்கள்.
அடைந்தோரை யாதிரிகவல்ல ஐங்கரகடவுளே, உமது திருவரு
ளாற் சகலத்தையு மறிக்கத் தக்கவராகிய அத்தேவர்க ளெல்லார்
தங்கடங்குள் பதவிகளையடையுமாறு யான் திரிபுரங்களை யழிக்கத்
தக்க உபாயத்தினை யருளவேண்டும். பஞ்ச பூதங்களு முமதானை
யால் அசைக்கின்றன சகல லோகங்களும் உம்மிடத்தில் அடங்கி
யிருக்கின்றன. மேலும் இவ்வுலகத்தார தங்கள் தங்கள் கன்மதி
களாற் செய்கின்ற வெல்லாக் காரியங்கட்கும் அங்குசாஷியா யிரு
ந்து பிரகாசிக்கின்ற கர்த்தர் நீரேயாதலால், மாயை பென்னும்பட
லத்தால் மறைப்புண்டு சம்சார மென்னுங் காட்டிற் சிக்கி யிருக்
கின்ற வான்மாக்களெல்லாஞ் சரீரங்கள் தோறு மிகுந்து தவங்கள்
செய்து பரிசுத்த ஞானத்தரல் உம்மைத் தியானித்து ஆனந்தமடை
கின்றார்கள். மகா தவங்களைச் செய்து யோகத்தி லிருப்பவர்க
ளுடைய வுள்ளத்திற் பிரகாசிக்கின்ற சோதியும், அகப்பற்று புறப்
பற்றென்னு மிரண்டினையும் விலக்கி உம்மைச் சதாகாலமும் தியா
னித்துத் தரிசனஞ்செய்யவல்ல ஞானிகட்கு எங்கும் பரிபூரணமாகி
யிருக்கின்ற பேரொளியும் நீரேயன்றி மற்றை யாவரிருக்கின்றார்கள
என்று துதித்துப் பிரார்த்தித்தனர்.

உடனே விநாயகமூர்த்திக்குக் கிருபை சுரந்து அச்சிவபிரான் முகத்தினின்று ஐந்து முகங்களுந் தரித்த திருமேனியோடு தோன்றி எதிராக நின்றனர். உடனே சிவபிரான் அவரைப் பார்த்து மணங்களித்து ஐயனே நீரெங்ஙனமிருந் தெழுந்தனினீர். உமது திருநாமம் யாது? அதனைத் திருவாய் மலரவேண்டுமென்று கேட்டருளினர். அதற் கவ்விநாயகர் கிருபை சுரந்து நீலகண்ட மூர்த்தியே இரவும் பகலும் முக்குணங்களோடும் விளையாடுகின்ற என்னை நீரன்புடன் கருதி அளவற்றநாள் தவஞ்செய்தீ ராதலால் மூவுலகத்துள்ள உயிர்களையெல்லாங் காத்தற் பொருட்டு உமது முகாரவிந்தத்தினின்றுந் தோன்றி வந்தனம். நமது நாமங் கணேசராகும் உமக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேட்பிராயின் அவைகளை இந்நிமிடத்திற் நருகின்றோமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். பின்னர்ச் சிவபெருமான் மணக்களிப்படைந்து கணேச மூர்த்தியே, தேவர்களெல்லாந் திரிபுரனுடைய ஆக்கினைகட் கஞ்சி வருகின்றார்களாதலால் அவர்கள் வருத்தங்களை நீக்குமாறு யான் அத்திரிபுரணைச் சங்கரிக்கவேண்டும் அதற்கெற்றசததி யெனக்குண்டாகும்படி நான்கு வேதங்கட்கு முதனமைபாயிருக்கின்ற உமது மந்திரத்தைப் பீஜாஷ்டரத்துடன் உபதேசித் தருளவண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். அதற்குக் கணேசமூர்த்தியானவர் கிருபைசுரந்து தமது மந்திரத்தையும் அதன் பீஜாஷ்டரத்தையும் விவரமாக உபதேசித்து, காலகாலரே. நீர் உத்திரிபுரணை யழிக்கும் படியாகக் கணை விடுக்கின்ற போது யானுரைத்த மந்திரத்தை நூறுருச் செபிக்கவேண்டும் மீளவும் அக்கணையை ஆக்கிவழிக்கும்போது மூன்றுருச் செபிக்கவேண்டுமென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். இவை யனைத்தையுஞ் சிவபெருமான் செவிகுளிரக்கேட்டு ஆனந்தமாகிப் பலவாறு துதித்துக் கிருபாமூர்த்தியே, இம்மகா மந்திரத்தையுடையவ ராதலால் சகலதேவகணங்கட்கும் முதல்வராயினீர் உமக்குக் கணேச மூர்த்தியென்னுந் திருநாமமுண்டாயதுயாவரும் வேதாகமபுராணங்களை யோதுதற் காரம்பிக்கின்றபோது முதலி லும்மைத் துதிசெய்யக்கடவர்கள். வைதிகநெறி சைவநெறியென்னும் இவைகளி லுள்ளோர்க்கும் உம்மையே முதலில் அதுட்டிக்கக் கடவர்கள். விண்டு முதல் மனிதரீராகவுள்ள சகல சீவர்களும் உம்மையே முதலில் அதுட்டித்து வசிய முதலிய சகல காரியங்களையும் அடையக்கடவர்கள் உம்மைக் கருதாது ஆரம்பிக்கின்ற காரிய மற்ப மாகிலும் அஃது சற்றுங் கைகூடாமற் போகக்கடவது. சைவர்களாலினும்

வைணவர்களாயினும் உம்மைப் பணியார்களாயின் அவர்கள் மகா பாவிகளாகக் கடவரென்றுசொல்லி அங்கு வந்திருக்கின்ற தேவர்களை யழைப்பித்து, விண்ணுலகவாசிகளே! பாவனைக் கெட்டாதபரிபூரணராகிய கணேசமூர்த்தியானவர் நமது பாவனைக் தருள்காரந்து இதோ எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். அவரை நீங்க ள்ளைவரும்பூசித்துப் பரிமளமிதந்த புட்பமாலையைச் சாத்திச் சகஸ்திர நாமங்களா லருச்சிப்பிர்களாயின் உங்கள் ஆயரங்களை யெல்லாம் ஒரு நொடிப்போதிற்பொடிப்படுத்தி எட்டுப்பாரென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதை விண்டுமுதலிய சகலநேயாகளுஞ் செவிச் சமுதாகக் கேட்டு அவ்வாறே கணேச மூர்த்தியை யாநம விதிப்படி பூசித்து சகஸ்திர நாமங்களா லருச்சித்தானன் அவர்கட்கு விநாயகக்கடவுளனுக்கிரகஞ் செய்து தமது திரு வருவததைக் கரந்தருளினார்.

விமலன் வரம்பொறு படல முற்பற்று.

திரிபுரதகனப் படலம்.

படையெ லாம்பணிப் பவர்க்கருள் பரனுமைவ கரன்பாற்
படைகொள் வான்கதை கேட்டனை பாரத்திப வினிமே
லடைய லார்ப்புர மன்வர னழித்ததுங் கேளென்
றிடைய ருதுரைப் டானெழின் மாதவப் பிருகு.

இப்பால் சிவபெருமானிடத்தில் விடைபெற்றகன்ற ஆதர்கள் திரிபுரனிடத்திற்சென்று தீர்க்கதெண்டன்செய்து. இராஜராஜேஸ்வரா! தேவரீரிட்ட கட்டளையின்படி யாங்கள் கைலாசபதியி னிடத்திற்சென்று சிந்தாமணிவிநாயகரைக் கேட்டோம். அதற்கவர் சிம்புள்போலக் கோபித்துத் தேவரீரை புத்தத்திற்கு வரச்சொல்லி விடைகொடுத்தன ரென்றார்கள்.

அதனைத் திரிபுரன்கேட்டு நகைசெய்து, தன்றவப்பயனுக்கு முடிவெய்துங்கால நேரிட்டவனாகிச் சிவபிரானோடு யுத்தஞ்செய்யக் கருதிச் சண்டன் பிரசண்டன் முதலிய அவுணவீரர்களையுந் திரிபுராதிகளையும் வருவதாகவுத்திரவுசெய்தான். அவ்வாறே அவர்கள் வருதலும் நீங்க ள்ளைவரும் விரைவில் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாயி ருக்கொன்றுசொல்லி, அவ்வவர்கட்குச் செய்யத்தக்ககிறப்புக்களையு

நடாததினாள் இவ்வாறு திரிபுரன் படைபெய்ப்பைச் சிவபெரு
மான கேள்வியுற்று நந்திதேவரை யழைத்து நமதுசேனைகளையெல்
லாம் விரைவில் வரவழைக்கக்கடவைபென்று கட்டளை யிட்டனர்.
அவ்வாறேநந்திதேவரெவது முாசு நறவிகக அதனைச் சகல சேனைக
ளுங்கேட்டுச் சாவாயுத பாணிநாபவதது சயவுறசாகத்துடன்
கோபுர வாயிலாக செந்நீர் நின் றாசன திரிபுரனுந் தன்னவுண் சே
னைகளோடு வந்துசேருதன ந ின்னா நந்திதேவா சிவபிரானிடத்
திறசென்று வணங்கிச்சுபாபி சரஸ்வதேனைஞந் தங்கடங்களைபடை
களோடு கோபுரவாயிலு ம்கெதிர்வந்திருக்கின்றார்கள்

பிரமதேவனுந் தேவையுடையதொருவருந் திருக்கின்றானென்
று விண்ணப்பஞ் செய்கலும் சிவ பிர ம தேவாரா துபரததை நீக்
கிபாடகொள்ளுந் கருகினார்ப ண்டுநெய்கதிருநட கூதலையு
டைய தேவியாரோடு செந்நீர் லென்றழைத்து, திருவடி ததாமரைக
ளிற பாதுகைகள் நுட்பு, சகலாநவரத்தின சயசயவென்று போ
ற்றிவாய் கோபுரவாயிலு ம்பெயிடுவதெனக் கவாசன அலங்கரித்
திருக்கின்ற இரதத்தி லாமாநிசுதனா டனை வெற்றிச்சகனக
முழங்கின தேவா களெல்லாந் தெய்வத் வாசிவந்த மாட்சிமைக்
கொப்பச் சோடசகலையோடு நறநாக சக்திரனை மேலே முடித்த
துப்பாலச் சுவகணகசா டிணைநகறைக வீசுகின்ற வெள்ளைக்
குடைபிடித்தாசா லுதுசாறுவ சலைமான பின்னாக்கிடந்தலைத்தி
ருந்நீரம் இப்போது சிவபெருமா னெகிரிநுக்கப் பெற்றோமே
யென்கின்ற களிப் ிருவெழுந் துபாபப்பாலச சிலகணங்கள்
வெண்சாமரைசை விசினாகள வந்துசாதநா சக்தசாகரங்கடகும்
ஒப்புச்சொல்லச் கூடாது பெருநதருண யுடையவராதலால் ஒரு
வேளை திரபுரனய் நிபங்கக் கொல்லாமல் விட்டுவிடுவ ரென்றுகரு
திக்கோபத்தையு சிறுசரசிறுந் முட்டுவிப்பவாப்பாலச சிலகணங்
கள் சாநதாற்றிகளை எடுத்தசைத்தார்கள சிவபெருமானுடைய தே
ரில் அலங்காரவஸ்திரங்களுக்கக் கட்டியிருக்கின்ற சமுத்திரங்களி
ன்னிறம் அலைகளெழுந்த வீசுகின்றதைப்போலச் சிலகணங்கள்
வெள்ளைப்பாவாடைகளை விசினாகள திரிபுரனைநாசஞ்செய்யுமாறு
நமதுசிவபிரா னெழுந்தருளிபதால் இனிநமது பாதலலைத்தலைத்
தடையின்றி யடையலாமென னுங்களிப்பதினோடு நாகராசர்
தாடுவதைப்போலச் சிலகணங்கள் ஆலவட்டங்களையடைத்தார்கள்.

சிவபிரானுடைய ஒரேகணையால் திரிபுரங்க்குமழியப்போகின்
றமையால் நாமிப்பாதே அவைகளி லெழிலை காணுவோ மென்று

சம்பலமூக்ததுபோலச் சிலகணங்கள் இடப முத்திரையிட்ட பல
வெற்றிக்கொடிகளை ஆகாயமளாவ வெந்ததார்கள். சிலகணங்கள்
படகம்-ஆகுளி-சலலரி பணை-கிணை-குடமுழா-குடப்பறை-காடிகை
முரசம்-துடி-தடாரி தண்ணுமை துகலுபி தகை-மொந்தை - தொ
ண்டகம் இடகை தருணி கம்பம்பை தூரிபம்பாண்டில் படலிகை
பணிலம்-யாழ் வங்கியம் காணமடிலிமுதலிய அளவற்றவாத்தியங்
களை முழக்கினார்கள் சிலகணங்கள் பழங்கட முகண்டி - சக்கரம்
பிண்டிபாலம் கம்பம் கொடுவார் முரலம் காணம் வெல் மழு வச்
சிரம்-கேடகம் வான் வில் அம்பு கலப்பாப்பா வான் கிணை குளிரிசலா
கைபாசம்-அங்குசம் சூலம் சூகர சரி ரா புளவா ஈட்டி தண்டம்
முதலாகிய அளவற்ற ஆபுதங்களை எதாவது ஆவாரி தகார்கள் எழு
பத்தெண்ணுமிருகை பூகவொள பாரபு நட சூழலடி இலக்க
வீரர் வீராயக்கடவுள் மனநிற விப் பரிபுகை குமது ரத்தின்மீ
தேறினர் எண்ணிரவகோடி பூகவொளங்கர் புடைசூழும்படி
வீரபத்திரக கடவுளானவா மறநெருயி கநி லேறினா நாலாயி
ரங்கோடி தேவசாரதெள்ள வரா புடை சூழலடி பச்சிரபுயா
சலங்கையுடைய சண்முக கடவுளானவா மறிபாதநததி லேறி
னர். முப்பதது முககோடி தேவகளைவிட அளவற்றவிஞ்சையர்முத
லாயினோர்கள் புடைசூழும்படி தேவசநிரா வெள்ளாயினையின்மீ
தேறினர் சண்டன நகநீ மாதாநாது சூரனடாதான் கோகன்
னன்-கஜகன்னன் முதலிய அளவற்ற சேனாசகலயாகர் தங்கள்
தங்களுடைய பூதவெள்ளங்களைவிடெனென செவெருமானுடைய
தேரைப்புடைசூழ்ந்தாகா உட்கை சூரிரட்டலங்களை நாயவெளி
யைமறைக்கும்படி யெழுந்தன அளவெய்யாடிபுகுந்ததென்றால்
சிவபெருமானுடைய தேருருளாகளும் புரிதலோகளாகியபூதகணங்
களுடைய பாதவந்தளும் பூமியின்மீது சாரந்த புண்ணியபலத்தால்
அப்பூமியானது அணுவடிவங்களாகச் சென்று சுவாகக மேறுவது
போலவும் சகல தேவர்களும் இரதமாகதிறண்டு நமமிடத்து வந்
தனராதலால் நாமும் அவரிடத்திற் செல்லாமெனக்கருதி ஆவலோ
இடமுடையபோலவு மிருந்தன.

சூரனாசன் - கையார் இவர் சிவபெருமானுக்கும் விட்டுணுவாகிய மோகி
யிக்கும் பிறந்தவர். அசுரன் அரிசுபத்திரன் என்றவரது கோகன்னன் -
பூதகன் செலியுடையவன். கஜகன்னன் யானைபோலஞ் செலியுடையவன்.

மேலும் இத்தன்மைத்தாகிய அளவற்ற சேனைகளெல்லாஞ் சத்தசாகரங்களையொத்தும், இச்சேனைகள் செய்கின்ற வரத்திய முழக்கமெல்லாம் அக்கடலி லுண்டாகின்ற ஓசையையொத்தும், இச்சேனைகளில்விளங்குகின்ற குடைகளும்பீலிக்குஞ்சங்களும் அக் கடல்களி லுண்டாகின்ற நுரைகளையும் பாசடையையுமொத்தும், இச்சேனைகளேந்தியிருக்கின்ற வானாயுதங்களும் வேலாயுதங்களும் அக்கடல்களில் மேய்கின்ற மீன்களை யொத்தும், இச்சேனைகள் பிடித் திருக்கின்ற கேடகங்களெல்லாம் அக்கடல்களிலுலாவுகின்ற ஆமை களை யொத்தும், இச்சேனைகளினடுவே விளங்குகின்ற பதாதைக் களெல்லாம் அக்கடல்களி லெழுநின்ற அலைகளை யொத்தும், இச்சேனைகளா லெழுநின்ற தூளிபடலங்க ளெல்லாம் அக்கடல்களையுண் ணவந்த மேகங்களை யொத்தும், தேவர்கள் சொரிகின்ற புட்பவரு ஷங்களைல்லாம் அம்மேகங்கள் சொரிகின்ற சகல வருஷங்களை யொத்துமிருந்தன. அன்றிபும் சிவபெருமா னாரோகணித் திருக் கின்ற ரதமானது கடலிற் கொல்கின்ற மரக்கலத்தைப் போலவும், அந்தரதத்தின் கொடிஞ்சுகளி லுயர்த்தி யிருக்கின்ற கொடிகளிலு ள்ள இடபமுத்திரைகளெல்லாம் அம்மரக்கலத்தை யோட்டுகின்ற மாலுமிகளைப்போலவும், பக்கங்களிற் புடைசூழ்ந்திருக்கின்ற சிறு இரதங்களெல்லாம் அம்மரக்கலத்தை நெருங்கி யிருக்கின்ற தெப் பங்களைப்போலவு யிருந்தன. இவ்வாறு சகல சேனைகளும் புடை சூழ்ந்து நெருங்கியபின்னர் பிரமதேவனுனவன் அத்தேயிற்கட்டி யிருக்கின்ற வேதப்பரிகளைத் தூண்டி இமய மலையானது மற்றை மலைகளெல்லாந் தன்னைப்புடைசூழவெழுந்து செல்வதுபோலமற்ற வீரர்களுடைய பரிகளும் இரதங்களும் பின்னிடைத்தக்கதாக மனோ வேகத்தினும் அதிகவேகமாகச்செலுத்தித் திரிபுரனுடைய சேனை கட்கெதிரே கொண்டுவந்து நிறுத்தினான் திரிபுரன் அச்சேனைகளி னுடம்பரங்களைக்கண்டு சற்று நடுங்காதவனாகி மேகத்தைப்போலக் கர்ச்சித்துத் தனது அவுண்சேனைகளையெல்லா மழைத்துக்கொண் டு குமாரர்கட்குந் திரிபுராதிகட்குந் தங்கள் தங்கள் படைகளோடு தனித்தனியே யுத்தஞ்செய்யக் கட்டளையிட்டெத் தானுந் தேரிலேறி அதனைவாயுவேகத்தினும் விரைவாக நடத்திச் சிவபிரானுடைய இர தத்திற்கெதிராகக்கொண்டுவந்து நிறுத்தினான். அதைக் கர்த்தன். பார்த்துத் தம்மிடத்திருக்கின்ற சத்த வீரர்களுடைய கர்வத்தை யழிக்கு நிமித்தமோ மற்றை யாதுகாரணமோ ஓர் நிமைப்போதிறீ றிரிபுரன் முதலிய சகலரையு நீராக்கத்தக்க தெய்வப்படைகள் தம்

மிடத்திலிருந்தும் அவனோடு யுத்தஞ் செய்யுங் கருத்தினராய்க் கணேசமூர்த்தியை மனதிறியானித்து மேருவில்லைத் தமது திருக் கரத்திற் பிடித்தருளினார். அவுணர்பெருமானாகிய திரிபுரனும் அக் கணேச மூர்த்தியைத் தியானித்துத் தனது வில்லைக் கையிலேந்தி னான். பின்னரிருவருந் தும்பைமாலே சூடிக்கொண்டு விற்களில் நா ணேற்றி உடல் குழைய வளைத்து விரலாற்றெறித்துத் தொனிசெய் தார்கள். தொனிசெய்த மாத்திரத்தில் அஷ்டசூலாசலவ்ருளுநடுங்கி ன சத்தசாகரங்களுந் தளம்பின பூமிகளெல்லாம் பிளந்தன. அண் டங்களெல்லாங் கிழிந்தன விருஷங்களைல்லாமடிந்தன சர்ப்பங்க ளெல்லாங்கலங்கின. உடுக்களெல்லாமுதிர்ந்தன அஷ்டதிசைகளு மழிந்தன தெய்வ லோக மலைந்துந் திடுகுற்றன நாகலோகம ணைத்து நடுக்குற்றன.

இவ்வாறு மாறிமாறி நாளைத்தெறித்துத் தொனிசெய்து இரு வர் கைகளு மோயாமல் அளவற்ற அம்புமாரிகளை யுருவமீதொரு வர் சொரிந்தார்கள். சுப்பிர மலியரோடு பிரசண்டனெதிர்த்தான், நந்திதேவரோடு சண்டனெதிர்த்தான் இந்திரனோடு திரிபுரன் மந் திரி யெதிர்த்தான்; சயந்தனோடு மதனென்பவ னெதிர்த்தான். புட் பதந்தினோடு காலகூட னென்பவன் தனது பொன்கோட்டையைச் செலுத்திக்கொண்டு வந்தெதிர்த்தான் வீரபத்திரருடனே வச்சிர தமிஷ்டிர னென்பவன் தனது இருபுபுக்கோட்டையைச் செலுத்திக் கொண்டு வந்தெதிர்த்தான். இலங்க ருடனே விமகாப னென்பவன் தனது வெள்ளிக் கோட்டையைச் செலுத்திந் கொண்டு வந்து எதிர்த்தான். புருசண்டி யுடனே மற்ற வீரர்களெல்லா மெதிர்த் தார்கள், கண்டன் முதலிய படைத் தலைவர்களோடு திரிபுரன் படைத்தலைவர்க ளெதிர்த்தார்கள் இவ்வாறு ஒருவரோ டொருவர் கைகலந்து போர்செய்யுளு சமயத்தில் பூதவீரர்களெல்லாம் அவுண வீரர்களோ டெதிர்த்து வாஸ்களை வீசுவார்களும், கணைகளை விடு வார்களும், வேலாயுதங்களை யெறிவார்களும், யானைக்கூட்டங்களை யெல்லாம் அவைகளை நடத்துகின்ற பாகரோடு விழும்படியாக வெதிர்ப்பார்களும், இரதங்களை யெல்லா முரிப்பார்களும், குதிரைக ளையெல்லாமடிப்பார்களும், பதாதிகளை யெல்லாங் கண்ட துண்ட மாகச் சிதைப்பார்களும் ஆகியிருந்தார்கள். அவுண வீரர்களும் அப் பூதவீரர்கள் செய்யும் போரினைப் பார்த்து விழிகளில் தீப் யொளிகள் சிதறத் தக்கதாகக் கோடித்து அளவற்ற தேர்ப்பாகர் களையுஞ் சின்ன பின்னமாக்கிச் சயவுச்சாகத்துடன் ஆர்ப்பரித்துக்

கொடிதுக்குவார்களும், பலபாண வருஷங்களைப் பிரயோகித்து அவ்வவர்கள் விற்களை ஒடிக்கதாக தன்னருவார்களும், தங்களைத் தாங்கள் புகழ்ந்து வெஞ்சினத்தோடு பேசுவார்களுமாகி யிருந்தார்கள் இவ்வண்ணமாக இருதிற படைகளும் ஒருவரோடொருவர்கலந்து போர்புரியுங் காலையில் சிவா தாளறுகதவராணர்கள்; சிலர் இடை யொடிந்தவராணர்கள்; சிலர் சூடஸ்சரிதவ ராணர்கள்; சிலர் வலியற்றவ ராணர்கள்; சிலர் வலியற்றவராணர்கள்; சிலர் கைகுறைந்தவ ராணர்கள்; சிலர் மிகுள் முரிதவராணர்கள் சிலர் முடிவியூந்தவ ராணர்கள்; சிலர் மொழியிழந்தவ ராணர்கள் சிலருக்கு நிணங்கள் சொரிந்தன; சிலருக்கு கசைநா சரிந்தன; சிலருக்குககண்ட மொழிந்தன; சிலருக்குச் செவிநன்றன, சிலருக்குவிழிகள் பிதுங்கின; சிலருக்கு ராலொறுங்கின; சிலருக்கு வீரமொழிந்தன? அளவற்றகவந்தங்க ளாடல ரெபகன; அளவற்ற பேய்களா பாடல செய்தன; அளவற்றபருகுவான் கூட்டபக்டின; அளவற்ற நாயநரிகள் ஓட்டளு செய்தன, இவ்வாறு எவ்வுமே திர வெள்ளக் கீதாடுகிறைந்திருக்கின்ற யுத்தாளமானது பாவாநிருத்தெனில் பூமித்தவியானவள் அளவற்ற நிணங்களை யந்திக் க்காண்டு நிருத்தமாவெதைப் போலிருந்தது

இவ்வண்ணம் பூர்ப்படைசா அருணர் படைகளையெல்லாம் அதப்படுத்திகையில் காருகன சிவாமூரண குரபன்ம னென்னு மூ வருமே ஓருருவாகந தடிக்க வந்தாற ப்பாணமகா பராகசுரமசா லியாகிய பிரசண்டனா னா நன படைபிராகளையெல்லாங்கூட்டிக் கொண்டு சுப்பிரமணிபக கடவுளைப் பகிரக, உடனே சுப்பிரமணி யக்கடவுளானவா தமது மால வலாகனகதை வட்டமா யோட்டி வில் வில் நன்னேற்றி வந்ததுக கடையுத்தெய பெய்கின்ற மேகம்போல அளவற்ற பாணவருஷங்களைப் பொழிந்து அரைக்கணப் போதில் அப் பாதகனுடைய சேனைகளையெல்லா மடித்தது, அவன்விழிகின்ற கணைகளை யெல்லாம் நிலகதக கிரையாக்கி, அவன் வில் முதலிய படைகளையுந் தேரையும் பொடியாக்கசெய்து, தேவர்களெல்லாரும் நடுங்கச்செய்கின்ற அவன் மாயைக் ளனைததையு நாகஞ் செய்து, தமது ஐந்துபாணங்களால் அவனுயிரை நாசமாக்கினார், பிரளய காலத்தி லுண்டாகின்ற பிரசண்டமாருதத்திற் கொப்பாண சண்ட னென்பவனை நந்திதேவரெதிர்த்து, அவன்படைகளையெல்லாங்கண்டதுண்டமாக்கி, ஓர் நொடிப்போதில் அவன் செய்கின்ற போரை யெல்லாங் சூன்றச்செய்து தமது மூன்றுபாணங்களை விட்டு அவனு

யிரைக்கொன்றார். பறவையைப் போலத் தனது பொன் கோட்டை யோடு மெழுந்து ஆகாய மார்க்கமாய் பறந்து போர் செய்கின்ற காலகூட்டைப் புட்பதந்த ரெதிர்த்து அவன் விடுகின்ற பாணங்களை யெல்லாம் விலக்கித் தமது தெனாயும அகதாமார்க்கமாகச் செலுத்தி ஐந்து பாணத்தால அவனுடைய பொடி மடுத்தினார், வெள்ளிக் கோட்டையோடு விரைந்து வந்து போர் செய்கின்ற வீமகாயனை இலக்கவீரர் எதிர்த்து அவன் விடு ம அளவுற்ற யுகங்களைச் செய்து அவன் படைகளையெல்லாம் அகப்படுத்தியபின்னர் அவனுடைய ஐந்து உதிரவெள்ளம் பெருகுமாடியாகக் கமந்து நாலுபாணங்களை விட்டு நாசமாக்கினார் இறுதியாக கோட்டைமாரர் செலுத்திப் போர் செய்யவந்த வசகிரநாமிடமிருந் வீரபத்திரன் கடவுளெதிர்த்து இனி நமது யுத்தமில்லையென்று அடின கோளையொட்டி கலங்கும்படியாகத் தமது தெரை அவனுக்குக் காக்கா பிழைக்காது பாணங்களை விடுத்து அவனுடைய பாணஞ் சொப்பகனா யுகிரனுனவன் திரிபுரன் மந்திரிபா டெடுத்தது அளவற்ற வீராகளர் செய்து, அவன் படைகளை எல்லாம் கொன்று தனது வச்சிராயுதத்தால் அவன் சிரத்தை யறுத்தெறித்து வெற்றிமாலே சூடுகொண்டனர். சயந்தனுனவன் மதன்னெப்பனை எதிர்த்து அவனைவிடுகின்றபடை களையெல்லாமுரித்தார் வீரகள்களனைத்தையுந் சுன்னாபின்னப்படுத்தித் தனது வாளினாலவன் சிரமுருருப்படி வெட்டினான் புருசண்டி யென்பவா மறையை வீராகளாயும், கண்டனமுதலைய் வீசனைத்தலை வர்கள் திரிபுரன்சேனைத் தலைவர்களை யு மெதிர்த்துப் போர்செய்து அவர்சீரங்களை யெல்லாம் கழுது பருந்துமுதலானவைகட்குவிருந் தூட்டினார்கள்.

இப்பால் மகம்மருவை வில்லாக யுடைய எமது கர்த்தரானவர் திரிபுரனைந்திரிஞ்சுக்கின்ற வில்லைக் கண்டதுண்டமாக்கி, அவனைப் புடைசூழ்ந்திருந்த அஷ்ணவீரர்களை யெல்லாம் அரைக்கணத்தில் நாசஞ்செய்தனர் உடனே திரிபுரன் மற்றொரு வில்லை யெடுத்து வளைத்து அண்டகடாகங்களு மதிரும்படியாகச் சத்தித்துத் திருமலை இடபமாக வீழ்ந்தருளிய சிவபெருமானுடைபரதத்தின்மீது ஒரு கொடிப்போதில் நூறு ஆயிரம்-பதினாயிரம்-கோடி யென்னுங் கணக்கினு மளவுபடாத அளவற்ற பாணங்களைப் பொழிந்தனன். அவைகளையெல்லா மெமது கடவுளானவர் இமைப்போதில் விலக் கித் தமது மேருவில்லி லளவற்ற கணைகளைத்தொடுத்து அப்பாதக னுடைய கிரீடம்-கவசம் - வில்-தூணி-தேர்-உதவித்தேர் முதலான

எல்லாச் செருக்கையும் பொடியாக்கித் தும்சப் படுத்தினார், பின்
னர்த் திரிபுரனுனவன் வேணிறகாலத்து ஒதிய மாம்போல ஆயுத
முதலான சகல வாதரவுகளுமற்று மிக்க நாணத்தோடு நின்றான்
இப்படி நிற்கின்றவனை எம்மை யடிமையாகவுடைய சிவபெருமான்
பார்த்து திரிபுரனே! இன்னும் எம்மோடு செய்யத்தக்க யுத்தங்
கள் யாதேனு மிருக்குமாயின், அதனை அப்பாற் சென்று யோக்
த்து விரைவில் வந்து செய்யக்கடவையென்று திருவாய்மலர்தனார்.
அச்சமயத்தில திரிபுரனுனவன் தனது மைந்தா முதலிய அளவற்ற
சேனைகள் மடிந்தாகளென்று கேள்விப்பட்டு ஊழிககாலத்திலுண்
டாகின்ற வடவானலததைப்போலக் கொதித்துப் பெருமூச்செறி
ந்து தனது கிலேசங்களையெல்லாம் போக்கி, வீராவேசங்கொண்டு
மூப்புரங்களையும் வரும்படி நினைத்தனன். அப்படி நினைக்கு முன்
னமே அவைகள் விரைந்துவர அம்முன்றினுமுன்றுவடிவெடுத்துப்
புருந்து, சிவபெருமானுக்கெதிராகச்செலுத்திக்கொண்டுபோவான்;
மீட்டி அவைகளோடெழுந்து ஆகாயத்திற் பறப்பான்; அங்கிரு
ந்து சமுத்திரங்கவிற குதிப்பான், அவ்விடம் விட்டு அட்டதிசை
கள்தோறும் பாய்வான்; அவைகளினின்று பூமியிற் பாய்வான்; பூமி
யிலிருந்து பாதலத்திற் பாய்வான்; மீளவு மெழுந்துவந்து மற்று
ருடைய மனத்திலுங் கண்ணிலும் பாய்வான்; இவ்வாறு எங்கும்
பாய்ந்து வருகின்ற கொடுமையினாலே பதினாலுலோகங்களும் பயந்
தன. அண்டகடாகங்களுள்ளாங் கலங்கின. சுவர்க்கலோக நாக
லோக முதலிய அளவற்ற லோகங்களெல்லா மதிர்ந்தன. சிவபெரு
மானுந் தமது தேரை நடாததிகொண்டு அவன் பாய்கின்ற விடங்
கள்தோறும் தாமும் பாய்ந்து அவன் செய்கின்ற மாயைகளை யெல்
லாமாய்த்து அளவற்றநாள் யுத்தஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர்.

இவ்வண்ணம் நெடுநாள்வரையி லெமது கர்த்தன் போர்புரிந்
திருப்பதைத் தேவர்களெல்லா மபாதது மனந் துவண்டு யாவரு
மொன்றாகக்கூடி, ஐயோ! நமது சிவபெருமான் தம்மை வணங்கிப்
பிரார்த்தித்தவர்கட்கு இமைப் போதிற் நமது திருமேனியைத்
கேட்கினுங் கொடுத்தருளுகின்றவா தலால் ஒருவேளை இத்திரிபுரன்
பணிந்து இன்னும் பலவாங்களைக் கேட்பானாயின். அவைகளைத்
கொடுத்தாலுங் கொடுப்பாரேயென்று பயந்து, யாவரும் கர்த்தா
டத்தில் வந்து அஷ்டாங்கமாகச் சேவித்து தீனதயானுலே! செரு
க்குமுன்னே சகலலோகங்களையு நீறுசெய்தத்தக்க கலாமிகள் இத்
திரிபுரனுடனே நெடுநாள் தமதருமைத் திருக்காததி ஸாயுதங்க

கோச் சுமந்து யுத்தஞ்செய்யத் திருவுளங்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துக் கின் ஈதொரு விளையாட்டேயன்றி னேறில்லை. சுவாமிகள் திருமேனியை யிடைவிடாது தரிசிப்பதனாலே அவனும் மகா தவத்தினை யுடையவனாயினான் சுவாமிக ளவனோடு நீடித்து யுத்தஞ் செய்வதைப் பார்த்து யாங்கள் சகித்திரோம தேவரீர் அடியேங்கண்மீது கிருபை வைத்து விரைவில் அவனைச் சங்கரித்து யாங்க ளெல்லாங்கண்டு தரிசிக்கும்படியாகத் தமது திருமேனியில் வாகைமாலை தரித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள் இடப்பாதத் தமர்ந்திருக்கின்ற உமாதேவியாரும் அவ்வாறே விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டனர். அதற்கு சிவபிரான் ஈஸ்வரியைப் பார்த்து பெண்ணே! முன்னொரு காலத்தில் நீ காணும்படியாகக் காண்போடு வானுக்காடினதுபோல இத்திரிபுரனுடைய பராவிரமத்தினை நீ காணும்பொருட்டு இதுகாறுமவனோடு யுகதஞ்செய்தனம் இவ்விதமாயும் அவன் திரிபுரங்களையும் யாமழிகின்றதைப்பார்த்து நடவையென்று திருவாய்மலர்ந்து கணைச மந்திரத்தைச் சாரித்து நமது திருக்கரத்தில் முத்தலைச் சூலத்தைபெடுத்தனம் உமே யாவரும் திரிபுரமும் பலியும் வெந்து நீருனதைக் கண்டாயினையல் அரஞ்சலிவவாறு சென்றதென்று ஒருவரும் கண்டதில்லை

இப்பால் சிவபிரான் சொந்த யுகநவலங்காரத்தை அந்தரவாசிகளாயிருந்து தரிசித்த முனிவர்கள் முதலாயினோ அளவற்றகளிப்படைந்து இத்திரிபுரன் தேவர்களைவென்று வெற்றி கொள்ள வல்ல பராக்கிரமசாலியாயினும் தன்னின் மிக்காரோடு மெதிர்க்கச் செல்வது முறைமைதானோ? ஆயினும் போகியர்களுடையோகியாகியும், போகியற்குப் போகியாகியுமிருந்து சகல சிவராசிகளையு நடிப்பிக்கவல்ல ஏகனாகிய நமது சிவ பெருமானே இத்தன்மைதானே போரினைச் செய்துகாட்டாராயின் போர்முகத்தி னின்று யுகமாதிகளைக் கிரமப்படி வகுத்து விதியோடு யுத்தஞ் செய்வதற்கு யாவர்க்கும் விளங்காதாகையால் அவற்றினை நமது கர்த்தனால் விளக்கிக் காட்டுமாறு இத்திரிபுர நெருமுன்னிலையாக விருந்தனனென்று துதித்தார்கள். சிவகணங்களெல்லா மாவாரித்துச் சந்தோஷித்தார்கள். தேவர்கள் மலர்மாரி சொரிந்தார்கள் பிரமன்விண்டு முதலாயினோர் நமது துன்பமின்று நீங்கிப்பெற்று ஆனந்த சாகரத்தின் முழ்கினார்கள். சிவபெருமான் விட்ட சூலமானது மீட்டுந் திரும்புவதன் முன்னர்த் திரிபுரன் கர்த்தன் திருவடிகளில் வந்து ஐக்கியமாயினான். அன்று

முதல் எமது கர்த்தனைத் திரிபுராரி யென்னு ராமத்தால் யாவருந்
துதிப்பாராயினார். அமர்க்களத்தில் மடிந்த பூதகணங்கள்மீது சிவ
பிரான் கடைக்கண் பார்வை செய்தலும் அவைகளைத்து மெழு
ந்துவந்து கர்த்தன் திருவடி களில் வீழ்ந்து வணங்கினபின்னர்க் கர்
த்தன் மீட்டுங் கைலாயவரையைச் சேர்ந்து தம்மைத் தொழுசின்ற
அடியவர்கட்கெல்லார் திருவநுள் சுரந்து கொண்டிருந்தன திரிபுர
னைத் தகனஞ்செய்த தினத்தில் விண்டு முதலிய தேவர்களெல்லாஞ்
சிவபெருமானுக்குத் திருவிழா நடத்தித் தங்கள் தங்கள் பதவிக
ளைச் சேர்ந்தார்கள். திரிபுரன் முத்திபடைந்தது புரட்டாதி மாதம்
பூரணை யாதலால் அதனைத்தவ யாவரும் பாகுளியென்று வழங்கு
கின்றார்கள். வருடந்தோறு மததினதில் யாவரெனுஞ் சிவபிரானு
க்குத் திருவிழாச் செய்தாலும் அவ்வவர்கள் சத்திக் கேற்ற வண்
ணம் அருச்சுனை முதலானவைகளை நடாத்தினாலும் நெய்யாலாயி
னுந் தைலத்தாலாயினுந் திருவிளக் கீகற்றி வைத்தாலும் அவர்களை
எக்காலத்தினுந் தீவினையனுந் காது, இவ்வாறு ஒரு சிவபுண்ணியமே
னுஞ் செய்யாராயின் திரிபுரனால் தேவர்களெவ்வளவு துன்பமடைந்
தார்களே அவ்வளவு துன்பத்தை யடைவார்கள் இதனைச் சத்திய
மாக எண்ணக்கடவீராகள் அன்றியும் அத்தினத்திற் பிராதக்காலையி
லெழுந்து நித்தியநியமங்களை முடித்துச் சிவபெருமானை யன்போடு
பூசிப்பார்களாயின் அவர்கட்கு முற்பிறப்பிற்செய்த பாவங்களெல்
லாமொழியும் உச்சிக் காலத்தி லாராதிப்பார்களாயின் அழ்முற்பிற
வியினோடு இம்மையிற்செய்த பாவங்களெல்லா மொழியும். மாலைக்
காலத்தில் வந்திப்பார்களாயின் எழுபிறவிகள் தோறுஞ்செய்து முற்
றிய பாவங்களெல்லா மொழிவதன்றி அவ்வவர்க ளிச்சித்த சகல
பொருள்களும் வந்து கைகூடும்.

திரிபுர தகனப் படல முற்றிற்று.

விநாயக விரதங்கேட்ட படலம்.

அமைவன் முப்பாரம் பலியொடு மழித்தவா ரிதுவாங்
குமை யயிற்படைச் சோமகார் தப்பிபயர்க் கோவே.
யுமை விநாயகர் சதுர்த்தியின் விரதங்கேட்டுணர
யிமைய மன்னவ னிசைத்ததோ ரெனச்சொலும் பிருகு.

காதலின் விநாயகர் கதைக ளின்னுநீ
போதுதல் வேண்டுமென் றுயர் வ்யாதனு
மாதவ னிரத்தலு மகிழ்ந்து தாமரைப்
போதமர் நான்முகப் புனித னோதுவான்.

முனிவர்களே! சிவபெருமான் விநாயகமூர்த்தியை வந்தித்துத் திரிபுர தகனஞ் செய்த வரலாற்றினைச் சொன்னோம். இப்பால் உமைமம்மையுபாதித்த திறத்தினைச் சொல்லுவோம் கேட்டிராக. முன்னொருகாலத்திற் பிரமன்சூரபார்க்களில் ஒருவனைய தக்கனைன் பவன் அரிய தவங்களைச் செய்து சகல லோக நாயகியாகிய உமா தேவி தனக்குப் புத்திரியாகி வரவும், தேவர்கண் முதலாயினோர் தனதானையைக் கடவாமல் நடந்து கொள்ளவும், இன்னு மிவை முதலிய அளவற்ற வரங்களைப் பெற்றுச் சகல செல்வங்களையும் அநுபவித்து மிகவும் பிரசித்தனாகி வாழ்கின்ற நாளாயில், உமா தேவி தனக்குப் புத்திரியாகிவர அவ்வம்மையைச் சிவபிரானுக் குத் திருக்கல்யாணஞ் செய்துகொடுத்துப் பின்ன ரொருநாள் கை லாயத்திற் சென்று கர்த்தன் சந்திதானத்தை யடைந்தபோது மரு மகனாகிய சிவபெருமான் தன்னைக் கண்டவுடனெழுந்து மரியாதை செய்யவில்லையென்னுங் கோபத்தோடு அவ்விடத்தினின்று நீங்கித் தன் னரண்மனையைச் சேர்ந்து கர்த்தனைநின்று அலரினுந் தானு யர் வடையவேண்டுமென்னுங் கருத்தினோடு விண்டிவாதி சகலதேவர் களையும் வீரவழைத்து அவர்கள் முன்னிலையில் ஒரு யாகத்தை நட த்துவாலாயினான். அதனை யெமதன்னையாகிய பார்வதி தேவியார் கேட்டுச் சிவபெருமானிடத்தில் விடை பெற்றுச் சென்று தம்சூர வர்களாகிய தக்கனையும் வேதவல்லியையும் கண்டு வந்திக்க அதற் கவர்கள் சற்றும் போற்றுதல் செய்யாது நிர்த்தனை செய்தார்கள். உடனே உமாதேவிக்கு அதிக கோப முண்டாகி இந்த யாகசாலை பேய் விளையாடுஞ் சுடலைபாகக் கடவதென்று சபித்து மீட்டும் கை லாயவரையைச் சேர்ந்து, தக்கன் செய்துவதும் கொடுமை யிவ்வா றென்று சிவபிரானுக் கறிவித்தலும் அவருக்குக் கோப முண்டாகி அக்கோபாக்கியினின்றும் வீரபத்திரக் கடவுள் தோன்ற அரைக் கர்த்தன் பார்த்தருளி நீ நிர்மிடத்திற் சென்று, தக்கன் யாகத்தை பழித்து வருவிரென்று கட்டளையிட அவர் அவ்வாறே சென்று

தக்கனுக்கு புத்திரியாய்த் தாகூரயினி பென்னும் பெயர் பெற்றனர் என்று கத்தபுராணமும், சதி பென்னும் பெயருற்றனர் என்ற கூர்ம புராண மும் கூறுமென்க.

அங்குவந்திருக்கின்ற சகலரையு நாசஞ் செய்து மீட்டுந் திரும்பிய
மாத்திரத்தில் சிவபிரானுக்குக் கிருபைசுரந்து யாகத்தி லிறந்தவர்
களையெல்லாம் பிழைப்பித்து, இனி துர்க்கிருகதியங்கட் குடன்
படாதீர்களென்று சட்டளையிட்டு அவ்வவர்கள் பதவிகளிற் செல்ல
விடைகொடுத்துப் பின்னர்த் தக்கனருகில் வந்து அவன் தம்மை
நிர்தைசெய்தவ னதலால் அதற்கோர் அபராத அடையாளமாக
ஆட்டுத் தலையை யவனுடயிற் பொருத்தி யெழுந்திருக்கும்படிச்
செய்தார் இப்பால் பார்வதி தேவியாரா அவையனைத்தையும் பார்த்
துச் சிறிது கோபந்தணிந்து நமது நாயகரை நிர்தித்த தக்கனுக்கு
நாம் புத்தியாலோமென்று உலகமபழிக்குமாதலால் அப்பாதகனால்
வளர்க்கலுற்ற சரீரத்தை வைத்திருந்த லாகாதென்று மனவருத்த
முற்று, தமது யோகாபயினியினற் றேகத்தைவிடுத்துப் பர்வத ராச
னுடைய தபோபலத்தினாலும், மேனை செய்த தரும விருத்தியின
லும் அவர்கட்குக் குமாரியாகத் திருவவதாரஞ் செய்து நாளுக்கு
நாள் வளர்பிறைபோல வளர்ந்து, பந்து கழங்கு ஊஞ்சல் முதலிய
திருவிளையாடல்களைச் செய்து பறபல வேதாகம சாஸ்திரங்களைப்
பயின்று வருங்காலத்திற் சிவபெருமான் கங்கையைக் கல்யாணஞ்
செய்துகொள்வதன் முன்னர்த் தம்மைச் செய்து கொள்ளவேண்டு
மென்றுங் கருத்தினோடு தந்தையாகிய பர்வதராசனை யடைந்து,
தமதெண்ணத்தை யறிவித்து இது நிறைவேறாததக்க ஓர்விரதத்தை
யுணர்த்தவேண்டுமென்று வினாவ, அதனை யமமலையரசன் டீகட்டலு
மனமகிழ்ந்து அதற்குத் தக்கபடி ஓர் விரதத்தை யாராய்ந் துணர்
ந்து இதனைச் சொல்லுவானாயினன்.

தன்மக விரத்தனுந் தயங்கு பேரொளிப்
பொன்மலை மன்னவன் புநதி நாடியே
வின்மையென் னாதரு லீயு மைங்கர
னன்மைகொள் விரதத்தை நயந்து கூறுவான்.

மந்தன மாவது வல்லை நாற்பயன்
றந்திட வல்லது சாபந் தீர்தர
விந்திர னாற்றிய திறைமை மூவரு
மைந்தற வாற்றியே மருவு

அரும்பிய விடரெலா மறுக்கத் தக்கது
பெரும்பிணி முழுவதும் பெயர்க்கத் தக்கது
பொரும்பகை வலிகளும் போக்கத் தக்கது
விரும்பிய பொருளெலாம்

தேவர்க டேவன் சிந்தர முகத்தவன்
மூவர்கண் முதல்வன் முத்தொழிற்குங் காரணன்
மேவர மகிழ்வது விளம்பு நாமமுந்
தாவறு விநாயக சதுர்த்தி யென்பரால்

தாயே! மிகச்சிறப்பை யுடையதும் விநாயக நற்பயன்களை யளிப்பதும், இந்திரன் சாபத்தை நீக்கியும், பிரமனாதியர்க்குஞ் சிருட்டியாதி தொழில்களைத் தந்ததும், சகல விடிகளையு நீக்கத் தக்கதும், சகல பொருள்களையு மளிக்கத்தக்கதும், இன்னு மிவை முதலான அளவற்ற மகிமைகளையுடைய ஒரு விரதமிருக்கின்றது. அவ்விரதம் தேவதேவோததமராகியும், பூவா முதல்வராகியும், முத் தொழிற்குக் காரணராகியு மிருக்கின்ற யானைமுகக் கடவுளுடைய சதுர்த்தி விரதமாகும். இத்தன்மைகடாகிய மேலான விரதத்தை யனுட்டிப்பிராயின் நீர் கருதிய வண்ணம் உடனே பெத்திக்கு மாத லால் அதனை யனுட்டிச்சு முறைமைபடியுந் சொல்லுவேன்கேட்டி ராக.

ஆவணிமாதம் பூர்வாங்கத்தில் வருகின்ற சதுர்த்தி தினத்தில் அவ்விரதத்தை யாரம்பிக்கவேண்டும் ஆவ்வண்ண மாரம்பிப்பவர்கள் அத்தினம் ஆதிகாலையி லெழுந்து, ஸ்நானஞ்செய்து நித்திய வனுட்டானங்களை நிறைவேற்றி, அபிஷேகத்திற்குரியதிரவியங்களை யும் அருச்சித்தற்கேற்ற மலர்களையும் நிவேதனத்திற்குத்தக்க பதார்த்தங்களையும் தூபதிபங்கட்கு வேண்டும் பொருள்களையுந் சேகரித்து, ஓர் பூசாமண்டபத்தை யழகுபொருந்தச் சமைத்து, பரிசுத்தமான விடத்தில் மிருத்திகையெடுத்து வந்து அதில் வேர்கள், செல்லுமுதலிய செந்துக்கள், கல்லுகள் என்னு மிக்குற்றங்களில்லாமற் சோதித்து, அதனைப் பிரசரந்து சிற்பசாத்திரத்திற்குநீரியிருக்கின்ற முறைமைப்படி விநாயக மூர்த்தியினுடைய திருவுருவுஞ் சமைக்க வேண்டும் இதுவன்றியும் பொன்னிலொரு திருவுருவமுஞ் சமைக்க வேண்டும். செய்யச் சத்தியில்லாதவர்களாயின் ஒரு பலம் அரைப் பலம் காற்பலம் என்னு மிவ்வித அளவிலேனுஞ் சமைத்தல் வேண்டும். பின்னர் ஆசிரிய ருத்தரவிற்படி சுத்த கங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து திருவெண்ணீரணிந்து சிரம், கண்டம், கரம், செவி என்னு மிவ்விடங்களில் உருத்திராக்ஷ கண்டிகை தரித்து, மேற்சொன்ன பூசாமண்டபத்திற்கு வந்து தண்டிலம் பரப்பி அதன்மேல் இழை சுற்றி நீர் நிரப்பி யிருக்கின்ற பொற்கும்பத்தைவைத்து, முன்னர்ச்

சமைத்திருக்கின்ற மிருத்திகை மூர்த்தியையும், பொன்மூர்த்தியையும் அதனருகி லெழுந்தருளச் செய்து, ஆகமவிதிப்படி பூசித்து ஒன்று இரண்டு - நான்கு ஐந்து - ஆறு-எட்டு-பத்து-பன்னிரண்டு- இருபத்தெட்டென்னு மெழுததுக்களுள்ள மந்திரங்களுள் ஒரு மந்திரத்தைச் செபிக்கவேண்டும் இவற்றுள் ஒன்று - இரண்டு - நான்கு என்னு மெழுத்துக்களுள்ள மந்திரங்களை இலக்க உருச் செபிக்கவேண்டும். அதற்குக் கூடாமையின் அவ்வெண்ணிற் பாதி யுருவேனுஞ் செபிக்கவேண்டும் ஐந்து - ஆறு-எட்டு பத்து-பன்னிரண்டு என்னு மெழுத்துக்களுள்ள மந்திரங்களை நூறுபிர முருச் செபிக்கவேண்டும்: அதற்குக் கூடாமையின் பதினாயிரமுருவேனுஞ் செபிக்கவேண்டும் இருபத்தெட் டெழுத்துள்ள மந்திரத்தைக் குறையிலாமற் பதினாயிரம் உருச் செபிக்கவேண்டும் இவ்வாறு செபிக்குங்காலையில் பத்துக்கொருகால் தருப்பணஞ் செய்யவேண்டும் பத்துத் தருப்பணத்திற் கொருகால் ஒரு ஓமஞ் செய்யவேண்டும் பத்து ஓமத்திற் கொருகால் அறுசுவை பதார்த்தங்களோடு அன்னதானஞ் செய்யவேண்டும் இந்தக் கிரமமாகப் பூசைசெய்து நிறைவேற்றுகாலத்தில் பொன் பூமி முதலானவைகளைத் தானஞ் செய்யவேண்டும் அடுத்த மாதஞ் சும்கிலபக்ஷ சதுர்த்தி வரையில் நாள்தோறு மேற்சொல்லப் முறைமைப்படி பூசைசெய்து மிருத்திகையினால் செய்யப்பட்ட விநாயக மூர்த்தியை நிருத்த தீதவாத்தியங்களோடு மெழுகுதருளச்செய்து மடுவிலாவது தடாகத்திலாவது நதியிலாவது வைத்துவிடவேண்டும்

இவ்வாறு பூசைசெப்கின்ற முப்பதுநாளும் ஆகாரநித்திரையில்லாமல் சத்தாதி விஷயங்களை நிக்குகித்து முப்பத்தோராளர் வீருந்து, ஒக்கல், அதிதிகள், பரதேசிகள் முதலானவர்களோடு போசனஞ் செய்யவேண்டும் முப்பதுநாளும் ஆகாரபின்பி யிருக்கச் சத்தியில்லாதவர்கள் இவ்விரதத்தை யாரம்பிக்கு முதல்நாளிலாவது அவ்வாற்றிருந்து மறுநாள் தொட்டு அஃசு, பழம், பால் இவைகளி லொன்றைப் புசித்துக்கொண்டு விரதமனுட்டிக்கவேண்டும். முப்பதுநாள் அனுட்டிக்க மாட்டாதவர்கள் ஆரம்பித்த ஒரு நாள் மாத்திரமாவது ஆகார முதலியவைகளை நிக்கிகித்து மேற் சொன்ன முறைப்படி யனுட்டிக்கவேண்டும் தானஞ்செய்யுமுறைமையில் அவ்வவர்கள் செல்வத்திற்குத் தக்கபடி செய்யவேண்டும். எவ்விதத்தேனும் இருபத்தொருபேருக்கு அன்னதானஞ் செய்து வரல்வேண்டும். அன்றியும் ஒருருவத்திற் பூசிப்பவர்கள் தனதானிய

புத்திரசம்பத்துண்டாகி அநேக பந்துவர்க்கங்களோடும் வாழ்ந்திருப்பார்கள். இரண்டுருவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் தங்கள் கருத்தின்படி அளவற்ற காரியங்களெல்லாஞ் சித்தியாகப் பெறுவார்கள். மூன்றுருவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் நவரத்தினங்களு மலைபோலக் குவித்திருக்கப் பெறுவார்கள். நான்குருவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் தரும் முதலிய நான்கு புருஷார்த்தங்களுங் கிடைக்கப்பெறுவார்கள். ஐந்துருவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் சர்வ பெளமராக வாழ்வார்கள். ஆறுருவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் சிருட்டியாதி முத்தொழில் கட்டுந் தலைவராவார்கள். ஏழு எட்டு ஒன்பது என்னு மிவ்வுருவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் சர்வஞ்ஞத் துவ முடையவ ராவார்கள். பத்து வடிவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் நிகழ்காலம் இறந்தகாலம் எதிர்காலம் என்னுந் திரிகால ஞானத்தை யுடையவராவார்கள்.* இந்தப் பத்துருவங்களிற் செய்யும் பூசாபலத்தினால் சனகராதி முனிவர்களும் விண்டுவாதி தேவர்களும் அளவற்ற அதிகாரங்களைப் பெற்றார்கள். பதினேருருவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் சகல துன்பங்களுந்தொலையப் பெறுவார்கள். பன்னிரண்டு முதல் நூற்றெட்டுருவங்கள் வரையிற் பூசிப்பவர்கள் ஒன்றுக்கொன்று மேலான பயன்களையெல்லாங் கிடைக்கப்பெறுவார்கள். ஆயிர வ்ருவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் இம்மையில் மலவிருளிவின்று நீங்கி மெய்ஞ்ஞான சுகத்தைப்பெற்று வாழ்வதன்றி மறுமையில் மோக்ஷ சாம்ரோசயித்ததை யடைந்து தங்களிருபத்தொரு தலைமுறைகளிலுள்ள வர்களை யுழுத்தியிற்சேர்ப்பார்கள்.

மேலும் ஏழுமூர்த்திகளை முன்றுநாள் பூசைசெய்தால் சகல பிணிகளும் இடர்களுந் தொலையும்; ஒன்பதுநாள் பூசைசெய்தால் அனந்தசித்திகளுமுண்டாகும்; ஐந்துவருடம் வரையிற் பூசித்தால் எல்லாப் பாதகங்களுந் தீரும். இடைவிடாது அந்தியகாலம் வரையில் பூசித்தால் விநாயக மூர்த்தியினுடைய சாயுச்சிய பதவியை யடைவார்கள். இவ்வாறு அவ்வவர்கள் சத்திக்கேற்றபடி எத்தனை மூர்த்திகளிற் பூசித்தாலும் அப்பூசனையில் மூலமந்திரம், ஏகாட்சர மந்திரம், சடாக்கரமந்திரம் என்னும் இம்மூன்றிலொன்றைச் செபித்து முடிவில் தருப்பணதிகளை முடித்துத் தம்பதி பூசையுஞ்செய்ய வேண்டுமென்றுஞ் சொல்ல, அவையனைத்தையும் பார்வதி தேவி யரங்கேட்டு மனமகிழ்ந்து இவ்விரதத்தை முன்னர் யாவாணுட்டித் திருக்கின்றார்களென்று கேட்கப் பரவதராசன் சொல்லுவான்.

தாயே! முன்னொருநாள் சகலதேவர்களும்புடைகுழந்துவணங்கத்தக்கதாகச் சிவபெருமான் கைலாயத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்றபோது சுப்பிரமணியக் கடவுள் அச்சநிதானத்திற்கு வந்து கர்த்தனைப் பலமுறைவந்தித்து விண்ணப்பஞ் செய்ததாவது:—சுவாமீ! அளவற்ற விரதங்களுள் மேலான விரதமாகவும், விரைவில் சகலபயன்களையு மறிக்க வல்லதாகவும், மிகவுஞ் செவ்வையானதாகவு மிருக்கின்ற ஓர்விரதத்தை அடியேற்குத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்ன, அதற்குக் கர்த்தன் கிருபைசுரந்து மைந்தனே! சகலவிரதங்கட்கு மேலானது விநாயகமூர்த்தியினுடைய சதுர்த்தி விரதமாகும் அதுவேரினைத்த காரியங்களை விரைவில் முடிக்கத்தக்கது. அதுவே யாதினும் செவ்வையா யிருப்பதென்று சொற்றருளினர்.

முதல் லாமுத லாகிய முதலவநீ ரினது
பதம்வி ராவுறும் விரதங்கள் பலவுள வவற்று
ளிதமெ லாந்தரும் விரதமொன் றனைவியம் பாது
மதம்வி ராவிய முகந்தவன் விரதத்தை வகுத்தாய். (க)

எனக்கு முன்னவ னாயினு மிறைவவெம் பெருமான்
றனக்கு மைந்தனே தானவன் றம்பிரானை
ரினக்கு மேலென நிற்பினன் றேயவன் விரதந்
தனக்கு மேன்மமெய் துறம்பல விரதங்க டம்முள். (உ)

அமரநாயக வடியனே கைத்துறு மல்லந்
றிமிரந் தீர்தரச் செய்யவாய் மலர்த்துக வென்று
குமர வேள்பணிந் திரத்தலுங் குழனா ருரைப்பார்
சமரவேலவ சரதமே ரினக்குரைத் தனமால். (ங)

அதனைச் சண்முகக்கடவுள் கேட்டு, சுவாமீ! ஒன்றிருக்க மற் றென்றைத்தேவரீர்திருவாய்மலர்ந்தருளியது அடியேன்சிறுபிள்ளை யென்று நினைத்தோ? அல்லது அதுவே சத்தியந்தானோ? ஆதிமத் தியார்த ரகிதமாயிருக்கின்றதேவரீரது விரதங்கள் அளவற்றதாக வ்ருக்கின்றன. அவற்று ளொன்றனை யறுக்கிரகஞ்செய்யாமல் விநாயக மூர்த்தியினுடைய விரதத்தையே மேலானதாகத் தெரிவித்தீர். அவ்விநாயகமூர்த்தி அடியேனுக்கு மூத்தவராயினும் தேவரீர்க்கவர் புத்திர ரல்லரோ? சகலபுவனாகார சொரூபியாகிய தேவரீரினும் அவர் மேலானவராயிருக்கின் சுவாமிக ளனுக்கிரகித்தவாறு அவர் விரதமும் மேலானதாகவேயிருக்கும், ஆதலால் அடியேன் மனதிற

கொண்ட சந்தேகத்தை நிவிர்த்திசெய்தருளுமென்று பணிந்து
பிரார்த்தித்துக்கொண்டார். அதற்குச் சிவபெருமான் சந்தோஷித்
துக்குழந்தாய் யாம்சொன்னது சத்தியமேயாகும். அஃதெவ்வா
றெனின் சொல்லுதுங்கேள்

ஒன்ற தாய்ப்பல வாயரு வாயுரு வாகி
நின்றெ லாவுல கததினு நீககமி லாத
துன்று சோதியே கணபதி பெனசசொலு நாம
நன்று தாங்கிய தறிமதி நாமெலா முய்ய (க)

பிரண வததினின் றுககொடு பிரவருசந தனது
சரண பங்கயந தொழவரு டநதிமா முகத்தோ
னாண மட்டநா ணமக்குமந திரமறைந தன்னமுன் [தான்
முரணுமுததொழின் முகிழ்ததெமமீமா யிருவாகுங் கொடுத்

கலதி செய்திடுங் காழக மனததவா தமமைக
குலனெடுங்கெடுத தடியவாக கருளசெயக குறித்தே
யுலக மீதுபல் வேறவ தாரங்கொண் டிறுந்
புலவு வேலவ நமக்குமோ மகனெனப் புருநதான. (ங)

உருவு முள்ளுறு முயிருமே யெனவிரு வேமு
மருவி நின்றலின மற்றிரு வெங்களை வேருயச
சுருதி யாகம புராணங்கள் சொலாதொன்றே யென்னுங்
கருதும் யோகியர் தாங்களு மனைகே கரைவா. (ச)

ஆதலாலவ னனைவாக்கு மேலவ னவன்மெய்ப
பாதநாடிய விரதமுமேலெனப் படுமா
லோத லாகுமவ் விரதமே யன்றியு மொன்றுண்
டேத நீத்திடுஞ் சங்கட சனூர்ததியென் றியோய். (ரு)

எந்த நன்மையு மிணக்குவ விரதங்க ளாலு
மந்த நம்பனை காககர மந்திர மாத்ரி
மந்திரங்களி னானும்வந தருளவ தாரச
சுந்திரந்திகழ் மூர்த்திபூ சனைத்தொழி லானும் (சு)

விணக்கஞ் செய்தலி னானுமற் றவனுருமனத்தி
விணக்கஞ் செய்தலி னானிடத் தெடுத்தலி னானும்
விணக்கஞ் செய்தபல் லிடரெலாம் பெயர்த்திருண் மலமு
முணக்கஞ் செய்துநாற் பயனையு முற்றவர் பலகே. (ஊ)

என்று முத்தலை வேலவ னிலைகொள் வேலவனுக்
கன்று ரைத்தன னைங்கரன் விரதமா திகளை
யின்று னக்கவை யிபம்பின மெனவரை யரையன்
மன்ற லங்குமுற் குமரிக்கு வகுத்துரைத் திட்டான்.

ஒன்றாகியும், பலவாகியும், அருவாகியும், உருவாகியும், எல்லா
வுலகத்திலும் நீக்கமற்று நிறைந்திருக்கின்ற சுயஞ்சோதி சுவரூபமே
உலகமெலாம் உய்யும்படி யாகவும், சகலபுவன் ன்களுந் தமதுசரண
பங்கயங்களைத் தொழுதுமுத்திய டையும்படியாகவும், பிரணவத்தி
னின்றிஞ் சுகளிகரித்துக் கணபதியென்னுந் திருநாமத்தை வகித்தி
ருக்கின்றது. மேலும் அக்கணபதி மூர்த்தியே முன்னர் யாம் திரிபு
ரத்தை யெரிக்கததக்க மந்திரத்தை பெமக்குபுத்தேசித்தவர். அவரே
கிருட்டிதி சங்கரமென்கிற முததொழில்களைப் பிரமன் விண்டு
உருத்திரனாகிய எங்கண் மூவருக்கும் அருளிச்செய்தவர். இவ்வுல
கத்தில் துஷ்டசன நிகராகரு சிஷ்டசன பரிபாலனஞ் செய்யும்
பொருட்டு அனந்த முறைவெறு வேறு திருவவதாரங்களைக்கொண்
டிருக்கின்றனர். மற்றே ரவதாரத்தில்கமக்குப்புத்திரராக அவதரித்
திருக்கின்றனர். யாங்களிருவரும் உடலுமுயிரும்போலமருவியிருத்
தலினால் சகல வேதாகம புராணங்கள் எங்க ளிருவோரையும் ஒன்
ருகச்சொல்லுமேயன்றி வேறுபடுத்தாது எங்களைத்தியானிக்கின்ற
பெரியோர்களும் அவ்வாறே தியானிப்பார்கள். ஆதலால் அவ்விநா
யகமூர்த்தியே மேலானமூர்த்தி; அவரது சதுர்த்திவிரதமே மேலா
னவிரதம்; அவ்விரதத்தைப னுட்டிப்பவர்கள் யாவரேயாயினும் அவ
ர்கட்குமாயாசம்பிரதம் தததுவசம்பிரதம்-யோகினிசாலம் மாலினி
வித்தை-மகாசம்மோகனம் மனோபேதம் தந்திரபேதம் குய்யதந்திர
ம்-கலாவாதம்கலாசாரம்-குண்டிகாமதம்-அஞ்சனவித்தை பாதுகை
வானபாத்திரம்-பரகாயப்பிரவேசம்-இரசவாதம்-பைபிலவாதம்-சங்
கிராம விலக்கணம் * முதலிய எல்லாவித்தைகளுங் கைகூடிவரும்.

* மாயா சம்பிரதம் - ஓரிடத்தில் ஊர்போலவும், வனம் போலவும், மலை
போலவும், நதிரேபோலவும் தோற்றவிதல் - தத்துவ சம்பிரதம் - ஒருபூதத்தில்
ஒருபூதத்தைத் தோற்றவிதல். யோகினி சாலம் - மயானத்தில் உபாசித்து
யோகினிகளைக் காண்பித்தல். மாலினிவித்தை - சமுத்திரங்கடக்கச் செய்தல்
மகா சம்மோகனம்-விழித் திருக்கின்றவர்களை மெய்மறந்து நித்திரைகொள்
ளச் செய்தல். மனோ பேதம்-மனத்தைப் பேதிக்கச் செய்தல் தந்திரபேதம்-
ஓரிடத்தும் வெளிப் பட்டாத மந்திரத்தை வெளிப்படக் செய்தல். குய்ய தத்
திரம்-வெளிப் பட்டாத மறைப்பித்தல். கலாவாதம் - மனமத வித்தை. கலா

சாரம்-வருணத்தை அடிகளிக்கப் படுத்துதல். குண்டிகாமதம்-குளிகையினு
லே இனம அடைதல் தஞ்சன-வித்தை-மறைபட்ட பொருளைக் காண்பித்
தல். பாதுகை-செருப்பைத் தவிர்த்து நினைக்கில் நினைத்த இடத்தில் விடுத்தல்
பாணபாத்திரம்-ஒரு கரத்தில் நினைத்த பாண மெல்லாந்தருதல். பரகாயப்
பிரவேசம்-பிராண னிலவாத உடம்பிலே புதுதல். இரசவாதம் - உலோகத்
தைப் பேதிக்கச் செய்தல் பைபீல வாதம் எழமடிகளின் பேச்சறிதல். சங்கி
ராமவில்லக்கணம்-பொர்வித்தை என வறி :

அச்சுதூர்த்தி விரதமின்றிச் சங்கட சதுரகதி யென்று மற்றொரு
விரதமுண்டு. அஃதெல்லா நன்மைகளையும் எளிதற்றாவல்லதாகும்.
மைந்தனை ! விநாயகக்கடவுளுடைய மகததுவம் இத்தன்மைத்தா
கும் மேலும் அவருடைய சிறந்த விதங்களைப் பனுட்டிப்பதினாலும்,
அவருடைய திருவவதார மூர்த்திகளைப் பூசிப்பதினாலும், அவரது
திருவருவங்களை மனதில் நியாணிப்பதினாலும், அவர்திருவடிகளைத்
துதிசெய்வதினாலும், அளவற்ற உபாசை இந்நவீனகலிநின்று நீங்கி
மும்மலங்களை மொழிதது நான்கு பயன்களையு மடைந்திருக்கின்
றார்கள். என்றுசிவபிரான் சுப்பிரமணியருக்குப் பதிகித்ததாக உமா
தேவிக்குப் பர்வத ராசன் சொன்னான்

விநாயக விரதங் கேட்ட படல முற்றிற்று

விநாயக சதுர்த்தி

அநுட்டித்த படலம்.

விரதங் கேட்ட விளங்கிழை யென்செய்தான்
குரவ வோதெனக கோதில் விநாதனுக்
குரவுத் தேன்கம மொள்ளிய கஞ்சமேல
வரதன் கூற வலித்தன னென்பவே

இப்பால் உமா பரமேஸ்வரியார் அவையனைத்தையுஞ் செவி
குளிரக்கேட்டுத் தந்தைபாகிய பர்வத ராசனைப் பார்த்து, பானில்
விரதத்தை அனுட்டிக்குமா வேண்டிய திரவியங்களை யெல்லாஞ்
சேகரிக்க வேண்டுமென்று திருவாய் மலர்ந்தருள, அதனைப் பர்வத
ராசன் கேட்டு மனமகிழ்ந்து ஏவ லாளர்களைக் கூலி அவ்வவர்கட்கு
வேறு வேறு பணிகளை யிட்டான். உடனே அப்பணிகளைச் சி

மேற் கொண்டு சிலர் தெய்வலோகத்திற் சென்று கற்பக மலர்களும் பலவிதத் தளிர்களும் உண்டுகளுங் கொண்டு வந்தார்கள். சிலர் பற்பல தீபங்களிற் சென்று ஆங்காங் கிருக்கின்ற அளவற்ற அற்புதப் பொருள்களைக் கொண்டு வந்தார்கள்.

சிலர் பூவுலகத்திற் சென்று அனந்த புதுமையான வஸ்துக்களைக் கொண்டு வந்தார்கள்; சிலர் பாதலத்திற் சென்று அங்கிருக்கின்ற மாணிக்கமுதலிய திரவியங்களைக்கொண்டு வந்தார்கள், சிலர் உவர்க்கடல் நீரோன்று தவிர மற்ற எல்லாக் கடல் நீரோடு சக்கிரவாளகிரிக்கு அப்பாலிருக்கின்ற பெரும்புறக் கடல் நீரையும் பரிசுத்தத்தோடு கொண்டு வந்தார்கள்; சிலர் கங்கை காவிரிமுதலிய அளவற்ற தீர்த்தங்களை மங்கல வாததியங்க ளோடும் கொண்டு வந்தார்கள்; சிலர் பரிமளம் வீசுகின்ற மலர் மொக்குகளும் இளந்தளிர்களும் அறுகுகளும் வன்னிமுதலிய பத்திரங்கீளும் கொண்டு வந்து ஆராய்ந்து வைத்தார்கள்; சிலர் கோத்தமாலை, கொத்துமாலை, தொடுத்த மாலை, சுருக்கு மாலை, கட்டு மாலை, அரும்புமாலை முதலாகிய மாலைகளைச் செய்து பூக்குடலைகளில் நிரப்பினார்கள்; சிலர்சொர்னத்தினால் ஓர் மண்டபஞ் சமைத்து அதில் நவரத்தினங்களை யிழைத்த பற்பல மணிமாலைகளாலும் மலர் மாலைகளாலும் அலங்கரித்தார்கள்; சிலர் தூண்கள் தோறும் தாழை கமுகு கன்னல் இவைகளை நாட்டி அவைகளி லுச்சியிலதாழை நாரததைதாதுமாதுளைஎன்னு மிவற்றின் குலைகளோடு பற்பல பழ வருக்கங்களை யு மாலையாகக் கோத்ததுத் தொங்க விட்டார்கள்; சிலர் விதானங்களை உயர்த்துங்கி அழகிய தூண்களோடும் நவரதனங்கள் நிறைத் திருப்பன போல கொடிகளைக் கட்டினார்கள்; சிலர் அக்கினிதேவனுக்குறைவிடமாகிய ஓம குண்டத்தை யமைத்தார்கள்; சிலர் புழுக்கு சந்தனம் பணி நீராதிகளைக் கலந்து மெழுகிப் பரிமளப் புகைகளை பூட்டினார்கள்; சிலர் சுவர்கள் தோறும் எண்ணிறந்த சித்திரங்களையெழுதினார்கள்; சிலர் அறுகு முதலியவைகளை நிரப்பினார்கள்; சிலர் முத்து, நீலம், பச்சை, பொன் முதலியவைகளைப் பொடி செய் தெடுத்துக் கோலங்க ளிட்டார்கள்; சிலர் சொர்னாதிபாத்திரங்களைச் சுத்திசெய்து பரிசுத்தப் படுத்தி யிருக்கின்ற இடங்கண் தோறும் விதிப்படி வைத்தார்கள்.

இவ்வாறு எவர்களும் பணி செய்திருக்கச் சகலபுவனேஷ்வரியாகிய பார்வதி தெய்வ கங்கையி லாடிப் பூசா மண்டபத்திலவந்து திருவெண்ணீறு உருத்திராக்க முத்தியவைகளை யணிந்துச்சொரதி

விநாயகசுதூர்த்தி அநுட்டித்த படலம் ௧0௧

பாதம் வரையில் நியாசஞ் செய்து ஆசமனம் புரிந்து பிராணபாமத்தி விருந்து பூதசுத்தி முதலானவைகளை நடாத்தி.

ஏவங்குண விசேஷண வசிஷ்டா யாம் சுபதிதௌ ஆஸ்மா கம்ஸ குடும்பானம் சேஷமஸ் தெயர்ய விஜயா யுரா ரோக்கி பைஸ் வர்யா ணமுத்தரோத்தரா பிவ்ருத்யர்த்தம தர்மார்த்த காமமோக்ஷ சதுர்வித பலபுருஷார்த்த சித்பாத்தம் ஸ்ரீசித்தி விநாயக தேவதாமுத்தியஸ்ய ஸ்ரீசித்தி விநாயகப் ித்யார்த்தம் கல்போக்த ப்ரகாரேணத்யான வாஹனாதி ஷோட சோபசார பூஜாங்கரிஷ்யே

என்று சங்கற்பங் கூறி சந்தன மாததா லாகிய ஓர் வேதிகை வைத்து அதன் மீது தண்டிலம் பாப்பி சொனவஸ்திர மொன்றை விரித்து அதன்மீது இழைசுறறி நீர் நிரப்பி யிருக்கின்ற பொற்கும் பத்தை ஸ்தாபித்து அதில் அதிதிததளிர், ஆலந்தளிர், அரசந்தளிர், மாந்தளிர், நாவற்றளிர் எனனும் ஐவகைத் தாரிகளோடு சுகந்தி-பொன்-மரகதம்-மாணிக்கம முத்து என்னும் பஞ்ச ரத்தினங்களை யும் பெய்து அதற்குச் சந்தனம் புஷ்பம் அக்ஷதை முதலானவைக ளைத் தரித்து

கலசஸ்யமுகே விஷ்ணு கண்டே நுத்ரஸமாஸ்ரத முலே தத் ரஸ்திதோப்ரம்ஹ மத்யே மநா ரணாஸ் யிரதா குபேஷாது சாகரா ஸர்வே ஸப்தத்வீபாவ சுந்தரா நுகவேதோ யசுவேத சாமவேத அதர்வண அங்கசஸஸச இதாசாவே கலசாம்புஸ மாஸ்ரித ஆயே ந்து கணேச பூஜார்த்தம் துரிதக்ஷபகாரக, கவகேசய முனைசைவ கோதாவரி ஸாஸ்வதி - நாமதே சிநதுகாவேரி - சலேஸ்மின் ஸந்ரி திங்குரு.

என்று கும்பபூசை செய்து அக்கும்பத்திற்கு மேற்றிசையில் யந்திரமிட்டு அதன்மீது தெய்வ கம்மியர்களால் சொர்னனத்தின லும் பிருதிவியினலும் செய்துவைத்திருக்கின்ற இரண்டு மூர்த்தி களிற் சொர்னன மூர்த்தியை பெழுந்தருளச் செய்து நவரத்தினங் களாகிய மற்றொரு வேதிகையின்மீது பிருதுவி மூர்த்தியைபெழுந் தருளச் செய்து, சங்கு முதலிய பூசா கருவிகளைச் சுத்தி செய்து கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களை வைத்திருக்கின்ற பாததிரங்களில் குங்குமம்- பச்சைகர்ப்பூரம் புட்பம்-அறுகு மூதலிய வைகளோடு பற்பல பரிமாணத் திரவியங்களையும் பெய்து, மணிவட்டிகைகளைப் பரப்பி, அவைகளில் ஜலம்-அரிசி-பால்-தருப்பை துனி-மலர் - வெண் கடுகு-கெல்-எள் முதலிய திரவியங்களை விதிப்படி யமைத்து, அரு

க்கியம் பாத்தியம் ஆசமணம் என்னும் மூவகை நீர்களையும் மந்திர பூர்வகமாக உண்டாக்கி, கரத்திற் புஷ்பமும் அக்ஷதையுங்கொண்டு,

த்யாயேதக்ஜானனம் யேதம் தப்தகாஞ்ஞன ஸந்திபம்-ச தூர்ப் புஜம் மஹாகாயம் ஸர்வாபரண பூஷிதம் தண்டாக்ஷ மாலாபரச பூர்ணமோதக தாரிணம் பாசாங்குசதரம் தேவம்-த்யாயேத் சிததி விராயகம், ஸ்ரீசிததி விராயகாய நம திபானம் ஸமாப்பயாமி.

என்று சிந்தித்து.

விராயக நமஸ்தேஸ்து கௌரீப்ல ஸமுத்பவ - இமாம் க்ரு தாம்மயாம் பூஜாம் க்ருஹாண கணராயக, ஸ்ரீகணராயகாயநம-ஆவா ஹனம் ஸமாப்பயாமி

என்று ஆவாகனத்துடனே ஸ்தாபனஞ் செய்து.

மௌக்திகை புஷ்பராகஸ்ப நாராரத்ன விராசிடம் திவ்ய வலிம் ஹாசனம் சாரு ப்ரீதியர்த்தம் ப்ரதிக்ருப் ஹதாம், ஸ்ரீவிராயகாய நம:-ஆஸனம் ஸமர்ப்பயாமி

என்று பீடமிட்டு

அர்க்யம் க்ருஹாணதேவேச - கணுதி பகஜானன-கந்ததூர்வா க்ஷதையர் யுக்தம்-கங்காஜல மிதம்சபம் ஸ்ரீநஜானனாயநம அர்க்யம் ஸமர்ப்பயாமி, கௌரி புத்ரநமஸ்தேஸ்து-சங்கரப்ரியநந்தன-பக்த யாபாத்தியம் மயாதத்தம் க்ருஹாணசாசத்தம், ஸ்ரீகௌரீ புத்ராய நம-பாத்தியம் சமர்ப்பயாமி அநாதநாத சர்வேச-தீர்வாண ஓரபூசித் நிர்மலம் கந்தஸம்யுக்தம்-க்ருஹாண சமனம் விபேர ஸ்ரீஸர்வேஸ் ராயநம-ஆசமனீயம் சமர்ப்பயாமி

என்று அருக்கியம் பாத்தியம் ஆசமனம் கொடுத்து

ததிக்ஷ ரஸ்யுக்தம்-மத்வாஜயேனஸமர்விதம் மதுவர்க்கம் க்ரு ஹாணேதம் - கஜவக்த்ர நமோஸ்துதே, ஸ்ரீகஜவக்த்ராயநம - மது வர்க்க நைவேத்தியம் ஸமர்ப்பயாமி

என்று தேன்கலந்த பால்பழ முதலியவைகளைக் கொடுத்து.

ஸநானம் பஞ்சாமருதேர் திவ்ய குருஷ்வசர ஸத்தம பக்த்யூ தய்யம் மயாதத்தம், விக்ரராஜ நமோஸ்துதே, ஸ்ரீவிக்ரராஜாயநம- பஞ்சாங்குத ஸநானம் ஸமர்ப்பயாமி, கங்காதி ஸர்வதீர்த்தேஸ்து- ஆனீதையர்நிர்மலைஸ் சபை - வாசிகைநுத கைர்தேவ ஸனாபயாமிக ஜானன, ஸ்ரீகஜானனாய நமஸ்தேதாதகஸ் நானம் ஸமர்ப்பயாமி.

விநாயகசதுர்த்தி அறுட்டித்த படலம். ௧௧௧

என்று ஐந்தமிர்த்தத்தையும் கங்கைமுதலிய திவ்விய தீர்த்தங்
களையும் ஸ்நானஞ் செய்விதது

ரக்தவளதரம்த் வயம்தேவ கௌரீபவபவப்ரபோ க்ருஹானே
தம் மயமா தத்தம்-விக்கிராஜ நமோஸ்துதே ஸ்ரீவிக்ன ராஜாயநம-
வஸ்திரயுகம்ம் ஸமர்ப்ப யாமி.

என்று இரண்டு பீதாம்பரங்களை யுடுத்தி.

உபவீதம் ப்ரம்ம சூத்திரம்பிரம்ஹண ிமிதம்புரா - நாகயக்
ஞோப விதேதம்-க்ருஹாணகணநாயகம், ஸ்ரீகணநாய நாயகம் யக்
ஞோபவீதம் ஸமர்ப்பயாமி

என்று பூஷூல் தரித்து,

சக்தனு கருகற்பூரம் ருக்நாத ஸமன்விதம்-கநதம் தாஸ்யாமி
விக்னேஸ ஸர்வாபிஷ்டப்ரதாயக ஸ்ரீவிக்னேஸாயநமகந்தார்தாரை
யாமி(என்று திருமேனி முழுவதுஞ்சுதனதையப்பி) அக்ஷதான்
தவளாம் சுப்ரான் ஹரிதரா மிஸ்ரிதா யபிமஸானமர்ப்பிதான் தேவ
க்ருஹாணத் விரதானன ஸ்ரீஸர்வாபிஷ்டப்ர தாயகாயநம அட்ச
தாம் ஸமர்ப்பயாமி

என்று மஞ்ளரிசி-பொற்சுண்ணம் பூந்தாது முதுவியவைகளை
அதன்மீதுதட்டி,

சுகந்தினி - சபுஷ்பாணிஜாசீகுருத முகர்னிஸ எகலிம்சதிபுஷ்பா
ணிக்குவாண த்வம்விராயகஸ்ரீ விநாயகாயநமபுஷ்பாணிபூசையாமி.

என்று மலாகளைச் சாத்தி.

ஓம் கணேசாயநம	பாதௌ பூசையாமி
ஓம் விக்னராஜாயநம	ஜாஹ்நீபூசையாமி
ஓம் சூருவாஹநாயநம	ஊரும் பூசையாமி
ஓம் ஏரம்பாயநம	கடும் பூசையாமி
ஓம் தேவதேவாயநம	நாபிம் பூசையாமி
ஓம் ஸம்போதராயநம	உதரம் பூசையாமி
ஓம் கணநாயகாயநம	ஹிர்தயம் பூசையாமி
ஓம் ஸ்தூலகண்டாயநம	கண்டம் பூசையாமி
ஓம் ஸ்கந்தாக்ரஜாயநம	ஸ்கந்தௌ பூசையாமி
ஓம் சதுர்ப்புஜாயநம	புஜௌ பூசையாமி
ஓம் பரசுஹஸ்தாயநம	அஸ்தான் பூசையாமி
ஓம் கஜவத்திராயநம	வக்தரம் பூசையாமி
ஓம் விக்ன அந்திரேநம	நெத்திரே பூசையாமி

ஓம் சூர்ப்பகர்னாயநம்
ஓம் ஏகதந்தாயநம்
ஓம் குமாரகுருவேநம்
ஓம் சர்வேஸ்வராயநம்

கர்ணௌ பூசையாமி.
தந்தம் பூசையாமி.
சிரம்பூசையாமி
சர்வாங்காரீ பூசையாமி.

என்று பாதம், முழந்தாள், தொடை. நிதம்பம், நாயி, வயிர், இதயம், கண்டம், கழுத்தடி, தோள், உள்ளங்கை, நாசி, கண், காது, தந்தம், சிரம், சர்வாங்கம் - என்னு மிப்பதினாறிடங்களினும் அங்க பூசை செய்து

ஓம் சுமுகாயநம்
ஓம் கணாதிபதியேநம்
ஓம் உமாபுத்ராயநம்
ஓம் கஜானனாயநம்
ஓம் லம்போதராயநம்
ஓம் அரகுணவேநம்
ஓம் கஜகர்னாயநம்
ஓம் குகாக்கிராயநம்
ஓம் ஏகதந்தாயநம்
ஓம் கஜவத்திராயநம்
ஓம் சுராக்ரகண்யாயநம்
ஓம் பாலசந்தராயநம்
ஓம் விகடாயநம்
ஓம் விநாயகாயநம்
ஓம் கபிலாயநம்
ஓம் பின்னதந்தாயநம்
ஓம் பத்ரிஹிரையநம்
ஓம் வடவேநம்
ஓம் சூர்ப்பகர்னாயநம்
ஓம் மூஷிகவாக்னாயநம்
ஓம் சர்வசித்திபாதாயகாயநம்

மாசிபத்ரம்பூசையாமி
பிங்கராஜபத்ரம்பூசையாமி
வில்வபத்ரம்பூசையாமி
துர்வபத்ரம்பூசையாமி
பத்ரீபத்ரம்பூசையாமி
துத்தாரபத்ரம்பூசையாமி
துளசிபத்ரம்பூசையாமி
கரமஞ்சரிபத்ரம்பூசையாமி
புரஹிபத்ரம்பூசையாமி
சமீபத்ரம்பூசையாமி
தேவாதாரபத்ரம்பூசையாமி
மருவபத்ரம்பூசையாமி
கரவீரபத்ரம்பூசையாமி
துருமோற்பலபத்ரம்பூசையாமி
அர்க்கபத்ரம்பூசையாமி
அர்ச்சனபத்ரம்பூசையாமி
விஷ்ணுகிரந்திபத்ரம்பூசையாமி
தாடிமபத்ரம்பூசையாமி
ஜாசிபத்ரம்பூசையாமி
கண்டலேபத்ரம்பூசையாமி
ஏகவிம்சதிபத்ராணிபூசையாமி

என்று மாசிப்பத்திரம், கரசராங்கனி, வில்வம், அறுகு, இலந்தை, ஊமத்தை, துளசி, நாயுருவி, சிறுவழுதலை, வன்னி, மந்தாரை, மருவு, அலரி, கோங்கு, வெள்ளெருக்கு, மருதம், விஷ்ணுகிரந்தி, மாதுளை, சாதிமல்லி, தாழை, என்னு மிவ்விருபத்தொருபத்திரங்களால் அருச்சித்து.

விநாயகசூர்த்தி அநுபீதத்த படலம். ௩௧௩

ஓம் விநாயகாய நம	ஓம் கணகசுப்ரபாய நம
ஓம் விக்னராஜாய நம	ஓம் சிவஸாம்யாய நம
ஓம் கணநாதாய நம	ஓம் மகாதேஜேஸை நம
ஓம் கஜானனாய நம	ஓம் மகாபலபாக்ரமாய நம
ஓம் மகோதராய நம	ஓம் ஸர்வக்ஞாய நம
ஓம் மகாதேவாய நம	[யே நமஓம் க்ஞானசம்பன்னாய நம
ஓம் ஸ்தனித்காஞ்சன	ஸமத்துய்ஓம் ஸாவாபரணபூஜிதாய நம
ஓம் ஏசதமஷ்டோத்தகடாய நம	ஓம் பாபாபதேதனாய நம
ஓம் தேவாய நம	ஓம் சண்டவிசுரமாய நம
ஓம் கஜவக்தராய நம	(௧0)ஓம் அலக்ஷ்மீமலநாசனாய நம (௧0)
ஓம் மகாபலாய நம	ஓம் குமராய நம
ஓம் நாகயக்ஞோபவீதினே நம	ஓம் காரணாய நம
ஓம் நாகாபரணபூஷிதாய நம	ஓம் காரிதாய நம
ஓம் ஸர்வார்த்த ஸம்பதாதாராய நம	ஓம் ஸர்வசித்திப்ரதாயகாய நம
ஓம் கணத்யக்ஷாய நம	ஓம் விபவே நம
ஓம் வரப்ரதாய நம	ஓம் ஈசாய நம
ஓம் ருத்ரஸ்யதன்யாய நம	ஓம் ஈசபுதராய நம
ஓம் உதாராய நம	ஓம் ஸஸ்ரிதார்த்தப்ரதாபகாய நம
ஓம் நாயகாய நம	ஓம் ஸ்ரீதாய நம
ஓம் ப்ரமதாதிபாய நம	(௨0)ஓம் சுபாய நம (௨0)
ஓம் பத்மராகத்வதயே நம	ஓம் ஏகதந்தாய நம
ஓம் ஸோமாய நம	ஓம் ஏகவீராய நம
ஓம் ரக்தமால்யா	ய நம ஓம் அநேகதாய நம
ஓம் அபலாய நம	ஓம் ஏகஸ்மை நம
ஓம் பாஹுபிணே நம	ஓம் ஏகப்ரதே நம
ஓம் சுமுகாய நம	ஓம் விஸ்வப்ரதே நம
ஓம் சுப்ரயரய நம	ஓம் விஸ்வபூஜே நம
ஓம் ப்ரபவே நம	ஓம் விஸ்வஸ்மை நம
ஓம் புண்யாய நம	ஓம் விஸ்வகிஞாய நம
ஓம் பூர்ணாய நம	(௩0)ஓம் ஸர்வபாதனாய நம (௩0)
ஓம் பூர்ணேதராய நம	ஓம் பாக்யதாய நம
ஓம் புண்ணியகாத்தியே நம	ஓம் பவதாய நம
ஓம் புராதனாய நம	ஓம் பாகினே நம
ஓம் பர்த்ரே நம	ஓம் போக்தாய நம
ஓம் சிவாய நம	ஓம் போகபாவினாய நம
ஓம் சாந்தாய நம	ஓம் கவமே நம
ஓம் ஜகந்நாதாய நம	ஓம் கார்யாய நம
ஓம் சாஸ்வதாய நம	ஓம் கனீனாய நம
ஓம் ஸ்வேதபரிதாநாய நம	ஓம் கர்த்தரேய நம
ஓம் த்ரயக்ஷாய நம	(௪0)ஓம் க்ரதவே நம (௪0)

ஓம் க்ருதினே நம	ஓம் புதாய நம
ஓம் க்ருத்யவிதேய நம	ஓம் ஒங்கராயா நம
ஓம் அத்யுக்ராய நம	ஓம் ப்ரம்ஹவிதே நம
ஓம் காந்ததர்சினே நம	ஓம் ப்ரம்ஹணை நம
ஓம் க்ருதாந்தகாய நம	ஓம் ப்ரம்ஹணை நம
ஓம் ஸ்துத்யாய நம	ஓம் ப்ரம்ஹபராய நம (ஈ)
ஓம் ஸ்தோத்ரே நம	ஓம் பராய நம
ஓம் ஸ்தோகாய நம	ஓம் ஸர்வக்ஞாய நம
ஓம் ஸ்தோத்ராய நம	ஓம் ஸக்தத்யே நம
ஓம் த்ரயீமயாய நம	(கௌ) ஓம் ஸர்வலோகவேத்யாய நம
ஓம் வேதாய நம	ஓம் ஸர்வதாய நம
ஓம் வேதாந்தக்ருதே நம	ஓம் சுபகாய நம
ஓம் வேத்யாய நம	ஓம் அஸ்யயாய நம
ஓம் விதுஷாம்புத்திதாய நம	ஓம் சித்திவிநாயகாய நம (கௌ)

என்று அஷ்டோத்தர சந்திவப் நாமபூசை செய்து,

தசாங்கம் குங்குளம் தூபமுத்தபம் கணநாயக, க்ருஹாணகண
ராஜேந்த்ர விக்ன ஹாரின்னமோஸ்துதே, ஸ்ரீ கணநாயகாய நம: தூப
மாக்ராபயாமி - ஸர்வக்ஞசர்வலோகேச ஸர்வபூத ஹிதேரதா-க்ரு
ஹாண மங்களம்தீபம் ருத்ரப்ரிய நமோஸ்துதே, ஸ்ரீ சர்வக்ஞாய
நம: தீபம்தர்சயாமி கைவேத்யம் ஸட்ரஸோபேதம் பலலட்டுதசம்யு
தம்-மோதகம்பரமான்யம்ச நமஸ்தே விக்னநாசனா-ஸ்ரீ விக்னநாசனா
ய நம: கைவேத்யம் ஸமர்ப்பயாமி, தாம்பூலமுத்தமந் தேவக்ருஹா
ண சுரபூஜித கர்ப்பூர குரணசம்ரக்தம் மயாதத்தமி தம்ஹீபோ-ஸ்ரீ
ருத்ரப்ரபாய நம: தாம்பூலம் சமர்ப்பயாமி, ஸதாந்தனவிக்னேசபுஷ்
டலானிதனாநிச - பூம்யாஸ்திதானிபசவன், ஸவிக்ருருஷ்வ விநாயக
ஸ்ரீ விக்னேசாய நம: ஸ்வர்ண புஷ்பம் சமர்ப்பயாமி.

என்று தூபம் கொடுத்துத் தீபங்காட்டி கைவேத்தியஞ் செய்து,
தாம்பூலமும் ஸ்வர்ண புட்பமும் கொடுத்து.

விக்னராஜ நமஸ்துப்யம் - பாபக்ஞானபணசன, புனக்யம் ப்ரா
தாஸ்யாமி க்ருஹாண சுரசத்தம் ஸ்ரீ விக்ன ராஜாய நம. புனக்யம்
ஸமர்ப்பயாமி,

என்று அர்க்கியங்கொடுத்து,

ஓம் கணாதிபாய நம	... தூர்வாயுக்ம்ஸமர்ப்பயாமி.
ஓம் உமாபுத்ராய நம	...
ஓம் அகநாசாய நம	...

விநாயகசுதூர்த்தி அநுட்டித்த படலம். ௩௧௫

ஓம் விநாயகாய நம	...	தூர்வாயுக்மம்ஸமர்ப்பயாமி.
ஓம் ஈஸ்வரபுத்ராய நம	...	”
ஓம் விக்னராஜாய நம	...	”
ஓம் ஏகதந்தாய நம	...	”
ஓம் இபவக்திராய நம	...	”
ஓம் ஆகுவாகனாய நம	...	”
ஓம் குமாரகுருவே நம	.	”
ஓம் சுமுகாய நம	..	”
ஓம் சுரர்க்கிரகணயாய நம . .		”
ஓம் ஸ்தூலகண்டாய நம	...	”
ஓம் குகாக்கராய நம	...	”
ஓம் லம்போதராய நம	.	”
ஓம் பின்னதந்தாய நம	.	”
ஓம் விசாலாக்கினே நம	...	”
ஓம் காமரூபியே நம	...	”
ஓம் பரீலசந்தராய நம	...	”
ஓம்சர்சித்திப்ரதாயகாயநம. . எதவிம்சதிதூர்வாயுக்மம்ஸமர்ப்பயா		

என்று சந்தனத்திற் றேயுத்த இரண்டிரண்டு அறுகினால் இந்
த இருபத்தொரு திருநாமங்களுையுஞ் சொல்லி அருச்சித்து,

நமஸ்தே தேவதேவேச நமஸ்தே சணநாயக, நீராஞ்சனம் ப்ர
யஸ்சரமி-ப்ரஸன்னோபவ மேப்ரஃபா, ஸ்ரீ தேவ தேவாய நம:-நீராஞ்
சனம் ஸமர்ப்பயாமி.

என்று ஆலத்தி சுத்தி

ஆகுவாகன தேவேச விஸ்வவ் யாபின் க்ஷானன-ப்ரதக்ஷிணர்
கரோமித்வாம்-மமத்வம் ஸந்நிதம்குரு ஸ்ரீ ஆகுவாஹனாய நம: ப்
தக்ஷணம் சமர்ப்பயாமி.

என்று வலம் வந்து,

நமஸ்தே கஜவக்தராய நமஸ்தே டக்ஷணநாயக-நமஸ்தே தேவதே
வேசகௌரீபுத்ர நமோஸ்துதே, ஸ்ரீ கௌரீபுத்ராய நம: நமஸ்
ரம் ஸமர்ப்பயாமி.

என்று தீர்க்கதண்டன் செய்து.

தேவதான விகோடர-மணிரஞ்சித பாதக-ஷமன்வதேவதே
சபுத்ராக்னீர்த்திஞ்சதேஹிமெ, ஸ்ரீ கஜவக்தராய நம-ப்ராத்நண்ட்
ர்ப்பயாமி.

என்று பிரார்த்தித்து.

க்ருதவர்த்தி ஸஹாஸ்த்ரேஸ்ச-கர்ப்பூர சகலஸ்தகா - நீராஞ் சனம் மயாதத்தம் - க்ருஹாண வரதோபவ ிபூரீ கணாதிபாயநம- நீராஞ்சனம் ஸமர்ப்பயாமி.

என்று ஆலத்தி சுத்தி,

தேவதேவகணாத்யட்ச-சுராசுவரார்சிதா - அவிக்கனம் குருமே தேவ - ஸர்வகார்யேஸ்து ஸர்வதா-விநாயக நமஸ்தேஸ்து ஸத்தம் மோது கப்ரய-அவிக்கனம்குருமேதேவ-ஸர்வகார்யேஸ்து ஸர்வதா.

என்று கூடமாபந்தனஞ்செய்து.

ஏவங்குண விசேஷண வசிட்டாயாம்-சுபதிதௌ-ஸ்திரீ சித்தி விநாயகமு ததிஸ்ய-ஸ்திரீ சித்திவிநாயக ப்ரீர்த்யர்த்தம், ஸ்திரீசித்தி விநாயக பூஜாஞ்சோபா யனதானங் கரிஷ்யே.

என்று சங்கற்பங்கூறி, சந்தனபுஷ்பாக்ஷதைகளைக் கொண்டு ப்ராமணபூசைசெய்து,

கணேசா பரதிக் ருண்ஹாத் கணேசாவைத தானிகம்-கணே சஸ்தார கோபாப்யாம்-கணேசாய நமோநம.

என்று வாயன தானஞ்செய்து, இவ்வாறு எல்லாப் பூசணைகளை யுங் குறைவற நடாத்திய பின்னர் ஒருபக்கத்திலிருந்து விதிப்படி நியாயஞ்செய்து தியானாதிகளை முடித்துக்கொண்டு ஓர் மாதமளவும் ஊனுறக்கங்களை நீத்து, அதுட்டிப்பீ னீற்றுகாளில் முன்போலவே எல்லாப்பூசணைகளை யுரிமைவேற்றித் தருப்பண ஓமாதிகளைக் கிரமப் படி நடாத்தின.

சில சேடியர்கள் முத்து மாலைகளால் அலங்கரித் திருக்கின்ற பந்தலின்கீழ் கவரி-குடைமுதலியசின்னங்கள் விளங்கப்பலவிதவாத் தியவொலியோடு நெய்ப்பொங்கல்-சுத்தப் பொங்கல்-தயிர்ச்சோறு- பாற்சோறு-மிளகோதனம்-கடுகோதனம் - இலவங்கோதனம் - எள்ளோதனம்-சர்க்கரைப் பொங்கல்-முதலாகிய சித்திரான்னங்களும் உழுந்து, சீரகம், பெருங்காய முதலியவைகளைக் கூட்டிப் பாகப் படுத்தி யிருக்கின்ற பூசினிக்காய் குழம்பு, மற்றையகாய்கனி, பூண்டு, இலை, கிழங்கு இவைகளினால் வெவ்வேறுகச்செய்திருக்கின்ற குழம்புகளும், பலவித பொரிக்கறிகளும், பலவித துவட்டுக் கறிகளும், பலவித ஊறுகாய்களும், பலவித துவையல்களும், பலவிதவறையல்களும், பருப்பு-பிட்டு-மா-பொரி முதலாகிய பண்டங்களும், பலவித

விநாயகசதுர்த்தி அநுட்டித்தபடலம். ௩௧௭

சுண்டல்களும், வெல்லப் பச்சரியும், வறுத்த பருப்பும், சர்க்கரை, பயறு, எள்ளு, தேங்காய் முதலியவைகளோடு ஏலமுதலியவாசனை வஸ்துக்களையுங் கலந்து செய்திருக்கின்ற உண்டைகளும், வெவ்வேறு மோதகங்களும், அடை, முறுக்கு, பணிகாரம், அப்பம், தேன் குழல், பிட்டு, வடை, இலட்டுகம், தோசைமுதலிய சிற்றுண்டிகளும், மற்ற வுணவுகளும், வெள்ளரிக்காய் முதலிய காய்வருக்கங்களும், தெங்கின்கனி-பலாக்கனி-மாங்கனி வாழைக்கனிமுதலியகனிவர்க்கங்களும் தேன்-நெய்-பால்-தயிர்-மோர்-நீர்மோர்-முதலிய அமுதங்களும், இளநீர்-வெந்நீர்-தண்ணீர்-சர்க்கரைநீர்-கரும்புநீர்-பழநீர் முதலிய நீர் வகைகளும் ஆகிய இவைகளை யெல்லாம் வேறு வேறு தட்டுகள்-தாம்பாளங்கள்-கண்ணங்கள் கரகங்கள் முதலியபலவகைப்பாத்திரங்களில் அமைத்துக் கொண்டு வர, அவைகளை யெல்லாம் மந்திர பூர்வமாக நிவேதனஞ் செய்து நீர்விளாவிப் பாத்திய நீராகிகளையுந் தந்து, வாசனைத் திரவியங்கள் சேர்ந்த பாகடை நுகர்வித்து, அகில்-சந்தனம்-கருங்காலி-வில்வம்-அரிச்சனம் என்கின்ற பஞ்ச தூபங்களைக் கொடுத்து, நட்சத்திரஜீபம் சூடஜீப முதலிய பலஜீபங்களைக்காட்டி, கண்ணாடி-சூடை-சாமரை-கொடி - ஆலவட்டம்-விசிழிமுதலிய சின்னங்களை வழங்கி, கண்ணாறுதவா வெண்ணு மனுவைச் சொல்லி மந்திர புட்பஞ்சாத்தி, சீயசாத மந்திரத்தால் கர்ப்பூர நீராஞ்சனஞ் சுழற்றி, எலம்வந்து, திருவடிகளில் வணங்கி, அன்னதானம்-வஸ்திரதானம் - கண்ணிகாதானம்-கோதானம் - பூதானம்-இரணியதானம்-உபயமுகிதானம்-மகிஷதானம் அஸ்வதானம்-சுவேதஸ்வதானம்-காலதானம் - காளாமுகிதானம்-மகமேருதானம்-கற்பகவிருட்சதானம்-வித்தியாதானம்-மகாதானம் என்கின்ற சோடசதானங்களையும்வழங்கி, கணேச மூர்த்தியைத் தமது இதயகமலத்தி லிருத்தி பொண்ணாற்செய்த மூர்த்தியையுங் கும்பத்தையும் பல திரவியங்களோடு புரோகிதருக்களித்து, பிருதிவி மூர்த்தியைப் பல மங்கலவாத்தியங்களோடு மெழுகுநாள்செய்து, நதியிற் சலவாசமாக வைத்து, மீட்டுந்தமது அரண்மனையைச் சேர்ந்து, சுற்றத்தினரோடு மிருந்து போசனஞ்செய்து, விநாயக மூர்த்தியினுடைய பேரருளைக் கொண்டு சிவபெருமான் கங்கைக்கு முன்னர்த் தம்மை விவாகஞ்செய்து கொள்ளப் பெற்று தமது மனக் கவலைகளை யொழித்திருந்தனர். குறைவற்ற கிருபாரிதியாகிய விநாயகமூர்த்தியினுடைய சதுர்த்தி விரத மகத்துவத்தை ஆன்மாக்கள் கேட்டறிவாராக;

. இச்சரித்திரத்தைச் சகலருங் கேட்டு மனமகிழும்படி பிரசங் கித்த புண்ணிய சீலர்களும், இச்சரித்திர முழுவதும் ஆராய்ந்து ஆனந்த பரவசத்தராய்க் களித்த குண சம்பன்னரும், இதனைவழு வின்றி வாசித்து இதன்பயன்களைத் தெரிந்து மனப்பூரிப்புடனிருக் கின்ற மேன்மக்களும், இப்பூவுலகின் கணிருக்கின்ற பரியந்தம்இலக் குமியை யொத்த வனப்பும், அருந்ததியை நிகர்த்ததற்பும், பூமிதே வியை எதிர்த்த பொறுமையும் வாய்ந்த கன்னிகையை மணந்தின் புற்று நன்னெறிகளை யறுசரிதது, அரும் புதல்வர்களையும் பயந்து தனதானிய முதலிய செல்வங்களை யடைந்து, அந்திய காலத்தில் மோட்சமுங் கிடைக்கப்பெற்று, நீழி காலம் விநாயகமூர்த்தியினு டைய திருவடிநீழலிற் குடி கொண்டிருப்பார்கள்.

விநாயக சதுர்த்தி யநுட்டித்த படல முற்றிற்று.

க ர் த் த ம ன்

விநாயகசதுர்த்தி யநுட்டித்த படலம்.

துன்னலருக் குருமனைய சோம காந்தா விமய
மன்னவரை மகனோற்ற மரபறிந்தா யவ்விசுதந்
தன்னையா தரித்தோயன் தம்முளே சிலர்தம்மைப்
பன்னுவாங் கேனென்று பகர்தருமாற் பிருகுமுனி.

சோமகாந்தனே ! உடையம்மை விநாயக மூர்த்தியினுடைய சதுர்த்திவிசுதத்தை யநுட்டித்துச் சிவபிரானைத் திருமணஞ்செய்த ருளிய முறைமையைச்சொன்னோம் இப்பால்கர்த்தமராசன் அநுட் டித்ததிருத்தையுஞ் சொல்லுவோங்கேட்பாயாக. இப்பூவுலகமுழுவ தும்ஒரே குடைநீழலிலிருத்தித் தனது ஆஞ்ஞாசக்கரத்தைத்திசை யெங்கணு முருட்டிச் சத்துருக்களையெல்லாஞ் செயிக்கத்தக்க புச பல பராக்கிரமத்தோடு சகல சீவராசிகளுக்கும் ஒரு துன்பமும் நேராத வண்ணம் அரசாட்சியை நடாத்திவருகின்ற கர்த்தமனென் னும் ஓராசனிருந்தான். அவ்வரசனிடத்தில் ஒருநாள் தவத்தின் மிகுத்த பிருகு மகாமுனிவ ரெழுந்தருளியர அவரை யவ்வரசன் பெருமகிழ்ச்சியோ டெதிர் கொண்டு வரவழைத்து, ஆதனத்தி லிருத்தி, அன்புடன் பூசித்து, கையுறைதந்து, விசிறிகொண்டியிர் வையைமாற்றி, குளிர்த்தவுபசார வார்த்தைகளைப்பேசி, இளைப்பாற்

கார்த்தமன் விநாயகசதுர்த்தி அநுட்டித்த படலம். நக்க

நி, பின்னர் மிக்க முசுமலர்ச்சி யோடும் இதனைப்பேசுவானாயினான். எல்லாத் தேவர்களும் ஏவலுக் கெதிர் பார்த்திருக்கத் தக்கமகா பெருமையினை யுடைய தவசிரேஷ்டரே! அடியேன் யாதொருவருத் தழுமின்றி இவ்வுலகமுழுமையும் எனதொரு குடையில் நிறுத்திப் பகைவர்கள் எல்லாரும் பகுதிதர வென்று அளவற்ற செல்வத்தை அனுபவிக்கின்றே னாதலால், இத்தன்மைத்தாகிய செல்வம் அடியேற் குண்டானது எந்த எதுவினாலே? அதனைத்தெரியச்சொல்ல வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டான் அதனை அத்த வராஜ சிகாமணி யாகிய நிருகுமுனிவர் கீட்டு அரசன்? நீ முற்ச னனத்தில் வைசியகுலத்திற்றிந்திருந்தனை ஆயினும் அக்காலத்து நீ அதிகசெல்வத்தை யுடையவனாயிராததால் உனது குலதருமங் களைக்கைவிட்டனை. அதனால் உனது சுற்றத்தா ரெல்லாம் உன்னை வெறுத்துப் பலவாறு தூஷித்தார்கள். அத்தூஷண வார்த்தைகளை நீகேட்டமாத் திரத்தில் உனக்கு இரு செவிகளும் கைத்துக்கொடிய காட்டிலேனுஞ் சென்று உயிரை நிகுக்கொள்ளு வோமென் றெண்ணி மனம் வெறுத்து விட்டதைத் துரந்து காட்டிற் செல்கின்ற போது, அங்கோ ராச்சிரமத்தினைக் கண்டனை. அவ்வாச்சிரமத்தில் வேதாகம புராணங்களை வாசித்தின்றவர்களும் அவைகளைக் கேட் கின்றவர்களும், பலதவமாதிகளைச் செய்து முடிக்கின்றவர்களுமான அளவற்ற முனிபுங்கவர்கள் புடைருழச் சவுபரி மகாமுனிவரெழுந் தருளி யிருப்பதைக்கண்டு அவரருகிற் சென்று அஷ்டாங்கமாகப் பணிந் தீழ்ந்து நின்றனை அக்கால் அம்முனிவர் உன்வதனத்தை நோக்கி நீமிக்க மனவருத்தத்துடன் இங்கு வந்த காரிய மென்ன வென்று வினாவு, அதற்கு நீ சொன்னதாவது, சுவாமி? அடியேற்கு வறுமைநேர்ந்த காரணத்தால் சுற்றத்தின ரெல்லாம் வெறுத்தனர். அதற்கு மனஞ் சகியாதவனாகி, நமது உயிரைக் காட்டிற் சென்று கைவிடுவதே உத்தமமென் றெண்ணி வெளிக்கொண்டு வந்தேன். அவ்வாறு வந்த என்னை முற்பிறவியிற் செய்திருக்கின்றனதுதவப் பயனானது தேவீருடைய நிவ்விய சமுகத்திற் கொண்டு வந்து விட்டது. இனி அடியேற் கென்னகுறை யிருக்கின்றதென்று சொல் லலும், அவையனைத்தையுஞ் சவுபரிமுனிவர் கேட்டு மிகவு மிரக்க முற்று, உனக்குத் தீட்சைசெய்து விநாயகக் கடவுளுடைய மந்திர தத்தை யுபதேசித்து, அதை அநுட்டிக்கும் முறைமையினை யுஞ் சொன்னார். அதை நீ அவ்வாறே அநுட்டித்து வருங்காலத்தில், விநாயகசதுர்த்தி வந்தது. அத்தினத்தில் சதுர்த்தி விரதத்தை

உன்னுடன் கூடவிருந்து ஆகம விதிப்படி முடிப்பித்தார் பின்னர் அவ்விரதமனுட்டித்த மகிமையினாலே விநாயகக்கடவுளுக்குக் கிருபைசுரந்து உன்னுடைய முழுவதும் பொன்மணிமுதலான சகலபொருள்களும் அளவற்ற செல்வங்களும் நிறையும்படியாகச் செய்தார்.

அதனைத் தவசிரேஷ்டராகிய சவுபரிமுனிவர் தெரிந்துகொண்டு உனக்கறிவித்து நீ வீட்டிற்குச் செல்லும்படியாகக் கட்டளையிட்டனர் உடனே அவருடைய திருவடிகளை வணங்கிவந்தித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு உனது நகரத்திற்சேர்ந்து அளவற்ற பாக்கியங்களோடு நிறைந்துள்ள வீட்டினை யடைந்து முன்னர் வெறுத்த சுற்றத்தினரெல்லாம் எதிர்கொள்ளப் பெருமகிழ்ச்சியையுடையவனாகிய யளவளாவிய போகங்களை யனுபவித்திறந்தனை இச்சனனத்திலும் அவ்வாறே அனுபவிக்கின்றாய் இத்தனை ஐசுவரியமும் நினைக்கு முன்னமே சகல சித்திகளையு மளித்தவை சதுர்த்தி விரதத்தின் மகிமையாதலால் அதனை எக்காலத்துங் கைவிடாது அனுட்டித்து வரக்கடவையென்று திருவாய் மலர்ந்து விடைபெற்றுத் தமது ஆச் சிரமத்தை யடைந்தனர் பின்னர் கர்த்தமராசன் அளவற்ற ஆனந்தத்தில் மூழ்கி வருடந்தோறும் அவ்விநாயக சதுர்த்தி விரதத்தை இடைவிடா தனுட்டித்துத் தனது புத்திரன் புயத்திற் பூபாரத்தைச் சமத்திக் கணேசமூர்த்தியினுடைய கருணையால் எவர்க்குங் கிடைத்தற்கரிய பேரின்பமுத்தியை யடைந்தான்.

கர்த்தமன் விநாயக சதுர்த்தி யனுட்டித்த ப'—லம்

முற்றிற்று.

ந ள ன்

விநாயகசதுர்த்தியனுட்டித்தபடலம்.

அளிபரந் திசைகள் பாட வகநெகிழ்ந் தலர்க ளெல்லாங்
களிமதுப் பழையர் போலக் காலங்க டோறும் வரக்குந்
தனிரியல் சோலை சூழ்ந்து தங்கிய ரிடத நாட்டில்
வனியதா மாட மேடை மாவிந்த நகரான் மன்னன்.

சோமகாந்தனே! விநாயகக்கடவுளுடைய சதுர்த்திவிரதத்தைக் கர்த்தமராச னனுட்டித்து இம்மையிற் செல்வத்தையும் மறுமையில் முத்தியையுமடைந்த பேற்றினைச் சொன்னோம். இப்பால் நளராச

நளன் விநாயகசதுர்த்தி அறுட்டித்த படலம், ௩௨௧

ஊஷ்டித்த திறத்தை சொல்லுவோம் கேட்பாயாகவண்டினங்கள்
இசைபாடிமொய்க்கின்ற பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த நிதநாட்டில் நவ
ரத்தின சொர்னமயமா யிருக்கின்ற மாடமானிகைகள் நிறைந்த
மாவிரதநகரமென்னும் ஒருபட்டணமுண்டு. அப்பட்டணத்தில்தன்
னைக்கண்ட மாதர்களை யெல்லாம் உடனே மன்மதபாணங்கட் கிசை
யாக்கத்தக்க பேரமுதமுடையவனாகியும், இரந்தோர்க் கிளையாத
னிக்கின்ற * வள்ளலாகியும், அளகேசனை மருட்டும்படியானஜீவரி
யத்தையுடையவனாகியும் எதிர்த்தவருகின்ற சத்துருக்களுக்கு இடி
யே றுத்தவனாகியும், தருமசாத்திரங்களில் ஆங்கிரசமுனிக் கொப்
பானவனாகியும், நளனென்னு மியற்பெயரையுடைய ஓராசனிருந்
தான். அவ்வரசன் () பதுமவத்தனென்கின்ற அமைச்சனோடுநிசை
யனைத்தினும் தனது செங்கோலைச் செலுத்திச் சாகல உயிர்களையும்
பாதுகாத்துத் தமயந்தியென்னும மனைவியுடன் வாழ்ந்திருக்கின்ற
நாளையில் அவனிடத்தில் வச்சிராபுதத்தை யேந்திய இந்திரனுக்கு
இமைப்போதில் ஆயிரங்கணக்கானத்தந்த கொள்தம முனிவ ரொழந்த
ருளினர். அம்முனிவரை அவ்வரசன், எதிர்கொண்டழைத்துவந்து
ஓராதனத்திலிருத்தி பலவித உபசாரங்களுடன் பூசித்து அஷ்டாங்க
வந்தனஞ்செய்து, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பிற்று சுவாமீ
அடியேனுய்யுமாறு ஓர்விரதத்தைத் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருள
வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், அம்முனிவர் கிருபை சூர்த்துஇ
தனைச்சொல்லுவா ராயினர்.

அரசனே நீ முற்சனனத்தில் கற்றவர்களால் புகழத்தக்க கவு
டதேசத்திற்கரசனாகிப்பலவின் பங்கையுந் குறைவின்றியனுபவித்து
அரசியற்றி வருங்காலத்திற் சத்துருக்களை யெல்லாஞ் செயித்து
அவர்கள்தேசங்களைக் கைவசமாக்கிக்கொள்ளு நிபித்தம்சகலசேனை
களோடும் வெளிக்கொண்டு செல்கின்றபோதுஓர்வனத்தின்வழியா
யிருக்கின்ற கௌசிப முனிவரையடைந்து தேவர்களெல்லாம்வண
ங்கத்தக்க அவரது திருவடிகளைப் பணிந்தெழுந்து பலவாறு துதித்
துகின்றனை. அம்முனிவர் கன்றைக்கண்ட பசுவைப்போல உன்மீது
கிருபாரோக்கஞ்செய்து தமது ஞானதிருஷ்டியினால் உனதுவாவை

* இவ்வரசன் முதல்வள்ள லெழுவருள் ஒருவன். அதனை, 'மிக்கசெம்
பியனேகாரி விராடனே கிருதிநானுர், தக்கதுர் துமாரி தானுஞ்சகரனுள
ஹந்தாமுன், 'என்றகிண்செ செய்புளானு மறிக.

() பதுமவத்தன்-தாமரை மலர்போன்ற கையையுடையவன்.

யறிந்துகொண்டு வினாவில் முத்தியளிக்கவல்ல விநாயகக் கடவுளுடைய சதுர்த்திவிரதத்தை உனக்குபதேசித்து, அதை ஆகம விதிப்படி அதுட்டிப்பித்தார், பின்னரம் முனிவரிடத்தில் விடை பெற்று உனதுநகரத்தையடைந்து சத்துருக்களை யெல்லாம் வென்று சகல தேசங்களையும் கைவசமாக்கி அளவற்ற சிறப்போடும் வாழ்ந்திருந்தனை. அந்தப்புண்ணிய பலத்தினால் இரசனைத்திலும் அளவற்ற போகங்களை யனுபவிக்கின்றாய். ஆதலால் பொற்கொன்றை சூடிய விநாயகக்கடவுளுடைய சதுர்த்திவிரதமே எல்லாவிரதத்தினுமேலானவிரதமாகும். அவ்விரதத்தையே சதாகாலமு மதுட்டித்துவருவை யென்றுசொல்லித் தெய்வலோகத்திற் கொப்பான தமதாச்சிரமத்துக் கெழுந்தருளினார். பின்னர் நளமகாராசன் வருடந்தோறும் அவ்விரதத்தை யதுட்டித்து மெய்ஞ்ஞான சுகத்தை யடைந்து பரமானந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கினான்.

நளன் விநாயக சதுர்த்தி யதுட்டித்த படலம்
முற்றிற்று.

சந்திராங்கதன்.

விநாயகசதுர்த்தி யதுட்டித்தபடலம்.

மகாரீ ரோடை சூழ்ந்த மாளவ தேயர்தன்னி
னகரினுட் சிறந்தசன்ன நகரெனும் பட்டினத்து
ளிகல்கடந் திலகுவைவே லிறையவன் சந்திராங்க
னகமகிழ் சிறப்பவிந்து மதியொடு மமர்து வாழ்நான்.

அகங்கார மமகாரங்களாலாய பிறவிலேவரை யறவெரியு முனிவர்களே, விநாயக மூர்த்தியினுடைய சதுர்த்தி விரதத்தை நளராசனதுட்டித்துச் சகலவேந்தர்கட்குஞ் சககிரேஸ்வரனான திறத்தைச் சொன்னோம். இப்பால் சந்திராங்கதராசன் அதுட்டித்த திறத்தினைச் சொல்லுவோங்கேட்பிராக சகலவளப்பமும் பொருந்திய மாளவ தேசத்தில் எல்லா நகரத்திலுஞ் சிறந்த கன்னநகரத்திற் சத்துருக்களை நாசஞ்செய்யத்தக்க வேலாயுதத்தைத் தாங்கிச் சகல வுயிர்கட்கும் இதயஞ்செய்து வருகின்ற சந்திராங்கதனென்னும் ஓராசனிருந்தான் அவ்வரசனுனவன் இந்நாமதி பென்கின்ற தனது பனைவிழாவு அளவற்ற போகபாக்கியங்களை குறைவின்றியனுபவித்தவரு

இன்றநாளையில், ஒருநாள் அவ்வரசனை மந்திரித்தலைவர்கள் வணங்கி மண்டலேஸ்வரா காட்டில் மிருகங்கள் மிருத்திருக்கின்றதால்வேட்டையாடுவதற் கெழுந்தருள் வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள். வேந்தர்க்கு வேட்டையாட விடுத்திருக்கின்ற வேதமுறைமைப்படி தானதற்கிசைந்தெழுந்து, மள்ளர்கள் முதலான சேனைகளோடுமலைச்சாரலகளிலுள்ள வனங்களிற் புருந்து, புலி-மான்-காடி-டெருமை-காடி - பன்றி - காட்டாளை - முட்பன்றிமுதலான மிருகங்களையெல்லாம் கொலைமுதத்தி விராசின்ற யமனைப்போலச் சாடிக்கொண் டிருக்கின்ற சமயத்தில சில இராக்கதர்கள் வந்து அவனோ டெதிர்க்க, அவர்களுடைய தாள்களையுந் தோள்களையுந் கண்டதுண்டமாகச் சேதித்து நிலத்தி லுதிர் வெள்ளமோடும்படியாகச் செய்தான். இவ்வாறு அரசன் அக்கராயியையுண்ட செய்தியை ஓரர்க்கிகேள்விப்பட்டு வருது அரசனை பெரித்திப் போர்செய்து அவன்கரத்தைப் பற்றுமாறு நெருங்கி வருதலும், அரசன் வலியிழந்து அவ்வனத்தி லிருக்கின்ற ஓர் மடுவிற்பாய்ந்தான். அம்மடுவில் ஸ்நானஞ்செய்ய வந்திருந்த நாகலோகஸ்திரீகள் அவ்வரசனைக் கண்டவுடன் இன்று நமக்குப் பெருஞ்செல்வம் வந்ததென்று மனங்களித்து அவனை யழைத்துக்கொண்டு தங்க ளுலகத்தைச் சேர்ந்து ஆடையாபரண முதலான வைகளைக் கொடுத்த இனிய அமுதங்களை யூட்டித் தம்மைப் புணர்ந்து இன்புற்றிருக்குமாறு அவனை வேண்டினார்கள். அதற்கவன்சம்மதியாத நான் ஏமகந்தராசனுடைய புத்திரன் எனது நயஸ்திரீயையன்றிப் பரஸ்திரீகளை யான் கவனிச்சின்ற தில்லையென்று மறுத்த விட்டான். இவ்வாறு அரசன் மறுத்துரைத்தும் அந் நாகலோகஸ்திரீகள் அவன் மீது வைத்த ஆசையை வெறுக்காதவர்களாய் அவனை எவ்விதத்தேனுந் தங்கள் வசமாக்கத்தக்க இனிமைகளைப் பலவாறு காட்டிச் சற்றுங் கோபியாமல் அவ்விடத்திற்குளே நிறுத்தி, அளவற்ற வுபசாரங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இப்பால் அவ்வரசனோடு வேட்டைக்குவந்த பரிசனங்களெல்லார் தங்கள் நாயகனை எங்குந் தேடிச் காணாமல் மடுவில் வீழ்ந் திறந்தானென்றுநிச்சயித்து அவன்மனைவியாகிய இந்துமதிக்குச் சொல்ல, அவளதனைக்கேட்டலும் விடந் தலைக்கேறின வளைப்போல மிருத்ததுயரமுற்று, மாப்பி லணிந்திருக்கின்ற முத்தாரங்க ளெல்லாஞ் சிதறும்படியாகச் சேர்ந்த வீழ்ந்து வேறொரு தேயுதல் காணாமல் காடியில்லாத துக்கக்கடலில் மூழ்கிமங்கலிய விரச்சனஞ் செய்து.

ய்யத்தக்க கருமாதிகளையுஞ் செய்து முடித்துமிக்க கவலையுற்றிருக்கின்ற காளையில், பன்னிரண்டு வருடஞ் சென்றபின்பு திரிலோக சஞ்சரியாகிய நாரதமுனிவ ரங்கெழுந்தருள் அவரை அவ்விந்துமதி கண்டு சாஷ்டாங்க வந்தனஞ் செய்து எதிர் நின்றுள்ளார்.

நாரத முனிவர் அவனைப்பார்த்து வனிதாரத்தினமே உன்னை வருத்துகின்ற மனக்கிலேசத்தை யொழித்துவிடு. மன்மதனை வெல்லத்தக்க பேரழகினை வாய்ந்த உன்கணவன் நாகலோகத்தி லிருக்கிறான். அவனவவிடத்தையகன்று விரைவில் இவ்நன்மம் வருவதற்கு ஒருபாயமுண்டு. அஃது சந்திரசுடாதர மூர்த்தியாகிய விநாயகக் கடவுளின் சதுர்த்தி விரதமேயாம். அவ் விரதத்தை யன்போடு நடாத்தக்கடவை யென்றுசொல்லி அதனையனுட்டிக்கு முறைமையுந் தெரிவித்து ஏகாக்ஷர மந்திரத்தை புபதேசஞ்செய்து எழுந்தருளினார். அத்தினமே தன்னுணைவன் புயங்களைச்சேரப் பெற்ற வள்போல மனங்களித்து ஆனந்தமாகிச சதுர்த்திவரவை எதிர்நோக்கியிருந்தனள். பிஸ்னார் அதுவந்தவுடன் அவ் விரதத்தை ஆகம விதிப்படி அதுஷ்டித்தான். உடனே கணேச மூர்த்திக்குக் கிருபையுண்டாக, அக்கிருபையினால் நாகலோகக் கிரகங்களுக்கு மனமிரங்கிக் கற்பின் மகளினை யொத்தா சற்றேனு மனங்கல்யா திருந்த சந்திராங்கத ராசனைக் குதிரையின்மீதேற்றி ஆபரணமுதலிய அளவற்ற திரவியங்களைத் தந்துமுன்னர்த் தாங்க கண்டழைத்துவந்த மடுக்கரையிற் கொண்டுவந்து விடுத்துத் தாங்கா அவன்மீது வைத்திருந்த பல நாள் இசைகைகளையும் ஒருநாளி லொழித்து, மீட்டுந் தங்களுலகத்திற்குச் சென்றார்கள் இப்பால்அவன் குதிரைமீதேறி வருகின்ற சேதியை நகரத்தாறரிந்து அமைச்சர்களுக கறிவிக்க, அவ்வமைச்சர்கள் பொருக்கென் றெழுந்தாள் கொண்டோடித் தங்க ளாசனைக்கண்டு முத்தியின்பத்தை யடைந்தவர் களைப்போல ஆனந்தமாகி அலங்காரஞ் செய்த பட்டத்து யானையைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்கள் பின்னர் அரசனானவன் மேகவாகனனாகிய தேவேந்திரனைப்போல் அளவற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்துஅந்தயானைமீதாரோகணித்து நகரத்தை வலமாகவந்து தனது அரசன்மனையைச் சேர்ந்து நவரத்தின மயமாயிராகின்ற சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து புரோகிதர் முதலியபெரியோர்கள் கூவித் தலைவனைப்பிரிந்த ஸ்திரீகளும், ஸ்திரீகளைப்பிரிந்ததலைவனும் பின்னரொன்று படுங்காலத்தில் நடத்தவேண்டிய விதிக ளென்னென்று வினவ, அவ் வேதியர் வேதகாமங்களைப்பாராய்ந்து துணர்ந்து அறிவிக்க, அவ்வாறே சகலசட

நஞ்சுகளைப் பிறைவேற்றி, ஆடையா பாணதிகளைத் தானஞ் செய்து தன் மனைவியோடும் இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தான். பின்னர் இந்து மதியானவன் மணவறைபிற் றன்பு நடனோடு கலந்திருக்கின்ற சமயத்தில் முன்னர் தன்னிடத்தில் நாரதமுனிவரெழுந்தருளி அரசன் ஷேஷத்தை யறிவித்ததும், அவனை மீட்டுமடையுமாறு கணேசமூர்த்தியி னுடைய சதூர்த்தி விரதத்தை புப்பதெடுத்ததும், அவ்வாறே அவ்விரதத்தைத் தானனுட்டித்ததும் விவரமாகச் சொல்ல அவைக் ளனைத்தையுஞ் சந்திராங்கதராசன் கேட்டு மிக்க மனக்களிப் படைந்து விராயக மூர்த்தியைப் பலவாறு துசித்து அவரது சதூர்த்தி விரதத்தைத் தன் மனைவியோடும் இடைவிடாது அனுட்டித்து அந்தத்தில் பேரின்பவீடடைந்து ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கினான்.

சந்திராங்கதன் விராயக சதூர்த்திய டுட்டித்த படலம்.

முற்றிற்று.

சண்முகரனுட்டித்தபடலம்.

நீருக ஞங்கய லோவெனும் வாட்கண் ணெடுங் கூந்தல்
வாருக வீங்கு தனத்துமை மாதம ண்ணன்பாற்
சேருக நூற்றினெ டெட்டரசாளுந் திறனுறறான்
றுருக னென்றொரு தானவன் முன்பு தலுழத்துள் ளான்
முனிவர்களே விராயக மூர்த்தியினுடைய சதூர்த்தி விரதத்
தால் சந்திராங்கத ராசன் தானிழந்த நகரத்தினை மீட்டும் அடை
யப் பெற்று முடிவில் முத்தியடைந்த வரலாற்றினைச் சொன்னோம்.
இப்பால் சண்முகதேவர் அ டுட்டித்ததிருத்தினைச் சொல்லுவோங்கே
ட்பிராக. முன்னொருகாலத்தில் உமா பாமேஸ்வரி மணாளாகிய சிவ
பெருமானிடத்தில் நூற்றெட்டு யுகம்வரையில் அரசாளுந்திறத்
தைப்பெற்ற தாருகாசுரனென்னும் ஒர் அசுரனிருந்தான். அவ்வசுர
னானவன் தேவேந்திரன் ஆபிரத்தெட் டண்டங்கனையும் ஆண்டு
வருவதை நோக்கி மனஞ்சுகியாது அவைக் ளனைத்தையுந் தன்னொரு
குடையீழலின்கீழிருத்தித் தேவர்களை யெல்லாம் வெளியிடாமற் சிறை
யில் வைத்து துன்பப்படுத்தினான். அச்சிறையி லகப்படாமல் இந்தி
ராஜன், பிரமன், விண்டு முதலிய சிலதேவர்கள் மாத்திரம் அப்பா
தகன் விழிக்குத் தப்பி மகமேருகிரியைச் சார்ந்து வெல்லப்பட்டார்.

யானையுரி போர்த்தருளிய சிவபெருமான் திருவடிகளைச் சிந்தித் திருந்தார்கள். அப்போது அக்கடவுளுடையகிருபையினால், விண்டு வாதிபரே நீங்கள் தேவர்கட்குவந்த இடுக்கண்களை நீக்கக் கருதுவீராயின் சிவபெருமான் சுப்பிரமணிய தேவரைத் தருவதான ஏதுக்கள் யாதோ அதனை யறிந்து, விரைவில் முயலக் கடவீர்கள். என்று ஆகாயத்தில் ஒரு தெய்வ வாக்குண்டாயது அத்திருவாக்கை யவர்கள் செவிசுளிரக் கேட்டு ஆனந்தங்கொண்டு வெள்ளியங்கிரியையடைந்து சிவபெருமானைத் தரிசிக்கச் செல்லுகையில் சிவபெருமான் சந்திதானத்தி லீராததை நோக்கி மிக்க ஏக்கங்கொண்டு துன்புற்று வாடினார்கள். அச்சமயத்தில் அவர்கள் மனத்தளர்ச்சி நீங்குமாறு பார்வதி தேவியார் ஏதிரே வர உடனே அத்தேவர்க ளெல்லாம் ஆனந்தக் களிப்படைந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து, துதிப்பாராயினர்.

ஆரணி காரணி பூரணி நாரணியானுர்தஞ்
சீரணி தாரணி நாயகி தீயோன் சிலர்தம்மை
யோரணு வுங்கழ லாதசி றைக்க னுறுவித்தான்
ரூரணி மீதுறும் யாங்கள் கரந்தே தளர்கின்றோம்.
எங்க ளிடும்பையை முற்று மகற்றி யெமைவிண்மேற்
றங்கவி ருத்துத னின்கட னாகுந் தளர்ச்செய்க்குப்
பொங்கரு டாயே யல்லது வேறும் புகலுண்டோ
நங்கையி ரங்கா யென்றுப் பணிந்து நவின்றேறமால்.⁶

சகலபுவனஸ்வரியே தத்துவகாரணியே சதுர்வேதநாயகியே
அவுண்பாதகனாகிய தாருகனாவன் தேவர்களை யெல்லாம்பிடித்து
அணுவளவேனும் அப்பால் அகலக்கூடாத சிறையில் வைத்து வரு
த்துகின்றான். அடியேங்கள் மாத்திரம் அக்கொடியவன் விழிக
ளில் அகப்படாதவண்ணம் இப்பூலோகத்தி லொளித்துக் காலங்
கழிக்கின்றோம். தாயே யாங்கள் படுகின்ற துன்பங்களை நீக்கிவிண்
குடியேற்றுவித்தல்உமது கடமையாகும். தளர்வுற்றபிள்ளைக்குத்
தாயையன்றிவேறென்ன கதியிருக்கின்றது. என்றுபலமுறைபிரார்
த்தித்தார்கள். இவையனைத்தையும்உமாதேவிகேட்டுக்கிருபைசுரந்து
தேவர்களே இக்கைலாய பர்வதத்தைச்சூழ்ந்த நான்குபர்வதத்தில்
மதகிரியினிடத்தில் விஷ்ணுவுக்கும் புடபகிரியினிடத்தில் பிரமனுக்
கும், சந்தானகிரியினிடத்தில் தேவர்களுக்கும் முற்காலத்திற் சிவ
பெருமான் யோகத்திலிருந்து தத்துவஞானத்தைபுபதேசஞ் செய்

தருளிப்பதுபோலவே இக்காலத்திற் கோளகிரியி லெழுந்தருளி முனி
வர்களுக்கு உபதேசிக்கின்றனர். ஆதலால் நீங்களனைவரும் அவ்வி
டத்திற்சென்று உங்கள் கவலைகளை யொழிக்கக் கடவீர்க ளென்று
திருவாய்மலர்ந்து சென்றனர். அவ்வாறே விண்டுவாதி தேவர்கள்
அக்கோளகிரி யருகிற்சென்று சிவபெருமான் யோகத்தை நீங்கு
மாறு ஓ ராலோசனைசெய்து மன்மதநீயழைத்து இதனைச் சொல்
லுவாராயினர். அனங்கனை உனது பெருமைகூடப் பேசுவதற்கு
யாவராலாகும். கருப்பு வில்லைக் கொண்டு திரிலோகங்களையும் வெ
ன்று உனது கீர்த்தியை எங்கும் நாட்டி யிருக்கின்றனை. ஆதலால்
எங்களுக்குநேர்ந்த மனவருத்தங்களைப் போக்குவது உனக்குப்பெரி
தல்ல யாங்கள் தாருசாசுரனால் மிகவுங்கலக்கப் படுகின்றனம் அதை
நீக்கும் பொருட்டு நீதயைசெய்து அக்கோளகிரியில் மோனத்தி
லிருக்கின்ற பரமசிவத்தின்மீது உன் பாணங்களைச் செலுத்தி விரக
முண்டாக்கி அவர் உமாதேவியோடுங் கூடச் செய்வையாயின் யாங்
களனைவருஞ் சிலகாலஞ் சவுக்கியத்தி லிருப்போ மென்று சொல்ல
லும், இவையனைத்தையும் மன்மதன்கேட்டு நடுநடுங்கி ஒருகாலத்
தினுந் தீரவரிதாய பாதகங்களுக் கேதுவாகிய வார்த்தைகளைக்கே
ட்கவுமாச்சுதே ஈதென்ன அநியாய மென் றோசித்து அத்தேவர்க
ளானையைக் கடக்கக்கூடாமல் தன்படை வீடாகிய வனசம் சூதம்,
அசோகு, முல்லை, நீலம், என்கின்ற பஞ்சபுட்பச்சோலையினிற் புகு
ந்து உன்மீத்தம், மதனம், சம்மோகம், சந்தாபம், வசிகரணம்என்
கின்ற () பஞ்ச பாணங்களையும் அம்புபெய் குதையினிரப்பி முதகி
லிறுக்கி நீங்காரத் தொனிகளை விளைக்கும் வண்டுகளை நாரியாகவு
டைப கருப்புவில்லைச் சேவித்தெடுத்து புயத்தில்தாட்டிக் கொண்டு
தங்கத் தகட்டினைப்போலப் பிரகாசிக்கின்றதாமழ்பூவாகியவானினை
இடையிற்சொருகி மகிழம்பூமாலையைத்தரித்து கிரீடம், குண்டலம்
வாகுலவயம், மதாணிப் பதக்கமுதலான ஆபரணங்களை யணிந்து,
கிளிப் பரிபூண்ட தென்றற்றேரின்மீது ஆரோகணித்து, சமுத்திர
மாகிய செயபெரிகைமுழங்கவும். குயின்முழக்காகிய காளமாதவும்
கழும்கம்பாளிகளாகிய வெண்சாமனாகள் வீசவும், கங்குலாகிய யா

() அவை செய்யு மவத்தை; சுப்பிரயோகம், விப்பிர யோகம், சோகம்,
மோகம் மரணம், அவையாவன; சுப்பிரயோகம்-சொல்லும் நினைவும், விப்பிர
யோகம்-வெய்துயிற் திரங்கலும், சோகம்-வெதுப்புந் துய்ப்பன் தெவிட்
டலும், மோகம் - அழுங்கலும் மொழிபல பிதற்றலும், மரணம் - அயர்ப்பும்
மயக்கமும்;

னைக்கூட்டங்கள் நெருங்கவும் மங்கையராகிய சேனைகள் புடை சூழவும், மீன கேதனம் படப்பென்றசையவும் வெண்மதியாகியகுடை நிறுற்றவும் இவ்வித ஆடம்பரங்களுடன் கோளகிரியை யடைந்துப் புலியினையெழுப்பச்சொல்லும் மாணப்போல சிவபெருமான் யெதிரிற்சென்று தனதுகரத்தில் வில்லையெடுத்து நானேறிட்டுப் பஞ்ச புட்பபாணங்களையும், அதிற்பூட்டிக் கர்த்தன் இதய கமலத்திற்கு நேராகக் குறிபார்த்துப் பிரயோகித்தான். அவைகள் அதிகவேகமாகச்சென்று சிவபெருமான் திருமேனியிற் ருக்கிய மாத்திரத்தில் தமது அனல் விழியினைச் சிறிது திறந்து மன்மதனைப் பார்த்தனர். உடனே அவ்வழியினின்றும் பெருகிய சுவாலையால் மன்மதன் உடலங்கரிந்து எரிந்து சாம்பராயிற்று.

இவ்வற்புதத்தை உமாதேவி நோக்கிக் கர்த்தன் அருகில்வந்து அஷ்டாங்க வர்தனமுஞ்செய்து அவர் கோபந் தணியும் படியாகக் குளிர்த வசனங்க ளைக்கொண்டு சுவாமீ சற்றேனு மிரக்க மில்லாத தாருகனானவன் யெமனும் அஞ்சத்தக்கதாக வியற்றுங்கொடுமைக்குத் தேவர்களெல்லாம் அஞ்சித் தங்கடங்கள் பதவிகளைத் துறந்து இதுகாரும் மேருவரைச் சாரசி லொளித்திருந்து, இப்போது சகலசிவராசிகளுடைய அகங்காரங்களையழிக்கவல்ல தேவரீர் திவ்விய சரணா விர்தங்களையே தஞ்சமாக இங்குவந்தடைந் திருக்கின்றனர். அவர்கள் சுவாமிகளுடைய ஞானத்தைப் பெறாதமடமைத் தன்மையினால் தேவரீரையும் எங்களைப்போலக் கருதி புட்பபாணங்களைப் பிரயோகிக்கும்படியாக மன்மதனை யேவினார்கள். அவனுந்தேவரீர், துதல்விழிக்கு இரையாயினான். இனித் தேவரீர் அத்தனைத்தனித்து இங்ஙனஞ்சரண்புகுந் திருக்கின்ற தேவர்கட்குத் திருவருள்பா லிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, கர்த்தன்கருணைகூர்ந்து தமது, துதற்கட்டையைத் தணிவித்து யோகத்தை யொழித்துக் கோளகிரி யையகன்று கைலாய வரையைச் சேர்ந்து உமாதேவியோடும் அந் தப்புரத்திற் சென்று [] தேவவருடத்தில் அறுபதினாயிரவருடங் கல விபிலிருந்தனர். இப்பால் விண்டுவாதிதேவர்கள் மனம் வருந்திச் சிவபெருமான் எக்காலத்து சுப்பிரமணியக்கடவுளைத்தந்து நமது துண்பங்களை யொழித்தருளுவரோவென்று கலங்கிமீட்டும் அக்கினி தேவர்களை யேவினார்கள். அவன்துறவியைப்போலவேடங்கொண்டு

[] தகஷணையமே தேவர்களுக்கு இரவும், உத்தராயணமே பகலும், இத் திவாராத்திரி கூடியது ஒருதினமுமாம். அத்தினம் முற்றற்றறுபது கூடினது ஒரு தேவவருஷமாம்.

கைலாயவனாயிற்சென்று கர்த்த நெழுந்தருளி யிருக்கின்ற சந்நிதானத்தின் புறம்பினின்று சகல சீவராசிகளையும் படைத்தளித்து அழிக்கவல்ல ஜகதிஸ்வரியே அடியேற்குப் பிச்சைத்தருளவேண்டுமென்று மூன்று தாங்கினான். அதனை எனது அப்பனும் அன்னை யுங்கேட்டுவந்தவன் அக்கினிதேவனென்றறிந்துக்கொண்டகல்வியை விட்டுநீங்கினார்கள். உடனே மாதேவி சிவபிரானைப்பார்த்து சுவாமீ தேவர்கள் துன்பத்தினின்று நீங்குமாறு கிருபைபுரிய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாலும் கர்த்தன் தமதுவீரியத்தைப் பாமேஸ்வரி க ரத்திற்பெய்ய அதனை மதன்னை கையேற்று அக்கினிதேவனருகில் வந்து உங்கட்குக் கிடைத்தபாக்கிய மிதாவாரும். இதனை உனதுவ யிற்றிற்பூரிக்கக்கடவை. சிறிதேனுநிலத்திற் சிறுது மாயின் திரிபுவ னங்களையும் பொடியாக்கி விடுமென்று திருவாய் மலர்ந்து அவன் கரத்திற்கொடுக்க அவனும் அவ்வாறே சாக்கிதையோடும் வாங்கிப் புசித்துவிட்டான். இப்பால் ஒப்பற்ற பாமேஸ்வரருடைய வீரிய மானது அக்கினிதேவனுடைய வயிற்றிற் றங்கியமாத்திரத்தில் பொ ல்லாத வெப்பமுண்டாக அவ் வெப்பத்தை அவனற்ற மாட்டாது இமயகிரிச் சராலுக்கேரடி அங்கிருக்கின்ற கங்கையாற்றில் சரவணப் புற்கள் வளர்ந்து மூடப்பட்டிருக்கின்ற ஒருபொய்கையில் அவ்வீரி யத்தை விடுத்தான். பின்னர் அவ்வீரியமானது குழந்தையாக அத ற்கு நட்சத்திர ஸ்திரீகள் பால்கொடுத்து வளர்த்து வந்தனர்.

இவ்வாறு கர்த்தன் வீரியமானது சரவணப்பொய்கையில் கு ழைந்தையாகி வளர்ந்து வருவதை மகாலிஷ் ணுகண்டுகைலாயவனா யிற்சென்று சிவபெருமான் சந்நிதானத்தை யடைந்து சாஷ்டாங்க மாக நமஸ்காஞ்செய்து சுவாமீ தேவரீர் கிருபை தருந்தருளிய கு மாரதேவர் சரவணப் பொய்கையி லெழுந்தருளி யிருக்கண்டேன் என்று சொல்லலும் அதனைக் கேட்ட பார்வதியார் கர்த்தன் திருவ டிகளைப் பணிந்து விடைபெற்று விண்டு பிரமன் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அதிதீவிரமாக வந்து பாரிசாதபுட்பங்களை வாரிவாரி இ னைத்துச் சுபங்களைக் கொண்டாடிக்கொண்டு பின்பற்றிவரவும். ஜெ யபேரி வெற்றிமுரசமுதலிய மங்கல வாத்தியங்களைப் பூதவீரர்கள் அதிகவோசையெழு முழக்கிக்கொண்டு போகவும் இவ்விதமான ஆ டம்பாங்களோடு அச் சரவணப்பொய்கைக்குச் சென்று குமாரதே வணாத் தமதுகரங்களாற் றமுனி யெடுத்துவந்து கொங்கைகளிற் சூர்தபாஷ்யூட்டிச் சிவபெருமானது திருக்காத்திற் கொடுக்க உட்

னேசிவபெருமான் மனங்களித்துவெட்கிப் பூரிற் தையொத்தசிறந்ததிருமேனியையுடைய அக்குமாரதேவரை அன்போடுவாங்கி உச்சிமோந்து உள்ளம்பூரித்து அளவளாவிய அன்போடும் ஆதரித்து வந்தனர். இப்பால் பாலசுப்பிரமணிய சூரர்த்தியானவர் தந்தையாகிய சிவபெருமானால் கார்த்திகைத் திங்களினுற்பவித்ததினால்கார்த்திகேயனென்றும் நகூத்திரஸ்திரிகள் பால்கொடுத்துவளர்த்ததினால் அறுமீன் காதலன் என்றும், விசாக நகூத்திரத்திற் பிறந்தமையால் விசாகனென்றும், அக்கினிதேவனுதாரிற் பிறங்கியிருந்தமையால் பாவகியென்றும், சங்கரியினது கரத்தினும் அக்கினிதேவன்வயிற்றினுங் கங்கையினுந் தங்கியிருந்ததன்றி, அககங்கையை யுறிஞ்சி மீளவும் விட்டமையால் கரத்தென்றும் ஆறுமுகத்தை யுடையவர் ஆதலால் சண்முகனென்றும், சகல நுகும் சுவாமியா யிருக்கின்ற சிவபெருமானுக்கு நாதாராயிருந்தமையால் சுவாமியாதென்றும், தேவர்களுடைய இடையடைந்த ஹேவற் அதுற்குச் சேனாதிபதியாயிருத்தலினுற் சேவசேனாதிபதியென்றும் மாசேனென்றும், ஞானசத்தியாகிய வேலாயுதத்தைத் தாங்கியிருக்கின்றமையால் ஞானசத்திரனென்றும், அநாரகுலத்தை வேறேடுங்களைய வல்லராதலால் அசாரகுல காலனென்றும், மயில்வாகன முடையவராதலால் மயூரேசனென்றும், சேவற்கொடியை யுடையவராதலால் சேவற்கொடியேனென்றும், சகல ஆன்மாக்களின் உள்ளத்தினும், மலை முழைகளினும், வாசஞ்செய்கின்றதால்குகனென்றும், கட்டினைமை மாறாதிருத்தலினால் முருகனென்றும், தமக்கு அருமைப்புத்திரராதலாற் குமாரனென்றும், சேவையென்றும், நாமகரணஞ் செய்யப்பெற்றுத் திரிலோகங்களும் உய்யும்படித் திருவினையாடல் செய்திருந்தனர்.

இக்கரணத்தை திருமான்முதலிய தேவர்க ளறிந்து வினாவில் சண்முகக்கடவுளை யடைந்து, தங்கள் மகுடங்களெல்லாம் அவரது திருவடிகளிற் பொருத்தும்படியாகப் பணிந்தெழுந்து ஐயனே அவுணபாதகனாகிய தாருகனுடைய வலிமையையும் அடியேங்களடைந்திருக்கின்ற எளிமையையும் நீக்கி வைகாமமுதும் உய்யும்படியாகக் கிருபைபுரிய வேண்டுமென்று இரந்து பிரார்த்தித்து அபிஷேகமுதலிய ஆராதனைகளை நடத்தினார்கள். இவ்வாறு பிரார்த்தித்த விண்ணோதி தேவர்களை எமது சண்முகப்பெருமான் நோக்கி இனியகிருபாவசனங்களால் அவ்வவர்கட்குத் தக்க ஆதரவுகளைச் சொல்லிப் பலதிருவினையாடல்களைச் செய்துவருங்காலத்தில் கிருஷ்ண நதிக்கு

வடபாரிசத்திலிருக்கின்ற ஓர்வனத்திற்சென்று கணேசமூர்த்தியை மனத்திறியானித்து அவரது சடாக்ஷரமந்திரத்தைச் செபஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு சிலநாள் கழிந்தபின்னர், அண்ணலாராகிய விராயகமூர்த்திக்கு அநுள்சூர்த்து, அவரெதிரிற் பிரத்தியட்சமாகத்தோன்றிப் பலவாங்களோடு, தாமேறி நடாத்துகின்ற மயில்வாகனத்தையுந்தந்து உனக்கு மயிற்றுவசனென்னும் பெயருண்டாகுவென்று திருவாய்மலர்ந்து, தமதுதேவகணங்களோடு மாகாயவெளியிற்காந்த நுளினர். பின்னர், முநுக்கடவுளானவர் தமக்கெதிரிற் றரிசனத்தந்தவிடத்தில் விராயகமூர்த்தியினுடைய திருவுருவத்தைப் பிரதிட்டைசெய்து இலட்சம் அறுபதுகளையும், புட்பங்களைபுங் கொண்டநர்சித்து மோதக முளியவைகளை நிவேதனஞ்செய்து, சகலலிலக்கினங்களோடும் பூசித்து அவ்விராயகமூர்த்திக்கு இலக்க விராயகரென்று திருநாமந்தரித்து, மீட்டுங்கை லாயவரையைச்சேர்ந்து தமது தந்தையாகிய விவபெ நுமானப்பணிந்து, அவர்பேரருளைப்பெற்று, வேலாயுதமுதலையுமுதலங்களையேந்தி தேவர்களெல்லாம் புடைநழும்படியாக மயில்வாகனத்தின்மீது தாரோகணித்து ஏதிர்த்துவந்த தாருகாநாறுடைய ஆளியை யெளிதினுண்டு சகலலோகங்கட்கும் ஒரிடையுறும் நெருங்காதவண்ணம் பாதுகாத்தருளினர், சண்முகதேவரால் பிரதிட்டைசெய்த இலக்க விராயகரை ஆரபித்தகின்றவர்களுக்கும் சகலபிடர்களுந் துன்பங்களும்பகைகளுந்நீங்கி, அவ்வவர்கள் பூட்டித்திகளெல்லாம் ஒன்று இலட்சமாகிவளரும். இலக்கவிராயக மொழந்த நுளிய அந்தத்தலமானது மயூரேசமென்றும் பெயரினில் வழங்கி வருகின்றது

சண்முக ரனுட்டித்தபடல முற்றிற்று.

மன்மத னுருவம்பெற்ற படலம்.

அரத்தக மணிந்த பாத்த தணங்குமை பாகா கண்டே
சரத்தினிற் சிறந்தமாரன் றவளரீறான பின்னர்ப்
பரத்தினிற் றணந்த வானிப் பண்பென விரதிமாழ்கி
வரத்தினிற் சிறந்த வெண்டோள் வள்ளலை சரணஞ் சார்ந்தா

முனிவர்களே விராயகமூர்த்தியை சண்முகக்கடவுளுபாசித்து தாருகாநாறுவென்ற திறத்தினைச் சொன்னோம். இப்பால் மன்மத

தன் உருவம்பெற்ற வரலாற்றினைச் சொல்லுகின்றோருங் கேட்பீர்களாக, பார்ப்பதிபாகராகிய சிவபெருமானது நெற்றிவிழியினால் மூன்றம் மன்மதன் நீறுகிவிடவும், இரத்திதேவியாவவள் உடலினின்று நீங்கிய உயிர்போன்றவளாய்ப் பதைபதைத்து, தேகமாதியந்தமும் வெயர்த்து பூமியில் விழுந்து புரண்டு, புரண்டு, அலறியலறி தாமரைவாசியாகிய மகாலட்சுமினது மனதுக் கினிய மகனே அடியாள் பிராணனுக்குப் பிராணனைப்போன்ற இறைவனே பசியகரும் பிணை விலலாகக்கொண்டு, திரிலோகங்களையும் வென்று செயங்கொண்ட தீரணே என்று அளவற்ற துக்கசாகரத்தாள் மூழ்கி, தனக்குப் புகலிடம் பிறிதின்றி வாதகிற் சிறந்த வள்ளலாகிய கைலாசபதியைச் சரணாகவடைந்து, பலமுறையும் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, விழிகளில் நீர்த்தாரைகள் சொரிந்து உடலையொடுக்கி பொருபுறமாகநின்று தீனாட்சண்ணியனோ சர்வபரிபூரணனோ ஏழை பங்காளனோ காளகண்ட மூர்த்தியே பக்தவச்சலனோ எனது காதலர், பிரமன் முதலினோ செய்த வஞ்சகத்தினால் தேவரூடையதுதல் விழி அனலுக் கிளையாகி மாண்டனர் டிக்காரியம் அவாசதந்தர புத்தியினால் நேர்ந்ததன்று ஆதலால் அவர்செய்த அபராதத்தினைப் பொறுத்தருளிப் பழையபடியே உயிர்தந்தெழுப்பி, சுமங்கலிகளாயிருக்கும் மற்றைய மாதர்கள் முன்னிலையில் யான்மாத்திரம் கைம்மையாகிவருந்தாதபடி மாங்கல்யபீர்சை தந்தருளவேண்டுமென்று கையேந்தி நின்றனன். உடனே பூரியைத் தேராகவூர்த்துத், திரிபுரங்களை பெரித்தருளிய தேவதேவோத்தமருக்குக் கிருபைசூர்த்து எசுசுமியே நம்மாஸிறந்த மன்மதனானவன் உனக்குமாத்திரம் எக்காலத்தும் உருவமாகத்தோற்றியிருப்பன் மற்றையர்க்கெல்லாம் அருவமாகியிருப்பன். நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சலையென்று திருவாய் மலர்ந்து, அம்மன்மதன் உயிர்பெற்றெழுந்தவருமாறு தமதுதிருவுளத்தில் நினைத்தனர், உடனே அவனெழுந்து கர்த்தன் திருவடிகளில் வீழ்ந்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தெழுந்து அளவளாவிய போன்பினாலும் ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து, உள்ளம் நெகிழ்ந்து உரோமமாஞ்சிதமுற்று தோத்திரஞ் செய்வதாயினன்.

ஆறுடியவே னியனே சரணம் அவா டியவா பாணசரணம்
ஏறுடியவார் கொடியாய் சரணம் எரியா டியபா னியினாய் சரணம்
கூறுடியமா துடையாய் சரணம் குரையா டியபூங்கழலாய் சரணம்
நீறுடியமே னியனே சரணம் நிகரா ருமிலா தவனே சரணம்.

கன்றால் விளவீழ் கணையாய் சாணங் கதழ்வா சுகிர ரியினாய் சாணம், குன்றா கியவார் கிலையாய் சாணங் குரைமா ழுறைவா கியினாய் சாணம், ஒன்றார் புரீறுசெய்தாய் சாணம் உற்றார்தமைவீறு செய்தாய் சாணம், நின்றா டெபொன்மன் றுடையாய் சாணம் நிகரா ருமிலா தவனே சாணம்.

வடிவார் தலைமா லையேன சாணம் வானுடர்களென் பணிவாய் சாணம், கடியேன்வென்கோ டுடையாய் சாணங் கடலாமையி னோடுடையாய் சாணம், துடிமீன் விழியா ழியினாய் சாணஞ் சுடர் டே சரியீ ருரியாய் சாணம், டெடியோன் விழிசே டடியாய் சாணம் நிகரா ருமிலா தவனே சாணம்.

இவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்துசொல்லுவான், நவாமி தேவரீர்உல கமாதாவாகிய விமலையை சேரும்வண்ணம் தேவர்கனெல்லாம் என் னைத்தாண்டிப்புட்ப பாணங்களைப் பிரையோகிக்கும் படியாக ஆக் கியாபித்தனர். அவ்வாறே அவர்கள் ஆணையைத் தடுப்பதற்கு அஞ் சினவனாய் தேவரீர்கிருபாசமுகத்தின் முன்னர் :இத்தன்மைத்தான பொல்லாத்திங்கினைச், செய்வதற்கு உடன்படலாமினேன், இவ்வப ராதத்தை தேவரீர் பொறுத்தருளி பழையபடி கருப்பு வில்லினால் சகலரையும் வெல்லும்படியான அதிகாரத்தை எனக்குக்கொடுத்து இரட்சிக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளவும், சிவ பெருமான் அவனைப்பார்த்து அனங்கனை சகல தேவர்கட்குந் தலைவராகியும், ஐந்து திருக்காங்களை ஹுடையவராகியு மிருக்கின்ற கணேச மூர்த்தியானவர், உனக்கவ்வதிகாரத்தைக் கொடுத்தருளு வர். நீ அக்கடவுளை வந்திக்கக்கடவை யென்று திருவாய் மலர்ந்து ஏகாட்சர * மனுவை அவனுக் குபதேசித்து, அதை அனுட்டிக்கும்முறைமையையுங் கிருபை ஈரந்து, விடை கொடுத்தனர். பின் னர் மன்மதன் பேராணந்தக் கடனின் மூழ்கி கர்த்தன் திருவடிக ளிற் பணிந்தெழுந்து, விடைபெற்று இரத்திதேவியோடுஞ் சென்று முன்னர் சண்முகப்பெருமா னனுட்டித்த மயூரேசமென்னுந் தலத் தையடைந்து, அத்தலத்தில் ஆயிரவருடமிருந்து கணேசமூர்த்தியி னுடைய பாத பதுமங்களைப் பேரன்பினோடுந் தியானித்து ஏகாட் சர மந்திரத்தை இடைவிடா தனுட்டித்து வந்தான் இவ்வாறு மன் மதன் செய்து வருகின்ற அனுட்டிப்பினுக்கு விராயக மூர்த்தி கிரு பைசுரந்து, அவனெதிரிற் பிரத்தியட்சமாகி, அங்கசனே உனதன்

புக்குவியந்தோம். நீ இச்சித்தவை யெல்லாங்கேள் தருகின்றோம் என்று திருவாய் மலர்தலும், சர்வ சங்கராகாலத்தில் அண்டகடாகங்களை யெல்லாம் ஆகாரமாகக் கொள்கின்ற சிவபெருமானுடைய துதல் விழிக்குத் தனதுடைய முணவாகக் கொடுத்து இளைப்பாற்றிய மன்மதனவன், அளவற்ற மகிழ்ச்சியை யடைந்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்த பலமுறை தோத்திரஞ்செய்து, தேவர்களுக்கே அரசர்களும் படையெடுத்தற் கஞ்சம்படியான ஸ்திரீகள் மீது யான்படையெடுத்துவென்று உடனே இன்பந் தருவதான எனததிகாரத்தை முன்போலச் செலுத்தவும், நல்ல வருவத்தையடையவும் தேவரீர் கருபைபாலித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். அதற்கு விநாயகக் கடவுள் மனதிரங்கி அன்பனே இனி நெடுமால் கண்ணாக அவதாரஞ் செய்யப்போகின்றனன், அக்காலத்து நீ அவன் மகவாகுவை, உடனே உனக்குநல்ல உருவமு முண்டாகுமென்று திருவாய் மலர்ந்து தமது திருவருவைக் கரந்தருளினார். பின்னர் அம்மன்மதன், தனக்குக் காட்சிதந்தருளிய விடத்தில் ஓராலயஞ் சமைத்து, அதிற் கணை மூர்த்தியைப் பிரதிட்டை செய்து, அம்மூர்த்திக்கு மகோற்கட விநாயகரென்று திருநாமமிட்டு காலையினும் மாலையினும் திருமஞ்சனத்தாலாட்டிப் பரிமாள் பிசுந்த புட்பவகைகளா லருச்சித்துதினைமா அப்பவருக்க முதலியவைகளால் ஸேவேத்தியங்கள் செய்து, அளவற்ற பேரானந்தத்தில் மூழ்கி யிருந்தான். இவ்வாறு இடைவிடாது பூசித்து வருகின்ற நாளையில் மகோற்கட விநாயக ருடைய பெருங்கருணையினால் முன்போலவே தனது கருப்புவில்லையும் பஞ்சபாணங்களையும் பெற்று, சத்தலோகங்களினுந் தன் ஆக்ஞா சக்கரத்தை யுருட்டி இரதி தேவியோடும் கூடி நகமாக வாழ்ந்திருந்தான்.

இப்பால் விண்ணவானவர், கண்ணராகத் திருவவதாரஞ் செய்ய அவருக்கு அம்மன்மதனவன் புதல்வனாகப் பிறந்து பிரத்தியுமனனென்கிற பெயரை வகித்து நல்ல வருவத்தைத் தாங்கிச் சகலசாஸ்திரங்களையும் ஆராய்ந்துணர்ந்து மகா பராக்கிரமத்தோடு யாவரும் புகழும்படியாக வாழ்ந்திருந்தான்.

அக்காலையில் வலிவிற்சிறந்த சம்பனென்கின்ற ஓர்தானவன், இவ்வுலகத்தில் இரதி மன்மதனை நீங்கி யிருப்பதைக் கண்டு தெய்வலோகத்திற் சென்று அவ்விாதியை நடுங்கும்படியாகக் கைக்கொண்டு ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்றான். அவ்வாறு செல்லுகையில் அப்பாதகனுடைய கரத்தினின்றும் இரதி தேவியானவள் நழுவிக்க

கடலில் வீழ அக்கடலில் ஓர் பெரிய மச்சமானது அவளை விழுங்கியது. பின்னர் தான்கடலிலிறங்கித் தன் திறத்தினு லானமட்டும் அதனைக் கலக்கிச் சோதித்து எவ்விடத்துங் காணாதவனாகித் தன்பதியைச்சேர்ந்தனன். சிலநாள் கழித்தபின்னர் இரத்தீதேவியைக் கருவாகக்கொண்டிருக்கின்ற மீனானது ஓர் வலைவிகப் பட்டது அம் மீனைச்செம்படவன் சம்பா ஈரனுக்கு முன்னர் கொண்டுவந்து வைத்தான். அதனை அத்தானவன் பிளக்குமளவில் அதன் கருப்பத்தில் ஓர் பெண்ணிருப்பதைக்கண்டு மிக்கசந்தோஷங்கொண்டு தனக்கவளைப்புத்திரியாக வளர்த்துவந்தனன். இவ்வாறு அத்தானவ னிடத்தில் இரத்தீதேவி வளர்த்துவருகின்ற வாலாற்றினை யெல்லாம் நாரத மகாமுனிவரறிந்து கண்ணாற்புதல்வனாகிய பிரத்தியும்ன னிடத்தில் சொல்ல, அதனை அவன்கேட்டுத் தந்தேவியைக் கொண்டுவர வேணுமென்னுங் களிப்போடு சம்பா ஈரனிடத்திற் சென்று அவளைப் போர்செய்யக்கூவி அளவற்றநாள் அவளோடு யுத்தஞ்செய்துக் கொண்டிருந்தனன். பின்னர் அடபிரத்தியும்னன் தாயாகிய உருக்குமணியானவள் இதுகாறும் நமதுபுத்திரன் வரவில்லையே ஈ தென்ன காரணமென்று மனங்கலங்கி நிரூந்த அன்போடு விராயக சதுர்த்தி விரதத்தை அனுட்டித்து வந்தனள். அவ்வாறு அனுட்டித்துவந்த ஆறாநாள் பிரத்தியும்ன னானவன் சம்பா ஈரனுடைய உபிசைக்குடித்துத் தந்தேவியைக் கரதலாமலகம் போலக் கைக்கொண்டு அவ்விடத்தினின்று நீங்கித் தன்பதியைச் சேர்ந்தனன். உடனே அவன்தாயாகிய உருக்குமணியானவள் தன் மகன் வரவையோக்கிப் பெருமகிழ்ச்சியை யடைந்து தனது விழைவை நிறைவேற்றச்செய்த சதுர்த்தி விரதத்தை முற்றினுஞ் செய்துமுடித்து சொன்னதானம் முதலாகிய அளவற்ற தானங்களை வழங்கினான்.

இப்பால் மன்மதனானவன் இரதியோடுங்கூடி வாழ்வுற் றிருக்கும் நாளையில் அனுருத்தன் என்கின்ற ஒருபுதல்வனைப் பெற்றான், அவ்வனுருத்தன் காளைப்பருவத்தை யுற்றகாலையில் சகல தேசத்து அரசர்களுந் தன்னைப் பணியும்படி அக்கினி மதிலைக் கொண்டு அரசியற்றுகின்ற வாணன்யென்னும் ஓர் அரசனிருந்தான். அவ் வசரன் அன்பினுற் பெற்றெடுத்த உஷையென்னும் பெயரினையுடைய ஒருவனிதையானவள் ஒருநாள் அனுருத்தனுடைய பேரழகைத் தன் கணவிற்கண்டு அதனைத்தனது தோழியாகிய சித்திர ரோகைக்குச்சொல்ல அவள் உடனே இரக்கங் கொண்டு சென்று அனுருத்தன் நித்திரைசெய்யுஞ் சமயத்தை நோக்கி அந்நித்திரை யோடு

னைக் கொண்டுவந்து தனது நாயகியிடத்திற் சேர்ந்தனன். அவள வனைக் கண்டவுடன் அதிக மகிழ்ச்சி பொங்கித் துயிலைக்கலைத்துத் தன தெண்ணப்படி அவனை இரகசியமாகத் தன்னிருப்பிடத்தில் வைத்துக்கொண்டு கலவிசெய்து வந்தாள். இவ்வாறு சிலநாள் கழிந்த பின்னர் அவ்வுஷை என்பவன் வயிற்றிற்குருப்பமுண்டாக அச்செய்தியை வாணனறிந்து அனுநத்தனைப்பிடித்து அகலக் கூடாத அருஞ்சிறையில் வைத்தான். பின்னர் அவ்வனுநத்தனுடைய தந்தையாகிய பிரத்தியும்னன் தன் புதல்வனைக்காணாமல் எங்குந்தேடித் தேடி அளவற்ற துக்கசாகாதத்தில் மூழ்கி வருந்தினான். அதனை அவன் தாயாகிய உருக்குமணியேதனி கண்டு என்னருமைப் புத்திரனே நீமுன்னர் சம்பாசனனோடு யுத்தஞ்செய்யச் சென்றபோது நெடுநாள் வராமற்றாழ்ந்ததி னிரித்தம்யான் மிக்க வருத்தத்தை யடைந்து நீளிரைவில் வந்துசேருமாறு கணேச மூர்த்தியினுடைய சதுர்த்திவிரதத்தை யாடட்டித்தேன். அாட்டித்த ஆறாநாள்உன்னை வரப்பெற்றேன், ஆதலால் நீயும் அமமேலானவிரதத்தைநோற்பையாயின் நின்மகன் எவ்வளவு தூரத்தேயத்தி லிருக்கினும்விரைவில் வந்து சேருவனென்று சொன்னான். உடனேபிரத்தியும்னன் அதிக மகிழ்ச்சி யடைந்து அவ்விரதத்தை ஆகமவிதிப்படி மிக்கபத்தியோடனுட்டித்து வருகின்ற விரதநாள் முடிய முன்னம் இவன் தந்தையாகிய கிருஷ்ணனிடத்தில் நாராதமுனிவரெழுந்தருளி அனுநத்தன் செய்தியைத் தெரிவிக்க உடனே அவருக்குக்கோபமுண்டாக்கி அவ்விடத்தி னின்றுநீங்கி வாணனிடத்திற்சென்று அவனோடுஅளவற்ற நாள் யுத்தங்களைச் செய்து அவனை வென்று, அவன் பெண்ணையுந் தனது பெளத்திரனைபு மழைத்துக்கொண்டு எதாப்பிரகாரம் தன்பதியைச் சேர்ந்து வாழ்த்திருந்தான்.

மன்மதனுருவம் பெற்றபடலமுற்றிற்று.

ஆதிசேட னநுட்டித்த படலம்.

தென்மதி கீற்றுப் போலத் திகழுமோர் மருப்பி னனை தன்மதி யிருத்தி நோன்பு தகச்செய்து வடிவிலாத மன்மத னுருவம் பெற்று வாழ்ந்திடுங் கதையி் தாரு நன்மையெய் திடமா சேட னகிற்பிறிய வாறுங்கேளாய்.

முனிவர்களே ! விராயகமுர்த்தியினுடைய சதுர்த்தி கிரகத்
தை மன்மத னனுட்டித்து உருவம்பெற்ற வாலாற்றினைச் சொன்
னோம். இப்பால் ஆதிசேட னனுட்டித்த திறத்தினைச் சொல்லு
வோங்கேட்போக. முன்னொருகாலத்தில் பிரமனாதிய தேவர்களா
லும் * இருக்காதி வேதங்களான மறிதற்கறிய சரம்பவ முர்த்தி
பூனவர் வெள்ளியங்கிரியில் நவரத்தனமயமாயிராவின்ற சிம்மாச
னத்தின்மேல் உமாபரமேஸ்வரி சமேதராய் வீற்றிருக்கின்ற நாளை
யில், அளவற்ற தேவர்களும் முனிஸ்வரர்களும் வந்து அஷ்டாங்க
நமஸ்காரஞ் செய்து பலவாங்கனாயும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருந்
தார்கள். அத்தருணத்தில், சிவபெருமான் சடாகுமடத்தி லிருக்
கின்ற ஆதிசேடனுனைவன் நாம் இத்தனைபோதும் வணங்கும்படியாக
சுவாமியினது திருமுடி லிருக்கின்றோமெனவா வென்று கர்வங்
கொண்டனன். அக்கர்வத்தைககர்த்தனநிர்வா தமதுகரத்தாற்றுண்
னென் றிழுத்து கிளத்தின்பிது மோதினார் உடனே ஆதிசேடன்
வெள்ளியங்கிரியில் வீழ்ந்தனன், அவன் சிரமானது ஆயிரம் பிள
வாகப் பிளந்துபோயிற்று. அவனுக்கு உலகத்தைத் தாங்குகின்ற
வலியும், அளவற்ற தவங்களாற் கிடைத்த மகத்துவங்களு மிழந்து
போன பின்னர், ஆதிசேடன் மிக்க துன்பமுற்று நம்மை முன்போ
லவே சிவபிரான் சார்பிலிருக்கச் செய்யும் உபாயம் யாதென்று
கருதி ஒன்றுந்தோற்றாது நொசமற்று உயிர் உண்டோ வில்லையோ
வென்று சொல்லத்தக்கதாக ஐரந்தவனைப்போலக் கிடந்தான். அத்
தருணத்தில் கைலாச பதியைத் தரிசிக்கவந்த நாரதமுனிவர் அவ
னைப்பார்த்து, ஆ ஆ! எதென்னபாவம். உனக்கடுத்ததுன்பம் யாதெ
ன்றுகேட்டார். அதற்குஅற்புதயிரோடும் வீழ்ந்துகிடக்கின்ற ஆதி
சேடன் நாணமுற்று ஒன்றும் பேசாம லிருந்தான், நாரத முனிவர்
மீளவு மவனைப்பார்த்து ஆதிசேடனே ! நீகர்வங் கொண்ட படியி
னாலே சிவபிரான் சார்பையற்று, இத்தன்மைத்தான துன்பத்தில்
வாழ்கின்றாய், இப்பிழை நீங்குமாறு ஒருபாயஞ் சொல்லுகிறேன்
அதனை அன்புடன் கேட்பாயாக. தம்மை வேண்டினர்க்கு வேண்
டியவண்ணம் * பலபேறுகளித்தத்து ரக்ஷிக்கும்படியான விராயகக்
கடளுடைய சடாட்டர மந்திரத்தை யனுட்டிக்கக்கடவையென்று
சொல்லி, அம்மந்திரத்தை அவனுக் குபதேசித்தனர். உடனே

* இருக்காதி வேதங்கம் ளாவன.—இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம்
என்பன. அன்றிஉபவேதம் மாதியவு மெனக் கொள்ளுமாம்.

அதனை உபதேசிக்கப்பெற்ற மாட்சிமையால். ஆதிசேடனுக்குத் தேகதிடமுண்டாகி, அவ்விடத்தினின்று நீங்கிப், பிரவாள நகரத் தைச் சேர்ந்து மிக்க பத்தியோடுஞ் சடாட்சரமந்திரத்தைச் செபித்து, சதுர்த்தி விரதத்தை யனுட்டித்தனன். அவ்வனுட்டிப்புக்கு விநாயகக்கடவுள் மனதிரங்கி ஆனைமுதத்தை யுடையவராய்ப் பத்துத் திருக்கரங்களினும் பத்து ஆபுதங்ளை யேந்திக்கொண்டு சித்புத்தி சமேதராக, சிங்ஃவராகனமூர்ந்து அவனெதிரிற் பிரத்தியட்சமாயினார். உடனே ஆதிசேடன் அபூட்டாங்கமாகப்பணிந்தெழுந்து, அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய்து நின்றான். அத்தோத்திரங்கட்குக் கார்த்தன் மனதிரங்கி, அன்பேன! ஆயிரம் பிளவாகப் பிளந்திருக்கின்ற உனது ஒரு சிரமானது அவ்வாறே ஆயிரஞ் சிரங்களாகி யிருக்கக்கடவது. நீ அவ்வாயிரஞ் சிரங்களோடு முன்போலவே பூமியைத் தாங்கியிருக்கக்கடவை, அன்றியும் ஐந்துசிரங்களோடு எந்தையாகியும் எம்பெருமானாகியு நிராகின்ற சிவபெருமானுடைய சடாபாரத்தில் அமர்ந்திருக்கக்கடவை. இப்போதிருக்கின்ற இவ்வுருவத்தோடு நமக்கு உதாபந்தனமாகக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்து அண்டகோடிகளையுந் தாண்டி அப்பாற் சென்ற பேருருவத்தோடு விசுவருபங்கொண்டு அவ்வாதிசேடனை யெடுத்து வயிற்றிற் சுற்றிக்கொண்டனர். உடனே தேவர்களெல்லாம் புஷ்பவருஷம் பெய்தார்கள். பின்னர் ஆதிசேடனானவன் தனது ஒரு அமிசத்தில் உதாபந்தனமாக விருந்து, மற்ற அம்சங்களோடு தனக்கு நற்கதி கிடைக்கச்செய்த அந்தப் பிரவாளநகரத்தில் சாஸ்திர விதிப்படி ஓராலயஞ் சமைத்து, அதில் விநாயக மூர்த்தியைப் பிரதிட்டை செய்து, அளவற்ற திரவியங்களைக்கொண்ட பிஷேகித்துப் பரிமாண மிகுந்த பல புட்பங்களா லருச்சினைசெய்து ஆராதித்துக்கொண்டிருந்தான். உடனே கணேசமூர்த்தி தந்தருளிய வரத்

* பலபேறு.—புகழ், கல்வி, வெற்றி, நன்மக்கள், பொன், நெல், ரல் லாழ், நுகர்ச்சி, அறிவு, அழகு, பெருமை, இளமை, துணிவு, நோயின்மை, வாழ்நாள் என்பன இதனை,

“பொன்வலிநல் லாழறிவுப் பொற்பிளமைக் கல்விபுகழ்

நன்மக்க னோயிலிவா னாட்டுணிவு—நென்னுகர்ச்சி

வெற்றிப் பெருமையே மேவுமீ நெண்பேறும்

பற்றினூர்க் கன்றோபயன்.” என்னும்எதார்த்தபோதத்தானறிக.

பத்து ஆபுதம், இன்னதென வல்லபைவிநாயகர் திருவவதாரப் பட ரட் காண்க.

தினால் சிவபெருமானுடைய சடாபாரத்தில் வசிக்கப்பெற்றும், இ
வுலகமுழுவதும் தாங்கப்பெற்றவனாய் அளவற்ற களிப்பில் ஆழ்ந்
ருந்தான்,

ஆதிசேடனாபுத்த படலம்

முற்றிற்று.

இந்திரன் விமான மண்ணிழி படலம்.

விநாயகனுக்குரியவிநாயகசதுர்த்தி யனுட்டித்தோர் விழுப்
பங் கேட்டாய், கனாவிரதத் தோரொனவே யுலகமெலாங் கண்ணெழி
த்தவர்கட் கெல்லார், தனாநூதத் தாருந்தந் தி முகற்குரிய சங்கட்ட
சதுர்த்தி மேன்மை, நினாநாவிற் கேளென்று பிநகுமுனி மதிக்கார்
தி நிருபற்கோடும்,

ஐம்புலப் பகையை வென்று சிவஞானச் செல்வத்தை யனுபவி
க்கும் முனிசிராட்டர்களே ஆதிசேடன் விநாயக மூர்த்தியினுடைய
சதுர்த்தி விரதத்தை யனுட்டித்துத் தனக்குநேர்ந்த விபத்தை நீக்கி
க்கொண்ட பேற்றினைச் சொன்னேம் இப்பால் இந்திர விமானம் ம
ண்ணிழிந்த திறத்தினைச் சொல்லுவோங்க் கேட்பீராக அழகு பொ
ருந்திய சோலைகள் சூழ்ந்த மத்தியதேயத்தில் [] மகாட்சத்திரத்தில்
சனிககோள்கூடி எவ்வித கதங்கலாயும் போன்றச் செய்யும் காலத்தி
லும், சிசன்றோர்கள் இரவாவண்ணம் வேண்டிய வளங்களை யளிக்க
வல்ல சகத்திரபுரியென்னும் பட்டணத்தில் தூங்காமை முதலிய மூ
வகையாற்றல்களையும் ஒதலமுதலிய () அறுவகைக் குணங்களையும்,
மனோதிடம் முதலிய மூவகைச் சித்திகளையும் * பதிஞான முதலிய

* மகத்தோடு சனிக்கோள்கூடி எவ்வகைப் பெற்றியுமற் றின்னலுறு
வரென்ப சோதிடாங்கம். இதனை "மகத்திற் புக்கத்தோர் சனியெனக் காலைய
மைந்தனை மணியேமணவாளா, ஆகத்திற்பெண்டிகள் நாடுனென்று சொன்னா
லழையேற்போ குருடாயெனத் தரியேன், முகத்திற் கண்ணிழந்தெங்ஙனம்
வாழ்கேன் முக்கனாமுறையோ மறையோதி, யுனைக்குந் தண்டகடலோதம்வந்
துலவுமொற்றியூரெனு மருறைவானே" எனனும் ஆளுடைய நம்பிகள் திரு
வாக்கானும், "மகத்திரவியின் வாரத்துக் கேழுமும் வாரப்புத்தேள், புகத்
திரவியமு மற்றப் பொன்றும்" * என்னுங் கச்சியப்ப முனிவர் கூற்றானு
மறிக.

* அறுவகைக் குணங்களாவன.—ஒதல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல்,
ஏற்றல், உலகோம்பல் என்ப.

மூவகை ஞானங்களையும் [] சரிதைமுதலிய நான்கு பாதங்களையும், (1) தரும முதலிய நால்வகைப் பொருள்களையும் எக்காலத்தினும் நீங்காது, பகைகளை வெல்லத்தக்க வேலாயுதத்தை யேந்திப் பொதுநீங்கி உலகமுழுவதும் காத்து, அந்தணர் தேவர் முதலியோரை ஆதரித்துக் காமனையொத்த கட்டழகினை வாய்ந்து 0 சுற்றத்தினர் முதலியோரை இன்னல் நெருங்கா வண்ணஞ் சூழ்ந்து. தவம் தூய்மை முதலிய விரதங்களை வாய்ந்து, விண்ணாட்டினுந்தனக்கொருவர் நிகரில்லாத பெருங்கீர்த்தியைப் பெற்று கற்பிற் சிறந்த புண்ணிய சீலையென்னும் மனைவியைப் பொருந்தி குளிர்ச்சி பொருந்திய செங்கோலினால் திசையனைத்தினும் தனது ஆக்ஞாசக்கரத்தினை யுருட்டி அரசாட்சிசெய்கின்ற சூரனான மகாராசனென்னும் ஓரசன் இருந்தான். அவ்வரசன் ஒருநாள் மந்திரியா, புரோகிதர், சேனாபதியர், ஒற்றர், சாமணர், என்கின்ற ஐவகைத் துணைவர்களும், மற்றுமுள்ள [] பரிசனங்களும் புடைசூழும்படியாகச் சிங்காதனத்தின்மீது கொலுவு வீற்றிருந்து குறைகள் சொல்லேபார்க்கும், முறைகள் சொல்வோர்க்கும் அவ்வவர்கள் கருத்தின் வலாணங் கிருபை செய்துக்கொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில் அளவற்ற ரியர்கள் அவனியிற் றங்கிணற்போல ஒருவிமான மானது அந்தமமார்க்கமாய்த் தனது கதியிற்றப்பி நிலத்தில் வந்திறங்கியது.

* மூவகை ஞானம் — உலகம் யாவை, ஆன்மா யாவை, பரம் யாவை என உணர்தல்.

* சரிதை முதலிய நான்காவன — சரிதை. கிரியை. யோகம், ஞானம் என்பன. இஃது வைதிகராயினோர் முறையே அனுட்டித்து வீட்டின் புறவ தென்ப இதனை "விருமபுஞ் சரிதை முதன் பெய்ஞ் நான நான்கும் அரும்பு மலர் காய்கனிபோ லன்றோ பாபரமே?" என்னுந் தாயுமானார் திருவாக்கா னுணர்க.

(1) தரும முதலிய நால்வகைப் பொருள்க ளாவன. — அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ப இதனை "சுதலந் தீவினைவிட் உட்டல் பொரு ளெஞ் ஞானமும், காதலிருவர்-கருத்துவைத் தாதரவு, பட்டதே யின்பம் பாணை நினைந் திம்மூன்றும் விட்டதே பேரின்ப வீடு" என்னும் ஒளவையார் திரு வெண்பாவானறிக.

* அரசுசுற்றத்தினர். — டபாளர், அந்தணர், படைத்தொழிலர், மருத் துவக்கலைஞர், கியித்திகப்புவவர் என்ப.

* அரசருக்குப் பரிசனங்களாவார். — கருழாதிகாரர் சுற்றம், கடை காப் பாளர் - கரமரகாள் - படைத்தலைவர் - இவுளிமறவர் - யானைவீரரென்ப.

அதனை அவ்வரசன்கேட்டு உடனே ஒற்றர்களைக் கூவி எதோ ஒரு தெய்வவிமானம் பூமியிலிறங்கியது நீங்கள் விரைவிலேயே அது வந்த வரலாற்றைத் தெரிந்துகொண்டு வரக் கடவீர்களென்று ஏவித் தானும் அதிகவிழைவோடு மெழந்து அமைச்சர் முதலாயினோர் புடைசூழ வெளிக்கொண்டு தனது ஆட்டக்குதிரைமீதாரோகணித்து, அதனை விரைவில் நடத்தி அவ்விமானத்தி னருகில் இறங்கிச் சிலதூரம் முன்னதாக நடந்து சென்று அதன் மத்தியில் தேவேந்திரன் வீற்றிருப்பதைக்கண்டு மிகுந்தபேரன்பினால் அவனை வணங்கி இதனைச் சொல்லுவதாயினான், ஓசாலோக சக்ரோஸ்வரா, வேள்வியினாலும், வீரத்தினாலும், தவத்தினாலும், தானத்தினாலும், வான்வித்தைமுதலிய திறங்களினாலும், ஓப்பாருநில்லாததேவரீனாயான் பூர்வத்திற் செய்த நல்வினைப் பேற்றினால் காண லாயினான், அடியேனுடைய கல்வியுங் கேள்வியும் பெறத்தக்க பயன்களையடைந்தன. தேவரீர் பொன்னுலகத்தைநீங்கி இம் மண்ணுலகத்தில் வந்த வரலாற்றைத் திருவாய் மலர லேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அதற்குத் தேவேந்திரன் இரைந்து தன்வாவை அவ்வரசனுக்குத் தெரிவிப்பவனாகி, நோர்திரேன யானாகலதேவர்களும் புடைசூழும்படியாகச் சிம்மாசனத்திலிருந்து அசியற்றி வருகின்ற தருணத்தில், யாழ்வல்லவராகிய நாரதமகாமுனிவர்வந்து பூலோகத்தில் ஒருவர் விராயகமூர்த்தியினுடைய அணுக்காகத்தைப்பெற்றுதெய்வத்தன்மைபுண்டாகி அந்தச் சரீரத்திறமுனே கணேச மூர்த்தியினுடைய சாரூபத்தைப்பெற்றுச் சகலருந் தொழும்மடியாக வீற்றிருக்கின்றார். அவர் பெயரைப் புருஷண்டி யென்று சொல்லுவார்கள். அவரையாமுங் கண்டு தரிசித்து வந்தோ மென்று சொன்னார். அதனையான் கேட்ட மாதிரத்தில் அம்மகத்துவைக் காணவேண்டுமென்கிற ஆசையானது எனதுரீடரியைப்பிடித்துத் தள்ள உடனே அவ்விடத்து நின்று நீங்கி இம்மண்ணுலகத்தில் இழிந்து அவரொழந்தருளி யிருக்கின்ற விடத்திற் சென்று அவரது பாதபதுமங்களைச் சேவித்து விடைபெற்று மீட்டுஞ் சொர்க்கலோகத்திற் சேரவேண்ணி ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்று இவ்விடத்திற்கு நோரக வரும்போது இந்நகரத்தில் மிகவுங் குட்டனோய் கொண்ட பெரும்பாசியாகிய ஒருவையிசிய குமாரனுடைய பார்வையால் இவ்விமானமானது * கதி தப்பிப் பூமியி லிறங்கியது. இனி இந்நகரத்

திற்றானே ஒருவன்சங்கட சதுர்த்திவிரதம் அனுட்டிக்கின்றான். அவனாலே இவ்விமானம் பூமியை விட்டெழும்பி ஆகாயத்திற் செல்லும் யென்று சொன்னான். இவையனைத்தையுஞ் சூரசேன மகாராசன்கேட்டு ஓ தானவர் குலகாலரே! தேவரீருஞ் சென்று பணியத்தக்க அப்புருசுண்டி யென்பவர் என்ன குலத்தார், அவர் செய்த தவங்கள் யாவை, அவைகளையும் எனக்குணர்த்தி யாளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான்.

அதற்கு தேவேந்திரன் சொல்லுவான், அரசனே! தண்டக வனத்திலே, இலக்குமி எலாசம்பொருந்திய பழமையான நந்தாமென்னும் ஒரு நகரமிருக்கின்றது, அந்த நகரத்தின் சமீபத்தில் ஒரு வேடச்சேரியிண்டு, அச்சேரியில் ஆலகாலவிடத்திற் கொப்பான கொடுஞ்செய்கைகளையுடைய விப்பிரதனென்னும் ஒருவேடனி ருந்தான், அவ்வேடன் எக்காலத்திலும் எவ்விடங்களினுஞ் சென்று வழிப்போக்கர்களை யெல்லாம் ஒருவரையுந் தப்பவிடாமல் மறித்துப் பொருள் பறிக்கப்பட்டவன். அவனவ்வா றிருக்கின்றகாலத்தில் ஒருநாள் அவன் சஞ்சரிக்கின்ற மார்க்கமாக ஓரத்தனனான வன் விரைந்துசெல்ல அவனை யவ்வேடன்கண்டு நமக்கு இத்தினம் மிக்கலாப முண்டாயதென்று மனங்களித்து, அதிக வேகத்துடனேயு, அவ்வந்தனன் பின்றொடர்ந்தான். உடனே அவ்வந்தனன் அவனைக்கண்டு இன்று நமக்கிறதிகாலம் வந்துவிட்டதென்று பயந்து ஓட, அவ்வேடனும் அவன்பின்னதாக நெடுந்தூரமோடி தன்னாற் பிடிக்கக்கூடாமல் மனம்வருந்தி மீட்டுந் திரும்பி வருகையில் அவ்வனத்தின்கண், விநாயக மூர்த்தியினுடைய கோயிலுந் தீர்த்தமும் எதிரே தோற்றக்கண்டு அவ்விடத்திற் போய்த் தானினைப்பாறும்படி யத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து தாகந் தணியுமாறு ஜலபான முஞ் செய்து அதன் கரையில் இருக்கின்ற ஓர் மரத்தினிழைற்றங்கி, இரையிழந் தேக்குற்ற வேங்கைபோல் மனக்குறைகொண்டிருந்தான். இவ்வாறிருக்கையில் தவசிரேஷ்டராகிய முக்கலமுனிவர் அவ்வழியாகச்செல்ல அவரைக் கண்டவுடனேவேடனானவன் விரைந்தெழுந்து வானையுருவிக்கொண்டோடி அம்மகானு பாவருடைய உயிரை வாங்கும்படியாக ஓங்கினான். உடனே முக்கலமுனிவர் திரும்பி அவனைத் தமது விழிகளினு லுற்றுப்பார்க்க, அப்பார்வையின் மகிமையால் அவ்வேடனுடைய வாளும், அவன் அறியாமையும், அவன் செய்து வந்த மலைபோன்ற பாதகங்களும் அவனை விட்டுநீங்கி மெய்யறிவு வுதித்தன.

உடனே அவன் முக்கல முனிவரைப் பார்த்து அடியேன்செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பத்திற்குச் செவிகொடுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து இதனைச்சொல்லுவதாயினன் சுவாமி! இத்தீர்த்தத்தில் ஸ்ரானஞ்செய்கபலத்தினாலும், தேவரீருடைய தரிசனவிசேடத்தாலும், அடியேன்செய்த பாதகங்களைத்தும் பறந்தன. மந்திரியையடையவேண்டுமென்னும், நல்லறியும் உத்திக் கதாமேலும்பெரியோர்கள் துஷ்டர்களை விசுவாசிக்கின்ற தில்லையாயினும், அவர்கள் கிருபாரோக்கத்தால் அத்துஷ்டர்கள் பயன் பெறாமற்போகின்ற தில்லை, இனிசுவாமிகள் அடியேன்நீது கடாகூடம்வைத்து அவ்விதத்தேனுங்கைவிடாது காத்தருளவேண்டும். அடியேன் கிவவுலக வாழ்வில் யாதொரு பற்றுமில்லையென்று அனந்தமுனைதித்து, மனமுருகி அவர்திருவடிகளிற் றனதுசென்னியைப் பொருந்தவைத்து, இரண்டுகரங்களாலும் அத்திருவடிகளை உடம்புபோலவிடாமற்பற்றி மீட்டுமெழாதபடி அவ்வாறே நிலத்திற் கிடந்தான். பின்னர் முக்கலமுனிவர், அவ்விப்பிரதனுடைய அன்பையறிந்து, துஷ்டர்களாயினஞ்சரணடைவராயின் அவர்களைக் கைவிடத் தந்தருமமல்ல வாதலால், மிக்கஉள்ளன்போடுமம்மைச்சரணமடைந்த இவனுக்கு அவ்விதத்தேனும் ஓர் நன்மையைச் செய்யவேண்டுமென்றாலோசித்து, அவனவேடனாகையால் விதியுளிப்புதேசித்தல் கூடாதென்று கணேசமூர்த்தியினது திருநாமத்தை மாத்திரம் உபதேசிக்கத்தக்கதென் றெண்ணி நீ விரைவிஷ் ஸ்ரானஞ்செய்து வருவாயென்று அவனுக்கு ஆக்கியாபித்தார்.

அவ்வார்த்தையை விப்பிரதன், செவிக்கமுதாகக் கேட்டு, உடனே ஸ்ரானஞ்செய்து வந்தான். பின்னர் முக்கல முனிவர் அவன் சிரத்தின்மீது தமது திருக்கரத்தை வைத்து, ஓம்கணேசாயநம:வென்னும் மந்திரத்தை யவன்செனியிலுபதேசித்து, அவனெதிரில் ஒரு லர்ந்ததடியையாட்டு அன்பேன! இத்தடிக்குத் தினந்தோறுங்காலந்தவறாமல் நீர் விட்டுக்கொண்டு அது தளிர்க்கின்ற பரியர்த்தம் அதன்சமீபத்திற்றுனையிருந்து, விராயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளை மனத்திற்பானித்து, யானுபதேசித்த மகாமந்திரத்தைச் செபித்துவருவையாயின் உனக்கு சகலசித்திகளும் கைகூடும் நாமுஞ்சில நாளில் இங்கு வருவோ மென்று சொல்லித் தமது ஆசீர்மத்திற்கு எழுந்தருளினர். பின்னர் விப்பிரதன் அளவற்ற மகிழ்ச்சிகொண்டு முக்கல முனிவ ருபதேசித்தவண்ணம் அத்தடிக்கு முக்காலத்தும் நீர்பெய்து அதனருகிலிருந்து விராயகமூர்த்தியை மனத்திற் றியானித்துத்

தானுபதேசம்பெற்ற மந்திரத்தைச் செபித்துவந்தான். இவ்வாறு ஆபிரவருடபரியந்தம் இடைவிடாது செபித்துவருகையில் அத்தண்டானது தளிர்ந்துபூத்தது. அச்சமயத்தில் முக்கலமுனிவரும் அங்கெழுந்தருளி, விப்பிரதனுடைய மனவுறுதி யைக்கண்டு மிகுந்தசுர்தோஷங்கொண்டு முற்றத்துறந்த முனிவர்கட்கும் இவ்வுறுதிவருவது அரிதென்று நினைத்து பலமுறைபும்கியந்து பொருக்கென்று தமதுகமண்டலத்துள்ள நீரைமந்திரித்து விப்பிரதன்மீது தூவினர். உடனே கல்லெறியக் கண்டபறவைக் கூட்டங்கள் மரத்தைவிட்டு எழுந்தோடுவதுபோல் அவன் பலபிறவிகள்தோலுஞ்செய்து வந்தபாதங்க ளெல்லாம் பறந்தோடி விட்டன. தளிர்ந்துப் பூத்திருக்கின்ற தண்டினைப்போல முக்கலமுனிவர் தூவியமந்திர சலமகிமையினால் அவன்புருவமத்தியிற் றுதிக்கையுண்டாகி விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவுருவத்தை யடைந்தனன்பின்னர் முக்கல முனிவரானவர் அந்தச்சந்தேனைத்தழுவிக் கொண்டு கணேசமூர்த்தியினுடைய ஏகாக்ஷரமந்திரத்தைப் புபதேசித்து அன்னநுமைமைந்தனே, நீஇப்போதடைந்திருக்கின்ற புருவத்தேதாடுஒருகற்பகாலம் வரையில் வாழுககடவாய்: நீபெய்துவந்தசலத்தினுற்றளிர்ந்துப் பூத்திருக்கின்ற இம்மரமானது கற்பகவிருட்சமாகக்கடவதென்று சொல்லி அவ்விடத்தினின்று மெழந்தருளினார். உடனே அம்மரமுங்கற்பகவிருட்சமாகி அவ்வவர்கள் வேண்டுவனவற்றையெல்லாம் வரையாது கொடுத்துவந்தன. விப்பிரதன் அன்பேஒருருவமாகிக் கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைத்தியானித்துதனது புருவத்தினுவிற் றண்டந் தாங்கியிருக்குந் தன்மையாலயாவரும் புருசுண்டியென அழைக்கப்பெற்று முக்கலமுனிவ ருபதேசித்த ஏகாட்சர மந்திரத்தை முன்போலவே ஆபிரவருடம்வரையிற செபித்துக்கொண்டு வந்தனர் அதற்குக் கணேசமூர்த்தி கிருபைசூர்த்து அப்புருசுண்டிக் கெதிரில் ஆகாயமாரக்கமாயத் தரிசனந்தந்தருளினார்.

உனே அத்தரிசனத்தைப் புருசுண்டிமுனிவர்கண்டு ஆடிப்பாடி, ஆனந்த பரவசங் கொண்டு, கரங்களைச் சிரமேற்குப்பிடி, ஒ? விண்டு பிரமனாதி யரால் அறிதற் கரிய கர்த்தனே? நமஸ்காரம். தேவர்களெல்லார் தொழும்படியாக முதன்மை பெற்றிருக்கின்ற கடவுளே? நமஸ்காரம். மகாவீரத் தன்மையையுடைய அங்குச பாசங்களை யேந்துங் கரத்தினைப்படைத்த கணேசமூர்த்தியே; நமஸ்காரம். பொய்யார்க்குப் பொய்யராகியும் மெய்யர்க்கு மெய்யராகியும்

விளங்குந்தினதயாபாமூர்த்தியே நமஸ்காரம். ஞானசத்தியும், கிரியாசத்தியுமா யிருக்கின்ற சித்திபுத்திகள் மணாளே நமஸ்காரம், என்று அனந்தமுறை தோத்திரஞ் செய்தலும், அத்தோத்திரங்கட் குவிநாயகமூர்த்தி சந்தோஷங் கொண்டு அன்பேன நீகருதிய வரங்களைக்கேள் தருகின்றேமென்று, திருவாய் மலர்ந்தனர். புருசண்டியானவர் மீளவும் பணிந்தெழுந்து கர்த்தனே அடியேன் தேவரீருடைய கிருபையினால் தேவர்களாலு மடைதற் கருமையனவாகிய செல்வத்தையும், பேரின்பத்தையும் எளிதிற்பெற்றேன் அன்றியுந் தேவரீருடைய திருவுருவத்தையு மடைந்தேன். இனி அடியேன் பெறத்தக்கபேறு தேவரீர்திருவடியேயன்றி, வேறென்னவிருக்கின்றது சுவாமீ அத்திருவடிப் பேறறையே அடியேற்கருள் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்திக்கொண்டனர்.

அதற்கு விநாயகக்கடவுள் மனதிரங்கி, அவனாகி லெழுந்தருளி அன்பேன நீ கருதிய திருவடிப்பேற்றினை யடைவதற்கு, வேதாகம புராணதிகளில் நான்கு பாயங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வுபாயங்கள் சரிதை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்று சொல்லப்படும்.

ச ரி தை .

அவற்றுள் சரிதையாவது. பிராத காலையிற் தேவாலயங்களிற் சென்று பயபத்தியுடனே திருவலகிடுதல் திருமெழுகிடுதல் திருவிளக்கிடுதல், நந்தவனம் வைத்தல், பூமாலைதொடுத்தல், சாத்தல் பூசனைபுரிதல், பெரியோர்களைக்காண்டல், கடவுளை வழிபடுதல்போல அவர்களையும் வழிபட்டு வசித்தல் தேவாலயம்-சத்திரம்-சாவடி-மூதலியவைகளை நூதனமாகச் செய்வித்தல், அவைகள் சீரணித்திருக்கிற் பழுதுபார்த்தல், தினந்தோறும் கங்கைமுதலிய புண்ணியதீர்த்தங்களில், பூஸ்நானஞ்செய்தல், ஆலயங்களில் அங்கப்பிரதக்ஷணதிகளைச் செய்தல், அடியளந்து நடத்தல், நூற்றெட்டு ஆயிரத்தெட்டென்னுந் தொகைப்படி பிரதக்ஷணஞ் செய்தல், தருமத்தின் வழி நின்று பொருள் சம்பாதித்தல், பிரமசாரி வானப்பிரத்தன் சன்னியாசி யென்னும் இம்முயருக்கும் பசிபிணி முதலிய இடையூறுகளுவண்ணர் தக்கமுயற்சி செய்தல், பிதிர் தேவதைகளுக்கு யாகாதிகுருமங்கள், ரீர்க்கடன் முதலிய வற்றால் திருப்தி செய்தல், வந்த விருந்தினரைப் பாதுகாத்து, இனிவரும் விருந்தினருக்கெதிர்பார்த்தல், உறவினர்கள் உள்ளமகிழவேண்டிய வற்றையுதவல், தா

தன் மனைவியும் ஒருவழிப்பட்டு நடுவு சிலைமையை யனுசரித்திருத்தல், அன்புடைமை, அடக்கமுடைமை, ஓரூக்க முடைமை, பொறையுடைமை, யென்னும் நன்னெறிகளை யுற்றிருத்தல், பிறர்பொருள் கவர்தல், புறங்கூறுதல், பயனிலாவற்றை யதுசரித்தல், என்னுந் திருநெறிகளைவிடக்குதல். முதலியனவாம் * இவற்றையனுட்டித்தவர்கள் சரலே1க பதவியையடைவார்கள்-அதாவது நமதுலோகத்தில் வந்திருப்பதாம்.

கிரியை ய.

கிரியையாவது. சந்தனம், புட்பம், தூபம், தீபம், நைவேத்தியம், கோசலம், கோமயம், பால், தயிர், நெய், தேன், வாழைக்கனி, மாங்கனி, பலாக்கனி, நாரத்தங்கனி, யுளரீர், பனிரீர், சந்தனம் முதலிய பூசாதிரவியங்களைக்கொண்டு வேதாசனம் விதிப்படி திருமஞ்சள்திசைச் செய்தல், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னுமிவற்றின் வழியாகிய சத்த, பிரச, ஸுப, ரச, சுந்தமென்கின்ற ஐந்தாசைகளையும், நாளுக்குநாள் அடக்கல், விதப, தேவசாபூசை, மந்திரம், எந்திரம், செபம், யாகம் என்னுமிவைகளை யனுசரித்தல், ஒருயிர்க்கும் இடையூறு வராமற்காத்தல், தவங்களி னிற்றல், மனதை யடக்கி, அறிவோடுகலந்து, தற்பதத்தை யுணருகின்ற வரையில் ஆசிரியன் கட்டுரையையுஞ் சாத்திரவிதியையுங் கடைப்பிடித்திருத்தல், கோபமாதிகளை நீக்கல் முதலியனவாம். இவற்றை யனுட்டித்தவர்கள் சரமீப பதவியைப் பெறுவார்கள், அதாவது. நமது சரமீபத்திலிருப்பதாம்.

யோகம்.

யோகமாவது, இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாமிண, தியானம், சமரதி என எண்வகைப்படும். இவற்றுள்.

க. இயமமென்பது. கொல்லாமை, மெய்யுமை கூறல், கள்ளாமை; பிறர்பொருள் ஷ்ச்சியாமை, இந்திரிய மடக்கல் முதலியனவாம்.

உ. நியமமென்பது தவம், தூய்மை, தத்துவதுலோர்தல், மனமுவந்திருத்தல். தெய்வம் வழிப்படல் முதலியனவாம்.

* இச்சரிதாவிலக்கணமேற்கப்பட்ட பிரமசூரியரும், இழிருலத்தினரும், மாதரும், வீருத்தரும், கோயினரும், மற்றரும் ஆசாரியாபிஷேகமுடைய ராய் தருமநெரியே லெளகீகங்கமுற்று, குருபத்தி, சிவபத்தி, சாத்திரபத்தி அடியார் பத்தி முதலியன வுடையாராய், பொய், களவு, காமம், கன், குறுமுதலிய அவநெறிகளை நீக்கி, சிவசிந்தனை யுடையவராயிருத்தல் வேண்டுமென்ப

ஆதனமென்பது, சுவத்திகம், கோமுகம், பதுமம், வீரம் கேசரி, மயூரம், பத்திரம், முத்தம், சுகம், என ஒன்பதுவகைப்படும் இவற்றுள்-தொடைக்கும் முழங்காற்குநடுவே இரண்டு உள்ளங்காலை யுஞ்செலுத்தியிறுமார்தி நுத்தலை சுவத்திகமென்றும் சகனபக்கத்தி ல் இருகாற்பாட்டையு மாறவைத்து அவ்விருகாற் பெருவிரலைக்கண் ப்பிடித்திருத்தலைக் கோமுகமென்றும், இந்நொடைமேலும் இரண் டெள்ளது காலபுமாரி சோன்ற வைத்தல் பதும மென்றும், வலத் தொடையில் இடக்காற் பாட்டை சோர்சது வருமாயுற் றிருத்தலை வீரமென்றும், பீசத்தின்மீது x செவியிடத்துப் பாட்டைவைத்து இடது முழங்கையை முழந்தாளில் வைத்து | அங்குவினரித்து, நா சியைப் பார்த்தி நுத்தலைச கோகரி யென்றும், பீசத்தின் கீழ்ச்சீவனி யிடத்து இருகாற் பாட்டையும் வைத்து அவ்விரு பாதத்தையும்; இ ருகையா லிறுகப்பிடித்து அரையா சி நுத்தல் பத்திர மென்றும், இடக்காற் பாட்டாற் சீவனியை யாழ்த்தி வலக்காற்பாடு அப்பாட் டின்கீ முந்தவிருனித்தலை முத்த மென்றும் முழங்கை யிரண்டும் முந் திப்புறத்தி லமுந்தப் புளிபிற் கையுள்ளிக் காவிட்டித்தலைமிர்த்திரு த்தலை மயூரமென்றும், சுகமுந்நிடமும எவ்வாற்றிருக்கினெய்துமேர் அவ்வாற்றிருத்தலைச் சுகமென்றும் கூறப்படும்!

ச. பிராண யாமமென்பது பிராணவாயுவை () ரோசக, பூரக கும்புகள் செய்தலாம்.

ஊ. பிரத்தியாகாரமென்பது ௨ பாதியைநீக்கி உள்நோக்கலாம்.

சு. தாசனையென்பது சண்டம், இதயம், நெற்றி, கபாலம், நா பி இவற்றிலொன்றிற் சந்ததது, சிந்தைவைத்திருத்தலாம்.

எ. தியான மென்பது, ஐம்புல மடக்கிச் சிவயோகஞ் செய் லாம்.

அ. சமாதியென்பது, இந்திரிய முதலிய தத்துவ சேட்டைகட் கேதுவாய் யாக்கையுணின்னு அவற்றோடு கூடினும் அவற்றிற் பற் றின்றி (ஆன்மாவாகிய) தன்னைத்தான் காண்டலாம். இவற்றையறு ட்டித்தவர்கள் சாரூபப்பதியைப் பெறுவார்கள். அதாவதுநம்மை ப்போன்று உருவம்பெற்று வாழ்தலாம்.

*சீவனி-பீஜத்திற்கும், பெருதொடைக்கு மிடைத்தானம்.

□ அங்குலி-விரல்

□ ரோசகம்-மூச்சு விடுதல், பூரகம் - மூச்சையிழுத்த உள்னே வாங்குந் கும்பகம் - வாங்கிய மூச்சை உள்னே ஸ்தம்பித்தல்.

ஞானம்.

ஞானமாவது ஞானசாரியாருடைய * தீட்சாக்கிரமத்தினால் 0 வஸ்துத்திரயம் () தத்துவத்திரயம் 0 தசகாரியம் என்னும் மூன்று ஞானங்களைபுமறிந்த அஞ்ஞானத்தினின்று நீங்குதலாம், இந்தமே லான ஞானத்தை யனுட்டித்தவர்கீள் சாயுச்சிய பதவியையடைவார்கள. அதாவது நம்மோ டிரண்டறக் கலந்திருப்பதாம்.

தீட்சை என்பன. சமயதீட்சை, விசேடதீட்சை, நிருவாணதீட்சை என்பன. இகுது ஆசாரியனால் பக்குவாதரமாகச் செய்யும் வைதிகர்தர்ம மென்க.

0 வஸ்துத்திரயமாவன. பதி, பசு, பாசம் என்பன. இவற்றின் பதியாவன, ஆதியந்தமின்மை, ரூபமின்மை, குணங் குறியின்மை, அவா வெறுப்பின்மை, ஒப்புயர்வின்மை, எங்கும் பூரணமாயிருக்கை, மறது தத்துவாதீத மாயுண்மை. ஆத்மாத்தமமாயிருத்தல். என்னும் அஷ்டமங்கள குணத்தினை வாய்ந்த சிட்டுகளப்பொருளாயிருப்பன. பசுவாவன. அளவிடற்கரியதும், சித்தியத்துவமுள்ளதும், மலவிருளிலழுந்தியிருப்பதும், இறைவன் நிருவருளால் இருவினைக்கீடான சரீரமெடுத்துப் பலவாகிய புவனப்பாகங்களை அனுபவித்து இதனாற் புண்ணிய பாவங்களைச் செய்து பிறப்பிற் புள்ளதும், புண்ணியமேலீட்டால் இருவினையொப்பு, மலபரிபாக முண்டாகுங் காலத்தில் குருவருளால் முத்தியின்பத்தைச் சேர்வதுமாம் பாசமாவது. எகத்துவமும் சித்தியத்துவமும், அளவிறந்த வல்லமைபு முள்ளதும், செம்பிற களிம்புபோலச் சேவினைப்பற்றி அறிவு முழுவதையும் மறைப்பதும், புண்ணியமேலீட்டால் பக்குவப்படுவதும், இவ்வின் இருளிணும் அதிக இருளாயிருப்பதுமாயி.

() (திரயம்-மூன்று) தத்துவத்திரயமாவன. ஆத்துமதத்துவம், வித்தியாதத்துவம், சிவதத்துவம் என்பன. இவற்றுள். ஆத்துமதத்துவமாவன.—பிரிதிவு-அப்பு, தேபு, வாயு ஆகாயம் என்னும் பூதம் ஐந்தும், சோத்திரம், தொக்கு, சட்டசு, சிங்குவை. ஆக்கிராணம் என்னும் ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், சத்தம், பரிசம். ரூபம், ரசம் கந்தம் என்னும் தன்மாத் திரை ஐந்தும், வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம் என்னும் கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணம் நான்கும். ஆகிய இவ்விருபத்துகளான்குமாம். இவற்றில் பிரிதிவு - உரத்துத்தரிக்கும், அப்பு-குளிர்து பதஞ்செய்யும், தேபு-சுட்டொன்றுவிக்கும். வாயு - சலித் தெவைபுத் திரட்டும், ஆகாயம். நிரந்தரமா யிடங்கொடுக்கும்,—சோத்திரம் - சத்தத்தை யறியும்' தொக்கு பரிசத்தை யறியும், சட்டசு-ரூபத்தையறியும், சிங்குவை ரசத்தையறியும், ஆக்கிராணம்-கந்தத்தையறியும்.—வாக்கு-வசனிக்கும், பாதம்-கமனம்பண்ணும், பாணி - இடெலும் ஏற்றலும் செய்யும், பாயுரு-மலர்க்கத்தை விடும், உபத்தம்-ஆனந்தத்தைவிடும்.—மனம்-பற்றும், புத்தி-விக்கும்' சித்தம்-சிந்திக்கும், அகங்காரம்-கொண்டெழுப்பும்.

வித்தியா தத்துவமாவன. காலம், நியதி, கலை வித்தை, இராகம், புருஷன், மாயை என்னும். ஏழாமாம்—இவற்றுள் காலம், நிகழ்காலம், இறந்த காலம், எதிர்காலம் என்னும் முக்காலத்தையும் குறிக்கும்.—நியதி-சன்மத்தை சிச்சயத்து அநேகசாதி நாமத்துவங்களை யுண்டாக்கும்,—கலை-ஆணவத்தைச் சிறிதே நீக்கி அந்தந்த விதிகளுக்கேற்ற கருமங்களைப் பற்றுவதும்,—வித்தை அறிவையெழுப்பிக் கிரியையோடு ஞானத்தை ஓர்விக்கும்,—இஷ்டம்-பெற்றதைச் சிறிதாகிக் பெருததில் இச்சையுண்டாக்கும்.—புருஷன் பஞ்சேந்திரிகளின் வுழியாகவிடயத்திலே யழுத்தலிக்கும் —மாயை - தமய் மாயை, மோகம், அலித்தை அசிர்தம் என ஐவகையாயிருந்து மடக்கும் இவற்றில் தமம், சேவசதன்னியத்தை மறைத்தலும், மாயை-சகத்ருபமான அன்னிதாத்தோற்றத்திற்குக் காரணமாயித்தலும், மோகம்-விபரீதஞான முண்டாக்கனும், அலித்தை-உணர்வுழித்தலும். அசிர்தம் சகத்ருபத்துக் கன்னியமாதலுமாம்.

சிவதத்துவமாவன. சுத்தவித்தை, ஈசசரம், சாதாகியம். சத்தி' சிவம் என்னும் ஐந்துமாம்.—இவற்றிற் சுத்தவித்தை முதலிய சிவதத்துவங்களுள் ஞானமேறிக் கிரியை குறைந்திருக்கும், ஈசசரம்-ஞானவகுறைந்து கிரியையேறியிருக்கும். சதாக்கியம்-ஞானமுங்கிரியையும் ஒத்திருக்கும்' சத்தி-கிரியையாய் யிருக்கும், சிவம்-ஞானமாயிருக்கும் எனவறிக. இவற்றுள் சிவம்-சிவனுக்கிடம், நாதமென்றுபெயர். சத்தி-காருண்ணியத்திற்கிடம் விந்து வென்றும் பெயர். சாதாக்கியம்-அங்கிரகத்துக்கிடம் சதாசிவமென்றும் பெயர். ஈசசரம்-தீமீரா பவத்துக்கிடம். மகேஸ்வரனென்றும் பெயர் சுத்த வித்தை, சங்கராத்துக்கிடம். உருத்திரனென்றும் பெயர்

0 தசகாரியமாவன, சத்துவரூபம், தததுவ தரிசனம், தத்துவ சத்தி, ஆத்மரூபம் ஆத்மதரிசனம், ஆத்மசத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம், என்பனவாம்—இவற்றுள், தத்துவரூபமாவது அவற்றின் குணங்களைக் காண்கை, தத்துவதரிசனமாவது, அவை தன்னிடத்திலே நின்று சேலித்த முறைமையைக் காண்கை, தத்துவ சதகியாவது, அவை தனக்கு வேறென்ற றிந்து நீங்குகை, ஆத்ம ரூபமாவது. ஆத்ம ஞானம் அறிவேவடிவெனவறிகை. ஆத்ம தரிசனமாவது, தத்துவங்களை யறிந்து நீங்கி நீங்கின வறிவுதானென வறிகை ஆத்மசத்தியாவது; பந்த முத்தியிரண்டிலும் சிவனுபகரிக் கின்றனென்று தன்னுடைய சுதந்தர ஹானியை யறிகை, சிவரூபமாவது. தத்துவ முப்பத்தாறிற்கும் அப்பாலாய், வாக்கு மனத்தேகோ தரமாய், ஞானமே வடிவமாயிருப்பதென வறிகை- சிவதரிசனமாவது. தத்துவ முப்பத்தாரையும் நீங்கிநிற்கும் ஆத்மாவையும் தரிந்து நிற்கின்ற ஞானமெனவறிகை, சிவயோகமாவது, இந்த ஞானத் தன்னையிட்டு நீங்காதென்றறிந்து தான் அதுவாய் நிற்கை, சிவயோகமாவது; தான் அந்த ஞானத்திலே நின்றழுந்திச் சிவத்தைப் பெறுகை யென வறிகை.

அன்பனே? மேற் கூறியசரிதாதி நான்குபாயங்களையும் கடைப்பிடித்து மனதில் ஆசிரியருடைய உருவத்தைப்போல தியானஞ் செய்து, சோடச வுபசாரங்களையும் நடத்துவதாகிய குருபாவனையையும், ஆலயங்களில் பூசித்துவரும் வழுவங்களைப்போல மனத்திறியானித்து அபிடேக முதலியவைகளை நடத்துவதாகிய சொரூப பாவனையும், ஆசிரியர் சொல்லிய குறியைப் பார்த்து மனதைப்பஞ்சேந்திரிய வழியிற் செலுத்தாம ளிருத்தலாகிய பூரண பாவனையையும், ஒன்றையுஞ் சுற்றிப்பாராமல் மனதைத் தற்போதத்திற்சேர்ப்பதாகிய அதீத பாவனையையும் அனுசரித்திருப்பதே நமதுகிருவடி களை யடையத்தக்க உபாயமென்று சகல வேதாசுமங்களி னுட்பொருள்களையெல்லாம் அங்கை நெல்லிக்கனியோலாத் தெரிவித்தத் தமது பரிபூரண கடாட்சமும் பாலித்து எழுந்தருளினர்.

பின்னர் புருசுண்டி அவையனைத்தையும் அன்போடு கேட்ட மகத்துவத்தால். இப்போதுசீவன்முத்தராகி யிருக்கின்றனரென்று சொல்ல, மீட்டுஞ் சூரசேனமகராசன் தேவேந்திரனைப் பணிந்தெழுந்து இவ்விடத்தில் சங்கட சதுர்த்தி விரதத்தை யறுட்டிக்கின்ற ஒருவனால் இவ்விமானம் மீட்டுமெழும்பி தேவலோகஞ் செல்லுமென்று தேவரீர் சொன்னபடியால், அவ்விரதத்தின் மகிமையையும் அடியேற்குத தெருட்டவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்குத் தேவேந்திரன் சொல்லுவான். அரசனே இப்புருசுண்டி யென்பவரதுத்தன்மைத்தான மகத்துவத்தோடு மிருந்தனரே.

இந்தியவிமானம் மண்ணிழி படலம் முற்றிற்று.

புருசுண்டி சங்கட்ட.

சதுர்த்தியனுட்டித்த படலம்.

கவையடிக் கயவாய்ப் பனைவகிர் தனைபகருமருப் பெருமை யூர்ந்துலகி, நவைபுரிர் தவரை யிறுகுறப் பிணித்து நுகர லேழுகோ டியினு, மிவையிவைபுரிந்தா யெனக்கொடும் புல்லா மியம்பிவன் றயர்செயுந் தரும, னவ்வயினை யன்ன னுலகெழி லேக்க வடுத்தன னரத முனிவன்.

ஐகஜீவ பரார்த்த விலக்கணங்களைத் தேறத்தெளிந்து, புகழோ டத்தை முற்றுமகன் அசர்வசித்திப், பிரதாயமுற்ற முனிபுகழன்

புருசுண்டி சங்கட்டசதுர்த்தியனுட்டித்தபடலம்.௩௫௧

களை? இந்த விமானம் மண்ணி னிழிந்ததையும், புருசுண்டி முனி
வர் ஜீவன்முத்தரான பேற்றையும் முன்னர்சொன்னோம். இப்பால்
அப்புருசுண்டி முனிவர் சங்கட்ட சதுர்த்தி யனுட்டித்தமையைச்
சொல்லத் தொடங்குகின்றோம். சித்தசாரதமாகக் கேட்பீர்களாக,
பாவஞ் செய்தோரையெல்லாம் பலவகை நாகங்களிற் செலுத்தி
வதைசெய்யவும், புண்ணியஞ் செய்தோரை போகபூரிகளில் விட்டு
உபசரிக்கவுஞ் செய்து தனது நடுவுநிலைமை தவறாது நீடுசெலுத்தி
வருகின்ற யமதருமராச னுலகத்தின் பெருமையைக் காணும்படி
யாக ஒருநாள் நாரதமகாமுனிவர் சென்றனா அக்சால் அவரைக்
கண்டவுடன் யமதரும ராசன் னிறைக்கொழித்து, எதிராகொண்டு
வந்து, சோடச வுபசாரங்களும் பூசிதது, நாரத தேவரீர் இங்
கெழுந்தருளிய காரியத்தை அடியேற் குணாததி யருளவேண்டு
மென்று பிரார்த்தித்தான், அதற்கு நாரதமுனிவர், உனது
உலகத்தின் வளங்களைக்காணவேண்டி இவ்ரு வந்தனமென்றுசொல்
லலும், அவ்வெமதருமராசன் மகாபாககியமென்று ஆனந்தித்து
அம்முனிவரை யழைத்துக்கொண்டு அநநகரத்தில நவரதனசொர்
னமயமா யிராநின்ற அளவற்ற விநோதங்களைக்காட்டி, நாகபூமியி
லழைத்துக்கொண்டு சென்று அங்கு அளவற்றபேர்கள் * இருபத்
தென்கோடி நாகங்களிலும் வீழ்ந்து வந்ததுவரைக் காண்பித்த
னன், இவை யனைத்தையும் நாரதமுனிவர்கண்டு அப்பாற் செல்லு
கையில்புகும்பிபாகமெனனும் ஓர் நாகத்திள தேவர்களும் புகழ்ந்து
வணங்கத்தக்க தவசிரேஷ்டராகிய புருசுண்டிபிணுடையசுற்றத்தின
ரெல்லாவ் கிடந்துவருந்துகின்றதைப் பார்த்து, பரமசிவத்தினது
திருவடிகளை மனதிற் றியானித்து, யமதருமராசனிடத்தில விடை
பெற்று அவ்விடத்தினின்று நீங்கி, மிருகத கிருபையோடும் விரை
வாக புருசுண்டி யிடத்திற்கு வந்து ஓசாவ சித்திப் பிரதாபமே! நீர்
விநாயகக் கடவுளுடைய பெருங்கருணையினாலே அவர் சாஸுபத்

* இருபத்தென்கோடி நாகமாவன; கோரம், அசுகோரம், அதிசோரம்
அகோரம், குரோதம், தாளதாரம், பயாநகம், காலாத்திரம், பதோத்தகம்,
சண்டம், மகாசண்டம், சண்டகோலாகலம், பிரசண்டம், பத்மம், மகாபத்
ம், விரசீலம், வீமவீஷணம், காலாந்தரானம், விகராளம், வசகிரம், திரி
கோணம், பஞ்சகோணம், திரீர்க்கம், வர்த்தனம், சப்தபௌமம், அஷ்ட
பௌமம், திப்திமம், மாயாக்கியம் என்பன. மூக்கிய நாகம் ௩௨ ல் இருது
இராச நாகங்களெனக. இவை ஒவ்வொன்றும் ஐந்தைத்த மந்திரி நாகங்
களை உடிகை அடையுடையதாயிருக்கும் தனித்து வகை ஒன்றுக்கு
கோடியாகி இருபத்தென்கோடியென வழங்குவ தென்ப.

தைப்பெற்று இங்ஙனமிருக்க, உம்முடைய சுறறத்தின ரெல்லாம் யமலோகத்தில் கும்பிபாக மென்னும் நாகத்தில் வீழ்ந்து வருந்து கின்றார்க ளாதலால் அவர்களை நற்கதியிற் சேர்ப்பிக்கவேண்டிய முயற்சிகளை நடத்தக் கடவீரென்று சொல்லி ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றனர்.

அப்பால் புருசுண்டி யென்பவர் மனம் வருந்தி இதுகாறும் இக் காரணத்தை யாமறியோமே, இதற்கினி யென்செய்யத் தக்க தென்றுயோசித்த சிறிதுநேரம் தியானித்திருந்து தமதுமனத்துள் ஒரு நிச்சயத்தைபுணர்ந்து அகல பொருள்களையுஞ் சேகரித்து நர கத்தில் வீழ்ந்து வருந்துகின்ற சுறறத்தினரைக் குறித்து வேதாசுர ம விதிப்படி கங்கட்டசதுர்த்தி விராதத்தை யனுட்டித்து அவ்விாதப் பலனை முன்னர் தம்மை யாட்கொண்டு பதிபசுபாசவிளக்கத்தினை யுபதேசித்தருளிய கணேசமூர்த்தியினுடைய திருக்காத்தில் தத் தஞ்செய்தனர். இவ்வாறு தத்தஞ்செய்வதன் முன்னமே * கும்பி பாகமென்னுந்நாகத்தில் வீழ்ந்து வருந்தியி ருந்தவர்களெல்லாம் வி மானங்களிலேறித் தெய்வலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள் ஆதலால் ஒரு தினத்திற்குச் செய்த அவ்விாதத்தின் பயன் இத்தன்மையதாயின் எக்காலத்தும் அதனை யனுட்டித்துவருமவர்களடையும்பயன்பாவரா ளளவிட்டுரைக்கற்பால தென்று தேவேந்திரன் குரேசன முகாராச னுக்குச் சொன்னான்.

புருசுண்டி சங்கட்ட சதுர்த்தி யனுட்டித்த படலம்

முற்றிற்று.

கிருதவீரியன் றவம்புரி படலம்.

வயப்போர் மன்னர்க் கேறனையான் வழங்குகிருத வீரியனென் றியற்பேருடையான்சுகந்தையென வியம்பப்படுந்தன் மனைவியொடு நயப்போ டமர்ந்து வாழ்நாளி னவைதீர் கதியுற் றிடுமக்கட் பயப்பா றின்றி மனங்கவன்று படர்ந்து வனத்திற் றவம்புரிந்தான்.

யான் எனதென்னுஞ் செறுக்கியொழித்து சித்தஞ்சிவசொ ருபமாகித் திகழும் முனிந்திரர்களு ? விநாயகக் கடவுளுடைய சங்

* கும்பிபாகமாவன. மகாநாகம் நான்கில், பத்துவகைப்பட்ட இராஜ ஜனேசசுவர நாகத்துள் இருதோர் நாகமென்ப.

கட்டிசுதர்த்திவிரதத்தைப் புருசுண்டி முனிவர் அனுட்டித்த தம்
மினத்தினரை யெல்லாம் வின்குடியேற்றுவதித்த மீகத்துவத்தைச்
சொன்னோம். இப்பால் கிருதவீரியன் றவம்புரிந்து பெற்ற திறத்தி
னைச் சொல்லுவோங்கேட்பிராக. மீட்டுந் தேவேந்திரன் குரகசேன
மகாராசனை நோக்கிசொல்லுவான் அரசனே உலகமுழுதூற்றொழு
தேத்தும்படியாகக் காலந தவறாமல் நீரைச்சுரந்தனிக்கின்ற காவிரி
நதிக்கு ஒருறைவிடமாகிய சையவரைச சாரலில் சகல வளங்களு
நிறைந்த ஓர்பட்டணத்தில் எல்லா வேந்தர்கட்கும் இராச கண்டா
வத்திற் கொப்பானவனாய் வையகமுழுதும் வணங்கும்படி அரசாட்
சிசெய்துவந்த கிருத வீரியனென்னும் இயறபெயரையுடைய ஓரா
சனிருந்தான். அவன்சுகரதையென்கின்ற மனைவியோடுவாழ்வுற்றி
ருக்குரானியில் கன்னை நறகதியிரசோபபிககவல்ல புத்திரப்பே
றின்றி மனவருதத முற்றுந் தானுதன மனைவியுமாக வனத்திற்
சென்று காற்றைபுளு சருகையும் புசித்து " உல வரந்தத் தவன்
செய்து கொண்டிருந்தான். அதை நாரகமுனிவர் அறிந்து பிதிர
ருலகத்திற் சென்று அக்கிருதவீரிய மகாராசனுடைய தந்தையைக்
கண்டு பிதிர் தேவனே! வேதவொழுக்கங்களில் சின்று தனதுசெவ்
விய கோலைத் திசை யனைத்தினுஞ் செலுத்தி நீதியோடும் அரசாட்
சிசெய்து வருகின்ற உனது குமாரனாகிய கிருதவீரிய மகாராச
னாவன் இதுகாறும் ஓர் புத்திரப் பேயிலலாத துக்கத்தினால்
தன் னுகரத்தை விடுத்த வனத்திற் சென்று உடல், உயிர்உள்ளம்
என்னு மிவைகள் வருந்தும்படியாக அரிய தவத்தினைச் செய்கின்
றான். அவன்மனைவியும் அவ்வாறே இருக்கின்றனள். இனியவர்கட்
குப் புத்திர னுதித்தா லன்றி உயிர்வைத திருக்கமாட்டார்கள் பின்
னர் உனது வரிசமும் விருத்தியிலலாமற் போயவிடும், ஆதலால்
உனது புத்திரனுக்கு மக்கட்பே றுண்டாகத் தக்க முயற்சியை
விரைவில் நடாத்தக் கடவையென்று சொல்லித் தமதிருக்கையை
யடைந்தனர்.

இப்பால் அவை யனைத்தையும் பிதிர் தேவன் கேட்டமாதிரி
த்தில் மனம் வருந்தி அந்நிமிடத்திற் சத்தியலோகத்திற் சென்று
பிரமதேவனைக்கண்டு சஷ்டாங்கமாக வணங்கி சுவாமி மறத்தாறு
கடந்தீட்டிய பொருளகளை அறந்தாற்றிற் செலவுசெய்து எல்லாப்
புகழையும் எளிதிற் சம்பாதிக்கவல்ல எனது செல்வக்குமாரனுக்கு
இவ்வாறும் ஒருபுத்திரப்பேயில்லாத காரணம் யாதிகுலோ அதனை

அடியேற்கு விளம்பி யருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டான். *அதற்குப் பிரமதேவன் சொல்லுவான் ஒபிதிர்தேவனே! உன்மைந்தனாகிய கிருதவீரியன் முற்சனனத்திஃ இப்போது வசித்திருக்கின்றவூரில் அரசவாபிரததிற்றானே பிறந்து சாம்பனென்னும் இயற்பெயராவகித்துக் கணேசனென்னும் புத்திரனைப் பெற்று வாழ்ந்திருக்குங்காலத்தில், (பாம்பின்பெல்வாய்ப்பட்டு வெதும்பு வானிப்போல் நிகரற்ற துன்பத்தை நெடுநாளனுபவித்து இரண்டுதினமூன்று தினமாகப் பட்டினிகளி ந்ந்து இடையிற் கிடைத்ததைப் புசித்துக்கொண்டு தனது வாழ்நாளைக்கழித்து வருகையில் ஓர் நாள் ஏதுங்கிடையாதவனாய் வருந்திப் பசியின் கொடுமையை யாற்றமாட்டாது விதிதழிவழிபறித்துண்ண நினைத்து, நெருங்கிய கானகத்திற் புகுந்து, அதில் பன்னிரண்டு பிராமணர்கள் வழிச் செல்வதைநோக்கி, அவர்களெதிரில் யமனையொப்பச்சென்று இருப் புத்தடி கொண்டு மோதி யினையிடிப்பிலெற்றி, உடல்களைக் குகைகளிற்போட்டு அவர்கள் வைத்திருந்த வஸ்திராபரணமுதலியபொருள்களைக் கவர்த்துகொண்டு, இராக்காலத்தில் வீட்டிற் சென்று தாளிட்டிருந்த கதவைப் பலமுறைத் தட்டித்தன் குமாரனைக் கணேசா, கணேசா, வென்று மூன்றுதரங் கூவினான் அதற்குஅக்கணேசன் அன்று முழுவதும் அன்னபானங் கிடையாமல், மிக்க சோர்வினை யடைந்து, உயிரிழந்து, தனியாய் வீழ்ந்து கிழிந்தமையால், தனக்குக் கதவந்திறப்பார் ஒருவருபின்றி மற்றொருவழியாகச் சென்று, வீடேறிக்குதித்து, தன்புதல்வன் இறந்து கிடக்கின்றதை பார்த்து, மிக்க துயரங்கொண்டு, தனக்கிருந்த பசியின் கொடுமையினாலும், புத்திரவிரட்டாரென்னவாறு துக்கத்தினாலும், பிரமஹத்தி சூழ்ந்துகொண்டதினாலும், அன்றிரவெல்லார் தூங்காத்திருந்த தன்மையினாலும், மறுநாள் உதயத்திற் காலனையாற் காயத்தை நீங்கினான். அத்தினம் சங்கட்ட சதுர்த்தியாக விருந்ததன்றி, அதற்கு முன்னாள் தனது புதல்வனாகிய கணேசன் அன்ன பானாதிகளின்றி யிறந்தமையால், உடனே தெய்வ விமானம்வர, அதில் அக்கணேசனென்பவனேறி விநாயக லோகத்திற் போய்ச் சேர்ந்தான். மேற் கூறிய சாம்பனோவெனில்: அத்தினம் தன்புதல்வனைக் கணேசாவென்று மூன்றுதரங் கூவிநன்மையால் இச்சனனத்தில் உனக்கு புதல்வனாயவதரித்து காமனுங்கண்டு நாணத்தக்க கட்டழகினை புடையவனாகி உலகமெல்லாம் வணங்கத்தக்க அரசரிமையையடைந்தான். ஆயினும் அந்தணரைக்கொன்ற பிரமஹத்தி பாவத்தினால்

கிருதவீரியன் றவம்புரி படலம்.

இதுகாறும் புத்திரப்பே றில்லாதவனாயினான். ஆதலால் உன்குமாரனாகிய கிருதவீரியனுக்குப் புத்திரப்பே றுண்டாக வேண்டுமென்று கருத்திருக்குமாயின் மேற்சொன்ன கோலைபாதகச் சேடமொழியுமாறு யானைமுகக் கடவுளாகிய கணேச மூர்த்தியினது சங்கட்ட சதுர்த்தி விரதத்தை யறுட்டிக்க வேண்டும். அவ்விரதத்தை யறுட்டிக்கு முறைமையைச் சொல்லுவோங்கேட்பாயாக.

மாசிமாதத்தில் அமாபட்சத்தில் செல்வாய்க் கிழமை கூடிய சதுர்த்தியில் அவ்விரதத்தைத் துளக்கி அன்று உதயத்திலெழுந்து ஸ்ரானமுதலிய கடன்களைமுடித்து திருவெண்ணீர் ணிந்து உருத்திராக்கம் பூண்டு ஈத்கூடு ரியி ஸ்ருது சிராரதி பாதம்வரையில் விதிப்படி நியாசஞ்செய்து காமாககினியாதிகளைத் தணித்து கணேச மூர்த்தியினுடைய பாதபதுமங்களை மனதிலிருத்தி ஏகாக்ரமந்திரம் சடாக்கரமந்திரம் திருநாமமந்திரம் என்னும் இம்மன்றிணையுந் தியானித்து அன்ன பாணதிகளை நீத்து ஈதிதோதய மானவுடனே விராயகமூர்த்தியை யெழுந்தருள செய்து சகல பூராதாவிதங்களோடும் பூசனைமுடித்து சந்திரனுக்கும் அநுசனையாதிகளை நடத்தி வேதியர்களை வரவழைத்து அவாகட்டு அறுசுவையோடுங் கூடிய உண்டியை அன்போடளித்து அன்றிரவு முழுவதும் நித்திரையின்றி யிருந்து விராயகப் பெருமானுடைய திவ்விய சரித்திரங்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது விதியாகும். பெறுதற்கரிய இவ்விரதத்தைச் சதுர்த்திதோறும் ஒருவருடம்வரையிற் செய்ய்கின் றவர்களுக்குப் புத்திரப்பேறு முதலான பாக்கியங்களுண்டாகும், மேலும் அசுரன்ம வன்னிவிநக்கத தடியிலிருந்து அனுட்டிப்பார்களாயின் ஈசர் குநிமுதலிய எச்சங்க ளொழியப்பெற்று எல்லாப் பொருள்களையும் வேண்டுமட்டும் பெறுவார்கள். ஆதலால் இத்தன்மைத்தாகிய மேலானவிதமே கிருதிய கோலைமுடிக்கத் தக்கதென்று பிரமதேவன் சொல்ல அவை யனைத்தையும் பிதிர்தேவன் அமுதாகக்கேட்டு மனமகிழ்ச்சி கொண்டு மீட்டுந் தொழுதெழுந்த சுவாமி விராயகப் பெருமானுக்குரவவாய்க்கிழமையில் வருகின்ற சதுர்த்தி முக்கியமா யிருக்கின்ற காரணம் பாதுகொண்டோ அதனையும் அடியெற்குத் தெரிவித்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனன், அதற்குப் பிரமதேவன்

முன்னொரு காலத்தில் நருமதை நதிதீரத்தில் அரையிற் சர்ப்பக்கச்சினை வீக்கியவிராயகக் கடவுளுக்கு அன்பாகிய பரத்துவாக

ரென்னும் ஒரு முனிபுங்கவ ரிருந்தார் அவர் ஒருநாள் அந் நரு மதையில் ஸ்நானஞ் செய்யப் புக்கோபாது யாவருந் தெய்வ மம்பையோவென் றெண்ணத்தக்க வனப்பினைவாய்ந்த ஒரு ஸ்திரீயனவன் சில கூட்டத்துடன் அநநதியில் ஸ்நானஞ்செய்யவந்து அதன்கரையின்க ணின்றனர். அவனை அப்பரத்துவாச முனிவர் பார்த்தமாத் திரத்தில் அவர் நெஞ்சமானது, கூற்றமோ, கொடும்பகழியோ வென்றுசொல்லத்தக்க அவளது கண்வலையிற் சிக்கி அலமற, அதையம்முனிவர் சிறிது மாற்றுவதாயினர். அவ்வாறு மாற்றுவதற்கு முன்னமே அவருடைய வீரியம் வெளிப்பட்டுப் பூமியில்வீழ்ந்தது. அதற்கம் முனிவர்மனங் குன்றிப் பின்னரொருவாறு தேறித் தமதிருக்கையைச் சேர்ந்து தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர். இப்பால் அவ்வீரியமானது விழுந்த, விடத்திறுளுனே ஓரிள மகவாகியிருக்க அதைப்பூமிதேவி யெடுத்து நமக்கு நற்பேறு கிடைத்ததென்று அன்போடுவளர்த்து வந்தனர். பின்னர் அக்குழந்தையானதுதனதுமேனி செவ்வானம்போலச் சிவந்து, அழல்போல ஒளிவிட்டிருந்தமையால் அங்காகனென்னும், வீரியமாய் பூமியில் வீழ்ந்து பிள்ளையானதால் பூமகனென்னும், பெயரை வகித்துத் தெருக்களில் விளையாடிக் கொண்டிருக்குங் காலத்தில், ஓர்நாள் தனதன்னையாகிய பூமிதேவியிடத்தில் வந்து சாஷ்டாங்கமாகவணங்கியெழுந்து அம்மா! அடியேனைப்பெற்று வளர்த்ததாய்நீ யாரினை ஏன் தந்ஷதயாவரோ? அறிகின்றிலேன, அதனை இப்போது எனக்குத் தெரிவித்தருளவேண்டுமென்று வினாவ, அதற்கபபூமிதேவி, இசைந்து உனது தந்தை பரத்துவாச முனிவரென்று அறிந்தது, உடனே அப்பிள்ளையைபழைத்துக்கொண்டு அம்முனிவர் ஐ ஆசீர்மத்திற் சென்று அவர் திருவடிகளில் வணங்கி சுவாமி பூசிதலுடன் தேவரீர்வீரியத்தினின்றும் உதித்தவன் இனித்தேவரீடு! அவனைககைக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லி அவனை யவரிடத்தில் விடுத்துச்சென்றனர். அதற்கம் முனிவர் மனமகிழ்ந்து தமது இரண்டு கரங்களாலும் அக்குழந்தையைத்தழுவிடெடுத்து உச்சிமோந்து உபநயனாதி களைச்செய்து, வேதமோதுவித்து கலையாதிகளையுங்கற்பித்து கணைசமூர்த்தியுடைய திருமந்திரத்தை உபதேசித்து அதனைத் தியானிக்கு முறைமையினையுந்தெருட்டி நீதக்கழீடத்திற்சென்று தவஞ் செய்து கொண்டிருக்கக்கடவை யென்றேவினர் உடனே அங்காரகன் அவ்வாசீர்மத்தி னின்று நீங்கிமற்றொரு வனத்தின்கட்சென்று ஒப்புபர்வற்ற மகாகணபதியினுடைய திருவடித்துணைகளையே சார்

பாகப்பற்றி, நாடோறும் அவர் மந்திரத்தைக் கணித்து, ஆயிரம் வருடம் வரையிற் றவஞ்செய்துகொண் டிருந்தனன். பின்னர் அத் தவத்திற்கு விராயகமூர்த்தி அருள்சூர்து, மதம்பொழிகின்றயானை வதனமும், அருட்பார்வையும், துதிக்காரமும், பத்துபுயங்களும், ஒளி வீசுகின்ற திருமேனியும் உடையவராய், அவ்வனதிரிற் பிழத்தி யட்சமாக, உடனே அங்காரகன் விரைந்தெழுந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து ஆனந்தக் கூத்தாடி தேவதாமங்கலாற் றுதித்து கரைந்து கண்ணீர்பெருகி உடன் முழுவதும் பனகாங்கிதங்கொண்டு நின்றனன். அதற்குக்கங்கையும், கொன்றையும், அணிந்த சடர்பா ரத்தினையுடைய கணேசமூர்த்தியானவர் சந்தோஷித்து, அப்பேன! நீசெய்ததவத்திற்கு மெச்சினேம். உனக்குவேண்டியவாங்களைக் கே ட்பாபாகவென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அங்காரகன் மீட்டுந்தொ ழுத்தெழுந்து அரிய தவத்தர்கட் கானந்தவீடனிக்குங் கர்த்தனே தேவரீர் திருவடிகளில் இடைவிடாதபததியும், தேவர்களோடு கூடி அமுதுண்ணத் தக்கஉறவும், கோள்களோடு ஒன்றாகவதியும்பேறும் அடியேற்குக் கிருபைசெய்வதன்றி யான் தேவரீர் தரிசனங்கிடைக் கப்பெற்ற இத்தினஞ்சதுர்த்தியாதலால், இச்சதுர்த்தி திதியில் எனது வாரமாகிய அங்காரக வாஞ்சேர்ந்து வருகின்ற தினத்தில் சுவாமிகளைத் தொழுகின்ற பேர்களுக்கு வினைப்பற்றுக் கொப்பொழித் தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அவ்வாறே கணேசமூர்த் தி யதுக்கிரகித்து அன்பேன யாம்சகல மங்களத்தோடும் உனக்குக் காட்சிநந்தமையால், அதைத்தெரித்த வுனக்கு மங்களனென்று பெயருண்டாகக்கடவது. நீஇன்னுஞ் சிலநாள் வரையில் இவ்விடத் திலிருந்து நம்மைப்பூசித்து வாக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்து தமது திருவுருவைக் கரந்தருளினார். பின்னர் வங்காரகன் அவ் விடத்திற்றானே யிருந்து, பாம்பு பொனனால் ஓராலயஞ்சமைத்து, அதிற்றனக்குக்காட்சி கொடுத்தருளிய கணேச மூர்த்தியினது திரு வருவத்தை தாபித்துப் பூசனைசெய்துவந்தான். இவ்வாறு சிலகா லம் பூசித்துக் கொண்டிருக்கையில் விராயகப் பெருமானுடையபே ரருளால், ஒரு தெய்வயிமானம் வர அதில் அவ்வங்காரகன் ஆரோ கணித்துத் தேவலோகத்தைச் சேர்ந்து தேவர்களோடுங்கூடி, யமு துண்டு, நவக்கிரகங்களில் ஒருவனாய்க் கலந்தனன். ஆதலால் அவ் வங்காரகனது தினத்தில் வந்த சதுர்த்தியானது ஏனைய சதுர்த்தி களைவிட விராயகமூர்த்திக்கு மிக்கசந்தோஷத்தை யளிப்பதாயிருப் பதன்றி அதுட்டித்தவர்கட்கு எல்லாச் சங்கட்டங்களையும் இபாக்க

கத்தக்கதாயு பிருக்கின்றமையால், அதைச்சங்கட்டசுதர்த்தியென்று சொல்லப்படும், அவ்வங்காரகனாற் பிரதிட்டைசெய்த விநாயகமூர்த்தியானவர் நினைத்தவர்களை நிகரின்றியளிப்பவராதலால், எல்லாத் தேவர்களும் அவரைப்பூசித்து சிந்தாமணி விநாயகரென்று திருநாமஞ் சாத்தினார்கள். மேலும் அவ்வங்காரகன் அம்மூர்த்தியை அவந்திமாநகரத்திற்கு மேற்புறத்திற் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்ததால் அத்தலத்திற்குக் காமதமென்று வேறொருபெயர் வழங்குகின்றது. அவ்விடத்தில் யோகிகள் சித்தர்கள் முதலாயினோரும் வந்து வணங்குகின்றார்கள் என்று பிரமதேவன் பிதிர் தேவனுக்குச்சொன்னதாகத் தேவேந்திரன் சூரசேனமகாராசனுக்குச் சொன்னான்.

கிருதவீரியன் றவம்புரி படலம் முற்றிற்று.

சந்திர னனுட்டித்த படலம்.

போற்று கின்றவங் காரக சதர்த்தியின் போலிவைச்
சாற்றி நின்றலும் பிதிரு னவன்றகத் தொழுது
தோற்று சந்திர வுதையத்திற் பூசிக்கச் சொன்ன
மாற்ற மென்ன. துரையென மலரவன் கிளப்பான்.

உலக வியல்பு, பந்தவியல்பு, மோக்ஷவியல்பு, நாகவியல்பு என்னும் பந்தாதிகாரங்க ளனைத்து முள்ளூர வுணர்ந்து தேகாபி தத்துவங்களை யெல்லாங் சிவசொருப மாகக்கருதி சிவயோகத்தானந்திக்கும் தேவேந்திரர்களே! விநாயக மூர்த்தியை அங்காரகனனுட்டித்ததையும், சதர்த்தி அங்காரக சதர்த்தியான வரலாற்றினையுஞ் சொன்னோம், இப்பால் சந்திரனுபாசித்த மான்மியத்தைச் சொல்லுவோங்கேட்பிராக. மீட்டுந் தேவேந்திரன் சூரசேன மகாராசனுக்குச் சொல்லுவான்; அரசனே கிருதவீரிய மகாராசனுடைய பிதிர் தேவன், பின்னும் பிரம தேவனைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி மேற்கூறிய அங்காரகசதர்த்தியைச் சந்திரவுதையத்திற்பூசிக்கச் சொன்ன வரலாற்றை திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டு மென்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொள்ள அதற்குப் பிரமதேவன் சொன்னதாவது பிதிர் தேவனே முன்னொருகாலத்தில் அண்டர் நாயகராகிய சிவபிரானைத் தரிசிக்குமாறு யான்கைலாயகிரிக்குச் சென்றேன். அப்போது சிவபெருமான் விநாயக மூர்த்தியோடு சுப்பிரமணியக் கடவுளோடு

திருவோலக்கத்தி லெழுந்தருளி யிருந்தனர். அச்சமயத்தில் ஈராத முனிவர்வந்து தமது கையுறையாகக் கொண்டுவந்த ஓர் கனியைக் கீர்த்த நெதிரில் வைத்து திருவடிகளில் அஷ்டாங்கமாகத் தொழு தெழுந்து தமது யாழினை மீட்டி கேணுண்டு பெய்யும் மேகம்போல இசையாகி அமுதத்தைப் பொழிவதாயினா. அவ்விசை யமுதத் தைச் சிவபெருமான் செவிமடுத்து அம்முனிவ ருள்ளத்தை மகிழ் ச்சி பெறச்செய்து, அவர் கையுறையாகத் தந்தக் கனியையெடுத்து எனதுமுகத்தை நோக்கிப் பிரமனே நம்மிருபக்கலும் விராயகமூர் த்தியுஞ் சப்பிரமணியனு மிருக்கின்றதால் இவர்கட்குள் இக்கனி யை யாவர்க்குத் தரத்தக்க தென்று வினாவிய நான் அதற்கு முருகக் கடவுள் இளையவ ராதலால் அவருக்கே கொடுக்கத் தக்கதென்று சொன்னேன். அவ்வாறேயதனை அவர்க்களித்தனர். அதைக்கேணு சமூர்த்தியறிந்து விழிகளிற் றீப்பொறிகள் சிதறம்படியாகக்கோபி த்து என்னை நோக்கலும் முன்னஞ் சிவபிரானால் எனது சிரமறுப் பட்டபோது கொண்டபயத்தினாலும் அதிகபயத்தை யடைந்துள்ள னுடனிருந்த கணங்களோடும் அவர் சமுகத்திற் சென்று திருவடி களிற் றீர்க்கதெண்டஞ் செய்து, பலமுறையும் வேதாசகங்களிற் றுதித்து, சுவாமீ அடியேன் செய்த குற்றத்தை மன்னித்தருளவே ண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துக் கொண்டேன் அதற்கு அக்க ணேசபூர்த்தி மனதிரங்கி யான்கேட்டுக் கொண்டவாறே கிருபை புரியுஞ் சமயத்தில் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சந்திரன் தன் னுள்ளத்தின்கண் அவமதிப்பு கொண்டவனாய்ச் சிறிது பல்லைக் கா ட்டி நகைத்தனன். அதைக் கணேசமூர்த்தி நோக்கி மிக்ககோபங் கொண்டு பெரியோர்க ளிருக்கின்ற சபையில சிறிதேனுமடக்கவில் லாமல் நகைத்தனை யாதலால் இனி நீ உலகத்தில் பிரகாசமின்றி ம றைந்துபோகக் கடவது உன்னுருவத்தைக் கண்டவர்களும் இடரு முக்கக் கடவவொன்று சபித்தனர்.

இச்சாபங்களைப் பெற்றவுடனே சந்திரன் ஆகாய மார்க்கமாய் திரிதலற்றுத் தன்னொளியும் மறைப்பட்டவனாய் மிக்க மனவருத்த த்தோடு தன் திருக்கை)ற்றானே யிருந்து விட்டனன் பிதிர் தேவ னே ஏளனமான நகையெவரிடத்திற் செய்தாலும் அதனுற் பின் னர் துன்பம் வருமென்று பெரியோர்கள் கூறியிருக்க, அப்பெரி யோர்களிடத்தில் அதனைச் செய்து யாவர் பிழைக்க வல்லவர்கள் அவ்வறியாமையால் தெள்ளிய திங்களுந் தீதுற்றதல்லவா இவ்வாறு.

சந்திரன் ஒளிமழுங்கி மறைந்துப் போகலும் தேவர்கட்கு அமுத பாணங்கிடையாமல் வருந்தி அவர்கள் இந்திரனிடத்திற் சென்று முறையிட அவ்விந்திரன் அதிக துயரங்கொண்டு இவ்விபரத்தைக் கணேசமூர்த்தியே தீர்க்கதக்கதென்று ரிச்சபித்து எல்லாத் தேவர்களோடும் அவர் சமூகத்திற்சென்று அவரது பாத பதுமங்களைத் தொழுதெழுந்து தினசாண்ணிய மூர்த்தியே விண்ணுலகத் தார்க்கு அமுதஞ்சரததலும் மண்ணுலகத்தார்க்குப் பபிரை வளர்த்தலுஞ்சந்திரனுக்குரிய கடமையானது தேவரீரது கட்டளையே யன்றி வேறன்று. அச்சந்திரன் இப்போ தில்லாமையால் இவ்விண்ணு டலகமுமாழ்கி யிருக்கின்றன. சிறியோர் செய்த பிழையைப் பெரியோர்பொறுப்பது கடனதலால் அறிவினனாகிய சந்திரன் செய்த குற்றத்தைத் தேவரீரோ பொறுத்தருளா விட்டால் மற்றையாவரிடத்தில் பொறுமை நிற்கமாட்டும் ஆக்கவும் அழிக்கவும்வல்லபரம் பொருளே; மிக்க துயரத்தில முழுகி யிருக்கின்ற சந்திரன் சாபத் தைத்தேவரீர் கிருபைசூர்து சீவிர்த்திசெய்தருள வேண்டுமென்று பலமுறைதுதித்து இருந்தனன். இவ்வாறு மனத்துயாகொண்ட எல்லாத்தேவர்களோடுந் தேவேந்திரன் செய்துகொண்ட விண்ணப் பத்திற்கு விநாயக்கடவுள் செவிகொடுத்து இந்திரனே; நெருப்பு சுடாமற் குளிர்த்தாலும், இருள் பூரியனை விழங்கப் பட்டாலும், பூமிக்குப்பொறுமையற்றாலும் நமதுவாக்கியம் எக்காலத்தும்மாறுந் திறமன்று, நம்மை நன்மையோடு வருது நயநதுபோற்றின, பேர்க்கு இன்மையென்னுந் துன்பமெய்தலுமில்லை, இதுவே நமதுதன்மையென் றறியக்கடவை ஒரு சந்திரனுக்களித்த சாபத்தி னிமித்தம் நீங்கள் யாவரும் பரிந்து கேட்டுக் கொள்வதால் அவனைச் சிறுமை செய்கின்ற சாபத்தை நிவர்த்தி செய்கின்றோம் அஃதெவ்வாறெ னில், ஆவணிமாதம் பூர்வபட்சத்தில் வருகின்ற சதுர்த்தியில் மாத் திரம் அதனை யாவரும் பார்க்காதிருக்கக் கடவர்கள். மறந்தேனும் பார்ப்பார்களாயின் அவர்கள் பலவகைப் பாதகங்கட்கும் பாத்தி ரர்களாகி இடும்பைக்கடலினின்று மெழுந்திரார்கள் மற்றையநாள் களி லெல்லாம் முன்போலவே அவனுருவினை யாவரும் ஆகா யத்தின்கண் காணலாம். இதனையறிந்து நடிந்து கொள்ளக் கடவீர் களென்று திருவாய் மலர்த்தருளினர் அத்திருவாக்கினைக் கேட் டலுந்; தேவர்களெல்லாம் உயர்ந்தோம் உயர்ந்தோமென்று துள்ளி ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். இப்பால் இந்திரன் அவ்விடத்தினின் றும்விடைபெற்றுச் சந்திரனிடத்திற் சென்றுவிநாயக்கடவுளதுக்

கிரகித்த முறைமையைக்கூறி அக்கடவுளது ஏகாக்கூர மந்திரத்தை உபதேசித்து, ஒருமுதனப்பனே! நீ உன்மனதிற கணேச மூர்த்தியை யிருத்தி, அவர் மனுவாகிய இவ்வேகாக்கூர மந்திரத்தை இடைவிடாது தியானித்து, அவர் பெருங் கருணையைப் பெற்றுக் கொள்ளக்கடவையென்று சொல்லி, யெல்லாத் தேவர்களோடுங் தனது ரொர்க்கலோகத்திற்குப் போய்விட்டான். பின்னர் சந்திரன் அவ்விடத்தினின்றும்நீங்கி, சங்காசர்வசித்தி நகரமென்று சொல்லத்தக்க ஒரிடத்திலிருந்து மனோதிடங்கொண்டு ஏகாட்சா மந்திரத்தைஇருபத்திரண்டு வருடங்கணித்தான். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி மனதிரங்கி, ஒற்றைக்கோட்டினைபுடையயாணை முகத்தோடும் அவனுக்கெதிரிப்பிரத்தியட்சமாயினார். " உனேசந்திரன் விரைந்தெழுந்து? சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து, எழிகளில் ஆனந்த நீர்த்தா ரைகளைச்சொரிந்து, நவாபிர் அறிவிசியாகிய அடியேன் அறியாமற் செய்த பிழையை முழுதும் பொறுத்து என்னைக் குழும்பியிருக்கின்ற கொடுந் துன்பநோயை வீழ்ச்செய்து, தேவரீரது மெய்யருளைத் தந்தா ரட்சிக்கவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தான். அதற்கு விராய கக்கடவுள் கிருபைசுரந்து சந்திரனே! " உனக்கு வேண்டியவாமெல்லாம் முன்னமே கொடுத்திருக்கின்றோம், இன்னுமோர் வாமுந்தரு வேறாங் கொள்ளக்கடவையாக. அப தாவது, சங்கடங்களை நீக்கிக் கொள்ள வேண்டினோர் அங்காரக சதுர்த்திதோறும் நீ உதயமாகின்றசமயத்தில் நம்மைப் பூசைசெய்து, உன்னையும் அருச்சித்து, துதிசெய்யக் கடவர். உன்னையாவருந் தொழும்படியாக, உனது கலைகளுள் ஒர் கலைமாத்திரம் நமது முடியின் மீதிருக்கக்கடவது, என்றிவ்வாறு அருள்சூர்து அவனை ஆகாயத்திற் செல்ல விடை கொடுத்து, தமதுதிருவுருவைக்கரந்தருளினார். இப்பால் சந்திரன் தனது பகிர் முகத்துள்ள மலினமெல்லாம் ஒழிந்தமையால், அக முகத்துள்ள இருளுக்கடந்தவனாய், உடனே எண்ணற்ற கிரணங்களைக்கொண்டு, முன்னிருந்ததிலும் அதிகப் பிரகாசத்தினை யடைந்து, அழகுபொருந்திய ஒர் கோயிலைச்சமைத்து, அதில் ஐங்கரக் கடவுளாகிய கணேச மூர்த்தியைப் பிரதிட்டை செய்து, பாலசந்திர விராயகரென்று திருநாமங்கூறி, சிறந்த பூசணிகளை யியற்றி, பழையபடி ஆகாயமார்க்கத்திற்சென்றனன். பின்னர்கணேசமூர்த்தி யினுடையதிருமுடிக்கு ஓரணியாக விருக்கப்பெற்றசந்திரனாற்றாபித்திருக்கும், அப்பாலசந்திர மூர்த்தியை அன்மதொட்டு தேவர், முனிவர் முதலாயினோர் வந்து பூசைசெய்கின்றனர். மேலும் கின்றோர்கள் உடனே சகல சித்திகளும் பெறுந் தன்னார்

அத்தலம் சகலசித்தித்தலமென்னும் பெயரை யடைந்து எல்லாத் தலங்கட்குந்தலைமை பெற்றிருக்கின்றது. ஆதலால் சங்கட்ட சதுர்த்தி தினத்திலே சந்திரோதய காலத்தை முக்கியமாகச் சொல்லப் பட்டது மேலும், விநாயக மூர்த்திக்குச்செய்த அபராத்தினால் பலவகைப்பட்ட இடர்களில் சந்திரனே முழுகிவருதினாயினன், அவரதுமேன்மையை என்போலிகளால் எவ்வாறறிந்து சொல்லக் கூடும். சுகம்பெற வேண்டினார்கள் கணேச மூர்த்தியினிடத்தில் மறந்தேனும், வாய் சேரார்ந்தேனும், மெய் வழக்கியேனும், தருமத்திற் கடாதன வற்றைச் செய்வாராயின் மிக்கதுன்பங்களை யது பவித்த நரகத்தில் அழுநதி வருநதுவார்கள், எதல்லாமல் விநாயக மூர்த்தியைக் குறை வில்லாமற் பூசிக்கின்ற பேர்கள் அவசியம் அறுகுகொண்டருசிக்கவேண்டும், என்று பிரமதேவன் பிதிர் தேவனுக்குச் சொன்னதாகத் தேவேந்திரன் சூரசேன மகாராசனுக்குச் சொன்னான்

சந்திர னனுட்டித்த படலம் முற்றிற்று.

விடைகரம் புலைச்சிவீடுறு படலம்.

தூர் வை மகத் துவம்.

மொழிந்திடப் பிதிர்னு முகமலர்ந துதேன்
பிழிந்தபன் மலரினும் பெருமை யென்கொலாந்
கழிந்திடு மறுநனுக் கெனக்க டாவினான்
வழிந்துகு தேமலர் வள்ளல் செப்புவான்.

சிவானந்தக் கடலிற்படிந்து, திருவருள்விலாசமாயிலங்கும் ஒ!
ஒ! முனிவர்களே விநாயக மூர்த்தியினுடைய திருமுடிக்குச் சந்திரன்
ஒரணியாகிய வறலாற்றையும், அங்காரக சதுர்த்தியிற் சந்திரன்
பூசிக்கவேண்டிய காரணத்தையுஞ் சொன்னோம். இப்பால்
தூர்வை மகத்துவத்தைச் சொல்லுவோம் கேட்பீராக. தேவேந்திரன்
மீட்டுஞ் சூரசேனமகாராசனை நோக்கிச்சொல்லுவான், அரசு
தேன: பிதிர்தேவன் பின்னும் பிரமனை வணங்கி சுவாய், பரிமளபிரு
புலங்கள் பலவாகவிருக்க அவைகளைப் பார்க்கினும் தாழ்ந்த

அறுக்கு அவ்வளவு விசேடம் வந்த காரணம் என்னென்று வினா
 வினன். அதற்குப் பிரமன்சொன்னதாவது. ஒழிந்தேவனே! அழ
 குவாய்ந்த அவந்தியென்கின்ற பட்டணத்தில் சுலபனென்னு மியற்
 பெயரையுடைய ஓரரசனிருந்தான். அவனுக்குச் சுபத்திரை பென்
 னும் ஓர் மனைவியிருந்தாள். அவ்வரசன் அவளோடுகூடி நீதிவழு
 வாது அரசியற்றி வருகின்ற நாளாயில் ஒருநாள் வறுமைக்கட
 லுண்டாழ்ந்து வருந்துகின்றவனுடும் கங்காசடாதாபாத்தியாகிய சிவ
 பெருமானது பாதபதமங்கனிநிறந்த பத்தியுடையவனாகியுமீரிற்
 றவைத்து வெளுத்தெடுக்க வலியற்ற கிழிந்த வஸ்திரத்தை யுடை
 யவனாகியும் காத்திற் கரமுங் கோலங்கொண்டுமனைகடோறும் பிச்
 சையேற்பனாகியு நிராநின்ற மதுகுதன னென்னும் ஓர் வேதியன்
 அவனிடத்து வந்து யாசித்தான். அப்போது அவ்வரசன் ஏற்றார்
 கரு மாற்றாது கொடுக்குந தன்மையினனாயினும் பழைய ஊழின்
 வலியால் அவனைக்கண்டு நகைத்தனன். அதை அவ்வேதியன்
 கண்டு மனம்வருந்தி கண்களில் அனற்பொறி சிதறும்படியாகத்
 தானும் ஊழ்வசத்தனாய்க் கோபித்து அரசனே! நீ சிறிதேனுங் கல்
 லித்துறை கண்டவனல்லே, கனவினையொத்த நின்செல்வச் செருக்
 காலன்றோ என்னை நோக்கி நகைத்தனை. அது என்னுள்ளத்தை
 யும் நன் குலத்தையுஞ் சுட்டுவிட்டது, புகலி பின்புற மோர்து
 பல்லைக்காட்டி மூடத்தைப்போல என்னைக்கண்டு பல்லைக் காட்
 டினை யாதலால் நீ ஏற்றியுட்டி மருதினவடிவாகிய புல்லே யுண்
 வாய்ப் புசிக்கக் கடவையென்று சபித்தனன். அரசாபத்தை அவ்
 வரசனது மனைவியாகிய சுபத்திரை கேட்டு நிக்க துன்பமடைந்து,
 ஓ வேதியனே! உனது மெய்மமை முழுதும் புண்ணியநீற்றைப்
 பொலிவுறப் பூசினையாயினும் அதற்கேற்ற இரக்கத்தினை யுன்னி
 டத்திற் காண்கிலேன், யாவரேனும் தெரிந்துந தெரியாமலும் ஓர்
 குற்ற மிழைத்தார்களாயின் விவேகிகள் அதனைப்பொறுப்பார்களே
 யன்றிக் கோபியார்கள் நீ சிறிதேனுந் தாரதன்மியம் பாராமல்
 உலகத்தையாளும் இராசனென்றும் யோசியாமல் அறிவற்ற கழு
 தையைப்போலச் சபித்தையாதலால் நீ கழுதையாகி ஆடையொ
 லிக்கும் வண்ணாண்டியிற் சிக்கி முதுகுநெளிய வத்திர மூட்டை
 களைச் சுமந்து வருந்தக்கடவையென்று சபித்தனன். அதை வேதி
 யன் கேட்டு மனங்கலங்கி பெண்ணே குற்றம் உங்கள்மீதிருக்க
 அதைக் குறையிரந்து நிவர்த்தி செய்துகொள்ள எண்ணமுறா
 நீச்சுந்திரீகளைப்போல எனக்குமறுசாபமிட்டனை. யாதலால்;

ச்சியாகி, உண்ணப்படுவனவும், உடுக்கப் படுவனவுமின்றி துன்ப முறக் கடவையென்று சபித்தனன.

ஒ பிதிர் தேவனே பாவங்களென்னும் எல்லாக் கொடிகளும் படர்வதற்குக் கொழுக்கொம்பாயிருப்பது * வெகுளியாகும். அவ் வெகுளி ஒருவனிடத்திருக்குமாயின் அவனுக்குச் சங்கடமும் வறுமையும் இல்லாமற் போவதுண்டோ? இப்பால் அம்மூவருந் தங்களுக்குத் தாங்களே முடித்துக்கொண்ட சாபங்கள் மேலிடலும், சுலபமகாராசன் இடபமாகி அந்நகரத்திலிருக்கின்ற ஒருமூவனிடத்திற் சென்று துன்பமும் றிருந்தனன். மதுகுதனென்னும் வேதியன் கழுதையாகி வண்ணன்கரத்திற்சிக்கி வருத்தமுற்றிருந்தனன். சுபத்திரையென்பவள் புலைச்சியாகி அந்நகரத்தின் புறத்திலிருக்கும் புலைச்சேரியிற் சென்று வருமையினால் அடக்கக்கூடாத பசியையுடையவளாகி யாவரேனும் இடித்தளிக்கும் பிச்சையை யேற்றுண்டிருந்தனள். இவ்வாறு நெடுநாள் செல்ல, ஒருநாள் எருதானது உழவனுடைய ஏறிற் பிணிப்புண்டு, அவனது நொல்லைவளைந்து வளைந்து உழுதுகொண்டிருந்தது. கழுதை தன் முதுகெலும்பு நோக மூட்டையைச் சுமந்துகொண்டுபோய் வண்ணன் துறையிற் போட்டுவிட்டுப் புல்லை மேய்ந்துகொண்டிருந்தது, புலைச்சியானவள் குளிர்காய வேண்டி மரப்பட்டைகளைப் புறச்சாயுஞ் சேதக்கச் சென்றனள் இவ்வாறு மூன்றும் ஓரிடத்திற் நோர்ந்தபோது மேகமானது ஆகாயத்தில் இருளைப் பரப்பி மின்னலைவிசி வில்லைவளைத்து, இடியிடித்து மழையைச்சொரிய அதனால் மழவன் எருதினது பூட்டைத் தரித்துவிட்டுச்செல்ல, அது அவ்விடத்தி னின்று போய் அங்கிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தி ஆலயத்திற் புகுந்தது. அக்கோயிலின் மருங்கு மேய்ந்திருந்த கழுதையும், அவவாரே சென்றது. புலைச்சியானவள் தான்சேதித்த புற்களைக் கட்டியெடுத்துக் கொண்டு அக்கோயிலின் வெளிப்பிரகாரத்தி லொதுங்கினள், உடனே இராக்கால நெருங்கலும் அக்கழுதையும் எருதும் பையப்பையச் சென்று புலைச்சி சுமந்திருக்கின்ற புல்லைப் பிடிங்கிக் கடித்து வாயிற் குதட்டிக்கொண்டிருந்தன. அதை அவன் கண்டு அப்புற் சுமையை நீலத்திலிட்டுக் கோலையெடுத்துக் கழுதையை மொத்தினள். அது தனது காலால் எருதை உதைத்தது. அவ்வெருது னது கொம்பினால் அக்கழுதையை முட்டியது. இப்படி மூன்று எககாலத்தில் ஒன்றுக்கொன்று பிணங்கிப் பேரொலி செய்து

கொண்டிருந்தன. அவ்வொலியை அத்தினம் விராயக சுதார்த்தியா
னதால் அவ்விராயக மூர்த்திக்குச் சந்தியாகால பூசையை நிறை
வேற்றி அவரது மந்திரத்தைச் செபித்துக்கொண்டிருந்த முனிவர்
கள் கேட்டு, உடனே தடி ஏந்திவந்து அவைகளை அடித்துத்தூத்
தினார்கள். அதற்கு அவைகள் எஞ்சிக் குளிரந்த வாடைக்கற்றினா
லும், இடி, மின்னலோடு கூடிய பெருமழையினாலும் வெளிக்கொண்
டுபோவதற் கிடபில்லாமல் அவ்வாலயத்தைப் பலமுறை சுற்றிவர
அம்முனிவர்கள் அவைகளை மேலுமேலுந்துறத்திப் புறம்பிலோட்டி
விட்டனர் அவைகள் எவ்வாலயத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடுகையில்
மிருகங்கள் வாயில் மென்றுக்கொண்டிருந்த புல்லும் புலேச்சி கை
யிற் கொண்டிருந்த புல்லும் சரபிதிக்கு முன்பாகவிழ அவைகளில்
முன்று புல்லைமாத்திரங் காற்றானது எழுப்ப அவைகள் கணேச
மூர்த்தியினுடைய திருமேனியைச் சார்ந்தன.

அவ்வெவ்வாறெனில், புலேச்சி கையினின்று வீழ்ந்த புல்லா
னது முடியின்மீதும், எருதின் வாயினின்று வீழ்ந்த புல்லானது
தும்பிக்கையீதும், கழுதைவாயினின்று வீழ்ந்த புல்லானது திரு
வடியின்மீதுஞ் சார்ந்தன. இவ்வாறு அப்புற்களானவை கணேச
மூர்த்தியினுடைய திருமேனியிற் நலையக்குற்றிருக்கின்ற காரணத்
தினால், ஆலயத்திற்குவிழுப்பு வந்துவிட்டதென்று முனிவர்களெல்
லாம் ஸ்நானஞ் செய்துவந்து ஆலயமுழுவதஞ் சுத்திசெய்து கும்
பமாகிவைத்து திருமஞ்சனந் தூபதீப முதலிய எல்லாப்பொ
ருளையுஞ் சேகரித்து முதிர்ந்த மெய்யன்பினோடும் பூசித்து, தங்கள்
தங்கள் கவலைகளை யொழித்துக்கொண்டனர். உபபால் அம்முனி
வர்களால் அடித்துத் துறத்தப்பட்ட எருது முதலிய முன்
றும் அடியுண்ட வருத்தத்தினாலும், காற்றுமழையி லலைப்புண்
டதனாலும், உணவில்லாக் குறையினாலும், எங்கும் போக்கிடங்கா
ணாமலாயிற் பிரிந் திறந்தன. பின்னர் அம்முன்றின் பாலதாய்வந்து
வீழ்ந்தபுற்கள் தமக்கருச்சனை செய்ததாகவும், அவைகள் அடியுண்
ணமாட்டாது ஆலயத்தைச்சுற்றி சுற்றி வந்தது வலமவந்ததாகவும்
முனிவர்கள் விழுப்புரேர்த்தெனக் கருதி இயற்றிய அபிடேகம்
அவைகள்செய்த அபிடேகமாகவுங் கொண்டு கணேசமூர்த்தி கிரு
பைகூர்ந்து அவைகளை யழைத்துவருமாறு தேவகணங்களை ஏவி
னர். அத் தேவகணங்கள் உடனே ஒரு விமானத்தைக்கொண்டு
வந்து அம்முன்றுக்குந் தேவவுருவர் தந்தளி அரம்பையர் புடைசூழ்
ந்து ஆடல்பாடல்களைச் செய்தல்முதலிய உபசாரங்களோடு

விமானத்தின்மீ தாரோகணிக்கச்செய்தனர். என்று பிதிர் தேவனுக்குப் பிரமதேவன் சொன்னதாகத்தேவேந்திரன் சூரசேனமகாராஜனுக்குச் சொன்னான்.

விடைகரம்புலைச்சி வீடுறு படலம் (தூர்வை மகத்துவம்) .

முற்றிற்று.

பாலசந்திராவதாரம்.

தூர்வை யருச்சினைப் படலம்.

மிக்கிழி பவத்தினின்றார் மிக்குய ருலகஞ் சேரத்
தக்கபுண்ணியத்தைத் தந்த தோரறு கென்றூற் றன்னைத்
தொக்கருச் சிக்கு மேன்மை சொல்லுக வென்றூர்துயோர்
நக்குள மகிழ்ந்து தேவ நற்கண மவர்க்குக் கூறும்.

மகாமகத்வமிக்க முனிந்திரர்களே * விடைகரம் புலைச்சிபாகிய முவரையும், வீடுபுகச்செய்த தூர்வை மகத்துவத்தைச் சொன்னோம். இப்பால் அத்தூர்வை யருச்சினைபைச் சொல்லுவோங்கேட்பீர்களாக. பின்னும் இந்திரன் சூரசேனமகாராசனை நோக்கிச் சொல்லுவான். அரசனே! பிரமனைப் பிதிர் தேவன் மீட்டும் பணிந்தெழுந்து சுவாமீ புலைச்சிமுதலிய முவருந் தெய்வசரீரம் பெற்று விமானத்தி லேறியபின்பு அங்குருடந்த காரண மென்னென்று வினாவ, அதற்குப் பிரமன்சொன்னதாவது பிதிர் தேவனே. அவ்வாறம்முவரும் விமானத்திலேறலும் அங்கிருந்த தவசிரேஷ்டர்களெல்லாம் அதிசயமுற்று அவ் விமானங் கொணர்ந்து வந்த தேவகணங்களை வணங்கித் துதிசெய்து, விதியென்பதைச் சிறிதேனுமறியாத இவர்கள் எந்தகாரணத்தால் இவ்விமானத்திலேறத்தக்கவர்கள் ளானார்களென்றுகேட்டக, அதற்கக்கணங்கள், சற்றுநின்றனவு, தவசிரேஷ்டர்களே, இவர்கள் கணசமுர்த்தியை அறுகினுலே பூசனை செய்து அவர்களுடைய பாபசரீரங்களைவிட்டுத் தெய்வசரீரங்கொண்டு இவ்விமான மேறப்பெற்றார்க ளென்றுகூற அதை யம்முனிவர்கள்கேட்டு, கணநாதர்களே? இழிந்த சென்மத்தை யுடையவர்கட்கு உயர்ந்தலோகத்திற் சேரத்தக்க புண்ணியத்தை ஓரறுகுகொ

* விடை - எருது. சரீம்-கமுதை. புலைச்சி - டீச்சஸ்திரீ.

* தூர்வை - அறுகு.

தெத்தாயின், அவ்வறுகைக்கொண்டு விராயகக்கடவுளை யருச்சிக்கு
மேன்மைபைச் சொல்லியருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்
தார்கள். அதற்கத்தேவகணங்களிசைந்து ஓ, முனிவர்களே நிறைந்
தசோலைகளாற் சூழப்பட்டிருக்கின்ற தாபரமென்கின்ற நகரத்திலே,
தென்றிசையிலே, ஓர்பனந்தோப்பிலுள்ள ஓடக்கரையைத் தமக்கா
சீர்மமாகவுடைய கவுண்டின்னியரென்னும் ஓநுமுனிவரி நந்தார்
அவர் தமது இல்லரப்பணியிடையை இடையுய்யொய்காவகை நடத்
திவருபவளாகிய ஆசிரியையென்னும் பத்தினியோடு தவஞ்செய்து
வருகின்றநாளையில் ஆதியந்தமில்லாதவாகியும், மனவாக்குச்சாயங்
கட்கெட்டாதவராகியு மிராநின்ற பிராயகமார்த்தியை, அவ்வாசீர்
மத்தில் ஆகமவிரியோடும் பிரதிட்டைசெய்து, * சத்தாகாரங்களை
யும் இணையிடக் கூடாததமதுநிறைந்த பத்தியிலுய்யொய்தினமும்பதி
னாயிரம் அறுகுகொண்டுவந்து, அவைகளைக் குற்றமறவாராய்ந்து,
அருச்சினைசெய்துவருவார். இவ்வாறுநடத்திவருகின்ற நாளையில்,
ஒருநாள் அவர்பத்தினியாகிய ஆசிரியையென்பவள் தவசிரேஷ்டராகி
அக்கவுண்டியன்னியமுனிவரைப்பணிந்து சுவாமீபரிமளநிருந்தபுட்
பங்கன்பலவகையிருக்க அவைகளைப்பறித்து அருச்சினைசெய்யாது
பிரதிதினமும் அளவற்ற அறுகுகளைக்கொண்டுவந்து அருச்சிக்கின்
றீரே, அருதென்ன காரணத்தினால் அதனை யடியாட்குத் தெரிவித்
தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டனள். அதற்
கம்முனிவர் சந்தோஷித்து, பெண்ணே அவ்வறுகின் பெருமை
மகாரகசியமுள்ளது, ஆயினும் மிக்கபத்தியோடும் கேட்கின்றமை
யாற்சொல்லுவோங் கேட்பாயாக. முன்னொருகாலத்தில் ஒருவிசேட
தினத்தில்சித்தர், கின்னரர், கருடர்- விஞ்சையர்- சாரணர்- முனிவர்
முதலிய யாவரும்பணிந்து புடைசூழற் கிருக்கத்தக்கதாகயமதரும
ராசனானவன்- தனதுகொலுச்சபையி லிருக்கின்ற ரவரத்தின சிம்
மாதனத்தின்கண் மிக்கவலங்காரத்தோடு வீற்றிருக் கின்றபோது
அரம்பாஸ்திரீகள், தங்களுள்ளங் கண்ணின்வழிகடப்பதம், அக்
கண் கையின்வழிச் செல்வதுமான அபிரயத்தைக் கொண்டு நாட்
டியஞ் செய்தார்கள்.

அப்போது அவ்வாம்பாஸ்திரீகளுள் மிக்க அழகினை வாய்ந்த
தினோர்த்தமைபென்பவளது மேல்வத்திரம் நழுவிப்போக- அவள்

* சத்தாகரமாவன. உவர்க்கடல், நன்றீர்கடல், பாற்கடல், தயிர்க்
கடல் நெய்க்கடல், கருப்பஞ்சாற்றுக் கடல், தேன்கடல் என்ப. சாகரம்-சக
ரர்களாற் றோண்டப்பட்டது.

மிகவும்- நாணமுற்றுத் தலைகுனிந்து- அருகிலிருப்பவர்க ளறியா வண்ணம் அவ்விடத்தைவிட்டு அப்பாற் சென்றனள். யமதரும ராசன் அவளது தனங்க விரண்டையும் நன்றாய் கண்டதனால்- உட னே அவன் மனது காமத்தாலுருகி விரகமென்கின்ற அனலாற் கொளுத்தப்பட்டு- அக்கொலுச் சபையினின்று நீங்கி அந்தப்புரத் திற்குச்செல்வதாயினன். அவ்வாறு செல்வதன்முன்- அவன் வீரி யமானது வெளிக்கொண்டு நிலத்திலவீழ- அதினின்றுங் கொதித் தெழுகிலிற வனலுக்கொப்பான கொடுமையோடு கலப்பையைப் போன்ற வெளுத்த கோரைப்பற்களும்- நீண்டு முறுகிச் சிவந்திரு க்கின்ற முகமடிகளும்- பெருகியோங்கிய அழற்கொழுதினையொ த்து சிமிர்ந்திருக்கின்ற புறமடிகளும்சிவந்த கண்களும்- தேவர் களுங் கண்டஞ்சத்தக்க அவயவங்களு முடையவனாய்- ஒப்பற்ற பெருவலிபிழையுடைய அனலாசானென்னும் ஓரவுணன் உதித்தெ முந்தனன் உடனே அங்கிருந்தவர்க ளெல்லாம் அவனைக் கண்டு பயந்து- அப்பால் ஒடிப்போயினர். இப்பால்- திரிலோகமுந் துயரு றும்படியாக முன்னர் திருப்பாற் கடலின்கணுதித்த ஆலகாலத்தை யொத்த அப்புதல்வனது கொடிய வருவத்தை தனதுகாமத்தணிபு மாறு அந்தப் புரத்திற் சென்ற யமதரும ராசன் கண்டு பயந்து- அவ்விடத்தில் அவன் நுழையாத வண்ணங் கதவைத் தாவிட்டுக் கொண்டனன் அவற்றை அவவனலாசுரனறிந்து, யமத்ருமராசனை தந்தை யென்கின்ற மதிப்போடுவிட்டு நிற்கப் பூவுலகத்தி லுண் டான சுகலசீவராசிகளையும் புசித்து, இனி இரத்திரன் முதலிய எல் லாத் தேவர்களையும் புசித்திடுவோமென்று கருதி விண்ணுலகத்திற் கெழுந்தனன். அதை அவநிரத்திரன் முதலியோ ரறிந்து பயந்து இலக்குமியை மார்பினிடமாகவுடைய மகாவிஷ்ணுவைச் சரணடை ந்து, தங்களிடம்பையைக்கூறி முறையிட்டார்கள். அவை யனைத் தையும் மகாவிஷ்ணு கேட்டு அப்பாதகனுடைய பராக்கிரமத்தை யோசித்து இருள் விராயகமுர்த்தியினுடைய திருக்கரத்தாலழியத் தக்கவனே யன்றி மற்றையரால் அழிபவ னல்லவென்று தெளிந்து எல்லாத் தேவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு ஒரு பாரிசத்திற் கூட்டமாக விருந்து விராயக முர்த்தியினுடைய திருவுருவை மன திற்றியானித்து, வேதாகமங்களாற் பலமுறை தோத்திரஞ் செய்து தங்கள் தங்கள் குறையினைச் சொல்லி முறையிட்டார்கள், அதற்கு ஆன்றோர்க ளறிவுக்கும் அகப்படாதவராகிய விராயகமுர்த்தியான வர் மனதாங்கி, மான்றோல் முடிந்த பூனூல் மார்பின்கண் பிரகா

சிக்கும் படியாகப் பிராமணர் குலத்திற் பிறந்த பிரமசாரியைப்போல வடிவெடுத்து அத்தேவர்கள் முன்னதாகச் சென்றனர்.

உடனே எடுத்ததேகத்தா லடையத்தக்க பயிலாளிதலடைந் தவர்களை யொத்துக் களித்து இவரே ஓங்காரத்தி னின்று மெழுந் தருளிய விநாயக மூர்த்தியென்று நிச்சயித்து, விண்டு முதலிய எல்லாத் தேவர்களுஞ் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து ஒ தினை தயாரிதியே! அடியேங்கள் படுகின்ற துன்பப்பாட்டினை யொழித்து, அனலாசரனை யழித்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டார்கள். அதற்கப் பிரமசாரியாய் வந்த விநாயக மூர்த்தியானவ ரிசைந்த அருள் வழங்கினர். அச்சமயத்தில் சொர்க்க லோகத்திற்சென்ற அனலாசரன் அங்கு தேவர்களைக் காணாத வனாய் பற்பல விடங்கடோறுந் தேடிப் பின்னர் அவர்கள் ஒன்றாகக் கூடியிருக்கு ரிடத்தினைக் கண்டுபிடித்து விதிநோக்கிச் சென்றனன். அப் பாதகன் வரவைப் பார்த்த முனிவர்க ளெல்லாம் உடனே ஓட்ட மெடுத்தார்கள் தேவர்களெல்லாம் நடுநடுங்கி உமாபர மேஸ்வரியார்புத்திரராகியும், மூவர்முதல்வராகியும் வீற்றிருக்கின்ற கணேசமூர்த்திக்குப் பின்பக்கத்தி லெடுத்து, உயிரற்ற உடல்போல விருந்தார்கள். இவ்வாறு அசுரன் வருவதையும், அவனைக் கஞ்சித் தேவர்கள் படுங்கலக்கத்தினையும் விநாயகப் பெருமான் கண்டு அவர்கள் உய்ந்தோம் உய்ந்தோமென்று களிப்படையும்படியாக, அஞ்ச வேண்டாமென்று அபயாஸ்தந்தந்து, தமது நிடிவுருவங் கொண்டு, அனலாசர னருகிற் சென்று அகத்திய முனிவர் ஆழி யுண்டது போன்றும் சிவபிரான் விடத்தை யுண்டது போன்றும் அவனைத் தமது கரதலத்திலடங்கும்படியா வெடுத்து, அசுரனே? நீ இவ்வுலகத்தை மிகவும் வருத்தினை, இதுவன்றி இன்னும் பழமை யான அளவற்ற வலகங்கள நமதகட்டினுளிருக்கின்றன அவைகளை யும் ஒருகை பார்க்கக்கடவை யென்று ஒருகவள மாய்விழுங்கி விட்டனர். அவ்வற்புததைக் கண்டவர்க ளெல்லாம் அதிசய மடைந் தார்கள் இப்பால் கணேச மூர்த்தியினுடைய உதரத்தில அனலாசர னடங்கலும், சகல சமீபரங்களினுடைய உதரங்களி லெல்லாம் அனல் பற்றிக்கொண்டது போல வெப்ப முண்டாயது. தேவர்கட் கும் அவ்வாறே ஆயது பின்னர் யாவரும் மிக்கதுயர்த்தையடைந்து விநாயகப் பெருமான் வபிறு குளிர்தால் யாவர்வயிருந் குளிரு மென்று நிச்சயித்து இந்திரனுடைய ஏவலினால் சந்திரனாவான்

சுவாமியினது திருமுடியின்மீ திருந்து தனது அமுத தாரைகளை முற்றுஞ் சொரிந்துகொண் டிருந்தனன். அதனாலும் அவ்வெப்பு நீங்காமல் பின்னர் பிரமதேவனுடைய அன்புகூர்ந்தவிண்ணப்பத்தினால் சித்திபுத்திகள் சுவாமியினருகி ளிருந்து தமது குளிர்த்சுவய வங்களை அவர்திருமேனியில் ஒற்றிக் கொண்டிருந்தனர். அதனாலும் அவ்வெப்பு நீங்காமல் மகாலிஷ ணுவானவர் அளவற்ற தாமரைமலர்களைக் கொண்டுவந்து சுவாமிரிளேதிரில் நீட்டஅவைகளைத் தாமேவாங்கி வாங்கி ஒற்றிக்கொண்டனர். அதனாலும் அவ்வெப்பு நீங்காமல் வருணன் திதளநீரைக் கொணர்ந்து அபிஷேகித்தனன். அதனாலும் அவ்வெப்பு நீங்காமல் சிவாரோனரிக்க உரிமையோடுத் தமது திருமேனியிலணிந்தி நக்கின்ற ஆதிசேடனைக் கொண்டுவந்து தரித்தனர். இவ்வாறு அவ்வவர்கள் ஒவ்வொரு விதத்தாற்றுகுளிர்த்சி செய்தும் அவ்வெப்பு நீங்காதி நக்கப் பின்னர் ஏண்பத்தெண்ணியி ரு முனிவர்கள் வந்து ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே இருபத் தொன்று அறுகுகளைக்கொண்டு சுவாமிபி ணுடைய சிரசுமுதல் பாத மளவுஞ் சொரிந்தார்கள். உடனே அனல் வெப்பம் நீங்கியது. விநாயகப் பெருமானுடைய திருமேனியில் வெப்பங்களும் நீங்கின. பின்னர் யாவரும் வேதாசுமங்களால் ஆவிர மாயிரமாகத் துதித்து ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். தேவர்களெல்லாம் புட்பவருடஞ் சொரிந்தார்கள். சொர்க்க மத்திய பாதலமென்னு மூவுலகங் களுந் தழைத்து மகிழ்ச்சி யடைந்தன. இப்பால் விநாயகமூர்த்தி, அம் முனிவர்களைப் பார்த்து, அன்பர்களே! நமது திருமேனியிலிருந்த வெப்பமானது தேவர்களெல்லாஞ்செய்த உபசாரங்களால் நிக்காமல் நிக்களருச்சித்த அறுகினால் அவ்வெப்பஞ் சிறிதுமின்றி நிக்கிய படியால் எமக்குப் பற்பல உபசாரங்கள் செய்து அறுகு ஒன்று மாத்திர மில்லாவிட்டால் அப்பூசனைக்கு யாம்பயனைத் தருவதில்லை உபசாரம் ஒன்றுமின்றி அறுகு ஒன்று மாத்திர மிருக்குமாயின் அப்பூசனைக்கு அதிசீக்கிரத்திற் பயனைத்தருவோம். அவ்வறுகை மிகுதியாகச் சேகரித்துப் பூசைசெய்யக்கூடாதவர்கள் இருபத்தோ ரறுகாயினுங் கொண்டு அருச்சித்தல் வேண்டும். அதற்குஞ் சத்தியில்லாதவர்கள் ஓரறுகாயினுங் கொண்டு பூசித்தல்வேண்டுமென்று திருவாய்மலர்ந்து அவ்வவர்கள் விழைந்த வரங்களைத் தந்துதமது திருவுருவத்தைக் கரந்தருளினார் பின்னர் தேவர்களெல்லாம் அவ் விடத்தில் ஓராலயஞ் சமைத்து அதிற்கணைச மூர்த்தியைப்பிரதிட்ட னுடசெய்து பால்-தயிர் - தேன் முதலிய பூசாதிர வியங்களைக்

கொண்டு பூசித்து, சிறந்த அறுகிஞ லருச்சினைசெய்து, காலனது வீரியத்தாலுண்டான அனலாசுரனை விழுங்கியகாரணத்தால் காலானலப்பிரசமமென்றும், பாலவயதுடன்வந்து அக்கினியும்ஆலமு மஞ்சத்தக்க அனலுருவோடுங் கூடிய அசுரனை விழுங்கினல்லா வுயர்கட்டுஞ் சந்திரனைப்போலக் குளிர்ச்சி தந்தமையால் பாலசந் திரமென்றுந் திருநாம மிட்டுதங்கள் தங்கள் பதவிகளைச்சேர்ந்தார் கள், அன்றுமுதல் விராயகமுர்த்திபினது பூரணக்குரிய அனந்தம் வஸ்துக்களில், அறுகு சிறந்ததாயது. என்று கவுண்டின்னிய முனி வர் தனது பத்தினிக்குரைத்ததாக தேவகணங்கள் முனிவர்கட்டுச் சொன்னபடி பிதிர் தேவனுக்குப் பிரமதேவன் சொன்னான். அத னைத் தேவேந்திரன் குரேசனமகாராசனுக்குச் சொல்லினன்.

தூர்வை யருச்சினைப் படலம் முற்றிற்று.

தூர்வை யாசகப் படலம்.

மன்றலர் துளவன் முதலினை வநுந்தம் வைப்பினை யடுத்து வாழ்ந்திருந்தா, ரன்றுதொட்ட மரு விநாயகர் பூசைக்களைத்துள பொருளினுஞ் சிறந்த, தென்றுதன் மனையா சிரியைநன்கறியவிருங் கவுண்டின்னிய னிசைத்தா. னொன்றிய முனிவீ ரொருகதையினனு முணாமினென் றுரைப்பரக் கணத்தோர்.

சவுனகாதி முனிவர்களே! விநாயகமுர்த்தி அனலாசுரனை விழுங்கித் தேவர்களைக் காத்ததும், அவனை விழுங்கிய வெப்பம் நீங் குமாறு முனிவர்கள் தூர்வை யருச்சினை புரிந்ததுஞ் சொன்னோம்; இப்பால் அவ் விநாயகமுர்த்தி தூர்வையாசகஞ்செய்த வரலாற்றி னைச் சொல்லுவோங் கேட்டீர்களாக. பின்னுந் தேவேந்திரன் குரேசனமகாராசனைநோக்கி அரசனே! தேவகணங்கள் முனிவர்களுக்கு மற்றொரு கதையுஞ் சொன்னதாகப் பிதிர் தேவனுக்குப் பிரமன் சொன்னதாவது முனிவர்களே! அருட்செல்வத்தினராகிய துற வறத்தோர்களையும், பொருட்செல்வத்தினராகிய இல்லறத்தோர் களையும் தன்னகம் வீசிக்கப்பெற்று, அளவற்றவளமையோடுகி னின்ற மிதலாபுரி யென்கின்ற பட்டணத்தில், அன்பு, சாத்திர ணர்ச்சி, ஈகை, வலி, வெற்றி, ஒழுக்கம், இல்லறநடை, முதலிய லாபன்மைகளையுந்தனக் கேவலாகக்கொண்டசனக மகாராசன்—

ஹும் ஓராசனிருந்தான். அவ்வாசன் திசையனைத்தினுந் தனதுசெங்கோலைச்செலுத்தி அரசியற்றி வருகின்ற நாளாயில், தமக்கொருவர் ஒப்பில்லாதவராகியும், எல்லாவுலகத்தினுஞ் சஞ்சரிப்பவராகியும். சடாமகுடத்தைத் தரித்தவராகியும், மகதியாழ்த்தலைவராகியு மிரா நின்ற நாரதமகாமுனிவர் ஒருநாளவனிடத்திற்கு வந்தனர் அக்காலத்து அவன் பரதத்துவ வுண்மையை பறியாதவனாய் தனதுபுலன்கள் சென்றவழியே மனஞ்செலுத்தி, ஒருவினையையும் விடாமற்புசித்துத், தானேபரத்துவமென்று நிச்சயங் கொண்டிருக்கின்ற மதியின்மையினால் அந்நாரத முனிவருக்கு வழிபாடு செய்யாதவனாகியிருந்தான். அதைஅம்முனிவர்கண்டு அவனறிவின்மையைத் தமதுமனதில் மறைந்துக்கொண்டு, அரசனே? பகவானுடையகிருபையினாலே சகலபாக்கியங்களும் பெற்றனே, அப்பாக்கியங்களைவறியாரிடத்திற் செலுத்திவாழ்கின்றனே, எல்லா நன்னடைகளையுங்கடைப்பிடித்தனே ஆதலால் இன்னம் அச்செல்வத்தை உனக்கு வேண்டுமட்டும் அப்பகவா னளித்தருளக்கடவரென்று ஆசீர்வதித்தனர். அதை அச்சனகராசன் கேட்டு முனிவெ ! வேறே பகவானிருக்கின்றனரென்றும் அவர் வேண்டிய பாக்கியங்களை யளிப்பரென்றும் பேதப்படுத்திச் சொல்வது அறிவில்லாதவர்களுடைய தன்மையேயன்றி அபேதிகளாயிருக்கின்ற வர்களுடைய தன்மையவ்வாறன்று. யாவையுந் கொடுக்கின்ற பகவா னும் அவையுள்ளே ஏற்றுக்கொள்கின்ற யாசகனும் யவையும் அநுபவிக்கின்ற டேசிகியும், அவைகளைக்குற்றமாகவெறுக்கின்றபோகியும் நானேயன்றிவேறில்லையென்று அவமதித்துரைத்தான். அதையடி முனிவர் மறுத்து, அறிவற்றசனகராசனே! பகவான் வேறில்லைபென்று பேதைமையாற் பேசினே, அப்பவானுண்டென்பதை நீ பாணங் கொள்ளும்படி உன்னெதிரிற்றானே காட்டுகின்றோம்அப்போதேனும் அறிந்து கொள்ளக் கடவையென்றுரைத்து அவ்விடத்தினின்று நீங்கிக்கவுண்டின்னிய முனிவரிடத்திற் சென்றனர் அக்கவுண்டின்னியமுனிவர் நாரதமுனிவரை யெதிர்கொண்டு சென்று தீர்க்கதண்டஞ்செய்து அழைத்துவந்து ஓராதனத்தி லிருக்கவைத்துச் [] சோடசோ

* சோடசோபசாரமாவன. தவிசளித்தல், கைக்குழீர்தரல், கால்குழீர்தரல், முக்குழீர்தரல், நீராட்டல், ஆடைசாத்தல், முப்புரிதூல்தரல், தேய்வைபூசல், மலர்சாத்தல், மஞ்சளரிசினாவல், நறுமடிகைகாட்டல் விளக்கிடல் கருப்பூரமேற்றல், அமுதமேந்தல், அடைக்காய்தரல், மந்திரமவரா லருச் சீத்தல் என்ப.

பசாரங்களோடு பூசனைசெய்து, அளவளாவிப் சந்தேஷத்துடன் இனியவார்த்தையாடி இளைப்பாற்றினர். பின்பு நாரதமுனிவரொழுந்து அக்கவுண்டின்னிய முனிவர் பூசிக்கின்ற விநாயகமூர்த்தி சநிதானத்திற் சென்று சாஷ்டாங்க மாகப்பணித்தெழுந்து கரத்தில் யாழினையேந்தி நரம்புகளைத் தடவி பற்பல ளிசைகளோடும் அவர் பேரருளைப் பாடித்துதித்து, சுவாமி தேவரீர்கிருபையால் சனகராசனுக்குப் பூலோகவாசாட்சியும், பேரக்கற்கரிய செல்லமும் உண்டாயிருக்கின்றன அவைகள் தேவரீர்கிருபையாற்றிக் கிடைத்தனவென்று சற்றுங்கருதிலன், தேவரீரைப் பரத்துவமென்றும் எண்ணிலன், முத்தியிற்கா முற்றவளைப்போல ளிருக்கின்றான். பெரியோர்களைக் கண்டால்வந்தனை வழிபாடுகள் செய்யாது தானேபரத்துவமாக மதித்து அகங்கரித்திருக்கின்றான். அவைகளைத்தேவரீர்கிருமுன்பு விண்ணப்பஞ் செய்துக்கொள்ளுமாறு அடியேன் இங்ஙனம் வந்தனனென்றுசொல்லி மீட்டுஞ் சாஷ்டாகமாகச் சேவித்து ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்றனர்.

பின்னர் விநாயகக்கடவுள், அரசனகராசனது மையலைநீக்கி ஆட்கொள்ளுமாறு திருவுளங்கொண்டு, தொழ நோய்கொண்ட சரீரத்துடன் ஓரந்தன மாகவெளிக்கொண்டு, அவ்வரசனுடைய அரண்மனை வாயிலுக் கெதிர்தென்று, அங்கு காவல்கொண்டிருக்கும் ஏவலாளரைப் பார்த்து யாம் வந்திருக்கின்ற செய்தியை அரசனுக் கறிவிப்பீர்களென்று திருவாய்மலர்ந்தனர், அவர்கள் அவ்வாறேசென்று சேவித்து, ஓ சார்வபௌமா தேவரீர் அரண்மனை வாயிலே நோக்கி நேற்றை யவனையில் வந்தவாக்குள் ஒருவராகிலும், தரித்திரத்தால் வருத்தமுறுகின்ற பேர்களைக் கண்டதில்லை. இத்தினமே ஒருவரைக் கண்டோம் அவர் மகாயோக்கி யமுள்ள அந்தணராயும். தொழநோய் கொண்ட சரீரத்துடன் மிக்க துன்பத்தையும், பசியையு முடைத்தானவராயிருக்கிறாரென்று சொல்ல, அதை அரசன்கேட்டு அவ்வேதியரை இங்ஙனங் கொண்டு வரக்கடவீரென்று கட்டளையிட்டான். அவ்வாறே அக்காவலாளர், அவரை யழைத்துக் கொண்டுவந்து அரசனெனதிரில் விட்டார்கள். யாவரும் அருவருப்புக் கொள்ளத்தக்கசரீரத்தோடுமிருக்கின்ற அந்தணரை யாசன்பார்த்து உமக்குயாது வேண்டி வந்தீரென்று வினவ, அதற்கவ் (விநாயகமூர்த்தியாகிய) வேதியர், அரசனே முன்னர்எனது பசினோய் நீங்குமாறமுதல்த் வேண்டிமென்றார். உடனே அரசன் தன்குமாரையழைத்து இ

நீயர் பசிதணியும்படியாக*அறுசுவைபதார்த்தங்களோடும்பொசனஞ் செய்விக்கக் கடவைபென்றுகட்டினாயிட்டனன். அப்புதல்வனதற்கிசைந்து அந்தணையுள்ளே யழைத்துக்கொண்டு சென்று வாசனை யூட்டிய சலத்தினால்அவரது திருவடிகளை விளக்கிஒராதனத்தி லெழுந்தருளச் செய்து சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி நீண்டிருக்கின்ற இரண்டு தலைவாழையிலைகளை யொன்றாகச்சேர்த்து அவைகளில்அன்னங்கறி முதலான எல்லா வுணவுகளையுங்குறைவறநிறப்பிடி, சுவாமி இனித்தேவரீ ரமுதெடுத்தருள வேண்டுமென்று இரந்து, அருகில் விசிறிகொண்டு மெல்லவிசிறி உபசரித்தனன் பின்னர்அவ்வேதியர் எல்லா வுண்டிகளையும்நீர்விளாவிதமது திருக்கரத்தாற் றொட்டருளிய மாததிரத்தில் அருகிருந்தவர்கள் அவ்விடைகளிலிட்ட பதார்த்தங்களில்ஒன்றே னுங்கண்டிலராகி ஆச்சரியமடைந்தார்கள் அரசுகுமாரன் உடனே சமையற்காரரைக்கூவி நீங்கள்சமைத்திருக்கின்ற பற்பலவுணவுகளையுங் கொண்டுவந்து இடுவீர்களென்ன, அவ்வாறே அவர்கள் அளவற்ற பொற்பள்ளயங்களில் பாகமுழுவதும் நிறைவேறியிருக்கின்ற பற்பலவுணவுகளையுங் கொண்டுவந்துபடைத்தனர் படைக்குந்தோறும் அவர்கள் நானும்படி உடனுக்குடனே வேதியரும் உண்டருளினர்அதைச் சமையற்காரர்களேநாக்கிக்குறு நகைகொண்டு மீளவுஞ்சென்று பாகமானதும் ஆகாததுமாய் மட்கலத்தோடு வைத்திருக்கின்ற உண்டிகளையெல்லாங் கொண்டுவந்து படைத்தார்கள். அவைகளையும் அவ்வாறே உண்டருளினி, பின்னரவர்கள் அரசுகுமாரனை நோக்கி யாங்கள் சமைத்து வைத்திருந்த எல்லாவுணவுகளையும் இவ்வொருவருக்கே படைத்து ஆய்விட்டன. இன்னும் அரைக்கணப்போது பொறுத்திருந்தால் அளவற்றவுண்டிகளைச் சமைத்துக்கொண்டு வருகிறோமென்றுசொன்னார்கள், அதை அந்தணராய் வந்தளமதுகர்த்தன் செவியுற்றுத்தமது திருமுடியைத் துளக்கிஇனிவெந்த பின்பு என்பசியைவிலக்கும்போதுவிலக்குங்கள், இப்போது வேகாதிருக்கின்றவைகள் யாதாயினும் இருந்தால் அவைகளைக் கொண்டுவந்து விரைவிற்படையுங்களென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதற்கவ், வரசுகுமாரனத்சயித்துஇவர்க்குஅப் பண்டங்களை அடிக்கடி எடுத்துவந்து படைப்பது அரிதென்று நினைத்து. அந்தர்தப் பதார்த்தங்களையடைத்திருக்கின்றஎல்லாக் கஞ்சியங்களையுந் திறந்து, சுவாமி இவைகளிற் புருந்து உமக்கு

* அறுசுவையான. கைப்பு, தித்திப்பு. புளிப்பு, உவர்ப்பு. துவர்ப்பு, கார்ப்பு என்பன.

வேண்டுவன புசித்தருளுவீர் என்றுசொன்னான். அவ்வாறே அக் களஞ்சியங்க ளனைத்தினும் வடவாக்கினியைப்போலப் புருத்த யாவையும்புசித்தருளினார். இவ்வற்புதத்தைச் சனகராசன்கேள்வி யுற்று னொரோலென் றெழுத்துவந்துகர்த்தன் திருவிளையாடல்களைப் பார்த்து, இஃது கனவேயன்றி நனவாகக் காணப்படவில்லை. அரு தில்லாவிடில் ஓர் மாயையென்றெண்ணத் தக்கதேயன்றி மற்றென் றல்லவென்று மதித்து அந்நகரத்திலுள்ளனவும் அந்நகரத்தைப் புடைசூழ்ந்தநாடுகளிலுள்ளவுமான பதார்த்தங்களை யெல்லாம்மனோ வேகமாய்ச்சென்று கொண்டுவரும்படி தூதர்களுக் காக்கியாபித்த னன். அத்தூதர்கள் அக்கட்டையை ஆங்காங்கிருக்கின்ற எல்லாச் சனங்களுக்கும் அறிவிக்க, அவ்வவர்கள் வெந்ததும் வேகாததுமா யுள்ள அளவற்றபதார்த்தங்களைக் கொண்டுவரதுமல்லோபாலக்குவித் தார்கள். உடனேசர்வ சங்கராகாலத்தில் சகலலோகங்களையும் அவ் வுலகங்களிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும், எண்ணிறந்த சீவராசி களையும் இமைப்போதிற்றமது உதாத்துள் ஒளிசகச் செய்யவல்ல வேதியரானவர் அப்பதார்த்தங்களை யெல்லாம் அாசன் காணும் படியாக முன்போலவே உண்டருளினார்.

இவ்வாறு யாவையும் உண்டருளிய அதிசயத்தைக்கண்டவர்க ளெல்லாம் பயந்து, இன்னும் இக்குட்டோரோபுற்ற வேதியன்பசி திராணையூல் இனிதம்மையும்எடுத்து விழுங்கிவிடுவெனென்று நூற்றி சையிதும் ஒடிப்போனார்கள். அமைர்சர்களைல்லாம்நடுநடுங்கி, இம் மறையன் தேவனோ? பூதனோ? அசுரனோ? மற்றெவ்வகத்தான வனோ அறிகிலோம்; இவன் மனிதனுயின் இவ்வாறுண்ணத் தக்க வனன் றென்று சந்தேகித்தனர். அாசனும்அதிக அச்சங்கொண்டு வடவாமுகாக்கினியே ஓர் வடிவங்கொண்டு வந்ததோ? அல்லது சிவ பெருமானுடைய துதல்விழித் தீயோவென்றுமனங்கலங்கினவனாய் நமது நகரத்தினையும், நாடுகளையும் பாணியுண்ட விளாங்கனிபோல யும், உயிர் நீங்கியஉடல் போலவுஞ்செய்து, எல்லாப்பொருள்களை யும் இவர் எதிரிற் கொண்டெவந்து படைத்தும்இன்னும்இவர் பசிக்கு இருதி கண்டதில்லை யாதலால் இவர்க்குஅமுதனிப்பவர் மனிதருக்கு ளில்லை யோசிக்குமிடத்தில் தேவர் கூட்டத்தினு மிரார்கள் இனி யாம் செய்யத்தக்கது ஒன்றையுங் காணோம். இவரை நல்லவார்த் தையால் வெளிப்படுத்துவது எவ்வுபாயத்தினு லென்று யோசித்து கிராயக மூர்த்தி சமீபத்தில் வந்து, சுவாமி தேவரீர் அந்தணராத லானும் இவ்வுலகில் தரித்திரத்தால் மிகவும் வருத்தமுற்றிருக்கின்

ரேணும் விரோசணையுந் திகைத்துமீட்டுந் தெளிவுற்றுத் தங்களை யடைந்திருந்த வறுமைக்கு விடைகொடுத்தனுப்பினார்கள். மிதுலா புரிபினும், அதைச்சேர்ந்த நாடுகளினுமிருந்து அவ்வவர்கள் முன்னர்கொண்டுவந்திழத்த பண்டங்களெல்லாம்ஒன்று நூறுகவுண்டாயின. அவ்வற்புத்ததைக் கண்டவர்களெல்லாம் அதிசய மடைந்தார்கள்.

இப்பால் திரிசிரனும் விரோசணையும் வறுமையாற் றளர்ச்சியடைந்தாராயினும், அன்பிற் றளர்ச்சியடைதலில்லாத சத்திய சிலர்களாதலால் அவர்கள் முடிவதாய் சடைத்தேறுமாறு தொழுநோய் கொண்டு அருகிருந்து நின்ற அநதணரான விநாயகக் கடவுளானவர், அவ்வுருவைக்கார்தா தமது செய்வ ரூபத்தைக்கொண்டு, அறுகையுஞ் சநகிரணையுந் தரித்த சடாமகுடமும், மழுப்படை, தாமரைமலர், படிகமாலை, ஒற்றைக்கோடு என்னுமிவைகளைத்தாங்கிய நான்கு திருக்கரங்களும், முப்புரி நூலணிந்தமார்பும், வேதத்தை இடைவிடாது ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்ற சிலம்பணிந்த திருவடிகளும், மணிமுடி, குண்டலம், புயகவசமுதலிய ஆபரணங்களுந் தோன்றும்படியாக அவர்களெதிரே பிரத்தியட்சமாகி நின்றனர். உடனே அவ்விருவர்களுந் திகைத்து அன்பும் அச்சமும் கொண்டு அளவற்ற புட்பங்களாலாருச்சனைசெய்து, அவர் திருவடிகளில் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, அளவிறந்த தோத்திரங்களைச் செய்து, ஆனந்தக் கூத்தாடி, எண்ணற்ற பிறவிகடோறுஞ் செய்து முற்றியதவத்தினுங் கிடைத்தற்கரிய கிருபா மூர்த்தியே தேவரீர் திருவடிகளை எளிதிற் பெற்றன மாதலால் இனி அடியேங்கள் இப்பிரபஞ்சவாழ்க்கையை வேண்டி. ம. தேவரீர் திருவடிகீழிலிருக்கத்தக்க பேற்றினை யளித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டார்கள் அதற்கு விநாயகக்கடவுள் அருள்சுரந்து, அன்பர்களே உங்களுக்கு அந்திய காலத்தில் அவ்வாறே அளிப்போமென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். இவ்வாறு அப் * பத்தர்களுடைய வறுமையை நீக்கிப்

* பத்தர் சிவனடியாரை வணங்குதல், சிவபூசைத்தொழிலிற் சாதோஷித்தல், இறைவனையும் அவனடியாரையும் லீதிப்படி அருசசித்தல், தங்கள் ளாற் செய்யப்படும் புண்ணியங்க ளனைத்தையும் இறைவன் திருவடிக் கே கொடுத்தல். சிவசரீர்திரங்களுையே அன்போமிகேட்டல், இறைவனையே வணங்கி மனம் நெக்குருகி தேகம் நடுக்குற்று உரோமம் புனகிதமாகி ஆனந்தபாஷ்பம் பொழிந்து நாதமும்ப பரவசமாதல் எச்செயலினுஞ் சிவசிக் கத மாருகிருத்தல். பொய்வேட முறமை, ஆகிய இவ் னெட்டிவுக்கணங் ளையு முடையாரே பத்த ரென்ப.

ரும் பாக்கியத்தினை யளித்துத் தமது திருவருளையுங் கடாட்சித்
கொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில், சனகராச னுனவன் தனது
அரண்மனையிலும், தனதானைப் பிடங்கியிருக்கின்ற நாகநகர முத
லாயுள்ள எல்லாவிடங்களினும் அளவற்ற செல்வங்கள் அமைந்திரு
ப்பதைநோக்கி ஆச்சரிய மடைந்து, நம்மையாசித்துவந்த அந்த
ணன் ஈச்சரனே யாகுமென்று ிச்சயித்து டடனே விரைந்தெழு
ந்து திரிசுரனுடைய மனைக்குட் சென்று, இந்நக்கு முதலாயுள்ள
சதுர்வேதங்களாலு மறியப்படாத நடுகராகியும் அன்பர்களுள்ள
மே ஆலயமாக வீற்றிருக்கும பெருமானாகிய பிராகின்று விராயக
மூர்த்தியை எதிர் கொண்டு * சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந் தெழுந்து,
சிழிகளில் ஊற்றெடுத்ததுபோல் ஆனந்த பாஷ்பஞ் சொரிந்து, செ
க்குவிட்டு நெஞ்சமுருகிக் கரங்களைச் சிரமேற் கூப்பி,

“அறிவுபோ டடர்ந்தெழுந்த வறியாமைப் பெருவலியாற்
சிறியனே அகம்பிரமஞ் சிந்தித்து பிகத்தாருக்கி
மறியுமா பவக்கடலின் மறியாமைக் கரைசோர்க்கு;
நெறியிதா மெனக்காட்டு நின் மலனின் னருள்போற்றி.

நாரதமா முனிவந்து நவைதீர வுரைத்திட்ட
சீர்தரும மதியாத சிறியேனுங் கரைசோ
வாரதனே யணிந்தபிரான் மதிக்கடப்ப வறங்கொடுத்த
வீரதய வாலிங்கு மேனியரின் னருள்போற்றி.

அடியனே னளவன்றி யடியனேன் பெருங்கிளையும்
படியிலா நெடும் பொருளும் பதியவரு மவர்பொருளும்
நெடியநீர்க் குனிர்பாடு நின்மலமாய் நினதுதிரு
முடிவிலாப் பதஞ்சேர முன்னினின் னருள்போற்றி.

துருதியுநா ணனனியாச் ஈடர்மலர்த்தாணுந்தையிடத் போற்
திருகுமனத் தொடுமெதிர்து தென்றிசைக்கோன் பெற்றது
பொருள்பிறழக் கண்ணினது பூங்கழல்பெற் றேனினின்
விருமலஞா னந்தெனிய நிகழ்த்துகென விரந்திட்டான்.

அறிவினைப் போன்று மறைத்துக் கொண்டிருந்த அறிவாமை
யால் அகம்பிரமமென்று நினைத்துமிகவுங் கர்வப்பட்டு ஜன்மசாக
ரத்தில் மூழ்கிப் போம்படியிருந்த அடியேனை அவ்வாறு மூழ்கிப்

* சாஷ்டாங்கம் சிரம், க, கை-உ, முழந்தான்-உ, மார்பு-க ஆக ஆ
அங்கங்களும் பூமியிற் படும்படி வணங்குதலென்ப.

போக வொட்டாமல், கடைத்தேறு மீர்க்கம் இருதென்று காட்டி யருளிய நின்மல மூர்த்தியே தேவரீருடைய கிருபைக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம், சிவபிராதுக்குத் திரிபுரகனஞ் செய்யுமாறு கூடாட்சித்தருளிய ஓ தேவதேவோத்தமரோ தேவரீர் திருவடித் தாமரை கட்டுச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் நாரதமுனிவர் கூறிய நன்மார்த்தங் களை சிறிதுமுணராதிருந்த சிறியேனைக் கரைசேர்க்கும் வண்ணமெ முந்தருளிய பரஞ்சோதியே தேவரீருடைய பெருங்கருணைக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் அடியேன் மாததிர மன்றி அடியேன் சுற்றத் தார்களும் அடியே னானுகின்ற நாடு நகரங்களும், அவைகளி லுள்ள பதார்த்தங்களும் சுவாமிகளது பாதார விந்தங்களிற்சேரும் படியாகத் திருவுளங்கொண் டெழுந்தருளிய நின்மலமூர்த்தியே தே வரீருடைய கிருபைக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம்.

என்றில்வாறு அனந்த முறை தோத்திரஞ்செய்து கர்த்தனே பிரமனாலும், விண்டுவினாலுந் தேடிக் காணக் கூடாத சிவபெருமா னுடைய திருவடிகளை முன் னொருகாலத்தில் எம நருமராசன்எதிர்த் துப்பெற்ற துபேரல அடியேன் பரப்பிரமத்தை மாறுபாடாகநினைத் துத்தேவரீருடைய திருவடிகளைப்பெற்றேன் இனித்தேவரீருடைய நின்மலஞானத்தை அடியேன் தெளியும்படியாக அறுக்கிகஞ் செ ய்ய வேண்டுமென்று பிராரத் தித்தனன், அதற்குக் கர்த்தன் கிரு பைசுரந்து அச்சனக ராசனது சித்த பரிபாகத்தை யறிந்து, மீட் டும் அவன் சனனமெடுக்காத மார்க்கத்தினுகுரிய ஆகம ழிபைப் படி தீட்சைசெய்து, தயிருளெழுந்த வெண்ணெய்போலத் தக்க முறையா லுபதேசிப்பதாயினர்.

பதி பசு பாச விலக்கணம்.

அரசனே ? பதி, பசு, பாசம் எனமுன்று பொருள்க ளுண்டு, அவற்றுள் ஏகமாகிய நம்மைப் பதியென்றும், அனேகமாகிய ஆன் மாவைப் பசுவென்றும், ஆணவம்-கன்மம்-அசுத்தமாயை-சுத்தமா யை-என்னு மிந்ரான்கினையும் * பாசமென்றுங் கூறப்படும். அவற் றுள் பதிக்கு ஒருவருமறிலிக்காமலறிகின்றகுணமும், ஆன்மாவுக்கு அறிவிக்குங்குணமும், அனேகமாகிய பசுவுக்கு அறிவித்தா லறிகி ன்ற குணமும் பிறருக்கு அறிவிக்கமாட்டாதுகுணமுமாம், ஆணவ மலத்திற்கு ஆன்மாவேண்டுங் காரியத்தை மறைத்தல், வேண்டாத்

* பாசம், மலம், மாயை, அமிர்தம், அவித்தை என்பன ஒரு பொருட்

காரியத்தில் விருப்பங்கொடுத்தல் புண்ணிய பாவமாகியவன்மலத்திற்கும் அசுத்தாசுத்தமாகிய மாயா மலத்திற்கும் ஆன்மா ஆணவத்தைப்பொருந்தினால் ஆணவத்தி லழுத்து விக்கின்ற குணமும் பதியப்பொருந்தினால் பதியில் அழுத்துவித்தல் முதலிய குணமாய் இவ்வாறு பொருளும் வியாபகம், வியாத்தி, வியாப்பியம் பெண மூவகையா யிருக்கும். இவற்றுள் வியாபகமாவது சிறைந்திருத்தல் வியாத்தியாவது சமசிறைவாய் இருத்தல், வியாப்பியமாவது அடங்கியிருத்தலாம். அகுதெவவாறெனில் சமுத்திரம் வியாபகம் அது போலுநாம். அச்சமுத்திரத்தில் தண்ணீர் வியாசகி அதுபோலுநம் மிடத்தில் ஆன்மா. அத்தண்ணீரில் உப்பு வியாபியம் அதுபோலும் ஆன்மாவிடத்தில் மலமுதலியவைகள்.

பதிபசுபாச மனநித்தியம்,

இப்படி இவ்வாறு பொருளும் ஒன்றிலொன்று கலந்துஅடங்கியிருப்பதாயினும் அவைகள் அனாதி நித்தியமாகியு மிருப்பன வன்றி எங்கும் வியாபகமாயு மிருக்கின்றன. ஆனால் பதிதான் அனாதி நித்தியம் மற்றைய பசுமுதலியவைகள் எவ்வாறு அனாதிரித்யமாமென்னில். சூரியனுள்ளபோதே கண்ணும் அக்கண்ணை மறைத்திருக்கும் அனாதி நித்யமேயாம். ஆனால் அவைகள் யென்றும் வியாபகமாயும் இருக்கின்றன வென்றதெவவாறெனில். பாண்ணிறந்த கண்களுக்கு ஓராதித்தன் இருந்து அறிவித்தலபோல எல்லாப் புவனங்களினும் இருக்கிற எண்ணிறந்த ஆன்மாக்க ளுக்கும் நாம் ஒருவனிருந்து அறிவித்தலானும், கண்ணுனது சூரியமண்டல முதலிய யெல்லாம ண்டலங்களினும் போக்குவரத் திலலாமல சகல காரியங்களையும் அறிவதுபோல ஆன்மாவானது சகலபுவனங்களினும் போக்குவரத்தி ல்லாமல் எல்லாக்காரியங்களையும் மறிதலானும் இருளொன்று யெண்ணிறந்த ஆன்மாக்களையு மறைத்தலானும் பல தானியங்கள் அந்தந்த ஊரில் இருக்கின் றோர்களுக்கு அங்கங்கே புசிப்பா யிருத்தல் போல பலகன்மங்கள் அந்தந்தப் புவனங்களி லிருக்கின்ற ஆன்மாக்களுக்கு அங்கங்கே புசிப்பாயிருத்தலானும், ருபவனுனவன் பலபாண்டங்களை அந்தந்த ஊரிலிருக்கின்றோர்களுக்கு அங்கங்கே படைப்பதுபோல அசுத்தாசுத்தமாகிய மாயையானது பலதனு காணதிகளை அந்தந்த புவனங்களி லிருக்கின்ற ஆன்மாக்களுக்கு அங்கங்கே படைத்தலானும் அவ்வாறுபொருள்களும் வியாபகமென்றே சொல்லப்பட்டன. இப்படி வியாபகமாயிருக்கின்ற ஆறுபொருள்களும் பொருள்தக்கொன்று யெவ்வாறு சம்பந்தப் பட்டன வென்றி

அநாதியிலே ஆன்மாக்கள் ஆணவமலத்திற் கிடந்தார்கள். அவ்வாணவமலம் ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மத்திலே விருப்பத்தைக்கொடுத்தது, இந்தச் செய்தியை நாமறிந்து இரக்கத்தினாலே ஆன்மாக்களது, விருப்பத்திற்கேற்ற மாயா கருவிகளைக் கொடுத்து அவைகளினிடமாகக் கன்மங்களைப் புசிப்பிப்போம். அநாதியிலே ககல லோகங்களும் உண்டாகின்ற முறைமை இவ்வாறாகும்.

மாயை யுறபவம்.

அநாதியில் ஆன்மாக்கள் ஆணவமலத்திற் கிடந்தன ஒன்றால், அவர்கட்கு அவ்வாணவமல ச்னை நாம் கூட்டிவைத்ததோ, அதுதானே வந்து பொருந்திற்றோவெனில், நாம் நின்மலனாகிய சர்வாநுக் கிரக னாதலாலே நாம் கூட்டிவைத்ததன்று ஆணவ மலஞ் சடமாதலால் தானேவந்து பொருந்தமாட்டாது, ஆதலால் ஆன்மாக்களே ஆணவமலத்தைப் பிடித்தன ஒன்றறிக.

மாயை கற்பிதம்.

ஆனால் ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமலம் இயற்கையோ செயற்கையோவெனில், இயற்கையானால் பாலுக்கு வெண்மைபுந் கரிக்குக் கருமைபும் ஒருக்காலும்விட்டு நீங்காததுபோல ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமலம் ஒருக்காலும்விட்டு நீங்காது. செயற்கையானால், வெள்ளை வத்திரத்தில் அழக்கேறுவது போல முத்தியிலும் வந்துப் பொருந்தும், ஆதலால் இரண்டு மன்று. நெல்லுக் குமிழ்ப்பூ செம்புக்குக் களிம்பும், கடல்நீருக்கு உப்பும்தோல, ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமலம் அநாதி செயற்கையென்றும் அநாதி சையோக மென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

ஆன்மாக்கள் சுதந்தர வீனர்களா யிருத்தலால் நமக்குண்டாகிய செய்தி அவர்கட் குண்டோவெனில் வேதாகமங்களிலே விதிவிலக்கும, அவர்கட்கு நாகமோக்கமு முண்டா யிருத்தலினாலே செய்தியுண்டு, ஆனால் ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மத்தில் உண்டாகிய விருப்பமோ, ஆன்மாக்களுக்குக் குண்டாகிய விருப்பமோ வெனில் நாம் கொடுத்த விருப்பமானால் ஏன் பாவத்தைச் செய்தி ஒன்று நாகத்திலிட்டுத் தண்டிக்க வேண்டுமெனில்லை. ஆன்மாக்களுக்குக் குண்டாகிய விருப்பமானால், புண்ணியங்க ளிருக்கப் பாவங்களைச் செய்யார்கள். ஆதலால் ஆணவமலமே ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மத்திலே விருப்பத்தைக்கொடுத்தது. ஆணவமலமும் ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மை யறிந்தெடுத்துக் கொடுக்கமாட்டாது. விரும்பிய ஆன்மாக்கள்

கனும் கன்மத்தையறிந் தெடுத்தகொண்டு புதிக்க மாட்டார்கள். விரும்பப்பட்ட கன்மமும் ஆன்மாக்களை யறிந்துவந்து பொருந்த மாட்டாது. இந்தச் செய்தியை நாமறிந்து இரக்கத்தினாலே அவ்வான்மாக்கள் கன்மத்துக் கேற்ற * தனுவைக் கொடுத்து அத்தனுவின் இடமாக அக்கன்மத்தைக் கூட்டிப்புகிப்பிடுப்போம் அஃதெவ்வாறெனில்.

க-வது உபமானம்.

குழந்தைக்குப் பாலின்கணுண்டாகிய விநுப்பம் தாய்கொடுத்த விருப்பமோ? குழந்தைக்குண்டாகிய விநுப்பமோ வெனில்.—தாய்கொடுத்த விருப்பமானால் அவன்கொடுக்கின்ற போதெல்லாம்பாலை யருந்தல் வேண்டும். குழந்தைக்குண்டாகிய விநுப்பமானால், மார்தன்கொண்ட வேளையினுமாறு தருந்தல் வேண்டும். இவ்விரண்டு மின்மையால், பசியே குழந்தைக்குப் பாலின்கண் விருப்பத்தைக் கொடுத்தது. விருப்பத்தைக் கொடுத்த பசியும், பாலையறிந் தெடுத்துக்கொடுக்கமாட்டாது. விரும்பிய குழந்தையும் பாலையறிந்தெடுத்துக் குடிக்கமாட்டாது. விரும்பப்பட்டபாலும் குழந்தை வாயில் வந்துபுகுதமாட்டாது. இந்தச்செய்தியைத் தாயானவா அறிந்து, இரக்கத்தினாலே பாலையெடுத்துப் பாலடையிலிட்டுக் குழந்தைவாயிலே வைத்துப் புகட்டுவன். இவற்றுள், குழந்தையைப்போலும் ஆணவமலம், பாலைப்போலும் கன்ம மலம், தாயைப்போலுந் நாம், பாலையையப்போலுந் தனு எனவறிக.

உ-வது உபமானம்.

அன்றியும் குருடனுக்கு கோலின்கணுண்டாகிய இச்சை, கோல் கொடுத்திழுக்கின்றவ னிச்சையோ? குருடனுக்குண்டாகிய இச்சையோ எனில்.—கோல்கொடுத்து இழுக்கின்றவன் இச்சையானால் அவன்கொடுக்கின்ற நேரமெல்லாம் கோலைப் பிடித்தல் வேண்டும், குருடனுக்கு உண்டாகிய இச்சையானால் எப்போதும் கோலைப்பிடித்துக்கொண்டே யிருத்தல் வேண்டும், இரண்டு மின்மையால், குருடே குருடனுக்குக் கோலின்கண் இச்சையைக் கொடுத்தது. இச்சையைக் கொடுத்த குருடுங்கோலை அறிந்து எடுத்துக் கொள்ளமாட்டாது; இச்சித்த குருடனுங்கோலை அறிந்து எடுத்துக் கொள்ளமாட்டான்; இச்சிக்கப்பட்ட கோலுங் குருடன் கையில் வந்து பொருந்தமாட்டாது; இந்தச்செய்தியை அவனுக்குரிமையா

யுள்ளவனறிந்து இரக்கத்தினாலே கோலப்பெடுத்து அவன் கையிற்
றந்து அவன் நினைத்த இடத்திற் கொண்டுபோய் விடுவன். இவற்
றுள் குருடனைப்போலும் ஆன்மா; குருடைப்போலும் ஆணவமலம்
கோலைப்போலும் சரீரம், கோல்கொடுத்திழுக்கின்றவனைப்போலும்
நாம்; இடத்தைப்போலும் புலனம் எனவறிக.

௩-வது உபமானம்

ஆணவமலஞ் சடமாயிருத்தலால் அதற்குச்செய்தி யுண்டோ
வெனில்;—விஷம், பாஷாணம், தீ, கீர், காற்று முதலிய ஜடங்கட்குச்
செய்தி யுண்டானாற்போல, அதற்குச் செய்தியுண்டு. ஆனால் நாம்
ஆன்மாக்களுக்குத் தனுக்களைப் படைக்கு மிடத்தாநமது நினைவின்
படி படைப்போமோ? ஆன்மாக்கள் நினைவின்படி படைப்போமோ
வெனில்; ஒரேவடிவன்றிப்பல வடிவங்களாகப் படைத்தலால், ஆன்
மாக்களது நினைவின்படியே படைப்போம் அஃதெவ்வா றெனில்
குலாலன்பாண்டங்களை வளையுமிடத்துத் தனது நினைவின்படிவனை
வாறே பிறர் நினைவின்படி வனைவாறே வெனில்; தனது நினைவின்
படி வனைவானுபின் ஒரேவடிவாக வனைதல் வேண்டும், அவ்வாறின்
றிப் பலவடிவங்களாய் வனைதலால் பிறர் நினைவின்படியேவனைவான்
இவற்றுள் குலாலனைப்போலும் நாம், மண்ணைப்போலும், மாயை
பாண்டத்தைப் போலும் தனு பிறரைப்போலும் ஆன்மாக்களென
வறிக.

௪-வது உபமானம்.

ஆன்மாக்கள் எங்கும் வியாபகராயிருக்க, எவ்வாறு சரீரத்
தைப் பற்றுவரெனில்; படிசமையானது எந்தப்புறத்தில் வன்னத்
தைக் கொடுத்தாலும் பற்றிக்கொள்வதுபோல, எல்லாப் புலனங்
களிலும் வியாபகராயிருக்கின்ற ஆன்மாக்கள் நாம்எந்தப்புலனத்தி
லே சரீரத்தைக்கொடுத்தாலும் பற்றிக்கொள்ளுவர், அஃதெவ்வா
றெனில்? படிசமையொன்று, படிசமலைக் கொளியொன்று, படிச
வொளிக்குப் பற்றுங்குணமொன்று, படிசவொளிக்குப் பற்றுந்
தொழி லொன்று, வன்னமொன்று, வன்னத்தைப்பற்றுவிக்கின்ற
வனென்று, ஆக அறுவகைப்படும், இவற்றுள் படிசமலையைப்போ
லும் ஆன்மா, படிசமலைக் கொளிபோலும் ஆன்மபோதம், படிச
வொளிக்குப் பற்றுங் குணம்போலும் ஆன்மபோதத்திற்குஅறியுந்
குணம், படிசவொளிக்குப் பற்றுந்தொழிலைப்போலும் ஆன்மபோ
தத்திற்கு அறியுந்தொழில், வன்னத்தைப் போலும் மாயாகுருவி
வன்னத்தைப் பற்றுவிக்கின்றவனைப்போலும் நாம், எனவறிக.

ஆன்மா மலமாதியால் மறைவுபடும் வகை.

ஆன்மாக்களுக்கு அறியுங்குண மிருத்தலினாலே அவர்களை மலம் எவ்வாறு மறைக்குமெனில் சந்திராதித்தர்களை இராகு கேதுக்கள் மறைப்பதுபோலும், நெருப்பை நீர்மறைப்பதுபோலும், ஆகாயத்தை மலைமறைப்பது போலும், ஆன்மாக்களை ஆணவவிருள் மறைக்கும். இம்மறைப்புத்தான் ஆன்மாக்களுக்கு வருவான் எனெனில் அவர்கள் கன்மத்தால் வந்தது. ஆனால் ஆன்மாக்கள் அவயவ மின்றி நிரவயவராயிருக்க அக்கன்மந்தான் எவ்வாறு வந்ததெனில், நாம் நிரவயவ ரென்பதை மறந்து அவயவராய் நாமென்னுங்கருத்தால் அக்கன்மம்வந்தது. அக்கன்மந்தான் மாயை யுண்டாயது. அம்மாயையால் தனுசாண புவனபோகங்கள் உண்டாயின.

இறைவன் ஆன்மாக்களுக்கு கன்மங்களைப் புசிப்பிக்கு

முறைமை

நாம் ஆன்மாக்களுக்கு அக்கன்மங்களைப் புசிப்பிக்கு மிடத்து எவ்வண்ணமாயிருந்து புசிப்பிப்போமெனில் இச்சா ஞானக் கிரியா சொரூபாயிருந்து புசிப்பிப்போம். அருதெவ்வா றெனில், ஆன்மாக்களை முத்தியிற் சேர்க்க வேண்டுமென்பதே இச்சை. ஆன்மாக்கள் இச்சித்த கன்மங்களை யறிவதே ஞானம். ஆன்மாக்களுக்கு அக்கன்மங்களை யூட்டி யறக்கித் தொடைபித்தலே கிரியை எனவறிக ஆனால் ஆன்மாக்கள் அக்கன்மங்களைப் புசிகுருகிடத்து எவ்வாறிருந்து புசிப்பொனில், இச்சா ஞானக்கிரியா சொரூபாயிருந்து புசிப்பர். அருதெவ்வாறெனில் பண்ட பதார்த்தங்களிற் சென்று பற்றுதலே இச்சை. அவைகளைப் பகுத்தாராய்தலே ஞானம் சர்வத்தைபுந் தன தென் றமுந்துதலே கிரியை யெனவறிக.

கன்மவகை.

ஆன்மாக்களுடைய கன்மமெத்தனை வகையாயிருக்குமெனில், தூலகன்மம், சூட்சுமகன்மம், அதிசூட்சுமகன்மம், எனமுதலாகையிருக்கும். இவற்றுள் வினைகளுக்கெல்லாம் தூலகன்மமென்றும், அவ்வினைகளுக்குப் பின்பலனாக வருகின்ற புண்ணிய பாவங்கட்கெல்லாங் குக்கும கன்மமென்றும், திபுண்ணிய பாவங்களுக்குப் பின்பலனாகவருகின்ற இன்ப தன்பங்களுக்கு அதிசூட்சும கன்மமென்றும்பெயர். இம்மூன்றும் ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்துவம் என முதலாகையிருக்கின்றன. அவை யெவ்வாறெனில் இரு வினை

அவத்தை மூன்று.

ஆன்மாக்கள் எக்காலத்தினும் பிரபஞ்ச சையோகராதலால் அவ்வான் மாக்கட்கவத்தையேதேனு முண்டோவெனில், கேவலம் சகலம், சுத்தம் என மூன்று அவத்தை யுண்டு. இம்மூன்றும் காரணம், காரியம் என இருவகைப்படும். இவற்றுள் காரண கேவலமாவது. அநாதியிலே ஆன்மாக்கள் அறிவு கெடாமல் ஆணவ மலத்தில் அழுந்திக்கிடத்தல்? அஃது எவ்வாறெனில், கண்ணுனது இராக்காலத்து இருளிலே ஒளி கெடாமல் விழித்திருத்தல்போலும் காரிய கேவலமாவது, நெற்றி, கண்டம், இதயம், நாசி, மூலம்என்னும் ஐந்திடத்தினும் சாக்கிரம,சொப்பனம், சுழித்தி, துரியம்,துரியாதீதம் என்னும் சிழாலவத்தை ஐந்தையும் அடைதல் காரண சகலமாவது. அநாதிகேவலத்திலே அழுந்திக்கிடந்த ஆன்மாக்கள் மாயா கருவிகளினாலே அக்கேவலம் நீங்கிச் சுக துக்கங்களை அறிதல், அருது எவ்வாறெனில். இராக்காலத்து இருளிலே அழுந்திக் கிடந்த கண்ணுனது விளக்கினாலே இருள் நீர்நிப் பதார்த்தங்களைக் காணுதல் போலும் காரியசகலமாவது. இலாபத்தானத்திற்குளே துரியாதீத முதல் சாக்கிர மீறியுள்ள மத்தியாலவத்தை ஐந்தையும் அடைதல். காரண சுத்தமாவது. அனதி கேவலத்தினும், சகலத்தினும், அழுந்திக் கிடந்த ஆன்மாக்கள் அநுட்டெரி சனத்தினால் அவைகளை விட்டுநீங்கிப் பிரமானந்தத்தை அனுபவித்தல், அஃதெவ்வாறெனில், இராக்காலத்து இருளோடும் விளக்கோடும் கூடியிருந்த கண்ணுனது ஆதித்த ஹதயஞ்செய்ந்விடத்து அவைகளை விட்டு நீங்கி அவ்வாதித்தனைக் கண்டுகொண்டிருத்தல் போலும். காரியசுத்தமாவது சின்மல சாக்கிரமுதல் சின்மலதுரியாதீத மீறியுள்ள மேலாலவத்தை ஐந்தையு மடைதல். எனவறிக.

பஞ்சகிருத்திகமும் ஆன்மாவிறகே.

நாம் செய்கின்ற பஞ்சகிருத்தியங்கள் இவ்வான்மாக்களுக்கோ? சரீரங்களுக்கோ வெனில், ஆன்மாக்கள் நித்தியராதலால் சிருட்டி, திதி, சங்காரம்கூடாது. சரீரம் சடமாதலால் திரோபமும் அனுக்கிரகமும் கூடாது இனிஅச்சரீரங்கள் முத்தொழிற் பரிமிடத்து அதில் ஆன்மாக்கள் அழுந்துவதினாலும், ஆன்மாக்களினுடைய இரண்டுதொழில் சரீரங்கட்கில்லாமையினாலும், பஞ்சகிருத்தியமும் ஆன்மாக்களுக்கேயாம்.

தால் மேலைக்கு வராமல் நீங்கிப்போய் விடும். இவ்வாறே சஞ்சிதம், பிரார்த்தனம், ஆகாமியம் என்னும் மூவகைக் கன்மங்களு மொழியு முறைமை யெனவறிக.

கன்மங்களை ஆன்மாக்களது விருப்பத்திற் கேற்கபுசிப்பிக்கின்றவன் நாமாயிருக்க, ஆன்மாக்களுக்கு முதன்மை எவ்வாறுதற்பிக் கப்படுமெனில், ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மத்தின்கண்விருப்பமிருக்க காம்சொற்கத்திற்கு வாவென்றழைத்தால் வருவாரல்லர், ஆதலால் அவ்வான்மாக்கள் பெத்தகாலத்தில் ஆணவமலத்திலமுந்திக் கிடக் கும்போது தாஞ் சற்றுநு தோன்றாமல் அதன் மயமாயிருப்பது போல, முத்திகாலத்தில் நம்மிடத்திலமுந்தி நமதுமயமாய்க் கிடக் கையால் பெத்தத்தில் ஆன்மாக்களும் முத்தியில்நாமு முதன்மை யெனவறிக.

ஆன்மாக்களிடத் திறைவ னிருக்கை.

பெத்தான்மாய்க் களித்ததிலும், முததான்மாக்க ளிடத்திலும் நாமெவ்வாறிருப்போமெனில், பெத்தான்மாக்க ளிடத்தில் பாலுக் குள் நெய்போலவும், முததான் மாக்களிடத்தில் தயிருள் வெண் ணெய்போலவும் இருப்போம்.

ஆன்மாக்கள் தனித்தவரல்லர்.

ஆன்மாக்கள் எக்காலத்துநு தனித்திருப்ப தில்லையோவெனில் கண்ணுனது ஒருக்கால் இருளோடுங்கூடியிருப்பதன்றி எக்காலத் தினுந் தனித்திராததுபோல், ஆன்மாக்க ளெல்லாம் ஒருக்கால் மலத்திலேயும் ஒருக்கால் நம்மிடத்திலேயுங் கூடியிருப்பதன்றி எக் காலத்தினுந் தனித்திராக்கள்.

ஒளியு மிருளும் ஒரிடத்திற் கூடியிராததுபோல அவ்வான்மா க்களிடத்தில் ஆணவ மலமும் பாபமும் கூடியிருத்தல் கூடாதேயெ னில், ஒருமரத்தில் அடிதொட்டு துனிபரியநதம் இராமும் அக்கினி யும்கூடியிருத்தல்போலபாபமும் அவான்மாக்களைக்கூடியிருப்போம்.

இறைவன் துக்கமற்றவர்.

ஆன்மாக்கள் நறகத்திற் துன்பங்களை அனுபவிக்கு மிடத்து அவர்களை நீங்காதநமக்கும் துன்பம் உண்டோ வெனில், ஆதித்த னொளி படிசு வொளியிற் கலந்து நின்றவாநங்களைப் பற்றுவித்துந் தான் பற்றுதவாறுபோலவும், ஒருவனுபவிக்கின்றதுன்பம் அவன் வயிற்றிற் கிடக்குங்கிருபிகட்கில்லாததுபோலவும்; நமக் கொருக் கானு மில்லை.

அவத்தை மூன்று.

ஆன்மாக்கள் எக்காலத்தினும் பிரபஞ்ச சையோகராதலால் அவ்வான் மாக்கட்கவத்தையேதேனு முண்டோவெனில், கேவலம் சகலம், சுத்தம் என மூன்று அவத்தை யுண்டு. இம்மூன்றும் காரணம், காரியம் என இருவகைப்படும். இவற்றுள் காரண கேவலமாவது. அநாதியிலே ஆன்மாக்கள் அறிவு கெடாமல் ஆனவமலத்தில் அமுந்திக்கிடத்தல்? அஃது எவ்வாறெனில், கண்ணுனது இராக்காலத்து இருளிலே ஒளி கெடாமல் விழித்திருத்தல்போலும் காரிய கேவலமாவது, நெற்றி, கண்டம், இதயம், நாசி, மூலம்என்னும் ஐந்திடத்தினும் சாக்கிரம,சொப்பனம், சுழித்தி, துரியம்,துரியாதீதம் என்னும் சீமாலவத்தை ஐந்தையும் அடைதல் காரண சகலமாவது. அநாதிகேவலத்திலே அமுந்திக்கிடந்த ஆன்மாக்கள் மாயா கருவிகளினாலே அக்கேவலம் நீங்கிச் சுக துக்கங்களை அறிதல், அருது எவ்வாறெனில். இராக்காலத்து இருளிலே அமுந்திக்கிடந்த கண்ணுனது விளக்கினாலே இருள் நீர்சிப் பதார்த்தங்களைக் காணாதல் போலும் காரியசகலமாவது. இலாடத்தானத்திற்குளே துரியாதீத முதல் சாக்கிர மீறியுள்ள மத்தியாலவத்தை ஐந்தையும் அடைதல். காரண சுத்தமாவது. அநாதி கேவலத்தினும், சகலத்தினும், அமுந்திக்கிடந்த ஆன்மாக்கள் அருட்டெரி சனத்தினால் அவைகளை விட்டுநீங்கிப் பிரமானந்தத்தை அனுபவித்தல், அஃதெவ்வாறெனில், இராக்காலத்துஇருளோடும் விளக்கோடும் கூடியிருந்த கண்ணுனது ஆதித்த ஸுதயஞ்செய்தவிடத்து அவைகளை விட்டு நீங்கி அவ்வாதித்தனைக் கண்டுகொண்டிருத்தல் போலும். காரியசுத்தமாவது சின்மல சாக்கிரமுதல் சின்மலதுரியாதீத மீறியுள்ள மேலாலவத்தை ஐந்தையு மடைதல். எனவறிக.

பஞ்சகிருத்திகமும் ஆன்மாவிற்கே.

நாம் செய்கின்ற பஞ்சகிருத்தியங்கள் இவ்வான்மாக்களுக்கோ? சரீரங்களுக்கோ வெனில், ஆன்மாக்கள் நித்தியராதலால் சிருட்டி, திதி, சங்கரம்கூடாது.சரீரம் சடமாதலால் திரோபமும் அனுக்கிரகமும் கூடாது இனிஅச்சரீரங்கள் முத்தொழிப்பரிமிடத்து அதில்ஆன்மாக்கள் அமுந்துவதினாலும், ஆன்மாக்களிடைய இரண்டுதொழில் சரீரங்கட்கில்லாமையினாலும், பஞ்சகிருத்தியமும் ஆன்மாக்களுக்கேயாம்.

இறைவனே ஆன்மாக்களிடத்து பஞ்சகிருத்தியத்தைநடத்துவன்.

நாம் பஞ்சகிருத்தியத்தை ஆன்மாக்களிடத்தில் நடத்துவது எவ்வாறெனில், இவர்கட்கு மாயா கருவிகளைப் படைத்து அறிவை உண்டாக்குவதே சிருஷ்டி. அவர்கட்கு மாயாகருவிகளை நிறுத்தி அறிவைநிலைபெறச் செய்வதே திதி. அவர்கட்கு மாயா கருவிகளை ஒடுக்கி அறிவைப் போக்குவதே சங்காரம், அவர்களுடைய அறியுந் தொழில்களை அருளைக்கொண்டு மலசத்திகளால் மறைப்பித்து அவ்வவர்கள் கன்மங்களைத் தக்கபடி நிறுத்தலே திரோபவம், அவர்களுக்கு இன்பதன் பங்களைப் புசிப்பித்துப் புண்ணிய பாவங்களாகிய வினைகளை யறுத்தலே அனுக்கிரகம் என அறிக.

ஆன்மாக்கள் பஞ்சகிருத்தியப்படும்வகை.

ஆன்மாக்கள் அப் பஞ்சகிருத்தியப்படுத லெவ்வாறெனில் அவர்கள் அறியுந்தொழிலே சிருஷ்டி, அவர்கள் அறியுந்தொழிலில் நிலைநிற்கலே திதி, அவர்கள் அறியுந் தொழில் நீங்கலே சங்காரம் அவர்கட்கு அறியுந்தொழில் நீங்கு மிடத்துள்ள அறியாமையே திரோபவம், அவர்கள் இன்பதன் பங்களைப் புசித்துப் புண்ணிய பாவங்களைக் கழித்தலே அனுக்கிரகம் என அறிக.

பிறப்பிறப்பும் மோக்கநாகமும்.

நமது பஞ்சகிருத்தியமும், அவற்றில் ஆன்மாக்கள் படுதலும் இவ்வாறாகி யிருக்க. அவர்கள் பிறந்தார், இறந்தார், நாகமுற்றார், மோக மடைந்தார் என்று வேத ஆகமங்களிற் கூறுகின்ற தெவ்வாற்றா லெனில், ஆன்மாக்கள் மாயா கருவிகளைப் பற்றி யறிந்திருத்தலே பிறப்பு, அம்மாயா கருவிகளை நீங்கி அறியாதிருத்தலே இறப்பு, ஆயாசமுற்றிருத்தலே நாகம், அநாயாச முற்றிருத்தலே மோகம் என அறிக.

ஆன்மபோத வொழிபே முத்தி.

ஆன்மாக்கள் மோக்க மடையுமிடத்துக் கெட்டுக் கூடுவரோ கெடாது கூடுவரோ வெனில் கெட்டால் கூடத்தக்கதே யில்லை கெடாதிருந்தாற் கூடவே மாட்டார்கள். ஆதலால், ஆன்மகெடாமல் விடயத்திற்செல்லும். அவ்வான்மபோதம் நிகழ்ச்சி கெட்டுக் கூடுமென் றறிக.

வகை ஆன்மாக்கள்.

அவ்வான்மாக்கள் அனந்தரா யிருப்பதனால் அவர்களுக்குள் பேதமுண்டோவெனில், விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சக

மூன்று பேதங்களாயிருக்கின்றனர். இவற்றுள். ஆணவமலம் ஒன்றுடன் கூடியிருக்கின்ற ஆன்மாக்களுக்கு விஞ்ஞானகலர் என்றும் ஆணவமலம், கன்மலம் என்னும் இவ்விரண்டோடுங் கூடியிருக்கின்ற ஆன்மாக்களுக்குப் பிரளயாகலர் என்றும்; ஆணவமலம், கன்மமலம், மாயாமலம் என்னும் இம்மூன்றோடுங் கூடியிருக்கின்ற ஆன்மாக்களுக்குச் சகலரென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இறைவனான மாக்களை யாட்கொள்ளும்வகை.

மூவகையான் மாக்களையும் நாமாட்கொள்வ தெவ்வாறெனில் விஞ்ஞான் கலருக்கு ஒளியுருவாயும், பிரளயாகலருக்குத் தேவவுருவாயும், சகலருக்கு மனிதவுருவாயுமிருந்து ஆட்கொள்வோம். ஆனால் ஆன்மாக்களுக்கு மலப்பிணியினால் சரீரங்கள் உண்டாயின நின்மலனாகிய நமக்குண்டாவதற்குக் காரணமென்னவெனில். பிள்ளைக்குப் பித்தமுண்டானால் அப்பித்தத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று பிதாவுக்கு ஆசைப்பிணியுண்டானாற்போல, ஆன்மாக்களுக்குள்ள மலப்பிணியை நீக்கவேண்டி நமக்கு ஆசைப்பிணியுண்டாயது அதனால் சரீரங்கள் உண்டாயின.

ஆன்மாக்களுக்கு மலப்பிணியை எவ்வாறு நீக்குவோமெனில் அவர்கட்கு இருவினையொப்பு வந்தகாலத்து வண்ணன் வத்திரத்திலுள்ள அழுக்கை உழமண்ணைக் கொண்டு நீக்குவதுபோல மாயாகருவிகளைக்கொண்டு நீக்குவோம்.

இருவினையொப்பு.

இருவினையொப்ப யாவதியாதெனில். ஒருவன்தான் * விரும்பப்பட்ட பாதார்த்தங்களையும், வெறுக்கப்பட்ட பாதார்த்தங்களையும் கண்டால் விருப்பும் வெறுப்புமற்ற பாதார்த்தங்களை கண்டாற்போல நல்வினைப்பயனுந் தீவினைப்பயனும்வந்தால் அவ்விரண்டினிடத்தும் விருப்பு வெறுப்பின்றிற்றல்; அகுதெவ்வாறெனில், ஒருவன்வைப்பாட்டியிடத்திற் சிறிதுநாளும்மனையாட்டியிடத்திற், சிறிதுநாளாகக் காலங்கழித்து வருகையில் இல்லறநூல் கேட்டவிடத்து வைப்பாட்டியை விடுத்து மனையாட்டியோடு வாழ்வதே சரியென்றும், துறவறநூல் கேட்டவிடத்து அம்மனையாட்டியும் பாசபந்தத்திற் கேதுவாகலான் அவனையும்விடுத்துத் துறவுபூண்பதே சரியென்றும்

* விரும்பப்பட்ட பாதார்த்தங்கள்-பொன்-வெள்ளி-முதலாயின. வெறுக்கப்பட்ட பாதார்த்தங்கள்-தரித்திரம்-வியாதி-முதலாயின. விரும்பும்வெறுப்பு பாதார்த்தங்கள்.—திரணம், புதர்முதலியன.

கண்டு, பின்னர் அவ்விருவரிடத்தும்விருப்பு வெறுப்பற்றதேபோல், ஒருவன் பாவமும் புண்ணியமுஞ்செய்து வருகையில் அறநூல்கேட்ட விடத்துப் பாவத்தையேக்கி புண்ணியஞ் செய்வதேசரியென்று, ஞானநூல்கேட்ட விடத்து அப்புண்ணியமுஞ் சன்னமரணத்திற் கேதுவாகலாய் அதனை விடுத்து ஞானத்தை யடைவதேசரியென்றுங்கண்டு, பின்னர்இரண்டினிடத்தும் விருப்பு வெறுப்பின்றி நின்றலே இருவினையொப்பென்றறிக.

மலநிவர்த்திக்குக்காரணம் சிவபுண்ணியம்.

இருவினை யொப்பின்கணுண்டாகின்ற மலநிவர்த்திக்குக் காரணம்யாதெனில். அநாதொடுத்து மேட்சபரியந்தம் ஆன்மக்களாலுண்டாகின்ற சிவபுண்ணியங்களாம்.

சிவபுண்ணியங்கள்.

அவைகள். புத்தி பூர்வ சிவபுண்ணியம், உபாயசரிதை, உபாயகிரியை உபாயயோகம், உபாயஞானம், உண்மைச்சரிதை, உண்மைக்கிரியை, உண்மையோகம், உண்மைஞானம், எனப்பத்து விதமாயிருக்கின்றன. இவற்றுள் முந்தின வொன்பதும் மலநிலை அவைகள் ஆன்மாக்களால் செய்யப்படுவன, பிந்தினஒன்று அருணிலை. அஃதுதத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி; ஆத்மரூபம், ஆத்மதரிசனம், தம்சுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் எனப்பத்துவிதமாயிருக்கும்.

வருவா.

இந்தப்பத்தையும் பரிபக்குவஞானவனுக்கு நாம்ஞானசாரியராக எழுந்தருளி சுத்தாவத்தையின் காரியமாகிய நின்மலசாக்கிரமுதலாயுள்ள ஐந்தவத்தைகளிலடக்கி அந்த உண்மைஞானத்தை யறிவிப்போம். இவ்வாறு அளவற்றகாலம் ஆணவமலத்தினால்மறைபட்டிருந்த ஆன்மாக்களை முத்தியில் விடவேண்டுமென்று கடல் போன்ற பெருங்கருணையினாலே திருமேனிகொண்டு அவர்களை அவ்வாணவவிருளினின்று மெடுத்து விஞ்ஞானகலர் முதலியமூன்று வகையாகத் தொகுத்துத், தனுமுதலியமாயாகருவிகளைக்கொடுத்து அவைகளினிடமாக நல்வினை புதினையென்னு மிருவகை வினைகளை ஆட்டி, அவ்விருவினை யொப்பில்மலபரிபாகமுண்டாக்கி, முத்தியிற் சேர்ப்பவனாகிய சர்வஞ்ஞன் நாமாயிருக்கின்றோம்.

ஏ ஐனகனே அறிவித்தாலன்றிச் சுதாவில் ஒன்றையுமறிவதற் கில்லாத கிஞ்சிஞ்ஞனாகிய கீயோபிரமமாவாய்? பிரமம்நீயே வெ

ஞாயிரகிள்சந்திரசூரியர்நட்சத்திரங்கள், மேகங்கள், சமுத்திரங்கள் மலைகள், காடுகள், பஞ்சபூதங்கள் முதலான யாவையும் உன்னால் ஏன் உண்டாக்கக்கூடாது? உனக்குப்புலன்களே துக்கு? சாக்கிராதி அலை த்தகளேன்? நீளிரும்பியவண்ணம் வினைப்போகங்கள் சித்தி யாத காரணமென்ன? உனக்குவினைப்பு மறப்புகள் எங்ஙனமிருந் ததித்தன? அவனன்றி ஓரணுவமுசையாத என்று சகலசர்த்திரத் தாலும் உலகத்தாராலுஞ் சொல்லுகின்ற பழமொழியை யேனுங் கேட்டதில்லையோ? மேலும், சந்திரசூரியர்முதலிய கிரகங்கள் தத்த முறைப்படி ஆகாயத்திற் சுழன்று உலாவுதலினாலும், மேகமானது சமுத்திர நீராயுண்டு பூரிபிற பொழிதலினாலும், அக்கினியுங் காற் றும் அளவுமீறி யுண்டாகாமையினாலும், கார்முதலிய அறுவகைக் காலங்கள் முறைதவறாமல் வருகையினாலும், பாம்புமுதலிய தஷ்ட ஜெந்துக்கள் மத்திரகத்தினால் வசமாதலினாலும், எல்லா வுயிர்களும் பரம்பரைமாரும்வருதலினாலும், சுக்கிலமும், சுரோணிதமுங்கூடி ஒருவருஞ்செய்யாமல் சிசுவாய்ப்பிறத்தலினாலும். ஆனைமுதலியசக லஜெந்துக்களும் ஆணும்பெண்ணுங் கூடனால் அநதந்த ரூபங்கொ ண்டு உற்பத்தியாவதினாலும் சிலவுயிர்கள் ஆணும்பெண்ணுங்கூடா மலே உண்டாகையினாலும், வித்தினவருக்ககப்படி விருட்சமுதலிய வைகள்முளைப்பதினாலும், ஆன்மாக்களெல்லாம்ஒருபடித்தாயிராம லசிலர் இந்திரியபங்கமுடையவர்களாயும், சிலர்அவயவபங்கமுடையவர்களாயும், சிலர் சுகமுறறவர்களாயும், சிலர்துக்கமுற்றவர்களாயும், சிலர் செலவமடைந்தவர்களாயும், சிலர் வறுமை யடைந்தவர்களாயும் சிலர் அறிவுள்ளவர்களாயும், சிலர் அறிவில்லாதவர்களாயும், சிலர் புண்ணியஞ் செய்தவர்களாயும். சிலர்பாவஞ்செய்தவர்களாயு மிருத்தலினாலும், நவவாயி லென்னும் ஒன்பதுவழியுடன்பின் னுமொருவழி யுண்டாக்கிக் கொண்டு உடலில் உயிர்வாசஞ்செய்யக் கூடாமையினாலும், ஒருறுப்பு நீங்கினால் அதனை உடனே உயிர்கள் உண்டாக்கிக் கொள்ள மாட்டாமையினாலும், ஆண்குழவி வேண்டுநர்க்குப் பெண்குழவி பிறத்தலினாலும், பெண்குழவி வேண்டுநர்க்கு ஆண்குழவி பிறத்தலினாலும், இவ்விரண்டிலொன்று வேண்டுநர்க்கு அலிக்குழவி பிறத்தலினாலும், எதையும்வேண்டாதவர்க்கு எண்ணற்ற குழவிகளுண்டாதலினாலும், ஒருவனையொருவன் வெட்டிும் போது மற்றொருவன்வந்து விடுவித்தலினாலும், சிலர்மாற்றிற்குப்பயந்து மறைந்திருத்தலினாலும் சிலர் அம்மாற்றற் கரத்திலகப்பட்டு மயங்குதலினாலும், கித்தியமாயிருக்கவேண்டுகின்ற சங்கமங்களெல்

னாம் வினாவில் இறத்தலினாலும் அதைவேண்டத்தக்க விவேகமில்லாத தாபரங்களெல்லாம் அழிவில்லாமல் நீடித்திருத்தலினாலும் உயிர்தான் தமது முற்சனனத்தையும் வருஞ் சனனத்தையும் அறிந்துகொள்ளக் கூடாமையினாலும் இவைகட்கெல்லாம் தற்சுதந்தரமாக யாமொரு கடவுளிருக்கின்றோமென்று உறுதியாய் நின்றுக்கொள்ளக்கடவை, அன்றி நாமேதான் எவ்வளவேனுந் தற்சுதந்தரமில்லாமல் அளவற்ற பேதமாயுள்ள ஆன்மாக்கள் செய்த நல்வினை நீ வினைகட்டிடாகக் கம்மாள் ஆபரணங்களை யுண்டாக்குவதும், குயவன் குடங்களை யுண்டாக்குவதமாகிய காரணத்தைப்போலரிமீத்த காரணமாயிருந்து தனுவாதிதனைக்கொடுத்து அமமுறையே இரட்சித்துச் சங்கரிப்பதன்றி அவ்வான்மாககளுகுப பக்குவம்வந்தகாலத்தில் அனுக்கிரகமுஞ் செய்வோம ஆதலால் இனியேனும் யாமுப தேசித்த சித்தார்த்தத்தைச் சிறுதித்து வேறுபாடற்று ஏகமாகியும் அபாவமாகியும் இருந்து முன்னர் ஆணவமலத்தில் எவ்வாறு சார்ந்து நின்றனையோ அவ்வாறு நம்மிடத்திற் சார்ந்து துவித பாவனை யற்றுச் சுகமாயிருக்கக் கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்து தமது திருவுருவக் கரந்தருளினர்.

இப்பால் சனகராசன் அவை யனைத்தையுந் தெளிவுபெறக்கேட்டுச் சிந்தித்து நிருத்தியாசனஞ் செய்து நிஷ்டைகூடி இவ்வாழ்வு நாரதமூனிவரால் வந்ததல்லவாவென்று நினைந்து நினைந்து உருகி உருகி, யாவரு மெஞ்ஞானியென்று சொல்லும்படியாக உலகத்தைக் காத்துச் சீவன் முத்தனாகி யிருந்தனன், அருந்தவர்களே ஓரறுகினால் திரிசிரனென்னும் அந்தணனுடைய வறுமைபெல்லாம் நாசமாகிப் பெறுதற்கரிய பெருஞ்செல்வம் அவனுக்குண்டானதன்றி அளவற்ற அற்புதங்களும் விளங்கினவென்றால் அதை யெண்ண ளளவிற்கொண்டவனது ஆகமமுறைப்படி யருச்சிப்போர்க ளடையும் பயன் எம்போலிகளா ளளவிட்டுரைக்கற்பாலதோ யென்று தேவகணங்கள் முனிவர்கணங்களுக்குச் சொன்னதாகப் பித்திரேதவனுக்குப்பிரம் தேவன் சொல்லியபடி தேவேந்திரன் ரூசேன மகா ராஜனுக்குச் சொன்னான்.

தூர்வையாசகப்படலம் முற்றிற்று.

தூர்வை துலையேற்றுப் படலம்.

தூத்தவ முனிவீ ரொற்றைத் தூர்வையால் வறுமைநீங்கி
யேத்தருஞ் செல்வம் பெற்று னிருந்திரி சிரசுவென்பான்
சாத்தமவ் வறுகின் மேன்மை தனைபின்னுங் கேண்மினென்று
நாத்திகம் பயிலா நாவி னன்கணத்த சர்க்கள் சொல்வார்.

மகா மகத்வ பிக்க யோகேந்திரர் னோ விநாயகமூர்த்திதூர்வை
யாசகஞ்செய்து திரிசிர னென்னும் அந்நணனுக்கு அளவற்ற செல்
வங்களை யளித்து சனகராணஞ்சுப பாத்நவ ரிசயத்தை யுணர்த்
தியருளிய திருவினை யாடல்களைச் சொன்னேனும். இப்பால் அத்தூர்
வையைத் துலையேற்றிய வாலாற்றை சொல்லுவோங்கே கெட்பிராக
பின்னும் தேவேந்திரன் னுடேன மகாராணைநோக்கி அரசனேதே
வகணங்கள் முனிவாசட்டு வேறெ நுகலையுஞ் சொன்னதாகப் பிர
மதேவன் பிதிந்தேவனுக்குச் சொல்லுவதாவது.

முற்கூறிய கவுண்டின்னியமுனிவர் ஐங்கரக்கடவுளாகியகணே
சமூர்த்தியை அனுதினமும் அன்போடு பூசித்துவருகின்றநாளாயில்
ஒர்நாள் அவர் பத்திளியாகிய ஆசிரியை யென்பவள் மிக்கமனமகி
ழ்ச்சியோடு தனது கணவரைநோக்கி ஒருகதை அடியாட்டுச்சொல்
லியருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துக்கொண்டனள்.
அதற்கு அம்முனிவர் சந்தோஷங்கொண்டு முன்னர் விநாயகமூர்த்
தி மிதலாபுரியில் ஒருக்கின்ற திரிசிர னிடத்தில் தூர்வை விருந்துக்
கொண்டு அவனுக்கு அளவற்றபரக்கியங்களை அளித்தருளிய கதை
யைச்சொல்ல அதனை அவ்வாசிரியை கேட்டுச் சுவாமீ அம் மிதலா
புரி அந்தணனைப் பாக்கினும் நாம் அத்தூர்வையை வெருவாய்க்
கொண்டுவந்து கணேசமூர்த்திகு அரசுசிக்கின்றோம். அவர் நமக்
குமாரத்திரம் பாக்கியந்தராமல் இருப்பதற்குக் காரணம் யென்ன
வென்று கேட்டனள். நினைத்தமாத்நிரத்தில் எல்லாச் செல்வங்களை
யும் ஏவலாகக் கொள்ளத்தக்க கவுண்டின்னிய முனிவர் அதற்குப்
புன்னகைகொண்டு இப்பிரபஞ்சத் துள்ளோர்களும் அத்தூர்வை
யின் மகிமையைபுணர்ந்து சுத்தபவித்திர ராகும்படித் தமது மனத்
தின்கண் நினைத்தவராய்ப் பெண்ணே நாம் ஓர் அறுகு தருகின்
றோம் அதனை நீளெடுத்துக்கொண்டு தேவேந்திர னிடஞ்சென்று அத
னிடை யெவ்வளவோ அவ்வளவு பொன் தரும்படி கேட்டு வாங்கி
பூக்கடவை யென்று சொல்லித்தாம் அருச்சித்தஅறுகுகளி

லொன்றையெடுத்துக் கொடுத்தனர். அதற்கு அவ்வாசிரியைஇசைந்து வாங்கி உடனே சுவர்க்க லோகத்திற்குச் சென்று இந்திரனைக் கண்டு தனது காதலர் ஆக்கியா பித்ததை அவனுக்குத் தெரிவித்தனர். அதை இந்திரன்கேட்டவுடன் மிகவும் அற்புதமாகக்கொண்டு அவ்விருடிபத்தினியைச் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கிப்பூசித்துத் தரையே நீர் இவ்வறுகினைக் குபேரானிடத்திற் கொண்டு போவீராயின் உமக்குவேண்டிய பொன்னைப் பெற்றுக்கொண்டுபோகலாமென்று சொல்லிச் சிலதூதுவரை துணையாகக் கூட்டியனுப்பினன். அவ்வாறே ஆசிரியை குபேரனிடத்திற்கொல்ல அலங்கண்டவுடன் இருடிபத்தினிபென்று அறிந்துகொண்டு அனந்தமுறை தீர்க்கதண்டஞ்செய்து பூசித்தனன். உடனே கூடவந்ததூதர்கள் அக்குபேரனைப்பார்த்து இந்த அம்மாள் கைநிற்கொண்டவந்திருக்கின்ற ஓர் அறுகம்புல்லினிடைக்குச் சரியான பொன்னைக் கொடுப்பிக்குமாறு இந்திரர் எங்களுக்கு ஆக்கியாபித்தனா, என்று அறிவிக்க அதனைக் குபேரன் கேட்டு இதற்காகவா நம்பிடத்திற்குவந்தது என்று குறுகிக் செய்து அளவற்றசொன்னங்க ள மலபாலக்குளித்து அன்னையே? உமக்குவேண்டிய பொன்னைக் கொண்டுபோகலாம் பென்றுசொன்னான். அதை ஆசிரியைகேட்டுத் தன்னெதிரில் மலபாலாகக் குவித்திருக்கின்ற பொற்குளியக்கொப்பாபாதது ஸுயா? யெனதுகாதலர் இந்த அறுகினிடைக்குச் சரியான பொன்னையே வாங்கிக் கொண்டு வருமாறு உதறிய செய்தனா. அதனால் இவ்வறுகை ஓர் *துலையின்கண் விட்டு அதற்குணையான பொன்னைத் தூக்கித் தரல்வேண்டும்' என்றனர். அதற்குக்குபேரன் இசைந்து உடனே துலாவை யெடுத்து மேலே தூக்கினன் அதில் ஆசிரியை தனது அறுகம் புல்லை ஓர் தட்டில் வைத்தனன். குபேரனுடைய ஏவலாளர்கள் ஓர் இம்மியளவு பொன்னைக்கொண்டு வந்து மற்றோர் தட்டில் இட்டனர். இப்பால் அறுகிட்ட தட்டானது நிலத்தினும், பொன்னிட்ட தட்டானது ஆகாயத்தினுமாகி நிற்க அவ்வற்புதத்தை அளவேசன் கண்டு தனது ஏவலாளர்களைநோக்கி, இவ்வறுகுமகாதெய்விகமுள்ளதா யிருக்கின்றது. இதைப் பெருமை எளிதாகக்காணவில்லை. இஃது நமது பொக்கிஷத்திருக்கின்ற பொன்னைபுமேயன்றி நம்மையுங் கொள்ளும்போற் றேறன்றுகின்றது, ஆதலால் எவ்வளவு பொன்னைக்கொண்டேனும் இரண்டு தட்டுகையுள் சமன்செய்யுங்கொன்று கட்டளையிட்டனன். அதைக்கேட்ட ஏவலாளர்கள் மீட்

மும் ஓர் () தொடிபளவு பொன்கெட்டுவந்து வைத்தார்கள். அதற்குஞ் சமனாகாமையால் பின்னர் ஓர் தூக்களவு பொன்கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். அதற்குஞ் சமனாகாமையால் அதனோடு ஓர் * துலாப்பொன் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். இவ்வாறு அளவற்ற பொன்னை வரிசை வரிசையாகக் கொண்டுவந்து மாறாமல் வைத்திருந்தார்களேயன்றி அறுகின்தட்டானது சிறிதே தனுநிலத்தினின்றும் மேலெழும்பக்கண்டவரல்லர். மற்றொரு தட்டு மாத்திரம் பொன்னைக் கொண்டுவந்து இடுந்தோறும் இடங்கொடுத்துக் கொண்டுவளர்ந்துவந்தது. இப்பால் அவ்வேவுகாரர்கள் குபேரனுடைய அரண்மனையிலடங்கியிருக்கின்ற அவன் சொந்த நிதிகளை யெல்லாம் கொண்டு வந்து நிரப்பினார்கள். அதனாலும் அத்தட்டு சமனாகாமலே யிருந்தமையால், அதைக் குபேரன்கேட்டு ஆராரியமடைந்து உடனே தனது நகரத்திலுள்ள பொருள்களையெல்லாம் வரவழைத்துக் குவித்தனன். அதனாலும் அத்தட்டு நிலத்திலிறங்கக்கண்டிலனாகிய பின்னர் தனது மனைவியோடும்வந்து துலாவை வணங்கி யேறினன் அப்போதும் அவைகள் சமனாகாதிருந்தது அவ்வற்புதத்தைத் தேவேந்திரன் கேள்வியுற்றுத் தனது நிதிகளையுந் தனது நகரத்தினை நிதிகளையுங் கொண்டுவந்து துலாத்தட்டின்க ணிறப்பித்தா யுமேறினன், அதற்கும் அருது சிறிது விறங்கா திருந்தமையால் பின்னர்த் தேவேந்திரன் மும்மூர்த்திகளும் வருமாறு மனதில் தியானித்தான். அவ்வாறே அம்மூவர்களுந் தங்கள் தங்கள் பரிசனங்கொளும்வந்து ஏறினார்கள். அப்போதும் அவ்வறுகின்தட்டு முன்னிருந்த வண்ணீர்த்மசற்றுமசையா திருந்தது.

ஓமகாத்துமாக்களே! அற்பவரத்தினையுடைய பலபேர்கள் தங்கள் தங்கள் அளவற்ற செல்வத்தோடு உந்துகின்றனும், பெருந்தவத்தினையுடையாரது ஓர் சிறிய பொருளுக்கு மொப்பவரோ! இப்பால் இந்திரன் முதலிய சகல தேவர்களும் இவ்வறு துவிநாயக மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளில் அருச்சனை செய்து மேன்மை பெற்றிருக்கின்ற தெனத்தெரிந்து கொண்டு யாவரும் அத்தட்டினை விட்டிறங்கி முடபத்து முக்கோடி தேவர்களும் புடைசூழ்ந்துவரும்படியாக அவ்வவர்களுடைய வாகனங்களிலேறி ஆகாயவெளியெங்கும் நிரம்பவென்கண் வசிக்கின்ற கவுண்டின்னிய முனிவர்களும்கூட.

(1) தொடி-ஒரு பவம். * தூக்கு-ஐம்பது பவம் இடையுள்ளது.

* தொலா-ஒருபலத்தில் மூன்றிலொரு பாகமுள்ளது.

அவ்வாசிரியையோடு வந்திரங்கினார்கள் இவ்வாறு எல்லாத் தேவர்களுந் திரண்டுவந்ததைக் கவுண்டின்னிய முனிவர்கண்டு, திடுக்கிட்டெழுந்து, சாஷ்டாங்கமாகவணங்கி, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்குவித்து, ஆடிப்பாடி, ஆனந்தக்கண்ணீர்சொரிந்து, பலமுறைவலம்வந்து அடியேனியற்றிய தவத்தின்பயன்களை இன்றல்லவோ எனது கையிற்கிடைக்கப்பெற்றேனென்று அளவற்ற வேதாசிரியர்களினுற்றுதிசெய்து, ஒசர்வஞ்ஞ மூர்த்திகளை? அடியேனிடத்திற் குற்றங்கள் நேர்ந்தனவாயினும், அவைகளைத் தேவர்களுது நிறைந்தகிருபையினற் பொறுத்தருளல்வேண்டும், தொண்டர்க் குத்தொண்டனாகிய சிறியேன் இதகாறும் அறுகின் பெருமையைக் கண்டவன்ல்லன். இப்போது ஈவாபிகளெல்லாம் ஆகாய வெளியினின்றும்வரக்கண்ட மாத்திரத்தில் அதனதுமகிமை இவ்வகைதேனை அறிந்து கொண்டேனென்றுசொல்லினர். அதனைச் சந்திரசுடாதா மூர்த்தியாகிய சிவபிரான் செலியுற்று, அன்பேன்? அருகின்பெருமை இம்மாத்திரமேயன்று, அதையாவாறும் அளவிட்டுரைத்தலுமரிது, அத்தன்மைத்தாகிய அருகினைத் தரித்திருக்கின்ற விராயகமூர்த்திக்குப் பத்திசெய்பவருக்குள் உன்னையொப்பவ ரெவவுகங்களினுமில்லையென்று திருவாய்மலர்ந்து, அனந்தவாங்களை யு மளித்துச் சென்றனர். மற்றைத் தேவர்களும் அவ்வாறே அம்முனி புங்கவரைப் புகழ்ந்து வெவ்வேறுவாங்களைக்கொடுத்து, அவ்வவாகள் பதவிகளையடைந்தனர். இப்பால் சிவபிரானது கட்டையின்படி காமதேனு கற்பக விநாயகமூர்த்தியவைகள் வந்து அம்முனிபுங்கவருக்கு ஏவல் செய்திருந்தன, இவையனைத்தையும் அவாபத்தினியாகிய ஆசிரியைகண்டுஅவரை தீர்க்கதண்டஞ்செய்து ஈவாபி? கணேசமூர்த்தி மகிமையையும். அவரதுஅறுகின் பெருமையையும் இப்போதறிந்து கொண்டனென்றுதித்து, அன்றுமுதல் தானும் அவ்வறுகினுற் கணேசமூர்த்தியையருச்சித்து இகபா சாம்பிராச்சி யத்திற்குரித்தானவளாகி வாழ்ந்திருந்தனர். ஆதலால் அறுகம்புல்லினதுபெருமையை அவ்விராயகமூர்த்தி யேயன்றி இவவுகத்தின்கண் யாவரால் கணிக்கக்கூடும், நீங்களும் அவ்வறுகைக்கொண்டு விராயகக் கடவுளை யருச்சிபுங்களென்றுசொல்லித் தேவகணங்கள் விமானத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு கணேசலோகத்திற்போய்ச் சேர்ந்தார்கள் அவ்விமானத்தி லேறிச்சென்ற விடை, காம், புலேச்சியாகிய மூவரும் இப்பிரபஞ்சத்தன் பிறந்திறத்தலாகிய வாதனையை யொழித்து விராயகமூர்த்தியினுடைய பெருங்கருணையால் அளவற்ற

நாள் சொர்க்காதிபோகங்களை யனுபவித்து, முடிவில் அவரது திருவடிகளிற் கலந்தார்கள். இப்பால்தேவகணங்களால் அவ்வறுகின் பெருமையைக்கேட்ட முனிவர்களெல்லாம் முருந்தோடுமுன்றித் தழிவிட்டிருக்கின்ற அறுகுகளைக்கொண்டு விநாயகமூர்த்தியை யருச்சித்தார்கள். உடனே கணேசமூர்த்தியினுடைய கிருபையால் அவ்வவர்கட்கு வேறுவேறு தெய்வவிமானங்கள்வர அவைகளிலவர்கள் ஆரோகணித்து விநாயகருலகத்திற் சேர்ந்தார்கள். அதனை அந்நகரத்துள்ளோர்களறிந்து அவ்வாறே அத்துர்வையைக்கொண்டு இடைவிடாம லருச்சித்துச்சொர்க்கேலாகத்தை யடைந்து அளவற்ற போகங்களை யனுபவித்தார்கள். ஆதலால், உடன்புத்திரனாகிய கிருதவீரியனையும் அவ்வறுகைக்கொண்டு சங்கட்ட சதுர்த்திவிரதத்தை நிறைவேற்றச்செய்யென்று பிரமதேவன் பிதிர்ந்தேவனுக்குச் சொல்லியதாகத் தேவேந்திரன் சூரசேன மகாராஜனுக்குச் சொன்னான்

தூர்வை துலையெற்றுபடலம் முற்றிற்று.

வன்னிமகத் துவப் படலம்.

ஓரறு காபினு முதவு றுவிடிற்

பூணன் பூசையைப் போற்று மாறெவன்

சீரண வுறவினித் தெரிக்க வென்றலு

மாரணன் பிதிருனுக் கறிவிப் பானரோ.

அறிவேசொருபமாக ஆனந்தமுறும் மாதவர்களே? கவுண்டின்னியமுனிவர் விநாயகமூர்த்தியினுடைய தூர்வையைத் துலையின்கணேற்றி அதன் மகத்துவத்தைத் திரிலோகங்களினும் விளங்கச்செய்தவரலாற்றினைச் சொன்னோம். இப்பால் வன்னிமகத்துவத்தைச் சொல்லுவோம் கேட்பீர்களாக; தேவேந்திரன் பின்னுஞ் சூரசேன மகாராஜனை நோக்கிச் சொல்லுவான். அரசனே? பிதிர்ந்தேவன்மீளவும் பிரமதேவனைத் தொழுதெழுந்துசுவாமீ? ஓரறுகேனுங்கிடையாவிடின் அக்காலத்து விநாயகக்கடவுளை எவ்வாறு பூசிக்கவேண்டியதென்று வினவ, அதற்குப் பிரமதேவன் மனமகிழ்ந்து, விநாயகமூர்த்திக்குப் பல பூசாத்ரவியங்களிருந்தகாலத்தும் அறுகைப்பேரல இன்றியமையாச்சிறப்பினதாக இருப்பது வன்னிபத்திரமும், மந்தாரமலருமாகும், இவற்றுள் வன்னியையன்றிப் பூசனைசெய்தோர்

க்கு அக்கணைசமுர்த்தி இரங்கிவாங்கொடுப்பதில்லை, எந்தத் திரவியங்க ளில்லாவிடினும் வன்னியொன்றினால் பூசனைசெய்தால் எத்தன்மைத்தாகிய பயனையும் எளிதிற் கொடுப்பர். அறுகு இல்லாமற் செய்கின்ற பூசைக்கு வன்னியொன்று கூடியிருந்தால் எல்லாப்பயனும் உண்டாகும். அவ்வன்னிக்குரிய பயனையளிக்கும் பொருள் வேறென்று பில்லை அதனைக்கொண்டு பூசித்தவர்க ளடைந்த பேற்றினையுஞ் சொல்லுவோங்கேட்பாயாக.

எல்லாவுயிர்களுந் துன்பமற வாழ்கின்ற விதற்ப தேயத்தில், சகல செல்வங்களும் நிறைந்து அஷ்டதிசைகளிலும் புகழ்பெற்றுவிளங்கி யிருக்கின்ற அதேயமெனுமோ ராகமுண்டு. அந்நகரத்தில் வீழ்நென்னும பெயரினையுடைய ஓர்வேடன் திமையேயன்றி நன்மையென்பதைச்சிறிதும் அறியாதவனாகி எந்நாளும் வழிப்போக்கர்களையெல்லா மடக்கிப்பொருள்பறித்தும் நிகரங்கூர்வலறக்கொன்றும் அவைகளைவிலைக்குமாறியும் வாழ்ந்துவருகின்ற நாளாயில், அந்நகரத்திலுள்ளோர்கள் அங்கிருக்கின்ற ஓர் தேவாலயத்தில்திருவிழா வைச்செய்ய அதனைக் காணுமாறு அயலூரின் கணிநுக்கின்ற சில வேதியர்கள்வந்து தரிசித்துவிட்டுத் தமதுபதியினைநோக்கிச்சென்றனர். அவர்களை யவ்வேடன் வழிமடக்கி அவர்கள் வைத்திருந்த பொருள்கள் அனைத்தையுங் கொள்ளையிட்டுக் கொன்றுபோட்டுத் திரும்பினன். உடனே அவ்வந்தணரைக்கொன்ற பிரமஹத்தி அவனைப்பிடித்ததுபோலக் கொலைசெய்வதிற றனனினுஞ் சிறந்தவனாகியும், வலியில் மதயானையை யொத்தவனாகியும், ந்றததிற் பொன்மைகலந்த சிவப்பினனாகியுமிராமின்ற ஓரக்கனுவன் மானைத் தொடர்ந்துசெல்லும் வேங்கையைப்போல அவவீமனைப்பின்றொடர்ந்து தூத்தினான். அதற்கவ வேடனஞ்சி ஒட்டங்கொண்டு ஓர் வன்னிவிருக்கத்திலேறினன். அவனேறியவிசையினால் அவவிருக்கத்தினின்றும் ஓரிலையானது அதனிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற விராயகமூர்த்தியினது திருவடிகளில் விழுந்தது. உடனே அரக்கனும் அவனைப்பின்றொடர்ந்தேறினன். அதனால் மற்றோரிலை அவ்றுதருமுடியில் வீழ்ந்தது இவ்வாறு ஏறிய இருவரும் ஒருவரை யொருவர்கைகளாலிதழப் பிணித்துக்கொண்டு நிலத்தில் வீழ்ந்து தங்கள் பாவதேகத்தினின்று நீங்கித் தெய்வ வருவம்பெற்றுக் கணைசமுர்த்தியினுடைய திருவருளினால் பொன்விமானம்வர, அதில் அவ்விருவர்களும் ஆரோகணித்து விராயகலோகத்திற்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

பித்திரேதேவனே! இவர்கள் பூர்வத்திற்செய்த வினைபயபுஞ் சொல்லுகின் றோம்கேட்பாயாக. மேற்கூறிய விதற்பதேயத்தில் அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்த புண்ணியகீர்த்தி யென்னுமியற் பெயரை யுடையவர் அரசன்வேதாக மங்களில் வல்லவனாகியும், தண்ணியகொடைய யுடையவனாகியும், அளவற்ற யாகங்களை முடித்தவனாகியும், சத்துருக்களை நாசஞ்செய்து நாட்டியவெற்றிக் கொடியை யுடையவனாகியும் இருந்தனன். அவன்தன் மனைவியாகிய மதனாவதி யென்பவளோடு மன்மதனும் இரத்யும் போல மருவிச் சந்தோஷ சாகரத்தில் மூழ்கி வாழ்கின்றநாளையில், தனது வாழ்நாள் முடிவெய்தி இகலோக * அரசாட்சியையொழித்தனன். உடனே அவன் மனைவியாகிய மதனாவதியும் மாணமாயினள்.

இப்பால் அவர்களுக்கு நற்கதியைச்சேர்ப்பிக்கவல்ல புத்திரப் பேறில்லாமையால் அவர்கட்காற்றவேண்டியகருமங்களைப்பெல்லாம் அமைச்சர்கள் நிறைவேற்றி, ஒருமாதஞ் சென்றபின்னர் இந்நகரத்தை யாளத்தக்கவர்கள் யாவரென்று தமக்குள் ஆராய்ந்து, இறந்துபோன புண்ணியகீர்த்தி யென்னு மரசனுக்கு * ஞாதிபாகிய துத்திரிடாரசனுடைய குமாரனாகி மிக்க வலிமையுற்றிருந்த சாம்பனென்பவனை யோசித்து, யவனே பகைவரைக் களையவல்ல பராக் கிரமசாலியென நிச்சயித்து, அவன் பிறப்பை சிறிது முணராது விதிப்படி மகுடாபிஷேக முதலியவைகளைச் செய்து, சிம்மாதனத்திலேற்றுகின்ற மதித்தற்கரிய சிறப்புக் களையத்தையுமி நிறைவேற்றித் தங்கட்கு அரசனுக்கிக்கொண்டார்கள், பின்னர் அச்சாம்பனானவன் நாடுநகரங்களிலுள்ள எல்லாச் சனங்களுந் தன்னருகில் நின் றேவல்செய்யக் குபேரனைப்போல அளவற்ற செல்வத்தோடு வாழ்ந்துவருகின்ற நாளையில், தனது செங்கோல் நிலைமையிற்றவறி, பிரதிதினமுங் கள்ளை யருந்துவதும், உயிர்க்கொலை செய்து உண்பதும், பாஸ்திரிகளைப் புணர்வதும், பிறர்பொருளைக் கவர்வதுமாகி உலகத்தையெல்லாங் கனல்பற்றிய காட்டைப்போலச்செய்து, தனதுநெறிதப்பிய நடைக்கு ஒத்துவராத மந்திரிகளைச் சிறையில் வைத்து, ஒத்துவருகின்ற தற்புத்தியென்னும் பெயரினையுடைய ஒருவனை மந்திரியாக்கி, அவனிஷ்டப்படி நமஸ்கரிக்கவேண்டிச் சதாவதம் தண்டிக்குமாறு அவனுக் கதிகாரமு யீய்ந்து, தான் சதாநிலமும்

* அரச ஆட்சி--அரசாட்சி. ஆட்சி-சுதந்திரம்

* ஞாதி-பங்காளி.

ஸ்திரீபோகத்தில் அழந்திக் கிடந்தனன். இவ்வாறு மதிமிருந்த மந்திரிகள் சிறைக்கண்ணிருக்க, தான் எக்காலத்தும் பரஸ்ரீதிபோகத் திருக்க தற்புத்தியென்பவன் தனது பெரியனுக்கேற்க உலகத்தி லுள்ள உயிர்களைல்லாம மனவாட்டமுறா பாவசெய்கைகளைச் செய்துவந்தான்.

இவ்வண்ணம் பிரமதேவன் சொல்லுவா, பித்தேவன் பிரமனைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! தேவரீர் முறையா சாயபனுடைய பிறப்பை யோசியாது அரசனாகிக் கொட்டார்கொன்று திருவாய் மலர்ந்தருளியதால், அவன் பிறப்பு எவ்வளவுதொகுதனையும் ஒரு பைசெய்யவேண்டுமென்று பிராத்திதிகளை அதுகுப பிரமதேவனின்சந்து அப்பாளை! அரசராமனுடைய கணகாரிய தத்தரிடனென்பவன், தனக்கு தென்பா ஒரு புத்திரபேரினமையால் வருத்தமுற்று அளவிறந்த தவகையையுந் தானவையுந் நிறைவேற்றி வந்தான் ஆயினும், அவன் இராசரதானே செடி வெவ்விய கொழில்களையெல்லாம நடாதுவதாயினால், தான் விழந்த பயனை படையாமற் போயினன் பின்ன அவன் மனைவியானவன் சோர்ஞ்சென்று ஓர் வலைஞனுக் களைப்பெற்றனா. இவ்வாறு வலைஞனுதுவீரியத்தினின்றும் உற்பவிதக குற்றகதினை அச்சாம் பனுவன் அரசகுலமாக விருந்தா, நல சலீனாகையு ஒழுக்கத்தினையுங் காய்ந்து தன்மராகுநடையிற் செல்லுவதாயினான். இதான் அவன் பிறப்பின் பேதலென நறிபுகடவை.

பித்தேவனே! மேற்கூறிய வண்ணம் அரசரம்பன் தனது மறத்தாற்றினற் சகல வுயிர்களுந் மனநரகவசாசெய்கின்ற காலத்தில், ஒருநாள் அவன் மந்திரியாடுகடி பேட்டையாடித் திரும்பி வரும்போது என்னை யடிமையாகவுடைய சிவாயக்கடவுளாலய மொன்று வானத்தையளாவிய ஸ்தூபியோடு அருகில பல மறு குகள் குழப்பெற்று, அளவற்ற வளப்பங்களைப் பொருந்தி, அழகுற்றிருப்பக் கண்டனன், அவ்வாலயத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற கணேசமூர்த்தியோவெனில்: முன்னோர் காலத்தில் வசிட்டமுனிவரால் மிக்கபத்தியோடு பிரதிட்டை செய்ததாகும் பின்னோர்காலத் தின்புழந்தியைத் தசரதமகாராசன் வந்தித்துப் பத்தெழுந் துள்ள மந்திரத்தைக் கணித்துப் புத்திரப்பெற்றினை படைந்தான்.

விழ்வு-ஆனச. † மறத்தாறு-கொடுகொறி. ‡ மறுகு-வீதி.

மேலும் அவ்விநாயக மூர்த்தியானவர் தம்மை விண்ணுலகர், முன் னுலகர் முதலியபாவர்களும் இடைவிடாதுபூசிக்க அவ்வலர்கட்கு வேண்டியபடி வரங்களை யளித்துவருகின்றமையால் அவருக்கு யாவ றும் வரதகணபதியென்னுந் திருநாமஞ் சாற்றித் துதிப்பர். இச் தன்மைத்தாகிய கணேசமூர்த்தியினது திருக்கோயிலைக்கண்ட சாழ் பனுவன், தன அமைச்சா முதலிய பரிசனங்களோடும் அதற் குள்ளே நுழைந்து, அவரு தரிசனஞ்செய்ய வந்திருந்த அளவற்ற சனங்களுள் சிலா பொங்கலிடவும் சிலா தேங்காயுடைக்கவும், சிலர் எண்ணெய் முதலிய திரவியங்களைக்கொண்டு அபிஷேகிக்கவும், சிலர் வேதாகம யாதிகளால் ஆதிசெய்யவும், சிலா ஆனந்தக்கூத்தா டவும், சிலர் அரபுதமாகப் பாடவும் கண்டு தானுந் தனது மந்திரி யுங் காட்டிற் பரித்து மளளர்கள் தலைபிற கொணர்துவந்த தேமா ங்கனி முதலிய வருக்கங்களை ஓர் விளையட்டி னால் கணேசமூர்த்திக் கெதிரே வைத்து, சுவாமி யாங்களும உனக்கு அடிமையென்று சொல்லிக் கோயிலைப் பிரதட்சணஞ் செயது போயினர்.

இப்பால் முன்பேசலவே தாங்குள் மலைபோலவும், கடல்போல வும் புவிபோலவும் நெடுநாள் அளவற்ற பெரும பாதகங்களைச் செய்துவருகின்ற நாளைமீட, இவர்களுக்கு இறுதிகள் சம்பவித் தன உடனே இயமதூதர்கள் வந்து நெருங்கிச் சிலர் கொடும்பாத கராகிய இவ்விருவா கரங்களைப் பின்புறமாகப் பிடித்துக் கட்டியும், சிலர் நீண்ட முருககூசிகளைக் கொண்டு செவி, அண்ணம், நா, முன் கை, ஆங்குறி, அகங்கை, உதடு முதலிய விடங்களிற் பூத்திச் சூக் கிலிகளில் மாட்டியிழுத்துப், சிலர், நீண்டகதாயுதங்களைக்கொண்டு மாறிமாறிப் புடைத்தும, வழ்நடக்கச் செய்தார்கள். இவ்வாறு அவர்களைக் கொடுமையென்று சொல்லுமபடியான நடத்தைகளுள் ஒன்றினுள்ளுந் தப்பவிடாது எல்லாக் துன்பங்களையுஞ் செய்து கொண்டு செல்ல, ஆயுதம், அக்கினி, கல முதலியவைகளைச் சொரி கின்ற மழையினாலும், யாளி புலி கரடி முதலிய மிருகசாலங்கள் செய்கின்ற இம்சையினாலும், முட்களைப் பரப்பியிருக்கின்ற வழி தோறும் அடிக்கடி அடிபெயர்த்து நடத்தலினாலும், ஹா! ஹா! அவர்கள் பட்ட பாடுகள் யாவரால் வாய் விட்டுரைக்கற்பாதுவன். பின்னர் அந்த யமதூதர்கள் தமது அரசனுடைய சந்திரனத்தில் அவர்களைக்கொண்டு பேரய்விட, அவர்கள், அந்த யமதூதருடைய னைப் பார்த்தவனில் புலியைக்கண்ட மான்போலவும், கருடனைக் கண்ட பாம்புபோலவும், சிம்மத்தைக்கண்ட யானைபோலவும், பனை

பந்தத்துச் சேர்ந்து விழ்ந்தனர். இப்பால் யமதருமராசன் சித் திரகுப்தனைக் கூவி, இவர்கள் இதகாறுஞ் செய்த புண்ணியபாவங் களைத் தெரிந்துசொல்லக் கடவையென்று கட்டளையிட, அவ்வாறே அவன் ஓர் கணப்போதில் அவைகளைத் தெரிந்துகொண்டு, ஓ தரும மூர்த்தியே! இவர்கள் சிவத்திருந்த நாள் முழுவதும் பாவங்களையே செய்துவந்தனர், ஓர் தினம் விளையாட்டால் கணேசமூர்த்திக்குச் சிறிது வந்தனை செய்திருக்கின்றார்கள். என்று சொல்லினன் அதனை யமதருமராசன் கேட்டு அவர்கள்செய்க அச்சிறுபுண்ணிய மானது முன் வராமையும், பெறுமபாவங்களுள்ள முற்றி முன்வந் திருக்கின்றமையையுஞ் சீர்தூக்கிக்கண்டு, உடனே கண்களில் அன ற்பொறி பறக்கும்படியான கோபத்தோடு இடியைப்போன்ற தன துபெருங்குரவினால் கிங்கராகளைக் கூவி, இவர்களை எல்லா நரகங்க ளினும் போட்டு வதைசெய்யக் கடவீர்கள் என்று ஆக்கியாபித்த னன். அதனைத் தறுகண்ணாகளாகிய ஆக்கிங்கரர்கள் கேட்டு வட வாழுகாக்கினியு மஞ்சுர்த்தக (கோபத்தோடு கையைப் பிறைபோல விரித்து அவ்விருவரையும் பிடரியைப் பிடித்து நிலத்தில் விழுத்தள் ளிக் கரங்கொண்டமடமும் மோதி அறைந்து, காலால் உதைத்து, உலகத்தவர்களை முறைமையோடு காவாது பாவச்செய்கையால் அலைச்செய்த மாகாபாவிநான்! யாங்கள் செய்யும் முறைபையிற் படக்கடவீர்களென்று சொல்லிச் சிலர்கூடிய வேலாயுதங்களைப் பரப்பியிருக்கின்ற நிலத்தின்றிது மல்லாக்கத்தளரி முட்களையு டைய தண்டாயுதத்தினால் உடலானது பாளையாகும்படி யெறிவார் கள். சிலர் இரண்டு உள்ளங்காலானினும் ஊசிகளைக் கடாவுவார் கள். சிலர் வெளுத்த பொறியைப்போலத் தள்ளி விழும்படியாகச் சுடுநிலத்தி லிடுவார்கள். சிலர் நாறு பொதுவதுபோல உதிரம், மூளை, தசை முதலியவைகள் சிதறும்படியாகத் தூணில்மொத்து வார்கள், சிலர் பருந்து, கழுது, காக்கை, நரி, நாய் முதலியவைகள் தங்கள் பசிகெடக் கூறிட்டுப் புசிக்கும்படியாக அவைகட்கு முன் ஆகப்படுத்துவார்கள். சிலர் உச்சியிலிருந்து மலவாயில் வரையில் ஊடுருவும்படியாக வச்சிரத்தினுற்செய்த முள் முளைகளைச் சொருவு வார்கள், சிலர் தசைகளைத் துண்டத்துண்டமாக வரிந்து புசிக்கச் செய்வார்கள், சிலர் நுங்கை நோண்டுவதுபோலக் கண்களைத்தோ ண்டிடுவார்கள். சிலர் கைகள் தள்ளிவிழும்படியாக ஆயுதங்களைக் கொண்டு தறிப்பார்கள். சிலர் வில்லுகளில் அமுதுக்கொப்பாண் றும்புகளையேத்தி உடலிற் றைக்கும்படி விடுவார்கள். சிலர் முடக்

கிருமபுகளை மேல்வாய்களில் ஊடுருவக்குத்தி வுயர்விற தூக்கிற் சுற்றினும் நெருப்பை மூட்டித் துன்பப்படுத்துவார்கள். சிலர் மதம் பொழிகின்ற யானையினது கால்களில் தலையை யிடறவிடுவார்கள். சிலர் உதிரமொழுதுகின்ற இரும்புலக்கைகளைக்கொண்டு மோதுவார்கள். சிலர் கிருமிகள் கிண்டும்படியாக அவைகள் நிரம்பிய குடங்களிலிடுவார்கள் சிலர் சீயுஞ் செந்நீருங் குழம்பியிருக்கிற கிணறுகளில் எறிவார்கள் சிலர் உடலமானது இரண்டு பிளவாகும்படி இரண்டுபக்கத்திலும் இரண்டுபேரிருநது ஈர்வானைக்கொண்டு அரிவார்கள். சிலர் உருகப்பட்டிருக்கின்ற செம்பை ஒன்பதுதுவாரங்களிலும் ஒழுக்குவார்கள். சிலர் கரும்பைப்போலத் தூக்கி நெருங்கிய ஆலைபிற சொருகுவார்கள். சிலர் முறுக்கியிருக்கின்ற செக்குகளில் வைத்து ஆட்டுவார்கள். சிலர் உடலிற் செதிலெழும்படி வாச்சியைக்கொண்டு ஈதத்து நெருப்பிலிட்டுக் கோப்பிப்பார்கள். சிலர் உடலையும் நயத்தையும் ஒன்றாக அகலிற் சேர்த்து நெருப்பின்மீது வைத்து உருக்குவார்கள். சிலர் கொதிக்கின்ற நெய்பில முழுதும் படியாக விடுத்து அனலை மூட்டுவார்கள். சிலர் ஊசிகளை யெடுத்து ஆண்குறிகளிலும், நகக்கண்களினுஞ் சொருகுவார்கள். சிலர் அழலிற் காய்ச்சப்பட்டிருக்கின்ற இரும்புகளை உள்ளங்கையில் வைப்பார்கள். சிலர் உருகியிருக்கின்ற செம்பொனனை யள்ளி உடல்முழுதும் பூசுவார்கள் இவ்வாறு யாக்கிக்சராகளெல்லாம் அவர்களை ஒவ்வொரு நகக்களில் ஆயிரம் வருடம், பதினாயிரம் வருடம் என்கின்ற கணக்கின்படி டோட்டு வதைசெய்ய, அவ்விருவரும் பூனை வாய்ப்பட்ட புறவுங் கிளியும்போலவும், பாம்பின் வாய்ப்பட்ட தேரையுந் தவளையும் போலவும் வந்தத்தமெய்தி எல்லா நக வேதனைகளையும், அனுபவித்து வருகின்ற நாளையில அவர்கள் செய்த கொடும்பாதகங்களெல்லாம் குறைந்துபோயின. இப்பால் நின்ற சேடத்தினை உலகத்திற் சன்னமெடுத்த அனுபவிக்கும்படி யாக அவ்விருவருங் காகமுங் கூகையுமாகவும், ஒந்தியும் வலுல்து மாகவும், நாகமுந் தேனாமாகவும், நாயும பூனையுமாகவும், கிரியும் பன்றியுமாகவும், நரியும் செந்நாயுமாகவும், குதிரையும் கழுநாயுமாகவும், ஒட்டாழும் யானையுமாகவும், மச்சமும் முதனையுமாகவும், புலியும் யானையுமாகவும், எருதும எருமையுமாகவும் பிறந்தனர்.

அரக்க கிராதகர் முத்திப்பேறு.

இவ்வாறு இழிந்த யோனிகளெல்லாம் பலமுறை பிறந்த, பின்னர் அரக்கனாகவும் * கிராதனாகவும் உற்பவித்து, வன்னிமரத்திலேறிப் பாவங்களை யொழித்தனர். ஆதியில இவ்வெடன் சார்பபனென்னு மரசனாயிருந்த போது தானு தனது மந்திரியும் ஓர் விளையாட்டாக வரதகணபதிக கெதிராக காய் கனி முதலியவைகளை வைத்து நாங்கனும் உவககு அடிமைபென்றுசொலிக கோயிலைப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து சென்ற புண்ணியததால் பிறவிகள்தோறும் பெரிய தீவினைகளைச் செயதிருந்தும் இச்சனனததில் அவர்கள் வன்னி விருட்சத்தி லேறவும், அதனிலே யுதிர்ந்து அதற் கடியில் வாமனரால் பூசை செய்யப்பட்டிருக்கிற வாமன கணேசர்பேரில் வீழவும், அதை அவர்கள் அபுகதி பூவமாகச் செய்த பூசையென்று கணேசர் ஒப்புக்கொண்டு மீட்டாச சாமபிராசசியத்தைக் கொடுத்தருளவுமாயது. எனறு பிரமதேவன் பிதித்தேவனுக்குச் சொன்னதாகத் தேவேந்திரன் குரசேன மகாராசனுக்குச் சொன்னான்.

வன்னி மந்த வரம்படலம்

அரக்க கிராதகர் முத்திப்பேறு முற்றிற்று

1974

வாமனர் வரம்பெறுபடலம்.

தாமரைக் கிழவனீது சாற்றலும் பிதிரன் றுழந்து வாமனர்யாவ ரந்த வன்னிமென் னிழலி லைங்கைச் சாமியைப் பூசை யாற்றுந் தன்மையென் சாற்று கென்னுன் றோமழப் பிதிரன் கேட்கத் தொல்லோன் முகவன் சொல்வான்.

ஆ மகா தவவாய்மையுற்ற சவுனகாதி முனிவர்களே! வன்னி மகத்துவத்தால் ஓர் அரக்கனும் கிராதனும் முத்தியடைந்தவரல்லாற் றினைச் சொன்னோம். இங்ால் அவ்வன்னி நீழலில் வீற்றிருக்கின்ற விநாயகரை வாமனர் வழிபட்டு வரம்பெறு பேற்றினைச் சொல்லு வோம் கேட்பீர்களாக

மீட்டும் தேவோதிரன் சூரசேன மகாராசனை நோக்கிச் சொல்லுவான்.—சிவபத்தியே சித்த சொருபமாகிய அரசனே! பித்திரேவன பிரமதேவனைத் தொழுதெழுநது சுவாமி! வாமனர் என்பவரையா? அவர் வன்னிமரத்தடியில் விநாயக மூர்த்தியைப் பூசைசெய்த காரணமென்ன? அதனையும் அடியேற்குச் சொல்லி யருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கப் பிரமதேவன் சொல்லுவான்.

பித்திரேவனே! வாசியோக முடையோர்க்கு வரம்பில் ஆனந்தத்தை யளிக்கவல்ல தேசிகனாயும், கேவலதேவனாகியும், திகம்பரனாகியுமிருக்கின்ற சிவபெருமானது பஞ்சாட்சரத்தைச் சதாகாலமுந்தியானித்து திருவெண்ணிற பூசி, உருத்திராட்ச கண்டிகை புனைந்து, அரிபதவங்களைச் செய்கின்ற காசிபமுனிவரானவர் அதிதி திதி என்னுந் தமது இரண்டு பத்தினியரோடுங் கூடி வாழ்கின்ற நாளை யில் அதிதியென்கின்ற பத்தினியானவள் தனது புத்திராகளாகிய இந்திரன் முதலிய தேவாகட்கு உதவியாக இலக்குமிமணாராகிய விண்டு தனக்குப் புத்திரனாகி வரவேண்டுமென்னும் அவாவினால் பெரிய தவங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தனா. அதனை யவட்கு மாற்றாளாகிய திதியென்பவளறிந்து தேவர்களினுஞ் சிறந்த மேன்மையையும் திரிலோகத்தினையும் காக்கவல்ல திறத்தினையுமுடைய புத்திரர்களைப் பெறவேண்டி யோசித்து அநதிவேளையிற் றனத் தணவராகிய காசிபரைத் தொழுதெழுநது, சுவாமி! யாது காரணத்தினாலோ காமநோயானது எனமனதைச் சுமுகின்றதானீ தேவரீரடியானைக் கூடிச் சுகந்தராவில எனதுயிர் வாழ்வது அரிதாயிருக்கும் ஆதலால் இந்நிமிடமே தடைபொன்றுஞ் சொல்லாமற் கூடியருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்கும் முனிவரிசைந்து, ஹிருகைகனுண்டானதி அவ்விற்றையே சுட்டெரிப்பதுபோல அவளாகத்தின்கணுண்டாகிய விரகநாய் பின்னரவளையே வருத்துகின்றதை நோக்கிக் கூடினர். உடனே விண்ணுலக முதலிய பாவபுகழ்க்கும்படியாகவும் தானவர் குலங்கள் தழைத்தோங்கவும் இரணிய கசிபன், இரணியாக்கதனென்னும் இரண்டசுரர்கள் உற்பலித்தனர். அவருள் இரணிய கசிபனென்பவன் சிவபிரானை நோக்கி அரியதவங்களைச் செய்து * அத்திரம் சந்திரம்; உள்-புறம்; பூமி-

* அத்திரம்-கையினின்றும் விடுமபடை, சகதிரம்-கையினின்றும் விடுமபடை. இவ்வை அஸ்திரம் சஸ்திர மென்ப

ஆகாயம்; இரா-பகல்; † உயர்திணை-அஃறிணை; என்னும் இந்த இரண்டு பகுதிகளினுள் தனக்கு மரணமுண்டாகா திருக்கவுள் தனது உதிரும் பூமியில் விழ்த்தால் அதில் நின்ற தன்னைப்போல உருவுண்டாகி வரவும் வரம்பெற்று, வேதவொழுக்கத்தினைக் கடந்து, திரி லோகங்களையும் ஆண்டு குறைவற்றிருக்கின்ற செல்வமென்னும் குன்றிலேறித் தனக்கெவ்விதத்தினும் மரணமில்லையென்கின்ற உறுதியோடு இறுமாப்புற்றிருந்தான் அந்நாளையில மகாவிஷ்ணுவா ளவர் அவ்விரணிய கசிபினைக் கொல்வதற்கான ஒருபாயத்தினை ய ம தேடவேண்டுமென்று மனத்தினை ணினைதகவராய், ஒருநாள் பூமியின்க ணெழுந்தருளி, ஓர் வணனிலிருக்கத்தடியில் விராயகமூர் த்தியைப் பிரதிட்டைசெய்து, ஆகமவிதிப்படி பூசனைபுரிந்து ஓராத னத்திலிருந்து ஐம்புலாதிகளையு மடக்கிச் சடாககர மந்திரத்தைக் செபித்துவந்தனர் இவ்வாறு தவஞ்செய்து வருகின்ற நாளையில் ஐங்கரக் கடவுளாகிய கணேச மூர்த்திக்குக் கிருபைசுரநது அவரெ திரிற் பிரத்தியக்ஷமாயினார் உடனே மகாவிஷ்ணுவானவர் தொழு தெழுந்து அனந்தமுறை தோத்திரஞ்செய்து, சுவாமீ! எல்லா வுல கங்களையும் ‡ அறுத்தாறு கடந்த அரசாட்சி செய்துவருகின்ற இரணிய கசிபனுடைய வுயிரை வாட்டுமாறு அடியேற்கு வரந்தர வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அதற்கு விராயகக் கடவுளின்கருது, விண்டுவே, உயர்திணையும் அஃறிணையுமல்லாத வாய்தலிலிருந்து, பகலு மிரவுமல்லாத மாலைப்போதில, விண்ணு மண்ணுமல்லாத மடியி லவநு வைத்து, அதகிர சத்திர மல்லாத நகத்தினுலேகிறிப் பிளந்து அவனுதிரும் பூமியில் விழாதபடி வாயால் உறிஞ்சக்கடவை யென்று திருவாய்மலர்ந்தது, அதற்குமற வலியுக் கிருபைசெய்து, தமது திருவுருவைக் கரத்தருளினார், இப்பால மகாவிஷ்ணு நரசிம்ம அவதாரங்கொண்டு, அவ்வுபாயத்தின்படி இரணியகசிபினைக் கொன் றார். அவனுக்குப் பின்னர் அந்த அரசாட்சி இரணியாக்கதன் ஆண் வெந்தான். அவனையும் விராயகமூர்த்தியினுடைய பெருங்கருணை ளால் மகாவிஷ்ணுவராக அவதாரமெடுத்து ஒழித்தருளினார்.

இதிர்தேவனே! அண்டர் பெருமானாகிய கணேசமூர்த்தியான வ்விடத்தி லெழுத்தருளி விண்டுவுக்கு வேண்டிய வரங்களே

உயர்திணை-தேவர், மணிதர், ளாகர். அஃறிணை-பகலிருக்காதி சகல

பளித்தமையால் விண்டு விநாயகரென்னுந் திருநாமத்தினைக் கொண் டனர். பின்னொரு காலத்தில் விண்டு வாமனாவதாரங்கொண்டு விநாயகமூர்த்தியை வந்தித்து வரம்பெற்றிருக்கின்றனர். இதனால் வாமனகணேசரென்னும் மற்றொரு பெயர் வளங்கி நின்றது.

அதன் உறவாற்றையுஞ் சொல்லியருளவேண்டு மென்று பீடீர் தேவன் பிரார்த்திசு, பிரமகேவர் கிருபைகூர்ந்த பீடீர் தேவனே! கேட்பாயாக முன்னர் விண்ணினுடைய வராக அவதாரத்தினுற் கொலைபட்ட இரணியாககனுடைய புகதிரனாகிய விரோசனனென் னவன் சூரியனைக் குறித்து அளவற்ற நாள் தவஞ் செய்து கொண் டிருக்க, அதற்குச் சூரியன் மனதொகை அவனெதிரில் வந்து ஓர் சொரணக் கிரீடத்தை யவன் கையிற் கொடுத்து, இக்கிரீடத்தை உனது முடியிற்குமுட்கொண்டிருபடையாயின் மூன்றுலகமும் உன தாக்கினைக் குள்ளாகும் உனக்கு ஓராய்க் தவருவதில்லை. இக்கிரீடத் தினைத்தரியாமல் உனது கிரத்தின்பேரில் மற்றொருவர் காம்படுமா யின், உடனே உனது சிரம் நூறு பிளவாய்ப் பிளக்கப்பட்டு உயி ரும் ஒழிந்துபோகும் ஆகலால் இதை பறவாமல் சாக்கிறதையா யிருக்கக் கடவையென்று சொல்லிச்சூரியன் தனது ததியை நோக் கிச் சென்றனன்.

இப்பால் விரோசனன், அப்பொன் முடியைச் சூழச் சூரியனோ கங்களுந் தனதேவலகேட்க அரசாட்கிசெய்து மாவலி பென்னும் ஓர் புதல்வனைப் பெற்று வாழ்க்கை வளகின்ற நாளையிற் இத்திரன் முதலிய தேவர்கள் வைகுந்தகதிரிற் சென்று மகாவிஷ்ணுவைத் தொழுதெழுந்து சுவாமி; முவுலகங்களினும் அவுணரங்கினை யதி கரித்திருப்பதால் அதனைப்போக்கியருளவேண்டு மென்று பிரார்தி தித்தார்கள். அதற்குக் காயப்பூ நிறத்தினையுடைய மகாவிஷ்ணு வானவரிசைந்த, ஸ்திரீகளும் அனபுகொண் டிச்சிக்கத்தக்க அழகி னோடு மோகினியவதாரங் கொண்டு விரோசனனெதிரிற் சென்றனர் உடனே அம்மோகினியி னுடைய பார்வையாலும், புயத்திற் சுமந் திருக்கின்ற புட்ப வல்லினாலும், மிருதுவாகிய வசனத்தினாலும், குழலசைத்தன்முதலிய நடைநொடி பாவனைகளினாலும், தன்மன திற் பெண்ணென்றே நினைத்து யோசக்கடவின முழுகினவனுக்கிப் பின்சென்றனன். அதற்குப் பெண்வடிவத் கொண்டவந்த விண்டு வானவர், அரசனே! நீகலவித்தொழிலிற் கைகண்டவனென்று கே ள்விபுற்று உன்னைக் கூடவேண்டுமென்று மிச்சையால் இவ்வுணர் வந்தனன். எனது நீர்மையோ வெனிக், தயிலமாடாத வர்களு

தோள் எஞ்ஞான்றும் சார்வதில்லை ஆனதால் இப்போது நீதியில்
மாறு வருவையாயின் என்கொங்கைகள் நினதங்கையவாகும். சூத
லால் விரைவில் தயிலத்தை வருவிப்பாயாகில், பாளே அதனைத்
தேய்க்கின்றே நென்று திருவாய் மலாநதனர் இவையனைத்தையும்
விரோசனன்கேட்டுத் தானடைந்திருக்கின்ற மோகத்தினால் முன்பு
ஞாயின் சொல்லிய சொற்களையுமறந்து விரைவிற தயிலங்கொண்டு
வருமாறு ஏவலாளர்களுக்குக் காககியாபிதது தயிலமவந்தவுடன் தன்
து கீர்த்தைவாங்கி நிலத்திலவைத்ததன் பின்னா விண்டுவானவர்
நமக்கு நல்லசமயம் வாய்த்ததென்று சந்தோஷித்து, அவனுக்கெதி
ரில்நின்று, ஒருகையா லவன சிரத்தைப் பிடித்தது மறநொருகையாற்
தயிலத்தை யள்ளிவிட்டுத் தேய்த்தனா இவ்வாறு அவன்சொத்திற்
மறுகரத்தைவைத்தமாத்நிரதநில சுண்ணாம்புகலலின்மேல்சலத்
தை விடுத்தாற்போல அவனசிரமானது நூறுபிளவுகளாய்ப்பிளந்து
இறந்து போயினன

பின்னர் தேவாதலெல்லாம் விறுகொண்டு தமமைப்போற்றும்
படியாக விண்டுவானவர் வைகுந்தத்தையடைந்தனா இப்பால்மேற்
கூறியவிரோசனனுடைய அரசாட்சி யனைத்தையும் அவன் புத்திர
ஞாய மாவலியென்பவன் கையேற்ற, பிரமகபாலமேந்தி அனலா
டும்பெருமானாகிய சிவபெருமானது திருவடிகளை இரவும் பக
லும் விட்டுப்பிரியாத சிநகையோடு தனதுநேமியை நீசிமுறைப்படி
உலகமெங்குணுஞ்செலுகதி வாழ்ந்துவருகின்ற நாலாயில, ஒருநாள்
தனது ஞாநவாகிய சுக்கிரனை வரவழைத்து அவனுக்கு வந்தனைமுத
லிய வழிபாடுகளை நடத்தி, பின்னா ஓராததைனக ணிருக்கவை
த்துப் பலவுபசாரங்களுடன் பூசனைகளுட்புரிந்த, சுவாமீ! ஞாநியா
கியதேவேந்திரன் மாததிரஞ் சொக்கலோகத்திற கரசனாகி அள
வற்றபோகக்களை ஆவலதீர வனுபவித்திருக்க, அவைகள் எனக்கில்
லாமல் போனதற்குக் காரண மெனன அதனை யடியேற்குத் திரு
வாய் மலரவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டனன்.
அதற்குச் சுக்கிரன்சொல்லுவான்: அரசனே! தருமஞ்செய்தபேர்
னை போகத்தை யனுபவிப்பது இயற்கையாகும். அப்படி தருமஞ்
செய்யாது தனது வல்லமையினாலும், பிறவி மேம்பாட்டாலும் அ
டைகின்ற போகமெல்லிஞ்செயற்கையவாகும். அவைகள் நீடித்தும்
நித்தமட்டா. சுரலோக சுக்கிரேச்சுரஞாய இத்திரநெனின்
ததுமக்கள் செய்து சுகபோகங்களைபுந் தடைபின்று யனுபவி

கின்றான். அவனைப்போல நூறுமகங்கள் சரியாகச்செய்யாது அன வற்றபேர்கள் அவனோடு வந்தெதிர்த்து மாய்ந்து விட்டனர். உன் கப் போகங்களை யனுபவிக்கக் கருத்திருக்குமாயின் விரைவி ஸ்வ ணைப்போல நூறுமகத்தையு முடிக்கக்கடவை யென்றான். இவ் வாறுசுக்கிரன்சூறிய உண்மைகளை மாவலிகேட்டு மனமகிழ்ந்து உட னே வசிட்டர் முதலிய பெரியோர்களைவரவழைத்து, தொண்ணூற் றென்பது அஸ்வமேதயாகங்களைச் செய்துமுடித்து, இப்பால் நூ றாவது யாகத்தையு முடிப்பதற்கு யதனங்கொண் டிருக்கின்ற நா ளையிற், அதைத் தேவோகிராணிகது, ஐயோ! இனியென்செய்கு லோம! நமது அரையையும், அளவற்ற போகங்களையும் இன்றொழிந் தனமே நாம எவ்வாறு மாவலியை வாட்டவல்லோம்? ஆயினும்முன் னர் நமது பாக்கியங்களைக் கவர்ந்த பாதகர்களைபெல்லாம் இமைப் போதிற் கண்ட தண்ட மாக்கியருளிய கமலசுண்ண ரிருக்கின்ற ரல்லவாவென்று தேறி, விரைவிற் சர்ப்பசயனத்திற் பள்ளிகொண் டிருக்கின்ற விண்டிவைக்கண்டு, அவரதுதிருவடிததாமரைகளைப்பல முறைவணங்கி, அளவற்ற தோத்திரங்களசெய்து, அண்ணலே! இது காறுமஎன்னை யெதிர்த்துவந்த தானவர்களைபெல்லாம் மண்ணுக்கி ரையாக்கி அடியேனை விண்ணுகரசாக்கிவைத்தது தேவரீர் பெருங் கருணையல்லவோ? இப்போது அவுணாசுய மாவலி பெண்பவன் எனதுபதவிமையிச்சித்த மகஞ்செய்துவருகின்றான், அவனுயி ரையுந் தேவரீர் குடி ததருளிய யான விண்ணுலகத்தி லிருக்குமாறு அருள்செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்கு விண்டு வானவர் புண்ணைகொண்டு, இந்நினை! நீ கூறியது நன்றாயிருக் கின்றது. பலமுற பொல்லாங்குகள் செய்தும், வெதவொழுக்கங்க ளிற் றவறியும், முனிவர்களையுந் தேவர்களையுந் துன்பப்படுத்தியு மிருந்தபேர்களை பெல்லாம் இதுகாறுஞ் சங்கரித்து உனதுபதவித் குயாதொரு தீங்கும் நேரவொட்டாமற் காப்பாற்றி வந்தனம். இப் போது நீ கூறிய மாவலியோவெனில் வேதாசுமமுறைப்படி யாக்கு் செய்து வருகின்றான். சனக்கெக்காலத்தும் அழிவு நேராதவண் ணஞ் சிவபெருமானிடத்திற் றீர்க்காயு ளடைந்திருக்கின்றான். மே லும் எல்லாவிதத்தங் குற்றமற்றகுணத்தை யுடைத்தாயிருக்கின் றான் இததன்மையவான மேம்பாட்டினையுடைய அவனை நாம் எவ் வாறு சங்கரிக்கக்கூடும்? ஆயினும் நீ நம்மிடத்துவந்து பிரார்த்தித் தனை யாதலால் உனது பதவிக்குக் குறைவுவராமற் காப்பாற்றி

வோம், இனியுனது மனக்கவலையொழித்திருவென்று திருவாய்மலர்ந்து, இந்திரனுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு இதனை யோசிப்பாராயினர்.

பாவலியானவன் நீதிநெறியினும் வேதவொழுக்கத்தினும் தவறாதயாசஞ்செய்து வருகின்றானாதலால், அந்தயாகத்தை யழிப்பதற்கு அவன் ஞானியாய்ப்போனால் வெற்றிபெற்று வரலாமேயன்றி மற்றசுதர்வீத வுபாயதகினாலும் ஏனைப் வெவவேறு ஏதுவினாலுங்கூடாது. இனிபாம் இதனையே செய்பதற்காகதென்று யோசித்து, முன்னர் தம்மைப் புத்திரனாக வருவதற்கு எண்ணவகொண்டு அர்ய தவத்தினைச் செய்திருந்த அநிதிகுப பபாஸிப்பவாபோல அவன் கருபத்தில் வாமனராய்த்தங்கி, நான் ச திருக்கரங்களுக்காய்மூல நிறத்தினையு முடையவாய யாவரும் இலக சுமியமனா இவரே யென்று சொல்லுபடியாக அவதாரஞ் செய்தனா இவாதந்தை யாகிய காசிபர் அளவற்றாகிழ்ச்சியைபடைந்து தமது புதல்வருக்குச் சாதககன்மாதிகளைச்செய்து முன்குமாண்டறித சுவளசசடங்கினை நடத்தி ஐந்தாமாண்டிலு ட உபநயனகலயானதை முடித்து வேதாத்தியானமுஞ் செயவித்தனா.

பின்பு வாமனரானவர் சகலவேசாகம புராணவசனினுஞ்சாமர்த்தியராகித்தமது தந்தையாகிய காசிபரிடத்துவந்த மிகு பேரன்பினோடும் அவரைப்பணிந்தெழுந்தது, ஐயனே! இந்நிபோகத்தையடையுமாறு பாவலிமகஞ்செய்து வருகின்றமையால் அவனைவென்று இந்திரனுக்குச் சுகத்தையுண்டாக்குமவரை யானினென்றுவினாவினார். அதற்குக்காசிபர் தமதுபுத்திரனைநோக்கி சுமததாய்! நீகூறியது விநாயகக்கடவுளுடைய திருவரு ளிலலாமல முடிவதன்று அவ்வருளைப்பெறுவதற்கு அவரதுசடாககரமதுவைச் செபிக்கவேண்டுமென்று சொல்லி வேதாகமவிதிப்படி தினக்டிசெய்து, அந்தச்சடாக்கரத்தையு முபதேசித்தனர். இப்பால் வாமனர் அவ்விடத்தினின்றூங்கி விதர்ப்பதேயத்தை யடைந்து, ஆதேயகரத்தில் தென்புறத்தில் வண்ணிவிருக்கத்திழுவில் வீற்றிருக்கின்ற என்னை யடிமை யாகவுடைய விண்டு விநாயகமூர்த்தியினது திருவடிகளைத் தொழுது தினந்தோறும் பூசனைசெய்து, ஒருவருடபரியந்தரு சடாக்கரமந்திரத்தை யனுட்டித்துவந்தனர். அவ்வனுட்டிப்பிற்கு அடியவருள்ளத்தில் ஒளிக்கொளியாக விருக்கின்ற சோதி ஸகருபராகிய

விநாயமூர்த்தி இருபைசுரந்து, லீலவெற்பின்மீது மாணிக்கக் குன்
 நிருந்தாற்போல மயில்வாகனத்தின்மீது பத்ததிருக்கரங்களோடும்
 யானைமுகத்தோடுநீதோன்றி அளவற்றதேவகணங்கள் புடைநுழும்
 படியாக அவனெதிரிற் பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே தம்மைப்
 பிழைப்பிக்கவல்ல தயாபர மூர்த்தியினுடைய உருவத்தைக்காண்
 டலும், வாமனர் நிலத்தில் வீழ்ந்து பணிந்து கண்மையினைத்து மே
 லேயெழுந்தனபோல மீளவுமெழுந்து ஆனந்தக் கூத்தாடி அளவற்
 றவேதாசமங்களினுற் றுதிசெய்து கொழுந்தவிட் டெழுந்த அன்
 பினால் சிரத்திற்குட்டிக்கொண்டு கர்த்தன் சந்திதானத்திற் கெதிரா
 கக் கைகூப்பி மெய்கொட்டி நின்றனர். அதற்கு எமது பெருங்கரு
 ணைப்பெ நமானாகிய விநாயசமூர்த்திமனதிரங்கி, வாமனனே! நீ ஒரு
 வருட பரியந்தம் ஆகார முதலியவைகளைநீத்துமிக்க உள்ளன்பினை
 மும் நம்மை யனுட்டித்தனையாதலால் உனக்கு வேண்டிய ஏரங்களைக்
 கேளென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். உடனே வாமனர் பணிந்தெழுந்
 து, சுவாமி! எளியேற்குத்தேவரீரது தீவ்ளிய சரணர விர்தங்களில்
 இடைவிடாத பத்தியும், தேவேந்திரனுக்கு அழியில்லாத அரசும்,
 தேவரீருக்கு அடியேனுடைய நாமமும், அடியேன் நினைத்த தெல்
 லாம் எளிதிற்சைக்கடி வருந்திரமும், அறிந்தமறியாமல் ஏதேனும்
 பிழைசெய்வேனாயின் அகனை யானடிமை யென்னுஞ் சுதந்தாத்
 தாற் றேவரீர் திருவுள்ளத்திற் பொறுக்கும் பொறுப்புங்கிருபை
 செய்யவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்குத் தேவதேவரா
 கிய கணேசமூர்த்தி அவ்வாறே அநுகூரகஞ் செய்து தமது திருவு
 ருவைக் கரந்தருளினார்.

மீளவும் வாமனர் அவ்வன்னிவிநாயக மூர்த்தியை யருச்சினை
 செய்து அவ்விடத்தினின்று நீங்கித்தமதுதத்தையினிருப்பிடஞ்சேர்
 ந்து, அவரிடத்தினின்று தாம்பெற்றுவந்த வரங்களினைத்தையுங்கூறி,
 முன்போலவேமிக்க மனங்களிப்போடு சடாக்கர பந்திரத்தைப் பிர
 திதினமுஞ்செபஞ்செய்து வந்தனர் இப்பால் மாவலியானவன்மற்
 ரொரு வேள்வியுஞ் செய்து வருகையில், வாமனர் அவ்விடத்திற்
 குச்செல்ல, அவனவரை எதிர்கொண்டழைத்துவந்து தீர்க்கதண்ட
 டஞ்செய்து, ஓ மகாதவசிரேஷ்டமே! தேவரீர் யாவர்? தாமரைமல
 ரையொத்த தமது திருஉடி வருத்தம்படி இவ்விடத்திற் கு
 ரிபமென்ன? அடியேற்குத் திருவாய் மலர்வேண்டுமென்று
 கொண்டனன். அதற்கு வாமனர் மாவலியினுடைய அன்பைபோக்
 கி, அரசனே! யான் காசிப முனிவருடைய புத்திரன், நீ சிறந்தவேள்

ஹிஸ்செய்து வருகின்றனையாதலால் இச்சமயத்தில் யானிருந்து தவஞ் செய்வதற்கு மூன்றடி நிலை தானஞ் செய்யுமாறு கேட்க வேண்டி நின்னிடத்திற்கு வந்தனன். அவ்வாறே யளிப்பது நினது கடமைபாகு மென்றனர். அதனைக்கேட்ட மாவலி பெருமகனாகி கொண்டு அவ்வாறே உடக்குக் கொடுத்தோமென்று சொல்ல அவ் னாகிரியனாகிய சுக்கிரன் அதனைத் தடுத்து, அரசனே! நிற்பாற்றா னம் வேண்டி வந்தவன் தவசியல்லன். மாலே இரமாய வருவங் கொண்டு உன்பால் இவ்வுலக மனைத்துங் கைக்கொள்ள வந்தா னென்றனன். அதனை மாவலிமறுத்து, கொடுப்பதனால்வருங்கேடா னது கொடாமையால் வருஞ் செல்வத்தினை மேலானதென்று கூறித் * தாராபாத்திரத்தையெடுத்துத் ததஞ்செய்யச் சென்ற னன். அத்தருணத்தில் சுக்கிரனுனைவன ஓர் குக்குமவடிவங்கொண்டு அத்தாராபாத்திரத்தி னின்றொஞ்சலம் வரலொட்டாமல் அதன் மூக் கின்வழியை அடைத்துக்கொண்டனன். அவ்வஞ்சுகத்தை வாமனர் அறிந்துகொண்டு, கொடுப்பதைத்தடைசெய்தலால் வருமபயன் இ துதான் என்று சொல்லும்படி ஓர் தருப்பையை உள்ளேவிட்டுக்குத் தினர். அதனால் அச்சுக்கிரன் தனதுவிழிகளில் ஒன்றை இழக்கப் பெற்று அதினின்றும் அப்பாற்செல்ல, உடனே வாமனர் மாவலி விட்டதத்த நீரைக் கையேற்றுக்கொண்டவராய்க் கொடை செய்த லால் உண்டாகும்பயன் இவ்வளவிற் மென்று சொல்லும்படி, அண்டகடாகங்களினும் ஊடுருவ ஓர் விசுவரூபங்கொண்டு தமது திருவ டிகளினால் மூவுலகத்தினையும் ஈரடியாக வளரது மூன்றாமடிக்கு அம் மாவலி சென்னியிற் றமதுபாதத்தைவைத்து அவனை பாதலக்ஷை கத்திற் செல்லும்படியமுத்தித் தமதுமனத்திற் கொண்ட வஞ்சகத் தை நிறைவேற்றிக்கொண்டு, இந்திரனுக்குச் சொர்க்கலோக அரச தாட்சியை நிலைபெறச்செய்தனர். இப்பால் மாவலியானவன் மூன்று சிவபிராணை வழிபட்டிருந்த மகத்துவத்தினால் தனது ஆக்கினையைச் சுகலலோகங்களினும் அப்பாதலோகத்தினின்றொஞ் செலுத்தி, மறு நீதி மூறைமைப்படி அரசாட்சிசெய்து தேவேந்திரனைப்போல அள வற்ற போகபாக்கியங்களை அனுபவித்துவந்தனன். இம்மாவலிபரம சிவானுகடாட்சத்தைப் பூரணமாகப்பெற்றிருந்தும் தனது உலகங் களைபெல்லாம் கணேசமூர்த்திக் கன்பராகிய வரமணருக்குத் தத்தஞ் செய்ததான் அவரிபீட சிறைக்கணிருக்கப் பெற்றன னாதலால், விண்ணி விராயகர், விண்டு விராயகர், வாமணவிராயகர், என்னும்

தாரை என்பது தாராவென மருவியது. தாரை+ஈ

இம்மூன்று திருநாமங்களையும் யாவரேனு நினைத்தாலும், அதித்தாலும், பூசித்தாலும் அவர்கட்குத் தேவெந்திரனைப்போல அளவற்ற செல்வத்திலிருக்கும்படி வரங்கொடுத்து எல்லா விடர்களையும் இமைப்போதிற் கெடுத்தருளுவர் என்று பிரமன் பிதிர் தேவனுக்குச் சொன்னதாகத் தேவோதரன் குரகசேன மகாராசனுக்குச் சொன்னான்.

வாமனாவரம்பெறு படலம் முற்றிற்று.

கீர்த்திமகப்பெறு படலம்.

வன்னி விநாயகா விண்டு விநாயகா வாமன விநாயகரென்றி யாவ, நுன்னினுமேத தினுபூசை யுநற்றினுமான் நவர்க்கந்த வும் பரநாச, ரென்னபெரு வரமுபானிக தெவ்விடருங் கெடுத்தருள்வா ரென்று வேதன், வன்னிபதன் பெருமையினை மற்றுமுரைப் பான் பிதிர்வா வைனாக கம்மா.

வேத வித்தக்களாயுள்ள சவுனகாதி முனிவர்களே! விநாயக மூர்த்தி வன்னிவிருக்கத்தி னடியில் வீற்றிருக்கின்ற வரலாற்றினை யும், அவ் வன்னி விநாயகருக்கு விண்டுவிநாயக ரென்றும் வாமன விநாயக ரென்றும் திருநாம முண்டாஸையுஞ் சொன்னோம் இப் பால் அவ்வன்னியால் கீர்த்தி மகப்பெறுபெற்றிளையும், வாமனர் வரம்பெற்று கைதியர்களை வென்றடைந்த பேற்றினையுஞ் சொல்லுவோம் கேட்பீர்களாக

தேவெந்திரன் பின்னுஞ்சூரனே மகாராஜனேகோகலி அரசனே! பிரமதேவன் பிதிர்கேவனுக்கு மற்றொரு கதையுஞ்சொல்வதாயினன். அதாவது:-முன்னொருகாலத்தில் சகலதேவர்களுங் கொண்டாடத்தக்க கைலையங்கிரியில் நவரத்தன மயமாயிருக்கின்ற திருவோலக்க மண்டபத்தில் திரிசூலபாணியாகியும், கங்காதர மூர்த்தியாகியு மிராபின்ற சிவபெருமான் னானவர் கொலுவீற்றிருக்கின்றபோது பர்வதராசன் புத்திரியாகிய உமாதேவியார் அவரைத் தீர்க்கதண்டஞ்செய்து, சுவாமி! கணேசமூர்த்திக்கு எல்லாப்பத்திரங்களினும் வன்னிப் பத்திரத்தில் விழைவுண்டாகி யிருப்பதற்குக் காரணம் யாகோ அதனை அடியாட்குத் தேவரீர் திருவாய் மலர்சுருள் வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனர். அதற்குப் பரமன் கிருபை கூர்த்து, பெண்ணே! விண்ணுலகத்தினை

ரும் மதிக்கத்தக்க மண்ணுலகத்தில் எண்ணற்ற தருமங்களை யுங் தானங்களையும் இடைவிடா தியற்றி வறியார்களுக் கெல்லாம் வரையாதுகொடுத்து பகையாயினாயும் பணிப்பிக்க வல்லபராக் கிரமத்தோடு சகல நற்குணங்களினுஞ் சிறந்தவனாகிய பிரியவிரத னென்னும் ஓர் அரசனிருந்தான். அவனுக் கிண்டு மனைவியிருந்த னார். அவருள் முன்னர் விவாகஞ்செய்தவனே கீர்த்தியென்றும், பின்னர் விவாகஞ்செய்தவனைப் பிரபையென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். இவருள் இளையாளாகிய பிரபையென்பவளிடத்தில் பிரியம்வைத்து அவளிடத்திற்குளே சகல இன்பங்களை யருபவித்து அவளுக்கே எல்லாச் சிறப்புகளையும் கொடுத்துவந்தனன். அவ னவ்வாறிருந்த போதிலும், மூத்தாளாகிய கீர்த்தியென்பள் மறிதேனும் மனவரு த்தங்கொள்ளாது கற்பையே கலனாகமதித்து தனது கணவனுக்கு ரிய பணிகளில் தினையளவும் குறைபா டில்லாகபடி நடாத்திவந்த னள். இப்பால் பிரியவிரதன் இளையாளோடு நாளுக்குநாள் நூதன விழைவோடும புணர்ந்தவரும்நாளையில், அவள் கருப்பத்திற் கரு வுண்டாகிப் பத்தாந்திங்களில் ஓர் ஆண்டினையைய் பயந்தனள். பின்னர் அப்பிள்ளை பதுமநாபனென்னும் பெயரவகித்துப் பரு வமுற்றகாலத்தில் பாஞ்சாலனென்கின்ற ஓரசன் இலக்குமிபோன் றதனதுகுமாரத்தியைச் சகலவித சிறப்போடும் அவனுக்கு விவா கஞ்செய்து கொடுத்தனன். இத்தன்மைத்தான பெருமிதத்தினால் இளையாள் தனது மூததானைக் கிருமியினிங் கீழ்ப்பட்டவளாகம தித்தொழுது, ஓர்நாள் கற்புக்கயிற்றூற் கட்டுண்ட கீர்த்தியானவள் தனது காதலனுக்குப் பணிபெய்ய வேண்டினவளாய் அவன் இளையாளோடுங் கூடியிருக்குமிடத்திற் சென்றனள். அதை இளையாள் நோக்கி, விரைவாக எழுந்த இங்கேன்வந்தனை யென்று எட்டியு தைத்தனள். அதனை அவ்வரசன்கண்டுங் காணாதவனைப்போலவி ருத்தனன். பின்னர் இளையாள் தன்னைக் காலாலுதைத்ததையும், அவ னவளிடத்துவைத்த மோகத்தினால் தனதுகரணம் என்னகா ரணமென்று விசாரியாது சத்துருவைப்போல விருந்ததையும், கீர்த் தியென்பவள் நினைந்துநினைந்து, மனம் நொந்து, அவ்விடத்துனிந றுநீங்கி, இனி சரீரத்தை வாட்டியேனும், விடத்தை யுண்டேனும், * வரையிருண்டேனும், ஞாந்தில் வீழ்ந்தேனும் நமது உடலை ஒழி த்துக்கொள்வோமென்று யோசித்து, நினைக்குந்தோறும் உள்ளத்தி னின்று மெழுகின்ற வெப்பமானது சற்றும் நீங்காமையால் மனம்

புழுங்கி கண்களில் நீர்த்தாரைகளைச் சொரிந்து, சந்திர பிம்பம் போன்ற தனது முகாரவித்தத்தினுடைய ஒளி மழுங்கும்படியான கவலையோடு வெளிப்படுவதாயினர். அத்தருணத்தில் அவளது நற்றவப்பயனென்று சொல்லும்படி மிக்கதெய்வத்தன்மையையுடைய ஓர் புரோகிதன் யாசிக்கவந்தான். அப்போது அவள்கொண்ட மனக்கவலைகளை முகக்குறிப்பினு லறிந்து பின்னா அவளால் யாவையுந் தெரிந்துகொண்டு, அம்மணி! உனது மனக்கவலையை இன்றோடொழித்துவிட்டு, உனக்கு எல்லா நன்மைகளும் கிடைக்குமாறு எனதையனுகிய கணேசமூர்த்தியை விரைவில் மெய்ப்பத்தியோடும் பூசனைசெய்யக் கடவை, அதனால் நிற்பதியாகிய பிரியவிரதன் நினதுமாற்றாள் வசம எவ்வாற்றுகின்றாளுே அவ்வாறே நின்வசமாகுவா நென்றசொல்லி அவரை யருச்சிக்கு முறைமையையும் போதித்துச் சென்றான்.

இப்பால நீர்த்தியானவள் மனக்கவலைகளை யொழித்து விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து தனது பூசனைக்குவேண்டிய திரவிபங்களைக் கொண்டுவருமாறு பாங்கியருக் கக் கட்டினயிட்டு அவ்வாறே அவர்கள் கொணர்ந்துவந்த அறுகுதிருமஞ்சன முதலிய திரவிபங்களைக் கொண்டு முன்னர் பிரமனாதியர்களாற் பூசிக்கப்பெற்று மந்தாரவிருக்க நீழலில் வீற்றிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியைப் பிரதிதினமும் பூசித்துவருகையில், ஓர்நாள அவளறுகு எங்கணு மகப்படாமற் போக அனாதற் பாங்கியர் இதற்கென்ன செய்வோமென்று திகைத்ததமக்கெதிரில் ஓர் வன்னிவிருக்க மிருப்பக்கண்டு காலதாமதமாகாதபடி அதனிலைபப் பறிகதுக்கொண்டுபோய் கீர்த்தியினிடத்திற்சென்று, எமதிறைவியே! இதகினம் எங்கும் அறுகு அகப்படவில்லை அதற்குப்பதிலாக வன்னிபதிரங் கொண்டுவந்தோம், ஆஃது அருச்சனைக்கு உதவும் உதவாதென்பதை யறிந்திலேம், ஆயினும் அதனைக்கொண்டே இத்தினத்தில் பூசனைசெய்து நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று சொல்லினர். அதனைக் கீர்த்திகேட்டதும் மனம்வருந்தி அறுக்கைக்கொண்டருச்சிக்கு முறைமை இன்றொழிந்ததே பென்று துயருற்று அவ்வன்னிப் பத்திரத்தைக்கொண்டே அத்தினம் கணேசமூர்த்திக்கு அருச்சனை புரிந்தனர். இவ்வாறு பூசனை நிறைவேறியும் அருகாலருச்சனை செய்யாதகுறை நீங்குமாறு உணவிலை யொழித்திருந்தனர் அன்றைய விடியற்காலத்தில் அவள்கணவின் கண் ஒற்றைக் கோட்டினையுடைய யானைமுகக்கடவு ளெழுந்தருளி தமது பொன்போன்ற சடாமகுடத்தில் அவளருச்சித்த

வன்னிப் பத்திரங்களெல்லாம் தோன்றும்படி எதிரின்று, பெண்ணே! நீ வன்னியாற்செய்த அருச்சுனையை நாமேற்றுக் கொண்டனம், அஃது நமது சடைமீதுருக்கின்றதுபார், இனி அறுகு அகப் படாமையினு லுனக்குண்டான மனக்கவலையை யொழித்துவிடு, நாம் உனது பரிசுத்தமான பூசனைக்கு உவந்தோம் உனக்கு வேண்டியவரங்கள்கேள் தருகின்றோமென்று திருவாய்மலர்ந்தருள, கற்பிற்சிறந்த அக்கீர்த்தியானவள் அவரைக்கண்டவுடன் நாணமுற்று வாய்திறவாதீர்க்கத்தண்டஞ்செய்துதெழுந்து ஒருதூணின்பக்கமாக ஒதுங்கி நின்றனள். அவ்வொழுக்கத்தினை விராயகமூர்த்தி கண்டு அவள்கொண்ட எண்ணங்களெல்லாம் நிறைவேறுமாறு தாமேவாழ் கொடுப்பதற் கிசைந்து, பெண்ணே! நினதுநாயகன் இந்நாள் முதல் நின்னிடத்தில் மிகுந்த அன்புவைத்திருப்பன். உனது மாற்றாட்கு நோய்கள்வந்து நோகச்செய்யும், ஒர்வருடத்திற்குள்ளாக நின்வயிற்றிற் புத்திரனுண்டாவன், அவனுக்குக் கிப்பிரப் பிரசாதனென்று பெயரிடக் கடவை. உனதுமாற்றாள் அவனுக்கு நான்காம்வயதில் பேராசனத்தில் விடங்கடந்திடுவாள் அகனூலவன்மூர்ச்சையடைந்து உடனே கிருச்சமதருடைய சேவையினால் அதனை யொழிசுவன்: என்று இவ்வாறு திருவாய்மலர்ந்து தமது மெய்யடியாருடைய மனக்கோயிலிற்சென்று வாசமாயினர். உடனே கீர்த்தியானவள் கண்விழித்து தனது கனவின்மூன் விளைந்தவைகளை நன்றாய்க் கவனித்து எல்லாக் கவலைகளையுமொழித்து மகிழ்ச்சிகொண்டு பெருமையிடிந்தகீடன் காலைக்கடன்களை முடித்துப் பாங்கியர் அன்போடு கொணர்ந்துவந்த சந்தனம் புட்பாதிகளால் விராயகமூர்த்தியைப் பூசித்து, சிவம், சத்தி, விண்டு, கதிர், கணேசர், என்று வேதங்களாற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற கடவுள்யாதோ அதுவே நமதுகனவின் கணெழுந்தருளியதென்று மதித்து, ஆராம மீதூர,

அனாதிபாயம் பரமமலை மால்கதிர்
வினாயக நெனமறை விளம்பு மைவருங்க
கனூலடைத் தோற்றிய கடவு ளேயென
மனுவொளி ரல்குலாள் வகுத்துப் பூசித்தாள்.

அகிலமுநீ யதன்கார ணங்கணி
சுகதத் துலமுநீ சாமி நீயெனக்
கிகலருந் தந்தைதா யெவரு நீயென
வுகலரும் பெருந்துதி யோதிப் போற்றினாள்.

ஓ சர்வபுவனாதார ஸ்வரூபியாகிய விராகயமூர்த்தியே! அளவிடற்கரிய அகிலங்களுந் தேவரீரே, அதன் காரணங்களுந் தேவரீரே, சகலதத்துவங்களுந் தேவரீரே, அடியானே யாட்கொள்ளவந்த சுவாமியுந் தேவரீரே, எனக்குந் தாய்தந்தைமுதலிய யாவருந் தேவரீரே என்றுமிக்க உள்ளன்பினோடும் அனந்தமுறை தோத்திரஞ்செய்து யதாப்பிரகாரந் தனதிருக்கையைச் சேர்ந்து வாழ்வுற்றிருக்கும்நானாயில் கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவருளினால் அவள் மாற்றாளாகிய பிரபையென்பவளுக்கு வெப்பநோயுண்டாகி அதன்மூலமாய் அளவற்ற வியாதிகள்வந்து உபத்திரவஞ்செய்ய, அதனாலவள் தனக்கழகனைத்து மிழந்தவளாயினள். இடைவிடாது கணேசமூர்த்தியைப் பூசனைசெய்யு மகிமையால் கீர்த்தியென்பவள் பெருமகிழ்ச்சியோடு மிக்க பேரழகனையுடையவளாயினள்.

பின்னர் பிரியவிரதன் இளையாளிடத்தில் வெறுப்புற்று இலக்குமியையொத்த மூத்தாளிடத்தில் விருப்புற்றிருக்க, உடனே அவள்வயிற்றிற் கருவுண்டாகி அதுமுதல் ஓராண்டினுள் புத்திர னுற்பவித்தனன். அதனால் பிரியவிரதனுங் கீர்த்தியும் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து வேதபாரகராகிய பிராமணர்களைக்கூவி அவர்கட்கு ஆடையாபரணமுதலிய திரவியங்களைத் தானங்கொடுத்து அப்புதல்வனுக்குக் கிப்பிரப் பிரசாதனென்று நாமகரணஞ் செய்தனர், அவனும் நாளுக்குநாள் சந்திரனைப்போலத் தினமொரு மேனியாகவளர்ந்துவந்தான். கீர்த்தியென்பவளும் பேருவகையோடும் சுகித்திருந்தாள். என்று சிவபிரான் உமையவட்குச் சொன்னதாகப் பிதிர்தேவனுக்குப் பிரமதேவன் சொல்லியபடி சசிமனாளாகிய இந்திரன் ருரசேனமகாராசனுக்குச் சொன்னான்.

கீர்த்தி மகப்பெறுபடலம்-முற்றிற்று.

வி ட நீ ங் கு ப ட ல ம்.

மதியென விளஞ்சிறுன் வளரக் கீர்த்தியு
முதிர்பெறு மகிழ்ச்சியின் மூழ்கி வாழ்ந்தனன்
கதிருமி ழிளநகைக் கவுரி யச்சிறுன்
விதியினிக் கேளென விளம்பு மீசனே.

அருமறை யாகமயனைத்து மறிவரிதா யரற்று மற்புகானத்தப் பெருஞ்சோதிப் பெருங்கருணைப் பெருமானது திவ்வியலீலாவ

பவங்களையே இடைவிடாது செவிவாய்த் தேக்கிச் சித்தஞ்சிவசொருபமாகப்பெற்ற தபோநிதிகளே? கீர்த்தியென்பாள் மகப்பேறுபெற்றினையும், நாயகனோடு விழைவுற் றிருந்தமையையுஞ் சொன்னோம். இப்பால் விடநீங்குபெற்றினைச் சொல்லுவோம் கேட்பீர்களாக அமராபதிக் கிறைவனாகிய இங்கிரன் ரூரசேனமகாராசனை நோக்கி, அரசனே? எமது தயாவிபல சாஷாத் சிவபெருமான், உலகமாதாவாகிய உமையம்மைபாருக்குச் சொன்னதாகப் பிதிர்தேவனுக்குப் பிரமத்தவன் சொன்னதாவது:

மேற்கூறிய கீர்த்தியென்பவள் கப்பிரப் பிரசாதனென்னுந் தன் தவச்செல்வனைப் போற்றிப் புரக்குநாள அச்சுறுவன் வளர்ந்து வருஞ் கீர்த்தியைப் பிரபையென்பவள் கண்டு மிகுந்த பொருளும் கொண்டு, இவன் சிவித்திருப்பானைல் நமது குமாரனுக்குப் பட்டம் இல்லாமற்போமே யெனனும் நினைப்போடு அவனுக்கு நான்காவது வயதாகுங்காலத்தில் போசனத்தில் விடங்கலந்து கொடுத்தனள். உடனே விடமானது தலைக்கேறலும் அவ்விளமைப் புத்திரன் அதனைச் சகிக்கமாட்டாதவனுய்ப் பூமியில் வீழ்ந்து சோபமாயினன். அதனை அவன் றந்தையாகிய பிரியவிரதன்கண்டு நடுநடுங்கி மணிமந்திர அவுடாதிகளாலும் பலவித பரிசுகளங்களைச் செய்து அது தீராமையை அவன் தாயாகிய கீர்த்தியென்பவள்கண்டு முன்னர் தனக்கு விநாயகமூர்த்தி கட்டளையிட்டிருப்பதை நினைந்து, நெஞ்சமே? நமதருச்சீனையை அன்போடு மேற்றருளிய விநாயகமூர்த்தி யிருக்கின்றனர். அவர் திருவாய்மலர்ந்த கிருச்சமதமுனி வருமிருக்கின்றார். நீயேன் வீணிற கவலைப் பற்றிகினறையென்று தனதுமனதைத் தானேதேற்றிக் கீழேசோபிதது வீழ்ந்திருக்கின்றமைந்தனை யெடுத்துக்கொண்டு கிருச்சமத முனி ருடைய ஆசீர்மத்தைநோக்கிச் செல்வதாயினள். அவ்வாறு செல்லின்றபாது சோபத்தோடு மிருந்தமைத்தன் சிறிதும் உயிரின்றி நெடுநிலைய இறந்துபோ யிருக்கின்றமையைக் கண்டு மார்பு, நாடி, கை, கால்முதலிய விடங்களில் தனதுகரத்தைவைத்து முத்தனைப்போன்ற அவன்பற்கள்கரிந்து கிடக்கின்றமையையும், கண்கள் பஞ்சிடமிருக்கின்றமையையும் பார்த்து, * ஒன்னார் நகையையும் உற்றார் நகையையும் ஒழிவித்தமகனே, அடா எனதுகண்மணியே! இளமைபொருந்திய ஆண்சிங்கத்தையொத்த குமாரனே? நின்னால் † மும்மைப்பய

* ஒன்னார்-பகைவர். † மும்மை-மூப்பிறப்பு. இதனை இமமை, அம்மை, மறுமை, என்ப.

ஹம் பெறலாமென் றெண்ணியிருந்த என்னை ஆறுத்துயரிலழுந்த
 வீட்டு டிறந்தனையே? மாற்றாந்தாயே கூற்றமென்கின்ற வாக்கியத்
 தைத்தெளிய வைத்தனையே? அடா எனது தபோபத்தினால்வந்த
 அருமருந்தே! பாஷ்யாகிய என்னையும் எனது நெஞ்சத்தையும் நிலை
 குலையச்செய்து நீற்றுகின்றனையே? உன்னை எவ்வாறு யான்கொண்
 டுபோய் இனி நீற்றவல்லேன்? ஐயோ! உன்னைவிட மிட்டுக்கொன்ற
 பாதகநீ இரக்கக்கண்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் விடவொட்டாமலா நீ
 இக்காட்டின் கண்வந்து மடிந்துபோயினே! அடா எனது அருமைச்
 செல்வலே? என்றிவ்வாறு அக்காட்டுகின்ற மிருகங்கள் பறவை
 கள் விருட்சங்கள் முதலானவைகளுங் கண்ணீர்விட்டு டிரங்கும்படி
 யாக நெஞ்சங்கலங்கிப் பிரலாபித்தனள்.

அதற்கு எனது உன்னைக் கொப்பானவராகிய கணேசமூர்த்
 திக்குத் திருவுளமிருவதுபோல அவை யனைத்தையுங் கிருச்சு
 முனிவர் தமது ஞானநோக்கினு லறிந்துகொண்டு மனதிரங்கிப்
 † பொள்ளென்று தனதாசீர்மத்தை விட்டெழுந்து அவள் வருந்து
 கின்ற இடத்தையடைந்மு இறந்தமைந்தனை மடியின்மீதுவைத்து
 எதிரில் வருவோருந் தெரியாமல் மதியங்கி யழுதுகொண்டிருக்
 கின்ற கீர்த்தியைக்கூவினர். உடனே தமது புதல்வனைப் பூமியில்வ
 ளர்த்திமிக உருக்கத்தக்கினும் அம்முனி புங்கவருடைய திருவடி
 களைப்பணிந்தனள். அதற்கும் முனிவா கிருபைகூர்ந்து அம்மணி!
 நீயார்? நீயிம்மிவியமி அழுது கொண்டிருக்கின்ற காரணமென்ன?
 அதனைச் சொல்லென்று வினவலும், கீர்த்தியான(ள் கிறிது
 மனந்தேறி சுவாமி! அடியாளபிரியவிரதனென்னு மரசன்மனைவி;
 இப்புத்திரனை அடியாட்கு அரியதவப பேற்றினுண்டானவன்;
 இவன் எனது மாற்றாளுட்டிய விடத்தினால் உணர்வழிந்தனன்.
 அடியாட்கு விநாயகமூர்த்தி புத்திரவரர் தந்தபோதே இவன்
 நான்காயவயதில் விடமூட்டப் படுவனென்றும், அது கிருச்சமத
 முனிவராக் திருமென்றுந் திருவாய்மலர்ந்திருக்கின்றனர் அத்திரு
 வருளைத் தலைமேற்கொண்டு உணர்வழிந்திருக்கின்ற மைந்தனோடுந்
 தேவரீர் ஆசீர்மத்தை நோக்கி இவ்வனத்தை வழிகொண்டு வரும்
 போது நடுவழியில் உயிருமிழுத்தனன். அதைக்காண்டலும் எனது
 மனமானது கவலைக்கடலின்றிக் கரையேறி மாட்டாமையால் எம்
 தாண்டலவராகிய கணேசமூர்த்தியி னுடைய திவாக்கியையு மறந்து
 பிரலாபிப்பதாயினன். தேவர்களெல்லா மதிக்கத்தக்க பெருங் கீர்த்

தியினைவாய்ந்த தேவரீரே அடியாட்கிரங்கி வந்தமையால் நஞ்சுண்டென மன்கையிலகப்பட்ட எனது குமாரனையெழுப்பி எளியேனையும் ஆட்கொண் டருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து மீட்டுந் தீர்க்க தண்டஞ் செய்தனர். அதற்கு அக்கிருச்சமதமுனிவர் மனதிரங்கி நீ இனி ஒன்றிற்கும் அஞ்சலையென்று அபயாஸ்தந் தந்து இலக்கு மியை யொத்தவளே! முன்னர் வனனிப்பத்கிரத்தால் கணேசமூர்த தியைப் பூசைசெய்திருக்கிறனை யாதலால், அப்பூசையின் பயனை உனது புத்திரன்கையிற் றத்தஞ்செய்யக்கடவை யென்றனர். அதற் குக் கீர்த்தி இதுவோ எனக்கரிதென்று சநதோஷித்து அவ்வாறே தான்செய்த பூசையின்பயனை அவன்கரதகி தத்தஞ்செய்தனர் உடனே அச்சிறுவன் உறங்கி விழித்தவன்போல எழுந்து கிருச்சம தமுனிவருடைய திருவடிகளைச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து அவர்போருளைப் பூரணமாகப்பெற்று வாழ்ந்திருந்தனன். என்று சிவபிரான் உமையவட்டுச் சொன்னதாகப் பிதிர் தேவனுக்குப் பிர மதேவன் சொல்லியபடி தேவேந்திரன் ருரேசன மகாராசனுக்குச் சொன்னான்.

விடகீங்குபடலம்-முற்றிற்று

சமீமந்தார வுற்பத்திப் படலம்.

கடவீட் கொருநாளதன்பெருமை காணு தருச்சித் திடமைந் தன், விடபவிட்டகல வெழுந்திருந்திருந்தான் மெய்மைத்தவத்தோ யத்தைய, வடருமலைவன்னியின்பெருமை யறையல் வேண்டுமென விரந்தா, ஞுடலம் வெறுத்த கிருச்சமத னுவந்து கீர்த்திக்குரை செய்வான்.

எல்லார் திருவருட் செயலே யெனத் தேற்றித்தெளிந்த முனி வர்களே: கீர்த்தையென்பன் விராயகமூர்த்திக்குவன்னிப் பத்திரத் தா லருச்சனை செய்ததும், அவ்வருச்சனைப் பயனால் விடமுண்டிறந் துபோன அவன்புதல்வனாகிய கிப்பிரப்பிரசாதனுயிர்த்தெழுந்தனுஞ் சொன்னோம். இப்பால் அவ்வன்னியும் மந்தாரமும் உற்ப வித்தரவ லாற்றினைச் சொல்லுவோம் கேட்பீர்களாக.

தேவேந்திரன் பின்னுஞ் ருரேசனமகாராசனை நோக்கி, அரச னே! சிவபிரான் உமையவட்டு மற்றொரு கையுஞ் சொன்னதாகப்

பிதிர் தேவனுக்கு பிரமன் சொன்னதாவது: முற்கூறியகீர்த்தியென்பள் மீட்டுங்கிருச்சமதமுனிவரைப் பணிந்தெழுந்த, சுவாமி! வன்னிப்பத்திரத்தினுடைய மகத்துவங்கெரியாமலே ஒருநாள் அதனைக் கொண்டு விநாயகமூர்த்தியை யருச்சித்தேன், அதனால் விடமுண்டிறந்த எனதுமைந்த நெழுந்தான், ஆதலினால்; அதனது பெருமையை யடியாட்டு வுளம்பியருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள் அதற்கும் முனிபுகவரிசைந்து, வாய்மையிற்சிறந்த மாதவத்தோர்க்கும் எட்டுதற்கரிய கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளுக்கன்புவைத்திருக்கின்ற அரிவையே! யாவரேனும் ஒருகால்வன்னியென்று வாக்கினாற் கூறுவராயின் * அவ்வாக்கினால் அவர்கள் அனந்தம் பிரவிகள்தோறுஞ் செய்தமுற்றிய தீவினைகளெல்லாம் அழலிற்பட்டபஞ்சபோலாகும். அதனைநினைப்பாராயின் † மனத்தாற்செய்தபாவங்களெல்லா நீளிர்த்தியாகும். அதனைவலம் வந்தாலும் நேரிற்சென்று தரிசித்தாலும் கைகளைக்கூப்பித் தொழுதாலும் ‡ காயத்தாற்செய்த பாவங்களெல்லாம் மாழிவிடும். பஞ்சாக்கினிமத்தியினின்று தவஞ்செய்தவனுண்டாகின்ற பேறும், ஆடையாபரணிகளைத் தானஞ்செய்தவனால் அடைகின்றபேறும், விரதம், யாகம் முதலானவைகளைத் தானஞ்செய்தவனால் வருகின்ற பேறும், ஒருவன்னிப் பத்திரத்தாற் செய்த அருச்சனையா லுண்டாகும் பயனுக்கொவ்வாது, அன்றியும், இம்மையில் அளவற்றபோகங்களை யோர்கணப்போதி லூட்டுவிக்கும். மறுமையில்விண்டு முதலாயினேருடைய பதவிகளிற் செர்ப்பிக்கும். § ஆணவமுதலியஃமும்மலங்களையும் போக்கி மெய்ஞான போகத்தையளித்து கணேச மூர்த்தியினுடைய உள்ளத்தில் மேவச் செய்யும் ஒருகோடி கற்பகாஸம் வறையிற்சொன்னாலு முடிவுறாதசிறப்பினைவாய்ந்த அவ்வன்னிப்பத்திரத்தின் மான்மியத்தைத் தேவேந்திரனுக்குத் நாதமுனிவர் உபதேசித் திருக்கின்றனர். அதனை உனக்குச் சொல்லுவோங் கேட்பாயாக. முன்னொரு காலத்தில் ரந்திகோத்திர ரென்னும் ஓர் முனி புங்

* வாக்கினாற் செய்யும் பாசகங்கள் பொய், புறங்கூறல், கடுஞ்சொல், வெட்டெனப் பேசல், பரிசாசஞ் செய்தல், நிந்தித்தல் முதலியன.

† மனதாற் செய்யும்பாசகங்கள், அழகாறு, அவா, வெகுளி, கோபம், சலஞ்சாதித்தல், மறதி, வீணினிவு, தூய்மையின்மீழ் முதலியன.

‡ காயத்தாற் செய்யும்பாவங்கள்: அவத்தொழில், சோம்பல், தீயினஞ் சேர்தல், கொடியுள் முதலியன.

§ முமமலம்: ஆணவம், கன்மம், மாயை.

சுவரிருந்தார் அவருக்கு வேதாகமமாதிகளை யோதியுணர்ந்தவராகியும் எல்லாமேன்மைகளு மியல்பாயுள்ளவராகியு மிராநின்ற அவரவரென்னும்ஒருபுத்திரரிருந்தனர். அவருக்குசுமேதையென்னும்பெயரினையுடைய ஒருமனைவியிருந்தனர். அவரவமுனிவருஞ் சுமேதையுஞ்சுசித்த வாழ்வற்றிருக்கும்நாளையில் இவர்கட்டுச்சுமிபென்னும் பெயரினையுடைய ஒர்பெண்குழந்தையுண்டாகி அதற்குமணப்பருவமுண்டாகலும், தாய்தந்தையர் அப்பெண்ணிற்கேற்றபுருடனை நாடிக்கொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில் தவுமியமுனிவர் புத்திரனாகியும், மகா தவசிரேஷ்டர்களுக்குள் * மடங்கலே றெத்தவனாகியும், சவுனக முனிவரையடுத்து அவர்க்கேவல்செய்து கொண்டு தவம் புரிபவனாகியும் மந்தாரனென்னும் இயற்பெயரையுடைய ஒர் முனிபுத்திரனிருந்தான். அவனை மேற்கூறிய அவாமுனிவரும், அவர்பத்தினியுங்கண்டு இவனை நமதுதவச்செல்விக்கேற்ற மணுளனென்றுயோசித்து அதிக சந்தோஷத்தோடும் தீர்மானித்துப் பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தருவம், அசுரம், இராக்கதம் பைசாசம் என்னும் † எண்வகை மணத்தினுட்சிறந்த ‡ தன்ம மணத்தினு அவனுக்கு விதிப்படி விவாகஞ்செய்து கொடுத்தார்கள்.

பின்னர் அம்மந்தார நென்பவன் அப்பெண்ணைத் தாய் வீட்டிற்குள்ளே யிருத்தித் தான் முன்போலவே சவுனகமுனியையடைந்து, அவரிட்டயேவல்களைச்செய்துகொண்டு தவத்தி லிருந்தான். இவ்வாறு சின்னாளாகலும் மந்தாரன் அம்முனிவரிடத்தில விடைபெற்று அவரீவராசீர்மத்தை யடைய, அப்போது சுமி பென்பவன் புட்பவதிபா யிருந்தமையால் உடனே அவ்விருவருக்குஞ் § சாந்தி

* மடங்கலேறு: மடங்கல ஏறு-ஆண்சிங்கம.

† பிரமசாரிக்குக் கன்னியைத் தீமுன்னர்க் கொடுப்பது பிரமமணம். தலைமக னினத்தார் வேண்டத்தலைமக னினத்தா ருட்பட்டு அவனைத் தீமுன்னர்கொடுப்பது பிரசாபத்திய மணம். ஒன்றிரண்டு பசவுமஅல்லது ஏறுதம வாங்கிக் கொண்டு கன்னியைத் தீமுன்னர் கொடுப்பது ஆரிடமணம். வேள்வியாக் வந்தகன்னியைத் தீமுன்னர்கொடுப்பது தெய்வமணம். கொடுப்பாருறுகேட்பாருமின்றி இருவருந் தனியிடத் தெதிர்பட்டுத் தாமே கூடுவது காந்தருவமணம் பெண்ணுக்குப்பொன்குட்டிச் சுற்றத்தார்க்குப் பெண்வேண்டு வன்கொடுத்துக் கொள்வது அசுரமணம். பெண்ணும, பெண்ணினத்தாரும் உடம்படாமல விவிதிற் கொள்வது இராக்கதமணம். தயின்றானைச்சென்று கூடுவது பைசாசமணம்.

‡ இங்கு தன்மமண மென்பது-பிரமம் என்னும் முதன் மனத்தினே.

§ சாந்தி முகூர்த்தமாவது; மாதர்கள் ருதவாகிய மூன்று காளும்

முகூர்த்தஞ் செய்தார்கள் பின்னர் மந்தாரன் மனைவியை யழைத்துக்கொண்டுதனது தந்தையாகியார் வாழ்கின்ற ஆசீர்மத்தையடையுமாறு வனத்திற் செலலுளையில், கணேச மூர்த்தியினுடைய சாரூபத்தைப்பெற்றிருக்கின்ற புருசுண்டி முனிவரெதிரே வந்தனர். அப்போது இரண்டுபேருந்தமது தொலையாத் தொல்வினை தொடருங்காலம் நேரிட்டவர்களாய், அவரது துதிக்கரத்தையும், தொர்தியையும் பார்த்துநகைத்தனர். உதனை அப்புருசுண்டி முனிவர் கண்டு, அறிவீர்களே! என்னைப் பார்த்து ஏளனமாய் நகைத்தீ ராதலால் நீங்கள் இவ்வுலகத்திலே ஓநயிருக்கும் உதவி யற்ற மரங்களாகக் கடவீர்களென்று சபித்தனர். அதைக்கேட்ட சமியும் மந்தாரனும் நடுக்குற்று உடனே அவரது பாத பதுமங்களில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து; சுவாமி! அடியேங்கள் சுத்த * சாட்குண்ணிய மூர்த்தியாகிய தேவரீர்மகத்துவம் தெரியாமல் அறிவின்மையாற் செய்த பிழையினைப்பொறுத்தருளி, அடியேங்கள் அச்சாபத்தின்று நீங்கிக் கிருத்தார்த்தரக் ளாகும்படி தேவரீர் கிருபை செய்ய வேண்டுமென்று பலமுறை இரந்து † துதிசெய்தார்கள், அதற்கு அப்புருசுண்டி முனிவர்கிறிதிரங்கி, நீங்கள், எனது துதிக்கரத்தையுந் தொர்தியையும் பார்த்து மெய்குலுங்க நகைத்திராதலால் இத்துதிக்கரத்தையுந் தொர்தியையு முடைய விநாயகப்பெருமான் உம்மிடத்தில் எழுந்தருளுவர் அப்போது நீங்கள் சிறப்பெய்தி இம்மரவுருவம்நீங்காமலே அவருக் குரிமையாவீர்கள். அது முதல் உலகமுள்ளவரும் உங்களை யாவரும்பணிந்து போற்றுவார்கள். முடிவில் ஆந்தயில்லாத முத்தியையும் பெறுவீர்கள். ஆகலால் நீங்களிவ் வனத்திற் றானே வசித்திருங்களென்று சொல்லித் தமதாசீர்மத்திற்குச் சென்றனர்.

ஞாயிறு செவ்வாய் சனி, பூரண அட்டமி அமவாசியை, இருத்தை, ஜன்ம நகைத்திர வாரம், பாணி திருவாதிரை ஆயிலியம் மகம் முப்பூரம் சித்திரை சோதி விசாகம் நீங்கிய சுபகால வோரையில் கேந்திர சுத்தமும், சுபக்கிரக பார்வையும் சிராரதியும் லக்கின சுத்தமும் கோக்மினாஸீயும், மனாட்டியையும் வீதிப்படி சாந்தி செய்த புணர்ந்த விக்கும் ஓர் சடங்கு இதனைக் கிஷேகமூர்த்த பென்மர்.

* சட்குணம்-ஆறுகுணம். அந்தாவது: சர்வஞ் ஞாத்தவம், சருவேச்சுரத்தவம், சருவ நியந்திருத்தவம், சருவாந்தரியா ழித்தவம், சருவ கற்பித்தவம், சருவ சத்தித்தவம், அன்றியும் தன் வயத்தினுதல், முதலிலுதல், உடம்பிலுதல், எல்லா லுமுளதுதல், எங்கும்! வியாபகதுதல், எவற்றிற்குங்கூறணதுதல்.

† இரத்தலாவது-(அவரது கிருபையை) யாசித்தல்.

இப்பால் மந்தாரனென்பவன் மந்தாரமாகவும், சமியென்
பவன் வன்னிமரமாகவு மிருக்கச் சிலநாள்சென்றபின்பு சவுனக
முனிவர் மந்தாரனை நினைத்துக்கொண்டுமனைவியை யழைத்துவரு
கின்றேனென்று சென்றனனே? இது காறும் வரக்காணாமே?
அவனைப்போலகுணத்தில் விசேடப் பட்டவர்களும், நமது பணி
விடைகளிற் பெரிய வுரிமை வைத்திருப்பவர்களும் ஒருவரு மில்
லையே? யாதோ ஓரிடையூறின்றி இத்தனை நாள் நமமைவிட்டிரானே?
யென்றுமனம் வருந்தி எல்லவற்றையுந் தூதராலறிந்து கொள்வோ
மென்று நினைத்து தூதர்களைவிடுத்தனர் அவர்களும் அவ்வாறே
மனோவேகத்தினால் விரைவாகச் சென்று அவ்வா ராசீர்மத்தை
புடைத்து அவரது திருவடிகளைப் பணிவெழுது, சுவாமி! இங்கு
வந்த தங்கள் மருகராகிய மந்தாரமுனிவர் எங்கு உட்புகுநென்றன
ரென்று வினாவ, அதற்கு அவர் தமது மனைவியையழைத்துக்
கொண்டு அப்போதே போய்விட்டார் இற்றைநாள் வரையில்
அவிடத்திற்கு வரவில்லையா? இன்னும் நன்றுத்தேடிப்பாருங்க
ளென்று தமது பெண்ணின் மீது வைத்திருக்கின்ற பெருங்காத
லால் தாமுஞ் சில தூதுவரைக்கூவி ஏவினர். அவர்களும் வனங்க
ளெங்குந் தேடிச் சென்றுங் காணாதவர்க ளாயினர். அதனை மற்
றைய தூதர்கள் அறிந்து கொண்டு, உடனே அவ்விடத்தினின்று
நீங்கிச் சவுனகமுனிவரை யடுத்து யாவையு மவருக்கறிவித்தார்கள்.
அதனால் காருண்ரிய மூர்த்தியாகிய அம் முனிவர் மனம்வருந்தி
சிறிதுநேரஞ் யோகத்திலிருந்து அவர்கள் புருசுண்டி முனிவரையவ
மதித்ததும், அவர் சாபத்தால் அவர் மரங்களானதும், பின்பு
அம்முனிவர் அவர்கள் செய்தவநதனை வழிபாட்டிற் கிரங்கி உங்கட்
குயானைமுகக்கடவுள் பிரத்தியட்ச மாகுங்காலத்தில் எல்லா நன்
மைகளும், எல்லா பேசபாககியங்களும் எல்லாக்கீர்த்திகளுமுண்
டாகுமென்று திருவாய் மலர்த்ததுதெரிந்துகொண்டனர் அவ்வரவ
முனிவரும் அவ்வாறே யறிந்துகொண்டனர். மந்தாரனுடைய தந்
தையாகிய தவுமிய முனுவரும் அவ்வாறே யறிந்து கொண்டு தமது
புதல்வனுக்கு கீர்த்தவருத்தத்தைச் சகிக்கமாட்டாது இறந்தனர்.
இப்பால் சவுனக முனிவர் தமது அய்யனாகிய மந்தாரனைக் குறித்
தும், அவ்வரவ முனிவர் தமது குமாரத்தியாகியசமியைக் குறித்தும்,
கணேசமூர்த்தியை மனத்திற் றியானித்து சடாட்சர மந்திரத்தைச்
செபித்துக்கொண்டு பன்னிரண்டுவருடம் வறையிற் றவத்தி லிருந்
தார்கள் பின்னர் கணேசமூர்த்திக்கு மனதிரங்கி, யானைமுகமும் பத்

துக்கைகளும் விளங்கும்படி. சிங்கவாகனமூர்ந்து சவுனகமுனிவருக்
கெதிரில் பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே சவுனக முனிவ ரெழுந்து
கர்த்தன் திருவர்த்தமாரைகளில் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து அனற்
தமுறை தோத்திரஞ் செய்தனர்.

அதற்குக் கணேச மூர்த்தி கிருபை சுரந்து அம்முனிவரது
நெகிழ்ந்த வுள்ளத்தையும், நீர் பெருவு வருகின்றகண்களையும்
பார்த்துச் சூதோஷித்து அன்பனை! உனக்குவேண்டிய வரங்களைக்
கேள் தருகின்றே மென்று மிக்க அன்மோடு திருவாய் மலர்தலும்,
முனிபுங்கவர் மீட்டுத் தொழு தெழுது ஐயனை! ஒழுக்கத்திற்
கிறந்த மந்தார நென்பவனும், அவனபத்தியாகிய சமி யென்பவ
ளும் புருசுண்டி முனிவருடைய சாபகதினால் தங்கள் இயற்பெயரார்
றானே மரங்களாந் யிரக்கின்றனர். அவர்கள் அவிவேகத்தாற்
செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தருளி அம் மரவு நவின்னறு மீட்டும்
மாண்ட வருடில் வருமாறு தேவரீர் கிருபைபுரியவேண்டு மென்று
பலவிதமாகக் கோத்திரஞ்செய்து விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்ட
னர் அதற்கு விநாயக மூர்த்தி புன்னகை கொண்டு, தவசீலனே!

நமது சாபநம் மருளிநாற் றிரினு மன்பர்.

தமது சாபநநீ ராதுகாண சவுனக முனியே

விமல மாயே புருசுண்டி விளம்பிய சாப

மமரா யாவருங் கூடிய மகற்றிடப் படாதால்.

நமது சாபம் நமமாற் றிரினும், நமது பத்தர்களிட்ட சாபம்
நம்மாற் றிருவது அரிது. மேலும் அஃதுதவத்திற் கிறந்த புருசுண்
டியிட்டசாபம் ஆதலால் அவைதள்ளாததேவர்களும் ஒருமிக்கக்கூடி
விலக்கினாலும் விலகாது.

ஆதினும் நீ நமமிடத்தில் அன்பு செலுத்தினமைபால் அவர்கள்
அம்மரமாகவேயிருந்து எல்லாச்சிறப்புகளையு மெய்துமாறும், யாவ
ரும்வணங்குமாறும் அவர்கள் நீழலில் வசித்திருக்கின்றோம், தரு
மம் முதலிய *கான்குபுருஷர்த்தங்களோ அடையவேண்டுநரும், நீ
வினைவத்தால்வருகின்ற இடையூறுமுதலிய துன்பங்களை நீக்கிக்
கொள்ள வேண்டுநரும் அம்மரங்களினது நீழலில்வந்து நம்மைவழி
படக் கடவார்கள். பத்தியில்லாதவர்க ளாயினும், பாக்கியமில்லாத
வர்களாயினும், உத்தம குலத்தி லுதியாதவர்களாயினும், ஊக்கமுத

* புருடார்த்தம் நான்காவன: அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ப
இதனை தர்மார்த்தகாமமோட்ச மென்பர் வடநூலார்

விய குணமில்லாதவர்க ளாயினும், அவ்வன்னி விருக்கத்தினுடைய பத்திரத்தினாலும், மந்தார விருக்கத்தினுடைய புட்பத்தினாலும் நம் மையருச்சிப்பார்களாயின் அவர்கள் வேண்டியவரங்களில் ஒன்றுங் கெடாமல் தருவோம் இதனை நீ அறிந்தகொள்ளக் கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்து ஒருமொழியும், இரண்டுமொழியும், மூன்றுகண் ணும், நான்குபுயமும், ஸடையாராய் அம்மாய்களின் நிழலிலெழுந் தருளினர். அதுமுகலசவுனநர்முடியிய வல்லாமுனிவர்களும் அவ்வி க்கங்களையடுத்து அவைகளின் பத்திரத்தினாலும், புட்பத்தினாலும் விராயகமூர்ந்தியை யருசுகித்து வந்தனர். பூரணசுமிபென்பவள் தாயாகிய சுமீததைபாலவா வன்னி வந்தகதது லெழுந்தருளிய கணேசமூர்த்தியைப் பூசுகித்து ஆணலபா னையை அடியியாடு களைந் து, அவரதுலோட்சிற் சொந்த வாழ்வுநிறுத்தனை. அவள் தத் தையாகிய அவுரைய முனிவரானவர் அவள்மீது அதிக விறைவுள்ளவ ராதலால் உடன்தமது யோசனையிலுந் பிராண வாயுவைக்கும் பித்து, குகஷும சரீரத்தால் அவாவனலியின் கருப்பத்திற்குள்பு குகது விண்ணுலகதகாரக லெல்லாம் அறிவாங்கியவர்க்குத்தொழி லில் அகலா திருந்தனர். அதுமுதல் அவரைசமீபகருமார் என்று சான்றோர்கள் அழைத்து வந்தனர்.

ஆதலால் விராயக மூர்த்திக்குரிய அறுகு மந்தாரை வன்னி யென்னும் இவற்றின் பெருமையான என போலிகளால் அளவிட்டு ரைக்கற்பாலனவன்று. அறகில்லாக குறைவைய மந்தாரமலர் நிரப்பு வதாலும், அறுகும மந்தாரமும வல்லாதகுறைவை வன்னிப்பத்தி ரம் நிரப்புவதாலும், யாகாக்விவியானது எப்போதும் இவ்வன்னி யில் வாசமா யிருந்தலாலும், உலகின்கண்ணுள்ள வல்லப்பத்திரங்க ளினும் வன்னிப்பத்திரம் விசேடமாயது. புனறியும், அதனைச்சிவ பிரானும் ஓர் கூறுகத் தமது சடமயூடத்தில அணிநிறுக்கின்றனர் என்று கீர்த்திக்குக்கிருச்சமந முனிவா சொன்னதாகச் சிவபிரான் உமையவட்குக் கூறியபடி பிரமதேவன் பிதா தேவனுக்குச் சொல லினன். அதை இத்திரன் குரேசேன மகாராஜனுக்குச் சொன்னான்.

சுமி மந்தார வுற்பத்திப் படலம் முற்றிற்று.

† பிராணவாயுவை நீருமிததலாவது: வாசியாக முடையார் மூசகை ரேசகபூரகஞ் செய்தபின்னர் தமபித்திருப்பது. இது உட்டயோகத் தொன் றுகிய நிதித்தியாசனமாம். ‡ அவிதேவருணவு.

தேவர்கள் சாபந்தீர்த்த படலம்.

கொன்னு மாணவ மாயைகா மியங்களைக் குமைத்து
மன்னும் வீடருண் மழவிளங் களிற்றிறை முடியிற்
றுன்னு பாசடை வன்னியின் றுகளறு மேன்மை
யின்னுங் கேளென விபம்புவா னிருங்கிச் சமதன்.

கேட்டல், தெளிதல், நிட்டைகூடலென்னு மூவகைச்சுற்றத்
தோடும், சாத்திர வுணர்ச்சி, சாதசங்க மென்னுஞ் சீலத்தோடும்
சிவபத்தியென்னும் பேருவகையோடும், கரணேந்திரியங்களெல்லாஞ்
சிவவடிவாக விளங்கப்பெற்று சிவஞான மென்னும் பெரும்போகத்
தைப் பரிபாலனஞ்செய்யும் ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! விநாயக
மூர்த்திக்குரிய வன்னியும், மந்தாரமும் உற்பவித்த வரலாற்றினைச்
சொன்னோம். இப்பால் அவ்வன்னியருச்சையைச் சொல்லுவோங்க்
கேட்பீர்களாக. தேவேந்திரன் பின்னுஞ் சூரசேன மகாராசனை
கோக்கி, அரசனே! கிருர்சமத முனிவா கீர்த்தியென்பவட்கு மற்
றொருகதையும் சொன்னதாகச் சிவபிரான் உமையவட்குத் திரு
வாய் மலர்ந்தருளியபடி பிதிர் தேவனுக்குப் பிரமதேவன் சொல்லு
வதாவது:

முன்னொரு காலத்தில் பிரமஞானவன் தனது பத்தினிமார்கள்
இரண்டுபேருள் சாவித்திரியை வீட்டிலிருத்திக் * காயத்திரியை
யழைத்துக்கொண்டு சையவரைச் சாரலை யடுத்து, † அட்டபுயா
சலங்களை வீசி ஆனந்த நிருத்தஞ் செய்கின்ற சதாசிவமூர்த்தியைப்
பாவித்துத் தேவர்களெல்லாம் புடைசூழமுட்படியாக ஓர் சிறந்தவேள்
வியைச் செய்வதாயினன் அப்போது பிள்ளை மதியையும், வெள்ளை
யறுகையும் புனைந்த சாடா மருடபுதியையுடைய கணேசமூர்த்தியை
வழிபடாமல் வேள்வியைச் செய்ய யத்தனித்த குறைவால் சாவித்தி
ரியானவள் தன்னை மாத்திரம் வீட்டிலிருத்திக் காயத்திரியோடு
சென்று வேள்வியைச்செய்து வருவதைக்கண்டு மனமழுங்கிச் சொ
ல்வதற்கரிய வெகுளியோடும் யாகசாலையை யடுத்து திருமால் இத்தி
ரன் முதலிய தேவர்களைக்கண்டு, எனது நாயகன் என்னையன்றி
செய்து வருகின்ற யாகத்திற்கு நீங்கள் யாவரும் உடன் பட்டிருக்
தீர்கள். ஆதலால் இந்நிமிடத்தில் நீங்கள் வெவ்வேறே சலவுருவாகக்

* காயத்திரி-சாஸ்வதி. † அட்டபுயாசலம் - எட்டி புயங்களாகிய மலை
கள். இதனை "எண்டோள்விசிறுளும் பிரான்" என்பதனுலு மறிக்க.

கடவதென்று சபித்தனள். உடனே அவளது கோபசாபத்தினால் திருமான்முதலியயாவரும் வெவ்வேறே சலவடிவாகிச் சுழிசுழித்து அவளற்ற அலைகளைப் பரப்பி யாகசாலை முழுவதும் வெள்ளமாகிப் பரந்து அங்கு வைத்திருந்த எல்லாப் பொருள்களையும் தழுவி யொழுங்கித் கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வாறு யாகத்திற்கு வந்த திருமான் முதலிய தலைவர்களெல்லாஞ் சலவடிவாய்ப்போனதை அவ்வணிமணியினர் கேட்டுமனங்கலங்கி, இலக் குமி முதலிய எல்லா மாதர்களுஞ் சையவரைச் சாரலையடுத்த பிரமனைக் கண்டு, ஆ! ஆ! நீர்செய்யுங்காரிய மிகன்று. நீர் யாகத்திற்குத்தியை வளர்ப்பவர்போல உமதுபத்தினிக்குக் கோபத்தியை யுண்டாக்கி எங்கள் தலைவர்கட்கெல்லாம் தண்ணீர் வடிவைக் கொடுத்து எமதுவயிற்றினுள் தியைவளர்த்துக் கொதிக்க விட்டீர். இனி அவர்கள் தண்ணீர் வடிவம் மாறுதற்குயது சொல்லுகின்றீ ரென்றார்கள்.

அதற்குப் பிரமன் ஒன்றுந் தோன்றாதவனாகி அவாகட்குஇனியவார்த்தைகளைக் கூறி, நீங்கள் சிறிதுமாத்திரம் பொறுத்திருங்கள். விரைவில்அது மாறவேண்டிய முயற்சிகளைச்செய்து உங்கள்வருத்தத்தை யெல்லாம் ஒழித்துவிடுகின்றோ மென்று திடஞ்செல்லி உமாபர மேஸ்வரி மணாளாகிய சிவபிரானை மனதிலிருத்தி அரிய தவத்தி லிருந்தனன். அத்தவகதிற்குச் சதாவேதங்களாலும் காண்டற்கருமைய ராகிய சிவ பெருமான் கருபை சுரந்து அவனெவ்வாறு தம்மைப்பாவித்தானோ அவவாறே அவனெதிரிப்பார்பதி சமேதரா ஓயமுத்தளி இடபவாகன ரூடராய்க் காட்சி கொடுத்தனர். உடனே பிரமனெழுந்த யமனுயிரை வாட்டிய அவரது பாதபதுமங்களைப் பணிந்தெழுந்த கற்பக மலராதிகளா லருச்சனை செய்து சுவாமி! தேவர்கள் முதலியோ ரடைகிருக்கின்ற தண்ணீர் வடிவை மாற்றியருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அதற்குக் கர்த்தன் புன்னகை கொண்டு, பிரமனே ! கணேச மூர்த்தியினுடைய கோபத் தணியும்படி அவரைப் பூசனைசெய்யக் கடவை. நீயாகஞ் செய்ய ஆரம்பித்தபோது முதலில் அவரைப் பூசனைசெய்த்திருப்பையாயின் இவ்விதசாபம் யாருக்கும் நேராது, உனது வேள்வியும் ஓரிடையுறுதது. அவரைச் சிறிதும் மனத்தின்க ணினத்தனை யில்லை. ஆதலால் இவ்வித ஆபத்துகள் வந்து நேர்த்தன வென்று திருவாய் மலர்ந்துதமது தீரவுருவைக் கர்த்தருளினார்.

இப்பால் பிரமன் கர்த்த னெழுந்தருளிய திசையைப் பழமுறை வுணங்கித் தனது மனக்கோட்டத்தினையொழித்துத் திருமான்.

முதலாயினோருடைய பத்தினிகளைக் கூவிடங்கள் தலைவர்களுடைய சபைம் ஒழியுங்காலம் நேரிட்டது, நீங்கள் யாவரும் விரைந்து கணேச மூர்த்தியை உள்ளன்போடும் பூசனைசெய்யக் கடவீர்கள் என்று செப்பினான். அதனைக்கேட்ட மாதர்க ளெல்லாம் உயர் தோய் உயர்கோமென்று மகிழ்ச்சியுற்று, கருனா தேயத்திலே மத் தாரகிரத்தி நீழலிலே முன்னொரு காலத்தில் அரக்கர் குறும்பினை யடக்குமாறு மகாலிஷ்ணியினர் ரூபித்துப் பூசிக்கப்பெற்றிருக்கின்ற வக்கிரதுண்டவிராயகரையடுத்து, சிலபேர், பால் தயிர் முதலியவை களைக்கொண்டு அபிஷேகித்தார்கள். சிலபேர் பரிமளமிருத்தபுப்பங் களைக்கொண்டு அருச்சித்தார்கள். சிலபேர் ஏகாட்சர முதலியமங் திரங்களைச் செபித்தார்கள். சிலபேர் உபதாகமமாநிகளார் றுதித் தார்கள். சிலபேர் அட்டாங்க பஞ்சாங்கமுதலிய வணக்கத்துடன் பணித்தார்கள். சிலபேர் ஆனந்த பரவசங்கொண்டு முறைமைப்படி ஆலய பிரதக்ஷணஞ்செய்து நடித்தார்கள். அவ்வாறுயாவரும் ஒவ் வொருசெயல்களைக் கொண்டு மந்தார நிழலில் வீற்றிருக்கின்ற க ணேச மூர்த்திக்கு நெடுநாள்வரையில் அன்புசெய்துவந்தும் தங்க ளெண்ணம் நிறைவேறுதவர்களாய்ப் பின்னர் யாவரும் ஒருமிக்கக் கூடி, இதுகாறும் கணேசமூர்த்தி நம்பாலெழுந்தருள வில்லை ஆக லால் நாம் செய்து வருகின்ற தவங்களில யாதேனும் குறைநேர்த்த தோவென்று மனங்கலங்கியிருக்கின்றசமயத்தில், விராயகமூர்த்தி யை வன்னிப் பத்திரத்தால் பூசிக்கக்கடவீர்கள் என்று அசரீரியாக ஒருவாக்கு ஆகாயத்தின்க ணுண்டாயது அதனை ஆழமாதர்கள் கேட்டு அவ்வாறே சிலநாள்வரையில் அருச்சனைசெய்தார்கள். அ தற்கு எமது ஆணவக்குறும்பை நீக்கியுட்கொள்ளவல்ல விராயக மூர்த்திக்குக் கிருபைசுரந்து மூவுகவாகனத்தின்மீது அவர்களெதி ரிற் பிரத்தியட்ச மாயினர் உடனே யாவரும் ஆணந்தசாகரத்தில் மூழ்கி, அணந்தமுறை சாஷ்டாங்கமாக வந்தனஞ்செய்து துதித்

* அட்டாங்க பஞ்சாங்கமுதலிய வணக்க மெனவே, ஏகாங்கம். தவிதா ங்கம், திரிவிதாங்கம், பஞ்சாங்கம், சாஷ்டாங்கம், அஷ்டாங்கம் எனும் வணக் கங்களை எனக் கொள்க. இவற்றுள் ஏகாங்கமாவது; சிசுசின்மேல் வணங் குவது; தவிதாங்கமாவது; சிசுசின்மேல் வலக்கரத்தைக் குவித்து வணங்கு வது. திரிவிதாங்கமாவது; இரண்டுகைகளையும் சிசுசின்மேற் குவித்துவணங்கு வது. பஞ்சாங்க மாவது; சிரம்-க, கை-உ, முழந்தான்-உ ஆக ஐந்து அங்க மும் பூமியிற் படுப்படி வணங்குவது. அஷ்டாங்கமாவது; சிரம்-க, கை-உ முழந்தான்-உ, காத-உ, நெற்றி-க ஆக அட்டாங்கமும் பூமியிற் படுப்படி வணங் குவது என்ப-

தார்கள். பின்னர் விநாயகக்கடவுள் அம்மாதர்கட் கெல்லாஞ் சுவ
வருவினை மாற்றி அவ்வவர்களுள்ளமே ஆலயமாகக்கொண்டு வீற்றி
ருத்தனர். இப்பால் தேவர்களெல்லாம் மற்றொரு மந்தாரமர நீழ
லில் விநாயக மூர்த்தியைப் பிரதிட்டை செய்து குளிர்ச்சி பெருந்
தியவன்னிப்பதிரத்தால் அருச்சுணபுரிந்து அனந்தமுறை வேதா
கமங்களாற் றுதிசெய்து, அம்மூர்த்திக்கு ஏரம்ப விநாயகமென்று
திருநாமஞ்சாற்றித் தங்கடங்கள் பதிகளைச்சேர்ந்த வாழ்த்திருந்
னர். தேவேந்திரன் தனது சோலையிலிருக்கின்ற மனகாரமரத்தடியில்
விநாயகமூர்த்தியை ஸ்தாபித்துப் பூசித்தனன். ஏனையோருந் தங்க
டங்கள்மனையில் மந்தாரவிருட்சத்தை உண்டாக்கி அதனடியிற்க
ணைசமூர்த்தியைப் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்தனர். பிரமதேவன்
விநாயகமூர்த்தியை பன்னிரண்டு வருடமவரையில் வன்னிப் பத்தி
ரத்தா லருச்சித்து அவர் பெருங்கருணையால் சாவித்திரியினுடைய
மனக்குறையை நீக்கிப் பின்ன ரவளையுங் கூட வைத்துக்கொண்டு
முன் தொடங்கியயாகத்தை மீட்டுதொடங்கி நிறைவேற்றிச் சகல
சுத்தோஷத்துடன் தனது சத்தியலோகம் போய்ச்சேர்ந்தனன்.

பால்போலும் இளியசொல்லையாய்தபார்வதியே ! வன்னிப்பத்
திரத்தினுடையமகிமை இவ்வாறு கம. இன்னுமதன் பெருமையைப்
பெரியோர்கள் சொல்லப்புகின் மேலுமேலும்வளரும புலையர்களா
யினுங் காலையிலெழுந்து அவ்வன்னி விருக்கத்தை ததரிசிப்பார்களா
யின் உடனேசகலபாபங்களு மொழிந்து பிராமண குலத்திற் பிறப்
பார்கள். அவ்வாறு பிராமணா தரிசிப்பார்களாயின் வேதாந்த ரகசி
யங்க ளனைத்தையு முணர்ந்து மெய்ஞ்ஞானியாவார்கள் * சுஷத்திரி
யர் தரிசித்தால் இவ்வுலகத்தையெல்லாந் தமது ஆக்ஞாசக்கரத்து
ளடக்குவார்கள். வைசியர் தரிசித்தால்நிறைந்த செல்வத்தைப் பெ
றுவார்கள். சூத்திரர் தரிசித்தால் மேலான கதியை யடைவார்கள்.
ஆதலால் கணைசமூர்த்தியை அவ்வன்னிப் பத்திரத்தால் இன்னும்
அருச்சிப்பையெனில் உனதுஇஷ்ட காமியார்த்தங்கள் உடனேசித்
தியாகும் என்றுகூறினர்.

ஓ மனையரையன் புத்திரியே! கிர்த்தியென்பவள் கிருச்சமத மு
னிவகரமீளவுர் தொழுதெழுந்து, சுவாமி! அடியாள் புதல்வனாகிய
இக்கிப்பிரப் பிரசாதனுக்கு எக்காலத்தும் ஓரிடையுறும் நெருங்கா
மல் எல்லாவுலகமும் இவனுக்கேவல் செய்யும்படியாக கணைசமூர்த்

தியினுடைய திருமந்திரங்களில் செபித்தற் கெளிதாகியும் விரைவிற்பயனைத் தருவதாகியு மிராநின்ற ஓர்மந்திரத்தை இவனுக் குபதேசித்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனள் அதற்கு அக்கிருச்சமத முனிவரிசைந்து அவனைக் குளித்து வருமாறு கட்டளையிட்டு, அவ்வாறு குளித்து வந்தவுடன் விநாயக மூர்த்தியினுடைய நாலெழுத்துள்ள மந்திரத்தை யுபதேசித்து அதனையனுட்டிக்கு முறைமையினையுந் தெருட்டி, இம்மந்திரத்தைக் காசித்தலத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற துண்டி விநாயகர் சநிதியிற் சென்று செபிக்கக்கடவை யென்று சொல்லினர்.

என்று கீர்த்தி யென்பவாட்குக் கிருச்சமதமுனிவர் சொன்னதாகச் சிவபிரான் உமையவட்குச் சொல்லியபடி பிரமதேவன்பிதிர் தேவனுக்குச் சொல்லினன் அதைத்தேவோதிரன் ரூரேசனமகாராசனுக்குச் சொன்னான்.

தேவாகள் சாபந் தீர்த்த படலம் முற்றிற்று.

கிப்பிரப் பிரசாதன்

வ ர ம் பெ று ப ட ல ம்.

அருளுந் துண்டி விநாயகனா ரமாநத காசித் தனிநகரின், பெருமை யருள வேண்டுமெனப் பெயர்த்துங்கீர்த்தி வணங்கினா, னொருவிப் பொறியைந் தையுந் தவமே யுஞற்றுங் கிருச்ச மதனவட்பு, பொருவி லநத நகர்ப்பெருமை பொற்பத் தொகுத்துத் தெருட்டுவான்.

ஒசவுன்காதி முனிவர்களே: தேவர்பத்தினிகள் வணனிப் பத்திரத்தால் விநாயகமூர்த்தியை யருச்சித்துத் தங்கள் தலைவர்களடைந்த சாபத்தை நிவிர்த்தி செய்துகொண்ட வரலாற்றினைச் சொன்னோம் இப்பால் கீர்த்தியின் புத்திரனாகிய கிப்பிரப்பிரசாத னுபாசித்த திறத்தினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக.

தேவோதிரன் பின்னுஞ் ரூரேசன மகாராசனோக்கி, அரசனே: சிவபிரானே உமையவள் மீளவுந் தொழுதெழுந்து, சுவாமி! தேவரீரது கிருபையினால் வண்ணிப்பத்திரனுடைய மேன்மையையும் அஃது விநாயகமூர்த்திக்கு உவப்பாகியிருக்கின்றமையையுந் தெரிந்துகொண்டேன், இப்பால் அக்கீர்த்தியும் அவன்புத்திரனாகிய கிப்பிர

ரப் பிரசாதனும் எவ்வாறாயின ரென்றுகேட்க, அதற்குச் சிவபிரான் விடைகொடுத்ததாகப் பிரமதேவன் பிரித்தேவனுக்குச்சொல்லுவதாவது.

, மேற்சொன்ன கீர்த்தியென்பாள் கிருச்சமத முனிவர்பால் சடாக்கர வுபதேசம்பெற்று அதனை அனுட்டிக்குமாறு தழீ ஆசிரியரைப்பரவி சவாமி! தேவரீர் உபதேசித்தருளிய மந்திரத்தைக் காசித்தலத்திற்கென்று துணடிவிநாயகா சந்நிதியிற் செபிக்கவேண்டுமென்று திருவாய்மலாந்தபடியால் இவவுலகினுள்ள எல்லாத்தலங்களினுங் காசித்தலம் அவவளவு விசேடப்பட்டதென்ன? அதனையும் அடியாட்டுத் தெரிவித் தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்குப் பஞ்சேந்திரியங்களையும் நிக்கரசித்த கிருச்சமதமுனிவர் சொல்லுவார்: ஓ பெண்கள் சிகாமணியே! நல்வகைத்தோற்றம் எழுவகைப் பிறப்பு என்பததுநான்கு தூறுபிரமயோனி பேதங்களினும் ஒருவன் மானுடயோனியிற் பிறக்கினும் அநதணர் முதலிய நால்வகை வருணத்தான் பிறத்தலரிது, அநநால்வகை வருணத்திற் பிறக்கினும் அறிவுடையோரா யிருத்தலரிது. அறிவுடையோராயிருக்கினும் பாசபநதங்கள்நீங்கி பிரமஞானததையறிந்து எமதாண்டவருடைய திருவடிகளைச் சேர்த்தலரிது.

இன்ன வாறுதித் துபரிபல பாளரே யன்றிர
சொன்ன யோனிக ளனைதநோ யாள்துன மதியான்
மனனு திரெறி நடப்பவ ருறுப்பிலா மறறு
நன்னர்விடுற விச்சவ நா தனா நாடி .

அனநத மூர்த்தியாய்த் தீர்த்தமா யளவிலாத தலமா
யனந்த னேந்திய வுலகெலா மமாநதனா தாமே
யனந்த மாமவை மூவகை யுருமரும பயனென்
றனநத மாகவோர் மூர்த்திதீர்த தந்தல மானார்.

இவ்வாறு எம தாண்டவருடைய திருவடிகளைச் சேர்த்துக்க
வர்களும் மேற்கூறிய யோனிபேதங்களிற் பிறப்பவர்களும் வியாதி
யடைந்து வருத்தமுறுகின்றபேர்களும் துற்புத்தியினார் றன்மராக்
கடைபிற் செல்லுகின்றவர்களும் அவயவபங்கமுற்றவர்களும் எளி
தில் முத்தியடையுமாறு மான், மழை, சதர்ப்புஜ காளகண்ட, திரி
சூண், பாலநேத்திர அவதாரியர் யெழுந்தருளி யிருக்கின்ற சிவபிரா

ஞானவர் தாமே இவ்வுலக மெங்கணும் அனந்த மூர்த்திகளாகவும், அனந்த தலங்களாகவும், அனந்த தீர்த்தங்களாகவும், வதிந்திருக்கின்றனர்.

இவ்வாறு அனந்தமா யிருக்கின்ற மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம், என்னும் மூவகையுள்ள முண்டாயிருக்கின்றபயனை ஒன்றனந்தமாகத் தருவதற்கு ஒரேமூர்த்தியும், ஒரேதலமும், ஒரே தீர்த்தமுமாக விருக்கின்றனர். அவை விசுவநாதரென்கிற மூர்த்தியும், அவிமுத்த மென்கிற தலமும், மணிகர்ணிகை என்கிற தீர்த்தமுமாம், அந்த அவிமுத்த மென்கின்ற காசித்தலதி லெழுந்தருளிய விசுவநாதமூர்த்தியை ஒருநாற்பத்தில் பிரமன்முதலிய மூவரும் வழிபட்டு சிருட்டிமுதலிய தொழில்களைப் பெற்றதன்றி மேலானவர்களை யும் பெற்றிருக்கின்றார்கள். இந்திரன்முதலிய திசைக்காவலரும் மற்றையதேவர், அரசர், தானவர், உரகர்முதலிய யாவரும் ஒவ்வொரு காலங்களிற் பூசித்துத் தங்கள் தங்கள் பதவிகளைநிலைபெறச் செய்து கொண்டார்கள்.

மணிகர்ணிகையின் வரலாறு.

முன்னொருகாலத்தில் விண்டுவானவர் அத்தலத்திற் பூசை செய்துகொண்டிருக்கின்றபோது விசுவநாதமூர்த்திக்கு அபிஷேகப் பதற்காகப் பாதலலோகவரையில் ஆழமுண்டாகும்படி ஒர்தடாகத்தைத் தோண்டி அத்தடாகரைக் கொண்டு விசுவநாதமூர்த்திக் கபிஷேகித்து அகன கரையிற்றானே ஓரிடத்திலிருந்து அரியத வஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர். அதற்கு விசுவநாதமூர்த்தி கிருபை சுரந்து உமையவள் சமேதராய் இடபவாகனத்தின்மீ தெழுந்தருளி அவரெதிரில் ஆகாயத்திற் பிரகதியட்ச மாயினர். உடனே திருமாலானவர் விரைந்து அவரது திருவடிகளில் அனந்தமுறை சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து சோனைமழை பெய்ததுபோல அளவற்ற வேதாகமங்களாற் றுதித்துகின்றனர் அவரன்புக்கு விசுவநாதமூர்த்தி வியரது தமது திருமுடியைச் சிறிது அசைக்க, உடனே அவரதுசெவியி லணிந்திருந்த உரகுண்டலத்தினின்றும் ஒரு பணிபானதுசிறி அத் தடாகத்திலவிழத் தழந்தியது. அது முதல் அத்தீர்த்தத்திற்கு மணிகர்ணிகை பெண்ணும் பெயருண்டாயது.

பின்னொரு காலத்தில் பகிரதன் ஆகாயக்கையகம் கொண்டு வந்து அதில் விடுத்தான். அதனால் பகிரதன்யென்றபெயரும் அத

ற்கு வழங்குகின்றது. ஆதலால் அத்தீர்த்தத்தில் வசித்திருக்கின்ற சிவசெந்துக்கள், அதிற்படாந்து ளளாகின்ற கொடிகள், மாங்கள், முதலியவைகளும் அகிலவீழ்ச்ச எலும்பினையுடைய சிவராசிகளும் அதின்சலமானது மேலெதறிகப்பபட்ட மறறெலா வுயிர்களும் முததியுடைய எவதும் பரீபூரணமாய நிறைந்திருக்கின்ற சிவபெருமான் அததலத்தில் எகாலத்தும் நீங்காது வீற்றிருக்கின்றமை யால், அவகுசுதாசாலமுத * தேவாகா,முனிவா முகலாயினகண் களும் வசித்திருக்கின்றன மேலும் விசுவநாதருக் கணையான மூர் க்தியும் மணிகாணிகைக் கணைபானதீர்த்தமும் காடுகளகணையத் தருமம் மூவுலகங்களினுமிலை அநாசி விசுவநாதாசநிதியிலெழுந் தருமியிருக்கின்ற துண்டி விராயகமுாதகிபை அளவற்ற தேவர்கள் வன்னி அறுகு மந்தாரை இவைகளினுற பூசுகதுப பெறுதற்கரிய மேலான வாககளைப் பெற்றிருக்கின்றாராள் கரபிறசிறந்த கீர்த தியே முன்னொருகாலத்தில் இவ்விதாசத்தைச் சபிரமணியக் கடவுள் அக்கதியமுனிவருக் குபதேசிக்கனா நீ மிவரு சித்தசுத் தியுடையவ ளாதலால் உனக்கு அதனை உபதேசித்தோம் இனிநீ யும் உன்புதலவனுங் காசித்தலகதிருகுசு சென்று அவ கெழுந்தந் ளியிருக்கின்ற துண்டிவிராயகநை ய திருவடிகளை யடைந்து வன் னிப்பத்திரம், மந்தாரைமலர், அறுகம்புல முதலியவைகளைக்கொ ண்டி அருச்சித்து, யாமகூறிய நாலெழுத்குளாள் மந்திரத்தைச் செபித்து, நீங்கள் கருதியவரங்களைப் பெறக்கடவீரக ளென்று விடைகொடுத்ததுத தம் தாசீராததை நோக்கிச் சென்றனா இப் பால கீர்த்தியென்பவளும், அவள் புதல னும் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு உடனே இருவருங் காசித்தலத்தையடைந்து, மணிகாணி கையில் ஸ்ரானஞ்செய்து துண்டிவிராயகநுடைய திருவடிகளைப் பணிகந்து, அதின்முமுவுதும் ஆகாரத்தையும் நித்தனையையும் நீத்து, மாசிமாத அமரபட்ச சதுர்த்தசி வருகின்றவரையில் அதத் தத்திற்றுனே வசித்திருந்து, பின்னா, அச்சதுர்த்தசி வந்தலும் ஆன்றகாலையில் சீத்திய நியமாதிகளை முடித்து நானெ முகவுள்ள மந்திரத்தை வன்னி மரத்தடியி லிருந்து செபித்துச் சந்திராகய மாணவூடன் சகல திரவியங்களோடும் விராயகமுாதகியை வழிப் பட்டு ஆறுகு வன்னி மந்தாரம் இவைகளினு வருச்சனை புரிந்து ஆனந்த திருவுருவங்களை மனதில் கயாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்த காலம் அதற்கு விராயகமுாத்கி கிருபை கருந்து ஐந்து முகவகளுந், யத்தக் கரங்களுமுடையவராய், சிவகாசமுாத், அகர்க்கொதி

ரிற் பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே கீர்த்திபானவள் தனது மைந் தனோடும் பணிந்தெழுந்து, ஒ தேவ தேவோத்தமராகிய துண்டிவி நாயகமூர்த்தியே! பிரமணிய மூவருக்கும் முத்தொழி லளித்த வரே! ஆதிமததியாந்த ரகிதமர யிராநின்ற கடவுளே! தேவரீரது பெருங்கருணையால் அடியேங்கள் மேலாகிய தவத்தினையுடையவர்க ளாயினோம். யாங்கள் பல பிறவிகடோறுஞ் செய்துவந்த பாவங்க ளனைத்தும் போயின. எல்லப் பயன்களையும் எளிதிற் பெற்றனம். தேவரீருடைய பேரருளால் கிலைபெற்றிருக்க வுதித்த எனது மைந் தனாகிய இவனுக்கு எனதுமாற்று னுட்டியவிடத்தைத் தேவரீர் பெருங்கருணையால் கிருச்சமதமுனிவர் தீர்த்துமீட்டும் உயிரைய ளித்தனர் இனி உப்புத்திரன எக்காலத்தும் ஓர் இடையூறானும் வருந்தாமல் தீர்க்காயுள், கலவி, செல்வமுதலானவைகளைப்பெற்று, யாவருக்குந் தலைமையாயிருக்கத் தக்க மேன்மையும், பகையாயி னாரும் ஏவல்செய்யத்தக்க பரிசும், அடவற்ற போகங்களை பொருந திவாமும்படியானவரமுந் தேவரீர் கடாட்சித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்கு விநாயகப் பெருமான் கிருபைசுரந்து, அவள்கருதிய எல்லாவரங்களையுந் தந்து, அன்பிற்சிறந்த அரி வைபே? உனது புதல்வனாகிய இவன் இவ்வுலகத்தில் ஆயிரம்வரு டம்வரையி லுயிர்பெற்றிருநது ஆயிரம் * மகங்கள்செய்து, அந்தி யகாலத்தில தத்துவஞானத்தை யுணர்ந்து, நம்மைச்சேருவானெ ன்று நிநவாய்மலர்ந்து அப புதல்வன்கரத தில் மூவுலத்தாரு மஞ் சத்தக்க வச்சிராயுதத்தினை யளித்து, அவனுக்குப் பராகபாணி யென்னும் ஓர் நாமமுதநது யதாப்பிரகாரத் துண்டிவிநாயக மூர்த்தி தமதுருவைக் கரந்தருளினர்.

இப்பால் கீர்த்தியும் அவள்புத்திரனும் மறுநாள்காலையி லெழு ந்து கங்மையில் ஸநானஞ்செய்து துண்டிவிநாயக மூர்த்தியைப் பேரன்பினோடும் பூசித்து விடைபெற்று, அக் காசித்தலத்தைவிட் டுப் பிரிவதற்கு மனமில்லாமற் பிரிந்து வழிக்கொண்டு அனந்த அட விசுனைக் கடநது தனதுநாயகன் அரசாட்சிசெய்திருக்கின்ற பல வகை வளப்பங்க ளமைந்த கன்னமா புரிக்குச் சமீபமாயினர். அதை அவ்வரசனறிந்து உடனே அவர்களை யழைத்துவருமாறு மந்திரிகளை ஏவினன். அவர்களும் இப்பூதவுஞ்செய்த பாக்கியமே வந்ததென்று மனங்களித்துப் புஷ்பங்களானும், மணிகளானும்

வீதிகளெல்லாம் அலங்கரித்து எண்ணற்ற வரிசைகளோடும் எதிர் கொண்டுசெல்லக் கீர்த்தி சிவிகையின்மீதும், கிப்பிரப்பிரசாதன் யானையின்மீதும், ஆரோகணித்து வீதிகளையாவும் கடந்து தமது அரண்மனையிற் பிரவேசித்து இருவரும் பிரியவிரதனுடைய பாதங்களிற் பணிந்தெழுந்தனர். உடனே அவ்வரசன் ஆனந்தவாரியின் மூழ்கினவனுய்த் தன திரண்டுகொள்ளாஅலும புத்திரனைத்தழுவிடெடுத்து அவனைத் தன் மடியீதருத்தி அவர்கள் வெளியேசென்றது முதல் நடந்த செய்திகளையெல்லாம் கீர்த்தியாற் சொல்லிவரக் கேட்டு அம்மூவரும் அளவளாவிய அன்பினோடும் ஆனந்தசாகரத்திற் றிளைத்து வாழ்ந்து வந்தனர்.

அந்நாளையில் பிரியவிரதனுடன் தனது குமாரனாகிய பரசபாணிக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து தன தரகரிமையை அவள் தோளிலிறக்கி மிக்க சித்தசுத்தியோடும் வனத்திற்சென்று தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தனன். பின்னர் அதன்புதல்வன் ஒளிவீசுகின் மணியினால் விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவுருவஞ் சமைத்து அதைத் தனது கண்டந்தி லணிந்துகொண்டு * சகஸ்திரயாகங்க ளைக் குறைவிடலாமல்முடித்து, சகஸ்திரவருடபரியந்தந் தனதரசாட்சியைத் திசையனைத்தினுஞ்செலுத்தி, அந்தியகாலத்தில் ஏரம் பருடைய கிருபாகடாட்சத்தினுற் றெய்வ விமானம்வர அதில் ஆரோகணித்து விநாயகலோகத்திற்சென்று அனந்த கற்பகாலம்வரையில் அஹ்நேயிருந்து, எல்லாப்போகங்களையும் இடையூறின்றி யனுபவித்து, முடிவில் பேரின்பமுத்தியினைபு மடைந்தனன்.

ஏ பார்வதி! விநாயகமூர்த்திக்கு வன்னிப்பத்திரத்தில் விழைவுண்டான காரணத்தையும், அவ்வன்னி வரம்பெற்றிருக்கின்றமையுஞ் சொன்னோம். அவ் விநாயகமூர்த்தியையும், நன்மையும்வேறாக நினைப்பற்க. அவ்வன்னிப்பத்திரம் அவருக் கிஷ்டமாகியதால் யாமும் அதனை அணிந்துகொண்டனம் அப்பத்திரத்தால் எம்மைப் பிராமணர்க ளருச்சிப்பார்களாயின் சாயுச்சிப்பதவியை யடைவார்கள். கூத்திரியருச்சித்தால் சாரூபதவியை யடைவார்கள். வைசியாருச்சித்தால் சாரீபதவியை யடைவார்கள். சூத்திர ரருச்சித்தால் சரீலோகபதவியை யடைவார்கள். என்று சிவபெருமான் உமாதேவிக் குத் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருக்கிறமையால், அறுகுக்கிட

விடில் வன்னிப்பத்திரத்தினாலாவது மந்தாரமலரினாலாவது விநாயக மூர்த்தியை யருச்சிக்கவேண்டும். என்று பிரமதேவன் பித்திர்தேவனுக்குச் சொன்னதாகத் தேவேந்திரன் சூரசேனமஹாராசனுக்குச் சொன்னான்.

கிப்பிரப்பிரசாதன் வரம்பெறு படலம்-முற்றிற்று

கிருதவீரியன் மகப்பெறு படலம்.

மகிதவீர்ப்பங் கயத்தவிகின் வானவன்சங் கடசதூத்தித் திடமுறுமேன மைகளபலவுந் தெளியவுரைத் திடக்கேட்ட கடவுளெனு மொருபிரன் கைதொழுது விரதத்தை நடவியபின் முடிக்குமவகை நவிறுந் கென வவனவில்வான்.

நித்யானந்தமே அறிவாகி மா தவசீலமுற்ற முனிவர்களே கிப்பிரப்பிரசாதன் விநாயகமூர்த்தியை வன்னி மந்தாரை அறுகு இவைகளா லருச்சித்து அளவற்ற வரங்களைப்பெற்ற வரலாற்றினைச் சொன்னோம் இப்பால் கிருதவீரியன் உபாசித்த திறத்தினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக.

தேவேந்திரன் பின்னுஞ் சூரசேனமகாராசனை நோக்கிச்சொல்லுவான் அரசனே? பிரமதேவனாற் சங்கட சதூர்த்தி விரதத்தின் பெருமைகளையெல்லாந் தெளிவுபெறக கேட்ட பித்திர்தேவன் மீளவும் அவனைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ? அவ்விரதத்தை முடித்த பின்பு நடத்தவேண்டிய முறைமை யாதோ அதனையுந் தேவரீர்திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன், அதற்குப்பிரமணிகைந்து, அன்பனே? அவ்விரதத்தினைத் தொடங்கிய திங்களிலாவது, ஐந்தாந்திங்களிலாவது, ஏழாந்திங்களிலாவது, வருகின்ற சதூர்த்தியில் மேற்கூடியபடி ஓர்கலசம் ஸ்தாபித்து, அதன்மீது ஓர்தட்டையிருத்தி, அதன்மீது வஸ்திரத்தைவிசித்து, அதன்மீது யந்திரம்வைத்து, அதன்மீது சித்திபுத்தி சமேதராயிருக்கின்ற கணேச மூர்த்தியைப் பொன்னாற்செய்தமைத்து, சிவநாகம் முறைப்படி பூசித்து பதினாயிரம், ஐயாயிரம், ஓராயிரம், நூற்றெட்டு என்னுந் தொகையில தனக்கியன்றமட்டு ஆகுதிக்கொடுத்து, குறுணி, ஊர்னைத் தானஞ்செய்தல் வேண்டும், பொருளுடையோராயின் கோதா

னமுதலியவைகளையுஞ் செய்தல்வேண்டும். அந்தணர் இருபத் தொருபேருக்கு அன்னதானஞ்செய்து, விராயகமூர்த்தியை மன திற் றியானித்து, அவர்களருந்தி மிகுந்த சேடத்தைத் தானருந் தல்வேண்டும். பின்னர் அவ்வியந்திரத்தையும், உருவத்தையும் ஆசிரியருக்குத் தானஞ்செய்தல்வேண்டும் இந்தக் கிரமத்தின்படிசெய்தால் அவ்விரதபலன் ஈடேறிவரும்.

இவ்விரதத்தை உமாதேவியார் ஆறுமாதமனுட்டித்துச் சர்வா னுக்கிரக சாக்ஷாத் சிவபிரானுடைய இடபாகத்தை யடைந்தனர். தமையந்தி யென்பவள் நாலுமாத மனுட்டிகது வனத்திற் சஞ்ச ரித்திருந்த தன்கணவனாகிய நளராசன்மீட்டுந் தன்னிடத்து வரப் பெற்றனள். அகத்தியமுனிவர் மூன்றுமாத மனுட்டித்துக் கடல் நீரையெல்லாந் தமதுகரத்திலடக்கி யுண்டனர். கிருஷ்ணமூர்த்தி ஒரேநா ளனுட்டித்து வாணசுரன் ஆவியையுண்டு வெற்றிகொண்ட னர். இதுவன்றி இவ்விரதத்தை யானும் விண்ணு இந்திரன்முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் இடையூறுற்றகாலத்தி லெல்லாம் அனந்தமு றையனுட்டித்து வேண்டியவரங்களைப் பெற்றனம். கொன்றைப்பூ மாலையைத்தரித்த யானைமுகக்கடவுள் விரதத்தினைப்போல மேலாகிய பயனைத்தரும் விரதம் ஒன்றுமில்லை, இகனை நன்றாய்க் கவனிக் கக்கடவையென்று பிரமன்சொல்ல, பிதிந்தேவன் பேரானந்தங் கொண்டு, அடியேனும அடியேனுடைய வமசமும ஈடேறினோமெ ன்று பலமுறை துதித்து, மீட்டுந் தொழுதெழுந்து விடைபெற்று, தனக்குப் பிசுமதேவனுரைத்த சங்கடசதுர்த்தி விரதமுதலான சுக லமகத்துவங்களையும் ஓர் புத்தகத்திலெழுதி, யானைகள் திரியும்படி யான காட்டில் மனமென்கின்ற யானையையடக்கித் தவளுசெய்திருக் கின்ற தனது புதல்வனாகிய கிருதவீரியனுடைய கனவிற்கென்று அந்தப்புத்தகத்தை அவன்கையிற்றந்து, மைகதனை? இப்புத்தகத் தில் விராயகமூர்த்தியினுடைய மேலானவிரத மெழுதி யிருக்கின் றது, இதனை அந்தணர்களால் வாசிப்பித்தறிந்து அவ்வாறே விரத மனுட்டிய்ப்பையாயின் உனக்குப் புத்திரசம்பத் துண்டாகுமென்று சொல்லித் தனதுலோகமபோய்ச் சோந்தனன்.

உடனே கிருதவீரியன் விழித்துகனவிற்கண்ட தந்தையை கன விற்காணாதவனாய் வருந்தித் தமது கையிலமர்ந்திருக்கின்ற புத்தகத் தைக் கண்டு அத்தியந்த சந்தோஷங் கொண்டு அதுகாறந் தான் கொண்டிருந்த மனக்கவலையையும், சந்தானத்திற்கு தடைபா' யிருந்த பாவங்களையும், சத்துருக்களா லுண்டான பழியையும், சரி

ரத்தா லடைந்திருந்த வருத்தத்தையும் ஒழிந்தவனாய் உடனே தனது சமீபத்திற் றவஞ்செய்திருந்ம் மனைவியைக்கூவி அவளுடன் மாண்கண்ட கனவினைக்கூறிப் பின்னர் அவ்வனத்தை விட்டு, நகரத் தினையடைந்த தனது மந்திரி முதலாயினோருக்கும் அதனைத் தெரி வித்து பிராமணர்களைக் கூவித் தெய்வீக முள்ள அப் புத்தகத்தை அவர்கள் கையிற் றநது வாசிக்கச் சொல்லினன். அதை யவர்க ளேற்றுச் சோடச வுபசாரங்களோடும் பூசித்து அதன் காப்பை யவிழ்த்து வாசித்து, ஒ பூலோகசக்ரேஸ்வரா? இதில் விநாயக மூலத் தியினுடைய விரதத்தைப் பிரமதேவன் சொல்ல எழுதியாதாயிருக் கின்றது. யாங்கள் இதுகாறும் எவ்விடத்திலும் இவ்விரதத்தினைக் கேட்டதில்லை, எப்போது உமது தபோமகிமனையால் யாங்க ளறிய லாயினோம்: என்று தங்கள் தங்கள் உள்ளன்பினோடும் அவனைக் கொண்டாடி அப் புத்தகத்தை அவன்கையிற் றந்து விடை கொ ண்டு போயினர்.

விநாயகபூஜாரம்பம்.

இப்பால் கிருதவீரியன் விரதகாலஞ் சமீபித்தலை யுணர்ந்து தனது குலக்குருவாகிய அத்திரி மகாமுனிவரை யழைத்து அபி டேகத்திற்குரிய நிரவிபங்களையும், அருச்சித்தற்கேற்ற மலர்களை யும், நிவேதனத்திற்குத் தக்க பதார்த்தங்களையும் தூடிதீபங்கட்கு வேண்டிய பொருள்களையும் தெரிந்து, ஏவலாளரைக் கூவி பூஜாதிர வியங்களைச் சேகரிக்குமாறு ஆக்ஞாபித்தனன். அவ்வாறே அவ் வேவலாளர்கள் அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு பற்பல இடங் கட்குச் சென்று, அவ்வல் விடங்களிற்கிடத்தற் கரியதும், யாவ ராலும் மதித்தற்கரியதும், ன்ரும்பற்பாலதும் விலைகொடுத்துக்கொ ள்ளற் கேலாததுமாயுள்ள, மிக அற்புதமான திரவியங்களைக் கொ ண்டு வந்து நிரப்பி, அவைகளைத் தனித்தனியாக வேடிபடுத்தி, ஆராய்ந்து, பழுதுபார்த்துச் சித்தப் படுத்திய பின்னர், ஓர்நவரத் தினமயமான மண்டபம் அலங்காரம் செய்து முற்று வித்தார்கள்.

பின்னர் கிருதவீரியன் தான் குறித்திருந்த மாசிமாதம் கிரு ஷ்ணபக்ஷ அங்காரக சதுர்த்தசி வருதலும் அன்றுதயத்தி லெழு து மிக்க மணக்களிப்புடன் நீராடி, கிரமப்படி விபூதியணிந்து உரு த்திராக்ஷம்பூண்டு நித்திய கரும முடித்து, நிடிமமுடையவராய் பரி

சுத்தமான இடத்திற் சென்று, மிருத்திகை=(மண்) எடுத்துவந்து அதில், வேர்கள், செல்முதலிய செந்துக்கள், கற்கள் முதலானவை இல்லா வண்ணம் சோதித்துப் பிசைந்து, பதப்படுத்திச் சிற்பசாத் திரத்திற் கூறியவாறு விநாயக மூர்த்தியின் * திருவுருவம் அமைத் து, பொன்னினாலும் அவ்வாறே ஓர்திருவுருவம் அமைத்துவைத்துக் கொண்டு, ஆதிசைவ வேதியர்களை வரவழைத்து வேதபாராயணம் செய்யச் செய்து, அவ்வாதி சைவர்கள் மத்தியில் இருந்துகொண்டு. சிவாகம முறைப்படி சிரசாதி பாதம்வரையில் † நியாசம்செய்து ஆசமனம், பிராணபாமம், பூசுத்தி முதலான வைகளைநடாத்தி,

சங்கற்பம்.

ஏவங்குண விசேஷண, விசிஷ்டாயாம், சுபதிதௌ. அஸ்மாகம் சஹகுடம்பானம், சேஷமஸ்தெயர்ய, விஜய ஆயுராரோக்கிய, ஐஸ்வர் யானம், உத்தரோத்தராபி வ்ருத்பர்த்தம், தர்மர்த்த காமமோக்ஷ, சதர்வத பலபுருஷார்த்தலித்யர்த்தம், ஸ்ரீசங்கட ஹரணகணபதி ப்ரீதியார்த்தம் கல்போக்தப்பகாரேண, பூஜாங்கரிஷ்யே,

என்று சங்கற்பங் கூறி, சந்தன மரத்தாலாகிய ஓர் வேதிகையை வைத்து அதன்மீது தண்டிலம் பரப்பி, அதன் மீது சொர்னவத்தி ரம் ஒன்றைவிரித்து, அதன்மீது இழைசுற்றி நீர்நிரப்பிஇருக்கின்ற பொற்கும்பத்தை ஸ்தாபித்து, அதில் இத்தி, ஆல, அரசு, மா, நாவல் என்னும் பஞ்சதளிர்களையும், சுகந்தி, பொன், மரகதம், மாணிக் கம், முத்து, என்னும் பஞ்சரத்தினங்களையும்பெய்து, அக்கும்பத்தி ற்குச் சநீதனம், புட்பம், அக்ஷதை முதலானவைகளைச் சாத்தி,

கலச பூஜை.

“கலசஸ்ய முகேவிஷ்ணு, கண்டேருத்ரஸ்மாஸ்ரத, முலேதத் ரஸ்திதோப்பிரம்ஹா, மத்யேமாத்ர கணஸ்மிர்தா, குசேஷாது சாக ராஸ்ரவே ஸப்தத்வீ பாவசுந்கர, ருக்வேதோ யசர்வேத சாமவேத அதர்வண, அங்கைஸ் ஸஹிதாசர்வே கலஸாம் புஸமாஸ்ரித. ஆ யேந்தி கணேச பூஜார்த்தம் துரிதக்ஷயகாரக, கங்கேச யமுனே சைவ, கோதாவரி ஸரஸ்வதி, நர்மதேசிந்து காவேரி, ஜலேஸ்மின் ஸன்னிதிங்குரு” என்று கும்பபூசைசெய்து,

* திருவுருவம் வெள்ளியினாலும், பசுவின்சாணம், பசுவெண்ணெய் திரு வெண்ணீறு, சந்தனம், சருக்கரை, மஞ்சள் முதலியவைகளினாலும் அமைத் தப் பூசிப்பதம் உண்டு. † நியாசம்=தொடல்.

அக்கும்பத்திற்கு மேற்சையில் யந்திரமிட்டு, முன்செய்து வைத்திருக்கும் பிருதிவிமூர்த்தியை எழுந்தருளச்செய்து, மற்றொரு வேதிகையில் சொர்னமூர்த்தியை எழுந்தருளச் செய்து, முன்பு சேகரித்து வைத்திருக்கும் பூஜாதிரவியங்களிலுள்ள கும்பமும், பச்சைநீரும், புடபம், அறுகு முதலியபற்பலசகந்த வர்க்கங்களைக் கலந்து, முன்பு சுத்தப்படுத்தி வைத்தமணி வட்டகைகளில் நிரப்பி, மற்ற வட்டகைகளில் கங்கைமுதலிய சுத்ததீர்த்தம், அரிசி, பால், தருப்பை துனி, மலர், வெண்கடுகு, நெல், எள்முதலிய திரவியங்களைவிதிப்படி அமைத்து, அருக்கியம், பாத்தியம் ஆசமனம்முதலியவைகளை மந்திரபூர்வமாகச் செய்துகரத்திற் புஷ்பமும் அக்ஷதையுங் கொண்டு,

த்வராபீடபூஜை.

ஓம் பூர்வத்வாரேத்வாரஸீயைநம:	அதர்மாயநம:
தக்ஷணத்வாரேத்வார ஸீயைநம:	திப்தாயநம:
பச்சிமத்வாரேத்வாரஸீயைநம:	மத்யேசந்த்ரோஸ்கிதசங்க
உத்தரத்வாரேத்வாரஸீயைநம:	ஹரணகணபத்யேநம:
தேஹாஸ்யைநம:	ரஜஸேயநம:
த்வாரசோபாயைநம:	தமசேயநம:
பி மத்யேவாஸ்து புருஷாயநம.	அக்கினிமண்டலாயநம:நம:
மஹாமண்டகாயநம:	அக்கினிமண்டலாதிபத்யே
காலாக்கினிருத்ராயநம	வஹன்யேநம:
கூர்மாயநம:	அர்க்கமண்டலாயநம:
வரஹாயநம.	அர்க்கமண்டலாதிபத்யே
அனந்தாயநம:	சூர்யாயநம:
ப்ருத்திவ்யேநம:	ஸோமமண்டலாயநம:
அங்குசாயநம:	ஸோமமண்டலாதிபத்யே
ஸப்தத்விபேப்போநம:	சந்த்ரமஸேநம:
ஸப்தஸமுத்ரேப்போநம:	க்ரஹமண்டலேப்போநம:
கந்தாயநம:	க்ரமண்டலாதிபதிப்ய ஆதி
நாளாயநம:	த்யாநிவக்ரகேப்போநம:
பத்ரேப்போநம:	தன்மத்யேத்ருவமண்டலாயநம
கெஸ்ரேப்போநம:	த்ருவமண்டலாதிபத்யேத்
கர்ணிகாயைநம:	வாயநம:

ரத்நசிம்ஹாசநாயநம:	மாயாதத்வாயநம:
இட்சுசமுத்ராயநம:	ஆத்மதத்வாயநம:
ஸ்வ்ரணத்வீபாயநம:	வித்பாதத்வாயநம:
ரத்நமண்டபாயநம:	சிவாதத்வாயநம:
கல்பவ்ருக்ஷாயநம:	ஆத்மனேநம:
காமதேனுவேநம:	அந்தராத்மனேநம:
க்ஞானாயநம:	சிவாத்மனேநம:
வைராக்யாயநம:	பரமாத்மனேநம:
ஐஸ்வர்யாயநம:	மத்யேருத்ராயநம:
தர்மாயநம:	பகவதைநம:
அக்ஞானாயநம:	தேஜோவதைநம:
அவைராக்யாயநம:	மத்யேவிக்னநசினேநம:
அநைஸ்வர்யாயநம:	சர்வசங்கடநிவாரிணேநம:

என்று த்வாராபீட பூசைசெய்து,

“த்யாயேத் கஜானனம் தேவர், சப்தகாஞ்ச னஸந்நிபம், சது
ர்ப்புஜம், மஹாகாயம், ஸர்வாபரண பூஷிதம், தண்டாக்ஷ மலாபரசு,
பூர்ணமோததாரினம், பசாங்குச தரம் தேவம், த்யாயேத் சித்திவி
நாயகம்-ஸ்ரீ சித்திவிநாயகாயநம: தியானம் ஸமர்ப்பயாமி” என்று

ஸ தா ப ன ம் .

“விநாயக நமஸ்தேஸ்து கௌரீ மலஸமுத்பவ, இமாம் க்ரு
தாம் மயாம் பூஜாம், க்ருஹாண கணநாயக. ஸ்ரீ கணநாயகாய நம:
ஆவாஹனம் ஸமர்ப்பயாமி” என்று ஸ்தாபனஞ் செய்து,

பீ ட ம்

“மௌக்திகை புஷ்பராக்ஷ, நாராத்ர விராஜிதம், திவ்யவயிம்
ஹாசனம் சாருப்ரீ யர்த்தம் ப்ரதிக்ருய்ஹதாம், ஸ்ரீ விநாயகாயநம:
ஆஸனம் ஸமர்ப்பயாமி” என்று பீடமிட்டு,

பா த் தி ய ம் .

“கௌரீபுத்ர நமஸ்தேஸ்து, சங்கரப்ரிய நந்தன, பக்த்யாபத்ய
மயாதத்தம், க்ருஹாண சுரஸத்தம், ஸ்ரீ கௌரீபுத்ராயநமபாத்யம்
ஸமர்ப்பயாமி” என்று பாத்தியம் கொடுத்து,

அ ர் கி ய ம் .

“அர்க்கியம் க்ருஹாண தேவேச, கண்திபகஜானன, கந்ததூர்
வாணைத்தாயுத்தம், கங்காஜல மிதம் சுபம், ஸ்ரீகஜானனாயநம: அர்க்
யம் ஸமர்ப்பயாமி” என்று அர்க்யம் கொடுத்து,

ஆ ச ம ன ம் .

“அநாதநாத சர்வேச கீர்வாணசுரபூஜித, நிர்மலம் கந்தஸம்
யுத்தம், க்ருஹாண ஸமனம்விபோ, ஸ்ரீ சர்வேசாயநம: ஆசமனம்
ஸமர்ப்பயாமி, எனது ஆசமனம் கொடுத்து,

சா மாநய நிவேதனம்.

“ததி கூரீஸமாயுத்தம், மத்வாஜயேன ஸமன்விதம், மதுபர்க்
கம் க்ருஹாணேதம், கஜவக்தர நமோஸ்துதே, ஸ்ரீகஜவக்தராயநம:
மது பர்க்கரைவேத்யம் ஸமர்ப்பயாமி” என்று, தேன், பால், பழம்
முதலியவைகளைச் சாமானியமாக கீவேதித்து,

—o—o—o—

அ பி ஷே க ம் .

—*—

பஞ்சாமிர்தம்.

“ஸ்நானம்பஞ்சாமருதேர் த்வய, குருஷ்வசரசத்தம், பக்த்யாத்
துப்யம் மயாதததம், விக்னராஜ நமோஸ்துதே, ஸ்ரீ விக்னராஜாய
நம: பஞ்சாமிர்த ஸ்நானம் ஸமர்ப்பயாமி” என்று * பஞ்சாமிர்த
வழிபாடு செய்து,

பா ல்.

“ஸவ்ரபேயம் மகா த்வயம், பவித்திரம் புஷ்டிவர்த்தனம், ஸ்நா
நாயதே மயாதததம், க்யஷிஷ்வசரதத்தம், கூரீஸநானம் ஸமர்ப்ப
யாமி” என்று பாலபிஷேகஞ் செய்து,

* பஞ்சாமிர்தம்=தேன், பால், வாழைப்பழம், சருக்கரை, நெய் இவ்
வைந்தம் கலந்தது. “நலதில நெய்யாடி யானிடத்தைத்தாடி நவையிலை
யமுதமாடி, கங்காகாணகாரியம் முறையின்றியே ஹேசெய்பாறயிராடியே,
மெல்லமலர் மதுவாடி யின்கழைச்சாறுடி மென்பதூச்சாரடியேவிழையுமிள
நீராடி யார்க்குமும்பாடி விதியினமை தடனமாடி,” என்றமுறைப்படி அபி
டேகஞ் செய்து.

மஹஸ்வாது சமாயுத்தம், ப்ரசித்தம் மகாற்புதம், ஸ்நானாயதே மயாதத்தம், ததீதம் ப்ரதிஞ்யஹதாம், ததிஸ்நானம் ஸமர்ப்பயாமி. என்று தயிர் அபிஷேகஞ் செய்து,

நெய்.

தெவர்பிணம், ப்ரயம், புண்யம், பவித்ரம் புஷ்டிவர்த்தனம் ஸ்நானாயதே மயாதத்தம், க்ருஹணஜ்யம் நமோஸ்துதே, க்ருதஸ்நானம் ஸமர்ப்பயாமி. என்று நெய் அபிஷேகஞ் செய்து,

தேன்

அனேக வருஷ்யநிசய, குசமோற்பூதமற்புதம், ஸ்நானாயதோ மயாதத்தம், கணேசப் ரதிஞ்யஹதாம், மதுஸ்நானம் ஸமர்ப்பயாமி. என்று தேன் அபிஷேகஞ் செய்து,

சர்க்கரை.

இட்சிகண்ட ஸமுத்பூதா, பராஸ்வாத்ய தராசபா, சர்க்கரேயம் மயாதத்தம், ஸ்நானார்த்தம் ப்ரதிஞ்யஹதாம், சர்க்கரா ஸ்நானம் ஸமர்ப்பயாமி. என்று சர்க்கரை அபிஷேகஞ் செய்து.

சுத்தோதகம்.

கங்காதி ஸர்வதீர்த்தேஸ்து, ஆனீத்யைர் நிர்மலைஸ்சபை,வாவ்ரி தைருதகைர்தேவ, ஸ்னாபயாமி கஜானன, ஸ்ரீகஜானனாயநம, சுத்தோதக ஸ்நானம் ஸமர்ப்பயாமி” என்று கங்கைமுதலிய சுத்த சலத்தால் அபிஷேகஞ்செய்து,

அலங்காரம்.

பிதாம்பரம்.

“ரக்தவஸ்த்ரம் த்வயம்தேவ, கௌரீபவ பவப்ரபோ, க்ருஹாணேதம் மயாதத்தம், விக்ரைஜாமோஸ்துதே, ஸ்ரீ விக்னராஜாயநம வஸ்திரயுகம் ஸமர்ப்பயாமி. என்று நல்ல இரண்டுபிதாம்பரங்களை யுடுத்தி,

யக்ஞோபவீதம்

“உபவீதம் ப்ரம்மசூத்ரம், ப்ரம்ஹண நிர்மிதம் புரா, நாகயக்ஞோபவீதம், க்ருஹாண கணநாக-ஸ்ரீ கணநாகாயநம யக்ஞோபவீதம் ஸமர்ப்பயாமி” என்று பூணூல் தரித்து,

சர்வரபரணம்.

கோடிசூரியப்ரகாதிச, ரத்தவரணசதுர்ப்புஜ, மயாஸமர்பிதானீ
ஹா, பூஷணநிக்ருஹாணபோ, ஸர்வரபரணானி ஸமர்ப்பயாமி. என்
றுஆபரணலங்காரஞ்செய்து,

கந்தம்.

“சந்தனா கருகற்பூர, ம்ருகநாபி ஸமன்விதம், கந்தம் தர்ஸ்யா
மி விக்னேச, ஸர்வரபிஷ்டப்ரதாயக - ஸ்ரீ விக்னேசாயநம கந்தம
ஸமர்ப்பயாமி” என்று திருமேனி முழுவதும் சந்தனத்தை அப்பி,

அக்ஷதை.

“அக்ஷதான் த்வதிரம் சுப்ரான், ஹரிஸ்ரிதானபி, மயாஸ் மர்ப்
பிதான்தேவ, க்ருஹாணத்விரதானன, ஸ்ரீஸர்வரபிஷ்டப்ரதாயகாய
நம அக்ஷதாம் ஸமர்ப்பயாமி” என்று அக்ஷதை=(மஞ்சள்-அரிசி
பொற்சண்ணம், பூந்தாது முதலிய வற்றைச் சாத்தி,

புஷ்பம்.

“சுகந்தினி சபுஷ்பாணி, ஜாஜீகுந்த முகானிச, ஏகவிம்சதிபுஷ்
பாணி, க்ருஹாணத்வம் விராயக, ஸ்ரீ விராயகாயநம புஷ்பாணி பூ
சையாமி” என்று உக-மலர்களைச் சாத்தி,

மால்யம்.

சுகந்திநிச மால்பாணி, க்ருஹாண கணநாயக, விராயகநமஸ்து
ப்யம், சிவகுளே நமஸ்துதே, மால்யானி சமர்ப்பயாமி. ௧௦ என்று மா
ல்யம் தரித்து.

அருச்சுண. (அறுகு)

ஒவ்வோர் மந்திரத்தின் முடிவிலும் “தூர்வாயுமம் பூசையாமி”

என்று சொல்லி அருச்சிக்கவேண்டும்.

ஓம் கசானனாயநம:

விக்னராஜாயநம:

லம்போதராயநம:

சிவாத்மஜாயநம:

வக்ரதுண்டாயநம:

சூர்ப்பகர்னாயநம:

குஜபாயநம:

ஓம் சர்வதேவாயநம:

சர்வாத்ரிநாசினேநம:

விக்னஹிர்த்ரேநம:

தூம்ராயநம:

உமாபுத்ராயநம:

க்ருஷ்ணபிங்களாயநம:

பாலசுந்தராயநம:

கணேசாயநம:

சீந்த்ரார்த்ததாரினேநம:

விக்னநாகினேநம:

கணதிபாயநம:

விகடாயநம:

சங்கரகௌரீசுனவேநம:

வாமதேவாயநம:

என்று இரண்டிரண்டாக இருபத்தோ ரறுகையெடுத்து அரு
ச்சித்து,

அ ங் க பூ ஜை.

ஓம் கணேசாயநம=பாதௌ பூஜையாமி=பாதம்.

விக்னராயநம=ஜானுநீ பூஜையாமி=முத்தாள்.

ஆகுவா ஹநாயநம=ஊரும்பூஜையாமி=தொடை.

ஏரம்பாயநம=கடும்பூஜையாமி=நிதம்பம்.

தேவதேவாயநம=நாபிம்பூஜையாமி=நாபி.

லம்போதராயநம=உதரம்பூஜையாமி=வயிறு.

கணநாயகாயநம=ஹிருதயம்பூஜையாமி=இருதயம்:

ஸ்தூலகண்டாயநம=கண்டம்பூஜையாமி=கண்டம்.

ஸ்கந்தாக்ரஜாயநம=ஸ்கந்தௌ பூஜையாமி=கழுத்தடி.

சதர்ப்புஜாயநம=பூஜௌ பூஜையாமி=தோள்.

பரசஹஸ்தாயநம=ஹஸ்தான்பூஜையாமி=உள்ளங்கை.

கஜவத்திராயநம=வக்த்ரம்பூஜையாமி=நாசி அல்லது முகம்.

விக்ன ஹந்தரேநம=நேத்ரே பூஜையாமி=கண்.

சூர்ப்பகர்னாயநம=கர்னௌ பூஜையாமி=காது.

ஏகதந்தாயநம=தந்தம்பூஜையாமி=தந்தம்.

குமாரகுருவேநம=சிரம்பூஜையாமி=சிரம்.

சர்வேஸ்வராயநம=சர்வாங்கானி பூஜையாமி=சர்வாங்கம்

என்று அங்கபூஜைசெய்து,

ஆ வ ர ண பூ ஜை.

ப் ர த ம ா வ ர ண ம்.

ஓம் கணதிபாயநம:

ஓம் தாமகேதவேநம:

உமாபுத்ராயநம:

பாலசந்தராயநம:

அகஞ்சனாயநம:

நசபுத்ராயநம:

ஏரம்பாயநம:

இபவக்த்ராயநம:

லம்போதராயநம:

கஜவக்த்ராயநம:

ஏகதந்தாயநம:

குமாரகுருவேநம:

மூஷிகவாகனாயநம:

சங்கடநாசனாயநம:

த்விதியாவரணம்.

ஓம் விக்னகணபதேயநம:

விநாயககணபதேயநம:

தீரகணபதேயநம:

வரதகணபதேயநம:

இரதகணபதேயநம:

லம்போதரகணபதேயநம:

ஓம் ஏகதந்தகணபதேயநம:

சூரகணபதேயநம:

சூர்ப்பகர்னகணபதேயநம:

கூப்பர்ப்பகரகணபதேயநம:

சித்திகணபதேயநம:

த்ரிதியாவரணம்

ஓம் ரமாயைநம:

ரமேசாயைநம:

உமாயைநம:

வருஷாங்காயநம:

ரத்நைநம:

ஓம் புஷ்பபாணாயநம:

மாயைநம:

வராஹாயநம:

ஸதாசிவாயநம:

சதுர்த்தாவரணம்.

ஓம் ஆதித்தாயநம:

ஸோமாயநம:

ஆங்கரகாயநம:

புதாயநம:

சக்ராயநம:

ஓம் சனேஸ்வராயநம:

ப்ரகஸ்பதேயநம:

ராகுக்ரஹாயநம:

கேதுக்ரகாயநம:

பஞ்சமாவரணம்.

ஓம் த்ரத்தையநம:

சமர்த்தையநம:

காந்தையநம:

மதத்ரவாயைநம:

ஓம் சுதாதாராயைநம:

த்ராவிண்யைநம:

வசுமத்தையநம:

சஷ்டாவரணம்.

ஓம் இந்த்ராயநம:

அக்நயைநம:

யமாயநம:

நிருதயைநம:

என்று ஆவரண பூசைகளை செய்து முடித்துப்பின்னர்.

ஓம் வருணாயநம:

வாயவேநம:

குபேராயநம:

சசானாயநம:

பத்திரார்ச்சனை.

—ஊ—

ஓம் கண்திபாயநம:	மாலதிபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
சுமுகாயநம:	ப்ருங்கராஜபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
உமாபுத்ராயநம:	விலவபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
கஜவக்தராயநம:	தூர்வாபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
ஸம்போதராயநம;	பதரீபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
ஹரானுவேநம:	துத்தாரபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
குஹக்ரஜாயநம:	துளசிபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
கஜகர்னகநயநம:	அபாமார்க்கபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
ஏகதந்தாயநம:	ப்ருஅதிபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
இபவக்தராயநம:	சமீபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
மூஷிகவாஹனாயநம:	கரவீரபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
விநாயகாயநம;	வேணுபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
கபிலாயநம;	அர்க்கபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
பின்னதந்தாயநம:	அர்ச்சனபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
பத்னீஹீனாயநம:	விஷ்ணுக்ரந்தபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
விஷ்ணுவேநம:	தாடிமபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
பாலசந்தராயநம:	தேவதாரபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
ஏரம்பாயநம:	மருகபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
சுராக்ரகண்யாயநம:	ஜாலீபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
சித்திவிநாயகாயநம:	சினதுவாரபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
சங்கடநாசினேநம:	ஏகவிம்சதிபத்ராணி ஸமர்ப்பயாமி

என்று-சிறுசண்பகம்-காசாரங்காணி-வில்லம்-அறுகு-இலந்தை
ஊமத்தை-துளசி-ரேயுருவி-சிறுவழுதி-வன்னி-அலரி-மூங்கில்-வெள்
ளெருக்கு மருதம் விஷ்ணுக்கிராந்தி மாதனை மந்தாரை மருவு
சாதிமல்லி - வெண்ணெய்ச்சிலி - என்னு மிவற்றின் பத்திரங்களைக்
கொண்டு அருச்சித்து,

புஷ்பார்ச்சனை.

—

ஓம் சுமுகாயநம:	ஜாதிபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
ஏகதந்தாயநம:	சாமந்திபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
கபிலாயநம:	மல்லிகாபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி

விநாயகபுராணம்.

கஜகர்னகாயநம	சம்பங்கிபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
லம்போதராயநம:	கலாரபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
விகடாயநம:	கேதகீபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
ஸிங்கீனாயநம:	வகுளபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
விநாயகாயநம:	ஈதபத்ரபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
தூமகேதுவேநம:	புநாகபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
கணுத்யக்ஷாயநம:	துத்தாரபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
பாலசந்த்ராயநம:	மாலதீபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
பத்னிஹீனாயநம:	விஷ்ணுக்கிராந்தபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
உமாபுத்ராயநம.	கிரிகர்னிகாபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
கஜானனாயநம	நாகபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
ஈசபுத்ராயநம:	மந்தாரபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
சர்வசித்திப்பிரதாயகாயநம	கோவிதாரபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
மூஷிகவாகனாயநம:	துருமோற்பலபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
குமாரகுரவேநம:	ரக்தபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
தீர்க்கதுண்டாயநம:	உர்க்கபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
இபவத்த்ராயநம:	முனிபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
ஸங்கடநாசினேநம:	ஏகவிம்சதிபுட்பாணி ஸமர்ப்பயாமி

என்று சிறுசண்பகம் - சாமநதி மல்லிகை - சம்பங்கி - செங்கு
வளை-தாழை-மகிழம்-தாமரை-புன்னை - ஊமத்தை-முல்லை-விட்ணுக்
ராகதி வெள்ளைக்காககணம்-நாகை - மந்தாரை-குரூர் - கோங்கு-செம்
பிரத்தம வெள்ளெருக்கு-ஆகந்தி-என்னு மிவற்றின் புட்பங்களைக்
கொண்டு அருச்சிதது.

~*~

துவாதசநாமபூஜை.

ஓம் சுமுகாயநம:	ஓம் ஹிர்னராஜாயநம:
ஏகதந்தாயநம:	கணுதிபாயநம:
கபிலாயநம:	தூமகேதுவேநம:
கஜகாணிகாயநம:	கணுத்யக்ஷாயநம:
லம்போதராயநம:	பாலசந்த்ராயநம:
விகடாயநம:	கஜானனாயநம:

அவ்ஷ்டோத்தராதநாமபூஜை.

ஓம் விராயகாயநம:	லம்போதராயநம:
விக்னராயநம:	சூர்ப்பகர்னாயநம:
கௌரிபுத்ராயநம:	ப்ரம்மவித்சமாயநம:
கணேஸ்வராயநம:	காலாயநம:
னகந்தாக்ராயநம:	க்ரஸ்பத்யேநம:
அவவ்யாயநம:	காமினேநம: (சு0)
பூதாயநம:	சோமசூரபாக்நினிலோசனாயநம:
தட்சாயநம:	பாசாங்குசுதராயநம:
அத்யக்ஷயாயநம:	சண்டாயநம:
தவிஜப்பிரியாயநம: (க0)	குணாதீதாயநம:
அக்னிகர்ப்ச்சிதேநம:	நிரஞ்சனாயநம:
இந்த்ரப்ரதாயநம:	அக்ஷயாயநம:
வாணிப்ரதாயநம:	ஸ்வயம்சித்தாயநம:
ஸர்வசித்திப்ரதாயநம:	செத்தார்ச்சிதபதாயநம:
ஸர்வதனயாயநம:	அவ்யாயநம:
ஸர்வப்ரயாயநம:	நீஜபூரபலாஸத்காயநம: (ந0)
ஸர்வாத்மகாயநம:	வந்தாயநம:
கிருஷ்டிகர்ந்தேநம:	சாஸ்வதாயநம:
தேவாயநம:	க்ருதினேநம:
அநேகாரிச்சிதாயநம (உ0)	பராயநம:
சிவாயநம:	வீதபயாயநம:
சுத்தாயநம:	கதினேநம:
புத்திப்பிரியாயநம:	சக்ரினேநம:
சாந்தாயநம:	இட்சுசாபத்ருதேநம:
ப்ரம்மசாரினேநம:	அஜாயநம:
கஜானனாயநம:	உதபலதராயநம: (சூ0)
த்வைமாத்ரேயாயநம:	ஸ்திரீதாயநம:
முனிஸ்துத்யாயநம:	ஸ்திரீபதயேநம:
பக்தவிக்னவிராசாயநம:	ஸ்துதிஹர்ஷிதாயநம:
ஏகதந்தாயநம: (கூ0)	குலாதரிபேத்ரேநம:
சுதர்ப்பாஹவேநம:	ஜடிலாயநம:
சுதராயநம:	சந்த்ரசூடாயநம:
சத்திஸம்புதாயநம:	காந்தாயநம:

பரமஹரிணேயகம்	சாமகோஷப்ரியாயநம்:	(கூ0)
சமாஹிதாயநம்:	பரஸ்மைநம்:	
ஆஸ்ரிதாயநம்:	(எ0) செளம்யாயநம்:	
ஹகராயநம்;	ஸ்தூலகண்டாயநம்:	
ஹரயேகம்:	அக்ரகண்யைநம்:	
பக்தகர்மட்சிதாயநம்:	தீராயநம்	
ஒஷதிபதயேநம்:	வாகீசாயநம்:	
அம்யதாயநம்:	சித்திதாயகாயநம்:	
கைவல்யாயநம்:	தூர்வாபில்வப்ரியாயநம்:	
சச்சிதானந்தவிக்ரகாயநம்:	வியக்தமூர்த்தயேநம்.	
க்ஞானிணேநம்:	ஆமூர்த்திபதேநம்:	(ஈ)
தயாயுதாயநம்:	பாவதத்துஸ்தங்கைவனோஸ்	
தாந்தாயநம்:	(அ0) துகமானசாயநம்:	
ப்ரம்மத்வேஷவிவ்ரிதாயநம்:	சங்கரோஸ்தங்கைவனோஸ்து	
பிரம்மதைத்யபயதாயநம்:	கமானஸரயநம்:	
அமரேஸ்வராயநம்:	சம்ஸ்தஜகதாதாயநம்:	
நாகயக்ஞோபவீதனேநம்	ஹர்ஷாயநம்:	
ஸ்திரீகண்டாயநம்:	மூஷிகவாகனாயநம்:	
விதயேநம்:	ஹருஷ்டாயநம்:	
ராமார்ச்சிதாயநம்:	துஷ்டாயநம்:	
ஸ்தூலகண்டாயநம்:	ப்ரவஸ்துத்மதேநம்:	(க0அ)
ஸ்வயங்குர்த்தேநம்:	சர்வசித்திரப்ரதாயகாயநம்:	
என்று அஷ்டாத்தர சதநாமபூஜைசெய்து,		

திருவாராதனை.

தூபம்.

வனஸ்த்துப்பயந்தளம் தூபம்-தசாங்காக்ருஹஸம் யுதம் - க்ரு
ஹாண மங்களம்திவ்வியம்-மபாதத்தம் விநாயக ஸ்ரீ உமாசுதாயநம்;
தூபம் சமர்ப்பயாமி என்று தூபாராதனை செய்து,

ப ம.

க்ருதாத்த வர்த்திசம்யுத்தம் - தீபம் சர்ப்பரகாசனம்-க்ருஹா
ணேசமபாதத்தம் - தேசோராசே ஜகத்பதே, ஸ்ரீ ருத்ரப்ரயாயநம்:
தீபம்சமர்ப்பயாமி என்று தீபாராதனை செய்து,

நைவேத்தியம்.

அன்னைஸ் சதுர்விதைஸ்வாது-ரஸைஷ்பி. ஸ்மன்விதம் - பக்தியாநிவேதிதம் வேதா-நைவேத்யம் ப்ரதிக்ருய்ஹதாம். போஜைந் நாரீநாவிதைரயுக்தோன் - மோதகான் க்ருதபார்சிதரன் க்ருஹாண விக்னராசேந்த்ர சர்வகார்யார்த்த சித்தயே - ஸ்ரீ விக்னநாகினேநம. நைவேத்யம் சமர்ப்பயாமி. என்று நைவேத்தியஞ் செய்து,

பூர்ணபலம்.

பலானீ மானிரபயானிஸ், காபிதர் நிதவாக்ரத-மேனமேசபலா வாப்தி, பவேசன்மவிசயன்மணி-ஸ்ரீ சங்கட நாகினேநம: பூர்ணபல சமர்ப்பணம் சமர்ப்பயாமி. என்று பூர்ணபலஞ்செய்து,

ஸ்தாத்தனவிக்னேச - புஷ்டலா நிதனூநிச, பூம்யாம்ஸ் திதா னிபகவன், ஸ்வீகுருஷ்வ விநாயக. ஸ்ரீ விக்னேசாயநம: ஸ்வர்ணபுஷ்பம் சமர்ப்பயாமி, எனது தக்ஷணைவழங்கி,

தாம் பூலம்.

பூகீபால சமாயுக்தம்-நாகவல்லி தனோயுக்தம்-கற்பூர ஞ்ணசம் யுக்தம்-தாம்பூலம் ப்ரதிக்ருய்ஹதாம் ஸ்ரீசித்திவிநாயகாயநம: தாம் பூலம் சமர்ப்பயாமி என்று தாம்பூலமிட்டு,

புஷ்பம்.

பூசாபல சம்ருத்யர்த்தம், ஸ்வர்ணபுஷ்பம் மயேஸ்வர- ஸ்தாபி தம் தேனமேப்ரீத்யை-பூர்ணக் மருமரோதான். ஸ்ரீ விக்னேசாய நம: ஸ்வர்ணபுஷ்பம் சமர்ப்பயாமி, என்று தாம்பூலம் ஸ்வர்ணபுஷ்பம் என்னு மிவைகளைக் கொடுத்து,

விக்னோஜ நமஸ்துப்யம், பாபக்ஞானப் ரணாசன, புனராரக் கியம்-பிரதாஸ்யாமி க்ருஹாணசரசத்தம் ஸ்ரீவர்ணராஜாயநம புன ரார்க்யம் ஸமர்ப்பயாமி, என்று அர்க்கியங் கொடுத்து,

வகாதச நாமார்ச்சனை.

ஒவ்வொரு தியானத்தின் முடிவிலும் “தூர்வாயுக்தம் ஸம ர்ப்பயாமி” என்று சொல்லவும்,

ஓம் கணாகிபாயநம:

ஓம் விநாயகாயநம:

உமாபுத்ராயநம:

ஈசபுத்ராயநம:

அகநாகினேநம:

சர்வசித்திப்ரதாயகாயநம:

வகதந்தாயநம:

குமாரகுருவேநம:

இபவத்த்ராயநம:

ஸ்ர்வசங்கடநாசனாயநம:

மூஷிகவாகனாயநம:

என்று வகாதச நாமங்களாற் றார்வை யருச்சினைசெய்து,

தி ய ன ம் .

கண்திப நமஸ்தேஸ்து - உமாபுத்ர கஜாணனு - ஏகதந்தே ப வக்ரேதி-ததா மூஷிகவாகன-விநாயககேஸ்வர புத்ரேதி - சர்வசித்தி ப்ரதாயக-குமாரகுருவே துப்யம்-சர்வசங்கட நாசன. இதயேகாதச தூர்வாயுக்ம் பூஜாம ஸமர்ப்பயாமி, என்று தியானஞ்செய்து,

தூர்வையருச்சினை.

ஒவ்வொரு தியானத்தின் முடிவிலும் தூர்வாயுக்ம் ஸமர்ப்ப யாமி என்று செபிக்கவேண்டியது.

ஓம் கணேசாயநம:	ஓம் பீமாயநம:
வக்ரதுண்டாயநம:	பரசுதாரிணேநம:
உமாபுத்ராயநம:	கரிகும்பாயநம:
விக்னராஜாயநம:	விஸ்வமூர்த்தயேநம:
கௌரீமலசமுத்பாவாயநம:	சித்திகணேசாயநம:
ஏகதேய்யாயநம:	உக்ரதேஜசேலம்போதராயநம:
சுத்தகுணாயநம:	காமதாயநம:
மகாகாயாயநம:	விக்னேஸ்வராயநம:
சித்திதாயநம:	சீமுகாயநம:
மகோதராயநம:	சக்திசமயுக்தாயநம:
கஜவக்த்ராயநம:	

என்று மீட்டும் இவ்விருபத்தொரு நாமங்களாற் றூர்வை யருச்சினை செய்து.

தி ய ன ம் .

கணேசோ வக்ரதுண்டஸ்க உமாபுத்ரஸ்ததை வசவிக்னராஜா காமதஸ்ஸ விக்னேஸ்வரயிதிஸ்மூர்த்தா சீவமுதஸ்சக்தி சமயுக்தோ கௌரீமலஸ் மத்பவா ஏகதேய்யஸ்த சுத்தகுணோமகாகாய யிதிஸ் மூர்தா ததிஸ்சசித்திதா ப்ரோகதோ மகாதாயி திஸ்மூர்தா கஜவக் த்ரஸ்த பீமஸ்ச ததாபரசுதார்யபி கரிகும்போவிஸ்வமூர்த்தி உக்ர தேஜாஸ்ததையேச லம்போதரஸ்தத்தித்திகணேசச் சைகவிம்சதி இத்யேவிம்சதி தூர்வாயுக்ம் பூஜாம்சமர்ப்பயாமி என்று தியானஞ் செய்து

நைவேத்தியம்.

நாமானிரம்ணியானி - ஜபேதபிஸ்சபூசயேக் கணேசாத்ஸ்ய வஸ்யந்தி சங்கடானி மகாநத்யபி மகாசங்கட தத்கோஹம் கணேச

சரணம் கதம் தஸ்மான் மனோரதம் பூர்ணம் குருவிஸ்வேஸ்ப்ரயா ததஸ்வர்ணமயம் புஷ்பம் விக்னேசாய நிவதயேத் ஸ்ரீகணேசாய நம: நைவேத்யம் சமர்ப்பயாமி. என்று நைவேத்தியஞ் செய்து,

ஆ ல ர த் தி.

கணுதிவ நமஸ்தேஸ்து சத்ய ஞானப்ரகாசக நீராஞ்சனம் ப்ரதாஸ்யா தேஜோராஜேநமோஸ்துதே ஸ்ரீகணுதிபாயநம: உத்தர நீராஞ்சனம் சமர்ப்பயாமி. என்று ஆலலத்தி சுத்தி,

பி ர த க்ஷ ண ம்.

யானிகாணி சபாபாணி ஜன்மாந்தரக் குருதாஹுனிச தானி தானி வினஸ்யம்திப்ர தட்சணதேபதே பாபோஹம் பாபகர்மாஹம் பாபாத்மாப பகம்பவாதரஹிபாங்-க்ருபயாதேவ சரணாக தவஸ்தல அன்யதா சரணம் நாஸ்திதவமே சரணம்மா தஸ்மாத்தாருண்ய பாவேன -ரட்சரட்சகணுதிப - ஸ்ரீகணுத்யட்சாயநம: ப்ரதக்ஷணம் ஸமர்ப்பயாமி. என்று ப்ரதட்சணஞ் செய்து.

ந ம ஸ் க ர ர ம்

நமோஸ்து தேவதேவேச பக்தானாம் பயப்பிரதா விக்னூதம் நாசகர்த்ரேதே. அராத்மஜநமோ நம: ஸ்ரீ விக்னநாகினேநம: நமஸ் காரம் சமர்ப்பயாமி. என்று நமஸ்காரஞ் செய்து,

பி ர ர ஂ த் த னை.

வக்ரதுண்ட மகாகாய சூரியகோடி சமர்ப்பவ ஸத்ரீவிக்னம் குருவே தேவசர்வகர் யேஷஸர்வேதா ஸ்ரீ வக்ரதுண்டாயநம: ப்ரார்த்தனாம் சமர்ப்பயாமி. என்று பிராததனை செய்து,

அ ர் க் கி ய ம் ,

கணேஸ்வர நமஸ்துப்யம் சர்வசித்திப்ரதாயக சங்கஷ்டம்ஹர மேதேவ. க்ருகணர்க்யம் நமோஸ்துதே ஸ்ரீகணேசாயநம: இதமர்க்யம் ஸமர்ப்பயாமி.

க்ருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தயாந்து பூசுதோசி விதுதயே - ஸுபிப்ரப்ர சதாதமைதேயிகரு ஹரணர்க்கியம் நமோஸ்துதே ஸ்ரீவிக்ன நாகினேநம: இதமர்க்கியம் சமர்ப்பயாமி.

திதின முத்தமேதீவிகணேசப்ரய பல்லவே சங்கஷ்டம் ஹர மேதேவி க்ரஹணர்க்கியம் நமோஸ்துதே ஸ்ரீசதுர்த்தி தேவைநம: இதமர்க்யம் சமர்ப்பயாமி. என்று அர்க்கியங் கொடுத்து,

சந்திரபூஜை.

அ ர் க் கி ய ம்.

கூறினோதார்ண வசம்பூத-லட்சுமிபந்தோறி சாகர-க்ருஹாணர்
க்யம் மயாதததம் ரோஹிண்ராசஸத்ரீ தஸ்கசின்ரோணீஹித சாத்
ராயநம: இதமார்ச்யம் சமர்ப்பயாமி.

போமாயத் விசுவர்யாய தேவராசாய சீலினே - ரோஹிணீச
ஹீதாயர்பி க்ருஹார்க்னயம் நமோஸ்துதே ரோஹிணீ சஹித
சந்த்ராயநம: ஹிதமர்க்யம் சமர்ப்பயாமி என்று அர்க்கியங்
கொடுத்து,

ந ம ஸ் க ர ர ம்.

ககநாம் கணசம்தீப கூிராப்தி மதனோத்பவ பாபாசித்தி கந்
தாத சோமராஜ நமோஸ்துதே ஸ்ரீசந்த்ராயநம: நமஸ்காரம்சமர்த்ப
யாமி. என்று சந்த்ர பூஜை செய்து.

ஆசாரிய பூஜை.

மோதகாமஸ்த பலாம்ஸ்தஸ்யபரி பூர்த்தயே ஸ்ரீசந்த்ரவேகம:
உபரயதானம் சமர்ப்பயாமி.

ப்ரதிமாந் குரவேதத்யா- தாசார்ய யசதட்சினம் லக்ஷ்மீ கும்
பச மாயுக்தா மாதெளமந்ரமி மம்படேத் கணேஸ்வரப்ரசாதேன
மமசம் தூமநாரதா துப்யம்சம பரதேவதேவ ப்ரதிமாம்து கஜா
ணன இஷ்ட காமார்த்த சி யார்த்தம் புத்ரபௌத்ரப்ர வர்த்தன
கணாதிராசதேவேச வினயராச விநாயக தவமூர்த்திப்ரதானே னப்ர
சன்னோ பவசர்வதா ஸ்ரீசந்த்ரவேகநம: கலசப்ரதி மாதானம் சமர்
ப்பயாமி. என்று ஆசிரிய பூஜை செய்தனா.

வினாயக பூஜை சம்பூணரம்.

அவருக்குத் தக்கபடி தானம் கொடுத்துப் பூஜை செய்தகலச
முதலிய வைகளையும் அவருக்களித்து வேதப் பிராமணர்கட்குப்
பகிணுபிரம் பசுக்களையும் அவைக்கேற்ற பொருள்களையும் தானஞ்
செய்து யாதாப்பிரகாரத் தனது மனைவிபாகிபு சுகந்தை யென்பவள்
கருப்பமுற்றுப் பத்தார் திங்களில் ஒரு புத்திரனை பெற்றனள்.

அப்புத்திரனுக்குக்காதுங் கையுமில்லாமல் ஏனை அயவயவங்க
 ளெல்லாம மிக்க அழகு வாழ்ந்திருப்பக் கண்டு சுகந்தைமனங்
 கலங்கி ஐயோ! எனது பங்கிறஅனு இப்பங்கமானபிள்ளை வரவேண்
 டெமென்று துக்கித் திருந்தனர். அதைஅரசன கேள்வியுற்றுத்தா
 னும் அப்புதல்வனை வந்து பார்த்து அதிகதுயரங்கொண்டு கன்ம
 னதைத் தானே தேற்றி, பெண்ணே! அப்புத்திரன் விராயகப் பெரு
 மானுடைய விரதபலத்தினு லுண்டானவ னுதலால் இவனுக் குண்
 டாகிப் வுடற்குறையை அவ்விநாயகப் பெருமானே விலக்கி யருளு
 வர் நீ பொன்றற்கும் அஞ்சலைசென்று தனதுமனைவர்க்குத்தேறுதல்
 சொல்லிப் பின்னர் அக்குழந்தைக்குச் சாகக் கன்மாதிகளைச் செய்
 து, வேதப்பிராமணர்குட்கெல்லாம் இரத்தினங்களையும், பொன்களை
 யும் மழைபாலச் சொரிந்து, காரத்த வீரியனுக் கப் பன்னிரண்டு
 வருடமானபோது தேத்தாததிரிய முனிவர்தற்செயலாய்க் கிருதவீ
 ரியனிடத்தில் வர, அவரை யவ்வரசன் எதிர்கொண்டு பணிநதுவூர்
 தனத்தி லிருத்தி. சுவாமி! அடியின் பலநாள் அரிய தவங்களைச்
 செய்து ஓர்புதலவனைப் பெற்றேன் அவனை பகைவர்களெல்லாய்
 கண்டு நகைக்கும் படியாகக்காலங் கையுமில்லாதவனாய்த் தோன்றி
 னன். யானியற்றிவந்த தவங்களில்குற்றம் யாதாயினு முண்டோ
 அறிந்திலேன் வெகுநாள் புத்திரனிலலாமல் வருந்தினேன். பின்னர்
 ஓர்புத்திரனைப் பயந்தும் என்மனக்கிலைசக் தீர்க்கெனல்லைன். என்
 னசெய்குவேன்? அடியேன்மீது தேவரீர் கிருபைவைத்து அப்புலல்
 வனுக்கு முட்டும் நீங்கு முபாபமொன்றை யனுக்கிரமித்தருள வேண்
 டெமென்று பிரார்த்தித்தனன்.

அதற்கத் தேத்தாததிரிய முனிவர் மனதிரங்கி, அரசனே! யாம்
 எனது புதலவனைக் காணவேண்டியே இங்குவந்தோம். ஆதலால்
 அவனை விரைவிற்கொண்டிவரக் கடவை யென்று சொல்ல, அவ்
 வாறே அப்புதல்வனைக் கொண்டுவந்து எதிரிடவிட, அவனை அம்
 முனிபுங்கவர் பார்த்தருளி, அரசனே! நீ இப்புதலவனைக் குறித்து
 யாதொரு துயரமும் கொள்ள வேண்டியதில்லை. இவன் இவ்வுலகத்
 திற்கெல்லாஞ் சக்கிரேஸ்வரனாயிருப்பவென்று சொல்லி, அப்புதல்
 வனுக்குத் திணைசெய்து, விராயக மூர்த்தியினுடைய ஏளாட்சர
 மந்திரத்தை யுபதேசித்துப்போயினர். பின்னர்கார்த்தவிரிபன் தன்
 தந்தையாகிய கிருத வீரியனைப் பார்த்து, பிதாவே! யான் தேத்தாத்
 திரிய முனிவ ருபதேசித்தமந்திரத்தை யறுட்டித்து வரம்பெறுவ

தற்குள்ளை வனத்திற்கொண்டு போய்விடவேணு மென்று கேட் டனன் அவ்வாறே அரசன்சகல பரிசனங்கனையுங்கூட்டி, அனுப்பத் தக்கவரிசையோடும் அவனை வனத்திலனுப்பினன். இப்பால் அப் புத்திரன் வனத்திலிருந்து அன்ன பாணதிகளை நீத்து, கணேசமூர் த்தினைப் கருத்திலிருத்தி, ஐம்பொறி கனையு விக்किரகித்து ஒப்பற்ற ஏகாட்சர மந்திரத்தை இடைவிடாது தியானித்து வந்தனன் இவ் வாறு பன்னிரண்டு வருடஞ்சென்ற பின்பு, அவன் செய்த வரு கின்ற தவத்திற்குவிநாயக மூர்த்திகருபை சார்த், அவ்விடத்தி லுள்ள ஓர் தடாகத்தினிடமாக அளவற்ற தேவர்களோடுநோன்றி பிரத்தியக்ஷ மாயினர். உடனே தானெழுந்து வணங்கக்கூடாமையால், தனது மனத்தாலனந்தமுறை வணங்கினன் அகற்கு விநாய கப்பெருமான் சந்தோஷித்து, அன்பினே! நீகருதிய வரங்களைக்கே னென்று திருவாய் மலர்தலுய், சுவாமி! முடவானாகிய எனதுமுகத் தைநோக்கி முற்றினுங் காத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த னன் உடனே விநாயகமூர்த்தி அவனுக்கு இரண்டுகால்களையும் ஆ யிரங்கைகளையுந்தத்து, அதற்கேற்றவலியையுங்கொடுத்துத் தமது ருக் கரந்தருளினர். பின்னர் அவ்விநாயகமூர்த்தியுடன் வந்திருந்த பிரமன்முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் அக்கார்த்த விரியனைப்பார்த் து, ஒ விரதசீலனே! நீ ஒரு கற்பகாலம்வரையில் ஆயுள் பெற்றிருந் து யாவர்க்கும் இதமே செய்து எதிர்த்து வருகின்ற சத்தருக்களை யெல்லாம் ஐந்துறுபாணங்களினுல்செயித்து வாழ்ந்திருக்கக்கடவை யென்று அறுக்கிரகித்தார்கள்.

இப்பால் தனக்குக் கணேச மூர்த்தி வரங்கொடுத் ததனுமுன் னமே, இரண்டு கால்களும் ஆயிரங்கைகளு முண்டாதக்கண்டு கர்த் தனுடைய கருபையை நினைத்துநினைந்து, மனமுருகி, ஆனந்தக்கண் ணீர் சொரிந்து, முடிவற்ற அன்பினுல் அவர் கரந்தருளிய திசையைப் பலமுறை தனங்கி, சிற்பச த்திர விதிப்படி பொன்னினாலும், மணியினாலும் ஓராலயஞ் சமைத்து சர்திர சடாதர மூர்த்தியாகிய விநாயகப் பெருபான் தனக்குப் பவள வொளியோடு மெழுக்தரு னிக் காட்சி கொடு தமையால், பவளத்தினுல் ஓர் மூர்த்தியைச் செய்த அம் மூர்த்தியை அவ்வாலயத்திற்குப்பித்துப் பூசித்து வந்த னன். அம்மூர்த்தி பவளத்தினுற் செய்திருக்கின்றமையால் அதற் குப்பிரவாள விநாயகரென்றும், இவ்வனத்திற்குப் பிரவாளவன் மென்றும் பெயர் வழங்குகின்றது' அப்பிரவாள விநாயக ரூபைய பெருமைகளை முழுவதும் யாவார்த் பேசக்கூடும். பின்னொருகாலத்

தில் ஆதிசேடன் பூபாரம் பொறுக்கும்படி அவ் வனத்தின்கண் வந்து வந்தித்தனன் அதற்கவர் கிருபைசுரந்து அவன் பூபாரம் பொறுக்கும்படி வரங்கொடுத்தருளினர் பின்னர் ஆதிசேடன் அவ்வனத்தின்கண் ஓர் நகரமுண்டாகி அதற்குத் தரணிதர நகரமென்று திருநாமமிட்டுத் தனனை யாட்கொண்ட பிரவாள விநாயக மூர்த்திக்குத் தரணிதர விநாயகரென்று மறறொரு திருநாமமுஞ் சாற்றினன். இராவணனும் அம்மூர்த்தியைப் பூசித்து இலங்காதி பக்தியம் பெற்றனன். பஞ்ச பாண்டவர்களும் அவரையே பூசித்துத்தரி யோதனாதிக்களைச் செய்து அரசாட்சிபெற்றனர். அசனே! இத்தன்மைத் தான சிறப்பினை வாய்ந்த சங்கட சதூர்த்தி விரதஞ்செய்தபலனிலே, ஒருநாள் விரதபலனை யாராகிலும் நமதுகையில்தத்தஞ் செய்தால் இவ்விமானம் விண்ணி லெழுமபும் என்று தேவேந்திரன ரூசேன மகாராசனுக்குக் சொல்லினன்.

கிருதவீரியன் மகப்பெறு படலம் முற்றிற்று.

இந்திரவிமானம் விண்ணொழுபடலம்.

முள்ளரை முளரிவாழ்க்கை முன்னவன் பிதிரீ ராற்றல் விள்ளரு மொருகோட் டெநதை விரசுதி ரிசைத்தா மற்றை விள்ளல ருடுத்த தாரு விண்ணர சகங்கொ ணீரான் மள்ளல்வான் விமானமேய வகைசிறி தறைது மன்றே.

சுடர்மனக் குகையுளோமொழிப் பொருளை யடக்கி யானந்த முறுஞ் சவுனகாதிமுளிவர்களே ! கிருதவீரியமகாராசன் விநாயக மூர்த்தியினுடைய சங்கடசதூர்த்தி விரதத்தை யனுட்டித்துக் கார்த்தவீரியனைப்பெற்ற காரணத்தைச் சொன்னோம், இப்பால்இந்திர விமானம் விண்ணொழு பேற்றினைச் சொல்லுவோம் கேட்பீர்களாக; அச் சூரசேன மகாராஜன் தேவேந்திரனைப் பணிந் தெழுந்து, ஒ! சுரலோக சக்கிரேஸ்வரே! அங்காரக சதூர்த்திவிரதத்தின் ஈகிமையையும், அறுகு வன்னிமந்தாரை இவைகளின் பெருமையினையும் அடியேற்கு அங்கை நெல்விக்கனிபோல அறிவித்தீர். அதனையெல்லாம் ஐயுடில்லாமல் அறிந்து கொண்டேன் இத்தன்மைத்தான மேலாகிய விரதத்தை இம்முவுலகின்கண் ஒருவருஞ்சொல்லயான்கேட்டதில்லை, அதற்கடியேன் புரியுங்கைம்மாறென்னவிருக்கின்றது, என்

றுபலமுறை உபசரித்து எவ்வாறேனும் அங்காரக சதுர்த்தியை அட்டிக்கின்ற ஓர் விபதியைக் கண்டுபிடித்து இவ்விமானத்தைவிண் ணெழுப்பவேண்டுமென்று உத்தேசித்து அவ்விபதியைக் கண்டு பிடிக்குமாறு நாரதரிசைகளினுந் தூதுவரை யேவினன், அத்தூதுவரும் அவ்வாறே சென்று வீடுகள் தோறும் விசாரித்துக் கொண்டு வருகின்றபோது மறறொருநிமிசமான ஆகாயத்தினின்று பூமிவீழியக் கக்கண்டு அதன் வரையையறிவோ மென்று அருகிற் சென்றனர். பின்னர் அவ்விமானத்தினின்று நேவு கண்கள் அங்கரத்தி லிருந்த ஓர் புலையிக்குக் குழியெய்வச் சரவகொடுத்தது அவனை ஆடல்பா டல்முதன்ய சிறப்புக் ளோடு அவ்விமானத்திலேற்றக்கண்டு இதென் ன அறபுதமென்று ஆசசரியங் கொண்டவர்களாய் உடனே அவர் களைப் பணிக் தெழுத்து, ஓ கண்களாகக் கொள் ! இங்ஙனம் இப்பிறவியிற் புலைய்சிபாயிருந்தனள், எவ்வளவேனுந் தருமமென்றதைச் செய்த ரியான் முற்பிறவியில யாதேனுஞ் செய்திருக்கின்றனமென அத்தனை யறிந்திலம். அரிய தலத்தர்கட்குங் கிடைத்தற் கருமையதாகிய இதெய்வ விமானத்தை இவனுக்குத் தந்தீர்களாதலால், இவளது புண்ணிய லனை இன்ன தென்று அடிபேங்கட்குத் தெரிவித்தருள வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தாராகள். அந்நகரத் தேவகணங்களிசைத் து சொல்லுவார் வகாளதேயத்தில் அரசாட்சியெய்து வந்த சா ரங்கதரனென்னும் ஓரசனிருந்தான். அவனுக்குச்சக்திரிபென்கின் றஒருபுதல்வி யிருந்தனர். அவன் சித்திய லென்னும் அரசுகுமார னுக்கு மனையாட்டியா யிருந்தாள். ஆயினும், அவளது இசைக்கி யானத்தினாலும் வெருண்ட பார்வையினாலும், உருவலட்சணத்தி னாலும், தேவர்களாயினும் அருளுக் கெத்பபடுவார்களாயின் உட் டென யயங்காமற் செல்க என்றகலே, இவனுங் கற்பெயதைக் கண் னனகண்ணு மறியாளாகி இவ்வறவொழுக்கத்தை நீத்து, தன்னை விழைந்தோரை யெல்லாந் தானும் விழைந்து, வருணச்சீரம் முதலிய வைகளைத்தருகுகலாதிருந்தனள். அதை அக்கினி சாட்சியாய் விவாகஞ் செய்த அவள் கணவன் அறிந்து, அறிவற்றவனே! எனது குலத்தைக் கெடுப்பதற்காகவா எனக்கு வந்து நேர்ந்தனே! இனி இல்லையிடுத்து வெளியிற் செல்லுவையெனில், உன் தன்மையை உனக் கேஇரையாக்குவனென்று கொடுத்தது அவனைக் காவலில்வைத்த னன். அவ்வாறே சிலநாள் அடங்கி யிருப்பவள் போலிருந்து மன திற் கபடங்கொண்டு தனது கணவன் நித்திரைசெய்யுஞ்சமயத்தில் வரவேற்கொண்டு அவனுயிரையாய்த்துப்பாபுருடனிடத்திற் போய்ச்

சுகத்திருந்தனர். அதைக்காவலாளர்க ளறிந்து சித்திரராசனைக் கொலைசெய்தவன் இவளேயென்று தீர்மானித்து, அவள் கைகளைக் கட்டி, பிழுத்துக்கொண்டுசென்று, அரசனுத்தரவின்படி யவளைச் சேதித்தனர். உடனே அவளை யமதுாதர்கொண்டுபோய் அளவற்ற காலங்கொடியநரக்கங்களிற்செலுத்தி, வதைசெய்து, பின்னர் இந்நகரத்திலுள்ளசேரியிலே புலைச்சியாய்ப் பிறக்குமபடி விடுத்தார்கள். இவள் முன்னுன முழுவதும் பாவமே செய்தவ ளல்லாமல் ஓர் திண்பளவும் புண்ணியஞ்செய்ததில்லை. இச்சனனதில் இதுகாறும் ஒரு புண்ணியமுஞ் செய்தரியாள். இவள் இதன்மைத்தான மகாபாதகிபா யிருந்தபோதிலும், இன்றுதயகாலத்திற் கள்ளருத் திப் பகலெல்லாம் அதிகவெறியினற் றலையெடுக்கமாட்டாது கிடந்து பொழுதுபோனபின்பு சிறிதுவெறியீங்கிப் பசியதிகர்க்க, அதனால் இரைதேடி ஓர் வீட்டினருகிற்சென்றனர். அவ்வாறு செல்லுகையில் இத்தினம விராயக சதுர்த்தியாதலால் அச்சதுர்த்தி விரதத் தையல் வீட்டிலுள்ளோர்கள் அநுடடித்துக் கணேசமூர்த்திக்கு நிவேதித்த பதார்த்தங்களிற் றுங்கள்புகிதது மிருந்தசேடததைத் தெருவிற் கொண்டுவந்துவீசினார்கள். உடனே இப்புலைச்சியானவள் அதனையெடுத்துத் தனது பசிதீர்ப்புகித்தனர். மேலுமல் வீட்டிலுள்ளோர்கள் கணபதி! கணபதி! கணபதி! யென்று துதிசெய்தார்கள் அதனைக்கேட்ட தானுங் கணபதி! கணபதி! கணபதி! யென்று முக்காற்குறினள். இவள் சங்கடசதுர்த்தியிற்றமதுதிருநாமத்தைச் சொன்னாளென்று விராயகமூர்த்திக்குக் கிருபைகரது இவளை அன் புடன் கொண்டுவருமாறு எங்களுக்காக்கியாபித்தனர். அவ்வாறே பாங்கள்வந்து இவளுக்குத் கெய்வசரீராதது விமானத்திலேற்றி னோம இதைதான் புலைச்சியை விடுபுகச்செய்தகாரணமென்று தே வகணங்கள் கூற, அதைக்கேட்டதுதர்கள் மீட்டும் அவர்களைத்தொழுதெழுது, ஓகணத்தலைவர்களே! இந்திரன் ஆகாயத்திற்செல்கின்றபோது ஓர் நோயாளியினுடையபார்வையால் அவனுடைய விமானம் கதிதப்பி இப் பட்டணத்தி லிறங்கியது, அஃதமீட்டும் ஆகாயத்திலெழும்பும்படியாக நீங்கள் காட்டிக்கொடுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குத் தேவகணங்களிசையாமல், எமது கர்த்தாவின்து கட்டினாயாதோ அதனையாங்கள் செய்துவருவதே யன்றி எங்கள்சதாவில் மற்றொரு காரியமுஞ் செய்யோமென்று சொல்வித் திடலென்றெழுந்த ஆகாயமார்க்கமாக விமானத்தைக் செலித்திக்கொண்டு போனார்கள்.

இப்பால் சிறகுற்றெழுந்த மலைபோல் ஆகாயவீதியைக் கீழித் தச்செல்கின்ற அவ்விமானத்தில் புலிச்சரீரமொழிந்து, தெய்வசரீரம் பெற்றிருக்கின்றவளது பார்வையானது இந்திரனுடைய விமானத்தின்மீதுபட்டன உடனே ஆண்டவனுடைய திருக்கண்ணோக்கத்தால் ஆணவமலத்தினின்று மெழுந்தவர்கள்போல அவ்விமானமும் எழும்பி ஆகாயமார்க்கத்திற் சென்றது. பின்னர் அத்தூதர்கள் தங்களரசனிடத்திற்சென்று பணிந்தெழுந்து ஆகாயத்திலிருந்து மற்றொரு விமானம் வந்ததையும், அதமிட்டுத் தனதுகதையிற்சென்றதையும், அதனால் இந்திரவிமானம் விண்ணிலெழுந்ததையும் விவரமாகச் சொல்ல, அவையனைத்தையும் சூரசேனனமகரரசன்கேட்டு அவ்விரண்டு விமானத்தையுஞ் சாஷ்டாங்கமாகத் தொழுதெழுந்து, பிறவித்தரித்திரனுக்குப் பெரும்பாக்கியங்கிடைத்ததுபோல ஆனந்தமுற்றுத்தனது அரண்மனையிற் சென்று விநாயகப்பெருமான் பெருங்கருணைபை நினைந்து நினைந்தும், அவனடியாரது பெருமையை உள்ளூர்மகிழ்ந்து மிருந்தனன்.

இந்திரவிமானம் விண்ணெழு படலம முற்றிற்று.

சூரசேனன் முத்திப் படலம்.

என்றுமலர்த தவிசாளி யிறைஞ்சியசீர் வியாதமுனிக்
கன்றுபுவி விமானத்தோ டடுத்தமக வான்மீட்டு
மொன்றுவிசும் பெழுமளவு முற்றபல கதைமுழுதாந்
தொன்றுதொடு முறையாகச் சுவையமிழ்த மெனவிரித்தான்.

வேதாகமார்த்தமாக விளங்கும் மகாவாக்கியார்த்தமாகிய தேவையுண்டு, சதாநிஷ்டானந்தமாகிய போகத்தையனுபவிக்கு மஹாத்மமாகளே! முன்னர் சித்திமுத்தியாதிகளை விளைவித்துச்சுகலமுந்தன்மயமாக விளங்கும்பிரணவசொருபராகிய நமதுவிநாயகப்பெருமான் பரிபாகருடைய சூறிப்பின்வழியே செல்லத்தக்ககாரணப்பராதலால், அங்ஙனமே இந்திரனுக் குவந்தமைவையுஞ் சங்கடசுதர்த்தியினதுபேராற்றலையுங் கூறினோம். இப்பால் இந்திரனாற்றீ விரதானாய், கடுணசமுர்த்தியினது திருவருட்பேரேறதனது செயலெல்லாமெனத்தெளிந்தனுட்டித்துவந்த சூரசேனன் முத்திப்பெற்றினைக்

கறுவோம கேட்பீர்களாகவென பித்தேவனுக்கு அடுக்கித் தம் முள ரிவாழ்க்கைச் சதுமுகன் கூறுவதாயினன்:—

ஓ, பித்தேவனே ! சூரசேன மகாராசன் தமக்கு இந்திரனி டத்துச் சனித்த பேருணர்வினாலும், விநாயகவிரத மேன்மையைக் கேட்ட முன்னை வினைசம்பவத்தாலும், கணநாயகரைப் பூசித்தபுண் ணியத்தாலும், அன்பூற்றெடுக்க ஐறியவுள்ளஞ் சிவசொருபமேயா யினன். அக்கால்தங்குலக்குருபரணிய வசிட்டர் வந்தனர் வருத லும் சூரசேனன்பேவருவகையோடும் வழிபாடுசெய்து தங்குறைபா டனைத்து முறைகூறி யவரைப்பேராதவராகக் கொண்டு மாசிமாதம் அமரபட்சத்தில் வருகின்ற அங்காரக சதார்த்தியில், கணேசமூர்த் தியை மனதிற் நியானித்து, வேதாகம முறைமைப்படி விரதமதுட் டித்து, மாதமாம் வருகின்ற சதார்த்திதோறும் இடைவிடாது பூ சித்து வாழ்கின்றநாளையில், விநாயக மூர்த்தியினுடைய பெருங் கரு ணையால் தேவகணங்கள் ஓர்விமானத்தைக் கொண்டுவந்து அவ்வரசு னெதிரி லிறங்கினார்கள். உடனே அரசன் ஆனந்தங்கொண்டு ரெ ரேலென்று அவ்விமானத் தருகில்வந்து முய்முறை வலஞ்செய்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்துகின்றனன். அவனைத் தேவகணங்கள் நோக்கி, அரசனே! உன்னை யழைத்துவருமாறு கணேசமூர்த்திஎங் கட் காக்கியாபித்திருக்கின்ற ராதாலால் விரைவில் இவ்விமானத்தின் மீதெழுந்தருள வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதனையரசன் செவிச் சமுதாகக்கேட்டு, ஓ கணநாதர்களே! இவ்ஐரிலுள்ளோர் யாவரும் ஒரு கணப்போதேனும் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க மாட் டார்கள் ஆதலால் அவர்கள் யாவத்திராளையும், என்னோடுகூட அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று இரந்தனன். அதற்கு உனதிட்டப்படியே செல்லலாமென்றுவிடைகொடுத்தனர். உடனே அந்நகரிலுள்ளவர்களெல்லாம் அவ்விமானத்தின்க ணேறினர் சூர சேனமகாரசேன் தனதுசுற்றத்தினர் முதலியசகல பரிசனங்களோ டுமேறினன். முன்னா நகரத்தார் ஏறியபோது தொழுநோய்கொண் டிருக்கின்ற ஓர் வணிகனுமேறினன். அவ்வணிகன் மகாபாவிபாத லால் அவ்விமானம் பூயியை விட்டெழாமல் முன்னர் இந்திரவிமா னம் எவ்வாறுமுந்தி யிருந்ததோ அவ்வாறிருந்தது. அதன்காரணத் தைக் கணநாதர்களுணர்ந்து, அரசனே! இவ்விமானத்திலேயி்ருக் கின்ற சனங்களிற் சூட்டநோய் கொண்ட ஒருவணிகன் இருக்கின் றான் அதனால் இவ்விமானஞ் சற்றும் எழவிகலை. என்றுகூற சூரசே னன் கணநாதர்களை நோக்கியது காரணம் விபரமாகச் சொல்லி

யநளவேண்டுமென்று, கணநாதர் கூறுவதாயினர்: அரசனே அவ்வணிகன் முற்பிறியிற்பெரும் பாதகஞ் செய்தவனானால இப்பிறியில் இக்குட்டகோய்க்கு இரையாயிருக்கின்றனன். அவனதுவாலாற்றைச் சொல்லு வோங்கேட்பாயக.

கவுட தேயத்திலே வசீல ரென்றொரு வேதியிருந்தார். அவருக்குச் சானகி யென்னுமொரு மனைவி யிருந்தனர். இவ்விவருஞ் சகித்து வாழ்கின்றநாளையில் இவர்கட்கு ஓர் புத்திரனுண்டாயினன். அப் புத்திரனுக்குச்சாதகம் பார்த்தப் புதனென்னும் நாமமிட்டனர். அவனும் அப்பெயருக்கேற்றபடி விரி வளர்ந்து வேதங்களை யோதிக் கலைகளை யாராய்ந்து அறிஞர்களெல்லாம் புகழத்தக்க அறிஞனாயினான். இப்பாலவன் மணப்பருவமுற்றகாலையில் அவன் தாய் தந்தையர் தங்கள் வருணத்திற் கேற்ற குலங்கோத்திர முதலானவைகளை விசாரித்துக் கை-கால் உதடு-நா-தோள்-தனம் - முதலிய எல்லா அவயவங்களினுந் தெய்வ ஸ்திரீகளையும் ஒப்பிடக் கூடாத வனப்பினை வாய்ந்த சாவித்திரி யென்பவளை விவாகஞ்செய்துவைத்தார்கள். அவளோடு அப்புதனென்பவன் கூடிவாழ்கின்ற நாளையில், ஊழ்வினை வயத்தனாய் பரத்தையிடஞ் சென்று பரிவுற்றிருநதுகள்வெறி கொண்டவன் போல மதமயங்கி அவனிடத்திற் றானே புசித்தலையுஞ் செய்திருந்தனன் அவனிவவாறிருக்க அவன் தாய்தந்தைபரவனைக் காணுதுவருந்தி வெளியிற்சென்று தேடுவதற்குத் தமது விருத்தாப்பிய திசையினால் கூடாதவர்களாகி, ஆகாரமித்திரையின்றி, ஏக்கமுற் றிருந்து, சின்னஞ் சென்றபின்பு இன்னுநது புதல்வன் வாக்காணேமே எங்கு எவ்வாறாயினானென்று திசைத் து, ஓர்நாள் அவன தந்தையாகிய தவசீலர் தடியூதரிக் கொண்டு மெல்ல மெல்ல வீதியின் வழியாய்நடந்து தேடிக்கொண்டு செல்லு கையில் எதிரில் வீமனென்பவன்வரக்கண்டு அவனைத் தமதுகுமாரனைக் குறித்து விசாரித்தனர். அவர் உமது குமாரன் வேசையராசையால்மூழ்கி யிருக்கின்றனனென்கொல்ல அதுகேட்டவுடன் மனமழுங்கிப்பின்னும் புத்திரசோபம் விடாமையால் அவவேசை யிருப்பிடத்திற்குக் தள்ளாடிச் சென்று அவன் வீட்டின் தலைவாயிலில் நின்று தனதுபுதல்வனைக் கூவி, மைந்தனே! பொய்யை மெய்யாகக் கொண்டிருக்கின்றவேசையர் மையலில் விழுவரமா? நினைப்போன்ற அறிவினர்களும் இவ்வுலகின்கணுண்டா? நல்லொழுக்கங்களை யெல்லாம் கைவிட்டனை, நான்மறைபோதுதலுந் தவிர்த்தனை, அழகு வாய்ந்த குலஸ்திரீயை மறந்தனை, நமது வருணச்சிரமத்தினுக் கேற்ற

எல்லாச் சன்மார்க்கங்களையு மொழிந்தனை, ஆயினும் உன்னை அருமைபா யின்றெடுத்த எங்கனையும் விட்டிருக்கலாமா? அப்பா! எனது மனம் மரமோ கலலோ இரும்போ? பேதைமனத்தையுடையவன்திரீ களும் வயதின் மூத்தவர்களை விட்டுப்பிரிதல் தருமமல்ல வென்று அவர்கள் சமீபத்திற்றானே காத்திருப்பார்கள். சகல நூல்களையும் உணர்ந்த நீ இவ் விருத்தாப்பிய காலத்தில எங்களை விட்டிருப்பது தருமமா? இனியேனும் வீட்டில்வந்திருவென்று இவ்வாறு அணந்த முறை மிகுந்த பரிவோடுங்கேட்டுக் கொண்டனர். அதற்கப் பாதகன் கொதித்தெழுந்து எனக்குப் புத்திகூறவா இங்குவந்தனை யென்று கோபித்துத் தனது உரங்கொண்டமட்டும் அவர்தாடையி லறைந்தனன் உடனே அவர் சுபாவத்திற்றானே விருத்தாப்பிய திசையை யுண்டாயிருந்த தன்றிப் புத்திரசோபத்தினாலும், கிரம மாண புசிப்பில்லாமையினாலும், வாடியிருந்தமையால் அவனறைந் ததைத் தாளமாட்டாது எருசார்புமின்றி இறந்தனர் பின்னர் அக் கொடும்பாவி இதுதானுனக்குச் சரியான தண்டனை என்றுகூறி பாவர்க்குத் தெரியாதபடி நிலத்தைக்கீறி அவரை யடக்கஞ் செய் தனன்.

இப்பால் அப்பாவி அவரது பொருளை யெல்லாங் கொண்டு வந்து சேவைக்களிப்போ மென்று நினைத்து தனது வீட்டிற்குச் செல்ல, அவன் தாயானவள் அவனைக்கண்டு நல்லவரவென்று தழு விக்கொண்டு, அப்பா! நீ இதுகாறும் எங்குபோயிருந்தனை? போகின் றபோது இங்குபோகின்றே னென்று சொல்லிவிட்டுப் போனால் உனது வாய்முத்தஞ் சிந்திப்போமோ? உன்தந்தை உன்னைக்கா ணுது ஆகாரநிதிகிரையற்று இரவும்பகலும் ஏக்கங்கொண்டு தனது தள்ளாமையோடும் உன்னைத் தேடிக்கொண்டு சென்றாரே. அவ ரெங்குற்றாரோ தெரியில்லைவே. நீயவரை விரைவிற்கண்டு பிடித்து அழைத்துவாவென்று சொல்லினன். அதனை அப்பாதகன் கேட்டு ஆ! ஆ! நன்றாயிருக்கின்றது போனவனை யழைத்துக் கொண்டு வரு வதற்கா யானிங்கு வந்தனனென்று கோபித்து நமனைப்போல ஒரு தடிக்கொண்டு மொத்தினன் அதனால் அவ னாயிரிழந்துவிழ அவ்வி டத்திற்றானே ஓர் குப்பையைக்கீறி அவனைப் புதைத்தவிட்டனன்.

அதனை யவன் மனைவிகண்டு ஆ! என்னகாரியஞ் செய்தனை? என்னகாரியஞ் செய்தனை! யென்றகிலேசித்து, ஐயோ நன்றவர்க

னையுக் கொல்வாருண்டோ! பழிபாவமென்றும் பார்த்திலையே! பரத்
 தையரின்பமே பெரிதாகப் பாவித்தனையே! இதனை அரசனறிந்
 தால் இப்போதே கழுத்தரியுந்தனடனை செய்வானே! நீ அத்தன
 டனையிற்பட்டு இறப்பையாயின் அப் பரத்தை யின்பத்தைத்தான்
 எவ்வாறு அறுவனிக்கால்? யாவரும் அஞ்சத்தக்க கொடுங் காரி
 யத்தையல்லவோ செய்தனை? ஐயையோ! இதற்கென்னசெய்வேன்!
 என்று துக்கத்துப் பின்னும் அவனைநோக்கிச் சொல்லுவான். இனி
 நீகடைத் தேறிச் சுகத்தை யறுபவிக்குமபடியான மார்க்கத்தினைச்
 சொல்லுகிறேன். அதை இனிமேலாயினுங்கேள். உனக்கு வேசையர்
 மீதிருந் ஆசையிலே விட்டிலுள்ள பாக்கிபங்களைபெல்லா மழிக்
 தனை? வயதுமுதிர்ந்த தாய்தந்தையரையு மிழந்தனை? இருக்கிறவீடு
 இன்றைக்கோ நாளைக்கோ நமமைவிட்டு ஒழியப் போகின்றது,
 இனிமேல நாம காட்டிற்போயப் பிழைக்கநே நமோ அல்லது நாட்
 டிற்போயிரக்க நே நமோ, இவையனைத்தையும் நீ எவ்வளவுமேபோ
 சித்தனையிலலை, இவன வேசைபராசை கொண்டவனென்று அரச
 னறிவானாயின் உடனே தண்டனைவிதிப்பன் பின்னரத் தண்டனை
 யைநீக்கிக் கொள்ளுமாறு பொருப்பினையொத்த பொருளிருந்தா
 லும் அவையனைத்தும் பொய்யையுடைபவர் புகழ்போன்று நாச
 மாகும், இவ்வாறு திரவியங்க ளழிந்தபின்பு அவ்வேசை அவனை
 நாயினுங் கடையாக நினைத்தத் தனது சுற்றேவலுக் காளாக்கி
 வைப்பனன்றி, முனபோல இன்பநருவனோ? வேசையரின்ப மறு
 பவித்தலினால் சிலநாளாகுந் உடலையும் உயிரையும் லாட்டுப்படி
 யான தீராரேய்ந்த சேருப. விவேகிகள் வெறுக்கத்தக்க குற்றங்
 களெல்லாம் இப்போது வந்தன போலவரும். அகத் தன்பில்லாதவர்
 னனைக் கூடும் நிற்போலவாகுந் அன்னந்தான கடைக்குமோ? இள
 மையினாலும், அழகினாலும், சுறுகினாலும், கலப்பான உள்ளத்தினா
 லும், எனக்கொப்பான ஸகீர்தருமுண்டோ? நீ தளர்வுருவ வண்
 ணம் அளவற்றபோகங்களை அப் பரத்தையர்போல் வுணக்களிப்
 பேன் நீ என்னிடத்திற்குநே சதாகாலமும் இன்புற்றிருக்கலாய்;
 மேலும் சுமுகதற்கு விலக்கா கச்சொல்லி யிருக்கின்ற ஆனிமுதலிய
 நான்குதிங்களினும், அட்டமிமுதலிய வஞ்சபருவங்களினும் நீபுண
 ரவேண்டுமென் றிச்சைகொள்ளில் உனதிச்சையின் வண்ணம்யானி
 கைவே டீனபன்றி அதை மறுக்கவல்லனே! நீ என்னிடத்தி லெவ்வா
 ரிருக்கினும் பழிபாவங்களில்லை, அதனால் கீர்த்தியுமுண்டு, மற்றொ
 ருவர் தலைவாய்மைதிக்கின் எல்லாப் பழிபாவங்களும் உடனே

யுண்டு, ஆதலா ஸ்வையனைததையுந் தீர்க்காலோசனை செய்த இனி யேனுங் கடைத்தேறும் மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடியாகக் கொள்ளு வையென்று சொல்லலும், அதுகாறும் அப்பாதகன் உள்ளே அடங்காத கோபத்தினை யடக்கிவைத்துக் கொண்டு, மேலுக்கு உடன் பட்டுக் கெட்டவன் போலநிறுந்து, பின்பு நமனைப் போலவெழுத்து, மெல்லமெல்ல எனக்கா புத்திசொலவந்தனை! பென்று முயிரில விழும்படி அவனைத்தள்ளி உதைத்துக் கொன்றான். பின்னர் அப் பாதகன் இக்காரணத்தை அரசனறியின் வருததுவென்று பப் தவிட்டிலுள்ள ஆபரணமுதலிய எல்லப் பொருள்களையு மெடுத்துக் கொண்டு அனறிநிறுந்நோ அபகரத்தை விட்டுநீங்கிப் பரத் தையை யழைத்துக்கொண்டு முனிவர்கள் வாசஞ்செய்தின்ற ஓர்வ னத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

அவ்வனத்தில் தாலவனமுனிவர வசிக்கின்ற ஆசீர்மத்தின்வழி யாகச் சென்று அமமுனிவர ஸ்தானஞ் செய்யச்சென்ற சமயத்தில உள்ளே துழைத்து அவர்பதநிரிபாகிய சுலபைபெ ன அவனைக் கைப் பிடித்தான். உடனே அவன் அதிக கோபங்கொண்டு அவன்கை யை யுதறிப்பெறித்து, விழிகளில் தீப்பொறி யெழும்பும்படியாகச் சீவி, அடா தூர்த்தனை! உனதுபெயரில மாதநாம சுலபையேயன்றி உனக்கு யான்சுலபையா, உனது கலைப்பருவத்தினாலும், காயதி டத்தினாலும், வேளையோதத பேரழகினாலும்சுலபா மாதரின்பத்தை மறந்தாற்றா லனுபவிக்கின்றனை? இனியங் என்பததை மறந்தும் அதுபவிக்காதவண்ணம் ஊனோநாறுகின்ற குட்டகோ யுனக்குண்டா கக்கடவதென்று சபித்தனர் அவ்வாறு சபித்தலும் அவன் அங் குவைத்த அடிவாங்குதற்குமுன்னமே அழகுவாய்க் த மேனியெல் லாக் கருகநத்துக்கை, கண்முழுவதும் இரணமாகச் சீயுஞ், செந நீரும்பெருகி, முகம்பேறுபட்டு பார்த்தவாகன பயமுறும்படியான விகாரரூபத்துடனே அவ்வாசீர்மத்தி னின்றும் வெளிப்பட்டுப் பர த்தையிடத்தில் வந்தான் அவன் அவனைக்காண்டலும் அருவருப் புற்றவளாகி பொழித்தான் பின்னர் அப்பாதகன் பாதுகாப்பவ ரில்லாமல் அக்காட்டிற்றானே அலைத்துநின்று இறந்தான்.

உடனே அவனை யமேதூதர் கட்டியழைத்துக்கொண்டு சென்று தங்கரளசு நெதிரிலேவிட, அவன் இப்பாதகன குற்றம்நீங்கு மள வும் கொடிய நரகங்களிற் போட்டு யதைசெய்யக் கட்டிவிடுகொன்று ஆக்கியாபித்தான். அக் கட்டளையின்படி அத்தூதர்கள் அவனைப்.

படுத்தியபாட்டை ஹா! ஹா! யாவர்சொல்ல வல்லவர்தன். பின்னர் அவனை எல்லாநரக்கனினுந் தப்பவிடாமல் வதைசெய்து பூமியிற் பிறக்கும்படி விடுத்தார்கள் அதனை அவன்னுபவித்த மிகுந்தபாபச் சேடத்தினாலும் சுலபையிட்ட சாபவெச்சத்தினாலும் இப்பிறவியினுங் குட்டனோயினு யுற்பவித்தனன். அரசனே பாவங்க ளென்பவற்றிற் பயமில்லாது செல்வனாகிய அவ்வணிகளைப் பிற நாகடைநிற்பாரைப் பேணுதொழிப்பதுபோல ஒழித்துவருவையெ னில் இவ்விடானம் விண்ணிலெழும்புமென்று தேவகணங்கள் கூற, சூரசேனமாராசன் அதனைத்தம் உண்மையே யென்று நிச்சயித்து, மீண்டும அவர்களைப் பணிந்தெழுந்த என்னை யாட்கொள்ள வந்த மகாதுபாவர்களே, அவ்வணிகளை வரலாறிவ்வாறாயினும் அவனுக் குக் குட்டனோ யுண்டாவதற் கேதுவாயிருந்த பாவங்களைத் தீர்த் துச் சுத்தப்பவித்தரானுக்கி எம்மொடு அவனையுங் கூடவழைத்துக் கொண்டுபோகும்படியான உபாயத்தையே தேடவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தனன்.

அதற்குத் தேவகணங்க ளிசைந்து அக்குட்டவணிகளை அரு கிலழைத்து, அவன்மீது தமதுகிருபாநோக்கத்தை பரப்பி, அவ னது பாவங்களனைத்தம் பாறும்படியாகக் கணபதியென்னுந் திரு மந்திரத்தை மூன்றுதரம் அவன்செவியில் உபதேசித்தனர். உட னே அவன்குட்ட சரீரத்தினின்று மகன்று தெய்வசரீரம் பெற்றுச் சுத்த பவித்திரலுகினன். பலாநடுவில் வீழ்ந்தபாம்புஞ் சாகாதென் னென்ற மூதுரையின்படி பலபெருடன்கூடி யேறிய பாதகன் மீட்டும் பூமியிற் பிறந்து வருந்தாமல் நற்கதியை யடைந்தனன்.

பின்னர் சூரசேனமகாராசன் தனதுநகரத்தினர் முதலாயினோர் புடைசூழும்படி விமானத்தோடு மெழுந்து ஆகாயவெளியெல்லாம் கடந்து, விநாயக லோகம்போய்ச் சேர்ந்து அனந்தகாலம் அளவற்ற போகபாக்கியங்களை உபவித்து முடிவில் சுகலதத்துவ காரணரா கிய உணைசமுர்த்தியி னுடைய திவ்யிய சரணாவிர்த நிழலையடை ந்து விரிபிரமேந்திரர்களாலு மளவிடக்கூடாத பேரின்பசாகரத்தில் முழுகியிருந்தனன்.

சூரசேனன் முத்திப்படலம் - முற்றிற்று.

பரசுராமன் வரம்பெறு படலம்.

தெவ்வரை வணக்குஞ் சூர்சேனனென் ராசு ஆற்றி
யவ்வுல கடைந்த வாய்மை யறைந்தனன் பரசு ராமன்
கவ்விய வன்பிறுற்றுங் காதையுங் கேட்க வென்று
வவ்விய வியாதன் கேட்ப மலரணைக் கிழவன் சொல்வான்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே, விநாயக மூர்த்தியினுடைய சங்க
டசுதூர்த்தி விரதத்தைச் சூரசேன மகாராசு னுட்பிடித்து தன்னி
னத்தினருடன் முத்தியடைந்த வரலாற்றினைச் சொன்னோம். இப்
பால் பரசுராமன் வரம்பெறு திறத்தினைச் சொல்லுவோம் கேட்பீ
களாக. முன்னர் பவளவனத்தில் பவளத்தினால் ஓ விநாயகமூர்த்தி
யைப் பிரதிட்டை செய்து பூசித்துவந்த கார்த்தவிரியனுவன் பி
ன்னர் தனது தந்தையாகிய கிருதவிரியனிடத்தில் வந்து பணிந்த
னன். அதற்குக் கிருதவிரியன் களிப்பெய்தி, பல ஆசீர் வசனங்க
ளைக்கூறி, தனதுகுமாரன் விநாயக மூர்த்தியினுடைய பெருங்கரு
ணையால் இரண்டுகால்களையும், ஆயிரங் கைகளையும், ஐந்துறுபா
ணங்களையும்பெற்று வந்தமையை நினைந்து கினைந்து மனமகிழ்ந்து
தனதரசரிமையை யவன்பாலொப்பிவித்து விநாயக மூர்த்தியினு
டைய திருவருளையே துணையாகக்கொண்டு அவரது திருவடித்தா
மரைகளேச் சதாகாலமும் இடைவிடாது தியானித்து வந்தனன்,
அதற்குத் தம்மைச் சரணமடைந்தோர்கள் ஆண்பாலராயினும்.
பெண்பால ராயினும் அவாகட்கு இமைக்குமுன் எண்ணற்ற வரங்
களை யளிக்கத்தக்க விநாயகப்பெருமான் கிருபைசுரந்து அவனைத்
தம்மிடத்தி லைழுத்துவருமாறு தேவகணங்களை பேவ, அவர்கள்
ஆகாயமார்க்கமாக ஓர் தெய்வவிமானம் கொண்டுவர, உடனே கிரு
தவிரியன் தன் மனைவியாகிய சுகந்தை யென்பவளோடும் மற்றைப்
பரிசுணங்களோடு தெய்வரூபம்பெற்று அவ் விமானத்திலேறி அக
ண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த ஸ்வரூபியாகிய கணேசலோகம்போய்
ச்சேர்ந்து மனவாக்குக் காயங்கட்கு மெட்டுதற்கரிய பேரின்பசாக
ரத்தின் மூழ்கினன்.

இப்பால் கார்த்தவிரியன் அரசர்களெல்லாம் கொண்டாடத்
தக்க பராக்கிரமத்தோடு உலகமுழுவதையுந் தனது ஆக்ஞா சக்க
ரத்து ளடக்கி அடங்காணையெல்லாம் ஐந்துறு பாணங்களால் விசு
ம்பேற்றி, இத்திராணும்கண்டு நடுங்கும்படியாகவும், கவிவாணர்களெ
ல்லாம் புகழும்படியாகவும், அளவற்ற போகங்களோடும் அரசாட்
சிசெய்து தேவர்களெல்லாம் ஏவல்கேட்கும்படி வாழ்ந்திருந்தனன்

அவனிவ்வாறிருக்கும் நாளை யில், பொழிவ்களாலும் பொய்கைகளாலுஞ் சூழப்பட்டிருக்கின்ற சையவரைச்சாரலில் ஐம்பொறிகளையும் நிக்கிரகித்து, அறிய தவங்களைச் செய்துகொண்டிருந்த சமதக்கினியென்னும் ஒருமுனி புங்கவரிநந்தன். அவருக்குக்கற்பில் தன்னோடொப்பாரு மிக்காருமில்லாத பெருமையினைவாழ்ந்த ரேனுனை பென்னும் ஓர் மனைவியிருந்தான். இவர்கட்கு பிருகுமுனிவர் சாபத்தினால் மகாவிஷ்ணுவே பிள்ளையாகப்பிறந்து பரசுராமனென்னும் பெயரையகித்துத் தனது தாய்தந்தையரிடத்தில் இவனின் மிக்காரொருவருமில்லையென்று சொல்லும் டி பெய்யன்பு வைத்துச் சகல முனிவர்களுங் கொண்டாடத்தக்கதாக அவர்கட்குப் பணிசெய்து வாழ்கின்றநாளையில், அவன் ஓநாள நைமிசாரண்ணியத்திற்குச் சென்றிருந்தான். அச்சமயத்தில் சர்த்தவிரியனுனவன் * பலபடைகளோடும் பரிசனங்களோடு மெழுந்து காட்டிற்சென்று வேட்டையாடுவான் கருதிசைய வரைச்சாரலையிடுத்து, அவ்வனங்களிற் சென்று அவ்விடங்களிலுள்ள துட்ட மிருகங்களை யெல்லாங்கொலைசெய்து திரும்பிவருகையில், தனக் கெதிராக வோர் தபாவனந் தோற்றக்கண்டு, அவ்வனம் யாவரையுடையதென்று விசாரித்து, சமதக்கினியுனிவருடைய ஆசீர்மமென்று தெரிந்துகொண்டு ஆயுதபாணிகளோடு மிருக்கின்ற தனது சேனைகளையெல்லாம் அவ்விடத்திற்குநே நிறுத்தித் தனது மந்திரியர் நால்வரோடும் அவ்வாசீர்மத்தில் நுழைந்து சமதக்கினியுனிவரைச் சாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்தெழுந்து சுவாமி! தேவரீரை இங்கு பாமசிவத்தைகப்போலக் கண்டு தரிசிக்கப்பெற்ற பேற்றினால் அடியேன் சுதத பவித்திரனாயினேன் எல்லாநன்மைகளும் அடியேற் குண்டாயினவென்று துக்கதனன் உடனே அம்முனிவர் அவனுக்காதனங்கொடுத்து, அரசனே! நீயார் இவ்விடத்திற்கு வந்தாரணம யாது என்றுவினவ, சுவாமி! அடியேன் கார்த்தவிரியன், யான்வனத்தில் மிருகவேட்டை யாடிவரும போது முன்செய்த தபோபலத்தினால் எனக்கெதிரே தேவரீர் ஆசீர்மந் தோற்றக்கண்டதன்றி, இங்குவந்த தேவரீர் சினேகமுகக் கிடைக்கப்பெற்றேன், இனி இதைவிட மேலானபாக்கியம் யாதென்றான், அதற்கு முனிபுங்கவர் மனமகிழ்ந்து, அரசசேன! இதுகாறும் நினது புகழுடம்பைப் பலகால் கேள்வியுற்றிருந்தான். இப்போது நினது பூதவுடம்பையுங் காணப்பெற்றேன்: நின்வரலினால் என்மனமானது மதுபானஞ் செப்தவனை யொத்து மகிழ்ச்சியடைந் திருக்கின்றது, சூரியன் உச்சியில்வந்தான் நீயும், வேட்டையாடி மிகவும்

* பலபடைகளாவன: மூலப்படை, கூலிப்படை, துணைப்படை, கைப். படை மூலதையன.

இளைப்புற்றிருக்கின்றமையால் இவ்விடத்திற்குநே அமுதுகொண்டு சாவகாசமாய் நகரத்திற்குச் செல்லலாமென்று சொல்லினார்.

அதைக் கார்த்தவீரியன்கேட்டு, சுவாமி! தேவரீரை யொத்தவர்களிடத்தில் தண்ணீரேனும் அருந்திக் செல்லுவது தபோபலனாகும் யானே ஒருவனாய்வந்தவனல்லன், என்னுடனே அளவற்றபேர் வந்திருக்கின்றனர். எனது நகரமும் இதற்கு நெடுந்தூரமென்று, ஆதலால் சுவாமிகள் கிருபையோடும் விடைகொடுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்குப் பொன்னுலகத்தையும் இம்மன்னுலகத்தில் வரவழைக்கத்தக்க வல்லபத்தையுடைய அம் முனி புங்கவர் புன்னகை கொண்டு, அரசனே, நினது சேனைகட்காகயா தொரு சிந்தனையுஞ் செய்யவேண்டுமதில்லை. உன்னோடுவந்தவர்கள் எத்தனை பேராயினும் அவர்கட்கெல்லாம் அமுதுபடைப்போம். இதனருகிற் கானுறென்னும ஓர்நதியிருக்கின்றது. நீங்கள் யாவரும் அந்த நதிக்கரையைச்சேர்ந்து சிறிதுநேரம், இளைப்பாறிக்கொண்டிருக்கலாமென்று சொல்லி விடைகொடுத்து, தமது பத்தினியாகிய ரேணுகையைக்கூவி, இத்தினம் அரசன் விருந்துண்ண வருகின்றனென்று அறிவித்தது, காமதேனுவைத் தியானித்தனர். உடனே அந்தக் காமதேனுவும் வந்தது. அதனைச் சாதகினி முனிவரும், ரேணுகைதேவியும் பணிந்து பூசைசெய்து, அதன்பால் தங்கள் விழாவை விண்ணப்பஞ் செய்துள்ளாள், அஃது உடனே அவ்விடத்தில் விண்ணுலகமுங்கண்டு நாணத்தக்க ஓர்நகரம் உண்டாக்கி அதில் நவீதன்மயமா பிரானின்ற மாடமாளிகைகள், கூடகோபுரங்கள் முதலான சிறப்புகளை நிரூபித்து அறுசுவைகளோடுங் கூடிய * நால்வகை உண்டுகளையும், தாசர் தாசிகளையும், அறைகடோறும் அளவற்ற பொற்பாத்திரங்களையும் அமைத்து அம்முனி புங்கவருக்கறிவித்தது. அவையனைத்தையும் அச் சமதக்கினி முனிவர்கண்டு சந்தோஷித்து அரசனை யழைத்து வருமாறு ஏவலாளர்களுக் காக் கியாபிக்க, அவர்களவ்வாறே சென்று அரசனை யழைத்தனர், உடனே அரசன் தனது பரிசனங்களோடு மெழுத்துவருகையில் ஸூதனயாக ஓர்நகர மிருப்பக்கண்டு, ஈதென்ன அற்புதமென்று ஆச்சாரியங்கொண்டு, அந்நகரத்து வீதியின் வழியாகநடந்து, அவ் வீதிக

* நால்வகை உண்டுகளாவன: உண்ணல், தின்னல், நக்கல், பருகல் என்பன. (உ-ம்) சோறுமுதலியவை உண்ணல், கறிமுதலியவை தின்னல், தேன் முதலியவை நக்கல் பால்முதலியவை பருகல். இதனை முறையேவிரிவுபடுத்த, மெல்லல், நக்கல், சூடித்தல், என்றர்.

ளெல்லாம் ஓர்பால் † பஞ்ச கருவிகள் முழக்கமும், ஓர்பால் ‡ பரத நாட்டியமுழக்கமும், ஓர்பால் சங்கீதப் பிரசங்க முழக்கமும், ஓர்பால் § சத்த சுரங்களின் முழக்கமுமாக விருக்கக்கண்டு, முனிவர் ஆசீர்மத்தி னருகில்வந்து, அவ்வாசீர்மத்தில் இதுகாறும் தான் எவ் விடத்துங் கண்டிராத அளவற்ற விசித்திரங்களோடு நாவிற் சலமுறும்படி உண்டாகின்ற அறுசுவைபார்த்தனங்களினுடைய பரிமளங்கள் நூற்றிசைகளினும் வீசக்கண்டு ஈதென்ன விபீதமென்று மதிமயங்கி, அவையனைத்தையும் தன்னார் கண்டறியக் கூடாதவனாகி, உள்ளே நுழைந்து, சமதக்கினிமுனிவருடைய பாதங்களிற் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, அவரது உத்தரவின்படி தனது பரிசனங்க ளோடு மிருந்து போஜனஞ்செய்து கையலம்பி, உண்ட இளைப்பாறியபின்னர் மீட்டுஞ் சமதக்கினிமுனிவரை யடைந்து, சுவாமீ! நான் முன்னர் வந்தபோது இவ்வாசீர்மங் காடாக விருந்ததே! யான் ஆற்றிற் சென்று திரும்பி வருவதற்குமுன் அளவற்ற மாட்சிமையோடு நகரமாயிற்றே, அன்றியுந் தேடக்கிடையாத திரவியங்க ளெல்லாம் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றதே, ஒருவனுக் கொருத்தி நின்று உபசரிப்பதுபோல் அவ் வவர்களுக்கு அவ்வவ ரிச்சைப்படி அமுதாட்டத்தக்க பரிசு ரகா அளவற்றபேர்க ளிருக்கின்றார்களே, இவையனைத்தும் ஓர் * நிமைப்போதில் எவ்வாறு உண்டாபினவோ? மாயா விசித்திரமோ? அல்லது தேவரீருடை தவமகிமையோ? இவ் வற்புத்ததை அடியெற்குணர்த்தி யருளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டனன்.

அதற்குமுனி புங்கவர் புன்னகைசெய்து அரசனே! பிவையனைத்தும் மாயாவிசித்திரமென் றெண்ணற்க. நமது தவமகிமையி

† பஞ்சகருவிகளாவன: தோற்கருவி, துளையகருவி, ராமபுக்கருவி, கஞ்சக்கருவி என்பன.

‡ பரதநாட்டிய மாவன: ப-பதம, ர-ராகம, த-தாளம், நாட்டியம்-கடனம் என்பர்.

§ சத்தசுரங்களாவன: குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இனி, வீளி தாளம் என்பன இஃது மிடறா குரலும், காலிஞ் றுத்தமும், அண்ணத் தா கைக்கிளையும், சிரத்தால் உழையும், நெற்றியால்இனியும், நெஞ்சாலினியும், மூக்காற றுரமும் பிறக்கும். இவையே ஏழ்சுர மெனவும், வீணையில் ஏழ்சுரம் பெனவும் கூறும் இசையிலக்கண வகையதென்ப.

* நிமைப்போது - இமைப்பொழுது இஃது ஓர் மாத்திராகாலமென்ப. அன்றி கண்ணொழிப் பொழுது, அல்லது கண்ணொழிப் பொழுது எனவும் கூறுவர்.

னால் இவ்வளவு காமதேனுவைக கொண்டு நடாத்தியிருக்கின்றன
மென் றறியக்கடவை யென்றனர். அதனை அரசன் கேட்ட லும
† நெட்டியிற் பெறிந்தது, மனத்திற் பொறுமைகொண்டு, எவ்விதத்தி
லேனும அக்காமதேனுவை நாம கைக்கொள்ளவேண்டு மென்றுநி
னைத்தவனாய், உடனே முனிவரைப்பார்த்து, பசிகுக்குக் கார், கனி மு
தலியவைகளை யாருநதிச் சரீரத்தை யொடுக்கி, மனத்திற்றவஞ்செய
துகொண்டிருக்கின்ற தேவரீருக்கு அக்காமதேனுவினால் யாகொரு
பயனுமில்லை. எல்லா வுலகங்கட்கும் ஏசக்ககிவேஸ்வரனு யிருக்கின்
றளனக்கு அக்காமதேனுவைக் கொடுத்திராகில அல்து அநேககா
ரியங்களுக்கு உபயோகமாகும் மேலும் அக்காமதேனு என்னிடத்தி
லிருப்பது சியாயமாகவு மிருக்கின்றது ஆகலால் எனக்கு நீர் அத
னைத் தயவுசெய்து கொடுத்தருளல் வேண்டும். தொடாவிட்டால்
பின்னர் பரக்காரமாய்க் கொண்டு போவேனென்று சொன்னான்.
அதைக்கேட்ட முனிபுகழ்க்கா மிருந்த கோபத்தோடு, பெரிமூச்
செறிந்து, அரசனே! (பிச்சைக்கு வரசவன் பெண்டுபிடித்ததுபோ
ல) நீநினைத்த காரியம் மிகநன்று, ஆ! ஆ! எல்லாவுலகத்தையு, ஏக
சக்கிரத்தினுலானுகின்ற † மன்னவர்களுக்கும்நுனாத்திய நீதினால்
களில் அன்னியருடையபொருளை யபகரிக்கமாறுகியிருக்கின்றன
வோ? நினைக்கவல்லிற் சிறந்தவனென்றும் மதுரீதி தவறாதவ
னென்றும், ஒழுக்க முதலியநன்னடைகளை யுடையவென்றுங்
கருதியிருந்தவன் நீ இராப்போதிவாற்ற நீழலைப்போல அற்பகு
ணத்தையுடையவனாயினே? ஆயினும், எனது சமாயிருக்கின்ற அக்
காமதேனுவை நினது வசமாகிக் கொள்ள நெறியுண்டா யிருக்கு
மாயின அதைக்குறித் தெனனைக் கோபிதெனன? சாமதமில்லா
மல் நின்வசமாகிக் கொள்ளலா மென்று சொல்லினர் அதை அவ்
வஞ்ச நினைவைக்கொண்ட அரசன் கேட்டு உடனே தனது பரிசு
னங்கட்குக் கண்ணைக காட்டினான். அதை அப்பரிசனங்கள் கண்
கொமதேனுவி னருகிற் சென்றார்கள் அதனால் அரசன் சமதக்கினி
முனிவருக்குப் பகையாயினென்று காமதேனுவறிந்துகொண்டு,
மிருந்த கோபத்தினால் நெட்டியிற் பெறிந்தது. அந்தஉயிர்ப்பினால்
அருகில்வந்த எல்லாச் சனங்ளுஞ் சுருண்டு மாய்ந்து போயினர்.

† ரோடு உயிர்ப்பு-கொருமூச்சு.

† மன்னர்க் குணத்தைய நீதினால் மனுவாதி வசிட்டாந்தமாயிய தரும
னுல்பதினெட்டு மெனய

அதைக்கண்ட கராததவீரியன் மிருத கோபாவேசங்கொண்டு மீள
 6 மநல்லகைச் சேனைகளை வரவழைத்து அதன்பேரி லேன்னை.
 ிசனைக் காமதேனு கண்டுதனது மயிரைச்சிவோகா, உடனே
 ஓவ ஸ்ரீ மயிரிலின்று அளவற்ற வீராகள சாவாயுத பாணிகளா
 யுத்ததனா இரதரஜதூரக பகாதிக்கு முண்டாயின் பின்னா, இர
 து ிசனைகளுங் கலந்து பே ரசெய்து வருகையிலகாமதேனுவின சே
 னைகள் அரசனுடைய சேனைகளையெல்லாங் கொன்று எகரும உதி
 ரவெள்ளம் ஒழிபய்யாகச்செய்தன, அதில எஞ்சிரின்ற சேனைகள்
 மீட்டு மெதிப்பாகப் சஞ்சியோட, அதன் அரசாள் கண்டு நமக்குத்
 கோவ வி ரொருமா வென்று அச்சேனைகட்குக் கையபாகதி, ஊழிக
 சாலத்திலுண்டாகின்ற பேரொலியைப் போலச் சங்ககாதஞ்செய்
 தான். அதனா பின்பு சுமுத்திரங்கள் ரதலானவைகளெல்லாங்
 கலங்கிச்சகமெல்லாநதாழியிட்ட கயிபோலதகளாநதன. இவ்வா
 றுசகமெல்லாந தளாநதுங் காமதேனுவினுடைய சேனைகள் சிறிதுங்
 தளராதிருக்கின்றதை அரசனபார்கது கமதவெற்றி நனறயிருக
 கின்றதென்று ாகைத்து மிருத கோபாவேசங்கொண்டு, கரத்தில
 விலையெடுகது, ஒவ்வொரு எல்லைக்கு ஐந்தாறு ஐந்தாறு பாணங்க
 னோப பிரயோகித்தான், அப்பாணங்கள் ஊழிச காலத்தி லுண்டா
 கின்ற மேகங்ளை எல்லாங் கலங்கச்செய்யவல்லவைகளாயிருந்தும்,
 அவைகளை அகராமதேனுவின சேனைகள் ஒதுக்கி, அரசன்மீது
 அளவற்ற பாண ாஷங்களைப் போழிற்காக்கள் இவ்வாறுதனது
 படைகளைநாசஞ்செய்தகன்றித் தன்மீதம் அளவற்ற பாணங்களை
 ஏவியதனால் கராததவீரியனுக்குப் படுகைன்றி, இனி எவ்விதத்தி
 னும அம்முனிவரைக் கொல்லவேண்டுமென்று தன்னைதில் உயிராக
 கியங்கொண்டு ஓடிப் பாயின அகராமதேனுவும் அரசன் இனித
 திருமபாஷென்று நிச்சித்துக்கொண்டு, சமதகனி முனிவரிடத்
 தில் விடைபெற்றுத்தனது சேனைகளோடுஞ் சாராககலோகம்போ
 யச்சேகாநத்து பின்னா சமத்தகனிமுனா முனபோலவே பஞ்சாட
 சரததைச் செய்தஞ்செய்துமாண்டு கவத்தி வீருநதனா. இவ்வாறு
 சிலநாள ஂசல்ல, ஓநாள கராததவீரியனுனவன் அம்முனிபுகவா
 தவத்தி வீருகளை நசமயத்தில் அவரருந் தமென்று ஓர் வானினால்
 அவருயிரை மாயத்துவிட்டனன்.

அதையமமுனிவா பத்தினியாகிய ரேணுகைக்கண்டு, அடாறு
 ரோகி உண்டவிட்டிறகு இரண்டகஞ்செய்வோருள உனக்கொப்ப
 னபாவி எவ்விடத்தேனுமுண்டே? உனது குலமெல்லாம் நசமா

கும்படியான வகையைத் தேடிக்கொண்டனையே? இந்த அசியாயம் எந்த அரசாங்கத்தோடு மிகுமோ? 'தவஞ்செய்வோரைக் கொல்வதோ தரணியேந்தர்களுடைய முறைமையென்று சொல்ல, அவன் மீதும் இருபத்தோரம்புகளை ஏவினன். பின்னர் அவன் அவைகளைச் சகிக்கமாட்டாது கண்களில் நீர்த்தாரைபெருகும்படியாகச் சோர்ந்தபூமியில் வீழ்த்தனது காதலரைத்தியானஞ்செய்துகொண்டு நைமிசலனத்திற்குச் சென்றதனது புத்திரனாகிய ராமன் வருமளவும் உயிர் வைத்திருந்தான். அவனுந்தற்செயலாய் அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கித்தனது ஆசீர்மத்திற்கு வந்தான். அப்போ தவ வாசீர்மமானது அனைபான மிலலாத ஊரைப்போலவும், ம+மேருவில்லாத உலகம்போலவும், இந்திரனில்லாத வசந்தமண்டபத்தைப்போலவும் இருந்ததன்றி, வேதகோஷ்ட மில்லாமலும், வேள்வியுடைய எழாமலும் தனது தந்தையைச் சதாநாலமுந்தொழுதுச் செல்கின்ற சீடர்கூட்டம் நெருங்காமலும், புல்லென நிருக்கக்கண்டு, என்னதுன்பங்கள் நேர்ந்தனவோ வென்கின்ற மனவருத்தத்தீராமலுள்ளே நுழைந்ததைவாளினால் உயிர் நீங்கியிருப்பதையும், தனது தாய் அம்புகள் பாயப்பட்டுச் சோர்ந்து வீழ்ந்திருப்பதையுங்கண்டு இவர்கள் இவ்வாறுக்கினவர் யாவரென்று நினைந்து நினைந்து, அமுதமுது, புழுதிகள் உடலெங்கு மூடுப்படியாகப் பூமியில் விழுந்து, புரண்டு, மூர்ச்சையாகி, எழுதப்பட்ட சித்திரம்போலச் சிறிதுநேர மசைவற்றிருந்து, பின்னர் தெளிந்தெழுது, அவர்கள் திருவடிகளைப் பலமுறை தொழுது, துக்கச்சுடரத்தில் மூழ்கி, ஐயோ! இந்திரன் முதலாயினோரும் இறைஞ்சி வழிபடத்தக்க உங்கள், தவமகிமையும், கற்பின பெருமையும் இவ்வாறு உங்களுயிர் பிரியுமாறு என்? அ மொளித்தனவோவென்று அலறிச் சிறிது உயிர் தாங்கிக் கண்களில் நீரைக் கவிழ்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற தாயினருகில் வந்து அவள் சிரத்தைத்தனது துடையின்மீது வைத்து, என்னை யருமை யாயின் றெடுத்த அன்னையே! உங்கட்கு யாதுகாரணத்தால் இவ்வாறு பத்து நேர்ந்ததோ? அதனை எனக்குச் சொல்லவேண்டு மென்று புலம்பித்தனது கையாற்றடவ, அதை அழகில் இலக்குமியை வென்றவளாகிய ரோணுகைக்கேட்டுச் சிறிதுதெளிவுற்று, பைந்தனை! இவ்வுலகத்திற்கரசனாகிய கார்த்தவீரியன் வேட்டையாடி வருகையில் நமதாசீர்மத்தை நோக்கிவா அவனுக்குக் காமதேனுவினால் சகலசிறப்போடும் யாங்கள் விருந்தூட்டப் பின்னாவன் அக்காமதேனுவைக்கொள்ளுமாறு அதனோடுயுத்தஞ்செய்து தோல்வியுற்ற

னன். அதனால் எங்களை எவ்விதத்தேனும் கொல்லவேண்டுமென்ற கின்ற வெஞ்சினத்தால் சமயம் மார்த்துக் கொன்றுவிட்டுச் சென்றனன் இக் காரணத்தைபுக கறிவிக்கும் நிமித்தமே இதுகாறும் எனது உயிரைத் தாமதயி ருத்தனன் அப் பாதகன் எனதுடனில் இந்நபத்கோரமுனை யெய்தாளுதலால் அவன்வம்சத்தில முடிசூடு மன்னர்களைமூவேழ் தலைமுறைவரையிற்சாடி, அவர் சீரங்களைச் சத்த பூமிஎனினு புரளுபடி வீசி எறிந்து, அந்நணர் குலத்தைத் தெய்வகுலமென்று சொல்லுமாறுவிருத்திசெய்யக்கடவை. எங்கட் குகிறைவேற்ற வேண்டியகிரியைகளைத் தேத்தாத்திரிய முனிவரார் செய்து நிறைவேற்றக்கடவை. யானுண்ணக்காண்டலும், புத்தமு ண்டுண்டவருந் கொப்பாயினேன் இனி பெனது காதலர்மாட்டுச்செல்லுகின்றேனென்று விடைகொடுத்து உயிர்பிரிந்தனன்.

இவ்வாறு ரேணுகை உள்ளமுடைந்து கூறியவசனங்கள் பரசி ரன் செவியிலேறலும், தள்ளியெழுந்த தழற்கொழுந்துக் கொப் பாயும் பமானது தலைக்கீறி வெளுத்த விழிகள் சிவக்கும்படியா யினதும், எல்லாவுலகத்தையும் எடுத்து விழுங்கிவிடுவான்போலத் துள்ளி அரசன் அந்தணரைக் கொன்றானென்று சொல்லுஞ் சிறு மைமறவும், அந்தணரே தவத்திற் சிறந்தவரென்று சொல்லும் பெருமை மீறவும், தீனி நமது தாய்சுகையரை யமனைப்போலிருந் துகொன்ற மகாபாதகனுடைய குலமாததிரமேயன்றி, அரசர்களெ ன்று சொல்லப்படுகின்றாலலாக குலங்களையும் வேருடன்கெல்லிக் கொல்லுவெனென்று சபதங்கொண்டு, அடுத்தவனத்தில் அரியத வஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்ற தேத்தாத்திரிய முனிவரையடைந் துநடந்த காரியங்க ளனைதவையும அவருக்கறிவித்து, தின்னர் அவரைத் தமதாசீர்மதநிலைமுதலவந்து அவரால் தனது தாய்தந் தையர்களுக்கு நிறைவேற்றவேண்டிய நித்திபக் கிரியைகளைப் பரதி தீசம வேதாகம முறைமைப்படி நிறைவேற்றி வருகையில், ஐந்தா நாளிளில தான நிகதிரை செய்யுங்காலத்தில் தன்மீதார் புலிவந் துபாயச் சொப்பனங்கண்டு வாய்குழறி, தேகம்நடுக்குற்ற, அம்மா அயமா! என்று கூவி விழித்துக் கொண்டனன். அக்கூக்குலை அவன தாபாகிய ரேணுகைகேட்டுத்தன்னை யிடைபிலைமுத்த, கார ணத்தால் இருண்டு சுருண்டு தைலத்தாற்பசந்து தேனொழுகின் றமலர்களை யணிந்திருக்கின்ற கூந்தலும், ஒள்ளிய துதலும், சுடர் டெட்டுரிக்குங்குண்டலங்களை யணிந்த செவியும், வேலைநிகர்த்தவிழி யும், குமிழிப் புட்டாத்தினை பொத்தநாகியும், பவளம்போன்ற வாயும்

பரசுராமன் வரம்பெறு படலம்.

தோன்றும்படியாக அவனெதிற் றனதுமுகத்தைமாத்திரம் ஆகாய வெளியிற் காட்டியிருந்தனள். அதனைத்தேத்தாத்திரிய முனிவருங் கண்டு, அன்பிற்சிறந்த இராமனே! உனது தாயைப் பதின்மூன்றா தினத்தி லழையாது மத்தியிலழைத்தனை யாதலால் தனது முகத் தைமாத்திரம் ஆகாயவெளியிற் காட்டினள். ஆயினும் குற்றமில்லை இனி நடத்தவேண்டிய கருமங்களையுஞ் சிறப்பெய்த நடாத்தாயை யாயின்மற்ற அவையவங்களுஞ் சரியாகி இப்பூலைகில் மதசம்பந் தப்பட்ட எல்லாமனாதர்களுந் தொழற் தறிய தேவதையாகவாழ்குவ னென்றகூற, அவ்வாறே இராமன் மற்றைய நாட்களின் கிரியைக ளைக் குறையில்லாமற் செய்து முடித்தனன். பின்னர் தனதுதந்தை யாகிய ஜமதக்கினிமுனிவர் பிரமனுலகம்போய்ச் சேர்க்கனர் இரே ணுக்கையானவள் தனது வடிவ முழுவதும் அடைந்து உலகமெல் ழால் வணங்கும் படியாகத் தெய்வத்தன்மையை யடைந்தனள். தேத்தாத்திரியர் தம தாசிரீமத்திச் செழுந்தருளினர்

இப்பால அரசுருலங்களை அடியுடன் களையச் சபதங்கொண் டிருக்கின்ற இராமன் ஒருநாள் தனது அன்னைபைவருமாறு தியா னிக்க, அவ்வாவற அவள்வந்து. மைந்தனே! நீனைத்தகாரியமறிந்து கொண்டனள். அதனைமுடிக்கும் வகையினைக் சொல்லக்கேள்: நீ இந்த நிமிடத்தில் கைலாயவரையையடுத்து அரசவையுஞ் சந் திரையுமிலைந்த சடாமகுடத்தினை யுடையசிவபெருமானைப்பணிந்து அவர்பேரருளைப்பெற்று உன்னிஷ்டகதை இடையூறின்றி நிறை வேற்றக் கடிவையென்று சொல்லி யகன்றனள் அச்சொல்லை இயா மன் சிரமேற்கொண்டு உடனே கைலாயவடாரிற் சென்றுசிவபெரு மானுடைய திருவடிகளைப் பலமுறை பணிந்து துதிசெய்ய, அதற் குக் கர்த்தன கிருபை சுரந்து அவன்மீது தமதகடைக்கண்சாத்திச் சுடாக்கர மந்திரத்தை ஆமமமுறைமைப்படி அவனுக்குபதேசித்து, இராமனே தத்துவகாரணமாகியும், தத்துவசொருபமாகியும், தத்து வமுதலாகியும், தத்துவமுடிவாகியும் இருந்து பிரமன் முதலிய எங் கள் மூவருக்கும் முத்தொழி லளித்தவர் விநாயகப் பெருமானாகும். அவரை நின்மனதிற் றியானித்து அவருக்குரிய இம் மகாமந்திரத் தை இடைவிடாது செபித்துவருவைபெனில், நீகருதிவந்த கோரிக் கைவினையில் நிறைவேறுமென்றுதிருவாய்மலர்ந்தனர். அதனைஇரா மன் செவிக்கமுதாகக் கேட்டு, மீட்டுந் தொழுதெழுந்து விடை பெற்று, இம்மையிற்றானே எல்லாநன்மைகளையுந் தாத்தக்கமபூர மென்கிற தலததையடைந்து விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடித்

தாமரைகளை பூசனைசெய்து பேரன்பினோடு சடாக்கரமந்திரத்தை முறைமைப்படுத்திபாணித்து ஐம்புலாதிகளையும் அடக்கி அரியதவஞ் செய்துகொண்டிருந்தனன். அத் தவத்திற்கு விநாயகக் கடவுள் கிருபைசூர்து பாசு, தாமரைமலர், ஒற்றைக்கோடு, மோதகம் என்னுமிவைகளை யேந்திய நான்கு திருக் கரங்களோடு, பூராயினை யேந்திப் திக்கரமுமவிளங்க அனனெதிரிற் பிரத்தியட்சமாயினார். உடன்தேவர்க ளெல்லாம் ஜப ஜய வென்று பார்த்தி புட்பவருடம்பொழிந்தார்கள் பின்னர் இராமன் சுவாமியைக்கண்டவுடன் தடுக்கிட்டெழுந்து, விழிகளில் ஆனந்த பாஷ்ப முண்டாக, அன்பு அகத்தையுருக்க, உரைகள் தடுமாற்றங்கொள்ள, உடலெங்கும் உரோமாஞ்சிதம் பூப்ப, ஆன்மாக்களை ஆணவ விருளினின்று மெடுத்து ஆட்கொள்ள வல்லகணேசரது திருவடித் தாமரைகளை வணங்கி ஆனந்தமுறை வலமவந்து தேன்மாரி பெய்தாலென்ன அளவற்ற வேதாகமங்களிறு றுதிசெய்து நின்றனன். அதற்கு விநாயகக்கடவுள் சந்தோஷித்து, அன்பனே! உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கே ளென்று திருவாய் மலர்ந்தருள, இராமன் மீட்டிக் தொழுதெழுந்து, சுவாமி! எனது குரவர்களைக் கொன்ற கார்த்தவிரியனுடைய குலமே யன்றி அரசர் குலமென்று சொல்லப் படுகின்ற யாவரையுங் களைத் தவெற்றிகொள்ளுமாறு அடியேற்குக் கிருபை புரிய வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டனன். அவ்வாறே கணேசமூர்த்தி திருவருள்பாலித்து மாறாதவலியும், மழுவாயுதமுந்தந்து, என்றுஞ் சிரஞ்சீவியா யிருக்குமபடி வரங்கொடுத்து, அவனுக்குப் பரசுராமனென்னுந் திரு நாமமு மளித்து, அடியரா யிருக்கின்ற பேர்கள் மிக்கபிழைகள் செய்தாலும் அவைகளைப்பொறுத்து ஆட்கொள்ளுகவென்று திருவாய் மலர்ந்து கரந்தருளினார். இப்பால் பரசுராமன் கார்த்தவிரியன் முதலாயுள்ள அரசர்குலங்களை யெல்லாம் அசஞ்செய்து அவர்களாண்டு கொண்டிருந்த உலகங்களை அந்தணர் கட்களித்துத் தான்கொண்டிருந்த சபதத்தை நிறைவேற்றிச் சொல்லுதற்கரிய பெருந்தவங்களைச் செய்துகொண்டு என்று ஆ சிரஞ்சீவியாக உலகத்தின்கண் வசித்திருக்கின்றனன்.

இராவணன் பூசித்தபடலம்.

அங்கா ரகநற் சதுர்த்தியோடு மறுகு சமீமந் தாரமுமெய்த்
தங்கா தரவி னனுட்டித்தோர் தமையும் விளங்கத் தெரிந்தனியால்
கங்கா சுகவீற் படைச்சோம காந்தா வின்னுஞ் சிலகாதை
யிங்கா தரவீற் கேட்டியென வியம்மீம் பிறுகு மாதவனே.

திருவருட் செல்வராகிய முனிவர்களே! சமதக்கனி முனிவர
புத்திரானாகிய பரசுராமன் விநாயக மூர்த்தியை யறுட்டிதது முடி
வற்ற வரங்களைப்பெற்ற முறைமையைச் சொன்னோம். இப்பால்
இராவணன் உபாசித்த திறத்தினைக் சொல்லுவோ வக்கட்பீர்களாக.

முன்னொரு காலத்தில இலங்கைக்கரசனாகிய இராவணனுன்
வன் ஆகாயமுகட்டையளாவிய வெள்ளிபங்கிரியையடுத்து, அதனி
லோர்சாரிருந்து அரியதவத்தினைச் செய்துகொண்டிருக்க,கொன்றை
யும், அறுதையும்புனைந்த சடாமகுடத்தினையுடைய சிவபெருமான்
அதற்குக் கிருபைசுரந்து, அவனெதற் பிரத்தியட்ச மாயினார்.
உடனே இராவணன் விரைந்தெழுந்து ஆடிப்பாடி அனந்தமுறை
வலம்வந்து சயசயவென்று வேதாகமங்களாற் றுதிசெய்து. விழிக
ளில் ஊற்றெடுத்ததுபோல ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து, உடலெங்
கும் புளகாங்கித முக்து, நெக்குவிட்டு, நெஞ்ச முருகி, கரங்களைச்
சிரமீதுகூப்பிபின் றனன். அதனைக் கர்த்தர் கண்டு, உனக்கு வேண்டு
பனகைள் தருகின்றோமென்று திருவாய்மலர்தலும், இராவணன்
ட்டுத் தொழுதெழுந்து, சுவாமி! சொர்க்க முதலிய எல்லாவுலகங்
களுமழியுங்காலத்திலும் இலங்காபுரிமாத் திரம் அழியாதுநிலைபெற்
றிருக்க வரத்தர வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்குக்
கர்த்தன் அவ்வாறே கிருபைசுரந்து ஓர் சிவலிங்கத்தையவன் கரத்
தற் ற்து, இராவணனே! இவ்விலிங்கம்வத உனது இலங்கையபதி
யிற் பிரதிட்டைசெய்து பத்தியோடு பூசித்து வாக்கடவை. அன்றி
றியுமஅதனை அப்பதிக்குக் கொண்டு செல்கின்றபோது சித்த சத்தி
யோடு வாகனத்தினமீதேறாதுசெல்லவேண்டும் ! அவ்வாறுசெல்லும்
போது வழியிழ்ந்தியின்னகண் வைப்பையெனில மீட்டும் உண்கையில
அகப்படா தழுத்தும். இதனை நன்றாய்க் கவனிக்கக்கடவையென்று
திருவாய் மலர்த்துக்கரந்தருளினார். பின்னர் இராவணன்பெருமகிழ்ச்
சிகொண்டு சிவபிரானளித்தருளிய சிவலிங்கத்தைப் பயபத்தியோ
டுங் கரத்திலீல்தி அளவற்ற காடுகளையும் மலைகளையும் கடந்து

கடல்மத்தியிலிருக்கின்ற தனது இலங்காபுரியை நோக்கிச் செல்லு
கையில் இக்காரணத்தை தேவேந்திரனறிந்து, ஐயோ! இராவணன்
அச்சிவலிங்கத்தை இலங்கையில் வைத்துப் பூசிப்பானாயின் எக்கா
லத்தினும் அவன் அழியானே! இனி இதற்கு என்ன செய்ய வல்லோ
மென்று பயந்து முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுத்தன்னைப் புடை
குழும்படியாகக் கயிலையங்கிரியை யடைந்து அங்கெழுந்தருளியிரு
க்கின்ற விநாயகப் பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பணிந்தெழுந்த
தெய்வகங்கைபாலவருக் கபிடேகமாட்டி கற்பகமலர்களைக்கொண்
டருச்சித்து அமுதத்தை நிவேகனஞ்செய்து சோடசவுபசாரங்க
ளோடு பூசுகதான். அதற்கு விநாயகப்பெருமான் கிருபைசுரர்து
இத்திரனை! நீயாதுவேண்டிவந்தனை யென்றுயினவ. இத்திரனமீட்
டுத் தொழுதெழுந்த, சுவாமி! இராவணன் சிவபெருமான் னிடத்தி
லிருந்து ஓர் லீங்கமபெற்று அதனைத்தனது இலங்கை நகரில்வைத்
துப் பூசிக்கச் செல்கின்றனன் அவ்வாறேவைத்துப்பூசிப்பானாயின்
அவனுக்கு எக்காலதது மரணமில்லையாம் ஆகவே தேவர்குலங்களை
விருத்தியெய்தவொட்டாது நாசமாக்குவான் ஆதலால் அவன் அப்
பதியைச்சேருமுன்னமே ஓரிடையூறவனுக் குண்டாக்வொங்குளோர்
துன்பமடையாவண்ணத் தேவரீர் காத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்
தித்தனன்.

அதற்குக் கணேசமூர்த்தி யிசைந்து உடனே வருணனைக்கூனி
நீ இராவணன்வயிறுநில நீர்குரப்பிக்கக் கடவையென்று பேசினான்.
அவனும் அவ்வாறே அவன்வயிறுநில நீர் சுரப்பிக்கக் கணேசமூர்த்தி
யானவர் ஓர் பிராமணப்பிள்ளை வடிவங்கொண்டு, தமதுதிருவடிகளை
நிலமகள் சூடுமபடியாக நடந்து இராவணனெதிரில் வந்தனர். அச்
சமயத்தில் இராவணன் சலபாதைமெச்சகிக்கமாட்டாது சிவபிரா
னருளிய கடப்பாட்டை யெண்ணி யெண்ணிதகன் நெதிரிலவநு
கின்ற பிராமணப்பிள்ளையோர்க்குப் பின்னாகுங்காரியத்தையறியா
தவனாய் அப்பிள்ளையோடு இனியவார்த்தைகளாடி, அப்பா! எனக்
குற் சலபாதை மேலிட்டிருக்கின்றது, ஊரோடுகெடு தூரத்திலிரு
க்கின்றது, எதிரில் யாவரையுங்காணேன் ஆதலால் உன்மீதுகிருபை
செய்து யான்ஜலஸ்பரிசுனஞ்செய்துவருமளவும் இச்சிவலிங்கத்தை
உனதுகாத்திற்றாங்கியிருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன்.
அதற்கு அத்தணக்கிறுனை யொத்தெழுந்தருளிய கணேச மூர்த்தி
சொல்லுவார். ஐயாயானேபிள்ளைமைப்பருவமுடையேன். எனக்கோ
இச்சிவலிங்கத்தைத்தாங்கத்தக்கவலியில்லை, நீயா அதனை என்னி

உத்திற பலாத்காரமாய்த் தருகின்றனை, இவ்வித வாபததுவேனையின் அதனைத் தாங்கவேண்டிவதே ஒருவனுக்குத் தகைமையாயினும் நான் மிக்கவும சிறியனாயிருந்தலால் உன்னை முக்காற் கூப்பிடுவேன். அதற்குள் வந்து அதனைப் பெற்றுக்கொள்ளலவேண்டும்; பெருமற் போவை யெனில் உடனே நிலத்தில் வைத்துவிட்டுவிட்டு என்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அவையனைத்தையும் இராவணன்கேட்டு அப்படியே ஆகவேன்று அவாகரத்தில் அசுவலி வகத்தைக்கொமித்து ஜலஸ் பரிசுத்திற்குச்செல்ல, அவன் வருவதற்கு முன்னம முன்றுதரங்குவி அதனை நிலத்தில் வைத்துவிட்டனர்.

பின்னர் இராவணன் விரைவிலோடி வந்து தனது மலைபோன்ற இரு காங்குரினும் அதனைக் கெல்லியெடுக்க, அப்பது முன்னொரு காலத்தில் திருமால் வராகரூபமாய்ச் சென்று தேயுயும் நாண்டற் கருமையனவா யிருந்த சிவபெருமானுடைய திருவடி மோப்போல ஊடுருவி கற்பின்மகளி ருள்ளதலைப்போல அவன் காங்குரி சிங் காதிருந்தது. அதனைக் கெல்லுந்நோறும் அவன்கரங்குள வாடும்படி நிலமும் நயப்பெய்தாதிருந்தது. அதனால் இராவணன் மனவருத்த முற்று மீட்டுந் தனது காங்குரி வலியுடன் பாய்சி யிழுக்க அப் போதச் சிவலிங்கம் பகவின் காதுபோற குழைந்து பிரகாசித்தது. அக்காரணத்தால் விண்ணுலகா மண்ணுலகா முதுவியயாவரும் அப பதியைக் * கோகானமென்று சொல்லுவார்களா. பின்னர் இராவணன் தன்முன் கூடியவரையில் முயன்றும அச சிவலிங்கத் தன்க ரத்திற சிங்காதிருந்தமையால். அம்மாம டுப்தமகா பலமுள்ள தென்று வியத்தான். அதனால்சிவலிங்கம் மாபலலிங்கமென்னும் மற்றொருபெயர்பெற்றது இப்பால் இராவணன் அசசிவலிங்கத்தை நிலத்தில் வைத்த பிராமணப் பிள்ளையின்மீது கோபங்கொண்டு தனது கையால் அவர்சிரத்திலோங்கிக் குட்டினான்.

கோகர்னம்—கோ.பசு, காண்ட-காது, பசுவின் காலைப்போலக் குழைவுபட்ட சிவலிங்கமுள்ள தாகலின் அச்சேததிரத்திற்கும் கோகர்னமென்ப பெயர்வழங்கப்பெற்றன. இஃது துளுவநாட்டிலுள்ள சிவகோத்திரங்களுள் தேவராய்பெற்ற திருத்தலம். சுவாமிபெயர். மகாபலேசுவரர், அம்மையார் பெயர். பெரியநாயகி, இச்சிவலிங்கப்பிரதிட்டை விநாயகராத் செய்தமையால் விநாயக லிங்கமெனவும், மகாபல லிங்கமெனவும், கோகர்ன லிங்கமெனவும் கூறுவர். அத் தலவிநாயகர்பெயர் விப்பிவிநாயகர் என்ப.

உடனே கணேசமூர்த்தியானவர் அப் பிராமணப்பிள்ளை வடிவத்தைமாற்றித் தமது நிகரூபத்தைக்கொண்டு அவ் விராவணனைத் துதிக்கரத்தினு லெடுத்து அவன் சிரமானது அண்டமுுகட்டில் முட்டும்படி மேலேயெறித்தும் மீட்டுத் தமது திருவடிகளால் அவன் பாதாளலோகத்தி லழுந்தும்படி கிலத்திலிழத் தள்ளியும், இவ்வாறு பந்தாடுவதுபோல அவன் சரீரத்தினுள் என்புகொல்லாம் நெக்கு விடும்படி ஆடினார். அதனை இராவணன் சகிக்கமாட்டாது கூக்குரலிட்டு,

பொய்தவி ரடியார் செய்யும் புன்மையும் பொறுப்பாயோலங் கைதல மனத்தார் செய்யுங் கடப்பாடும் வெறுப்பா யோலஞ் செய்தவென் பிழையுங் காத்தத் திருவருள் செறிப்பா யோலம் வெய்தருள் புரியா யாகின் விவிபூவ னோல மென்றான்.

பொய்தவிந்த அடியவர்களையும் புன்மையினைப் பொறுப்பவனே! அபயம். கைதல முடையோர்களுசெய்யுங் கடப்பாடையெல்லாம் வெறுப்பவனே! அபயம் வேண்ட வந்தித்தோர்கட்கு விக்கினங் கொடுப்பவனே! அபயம் வேண்டியாதவர்கட்கு விக்கினங் கொடுப்பவனே! அபயம். என்று இவ்வாறு அனந்தமுறை ஓலமிட்டு சுவாமி! அடியேன்செய்த பிழைகளை மன்னித்தக் காத்தருளவேண்டும் அடியேன்மீது சுவாமிகள் கிருபாநோக்கஞ் செலுத்தி யாளாவிட்டால் இனி யான் நாசமடைவேன். அப்படி யாகாமுன்னம் அடியேமது உயிர்ப்பிச்சை தந்தருளவேண்டும். என்று துதிசெய்தனன். அதனா ளிராயக்கடவுள் மனதிரங்கி அவன் இரவாது பிழைத்திருக்கும் வண்ணந் தமது கடைக்கண் பார்வையினை அவன்மீதுசெலுத்தி கிலத்திலிட்டனர். பின்னர் இராவணன் பரிமாமிகுத்த புட்பங்களால் அவர் திருவடிகளை யருச்சித்து அனந்தமுறை வேதாசுரங்களால் துதிசெய்து பூசித்தனன். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி கிருபைசுரந்து, இராவணனே! உனதுகையால் நமதுமுடியில் எவ்வாறு முன்னங் குட்டினையோ அவ்வாறு உன்முடியில் குட்டிக்கொள்ளுகவெனக் கட்டளையிட, உடனே தனதுமுடியில் உதிரமொழுகும்படியாகக் குட்டிக்கொண்டனன். அதனைக் கணேசமூர்த்திகண்டு, யாவரோலும் இவ்வாறு நம்மைக்கண்டவுடன் குட்டிக்கொள்வார்களாயின் அவர்கட்கு எல்லாத் துன்பங்களையும் ஒழித்தருளுவோமென்று திருவாய்மலர்ந்து அவனுக்கு வேண்டிய பலவரங்களைத் தந்து தமது திருவுருவைக் கரந்தருளினர். பின்னர்

இராவணன் அவ்வரங்களைச் சிரமேற்கொண்டு தனது இலங்கைப் பதியையடைந்து இன்புற நிருத்தனன்.

இராவணன் பூசித்தபடலம்-முற்றிற்று.

அகத்தியர் பூசித்த படலம்.

அராவணி சடைபெம் மண்ண லருளிய வரங்கள் கொண்டே
யிராவண னிலங்கை பெய்தி யின்புற வாழ்ந்தா னிப்பா
இராவணக் கடலையுண்ட விருடி பு சித்த வாழும்
பராவண விரைப்பக கேட்டி யெனச்சொலும் பதுமச் செல்வன்.

வேதாகம மென்னுஞ் செம்பொருட் சிந்தனைச் சித்தாங்கமா
கக் கொண்டு சைவமென்னுந் தவநூலையிற சரிப்பவராயெ ஓ!
சவுனகாதிமுனிவர்களை! இராவணன் விராயக முகநிலைய அனுட்
டித்து வறமபெற்ற வரலாற்றினைச் சொன்னோம். இப்பால் இந்தி
ரன் வரம்பெறு பேற்றினையும், அகத்திய மகாமுனிவரர் வந்தித்த
திரத்தினையுஞ் சொல்லுவோம் கேட்போகனாக என்று இதிரதே
வனை நோக்கிப் பிரமதேவன் அனந்த கருணையோடு, சிவானந்த
சாகரத்தான் மூழ்குவனையுய் பூநாதித்ததுவப் பகுதிகளெல்லாம்
பரவசமாகிக் கூறுவதாயினன்.

இந்திரன் உபாசனை.

பித்திரேவனே! முன்னம் கைலாசபதியாகிய சிவபெருமானி
டத்தில் அனாவற வரங்களைப்பெற்று ஆரிரததெட டண்டங்களை
யுமாண்டுவந்த * சூரபதுமனாள், தேவேந்திரன் தனது பத்தினியா
கிய இந்திராணியோடும் விண்ணுலகத்தை விடுத்து, இம் மண்ணு
லகத்தில் அளவற்ற மகிமையுற்றிருக்கின்ற ப சிகாழிப் பதியைய
டைந்து, சிவபெருமானை யருச்சிப்பதற்காக ஓர் நந்தனவனமவைத்
து, அதினின்றும் பிரதிதினம் பத்திர புட்பங்களைக் கொய்து,
அருச்சித்து வாழ்ந்திருக்கின்ற நாளையில், அச் சூரபதுமனுடைய
ஆக்ஞையினால் மேகங்கள் சிறிதும் மழைபெய்யாமல் மாற, அத

* சூரபதுமன்: சூரன்? பதுமன் என்னுமிருவரோகோற்பவ மாய ஓர்
அகரனென்ப, பிரதபுராணம்.

† இஃது, சீ-சிலந்தியும், காழி-காளி யென்னும் ஓபாம்பும் பூசிக்கப் பட்டதாகலின் சீகாழியெனப்பெயர்பெற்றது. பின்னர் பலர் வழிபாட்டால் பிரமபுரம், வேணுபுரம், புகலி, பூதாராய். வெங்குருகு, தோணிபுரம், சிரபுரம், புலவம், சண்பை, காழி, கொச்சைவயம், கழுமலமென்னும் பன்னிரு திருநாமங்களை யுமேற்றது. இத்தாலம் சோழநாட்டிலுள்ள கககசிவத்தலங்களுள் காவிரியாற்றின் வடக்கைப்பெற்ற சிவத்தலம் சுரு-ல் ஒன்று இதில் ஸ்ரீநாணசுரப்நாத சுவாமிநாடு, கணநாடநாயனாகும் அவதாரம். மேற்படி சுவாமிகளுக்குச்சிவபெருநாணவலால் உடையம்மையார் பொன்னள்ளத்தில் திருமூலப்பால் கொடுத்தருளியது. அன்றிசமயகுரவர் மூவராலும் எக-தேவாரத்திருப்பதிகங்களைப் பாடப்பெற்றன. சுவாமி பெயர் பிரமபுரீசுவராய், அம்மையார் பெயர் திருவேளையகி.

இவை அந்த நந்தனவனமானது வாடி யுகத்தகனமபோ லாயது பின்னர் இத்திரன் அகனைக் காணுந்தோறும வருந்தி; இதற்கினி என்ன செய்ய வல்லோமென்று எங்கித் துயருற நிருக்கின்ற சமயத்தில், சிவபிரானுடைய கிருபையினால் “இத்திரனே! வருந்தற்க, நினது நந்தவனத்திற்கு ஓர் நதிவந்துபாயும்; அஞ்சாது பூசைசெய்யக்கடவை” என்று அசுரீரியாக ஆகாயத்தின்கண் ஓர் திருவாக்குண்டானது. அதனை இத்திரன்கேட்டி மனம மகிழ்வுற்றிருக்கின்றபோது அவனிடத்திற்குத் ததசெயலாய் நாரதமுனிவர்வர, அவரை இத்திரன் பணிச்செழுந்த, சுவாமி! நாரதமனசெய்யும் கொடுமைக்கஞ்சி மிகவு மனக்கவலையோடு மிப்பதியிலவந் தொளித்திருக்கின்றமையால், அக்கவலை நீரும்வண்ணம் சாக்காத் சிவபிரானுடைய திருவடிகளை யருச்சிப்பதற்கு ஓர் நந்தனவனம் வைத்தேன். அஃதுமழையிலலாமல வாடிப்போனதன்றி, அதிலுள்ள மலர், தளிர், அரும்பு முத்தலானவைகள் கணவண்ணீங்கிய கற்பின்மகளிரைப் போலாயின ஆகலால் இனி அதற்குச் சலம்பாயதக்க உபாயத்தினை யுணர்த்தி யருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, நாரதமுனிவர் மனதிரங்கி, இந்நதினே! கைலாசவரையிலிருந்த காவேரிநதியை, முன்னர் சிவபிரான் அகத்திய முனிவருக் களித்திருக்கின்றனர். அதனையம்முனிவர் தமது கமண்டலத்தி லடைத்துச் சையவரைச் சாரலில் வந்திருக்கின்றனர். அந்தி பெருகிவருமாயின் உமது நந்தனவனம் பிழைக்கும். அது பாயும்படிசெய்ய வல்லவர் சர்வகாரணராகிய விராயகக் கடவுளேயாகும். ஆகலால் அவரை விரைவில் வழிபடக் கடவையென்று சொல்லிச் சென்றனர். இப்பால் இத்திரனானவன், தாரிலுஞ்சிறந்த தயாநிதியாகிய விராயகமூர்த்தியைப் பூசித்த, அவரது திருவடித்தாமரைகளை அனந்தமுறை வேதாகமங்களாற்

றுதிசெய்துநிற்க, அதற்குக் கணேசமூர்த்தி கிருபை சார்த்த ஓ
* வலாரியே! நீ யாது வேண்டுவத்தையென்று திருவாய்மலர்ந்தும்,
இந்திரன் தொழுதெழுந்து சுவாமி! அடியேன் சிவபிரானைப் பூசிக்
குமாறு நத்தனவனம் வைத்தேன், அஃது மழையிலாமல் வாடி
கின்றது, அகத்தியமுனிவர் சையவரைச் சாரலில் வந்திருக்கின்ற
னர் அவர் தமது † கமண்டலத்தி லடைத்தவைத் திருக்கின்ற
காவேரிநதியை உலகமெல்லாம் போற்றும்படியாக இங்கு பெருகி
வரச் செய்துநா வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன், அதற்குக்
கணேசமூர்த்தி அவ்வாறே செய்வோமென்று திருவாய்மலர்ந்து,
அவனுக்கு விடைகொடுத்து, உடனே காகவடிவங்கொண்டு சையவ
ரைச் சாரலையடைந்த, அகத்தியமுனிவருடைய கமண்டலத்தின்
மீதேறி யுட்காரந்தனர். அதை அம் முனிவர்கண்டு இனிவரும்
வினாவை யோசியாது தமது கையாலோட்ட, உடனே அக்கமண்
டலநீரைக் கவிழ்த்து அக்காக வடிவத்தினின்றும் மாறிப் பிராமணப்
பிள்ளைவடிவங்கொண்டு நின்றனர். அவ்வாறு நிற்பவரை அகத்திய
முனிவர்பார்த்து இவன் முன்னம் காகவடிவங்கொண்டு நமது காக
நீரைக்கவிழ்த்து இப்போது பிராமணப்பிள்ளை வடிவாகி நிற்கின்றன
னாலால் இவன் அனுமாதே? பிரமனே! வென்று சந்தேகித்து
இவன் திறத்தை முழுவதும்றிவோமென் மெண்ணி அவரைக் குட்டி
மாறு தமது விரலகளை மடித்து ஒங்கிக்கொண்டு அவருகிற் சென்ற
னர். அதற்கு விநாயகமூர்த்தி பயத்தவர்போலே வீவாட, அவரைப்
பிடிப்பதற்கு அகத்தியர் பின்பற்றி யோடினர்.

இப்பால் விநாயகமூர்த்தி அம்முனிவருக்கு அகப்படுவார்
போலக் கிட்டியும், பின்னர் அகப்படாமல் அளவற்ற தூரத்திலே
எட்டியும் இவ்வாறு அம்முனிவர் தம்மைத் தொடர்ந்து வருந்தோ
றும் விட்டுவிட் டகன்று உலகமெல்லாம் திரிந்து ஓட்டங்காட்ட,
அதனால் அகத்தியமுனிவர் தமதுள்ளமும் கால்களுக் தளர்வெய்தி
னர். அதனைக் கணேசமூர்த்தி யறிந்து பிராமணப்பிள்ளை வடிவத்
தைமாற்றி யானைமுகத்தோடும் அவரெதிரிற் பிரத்தியட்சமாக நின்
றனர். அவரைக் கண்டவுடன் அகத்தியமுனிவர் திகைத்து, அன்
பும் அச்சமும் கொண்டு சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து முன்

*வலாசுரன் எனும்ஓர் அசுரனைவென்றமையால் இந்திரன்(வலன்-
வலாசுரனை, அரி-சம்மரித்தோன்.)வலாரியெனப்பெயர் பெற்றனனென்ப

† கமண்டலம்-கரகம். இஃதோர் சிறிய பாத்திர மென்ப.

னங் குட்டுதற்கு ஒங்கிய கரத்தினால் தமது சிரத்தில் உதிரம் குழம் புற் படியாகக் குட்டிக்கொண்டனர். அவ்வன்புக்கு விநாயக மூர்த்திக்கு சிறுபைசாந்தா, ஓ தமிழ்முனியே! நீ செய்யுஞ் செய்கைக்கு மெச்சினோம். இனி யதனை உறுத்தி உனக்குவேண்டிய வரங்களைக் கேளென்று திருவாய்மலர்ந்தனா. அகத்தியமுனிவர் தொழுதெழுந்தா. சுவாமி! சகலமாகியும், நிட்களாகியும் சிருட்டி திதி சங்கரா மென்னு முத்தொழிலினை நடாதத மூமமூர்த்திகளாகியும், அம் மும்மூர்த்திகட்கு மூலகாரணராகியு மிருக்கின்ற தேவரீர் திருவிளையாடல்கள் என்னு லறியப்படுவனவோ? சிவபெருமானைப் பெற்று கமண்டலத்தி லடைந்துவைத்திருந்த காவிரி நீரைச் சிறிதுமில்லாத படி தேவரீர் கவிழ்த்த விட்டது யானு காரணங்கொண்டோ அறிகிலேன். அடியேன் சிவபிரா ணுத்தரவன்படி இப்போது பொதியமலைக்குச் செல்கின்றேன்; அங்கு அவரை யபிமேதிக்குமாறு அக்காவிரிநதியைக் கடைசித தருமீவணம் மென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்கு விநாயகமூர்த்தி மனதிரங்கி, ஓ குறுமுனியே! இந்திரன் சிவபிராணுக்கு அருள்சனைசெய்யுமாறு மூர நந்தனவனம் வைத்தனன். அஃது மழையின் னி வாடுவதால் முதனைக் காப்பாற்றவேண்டியுமினது கமண்டலநீரைச் சளித்த களம் இஃது உனது கமண்டலத்தையு மிரப்பித்தது தருகின்றோமென்று திருவாய்மலர்ந்து, மிக்கவி ரைவோடுசென்று பாயகிறை அக்காவிரி னி சலத்தைத் தமதுகரத்தினால் னி அக் கமண்டலத்தில் வதியுமாடியாக விடுத்துக் கொடுத்து, பின்னும் அளவற்ற வரங்களையுந் தந்து கரத்தருளினார். இப்பால் அகத்தியர் கணேசமூர்த்தி யளிகருளிய தீர்த்தத்தங்களை யேற்றுப் பொதியமலைக் கெழுந்தருளினார். விநாயக மூர்த்தியினுடைய பெருவருணையால் அக் காவிரிநதியானது புறப்பட்டு தேவேந்திரனுடைய நந்தனவனத்திற் பாய்ந்து கடைற்போய்ச்

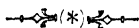
இவ்வாறு விநாயகப்பெறுமா னேவலாலுண்டான அக் காவிரி நதியானது இற்றைவரையில் அந்தந்தக் காலத்தோறும் முறைவ மூது உண்டாகிவருமாயின், அவரது சரணாவிந்தங்களை யடுத்த அடியார்களுக்கு எக்காலத்தும் அவர் திருவருள் குறையுமோ! குறையாது.

அகத்தியர் பூசுதற்படலம்-மூற்றிற்று.

காசிபர்முதலியோர்.

அ னு ட் டி த் த ப ட ல ம்.

சுறிய மாதவன் பூசுதத செயலகுறித் துரைத்தா
னெறியீ னீடிய காசிப னிகழுகர வுயிர்த்த
மறித ராதமெய் யனபுடை யாரெலாம வழுத்தும்
செறிவு மோரென னியாதனு கருரைக்குநதே மலரோன்.

உததம வைதிக சைவமபோ லழகுறறு, செந்தமிழெனச் சிற
ந்து திருவைந் தெழுந்தேதிகழுஞ் சவுனகாதி முனிவர்களே! முன்
னம் விநாயகமூர்த்தியை இந்திரன் பூசுதது காவி ரதயினைப்பெற்ற
பேற்றினையும், அகத்தியமுனிவர் வந்திதது அளவற்ற வரங்களைப்
பெற்ற வரலாற்றினையுஞ் சொன்னோம். உபபால காசிபர் முதலா
யினோர். உபாசித்த திறத்தினைச் சொல்லுவோம் கேட்பீர்களாக.

முன்னொரு பிரளயமுடிவில், பிரமனுனவன் தன் மனத்தால்
ஏழுபுதல்வரை யுண்டாக்கினான் அவருள் காசிபமுனிவர் அறிவும்,
மேனமையு முள்ளவராகி யிருக்கனர். அகனாலவருக்குப் பிரமன்
ஏகாட்சர மந்திரத்தை உபதேசஞ்செய்து அதனைச் செபிக்கு முறை
மையினையுந் தெளிவுபடச் செய்து பைக்களை! நீ ஸம்பொதிகளையு
மடக்கி, கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளில் மனதைக் கிறுத்தி,
நாம் உபதேசித்த அவரது ஏகாட்சர மந்திரத்தைச் செபித்து
தவஞ்செய்து, அவர் திருவருளால் சகல வானபாக்களையுஞ்சிருட்டி
செய்யப் கடவையென றனுப்பினான். அவ்வாறே காசிபாசென்று
தேவவருடம் ஆயிரவருடம் வரையிற் றவனுசெய்துகொண்டிருந்
தனர். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி கிருபைகூர்ந்து, * அஞ்சும்
† பாசம், தாமரைமலர் ஒற்றைக்கோடு என்னு மிவைகளைத் தாங்கி
யிருக்கின்ற நான்கு திருசுரங்களோடு, மாபில் முககாரமும்
‡ மும் மதம்பொதிகின்ற யானையினது முகமும், தறிக்கரமும்,
முடியில் இரதகிரீடமும், அதன்மீது முன்றாடபிறைச் சந்திரனும்
செவியிற் குழைகளுமவிளங்க மூலிசுவாகனமூர்ந்து, அளவற்றசூரி
யர்களை அழியச்செய்ய வல்ல பிரகாசத்தோடு அவரெதிரிற் பிரத்
தியட்சமாயினார். உடனே காசிபர் விவரங்கெழுந்த அனந்தமுறை

* அந்ருசம்-யானை கிரத்திற் கொத்தும் ஓர்வகைப் படை-

† பாசம்-பயிறு.

‡ மும்மதம்-கன்ன மதம், கபோல மதம், பீஜ மத மென்ப.

வலம்வந்து மிக்க வுள்ளன்பினோடுத் துதிசெய்து, விழிகளில் ஊற்
மெடித்ததுபோல நீரத்தாரைகளைச் சொரிந்து அளவளாவிய அற்பு
தத்தோடும் ஆனந்தக்கூந்தாடி, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி
கின்றனர். அதனை விராயகமூர்த்திதகண்டு, காசிபனே! உனக்கு
வேண்டிய வரங்களைக்கேள் நருகின்றோமென்று திருவாய்மலர்ந்த
ருள, சுவாமி! உலகத்தில் அடியேன் உயிராததொகைகளைச் சிருட்டி
செய்யுமாறு வரங்கொடுத்தே, தேவரீர கசியபந்த ரென்னும் பெய
ரோடு எனக்குப் புத்திரராகி வரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கு,
அதற்கவ்வாறே கிருபைசுரந்து தமது அடியவருள்ளக் கோயிலே
யடைந்தனர்.

இப்பால் காசிபர் தமது ஆசிரமத்திற்குச் சென்று தமது பத்
தினியார் பதினாவரோடுங்கூடிச் சகிததருக குங்குலையில் அவர்கள்
கருப்பத்தினின்று தேவர்முதலிய அளவற ஸ்ரீ சராசரங்கள் உண்
டாயின அவர்கட்குக் காசிபர் விநாயகமூர்த்தியி னுடைய திருமந்
திரங்களைச் சோதித்தெடுத்த, ஒன்று, நான்கு, ஐந்து, எட்டு,
பன்னிரண்டு, பதினாறு, பாதொன்பது, என்னு மெழுததுக்களை
யுள்ள மந்திரங்களைமுறைமைபாடி உபஸ்திசுத்தனர். பின்னர் அவ
ர்கள் யாவரும் ஒவ்வொரு மந்திரங்களைக் கடைபிடித்தது விநாயக
மூர்த்தியை வேறுவேறுகத் தங்கருள்ளத்திற் றியானஞ்செய்து
தேவவருடத்தில் ஆயிரவருடர் தவஞ்செய்தனர். அதற்குக்கணைச
மூர்த்தி கிருபைசுரந்து அவர்கள் தமமை எவ்வாறு தியானித்தார்
களோ அவ்வாறே சிலாமுன் சிங்கவாகனத்தினமீதும், சிலாமுன்
மயில்வாகனத்தினமீதும், சிலாமுன் பெருசசாளி வாகனத்தின்
மீதும், சிலர்முன் மானவாகனத்தினமீதும், சிலாமுன் சூரியப்பிரகா
சம்போலவும், சிலாமுன் சந்திரப பாகாசம்போலவும், சிலாமுன்
மேககீறம்போலவும், சிலாமுன் இரண்டு கைகளோடும், சிலர்முன்
நான்குகைகளோடும், சிலாமுன் ஆறுகைகளோடும், சிலர்முன் எட்
டுகைகளோடும், சிலாமுன் பத்துகைகளோடும் சிலர்முன் பன்னி
ரண்டு கைகளோடும், சிலர்முன் ஆயிரங்கைகளோடும், சிலாமுன்
வாலபருவமுற்றும், சிலாமுன் தருணபருவமுற்றும், சிலர்முன்குமா
ரபருவமுற்றும், சிலர்முன் விருத்தபருவமுற்றும், இவ்வாறு பற்பல
விதமாக வருவங்கொண்டு, யாவருக்கும் பிரத்தியட்சமாயினர்.

ஸ்ரீ சராசரம் = சரம். அசரம். சரம்-அசைவுள்ளன. அவை. நடத்தல்,
பறத்தல் முதலிய ஜீவர்கள். அசரம்-அசைவற்றன. அவைகள் யண் மரம்
முதலியன.

காசிபர்முதலியோ ரனுட்டித்த படலம். சஅரு

னே அவர்கள் திடுக்கிட்டெழுந்த, சிலர் ஏகாங்கமாகவும், சிலர் திரியாங்கமாகவும், சிலர் பஞ்சாங்கமாகவும், சிலர் அட்டாங்கமாகவும், விழுந்து நமஸ்கரித்து, சூரியனைக்கண்ட கமலம்போல யாவரும் முகமலர்ந்து, விழிகளில் நீர்த்தாரைகள் பெருகி, ஆனந்தபரவசங்கொண்டு னுதிசெய்வதாயினர்.

தோத்ராஷ்டகம்.

—❖(✱)❖—

பந்தமகற்று மனந்த குணப் பாப்பு மெவன்பா லுதிக்குமோ
வெந்த வுலகு மெவனிடத்தி'லீண்டி யிருந்து கரக்குமோ
சந்த மறைபா கமங்கலைக ளினைத்து மெவன்பாற் நகவருமோ
வந்த விறையாக் கணபதியை யன்புகூரத் தொழுதின்றும்.
உலக முழுது நீக்கமற வொன்றாய் நிற்கும் பொருளெவனவ்
வுலகிற் பிறங்கும் விகாரங்க ளுறாதமேலா மொளியாவ
னுலகம் புரியும் வினைப்பயனை யூட்டுங்களைக னெனெனந்த
வுலக முதலைக் கணபதியை யுவந்துசரண மடைகின்றும்
இடர்கண் முழுது மெவனருளா லெரிவிழ்பஞ்சி யெனமாயுந்
தொடரு முயிர்க ளெவனருளாற் சரர்வாழ்பதியு முறச்செய்யுந்
கடவுண் முதலோர்க் கூறின்றி கருமெவனான் முடிவுறுமத
தடவு மருப்புக் கணபதிபொற் சரணஞ்சரண மடைகின்றும்.
பூர்த்தியாகித் தலமாகி முந்நீர் கங்கை முதலான
நீர்த்த மாகி யறிந்தறியாத் திறத்தினுனு முயிர்க்குநல
மார்த்தி நாளு மறியாமை யகற்றி யறிவிப பானெவனப்
போர்த்த கருணைக் கணபதியைப் புகழ்ந்து சரண மடைகின்றும்.
செய்யும் வினையின் முதல்யாவன் செய்யப் படும்புப் பொருளாயாவ
னைய மின்றி யுளதாகு மந்தக் கருமப் பயன்யாவ
னுய்யும் வினையின் பயன்வினாவி னூட்டிவிடுப்பா னெவனந்தப்
பொய்யி லிறையைக் கணபதியைப் புகழ்ந்து சரண மடைகின்றும்.
வேத மளந்து மறிவரிய விகித்தன் யாவன் விழுத்தகைய
வேத முடிவி னடநவிலும் விமலன் யாவன் விளங்குபர
நாதமுடிவில் வீற்றிருக்கு நாதனெவனெண் குணனெவனப்
போத முதலைக் கணபதியைப் புகழ்ந்துசரண மடைகின்றும்.
மண்ணி னேரைவ் குணமாகி வதிவா னெவனீ றிடநானகாய்
கண்ணி யமர்வா னெவன்றியின் மூன்றாய் நவில்வா னெவன்வழியி

னெண்ணுமரண்டு குணமாகி யியைவா நெவன்வானிடையொன்று
மண்ண லெவனக் கணபதியை யன்டிற்சரண மடைகின்றும்.

பாச வறிவிற பசுவறிவிற பற்றற்கரிய பரன்யாவன்
பாசவறிவும் பசுவறிவும் பரிஸப் பணிக்கு மரன்யாவன்
பாசவறிவும் பசுவறிவும் பாற்றி மேலா மறிவான
தேசனெவனக் கணபதியைத் திகழச் சரண மடைகின்றும்.

இவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்து, சுவாமி! அடியேங்கள் குலம்
பிறப்பு, உயிர், குணம், தருமம், தவம், தானம், விரதம், கலை முத
லான யாவும் பங்கமுறாதண்ணம் பரிசுத்தமாயின. இனிஅடியேங்
கள் கிருதார்த்தர்க ளாகும்படி கிருபைசெய்ய வேண்டுமென்று
பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்கு விநாயகமூர்த்தி சந்தோஷித்து அவ்
வவர்கட்கு அளவற்ற வரங்களைத்தந்து,

இந்தநமது தோத்திரத்தை யாவன்மூன்று தினமும்மைச்
சந்திகளிறுநேத் திரஞ்செயினுஞ் சகலகரும சித்திபெறுஞ்
சிந்தைமகிழ்ச்சுகம்பெருமெண் டினமுச்சரிக்கின் சதூர்த்தியிடைப்
பந்தமகல வேரென்றாம் படிக்கிலட்ட சித்தியுறும்

திங்களிரண்டு தினந்தோறந் திகழ்வொருபான் முறையோதிந்
தங்குமரச வசியமார் தயங்க விருபத் தொருமுறைமை
பொங்குமுழுவ லாதகிளபதிற் பொருளின் மைந்தர் விழுக்கல்வி
துக்கவெறுக்கைமுற்பலவுந்தோன்று மெனச்செப்பினர்மறைந்தார்.

அன்பர்களே - நீங்கள் செய்ததோத்திரங்களை யாவரேனும் மூன்
றுதினம் * மூன்று சந்திகளினுந் துதிசெய்வார்களாயின், அவர்கட்
குச்சகல கருமங்களுஞ் சித்தியாகும், எட்டுதினந் துதிசெய்தால்
சிந்தைமகிழ்ச்சுகமெய்தவா. சதூர்த்தி விரதத்தில் எட்டுதரந் துதி
செய்தால் † அட்டமாசித்திகளுங் கைகூடும். இரண்டுமாதம் நித்தி
யர்ப்படி ஒருதரந் துதிசெய்தால் இராசவசியமுண்டாகும். அவ்வாறு
விருபத்தொருமுறை துதிசெய்தால் தனந்தானியமுதலிய ‡ அஷ்ட
டஐசுவரியமு முண்டாகும், என்று திருவாய் மலர்ந்த தமது திரு
வுருவைக் கரந்தருளினார்.

* மூன்றுசந்தி - காலை, மத்தியானம், சாயந்திரம். † அட்டமாசித்தி
யென்பதனை (மதுரைத்) திருவிளையாடற் புராணத்துள் எல்லாம்வல்ல
சித்தான படலத்துட்காண்க. ‡ அஷ்டடைசுவரியமாவன: இராசாங்கம்,
மக்கள், சுற்றம், பொன், மணி, நெல், வாகனம், அடிமை என்பன.

இப்பால் தேவர்கள் முதலிய யாவருமிக்க வுள்ளன்பினோடும் வெவ்வேறே ஆலயங்கள் சமைத்து, அவைகளில் தாம்நிராயகமூர்த்தியை எவ்வாறு தரிசித்தார்களோ அவ்வாறாய் திருவுருவைக்கொண்டு பிசிரதிட்டைசெய்து, வேதாகம முறைமைப்படிபூசித்து, தேவர்கள் சுமுகரென்றும், முனிவர்கள் ஏகதந்தரென்றும், கந்திருவருங் கிம்புருடரும் கபிலரென்றும், சாரணருஞ்சித்தரும் கஜானனரென்றும், மனிதர்கள் இளம்போதர ரென்றும், மிருகங்கள் விகடரென்றும், பட்சிகளும் மரங்களும் சிக்னராசனென்றும், சூரியன் முதலியநவக் கிரகங்கள் கண்ணநாயக ரென்றும், அட்டீதிக்குப் பாலகர்தாமகே துவென்றும், நதிகளுந் தீர்த்தங்களும் கணுத்தியட்ச ரென்றும், பரீர்முதல் கிருமீ டீ கிடங்கள்யாவும் பாலசந்திரரென்றும், மற்றச் சிவஜந்துக்களெல்லாம் கஜானன ரென்றும் பெயரிட்டு அளவற்ற தோத்திரங்கள் செய்து பணிந்து மிக்கமகிழ்ச்சியோடும் அவ்வவர்கள் பதவிகளிற் சென்று வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! இந்தப் பண்ணிரண்டு நாமமும் முன்னர், ஆழியைக் கடைந்து அமுதெடுத்தது போலச் சுகத்திர நாமங்களினின்றும் அவர்கள் ஆராய்ந் தெடுத்ததாகும். அந்தச் சுகத்திர நாமங்களைத் தோத்திரஞ்செய்வதனு லுண்டாகும்பலனை இப்பண்ணிரண்டு நாமங்களே தரவல்லதாயின், இவைகளின்பெருமையை விவரித்துச் சொல்ல வேண்டுமோ? இப்பண்ணிரண்டுநாமங் களால் யாவரும் நிராயக மூர்த்தியைப் பூசித்து அருசிப்பார்கள். மேலும் இவைகள் எல்லாப் பயனையும் எளிதிற் தரத்தக்கதாதலால் சைவர்களேயன்றி, யணியசவுரவர் சாத்தா வைணவர் முதலிய சகலமதத்தர்களும்கூட இதிப் பயன் பெறுவார்கள். நிராயகரைப் பூசனை செய்யாதவர்கள் எவருமில்லை. மேலும் அந் திருநாமங்களைப் பிரதி தினம் விடியற் காலத்திற் சொன்னபேர்கள் கோடியாகம், கோடிதவம், கோடிதருமம், கோடிதீர்த்தம், கோடிஸ்தலம், கோடிமூர்த்தி, கோடி அலாபாரதானம், கோடி கன்னிகாதானம் கோடி கஜதானம், கோடி கிருச்சிர தானம் என்னு மிவைகளால் வரும்பயன்கள் யாவோ அவைக்குக் கோடிபங்கு அதிகமான பயன்களைப் பெறுவார்கள்.

காசிபர் முதலினோ ரனுட்டித்த படலம் முற்றிற்று.

¶ திக்குப்பாலகர்-இந்திரன், அக்கினி, யமன், நிறுதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசாசன் என்ப.

டீ கிடம்-வண்டு. கிருமி, புழு.

சிவமயம்.

கணபதிதுணை.

காசிபர்முதலாயினோ ரனுட்டித்த

சகத்திரநாமப்படலம்.

ஈதுசரர்கண் முதலானோ ரெவரும் பூசை புரிந்தபடி
கோதிலாதா யறிகென்னக் கூறுங்கமலன் முகநோக்கி
யாது பெயரா யிரமவற்றின் பயன்பாடுவையு முரையென்னப்
பொதிலிருந்தோன் வியாதமுனி புந்திமகிழ்த தெருட்டுவான்.

அறிவென்னும் பெருங்குன்றேறி, அஞ்ஞானந்தகாரத்தை யற
வகன்ற சவுனகாதி மகாமுனிவர்களே! நீங்கள் விரும்பியபடி காசி
பர் முதலியோர் அனுட்டித்தபிரணவப்பொருளாம் பெருந்தகை
ஐங்கரக்கடவுளுக்குரித்தான சகத்திர நாமங்களோடு, அனாதி பரத்
துவ நாமம் இருபத்து நான்கையும் சேர்த்துச் சொல்லுவோங்
கேட்பீர்களாக.

தீயான்மீ.

அஸ்யஸ்ரீ மகாகணபதி சஹஸ்ரநாம ஸ்த்தோத்ர மர்ரஸ்யா
கணேச முனிநுஷ்யாம் மஹாகணபதி தேவகா, அதுஷ்டிப்சந்தா,
ஊம்படு பீஜம் துண்டம்ஸகதி ஸ்வாஹா,—கேலகம ஸகலஸங்கட
நிவாரணர்த்தே மமமஹாகணபதிப்ரசாத சித்யர்த்தே ஜபவினி
யோகா பவஸஞ்ஸித பாபௌக வித்வம்ஸனவிஸக்ஷணம் விக்ஞாந்த
காரபாஸ் வந்தம் விக்னராஜ மஹாம் பஜே, ஏகதந்தம், ரூர்ப்பகர்
னம், கஜவக்தாம், சதுர்ப்புஜம், பாஸாங்குஸதாம் தேவம், த்யா
யேத் சித்திவிநாயகம். உத்தமங் கணநாதஸ்ய, வ்ரதம் ஸம்பக்தரம்
சுபம், பக்தாபிஷ்ட ப்ரதந்தஸமா, த்யா யேத்கீம் விக்னநாயகம்.

ஸகஸ்திரநாமாஜ்யை.

ஓம் கணேசாயநம:

கணக்கிரிடாயநம:

கணநாதாயநம:

கண்திபாயநம:

ஏகதமிழ்நாயநம:

வக்ரதுண்டாயநம:

கஜவக்த்ராயநம:

மஹேந்திராயநம:

லம்பேந்திராயநம:

தூம்ரவானுயநம:

விகடாயநம:

விக்னநாதாயநம:

சமுகாயநம:

தாமுகாயநம:

புத்தாயநம:

விக்னராஜாயநம:

கஜானனுயநம:

வீராயநம:

ப்ரமோதாயநம:

ஆமோதாயநம:

சுரானந்தாயநம:

மதேந்திராயநம:

ஹேரம்பாயநம:

சம்புவேநம:

சம்பராயநம:

லம்பகர்னுயநம:

மஹாபலாயநம:

நந்தனுயநம:

அலம்படாயநம:

தனஞ்சயாயநம:

மேகநாதாயநம:

அகநாசனுயநம:

ஓம் விகாயகாயநம

விசுபாஷாயநம

வீராயநம:

சூராயநம:

கணுத்தியக்ஷாயநம:

வரபரதாயநம:

சித்திபுத்திகிபரப்ரசாதனுயநம:

மகாகணபதியேநம:

நுகரபரியாயநம:

பீமாயநம:

உமாபுத்திராயநம:

சசானபுத்திராயநம:

குமாரகுருவேநம:

மூலிகவாழ்னுயநம:

சித்திபரியாயநம:

சித்திபக்யேநம:

சித்தாயநம:

சித்திவிகாயகாயநம:

சாகலாயநம:

சிம்மவாழ்னுயநம:

மோகினிபரியாயநம:

அவிக்னக்வகராயநம:

ஜயாயநம:

தற்ஜயாயநம:

அதற்ஜயாயநம:

கண்டகிராஜபுத்ராயநம:

விஸ்வகாத்ராயநம:

விஸ்வவந்தியாயநம:

விஸ்வமுகாயநம:

கவிருஷபாயநம:

கவியேநம:

துணிக்கீணியேநம:

ஓம் பிரம்மணயாயநம:	ஓம் கஜகர்ணயநம
பிரம்மஸ்பதயேநம:	விஜயாயநம
கூஷ்மாண்டஸ்யாமஸம்பூதாய	விற்புஜாயநம
நிதிபதயேநம:	(யநம: ஸ்வரூபாயநம
பூபதயேநம:	சூர்யமண்டலமத்யங்காயநம
புவனபதயேநம:	சமனாயநம
பூகபதயேநம:	கரபீதிஹிந்தேநம
அவவ்னியாயநம:	வனபாலிமதாபக்னேநம
அமிதாயநம:	பதேநம
சம்மிதாயநம:	பாலசந்த்ராயநம
தேநம:	கண்டவைசாகஸமஸ்திதாயநம
நிதிப்ரியாயநம:	புருஷாயநம
பதிப்ரியாயநம:	சலீலாயநம
பாதகத்தியார்ச்சிதக்ஷித்யேநம:	கணதிராஜாயநம
ஜேஷ்டராஜாயநம:	ஸ்வர்னதேந்த்ராதிஷாயாயநம
இரண்யபுராதஸ்தாயநம:	நீபகாயநம
ப்ரசமாயநம:	யோகாதிபாயநம
கராஹதத்வம்ஸந்துவேநம:	லாககோஸராயநம
சித்ராங்காயநம:	சீராஞ்சனாயநம
உமாங்ககேளீகுதுகினேநம	ஸ்திராயநம
சுமதாசூலபாலகாயநம	சுககாண்னாயநம
நாதபின்மகாம்பராயநம	சுபானனாயநம
துற்சொற்பனநாசனாயநம	உமாங்கமலஜாயநம
நாதப்ரதிஷ்டிதாயநம	ஸாவாத்மனேநம
சத்தியோஸாதாயநம	தேவதாதாயநம
வரதாயநம	கௌரிதேஜோபுவேநம
சுண்டலினேநம	ஸர்வதேவாத்மனேநம
விப்ராஜநாபுராயநம	கௌரிசுகாவஹாயநம
ஆரின்யேநம	தர்மாயநம
கரீடினேநம	தேவதேவேஸ்வராயநம
குணினேநம	சிவாக்ரோசஹாரினேநம
ஸ்வர்னமுஞ்சிமேகலினேநம	விபசித்தேநம
பீதாம்பராயநம	மிர்த்துஞ்சராயநம
கண்டதராயநம	தாமஹஸ்த்ராயநம
வைமுக்யஹந்தைத்யஸரீயே	மகாநாதாயநம

ஓம் னைதயவிமர்த்தனாயநம

ப்ரம்மமூர்த்தயேநம

ஐக ன்மனேநம

சுருக்ருதனேநம

ப்ராணாயநம

கிரீந்தராயநம

சம்புகோபகாஸ்பயப்ரதாயநம

கரதாயநம

தர்மிஷ்டாயநம

மிருகபதித் துவஜாயநம

ஓமாயநம

சம்புபக்திரோற்பவாயநம

மர்த்தயகாயநம

இச்சாசக்திபவாயநம

வரஹவதனாயநம

வாணிராவாயநம

சம்புதேஜஸேநம

வ்யர்க்கிராசிரம்பராயநம

சம்ப்ரதாயநம

ஸ்பர்த்தகிற்பராயநம

காசிபாயநம (லாயநம

ப்ரம்மமாண்ட கும்பசித்தோமா

பலினேநம

க்ரகட் குர்த்தசனராயநம

கணராயநம

சேதனாயநம

சுருவருஷ்மனேநம

மந்தராயநம

லயோன்மேஷகிமேஷாகினியா

க்கசேமதிருக்கனேநம

வன்னிதாமாயநம

ப்ரம்மவித்யாமதோதகராயநம

ஸ்ப்ராக் குளிகாயநம

ப்ரதாபினேநம

சக்திசிரோருஹாயநம

ஓம் ஸ்ருஷ்டிவிங்காயநம

இருதயாநலகிச்சலாயநம

ப்ரம்மதிசாயநம

இருதயமற்றமகந்னிகாசாலாயநம

தாற்பிகாயநம

ப்ரதமாயநம

சூலாசலாஞ்சசோமாற்ககண்

டாயநம

பீனவட்சாயநம

வாசவநாசிராயநம

ஊடாயநம

யலஸ்வாயநம

ப்ருமயஸஸ்திராயநம

பீனஸ்கந்தாயநம

பூஷிதாசனாயநம

வியதகேளிசரோவராயநம

ப்ருக்ஷிநகடியாயநம

தாரகாரகாயநம

பரசாவாரிகிவாரிதாயநம

கல்பதருமவனாஸ்ரயாயநம

அநீனதபுஜாயநம

யந்திரேநம

அங்கசல்யதந்தாயநம

லிபிபதமாசனாயநம

ரத்தமண்டபமதஸ்தாயநம

திவராயநம

ரதனசிக்ராதனாஸ்திராயநம

தாராயநம

சற்பகோடிகடகாயநம

போகதாயநம

சித்தாமணிகிதிபதயேநம

ருக்ரசிரோதராயநம

சர்சஹாராயநம

சற்பதத்யானகிகளாயநம

சர்வலட்சணலட்சிராயநம

ஓம் கம்புகண்டாயநம
 சற்பகநைவேத்யபாக்ராயநம
 ஸ்வேதாயநம
 சர்வாலயசம்பூரணாயநம
 த்ரிதாலையநம
 சற்பயக்ஞோபவீதாயநம
 கடிஞாத்ராயநம
 சர்வாபரணபூஷணாட்டியாயநம
 மஞ்சரியேநம
 சர்வமங்கனமாங்கல்யாயநம
 லம்போஷ்டாயநம
 ஜகாமகாயணிபிடாயநம
 ஸம்பநாகிகாயநம
 சர்வகாரணகாரணபநம
 மகானுஜாயநம
 சர்வசோபாசமன்னிகாயநம்
 ப்ரஹ்மஸ்யபூதாயநம
 சர்வசதயம்புஜாயநாயநம
 கதாத்ராயநம
 சாரங்கினேநம
 உன்னதப்ரமதாயநம
 பிஜபூரினேநம
 சர்வதேவகராயநம
 கிரோத்ருதபதாயநம
 சுதந்த்வேநம
 சமேதாகாயநம;
 நந்தாநந்திதபிடஸ்யேநம
 ஸ்வேதாம்பரத்ராயநம
 அக்கினிவர்மராயநம:
 சுவாலினிமௌலிலாளிதாயநம:
 விஸ்வப்ருதேநம
 ஸ்வேதமால்பாலிபூஷணாயநம
 கிரங்குசாயநம
 ரூர்ப்பகர்ணயநம
 அஸ்தநேத்திரியாயநம

ஓம் பாசினேநம:
 ஸ்வேதாத்ருதரூசிராயநம
 சித்தேதசாயநம:
 சுக்லாங்காயநம:
 ஸ்ரீம்பஹுகாரீகும்பாக்ராயநம:
 ஸ்வேதசாமரவிசிடாயநம:
 த்ருகோக்பலாயநம:
 ரூகசனிகாத்ருதேநம:
 கிபிடமஸ்துக்ராயநம:
 ரூஷினேநம:
 பூஸ்வதந்தப்ருதுவேநம:
 லோகசுபநாயநம:
 ரதநமௌலினேநம:
 தந்துவாந்தனாபநம:
 சீஷினேநம:
 திடுகசாராத்ராயநம:
 கலபவஸ்திதராயநம:
 தீவ:சனாயநம:
 கிராமசரணாயநம:
 சுவாலமாலினேநம:
 பூரணரகனாபிவருஷகாயநம:
 வசினேநம:
 ஏகராயநம:
 க்ருதானமுநரைபாயநம:
 விதிகாவலினேநம:
 மஹிவாரஹவாமாங்காயநம:
 ஓம் ஸ்வர்ணகண்டினேநம:
 வசுதாராமதாயநம:
 பருகபாங்கதாயநம:
 கம்புகத்தராயநம:
 சக்ரபாணியேநம:
 ராமரமேஷபூர்வாங்காயநம:
 சரோஜத்ருதேநம:
 ரதிகத்தர்ப்பச்சிமாயநம:
 தட்சணோமாமேஸ்வராயநம:

ஓம் விசித்ரதாகவேநம்:
 சமர்த்திதமமகாவ்ரதயேநம்:
 பூர்ணபாத்ரிணேநம்:
 அட்சமணாதராயநம்:
 குடாராயநம்:
 பூஷ்ரஸ்தாயநம்:
 ஆமோதாமோதசனனாயநம்:
 ிகாஸ்ரையாயநம்:
 விக்னமத்யாஸ்ருதபரதாயநம்:
 வருணப்ரயாயநம்:
 விலாசினீக்ருதோல்லாசாயநம்:
 சுமங்கலாயநம்:
 தத்தசௌமுக்யசுமுகாயநம்:
 ப்ரவர்த்தனாயநம்:
 கரஸ்தாம்மிரபலாயநம்:
 மகாசங்கரிதிப்ரபுவேநம்:
 நித்யாயநம்:
 சோசிதகேபரிவ்ருதாஸ்ரயாயநம்ஸர்வஸத்த்ருஸ்மீஸவ்யாயநம்:
 க்ருதசௌமுகதுற்முகாயநம்:
 செனண்டினேநம்:
 மதனாவத்யாஸ்ருதாங்காயநம்:
 ஈசானமூர்த்தாயநமா:
 வஜ்ராதியஸ்தரபரிவாராயநம்:
 பதயேநம்:
 நித்யவதம்சிதாயநம்:
 க்ஞானினேநம்:
 இச்சாதாரநிவேஷவிதாயநம்:
 யக்கியக்ரயாதாராயநம்:
 லனிதாயநம்:
 காமாயநம்:
 பரிஜயாயநம்:
 விஜயாவகாயநம்:
 அஜாயநம்:
 விரியாயநம்:

ஓம் கார்தயேநம்:
 ஜயாயநம்:
 அஜயாற்சிதபதாம்புஜாயநம்:
 காமினிபாலகாயநம்:
 தைத்ரெந்த்ரசிகியேநம்:
 கணசண்டஸ்மாஸ்ரியாயநம்:
 பவனதர்சனாயநம்:
 காமினிகேளிலாலிதாயநம்:
 வலிதரஸ்தயாயநம்:
 கௌரிநந்தனாயநம்:
 பிரஹத்பத்மநிதிப்ரபுவேநம்:
 வாமாரமாயேஷ்டாமனோரமாய
 நம்;
 வீதசோகாயநம்:
 வசஸ்திதாயநம்:
 வாகீஸ்வராயநம்:
 பூநீநிகேதனாயநம்:
 சோசிதகேபரிவ்ருதாஸ்ரயாயநம்ஸர்வஸத்த்ருஸ்மீஸவ்யாயநம்:
 கணநாயகாயநம்:
 ஸவுந்தர்யமண்டிதாயநம்:
 ஐராவதாதிஸ்ர்வவாரணாயநம்:
 அனந்தானந்தசுகதாயநம்:
 சரஸ்வதியாஸ்ரயாயநம்:
 நளினகாமுகாயநம்:
 ஸர்வகாளிகஸம்சித்தயேநம்:
 குருகுத்பபதாயநம்:
 ஸதோநித்ரமதத்ரவாயநம்:
 அஸ்த்ரேஸர்வப்ருதேநம்:
 அனபாயாயநம்:
 உம் மீஜோத்துங்கசக்திம்தேநம்:
 ஹாரமுத்ரிதபதாம்புஜாயநம்:
 நாதாயநம்:
 விக்னவிர்தேநம்:
 திவ்யாஸ்த்ராயநம்:

ஓம் கர்ஜனேநம

சூய்யசாராதாயநம

சூடாத்திஸ்தாயநம

கடகும்பாயநம

ங்காராகாரண்டப்ருதேயநம

கற்கரிகாமாலினேநம

ங்காராயநம

கடோதராயநம

கானநாதப்பிரியாயநம

ங்காரவாச்சியாயநம

சண்டாயநம

சந்தோதுல்லியட்சியாயநம

சந்தாயநம

ஜலத்கண்டோல்லாசத்தாரினே

நம

சாயநம

சண்டேஸ்வராயநம

சரவணலாஸையநம

சந்தோமயாயநம

சாரசாரபிதேநம

சிந்தாமணியேநம

ஜகத்யோனியேநம

சண்டசண்டாயநம

சந்த்ரவிக்ரஹாயநம

ஜகத்சாட்சினேநம

ஸங்காரிப்ரமகுலாயநம

ஜனப்ரபுவேநம

சண்டேசவிக்கரமாயநம

சிமமாசித்தேநம

ஜகன்மயாயநம

ஸேப்பாயாயநம

ஸேப்பானாயநம

ஜபாயநம

டங்காரவாச்ச்யாயநம

மண்டிவிநாயகாயநம

ஓம் ணகாரவாச்சாயநம

வாணிசகாயநம

டங்காராயநம

வீணகானப்ரமோதராயநம

டிண்டிமுண்டாயநம

டக்கானிநாதமுதிதாயநம

டங்காராகுலநுபுரபதாயநம

டைகாயநம

டாமராயநம

டாகினிசாயநம

டம்பாயநம

டங்காரபல்லவந்தஸஸ்வ

மந்த்ரச்சித்திதாயநம

டிண்டிமப்பிரியாயநம

தாரகாந்தரஸம்ஸ்தானாயநம

தண்டப்ரதேயநம

தத்வானும்ப்ரக்ததேயநம

ததவாயநம

ஸ்தாணவேநம

தாரகாந்தாயநம

ஸ்தாணாப்ரயாயநம

தாத்ரேநம

தச்யக்ஞாப்சமனாயநம

தனபந்தவேநம

தாரகாயநம

தானந்தமோதயாயநம

தயாவரதேநம

தைதயவாரணதாரணாயநம

திவ்யவிபவாயநம

ஸ்தாவரஜங்கமாயநம

தண்டதாயகாயநம

தனதாயநம

தந்தம்ரபீன்னேபமுகாயநம

தான்யபதேநம

த்யானினேநம

ஓம் தத்வபதநிருபிதாயநம்
தாதாயநம்
தம்ஷ்ட்ராலக்னத்விபகடாயநம்
த்யாயாயநம்
த்யானபராணாயநம்
தரணீதராயநம்
நாதப்பிரியாயநம்
த்யாதிப்ரம்ஹாண்டமேகலாயநமபிதாயநம்
நந்தாயநம்
நாதாயநம்
த்யானகாலஸ்வரூபாயநம்
நிர்மலாயநம்
நிஷ்களாயநம்
தேவாரிதமநாயநம்
நாதமத்யப்ரதிஷ்டாயநம்

ாயநம்

பாயநம்

த்யானப்ருதேநம்
நிராமயாயநம்
தமநித்யாயநம்
பரமவ்யோமனேநம்
பத்மப்ரஸன்னவதனாயநம்
பரநந்தாயநம்
ப்ரமாணப்ரத்யாதீதாயநம்
பரமாத்மனேநம்
ப்ரணதாக்குளநாசனாயநம்
பரபராயநம்
ப்ரணதார்த்தநிவாரணாயநம்
ப்ரம்ஹணேநம்
பரமபாதாயநம்
புராணபுருஷோத்தமாயநம்
பற்காயநம்
பசுபாசவிமோசனாயநம்
பணிபதிகுண்டலினேநம்
பரந்தாமனேநம்

ஓம் பசுபதேயநம்
பூரணந்தாயநம்
பரணற்சிதறங்க்ரியுகளாயநம்
பணிபரியாயநம்
ப்ரம்ஹார்ச்சிதபதாயநம்
பணிஹஸ்தாயநம்
ஆஸ்வரயநம்

பாலகேளிகுதாஹாலினேநம்

பாவகாயநம்

நரம்ஹபராயநம்

புருஷஜபமத்தலட்மீகாயநம்

ப்ரம்ஹவுத்திரியாயநம்

பகவத்பக்திசுலபாபநம்

ப்ரம்ஹண்யாயநம்

பூதாலயநம்

போகதாதாயநம்

பரகஸ்பதயேநம்

பூதிவர்த்தனாயநம்

பதராயநம்

பரமஹசாரிணேநம்

ப்ரஹ்மத்யகோசராயநம்

ப்ரஹத்தனாயநம்

பூதிதாயநம்

போதமூர்த்தியேநம்

மஹாபலாயநம்

யக்ஞாயநம்

யக்ஞபதயேநம்

யக்ஞகோவத்ஸயேநம்

மத்ந்ராயநம்

மேகலாதிஸ்வராயநம்

யாஜகாயநம்

மகாவீர்யாயநம்

மதிரேட்சனாயநம்

மந்தகதிமாயநம்

ஓம் மதமத்தாயநம்
யக்ஞபலப்தாயநம்
யஸஸ்கராயநம்
மகாப்ராணாயநம்
யோககெம்பாயநம்
நிரஜாயநம்
மந்த்ரபத்யேநம்
யாஜகப்ரியாயநம்
ரஸப்ரியாயநம்
மகானனாயநம்

ரஞ்சகாயநம்
மந்த்ரிணைநம்
மதோன்மதாயநம்
ராஜ்யசுகப்தாயநம்
லக்ணஸம்பூரிதாயநம்
வரேண்யாயநம்
வந்த்யாயநம்
ராஜ்யரட்சாகராயநம்
ரத்னகர்ப்பாயநம்
லட்சுணைநம்
ரம்பாயநம்

வன்னிவதநாயநம்
வஜ்ரிணைநம்
லட்சுமீபரியாயநம்
வேதாந்தகோசராயநம்
லட்சுமீபத்யேநம்
விஸ்வதோமுகாயநம்
விஸ்வசட்சுஷேநம்
லாபக்ருஷ்ணாபிஸ்ருதாயநம்
விபவேநம்
விதாத்ரேநம்
லட்சயாயநம்
ஸாஸ்யப்ரியாயநம்
வஜ்ரநேத்ரேநம்

ஓம் லட்சயாயநம்
வாஸ்யபராயநம்
வாமதேவாயநம்
சத்திகணேஸ்வராயநம்
வஜ்ரநிவாரணாயநம்
ஸமஸாரவைத்யாயநம்

நம்

ஸ்வஸவராயநம்

ஸத்யஸங்கல்பாயநம்
விரிந்தூரிதமகாகும்பாயநம்
சம்புசத்திகணேஸ்வராயநம்
விஸ்வாதாராயநம்
சுகிணைநம்
அஸ்திசூலதீசாயநம்
விவஸ்வதாரகாயநம்
அவனாயநம்
ஸதஸத்வியக்திகாரணாயநம்
அஸ்த்ததாயநம்
ஷ்டாதாராயநம்
ஸ்வஸம்வெத்யாயநம்
அம்ஸாயநம்

ரியாயநம்

அப்யகல்பயததாயநம்
அப்யாயநம்
ஸாவபேக்ஷாபேக்ஷஜாயநம்
ஸ்வதந்த்ராயநம்
ஷஷ்டிக்ருதுசுமஸ்ராவிக்ஷணைநம்
சுலட்சணாயநம்
ஸர்வக்ஞாயநம்
ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிலயக்ரீடாயநம்
ஷ்டாட்சராயநம்
இரீலோகமந்த்ரமத்யாயநம்
ஸர்வஸக்திப்ருதேநம்
சுரபஞ்சனபேதனாயநம்
சுமப்ராகாயநம்

ஓம் ஸ்ஷம்ப்ராபராயணாயநம

ஸர்வரஹஸ்யகராயநம

செஷத்ரபர்த்ரோநம

ஸமுத்ரமதநாயநம

க்ஷிப்ரக்ஷேமகராயநம

புத்திமுக்திபலப்ரதாயநம

க்ஷேத்ராதிராயநம

புட்பகவிமானிமதத்வம்சினேநம

விபவதனாயநம

புத்ரபௌத்ரதராயநம

ரினேநம

க்ஷோணிஸரத்ருமாயநம

துக்கனேநம

ஸௌபாக்யவர்த்தனாயநம

செஷமானந்தாயநம

அபிரூப்யகராயநம

ஸாமமானரதாயநம

ஸ்ரீப்ரதாயநம

ஹரிஷாயநம

வித்யாப்ரதாயநம

தர்மப்ரதாயநம

ரீராயநம

விஜயப்ரதாபுநம

கர்ப்பதோஷகாயநம

பந்தமோட்சாயநம

தௌற்பாக்யநாசனாயநம

பாரபிசாரசமனாயநம

சசினேநம

ரவ்யேநம

கவ்யேநம

சிவாயநம

புதாயநம

பௌமாயநம

மந்தாயநம

ராகவேநம

ஓம் துஷ்டசித்தப்ரசாதனாயநம

முக்யாயநம

மந்த்ராதந்த்ரபரதிவாதி முகஸ்தம்

பாயநம

வர்ஷாயநம

மகாலயாயநம

கல்பாயநம

யுகாயநம

அயனாயநம

மாஸாயநம

சந்த்யாயநம

திவாயநம

ஓக்தாயநம

அகர்சிதாயநம

பட்சாயநம

ராவிரியேநம

தாராயநம

வாராயநம

திதியேநம

யோகாயநம

கரணாயநம

லக்னாயநம

ஹோராயநம

அம்சகாயநம

பாதாயநம

முகூர்ததாயநம

களாயநம

காஷ்டாயநம

தப்தரட்சனாயநம

களஸ்ருதயேநம

நிமேஷாயநம

மேரவேநம

த்ருவாயநம

சப்தருஷியேநம

காலச்சக்ராயநம

ஓம் விஸ்வஸ்தாவரஜங்கமாயநம்	ஓம் ஸுரிதப்போநம்
ஸ்ருஷ்டேயநம்	பவோத்பவாயநம்
ஸ்துத்யேநம்	பூதபவ்யாயநம்
சங்காரயேநம்	பாதஞ்சலாயநம்
புவேநம்	சாங்க்யாயநம்
அக்கினியேநம்	யோகாயநம்
ம்ருதேநம் ।	புராணாயநம்
வியோமனேநம்	ஸ்ருத்யேநம்
காலாயநம்	ஸ்மிர்த்யேநம்
அஹங்கருத்யேநம்	வேதாங்கேப்போநம்
ப்ரக்ருத்யேநம்	ஸ்தாசாராயநம்
பும்ஸேநம்	மீசாம்ஸேநம்
ப்ரம்வானேநம்	ந்யாயவிஸ்தாராயநம்
விஷ்ணுவேநம்	ஆயுர்வேதாயநம்
ருத்ராயநம்	நணுர்வேதாயநம்
சிவாயநம்	கந்தர்வாயநம்
ஈசாயநம்	காவ்யாயநம்
சக்த்யேநம்	நாடகாயநம்
நாதவேநம்	வைகானஸாயநம்
விந்தவேநம்	பாகவதாயநம்
சதாசிவாயநம்	மான்னுஷாயநம்
த்ரிதசாயநம்	பாஞ்சராத்ராயநம்
பித்ராயநம்	ஆருக்தாயநம்
இத்தேத்ப்யோநம்	சைனாயநம்
யட்சாயநம்	பாலவைரவாயநம்
ரட்சஸேநம்	காளாமுகாயநம்
கினன்ராயநம்	சாக்தாயநம்
ஸாத்யாயநம்	சௌராயநம்
வித்வாத்ராயநம்	சைவாயநம்
பூதாயநம்	பாசுபதாயநம்
மனுஷ்யாயநம்	பௌத்தாயநம்
பசுப்போநம்	வைநாயகாயநம்
ககாயநம்	ஸதஸத்துவயக்தாயநம்
ஸமுத்ராயநம்	அவயக்தாயநம்
சைலாயநம்	ஸ்சேதனாயநம்

ஓம் அசேதனாயநம:

பந்தாயநம

மோட்சாயநம

போகாயநம

யோகாயநம

சத்யாயநம

அனுவேநம

மஹாதேநம

ஸ்வஸ்த்யேநம

உம்படுவேநம

ஸ்வதாயநம

ஸ்வாக யநம

சௌஷ்டேநம

வஷ்டேநம

வவஷ்டேநம

நமோநம

க்ஞானாயநம

விக்ஞானாயநம

ஏகாயநம

போதனபோதனாயநம

ஊந்தாயநம

ஏகாட்சரமந்த்ராதாராயநம

ஏகவிராயநம

ஏகாட்சரபாராயணாயநம

ஏகதந்த்யேநம

ஏகானேகஸ்வரூபத்ருதேநம

த்விருபாயநம

த்விமுக்ஷோபகாயநம

த்விரதாயநம

காயநம

த்வைமாதாராயநம

த்விவதனாயநம

த்வயாதிகாயநம

த்வந்தவஹீனாயநம

ஓம் த்ரிதரமாத்நிகராயநம

த்ரிகுணத்மனேநம

த்ரிலோகாதிகசக்திதராயநம

த்ரேதாயநம

த்ரிலோசனாயநம

த்ரிவர்க்கபலதாயகாயநம

சதுர்விதவசோஸ்ருத்திபரிவருத்

திப்ரவந்தராயநம

ரதுராத்மனேநம

சதுர்ப்பாகவேநம

சதுர்த்தந்தாயநம

சதுர்வர்க்கமையோபாயநம

சதுர்த்திஸம்பவாயநம

சதுர்வர்க்கஸ்வராயநம

சதுர்முகாயநம

சதுர்த்திபூஜனப்நீத்யாயநம

சதுர்ப்பாகபிராயநம

சதுர்விதயவிரோட்சவரப்ரதா

யகாயநம

பஞ்சகராயநம

பஞ்சாட்சரநமாயநம

பஞ்சதாலாயநம

பஞ்சவர்க்காயநம

பஞ்சபாணகமாத்ராயநம

பஞ்சபாணாயநம

பஞ்சபாலிவிவரிதாயநம

பஞ்சக்ருக்யாயநம

பஞ்சாட்சரபாராயணாயநம

பஞ்சசிவாத்மகாயநம

பஞ்சபத்மமயஸ்பூர்த்த்யேநம

பஞ்சபட்சப்ரியாயநம

பஞ்சாஸ்யாயநம

பஞ்சாதாராயநம

ஷ்டாங்கத்வந்தவித்வம்சினேநம

ஓம் ஷடங்குலமிகா இர்தயாயநம்	ஓம் நவநாராயணஸ்துதியாயநம்:
ஷட்கோணபிடாயநம்	நவநாதமகானாதாயநம்
ஷட்குணாயநம்	நவநாதஸமாத்யாபினேநம்
ஷட்வைரிவர்க்கவித்வம்சினேநம்	நவநாதவிபூஷிதாயநம்
ஷட்கர்மினேநம்	நவரத்னவிசித்ராங்காயநம்
ஷட்சக்ரப்ரிவாரிதாயநம்	நவத்வாரிஷேவிதாயநம்
ஷட்க்ரந்திபேதகாயகாயநம்	நவசக்திசிவோத்ருதாயநம்
ஷண்முகப்ராதாயநம்	நவத்வாரபுராவர்த்தாயநம்
ஷடேரமிபயநாசனாயநம்	நவரித்யானுஸாசிதாயநம்
ஷட்கர்மதுற்காயநாயநம்	நவதுர்க்காநிஷேவிதாயநம்
ஷட்ரசாஸ்யாயநம்	தசாஸ்யாத்யேயவிக்காயநம்
ஷட்சக்ரதாமனேநம்	தசப்ராணாயநம்
ஸத்குணாயநம்	தசாட்சரமகாமந்த்ராயநம்
ஷண்முகாயநம்	தசாதமகாயநம்
ஸப்தபாதாளசரணாயநம்	தசாஸ்யாயநம்
ஸப்தத்வீபோருமண்டலாயநம்	தசதிக்கபதிவந்திதாயநம்
ஸப்தரிஷிகணவந்திதாயநம்	தசபுஜாயநம்
ஸப்தஜேஹதவேநம்	தசேந்த்ரயிரியாமகாயநம்
ஸப்தசக்திவரப்ரதாயநம்	ஏகாதசாதிபிருத்தேரஸ்துதேநம்
ஸப்தசுராஸ்யாயநம்	ஏகாதசாட்சராயநம் [டாயநம்
ஸப்தாப்திசுளிகாஸாராயநம்	த்வாதசோர்த்தண்டதோர்த்தண்
ஸப்தகிரியாயநம்	த்வாதசாந்திரிகேதனாயநம்
ஸப்தசந்தோரித்யேநம்	த்வாதசாதித்யதேஸுசாயநம்
ஸப்தஸவரல்லோகமகுடாயநம்	த்வாதசத்வாதசஷ்டாதி தோர்த்
ஸப்தசந்தாமோகவாயநம்	தண்டாஆத்ராரிகேதனாயநம்
ஸப்தசுராயநம்	த்ரயோதசாபிதா பின்னாவிஸ்வ
ஸப்சமாத்ருநிஷேயிதாயநம்	தைவாதிதைவதாயநம்
ஸப்தமாத்ருசந்தோமுகப்ரபவேசசதுர்த்தசேந்திரியவரதாயநம்	சதுர்த்தசசகத்பதேநம்
ஸப்தாங்கராஜ்யசுகதாயநம்	சதுர்த்தசசகத்பதேநம்
அஷ்டடைஸ்வர்ய விவர்த்திதாயநம்	சதுர்த்தசசகத்பதேநம்
அஷ்டசரதிஸமானபூஷையேநம்	சதுர்த்தசமனுத்தயாயநம்
அஷ்டாங்கயோகபவப்ரதேநம்	சதுர்த்தசேந்த்ராயநம்
அஷ்டமூர்த்தித்யேமூர்த்தயேநம்	சதுர்த்தசசகத்பதேநம்
அஷ்டபத்ராமபுஜாஸ்யாயநம்	ஸாமபஞ்சத சிபஞ்சதச்சிவ
அஷ்டபர்கிர்திகாரணாயநம்	தவமுசுநிரிமலாயநம்

ழும்ஷோடசெந்துகளா த்மாயகநமசதுஷ்ஷஷ்டி யருத்தநிருத சது
 ழோடசெந்துகளாவாசாயநம ஷ்ஷஷ்டி கலாநிதிப்பிரபுவே
 ழோடசாதாரணிலையாயநம அஷ்டடஷ்ஷ்டி மஹாதீர்த்தசேஷ
 ழோடசஸ்வரமாத்ருகாயநம சதத்ருதிபவயேநம
 களாசப்த சீஸப்த தசீசப்த தசாசுத்தாரவராயுதாயநம
 கூராயநம சதபதராயமதட்சணபநம
 அஷ்டாதசௌஷ்டிஸ்ருஷ்டயே சதாஸீகாய
 நம சதமகாயநம
 அஷ்டாதசாதிபதயேநம ஸஹஸ்த்ரபத்ரநிலையாயநம
 அஷ்டாதசபுராணக்ருதயே ஸஹஸ்த்ரபணியூஷணாயநம
 அஷ்டாதசவிஜாதிக்கருதேநம ஸஹஸ்த்ரபாதயேநம
 அஷ்டாதசலிபித்தருதேநம ஸஹஸ்த்ராட்சராயநம
 அஷ்டாதசவிதஸ்மிர்தவேநம ஸஹஸ்த்ரநாமசம்ஸ்துத்யாயநம
 ஏகலிம்ஸத்புமீஸேநம ஸஹஸ்த்ராட்ச புருகூத மலாபக
 ஏகலிம்ஸத்யங்குளிபல்லவாயநம னேநம
 சதுர்லிம்சதிதத்வாத்மனேநம தசசகஸ்த்ரபணிப்ருத்தபணராஜக்
 பஞ்சலிம்சாக்கியபுருஷாயநம ருதாசனப்ரியவரசனாயநம
 ஸப்தலிம்சதியோகாயநம அஷ்டாசீதி சஹஸ்தாஹாரிஷி
 சப்தலிம்ஸதிதாரேயாயநம யேநம
 த்வாத்ரிம்ஸத்பைரவர்தீசாயநம கணஸ்தோத்ரபாதாயநம
 சதுர்ஷ்டிரிம்சன் மகாஹிர்தேநமலட்சாதாரப்ரியாயநம
 சதுர்த்திம்ஸதத்வஸம்பூதயேநம லட்சாதாரமனோமயாயநம
 அஷ்டத்ரிம்சத்கலாதனுவேநம சதுர்லட்சஜபப்ரிதாயநம
 நவ்வீவகோணபஞ்சாசன் மருத்வர்சதுர்லட்சப்ரகாசாயநம
 கநிற்களாயநம சதுர சீதிலட்சாணஞ் சீவானம்
 பஞ்பாதசக்ரஸ்சேணி பஞ்சாய தேஹசம்ஸ்திதாயநம
 நம கோடிசூர்யப்ருதிகாசாயநம
 சதுருத்ரவந்திதசச்சிதானந்தாய கோடிசீதாம்கநிர்மலாயநம
 பஞ்சாசதவிஷ்ணுசத்தீசாயநம சிவோத்பவாத்யஷ்டகோடிவைநா
 பஞ்சாசசன்மாத்ருகாலையாயநம யகத்தூரத்ர மஹாதேவாயநம
 த்விபஞ்சாசதுத்துவிபஸ்ரேணி சப்தகோடிமஹாமந்த்ர மந்த்ரி
 த்ரி ஸந்த்யாட்சரஸம்ஸ்ரைநாய தாவயவத்ருதிமனாதிதாயநம
 நம த்ரியஸ்தரிம்சத்கோடி சூரஸ்ரே
 சதுஷ்ஷஷ்டி மஹாசித்த யோகி ணிபிரண தபதாம்புய வாஸ்ரேஷ்
 ணிப்ருந்தவந்திதாயநம தாயநம

ஓம் அனந்தசக்திச்சிவத்யானாய	ஓம் அனந்தஸௌக்யாயநம
நம	அனந்தவானந்தபாராயநம
அனந்ததேவதாசேவ்யாயநம	சதுர்நவதிமந்த்ராத்மனேநம
அனந்தஸ்ரீயனந்தாயநம	ஷண்ணவத்யதிகப்பரவேநம
அனந்தமுனிசமஸ்திதாயநம	சதாதந்தாயநம
அனந்தசமஸ்துதாயநம	அனந்தவானந்தபாராயநம
அனந்தநாமராததாயநம	அனந்தவானந்தசகாயநம

சகஸ்திர நாமாரசுணை முற்றிற்று.

தி யா ன ப் ப ர யோ ச ன ம்.

மகாசைவ தவஸிர நி களாகிய முனிவர்களை ! யம்கூறிய விரா யக திருநாம விஷமகதனைந கேட்டிருக்காஸல்லவா, இந்த ஆயிரத்து இருபத்து நான்கு திருநாமங்களை யாவரேனும் ஆசாரரியதிரியமத் தோடு விடியற்காலையில் துகிரெப் வார்களாயின், அவர்கள் இம்மை மறுமைப்பயன்களை அழிந்த ரெலிக்கனிபோல வடைவார்கள். அன்றியும் ஆபுள், ஆரோக்யம், ஸ்வரீயம், தைரியம், செளரியம் கீர்த்தி, மேனமை, விதரிவு, கந்தி, செளபாக்கியம், தாட்சணியம், தயை, பொறுமை, சந்தி, நிதி, பரமதேயசு, உதாரம், காம்பீரியம், குலம், சீலம், சபாபரணியுதயம், சபாபூசிகம், ஸ்தவஞ்சித்யம், வீரீ யம், ஞானம், விந்ஞானம் முதலானவைகளோடு, தருமமுதலிய நான்கு புருஷோத்தமங்களும் அதிநீரமை அடைவார்கள். இராஜர் அவர்ப்பத்தினியர், அனாபுலவா, ஆவாமந்திரியர்முதலாபினர்வசிய மாவர். இடாகனி, சாமுவி, பூதம், வேதானமுதலிய துட்டகிரகங்க ளெல்லாந்தொலையும் பாகு, நிகு, கலகம், துற்கருமம், கொலை யாதி பாதகம், இடா, வறுமை முதலியபாபும் எரியில் வீழ்பஞ்சு போல மாய்ந்துபோம் உலகாஷி, அட்டமாசித்தி, திரிகாலஞ்ஞானம் வாய்மை, ஒழுக்கம், கொடை, கல்வி முதலானவைகள் எக்காலத் துங் கூடி நிற்கும். குட்டம், அவி குசிகம், சகந்தாம், பிரமேகம், கூடியம், குன்மம், விக்கல், அச்சரம், காசம், சுவாசம், ஆசனக் கடு ப்பு, மகோதாம், குலை, அவமிசர மூலம், பித்தம், கண்டமாலை, இட் சம், கபம், சோகை, அரோசிகம், வாதஜன்னி, விஷம் முதலான எல்லா நோய்களுந்தீரும்.

மேலும் சூத்திரர், பெண்டர், பதிதர், இவர்கள் உச்சரிப்பார்கள். எயின் உடனே பரிசுத்தராசி, மிகுந்த சுகத்தைப் பெறுவார்கள்.

இஷ்டகாமியார்த்தத்தை வேண்டியபேர்கள் உச்சரித்தால் இம்மையிற் சகல அரிட்டங்களுந் தோன்று, மறுமையில் சூரியலோகமூதலான சகலலோகங்களினுடைய போகபாககியங்களை அனுபவித்து, மேலான சிவலோகத்தை யடைந்து நந்திக்கேசகர் முதலானகணத்தலைவர்கள் ஆசசரிப்ப கொள்ளும்படி சிவபிரானும் உமாதேவியாரும் தம்மைத் தமது புத்திரரைப் போலப் பாதுகாக்க நெடுநாள் அவ்விடத்திற்குள்ளே வாழ்த்திருந்து, பின்னர் விநாயகமூர்த்தியினுடைய பெருங்கருணையால் மட்டும் பூவுலகத்தில் வந்து, சகலபோகபாக்கியங்களையும் குறைவின்றிய நுபவித்து, அளவற்றதிருப்பணிகளைச் செய்து, ஞானசூரியராசி, சிவத்தில் அபிசகியமாவார்கள்.

கருமபோகத்தை வெறுத்தவர்களுக்குச் சரித்தால். பாசபந்தங்களினின்றும் நீங்கிப் பரமானந்தசாகரத்தில் மூழ்குவார்கள்.

விநாயக மூர்த்தியினுடைய சதுர்த்தசி தினத்திலே அவரைப் பூசனைசெய்து உச்சரித்தால் மேற்கூறிய மேலானபயன்களில் நூறு மடங்கு அதிகமான பயன்களைப் பெறுவார்கள் அன்றியும், அவற்றைத் தாமே உச்சரித்தல், ஒருவரை உச்சரிப்பித்தல், கேட்டல் கேட்பித்தல், எழுதல், எழுது வித்தல். அருச்சித்தல், அருச்சிப்பித்தல், செபித்தல், செபிப்பித்தல் முகிய இவைகளில் ஒன்றினைச் செய்தாலும், இவைகளைச் செய்கின்ற பேர்களை அவ்வுச்சரித்தல் முதலியவைகளாற் பாராட்டினாலும் மேற்கூறிய மேலான பயனை எளிதில்டைவார்கள்

தினந்தோறும் மூன்றுகாலங்களினு முச்சரிக்கமாட்டாதவர்கள். ஒருக்காலேனும் உச்சரித்தல்வேண்டும். அவ்வாறு நித்தம் ஒருக்காலேனும் உச்சரிக்க மாட்டாதவர்கள், சதுர்த்தி தினத்தோறுமாயினும் உச்சரித்தல்வேண்டும். அதற்குஞ் சக்தியில்லாதவன் பிறனொருவனுக்குப் பொருள்தொடுத்தேனும் உச்சரிப்பித்தல் வேண்டும். பொருளில்லாதவனாயின், அவனுக்கு அச்சகத்திரநாமங்களினும் மேலானதாய் இருபத்தொரு திருநாமங்க ளுண்டு அவைகள்.

கணபதியே ஏரம்பன்மோ கன்றாணி தானே
 கலாதானே கசியபந் தன்விநா யகன்மா
 கணபதிபிப் பிரப்பிரசா தனஞ்சா பூர
 கன்வரதன் செயனமுத மந்திரனே யிலக்க
 கணபதியே வாசகிகதன் பீஜவிநா யகன்மங்
 கலவிநா யகனுண்டி விநாயகனே பிரிய
 கணபதியே சித்திவிநா யகன்சுந்தா மணியே
 காமர்மகோற் கடனென்னக கரைநதவிவை யவையாம்.

கணபதி, ஏரம்பன், மோகன், தரணிதரன், கலாதான், கசியபந்தன், மஹாகணபதி, கிபிரபிரசாதனன், ஆசாரபூரகன், வரதன், ஜயன், அமுதமந்திரன், இலக்ககணபதி, வரசகிகதன், பீஜவிநாயகன், மங்கலவிநாயகன், உண்டிவிநாயகன், பிரியகணபதி, சித்திவிநாயகன், சுந்தாமணி விநாயகன், மஹோற்கடன் என்னுமிவைகளாகும்.

இவைகளையேனும், முன்னா தேவர்முதலியோரால் வெவ்வேறேயெடுத்து கூறப்பட்டிருக்கின்ற பன்னிரண்டு மகாமந்திரங்களையேனும், உச்சரித்தல் வேண்டும் இவற்றொன்றைத் தினந்தோறும் உச்சரித்தோர்களுக்குச் சகத்திரநாமங்களை யுச்சரித்த பயன்களுண்டாகும் அவ் விரண்டையும் அவ்வாறு உச்சரித்தோர்களுக்கு, அப் பயன்கள் எண்மடங்கு அதிகமாகிவளரும் பிணிமுதலிய வேதுக்களால் அவ்வாறு உச்சரிக்க மாட்டாதவர்கள், ஆம் முப்பத்துமூன்று மந்திரங்களில் ஒரு மந்திரத்தையேனும் உச்சரித்தல் வேண்டும் விரதநியமத்தோடு மேற்கூறிய சகத்திரநாமங்களை விநாயகசுதார்த்தியிற் றொடங்கி நான்குமாதவரையில் உச்சரித்தோர்களுக்குச் சென்றசனனங்கள் இருபத்தொன்றினும், இந்தசனனத்தினும், மேல்வருஞ் சனனத்தினும் தாங்கள் பற்றற்குரிய எல்லாப்பாவங்களையும் விநாயகமூர்த்திவிலக்கி, நினைத்த நன்மைகளனைத்தையும் நினைத்தவண்ண மளித்து, மறுமையிற் சிவலோகத்தில் கணத்தலைமைபுண்டிருக்கத்தக்க பதவியைக் கொடுத்தருளுவர்.

என்று முன்னம் பிரமதேவன் வேதவல்லி படர்த்தற்கோர் கொழுமொம்பினையொத்த மகா மகத்வயிக்க விபாசபகவானுக்குக் கூறினார். ஆதலால் பெருந்தவப்பேற்று லக்ஷாண்டகாரணர்த்தராயுள்ள

எம்துதபாவிக்கரமாகிய விநாயகப்பெருமானது திவ்ய சரித்ராமூர்
தத்தைச் செவிவாய்த்தேக்கிச் சிவசாயுச் சார்த்தராகியுள்ள ஓ சோ
மகாந்தமகாராசனே! சித்தபூர்வமாகச் சிந்திக்கக்கடவை. என பிரு
குமகாமுனிவர் திருவாய்மலர்ந்து ஸ்ரீ பார்க்கவபுராண பிரதமகா
ண்டத்தைப் பூர்த்திசெய்து ஆகுகூறி யிருந்தனர்

சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

சகத்திரநாமப்படலம் முற்றிற்று.

—.*:—

அருளிறைவணக்கம்.

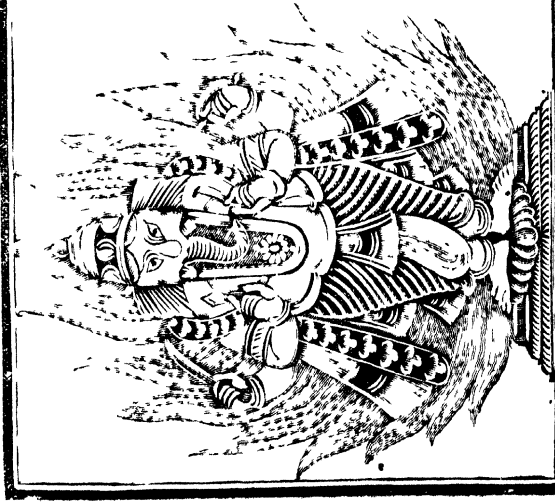
தேவர்தொழுதெழுநகருணைச் செல்வனேபோற்றி
சிறந்தொளிருமங்கள சொரூபனேபோற்றி
யோவறுசித்திகளனை தது முதவுவோய்போற்றி
யொலிகெழுகிண்கிணிபாத சாலநாபுரங்கண்
மேவியொளிர்சரணனே போற்றிமததாரை
விரவியதிண்கபோலனே போற்றிநினதருளின்
பாவமொடு பலபிணியும் பம்புவறு மைகளும்
பலவானவிடாகளையும் பாற்றுகவிற்புறவே.

முதலாவது

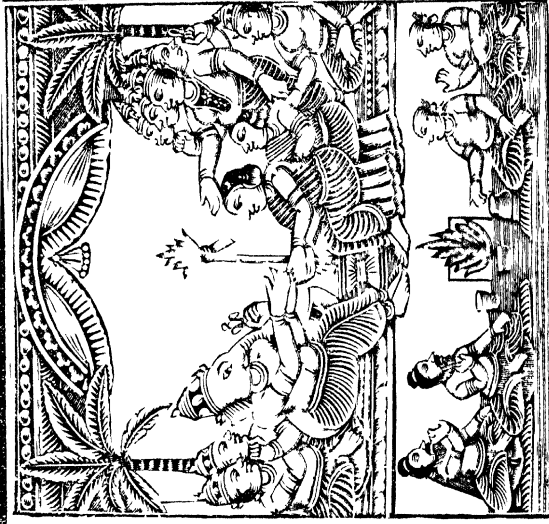
உபாசனாகாண்டம்

முற்றிற்று.

வக்கிர துண்டா

2 சித்திபுத்திகளை விராயகக்கடவுள்கலியாணம்செய்த

கணபதிநாளை
திருச்சிற்றம்பலம்.

பார்க்கவ புராணமென்னும்

விநாயகபுராண வசனம்.

இரண்டாவது

இலீலாகாண்டம்.

காப்பு.

பூத்தமலர்த் தவிசிறைநின்றனாராகிலாதி
புகலறிதா யாற்றாடறை யனந்தமின்னு
மேத்தவள ரமலடைந தாரையுணு மருடகடலை
ழிறும்பாற்பூத் தபூதமா யணைதநாயொங்க
நாத்திகமா யருளாலே மடமைகொள்ளக் கசமுக்கு
நால்வாயு மதிந்தியு முடித்தி மண்ணோக
காத்தழைத்த கடவுளிறும பூர்பதமெ னாப்போது
கதித்துநலங் கைதந ரமா நிகைந்து மன்றே

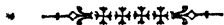
வேத ஆகமார்தமாக விளங்கும் உத்தமவைதிக சைவம்போ
லென்றும் நிலைபெற்றுத்தழைத்து, செந்தமிழெனப்பரந்து, சிவனடி
யார் உள்ளம்போல் காயத்துப பூத்து ஆனந்தமயமாய், ஸ்ரீ பஞ்சா
க்ஷரம்போல் வேண்டொர்வேண்டியவண்ணம் விருப்பங்கி, பிரண
வுசொருபம்போல் பேரின்பபோகத்தைக் கொடுப்பனவாகிய நைமி
சாரண்ணியத்தில் செளனக மகாமுனிவராற்செய்துவரும் யாகம்
இன்னும் முடிவுபெறாமையால், செளனகராதி முனிவர்களெல்லாம்,
மகாதவ கிரேஷ்டராகிய சூதமகாபுராணிகரை நோக்கி, ஐயனே!
கவலைக்கடலுக்கோர்கட்டெமரம்போலும், வறிஞனுக்குற்ற பொற்கு
வியல்புபோலும் எங்கள்முன்னை தவத்தாற்கிடைத்த கிருபாநிதி
யே! தேவீரது திருவாக்காகிய அமுதமுண்ட விசேடத்தால் சா
தசங்கம், சாத்திரமுதிர்ச்சி முதலிய சிவஞானதிக்கங்களை பெல்
லாம் எளிதிற்பெற்றனம். அங்ஙனம் இதுகாறும் விநாயகப்பிரபா
வத்தைக் கூறிவந்தீர்களன்றோ அம்மான்மிய மின்னுமுண்டாயின்
திருவாய்மலர்த்தருளவேண்டு மென்று பிரார்த்திக்கக் சூதமகாபுரா
ணிகர் கூறுவதாயினர்.

விநாயகபுராணம்.

முதலாவது.

வக்கிரதுண்ட விநாயகர்

திருவவதாரப் படலம்.

திங்களும் பணிநீர் கங்கையு மணிந்த
செஞ்சடை விநாயகப்பெருமான்
பொங்குருள வழுங்குங் காலைதக ளின்னும
புகலென வியாதனங் கிடப்பக
கொங்குமிழ் தலாந்த முள்ளைத கட்டை
குடிபுடங் குண்டி கைக நடத்தினான்
தங்கிய விஷுவன நிருவிளையாட
தனைமுறை சாறுறுதல வல்ததான்

சைவ தவவெறி துழைக்கத்தழைத்த ஸ்சௌனகாதி மகாமுனி
சிரேஷ்டாகனே! நன்று வினாவினீர் கள, யா னுபகிருதாததனாகுகின்
றேன். சித்தசாரதமாகக் கேட நெகிந்திடலாகனாக. எமது ஆசாரி
யராகிய ஸ்ரீவேதவியாசாபினனும மலாமகனவாழும் நாவினராகிய
சதுமுகக்கடவுளே வணங்கு ஓர்நானமுதத்தியே! நதிமதிமுடித்த
செவ்விய சடாமகுடத்தினையுடைய எமது தயானந்தராகிய விரா
யகக்கடவுள், அடியார குறிப்பி நெறியே நடத்திய திருவிளையாட்
டைக் கிருபைசெய்திரே அதுபோல இன்னும் அவரது லீலாவை
பவங்களை சொல்லியருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பிரமதே
வன் சொல்லிவந்தனா அதையாம தெரிந்தவண்ணம் உங்களுக்கு
கூறுகின்றோம் அதாவது:

மும்மதங்களைப்பொழிகின்ற யானைமுகத்தினையுடைய விநாய
கக்கடவுள் யுகங்கள்தோறும் அடியார் அன்பின்வழியே கிருபை
புரிவான் கருதி வேறுவேறு திருவுருத்தாங்கி பிராஹ்மிருதராதி மூவ
கையான்மக்களையும் இரட்சித்தருளிய திருவிளையாடல் அனந்த
மாகும் அளவிடுவதற்காகாது, ஆயினும் அகிலாண்ட ராஜேஸ்வரி
யாகிய சாக்ஷத் உமையம்மையார் மணாளாகிய இறைவர், முன்னர்
கூறிய வேலாயுதத்தினையுடைய சிவசண்முகக்கடவுளுக்குப் பன்னி
ரண்டு திருவிளையாடலைக் கூறியிருக்கின்றனர். அவைவகீரதுண்டர், சிந்தாமணி
விநாயகர், கசானனர், விக்கிராசர், மயூரேசர், பாஸுரந்திரர், தாமிர
தேது, கடுணசர், கணபதி, மதோற்கடர், துண்டிவிநாயகர், வல்ல

பைவிநாயகர், என்பனவாம் இவைகளினின்றும் அனந்தமாகவிரிவு பட்டுள்ள. ஆயினும் இவையே முக்கியமாகும். இதனுள் வக்ரதுண்ட விநாயகர் திருவவதாரமும், அவராட்செய்த வைபவங்களும் உபாசனாகாண்டம் பிரதமத்தில் மூவர் வரம்பெறு படலத்திற் சொல்லியிருக்கின்றோம் இனிச் சிந்தாமணி விநாயகர் திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோம் சிறிது சார்தமாகக் கேட்போர்களாக.

இரண்டாவது.

சிந்தாமணி விநாயகர் திருவவதாரப் படலம்.

அக்கர வணிசண்ட யிறையன சவுனக முனிவீரகாள்
வக்கர துண்ட ருட்கதை சிறிதறை விததாமே
னிக்கிறை பயமொழி தவநெறி கபிலற் கருள்வானேர்
தக்கவெ மிறைசிற் தாமணி பரனருள் கதைகேளீர்.

மகாஞான விரதர்களாகிய சவுனகாதி முனிவர்களே! முன்னொருகாலத்தில் தருமமுதலிய நால்வகைப்பொருள்களு நிறைந்த தமிழ்வனநாட்டில், உலகமெங்கணுந் தனதரசாட்சியைச்செலுத்தி வந்த அப்சித்தென்னும் பெயரினையுடைய ஓரசாகிருந்தான். அவன் தனதுமனைவியாகிய குணவதியென்பவனோடு அளவளாவி வாழ்வுற்றிருக்கின்றநாளையிற், தனக்கு நெடுநாள் புத்திரப்பேறில்லாமல் மனவருத்தங்கொண்டு, அரசாட்சியை அமைச்சர்வசம் ஒப்புவித்து தனதுமனைவியோடும் வனத்தேநோக்கிச்சென்றனன். அப்போது அவ்வனத்தில் ஓராசீர்மற் தோற்றக்கண்டு, அதுதன்னே துழைந்து, உலகமுழுவதுஞ் செய்தமாதவங்களுல்லாம் ஓர்வடிவங்கொண்டிருந்தாற்போல, விபூதியும் * உருத்திராக்க மாலிகையுமணிந்து யெழுந்தருளியிருக்கின்ற வைசம்பாயன முனிவரைக்கண்டு அடியற்ற மரம்போல நிலத்தில்விழ்ந்து, பணிந்து, மீட்டுமொழாமலிருந்தனன். அவ்வாறிருப்பவனை, அம்முனிவர் மிகுந்த கிருபையோடும் பார்த்தருளி, அரசனே! எழுந்திரு, நீயார்? நீ இவ்விடத்திற்குவந்த காரணம்பாதென்று வினாவினார். அதற்கு அவ்வரசன் ஒன்றும் பேசாமலும் எழாமலுமிருந்தனன். அதனை அம்முனி † புங்கவர்கண்டு,

* உருத்திரன்-சிலிள், அக்கம்-கண், உருத்திரரது விழியினின்றுண்டாதலின் உருத்ராக்கமெனப்பெற்றன. (கார்தமாதிய வழி பரக்கக் காண்க.) † புங்கவர்-தேவர்.

ஸ்ரீநாயகபுராணம்.

தமது க்யானநோக்கத்தினாலே அவ்வரசனுண்டாகக் கடவதென்று ஆசீர்வதித்தனர். அதனைக்கேட்டவுடன் தரித்திரனுக்குத் தனங்கடையெனப் போல, அரசன் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டெழுந்து, இரு கரங்களையுங்கூப்பி, முனிபுங்கவருக்கெதிராக நின்று, சுவாமி! அடியேன் கற்குந்தோறுங் கரும்பென குசிக்கவல்ல தமிழவளநாட்டரசன், எனதுபெயரை அபிசிதது பெனசரொலலுவது, யான் நெடுநாள் புத்திரப்பெறில்லாமையால் மனம் வருந்தி, தேவரீருடைய நிவ்ய சரணாநிந்தங்கையடுத்தேன், கடவுளா வாக்கு பொய்த்தானும் கனவிலும் தவத்தா வாசகுப பொய்க்காதாதலால், தேவரீர் அடிபேனுக்குப் புத்திரனுண்டாகக் கடவதென்று ஆசீர்வதித்தபடி அடியேற்குச் சித்திக்கு மார்க்கத்தினையும் அதுக்கிரகித் தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்கு வைசமபாயன முனிவர் மனதிரங்கிப் பரமசிவதினுடைய பஞ்சாட்சரத்தை அவனுக்குப் தேசித்து, அரசனே! சமுத்திர நதி சங்கமத்திற்கு மேற்புறத்தில் ஒருவனமுந் தடாகமுமிருக்கின்றன அங்கு நீ சென்று உனதுபத்தினியைப் பணிசெய்யக்கட்டளையிட்டு. நீ நான்கு மாதம்வரையில் இமமந்திரத்தைச் செபஞ்செய்து, முடிவில் அதற்கேற்ற தருப்பண ஒமாதிகளை நிறைவேற்றி, யதாபயிரகாரம் உனதுராச்சியத்திற்குச் செல்லுவையெனில் சிறிதநாளாகவுள் பரமசிவ கடாஷத்தினாலே உனக்குநல்ல புத்திரனுண்டாகுவெனென்று திருவாய்மலர்ந்து அவனைத் தவத்திற்குச் செல்லுமாறு விடைகொடுத்தனர்.

அவ்வாறே தசாட்சம் அரசன்செவிக்கமுதாகப் * பூரித்து, மீட்டுமவரைப் பணிந்தமுந் து விடைபெற்று, தனது மனைவியாகிய குணவதியுடனே வழிகல்காண்டு முனிபுங்கவர் கூறியருளியவனத்தின்கண்ணுள்ள தடாகக்கரையை யடைந்தனன். அங்கு, அதற்கு முன்னமே சரஸ்வதி பெயலசெய்யப் பிரபுதேவன் தவத்திலிருப்பதைக்கண்டு, அவர்களை யனந்தமுறை பணிந்தெழுந்து மறுநாள் முதல் தனது பத்தினியைப் பணிசெய்துவரக் கட்டளையிட்டு தவநியமததுடனே தானொருபக்கத்திலிருந்து, அரிய பஞ்சாக்கரமந்திரத்தை ஜெபஞ்செய்துவந்தனன். குணவதியும் சரஸ்வதியும் பணிசெய்யும்வேளைபோக, மற்றவேளையில் இருவரும் ஒன்றாகக்கூடிச் சென்று காய், கனி முதலிய வருக்கங்களைச் சேகரித்து வந்து தங்கள் தங்கள் நாயகருக்குக் கொடுத்துவந்தனர். இவ்வாரிருக்கும் நாளையில், ஒருநாள் சரஸ்வதி காமலாகிரிகொண்டு மூறுவலரும்பவும், தனங்கள் விம்மவும், கூந்தல்சோரவும், மேகலை நெகிழவுமாக

* பூரித்தல் - உட்கொளல்.

ஞெரேலென்று தனதுகாதவன் மடியிற்சென்று இருந்தனன்.
 எனே பிரமன் தவத்தினின்று நீங்கி, தனது புத்தியையெல்லாம் மன்
 மதசாங்குக்கிரையாக்கி, உடல முழுவதும் மயிற்சூசுச் செறியும்படி
 யாகக் காமலாகிரியைத் தலைகொண்டு, தனது மடிகதலத்திருப்
 பவள் இன்னொன்றுதெரிந்துகொள்ளாமலாகி, இவள் உரோ
 கணியோ, இரதிராணியோ, ரதியோ, மொகனியோ, இலக்குமி
 யோ, திலோராதைமையோ, அரமையோ, அவசியோ, அல்லது மகா
 விஷ்ணுவினுடைய மாயகைதானோ வெவ்வேறுபாற்று, அவளது முக
 தையும் எனைய அவாவங்களுக்கும் நன்றாகப் பார்த்துப் பின்னர்
 இவள் நமது காதலியேயென்று தெளிவுற்று, உடனே அவளது
 செவ்விதழுநலைப்பருகுமாறு தனது நான்குவாய்களும், யான்முன்
 னம் யான்முன்னமென்று ஆரவமோடெழுந்த சத்தக்கவும், அவ
 ளது கொங்கை, துதல், கூந்தல், அலகுல முதலைய நான்குளைத்
 தடவுமாறு தனது எழுகைகள் எழாநிறையும், மற்றொரு கையால்
 அவளைத் தழுவுமாறு தனது அறையிலிருந்து விரிந்தகலையை
 மெகிழ்த்தெரிந்தனன். அதனைச் சாஸ்வதி நோக்கித் தவஞ்செய்
 வோரைக் கலைத்துக் கூடுவது மகாபாதகமென்று ஞெரேலென்று
 அவன் மடியினின்றும் அப்பாலகண்டு, முன்னா தனது மனத்தின்க
 ணுண்டான காமலாகிரியைத் தணித்துக்கொண்டு, சுவாமி. அவச
 ரப்படவேண்டாம், அரையில் வத்சிரமுடி தது மானத்தைக் காத்
 தருள வேண்டுமென்று சொல்லினான். அந்தகுபிரமன், பெண்
 ணே! நீ கூறியபடி பின்னருத்தொருகொள்ளுவேன், இப்போது என
 துயிரா நீங்குவதன்முன் எவ்வுஞ்சு சுகந்தரம் உண்டாமென்று கேட்ட
 னன். அதற்குச் சாஸ்வதி சொல்லுவாள் சுவாமி நாம் இங்குவந்
 திருப்பது பழையபாவ வசத்தினால் உலாமை வேரிலை அப்பாவங்
 கள் தொலையுமாறு தவஞ் செய்வதைவிட்டு இத்தனமைத்தாகிய
 அற்பகாரியத்துக் குடன்படுவீராயின, தேவாருடைய கல்வியும்,
 அறிவும், உறுதியும், எனனாகாநிற்கும்? நீ செயதுவந்த தவதான்
 எவ்வாறு சித்திக்கும்? அததவசித்தி வேண்டாமெனினும், அதத
 வத்தினுட்பட்ட காலகாலாகிய சிவபெருமான எவ்விதத்திலுஞ்
 சபித்ததுவிவா? ஆதலால், தேவரீர் செயதுவந்த தவமானது நிறை
 வேறுமவரையில் நீர் எனக்குத் தந்தையும், நான் உமக்குப் புத்திரி
 யுமாகுமென் றிவ்வாறு சபதங்கூறி, அனந்த இனியவாரத்தைகளி
 னுற் பலவாறு அவன் மனதைத் தேற்றினன். அப்படியும் பிரமன்
 மனந்தேராமல் விடந்தலைக் கேறினவனபோலக் காமவிகாரந் தலைக்
 கொண்டு வலுவிழ்ந்துமாறு அவளை வலித்தனன். உடனே சாஸ்
 வதி அவனிடத்தினின்று தப்பியோடி மற்றொருபக்கத்திற் நேவர்க

ளோடுங்கூடித் தவஞ்செய்திருக்கின்ற இந்திரனிடத்திற் சென்று
நின்றனன். பிரமனும் அவனைப் பின்றொடர்ந்து சென்றனன்.

இவ்விருவரையும் இந்திரன் பார்த்து ஏதோ 'ஓ ராசிசய மிருக்
கின்றதெனவெண்ணி, பிரமனுக்கு ஓ ராதனநதந்து பாதபூசைமுத
லியவைகளையும் நடத்தி, ஒரு பாரிசமாகவின்று மிக்க நாணயத்து
டனே கூடியிருக்கின்ற சாஸ்வதிமுகத்தையும், ஒளிமழுங்கியிருக்
கின்ற பிரமன் முகத்தையும் பார்த்து நீங்களிருவரும் இங்ஙனம்
வருவதற்கான காரண மென்னவென்று தெட்டனன. அதற்கவர
கள் ஒன்றுஞ் சொல்லாமலிருந்தனர்.

தாமரைக் கிழவ னொன்றுஞ் சாற்றில னிருப்பரின்ற
ஏமரு மமார்தாமமு ளியம்புவார் தவமேற்கொண்டு
சேமவுண் டிகளிற் பன்னு டிர்ந்திடு மியோகத்தார்க்கும்
காமவெங் கடலைசு சுற்றுங் கடப்பது கூடாதென்றார்.

பின்ன ரங்கிருந்த தேவர்கள் ஆகார முதலியவைகளை நீத்து
அளவற்றநாள் அறிய தவத்திலிருக்கின்ற யோகியராயினும், காமக்
கடலைநீதவது மதாகடினம் என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொ
ண்டனர். அதனைக்கேட்ட பிரமன் உடனே அதிகவேகத்தோடும்
எழுந்தனன். அப்போது அவன் வீரியமானது வெளிப்பட்டது.
பின்னர் பிரமன், முன்னர் தவஞ்செய்துக்கொண்டிருந்த தடாகத்
தை யடைந்து ஸ்நானஞ்செய்து, சுத்தபவித்திரனாகி, யதாப்பிர
காரந் தனதிருப்பிடத்தை நோக்கிச்சென்றனன். இப்பால் பௌர
ணீனவர, அதிதனத்தில் அப்பிரமனோடு தவஞ்செய்துக்கொண்டிரு
ந்த அப்சித்து மகாராசனும், அவன் பாதினி குணவதியும், சமுத்
திர ஸ்நானஞ்செய்து பீண்டிவருகையில, குணவதிக்குத் தாகமே
லிட்டு விரைவிற் றடாகத்தினை யடைந்து தண்ணீரமுந்தினன். அத்
தண்ணீரோடு பிரமதேவனுடைய வீரியமானது அவளது கருப்பத்
திற்சென்று கருவாயிற்று. பின்னர் அரசன் வைசம்பாயனமுனிவர்
செபஞ்செய்யுமாறு அதுக்கரகத்தருளிய நான்கு திங்களுமானவு
டன், வேதாகமமுறைமைப்படி தருப்பணதிகளைமுடித்துத் தனது
மணிகியோடு முன்போலநகரத்தைச்சேர்ந்து, தேவர்கடனாகிகளைப்
போன்பினோடு நிறைவேற்றி வந்தனன். பத்தார்திங்களில் குண
வதி ஒருபுத்திரனை பயந்தனள் அப்புத்திரனுக்கு அரசன் சாதகன்
மாதிகளைக் கிரமப்படி முடித்துச் சூதகநீங்கியவுடன் சோதிடர்
முதலாயினோரை வரவுமுதத்து நமது புத்திரனுக்கு என்னென்று
காமகரணஞ் செய்யவேண்டியதென வினாவினான். அதற்கு அவர்

கன் அப்புத்திரனுடைய திதியாதி நிலைகளை யாராய்ந்து இவன் தேவர்களானும் பூசுதிஞ்செய்யத் தக்கவனென்று தமக்குட் டுர்மானித்து, கண்ணென்று நாமகரணம் வைக்கச்சொல்லினர். அரசன் அவ்வாறே யுவனுக்கு நாமகரணஞ்செய்தனன்.

இப்பால் கண்ணென்பவன், நாளுக்குநாள் வீறிவளர்ந்து நீண்டவுருவும், மேகநிறமும், பருத்தவியியும், அகன்றமார்பு முடையவனாகி இவன் வேறொரு பர்வதராஜனென்று சொல்லும்படியாக வீதியில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்ற பருவத்திற்குநே அரைக்கணத்தில் அளவற்ற யோசனை தூரஞ்சென்று திரும்புவானாகி, ஒருநாள் சந்திரன் கீழ்த்திசையினின்றும் உதயமாகி ஆகாயமார்க்கமாகவரக்கண்டவன் விரைவிலெழுந்து அவன்கரங்களைச் சேரப்பிடித்துப் பின்னர் தொழுதுவணங்கி, அவன் நல்லவார்த்தைகளைப் பேசிக் கெஞ்சவிடுத்திட்டனன். மற்றொருநாள் ஒரு யானையானது மும்மதங்கனையுஞ் சலசலவென்று பொழிந்தது மிருகதேகோபத்தோடுங்கட்டுத்தரியை முறித்தது பாகர்களையெல்லாம் அடர்த்துத் துதிகை கொம்புவால் இவைகளினுற் படைவீரர்களையெல்லாங்கொன்று அந்நகரத்தினது வாயிலையடைத்துக்கொண்டிருக்க, அந்நகரத்தார் மிக்ககிளேசத்தையடைந்து, இந்தமதயானை முன்னொருகாலத்தில் சர்வசங்கர மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் உரிததருளிய மதயானையோ? அல்லது ஆலவாயழியுமாறு அமணர்களாலேவப்பட்ட மதயானையோவென்றுகலங்கி, ஆரவாரிக்க, அதை அக்கண்ணென்பவன் கேட்டு அந்தயானையருகிற்சென்று, அதன்கதுப்பில் வீரிடும்படியாகப்புடைத்து மத்தகத்தை கிழித்தனன்.

உடனே அதினுடைய கதுப்பினும் மத்தகத்தினும் உதிரப்பிரவாக முண்டாகி அப்பிரவாகமும் மதநீரும்ஒன்றுபட்டு நீலகிரியின்மீது இந்திரவில்லிருந்ததுபோலவிளங்க அந்நயானை யிறந்து விழுந்தது இவ்வாறு அளவற்ற அற்புதமான விளையாட்டுகளை நடாத்தி வருகின்ற அக்கண்ணென்பவன், வயதிற் சிறியவனையினும் வலியில் எவ்வாறு பெரியவனையினுளே அவ்வாறே தருமம், தானம், ஒழுக்கம், ஆசாரம், விருந்தோம்பல், சிவபூசை, சிவஞானம் சீலம்முதலாகிய நற்குணங்களினும், பெரியவனாகி ஒருநாள் தனது தந்தையைப் ப்பணிந்து விடைபெற்று வனத்திற்சென்று ஓர்தடாகக்கரையினிருந்து, நித்தனும் விபூதி உருத்ராக்கம் முதலியவைகளை யணிந்து, தாமரை மலரினும், உன் மத்த மலரினும் சிவபிரானை வழிபட்டுக் கந்தமூல பலாதிகளோ நிவேதித்து, அவரது, பஞ்சாக்கரத்தைச்

செபித்துக்கொண்டு ஆயிரவருடம் வரையில் தவத்திலிருந்து, பின்னர் ஒற்றைக்காலில் நின்று ஜல பாணத்தோடு முப்பது வருடம் வரையினும் வாய்ப்பட்டசுணத்தோடும், பத்து வருடம் வரையினும் நிராகாரத்தோடும், பத்துவருடம் வரையினும் உக்ரமாகிய தவத்தைச் செய்தனன்.

இப்பால், அவன் தவஞ்செய்கின்ற இடத்தில் தென்றற் காற் றேயன்றி வணைய காற்றுகள் வீசினதில்லை சூரியன் வேகமாய்க் காய்ந்ததில்லை, மழை அதிகமாய்ப் பெய்ந்ததில்லை, மிருகங்களும், பறவைகளும் ஒன்றுக்கொன்று பகையானதில்லை, அவன் செய்து வருகின்ற உக்ரமான தவத்தினின்றும் அனலுண்டாகி அவ்வனல் தெய்வலோகமெங்கும் பரந்து நகித்தது அதைத்தேவர்கள் சகிக்க மாட்டாது இவன் சுவர்க்காதி போகங்களில் யாதுவேண்டித் தவஞ் செய்கின்றனனென்று பயந்து, யாவரும் ஒன்றாகச்சேர்ந்து, ஆகாய மார்க்கமாய்க் கயிலாய பர்வதத்தை யடைந்து, சிவபெருமானைப் பணிந்து எழுந்த அளவற்ற வேத ஆகமங்களினால் துதிசெய்து, சுவாமி! ஒருவன் வனத்தில் வீழ்ந்தி உருத்ராக்கம் முதலியவைகளை யணிந்த கோலத்தோடு கையில் செபமாலையினை யேந்தி ஒற்றைக் காலில் நின்று பஞ்சாஷ்டாத்தினால் தேவரீரைத் தியானஞ்செய்துக் கொண்டு, உக்ரமான தவத்திலிருக்கின்றனன் அவனிடத்தினின்றும் ஓர் தவாக்கினிபிறந்து சொர்க்கலோக மெங்கும் பரவி, எங் களை எல்லாம் வெதுப்புகின்றது. அதனால் யாங்கள் அனைவரும் தேவரீர் சரணாவித்தங்களை யடுத்துதனம், இனி அடியேங்களுக்கு யாதொரு துன்பமும் வரவொட்டாமல் காத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குச் சிவபெருமான் கிருபைசூர்து அவர் கட்கு அஞ்சவேண்டாமென்று அபையாஸ்தந்தந்து இடபவாகடத் தின்மீது பார்வதி தேவியாரோடும் எழுந்தருளி, ஐம்பொறிகளையும் நிக்கிரகித்து, அரிய தவத்தினைச்செய்துகொண்டிருக்கின்ற கண்ணு க்கு எதிரில் பிரத்தியட்சமாயினார் உடனே கண்ணனவன் மேகத் தைக்கண்ட மயில்போல வெழுந்து தனதுவருத்தமெல்லாம் வீழும்படியாகக் கர்த்தனுடைய திருவடிகளிற் பலமுறைவீழ்ந்து நமஸ்கரித்து கைகொட்டி ஆனந்தக்கூத்தாடி மும்முறை வலம்வந்து கண்களீரரைக் கவிழ்ப்ப, உரை தடுமாற்றங்கொள்ள. உடலெங் கும் உரோமாஞ்சிதம் பூப்ப, அகத்துள் அன்புபொங்க, மிக்கவணக் கத்தோடும் எதிர்நின்று, ஒ பரம்பொருளே! இராசதம் சாத்மீகம் தாமதமென்கிற முக்குணங்களினின்று சகலவிவராகங்களையும் படை த்துங் காத்தாந்துடைத்து மிராநின்ற கர்த்தர் தேவரீரே யாதலால் இங்கு அடியேனுபயுமாறு திருவருள் சுபக்கவேண்டுமென்று துதி

செய்தனன். அதற்குச்சிவபிரான்கிருபைசுரந்து, அன்பனை நீகருதியவர்களைக்கேள் தருகின்றோமென்று திருவாய் மலர்ந்தனர்.

உடனே கண்ணனவன் மீட்டுந்தொழுதெழுந்து இருகரங்களை யுஞ் சிரமேற்கூப்பி, சுவாமீ தேவரீருடைய திவ்ய சரணானந்தங்களில் எக்காலத்தும் மாறாதபத்தியும் மேலானபாக்கியமும் அடியேற்கருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அவ்வாறே சிவபிரான் தமது திருவடிகளில் பத்தியும் மூவுலகத்தையும் ஆளத்தக்க அரசாட்சியும் பிரமேந்திராதி தேவர்களாலும் அழிவுறாத ஆயுளும் பின்னும் அளவற்றவரங்களையும் அவனுக்குத் தந்து தமது திருக்கைலைக்கெழுந்தருளினர். கண்ணனவன் தனது நகரத்தை யடைந்து தன்னையின்ற தாய்தந்தையருடைய பாதுகளைப்பணிந்தெழுந்து தனக்குப் பரமசிவன் கொடுத்தருளிய வரங்களைத்தையும் அவர்களிடத்திற்குறிச் சந்தோஷமுற்றிருந்தனன். பின்னர் அவன் தந்தையாகிய அப்சித்துமகாராசன் அவனுக்கு விவாகஞ்செய்து சிலநாள் சென்றபின்பு அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடத்தித்தன தரசரிமையையும் அவன்பா லொப்புவித்துத் தான் தனது மனைவியோடு பிரதிதினம் சிவபெருமானைப் பூசித்து அரிய தவத்தினால் ஆனந்தக்களிப்பில் மூழ்கியிருந்தனன் இப்பால் கணராசன் தனது தந்தைகொடுத்த வுலகத்தைத் தன்வசமாக்கி அன்னியதேசங்களை யுங் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்று கருதிவிசுவசித்து பிரமதன்-கிரந்தன் - விதந்து என்கிற நான்கு மந்திரிகளையும் தனது புத்திரர்களாகிய சூலபாணி-சுலபன் என்கிற இருவர்களையும் சர்வாயுதபாணியராய் அளவற்ற சேனைகளோடுவரக் கட்டளையிட்டு நாற்புறத்தும் நூற்றைம்பது நூற்றைம்பதுயோசனைதூரம் பரவியிருக்கின்ற சதுரங்கசேனைகளோடுமனும் அஞ்சிக் கண்புதைக்கும்படியாகத் தான்புறப்பட்டு எதிர்த்து வந்தவர்களை யெல்லாஞ் சங்கரித்துப் பணிந்து வந்தவர்களிடத்திற்கு பகுதிவாங்கிப் பூவுலகத்திலுள்ள சகல ராச்சியங்களையுந் தன்வசப்படுத்தி உடனே சொர்க்கலோகத்திற்கென்று கற்பகவனத்தி லிருக்கின்ற தேவேந்திரனுடைய உச்சைசிரமென்கிற குதிரையைப் பிடித்து அதன்மீது தான் ஆரோகணித்தனன். அதனைத் தேவேந்திரன் தனது தூதர்களா லறிந்து, மிக கோபா வேசத்துடனெழுந்து, வச்சிராயுதத்தைத்தாங்கி, வெள்ளையாணியின்மீ தாரோகணித்து நீண்டதுவசங்களாடும்படியான தனது அரண்மனைவாயிலினின்றும் வெளிப்பட்டனன். உடனே யெல்லாத் தேவர்களுஞ் சர்வாயுதபாணிகளாய் நெருங்கினார்கள். நாற்புறங்களிலும் இரணபேரிகைகள் முழுங்கின. ஆகாய வெளி

பெங்கும் வெற்றித் துவஜங்கள் தூர்த்தன. வீரர்கள் கரங்களிலெல்லாம் எல்காயுதங்கள் பிரகாசித்தன பீலிக்குஞ்சங்குகளும், வெண்பட்டுக்குடைகளும் எங்குவிறைந்தன. இவ்வித வாடம்பரங்களுடன் தேவ சேனைகளெல்லாஞ் சத்த ராகாங்களைப்போல ஆர்ப்பரித்துவர தேவேந்திரன் தனது நகரத்தைக் கடந்துவந்து மிக்கபராக்கிரமத்தோடு கரத்தில் வில்லைந்தித் தனது குதிரைமீ தாரோகணித்திருக்கின்ற கணராசனையும் அவன் சேனைகளையுங்கண்டனன். அப்போது இவ்வீரனோடு யுத்தஞ்செய்து வெற்றிப் பெறுவது மிகவுங் கடினமாதலால், இவனை இனியவார்த்தைகளால் சம்மதப்படுத்துவதே சரியானதென்று தனக்குள் எண்ணிவிடத்தவனாய், ஓ குணவதி குமாரனே! ஓ குணக்குன்றமே! கணனென்னும் பெயருக்கேற்ப நன்கு மதிக்கப்படுங் காட்சியோய்! எனது குதிரையை விட்டுவிடும் என்று கேட்டனன். அதற்குக் கணராசன் நகைசெய்து, இந்திரனே! உனது ஐராவத முதல்யனடியா, எனது வயபாகத் தக்கனவே யென்றுசொல்ல, அதனைக் கேட்டலும், இந்திரன்கோபங்கொண்டு, தனது சேனையைத் தூண்டி, யுத்தஞ் செய்வதற் காரம்பித்தனன். அதனைக் கணராசனால் வெறுத் தத் தள்ளப்பட்டிருந்த சேனாதிபதிக்குள் ஒரு வீரன்கண்டு தேவசேனைகளோடு மெதிர்த்து, நாசஞ்செய்து, யாவரும் பின்னிட்டுடையபடியாக முடுக்கினன் இவ்வாறு ஒரே சேனாதிபதிக்கு அவ்வற்ற விம்மிதங்கனோடும்வந்த தேவசேனைகளெல்லாம் பின்னிட்டுடையலும் இந்திரன் மிகவுமானமுங் கோபமுங்கொண்டு தனது ஐராவதத்தைக் கணராசனருகிற் செலுத்திக் குலையுதத்தால் அவன்பாபிற்றாக்கினன். உடனே கணராசன் மூர்ச்சையாகி மீட்டித் தெளிந்தெழுந்து குதிரையை இந்திரனருகிற்றாண்டித் தனதுவானினால் அவனகுலேசப்படையைக் கீழே விழத்தள்ளினன். அதனால் இந்திரன் இளைப்புற்றிருக்கின்றமையை அவனது ஐராவதங்கண்டு மிகுந்த சிற்றத்தோடும் போர்செய்ய, அதனையும் கணராசன் அடித்து ஓர் ரொடிப்போதில் நிலத்தில்விழத்தள்ளினன். இப்பால் இத்தானுங் கணராசனுங் கைகலந்து மல்லயுத்தஞ் செய்வதானார்கள் அப்போது கணராசனுனவன் பல பேய்க்கூட்டங்கள் தனது வெற்றியைக்கூறித் துணங்கையாடும்படியாக இல்லிப்பானியில் முகுந்த நீரைப்போல, இந்திரனுடைய முடியில் உதிரவெள்ளம் பெருகும்படி குட்டினான் அதனாலவ்வந்திரன் சோரித்து வீழ்ந்து பின்னர் தெளிந்தெழுந்து மானமானது உள்ளத்தில் வாதிக்கும்படியாக வாட்டங்கொண்ட முகத்தோடுஞ் சிரங்கவிழ்ந்து நாணமுற்றிருந்தனன், அதனைக் கணராசன் கண்டு இந்திரனே! இனியொன்றற்கும் அஞ்சற்க யாமுனக்கு விண்ணுலகாட்

செயை இத்தினந்தந்தோம். எமக்குள்ள அரசாட்சிகளுள் அளவற்ற வளங்கள் மலிந்திருக்கின்றன ஆதலால் இவ்விண்ணுலகவளங்களை யாம் வேண்டிலம். இனி நமது ஆணைக்கஞ்சி நடந்துகொள்ளக்கட வவ. அதினின்று மாறுவையாயின் உடனே தண்டனைக்குள்ளாகு வை யென்று சொல்லி மற்றலோகங்களுஞ் செயங்கொள்ளுமாறு அவ்விடத்தினின்றும் வெளிக்கொண்டனன்.

அக் காரணத்தை விண்டு பிரமனாதிபர் கண்டு, இனி நமக்கு யாது சம்பவிக்க விருக்கின்றதோ வென்று பயந்து, யாவரும் மிகு ந்த வணக்கத்துடன் கணராசனை யெதிர்கொண்டு அளவற்ற கையு றைகளைத் தந்து இனிய வார்த்தைகளாடி வணங்கச் சென்றனர். அதற்குக் கணராசன் மனமகிழ்ந்து யாவருக்குத் தனதுகிருபையை வழங்கி அவ்வவர்களுடைய உலகங்களிற் றனது முத்திரைமோதி ரச் சுவடை வழங்குப்படியெய்து பூவுலகத்திற் று வந்து தனது தா ய்தந்தையர்களைப் பணிந்தெழுந்து நேவர்களைத் தரப்பெற்ற பல கையுறைகளை அவர்களெதிரில் வைத்து அவ்வவர்களைச் செயித்து வந்த திறங்களனைத்தையுஞ்சொல்லி வேதமுறையினின்றும் வழாத படி நீதியினைச் செலுத்தி உம்பர்களுங் கண்டு உலப்பெய்தத்தக்க பல தருமாதிகளையிடையிடாதிபற்றி அழகிற்சிறந்த அனேகமாதர் களை மணஞ்செய்து நெடுநாள் களிப்பென்னுங்கடலுண்மூழ்கி வா ழ்த்திருந்தனன். இவ்வாறிருந்து நாளாயில் ஒருநாள் வனத்தின்க ணுள்ள சிலவேடர்கள் கணராசன் சமூகத்தில் வந்துபணிந்தெழு ந்து அடிபேங்களுடைய கூழுங்குடியுங் கெடாதபடி வளர்த்துவரு கின்ற குரிசிலே! வனத்தின் கண பலவதைப்பட்ட மிருகவர்க்கங்கள் மிகுத்து அவ்விடத்துள்ள பயிர்களை யெல்லாம் நாசஞ் செய்து வருகின்றனவென்று முறையிட்டார்கள் அதனைக் கணராசன் கே ட்டு, வேட்டையாடுவான் செல்ல எத்தனித்து, மந்திரிகளைக் கொ ண்டு சில சேனைகளோடு நாய் வேட்டைக்காரர் வலைஞர் முதலியோ ரை வரவழைத்துத் தான் நீலவத்திரமுடுத்தி, யிடைபில் நீலக்கச் சினை வீக்கி. நீலநிறத்தாலாகிய முன்கை தோற்கட்டுகளையணிந்து. நீலப் போர்வையைப்போர்த்து நீலந்தோய்த்த தலைச்சுற்றியணி ந்து, சுற்றிலும் நீலமணிக்குடை நிழற்றும்படியாகக் கரத்தில் நீல வில்லைந்தி, நீலப்பரிமீ தாரோகணித்துப் பூவுலகை நோக்கிச்செல் லும் யமனைப்போல. வனத்தையோக்கிச் செல்லுவதாயினன்.

இவ்வாறு கணராசன் செல்லுகையில் முன்னதாக நான்கு ள்வலாளர்கள் நான்கு திசைகளினுமோடி மிருகங்களெல்லாம் கூட் டங்கொண்டிருக்கின்ற விடங்களை யறிந்துவந்துகூற மன்னர்களெல்

லாம் அவ்வவ்விடங்களிற்கவண்களை யெறிந்து, எங்கும் வலையிட டார்கள். வேடர்களெல்லாம் ஞானிக்கூட்டங்களை யேனியும்பை கொட்டினார்கள். மறவர்களெல்லாம் பற்பல புதர்கடோறுஞ் செ ன்று குறைத்து வெட்டினார்கள் படைவீரர்களெல்லாம் விலகிவளை த்து வேட்டையாடினார்கள். சிங்கங்கள், யானிகள், வராகங்கள், முட்பன்றிகள், யானைகள், ஒட்டகங்கள், காட்டானைகள், மான் கள், முயல்கள், மரைகள், புலிகள் முதலாயுள்ளயாவும் தங்கடங்க ளிடங்களை யகன்று வனமெங்கணும் பாய்ந்துலாவின் : அவற்றுட் சில மிருகங்கள் மள்ளர்களோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து மாய்ந் தன. சிலமிருகங்கள் ஒன்றோடொன்று அடர்ந்துமடிந்தன சில மிருகங்கள் வலையின்கண் அகப்பட்டிற்றந்தன சில மிருகங்கள் ஞா னிகளின் வாயிலகப்பட்டு மரித்தன.

இவ்வாறு கணராசனாவன் தனது படைவீரர், மறவர், வலை ஞர் முதலாயினோரைக் கொண்டும் ஞானிக்கூட்டங்களைக் கொண் டும் பலவகைப்பட்ட நாடுகளினுஞ் சென்று வேட்டையாடி யானி முதலிய மிருகங்களை பெல்லாங்கொன்று திரும்பி வருங்காலையில் தனக்கு மிகவுந் தாகும்மேலிட அதனால் வழிதப்பி இருவிழிகளும் பஞ்சடையுப்படியாக அமைச்சர்முதலிய சேனைகளோடு இருண்ட காட்டினுள்ளே புகுந்து சென்றனன். அப்போதவ்விடத்தில் தெய் வலோகத்தினை நிகர்த்த ஓர்வனந்தோற்றக்கண்டு அதனுள் சேனைக ளோடு துழைந்து மல்லிகை முல்லை முதலிய புட்பச்செடிகளெல் லாம் படர்ந்து தென்றற்காற்றினால் எங்கும்பரிமளத்தை விசானி ன்ற ஓர்சோலையையடுத்து அங்கு பெரியோர்களது உள்ளத்தைப் போலத் தெளிந்த தண்ணீரையுடைய ஓர் நதியைக்கண்டு அந்நதி யின்கண்மிருந்த ஆவலோடும் ஸ்நானஞ்செய்து சிறிதுதவூர்வொழி ந்து அவ்விடத்துள்ள கந்தமுலபலாதிகளை உழையார்கள் சேகரித் துக்கொடுக்க வாங்கிப்புகித்து தாகசாந்தியுஞ் செய்து பசியையும் இளைப்பையுஞ் சிறிதாற்றித் தன்மீது தென்றற்காற்று விசம்படி யாக ஓர்மரத்து நிழலில் உட்கார்ந்திருந்தனன். இவ்வாறு கணரா சன் இளைப்பாறிக்கொண்டிருக்கின்றசமயத்தில் அவ்வனத்தில் வர் சஞ்செய்கின்ற கபில மகாமுனிவருடைய சீடர்களிலொருவர் அங் குள்ள நதியில் ஸ்நானஞ்செய்யச் சென்றனர். அப்போது அவர் அந் நதிக்கரையிலுள்ள அரசனையும் அவன் சேனைகளையுங் கண்டு அதனைத் தனது குரவராகிய கபிலமுனிவருக்குத் தெரிவித்தனர். உடனே கபிலமுனிவர் அவ்வரசனை இங்ஙனம் அழைத்துவரக்கட வை என்று கட்டளையிட அவ்வாறே அச்சீடர் கணராஜனிடத்திற் செல்ல அவரை அவ்வரசன்கண்டு வணங்கித் தாங்கள் இங்குவந்த

சிந்தாமணிவிதாயகர் திருவடிதாரப்படலம். யக்

காரியநிலைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டான். அதற்கு அச்சிடர்! அரசனே! நீர் இங்ஙனம் வந்திருக்குஞ் செய்கியை எனது ஆசிரியராகிய கபிலமுனிவர்தெரிந்து உம்மைத் தமதிடம் அழைத்துவருமாறு ஆக்கியாபித்தனுப்பவந்தான் என்றனர். அதற்கரசன் மிகுந்த சந்தோஷங்கொண்டு அம்முனிபுங்கவரது ஆசீர்மத்திற்குச்சென்று இருப்பகையாகிய சூரியனைப் போன்று பிரகாசிக்குஞ் சிந்தாமணியை மாப்பின்கண் தரித்திருக்கின்ற கபிலமுனிவருடைய திருவடிகளைப் பேரன்பினோடு பணிந்தெழுந்துநின்றான். அவனை அம்முனிபுங்கவர் கிருபையோடும் பார்த்தருளி ஓராதனத்திலவனையிருக்கச்செய்து அரசனே நீயார்? இங்கு யாதுகாரணம்பற்றி வந்தனை? என்று வினாவ அதற்குக் கணராஜன் சொல்லுவான்: சுவாமீ! எனது நாமமகணன் என்று சொல்லுவார்கள். யான்வனத்தின்கண் வேட்டையாடி திரும்புங்காலையில் மிக்க இளைப்பினால் வழிதப்பி இவ்விடத்திலனுக்கி திவ்வியாரதில் ஸ்நானஞ்செய்து கந்தமூல பலாதிகளைப்பிசித்து இளைப்பாறிப் பூர்வஞ்செய்திருக்கின்ற புண்ணிய பலத்தினால் கிருபைக்கடலாகிய தேவீருடைய திவ்விய சரணா விரதங்களைத் தரிசிக்கப்பெற்றேனென்று சொல்லினன். அதனை முனிபுங்கவர்கேட்டுச் சந்தோஷித்து அரசனே! இவ்வாசீர்மத்திற்கு வந்தபேர்கள் பசியுடன் சென்றதின்கை. ஆதலால் நீயும்போசனஞ்செய்து பின்னருனது பட்டணத்தைச் சேரலாமென்று இசைவிதது அவனை சேனைகளோடு வரவழைத்து தந்தவமகிமையை யாவருந்தெரியும்படி மாப்பிலணிந்திருந்த சிந்தாமணியை கரத்திலெடுத்து ஓராதனத்திலவைத்துப் பூசைசெய்து இங்கு வந்திருக்கின்ற யாவருக்கும் விருந்திடவேண்டுமென்றுபிரார்த்தித்தனர். அதன்பேரில் அச்சிந்தாமணியானது அழகு பொருந்திய வோர் நகர முண்டாக்கி அதில் அளவற்ற மாளிகைகள்; கூடகோபுரங்கள் முதலியவைகளை நிரூமித்து அநேக பரிசாரர்களையும் அளவற்ற தங்கப்பாத்திரங்களையுஞ் சகலவித போசனவர்க்கங்களையுஞ் சிருட்டித்து அரசனுக்கும் அவன் சேனைகட்கும் விருந்திட்டது. அவவற்புதத்தைக் காணுந்தோறும் அரசன் பெருமகிட்சியடைந்து போசனாதிகளை முடித்து மீட்டும் முனிபுங்கவரைக் கண்டுபணிந்து சுவாமீ! தேவரீர் சிருட்டி முதலிய தொழில் களைவேண்டினும் இமைக்கு முன்செய்து நிறைவேற்றவல்ல மகாதவமகிமையை யுடையவராதலால் நகையிற்சிறந்த சிந்தாமணியைத் தேவரீர் வைப்பது யாதுக்கு? எனது தந்தைக்கொப்பாகிய தேவரீர் அடியேனைத் தமது புத்திரனாகப் பாவித்து அச்சிந்தாமணியை அடியேற்குக் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன்.

அதனை அம்முனிபுங்கவர்கேட்டு அரசனே! இச்சிந்தாமணியானது எனது உயிரினுஞ் சிறந்ததாகும். ஆதலால் ஈதொழியாரீயாது வேண்டினுந் தருவோமென்று சொல்லினர். அதற்கவ்வரசன் அச்சிந்தாமணிமீது வைத்த ஆசையினால் சம்மதியாது மனதில் விரோதங்கொண்டு முன்னம் பிரபனிடத்தினின்றும் பகற்போதில் வெளிப்பட்ட வீரியமானது பின்னாப பகற்போதிற்குநே வயிற்றிற் றங்கிக் கருவாகிப் பிறகுத பழுதினால்; அவன் ராஜகுலத்திற் பிறந்தும் இராட்சசகுண பேட்டிடுத தனது அற்புததீயினால் அச்சிந்தாமணியை அம்முனி புங்கவரிடத்தினின்றும் பலாத்காரமாய்ப் பறித்துக்கொண்டான் அதனால் முனிபுங்கவர் கோபங்கொண்டு அடாமூடனே! மூவுலகத்தின் கண்ணும் அராதசியைச் செலுத்துகின்ற நீ எனது பொருளைப் பறித்துத் துன்பமுறச் செய்தனை யல்லவா? விரைவில் கடவுளானவர உலகத்தின் கண்ணவதரித்து உன்னை நாசப்படுத்தவேண்டும் பதிதனை இனியென்றான்நர் சிற்பையாயின் உன்னைச் சரித்து நீருக்கெடுவேதைல்ல விரைவில் உன திருப்பிடஞ் சேர்த்தவையென்று சொல்லினர் அதற்கு கணராசன் பயமுற்றினாயினும் அரசிந்தாமணியை மீட்டும் கொடுப்பதற்கு மனமில்லாதவனாய் மிகு ஆவலோடுகொண்டு தனது நகரைச் சேர்ந்து தான் வளத்தில் வேடடைகூர டென்றது முதல நடந்த விசேஷங்களை எல்லாந் தனது தருதையிடத்திற்குறி தான் கவர்ந்துவந்த சிந்தாமணியைக்கொண்டு பலவித விரோதங்களைக்காட்டிப் பற்பல விடர்களையுந் தீர்த்து அளவற்ற சித்திகளோடு மூவுலகத்திலுந் தனது அரசாட்சியை நடத்திவந்தான்

0

இப்பால் கபிலகாமுனியார் ஜீவாததினத்தை யிழந்த நாகம் போலத் தாமது சிந்தாமணியை யிழந்தநாரணத்தை நினைக்குந்தோரும் நெட்டுயிர்த்து நீங்காத துயரத்திற்குள்ளாகி ஆகார முதலியவைகளை நீதது நாககுத துரோகஞ்செய்த மகாபாலியை எவ்வாறழிக்க வல்லோமென்று யோசித்து விரைவில் அவனுக்குக் கேடு சம்பவிக்கவேண்டுமென்று அகோர தவத்தினைச் செய்தனர். இவ்வாறு அளவற்றாள் மிகுந்த பததியோடு தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் விஷ்ணுவினுடைய மாயையானது நாற்றிசைகளினுமேல் கீழாகி எங்கும் அக்கணிசுவாலையாய்மூடி அவரது கண்ணுக்குக் காணும்படியாகின்றது. அதை அம்முனிபுங்கவர்கண்டு ஈதென்ன விபீதமென்றுபயந்தனர். அப்போதுஅவ்வித அம்முனிவரைக் கூவியான்மாயாசத்தி; எனது பெயர் சாருகாசினி; உமக்குத் துன்பமளித்த கண்ணென்பவன் சிலபெருமானுடைய வரத்தினால் திரி

சிந்தாமணிவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம். ௩௫

மூர்த்திகளாலும் அழிவுருத மேன்மைபெற்றிருக்கின்றான் மூன்று
தொழிலுக்கும் நாயகராகிய விநாயகமூர்த்தி திருவுருக்கொண்டு
வருவாரெனில் அந்நிமிஷத்தில் அக்கணனுக்கு அழிவுண்டாகு மா
தலால் அவ்விநாயகரை நோக்கித் தவஞ்செய்யக் கடவையென்று
சொல்லியது.

அவை யனைத்தையும் முனிவர்கேட்டு ஆர்மா! யான் அவரை
நோக்கித் தவத்தைச் செய்யவேண்டிய முறைமையினையுந் தெரு
ட்டவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்காசாருகாசினி அம்
முனிவரைநோக்கி ஓதவசிரஷ்டரே! முன்னர் யான்கூறிய திருப்
பெயரே மந்திரமாகக்கொண்டு அதன் முதலிலுங் கடையிலும் ஒங்
கார பல்லவத்தையும் நமோ நகததையுந் சோததுப் பதினெட்டு
லட்சம் உருசெயம்பண்ணி ஓமமவளர்த்தித் தருப்பணம். பிராமண
போசன முதலானவைகளையுந் செய்தால் அப்பேரம குண்டத்தி
னின்று விநாயகமூர்த்தியானவர் மோதகம் தாமரை மலர் மழுவா
யுதம் பூமாலை யென்னு மிலைவகளை யேந்திய நான்கு திருக்கரங்களு
டனே அனந்த ஆபரணங்களுயுந் தரித்துக்கொண்டு பிரகாசமுற்ற
திருமேனியோடு சிங்கவாகனமூர்ந்து சித்திபுத்திரமேதராய் வந்த
ருளுவரென்று சொல்லி மறைநம்போயினன் அவை யனைத்தை
யுங் கபிலமுனிவர் செனிகுளிரக்கேட்டுத் தாமிழந்த சிந்தாமணியை
அப்போதே அடைந்தவாபோல ஆனந்தமுற் றெழுந்தது துள்ளி
முன்னிருந்த துயரங்களனைத்தையுற்போகக் விநாயகமூர்த்தியினு
டைய திருமந்திரத்தை முறைமையாய் செபஞ்செய்து ஓமந்தருப்
பண முதலான கிரியாதிகளை யெல்லா நடாத்தி பூஜை முடிந்தவு
டன் அவ்வேரம குண்டத்தினின்று இரத்தினகீடம் குண்டலம்
தோளணிமுத்துவடமுதலிய ஆபரணங்களைநோடு தேசார்த்து வனப்
பெய்தி யிருக்கின்ற திருவுருவமும் கருணைபொழிகின்ற திருநேத்
திரங்களும் மோதகம் முதலியவைகளை யேந்தியிருக்கின்ற நான்கு
கரங்களும் எனது கற்போன்ற மனத்தினைக் கரைக்கவல்ல சேவடி
களும் விளங்க சித்திபுத்திகள் சமேதராகச் சிங்கவாகன மூர்ந்து
விநாயகக்கடவு ளெழுந்தருளினர். அவ்வற்புத தரிசனத்தைக் கபி
லமுனிவர் கண்குளிரப்பார்த்து சாருகாசினிசொன்ன தனைத்துஞ்
சத்தியமென்று பலமுறை பத்தியுடனே சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்
தெழுந்து உள்ளமுருகி உரோமஞ் சிலிர்த்து இருகரங்களையுந் சிர
மேற்கூப்பி ஐயனே! அடியேன் குலமுதலிய யாவுஞ் சத்த பவித்
திர மாபிஷ இனி சுவாமிகளுடைய திருவடிகளில் அடியேற்கு மா
ருத பத்தியே யளித்து அந்தியகாலத்தில் உயர்ந்த முத்தியையு
மளித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்கு விநாயக

மூர்த்தி கிருபைசரந்து கபிலமுனியே! எண்ணிறந்த பவங்களைப் படைத்து
 றுஞ் செய்துவந்த தவங்களினாலையும் பயன்களையெல்லாம் நீமது
 கிருபையினால் இச்சுன்னத்திற்றானே ஓர்நொடிப்போதிலுண்டீர்தனை
 யா மிவ்வுலகத்தின்கண்ணுள்ள தேவர்கள் முனிவர்கள் பெரியோர்
 கள் முதலியோருடைய மலபந்தங்களை யொழிக்கவும் வேதர்கமங்
 களிற் கூறியயாகாதி சற்கருமங்க ளெல்லா மென்மேலும் வளர்ந்
 தோங்கவும் உனக்குத் துன்பத்தினைவிளைத்த கணனென்னு மரக்
 கன் மாளவும் சகல வுயிர்களுக்கும் நன்மையைச் செய்யவும்க
 உனது மனையின்கண்யாம அவதாரஞ் செய்தனம் இப்பொழுதே
 அக்கணனென்பவனுடலை நாய் நரி கழுகு முதலானவைகட் கிரை
 யாக்கி ஒப்பற்ற சூதாமணியை உனது காத்திற் றருகின்றோ மெ
 ன்று திருவாய்மலர்ந்தனர் அவையனைத்தையுங் கபிலமுனிவர்கே
 ட்டுச் சந்தோஷமாயினர்.

இங்கிவ்வாறாக அததினமிரவில கணராசன் நித்திரை செய்கி
 ன்றபோது கனவுகண்டிவிழித்தது அக்கனவினை யறிவிக்குமாறு ஒற்
 'றரால் தனது தந்தையும் அமைச்சரையும் புத்திரர்களையும் வரவ
 றைக்க அவ்வேறே அவர்கள் நித்திரைவிட்டெழுந்து கண்துடைத்
 துக் கொண்டேவந்து அரசனது சமீபத்திற்போயினர் அப்போது
 அரசன் தனது கனவினாலுண்டான துயரத்தினுற் றலையிரங்கி வந்
 தவர்களைப் பாராமலும் அவர்களோடு வார்த்தை யாடாமலும் முக
 வொளி மழுங்கியிருந்தனன் அக்குறிப்பினை அவர்களறிந்து தாங்
 களும் அவனைப்போல மவுனமாயிருந்தார்கள். அவருள் அவ்வரச
 னுடைய தந்தையாகிய அபிசித்தது மகாராசனானவன் நடுநென்ன கா
 ரணமென்று சந்தேகித்தது தனது புத்திரனை நோக்கி மைந்தனே
 இவ்வாறு உனது முகாரவிந்தமானதுவாடவும் எம்மையிங்கழைப்
 பித்து ஒன்றுமபேசாது நீமவுனமாகவிருக்கவுஞ்செய்த பெருந்துய
 ரினுக்குக் காரணம் யாதென்று வினவினன். அதற்குக் கணராசன்
 ஒன்றும் பேசாதிருந்தனன். பின்னர் விபசித்து முதலிய அமைச்
 சர்கள் அவ்வரசனைப்பார்த்தது ஓ சகலபுவன சக்கிரேஸ்வர! தேவ
 ரீர் தந்தை வினவிய கேள்விக்கு மறுமொழி கூறாமலிருக்கின்ற கா
 ரணம் யாதென்று கேட்டார்கள். அதற்கும் வாய்திறந்திலன். இப்
 பாலவன் தந்தை மிகவுங் கிலேசங்கொண்டு இதற்கென்ன செய்ய
 வல்லோமென்றேங்கி புத்திரனருகிற்சென்று இனியசொற்களினால்
 இதனைச் சொல்லுவதாயினன் மைந்தனே! தேவர்கள்முதலிய பாவ
 ரையும் நினைக்கு முன்னமேவென்று வெற்றிக்கொள்ளவல்ல பராக்
 கிரமசாலியாகிய உனக்கு இத்தனை சிந்தாகுலம் வருவதற்குக் கார
 ணமென்ன? அதனை மறைத்துவைத் திருப்பதின லாகுங் காரியம்

யாது? வரத்தக்கதெல்லாம் வந்தேதீரும். ஏதுவரினும் தரையா
 ளும் வேந்தர்கள் தயிரியம்விடப்போமா? திரிலோகங்களை யுந்திறை
 தாவென்ற நீயே இவ்வாறு அதைரியங்கொண்டிருப்பையேல் மற்
 றோர் என்னபாடுபடார்? நீ இவ்வாறிருப்பது சத்துருக்களுக்கும்
 பலமுண்டாக்கும் ஆதலால் உனது மனத்தின்கணுள்ள துயரத்தை
 வெளியிட்டுச் சொல்லுகவென்று கேட்டனன். அதற்குமேல் கண
 ராசன் சிறிது நிமிர்ந்து என்னருமைத் துறையே! இனி எனக்கு
 இப்பிரபஞ்சவாழ்க்கை கூடிவராதபடி கனவுகண்டேன். அதனால்
 இவ்வித துயரங்கள் எனக்கு நேர்ந்தன அதனை விவரமாகச் சொ
 ல்லுவேன் கேட்பிராக் எனது கனவின்கண் கபில முனிவர் அளவி
 மந்த சேனைகளோடும் வெளிகொண்டு வந்ததாகவும் அவரோடு
 பற்பல ஆயுதங்களை யேந்திய நான்குநரத்தினையுடைய ஒருவன்
 ஊழித்தீயினை யொப்பவரது நமது சேனைகளைத் தையும் விழுங்
 கின தாகவும் பின்ன ரவன் ஒரு மழுவாயுதத்தினை என்மீதுவிட
 அதுவந்து எனது சிந்தையை யறுத்துத் தள்ளி யதாகவுங்கனவுகண்டு
 விழித்தேன் அக்கனவே எனது தைரியத்தையும் பார்க்கிரமத் தை
 யும் தேஜசையுமழித்தது அதனை நினைக்குநோறும் என்சரீரடி
 நடுங்குகின்றது யான் பெற்ற மேலானவரங்களைத் தையும் இழிவு
 பெறச்செய்தது இனி என்செய்வேன் இகனவையறிவிக்கும் நிமி
 த்தமே மங்கையர் மனம்போன்று இருண்ட இவ்விதத்தில் உங்களை
 யெல்லாம் வரச்செய்தே நென்றனன்.

இவை யனைத்தையும் பிரமத நென்னு மரைச்சன் கேட்டு ஓ
 சார்வபெளமா! தேவரீர் இக்கனவினைக் கருதிகிலேசப்படுவது மிக
 நன்று மிகநன்று சகலலோகங்களும் நடுங்கி ஒடுங்கும்படியாக யுத்
 தஞ்செய்து வெற்றிகொண்ட சக்கிரேஸ்பரராகிய உமக்கும் ஓர் அச்
 சம் உண்டாயதென்று சொல்லத் தகுமோ வென்றனன்.

கிரந்த நெனுமர் திரிகேட்டுக் கிளப்பா நிலத்தி னுட்கிடந்த
 உரத்தங் கியவித் தறல்கலப்பி னுடனே முளைத்து மரமாகும்
 பரந்த கருத்தா லொருவர்புரி பாவ வினையும் புண்ணியமும்
 கார்து பயனாங் காலத்துக் கதித்துப் பெரிதாய்த் தடித்திடுமே.

அதனைக்கிரந்த நென்னும் அமைச்சன்கேட்டு ஓ பிரமதரே!
 நீர் என்னவார்த்தை யாடினீர் நிலத்திற்கிடக்கும்வித்தானது சலத்
 தோடுகூடினால் உடனேமுளைத்து மரமாகும். அதுபோல ஒருவர்
 செய்த பாவபுண்ணியங்களும் பயனாங் காலத்து அவைகள் கதித்
 துப் பெரிதாய்த் தடிக்கும். சரீரத்தை வெறுத்துச் சுகத்தையொ

ழித்துப் பலதவங்களில் முயன்று வல்வினைகளைத் தையும் வாட்டவல்லபெரியோர்கள் ஒன்றைச் சொல்லுவார்களாயின் அச்சொல்லினால் மேல்விளையத்தக்கது வினைந்திடுமே யல்லது வீணிற்போகாது. நமது வேந்தரோ முன்னங் கபிலமுனிவருடைய சிந்தாமணியை ஒருகாரணமுமில்லாமல் பறித்துக்கொண்டனர். அந்நடத்தை யைப்போல் எங்குங்கண்டதுமில்லை கேட்டதில்லை. அதனால் அந்த முனிபுங்கவருக்கு மனக்கொதிப்புண்டாகி உடனே சபித்தனர் அச்சாபரதான் இதுகாறும் முனையப்போலிருந்து நாளுக்கு நாள் விருததியாகி இப்போது பலதவ வருவதுபோலிருக்கின்றதென்றன் இவையனைத்தையும் அவனருகிலிருந்து கேட்டிருந்த விசுவசித்து என்னும் அமைச்சன் மிகவும் மனம்கொதிப்பற்று அக்கிரமத்தென்னு மமைச்சனை உறுதலுபபாது ஐயா! நீர் நமதமைச்சரிமைகேற்றவாராகுதகபோப பேசினீர்வலீ!

தங்கு மவைகடுதற் றவையறிந்து 912 குறைய காநீ காரியங்கள் அங்க ணறியான பிறையுபா வாகப் புதழான கோளுரைப்பான் சிங்க வருந்தன கேடறியான சிறப்புத தனனைத் தான்புகழ்வான் இங்கணுரைத்தொய்வவலீனை என்றங்கவனைத் தடுத்தாரைப்பான்.

ஓர் சபையினகண் அறிந்து பேராதவர்களும், சாமி காரியங்களை யறியாதவர்களும், பிறரைப் புகழ்வின்றவர்களும், கோளுரைக்கின்றவர்களும், தமக்குவருங் கேட்கையறியாதவர்களும், தம்மைத் தாம புகழுகின்றவர்களுடைய இவர்களை லலாம வினாச்சனித்தவர்களே யன்றி, ஒரு வாலத்தியுடையோடகியாக ளாகாரென்று சொல்லினன் இவ்வாறு பிபதன், கிரதன், விசுவசித்து என்னு மமைச்சா மூவரும் பேசிய வார்த்தைகளைத் தையும் விதந்துவென்னு மமைச்சன் கேட்டிருந்து உடனே அரணைப்பாத்து; ஓமண்டலேஸ்வரா! யாவா யாது ரோலு னுஞ் சொல்லுக யான் தேவரீருக்கு இதமேபேசவல்லென அபதமேகனமாகக் கொள்ளல்வேண்டும். தேவரீர் வலையிற்சிறந்தவா, இரதன் முதலிய தேவர்களை யெல்லாஞ் செயித்தவா. திரததிற்சிறந்தசேனைகளை அளவற்றதாகவுடையவர். எததிக்கினுஞ் சததுருக்களில்லாதவர். சிவபிரானுற் சாகா வரம்பெற்றவர். இப்படி எல்லாவிதத்தினும் பராக்கிரமத்தினையுடைய தேவரீரை யழிக்க வல்லோர்கள் திரிலோகங்களினு மிரார்கள். தேவரீருக்கு முடிவுநேருமென்று எக்காலத்தும் நினைக்கவேண்டாம் தேவரீர்கொண்டிருக்கின்ற சிந்தாகுலத்தை விடுத்து, கபில முனிவரைக் கொல்வதற்கான உபாயமயாதோ அதனை விரை

ஹிதெடவேண்டுமென்று சொல்லினன். ஊழின் வசத்திதற்கெடுங்
காலத்தாக்கெட்ட மதியே நல்ல மதியாகத் தோன்றுமென்னுமே
லோர் வாக்கியத்தின்படி கணராசனானவன் விதந்து சொன்ன வார்
த்தையினையே மேலாகமதித்தது ஊழின்வசத்தா லழிவுகாலம் நேரி
ட்டவனாகி ஓர் நொடிப்போதில கரிலமுனியாமீது படையெடுக்கு
மாறு தனது சேனாதிபதிகளுங் காககியாதிதனன்

அதையவன் நந்தையாகிய அப்சித்து மகாராஜன் கேட்டு,
ஊழிகள் சிவப்பேறத தனது புத்திரனைப்பார்த்தது, ஓமைந்தனே!
நீ யென்னகாரிபஞ்செய்கின்றனை? தேவராச முனிவாகன் முதலிய
யாவருக்கும் மிகுந்த பகையாயினே? அநறநேற்ற பொல்லாத கன்
வுங்கண்டனை? அது ஒருகாலத்தும் பொய்காது, நலலகனவினால்
நன்மையேவரும் தீயகனவினால் தீமைப்பவரும், நீ இப்போது தவ
ததிறசிறந்த கபிலமகாமுனிவாமீது படையெடுத்துச் செல்லுவது
யுகதமன்று அமைச்சா, சேனாதிபதி முகல்பவாசனோடு அளவற்
றபடைகள் கடல்போலவி டுஞ்ஞம் பெரியோர்களைச் செய்யிப்பது
மிகவும் அரிதாதலால் இனி நீ பிழைக்கும் வகையினைச்சொல்லக்
கேள், இந்நிமிஷத்தில் முன்னர் அவரிடத்தினின்றும் பறித்துவந்த
சிந்தாமணியை மீட்டும் முன்னதாக அவரிடத்திற்குக் கொடுத்தது
பரிப பின்னர் நீ அவருக்குர கோப்பவா தபடி சென்றுபணிந்து
தோத்திரஞ்செய்து, உயர்த்தி நுகர்நற் பிழையினைத்திராத்துக் கொ
ள்ளக் கடவையென்றுரொல்லன்ன அவ்வபினைத்தைநவ கலையொ
தத உள்ளத்தனாகிய கணராஜன் கேட்டு, எந்தாய்! தேவரீர் அரசா
ட்சிகருள் யானிருக்கினும் தேவரீர் சொல்லும் வார்த்தைகள் உட
ன்படத்தக்கதன்று சிறியோர்களாயினோ மானங்கெடாத காரிய
ங்களை யெடுத்ததுக்கூற்றும், பானதந்தநகாககவேண்டினோர் அவை
களைத் தழுவிக்கொள்ளுநல வேண்டுமே பெரியோர்களாயினோ
மிகவும் பிரியமாக மனங்கெடெம்படியான காரியத்தைச் சொல்லி
னும், அச்சொல்லுககே கேடுவருமென்று சொல்லி தனது தந்தை
சொல்லிய வார்த்தைகளை மறுத்துப்படையெடுத்ததன் இவ்வாறு
கணராஜன் படையெடுத்ததை இந்திரன் முதலிய தேவர்களறிந்து,
இவன் நமதுலகத்தை நோக்கியோ படையெடுத்து வருவதென்று
நடுங்கினார்கள். மற்ற திசைக்காவலர்கள், நாகேந்திரா முதலிய யா
வரும் அவ்வாறே நடுங்கினார்கள். இப்படி யாவரும் நடுங்கும்படி
அரக்க கணராசன் பதிரெரு அக்குரோணி சேனைகளுடனேவெளி
ப்பட்டுக் கபிலமகாமுனிவருடைய ஆசீர்மத்திற்குவந்தான். அச்ச
மயத்தில் அம்முனிபுங்கவா, தீர்த்தமாடி விபூதி உருத்திராக்க முத

லியவைகளை யணிந்துகொண்டு விநாயகமூர்த்திக்குப் பள்ளியிழுத்தித் திருபூசையைநடாத்திக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது அவர் சீடர்களுட் சிலர் கணராஜன் படையெடுத்து வந்தமையைப் பார்த்து ஒடிவந்து சுவாமீ! முன்னந்தேவரீரிடத்தினின்றிஞ் சிந்தாமணியைப் பறித்துக்கொண்டு சென்றபாதகன் இப்போது தனதுபடைகளோடும் வந்திருக்கின்றனன். இனி அவனுக்கு நல்லவாழ்க்கைமில்லை. சுவாமிகள விரைவிலவனைக் கொல்லு முபாயத்தைத் தேடவேண்டுமென்று சொல்லிககொண்டனர். அந்தருணத்தில் கணராஜன் முன்செய்திருக்கின்ற தவற்பேற்றினாலே, அவ்வாசீர்மத்தின்கண் அவதரிக்கின்ற விநாயகமூரத்தியைக் கண்டனன்.

அப்போது அவ்விநாயக மூர்த்தியைக் கபிலமுனிவர் எதிரின்றுபூசிப்பதையும், சித்திபுத்திகளிருவருஞ் சுவாமியினுடைய இருபக்கங்களி லிருப்பதையும், தான் கனவின்கண் எவ்வாறு கண்டானோ அவ்வாறே சகலபூபங்களுந் தோன்றும்படியாகக்கண்டு இவனுடைய படையினால் நமதுமாயவுருவம் மாயாமலிராதென்று மனந்துணிந்தனன் இப்பால் விநாயகமூர்த்திக்கு சகந்திரநாமங்களால் பரிமா மிகுந்த பூப்பங்களைக்கொண்டு அருச்சுனை செய்திருக்கிற கபிலமுனிவர் கணராஜன் வந்திருக்கின்றதைப் பார்த்துத் தமது பூசையினைக் குறைவற நிறைவேற்றிப், பலமுறைசாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்தது வேதாகமங்களினாலே தோத்திரஞ்செய்து, சுவாமீ! தேவர்கள் முனிவாகுள முதலியோர்க்கு எவ்வளவுமின்றி தீங்கு செய்துவருகின்ற கணனென்னு மசுரன் இங்ஙனம் வந்திருக்கின்றனன். அப்பாதகனுடி யேற்கு யாதொரு தீங்கனையுஞ் செய்யாதபடி காத்நருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். உடனேவிநாயகமூர்த்தியானவர் கொதித்தெழுந்த விடத்தினுக்கொப்பாகிய சத்துருக்களையெல்லாம் அடங்கவுண்டு ஏப்பமிடும்படியாகத் தமது சிங்கவாகனத்தை ஊர்ந்தருளக் கருதினர். அமமாத்நிரத்தில் சத்திகளையும் படைத்தளித்த பழிக்கவல்ல பராக்கிரமத்தோடு அவர்க்கருகிலிருக்கின்ற சித்திதேவியாரறிந்து, மிக்க பத்தியோடும் பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! அடர்ந்தவந்த சத்துருக்களுக்கு அடியாளிருக்கத்தேவரீர் சென்று யுத்தஞ்செய்யவேண்டுமா? தேவரீருடைய கிருபாநோக்கத்தைமாத்நிரஞ் சிறிதுபாலித்தருளினால் நெருங்கிவந்த சேனைகளையெல்லாம் இமைப்பொழுதில் வென்று, மீட்டுந் தேவரீர் திருவடீர்முற்கண்வந்து சேருவேனென்று சொல்லினர். அதனை விநாயக மூர்த்தி கேட்டருளி அவ்வாறேசென்று செயித்து வருமாறு உத்தரவுசெய்து, அவ்வம்மனுடைய காதலத்திற் பிரவேசித்தருளினர்.

கேட்டமர்களோ சவுனகாதிமுனிவர்களே! சத்தசாட்டுண்ணிய
பூர்த்தியாகிய விராயகப்பெருமானுடைய இளைஞனென்னஞ் சப்பி
ராமணியதேவது அன்பரா யிராநின்ற அகத்தியமுனிவர் கரத்திற்
குச் சத்தசாகரங்களும் ஆசமன நீராயிருக்குமெனில், அப்பெரு
மானுடைய தேவியார் கரத்திற்கு ஊழிக்காலத்தி லுண்டாகின்ற
வேலையும், உருத்தெழுந் துவந்தசேனைகளும், அள்ள வும்போதுமோ!

இப்பால் விராயகப்பெருமான் விடைகொடுத்தவுடன் சித்தி
தேவி மிக்கமனக்களிப்புற்று யுத்தத்திற்குச்செல்ல சேனையென்ப
தோன்றேனுமின்றித் தனிமையாய் யுத்தத்திற்கு வருகின்ற செய
லினைக் கணராஜன்பார்த்து, ஓர் பெண்பால நமமோடு யுத்தஞ்செ
ய்யவருவது வெகுநேர்த்தி! வெகுநேர்த்தி! யென்று கோபித்து,
அளவற்றவீரர்களோடுங் கரத்தில் வாஸினையேந்தி யெழுந்தனன்
அதனை யவன் புத்திரர்களாகிய சுலபனுஞ் சூலபாணியுந்தெரிந்து
உடனே அவனைப்பணிந்தெழுநது எந்தையே! இவ்வுலகின்கண்
உங்கட்கொப்பான வீரர்கள் எங்கணுமில்லை. எங்களை அவளோடு
யுத்தஞ் செய்யுமாறு கட்டளையிட்டால் ஓர் நொடிப்பொழுதில்
அவளையும், அவளைச் சேர்ந்தவர் களையும் அழித்துத் திரும்பு
வோமென்று சொன்னார்கள் அப்படி சொல்லிய புத்திரர்களை
யும் மற்ற வீரர்களையும் கணராசன்பார்த்து, யானிதுகாறுந்தே
வர்முதலியோருங் கண்டஞ்சாததக பராக்கிரமத்தோ டிருக்கின்ற
னன் ஆதலால் அதற்கொரு குறைவில்லாதபடி இப்போது வந்தி
ருக்கின்ற சத்துருக்களைச்செயித்து வருவதானால் அவ்வாறே போ
ய்வாருங்கள். செயமற்றுத் தோலனியுறுவிரகனாயின் மீட்டும் என்
எதிரில் விரோதொழியக் கடவீர்களென்று சொல்லி விடைகொடுத்
தனன். பின்னர் புத்திரர்களும், மற்ற வீரர்களும் சகல சேனைக
ளோடுந் திரண்டு எழுநது ஆர்ப்பரிததுவந்தனா. அதனைச் சித்தி
தேவியார்கண்டு இமைப்போதில் அவ்வற்றசேனைகளைச் சிருட்டித்
தனன். அவர்களுட் சிலர் பத்துகரங்களோடும், சிலர் ஐந்துகரங்க
ளோடும், சிலர் மூன்று கால்களோடும், சிலர் நான்குகால்களோடும்,
சிலர் ஆறுகால்களோடும், சிலர் எட்டுகால்களோடும், சிலர் நான்கு
முகத்தோடும், சிலர் ஐந்துமுகத்தோடும், சிலர் ஆறுமுகத்தோடும்,
சிலர் பன்னிரண்டுமுகத்தோடும், சிலர் மூன்றுகண்களோடும், சிலர்
எழுக்கண்களோடும், சிலர் மேருவையொத்த பூஜபல பராக்கிரமத்
தோடும் உதித்து வாள், வில், கப்பணம், வச்சிராயுதம், மழுவாயுத
ஆதலிய ஆயுதங்களையேந்தித் தங்களைப் படைத்தருளிய சித்திதே
வியாரது திருவடிகளிற்பணிந்து, விடைபெற்று இரதம், கஜம், தூர்

கம் முதலிய வாகனங்களிலேறிக்கொண்டு ராணபேரி, ஜெயபேரமு-
லியவைகளைச்சத்தசாகரங்களும் அஞ்சத்தக்கதாகமுழக்கிக்குடை-
கொடி, ஆலவட்டம் முதலிய சின்னங்கள் பல மறுங்கிலும் அட-
துவரும்படியாக ஆர்ப்பரித்து நெருங்கினார்கள். அவர்களைக் கண-
ராசனுடைய சேனைகள்கண்டு. முன்னா நமதெதிரில் ஒருதுணைய-
மின்றித் தனியாகவந்தவிவள், ஓரொடி ப்போதில் ஒவ்வொருவர்த-
தினை ஒவ்வொருவரிற்று எடக்கவல்ல அளவற்ற பூதகணங்களைச்
சிருட்டித்து, அவைகட்கெல்லாம் எண்ணிறந்தபடைத்துணைகளை
யும் உண்டாக்கினள் இவளோடு யுத்தஞ்செய்து ஜெயமடைந்தா-
லும், அல்லது யுத்தகளத்திற்றுகூட விழ்ந்திறந்தாலும் அல்து நம்
கருக்கோத்தியே யென்று துணிவுற்றுக தமது சேனைகளையெல்லாங்
கிரமப்படி வகுத்து, விசுவசித்தென்பவன் சாற்பதனோடும், விதந்
துவென்பவன் நெருபுயனோடும், கிரந்தனென்பவன், முக்கணனோ
டும், பிரமதனென்பவன் அறுபதனோடும், குலபானி யென்பவன்
பன்னிருமுகனோடும், கலபனென்பவன் சித்தியமமையோடும் எதிர்
தது யுத்தஞ்செய்தார்கள். இவாசனன்றி இருதிறப்படைகளினு
முள்ள ஏனைப்போகன யாவரும் ஒருவரை யொருவர் இனம்நிந்
தெதிர்த்தும போர்செய்தார்கள்.

இவ்வாறு சகலசேனைநஞங் கைதலந்து போர்விளைக்கையில்
அளவற்றயானைகளும், பூவிகளும் இறந்துவிழ்ந்தன. எண்ணிற-
ந்த இரதங்கள் நுநிரந்து ஓடிந்நன சிலா உயிர்கள் வின்குடியே
றின. சிலர் உடல்கள் வாலிதனால் தைக்கப்பட்டுச் சோனைமழை
போல அவைகளினின்றும்பெருகிய உதிர்மானது நதிபாகச்சென்று
கடலிற்பாய்ந்து குடல்கள், சரல்கள், உறுப்புகள், குருதிகள், தோ-
ல்கள், மூளைகள், கொழுப்புகள், நினங்கள், உரோமங்கள் முதலிய
வைகளெல்லாம் வேறு வேறுக நெருங்கிநின்ற அசசெங்களம் எவ்
வாறிருந்த தென்னில இவைகளைத்ததுங் கூடி ஒன்றுபட நின்ற
அற்பவுடலை ஓரொருளாந அகத்தில் மதிக்கின்றோர் யாவர்? அவ-
ர்களை இவ்வுடலின்மாட்சி இவ்வகைத்தேயெனக்காட்டி அவமனித்
தலைப்போலிருந்தது.

இப்பால் சித்தி தேவியினுடைய சேனைகளும், கணராசனு-
டையசேனைகளும் வலியோடும், வஞ்சினத்தோடும் மூன்றமைப்படி-
படைகளினைத்தையுந் தூண்டிப்போர்கெய்துவந்ததில், சித்திதேவி-
யினுடைய சேனைகட்குச் சிறிது வலி குன்றியது அந்நேத்தேவி-
கண்டு, உடனேயாவரும் அதிசயமுறும்படியாக அதிக உக்கிரத்
தோடும் ஓர்வீரனைச் சிருட்டித்தனள். அவ்வீரன் இலக்கம் வாளிக-
ளோடும், இலக்கம் வில்லுகளோடும், இலக்கம் கேடயங்களோடும்,

இலக்கணக் கரவார்களோடும் உதித்தது, ஏனையபடைகளும் ஒவ்வொன்றுக்கு இலக்கம் இலக்கமாக வேந்திய இலக்கம் வீரர்களை ஓர் கொடியப்போதில் சங்கரிகததககதிறத்தோடும், இலக்கனென்னும் பெயரின் வகித்து, கணராஜனுடைய சேனாசமுததிரங்கனின் புருஷன், தான் ஒருவனே சததுருக்கனாற் றாண்டப்பட்டு எதிர்க்கும் படைகளையாதோ அநதப்படைகட்கெல்லாம் அநததவாதே படைகளைத்தூண்ட, மாற்றலாகள வேறுவேறு இலக்கமில்லக்கமாகக்கூடிச் சுற்றினும் வீணாகு போசெய்ய அவ்வவாகண்மிது அளவற்ற பாணங்களை மேகம்போலசொரிந்து கணராசன்கொண்டிருக்கிற இறுமாப்பழியுமபடியாகச் சகலசேனையையும் ஓகணப்போதில் மடித்து, அவ்வரசனுடைய அமைச்சாசனெல்லாம் பின்னிடடோ மேபடியாக முடுக்கி, அவனுடையபுருஷர் இருவரையும் அவ்வவர்கள் இரத்ததோடு கைப்படியாகப்பிடித்து, விராயகமுாததி சந்நிதானத்திற கொண்டுவந்துவிட்டு, விண்ணுலகமும மண்ணுலகமும படையத்தகக அவரடிபாத பதுமங்களைப் பலமுறையும் பணிந்தெழுந்து சுவாமி இவாகள கணராசனுடைய குமாராகள, தேவரீர் சரணாவிக் தங்களிற றஞ்சமடைந்தன. தேவரீர் திருவருளாலெதிராதுவந்தவாகளெல்லா மிறந்தனா சிலா பபந்தோடி பபோயினர். கணராசன் மாததிரம எய்மோடு வந்து எதிராதவனல்லன் சுவாமி களுடைய திருவருணிறைந்த திருசரக்கினை இறக்கின்றோர்கள் யாவராயினும் அவாகளெல்லாம் முகநிபபெற்றிருக்கின்றமையால், அவ்வரசனையும் சுவாமிகளே சங்கரித நுமுகதிகொடுத்தருளல வேண்டும் சூலபாண்யெனறுஞ் சுலபென்னறுஞ் சொல்லாநின்ற இவர்கள் மகாசுத்தவீரர்கள இவாகள எனனோடு கெடுநேரம் அளவற்ற யுத்தங்களைச்செய்து முடிவில் என்னு கரத்திலகப்பட்டுக்கொண்டனா ஓ குணக்குலறமே! இவாகளியறகையில் சீலமுடையோ ரர்தலால இவாகட்கு அககணராசனுடைய அரசாட்சியைக கொடுத்ததுக் காததருளவேண்டுமென்று பிராத்ததித்தனன அவவாதே விராயகமுாததி அவாகளிடத்திற கிருபையுற்றிருந்தனா

இப்பால் போககளத்தில் நின்றும ஓடி பபோன மந்திரித்தலைவர்கள் எல்லாங்கணராஜனையடுத்தனா அவருள்ளுடசம புத்தியினையுடைய கிரந்தனென்பவன அரசனெதிறசென்று, தேவரீர்குமாரர்கள் இருவரும் யுத்தஞ்செய்யச் சென்றாகளே அவாகள்செய்த காரியம் யாதேனுந்தெரியமோவென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில், ஒருதுதுவனேடிவந்து, உடல்வெயர்க்கவும், முகம்வாடவும் அச்சனெதிரிலின்று, இருவிழிகளினும் நீரைச்சொரிந்து,

அண்ணலே! தேவரீர்குமாரர்கள் சதுரங்கசேனைகளோடுபோகும் து
கபிலமுனிவருடைய சேனைகளெல்லாஞ் சின்ன பின்னமாகவா
வருகின்றதருணத்தில் ஒருவீரன் அளவற்ற ஆயுதங்களை யேந்தி
யுத்தகளத்திலுள்ள நமதுசேனைகளெல்லாம் நடுங்கி யொடுங்கும்
டியாக வந்துகின்றான். இவ்வாறு அவன் வந்ததைக் கண்டான்
ன்றி அவன் யுத்தஞ்செய்யக்கண்டிலன். பின்னர் ஓர்நொடிப்பொ
ழுதில் எல்லாச்சேனைகளும் பூமியின்கண் பிணம்பிணமாய் விழ்க
ண்டனன். அவன் பராக்கிரமத்தை என்னென்று பேசவல்லேன்
இமமந்திரத்தலைவர்கள் எதிர்த்துப் படையெடுப்பதற்கு முன்னே
அவ்வீரன் இவர்கள்போரில் ஒவ்வொரு பாணங்களை ஏவி இவர்க
ளுடைய சாமர்த்தியங்களை யெல்லாமழித்தான். உடனே இவ
ர்கள் அவனோடு நீடித்து யுத்தஞ்செய்வதற்கஞ்சி ஓடிவந்துவிட்ட
னர். சிறிதுநேரமேனுமிருந்து போர்செய்துநின்ற பெருந்திறத்த
னராகிய தேவரீர் குமாரர்களை, அவ்வீரன் தேரோடும் வளைத்து
கைப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டு போய்த் தனது படைநடுவில்
வைத்திருந்தான் பின்னரவர்கள் எவ்வாறாயினரோ அதனை யறிந்
திலனென்று சொல்லினன். அச்சொல்லானது தனது செவியி
லுழைவதன்முன் மலைபோலத்தேரின்னின்றும பூமியின்கண்வீழ்ந்து
புரண்டு புரண்டு, அழுது அழுது, (மதம் பொழிகின்ற யானைகளை
யெல்லாங் கொல்லத்தக்க சிங்கமானது தனது குட்டிகளைச் சரபப்
பட்சிகொண்டுபோக வருத்தப்படுவதுபோல) அறிவறிந்து, மூர்ச்
சையுற்றுப், பின்னரருகிருந்தவர்கள் தெளிவிக்கத் தெளிந்து, ஓ
என்னருமைச் செல்வனாகிய குலபாணியே! ஒ பராக்கிரமசாலியு
கிய சுலபனே ஓ எனது புத்திரசோகத்தினைத்தீர்த்த பெருமான்
களே! ஓ யென்மனதுக்குத்தெவிட்டாத இன்பத்தைத்தரும் அரு
தத்தைப்போன்ற புத்திரசிகாமணிகளே! உங்களை மலைபோல வெ
ண்ணியிருந்த வெண்ணை இவ்விதத்துக்க சாகரத்துளமுத்தி நீங்க
விடலாமோ? விரைவில் ஓடிவந்து எனக்கோர் தயிரியத்தைச் செ
ல்லீர்களோ? மன்மதனையொத்த சுந்தரமும், வீரசிங்கத்தினு மேல்
பட்டவல்லபமும், கல்வித்திரங்களும், சாத்திர சம்பத்துகளும்பெ
ற்று, கில்வித்தை முதலிய பராக்கிரமங்களில் மிகுந்து, சகல
கங்களையுந் திக்குவிஜயஞ்செய்து, தேவர்தானவாழுதலியோர்களை
எல்லாம்வென்று, அளவற்ற கீர்த்திகளை எனக்குண்டாக்கச்செய்த
நீங்கள் இன்று ஒருவன்வையினு மகப்புட்டமர்களே! புஜபலபரா
கிரமசாலிகளாகிய உங்களையொருவன் பிடித்துச்சென்ற சேதியை
கேட்டவுடன் இந்தப் பாழ்த்தவயிரீர் நீங்காமல் இன்னமும் வரு

சிந்தாமணிதிருக்கின்றதே! ஆயினும் எனது ஊக்கம் தேய்ச், ஒளி துண்டாம், வீரம், குலம், அரசாட்சி முதலியபாவும் இன்றுடனிரந்து போனதால் யான் செத்தவனைப்போலாயினேன். ஓ குமாரர்களே! உங்களுக்குவந்தவிபத்தை நினைக்குந்தோறும் என்மனஞ்சொல்லுகின்றதே! ஒருவாற்றானும் நிலைபெற்றிருக்கப்படவில்லையே ஐயையோ! இனி என்னசெய்யக்கடவேன்! இனி என்னசெய்யக்கடவேன்! என்று இவ்வாறுபுலம்புவருந்தும் அரசனை மந்திரத்தலைவர்கள் நோக்கி, இராஜாதிராசனே! உயிர்போவதாயினும் விவேகமுள்ளபேர் மலைபோல அசைவற்றிருப்பார்களேயன்றி, ஆயாசமுறூர்கள். உனதருமைச்செல்வராகிய மைந்தர்கள் இவ்விருவரேயென்று யாவரும் சொல்லிப் புகழும்படி சமராபு அளவற்ற கவந்தங்கனாரும்படி பகைவருடைய சேனையின்கணுள்ள வீரர்களை யெல்லாங்கொன்று அவர்களுயிரைப் பானஞ்செய்துவந்தனர் பின்னர் ஏதோ ஒருகன்மவசத்தினால் அவ்விவர்க்கள் கரத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டனர். சுந்தவீரராயிருக்கின்ற தேவரீரே அநகாரணத்தை நினைந்து கண்பிசைந்து சரீரமெல்லெய்தப் புலம்பினால் இனியென்னகாரியங்கள் நடக்கும்? நாமெல்லோரு மொருமுகமாகச்சென்று, அவ்விவர்க்களையும் அவன்சார்வுற்றிருக்குங் கபிலமுனிவனையுங்கொன்றுவிடுவோம். ஒருவேளை தேவரீர் குமாரர்கள் உயிரோடிருப்பாராயின், உடனே அழைத்துக்கொண்டு வருவோமென்றுசொல்லினர்.

அவையனைத்தையுங் கணராஜன்கேட்டுச் சிறிதுமனந் தேரித்தான் இரதத்தின் மீதும், மந்திரித் தலைவர்கள் மதயானைகளின் மீதும் ஆரோகணித்து, முன்னம்போர்க்களத்தினின்றும் தப்பிப்பிழைத்திருக்கின்ற சேனைகளெல்லாம் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவர, இலக்கவீரன் எங்ஙனமிருக்கின்றனனென்று தேடிக்கொண்டு விராயுகமூர்த்தி எழுந்தருளியிருக்கின்ற விடத்திற்சென்று, மலக்குறு ம்புகளையகன்ற, யோகீஸ்வரர்களுக்குங் கிடைத்தற்கரிய அவரது திருமேனியை முன்செய்த தபோபலத்தினால் கண்டனராகி, சித்தி தேவி இடப்புறத்தினும், புத்திதேவி வலப்புறத்தினும் வீற்றிருக்கினுஞ் சிங்கவாகனத்தினை யூர்ந்து, மோதகத்தை யேந்திய திருக்கரத்தினிடைமிருக்கின்ற காட்சியைப் பலமுறைதரிசித்து, இதுகாறும் இவ்விதத்தினைப்போல எவரையுங்கண்டதில்லையென்று அதிசயித்தார்கள். அப்போது விராயகப்பெருமான் முன்னர்! துதிசெய்துக்கொண்டிருந்த கபிலமுனிவரைக் கணராட்சன்பார்த்து கதிரவன் முன்பிருக்குங்கார்தமானது கணலைக்கக்குமாறுபோலச் சிணக்கனை இடைவிடாது கொட்டுமுகத்தினாலும், ஓகபிலாகருடனை நாகங்கள்

கடிக் கொல்லுவதுண்டோ, என்னெவெல்லாவதற்கு நீ இப்போது
தாபித்தனை? இவனை எனதுகிருபைக்கு பாத்திரஞ்சூழம்படிக்க
கடவை. விடாமற்போவையேல் அழலைக்கக்காரினர் ஒரேகணை
லை உன்னையும், உனக்குச் சார்வாகவிருக்கின்ற இவனையும் ஓர்
கணப்போதிற் கொன்றுவிடுவேன். இவ்வுலகின்கண்ணுள்ள இந்
டிகளாயினோர் கருணையே வடிவமாகிக்காமம், குரோதம், ஸோபம்,
மோகம், மதம், மாற்சரியம் என்னும் அறுவகைக் குற்றங்களையும்
கடிந்து ஆண்டவனுடைய திருவடிகளையடைவார்கள். இக்குணங்
கட்கெல்லா மாறாகப் பெருமபாலும் பொருளினையே இச்சித்திருந்
கின்ற நீ எவ்வகையாய் இருடியாயினையோ அறிந்திலன்? என்னை
எதிர்த்துவந்த பாவங்கள் எத்தன்மைததான பராக்கிரமசாலிக
ளே யாயினும் அவர்களுக்கெல்லாம் அரிட்டமேசெய்யும்படியாகத்
தோன்றியிருக்கின்றனன் இத்தன்மைததாகிய எனக்கு ஓரடிப்ப
மேனுஞ்செய்ய வுங்களா லாகுமா? உங்களாலே நீங்கள் கெட்ட
கள். இனியாகிலும் மேற்சொன்னபடி நடந்துகொள்ளக் கடவையென்று
சொல்லினன்

இவையனைத்தையும் கபிலமுனிவர்கேட்டுக் கண்களி லனற்
பொறி எழும்பும்படியாகக் கோபித்து, அடா உண்டவீட்டிற் கிர
ண்டகஞ் செய்யவல்ல துரோகி! கடல்போன்ற பாவங்கட்கெல்லாம்
நீயுறைவிடமாயினை? தேவர்கள் முதலாயினோரையெல்லாம் தாழ்த்
திப், பன்றியைப்போல மையலென்னுஞ் சேற்றில் மயங்கி, வீழ்ந்து
கிடக்கின்றனை உன்னைக் கொல்லுவதற்கு மனோவாக்கு காயங்களி
னாலும் அறிதற்கரியபரம்பொருளே விராயகமூர்த்தியாகவந்து அன
தரித்திருக்கின்றனா குறைகின்ற நாய்கடிக்கவறியாதெனச் சொ
ல்லுவார்கள்; அதுபோல நீயுங்கடையாய் றுரைக்கும்படி கற்றதெ
ல்லாம் நொடிக்கின்றனை. இனி உதிரவெள்ளர் திரைகொண்டு மே
தும்படியாக உனது சேனைகளனைத்தும் நாசமாகிக் கடல்போன்ற
பேரொலியோடு உனது மனைவியரெல்லாம் கூக்குரலிட்டழும்படி
இறக்கப்போகின்றனை, ஆதலால் நீ இப்போது கவிழ்ஞ்சமயத்துத்
தகப்பலோட்டம்போலவும், அய்யுஞ் சமயத்துற்ற விளக்கொளி
போலவுந் துள்ளுகின்றனை? இனியேனும் அடுத்தவரை ஆட்கொ
ள்ளவல்ல விராயக மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளிற் சாணாகிய
டைந்து உய்யக்கடவையென்றனர். இவையனைத்தையும் கண்களி
சன்கேட்டு ஊடவாக்கினியைப்போலக் கொதித்தெழும்பு பர்வதங்
களையும் உருகிப்பாயவல்ல தனது விஸ்வரூபமெனத் துளைத்து
விழ்களினின்றும் அனற்பொறி எழும்பும்படியாகச்சீறி விராயகம்
பெருமானுடைய ஒப்பற்றதிருநாதனில் ஓர்க்கையும், இரண்டையும்

சிந்தாமணிவிநாயகர் திருவணதார்ப்படலம். ௨௭

கனில் இரண்டுகளையும், தாமரைமலையொத்த இரண்டு திருவடி கனில் இரண்டுகளையும் விடுத்தனன். அவைகள் அவன் குறித்து விட்ட விடத்திற் றப்பாறம்சென்று நீரூயின. பின்னர் விநாயகப் பெருமான் இருந்த ஆதனத்தினின்று மெழாமல் தமது கரத்தினே நீதிய மழுவாயுதத்தினைபார்த்து நீ தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலா யினோரை வருத்துகின்ற இப்பாதகன்சிரசைக்கடிந்துமீளக்கமலை வன்னப் பணித்துவிட்டனர், அம்மாத்திரத்தில் மழுவாயுதமானது ஷோடிசூரியோதயம்போலப்பிரகாசித்துப் பிரசண்டமாருதம்போல வெழுந்து ஆலகாலவிடத்தினைப்போலச் சீரிவர, அதனற் பன்னிர ண்டு சூரியர்களுங் கரிந்தார்கள். எட்டுத்திசைகளுஞ் சோதிமய மாயின அட்டகுலாசலங்களும் எரிந்துபோயின. பூமிகளெல்லாம் வெடித்தன கடல்முழுவதும் வரண்டுவிட்டது அண்டகடாகங்க ளெல்லாம் நொறுங்கின. உலகங்கள் எல்லாம் முழுவதும் நீரூயெந ழிந்துவிட்டன. இவ்வாறுவிநாயகப்பெருமான் விடுத்தருளிய அம் மழுவாயுதமானது சகலலோகங்நளினுஞ் சென்றுலாவி; யாவரும் பயப்பிராந்திகொள்ளும்படியாக அளவற்றஉற்பாதங்களை வீளைத்து மகாபராக்கிரமசாலியாகிய கணராசனுடைய முடியையறுத்து நில த்தில் வீழ்த்திமீட்டும் உலகத்தையெல்லாம் பழையபடிபடைத்து, தெய்வ கங்கையிற்சென்று ஸ்நானஞ்செய்து வந்துதினசரன்யரா கிய விநாயகப் பெருமானுடைய திருக்கரத்தில் யதாப்பிரகாரஞ் சேர்ந்திருந்தது. உடனே தேவர்களெல்லாம் புஷ்பவருஷஞ் சொரி ந்தார்கள்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! முன்னொருகாலத்தில் மகாவீஷ் ணுவின் புத்திரனாகிய மன்மதனுவைன் இவ்விநாயகப் பெருமானு டைய தந்தையாகிய சிவபிரான்மீது மலர்வடிவாகிய பஞ்சபாணங் களையேவியிறந்தனன். இப்போது, பிரமன் புத்திரனாகிய கணராச னுனைவன் எமது தந்தையாகிய விநாயகப்பெருமான்மீது அழல்வடி வாகிய பஞ்சபாணங்களை யேவியிறந்தனன். இவர்களெய்த அப்ப ஞ்சபாணங்களையும் யோசிக்குமிடத்து, அவைகள் தங்களைக்கொல் லாத அறப்பகையாகிய பஞ்சமா பாதகங்களைப்போலும். இப் பால தேவர்களெல்லாம் உலர்ந்து உறங்கும்படியாக ஒங்கியிருந்த கணராசனுடைய ஆக்கினையனைத்தும் ஓர்நொடியளவிற்குப் புலர்ந்து நிகருமாறு எழுந்தருளிலந்த புண்ணியமூர்த்தியாகிய விநாயகப் பெருமானது திருவடிகளைப்பணிய வருவான்போலச், சூரியனு னை தனது பகையாகிய இருடகட்டங்களையெல்லாம் கலைத்துழி த்திசைக் கடலிலுதயமாயினன். கணராஜனும் அவன்சேனகளுமீ ஓகுமுடிந்தவேளையில் மடிந்துநாசமாயினதைக்கேட்ட யாவரும்

ஆச்சரியமடைந்தார்கள். விநாயகப்பெருமான் எவ்வழுவாயுதமானது கணராஜனது உயிரைவாங்கும் காலத்துப் பயந்தோடிய அமைச்சர் முதலிய யாவரும் அவன் றந்தையாகிய அபிசித்துமகாராஜனிடத்தில் அடைநதனர். பின்னர் அவ்வபிசித்துமகாராசன், தனது குமாரன் படையெடுத்தசென்றது முதல் அவன் இறந்த வரையில் நடந்தசரித்திரங்களைபெல்லாம் அமைச்சர் சொல்வக்கேட்டு தனது சுற்றத்தினரோடுஒருநாள் பிரலாபிதது, ஒவென்றநாள் மதிமருண்டு, புத்திரசோபமென்கின்ற வாயுமோதப்பட்டுப், பெருமூச்செறிந்து, சரீரமுழுவதுங்காந்தி, விழிகளில் நீர்ப்பசமையுற்று உதிர்ம்பெருக வெபாத்து நடுநடுங்கி, பிராணன் நிலைபெறாமல் நது, ஓர் மதககளிறறினையொத்த குமாரன்! எதிர்த்துவந்த சத்துருக்களுக்கு யபனைப்போன்றவனே! மதித்துவந்தோர்களை மகாவிஷ்ணுவைப்போலக் காக்குநீரனே மகமேருவையொத்த பிரகாசிக் குங்கிர்த்தி பரதாபனே யுனங் சரீரமானது நரிகளாலும், கழுஞ்ஞளாலும் புரட்டி பிடிப்பட்டதே? ஒ எனதரிய தவத்திறதோன்றிய புதல்வனே நீ என்னுநததை ஆலமரத்தினகிழ்விழுதுபோல் ஆதரிப்பையென்றிருந்தேனே? ஆ! ஆ! என்னெயதாய் என்னகாரியஞ் செய்தனே? ஐயையோ! தவத்திறசிறந்த தாபதர்களையும் பகைக்கலாகுமோ? நீ இவவுலகில் எனகண்ணெதிரில் வீழ்ந்து எனது நெஞ்சை உருகவைத்தனையே? முன்னே இதுபடுபபசசொன்னோர்களுடைய சொற்களைசகிந்துங்களாது பின்னே அகிதமடுப்பச்சொன்னோர்களுடைய வாரததைகளையே துணையாகக்கொண்டு சென்று சத்துருக்களெல்லாம் நகைக்குமபடியாக ஓர் கணப்போதி வீழ்ந்தனையே? என்றுபுலம்பியிருக்கின்ற அபிசித்துமகாராசனைக் கிரந்தனென்னும் மந்திரிரெருங்க, எமதிதிறவனே! யான்குறும் வசனங்களைத்தயையெயது கேட்டருளக் தேவரீர் இவ்வாறு விம்மி விம்மியழுவதுபழுதாகும் இவவுலகத்தில் உற்றவாகளமுகின்ற கண்ணிரானது செத்தவாகள் முகத்தில் வீழ்வது உண்மையேயாமினும் அநித்தியமெய்திய உடலைக்கருதி அவலேத்திருப்பதி லென்னபயன் இனி இறந்தோர்க்கு நடத்தவேண்டிய கருமாதிகளை இனிதுமுடிப்பதே மாண்பென்று அவனது கண்ணிரைததுடைத்து அவனைப்பும் அவன் சுற்றத்தினரையும் அழைத்துக்கொண்டுசென்று, போர்க்களத்தையடைந்து, அங்கு அவன்புதல்வன் வீழ்ந்துகிடக்கின்றதைக் காண்பித்தான். அதை அபிசித்துமகாராசன் கண்டவுடன், கதறிக்கலங்கிச்சோபித்து மேல்வீழ்ந்து சிரமவேறு, உடல்வேறுகவிருக்கின்ற கோலத்தைக் காணுந்தோறும் பழையதைத்து, நிலத்திலு வீழ்ந்து புரண்டு, சர்ப்பத்தைப்போலப் பெருமூச்செறிந்து, அவன்பனே! சத்துருக்களிடத்தி லிருக்கின்றகோபமானது இன்னமும்

சிந்தாமணிவிதாபனம் திருவடவதாரப்பலம். உக

உனது திருமுக்கண்டலத்தில் மாறவில்லையே உனது சிறந்தமான முயற்சியும், வலியும் எங்கனஞ்சென் றெனினித்தனவோ? உன்னை யொத்த சவுரியவான்களை இனி எங்ஙனங் காணப்போகின்றென் னையையோ அடங்கிய அரசர்களெல்லாமஅடிகளைவருடவுந், தேவர் களெல்லாம் வீணைவாசிக்கவுமாகப் பஞ்சணையமளியிற் பள்ளிவரை ண்டவனாகிய வுனக்கு இச்செங்கனத்திற் பள்ளிகொள்ள நேரிட்டதே? அரம்பாஸ்திரிகள் எதிரெதிரினது ஆடுமபடியான நினதுசமு கத்தில் இப்போது பேய்கள் கூடி அவ்வாறு கூதநாடு கின்றனவே, குளிரந்த சாந்தாற்றிகளால் வீசப்பட்டிருநத உனது சரீரமானது இப்போது கழுகின் சிறகினால் வீசப்பட்டிருக்கின்றதே புட்பவிதா னநீழலினும், இரதத்தின் கவிகை நீழலினும் தாங்கியிருநத நினது வடிவமானது இப்போது பருந்தின் சிலகாலுண்டான நீழலில்வதி கின்றதே? சிறந்த கவரிமானுடையவாலினு லரட்டாரின்ற நினது மருங்குல்கள் இப்போது நரி, நாய் முதலியவைகளின் வால்களாலி ரட்ட நின்றனவே? பரிமளமிகுநத சந்தனத்தினுடைய நதிராநின்ற நினது மார்பானது இப்போது புலவீணைவீசும் உதிரங்கள் பூசவிரு க்கின்றதே காமபுகளைநத மல்லிகை முல்லை யாதிரனாற்செய்த மெ ல்லிய அமளியின்மீது பள்ளிகொள்ளும் நினதுவடிவமானது இப் போது பருக்கைகற்கள் நெருங்கிய போர்க்களத்தைப் பொறுக்கி ன்றதே? பேரிகை, குடமுழா, தண்ணுமை, முரசமுதலியவாத்திய வோசைகளெல்லாம் நாய், சரி, பெய், புள்ளு, நலயவைகளின் ஒசை களாயினவே? என்றிவ்வாறு தனது புத்திரனுடைய பிரதாபத்தை யெல்லாஞ் சொல்லிச்சொல்லித் துகடித்து, பிணக்குவைகளின் மத் தியில் வீழ்ந்திருக்கின்ற புத்திரனையெடுத்ததா சந்தனக்கட்டைகளையும், அகிற்கட்டைகளையும் பரப்பி அதன்மீது அவனை வளர்த்தி மங்கையர்களாற்கும் மலர்மாலையினை யுடையோனுக்குத் தனது மூழின் வசத்தால் அழன்மாலையைச்சூட்டி அவ்வழலை நாற்புறங்க ளினும் மூட்டி, இதுகாறங் கணராசனுடைய பராக்கிரமத்தினுக் கஞ்சியிருந்த தேவர்கள் முதலாயினோர் கொண்டவயிற்றெரிவையெ ல்லாமாற்றி, நமதருமைப்புதல்வனுசை இன்றோ டொழிந்ததே யெ ன்னும் வயிற்றெறிவோடுந்தனது அரண்மனையிற்சென்று மறுதினம் முத்திரிகளை வரவழைத்து முன்னர் தனதுபுத்திரன் கவர்ந்துவந்த சிந்தாமணியைக்கைக்கொண்டு கபிலமுனிவருடைய ஆசீர்மத்தினை யடைந்து, சித்திபுத்திசமேதரா யெழுந்தருளியிராநின்ற விராயகப் பெருமானுடைய திருவடிமுன்பு அச்சிந்தாமணியினை வைத்து அங்கி ருப்பவரெல்லா மதிசயமுறப் பலமுறைதீர்க்கதண்டஞ்செய்து, அக்

கடவுளை வழிபட்ட கபிலமுனிவரையுஞ் சாஷ்டாங்கமாதப் பணிந்
தெழுந்தும்பீடம்.

விநாயகமூர்த்தி சந்நிதியின் முன்னர்வந்து தீனராகியதொன்
டர்களுக்கடுத்த வினைகளைப்போக்கிப் பாதுகாத்தருளும் பக்தவத்
சலனே! பாசபநதளைக் களைந்து நன்னெறிகளை யதுட்டித்து விரும்
மகத்துக்களுக் கிருப்பிடமாகிய ஞானநாயகனே! விண்டுகளிற்றிற்
திருக்கும் வானவருக்குத் தலைமைபெற்றிருக்கின்ற தேவோத்தம
னே! அஞ்ஞான விருளைப்போக்கிப் பேரானந்தத்தைப் பெற்க்கி
ய்யவல்ல பரஞ்சுடரே! வேதாகமங்கள்முதலியவற்றுவெண்ணிய
விடுதற்கரிய கர்த்தனே! சராசரபிரபஞ்சங்களனைத்தையும் படை
த்து, அவைகட்குரிய வினைப்போகங்களை யூட்டியாடும் பரவந்து
வே! தேவர்களிறி சிரேஷ்டமாக விளங்குருதிரிமூர்த்திகளில் முதன்
மைபெற்றிருக்கின்ற சிவபிரான் பெற்றருளிய கடவுளே! சிருஷ்டி
திதிசங்காரமென்னு முத்தொழில்களை நடாத்திவரு மும்மூர்த்தி
களுக்கும் முதன்மையாகவிருக்கின்ற விநாயகக்கடவுளே! எல்லா
வுயிர்களுந் தேவரீர் வயத்ததென்றறியமாட்டாத அற்பகுணத்தி
னாற் கண்ணென்பவன் அவமானத்திற்கஞ்சி சத்துருவைப்போல
வந்து தேவரீருடைய மழுவாயுதத்தாலிறந்து மேலான கதியினைய
டைந்தான்.

அலகினெடுமபுண் ணியவயத்தா லடுபபதுயர்மா னிடப்பிறவி
குலவுமதனைப் பெற்றவாரின் குரைபூங்கழற்றாள் வணங்காரேல்
பலனென்பெறுவா பண்ணவரும் பரமாரினைசூழ்ந் திலராயின்
கலதியுடைய ராய்க்கிழாய்க் கவிழ்வரிதுசத் தியமாமே.

தருதாரணமே தியானமே சமாதியேயின் நிவைமருவி⁽¹⁾
வருமாதவர்க ளிருதயத்தின் வயங்காரின்ற பரம்பொருளே
ஒருவானிருவர்க் கறியாதாய் மூவராயு மொளிர்வனே
பெருநான்மறைக்கு மெட்டாத பெருமான் பேரானந்தமே.

சரியையகிரியை வளர்யோகந் தக்கஞான மெனநின்றே
உரியபணிக ளியற்றாருக் குவபபுறறவ்வப் பயன்களையே
விரியவுதவும் பெருங்கருணை விமலாரீயிங் கவதரித்துத்
தெரியவெதிரின் றணையதனாற் றேவாரின்னைச் சரணடைந்தேன்.

சுவாமி! அளவற்ற புண்ணியங்களினு லடுப்பது உயர்ந்தமாளி
டப்பிறவி அதனைப்பெற்றபேர்கள் தேவரீர்திருவடிகளில் வணங்கு
ராயின் என்னபயனையுடையப்போகின்றனர். சிறந்ததேவர்களையா
யினுந் தேவரீரைச்சரணடையாராயின், உடனே அவர்கட்குக்கலி

யுண்டாகும். அதனால் அவர்கட்கு இழிந்தயோனிகள்தோறும் பிறந்தழியவரும். இஃது வேதாகமங்களிற்கூறியிருக்கின்ற சத்தியமன்றோ? தரணை, தியானம், சமாதியென்னும் இவைகளை மருவியிருக்கின்ற மாதவத்தவர்களது உள்ளத்தின்கண் பிரகாசிக்கும்பரம்பொருளே! பிரமனாலும் விண்டுவினாலுங் காண்டற்கரிய தெய்வமே! திரிமூர்த்தி சொரூபமாயிருக்கின்ற கடவுளே! நான்மறைகட்கு மெட்டாத எனது பேரானந்த சொரூபமாயிருக்கின்ற பெருமானே! சரியை, கிரியை, யோக, ஞானமென்னு நான்கியல்பின் கண்ணுமிருந்து பணிசெய்யுமன்பினர்க்கு அதன தன்பயன்களை விரியவுதவும் பெருங்கருணையினை யுடைய விமலனே: தேவரீர் இவ்வாசீர்மத்தி லவதரித்து அடியேங்கள் காணுமாறு எதிரின்மீராதலால், தேவரீர் பாதபதுமங்களில் அடியேன் சரணடைந்தேன். இஃதன்றிப் பிறவிகடோறுஞ்செய்து முற்றியதபோபலத்தினால் முன்னமே தேவரீரது திவ்விய சரணாவந்தங்களையடுத்து அருள்பெற்ற சுலபனையுஞ் சூலபானியையும் வருணவொழுக்கங்களி னின்றும் வழாத வண்ணமருவிக கணராசனுடைய அரசரிமையை அவர்கள் பால் ஒப்புவித்து யெண்ணித்துணியுங்காரியங்களில் தனக்கொருவர் நிகரில்லாதவனாகிய கிரந்தனை மாத்திரம் அவர்கட்கு அமைச்சனாக்கி அடியேனை இவ்வுடற்றுச்சிலிநின்றும் நீக்கி உயர்ந்த ஞானவையாக்கியச் செவ்வத்தினையளித்தருளல் வேண்டும். இதுதான் எனது கருத்தாகும் இப்பால் தேவரீரது கிருபை எவ்வாறே வென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனன். இவ்வாறு சத்தியசந்தனாகிய அபிசித்துமகாராசன் கூறிய அனைத்தையும் விநாயகப்பெருமான் கேட்டு சந்தோஷித்துத் தம்மைச் சரணடைந்திருந்த கணராசன் புதல்வர்கட்கு அவ்வாறே கிருபை செய்துவிடுத்து, அவ்வரசன் கொணர்ந்துவந்த சிந்தாமணியை எடுத்துக் கபிலமுனிவர் கையில் கொடுத்தருளினர். பின்னர் கபிலமுனிவரானவர் விநாயகப்பெருமானைத் தொழுது எழுந்து அச்சிந்தாமணியை அவர் திருவடியின்கண் வைத்து; சுவாமி தேவரீர் எல்லாவயிர்களும் உய்யும்படி இங்ஙனம் அவரித்து, சிந்தாமணியைக் கவர்ந்த கணராசனைச் சங்கரித்து, அதனை மீட்டும் எனக்களித்தமையால் இத்தினமுதல் யாவரும் தங்கள் வினைகள் பொடிப்படும்படியாகத் தேவரீரைச் சிந்தாமணி விநாயகரென்று துதித்தல் வேண்டும் இச்சிந்தாமணியைத் தேவரீரது திருமேனியிற் தரித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனீர். அபிசித்து மகாராசனும் பணிந்தெழுந்து கபிலமுனிவருடைய உள்ளங் களிகூரும்படியாக சுவாமிகள் அதனை அவ்வாறே தரித்தருளவேண்டுமென்று இரந்தனன். பின்னர்

விநாயகப்பெருமா னதனை வாங்கி, யர்வருங்கண்டு தரிசித்துப் படியாகத் தமது கண்டத்திலணிந்தருளினர் அன்பர்கள் கொடுத்தும்டல் பொருளா வியனை ததையுங் கைகொண்டு இன்பமனிக்கவல்ல விநாயகப்பெருமானவா கபிலமுனிவராற்றந்த சிந்தாமணியைத் தமது கண்டத்திற் றரித்தருளினமாதிரத்தில, தேவர்கள் மலர்மாறிகொரிந்தார்கள அந்தர தூரதுமி யைநதுமுழங்கின சிந்தாமணியைத் தரித்த காரணத்தாற் சிந்தாமணியிநாயகா என்றும், கபிலமுனிவர் ஆசாமத்தி லவதரித காரணத்தாற் கபிலவிநாயகரென்றும், மலர்ந்தமுகத்தோடு பெழுந்தருளிய காரணத்தால் சுமுகவிநாயகரென்றும், திருநாமஞ்சாற்றினா இப்பால் அபிசித்தமகாராஜன் விநாயகப்பெருமானுடைய கிருபையினைப்பெற்று விநட்கொண்டு, தன்னதுபட்டணத்திற்சென்று, பாத்திராசனாகிய சூலபாணிகளுக்குச் சலபனுக்குங் கணராசனுடைய ராசசியங்களைப் படுருதுக கொடுத்தது, விண்ணுலகமும், மண்ணுலகமும் போற்றும்படியாக மனுர்தி முறைமைப்படி செங்கோல செலுதறுவித்துத் தானசதாகாலமும் விநாயகப்பெருமானைத் தியானஞ்செய்து, ஞானவைராகியம முதலிய செல்வங்களைப்பெற்று வாழ்ந்திருந்தன.

பின்னர் கபில நிறம், கருமை நிறம், பசுமை நிறம், வெண்மை நிறம், மஞ்சளநிறம் என்று சொல்லுகின்ற ஐவகைநிறங்களோடு (காம தேனுவானது தன்னுகன்றினுக் கிரங்குமாறுபோல) எல்லாவுயிர்கட்கும் இனிமை புரிந்து ஆட்கொள்ளவெழுந்தருளிய கபிலவிநாயகமூர்த்தியானவா குற்றமற்ற மகாதவத்தினையுடைய கபிலமுனிவருக்கு அளவற்றவரங்களைக் கொடுத்தருளி தமதுருக்கரந்தனர்.

இப்பால் அமமுனிவரும் உடனே அக்கடவுளைத் தமது தியானத்தினுற் பிணித்துக்கொண்டனா இவ்வாறு கபிலமுனிவுந்தமது ஆசாமத்தி லவநாத்தியவேளவிக் குண்டத்தினின்றும் எல்லாவுயிர்கட்கும் இன்ப மெய்தும்படியாக விநாயகமூர்த்தி அவதரித்தனையால், அப்போதவாகருண்டானமுனறுதிருநாமங்களை யாவிரண்டும் இடைவிடாது உச்சரித்துவருவார்களாயின அவர்கள் இடர், பிணி, பாவம் முதலானவைகளினின்று நீங்கிச் சகலபோக பாக்கியங்களோடும் தாழ்ந்திருந்து அநதிய காலத்தில் தேவர்களா யவதரித்த பின்னர் மேலானமோட்ச சாம்பிராசசியத்தினையும் அடைவார்கள் அத்திருநாமங்க ளுண்டானதற்குக் காரணமாயிருந்த இச்சரித்திரத்தை அன்போடு கேட்டவர்களும், படித்தவர்களும் அந்த மேலானபயன்களையே யடைவார்கள். என்று சூதபுராணிகர் சவுணகாதி ரிவர்கட்குக் கூறினார்.

இப்பால் அச்சவுனகாதி முனிவர்கள் சூதமகா புராணிகரைப் பணிந்தெழுந்து சுவாமி! வேதங்களாலுமறிதற்கரிய கணேசமூர்த் திபிளது திருவடிகளைப் பெற்றிருக்கின்ற அக்கபிலமுனிவருடைய குணதிசயங்களையும், அவருக்குத் தெய்வலோகத்திலிருக்கும் அச் சிந்தாமணிவந்த வரலாற்றினையுந் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுகோ ளுந் கேட்டார்கள்.

அதற்குச் சூதபுராணிகரிசைந்து, ஓசவுனகாதி முனிவர்களே! கபிலமகாமுனிவருடைய குணதிசயங்களைச் சொல்லுமிடத்து, அவர் ஐம்பொறிகளையுந் தன்வயமாக்கியபுனிதர்; தவங்கட்கெல்லாம் உறைவிடமாக விருக்கின்றசெல்வர்; நிதமும் முத்தீக்களை நெறிவழாமல் வளர்த்து எல்லாவுயிர்கட்கும் ஓரிடையூறுமில்லாதபடி கிருபையாகிய கொடையைவழங்கும்வரதர்; தமதுயோகத்தினால்அரிய பரம்பொருளை வேண்டும்போதெல்லாம் தன்வயமாக்கு மியல்பினர்; திரிலோகங்களையுந் தமதிச்சைவழி ஆகவும் அளிக்கவும் அழிக்கவும் வல்லதிருத்தர், மகாதவ சிரேஷ்டாகட்கெல்லாம் திலதம்போற் சிறந்து மாதவர்; அவருடையபெருமையை அளவிட்டுரைக்கயாவ ராலாகும்? அவருக்கு அருமையாகிய அச்சிந்தாமணிவந்தவரலாற் றினையுந் கேட்பீர்களாக முன்னொருகாலத்தில் தேவேந்திரனைவன் பூவுலகத்திலுள்ள அதிசயங்களைப்பார்க்கவந்து, மீட்டுந் தேவலோகத்தைநோக்கிச் செல்லுகின்றபோது, பசியுந் தாகமு மேலிட்டவனாகி, அக்கபிலமகாமுனிவர் வசித்திருந்த ஆசீர்மத்தில்வர, அவ்வாசீர்மத்தில் ஓர்பால் வானம்பாடி, அன்னம், அன்றில்; பெருநாரை; கருந்தாரூ; சக்கரவாகம்; கொக்கு முதலான பறவைகளும்; நானாவித புட்பங்கள் முதலியன நிறைந்திருக்கின்ற தடாகங்களும்; ஓர்பால்; சந்தனம்; தேக்கு; அகில்; அசோகுநாகம்; வேங்கை; நாளிகேரம்; பூகதம்; இலவங்கம்; தேவதாரம்; சிற்றேலம்; குங்குமம்; தவரத்தை; வெண்ணைசில்; அரசு முதலியவருக்கங்கள் மலிந்திருக்கின்ற சோலைகளும்; ஓர்பால்முல்லை; மல்லிகை; இருவாட்சி; குருக்கத்தி; சிறுசண்பகம்; வில்வம்; நந்தியாவர்த்தம்; பாதிரி; வெட்சி; கோங்கு; துளசி; கூவிளம்; ஆலறி; கொன்றை; குருந்தம்; சண்பகம் முதலிய புட்பச்செடிகள் நிறைந்திருக்கின்ற நந்தவனங்களும்; ஓர்பால்வெள்ளாம்பல்; செவ்வாம்பல்; வெள்ளாற்பலம்; வெண்டாமரை; செந்தாமரை; நெய்தல்; அரிச்சம் முதலிய புட்பங்களைத்தழுவிருக்கின்ற சிறந்த ஓடைகளும்; ஓர்பால்; மிளகு; கோட்டம்; அகில்; தக்கோலம்; குங்குமம்; இரூல்; தேன்; அறக்கு; மயிற்பீலி; நாலி முதலிய மலைபடு திரவியங்களையும்; வனம்படு திர

வியங்கலையும்; அலைத்துவருகின்றநதிகளும். ஓர்பால் ஒன்றுக்கொன்றுபகைவயிரமில்லாமல் மாதவர்கள்செய்யும்முழக்கினைப்போலச் சிங்கம் யாளி யாளை முதலிய மிருகவர்க்கங்கள் முழக்கஞ்செய்துக் கொண்டிருக்கின்ற பொதும்பர்களும்; ஓர்பால் வேதாகமபுராணங்கள் விசாரிப்போர்களுடைய ஓசையும்; ஓர்பால் விச்சாதரர் கின்னரர்முதலியோர் வாசிக்கும் வீணுகானத்தினோசையும், ஓர்பால் கிளி, குயில், நாகணவாய் முதலியவைகள் பாடுங்கீத ஓசையும், இன்னும் இத்தன்மைத்தான பெருமிதங்கள் அளவற்றனவாகவிருப்பக்கண்டு உள்ளங்குளிர்து தனது குதிரையைவிட்டு நிலத்திலிரங்கி களங்க ரகிதமாயிரானின்ற நதியில்மிசுந்த ஆவலோடும் ஸ்நானஞ்செய்து தன்னோடிருந்த எல்லாதேவர்களைபும அவ்வாற்றின்கண்ணேயிருத்தித் தான்தனியே புறப்பட்டுச் சுற்றினுமாணக்கர்கள் புடைகுழுமாறு தவத்தின்கண் வீற்றிருக்கின்ற கபிலகாமுனிவரை யடுத்து, அவரது பாதபதும்ங்களிற் சாஷ்ட்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, மிக்க பேருவகைபெரி தனதுகைகளைக்கூப்பி மெய்கொட்டி நின்றனன். அதனைக்கபிலமுனிவர் தமதுயோகத்தினாலறிந்து விழித்துத் தனியாயிருக்கின்ற இரத்திரனைப்பார்த்து, ஓ கரலோக சக்கிரேஸ்வரனே! நீ உனது பெண்ணகரைவிடுத்து இங்ஙனம்வந்தகாரியம் என்னென்று வினாவினா.

இந்திர னோதுவா னிறைவ விசனைத்
சுந்தர வரியையா லயத்தைத் தோயிலா
அநதனர் தனையரசவத் தமங்கியை
முந்துறக் கண்டு நாமாது முன்னினேன்.

உயர்ந்தவா னாயினு மொருவ மற்றவன்
வயந்தகு பெருந்திரு மாயு மென்றுநூல்
இயமபலின் முனிவர ரெழில்கொள் பாதங்கள்
நயந்தகப் போற்றநா நிலத்தில் வந்தநான்.

அநற்குத் தேவேந்திரன் முகமலர்ந்து, சுவாமி! சிவபிரானே, மகாவீஷ்ணுவை, தேவாலயத்தை, பெரியோர்களை, அரசவிருக்கத்தை, அக்கினியை யாவரேனுங் கண்டபோது தொழாதுசெல்வராயின் அவர்கள் எவ்வாற்றானும் உயர்ந்தவர்களாயினும் உடனே செல்வங்களனைத்துங்குன்றி இழந்தோர்களாவரென்று வேதாகமங்களிற் கூறியிருக்கின்றமையால், தவத்திற்சிறந்த முனிவர்களையெல்லாம் கண்டு தரிசிக்க இப்பூதலத்தின்க ணிறங்கியபான், தேவரீருடைய பாதபதும்ங்களையுந் தரிசிக்குமாறுவந்தனன். அடியேன்வந்தகாரியங்களு முடிவெய்தின. தேவரீரைத்தரிசித்த மகிமையினால் அடியேன் தொண்டிருந்த பசியுந்தாகமும் ஒருங்கே நீங்கின; இனி

யான அமரபதிக்குச்செல்ல விடைகொடுத்தருள்வேண்டுமென்ற
 னன். அதனைக் கபிலமுனிவர் கிருபையோடுங் கேட்டு ஜுவலாரியே!
 கதிரவனோ உச்சியிலவந்துவிட்டனன். இதுகாறும் இவ்வாசீர்மத்
 தில்வந்தவர்களை இளைப்போடு வேறோரிடத்திற்செல்லவிட்டதில்லை.
 யாகாதிகளைச் செய்கின்றபேர்கள் வரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்
 கத்தக்க நீ யிப்போது ஏதோ ஒருபுண்ணியபலத்தினால் இங்குவ
 னுவில் வந்தனை. இங்ஙனஞ் சிறி நுரோமிருநது யான்தருவது வெ
 ருஞ்சலமாயினும் அதனைக் கைகொள்ளலவேண்டுமென்று சொல்
 வித் தேவேந்திரனை அங்ஙனெயிறுத்தி, அவனோடுவந்த தேவர்களை
 எல்லாமழைத்து வறுமாரு தமது சீடர்களை எலினர். உடனே அவ
 ர்களோடி நதிக்கரையிற் றங்கியிருந்த தேவர்களை எல்லாமழைக்க,
 அவர்கள் விரைவிலெழுந்தாவது கபிலமகாமுனிவருடைய திருவ
 டிகளைப் பணிந்தார்கள். இப்பால் கபிலமுனிவர் சாப்பாபாணங்க
 னைத்தரித்த சிவபிரானைத் தியானிக்க அவரது திருவருளால் ஓர்
 நொடிப்போதில் பலகைப்பட்ட தேவவுணவுகளை எல்லாஞ் சிறக்க
 உண்டாபின. அவைகளை யெல்லாம் இரத்திரன் மற்றைத்தேவர்க
 ளோடு முண்டு இதுகாறு தனது சொர்க்கலோகத்தினு முண்டறி
 யாத மிகுந்தசுவையுள்ள அவ்வுணவுகளின் குணதிசயங்களைப் பல
 முறைகொண்டடி அம்முனிவரது மகதவாவததை நினைத்து நினை
 த்து ஆச்சரியங்கொண்டவனாய், தவத்தினுங் குணத்தினுஞ் சிறந்த
 இவருக்கு நாமொரு பிரீதிசெய்யவேண்டுமென்று நினைத்து உடனே
 வாயுதேவனைக்கூவி முன்னர் மகாவிஷ்ணு கொடுத்தருளிய சிந்தா
 மணியானது நமதுபொக்கிசத்தி லிருக்கின்றது, அதனை நீ விரைவி
 லெடுத்துக்கொண்டு வருவையெனக்கட்டளையிட, அதற்கு வாயுதே
 வனிகைந் தனதுவேகத்தோடு மனோவேகமும் ஒன்றுபடச்சென்று
 அதனை அப்பொக்கசத்தினினின்றும் எடுத்துவந்தது தேவேந்திரன்
 கரத்திற்கொடுத்தனன் அதனைத் தேவேந்திரன் கையேற்றுக் கபில
 முனிவருடைய திருவடிகளில்வைத்துப் பலமுறை சாஷ்டாங்கமா
 கப் பணிந்தெழுந்து அவரது திருவருளைக் குறைவரப்பெற்று விடை
 கொண்டு தனதுசொர்க்கலோகத்தை யடைந்தனன். பின்னர் அச்
 சிந்தாமணியைக் கபிலமுனிவர் தமதுகரத்திலணிந்துகொண்டனர்.
 தம்மைக்கருதினோர்களை அளத்துற்ற துரும்புபோலாக்வல்ல சிவ
 பிரானை உள்ளத்திற் பதிப்பவர்கட்குக் கிடையாதபொருள் யாதி
 ருக்கின்றது.

சிந்தாமணிவிநாயகர் திருவவதாரப்புடலம்

மூன்றாவது

கேஜானன விதாயகா

திருவவதாரப்படலம்.

—❖❖(*)❖❖—

இரண்டெ னப்படுமெவ தாரமேத்தினும்
குரண்டவெள் ளிறகொடு கோலக் கங்கையும்
திரண்டசெஞ் சடையணி தேவை யுன்னுவோய்
முரண்டப வறியென முடிதது மேற்சொல்வான்.

திருமாலு நான்முகனு மறைகளுநா தெற்கரிய தேவரான, பெருவாய்மை விநாயகனா ரலகிலுயிர் வருத்தமெலாம் பேணவுள்ளத் தொருவாத கருணைகொடு சுவேச்சையினற் கெசானனராயுற்றுப் பேரும், வெருவாத கெசானனரென் றுயர்வாகக் கொண்டருண்மெய்ம்மூர்த்தி தன்னை.

மங்காமற் பலவுலகுந் தரிப்பிக்குந் தாரகத்தை மதைத்துத் துட்ட சங்கார காரகத்தைத் தரணிபா ரந்தவிர்த் தனைக்கன் மங்கள் பொங்கார்வத் தெவ்விடத்து நிறுவுவதைப் பத்தருக்கு போக வீடு சிங்காம லருளுவதைச் சாதுக்க டமைப்புரக்குஞ் செல்வ வாழ்வை.

பெரிதான விக்கினங்க ளனைத்தினையுங் கெடுப்பதனைப் பேசப் பேச, உரிதாகு முன்றான வவதாரந் தனையினுநா னுரைக்க லுற்றேன். அரிதானென் றுலகமெலா மெடுத்தேத்தும் வியாதமுனியகம்விள் ளாது, தெரிதாக முடையவர்க ளொருவர்கொணர் தருணறு நீர் தெவ்வு மாபோல்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! அரிபிரமேதிராதியரானு மதி தற்கரியபரம் பொருளாகியும், பலவுலகங்களையும் மங்காமற்றரிப், பிக்கவல்ல தாரகமாகியும், ஆன்மாக்களுடைய மும்மலங்கட்கும் மும்மதங்களைப்பொழியும் மூர்த்தியாகியும், துட்டர்களைபெல்லாஞ் சங்கரிக்கும்படியான காரகமாகியும், வேதாகம புராணங்களோங்கு மாறு தரணிபாரந் தவிர்க்கவல்ல சயம்புவாகியும், எல்லாவுயிர்கட் குங் கன்மங்களையூட்டிப் பிழைப்பிக்குங் கருணாரிதியாகியும், பத்த ராயினோர்க்கு இம்மையிற்போகமும் மறுமையில் வீட்டையுமளித் தருளுகின்ற கர்த்தவ்யியமாகியும், சாதுக்களாயினோரை யடுத்தப் புரந்தருளுகின்ற செல்வமாகியும், பெரிதான விக்கினங்களைபெல் லாங்கெடுத்து இரட்சித்தருளுகின்ற பெருவாழ்வாகியு யிராவின்ற

கேஜானனவிதாயகர் திருவவதாரப்பலம். ௧௭

விநாயகமூர்த்தியானவர்! கபிலமுனிவருடைய சிந்தாமணியைக் கவர்ந்தகணராசனை வெல்லுமாதும் அவராசிரமத்தி லவதரித்தும், அதைமீட்டிமெவர்க்களித்தும், அதனால் கபிலவிநாயகர், சிந்தாமணி விநாயகர், சுமுகவிநாயகரென்னும் இம்மூன்று திருநாமங்களைப்பெற்றதும், அக்கபிலமுனிவருடைய குணதிசயங்களும், அவர்க்கு அச்சிந்தாமணிகிடைத்த வரலாறுஞ்சொன்னோம். இப்பால் அவ்விநாயக மூர்த்தியானவர் உயிர்களது வருத்தமெல்லாம் ஒழியுமாறு தமது பெருங்கருணையோடு சுயேச்சையிறுந் கஜானனாவதாரஞ்செய்தருளிய திருவினையாடலைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக.

முன்னொரு கற்பத்திற் பிரமதேவனுனவன் சத்தியலோகத்தில் வீற்றிருக்கிறபோது கொட்டாவிவிட்டனன். அதினின்றும் ஓர்புருடனுதித்தனன். உடனே சொர்க்கமத்திய பாதலமென்னும் மூவுலகங்களிலும் இரத்தமாரி சொரிந்தது, அப்புருடன் செம்பரத்தம் பூவினைநிகர்த்தநிறத்தினையும், பத்துத்திசைகளினுஞ்சென்று வீசும் படியான இயற்கைமணம் வாய்ந்தவடிவத்தினையும், விண்ணளவி லோங்கிப் பாரித்திருக்கின்ற மெய்யினையும், பஞ்சபுட்பபாணங்களைக் கரத்திலேந்திய மன்மதனையொத்த அழகினையும், யாவருஞ் சிரம்பனென்று சொல்லும்படி வாய்ந்த பததுசிரத்தினையும் உடையவனாகி எதிர்நிற்க அவனை அப்பிரமதேவனோக்கி நீயாரென்று வினவினன். அதற்குச்சிரம்பன் தனதுள்ளச் செருக்கினையீக்கொணீடு யான்நினது வாண்முகத்தினின்றும் உதித்தமையால் உனக்கு மகனாகும். அறிவினார்களைப்போலவென்றும் அறியான் போன்று கேட்டது அதிசயமாயிருக்கின்றது. இனியான் வசித்தற்கு இடமும் பெயிருஞ்சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டனன். அதற்குப்பிரமன் அன்பு மச்சமுங்கொண்டு. மைந்தனே! நீ சிந்தூர நிறத்தினனாகியிருத்தலினால் நினக்குச் சிந்தூரனென்னும் பேருண்டாகுக. திரிலோகங்களினுஞ்சென்று நினக்கினியதலத்தினைக்கொள்ளுக உலகமனைத்தும் நினது வசமாகுக. விண்டு முதலிய தேவர்களானும் உனக்கு எக்காலத்தும் யாதொரு அச்சமும் இன்றாக நீ கோபங் கொண்டு யாவரையேனும் நினதுகரத்தாற் றழுவலையாயின் உடனே அவர்களுடலம் நீறுகுக. தேவர்களால் விடுகின்ற அத்திர சத்திரங்களாலும் உனக்கு இறுதிநேராதாக. இவையனைத்தையும் உனக்கு யான் புத்திரவாஞ்சையிறுந் கொடுத்தவரமாகக் கொள்ளுக என்று பிரமதேவன் கூற அவ்வாமனைத்தையுஞ் சிந்தூரன் கைக் கொண்டு, எங்கையே! தவம், தானம், விரதம், வேள்வி, கருமம் முதலிவைகளென்று மில்லாதவெனக்கு எல்லா வாகங்களையும் எளி

திற் றந்தனையே! யென்றுமகிழ்ந்து விடைகொண்டு, பூவுலகத்தினை நோக்கிச் செல்லுகின்றவன், நமது பிதாவானவர் தவந்தானுதிகளில் ஒன்றையஞ்செய்யாத நமக்கு அளவற்ற வரங்களை யளித்தனரே அவைகளைத் தும்பொய்யோ! மெய்யோவேன்று ஐயமுற்று, அவைகளைச் சோதிக்கவேண்டும் என்று நிச்சயங்கொண்டு மீட்டும், பிரமதேவனிடத்தில் வந்து சத்தசாகரங்கள் துளும்பவும், அண்டகடாகங்கல்பிளக்கவும், திரிலோகங்களும் நடுங்கவும், உடுக்களைத் தும் உதிரவும், கர்ப்பங்களெல்லாங் கலங்கவும் பறவைகள் யாவும் மாயவும், விருட்சங்கள் யாவும் வீழவுமான ஆரவாரத்துடனே அட்டகாசஞ்செய்து, அப்பிரமதேவனைத் தனதுகரத்தாற்றமுனிப் பிடிக்கநேர்ந்தனன். அதற்குப் பிரமதேவன் அஞ்சி, அடாமுடனே! நீ இத்தன்மைத்தானாட்டென்றறியாது புத்திரவாஞ்சையினால் வீணே அனந்தவரங்களை உனக்குக்கொடுத்துவிட்டேன். அப்படிக்கொத்த என்னையே தழுவிக்கொல்ல வந்தனையல்லவா? இனி உன்னைக்கொல்ல விநாயகமூர்த்தி அவதரித்தருளுவ ரென்று சபித்தனன். அதைக்கேட்ட சிந்தூரன் மிகுந்தகோபங்கொண்டு மீளவும், ஒரு அட்டகாசஞ்செய்தான் அதனைப் பிரமதேவன் கண்டு நடுங்கி, அலறிப்பெருமூச்செறிந்து அவ்விடத்தினின்றிமோடி, வைகுரத்தத்தில் ஆதிசேடன்ரீது பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற விண்டுவினையடைந்து, கண்களில் நீ - சொரியும்படியாக அவரது பாத பதுமங்களில் வீழ்ந்து பணிந்தனன்.

உடனே விண்மேவானவர் அப்பிரமதேவனுக்கு ஓர் ஆசனந்தந்து இருக்கச்செய்து, ஓசதுமுகனே! உனக்கு இவ்வாறு நெஞ்சுதுடிக்கவும், நெட்டுயிர்ப்பெய்தவும், சரீரம் நடுங்கவும், முகாரவிந்தம் வாடவுமான தீங்கு யாது நேர்ந்ததென்று கேட்க, ஐயனே! யான் கொட்டாவிவிட்டேன்; அதினின்றும் ஓர்புருடனுதித்தனன். அவனை எனது புத்திரனென்றெண்ணி அளவற்ற வரங்களைக்கொடுத்தேன், அவனவைகளைக்கைக்கொண்டுசென்று மீட்டும் என்னையே கொல்லவந்து மிகுந்ததுன்பங்களைச்செய்தனன், என்னசெய்வேன்! அப்பாதகனெதிரில் நிற்க வஞ்சி இங்ஙனம் ஒடிவந்தேன். தேவரீர் அவனை எவ்விதத்திலாகிலுஞ் சங்கரித்து என்னைப்பாதுகாத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அவையனைத்தையுந் திருமால் கேட்டுத் துயரமெய்தி “ஆய்ந்தோய்ந்து கெய்யாதான் காரியந்தான்சாகக்கேடுதரும்” என மேலோர்சொல்லும் வாக்கியத்திற் கிலக்கியமாகச் சிறிதேனும் அவன் குணதீசயங்களை ஆராயாது வரங்களைக்கொடுத்துவிட்டன. இனி உன்னாலும் நம்மாலும் அவன் அழி

கேஜானன விநாயகர் திருவவதாரப்படலம். ௩௯

பவன்னு. கன்மவயத்தால்வருங் கலக்கங்களையாவர் விலக்கவல்ல வர்கள்; அந்தோ! தேவர்களேவோர்க்குந் துன்பத்தினைவிளைத்து விட்டனே வேத ஆகமநெறிகளைத் துங்கெடச்செய்தன. நம்போ லிகட்கெல்லாம் மிகுந்த தாழ்வினையுண்டாக்கின. சகலதுட்டர்க ளையும் நாசஞ்செய்வதற்குச் சிவபிரானையன்றி மறநேனையோரா லும் முடிவதன்று. என்று இவ்வாறு இந்நூலா வாந்தையாடிக் கொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில் தொலைபால வலவின்தொடர்ந்து வருமாறுபோல, அச்சிரதூரன் அபிரமணியே தெடிவந்து அவன் விண்டுவினோடு வசனித்திருக்கின்றவையைக் கண்டான். பின்னர் அவ்விண்டிவை அப்பாதகன் நோக்கி, ஓ மகாமாயனே நீ என்னோடு யுத்தஞ்செய்ய வராமற்போவையெனில் உன்னையும் உன்னையடுத்தி ருக்கின்ற இவனையும் இந்நிமிடத்திற் சாமராகக் விடுவேனென்ற னன். அதனைக்கேட்ட லும் விண்டுவுகது மனம் நடுங்கி, அந்நடுக்க த்தை வெளியிற்றோன்றாதபடி தமமுன்மறைததுகொண்டு இவனை வணக்கத்தோடு நல்லவார்த்தைகளாடிதபரிததுகொள்ளவேண்டு மென நிச்சயித்து, மிகுந்த விரயத்துடனே அவன் முகத்தை நோ க்கி, ஓ சுத்தவீரனே! மலையோடும் மலையுட்தஞ்செய்தால் மானமும் புகழுமுண்டாகும். அம்பலையுனலோடு யுத்தஞ்செய்தால் பராக்கி ரமமுண்டோ? யானோ ஓராலிலையில் ஒன்றிக்கொண்டிருக்கின்ற நொய்மையன். இஃதன்றிரசாதது வீரதொழிலினால் காவற்றலை மைபுண்டிருக்கின்றவன் இபிரமணியே வென்றால்; வண்டேறத்தா ங்காதபூவில் வசித்துக்கொண்டிருக்கிற எளியன் இதலலாமல் சா த்திரங்களைக்கறி உலகங்களையுண்டாகும் ஒரே தொழிலினைக் கற்றவன். ஆதலால் யாங்களிருவரும் உன்னோடு யுத்தஞ்செய்யமா ட்டோம். நீயோ எல்லாரையும் வெல்லத்தக்க பராக்கிரமசாலி, உன்னோடு யுத்தஞ்செய்வதற்கு, உலகாளைத்தையுஞ் சங்கரிக்குந் தொழிலியுடைய பொருவனிருக்கின்றான் அவனோ மகாபலத் தையுடையவன். இதுகாறும் அளவற்றபேரை அதஞ்செய்திருக் கின்றான். யாங்களிருவருங்கர்விகின்றபோலதல்லாங் அவன்வந்து எங்களாண்மைகளை யடக்கி யிருக்கின்றான். மலைகளுக்கெல்லாம் மேலான மகமேருவை அவன் கரத்தில் வில்லாகப்பிடித்திருக்கின் றான். பர்வதங்களினைத்தும், ஒன்றாயத் திரண்டதற்கொப்பான புஜ பல பராக்கிரமத்தை யுடையவன். அவனுடைய பத்தினியோ மலை கள்யாவுக்கும் அரசனாகிய இமாசலராசன் புதல்வி, அவன் வீற்றி ருக்குமிடமோவெள்ளியிலே, இன்னும் இத்தன்மைத்தான அளவற்ற பெருமிதங்களினால் அவன் யாவருக்கு மிறைவனாகி யிருக்கின்ற னன். ஆதலால் அவனோடு எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து உனதுபராக்

கிரமங்களைச் செலுத்துவையாயின் அதனால் உனக்கு மாண்பும்; புகழுமுண்டாவதன்றி, எல்லாவுலகமும் உனது கீர்த்தியைப் பாராட்டும். அவ்வாறின்றி ஓராலிலைக்கும் அரவிந்தத்திற்கும் இலக் கானகுறைந்த வலியிணையுடைய எங்களோடு நீ எதிர்ப்பதுமிகவும் எளிமையென்று சொல்லினர்.

அவையனைத்தையுஞ் சிந்தூரன்கேட்டுச் சிவபிரானையே யுத்தஞ்செய்வதற்கு லட்சியமாக்கி, விண்டுவின்கொல்லாகிய மதுவினைப்பானஞ்செய்து, வெறி கொண்டவனைப்போலக்குதித்து, ஊழிக் காலத்தி லுண்டாகின்ற இடியேற்றினை யொப்பவார்ப்பரித்துக், கைலாய கிரியைநோக்கிப் பாய்ந்தனன். அப்பால் விண்டுவம் பிரமனும் அவன்செய்த கோலா கலத்திற்கஞ்சித் தமது செவிகளைப் பொத்திக்கொண்டு, மண்ணிற் செய்த மாவைப்போலவும், மரத்திற் செய்த பிரதிமைபோலவும்; அசைவற்று நின்றார்கள். தேவர்க ளெல்லாம் அறிவற்று வீழ்நதார்கள். மற்றைய சீவராசிகளனைத்தும் எவ்வாறுயினவோ? அதனை யாவராலுஞ் சொல்லிமுடிவதன்று. இவ்வாறு கயிலையை நோக்கிப் பாய்ந்தவன்த சிந்தூரனைச் சிவபிரான் போகத்திலிருந்தமையால் அவன் வந்ததை அறிந்திலர். அவருக் கருகிருந்த சிவகணங்களிற் சிலர் அவ்வவுணைக்கண்ட மாத்திரத்தில் பயந்து சோர்ந்தார்கள். சிலர் நெடுமுகச்செறிந்து ஓடிப்பதுங்கிணர்கள். உமாதேவியாரும் அவனைக்காண்டலும் மனங்குழைத்துபயந்தனர். சிவபிரானே யுத்தத்திற்கு வருமாறு * அறைகூவிய சிந்தூரன் பின்னர் உமாதேவியைப்பார்த்து; அழகில் இவளின் மிகுந்தவர் ஒருவரையுங் காணோமாதலால், எவ்விதத்திலேனும் இவளைக்கொண்டு போக வேண்டுமென்றுநினைத்து, அம்மனுக்கு நேராகவந்தனன். அவன்வரவைக் கண்ட உமாதேவியார் நடுங்கிப் பூனைவரக்கண்ட கிளி போலப்பயந்து; அருகிலிருந்த நாயகரைநோக்கி, சுவாமீ! முனிவர்கள் தேவர்கள்முதலாயினோர் உருகிய உள்ளத்தோடும்வழிபாடுசெய்ய அவர்கட்குத் தருமாதிநாற்பொருள்களையுமுதவவல்லதேவரீருக்கு நீண்டதியானத்திலிருக்கும்படியான பொருள்வேறில்லையே? இனிசெய்யாமற்செய்கின்ற இததியானத்தைவிடுத்து முன்னர்தேவரீருக்குப் பிழையினைச் செய்தவர்களை யெல்லாம் கண்ணாலும், நகையாலும், உகிராலும் காலாலும் கடந்து ஜயங்கொண்ட பராக்கிரமத்தினை இப்போது என்னைத்துன்பஞ்செய்ய அஞ்சாது வருகின்ற மேலானவலியிணையுடைய இப்பாதகனிடத்துங் காட்டியருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனார். அதைக் கேட்டலுஞ் சிவபிரான்

* அறைகூவல் - போருக்கழைத்தல்.

விழித்தருளி, உடனே வேங்கையாதனத்தை விட்டெழுந்து கரத்திற்
யுடியுஞ், சூலமுமேந்தி மகா உக்கிரத்தோடும் அவனெதிரிற் சென்ற
னார். அவனும் சுவாமியை நீறுக்குவேனென்று தனதுகையாலவ
ரைத் தழுவப்போயினன். அச்சமயத்தில் அவ்விருவர் மத்தியினும்
இமைக்குமுன் விராயகப்பெருமான் பிராமணவடிவங்கொண்டு மிகு
ந்தபிராயசத்தோடும் வந்து நின்று சிவபிரானையுஞ் சிந்தாரனையும்
பூர்த்து, நீங்களிப்போது ஒருவரை யொருவர் தழுவிப்பிடித்தலை
விட்டு, உங்கள் பராக்கிரமத்தை அத்திர சத்திரங்களினால் யுத்தஞ்
செய்துக் காட்டுங்கள் பார்ப்போமென்று அவர்கள் மத்தியில் தமது
பரசாயுதத்தினை நாட்டி ஒருபாரிசத்தில் நின்று பார்த்துக்கொண்டி
ருந்தனர். அந்தணர் வடிவாய்வந்த விராயகப்பெருமான் கூறிய
வார்த்தைகட்கு இருவருஞ் சம்மதித்து, அத்திரத்திரங்களால் டெடு
நேரமயுத்தஞ் செய்தார்கள் பின்னர் சிந்தாரன் அதனைவிடுத்து இவ்
வாறு நீடித்துயுத்தஞ் செய்வதில் செயமடைவது அரிதென்று
நினைத்து, சிவபிரானைத் தனதுகையினுற் றழுவச்சென்றனன். அத்
தருணத்தில் இருவர் மத்தியினும் நாட்டிருந்த பரசானது எழும்பிச்
சிந்தாரன் மீது தாக்கித் தடுக்கது. அததடைபைத் தடுக்கதுக்கோ
ண்டுசெல்லமாட்டாது மீட்டுநதிருமபிய சிந்தாரனைப்பிராமண வடிவ
மாய் வந்த விராயகப்பெருமான் பார்த்தது, இனி நீகாலகாலராகிய
சிவபிரானுடைய சூலாயுதத்தினால் நீறுகுவை. அமரர் முதலி
யோரை ஆல போசனஞ்செய்து ஆட்கொண்டருளிய கிருபாமூர்த்
தியையும் பகைக்கலாமோ? திரிலோகங்களினும் அவரைப் பகைத்து
வாழ்ந்தவர்கள் யாவரிருக்கென்றனர்? இனிதப்பி ஒடிப்போகும் வகை
யைத் தேடக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதற்குமேல்
சிந்தாரன் பயந்து இனியாமிங்கு நீடித்திருந்தால் இறுதிநேருவதற்
கையமில்லை. ஆதலால் இவ்வந்தணன் கூறியசொல்லே உறுதியாகு
மென்று மணத்தின்கண்கணிச்சயித்து, உடனே அவ்விடத்தின்று
நீங்கிப் பூவுலகத்திற் சென்றனன். பின்னர் சிவபிரானையுத்தத்தை
கிறுத்தி சந்தோஷ முற்றிருந்தனர்.

இப்பால் உமாதேவியார் அந்தணராய்வந்த விராயகமூர்த்தியை
ப்பார்த்து ஐயா எனிர்த்துவந்த சத்துருவை எளிதற்றொலையவிட்ட
நீயாரென்று கேட்டனர். அதற்கவர் வாய்மொழியா லுத்தரங்கூறு
துதாம் எடுத்திருந்த பிராமண வடிவத்தை மாற்றி, ஒரு மருங்கி
னுஞ்சித்திபுத்திகளோடும் நான் குத்திருக்கரங்களோடும், சிங்கவா
கீன மூர்ந்து தமது சுருபத்தைக்காட்டியருளி, ஓ புலன்காரணியே!
உன்னைப் பிடிக்க அதிவேகத்துடனே வந்து சென்ற சிந்தாரனைச்

சங்கரிப்பதற்கு யாம் உனது உதரத்தின் கண் அவதரிப்போம் இதனை மறக்கற்க இனியாவார்க்கும் அஞ்சற்க. என்று சில இனிய வார்த்தைகளையாடிக்கார்தருளினர். அதை உமாதேவியார் கேட்டுச் சந்தோஷமாயிருந்தனர்.

இப்பால் முன்னம் பூலோகத்தை நோக்கிச் சென்ற சிந்தூர னால் அளவற்றசோலைகள், காஸ்கள், ஆறுகள், வனங்கள், நகரங்கள், நாடுகள் முதலானவைகளோடு, அளவிறந்த வீரர்கள், வேதியர்கள், பெரியோர்கள், முதலானோரெல்லாம் தழுவப்பட்டு, சர்வசங்கார காலத்தைப்போல எங்கும் நீரூழின. வேதவொழுக்கங்கள், தவங் கள், தானங்கள், மகங்கள், தருமங்கள் முதலியவைகளெல்லாங் குச் செய்வாரின்றி இந்திரன் முதலிய தேவர்கட்கு அவிப்பாகமுதலான வைகள் கிடையாமல் மிகுந்தபசிஷல் வாடித் துயரமுற்றார்கள் பூவு லகமுழுவதும் பாழ்படுத்திய அப்பாடகன் மீட்டும் வானுலகத்தை யும் பாழ்செய்ய வந்தனன். அதைத் தேவர்களறிந்து பயந்து யாவ ரும் பிரமதேவனிடத்திற் சென்று பணிந்து முறையிட்டார்கள். அதைக் கேட்ட பிரமதேவன் தானுந்துயரத்துள்ளமுநதி இனி இதற் கென்ன செய்யக்கடவோமென்று மனங்கலங்கி பின்னர் ஒருவாறு தேறி எல்லாத் தேவர்களோடும் வினாயக மூர்த்தியைத் துதிசெய்வ தாயினான்.

யாவனொருவ னயனெனெய லகிலான் டமுமீன் றெடுக்கின்றான் யாவனொருவன் குணமாயு மியமயு முவருருவாயு மேவுகுணதீ தனுமாயு மிளங்கா நின்றானத்தகைய தேவன்கமலத் தாளினைக்குச் சிறியேம் வணக்கஞ் செய்கின்றும்*

பூதமைந்து மிருகருடம புகழ்சேர் துறக்க முதிசைவெற் போதுநதிசூய் யகரியக்க ருரகரர்க்கர் மனிதர்கள்கோக் காத் விருக்க களுஞ்செந்துக் களுநா னுபூ தமூவே மூத நிலைத லழிதலெவ னருளா லவற்குப் பணிகின்றும் உலக முழுதூற் தனதுதரத் துறைவித் திருக்கின் றுன்பாவ னிலகு மனாதி சித்தாந்த மாகி யிருக்கின் றுன்பாவ னுலகில் பலவே றுமுருவ முடையான் யாவன் மலமனுநா வலகி லறிவன் யாவனவ னடித்தா மரைக்குப் பணிகின்றும்.

யாவ னொருவ னடியாரை யெய்த்த விடத்திறீ புரக்கின்றான் யாவ னொருவன் றயித்தியரா லினைவா னவரை யழிக்கின்றான் யாவ னொருவன் வழிபடுவா ரிடருக் கிடரைப் புரிகின்றான் யாவ னிகரி லாகிகறவ னவன்பொற் றுள்கள் பணிகின்றும்.

கெஜானெனவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம். சாந்

இவ்வாறு பலமுறை தோத்திரங்கள் செய்துசகல சீவராசிகட்
கூம் ஆதாரபூதமாயிருக்கின்ற கர்த்தனே! வேதவொழுக்கம், தரு
மம், தான முதலானவைகளெல்லாம் கெடுமாறும், சிறியேங்கள் பல
விடர்களுள் வீழுமாறும், இடைவிடாது தீங்குசெய்துவருகின்ற
கொடும்பாபியாகிய சிருதாரனென்பவன் எந்த விதத்திற் நேவரீ
ருடைய திருவருளால் நிரும்பித்திடப்பட்டனனோ அறிகின்றிலேம்,
ஓ தேவேசா! ஓ மகாதேவா! தேவரீரைதநீனரட்சகரென்று எல்லா
வுயிர்களுந் துதிசெய்கின்றதால், பாதகங்களனைத்தும் ஓர் வடிவமாகி
வருகின்ற சிந்தாரணைசகனகரித்தது அடியேங்களைத் துன்பமனுக்
கொட்டாமற் காததருள் லேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள்.
அதற்கு விராயகமூர்த்தி கிருபைசுரந்து அவர்களெதிரில் பிரத்திய
ட்சமாகி, மிககதுயரத்தோடும் பணிந்தழுது தமக்கெதிரில் நிமிர்ந்த
தீனர்கள்மீது தமது கிருபாநோக்கத்தினைப்பரப்பி, தேவர்களே! நீங்
கள் செய்த தோத்திரங்கட்கு மனமுவந்தோம் அததோத்திரங்களை
யாவரேனும் நமது சதூததியிற் சொல்லுவார்களாயின, அவர்க
ளதுநோய், வறுமை, இடா, அல்லல முதலிய துன்பங்களனைத்தையு
மறுத்து, அவ்வவர்கள் கோரிய இட்டகாமியார்த்தங்களைக்கொடுப்
போம், பிரதிதினந் துதிப்போர்கட்கு எககாலத்தூந் துன்பமென்ப
தனுக்காதுயாம் உமாதேவி வயிற்றிறப்புத்திரனாக அவதரித்து உம
ககு துன்பத்தினைவினைதது வருளுசிருதாரணை சகனகரித்தது, மீட்டும்
பழையபடி திரிலோகங்களையுமளித்தது ரட்சிப்போமென்று திரு
வாய் மலர்ந்த தமது திருவுருவைக்கரந்தருளினர்.

இவ்வாறு அண்டரணடபுவனங்களாய், மற்றப்பொருள்களனை
த்துமரீய் எல்லாவுயிர்கட்கும் உயிராய், காரணபூதமாய், பிறவுள்ளன
வுமாகி; அவற்றிற்குக் காட்சியாயளவுபடாமல் விளங்குந் தேவதே
வோத்தமராகிய எமது விராயகக்கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தத தமது
ருக்கரந்தருளினர். உடனே உமாதேவியுதரத்திற்கருவாயினர். அக்
குறிப்பை அத்தேவியாரறிந்து சிவபிரானைத் தொழுதெழுந்து.
சுவாமி! அடியாள வயிற்றிற் கருப்பநதரித்திருக்கின்றமையால் அவ்
வூட்டினர் தலையிழப்படியாகக் குளிக்கசியோடுகூடி வாசனைவிசுகின்ற
பலவிருக்கங்களையுடைய நீழலும் அனந்தவளங்களையுடைத்தாயிருக்
கின்ற புனிதமுள்ள நதிகளு மெங்கன மிருக்கின்றனவோ அங்கன
மடியானைச் சோக்கிவண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அதைச் சிவபெரு
மான்கேட்டு உடனே ரிஷபவாகனதின்மீது தானுந் தேவியுமாக
ஆரோகணித்து அளவற்றதேவர்கள் புடைசூழ்ந்த வரும்படியாகப்
பூவுலகத்திலிழந்து, சோதிமரம், அசோகு, கடம்பு, சூதம், பாக்கம்,

வாழை, புன்னை, குருந்து, தேக்கு, ஆரம், அகில், குங்குமம், வேங்கை, சண்பகம், சாளம், வன்னி, பலாசு, அரசு, அத்தி, இலவங்கம், நாரத்தம், புன்னை, பாடலம், மந்தாரம், முருக்கு, கொன்றை, தாதகி, வஞ்சி, கூதளம், தரவு, கோங்கு, மர, தேற்றுவெள்ளில், நெல்லி, வருக்கை, இலவு, கான்றி, வகுளம், நெய்தல், முன்னம், மில்வம், மாதளை, வெட்பாலை குறிஞ்சி, வெட்சி, நொச்சி, கற்பூரவாழை, கமுகு, தெங்கு, நிரகா, மயிலை, மாதவி, பலவினக, மௌவல், முல்லை, பித்திகை, ஏலம் முதலாயின விறகுகளாகியனும், கருங்குவளை, ஆம் பல், கமலம், உற்பலம், அணிசசமுதலிய புட்பங்கள் மலர்ந்து அன்ன முதலிய புட்சிகள் சிறைந்து, விளங்குகின்ற அளவற்றபொய்கைகளும், ஒப்பற்ற வளங்களுடையனாகியனும், வெள்ளியதிரைகளைப் பரப்பிநிறைத்து விளங்குகின்ற அளவற்றபொய்கைகளும் கொண்டல்களானதனும் வருதுமேய்கலைச் செய்ததக்க சிறந்தநதிகளும், சந்திரகார்த்தம் பரிந்துமுதலியவைகளாகிய கட்டப்பட்டிருக்கின்ற அளவற்ற உப்பரிகைகள் சிறைந்து விடுகளும், குயில், புறா, களி, பூவை, மயில், கின்னரம், வண்டு முதலியவைகள் உலாவிப் பலவகைப்பட்ட கீதங்களைப்பாடுகின்ற வெண்மணற் குன்றுகளும், சிங்கம், புலி, கரடி, யானை, முதலியவைகள் உலாசமாய் உலாவுதலையெய்துகின்ற அனந்தம் பொதுமயர்களும் இன்னும் இதனை மைத்தான எண்ணற்றவளங்களை வாய்ந்த பரியிலி என்னும் வளத்தினை யடைந்து, அரிசநனம், கற்பகம், சந்தானம், பாரிபாதம், மந்தாரமென்னும் ஐவகைத் தருக்கள் அளவற்றனவாக நெருங்கவும் பதுமாதிதிசங்கந்தி எனறும் இருவகை நிதிகள் ஆயிரமாயிரமாக சிறைந்து பலபொய்கைகள் புடைசூழவுமாக வசிராம், கோமேதகம், புட்பராகமுதலிய நவரதங்களைக்கொண்டு சிந்தாமணியினால் அழகுபொருந்தச்சமைத்திருக்கின்ற மண்டபத்தில் தாமுந் தமதுகேவியும் இடபவாகனத்தினின்று மிரங்கியமர்ந்தருளினர். இவ்வாறு அசுமேசாலையினகணிற்றைந்த புட்பங்களின் பரிமளங்களோடு கூடிவருகின்ற சிறுதென்றலானது தமது திருமேனியிற் படும்படியாக அமமண்டபத்தினிலில்விற்பிறுக்கின்ற அம்மையப்பருடையசநிதானத்தின் முன்னர் சிலர் ஆனந்தக்கூத்தாடலாடிகள் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்தார்கள். சிலர்கைகூப்பி எதிற்பின்னார்கள் சிலர் பாடல்களினுற் றுதித்தார்கள். சிலர் நான்குமருங்கினுங் சூழ்ந்திருந்தார்கள். சிலர் பணியிடைகளை நடாத்திவந்தார்கள்.

இவ்வித வைபவங்களோடு விற்பிறுக்கின்றகாலத்தில் சிலரால் சிவபெருமான் யோகத்திலிருந்தனர். உமாதேவியார் தமதுபாங்கியரோடு நடந்துசென்று வெண்மணற் குன்றுகளிலேறியும், பளங்கு

உப்பரிகைகளிலுலாவியும் மரநிழல்களிலிருந்தும், மலைகளின்மீதிவிவ
ர்த்தும், பொய்கைகள் ஓடைகள் நதிகள் முதலான இடங்களை படைந்
தும், மிருத்தஇன்பத்தோடு தமக்கிஷ்டமானபடி வினையாடல்செய்தி
ருந்தனர். இப்படியிருக்கும்நாளையில் ஒருநாள் சந்திரசுடாதர மூர்தி
க்கு அன்பானாகிய கயமுகாசுரனென்பவன் அவருவந்து சிந்தாமணி
யாம் சமைத்திற்சின்றவிசித்திரமான மண்டபத்தினையடுத்து அதனை
த்தனது கொம்பினால் முட்டியெடுத்து நிலத்தில்விழ்த்தள்ளினான்.

என்று சூதபுராணிகர் செல்லலும் சவுனகாதிமுனிவர்கள் தொ
முது சுவாமி! சிவபிரானுக்கு அன்புபெரிருக்கின்றவன் கயமுகத்தை
யுடைய ராட்சசகுணதற்குக் காரணமென? அன்றியும் அவன் அன்
புபெரிருக்கின்ற கயவரைப்போலச் சிவபிரானைச் சற்றுமதியாமல்
அவரெழுந்தருளி யிருக்கின்ற மண்டபத்தை முட்டிநிலத்தில் வீழ்
த்தவேண்டுமென்ன? புந்த வரலாற்றினையுஞ் சொல்லியருளல்
வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அதற்குச் சூதபுராணிகரிசைந்து
ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! முன்னொருபுகத்தில் மயேச்சுரனென்
றும் ஓராசனிருந்தான். அவன் நான்கு வேதங்களையு மோதிவஸ்து
நிச்சயந்தெரிந்து பன்னெண் புராணங்களையும் வழுவரக்கேட்டு
தருமசாஸ்திரங்களை யறிந்து நடாத்தி விபூதி உருத்திராக்க முநிய
வைகளையணிந்து திரிகாலங்களினுஞ் சிவபூசையும் வழாது மூப்
பத்திரண்டு லட்சணங்களையு குறைவறவாய்ந்து மலபாசங்களைத்
துறந்து மெய்ஞ்ஞானச் செல்வத்தினிலோங்கி அஷ்ட ஐசவரியங்க
ளோடு மதுரீதி முறைப்படி உலகமுழுவதும் தனதரசாட்சியினைச்
செலுத்திக் குறைவற வாழ்கின்றநாளையில் ஓர்நாள் பிரகஸ்பதி
தேவர் அவ்வரசனிடத்திற்செல்ல அவ்வரசன் அவரை எதிர் கொ
ண்டுசென்று அழைத்துவந்து விசித்திரமான ஓராசனத்தின்க ணிரு
க்கவைத்து அர்க்கியபாத்திய ஆசமனாதிகளைக்கொண்டு பூசித்து
சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து மிக்கபக்தியோடு பலமுறை
தோத்திரஞ்செய்து நின்றான். பிரகஸ்பதிதேவர் அவன்செய்த
வழிபாட்டிற்கு மனமுவந்து அரசனே! யாம் உனது ஆண்மையை
யும் புகழையும் நீதியையும் ஊக்கத்தையும் பண்பினையும் பலவாறு
கேள்வியுற்று உன்னைக்கண்டுபோமாறு இங்குவந்தனம் ஆனால் இது
காறுங்கேட்டதைவிட இப்போது உனதுகுணதிசயங்களை நேரிற்
காணுமிடத்து எண்மணங்கு அதிகமாகவிருக்கின்றன நமதுபூதங்
களினப்போடு வணங்கிய உனதுகிரமானது முனிவர்கள் தேவர்கள்
பெரியோர்கள் முதலியோரால் வணங்கப்படுகவென் றனுக்கிரமித்து

னர். அதை அவ்வரசன் கேட்டவுடன் அளவற்றமகிழ்ச்சிக்கொண்டு சுவாமி! தேவரீர் கொடுத்தருளிய திருவாக்கு எப்போது அடியேற்குப்பலித்திடமென்று கேட்டனன. அதற்குப்பிரகஸ்பதி தேவர் சொல்லுவார்: அரசனே நீ எப்போது யானையிடத்திலுற்பத்தி யாகின்றனையோ அப்போது நமதுவாக்கு பழுதில்லாது பலிக்கும், இதுவேயன்றி உடனே நீ சிவானுக்கிரகத்தினால் முத்தியுமடைவையென்று சொல்லி எழுந்தபோயினி. பின்னர் ஓர் காலத்தில் மகேசு சுர ராசன் தனது நடுகளைபெல்லாங் காததற்பொருட்டு அளவற்ற சேனைகளோடும் பட்டணத்தினினறும் வெளிகொண்டு வழியிற் செல்லுகின்றபோது, அவனுக்கெதிரே நாரதமுனிவர் வந்தனர். அப்போது முன்னர் அவ்வரசனுக்குப் பிரகஸ்பதிதேவர் கொடுத்தருளிய வாக்கு பலிககுங்காலஞ் சமீபித்ததினாலோ அல்லது அவனைப்படைகுழங்கு அளவற்ற சேனைகள் நெருங்கிப்போனதினால் தனதுபார்வை பெட்டாமற் போனதினாலோ, நாரதமுனிவருக்கு அவ்வரசன் வந்தனைமுதலிய வழிபாடுகள் செய்யாமற்சென்றான். அதனால் அம்முனிவருக்கு மிகுந்தகோபமுண்டாகி, ஓ அரசனே! நீ காட்டிற்சஞ்சரிககிற யானைபோல என்னைவணங்காது செல்கின்றனை யாதலால், இந்தரசனைமொழிந்தபின்பு யானைக்குழாத்தினுள் யானைமுகனாகப் பிறந்து, கயமுகாசுரனெனனும் நாமத்தினைக் கைக் கொண்டு சிலகாலத்தின பின்னர் சிவபெருமான் கரத்தினால் உனது சென்னி அறுபட்டுமீட்டுமவருடைய கருபையினாலே கயிலாயத்தின்கண் மேன்மை பெற்றிருப்பாயென்று சொல்லிச்சென்றனர். இவ்வார்த்தைகளைத் தனம் நீதியிற்சிறந்த மஹேச்சுர ராசன் செலியிலேறலும் ஆ! ஆ! என்ன அற்புதம் அற்புதமென்று சந்தோஷித்து முன்னம் பிரகஸ்பதி தேவர் சொல்லியவாறும் இப்போது நாரதமுனிவர் கூறியரெய்தியும் ஒத்துவந்த தல்லவாவென்று ஆச்சரியமுற்றுப் பின்னும் அளவற்றநாள் அநுகச்சரீரத்துடன் அரசனாக வாழ்ந்திருந்து தனது ஆயுள் முடிந்தபின்பு பரியலிவனத்தில் வாசமாயிருந்த யானையின்பால் யானைமுகனாகப்பிறந்து கயமுகாசுரனென்னும் பெயரைவகித்து பூர்வக்கயானமுஞ் சிவபத்தியுமுடையவனாய் அளவற்றநாளிருந்து முற்சனனத்தில் தனக்குப்பிரகஸ்பதி தேவரும் நாரதமுனிவருஞ் சொல்லியதையுக் அச்சொல்லின்படி மறுசனனத்தி லடைந்ததையும் யோசித்து தன்னையாட்கொள்ள வல்லசாயியையுந் தியானித்து வந்து, சிவபிரா நெழுந்தருளியிருந்த மண்டபத்தைத் தனது கோட்டினால் முட்டித்தள்ளினான்.

நிருக்கக்கண்டு சிவபிரான் யோகத்திலிருக்கவும் உமாதேவியார் அயர்ந்து நித்திரை சேய்திருக்கவுமான காலம் பார்த்து இதுவே நல்லசமயமென்று நிச்சயித்து உடனேவாயுருபமெடுத்து உலகமாதா வாகிய உமாதேவியார் உதரத்திற் பிரவேசித்து அங்கு நின்மல ஸ்வ ரூபமாயிருந்து வளர்கின்ற கருவைச் சேதித்து சிரசை வெளியிற் கொணர்ந்து வந்து விந்தவரையினை யடுத்து அவ்விடத்துள்ள நரு மதை நதியின் பக்கத்திலே வைத்துவிட்டு மீட்டுந் தனது அரண் மனையிற் போய்ச் சேர்ந்தனன் அண்டர் பிரானாகிய விராயகப் பெரு மானது சிரம்விழுந்தனிடம் பெரிய பள்ளமாயிற்று. அப்பள்ளத்தை யாவரும் கணேச குண்டமென்று சொல்லுவார்கள் அச்சிரத்தினின் றும் பெருகிய வுதிர்மானது ஆறு யோடிய படியால் அஃது சோண நதி யென்னும் பெயரினால் வழங்கி வருகின்றது கணேசகுண்டத்திற் குச் சமீபத்திலிருக்கின்ற சிலைகளினைத்தும் அக்குண்டத்திற் சரிந்து விழ்ந்து கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவுருபத்தை யடைந்து உலக முழுவதும் பூசிக்கத்தக்க அளவுற்ற பயன்களைக் கொடுத்துக்கொண் டிருக்கின்றன ஆதலால் அந்தச் சுயம்பு மூர்த்திகளை பெய்த்து யாவ ரேனும் வேதாகம முறைப்படி பூசித்து வருவாகனாயின் அவர்கட்கு தரும் முதலிய நான்கு புருஷர்த்தங்களும் கிடைக்கும். சிந்துரன் வந்துசெய்த இக்கொடிய செயல் அரசிங் தூடனுக்குங் கருவாகி வளர் ந்த விராயமூர்த்திக்குந் தெரியுமேபன்றி உமாதேவியாரும் அறியார் சிவபிரான் முதலியாவரும் அறியார்கள் இத்தன்மைததாகிய கொடு ந்தொழிலை நடப்பித்துகொண்ட விராயமுததியானவர் சிரம்போயும் கருவனைத்தும் முற்றும்படியாகவே வளரத்தனா.

இப்பால் உமாதேவியாருக்கு ஷபது நிகளுமாகப் பத்தாந் திங்களில் சிவபிரானவரைப் பார்த்துப் பெண்ணை! உனது வயிற்றிற் கருப்பம் நிரம்பிய படியால் இனியாம் காலக்குச் செல்லவேண்டு மெனச் சொல்லி உடனே அவரை ரிஷபவகானத்திற் கொண்டெழுந் தருளினர் யோகத்திலிருப்போர்களுக்கு யோகியாயும் யோகத்திலி ருப்போர்களுக்குப் போகியாகியுமிருந்து அனுக்கிரகஞ் செய்யவல்ல சிவபிரான் பறியலி வனத்தை விடுத்துத் தமது கைலாய வரையை யடைந்த பின்னர் உமாதேவியார் உலகத்தானாப்போல நடத்துமாறு இச்சையுற்று ஆகிமத்தியந்த ரகிதமாய் அனுகி வஸ்துவாய் சகல பிராணிகளிடத்துங் காரண பூதமாகப் பொருந்தி என்னையுமோர் பொருளாகக்கொண்டிருத்துக் களித்திருக்கும் மூலகாரணக் கடவு ளாகிய விராயமூர்த்தியைப் பிரசவித்தனர். உடனே அவ்விராயக மூர்த்தியானவர் ஞானசத்தியுத்தராய் அட்டாமாசித்திகளையுங் களித்த

தவராய் சித்திபுத்திகள் சமேதராய் சிங்கவாகனரூடராய் பத்துத்திருக்கரங்களோடும் ஆபுதங்களோடும் அவதரித்தருளா. அவ்வவதாரகோலத்தை உமாதேவியார்கண்டு முன்னமருளியபடியே வந்து அவதரித்தனரென்று மனமகிழ்ந்தனர். பின்னர் விநாயமூர்த்தியானவர் தம்மையின்ற உமாதேவியாரைப் நோக்கி அன்னையே! உனக்குயாம் அன்றுசொன்னபடியே கொடுமையின் மிகுந்த சிந்தூரனைக்கொல்லவும் பத்தசனங்களாகிய தேவர்கள் முனிவர்வன் முதலியோர்படுந்துன்பத்தினை நீக்கவும் உமக்குப் பணிசெய்து ஆனந்தமாக்கி வைக்கவுமாக உமது கருப்பத்தினினதும் அவதரித்தோம் என்று திருவாய் மலர்ந்து தமது திருவுருவைக்கரத்தருளினர்.

இப்பால் உடனே உமாதேவியா திகைத்து மயங்கினர். மீட்டும் விநாயகமூர்த்தி சிரமில்லாத குழந்தையாய் வந்திருந்தனர். அதனைக் கண்ட உமாதேவியார் ஆவிசோர்ந்து தலமிசை வீழ்ந்து நெட்டியிர்ந்து அவசமாக நெத்திரங்களால் இதனைப் பானியென் பார்க்கப்படுவதோவென்று பதைபதைத் த யியோ! எனது புத்திரனை யாரோயெடுத்துக்கொண்டு சென்று சிறத்தினைச் சேதித்தது விட்டு என்முன்னே கொண்டு வந்து வைத்தாகனோ! நான் எல்லா விதத்தினும் பாக்கியவதியாயிருந்தும் புத்திரசர்ப்பத் திலே எளியவனாயினேனே! இப்போது எனது கண்முன்னரே மூர்த்தருளிய விநாயகமூர்த்தி எங்ஙனமேனு மொளித்துச் சென்றனரே! அல்லது சொர்ப்பனமோ? மாய்கையோ! மற்ற்யா தோ? எனது அருமைப்புதல்வனுக்கு இவ்வாறு சம்பவிக்கலாமோ வென்று புலம்பி அன்று எதிர்த்துவந்த சிந்தூரனால் நீராகிப்போனோராயின் இன்று இத்தன்மைத்தான சும்பவத்தை யாம்பார்க்கவேண்டிவதில்லையோ? சுவாமி! அச்சிந்தூரனை அன்றுபேன் விலக்கினீர் என்று சொல்லித் தேம்பித் தேம்பி யழுதனர் இவ்வாறு உலகமாதா அநதப்புரத்திலிருந்து துயரப்படுவதைத் திருவோலக்கத்திலெழுந்தருளியிருந்த சிவபிரானறிந்து சரேலென்று எழுந்த உமாதேவியாரிடத்தில் வந்து நடந்த செய்திகளைந்தையும், வினவியறிந்து. முழுதுநதேர்ந்த முதல்வராகிய முக்கண் மூர்த்தியானவர் இப்போது முடியப்போகின்றதையும் இன்ன இன்னபடியென்றறிந்திருந்தும், அவைகளைத் தமக்குள் மறைத்துக்கொண்டு திருமேனியிற் பழுதுகாட்டியருளிய தமது புதல்வரது மகிமையை உலகத்தாரறிந்து கடைத்தேறுமாறு காட்டும்படி நினைத்தவராய் அகத்திலுள்ள மகிழ்ச்சியை அயலாரறியாத வண்ணம் மறைத்தும், உலகத்தவரைப்போல மிகுந்த முகவாட்டத்துடனே தமது புத்திரனைக் கரத்திலெடுத்துத் துடையின்மீது வைத்துக்கொண்டிருந்தனர். அக்

கெஜானெனவிறாயகர் திருவவதாரப்படலம். ௩௧

குறிப்பைநந்திதேவாரிந்து சிவபிராணப் பணிந்தெழுந்து விடைபெற்றுப் பிரமன், விண்டு, தேவேந்தின் முதலியோருக்கும் இவ்வந்ததத்தை யறிவித்து அழைத்துவருமாறு சென்றனர். இந்திரன் முதலாயினோர் நந்திதேவர் வரவையறிந்து, உடனே அவரை எதிர்கொண்டுவந்து பணிந்து ஓர் ஆதனத்திலிருத்திப் பூசித்து, சுவாமி! தேவரீர் இங்ஙனமெழுந்தருளிய காரணத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அவர்களை நந்திதேவர் பார்த்து ஓ தேவர்களே! கயிலாயத்தில் உமாதேவியா திருவயிற்றில் ஓர் திவ்வியமான குழந்தை சிரமில்லாமற் பிறந்தது. அதை சிவபிரான்கண்டு ஒருவாறாயிருக்கின்றனர். ஆதலால் நீங்கள் அங்குவரவேனுமெனச் சொல்லினர், அதை விண்டுமுதலினோர் கேட்டலும் இரக்கமுற்று முன்னர் தாங்கள் அனைவருந் தோத்திரஞ் செய்தபோது பிரத்தியட்சமாகிய வரங்கொடுத்தருளிய விராயகமூர்த்தியே அவ்வாறு அவரித்தனரென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் அவ்வவர்களுடைய வாகனங்களிலேறிச் சென்று கயிலாய வரையை யடைந்தார்கள்.

அப்போது நந்திதேவர் முன்னதாகச் சென்று விண்டுமுதலாயினோர் வரவை சிவபிரானுக்கரிவிக்க, அவர் தமது புத்திரனை அந்தப் புரத்தில் நிறுத்தி மீட்டித் திருவோலக்க மண்டபத்திலெழுந்தருளினர். உடனே விண்டுவாநி தேவர்கள் முறைமையாகப் பணிந்தெழுந்தார்கள் பின்னர் இந்திரனானவன் பிரமன் முகத்தை நோக்கி உலகமாதாவாகிய பரமேஸ்வரி யின்றருளிய குழந்தையை இங்ஙனம் வருகிக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, அவ்வாறே பிரமன் வரவழைத்தான். அப்போது அக்குழந்தையைச் சில தேவர்கள் பார்த்து இப்பங்கமுற்றி பிள்ளையைக் கொண்டுபோய் கடலிற போடுங்கொன்றுசொல்ல, அவர்களைப் பிறமன் விழிகளிலன்றபொறி பறக்கும்படியாகப் பார்த்துக் கோபித்தனன். அதற்குத் தேவர்களெல்லாம் ஒடுங்கி அச்சங்கொண்டார்கள். பின்னர் பிரமன் தனக்குள் நடுக்கங்கொண்டு இக்குழந்தை அந்தரியாமியாயிருக்கின்ற சாவேஸ்வரனே! யென்று நிச்சயித்து, ஓ கிருபா மூர்த்தியே அஃதி நித்தராய், உலோகங்களை யெல்லாம் உண்டாக்கவல்ல கருத்தாவாய் அடியேங்களுடைய பாவங்களனைத்தையு மொழித்து இடர்களைப் பொடிபடுத்தவல்ல இறையவராய், ஏ கானேச சொரூபராய், மனோவாக்குகளுக்கு மெட்டாத வத்துவாயிருக்கின்ற தேவரீர், இவ்வாறு சிரமில்லாது இங்ஙனமவதரித்திருக்கின்ற காரணமென்ன? அவ்விரக ரகசியத்தைக் கவலைக்கடவில் முழுகி மயக்கமுற்றிருக்கின்ற அடியேங்கட்கு வெளிப்படுத்தி தெளிவித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதனை விண்டு

கேட்டு பிரணவமந்திர சொருபியாயிரா நின்ற விநாயகமூர்த்தியினது மகிமையைச் சிறிதுமறியாதவராகி ஓ வாணிகேள்வனே! சரீரத்திற் குண்டான உறுப்புக்களில் பிரதான உறுப்பாயிருப்பதுசிரம். அச்சிர மில்லாமல் பிறந்த குழந்தைகள் எவ்வுலகத்திலேனும் பிழைத்ததுண்டோவென்றனர். அதைப் பிரமன் கேட்டவுடன் கோபித்து, நீர் எவ் விதத்தாற் நகாதவர்த்தைகளை மறைந் தேவர்களைப் போலப் பேசினீரென்று அவர்வாயினை படக்கி, ஒ துழாய்மௌலியே ஆணவ மலத்திலுமுந்திக் தீராதமபக்கத்தினையுடைய சிறியோர்களாகிய நம் மைப்போல உட்காநுகிகள் கூடாதகாலததில் அறியுந்தன்மையில் லாத அறிவினையுடையவர் இவர் எங்கும்பரிபூரணவறிவாம், அனைத் தையும் ஒருமிக்கவரியும் பெருமானாகும். மூன்னஞ்சிவபெருமானு டைய வில்லுக்கு நீர் நானூயிருந்தகாலத்தில் இந்தான் முதலிய தே வர்களைல்லாஞ் சிதலாய்வரது அநந்தரணை அறுத்தனர். அப்போது அந்தநானூயிருந்த நீர் உம்முடையசிரம் அறுபட இறந்துபோனீரே போலவும், உலகத்திற் றல்லிழந்தவாகா உயிரதரித்துவாழார் எனபதுபோலவும் சகல லோகங்கடையுந் தோற்றவித்சுழிக்க வச சுயம்பிரகாச மூர்த்தியினச ிலலப்பே மோ? பரந்த வுலக தையுந்மது இரண்டு மாபையினைக்கொண்டு சகலத்தவங்களும் பொருந்தத்தோற்றுகிது, உயிர்களுந் அஞ்சானிருளைப் போக்கு நிமித்தந் தனுநாதிகளைக்கொடுத்தது இடறிதது உயிர் தோறும் உள் ளுக்குள்ளே அநகரியாமிப்பாயிருந் த அறிவு விளங்கவைத்துத் தாயி னைப்போலவளாதது வந்நகயாபாபுரத்தியினுடைய திருவுருவில் ஒருருவுமில்லாவிடல் அயாக்கென்னகுறை? உருவம் வேண்டுமென் றும், வேண்டாவின்றிய நருகின்ற இரண்டு ஊழும் இவர்க்கில்லை. தம்மை அணுகினைந்தருச சகல அரிட்டங்கடையும் போக்கவல்ல இவரியல்பைத் தேவர்களுமறியார்கள். அத்தேவர்களைல்லாந் தொ ழுத் தலமைபெற்றிருக்கின்ற நீருமறித்தலீர் ஆசானுடைய அருமையைய அபக்துவர்களுநிவார்களோ வென்றமொல்லினன். அவையனைத் தையுஞ் சர்வஞ்சமூர்த்தியாகிய விநாயகக்கடவுளானவர் செவியில்லா மலே கேட்டுச சந்தோஷித்து, வாயில்லாமலே இதனைவிளம்புவ தாயினர்.

ஓ இரணியகருப்பனே! பூர்வத்தில் யாம் சிருஷ்டித்தொழிலை உனக்குத்தர்க்கபோது ஓர் சலப்பிரவாகத்தில் உஞ்ஞல்யாம் எவ்வாறு காணப்பட்டோமோ அவ்வாறே இப்போது ஈஸ்வரியினிடத்தில் உன் னாற்காணப்பட்டோம். ஆனால் சிரமில்லாமற் காணப்பட்டதற்குக் காரணம் யாதெனில், அதனையுஞ்சொல்லுவோங்கேள். அப்போதுந்

கெஜானனவிநாயகர் திருவ்வதாரப்படலம் ௩௩

தீமைகளை வினைவித்துவருகின்ற சிந்தூரணைக்கொல்லவும், உங்கட்கு
 அவன் செய்துவருகின்ற அரிட்டங்களை நீக்கவும், வேதாசனமெறி
 களை விருத்தியாக்கவும் உமாதேவிக்குப் பணிபுரியவும் சீரமானது
 வாத்தின் சீர்த்திபொய்க்காதிருக்கவும் பால் திணையாகினின்றி
 இங்குகோனினம். என்று விநாயகமூர்த்தி திருவாய்மலர்தருள்
 லும், அதனைப் பிரகஸ்பதிதேவர்கேட்டு உவாமி! தேவரீர் திரிலோ
 கங்களையும் காத்தருள் லென்று அவதரித்ததாயின் தேவரீருடைய
 திவ்யசொருபத்தை யாவநுத் தரிசிக்குமபடியாய்க்காட்டி, அடியேன்
 கள் மனதிலிருக்கின்ற மயக்கத்தை நீர்த்து மகிழ்ச்சியைவிளைவித்
 தருளவேண்டு மென்றனர், அதற்கு விநாயகமூர்த்தி சந்தோஷித்து,
 ஓ தேவகுருவே! முன்பு மயேச்சரனென்னுமாசன் உன்னை மிகுந்த
 பக்தியுடனே பணிந்தபோது நீ அவன் தலைக்குக்கொடுத்தவரத்தி
 னால் பின்பு அவன் கஜமுகா ரூனாகப்போனது, சிவபிரானுடைய சூலா
 யுதத்திலைறுபட்டுச் சாரூபபதவிபைப பெற்றிருக்கின்றான். அவன்
 சிரமானது அக்கடவுளாலாயத்தோர்பால் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.
 அன்றியும், அஃது நீண்ட துதிக்கையினோடு மிக்க அழகாயிருக்கின்
 றது நமது திருமேனியைப்பார்த்து இது என்னவென்று உங்கள்
 மனதில் எண்ணுகின்ற எண்ணங்கொல்லாந் திருவதற்கு, அந்தச்
 சிரத்தை நமது சரிந்திற் கலக்கச்செய்வதேகருமம். அதற்குமிக்
 கதுவேறென்றுமில்லை யென்றனர். அதை பிரகஸ்பதிதேவர்கேட்டு,
 ஓ திரிகாலங்களையும்றியவல்ல கடவுளே! தெளிந்த அறிவினையுடைய
 மயேச்சர ராஜன்பொருட்டு அடியேன் கூறியவார்த்தையானது இங்
 குயாவருமறியுமாறு தேவரீராற் திருவாய் மலர்ந்தருளுவதாயதே!
 விஸ்வரூபியாய், விஸ்வேசரராயும், பத்தர்களுடைய விடர்களைநீக்க
 வல்ல பரம்பொருளாய் மிகுக்கின்ற தேவரீருடைய சுயம்பிரகாச
 சொருபத்தை அடியேன் காணும்படியான அறிவில்லாதவனாயி
 னேன். என்று இவ்வாறு பலமுறைமிகுந்த உருக்கத்தோடுந் துதி
 செய்துக்கொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில் நாரதமுனிவர் விநாயக
 மூர்த்தியைப் பணிந்தெழுந்து ஓ சிற்பானந்தமூர்த்தியே, நித்தியா
 னந்த நிரூப சின்மல, நிரந்தா, நிராகார, நிஷ்கர்ம, நிர்ச்சங்க நிர்வி
 கார, நிர்க்குண, நிஷ்கிரிய, நிர்விகற்ப, நிரஞ்சன, நிராலம்ப, நிரதிகயா
 னந்தமுதலிய அளவற்ற குணதிகையங்களைவாய்ந்த தேவரீர் இவ்வு
 லகமனைத்தினையும் யரீணமுகங்கொண்டு காத்தருளும் பொருட்டுத்
 திருவுளஞ்செய்த மிகுந்த கிருபையோடும் உமாதேவியிடமாக அவ
 தரித்தது மெய்யேயாகும். ஆயினுந்தேவரீர் சிரமானது இடைவி
 லொழிந்ததாகக் காணப்பட்டிருக்கின்றமையால் அஃது யாவாரென

ழிக்கப்பட்டதோ அதனைத் திருவாய் மலர்ந்து, அடியேங்கட்குண்டா
கிய சந்தேகத்தினைத் தெளிவித்தருள வேண்டுமென்று பிராத்தித்த
னர். அதற்கு விநாயகமூர்த்தி கிருபைசார்து, ஒ தேவமுனியே!
நாம் பரமேஸ்வரிவயிற்றிற் சூலாயிருந்த எட்டாந்திங்களில், முன்னம்
பிரகஸ்பதி தேவன், மயேசுரராஜன் வழிபிறசென்றபோது உனக்கு
வந்தனை செய்யவில்லையென்று கொடுத்தசாபமானது சரியாதற் பொ
ருட்டும் நமது சரீரத்தினைவிட்டு நீங்கிய சிர்மானது விழுந்தவிடத்தி
லிருக்கின்ற சிலைகளினைத்தும் நமது சொரூபத்தினை யடையும்பொரு
ட்டும், அவைகளை யெடுத்துப்பூசுதலுவுருகின்ற அனமாக்களுக்கு
வேண்டியவரங்களைக் கொடுத்தபொருட்டும், மனிதா-நாகர்-தேவர்-
முதலியோரால் அழிவுபெறாத வலியினைவாய்ந்த சிநதூரனைச் சங்கரித்
தற்பொருட்டும் யாமயானை வதனத்தை யடைதற்பொருட்டும் திருவு
ளங்கொண்டு; இந்த மகா திவ்ய சரீரத்திலிருந்த நமதுசிரமானது
நீங்குமாறுயாம கருவாகிவளர்கின்ற சேதியைச்சிந்தூரனுக்கு ஆகாய
வாக்கினுலறிவித்தனம் அவன் உடனே தனது உருவத்தை மறை
த்து மாயரூபங்கொண்டுவந்து எஸ்வரியினுதரததுட்புகுந்து கருவா
யிருந்த சிரத்தை யறுத்துக்கொண்டு சென்றனன். இப்போது யான்
கசமுக்கத்தைத்தரித்துக்கொண்டு அச்சிந்தூரனைச் சங்காரஞ் செய்
தருளுவமென்று திருவாய்மலர்ந்தனா.

அவை யனைத்தையும் நாரதமுனிவாகேட்டு மிகுந்த உவகை
யோடுமீட்டும் பணிந்தெழுந்தது சுவாமீ! அந்தயானையின் சிர்மானது
அடியேங்கள் சிரத்தினுடற்ங்கததக்கதன்று, அதைக்கொண்டிவந்து
தேவரீர் திருமேனியிற் சேர்க்கததக்க வல்லபமும் அடியேங்கட்
கில்லை. ஆக்கல்-காதல-அழித்தல் என்று முக்கொழிலுக்கு முதன்
மையாயிருக்கின்ற தேவரீரே அதனைவரசசெய்துத்தரித்தருளவேண்டு
மென்று சொல்லினா அச்சொல நிறைவேற்றுவதற்கு விநாயகமூர்
த்தியானவா மயேசுரனென்கிற யானையின் சிர்சையாவருங்கண்டு தரி
சிக்கும்படியாக வரசசெய்து தமதுதிருமேனியிற் சேர்த்துக் கொ
ண்டு மகராகுண்டலம் கிரீடம் முத்துமாலை பொற்றொடிமுதலிய ஆப
ணங்களோடு நான்கு புயங்களும் மூன்றுவிழிகளும் விளங்கும்படி
இடப்பாகத்திற் சித்தியும் வலப்பாகத்தில் புத்தியுமாகத் தரிசனர்
தந்தனர். இவ்வாறு தரிசனந்தந்தருளிய விநாயகமூர்த்தியைத் தே
வர்கள் முதலியயாவருங்கண்டு பிணிமுழுவதுமொழிந்து பேரின்பக்
கடலி லாழ்ந்தார்கள்.

மீட்டும் பிரமனாதிதேவர்களு முனிவர்களும் விநாயகமூர்த்தியி
னுடைய திருவடிகளில் முறைமையோடு தாழ்ந்தெழும்பு இருகரங்க
ளையுஞ் சிர்மேற்கப்பிநின்ற, பரப்பிரம சொரூபமாக விளங்குங் கர்

கஜானனவிதாயகர் திருவவதாரப்படலம். ௩௫

தனேபோற்றி, திரிமூர்த்திகள் முதலிய சகலருக்கும் மூலகாரணக் கடிவுளாக விருக்கின்ற பரம்பொருளேபோற்றி. ஞானசத்தி விரியா சத்தி சொருபமாய் அகலாண்டமெல்லா மதிட்டித்து விளங்கும் சாஷாந் சித்திபுத்திகளிரும்ருங்கினும் பொருந்தவைத்து சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் விருத்தியடையச் செய்தருளும் தபாநிதியேபோற்றி, யான்எனது என்னும் ஆங்காரச்செருக்கிற்பட்டு, உலகத்தைவாழ்விப்பவரும் அசுரர்களைச் சங்கரிக்கவல்ல தேவ தேவவோத்தமனேபோற்றி, எம்மையொத்தவழிக் கொண்டர்கட்து நாதனாகவிருந்து தனே தாண்டு ரட்சிக்கும் பக்தவத்சலனேபோற்றி, சோமசூரியாக்கினியைத் திரிநேத்திரங்களாகக் கொண்டிருக்கும் ஆதிதேவனேபோற்றி, பிறப்பிலியாய்ச் சலனமற்றி எக்காலத்தும் விளங்கும் பெருமையினை வாய்ந்ததானுவேபோற்றி. எல்லாப் பொருள்கட்டும் முதன்மையாகிய பொருள் யாதோ அதற்குநிகழ் பொருளேபோற்றி. ஏறும்புமுதல யானையீறாகச் சொல்லும் என்பத்து நான்குலட்சஞ் சிவபேதங்களிடத்தும் அனான்மாவாகப்பொருந்தி ஆட்டி யூட்டியுறக்கும், சகலலோகநாயகனே போற்றி வேத ஆகமமுதலிய சாத்திரவந்தளின் முடிவில் சினறு நிருததச்செய்யும் அண்ணலேபோற்றி. உலகங்களில் வாசஞ்செய்யும் பிராணிகள் எத்தகையராயினும் அவ்வவர்கள் வழிபடும அநாதந்த தெய்வங்களாக விளங்கி அவர்கள் மனோபிஷ்டங்களைக் கட்டாட்சித்தருளும காரணவத்துவேபோற்றி. மெய்ப்பத்தினுல தேவரீரை ஆரதித்து தெரிசிக்கப்பெற்ற புண்ணியவான்களுக்கு இம்மையில் போகபாக்கியங்களை யனுபவிக்கச்செய்து மறுமையில் மோட்சராபிராசகியத்தையுந் தயைசெய்தருளும் அடிகளேபோற்றி. வேதாசுமபுராணங்களை யுண்டுபண்ணி அவற்றினை அன்புடன் பதக்கிரமமாய் பாராயணஞ் செய்துவரும் மேன்மை பெற்றவர்களுக்கு மேலானபதவினைத் தருதியாஃ அனுக்கிரகஞ்செய்துவருஞ் சர்வக்ளுனேபோற்றி. முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கும் மேலாக விளங்குநடிக்குந்தற்பர மூர்த்தியேபோற்றி.

என்று இவ்வாறு அனந்தமுறை ஒருமைப்பட்டமனதோடு தோத்திரஞ்செய்து, ஓ சகலசிவராசிகளும் பிழைக்கும்படி எழுந்தருளியநாதனே! தேவரீர் கஜானனரெனநூல் திருநாமத்தினைக் கொள்ளல்வேண்டும், மனிதர்கள் தேவர்கள் முதலியோரெல்லாய் அவ்வவர்கள் செய்யுஞ்சற்கருமங்கள் தோறும் தேவரீருக்கு வழிபாடுசெய்ய அவ்வவ்வழிபாடுகளில் சுவாமிகளெழுந்தருளிக் கிருப்பரியவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அப்போதுகிண்பிரமம் உமாதேவியும் துக்கத்தினின்று நீங்கிச் சந்தோஷமடைந்து

சித்தியைக் கொடுப்பவரும் முத்தியைக் கொடுப்பவரும் இவ்விக்கின ராசர், விக்கினராயகரென்று செல்லி ஒப்புதற்கரிய சமது குமாராநுடைய மேன்மையான குணங்களைப்பார்த்த உவகைபூத்தார்கள். பின்னர் விநாயகமூர்த்தியானவர் தமதழகினால் உலமமனைத்தும் விகடரென்னுந் திருநாமத்தாற்றுகிக்கப்பட்டனர். உடனே உமாதேவியார் அவருக்கு நீராஞ்சன முதலியவைகளைச் சுழற்றிப் பணிசெய்து வரச், சிவபிரான் யாவரும் விழுப்பெய்தும்படி அளவற்ற மகிழ்வோடு பூசனைசெய்கனா, இந்திரன், பிரமன் வின்னு முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் விநாயக மூர்த்தியினிடத்தில் அளவற்றவரங்களைப் பெறுதல் தத்தாமிடங்கனிற் போய்ச் சேர்த்தார்கள்.

சவுனகாதிமுனிவர்களே! இவ்வாறு விநாயகமூர்த்தி திருவவதாரஞ் செய்தருளிய தினம் ஆவணிமாதா பூருவப்பட்ட சதுர்த்தியாதலால் அந்தச் சதுர்த்தி தினத்தில் விநாயகரைப் பூசைசெய்வோர்கள் அடையும் பயனையார் அள்ளிட்டுச் சொல்ல வல்லவர்கள். மேலும் அந்த ஆவணிமாதா சதுர்த்தியானது உலகமனைத்தும் பூசிக்கப் பெற்ற இறைவராகிய சிவபிரானே பூசித்த பால் ஆதலானும், விநாயகப்பெருமான் திருவவதாரஞ் செய்த மேன்மையையுடையதாதலும், அஃது வருடந்தோறும் ஆர்ப்பாட்டிப்பூசிப்பதற்கு முக்கியமாக விருக்கின்றது. யாவரும் விகடரென்று சொல்லத்தக்க பேரழகினை வாய்ந்து கஜானனவிநாயகர் இவ்வாறிருந்த, நாரதமுனிவர் பூலோகத்திலிருக்கின்ற சிந்தூரனிடத்திற் சென்று அன்னால் வந்தனம் முதலிய வழிபாடுகளைச் செய்யப்பெற்று அவன்றந்த ஞாசனத்திலிருந்து, உண்ணையொத்த பராக்கிரமசாலிகள் முவுலகத்தினுமில்லை யென்று சொல்லினர். அதைச் சிந்தூரன கேட்டு சந்தேகித்து நாரதமுனிவரது மலர்ந்த முகத்தைக் காக்க வாயி! இதுகாறு மில்லாததாயும், அருமையானதாயும், அற்புத முற்பாையுமிருக்கின்ற சரிதம்யாதேனு முண்டாயின் அதனை அப்பேற்றுச் சொல்லியருள வேண்டுமென்றனன் அதற்கு நாரதமுனிவர் மகிழ்ந்து, ஓ சமஸ்த வுலகினையும் வென்றதீரனே! நாம் எவ்விடங்களினுஞ் சபாவமாய்த் திரிகின்றோம். அவ்வாறே உம்மிடத்திற்கும் வந்தனம். உன்னால் நமக்குவேண்டுவது யாதொன்றுமில்லை. இதுகாறுமில்லாத திவ்வியமான சரித்திரமொன்றுண்டு அதனைச் சொல்லுவோம் கேட்பாயாக காலையத்தில் உமாதேவியாருடைய வயிற்றில் சிரமில்லாமல் ஒரு திவ்வியமான குழந்தைவுற்பளித்தது. அதற்குமுன் சிவபிரான் யானையின் சிரமொன்றை உருவகித்து ஒர்பக்கல் வைத்திருந்தனர், அச்சிரத்தை அக்குழந்தையானது தனதுதாய் துயரம் நீங்குமாறு தானேவரும்படி செய்து சிரத்திற்றறித்துக்கொண்டது மேலும் அக்குழந்தையோ மிக்க வலியி

கெஜானனவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம்.

னையுடையது உயர்ந்த அறிவுணையுடையது அக்குழந்தைக்கு நிகர்
 யாராயுங்காளோனும் அஃது முதலிற் * கவந்தமாய்ப் பிறந்தது யாது
 காரணத்தினாலோ அறிகின்றிலம். பின்னர் அதுவே யாணமுக்கத்தினை
 தரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற தென்றனர். இவையனைத்தையுஞ் சிந்தா
 ரன் கேட்டவுடன் அயர்ந்து மூர்ச்சையாகிப் பூமியில் விழுந்து; மீட்
 டித் தெளிந்தெழுந்து, உள்ளந்தளர்வெய்தித் துக்கித்து, முன்னம்
 நமக்கு ஆகாசவாக்கொன்று உண்டாயிருந்தபடி அவனே நமக்குப்
 பகைவனென்று நிச்சயித்து, ஒ மகதிமுனியே! † கஜானன முகத்
 தையுடைய மைந்தனை எவ்விதத்திலேனும் யான் கொல்லவேண்டும்
 கொல்லாது விடுத்தல் அவன் என்னைக்கொல்லுவான். இதுசத்தியம்.
 இத்தினமே அவனிருக்குமிடத்திற் சென்று அவன் தந்தையாகிய
 பரமசிவன் அவனை எவ்விதத்திற் பாதுகாத்து வைத்திருந்தாலும்,
 பற்றி இழுத்துக்கொண்டு வந்து கொன்று பத்துத்திசைகளினும்
 எனது பராக்கிரமத்தை நாட்டிவைப்பேனென்று சொல்லினன்.

அதனை நாரதமுனிவர்கேட்டு முகமலர்ச்சி கொள்ளத் தானும்
 முகமலர்ச்சிகொண்டு மிகுந்த ஊக்கத்தோடும் யுத்தத்திற்கெழுந்த
 னன. அப்போது நாரதமுனிவர் அவனை 'கோக்கி ஒ புனிதனே! நாம்
 உனக்கு இதஞ்சொல்ல இங்கு வந்தனம். நீயோ பிரமதேவனுடைய
 முகத்திற் பிறந்து அதனால் அனாவர மோலான வரங்களைப் பெற்று
 இதுகாறும் ஓர் வருத்தமின்றி வாழ்ந்திருக்கின்றனை. மேலும் அப
 பிரமதேவனும் உன்னைக்கண்டவுடன் அஞ்சிப் பதுங்கும் படியாகச்
 செய்தனை. இத்தன்மைத்தான வல்லபதையுடைய உனக்கு நாமு
 றைப்பிதென்ன விருக்கின்றதென்று நயங்கூறி அவ்விடத்தினின்று
 மகன்று கைலாயவரையை யடைந்து உமாதேவியாரெதிரில் நின்று,
 ஓ சுகத்ரட்சகியே? தேவரீர் குமாரரைக் கொல்லும்படியாகச் சிந்தா
 ரனென்பவன் இதோ வந்துவிட்டனென்று சொல்லிப் போயினர்.

இவ்வாறு நாரதமுனிவர்சொல்லி அகல்வதன் முன்னர் அமுலைக்
 சொரியும்படியான விழிகளை யுடைய சிந்தாரணவன் கரியிலக்குவந்து
 விண்ணுலகம் மண்ணுலகம் எல்லாம் நடுங்கும்படி ஊழிக்காலத்தி
 லுண்டாகின்ற இடியேற்றினையொப்பக் கர்ச்சித்து, குரூரமான
 சொற்களைக் கொண்டு எனக்குப் பகைவனாக இங்கு உதித்திருக்கின்
 ரவன் எவனோ அவன் என்னெதிரில் வரக்கடவன்? யானமுக்கத்தோ

* கவந்தம்-தலையற்ற உடம்பு,

† கஜானனம் (கஜம்-யானை, ஆனனம்-முகம்) யானைமுகமுடையது.

கூடியிருக்கின்ற அவனைக்கொல்லுவதற்கு யான் ராஜகண்டரவத் தைப் போல வந்திருக்கின்றேன். விண்டு பிரமன் முதலிய தேவர்களில் ஒருவரேனும் என்னெதிரில் நின்று எதிர்த்தவர்களில்லை சராசரங்களை யெல்லாம் ஓர் நிமைப்போதில் சாம்பராக்கி யிருக்கின்றேனென்று சொல்லி ஆர்ப்பரித்தனன். இவ்வாறு ஆர்ப்பரித்து அறைகூவியிருக்கின்ற சிந்தூரன் முன்னே யானைமுகத்தினையுடைய விநாயமூர்த்தி யெழுந்தருளி, அடா துட்டனே! உன்னைக்கொல்லத்தக்க மகா பராக்கிரமத்தையுடைய வீரன்யாமே? நம்மை விண்டு பிரமனாதிபயரைப் போல நினைந்த நம்மையெதிர்த்ததேவர்கள், அவுணர்கள், அரக்கர்கள் முதலாயினோரை யெல்லாம் அப்போதைக்கப்போது வந்து சங்கரித்திருக்கின்றனம். வருணம் நான்கினையுங் காய்ந்தனன் நதிகள் முதலானவைகளை யொழித்தனம். மலைகள் முதலானவைகளை யழித்தனம். பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் ஆக்கலும், அழித்தலும் நமது செய்கையே யெல்லாம் வேறாய் நினைந்த உன்னால் மாய்க்கக்கூடாத சகத்தினையெல்லாம் யாம் மாய்ப்போம். உன்னால் மாய்ந்திருக்கின்ற சகத்தையெல்லாம் உனது கண்ணெதிரிற்றானே சிருட்டிப்போம். தேவர்கள் முதலாயினோர்க்கும் மரபியைப்போன்ற தினனையும் அவவாறே அழித்துவிடுவோம். அதை இப்போது நீ காணக்கடவையென்றனர்.

அவைபனைத்தையும் பாக்கிரமத்திற் சிறந்த சிந்தூரன் கேட்டு, இவனை நமக்குப்பகைவெனன்று தன் மனதில் நிச்சயித்தும் அவரைச் சிறுகுழந்தை யென்றே அவமதித்து, ஒர் பிள்ளாய்! நீ யேன் விணிலென்னைப் பகைத்துப் பாடாவினெனும்? ஐயோ! உன்னைப் பார்த்தால் எனக்குக் கொல்லச் சம்மதமில்லை, எங்கு மில்லாத பேரழகைப் படைத்திருக்கின்றனே. நீயுன் தாயிடத்திற் சென்று முலைப்பாலுண்டு அவள் கண்களிக்கும்படியாக முன்றிலில் விளையாடச் செல்லுகவென்று. 'இழிச்சொல் கூறி நகைத்தனன். அதை விநாயகமூர்த்தி கேட்டு அடாசத்த மூடசிரோமணியே! கனத்த இருட்கூட்டங்களை ஓர் சிறிய திரியினை வாய்ந்த தீபங்கொல்லும். அண்டமுகட்டையுறுஞ்சம்படியான பெரிய பர்வதங்களை ஓர் சிற்றுளியிளக்கும். மும்மதங்கனையும் பொழிகின்ற யானைக் குழாங்களை ஓர் சிறிய அங்குசமடக்கும். நமமைச் சிறுகுழந்தையென்றவமதித்துக்கூறினே. யாம்யமனைப்போலவந்து உன்னைக் கொல்லத்தக்க காரியென்றறிந்திலேபோலும், என்று சொல்லி உடனே தமது சிரமானது அண்டகோளையை எட்டும்படியாக நீண்டு, பெரிய பர்வதங்களுக்குச் சமானமான புண்களோடு, சிரம், விழி செவி, முகம், கரம், பாதமுதலிய உருப்பு

கெஜானனவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம். ௩௯

கள்ளைத்தும் ஆயிரமாயிரமாக விளங்க விஸ்வரூபங்கொண்டு, சொர்க்காதி உலகங்களனைத்தும் ஓர் நொடிப்போதில் தமக்குள்ளே யொடுக்கினர். அவ்வற்புதத்தைச் சிந்தூரன் பார்த்து, சிங்கத்தைக்கண்ட யானைபோலவும், பயந்து நடுங்கினன். அதனைச் சத்துச் சித்தானந்த சொரூபராய் விளங்கிய விநாயகக் கடவுள் றோக்கி, ஓ பேதாய்! சகல லோகங்களுப் நமக்குள் ஒடுங்கியதைக் கண்டனை. மீட்டும் அவைகளை வெளிப்படுத்துவதுங் காண்பாயாக வென்று திருவாய் மலர்ந்து, தமது முகத்தில் அநதணரையும், புசத்தில் அரசரையும், முழந்தாளில் வணிகரையும், பாதத்தில் சூத்திரரையும். விழியிற் சூரியனையும், இதயத்தில் சந்திரனையும், நாசியில் அக்கினியையும், உந்தியில் ஆகாயத்தையும், முடிவில் வீண்ணுலகையும், அடியில் மண்ணுலகையும்: செவியில் திக்குகளை யும் ஏனைய திருவுருவங்களில் கடல்கள் மலைகள் நதிகள் முதலிய பாவயுமுண்டாக்கி; இவையனைத்தையுங்கண்டு நடுக்க முற்றிருக்கின்ற சிந்தூரனைப் பார்த்து நகைத்து, முன்னர் நம்மிடத்திலொடுங்கிய உலகங்களை யெல்லாம் மீட்டும் நாமே உண்டாக்கி, இதைக் கண்டனை யல்லவாவென்று திருவாய் மலர்ந்து, சரேலென்று நீண்ட துதிக்கரத்தில் அசசிரதூரனை வாரியெடுத்துக் குழைத்துத் தமது மத்தத்தில் மகிழ்வோடு பூசிக்கொண்டான்.

இப்பால் திசைகள் தோயுஞ் சென்று கமழும்படியான மரிம ளத்தினை வாய்ந்த சிந்தூரனுடைய சரீரமானது ஐங்கரக்கடவுளாகிய விநாயகமூர்த்தியினது மத்தகத்திறகுச் சாந்தாகியது. அவனுயிரானது அக்கடவுளுடைய திருவடிகளை யடைந்து பேரானந்த மெய்தியது. ஊடனே ஆகாயத்தில் பஞ்சகருவிகளு முழங்கின. தேவர்கள் புட்பவருடஞ் சொரிந்தார்கள் கந்தருவர்களாம் பாடினார்கள். முனிவர்கள் வேதமோதினார்கள். ஞானவித்தகராகிய விநாயகக்கடவுள் பழையபடி குழந்தை யுருவாயமர்ந்தருளினர். உலகமனைத்தும் பேரானந்த வாரியிற்றிளைத்தன. உருத்திரன் விண்டு விரமனாதிய தேவர்களெல்லாம் அவ்விடத்தில் வந்து மிகுந்த பக்தியோடு விநாயக மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளிற் பூசித்தார்கள். கொன்றைப்பூமாலையிணையந்த சிவவிரான் அத்தேவர்கள் வேண்டதலின் பேரில் கஜானன மூர்த்தியினையாவரினும் மேன்பெற்றிருக்குபடி வைத்தனர். பின்னர் பிரதேவன் தனது கரத்திலிருக்கின்ற கமண்டல தீர்த்தத்தால் விநாயக மூர்த்திக்குப் பரீத்திய முதலியவைகளைச் செய்து பூசித்து, கரத் திற் செந்தாமரைப் பூவினைக்கொடுத்தனன். அவ்வாறே வருணன் பூசித்து மிகுந்த வல்லபத்தையுடைய பாசத்தைக் கொடுத்தனன். தேவந்திரானவன் தனது கற்பகவனத்திற் பூத்த செந்தாமரைமலரி

னாலுஞ் செங்குவளை மலரினாலுங் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற பூமாலையை த் தரித்து பூசித்து நிறுலத கீதவாக்கியங்களைச் செய்வித்து மகிழ்ந்த னன். சிவபிரான் சூலாயுதத்தைக் கொடுத்தருளினர். மற்றுமுள்ள வர்களனைவரும் ஷேறுவேறு பூசித்து அவ்வவர்கள் கையிலகப்பட்ட பொருள்களைக் கொடுத்துத் தீர்க்க தண்டஞ் செய்தார்கள். இவ்வாறு யாவராலும் பூசிக்கப்பெற்று கஜானன மூர்த்தியானவர் பின்னர் அங்கிருந்தபடி மறைந்தருளினர்.

இச்சரித்திரத்தைக் கருபபமுற்ற ஸ்திரீகள் ஈனமாட்டாது வா தனை படுங்காலத்தில் அவர்கட்குச் சொன்னால் உடனே வருத்த மனைத்தும் நீங்கிப் பிள்ளையைப் பெறுவார்கள், அக்குழந்தையும் நற் குண நற்செயல்களோடு தளர்வின்றிவளரும், யாவமேனும் யாத்தி ரை செய்யுங் காலத்தில் இதனைச் சொல்லிக்கொண்டு சென்றால் சென்ற விடத்தில் செயம்பெறுவார்கள். அரசர் முதலாயினோரை வெல்லவேண்டி அவர்கள் சபையிற் சொல்லுவோன்; இதனைப் பத்தி யோடு துதிசெய்து சொல்லுவானாயின் அவன் யாராலும் தோல்வியு ருது வெற்றி பெற்றுமீளுவன்.

கெஜானன விநாயகர் திருவவதாரப் படலம்.

முறநிற்று

நாயகாவது

வித்தின விநாயகர்

திருவவதாரப் படலம்.

கருவினை மயக்கந் தீர்க்குங் கசானன ரவதா ரத்தோ
டருள்வினை யாடல் சொற்றா மருந்தவ வியாத வையம்
வொருளிடர் முழுதுந் தீர்க்கும் விக்கின ராச ரென்னுந்
திருவவ தாரந் கேளா நெத்திசை முகன் சொல் வாணல்.

மகா மகத்வ முற்ற நைமி சாரண்ய வாசிகளாகிய சவுனகாதி முனிவர்களே! விநாயக மூர்த்தி கஜானன திருவவதாரங் கொண்டு பிரமதேவன் கொட்டாவினின்றி முதித்த சீந்தூரனைக்கொண்டு, தேவர்கள் முதலாயினோரைக் காத்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொ ன்னோம். இப்பால் விக்கினராசர் திருவவதாரங்கொண்டு செய்தரு ளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோங் கேட்டியீர்களாக.

வெள்ளியங்கிரிக்குத் தலைவராகிய சிவபெருமான் தமது திருமேனிமுழுவதும் திருவெண்ணீர் நினை யணிந்திருப்பதுபோல னக்காலத்திலுஞ் சத்தமேகங்களுக்கும் இருப்பிடமாய், அவ்விடங்கரிய பணிப்படங்களால் எங்கும் மூடப்பட்டிருக்கின்ற இமயமலை. அம்மலையிற்றவத்தற்கட் கெல்லாந் தலாதம்போலச் சகலவிதங்களினுங்கீர்த்திப்பெற்ற வுள்ளத்தோடு தத்துவமனைத்தினைமுணர்ந்து, அவததைகளினின்று நீங்கிய மெய்பறிவினால் வேதாகமங்களை யபேட்சித்து வருகின்ற பக்குவர்கட்கு அவைகளைப்போதித்து, அவர்களை அவக்கடலினின்று மெடுத்தபுபாதுகாங்க வல்லவராய், * அகப்பற்றுப புறப்பற்றென்னுமிரண்டினையுந் துறந்தவராய், பிரமம், தெய்வம், பூதம், பிதிர்மாதும் † என்கின்ற ஐவகை வேள்வியையும் பிரதிதினமியற்றும் இயல்பராய், சிவபெருமானுடைய திருவடிகளையன்றி வேறென்றினைச் சிந்தையெய்தவராய், சாபானுக்கிரக சாமார்த்தியத்தையுடையவராய் விளங்கிய சவுபரியென்னுமொரு முனிபுங்கவரிருந்தார், அவர்குற்றமற்ற கற்பினும் வனபரினுதனைக்கொருவர் கிகரில்லாத பெருமையினை வாங்கத் தமனோமையென னு மனைவிபணிசெய்ய வாழ்த்திருக்கும் நாளாயில், ஓர் நான் அம்முனிபுங்கவர் நதியில் ஸ்நானஞ் செய்யசென்றனா. அவர்மனைவியானவள் ஆசீர்மத்திற் பணிசெய்திருந்தனள். அச்சமயத்தில் கருணை நாயகராகிய விராயகக்கடவுளுடைய திருவடி கட் கிடையிடாது பூசனைசெய்து வருபவனாய், ஆகாயமார்க்கத்திற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த கிரவுஞ்சனென்னும் ஓர் கந்தருவராசன்; அவ்விருடி பத்தினியைப்பாராததனன். உடனே குத்திரக்கயிற்று வீழ்ந்தார்போல ஆகாயத்தினின்று மிறங்கி அவ்வாசீர்மத்தில் வந்து, தன்னை முடிக்கிய விரகத்தினால் அவ்விருடிபத்தினியை முன்னதாயொன்றுங் கேளாது, கரம்பற்றினன். இவ்வாறு பற்றலும் அவ்விருடிபத்தினியானவள் பூனைவாயிற்பட்ட கிளியைப்

* அகப்பற்று, புறப்பற்று என்பன: உயிர்களுக்கு மாயையினுண்டாகிய தனு கரண புவன போகங்கள் நான்கினுள், தனு கரணங்களை யான் எனமதித்தலே அகப்பற்றெனவும் புவனபோகங்களை எனது என்று அபிமானத்திலே புறப்பற்றெனவும் கூறுவ. இவற்றுள்: தனுவென்பது-தேகத்தை, கரணமென்றது - அந்தக்கரணம் புறக்கரணங்களை. புவனமென்றது - பூதாதிபிரபஞ்சத்தை. போகமென்றது சத்தாதிவிடயங்களை. அன்றியும் கரணங்கள் தனுவுக்கு அபேதமாயும், புவனங்கள் போகத்திற்கு அபேதமாயு நிற்கையால், தேகபோக மென்றிரண்டாகவுஞ் சொல்லப்படும்.

போல நடுநடுங்கி மனந்தளர்ந்து தனது கற்பின் வலியால் அவனை யானைமேலெழுஞ் சிங்கத்தைப்போலச்சீறி தனதுள்ளத்திற் கொதித் தெழுமின்ற கொபக்கினாலவனைப்பார்த்து, அடாபாவி! எனது பிராணநாயகரில்லாத சமயம்பார்த்து என்னைக்கைப்பற்றிக் கலவிக்கிழக்கின்றனை. இனி என்கரகதைவிடாமற் போவையெனில் உன்னை இந்நிமிடத்தில் நீருக்கிவிடுவேனென்று சொல்லினன் அத்தருணத்தில் ஸ்நானஞ்செய்யச் சென்றிருந்தசவுபரி முனிவர்மீட்டும் ஆசீர்மத்திற் குவந்து, தமது பதநியிரினுடைய கரத்தைக் கிரவுஞ்சன் பிடித்திழுப்பதைப்பார்த்து, கண்களில் அனற்பொறியெழும்பவும் இதழ்கள் துடிக்கவும் புருவங்கள் நெறியவுமாகக்கோபித்து அடா மூர்க்கனே! ஷாபாசாரமுஞ்செய்யாத இவனை நீ கரப்பற்றி இழுக்கவேண்டுங் காரணமெனை? இவ்வாறு நிரேதுவாய் அவனது கரத்தைப் பற்றிய குற்றத்தினால் நீ இனி மண்பறித்து வனோரிலொளிக்கின்ற மூஷிகமாகக்கடவதென்று சபித்தனா உடனே அக்கந்தருவராசன் பயந்து சுவாமீ! அடிபேன் கிரவுஞ்ச நென்னுமரசன் யான் ஆகரயத்திற் செல்லுகின்றபோது இவரழகைக்கண்டு மோகித்துவந்து கரப்பற்றினேன். அதுவன்றியான்பாதகஞ் செய்துநிபேன். அடியேன் இவர்கரம்பற்றிய பிழைரினைப்போறுத்துக் தேவரீர் அடியேற்குக் கொடுத்த சாரித்தினை நீக்கியருளல்வேண்டும், அடியேன் தேவரீரைச்சரணமடைந்தேன். இனி அடியேற்குக் தேவரீரைப்பற்றி வேறுதுணையில்லை என்று பிரார்த்தினன். அகற்கு விருப்பமும் வெறுப்பு மற்றசவுபரி முனிவர் மனதிரங்கி ஓ கிரவுஞ்சனே! நெருப்பினுடைய சூடு குளிர்ந்தாலும் நீரினுடைய குளிர்ச்சி வெம்மையானால், நமதுவாக்கு ஒருகாலத்தும் பொய்ப்பதில்லை. நீ தகாத காரியத்திற்குடம்வட்டையாயினும் உடனே நம்மைச்சரணடைந்தனை யாதலால் உனக்குயாம் கிருபையோடு சாபத்தீர்வு சொல்லுகின்றோம் கேள், திருமலை இடபமாக ஆர்ந்தருளிப் சிவபிரானுடைய குமாராகிய விராயமூர்த்தியானவர் இன்னுஞ் சிலநாளில் பராசவமுனிவருடையகிரகத்தில் அவதரித்தருளுவர். அப்போது நீ அவருக்குவாகனமாகி, விண்மொகிதேவர் கட்டுக் கிடைத்தற்கரிய பாக்கியத்தைப்பெற்று யாவரும்வந்து பணியும்படியான முதன்மையோடும் முத்தியையும் பெறுவை. போவென்று அனுக்கிரகஞ்செய்தருளினர். அப்பால் மேருகிரியைப்போல் மற்றொருமேருகிரி உண்டானதென்று சொல்லும்படியாக அக்கிரவுஞ்சன் ஒரு மூஷிகமாகி உலகமெங்குந் திரிந்துகொண்டிருந்தான்.

இவற்றுள் வேதமோதல் பிரமயாகம். ஓமம் வளர்த்தல் தெய்வயாகம். பவியீதல் பூதயாகம். தருப்பணமுடித்தல் பிதிரீயாகம். இரப்போர்க்கு உணவுமுதலிய விதலே மனுடயாகம்.

இவன் சரிதமில்வாறாக, இந்திரனுவன் தனது சுவர்க்கலோகத்தில் அரசியற்றி வருகின்ற நாளையில், ஓர் நாள் நாரதமுனிவர் அவனிடத்திற்கு வருவதாயினர். அவர்வரவை இந்திரன் தூரத்தேயறிந்து, உடனே தனது சிம்மாதனத்தை விட்டிறங்கி அளவற்றதேவர்கள் தன்னைப் புடைசூழ்ந்துவர அவரை எதிர் கொண்டிப்போயழைத்து வந்து ஓர் சிறந்த ஆதனசதிலிருக்கவைத்து மிக்க பேரன்பினோடு துதித்துப் பூசனை செய்தனன் அவன்செய்த பூசைக்குந் தோத்திரங்கட்கும் நாரதமுனிவா மனமகிழ்ந்து, ஒ தேவராசனே! பூலோகத்தில் ஓர் புதுமையைக்கண்டு இங்குவந்தனம். அப்புதுமையைச் சொல்லுமிடத்து உனக்குந் தேவாகட்கும் நன்மை பயப்பதாகவேயிருக்கும். அஃதுயாதெனில் இமயகிரிக்கும் விந்தகிரிக்கும் மத்தியில் ஏமவதி யென்னும் ஒரு நகரமிருக்கின்றது அந்நகரத்திற்கரசன், அபினந்தனனென்னும் பெயரினைபுடையவன், அவன் இப்போது ஓர்பெரியயாகத்தினைச் செய்பத் தொடங்கினன், அந்ந யாகத்திற்கு உன்னை வரிக்காது உனது சொர்க்காதிபோகங்கல தனக்குக்கிடைக்கவேண்டுமென்று குறித்திருக்கின்றன. மேலும் அந்ந யாகத்திற்கு இருதுக்கள் வந்திருக்கின்றார்கள் இந்நிமிடத்தில் அவ்வரசனைச் செயிக்காமற்போவையெனில் அவன் செய்பததொடங்கிய யாகத்தின் முதனூற்றினே உனது பதவியை இழந்துபோவா. அதனால் உனக்குச் சகல இடர்களும் உண்டா துமாதலால், விரைவில் அதற்கேற்றபடி முயலக்கடவயென்று சொல்லி நாரதமுனிவா எழுந்தருளிப்போயினர். பின்னர் இந்திரன் இதற்கென்செய்ய வல்லோமென்னு மாலோசனையிற்றலைப்பட்டவனாகி, அவ்வவர்கள் செய்துவரும் பலகருமங்களிலும் முதலில் நமக்குஞ், சந்திரனுக்கும், பிரமதேவனுக்கும், அவிப்பாகங்கொடுக்க வேண்டுமென்று வேதத்திலும், சருதியிலும், ஸ்மிருதியிலும், சவுதத்திலும், ஸமார்த்தத்திலும் விதித்திருக்க, இதுகாறும் அவ்வாறே யாவரும் கொடுத்துவர இப்போது அம்முறைமையினின்றும் தப்பி யாகஞ்செய்துவருகின்ற அபினந்தன ராசனைச் சங்கரிக் கத்தக்கவன் உலக மனைத்தையுங்கலக்கி யழிக்கத்தக்க காலரூபியே யல்லாமல் வேறொருவ ரில்லையென்று தன்மனதில் நிச்சயஞ்செய்தனன். இவ்வாறு நிச்சயிக்குமுன் அக்காலரூபி யென்போன், அவ்வந்திரனுக்கெதிரில் வந்து நின்றான்.

அவனை இந்திரன் சிறக்கப்பார்த்து, ஓ காலரூபியே! இந்நிமிடத்தில் அளவற்ற ரூபங்களோடும் பூலோகத்திற் சென்று அபினந்தன ராசனையழித்து அவனசெய்கின்ற யாகத்திற்கும், மற்றுமுள்ளோர் களாற்செய்து வருகின்றயாகங்கட்கும் பலவிக்கினங்களை நாடாத்தி

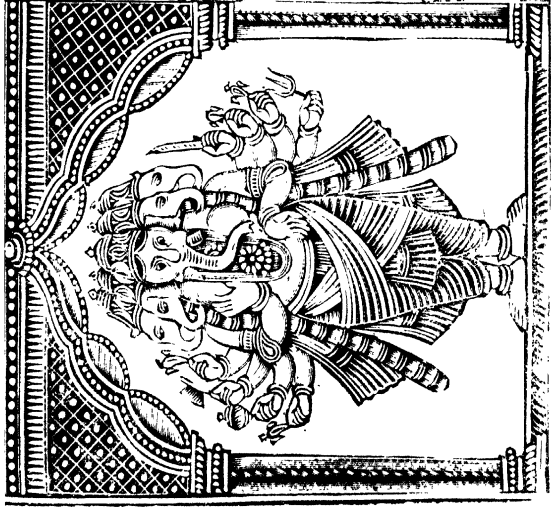
அழித்துவிடக்கடவை என்று சொல்லியனுப்பினன். உடனே தான் ரூபியானவன் தனது புருவங்களை நெரித்துக் கோபித்து, அவ்வந்த ரூபங்களைக்கொண்டு பூவுலகத்திற்கென்று அபினந்தன ராசனுடைய யாகசாலையில் மிகுந்தகோரத்தினோடும் பிரவேசித்து, அவனையும் அவன் யாகத்திற்கு வந்திருக்கின்ற இருதுக்களையும் நாசஞ் செய்து, மற்றையோரை எல்லாதன்னைத் தெண்டனிட்டோடும் படியாமுடிக்கி, அவிர்ப்பாகததிற்குச் சேகரித்திருந்த பொருள்களையெல்லாம் அள்ளி யுண்டு, ஓமகுண்டத்தை யியத்துத் தள்ளி அதிற் புழுதிகளை நிறப்பி வித்து, யாகசாலை முழுமை புநதுளாக்கி பலபண்டங்களையமைத்து வைத்திருந்த பாந்திரங்களை எல்லாம் உடைத்தெறித்து, அவ்விடத்தி னின்று நீங்கி, திக்கூட்டங்கள் எழுநது செல்லுவதுபோலத் திசை கள்தோறுஞ் சென்று ஆங்காங்கு செய்துவருகின்ற யாகங்களை எல்லா மழித்து, அந்நயாகசகலைவாகளையும் நாசமாக்கி எவ்விடங்களினுந் துன்பங்களையே விளைத்துச் சிலரை உருவமாய்ச்சென்று தாக்கியும், சிலரை உருவமாய்ச்சென்று ஒழித்தும, ஓர் ரொடிப்போதில் திசை முழுவதுஞ்சுழன்றும் வேதாகமநெறிகளையெல்லாம் பேதிக்கச்செய்தும், இவவிதமான விக்னேங்களை நாடோறுஞ்செய்துவந்தனன் இவ் வாறு காலரூபி செய்தவருகின்ற துன்பங்களினாலே அளவற்ற முனி வர்கள் ஓரிடத்தில் ஒன்றாகக் கூடி, சகல விவரங்களையும் ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லதயாராய் மூர்த்தியைத் துதிசெய்வதானார்கள்.

எண்ணிலா ரூபிராகளி நிரய பங்கய
நண்ணுநா யகவுரி நரிதறு கன்மத்தி
னண்ணுசான் முகியவமல வெங்களபாறு
றிண்ணிய விக்கினந் திராததல்வேண்டுமே.

பல்வகைப் புதழும் படைகரும பண்ணவ
நில்வகை யனைதையு நிறுத்து நிக்ருண
கொல்வகை செய்கருவ கூடுங்கொற்றவ
புல்வகை விக்கினம் புரட்டல்வேண்டுமே.

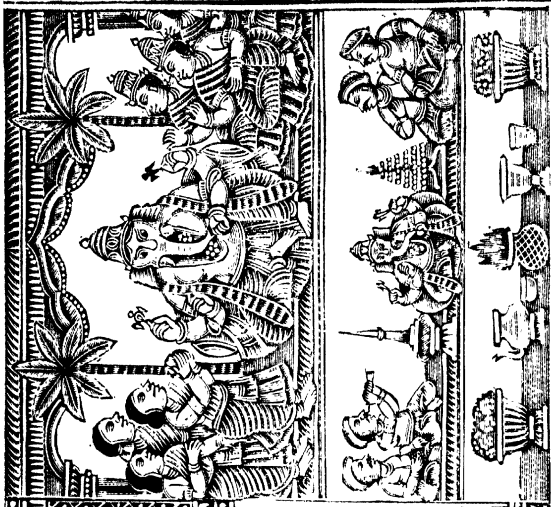
அங்கமே யுபாங்கமென் றவற்றி னோடுறுந்
துங்கநான் மறைகளுஞ் சுவசமாகிய
'வங்கண் வடியரோமாவி னுங்கிடப்
பொங்கிய விக்கினம் போக்கல் வேண்டுமே.

இவ்வாறு பலமுறை துதிசெய்து, எத்தகையோரா தும் யாக்கிப் ப்படுமிறைவனே! சகலலோகங்களுக்கைக்கும் படியாக இடைவிடாது விக்கினங்களைச் செய்துவருகின்ற காலரூபியினால் அமடுக்கப்பட

கணேசர்.

3

உமைசுதுர்த்திவிநாயகம்.

4

மண்டபத்திருக்கின்றனம். இனி அடியேங்களை அவன்செய்துவரும்வித
கின்றங்களி னின்றமெடுத்ததுக் காத்தருளல்வேண்டும். அடியேங்களை
சக்தியற்றவர்களாய், ஆதாரமற்றவர்களாய், நித்திய நரமீத்தியிற் கரு
மங்களில் ஈனராய், இயல்பான ஒழுக்கங்களில் வேறுபட்டவர்களாய்
மயக்கங்கொண்டமனத்தினை யுடையவர்களாய், எல்லாப்பேரகளை
ளையுமிழந்து; தேவீருடையசரணை வித்தவங்களில் அடைக்கலம் யு
த்தோம். ஓசங்கரா! ஓசயம்புலே! ஓதற்பரா! வென்று பலமுறைபிர
ர்த்தித்தார்கள். அதற்கு விஸ்வருபியாகியும் வியாபகராகிய மிருக
ன்ற விராயகப்பெருமான் கிருபைசுரநது அமமுனிவர்கட் கெதிரி
அதிரிசிமவடிவமாயெழுந்தருளி, ஒதேபாதனர்களை! உங்கள்மன
விருக்கும் வேதனைகளையும், பயங்களையும் ஒழிமீன்கள். இனியாவண்
யுந்துன்பஞ்செய்துவருகின்ற விக்கினனை அடக்கவும், வேதாகமநெ
களைத்தப்பாதுவளர்க்கவும், அடியார்களும சாதுக்களும் வேண்டிய
வைகளை அருள்செய்யவும், மூவுலகங்களையுடையதா இரட்சிக்க
மாகயாம அளவற்ற தவங்களைச் செய்திருக்கின்ற வரேணிய ராசன
டைய கிருகத்தில் அவகரிக்கப்போகின்றனமென்று திருவாய்மொ
தருளினர். அத்திருவாக்களை எல்லாமுனிவர்களுக்கு செவிக்கமுதாக்க
கொண்டு விராயகமூர்த்தி திருடைய திருவருவைகண்களாற் காண
தவர்களாயினும், இஃது சுவமிகளுடைய திருவாககே என்று மிகுந்த
ஆனந்தத்தினையுடையவர்களாகி, அப்போதே சகல விக்கினங்களு
மொழித்தவர்போல, விராயக மூர்த்தி திருடைய திருவருவையே
கடைப்பிடித்திருந்தார்கள்.

இவர்கள் சரிதமிவ்வாறாக, பூர்வததிற்றனே பெரியதவங்களை
செய்து நிறைவேற்றினவனாய் தேவர்கள் வழிபடத்தக்க யோக்கி
னாய் திசைகளனைத்தினுஞ்சொல்லுமபடியான சித்ததியையுடைய
னாய் வரேணியனென்னும் பெயரினை யுடைய ஓரரசனிருந்தான். அ
னுக்குப்புட்பகையென்னும் ஒர் மனைவியிருந்தனர் இவர்கள்நெ
நாள் ஒருபுத்திரப்பேற்றினவேண்டி அளவற்ற தருமங்கையுந்தா
ங்களையும் இடைவிடாது செய்துகொண்டுவந்தார்கள் பின்னர் விரா
கப்பெருமானுடைய கிருபையினால் புட்பகையிற்றிற் கருவுண்ட
கிப்பத்தார்திங்களிலகருப்பயாதனை கொண்டு ஓபுதல்தனைப்பெ
நாள் அப்புகல்வனை விராயகமூர்த்தியானவர் அங்கிருந்தோர்களு
யாதவண்ணம்மறைத்துத்தாமே யொரு குழந்தையாகியிருந்த
அக்குழந்தை மிகுந்த அழகும், யானைவதனமும் மழுமுதலிய அழ
கையேந்தியநான்குதிருக்கள்களும்நீண்டதுதிக்காரமும்பெருந்தவ
தும் விளங்குகிறுக்கின்றதை அங்கிருந்தவர்கள் பார்த்துப்பயி

ப்போனார்கள் புட்பகமாத்திரம் அவ்வறையினின்றும் அப்பாற்போகக்கூடாதவளாய் மயங்கி பிரசவித்த வேதனையினும் பதின்மடங்கு அதிகமான வேதனையைப்பொருத்தினவளாய், ஐயோ! புத்திரப்பேறு வேண்டி அளவறறபெருந்தவங்களனைத்தையுஞ் செய்துமுடித்தோமே அப்படிச்செய்தவெமக்குப்புத்திரப்பேறுகடைத்தும் மீட்டுந்தள்ளினிடத்தக்கதாய் தெய்வவகோடுத்தகே? இதற்குனிச்செய்யத்தக்கதென்ன விருக்கின்றதென்று சொல்லிக் கூக்குரலிட்டழுதுக்கொண்டிருந்தனர். அவ்வழிகேபோசையை வரேணிபராசன் கேட்டு வந்து, அண்டங்களைபெல்லாம் அணுவாகவுட, அணுக்களையெல்லாம் அண்டங்களாகவுமெசய்யவல்ல விநாயகமூர்த்தி எதிரிலிருக்கக்கண்டு இப்பிள்ளையால் நமக்கு இடர்வருமென்று நடுங்கி உடனே சிலவீரர்களைக்கூவி இப்பிள்ளையை இவ்வீரனிறுதுனே கொண்டு வராய் மடுக்கரைபில் வைத்து வாருங்கென்று கட்டளையிட்டனன். அக்கட்டளையை அவ்வீரர்கள் தடுக்கக்கூடாதவர்களுக்கிடனே அக்குழந்தையை பெரித்துக்கொண்டிரென்று பராசவமுனிவரது ஆசீர்மத்திற்குச் சமீபத்திலிருக்கின்ற மடுக்கரையிற் சிலதழைகளை முறித்துப்போட்டு அதன்மீது அக்குழந்தையை வளர்கதி மீட்டுந் தமதரசனிடத்திற் போய்ச் சேர்க்கார்கள்.

ஓசவுனகாதி முனிவர்களை! இவ்வாறு வேதங்களினுச்சியினும் மாதவத்தர்சனினுடைய உட்கந்தினும், பிரமனாதியருடைய மனத்தினும் ரண்ணுதற் சூரிய விநாயகக் கடவுளைத் தங்கள் மாற்போடனைத்து வந்தி வந்த அவ்வீர கருந்தழைகளுஞ் செய்த தந்தானம் யாதோ அதனை யறிவொழிலே.

கருணை நாயகன் குருமெனக் கடைக்கணித் தருளி
வருவ னாயினும் பருவமில் லார்டரு வார்கள்
பொருளிலாதவன் புத்திர னாய்மனைப் பிறந்துத்
தெருளி லாமையின் வரேணியன் ஸ்ரவிட்டனனே.

கருணை நாயகராகிய கடவுளே ஆசிரியவடிவங்கொண்டு கிருபை புரியவருவராயினும், பரிபக்குவ மில்லாதவர்கள் அக்கிருபைக்குப் பாத்திரராகார்கள். அதுபோலத் தம்மோடொப்பாரு மிக்காருமில்லாத விநாயமூர்த்தியே தனக்குச்சிறந்த புத்திரானாகவந்து அவதரித்தும் அப்புத்திரனை ஞானமில்லாமையால் வரேணியராசன் கைவிட்டவனாயினான். ஒப்பற்ற விநாயகமூர்த்தியைத் தாங்கப்பெற்ற மகாதவத்தினையுடைய அம்மடுக்கரையானது கபிலமுனிவருடைய ஆசீர்மத்தையுந் கைலாய வரையையும் ஒக்குமேயன்றி, பிரமன் வாழ்கின்ற

சத்தியலோகமும் திருமால்கண்படுகின்ற கழீராப்தியும் அதற்கு நிகர
ல்ல அம்மெக்கரையில் பசிய தழைகளின்மீது விராயகப்பெருமானெ
ழுந்தருளியிருக்குங்காட்சி எவ்வாறிருந்ததெனில் மரகதத்தில்விள
ங்கும் மாணிக்கத்தலைப்போன்றுங் கேசவன் மார்பகத்திருக்குங் கவு
த்துவ மணியைப்போன்றுங், கருங்கடலுச்சியிலுதிக்குங் கதிரவனை
ப்போன்றுமிருந்த தன்றி, உமாதேவியினுடைய திருமார்பில் விளை
யாட்டயர்தலைப்போன்றுமிருந்தது யானை-புலி-சிங்கமுதலியகொடி
யமிருகவர்க்கங்கெல்லாம் விராயகமூர்த்ததியினுடைய திருமேணியை
க்கண்டமாத் திரத்தில் மலங்களினின்று நீங்கி மெய்யறிவுதித்து ஓர்நி
மையளவும் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்காமல் ஊனுறக்க முதலியவை
களையுந்துறந்து பாதுகாத்திருந்தன அப்போது எம்பிரானாகிய விரா
யகமூர்த்தியானவர் தமது திருமேணியினொளியைச் சிறிதெழுப்ப அ
தனால்கோடிகுரியர்கள் ஒன்றாய் உதயஞ்செய்ததுபோலத் திரிலோக
ங்களிலும் பிரகாசமேலிட்டது. உடனே தேவர்கள் முதலாயினோர்க
ளெல்லாம் அதிசயமாகுமபடி இருள்நீங்கியன. சத்த சாகரங்களும்
சத்திக்காமலிருந்தன இரவு நீங்கியதென்று கருதி அளவற்றமிருகங்
கள் இரைதேடுமாறு தததபிடங்களையடைந்தன. சோலைகடோறு
முறங்கியிருந்த பறவைக்கூட்டங் ளெல்லாந்திசைகடோறுமெழு
ந்துபறந்துபோயின சந்திரனொளியும் உடுக்களினொளியு மழுங்கிவிட்
டன. தெளிந்த நீரிலிருந்த குழுதங்களனைத்து மிதழ்முடிக்கொண்
டனன். தங்கள் தங்கள் தலைவியேரோடும புணர்ந்திருந்த ஆடவரெல்
லாமெழுந்து நித்திபிபிமாதிகளைச் செய்வதானார்கள். இப்பால் அநி
யதவத்தினால் பாசவமுனிவர்தமது அமளிபைவிட்டெழுந்து யாம்
சந்திசெய்யுங்காலர் தபிப்போயதேபென்று பதறிக்கரத்திற் மண்
டுகமண்டலமேந்தி அதிநீவரத்தோடும் மடுக்கரையைநோக்கிச் செல்
லுவார், அங்குபசியதழைகளின்மீது வடுத்துப்பிரகாசித்துக்கொண்
டிருந்த ஜகத்காரணராகிய விராயகமூர்த்தியைக் கண்டனர். உடனே
ஆனந்தபரவசங்கொண்டாடினர். நகைத்தார். திகைத்தார். உடன்பு
ழுவது, முரோமாஞ்சிதம் பூத்தார் இருவிழிகளினும் ஆனந்தபாஷ்
பஞ்சொரிந்தார். அருகில்வந்து குழந்தையினுடைய அவயவங்களை
யெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து மிகுந்த மனமகிழ்ச்சியாயினார். இவ்
வாறு பராசவமுனிவர் களிப்பென்னுங்கடலிற் கரைகாணமாட்டாது
வராகி, யாம்செய்த தவப்பயனாலன்றோ நான்குவேதங்கட்கு மெட்
டாதவித்தகராகிய விராயகமூர்த்தியே நமக்குக்கிருபைசெய்யும்பொ
ருட்டு இங்ஙனமெழுந்தருளினர். அந்தோ! இம்மூர்த்தியினுடைய
மகிமைபயபுரியாதவர்கள் யாரோ இவரை அங்கேகொண்டுநின்று

வைத்துவிட்டார்களே. தரிசித்தவுடன் மனமாதிரிமுன்மற்குஞ் சுகத்தை வினைவிக்கவல்ல இவரையின்மவர்கள் இங்ஙனம்விட்டுச் சென்றது நாமமுன்செய்திருக்கின்ற தவப்பயனையன்றி வேறில்லை இவ்வெப்பற்றமூர்த்தியை யின்றவர்கட்கு நிகரானபேர்கள் திரிலோகங்களினுமிரார்கள், அப்புண்ணியசீலர்களே தவம்-தானம்-விரதம்-தருமம் முதலிய ஒழுக்கங்க ளினைத்தையுங்குறைவற முடித்தார்கள். என்று இவ்வாறு அனந்தமாகபுகழ்ந்து அக்குழந்தையாகிய விராயகமூர்த்தியைக் கரத்திலேந்திக் தமது ஆசீர்மத்திற்கு மீண்டனர். அச்சமயத்தில் அருணானவன் நமக்கு முன்னே இருளினைநலியச் செய்தவன் யாவனோ அவன் திருவடிகளைத்தொழுது உய்வோமென்றெண்ணிவருவான் போலக்கீழ்த்திசையிலுதயமாயினான். அதைத் தமதுஆசீர்மத்தினைநோக்கிச்சென்ற பராசுவமுனிவர்கண்டு மயங்கி, அதற்குமுன்னருண்டான ஒளி இக்குழந்தைபினதுதிருமேனியிலுண்டான வொளியேயன்றி வேறல்லவென்று மீட்டுந்தெளிந்து, இதுகாறும்யாம்பெய்துவந்த தவப்பயனையன்றி விசேஷமானபயன்களையும்பழம்முனிபாலில் விடத்துபோல இம்மூர்த்தியாற் கிடைக்கப்பெற்றோமென்றுமனமகிழ்ந்தது, விரைவிற்புறமதாசீர்மத்தினையடைந்து, தமதுபத்தினியராகிய விரியவற்சலையைக்கூவி, பெண்ணே! வருத்தமின்றியாம்பெற்ற இக்குழந்தையை வாங்கிக்கொள்ளுகவென்று பரிவோடுஞ் சொல்லினர். கற்பிற்சிறந்தவிரியவற்சலையும், உடனே முன்றிலின்கண்வந்து அப்புத்திரனுடைய திவ்வியவடிவங்களைப்பார்த்தலும் அப்புத்தங்கொண்டவளாய் முகமலர்ந்தது, தனங்கள் விம்மவும், தோள்கள் பதரவும், கண்கள் துடிக்கவுமாகத்தனது காதலரையணங்கி எனதருமைத்துணைவரே! தேவரீர் இந்த திவ்வியமான குழந்தையை எங்ஙனமிருந்துகொண்டுவந்தீர் யானைவதனத்தையுடைய இக்குழந்தையின் திருவுருவம். இதுவேமகத்தான தவங்களினால் வரும்பயன். இதுவேயோகாதிகளால் தியானிக்கப்படுகின்றவஸ்து இதுவே எல்லாச்சோதிகளையும் உண்டாக்குவதற்கு மூலகாரணம். இதுவேவேதகம புராணங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றபொருள். இதுவேபரப்பிரமமென்றுசொல்லப்படுகின்ற நித்தியம். என்று அனந்தமுறைதுதி செய்துதனது கரத்திலேந்திக்கொண்டனர். இவ்வாறு மிகுந்தமனமகிழ்ச்சியோடும் விரியவற்சாலையானவள் அக்குழந்தையைக்கரத்திலேந்திய மாத் திரத்தில் தனது தனங்களில் அமுதஞ்சார்து வழிய, அவ்வமுதத்தை அக்குழந்தைக்கு ஊட்டி அளவற்றநாள் அறிய தவங்களைச்செய்து நிறைவேற்றிய புட்பகையனவள் அக்குழந்தையை விரும்பாது துறந்திருக்கச் சிறிதும் வேண்டாதிருந்த விரியவற்

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! இனி அவன் சிவமானது முன்னம் பிரகஸ்பதி தேவர் கூறியபடி முனிவர்கள் தேவர்கள் பெரியோர்கள் முதலியோராற் பணியத்தக்க மேன்மையைப் பெற்றிருந்த வாலாற்றினையுஞ் சொல்லுவோங்கேட்பிராக இவ்வாறு கயமுகாசரானவன் அன்பர்க்கெளியராகிய சிவபிரான் அமர்ந்திருந்த மண்டபத்தை இரக்கமில்லாதவனைப்போலத் தள்ளுதலும் அங்கிருந்த தேவர்கள் முதலியோரெல்லாம் பயந்தார்கள். உல்லாசமாய்ச் சென்று உலாவல் செய்திருந்த உமாதேவியார் தமது பாங்கியரோடும் வந்து யோகத்திலிருந்த கர்த்தருக்கு அதனையறிவித்தனர். உடனே சிவபிரானுக்குக் கோபமுண்டாகி அவ்வசரனமீது தமது ரூலாயுதத்தை விடுத்தனர். அச்சுலமானது அவனுடல் முழுவதும் நெருங்கிப் பாய அதனாலவன் சோர்வுறவுச் சிவாயநமவென்று சொல்லி நிலத்தில் வீழ்ந்தான். இவ்வாறு கயமுகாசரானவன். சோர்ந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தபோது சொல்லிய மதுவானது சிவபிரான் செவியிலே மலும் உடனே அவருக்கு அவனமீது கிருபையுண்டாகி அச்சோ! கயமுகாசரன் நம்மைத்தியானிக்கு முள்ளத்தை யுடையவனென்றறியாமல் மண்டபத்தைத் தள்ளினானெனக் கொன்றோமென்று மனதிரங்கி அவன் முகத்தை ஆவலோடும் பார்த்தருளி அன்பனே! உனக்குவேண்டிய வரங்களைக்கேள் தருவோமென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதைப் பூர்வஞாத் தினையுடைய கயமுகாசரன் கேட்டனுஞ் சிவபிரானைப் பணிந்தெழுந்தது ஒருபாழார்த்தியே! தேவரீர் அடியேற்கு அழியாத முதநீனைக்கொடுத்தருளல் வேண்டும். முத்சனனத்தில் அடியேனுக்குப் பிரகஸ்பதி தேவரும் நாரதமுனிவருங் கூறிய வாக்கின்படி இச்சனனத்தில் சமபஸித்ததன்றி வேறில்லை அதனால் அடியேற்குத் தேவரீருடைய திருக்கரத்தாலடிபடவுந்தேவரீருடைய பாதபதுமங்களைச் சேவிக்கவுங்கிடைத்தென்று சொல்லினன். அதனைச் சிவபிரான் கேட்டு அவனுக்குச்சாரூப முத்தியினைக்கொடுத்து அவனதுபசியதோலினையுஞ் சிரத்தினையும் உயிரைப் போலக்கைக்கொண்டு தோலினைத் தமது அரையிலுடுத்திச் சிரசைப் பத்தவாஞ்சையினு லோர்பால் வைத்திருந்தனர். அக்கயமுகாசரனுடைய தோலைச் சிவபிரான் தரித்தருளியதாலே அதுமுதல் அவருக்குக் கிருத்திவரீசனென்னும் திருநாமம் வழங்கிவருகின்றது. அத்திருநாமத்தை யாவரேனும் உச்சரித்தால் அஃதுவருத்த முதுத்துகின்ற சமூகாரவாஞ்சை யென்னும் பெரும்பிணிக்கு மருந்தாகி மெய்ஞ்ஞான மயமாகிய ஸித்தைக் கொடுத்தருளும்

இப்பால் சத்துருவைப் போலவந்து கயமுநாசரன் கீழ்த்தன்
 னிய மண்டபத்தைக் கணங்கள் யாவருங்கடி எடுத்து முன்போல
 வே ரிறுத்திவைத்தார்கள். சிவபிரானுமஉமாதேவியும் மனமகிழ்ந்து
 பழையபடி திருவிளையாடல் செய்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இவ்
 வாறு சுவாமியும், அம்மனும் வனத்திலிருக்குமளவில் சிந்தூரனான
 வன். யெல்லா வுலகங்களினுஞ் சென்றுலாவி எதிர்த்துவந்தவர்களை
 யெல்லார் தழுவி நீராகக் கீட்டுந் தனது அரண்மனையில் வந்துகொ
 லுமண்டபத்துக்குள் வீற்றிருந்து மனதில் மிதுந் கர்வங்கொண்டு
 பிரமன் விண்டு உருத்திரன் யென்னும் மூவர்களும் நமக்குப் புறந்
 தந்து திரணமாயொழிந்தார்கள். இரத்திரனாதிய தேவர்கள் அரக்கர்
 கள் தைத்தியர்கள் முதலியோரெல்லாம் நமமைக்கண்டவுடனேடிப்
 பதுங்கினார்கள். என்ன விரர்கள் யாவரும் நமது கரத்தாலழிந்தார்
 கள் உலகமனைதம பஞ்சக்கொப்பாகவும் நாம் அழலுங்கொப்பா
 கவுயிருக்கின்றோம். என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தனன். அப்போ
 து தற்செயலாய் அவனுக்குக் கேழ்க்கும்படியாக ஒரு ஆகாயவாக்
 குண்டாகி ஒ சிந்தூர ! தனனைத் தானே விணிற் புகழ்ந்து கொள்
 னுவோனுக்கு உடனே அழிவுவரும். உனக்கு அழிவுகாலம் நேர்ந்த
 தனால் உன்னை நீயே புகழ்ந்து கொள்ளுகின்றனை நிலையில்லாத வுடலை
 நிலையாகக் கருதி வன் கர்வத்தினற் பேகின்றாய் உன்னைக்கொல்லுவ
 தற்கு உமாதேவி வயிற்றில் ஒன்றான விராயகமூத்தி கருவாகிவளர்
 கின்றனர். இன்னுஞ் சின்னையுள் உனது பெயருமில்லாமல் முடி
 ந்து போவாய் என்று சொல்லி அடங்கியது. அவையனைத்தையும்
 சிந்தூரன்கேட்டு மனங்கலங்கி சாவுநேர்ந்தால எப்படி யென்று துய
 ரங்கொண்டு இவ்வார்த்தைகளைப் பேசினவன் யாவன் இந்நிமிடத்
 திற் பிடித்து அடிக்கக்கடவீர்களென்று சொல்லிச் சில தூதுவரை
 யேவினன் அவர்கள் அவ்வாக்கிணையெக கடக்கமாட்டாமல் எவ்விட
 ங்களினும் ஒடித்தேடிப்பார்த்து ஒருவரையும் காணாமல்மீண்டுவந்து
 விட்டார்கள். இப்பால் சிந்தூரனானவன் நமமைக்கொல்ல வளருகின்
 மகருவை இப்போதே அறுத்து எஸ்வரியைத் துயரப்படுத்த வே
 ண்டுமென்று நினைத்தவனாய் உடனே தானிருந்த சபைவிட்டெழு
 ந்து கயிலாயவரையிற் போய்த் தேடிக்காணாதவனாகி அவ்விடங்களி
 லுள்ள மலைகள் திசைகள் முதலியவெல்லாம் தேடிச்சென்றனன்
 பின்னர் எஸ்வரியை யெங்குங்காணாமல் மீட்டும் பூலோகத்திற்கு
 வந்து வனங்கள் தோறுந்தேடிக்கொண்டு செல்லுகையில் தேவர்
 கள் முனிவர்கள் முதலியோர் வசத்திருக்கும் பரியவிகானகத்துள்
 றுழைந்து அதன் நத்தியிலிருக்கும் பூங்காவில் உமாதேவியார் வித்

சுலையானவள் அதனைப்பெடுத்து வளர்க்கப்பெற்றோளெனில், அவளது புண்ணியத்திரத்தை யார் அளவிட வல்லவர்கள்.

இவ்வாறு குணங்குறி கடந்த கொள்கையராகிய விநாயகப்பெருமான் பராசுவ முனிவர் ஆசீர்மத்தில் நாளுக்குநாள் வளர்பிறையைப் போல வளர்ந்துவருகின்ற நாளையில், முன்னர் சவுபரிமுனிவருடைய சாபத்தினைப்பெற்ற கிரவுஞ்சனென்னு முடிசுமானது ஒருநாள் அம்முனி புங்கவருடைய ஆசீர்மத்தினருகில்வந்து மலைகளை யகழ்த்திச் சாய்த்தும், சுவர்களைக்கெல்லித்தள்ளிபும், மரங்களைக்கிண்டி வீழ்த்தியும், வேதிகைகுண்ட முதலானவைனைத் தோண்டிப் பறித்தும், அறைகளிலுள்ள வத்திரங்களையும் புத்தகங்களையும் கடித்தும், பாழாக்கிக்கொண்டுவர, அவ்வுபத்திரவங்களைப் பராசுவ முனிவரார் சகிக்கக்கூடாமல் அதற்கென்ன செய்வோமென்று மனத்திற் கவலை கொண்டனர். அக்கவலையை விநாயகப்பெருமானறிந்து நமது கரத்தினால் அம்முடிசுத்தைப் படைத்து அதனது கொடுஞ்செய்கைகளை யடக்குவோமென்று கூறி அம்முனிவருடைய கவலையை யொழித்து, உடனே அம்முடிசுத்தின்மீது தனது பாசத்தை ஏவினர் அப்பாச வரவை அம்முடிசுக் கண்டாலும், பூமியைக் கிழித்துக்கொண்டு போய்ப் பாதாளலோகமேழினையும் அழித்துமீட்டு மேலெழும்பிவந்து, சொர்க்கலோகம் உருத்திர லோகம் அக்கினிலோக முதலானவைகளை வலைத்துக்கொண்டு சிவலோகபரியந்தஞ் சென்றது. அதுசென்ற விடங்களிலெல்லாம் வினையைப்போல அப்பாசமுங்கூடச்சென்று, அம்முடிசுத்தினுடைய பராக்கிரமங்களுெல்லா மொடுங்கும்படியாகப் பிடித்துக்காட்டி விநாயகமூர்த்திக் கெதிராகக்கொண்டுவந்து நிறுத்தி வணங்கியது. அப்போது அம்முடிசுமானது விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருமுகத்திற்கு நேராகத்தனது தலையையெடுத்துப்பார்த்து, ஓ சர்வஞ்ஞமூர்த்தியே! அடியேனைக்கொடியனென்றெண்ணி வதை செய்யவேண்டாம். தேவரீரைச்சரணடைந்த அடியேன் சரிதத்தினைச்சிறிது கேட்டருள்க அடியேன்முன்னங் கந்தருவராசனாகவிரும் தேன். எனதுபெயரைக் கிரவுஞ்சனென்று சொல்லுவார்கள். ஓர்நாள் சவுபரிமுனிவருடைய பத்தினியாகிய மனோமையென்பவள் அழகினைக்கண்டு மோகித்தேன். அதற்கு அம்முனிபுங்கவர் அடியேன்மீது கோபித்துமுடிசுமாகச்சபித்தனர் அப்பால் யானவரைச் சரணடைந்தேன் அதனாலவருக்கு அடியேன்மீது கிருபைசூர்த்து இனி நீ தவத்தார்பெருமானாகிய பராசுவமுனிவராசீர்மத்தில் அங்கு தரிக்கப்போகின்ற விநாயகமூர்த்திக்கு வாகனமாகி எல்லாமேன்மை

களையும் பெறுவை யென்று அதுக்கிராததருளினர். அவ்வதுக்கிராகத் தின்படி யே இப்போது தேவரீரைச்சாணடைந்தேன் ஆதலால் தேவரீரடி யேனை முற்றினும் காத்தருள் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தது. அவைபனைத்தையும் விராபமூர்த்திகேட்டருளி ஓ வலியிற் சிறந்த ஆகுவே! யாமென்று ரிகநிரந்தக இதற்கு முன்னரேயறிவோமாசலால் இப்போது உன்னைக் கொல்லாமற் பிடித்துக்கொண்டு வருமபடியாகவே நான் பாசகதைவிடுத்தேனாம். இனியாதொன்றிற்கும் அஞ்சாத இக்கொழுவநாள் நான் குழைக்க மேனமையோடும் வாகனமாக இருக்கக்கூடவைப்பெனப் திருவாப்பலித்தது. உடனே அதன் முதுகில் காம ஆரோகணித்து, அதனைத்திக்கீனத்துஞ் செலுத்தி வினையாடி ஒன்றைக்கொடுத்தா ரீட்டி இரும்பிவந்தனா.

இவ்வாறு விராபககடவுள் பிள்ளைப்பருவத்திறுறனே பெரிதான வலிபிழைபுடைய முனிசுகந்தபட்சகிசு கமக்கு வாகனமாகக் கொண்டருளிய விராயகபுரிக் கொப்பப் பாரமுனிவா பணிநது, பள்ளங்கண்டு பாய்தின் புனல்பொலதகமது போனபிழைப்பாய்ச்சி ஒரு பாரிசமாய் நின்று, 'சுலோசார்களை' கொடுஞ்செய்கைகளிற் சிறந்த பாராக்கிராமசாஸிபாகிபகாலுநுபென நுமபு விககினனால் சகலபுவனங்களுங்கலங்கி நிகடுகினன. அவன் சுவாமிகள் சங்கரித்து உலகங்களில் வேதாசுரெரினை விருகநிசபதருள் வேண்டுமென்று பிராரச்சித்தான். அசாக்கவவாரே ித்பகருளுவமென்று விராயக மூர்த்திக் கிருநபசார்தன்.

இரசரி கமிவ்வாறாக, உலகநிலை சிகதிபைமித்தியங்கள் காமியங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற யாகமுதலானவைகளை நடக்கவொட்டாமல் யாவையுஞ்சுதாசுலமும் உபகதிவப்படுத்தி வருகின்றகாலுநுபி பென்னும் விககினனால் வசிட்டராகி முனிபுங்கவர்களையாகாதிகளைச் செய்யாதுவிட அதனால் இந்திரன் முதலானதேவர்கள் அவிப்பாசங்கிடையாமல் வறியாகி பின்னர் அம்முனிவாகளுந் தேவர்களும் ஒன்றாகக்கூடி பிரமதேவனிடத்திற் சென்று பணிநது, சுவாமீ! சொல்லவுஞ்சுகியாத கொடுமைபினை வினைத்து வருகின்ற விககினைக்கொல்லுமாறு அடியேங்கட்கு ஒருபாயஞ்சொல்லியருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்ததார்கள் அதற்குப் பிரமரீதவன் சொல்லுவான். அன்பர்களே! அநாதியாகிய அமலானந்த அறிவன

யிருக்கின்ற சோதிவடிவான விராயகமூர்த்தியானவர் சகல லோகங்
களையும் காத்தற்பொருட்டு பாசவமுனிவருடைய ஆசீர்மத்தில்
அவதரித்திருக்கின்றனர். அநகடவுளை நீங்கள் யாவருஞ்சென்று சர
ணடைந்து பூசித்து, உங்கள் துன்பங்களை யெல்லம்போக்கி இன்
பங்களை அடைவீர்களென்று சொல்லினன் அசசொல்லை இந்திரன்
முகலிபதேவர்களும் வசிட்டாதி ருளிபுகவாருநர் சென்குளிரக்
கேட்டு, ஆனந்தபாகிர்னிடு, பூவுலகத்தில் பாசவமுனிவருடைய
ஆசீர்மத்திற்கு வந்தார்கள். உடனே பாசவமுனிவர்கட்கெல்லாந்
தனித்தனி ஆஸனந்தருது இருக்கச்செய்து பின்னா மிகுந்தபேரு
வகையோடும் அவர்களைப்பார்க்கு, நந்தரில்களை 'உங்கள் வரவி
னால் அடியேன் குலம்; தவம், முகலிபபாவுந் தத்தபவிகதிமடைந்
தனவென்று முகமனகறி, உபாரித்தனா. பின்னர் தேவர்களும்
முனிவர்களும் அப்பாசவ முனிவரைப் பாலவாறு புகழ்ந்து துதி
செய்து, அடிபேங்களையெல்லாம்பாவைபோல இடைது ஆட்டுவிடா
வித்தருளாநின்ற ஒளபுன முககண்மூர்த்திபே தேவரீருக்குத்திருக்
குமாரனாக அவதரித்திருக்கின்றமையால், அம்முர்த்தியைத் தரிசித்
துப் பூசிக்குமாவும், தேவரீருடைய பாதுபதுமங்களைத் தரிசிக்கு
மாவும் யாங்களனைவரும் இங்குவந்தமை, முன்னதாகக் தேவரீ
ருடைய தரிசனத்தைக் கிடைக்கப்பெட்டேனும். இனி எமது கர்த்த
ருடைய தரிசனத்திற் கெதிர்பார்க்கின்றனமென்று சொன்னார்கள்.
இவ்வாறு சொல்லும் விராயகமூர்த்தி கிருபைசாருது அவர்களெதி
ரில் மூடிகவானத்தின்ரிது எழுந்தருளிவந்தனர். உடனே யாவரும்
பயந்தெழுந்து பத்தியோடு பலமுறைபணிந்து, ஓ சகல புவனதார
சொருபியே! அடியேங்கள் விக்கினஞ்செய்துநருகின்ற இடையூறுக
ளால்மெலிந்து பிரமதேவரிடத்திற் சென்றோம் அவர் எங்கள்வாவை
யோசித்து தேவரீருடைய சன்னிதானத்திற் போகும்படி விடை
கொடுத்தனுப்பினர், அவ்வாறே அடியேங்கள் தேவரீருடைய திவ்
விய சாணவிர்தங்களைப்படுத்தோம். இனி அடியேங்கள்படுகின்றதுன்
பப்பாட்டினை நீக்கியருளல் வேண்டுமென்று பிராத்தித்தார்கள்.

அதற்கு விராயகமூர்த்தி அருளசாந்து. இனி நீங்களயாதொன்
றிற்கும் அஞ்சவேண்டாமென்று அபாயங்கொடுத்து, அவர்களையெல்
லாந் தம்மைப்புடைசூழ்ந்து வருமாறு உத்தரவுசெய்து, தாம் தமது
மூடிகவாகனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு விக்கினனிருக்குமிடத்திற்
சென்று தம்மோடுவருகின்ற தேவர்களையும் முனிவர்களையும்பார்க்கு

ஒ தீனர்களே! நமதுவீரத்தைப்பார்மின்களென்று தமது கரத்திலேர் தியிருக்கின்ற அங்குசத்தையெடுத்து நீ இந்நிமிடத்திற் சென்று பாக்கிரமத்திற் சிறந்த விக்கினனைப்பிடித்துக்கொண்டு வாக்கடவையென்று கட்டையிட்டு ஏவினர். உடனே அவ்வங்குசமானது சகல புவனங்களும் அதிரும்படியாகச்சென்று, விக்கினனைச்சூழ்ந்து வளைத்திழுத்துக் கொண்டுவந்து விநாயகப்பெருமான் முன்னர்விட்டது அவ்விக்கினன் ஆகாயத்தையாளாவிய சடைமுடியும் கடைவாயிற் பிறக்கு நிகரானகோரைப்பற்களும் சகல சீவராசிகளும், நடுங்கும் படியான ஏனைபவடிவங்களும் விளங்க தேவர்கள் முனிவர்களுடைய எண்ணங்களையெல்லாம் நாசஞ்செய்வல்ல தனது பாக்கிரமத்தோடும் விநாயகமூர்த்திக்கெதிராக சின்றான் இவ்வாறு நிற்பவனை விநாயகமூர்த்தி தமது மூடி கவாகனத்தின்மீது இருந்தபடியே நெறித்துப் பார்க்க அப்பார்வையால் விக்கினன்பயந்து இவன்நன்மை இலேசாய் விடுவானல்லன். இவனுடைய வல்லபமெல்லாம் அடியோடு அடங்கிக்கெடும்படி புத்தஞ்செய்யவேண்டுமென்று தனதுருவத்தை மறைத்து யுகமுடி விலுண்டாகின்ற பிரளயத்தினைப்போலச் சலவடிவங்கொண்டு, அலைகளை வீசி நாற்றிசைகளினும் பெருகிப்பரந்து பூலோகமுழுவதும் மூழ்கிப்போகும்படியாக சிறைந்து, இந்திரலோகம்-பிரமலோகம்-விந்நிலோகம் முதலிய லோகங்களெல்லாம் கவிழ்ந்துபோம்படியாக மேலோங்கினன். அதைத் தேவர்களெல்லாம் கண்டபயந்தார்கள். முனிவர்களெல்லாம் இனி நமக்குப்போக்கிடமெங்கன மிருக்கின்றதென்று வாடினார்கள். இவ்வாறு விக்கினன் சலப்ரவாகமாயிருக்குஞ் செயலினை விநாயகமூர்த்தி கண்டு, இவன் சாமார்த்தியம் இறுவாவென்று புன்னகைசெய்து அச்சலப்பெருக்கையெல்லாம் பானம்பண்ணும்படியாகத் தமது மனத்திலெண்ணி ஒருகரத்தை நீட்டினர் அதைவிக்கினனறிந்து தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்தவனாய், அச்சலவடிவினின்று மாறி ஓர் காகவடிவங்கொண்டு ஓர் மாதத்தின்மீது நின்று பர்வதங்களெல்லாம் பொடிபடும்படியாகவும், சுத்த சாகரங்களும் வரண்டும்போம்படியாகவும், தனதுசிரகினை விரித்துக்கொண்டு திக்கு யானைகளின் மத்தகங்களெல்லாம் பிளக்கும்படியாகவும் சூரியன்-சந்திரன்-உடுக்கள்-சுவர்க்கலோக முதலியவைகள் உதிரும்படியாகவும், பேரொலிசெய்து சகல புவனங்களுஞ் செவிடடையச் செய்தனன்.

அப்போது விநாயகமூர்த்தி தமதுகரத்திலிருந்த தாமரை மலரை பயன்மீதுவிட்டனர். அதையவ்விக்கினன் கண்டவுடன் அக்காகவடிவினின்றுமாறி ஊழிக்காலத்திலுண்டாகின்ற வடவாமுகாக்கினி

யைப்போல வடிவங்கொண்டு, முண்ணுலகம் - விண்ணுலகம்-சமுத்திரம் புர்வதம் முகலானவைகளெல்லாம் நீராகும்படி. எரித்தான். அப்போது விராயகமூர்த்தி மழைவடிவாகிப்பொழிந்து அவ்வக்கினியையவித்தனர் அப்பால்விக்கின் பிரளயகாலத்திலுண்டாகின்ற சண்டமாருதமும் மழையுமாக வடிவெடுத்துத்துசு சுழன்றுசொரிந்தனன். அப்போது விராயகக்கடவுள், மேகங்களையேவி அம்மழையையுரிஞ்சி விடச்செய்துபின்னர் அவ்வறப்பர்வதங்களாகத் தாமேயுருக்கொண்டு அச்சண்ட மாருதத்தினையும் விசுவாடாமல நிறுத்தினர். அதற்கு மேல் விக்கின் அனந்தமான வச்சிராயுதங்களின் வடிவங்கொண்டு இரதிரனுடைய வச்சிராயுதமும் இடிபட்டதுபோலப் பொடிபட்டுப் போகும்படிபாய்ந்து விராயகமூர்த்தி கொண்டிருக்கின்ற மலைவடிவங்களெல்லாஞ் சிறிய பரங்களாகும்படியாக வெகிர்த்து யுத்தஞ் செய்தனன். அப்போது விராயகமூர்த்தி அம்மலைவடிவங்களினின்று ஓர் வேலாயுதத்தை நூதனமாய்ச்சிருட்டிதது, நீ சென்று விக்கினனுடைய உயிரைவாங்கி வாங்கடவைப்பென்று ஏவினர். உடனே அவ் வேலாயுதமானது சூரியனொளியும் மூங்கும்படியாக அட்டகிசைகளினும் பிரகாசித்து வாயுவேகமுட தனது துரிப்படச்சென்ற வச்சிராயுதங்களைபோல வடிவெடுத்திருக்கின்ற விக்கினனோடு அளவற்ற யுத்தங்களை நடாத்தியது. அதற்குமேல் அவ்விக்கின். வேலாயுதத்தோடு திர்க்க நிர்வாகமில்லாமல்பரந்து, வச்சிராயுதவாடித்தினின்று மாரித்தனது சுயரூபத்தினைக் கொண்டவரது விராயக மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளிற்பணிந்தெழுந்து மிகுந்தசாதத்தோடு இருகரங்களையுசித்தமேற்கூப்பி, ஓ சர்வவல்லமையுள்ள கடவுளே! அடியேன் தேவரீரை சாணடைந்தேன். சுவாமிகளவிட்ட வேலாயுதம் அடியேனை சங்கரிக்கவொட்டாமற் காப்பாற்றியருளல் வேண்டுமென்று மீட்டும் பணிந்தனன். அதற்கு விராயகமூர்த்தியானவர் தமது கோபத்தினை மாற்றிக் கிருபைசுரந்து வேலாயுதத்தினை மீண்டும் சும்மாவரும்படி கட்டளையிட்டனர். அதற்குமேல் விக்கின் பயமகன்று விராயகமூர்த்தியினுடைய சமீபத்திலவந்து துதிசெய்து.

குறிகுணங்கடந்த புராணமுத்தொழிலுங் குயிற்றிடுங் காரணமுதலே, யறிவினைபிழந்துமிருந்த மோகத்தா லடிக்களோ டமரெதிர்ந்திழைத்த, வெறியனென்றனையு மடியரோ டொன்றாய் விரவுற வாண்டருள்புரிக, செறிதரும் பிரமசொரூபனே யெங்குந்கிசுழ்நிரா காசனென்பென்றான்.

ஓ திருபாமூர்த்தியே! ஓ குறிகுணங்கடந்த பூரண! ஓ முத்தொழிற்குங் காரணமாகிய முதலே! அடியேன் அறிவில்லாமையினால்

தேவரீர்க்குச் செய்த அபராதத்தினைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும் முன்னர் அடியேனைத் தேவேந்திரன் தூவியேவினான். உடனே அடியேன் அளவற்ற விக்கினவடிவங்களைக்கொண்டு சகலலோகங்களையுந் துன்பப்படுத்தினேன் அன்றியும், வெறிகொண்டவீணப்போல சுவாமிகளோடுமெதிர்த்து யுத்தஞ் செய்வதாயினேன் இனி அடியேனைச் சுவாமிகளுடைய அடியார்களுள் ஒருவனாகும்படி கிருபை செய்து ஆதரித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான்.

அதற்கு இவ்வுலகத்தில் அளவற்ற கொடுமைகளைச் செய்தோர்களாயினும் ஒருக்கால் தம்மையடைந்து சரண்புகுவராயின் அவர்களை விடாமற் காத்தருள்வதே விருதாகக்கொண்டிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தி கடைக்கணித்து, திரிலோகங்களிலும் அளவற்ற கொடுமைகளை நடாத்திவந்தும், பின்னர் தம்மையடைக்கலமாகப் புகுந்த புகழ் பாயமகற்றி,

புரிந்த நின்கொடுமைத் திறத்தினை நோக்கிப் பொங்கிய வெகுறியானினை, யிரிந்தித் தினைத்தா மடைக்கலம் புகுந்தாயாதலினி க்கிடப் பட்டாய், விரிந்தவை யகத்திலினியெமக்குவகை மேவிட நன்மொழிவினைத்தி, பரிந்தெமை தினைப்பார் பணிசுவார் புகழ்வார் பாலொருகாலு நண்ணதி.

வணங்குதல் புரியார் புகழ்தாரார் நினையார் மலிந்த நஞ்சரித்திர நிகேளார், குணங்கொளுமடியார்க் கிடர்களைப் புரிவார் குற்றமுங் கூறுவாரோ, யுணங்குறு வார்களிவர் முதலான விழுதையார் தமக் கெலாமென்று, மணங்குசெய்தவர்பாற் பலவுருவாகி யரசவீற்றிரும கிகண்டாய்.

ஓ காலருடியே! நீ இதுகரமும் செய்துவந்த கொடுமையினால் உன்னைச் சங்கரிப்பதற்கே தினைத்தோம் நீ இப்போது நம்மைச்சரணடைந்தனை யாதலால் உன்னை உயிரோடு விடுத்தனம் இனிநமக்கு உவகையுண்டாகும் படியாக நடந்துகொள்ளுக நம்மைத்தியரிக்கிறவர்களிடத்திலும் பணிகின்றவர்களிடத்திலுந் துதிசெய்கின்றவர்களிடத்திலும், ஓர்போதும் நெருங்கற்க நம்மை வணங்காதவர்கள் துதியாதவர்கள்-நினையாதவர்கள்-நமது சரித்திரங்களைக் கேளாதவர்கள்-நமது அடியார்கட்கு அபசாரஞ்செய்கின்றவர்கள் அவர்களோடு பழகுகின்றவர்கள் அவர்களுடன் கூடுகின்றவர்கள் இன்னும் இத்தன்மைத் தான அயோக்கியங்களை யுடையவர்கள் யாவரேயாயினும் அவர்களிடத்தில் நீ என்னைக்கும் அநேக வடிவங்களாய் நின்று துன்பஞ்

விக்கின விநாயகர் திருவவதாரப்படலம். ௭௫

செய்து உனது அதிகாரத்தைச் செலுத்தக இப்போது யாம் கூறிய முறைமைகளிற்றப்பாது நடந்து கொள்வையாயின் நீ உயிருடன் பிழைத்தனை. இல்லையேல் உடனே மாய்ந்தனை. இதையறிந்து புத்தியோடு நடந்துகொள்ளுகவென்று வரவகொடுத்தனர்.

இப்பால் அவ்வர மனைத்தையுஞ் சிரமேறகொண்ட விக்கினன் மீட்டும் பணிந்தெழுந்து சுவாமி அடியேன் ஒருகாலத்தாக தேவரீருடைய கட்டளையைக் கடந்து நடவேன் அடியேனுடைய நாமத்தையுந் தேவரீருடைய திருநாமத்தோடு தரித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தான். அதற்கு விநாயகமூர்த்தி சந்தோஷித்து இது முதல் யாவரும் மூன்னை உனது பெயர்வருமபடியாக நமமை விக்கினராச விநாயகனென்று துதிசெய்யக்கடவர் அவ்வாறு நமமைத்துதி செய்வோர்களை நீ எக்காலத்திலும் அணுகாதிருக்க வென்று திருவாய் மலர்ந்தனர் அதனமீது விக்கினன் பெருமகிழ்ச்சி யுற்றவனாகி விநாயகமூர்த்தியை அன்போடு பூசித்து விடைபெற்று அவரிட்டருளிய கட்டளையின்படி துன்மார்க்கங்களை தேடிச்சென்று அவர்களிடத்தில வாசமாயினான். தேவர்கள் பூமாரி பெய்தார்கள் தேவமாதர்கள் விநாயகமூர்த்திபைப் பூசித்ததாகன் இச்சரித்திரங்களை எல்லாம் வரேணியராசன் கேட்டு மிகுந்த ஆனந்தத்தோடு தனது மனைவியாகிய புட்பகையுடனே வந்து சுவாமியைப் பல முறைபணிந்து பூசித்து, வேண்டியவர்களைப் பெற்றுச் சென்றான் முனிவர்கள். தேவர்கள் முதலாயினோரும் சுவாமியைப் பணிந்து பூசித்து சகல இஷ்டகாமியார்த்தங்களையும் பெற்றுத் தத்தமிடங்களிற் சேர்ந்தார்கள். இப்பால் விக்கினராசர் மீட்டும் பராசுவ முனிவருடைய ஆசிர்மத்திற் குவந்து அம்முனிவருக்குந் தமமைத்தாய்போல வளர்த்து வந்த அவர் பத்தினிக்குந் தமது பெருங்கருணையினால் அளவற்ற வரங்களைத் தந்து அவர்களிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுச் சிவபுரத்திலுள்ள விக்கினர் தமதுலகத்தைச் சேர்ந்து வீற்றிருந்தருளினர்.

விக்கின விநாயகர் திருவவதாரப் படலம்.

முற்றிற்று

ஜந்தாவது

மயூரேச விநாயகர்.

திருவவதாரப்படலம்.

கொக்கின திருகு மலைத்தவர் குமரனாகிய விநாயக ருலகில், லிக்கு
கின ராசாகிய முறைமைபை விரித்தனம் வியாதமாதவனே, லிக்கு
னராசாகிய வாரே வியன்மயூரேசராயலிந், புக்கின வசுரர் தமை
த்தெறுங் கதையும் போற்றெனப் புரலுவான் பிரமன்.

மகாதேவந்திராகிய சவுனகாதி முனிவர்க்கின! விநாயக மூர்
ததி, லிக்குனராசர் திருவவதாரங்கொண்டு கிவருஞ்சென்னும் அசு
ரனாகிய முடிகத்தை வாகனமாயூராதருளி, காலநுபியென்னும் லிக்கு
னனை யழித்து, உலகங்களைக் காத்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொ
ன்னேம். இப்பால் மயூரேசர் திருவவதாரங்கொண்டு கெய்தருளிய
திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோங் கேட்பிராக.

முன்னொரு கற்கத்தில் பிரமதேவனுனவன் சிவபெருமானுடைய
அறுக்கிரகத்தினால் விண்டுனுடைய நாபிக்கமலத்திலுதித்து, வேதா
கமபுராணங்களை எல்லாஞ் சிவபிரான் திருவாய் மலர்ந்தருளக்கேட்டு
அம்முறையின்படி சகல லோகங்களையுஞ் சிருட்டிசெய்து, அவ்வே
தாகமபுராணங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்ற புத்தகங்களை நாடோரும்
யூசைசெய்து வந்தனன். அப்பிரமனது சிருட்டியிலுண்டான தேவர்
களும், அசுரர்களும், ஒரு காலத்தில் விரோதங்கொண்டு, நெடுநாள்
மலைந்து யுத்தஞ் செய்தார்கள். பின்னர் தேவர்களெல்லாம் அசுரர்
களோடு நீடித்து யுத்தஞ் செய்யச் சக்தியற்றவர்களாய்த் தங்களுள்
ளத்தில் ஓர் துணியையாலோசித்து வேதமனுக்களைப் படைகளா
க்கி, அப்படைகளை பிரமாஸ்திரத்தோடுகூட்டி அவர்கள்மீதுப் பிர
யோகித்தார்கள். அதனால் அவ்வசுரர்கள் வலியற்றவளாகி மானத்
தையும் ஆயுதங்களை யு மிழந்து போர்க்களத்தினின்றும் ஓடி அபச
யத்தினால்மிகவும் வாட்டமுற்றுத் தங்களுக்கு எப்பொழுதும் அடை
யறாத சத்துருக்களான தேவர்களை எக்காலத்திற் செயிக்கும்படி
நேருமென்று உள்ளத்தில் வெஞ்சினங் கொண்டிருந்தார்கள். அவ்
வாறு சிலநாள் கழித்த பின்பு ஓ ரவுணன் சங்கிணைப்போல வடிவுடை
யவனாய், மிகுந்த பராக்கிரமசாலியாய், அளவற்றவாங்களைப் பெற்ற
வனாய், சங்காசரனென்னும் பெயரினனாய் விளங்கியிருக்கான் அவ
னுக்கிலாவனாகிய கமலாசுரனென்பவன், தான் பெற்றிருக்கின்ற பரா
க்கிராமத்திலும் வரத்திலுந்தன் தமையனைவிடப் பதினமடங்கதிக

முன்னவனாகி, எல்லாமாயைகளிலுஞ் சாமார்த்தியனாகி யிருந்தனன், அவனவ்வாறிருந்தா தன்தமையனுடைய கட்டளையைக்கடந்து ஓர் காரியமுஞ்செவ்வானல்லன், இவர்களிருவரும் உடலும் உயிரும்போ லமருவியிருந்தார்கள். அவர்களை முன்னாதேவர்களால் அபசெய்யப் பட்டிருந்த அசுரர்களெல்லாமடைக்கலம் புகுந்து, ஒ மித்திரர்களே! நீங்களும் யாங்களும் ஒருகுலத்தினானோ? எங்கட்குண்டான இழிவு நதுயரமும் உங்கட்கில்லையோ? முன்னாதேவர்கள் எங்களோடு யுத்தஞ்செய்து நலிபசுசெய்தாக னாதலால், அவர்களை நீங்கள், எவ்விதத்திலேனும் வெல்லலவேண்டும். அவர்கட்கு வேதமனுக்களே ஆயுதங்களாக விருக்கின்றன அவவேதபுத்தகத்தோ பிரம தேவனிடத்திலிருக்கின்றது அநகமாகிராமமுனனே அபகரிக்க வேண்டுமென்று முறைபிட்டார்கள் அவைபுத்தகையுஞ் சங்காசுரனகேட்டு உடனே தனதுகமபிபாகிப கமலாசுரனைப்பார்த்து, நீ இததினம் அபபுத்தகத்தை இங்கேவருமுபடி செய்யக்கடவையென்று ஆக்கியாபித்தான். அம்மாதிரித்தில கமலாசுரனேமுதது தனது மாயையினால் அநுபியாகிப பிரமனிருக்குமிடத்திறு சென்றனன். அப்போது அபிரமன வேதபுத்தகத்தைத் தனக்கெதிரேவைத் துக்கொண்டு சிவதியானத்தினால் யோகரிகுகிரை செய்துகொண்டிருந்தனன் அச்சமயத்தில் அப்பாதகன அவவேதபுத்தகத்தைக் கைக் கொண்டுவந்து தனது தமையன் முன்னவைதனன். அவன் அபபுத்தகத்தைக் கொண்டபோய்க் கடலிலொளித்துவைத்துக் காவல் செய்தான். வேதமுழுவதுங் காவலிலகப்படடுக கொண்டமையால் முவுலகங்களிலும் அவவேதேரிகள வழக்கமில்லாமல் யாவருக்கும் வறுமைகளும், இடாகளும் மிகுதி வருணாசிரமாதிரியதிகளெல்லாங் ழுமாறுபட்டு, பாவசெய்கைகள் மிகுதிபாயுண்டாயின.

பின்னா பிரமன நெடுநாள்சென்று யோக நிதிரையைவிட்டு கண்களைவிழித்தான். அப்போது தனக்கெதிரிலவைத்திருந்த வேதபுத்தகத்தைக்காணாதவனாகி மிகக் துயரத்தினை யடைந்து, பின்னர் அதசென்ற வரலாற்றினைத்தனது ஞானநோக்கினால் அறிந்து கொண்டு, அந்தோ! முன்னா சிவபிரான நம்மீது கிருபைசுரந்து அருளிச் செய்த வேதபுத்தகமே போய்விட்டால் இனிமக்கு என்னசெய்விருக்கின்றது? இனி நமதுயிரைக்காத்து என்னபயன் இனி நமது கடப்பாடு என்னாகும் இனி நமது சிருட்டித்தொழில்தான் எவ்வாறு நடக்கும்? நமதுவிழிகள் ஒழியவிருப்பினும் மறைகளொழியவிருக்கும்படி வாய்த்ததேயென்று மனம் வருந்தி, உடனே திருப்பாடி

கடவுற பனா

னன். அப்போது விண்வானவர் தமது யோகசித்திரையினின்று நீங்காதிருப்பக்கண்டு பின்னர் கைலாயவரையை நோக்கிச்சென்று அடியார்களுடைய மலபாசங்களை யொழித்தாள் வல்ல சிவபிரானுடைய திருவடிகளிற சாஷ்டாங்கமாக வணங்கிப் பலமுறை துதி செய்து நின்றனன். அவ்வாறு தீர்பவனைச் சிவபிரான் பார்த்தருளி ஓ வாணிகேவனே ! நீ இங்ஙனம் வந்தகாரியம் யாதின்று வினா வினர் அதற்குப்பிரமன் சொல்லுமான் சுவாமி ! யான் தேவரீரைத் தியானஞ்செய்துகொண்டு யோகசித்திரையிலிருக்கின்ற சமயம்பார்த்து என் முன்னா வைத்திருந்த வேதபுத்தகங்களுையெல்லாம் சங்காசான் கொண்டுபோய்க் கடலுக்குள்ளே வைத்துக் காவல் செய்திருக்கின்றனன். அங்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற திருமாலிடத்திற்குச் சென்றேன் அவர் கமது யோகசித்திரையில் நின்றுநீங்கா திருக்கின்றனா. அதனை உடனே தேவரீர் நடத்திற்கு வந்தேன். இதுவே எனது வரனின் காரணமாகும். ஒளித்தேவரீர் அவ்வசரணைச் சங்கரித்து அவ்வேதபுத்தகங்களைக் கைக்கொண்டு முனிவர்கள் தேவர்கள் முதலாயினோர் பரிமென்ற ஒன்பாயாட்டினேரீக்கி அடியேனைக் காத்தருளல்வேண்டிபென்று பிராகிருத்தான். அவையனைத்தையுஞ் சிவபிரான்கேட்டு, ஒ பிரமதேவனே ! திருப்பாங்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற கைசவன் இன்னுஞ் சிலநனத்தில தனது நித்திரையை விட்டுமுருகிருப்பான். உடனே அரசவகாசரணைக் கொண்டு வேதபுத்தகங்களை யாவநுக்கு முதலவனென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அவ்வாற்றையைக் கேட்டவுடன் பிரமன் பூமியில் வீழ்ந்து மூர்ச்சையாகிச் சிறிது நேரமசைவறநிருநது. மீட்டுந் தெளிந்து சிவபிரானைப் பலமுறை பணிந்தெழுந்த ஓ சகல லோகநாயகனே ! பாற்கடலில் நித்திரை செய்கின்றவர் விழிப்பதெக்காலம் ! சங்காசரனழிவதெக்காலம் ? யான் வேத புத்தகத்தைப் பெறுவதெக்காலம் ! முனிவர்கள் தேவர்கள் முதலாயினோர் துயரம் நீங்குவதெக்காலம் ? நால்வகை வருணத்தாரும் அவ்வவர் கட்டுக் கூறிய கரும நெறியே நடப்பதெக்காலம் ? சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய அவ்வேதங்களைத் தினந்தோறும் பூசித்து வருகின்ற நியமத்தினின்றுந் தப்பிய எளியேனுடைய கவலை நீங்குவ தெக்காலம் ? இவையனைத்தும் சுவாமிகள் திருவுளத்திற்கு விளக்கமாயிருந்தும் வாய்விட்டமூங் குழந்தைக்கு வாழைக்கனியினைக் காட்டுமாறுபோல அடியேற்கு ஓர் திருப்தி சொல்லியனுப்பியிடலாமென்று நினைத்தோ தேவரீர் இவ்வாறு திருவாய் மலர்ந்தருளியதென்று மனமயங்கிப் பயந்து அழுதான். அவ்வாறு அழுது நிற்பவனைச் சிவபெருமான் புண்ணையோடும்

பார்த்துள்ளி அவன் மீது தமது கிருபா நோக்கத்தினைச் செலுத்தி
 பிரமனே' இனி நீ ஒன்றற்கும் அஞ்சற்கயாமசொல்லுவதை நூப
 கத்தோடுகேடேடிகு நீ முறகூறிப் சங்காசரணை யன்றி அவனைக்
 கிணைய கமலாசரண எனபவன் ஒருவனிருக்கின்றான் அவனோ சகல
 லோகங்களை யு முண்ணததக்க பராகசிமத்தை யுடையவன், தன்ன
 மாயையினாலும், வரகடுனாலும் முனிவாசன தேவர்கள் பெரியோர்
 கள் முதலாயினோரைப் பசைத்துன்பஞ் செய்கதக்க கொடியவன்.
 அழலுக்கு மிஞ்சியி கோபகதை யுடையவன் அவனைக்கொல்லுவத
 றகு ஆயிரம் உருத்திரர்கள் ஒருங்கே கூடியனாலும் பதினாயிரம் விண்
 மக்கள் ஒரு மிகக்க சோகாலும் இலட்சம் பிரபுதேவர்கள் ஒன்றாய்
 வினோதித்தாலும் ஒருநாலத்தாலும் அவனைக் கொல்ல மாட்டார்கள்.
 அவன் உயிரோடுருக்கின்றவரையில் அவன் தமையனான சங்காசரணை
 வெல்லுவதற்கு விண்ணினு லாவகொன்று ஆகலால் அபித்தோர்க
 ளுக்குச் சகல விடாகளையும் போக்கி ஆசரிக்கவல்லவா விகின்றாச
 ராகும். நீயவரிடக்கிற சென்று சரணடைவையாயின் இப்போதே
 உலகமுழுவதும் வேதாசுரபுரணங்களை வழங்கிப் நஞ்ஞவா எதிர்த்து
 யுத்தஞ் செய்துவருகின்ற பராகசிமனை யுடைய கமலாசரணையுஞ்
 சங்கரிப்பா சகலலோகத்திற்கும் இன்பகதைக் கொடுப்பவா பின்னர்
 கேசவன் சங்காசரணைக் கொன்று, நீ மிர்திதினம் சிம்மத்தோடு பூசி
 ததுவந்த வேதபுத்தகங்களைக் கொண்டுவாது உனக்குக் கொடுத்திடு
 வன் இனியுனது ஆயரத்தை விட்டுவிடா கடவையென்று திருவாய்
 மலர்ந்தனா

இவ்வாறு சிவபிரான் சொல்லாக்கிப் அபிரித்ததைப் பிரமன் பான
 னுசெய்தவனாப் மிகுந்த ஆனந்தக் களிப்போடு கனது லோகத்திற்
 சென்று பதுமாசனத்திலிருந்து, விகின் ராஜருடைய திருவுருவத்
 தைப் பிழைத்திற் றியானித்து, அவரது ஏகாட்சர மந்திரத்தைச் செய்
 துக் கொண்டு யோகத்திலிருந்தான். அாதயோகத்திற்கு விராய
 கமூர்த்தி கிருபை சுரந்து பாச - கமலம் - பாசம் - அங்குசமென்னும்
 இவைகளைத் தாங்கியிருக்கின்ற நான்கு திருக்கரங்களோடும் திரிநே
 ததிரங்கள் விளங்கும்படியாக இருமருங்கினுஞ் சித்திபுத்திகள் சமே
 தராய்ச் சிங்கவாகன மூர்த்து பிரத்தியட்சமாயினா. உடனே பிரமன்
 விழித்தெழுந்த மனமுருகி ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து, அடியற்ற
 மரம்போலச் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்த மீட்டுமெழாதபடி பூமியிற்
 கிடந்தான். அவ்வாறு கிடப்பவனை விராயகமூர்த்தி கிருபையோடும்
 பார்த்து, தமது திருக்கரத்தால் அவன் கரத்தைப் பிடித்தெழுப்பி
 பிரமனே! வேதாசுரபுரணங்களென்று சொல்லப்படுகின்ற அம்மூ

ன்றும் நமது முகத்தில் மூன்று கண்களாகவிருந்து பிரகாசிக்கின்ற
 மன அனுவகளை நீ இரந்துபோய் விட்டதாக நினைப்பற்ற அனுவகளைக்
 குறித்து இனி யாதொரு துயரமும் கொள்ளற்க'பாக அனுவகளைப்
 பழையபடி லோகங்களிற் பிரகாசிக்கச் செய்குவாம். தேவர்கள் மூனி
 வர்கள் மனிதர்கள் முதலாயினோருடைய துயரம் நீங்குமாறு இப்
 போதே யாம் பூலோகத்திற் சென்று கமலாகரணச் சங்கரப்போம்
 பின்னர் கேசவன் தனது நித்திரையினின்று மெழுந்தவுடன் நமது
 கிருபையினால் அவன் தமையனாகிய சங்கராணக்கொல்லுவன். ஆத
 லால் இனி உனது கவலைகளை யொழித்து சந்தோஷமாயிருக்கக் கட
 வையென்று திருவாய்மலர்ந்து, உடனே விநாயக மூர்த்தியானவர்
 பிராமண வடிவங்கொண்டு வேதாகமபுராணங்களை எழுதியிருக்கின்ற
 ஓர் புத்தகத்தை அண்டாக்கி அவைகளைத் தமது தோளின்மீதேற்
 ரிச் சீடர்கள் ஆயிரம்பேர் தம்மைப் புடைசூழ்ந்து வரும்படி. அளவ
 ற்ற சூரியர்கள் ஏக காலத்திலுதயஞ் செய்ததுபோல் ஆகாயத்தினி
 ன்றும் பூலோகத்திலிருங்கி வந்தனர் அவ்வாவை ஈந்தர ஆசீர்மத்தில்
 வசித்திருக்கின்ற முனிவர் சமூகங்களறிந்து அளவற்ற அந்தணர்க
 ளுடைய பிரகாசத்தோற்றங்கண்டு, இப்பிரகாசம் எங்ஙன முதித்து
 இங்ஙனம் வருகின்ற தென்று இமைபார் நாட்டத்தினராய்ப் பார்த்
 துக்கொண்டிருந்தார்கள் பின்னர் அந்தணராய் எழுந்தருளிய விநா
 யகமூர்த்தி யானவர் தமது திருந்கூட்டத்தோடும் அவ்வாசீர்மத்தை
 யடைந்தனர் உடனே ஸ்ராம்-சந்தி-செபம் ஓமம் வேதாத்தியயனம்.
 தேவபூசை-அதிதிபூசை - தைச்சுவதேயம் என்று சொல்லப்பட்ட
 நித்திய கருமங்களெட்டினைவுர் துறந்து, பல இடையூறுகளிலுந்து
 ரத்திலு மூழ்கியிருந்த முனிவர்களெல்லாம் உய்ந்தோம். உய்ந்தோ
 மென்று கூத்தாடி, வெய்யிலால் வாட்டமுற்றிருந்த பயிர்களெல்லா
 மழைபொழியக் கண்டதுபோல் மனகிழ்ந்து, சீடர் கூட்டத்தோடு
 மெழுந்தருளிவந்த அந்தனர் பெருமானுடைய திருவடிகளில் பல
 முறை சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி ஆனந்த பரவசங்கொண்டு கைகொ
 ட்டிகும் பிட்டு, இதனைச் சொல்லுவதாயினார்கள் ஓ அடியேங்கள்
 தவத்தின்பேறாக வெழுந்தருளிய வேதவித்தகரோரோடோறும் இடை
 யூறுகள் செய்துவருகிறும கமலாகரனால் அடியேங்கள் பலசடங்கலி
 லுமன்று ஆசார மூதலியவைகளை யிழந்து மரகினையடைந்திருந்தோ
 ம். இன்று தேவரீரைக் காணத்தக்கபேறு அடியேங்கட்குக் கிடைத்
 ததினாலே இப்போதே அவ்விடையூறுகள் எனைத்தையும் நீங்கிச் சுகல
 பாங்கியங்களையும் பெற்றோம். பூருவததி லடியேங்கள் பெரிதான
 தவங்களைச் செய்திருந்தா டியால் இச்சன்னத்தில் தேவரீரைக் காணு
 ம்படியான சம்பந்தங் கிடைத்தது அடியேங்கள் எளிதில் கடைத்

தேவமாய இங்ஙன மெழுந்தருளிய தேவரீர் பூர்வம்வசத்திருந்தத லம்மாது? இப்போது இங்ஙனங்கிருபையோடுமெழுந்தருளியதாரண மென்ன? அதனை அடியேங்கட்குத் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

அதற்கு அந்தணவடிவங்கொண்டெழுந்தருளிய விராயகமூர்தி யியானவர் கிருபைசுரந்த. ஓ தவத்தர்களே! உலகத்தில் அவ்விய கவ்வியங்கள் சிறிதுமில்லாது நித்தியநைமித்தியமுதலிய கருமங்கள் நின்றிருப்பதை யாமறிந்து, வேதமுதலான சகல நூல்களும் எழு தப்பட்டிருக்கின்ற புத்தகங்களைக் கொண்டுவந்தோம். இவைகளை நீங்கள்வைத்துக்கொண்டு சகலகிரியைகளை முன்போலவே செய்து கொள்ளக்கடவீர்கள். நமது நாமத்தை மல்லாலரென்று சகல சரஸ் திரங்களுங் கூறும் முவுலகத்தாரும் அப்பெயரே இயம்புவார்கள். நமக்கு இவ்விடத்தில் ஓ ரிருக்கைந்து, உங்கள்கவலைகளனைத்தையும் நீங்கிப் பேரின்ப முற்றிருப்பீர்களென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதைக் கவுதமர் முதலிய முனிபுங்கவர்கள் கேட்டு மனமகிழ்ந்து, நாம் அளவற்ற தவங்களினால் பிரார்த்தித்துப் பெறத்தக்க வரம் யாதோ அதனைஇவ்வந்தணர்பெருமானே கொடுத்தருளினரென்று ஆனந்தமுற்ற. அவர் வசத்திருப்பதற் கேற்ற ஓர்விடுதியைத் தெ ரிந்து கொடுத்து, சகல துயரங்களினின்று நீங்கினவர்களாய்ச் சிலர் பூர்வத்தில் வேதாகமபுராணங்களையுண்டாக்கியபரம்பொருளே யிவ ரென்று துதிசெய்தார்கள் சிலர் அவைகளை அடியேங்கட்குத் தேவ ரீந்திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்றுபிரார்த்தித்தார்கள். சிலர் அவரது நான்குவேதங்களையுங்கிரமமாகச் சொல்லக்கேட்டு ஆனந் தித்தார்கள். சிலர் அவ்வேதங்களினுடைய உண்மைப்பொருள்க ளைக்கேட்டுச் சந்தேகநிலிர்த்திசெய்துக்கொண்டார்கள். சிலர் சாத னாபிசாரணியினால் திரிபதார்த்தங்களினுடைய நிச்சயத் தெரிந்து கொண்டார்கள். சிலர் புராணங்களையெல்லாம் ஆதியோடந்தமாக வினையிப்பேரின்ப மடைந்தார்கள். சிலர் தாங்கள் கேட்டவாறு மற் றையருக்கும் போதனை செய்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு அவ்வாசீர்மத்திலிருந்த முனிவர்களெல்லாம் மல் லாலருடைய திருவடிகளைத் தினந்தோறும்பணிந்து அவரால் வேத முதலான சகல நூல்களையும் வரன்முறையாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு அவைகளைத் தங்கடங்களுடைய டீடர்கட்குத் தாங்களே ஓதுவித்து அவர்களால் உலக முழுதும் அவைகளைப் பரவச்செய்து யாவருக்குச் சகல கருமங்களையும் நாடோறும் பூர்த்தியாகச் செய்து

கொண்டு சந்தோஷமாயிருந்தார்கள். இப்பால் பிரம்மனுடன் மூன்
னர் சிவபெருமான் தனக்கருளிச்செய்த வேதநூலைப் பிரதிநிதம்
பூசித்ததற்கு உண்டாகிய இடையூற்றினை இன்னும் நீக்கிக்கொள்
ளாத சிறிய கவலையையுடையவராயினும் அவ்வேதநெறிகள் எங்
குஞ் செழித்தோங்கி நடந்துவருவதினால் தான் பேராணந்தழும்புச்
சதாகாலமும் விநாயகமூர்த்திபைத் தியானஞ்செய்து வந்தனன்.
இவ்வாறு வேதாகபுராணங்கள் உலகமனைத்தும் பரவிப்பிரகாசமூற்
றிருப்பதை உய்யும்வகையுணராத கமலாசுரனறிந்து தனது தமைய
யனாகிய சங்காசுரனையடைந்து, அண்ணலே! யாம் வேத முதலான
வைகளை யெல்லாம் அபகரித்தும் வீணயிற்று, அஃ தெவ்வாறெ
னில் சுந்தர ஆசிராமத்தில் ஓரந்தணன் அவைகளைக் கொணர்ந்து
வந்தான். அதனால் இரவிமைக்கண்ட இருளைப்போல அந்தந்த வரு
ணச்சீரம் தருமங்கள் குறைவில்லாமல் நிறைவேறி வருகின்றன,
அவ்வவர்கள் யாகாதி விரதங்களைச் செய்து அவிரப்பாகந்தந்து வரு
வதினால், தேவர்களெல்லாம் அவ்வவிப்பாகங்களை யேற்றுப் பூரித்தி
ருக்கின்றார்கள் இனி அதேதேவர்களும் விரதியரும் நம்மை என்ன
மாய் மதிப்பார்கள், இவ்வுலகத் துள்ளோர்தான் என்னமாய் மதிப்
பார்கள்! சிறியோர்களும் கண்டு நகைக்கும்படியான பழிப்பினுக்
களாயினோம் ஓர் காரியத்தைத் திண்ணமோடு செய்யாதிருப்ப
தேபெருமை அப்படிச்செய்தும் அதிற் பிழைநேருமாயின் அதற்கு
மிக்க சிறுமைவேறென்ன விருக்கிறதென்று துயரமுற்றுச் சொன்
னான். அதனைச் சங்காசுரன் கேட்டு, மெய்குலுவக்கநகைத்து உன்
பதைக்கும்படியாக இருவிழிகளையும் வேறுகாட்டி தம்பி... ஏன்
வீணில் மயங்குகின்றனை மிகுந்த வயிரமான பதார்த்தங்களைச் சேதி
த்த ஓராயுதத்திற்கு இளம்புலலைச் சேதிப்பதும் அரிதோ...
ரன்-பிரமன் விண்டு முதலாயினோரும் நமக்கு நிகராகமாட்டா
களை! மனைகடோறுஞ் சென்று பிச்சையேற்கின்ற ஓரந்தணனோ
நமக்கு நிகராகுவன் நீ வினாவில் அவனைக்கொண்டு அவன் வைத்
திருக்கின்ற வேதநூல்களைக்கைக்கொள்ளுகவென்று விடைகொடு
த்தனன். உடனே கமலாசுரன்காட்டைநோக்கிச்செல்லுங் கடுங்கன
லைப்போல் வெழுந்து வேவுகாரர்களையழைத்து நமதுசுதரங்கசே
னைகளும் யுத்தத்திற்கா யுத்தமாயிருக்கும்படி வள்ளுவனைக்கொ
ண்டுமுரசரைவித்தலும், சங்காசுரனுடைய அரண்மனைவாயினுக்கு
முன் அளவற்ற வீரர்கள் இரதகஜ தூரகபதாதிகளாய் வந்து சேர்ந்
தார்கள் அதற்குமேல் கமலாசுரனுனவன் ஸ்ரீரணபான முதலிய
வைகளைச் செய்து ஆடையாபரணதிகளை தரித்துக்கொண்டு தும்

மைமாவியின் குடி அரமணவாயிலில் நின்று யுத்தசனதுத்தனாய் வெளிக்குகாண்டு தனது சேனாசமுதத்தில் வந்து அந்தந்தவீரர்கட் கேற்றபின்னும் அளவற்ற ரதங்களையுங்-கஜங்களையும்-பரிகளையும்- பண்டங்களையும்-உதவிசெய்து தானங் குதிரைமீ தாரோகணித்து, நின்றுநிச்சங்கம்-பேரிகை முதலானவைகள் சத்திக்கவும், மங்கல கேதங்கள்முழங்கவும், மாகதர்விருதெடுத்துக்கூறவும்குடை-கொழு- குஞ்ச முதலானவைகள் இருமருங்கினும் நெருங்கவும், துதர்கள் முன்னதாய் ஓடவுமாக யுகார்தவெள்ளத்திலெழுகின்ற வடவா முதலானவையையப்போலச் சகலசேனா சமுத்திரங்களுந்தன்னைப்புடை சூழ்ந்து வரும்படிசுந்தர ஆசிரமத்தைநோக்கிச்சென்றனன். அப் போது அவ்வாசிரமத்தள்ள முனிவர்கட் கெல்லாங்கேட்கும்படி ஒரு ஆகாயவாக்கானது உங்களையும்மல்லாலரையு நெருங்கிப்போர் செய்ய அதிகவுக்கிரத்தோடு கமலாசுரன் வருகின்றான் சாக்ரதை யாயிருங்கள் என்றுண்டாயது, அவ்வாக்கினைக்கேட்டமாதிரத்தில் முனிவர்களெல்லாம் பயந்துமல்லாலரிடத்திற்போய்ப்புடைசூழ்ந்து பலமுறை பணிந்தெழுந்து கைகடப்பி, சுவாமி எவ்வளவேனும் இர க்கமில்லாமல் சகலலோகங்களினுந் துன்பஞ்செய்துவருகின்றகூட மலாசுர னென்பவன் ஆலகாலவிடத்தினைப்போல அடியேங்களைபெய் லாட்கவனமாமக்கொள்ளும் பொருட்டுச் சதுரங்கசேனைகளோடும் வெளிப்பட்டு வருகின்றனன் அப்பாதகனால். அடியேங்கட்குண்டா னபயங்கரத்தையாவர் நீக்கவல்லர்கள் இனி அடியேங்கள் யாவரைச் சரண டைவோம் எங்ஙனமெனுந் தப்பிஓடிச்செல்லுவதற்கும்ஓர்வழி யையுங்காணோம். ஐயோ? இதற்கென்னதெய்வவல்லோம்! அக்கம லாசுரனைச்சங்கரிக்கத்தக்கவர்கள் யாவரிருக்கின்றாகளென்று சொ ல்லில்களில் நீர்சிந்தும் படியாக யாவரும் மனமொந்துபுலம்பினு ர்கள்

இவ்வாறுபயந்து புலம்புகின்றமுனிவர்களைமல்லாலராக வந்த யகப்பெருமான்கிருபையோடும்பார்த்து ஒ-தவசிலர்களே! நீங் கள்யாவரும் என்பின்னே வந்திருக்கக்கடவீர்கள் ஓர்நாகமிருக்கு மிடத்தில் அளவற்ற எலிக்கட்டங்கள் கடல்போலநெருங்கிவந்தா லும் அந்நாகத்தைவெல்லமாட்டா, இனியென்னை ஓரேழைப்பிரா மணனென்றெண்ணுதீர்கள், எனது பராக்கிரமத்தை நீங்களே பார் மின்களென்று சொல்லி நினைத்தனர். உடனேதமது மாயையினால் அளவற்றசேனைகள் ஆயுதபாணிகளாயும் வீரகண்டாமணியைத் தரி த்த கால்களையுடைசுவர்களாயும் தமது காற்றுகளினால் கடல்களை பெய்லாந்துக்கவல்ல பெருங்கட்டத்தினராயும் அண்டகடாக்களுக்கினை எல்லாம்பொடிசெய்யத்தக்க ஆண்மையினும் பராக்கிரமத்தினும்

மிகுந்தவர்களாயும் உண்டானார்கள். அளவற்ற வாத்தியங்கள்முழங்கின, குடைகொடி முதலிய சின்னங்கள் எத்திசைகளினும் நெருங்கி எங்கெங்கும் வீருதுகள்பாடினார்கள் அச்சேனாசமுத்திரங்கனிலுண்டான ஓசையான துபிரளயகாலத்திலுண்டாகுங் கடலொலியினுமிருத்துச் சத்தித்தது. இச்சேனைகளேயன்றி வேறுவேறான அளவற்றவடிவங்களோடு அத்திர சத்திரமுதலிய ஆயுதங்களைத்தாக்கியிருக்கின்ற நால்வகைசேனைகளும் எண்ணிறந்தனவாக உண்டாயின. பின்னரிச்சேனைகளையாவும் தங்களைப்படைத்தருளிய சுவாமியைப் பணிந்தெழுந்து கைகூப்பி கர்த்தனே! அடிபேங்களாலாகவேண்டிய பணிகளை ஆக்கியாபித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தன. இவ்வதிசயங்களையெல்லாம் சுவாமியைப் புடைசூழ்ந்திருந்த முனிபுங்கவர்கள் கண்டு பலமுறை வேதாசுதமங்களாற் றுதிசெய்தார்கள். இவ்வாறு நூதனமாயுண்டான சேனைகளும் முனிவர்களுந் துதிசெய்திருக்கின்ற சமயத்தில் மல்லாலராக வெழுந்தருளியிருந்த விராயகமூர்த்தியானவர் அவ்வுருவத்தினின்றாமாறிப் பத்துத்திருக்கராங்களும், அவையுள்ள வலதுகரங்களில் தாமரைமலர்பாசம்-பாசு-அங்குசம்-தண்டம்-சக்கரம்-டமருகம்-தோமரம் என்னு மிவ்வைந்தையுந் தரித்தவராய், பருத்துநீண்ட திருமேனியையுடையவராய். சந்திரனைதரித்தகிரீடம் மூன்றுகண்களுந் தரித்தவராய், வீரகண்டாமணியைத் தரித்த திருவடியுடையவராய் எழுந்தருளினர் அவ்வற்புதத்தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயினோர் கண்டு ஆனந்தமடைந்தார்கள் இவ்வாறுவிராயகமூர்த்தி செய்தருளிய திருவிளையாடல்களையெல்லாம் முன்னர்கமலாசுரனிடத்தில் நின்றுமொடிவந்தனாதர்களில் அதனென்னும் ஒருவன்கண்டு, உடனே அவ்வசுரனிடத்திற் சென்று பணிந்தெழுந்து, ஆண்டவனே ! சுந்தர ஆசீர்மத்தினுந் தமல்லாலனென்னு மந்தனை ஓர் நொடிப்போதில் நால்வகைச்சேனைகளோடு அளவற்ற வீரர்களையுண்டாக்கித்தானுஞ் சர்வாயுதபாலையாயுத்தத்திற் காயத்தப்பட்டிருக்கின்றனன். அவனை வெல்லவல்லவர்கள் எவ்வுலகங்களினுமிரார்கள் அவன் உண்டாக்கிய சேனைகட்குள் மிகவுமினைத்தவனாயிருக்கிற ஒருவன் தாக்குவனாயின் நமதுசேனைகள் யாவும் மடியும்போலும், இப்போது அவன் உண்டாக்கியிருக்கின்ற சேனைகள் ஒருவேளை தேவரீர் ஆயுதவல்லபத்தாவினைக்கினும் உடனேமீட்டும் அளவற்றசேனைகளை யுண்டாக்கி யுத்தஞ் செய்யத்தக்க வல்லமையுடையவன். ஆதலால் இவைகளையெல்லாம் தேவரீர் தீர்க்காலோசனைசெய்தருளவேண்டுமென்று சொன்னான்.

இவ்வாறு உள்ளவித்தையெல்லாம் உரிமையோடு துறவன் சொல்லியும் அவைகளைக் கமலாசுரன் சிறிதும் யோசியாது, அழிவு காலத்துக்கேற்ற புத்தியினையே மீக்கொண்டு தனதுபராக்கிரமத்தி னையே பெரிதாகமதித்து, ஒ வித்தகனே! இதுகாரும் இந்திரன்-பிர மன்-விண்டு-உருத்திரன்-முதலிய யாவரும் என்னெதிரில் நின்றவு ரல்லர், இப்போதுமுட்டியெடுக்கும் ஓர் அந்தணனே எனக்கு நிக ரானவன். அவனை ஓர் அக்கினி அத்திரத்தினும் சங்கரித்து விடுகி ன்றேன் பாரென்று சொல்லிக் கண்கள்சிவந்து அழிசைச் சொரியும் படியான கோபத்தோடு உலகத்தையெல்லா மெடுத்து விழுங்கிவிடு

உடனே அவன்சேனைத்தலைவர்களெல்லாம் அவனைப் பணிந்தெழுந் து தமது நால்வகைச்சேனைகளோடு முன்னேநடந்தார்கள். பின்னர் மல்லாலருடையசேனைகளும் பாவத்தோடு புண்ணிய மெதிர்த்தது போலக் கமலாசுரன் சேனைகளோ டெதிர்த்தது இரத வீரர்களோடு இரதவீரர்களும், யானைவீரர்களோடு யானைவீரர்களும், குதிரைவீ ரர்களோடு குதிரைவீரர்களும், வாள்வீரர்களோடு வாள்வீரர்க ளும், வில்வீரர்களோடு வில்வீரர்களுமாக நெருங்கிப் போர்செய்தா ர்கள். வேல்வீரர்களோடு வேல்வீரர்கள், அவருள் சிலவீரர்கள் பற வைவொத்த பறிகளைப்பூட்டியிருக்கின்ற தமது ரதங்களைச் சிறகும் மெழுந்த மலைகளைப்போலவும், உறவோடுபகைக்கும் கயவரைப்போ லவும், பகைவர்களுடைய இரதங்களோடு பொருதுவித்து மண்டில மிட்டார்கள். சிலவீரர்கள் மலைமுழைகளினின்றும் வெளிப்பட்டபற வைகள் அங்குமிங்குமாகப்பறந்து இரைதேடுதல்போல ஒருவர்ப டைகள் ஒருவர் இரதத்தில் துழையும்படியாகத் துண்டி ஆர்ப்பரித் தார்கள். சிலவீரர்கள் மலையின்கண்ணுள்ள விருக்கங்கள் யாவும்ழை யினின்றும் வீழ்வதுபோலப் பகைவருடைய இரதங்கள்மீது தமது இடைகளைப் பொழிந்து கொடி-கொடிஞ்சிமுதலியஉறுப்புகளை நில தில்வீழ்த்தினார்கள் சிலவீரர்கள் தம்மோடுபோராடவேண்டினே றுடைய இரதத்தைக் குறுகும்போது இடையில் அளவற்ற பிணங் கள்வீழ்ந்து தங்களிரதவக ளிடரும்படிச்செய்ய மனம்நொந்து, பின் னர் வேறொரு இரதவீரர்களழைப்ப மகிழ்ந்து போர்செய்தார்கள் சிலவீரர்கள் ஒருவரையொருவரெதிர்த்து குதிரைகளையும் பாகர்க ளையும் படைகளையுமிழ்ந்து தமதுடலைத்தேரின்மீதும், உயிரை வா னின்மீதுங் கூட்டினார்கள், சிலவீரர்கள் பன்னிருகோடிசூரியர்களுந் தமக்குள் பகைகொண்டு யுத்தஞ்செய்வதுபோலத் தமது இரதங்க ளை ஆகாயமார்க்கத்திற் செலுத்தி ஒருவரோடொருவர் கெடுமொ டிகூறிப் போர்செய்தார்கள். சிலவீரர்கள் அந்தரமார்க்கமாகப் பற

ந்து யுத்தஞ்செய்து தமதுவலியும் உயிருங் குன்றும்படியாகப்
யில்விழுந்து அங்குள்ள யானை முதலியவைகளையுங்கொண்டு உயிர்
விடுத்தார்கள் சிலவீரர்கள் தமதுதோள்கள்முறிந்துபோக உடனே
சேமத்தேர்களில் சிங்க யேற்றினைப்போலப் பாய்ந்தேறி போராடி
னார்கள். சிலவீரர்கள் பகைவர்கள் விடுகின்ற படைகளால் உடல்
கள் பிளக்கப்பட்டு உதிரவெள்ளமானது தமது பகைவர்களின்மீது
பெருகியோடும்படியாகக் கிடைக்க அத்தேர்கள் அருவிபாய்கின்ற
மலைகளைப்போலப் பிரகாசித்தன. சிலவீரர்கள் யானைவீரர்களசெய்த
போரினால் தமது பரிபூட்டிய இரதங்களிற்றானே உயிரைவிடுத்து
அரம்பைமாதர்களுடைய அல்குலென்னுந் தேரிலுவார்த்து அவர்கள்
கொங்கையாகிய யானைகளை இரண்டு கரங்களினாலும் வளைத்துப்
போர் செய்தார்கள்

சிலவீரர்கள் இடியை யொத்துச் சத்திக்கும் பெருங்குரலினாலும்
மழையைப்போன்று பொழியுமதத்தினாலும் மின்னலைப்போலப்பி
ரகாசிக்கும் படைகளினாலும், மேகங்களை யொத்து விளங்குந் தமது
யானைகளின்மீது அம்மேகத்தை வாகனமாகவுடைய இந்திரனைப்
போல விளங்கியுத்தஞ்செய்தார்கள். சிலவீரர்கள் தமது யானைகளால்
பகைவருடைய யானைகளைத்தண்டத்தினாலும்புடைப்பித்து நீண்ட
கோடுகளினால் அவைகளினுடலம் பிளவுடும்படியாக முட்டிப்
பலபடைகளைக்கொண்டு அப்பகைவருடைய உயிரைமாய்த்தார்கள்
சிலவீரர்கள் ஓடுகின்ற இரதங்களோடு தமது யானைகளை யோட்டி
வரைசிறுகரிந்தோனாக தேவேந்திரனைப்போல அவ்விரதங்களைமுடி
த்துச் சாடினார்கள் சிலவீரர்கள் பகைவருடைய தேரைமுட்டி யெ
டுக்கும்படி தமதுயானைகளையேவ அவைகளவ்வாறே முட்டியும்கொடு
க்கவலியின்றி முன்னொருபோது கைலாயவரையெடுத்த அசுர
னைப்போல ஓலமிட்டு முழங்கின சிலவீரர்கள் குதிரைவீரர்களசெய்
தபோரினால் தமது உயிரையும் யானையையும் விடுத்து அரம்பை
து தனங்களாகிய இருகோட்டு யானைகளை நித்தலும் அணைந்துவி
ழுவற்றனர் சிலவீரர்கள் பகைவரைக் கொன்றல்லது மீளக்கூடா
தென்னும் வெஞ்சினத்தை மேற்கொண்டு காற்றோடும்செல்லும்அக்
கினியைப்போல தமது குதிரைகளோடுஞ் சென்று கடல்போன்று
விளங்குஞ் செருக்களத்தைத் திரைபோன்று விளங்கித் துழாவினா
ர்கள். சிலவீரர்கள் தமது குதிரைகளைப்பகைவர் குதிரைகளின்மீது
பாயும்படியிடுக்க, அவைகளவ்வாறே பாய்ந்து கொண்டு உடனே
தமது தாளினால் நிலத்தினின்று மெழுந்து ஆகாயத்திற்சென்றுருரி
யனுடைய குதிரைகளோடுஞ் சமர்செய்தன. சிலவீரர்கள் பகைவரு

டைய இரதங்களையும் யானைகளையுங் குதிரைகளையும் தஞ்செய்து அவர்கள் விடுத்தவாளியினால் முடிவில் நிலத்தில் வீழ்ந்து தேவமாதர்களுடைய நயனமென்னும் வாளியினால் மன்மதன் செய்யும் சமரை வென்றார்கள் இவ்வாறு இரதவீரர்களும் யானைவீரர்களுங் குதிரைவீரர்களும் ஒருவரையொருவரெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்திருக்கப்பதா தியாயிருக்கின்ற சேனைகளிற் சிலர் இனையோர் - முதியோர்-இடியுண்டோர்-பெண்டன்மை பூண்டோர் என்னுமிவர்களையுங் கரிபரிமுதலியவைகளையு மெதிர்ப்பதைவிட்டுத் தம்மையொத்த படைவீரர்களோடு யுத்தஞ்செய்தார்கள். சிலர் தமதுருவங்களைக் கேடகங்களினால் மறைத்துக் கரத்தில் வாளினையேந்தி ஒருவரை யொருவர் இடசாரி வலசாரியாகச் சுழன்று முடி-தோள்-மார்பு-இடை-துடை முதலிய உறுப்புகளைக்குறிப்பா ததுவெட்டினார்கள் சிலர் தமதுவில்லுகளைக் குளியவளைத்து அளவற்ற சரமாரிகளைஒருவர்க்கொருவர்துண்டி, மறைத்து போர்செய்வோருடைய வில்லுகளையுங் தூணிகளையுங் கீழேவிழத்தள்ளி மலைபோன்ற தோள்களையும் முடிகளையும் அறுத்தெறிந்தார்கள் சிலர் படைவருடைய சிரத்தினும் மார்பினுந் தோளினும் நிணம்-முளை-தசை-முதலியவைகள் சிதறும்படியாகத் தண்டாயுதங்களைக்கொண்டு தாக்கினார்கள், சிலர்கதை-தோமரம்-விண்டி-பாலம்-முசலம்-கப்பணம்-எழு-மழு-குலம்-குந்தம் முதலிய படைகளை ஒருவர்மீதொருவர் மாறிமாறிவிடுத்துப்போர்செய்தார்கள், சிலர் வீரசொர்க்கத்தினையே முக்கியமாகக் கோரினவர்களாய்த் தமதுபடைகள் முழுவதுமீழ்ந்தும் மெய்யிற்றாக்கி யிருக்கின்ற படைகளைப்பிரித்தும் பகைவர்களை யோட்டினார்கள், சிலர்தகரோடு தகர்தருவதுபோல, முகங்களோடு முகங்களைத்தாக்கி ஒருவரை யொருவர் இறுகத்தழுவி நிலத்தில் வீழ்த்தார்கள், சிலர் கைகளைக் கைகளினாலுங் கால்களைக் கால்களினாலும் பின்னி ஒருவரை யொருவர் உள்ளமுடலும் நடுங்கும்படியாக அடட்டினார்கள். சிலர்முட்டிகளில் முறைமுறையாகக்குத்தி ஜய உச்சாகத்தோடு ஒருவர்க்கொருவர் உயிர்நிலைகிறிப்புடைத்தார்கள். சிலர் தமதுவிழிகளிலனற்பொறி எழும்பும்படி உறுத்துகோக்கித் தோள்களைமாறிமாறித் தட்டி ஒருவர்மீதொருவர் பற்களைப்பதியும்படியாக வூன்றி நுணிநாவைக் கடித்து நிற்போருடைய தாள்களைத்துவி நிலத்திலறைந்தார்கள். சிலர் பகைவருடையகன்னங்களில் சிவப்பெய்தும்படியாகப் புடைத்து, தலைகளை முறுக்கியெறிந்து கால்களிலணிந்திருக்கும் வீரகண்டாமணியைப்பறித்து வாயில்வைத்துகடித்தார்கள். அளவற்றவீரர்கள் பகைவர்விடுக்கின்றவாள்களினாலும்வேல்களினாலுங் கால்-கை முதலிய உறுப்புக்களையிழந்து மடல்களொழிந்த பனைகள்போலவுங்

கி நின்றார்கள். அளவற்றவீரர்கள் தமது சிரங்களை யிழந்து கவந்த மாகியும் மானமொழியாதவர்களாய் யாளிபோலெதிர்த்துவருஞ் சத்துக்களை வாளினால்வெட்டியெறிந்து நடனமிகுவார்கள் அளவற்ற வீரர்கள் முன்னர் தழைத்தோங்கியிருக்கு முறுக்கையும், பலாசையும், இலவையும்போலச் சமர்க்களத்தினின்று பின்னர் அவ்விருக்கங்களினின்று வீழ்கின்ற பூவையும் கனியையும்போல உதிரமயமானார்கள்.

இவ்வாறு இருதிறப்படைகளும் ஒன்றோடொன் மெதிர்த்து அகோரமான யுத்தங்களை விளைக்கும்போது அளவற்ற பிணங்கள் அச்சமர்க்களத்தில் மலைமையாகக் குவிந்தன அம்மலைகளினின்றும் பெருகிய வுதிரவெள்ளமானது பலகுமிழ்களோடு திரைகளைவீசிக் கொண்டுசென்று கடலிற்பாய்ந்தது அவ்வுதிரவெள்ளத்தி லாழ்ந்து மிதக்கின்ற இரதங்களெல்லாங் கப்பல்களைப்போலவும், யானைகளெல்லாம் மலைகளைப்போலவும், குதிரைகளெல்லாம் நீர்காய்களைப்போலவும், கைகால் முதலிய உறுப்புகளெல்லாந் தாமரைமலர்போலவும், வெளுத்த நிணங்களெல்லாம் துரைகளைப்போலவும், நீண்டகுடல்களெல்லாம் பாசிகளைப் போலவும் விளங்கின.

சிலபேர்கள் அவ்வுதிரவெள்ளத்தில் மிதக்குங் கேடயங்களைத் தெப்பமாகக்கொண்டேரி, யீட்டிகளைக் கோல்களாகக்கொண்டு செலுத்திக் குடல்களை மாலையாசத்தரித்து, யானையின் கோடுகளைகொட்டிக்கொண்டு விளையாடல் செய்தார்கள், சிலபேர்கள் யானைகளினுடைய விலாவெலும்புகளைவிலலாகவும் நரம்புகளைநாணுவமும் வீரர்களுடையமுதுகெலும்பினை அம்புகளாகவுங்கொண்டு விரைவிரைவொருவர் விளையாட்டாகச்சமர்செய்தார்கள் சிலபேய்கள்கொல்லுகின்றறியாதமுதுமைப்பேய்களுக்குமுனைச்சோற்றினையுந் தலைவிய உபகரணங்களையும் யானையினசெவிகளில்மிதப்பவைத்துஅக்களின்குடர்களினால் இறுகக்கட்டி துதிக்கரங்களில் உதிரங்களை நிரப்பித்தோளிலிட்டுக்கொண்டு சென்றுவிருந்தாட்டின. சிலபேய்கள் பந்தவிட்டாற்போலப் பறந்திருக்கின்ற பருந்துகளுடைய நிழலில் உதிரங்களைதெளித்துத், துகளடக்கி யானைகளின் சரீரங்களால் நற்றிசைகளினும் வேலிகோலிப் பிணங்களாகிய தவிசுகளில் வீற்றிருக்க அவைகட்கெதிரில் சிலபேய்கள் தோத்திரஞ்செய்தும் சிலபேய்கள் * துணங்கைகொட்டியுமிருந்தன. இவ்விதமாகப் போர்க்களமானது சிறப்பெய்தி யிருக்குஞ் சமயத்தில் மாலுமயனு மறியாத மல்

* துணங்கை இருகையுமுடக்கி விலாப்புற மொத்தியாடல்

ல்லாமுர்த்தியினுடைய சேனைகள் கமலாகரனுடைய சேனைகளையெல்லாம் வென்றிட்டோடும்படியாகச்செய்ய அதனைக்கண்ட கமலாகரன் தனதுசேனைகளை கையமர்த்தி † மல்லகதி-மயூரகதி-வியாக்ரகதி வானரகதி-விடபகதி என்னும் ஐவகைநடையினையும் வாய்ந்த தனது குதிரையின்மீதுநின்று, இடியேற்றினைப்போலச் சத்தித்து உலகங்களுையழிக்க வெழுந்த வடவா முகாக்கினியின்மீது நெய்க்கடல் பெருகுமாறுபோலக் கோபித்துச் சேறினர். அச்சேற்றத்தைக்கண்ட மாத்திரத்தில் சிலர்நடுங்கியும், சிலர்மெய்மறந்தும், சிலர் ஓடியும் சிலர் ஊக்கமிழந்தும் போனார்கள் பின்னர் கமலாகரன் தன் குதிரையை இடசாரி வலசாரியாகவோட்டி, மல்லாலமுர்த்தியினுடைய சேனாமுகங்களிற்புகுந்து தலைகளுருளவும், உதிரம்பெருகவும், குடர்களையவுமாக அளவற்ற வீரர்களைச் சின்னப்பின்னமாக வாட்டி, மீட்டும் எமது கர்த்தனெதிரில் வந்துநின்று நாகப்படையை யெடுத்துத் தனது குலருருவாகிய சுக்கிரனாலுபதேசிக்கப்பெற்ற மதுவை நூற்றெட்டுருசெபித்து அதிவேகத்தோடு விட்டனன், அப்படை வெளிப்பட்டமாத்நிரத்தில் தேவர்கள்முதலிய சகலரும் விழிகள்கூசி மருண்டு விஷமுண்டவரைப்போலக் களைக்கும்படி ஒன்றனந்தன்மாகச் சொலித்துக்கொண்டு சர்ப்பாபரணத்தைத் தரித்த மல்லாளமுர்த்தியினுடைய படைகளோடெதிர்த்து தனதுவேகமுள்ளையி ர்ப்பினாலும் வெப்பமாகிய விடத்தினாலும் விஷமிருக்கின்ற பற்களினாலும், அஞ்சவிழிக்கின்ற பார்வையினாலும் பேரொலி செய்கின்ற குரலினாலும், அளவற்ற ரேனைகளை அகப்படவாட்டினின்றது, அதன்வெலை முக்கண்முர்த்தியாகிய மல்லாலர்பார்த்துப்புன்னகைசெய்துமது திருக்கரத்திலிருக்கின்ற சக்கரப்படையை விடுத்தனர். அது ஆயிரமாயிரமாக வுருக்கொண்டு கமலாகரனுடைய படைகளையெல்லாம் துகள்படுத்தி, ஓர் நிமைப்போதில் நாகப்படையை யறுத்தெறிந்து, கர்த்தருடைய திருக்கரத்தில் மீண்டது பின்னர் கமலாகரன் தேவர்களுங்கண்டு நடுங்கத்தக்கதாகத் தண்டாயுதத்தை யெடுத்துத்தாக்கினன். அதற்கு எமது கர்த்தர் இவன் வலியினெல் லையைக் காணுதுமென்று தாழுமொரு தண்டாயுதத்தைத் தாக்கி, நெடுநேரம் அவனோடு சமராடினர். உடனே அவ்வசரன் மல்லாலருடைய மார்பின்மீது ஓர் கதாயுதத்தை யேவினன், அதை எமது கர்த்தர்கண்டு நகைசெய்து அவ்வவுணன்மெய்முழுதும்வெயர்த்து நடுங்கும்படியாக அதனைத் தமது கதாயுதத்தை விடுத்துத் துகள் படச் செய்தனர்.

† இக்கதி ஐந்தையும் தூக்கதியென்ப.

பின்னா கமலாகரன் விண்டுவின் சக்கரமும் வாய்புதைத் தே வல் செய்யத்தக்க தனது சக்கராயுதத்தை விதிப்படிசோடசவுபசா ரங்களுடன் பூசித்துச் சுழற்றிச் சிவகுமாரனைக் கண்டித்து வருவ தாகவேண்டி வேகமாய் செலுத்தினன், அஃது அவ்வாறே நீற்றி சைகனினுஞ் சொலிப்பெய்த அளவற்றதீப்பொறிகளை யிறைத்துப் பற்பல ஆயுதவிதங்களைப் படைத்துச் சொல்லப்படாத வற்பாதங்க ளைக் காட்டிப் பிரரண்ட மாருதமும் பயந்தொளிக்கும்படி வேகங் கொண்டு சீரிவா அதனை விராயகமுர்த்தியினுடைய திருக்கரத்தினி ருந்த சக்கரமானது ஒரு கவளமாய் விழுங்கிவிட்டது. இப்பால்விண் ணவர்கள் ஆண்மையையடக்கவல்ல அவுண்ணுவன் வடவைக்கன லைத் திரட்டிவடித்து வைத்தாற்போல விளங்குந் தனது சத்திப்ப டையை விடுத்தான். அதனைத்தா னவரான்மையை யடக்கவல்ல எமதையனுவர் தமது அங்குசப்படையினுற் றுணிசெய்தனர். உ டனே கமலாகரனுவன் விழிகலனற்பொறிபறக்கக் கோபித்துத் தனது மழுப்படையை அதிகவிரைவோடுஞ் செலுத்தினன் அஃது கடலிலெழுந்த கடுவிடத்தைப் போலச்சீறி அடர்ந்துவருதலும் மல் லாலமுர்த்தியானவர் தமது மழுப்படையினைக்கொண்டு அதனைக்க ண்டித்தனர். பின்னர் அவுண்பாதகன் பாசத்தை யெடுத்து விடுத் தனின். அதனை எமது கர்த்தரானவர் பலதுண்டங்களாக வறுத்து எறித்தனர். இவ்வாறு தனக்கருமையாகக் கிடைத்திருந்த படைக ளெல்லாம் விராயகப் பெருமானுலழிந்துபோன அபாயத்தை கண்ட கமலாகரன் என்செய்வன் செருக்கற்றுப் பெருமூச்செறிந்து மான முங்கோபமும் மனதைப்பாதிக்கச் சர்ப்பத்தைப்போலச்சீறி, இனி இவனைத் தெய்வப்படைகளா லதஞ்செய்யவேண்டுமென்று நினைபு தீயாசி த்தவனும் வருணஸ்திரத்தையெடுத்து தூபதிபனைவேத்திய அதவி ய உபசாரங்களைச்செய்து, நீபோய் மல்லாலையும் அவன் கேட்க ளையும் நாசஞ்செய்து மீளக்கடவையென்று மந்திரபூர்வமாகப் ப் யோகித்தான். அந்தப்பாணமானது வெளிப்பட்டவுடன் சர்வசக காரகாலத்திற் பரமசிவகடாட்சத்தால் உலகங்களையழிக்க சத்தசா கரங்களையும் உடைத்துக்கொண் டெழும்பெரும்புறக் கடலைப்போ லச் சலப்பெருக்கையுண்டாக்கி அலைகளைப்பெருக்கி இடிகளையொத் ததிர்த்துபுராண்டு அதிவேகமாய் வருவதை தேவாதிதேவராகியமல் லாலர்கண்டு பிரளயவெள்ளத்தைச் சுவற்றுந் தீட்சண்ணியமுள்ள அக்கினியாஸ்திரத்தை யெடுத்துவிட்டனர் அதைவிட்ட மாத்திரத் தில் வானத்திலெழுந்து பகபகவென்று நகைத்துக் கொண்டல்கொ ண்டலாய்ப் புகையைப் பெருக்கிச் சுவாலைகளை வீசி அனற்பொறி களைக்கக்கி உலகங்களைமுடியிருந்த சலத்தை நிமைப்போதில்வறள உண்டிவிட்டது.

அதைக்கண்ட கமலாசுரனுனவன் ரவுத்ராகாரமாகக் கோபித்
தத் துரிதமாய் வாயுவாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்தான்,
அது வில்லிலிருந்து வெளிப்பட்டவுடன் ஊழிக்காலத்தில் மோதும்
பிரசண்டவாயுவைப் பெருக்கிச் சுழல்காற்றைப்போ வெங்கும்வீசி,
அக்கினிப்படையினுடைய வலியினையடக்கி நிற்க, அதை மல்லாஸ,
மூர்த்தி கண்டு விரைவில் நாகாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்
தனர் உடனே அஃது தேவர்களும் மயங்க உலகத்தை விளக்குஞ்
சூரியனுங் தியங்கி வாடும்படி மேலிட்டு விசாலமாகிய படங்களைவிரி
த்து விஷங்களைக் கக்கிப் பலகோடி சர்ப்பங்களையுண்டாக்கி ஆலகா
லவிஷமுமஞ்சச்சீறி வாயுவின் பெருக்கனைத்துங் கிரகித்து, விஷச்சு
வாலைகள் பெருகப்பெருமூச்செறிந்து வருவதைக்கமலாசுரன் கண்
டு கருடாஸ்திரத்தை யெடுத்து அபிமந்திரித்து அதிவேகத்தோடும்
பிரயோகித்தான் அந்த திவ்வியபாணமானது வானத்திலெழும்பி
சாங்கோபசாங்கமாய் கருடவுருவங்களைக் கொண்டு விசாலமாகிய
சிவந்த சிறகுகளை விரித்து ஆர்ப்பாட்டங்களோடு போய்ச் சர்ப்பக்
கூட்டங்களை மடக்கிக் கால்களிலிருக்கின்ற கூரிய நகங்களினாற்பிள
ந்துகொன்றும், மூக்கினாற்கொத்தி வரட்டியும் சிறகடியினால் மாய்
த்தும், திசையென்கணுஞ் சாடியுங் கோபமடங்காமல் பகைவரைத்
தேடி மேலிட்டுவர, அதனை எமதையன் கண்டமாத் திரத்தில்தமது
ரிஷபாஸ்திரத்தினை யெடுத்துப் பிரயோகித்தனர் உடனே அப்பாண
மானது வலியகால்களையும் வச்சிரத்தையெடுத்துக் காட்டும் நீண்ட
கொம்புகளையுங்கொண்டு பெருமூச்சுவிட்டு அண்டகோளகையு மதி
ர்ந்து நடுங்கும்படி கர்ச்சித்து வெண்டயங்கள் கலீகலீரென்று சத்
திக்கமுடாதங்களைப் பெயாத்துவைத்து, கருடாஸ்திரத்தின்வலியை
யுஞ் சய்கைகளையும் நிமைப்போதிலடக்கிச் சத்துருவைச் சின்னா
பிள்ளைப்படக் கண்டிப்பேனென்று உருத்துவருவதைக் கமலாசுரன்
ரடு விரைவில் ஏமாஸ்திரத்தையெடுத்து மந்திரபூர்வமாக வில்
வழ்பூட்டிப்பிரயோகித்தான். அந்தப் படையானது அதிகமகிமைக
ளோடும் ஆர்ப்பறித்து நந்திப்படையோடு மெதிர்க்க வலியற்று மய
ங்கி நாசமாகியபோது ரிஷபாஸ்திரம் முன்னினு மதிகமான உற்பா
தங்களைக் காட்டிச் சமீபித்து வரும்போது கமலாசுரன் அதனுடை
ய வலிமையும் வேகத்தையும் நிதானித்து நநநெனப்பற்களைக்கடி
த்து, உதட்டையதுக்கி விழிகளில் தீப்பொறிசிதற மீசைப்படபடவெ
னக்கோபித்துப் பிரமாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பூசித்து வில்லிற்பூட்
டி ஆக்ரணந்தபரியந்தமிழ்த்துச் செலுத்தினன், அப்பாணமானது
உடனே வானத்திற்சென்று வடவாக்கினியைப்போலச் சிறிக்கொக்
கரித்துக் கலகலென நகைத்துக் கணக்கிறந்த திவ்வியபாணகோடிக

ளைப் படைத்துப் பிரசண்டமாருதத்தைப்பெருக்கி உலகளைத்து
நதிக்கிட்டு நடுங்கும்படி ஆர்ப்பாட்டங்களைச்செய்து அதிகவேகத்
தோடுவந்து சிவபிரானுக்கு வாகனமாகிய நந்திப்படையைக் கண்டு
பயந்து, கரங்களைக் கூப்பித்தொழுது பிழைத்தோம்பிழைத்தோமெ
ன்று கூவிக்கொண்டு திரும்பியது அதைக் கமலாசுரன்கண்டு கா
லாந்தகளைப்போலக் கோபித்து உடனே நரசிம்மாஸ்திரத்தை யெடு
த்துச் சோடசோபராரங்களுடும் பூசித்துப் பிரயோகஞ்செய்தான்
அது வெளிப்பட்ட மாதிரத்தில் அளவற்ற மாய்கைகளை விளைத்
து எங்கும் இருள்மயமாக முடி. அதிநு க்கிரத்துடன்சர்ப்பத்தைப்
போலச் சீறிவந்து நந்திப்படையோ டெ தித்து அளவற்றயுத்தங்க
ளைச் செய்துநிற்க எமதையனாகிய மல்லாலமுர்த்தி அதுகண்டு சர
பத்தின் வடிவாகிய வீரபத்திராஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்
தனர். உடனே அத்திவ்வியாஸ்திரமானது வானமீதெழுந்துசீறி வ
டவைக்களும் ஆலகாலமும் நடுங்கி அஞ்சத்தக்கதாகக்கொதித்து
அதிக வேகமாய் வந்து நந்திப்படையுடன் போராடுகின்ற நரசிம்மா
ஸ்திரத்தை மடக்கிக்கொண்டு அதன்விராப்பை மூற்றினு மடக்கித்
தூத்திவிட்டது இவ்வீரங்களாகத்தான் செலுத்தியதெய்வப்படை
களைத்தும் பிரயோசனப்படாமல் பின்னிடுவதையும் மல்லாளர் ப
டைவீறி யிருப்பதையுங் கமலாசுரன் கண்டு திடுக்கிட்டு நிமைப்போ
தற் சராசரப் பிரபஞ்சங்களை வாட்டிச் சாம்பராக்கவல்ல பாசுபதா
ஸ்திரத்தையெடுத்து திருமஞ்ரன தூயிடு முதலிய சோடச வுபசா
ரங்களையும் நடாத்திப் பத்திபூர்வகமாகத் துதித்து, வில்லிம்பூட்டி
வட்டாகாரமாக வளைத்துப் பிரயோகித்தனன். அதை மல்லாலமுர்
த்தி கண்டமாதிரத்தில் இதற்கு வீரபத்திராப்படை எதிர் பூர்வகமா
ட்டாதென்று நிதானித்தவராய் தம்மிடத்திலிருக்கின்ற பாசுபதா
ஸ்திரத்தை யெடுத்து மானதபூசையினால் பல வுபசரங்களையு நி
றைவேற்றி அச்சத்தாருவிடுத்தபாணத்தினால் உலகங்கட்குயாதெ
ருதுன்பமும் நேராதபடி பாதுகாப்பதுவுமன்றி அவன் விட்டபடை
யையுமாற்றித் திரும்புவையென்றுசொல்லி மந்திரபூர்வகமாகப்பிர
யோகித்தனர். உடனே அப்பாசுபதாஸ்திரமானது பலமகிமைக
ளோடு அதிகவேகத்துடன் சென்றெதிர்த்து பிரசண்டமாருதத்தை
ஒருபுறத்திலெழுப்பியும் வடவாழுகாக்கினியையொருபுறத்திலெழு
ப்பியும் ஆலகாலவிஷத்தைஒருபுறத்திற்பெருக்கியும்தாபாக்கினியை
யும் புகைப்படலங்களையும் ஒரு புறத்திலுண்டு பண்ணியும், பூதப
சாசுடாகினிமுதலிய வருக்கங்களை ஒருபுறத்திற் சிருட்டித்தும்

தோமரம்-பிண்டி-பாலம்-கப்பணம்-முசலம்-சக்கரம்-எழு-மழுதண்டம்-சட்டி-எறி-வேல்-முசுண்டி-கவன்-நாஞ்சில்-இருப்புலக்கை-முத்தலைச்சூலம்-வச்சிரம்-வேல்-வான் முதலிய ஆயுதங்களை ஒன்றன் தமாக வீசியும், மேருமுதலிய அட்டருலாசங்கள் பிளக்கவும் நட்சத்திராசிகள் நெற்பொறிகளைப்போல வுதிரவும் சூரியன் இரதமும் சந்திரன் விமானமும் பங்கப்பட்டுச் சிதறவும் திரையானைகள் தாவரிக்கமாட்டாது வால்களைத் தூக்கி வீறிட்டோடவும், வடவனலும் வெப்பத்தினை யடக்கிப்பதுங்கவும், கீழுலவடுக்குகளும் மேலுலகவடுக்குகளுங்கலைந்து மாறுபடவும், ரகஸ்சாரங்களுந் திடுக்கிட்டமெயங்கவும், வானத்தில் வேடிக்கைப் பார்த்திருந்த தேவர்களும் முனிவர்களுந் திகைத்துப் பயந்து திசைதப்பியோடவும், பிறியைத் தாங்கி நின்ற கூர்மமுஞ் சேடனும் நொறுங்கிவாடவும் சத்தமேகங்களுங்கலங்கிக்காற்றில் பஞ்ஞையொப்பப் பறக்கவுமான இவ்வித வற்பாதங்களைவிளைத்தும் அவுணர்கோன்விட்ட பாசுபதத்தை அதோகதிப்படுத்தித் தானவர்களை நூதனமாகப்படைத்துப் பாதுகாத்துமிட்டுத் தயாபரமூர்த்தியாகிய மல்லாலருடைய திருகரத்திலவந்து சேர்ந்தது. நிஷபாஸ்திரமும் அவ்வாறே மீண்டுகூர்ந்தனையடைந்தது.

இப்பால் கமலாசுரனுனவன், நான்ரெலுத்திய பாணம்வியர்த்தமாகத் திரும்பியவுடன் திகைத்துத் தன்னைச் சமுத்திரம்போலச் சூழ்ந்திருந்த இரத கஜ ஆரக பதாதினைக் காணுதவனுமேங்கி இதனையோசிப்பதாயினன் கணப்போதிற் சராசரப்பிரபஞ்சங்களைத்தகித்துச் சாம்பராக்கவல்ல படைகட்காசாகிய பாசுபதாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தனம் அஃது பகைரைச் சயங்கொள்ளாமல் அபலமாகத் திருவிவந்துவிட்டது இனிச்செலுத்துவதற்கும் அதனினுஞ்சிரமென்னவிருக்கின்றது பெருந்துவந்த சேனைகளைத் துள்ளி மாளக்கொடுத்தது ஏனென்பாரெவருயிற்றி ஏகாங்கியாயிருக்கின்றனம் பகைவனே சகலசேனைகளோடும் வீறியிருக்கின்றனம். அவன் நம்மைவிட்டு நீங்குந்திறத்தினல்லன். ஆதலால் அவனுக்கு முன்னமே நாம் ஒடிப்பதுங்குவது உததமென்று நினைத்துதனது மாயையினால் யாவருங் காணாதபடி அப்போர்க்களத்தினின்றும் மறைந்தனன். உடனே மல்லாலமூர்த்தி அக்கமலாசுரன் மறைந்துபோனதையறிந்து இனி அவன்வரும்போது இங்ஙனம் எய்துவோமென்று திருவுளங்கொண்டு சகலமுனிவர்களும் வசித்திருக்கின்ற சுந்தர ஆசீர்மத்தை யடைந்தனன். அப்போது மல்லாலருடைய அட்டமூர்த்தத்தில் ஒருவனாகிய சூரியனுனவன் கொடியஅவுணர்களால் செய்யப்பட்ட போரிலுண்டான ஆகுசத்தை நீக்கிக் கொள்வான் போலத் தனதுவானாகிய வீதியைக்கடந்து சிவபிரானுடைய

மேனிபோலச் சிவந்து பிரகாசிக்கின்ற மேற்றிசைக்கடலில் மூழ்கித் குளித்தனன். உடனே மாலைக்காலமானது கரியின்பராகம் போன்றும் இருண்டபுவன மெங்கும்பரவியது. அஃது எப்படிக்கிருந்ததென்னில் கொடியபாதகராகிய அவுணர்களின் வடிவங்களையும், அவர்களுக்குண்டாகின்ற மாயைகளையும் அவர்கள் செய்துவருகின்ற பாவங்களையும் ஒத்திருந்தது.

இப்பால் போர்முகத்தில் நின்றும் அபசயமடைந்து சென்ற கமலாசுரன் கடலின் மத்தியில் வாழ்கின்ற தன் தமையனான சங்கராசுரனிடத்திற் பணிந்துநிற்க அவனை அச்சங்காசுரன்பார்த்துச்சொல்லுவான் பிள்ளாய் ! இன்று காலையில் இங்ஙனமிருந்துசென்றபோது உண்டாயிருந்த முகவிலாசத்தினை இப்போது காணவில்லையே? ஆலைவாயிற்பட்ட கரும்பைப்போல உனது சரீரமெல்லாம் நொறுக்கவந்தனை வீரத்திற்சிற்றந்த நமது சேனைகளையெல்லாம் பின்னிட்டு டோடச்செய்தனை பகைவருக்குப் புறங்கொடுத்து வந்தால் வீரர்களாயினோர்க்கு ஆண்மையுண்டாகுமே யாவராலுஞ் சாகாதிருக்கத்தக்க பலமான சரீரத்தினையும் வரத்தினையுமுடைய நீயே ஓர் அந்தணன் செய்யும்போருக்கு அஞ்சி இளைத்தனையென்றால் உலகஞ் சிரியாதா மகா பராக்கிரமசாலியாகிய உனது சரீரத்தில் நின்று இரத்தத்திவலை சிந்தினால் ஒவ்வொரு திவலைக்கும் உன்னையொத்த வீரர் அளவற்றபேர் உண்டாகும்படியான மகத்துவத்தை நீபெற்றிருக்க உன்னைக் கொல்லவல்லவாகள் எந்த வுலகங்களி லிருக்கின்றார்கள். உனது புத்திமயக்கத்தால் உன்னுடைய பராக்கிரமம் உனக்கேதெரியவில்லை, நீ பெற்றிருக்கின்ற வரங்களை நான்பெற்றிருப்பேனாயின் எதிர்த்த சத்துருவை உயிரோடுவிட்டு மீட்டுந்திரும்பி நினைவனே இம்மட்டிலேனும் உனது கவலையையொழித்த இத்தினம் வாய்ந்து விட்ட சேனைகள்போக மற்றசேனைகளையும் இங்கிருக்கின்களையும் நாளைய விடியற்காலையிலழைத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற் போகக்கடவையென்று சொல்லினன் அவையனைத்தையுங் கமலாசுரன்கேட்டு மீட்டுத் தமையனைப்பணிந்தெழுந்து, அண்ணலே தேவரீரிட்டருளிய கட்டளையின்படி உதயகாலையில் யுத்தத்திற்குச் செல்லுகிறேனென்று சொல்லிவிடைபெற்று அன்றிரவுமுழுதும் நித்திரையின்றி எப்போது அருணோதயமாகுமென்று எதிர்பார்த்திருந்தனன்,

இப்பால் சுந்தரஆசிரீமத்திலிருக்கின்றமூனிவர்களுெல்லாமயுத்தத்திற்குச்சென்ற நமது கிருபாமூர்த்தி எப்போது வந்தருளுவென்றுமாலைக்காலத்தில் தங்கள் தங்கள் காதலர்வரவை நோக்கியிருக்

கின்ற மய்யோசவிநாயகரைப்போலச் செருக்களத்திசையினையேநோக்கி எதிர் பார்த்திருந்தார்கள் உடனேவிநாயகமூர்த்தி அச்செருக்களத்தை விட்டுவேந்தனர் பின்னர் முனிவர்களெல்லாம் அவரைப்பேருவகையோடும் பணிந்து நின்றார்கள். அப்போது விநாயகமூர்த்தி கௌதமர்முதலிய முனிவர்களை அன்போடு பார்த்து ஓர்நொடிப்போதில் எல்லாவுலகங்களையும் நீற்ற வல்ல தமது மகத்துவத்தைத் தமக்குள்ளே மறைத்து, அம்முனிவர்களுடைய மனதைச்சோதிக்கவேண்டி. ஓ தவபூபுதிகளே! நம்மை ஏதிரத்துவந்த கமலாசுரனுடையவல்லபங்களை யாவரும் பார்த்தீர்களல்லவா நாம்செய்துவந்த யுத்தங்களுக்கெல்லாஞ் சிறிதேனும் பின்னடையாமல் சமயுத்தஞ்செய்துநமது சேனைகளையெல்லாம் மாய்த்தான். அவனைப்போன்ற சுத்தவீரனீந்திரிலோகங்களிலுமில்லையென்று திருவாய் மலர்ந்தனர், அதைக்கௌதமமுனிவர்கேட்டுப் பணிந்தெழுந்து சுவாமி சேனைகளையெல்லாம் மடிந்துபோயினவென்று ஏனையதேவாகள்போலத் தேவரீர்திருவாய்மலர்ந்தருளுவ தெற்றினுக்குமுன்னந் தேவரீருடையகிருபையினால் யாவருங்கண்டு சந்தோஷமெய்தும்படியாகச் சகலசேனைகளுமுண்டாயின மீட்டும் அவ்வாறே தேவரீரிடத்தில் யாவும் ஐக்கியமாயின சுவாமிகள் திருவுளங்கொண்டால் இன்னும் வேண்டிய சேனைகள் ஓர் நொடிப்போதிலுண்டாகவோ அப்படியல்லவெனில், தேவரீர் அடியேனிடத்தில் கிருபைவைத்துக்கட்டினையிட்டருளினால் இன்றுமாய்ந்த சேனைகள் அனைத்தையும் யெழுப்பி இன்னும் அளவற்றசேனைகளையும் நூதனமாக உண்டாக்கவல்லேன் என்று சொல்லினர்.

அவ்விநாயகமூர்த்தி கேட்டருளிப் புன்னகைசெய்து ஓ தவ முனியே! நீ உள்ளதையே கூறினை நாம் நமது பராக்கிரமம் முதலியவைகளை இந்த உலகத்துள்ளோர் யாவரும் பார்க்கும்படியாக உண்டாக்கினோம். அகஸ்தியன் காசிபன் முதலாயுள்ள சிறந்த இருபூர்த்திகட்கும், உனக்கும் நமது கிருபையினால் ஆக்கன்முதலிய தொழில்களைச் செய்யத்தக்க வல்லபங்க ளுண்டாயிருக்கின்றன ஆயினும் ஏகனென்று சொல்லப்படுகிற யாமே முன்னம் மூர்ச்சித்திருக்கின்ற நமது சேனைகளையெழுப்பிக்கொண்டு முவுலகத்தாருந் துதிசெய்யும்படியாக மீட்டும் வுத்தகளைத்திறம்சென்று காகமும் நரியுஞ்சூழும்படி அக்கமலாசுரனைச் சங்கரித் திடுவோமென்று அங்கிருக்கின்ற முனிவர்கட்கெல்லாம் திருவாய்மலர்ந்து அமிர்தசஞ்சியென்னுமந் திரத்தை உச்சரித்து, தமதிருகரத்தால் சலத்தை மாய்த்து கிடக்கின்றசேனைகள்மீது தெளித்து யெழுந்திருக்கச்செய்து பின்னும் அள

வற்றசேனைகளை நூதனமாக உண்டாக்கி, மீட்டும்அம்முனிவர்களை
 ப்பார்த்து அன்பர்களே! இப்போது முன்னிலும் அதிகமானசேனை
 களை யுண்டாக்கியிருக்கின்றனம் இனியிக்கமலாகுரணைச் சங்கரிப்பத
 ற்கு ஒருபாயஞ்சொன்மின்களென்று கேட்டருளினர். அதற்கம்மு
 னிவர்கள் சகலமும் தெரியவல்ல சுவாமிகட்குச் சிறிபேங்கள் யாது
 தெரிந்துகொள்ளவல்லோமென்றார்கள். அவர்களுள் காற்கியரென்
 னும் முனிபங்கவா விநாயக புரத்ததியைப்பணித் தெழுந்து சுவாமி!
 தேவாரீருடைய பெருந்தருணையினால் அடியேங்கள் திரிகாலஞானங்
 களை யறிந்திருக்கின்றமையாலும், அடியேங்களைத் தேவாரீரே நோக்
 கி ஒருபாயஞ் சொன்மின்களென்று கேட்டருளியதானு, நாயேங்
 கள் செய்துள்ளாளு விண்ணப்பதத்திற்குச் செவிகொடுத்தருளவே
 ண்டும். அடுத்து யாதெனின் கொடிய பாதகனுை கமலாகுரன் நானே
 யதினம் யுத்தத்திற்கு வருவான். அவனைச் சங்கரிப்பதற்குச் சுவா
 மிகள் ஓர் வாகனத்தை யூந்தருளல் வேண்டுமாதலால் இத்தினத்
 தேவாரீர் சாங்கோபாங்கத்தடனே ஒரு வேள்விசெய்தால் அவ்வே
 ள்வியினின்று மலைபோல ஒருமயிலுண்டாகும். அம்மயிலின்மீது ச
 வாமிகள் ஆரோகணித்து யுத்தகூத்தத்திற்கென்று அவ்வகரணைச் சங்
 கரிக்கவேண்டுமென்று பார்த்ததிதனா இவ்வாறு காக்கிய முனி
 வர் கூறியவை விநாயகப்பெருமான் கிருபையோடுங்கேட்டு ஒ தவ
 சீலனே! உனதுள்ளமும் மனதுள்ளமும் ஒன்றாதலால் உனது கருத்
 தின்வண்ணமே யினிகென்றும் வேள்வி செய்வதற்கு வேண்டிய
 பதார்த்தங்களை யாவருந் சேகரித்து நடத்தத்தகுரிய திருப்பணிக
 ளை விரைவில் நடாத்தக் கடவிர்ப்பென்று கட்டளையிட்டருளினர்.
 உடனே சிலர் சாஸ்திரி விதிப்படி வேள்வி மண்டபத்தை அமைத்
 தார்கள். சிலர் குண்டமண்டலாதிக்கைச் செய்தார்கள். சிலர் வேள்
 விக்ஞரிய பொருள்களைச் சேகரித்து வைத்தார்கள். சிலர் கற்பல
 திருப்பணிகளை நிறைவேற்றியிருந்தார்கள். அப்போது அண்டப்பெ
 ருமானாகிய விநாயகபுரத்தயானவர். வேள்வித்தீயை வளர்க்கத்
 திருவுளங் கொண்டவராய்த நமது தேவியராகிய சித்திபுத்திகளை
 நினைக்க, அவர்கள் உடனே வந்து கர்த்தனுடைய இருபாரிசங்க
 ளிலும் அமர்ந்திருந்தார்கள் பின்னர் விநாயகப்பெருமான் அத்தே
 வியாரோடு மெழுந்தருளித் தீர்த்தமாடி ஞானதிக்கை முதலியவை
 களை நிறைவேற்றி வேள்வியும், அவ்வேள்விக்குத் தலைமையானகட
 வுறும் அவ்வேள்வியால் வரும்பயனும் அப்பீயனையளிக்கவல்ல முத
 ல்வனும் தாமேயென்று உலகத்தின் ரறியுமாறு வேதாகம முறை
 மைப்படி அவ்வேள்வித் தீயை வளர்த்தி, அவிப்பாகம் முதலியவை
 களைக் கொடுத்துப் பூரணகுதியுஞ் செய்து முடித்தனர், உடனே

மயூரேச விநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௯௭

அவ்வேள்விக்குண்டத்தினின்று நீண்கலாபத்தோடு ஒருபாரித்தமயி லுண்டாகிச்சந்திரனும் உடுக் கூட்டங்களு முதிரும்படியாக அந்திக்கு யானைகொண்டுமஞ்சிடுங்கும்படியாகவுங்ககாவென்று கூறிச்சத்தித் ததுபாதலேலாகத்தில்காகராஜர்களும் சுவர்கலோகத்தில்வாழ்கின்ற ராகுகேதுக்களும் அக்கூத்ரலேக்கேட்டுதிடுக்கிட்டுமீட்டும், இம்மயி ல்சகலேலாகங்கட் குமுண்டாயி நுக்கின்ற அபத்துக்களைவிலக்கிஆட் கொள்ளும்பொருட்டு அழுந்தருளியவிராயாமூர்த்திக்குவாகனமாக ப்ேபாகின்றமையால், கமக்குயாதொருதிங்கிணையுஞ்செய்யாதெனத் தெளிந்துசந்தோஷமடைந்தார்கள். பின்னர் அம்மயிலானது தனது அடிகளைப்பூரியிலேபெயர்த்து மாறிமாறிவைக்குந்தோறும் அப்பூரி யைத்தாங்கிநின்ற ஆதிசேடனுடையபணமதுடங்கெல்லாம்நெரிய வும், சத்தசாகரங்களுந் தத்தங்கரைபுரளவும், அட்டகுலாசங்கள்அதி ரவும் தனதுகலாலத்தைநிரித்துஅடிக்கொண்டிருக்கையில், விராயக மூர்த்தியானவரயாவருஞ்சயசயவென்றுபோற்றும்படியாகஅம்மயி லேவாகனமாகவூர்த்தருளினர் உடனே ஆகாயத்தில் பஞ்சகருவிகளு ம்முழங்கினதேவர்கள்சொரிந்தபுட்பவ நுடத்தினை பூமியெங்கணுமி டமிலலாமல்மறைந்தது முனிவர்களெல்லாம் விராயகமூர்த்தியைம யூரேசரென்று துதிசெய்தார்கள் சவாநிபும்அம்முனிவர்கள்மீதுதம து பரிபூரண கடைச்சத்தினை வைத்தருளினர்.

ஒ சவுனகாதி முனிவர்களே இந்தமயூரேச ரென்னுந்திருநாமத் தையாவேனும் அன்போடு துதிசெய்வார்களாயின், அவர்கள்இம் மையில் சகலவிடையுறுகளி னின்று நீங்கிமேலான செல்வத்தைப் பெண் கற்பகத்தருவைப்போல வரையாதுவழங்கி, வேதசாஸ்திர சம்பந்தோடு அளவற்றநாள் வாழ்த்திருந்து மறுமையில்ஜன்மசாப ல்லயமாகிய மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தினை யடைவார்கள்.

ஆப்பால் விராயகமூர்த்தி மயூரேசராய்த்திருவவதாரம் கொண் டருளிய காட்சியைத்தரிசிக்க வருவான்போலச்சூரியன் தனதுதேரி னைச்செலுத்திக்கொண்டு கிழக்கடலி லுதயமாயினன். உடனே முன் னைப்போலகணித்தற்கரிய. சேனைகளோடுகமலாசரன்யுத்தகளத்தி ற்குவந்தனன். அவன் வரவைமயூரேசர்தேரிநதுகொண்டுதேவர்முனி வர் முதலாயினோர்க்குச் சுகத்தைக்கொடுக்குமாறுங், கமலாசரனு டைய மதத்தைப்போக்கிமுத்திகொடுக்குமாறுந்திருவுளங்கெய்ண்டு தமதுமயில்வாகனத்தோடுபோர்க்களத்திற்கெழுந்தருளினர். அச்சம யத்தில் புத்திதேவியார் விராயகரைப்பணிந்துசுவாமீ ஓர் உழந்தா னது கண்ணடியி னின்று உருளுமுன்னம் அடியென்சென்று மாற்ற

னுடையசேனைகளையெல்லா முருட்டிவெற்றிபெற்றுவருவேன். தேவரீர் அடியாளரீதுகிருபைபுரிந்து விடைகொடுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்கு மயூரோசரிசைந்து அத் தேவிக்கு கால்வகைப்படைகளுஞ் சகல சித்திகளு முண்டாகத்தக்கவல்லபத்தையளித்து யுத்தத்திற்குச் செல்லுமாறு விடைகொடுத்து அவ்வழகிய சுந்தர ஆசிரமத்திற்குநே முரிவார்முதலிய யாரும் பணிந்துபோற் றும்படிவிறிந்தனர். இப்பால் புத்தி தேவி பார்த்தமது பாங்கியரோடுவிமானத்தினரீதாரோகணித்து சகல சேனைகளுங்கடல்போலப்படைசூழ்ந்து வரவும், பேரிகை முதலியவாத்தியங்கள்மேககற்சீனையைப் போல முழங்கவும், கொடி கொடைமுதலியசின்னங்கள் நரற்புறங்களிலும் நெருங்கவுமாகளுரோலென்று புத்தகளத்திலவந்துவின்றனர் அவர் வரவைக்கண்ட தூதர்கள் முன்னதாயோடிக்கமலாசுரனைப்பணிந்தெழுந்து, ஆண்டவனே இத்தினம் மல்லா னுடையபத்தினியுத்தஞ்செய்யவந்தி நுக்கின்றனள் அவளைப்பெண்பிள்ளையென்று தேவரீர் வினைக்கவேண்டாம் அவள் சகலலோகங்களையும் ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லவளென்று சொன்னார்கள், அதைக்கேட்டலுங் கமலாசுரன் விரைந்துவந்து புத்தி தேவியா நுடையசேனைகளது மாண்பினையும் அவரது விரபரக்கிரமத்தினையும், எங்குங்கண்டறியாத அவரது வனப்பினையும் பார்த்து விக்கமகிழ் சிபடைந்தவனாகி தனது சேனைகளையெல்லாம் அணிவகுத்து புத்தஞ்செய்யவிட்டான். இப்பால் புத்தி தேவியார்கமலாசுரனை சூழ்ந்திருக்கின்ற விராதிவிரர்களுடைய ஆண்டுகளேநோக்கி அந்விமிடத்தில் அனாபகாடிகளையும் யழிக்கத்தக்க பராக்கிரமத்தில் மிகுத்தவாகவாரபுமத்து நுக்கள் கண்டு நடுங்கும்புரான கோரூபத்தை புடையவர்களாய்ப்பி நுக்கின்ற அவ்வற்றவிரரீதியுண்டாக்கி யுத்தத்திற்கு விடுத்தனர். அவ்வாறே அவ்வீரர்கள் யுத்தத்திற்குச்சென்றபோது கமலாசுரனுடையசேனைகளெல்லாஞ்சகலவாயுதங்களோடும் வந்திருப்பதைக்கண்டுநாமும் ஆபுதந்தரிக்கவேண்டுமல்லவாவென்று சொல்லித்தங்கடங்கள் சரங்களிலுள்ள உறுப்புகளைத்தானே ஆயுதங்களாகக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்கினார்கள். அப்போது கமலாசுரனுடைய சேனைகளுள் அனேக பர்வதங்களையிது அனேக பர்வதராசர்கள் வருவதுபோல சில அயுணவீரர்கள் அளவற்ற தேர்களினும் யானைகளினுமறிவந்தெதிர்த்தார்கள் அனேக சமுத்திரங்களின் மீது அனேக வடவாமுகாக்கினிவருவது போலச்சில அயுணவீரர்கள அளவற்றகுதிகாக்கின் மீதேறிவந்து அனேக ஆலகால விடங்கள் அனேகரூபங்கொண்டுவருவதுபோலச்

சில அவுணவீரர்கள் அளவற்றபடைகளோடும் வந்தெதிர்த்தார்கள் இவ்வாறுநின்ற அவுணவீர்களைப்புத்திதேவி படைத்தருளிய பூத விரர்கள் தங்கள் தங்கள் முடிகளினாலும், அணலைச் சொரிகின்ற விழிகளினாலும், கைப்பிழிகளினாலும், நகங்களினாலும், நீண்ட பற்களினாலும், கால்களினாலும் தடைகளினாலும் மார்புகளினாலும், புசங்களினாலும், மற்றுமுள்ள அவயவங்களினாலும் தாங்கிப் பகைவர்கள் விடுகின்ற பாணங்கள் தங்கள் சரித்திரில் வந்து தைக்கு முன்னமே அவைகளைக்கைகளினால் பிடித்துச் சிலர் அப்பகைவர்கள் மீதே விடுத்தும், சிலர் தலையின்கண் எறிந்தும் சிலர் வாயிலிட்டு மென்றும் சிலர் துகளொகச்செய்தும் ஆனந்தக்கூத்தாடியும் சிலர் யானைகளைப்பிடித்துயானைகள் மீதே தாக்கி அவைகள் மத்தகங்களைப்பிளந்தும் சிலர் தேர்களைத்துாக்கித்தேர்கள் மீதே தாக்கி அவைகள் முறித்தும் சிலர் குதிரைகளை யெடுத்துக் குதிரைகள் மீதே தாக்கி அவைகளைக்கொன்றும், சிலர் பதாதிவீர்களைவாரிப்பதாதி விரர்கள் மீதே தாக்கி அவர்களைநசித்தும், சிலர் எதிர்த்து வந்த அவுணர்களைவாரி ஆகாயத்திலெறிந்து, சிலர் தரையிலே மோதிக்கொன்றும், சிலர் கால்களினால் மிதித்துத்தேய்த்தும், சிலர் தலைகளைத்தி நகிக்கோர்த்துமலைமலையாகத்தரித்தும் சிலர் உதிர மொழுகும்படியாகப்பிழிந்தும், சிலர் ஒருகரத்தால் யானைகள் பிளியும்படியாகப்புடைத்தும் மற்றொருகரத்தால் கொம்புகளைப்பிடுங்கித் திர்த்தவர்களைக்குத்தியும், புத்தஞ்செய்கின்ற போதுகமலாசுரனுடைய சேனைகட்குஞ்சேனைத்தலைவர்கட்குங்கோபமுண்டாகிகோடையிடிபாலக்கர்ச்சிததுவாடி-மழு-வாள்-கதைசிலைமுதலியஆயுதங்கள் ஒன்றொன்றாக மாகனிசிலர்நொடிப்போதில்புத்தி தேவினுடைய சேனைகள் யெல்லாஞ்சின்னாபின்னப்படவாட்டினார்கள்.

இவ்வாறு இருதிருப்படைகளுங்கலந்துபேர்செய்தலினால் அளவற்றபிரணங்கள் மலைமலையாகக்குவித்தன அவைகளினின்றும்பெருகிய உதிரமானது வெள்ளமாயோடிக்கடலிற்பாய்ந்து அச்சமயத்தில் பூதசேனைகள் அவுணசேனைகட்கஞ்சி முறிந்து ஒடிப்போக அதைப்புத்திதேவியார் கண்டுவிழிகள் கொவ்வைக்கனியைப்பொத்துச்சிவப்பெய்தக்கோபிதனார் அக்கோபத்தினின்றும் ஓர் விரன் ஆகாயத்தைமுட்டத்தக்க உயரமும், பாவதங்கட்கிணையான புசபலபராக்கிமும், உலகங்களை யெல்லாங்கவளங் கொள்ளவல்ல கோபமுமுடையவனாய் அண்டாண்டங்களையும் பொடிபடுத்தவல்ல பல ஆயுதங்களோடும் உற்பவித்துபுத்திதேவினுடைய திருவடிக்கமலங்களைப்ப

ணிந்தெழுந்து அன்னையே? அடியேனுடைய தந்தையார் அவர் எங்ஙனமிருக்கின்றனர் அதனை அடியேற்குத்திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனன்.

அதற்குப்புத்திதேவியார் மகிழ்ந்துமைந்தனே? இதற்குச்சமீபத்தில் அளவற்ற முனிபுங்கவர்கள் வாசஞ்செய்கின்ற சுந்தர ஆசீர்மமென்றொரு ஆசீர்மமிருக்கின்றது அவ்வாசீர்மத்தில் உனது தந்தை தேவர்களும் முனிவர்களும் பணிசெய்துவாக்கிழத்திசையில் ஒர்பெரியமயிலின்மீது எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். அவர்பத்து கரங்களையும் அக்காங்கள்தோறும் ஆயுதங்களையும் தரித்திருக்கின்றனர், அவரது வலப்பக்கத்தில் சகலசத்திகளையும் படைக்கவல்ல சித்திதேவிவீற்றிருக்கின்றனர். எனது திருவாய்மலர்ந்தருள, உடனே அவ்வீரன் சுந்தர ஆசீர்மத்தையடைந்து தனது தந்தையினுடைய திருவடிகளில் அடியற்றமரம்போலச் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து எழுந்தருந்தனன் அவன் மீது மயூரேசர் தமது அருட்பார்வையைப் பரப்பித்தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற முனிபுங்கவர்கட்கு இதைத் தெரிவிப்பதாயினர், ஓதவசிலர்களே? இவன் நமக்குப்புத்திரனாவன். இவனை உங்கட்கு எல்லா இலாபங்களுங்கிடைக்குமாதலால் இவனுக்குப் பங்கும் எக்சாலத்தும் இலாபமென்னும் பெயர் வழங்கக்கடவதென் னது திருவாய்மலர்ந்தருளினர், உடனே சகலமுனிவர்களும் அவ்வீரனை இலாபனென்று துதிப்பணிந்தார்கள், பின்னர் மயூரேசரானவர் தமது திருவடிகளில் விழுந்திருக்கின்ற குமாரனைத் தழுவிட்டுத் துயுத்ததிருகுப்போகும்படி கடாட்சித்தனர், அக்கடாட்சத்தை இலாபன் சிமேற்கொண்டு சமர்க்களத்தை நோக்கிச் சென்றான், அவன் சென்ற ஊக்கத்திற்கு மயூரேசர் மகமகிழ்ந்து, இவனது பராக் கிரமத்தினை காண்போமென்று தாழ்ந்து அவன்பின்னாகவே சென்றனர். அப்போது ஐரபந்தாரூபிரம்புடையவர்கள் புடைசூழ்ந்துவரும்படியாக அளவற்ற சேனாசூழ்த்துங்குமத்தியில் ஜயவுற்சாகத்துடன் வருகின்ற இலாபனைக் கமலாகரன்க்கொழுபிள்ளாய், நீயென் விணிப்பிராணனைக்கொடுக்க இங்குவந்தனை உன்னை யிப்போதே விட்டுவிடுகிறேன், நீ கொண்டிருக்கின்ற தூர்ப்புத்தியை விடுத்து வந்தவிடத்திற்குப் போய் சேரக்கடவையென்று சொல்லினன், அவன் அவ்வார்த்தையைச் சொல்லி முடிக்குமுன் இலாபனாவன் அவ்வவுன்னுடைய சேனைகளிற்புகுந்து, புருவல்நெற்றியிலேறக்கோபித்து, அதிகவேகமாக வில்லைவளைத்து, அளவற்ற பாணங்களைச் சுழன்று சுழன்று ஒன்றனந்தமாகச் சொரிந்து ஆர்ப்பரித்தனன் அவன் விட்ட பாணங்களினாலே அநேக இரதங்களுந், கஜங்களுந், தூதங்க

ளும், பதாதிகளும் முறிந்துமடிந்து சிதைந்துமாய்ந்தன. அநேகவீரர்கள்-கரம்-சிரம்-புயம்-மார்புமுதலியவைகள் நசிந்துகுடர்களும்கிணங்களும் பீறிடும்படியாகவீழ்ந்தார்கள். அவுணவீரர்கள்விடுகின்ற பாணங்களைத் தடுப்பதினால் சிலதுமுறிந்தும் பூரியில்வீழ்ந்தும், சிலது அப்பூமியைப்பிளந்துகொண்டு நாகலோகத்திற்பாய்ந்தும் சிலது திக்காலொன்றோடி யொளித்துப்போயின பின்னுந்தேவர்களெல்லாங்கண்டு சந்தோஷமடையும்படியாக இலாபன்விடுகின்ற பாணங்கள் அவுணவீரர்களுடைய தலைகள்-புசங்கள்-கைகள்-கால்கள் முதலானவைகளைத் துண்டந்துண்டமாக அறுத்துமேருமுதலியமலைகளிலுஞ்சமுத்திரங்களிலுஞ் சூரியலோகஞ் சந்திரலோகமுதலிய உலகங்களிலும்போய்விழும்படியாக எறிவதன்றி அவ்வீரர்களுடையமணியிருந்தத்தங்கணவர்களோடு அரம்பைமாதர்களாகச்சென்றுவசிக்கும்படியாக அவ்வவர்கள்வீட்டில் அவ்வவர்களுடைய பெயர்களை எழுதியிருக்கின்ற முத்திராமோதிரங்களோடு கரங்களைபுத்தலைகளையும் கொண்டுபோய்

இவ்வாறு விநாயகமூர்த்தி குமாரனாள்விடுகின்ற பாணமானது அளவற்ற அவுணர்களைச் சின்னாபிள்ளப்பட வாட்டிநிணர்-தகை-மூளை-குடர்மூதலானவைகளை இடைவிடாதுசொரிகின்றமையால்மலைகளிலிருக்கின்ற-அலகை-புலி-சிங்கம்-யாளி-முதலியவைகளும் வனங்களிலிருக்கின்ற நாய்-நரி-கழுகு-காக்கைமுதலியவைகளும் அச்சமர்க்களத்தைச் சூழ்ந்துபுகுந்துண்ணவந்தன. இப்போது அவுணசேனைகளில் அளவற்றபேர் மாய்ந்தும் அளவற்ற பேர்கள் ஓடிப்பதுங்கியும் பாணக்களத்தில் ஒருவருமில்லா திருப்பதைக் கமலாசூரன்கண்டு வடமாமுகாக்கினியைப் போலக்கொதித்துப் புத்திதேவியாருடையகுமாரனை எதிர்க்கவந்தான் அவனை அக்குமாரன்பார்த்துக் குலுங்குகைத்து எனதுபராக்கிரமமுழுவதும் நீதெரிந்துகொண்டனையில்லை உன்னைவலியொன்றெண்ணி உன்னோடெதிர்க்காது விட்டிருக்கின்றேனென்று நினைக்கவேண்டாம் எனதுதந்தையின்கரத்தால்நீ மாளவேண்டுமதைக்கருதி உன்னைமீதியாய் வைத்தேனெயன்றிவேறில்லை இன்றோநாளையோ அவரதுதெய்வப்படையால் சரீரமாயப்போகின்றது அதற்குமுன் என்னோடுயுத்தஞ் செய்வதற்கு உனக்குவலியுண்டாயின்வந்து யுத்தஞ்செய்யென்று சொல்லினன் அதைக்கமலாசூரன்கேட்டுஇவனைஎந்த அஸ்திரசஸ்திரங்களினாலும்வெல்லவுங்கொல்லவும்அரிதென்றுநினைத்து மோகனுஸ்திரத்தை பெடுத்து வில்லிற்பூட்டி மந்திரபூர்வமாகப் பிரயோகித்தான் அதுவெளிபட்டவுடன்இலா

பன் ஒருவனைத்தவிர ஏனையபடை வீரர்களை யெல்லாம் புகையைப் போலப்பாவி அறிவையழித்துச் சோர்வுபெறச்செய்ய அதனால் ஆலகாலம்வெளிப்பட்ட காலத்திற் சகலபிரானிகளும் மெய்மறந்துவாடின தற்கொப்பாகவும் யுகாந்தமுடிவில் ஆன்மகோடிகளெல்லாம்மகாசமுத்தியிலழுந்தி நித்திரை செய்வதற்கொப்பாகவும் யாவரும்விஷப் பரிசும் பட்டுச் சோர்பவரைப்போல விழிகள் சொருகவிட்டுமதிமருண்டு பிரோதங்களை யொப்பக்கிடந்தார்கள் அப்போதானிநாயகமூர்த்திதமது குமாரனுடைய அன்பைச் சோதிக்கவேண்டி கமலாசரான்விட்ட மோகனுஸ் திரத்தினால் தாமும் உணர்ச்சியற்றவரைப்போல ஓர்திருவிளையாடல்கொண்டு நித்திரைசெய்வதாயினர் அதைஇலாபன் சிறிதுமறியாதவனாய் கமலாசரனோடு யுத்தமுனையிற்றோனயிருந்தனன். அச்சமயத்தில் கமலாசரனானவன் தான்விடுத்தமோகனுஸ்திரத்தினால் இலாபனுடைய பெருஞ்சேனைகளை இத்தாய்ந்தும் அவ்வொருவன்மாத்திரம் அவ்வஸ்திரத்திற்கழியாதிருப்பதைக்கண்டு ஆச்சரியமாகி இப்போது இவன் தனியே யிருப்பதினால் இவனோடு யுத்தஞ்செய்து செல்வதற்கு இதுதான் தக்கவேளையென்று தனக்குள் நிச்சயித்து ஏகமுகத்தில் அளவற்ற பாணங்களைப் பிரயோகித்தான் அவையனைத்தையும் இலாபன் தனது பாணங்களாலறுத்தெறிந்து அவ்வவனுடைய மார்பிலும் தோளிலும் துடையிலும் காலிலும் அநேகபாணங்களைக் குறிபாத்துப் பிரயோகித்தனன் இவ்வாறு அவ்விரண்டு வீரர்களும் ஒருவருக்கொருவர் பின்கொடாமல் வேல் தோமரம் பிண்டி பாலம் முதலாகிய ஆயுதங்களை விடுவதும் அவைகள் தம்மேல்வராதபடி தடுப்பதுமாகிய அளவற்ற சமர்களை ஓயாமற்செய்து பின்னர் ஆகாயமார்க்கமாகச்சென்று சமராடியும்பாதாபுரிலாகத்திற்சென்று சமராடியும்சமுத்திரங்களிற் பாய்ந்து சமராடியும் அட்டதிரைகளினுஞ்சென்று சமராடியும் தங்கள் தங்கள் பராக்கிரமங்களைக்கூறிச் சமராடியும் தேவதாஸ்திரங்களை விடுத்துச் சமராடியும் இப்படி அனந்தனிதமாக ஆறுநாள்வரையில் இரவும்பகலும் ஓயாமல் யுத்தஞ்செய்தனர் அப்போது கமலாசரன்மாத்திரங் கைகள் நொந்துங் கால்கள் தடுமாறியுஞ் சரீரமுழுவதும் நேர்ந்தும் இனிஇவ்விடத்தைவிட்டுநீங்கி இளைப்பாறியீட்டுமெய்தத்திற்கு வரவேண்டுமென்று யோசித்துடனே புறங்கொடுத்து ஒளித்துக்கொண்டனன்.

இப்பால் இலாபனானவன் புறங்கொடுத்து ஒளித்துப்போனபுல்லியன் மீட்டும் இச்சமர்க்களத்து வருவானாயின் அவனுடையவீரத்தையும் உயிரையும் வாங்குவோமென்றெண்ணிச்சமர்க்களத்தைவிட்

நீங்கிமுன் புமோகனஸ்திரத்தினாலே உங்கிவிழ்ந்துகிடக்கின்றதன
 தசேனைகளோடுங் கூடமற்றொருபக்கத்தில்தனதுதற்கையாகியவிநா
 யகமூர்த்தியும் முனிவர்களுடனே ௨ றங்கியிருக்கின்றதைக்கண்டுஆ,
 ஆ இதென்ன ஆச்சரியம் எல்லாவுபிரகட்கும் மயக்கத்தைநீக்கிம
 தியை யளிக்கத்தக்க ௩ லகநாயகரும் மற்றையர்களைப்போலஅவுண
 பாதகன் விட்ட மோகனஸ்திரத்தினால்மயங்கிவிழ்ந்துகிடக்கின்றன
 ரேயென்று யோசித்து, ஆயினும் இதற்குமருந்துகம் பிடத்திலிருப்ப
 தால் வருந்தவேண்டுமதில்லையென்றுமீட்டுமன்றிநுந்துகண்டவன்போ
 லமனந்தேறி சலத்தை யள்ளிவிநாயக மூர்த்தியினுடைய திருநாமத்
 தைநூற்றெட்டுபெருசெயித்து ௪ றங்கிக்கிடக்கின்றவர்களின்மீதுதெ
 ளித்து அம்மகாமந்திரத்தை யாவர்செனினும் விழும்படிச்சொல்
 லினன். இவ்விரண்டு ௫ பாயத்தால்விநாயகமூர்த்தி தவிரஏனையுனி
 வர்களும் விரர்களும் ௬ றங்கிவிழித்தவர்போல வெழுந்தார்கள், ௭-
 டனையாவரையும் மயக்குவித்த மோகனஸ்திரமுட வளிகுன்றி ஒடிப்
 போயதுஇதனை இலாபன்காண்டாலும்ஆச்சரியங்கொண்டுஅம்முனி
 வர்களைநோக்கிச்சொல்லுவான் தபோதனர்களே நமது பெருமான்
 ௮-றங்கியிருப்பதற்குக்காரணம் மோகனஸ்திரத்தினாலென்றெண்ணு
 வோமெனில், அந்த அஸ்திரம்நசிந்து ஒடிப்போயும் இன்னும்சுவா
 மிகள் எனதுமனஞ்சநதோஷிக்கும்படியாகவிழிக்கவில்லை. ஆதலால்
 இமமோகம் அவுணன்விட்ட அஸ்திரத்தினால்வந்ததன்று. ஏனையோ
 ரைப்போல சபாவத்தில் அவருக்கு மோகமுண்டாவெனில் சிறிது
 மில்லை. ஏதோ என்னிடத்தில் குற்றமிருப்பதால்சுவாமிகள் இப்படி
 யிருக்கின்றனர் மேலும்அம் மோகனஸ்திரமானதுஎன்னேயெனெரு
 ங்குற்றகு அஞ்சுமாயின், என்னென்றதயார்தியையுஞ்சேரவல்லதோ
 தங்குத் தாமே அவ் வஸ்திரத்தினால் மோகமுற் றவரைப் போல
 இந்த ஆநாள்வரையில் ஒரே நிலையாக நித்திரைசெய்து கொண்டி
 ருந்தால் அதனைநாமென்னென்றுசொல்லுவோம். அவரதுகடைக்க
 ண்பார்வையிலுண்டானகிருபையைக்கொண்டு யான்அவுணர்கோன்
 விட்டமோகனஸ்திரத்தை அதஞ்செய்தேன். பின்னர் அப்பாதசனை
 யும்பின்னிட்டோடப்பண்ணினேன். இதல்லாமல் சுவாமிகளுடைய
 திருநாமங்களி லொன்றினால்உங்களையும்நமதுசேனைகளையும்பற்றியி
 ருந்தமோகங்களைப்பஞ்ச பஞ்சாகப்பறக்கச்செய்தேன் இப்படிக்கெ
 ல்லாமாய்நெய்திருக்கச்சகல லோகங்களையும்சுன்றனித்தழிவல்ல
 எனது தந்தைமயங்கினவரைப்போல விருப்பது ஓர் திருவிளையாட்
 டேயன்றிவேறல்லஅதையும்உங்கட்குத்தெரியச்செய்கின்றேன்பார்,

மன்களென்று ஒருபாயத்தினை நிச்சயித்து தனதுசரீரத்தைமாய்க்கத்துணிந்து அங்கிருந்தவிரக்டு அக்கினியை வளர்க்கும்படிக்கட்டினையிட்டான் அவர்களும் அவ்வாறே வளர்த்தினார்கள்.

பின்னர் இலாபனைவன் தனது தந்தையாகிய விநாயக மூர்த்தியைத்தியானித்து அவரதுதிருநாமத்தை அனந்தமுறை உச்சரித்து, அவவக்கினியைமும்முறை வலம்வந்து அதிற்பாயநெருங்கினன். அப்போது விசித்திரமான உறக்கத்தினைக்கொண்டிருந்தவிநாயகமூர்த்தியானார் அவவஞ்சகத்தை விடுத்துத்தமதுபுத்திரனுடையபத்திக்குமனமகிழ்ந்து அக்கினியில் விழாதே பென்றுகையைப்பிடித்துத்தமதுமலர்ந்ததிருமுகத்தோடும் இலாபனைப்பார்த்து, மைந்தனே உனது மனத்தினைச்சோதிக்கவேண்டியபாமிவவாறிருந்தனம். இனி உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேளென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதைக்கேட்டலும் இலாபன் ஆனந்த பரவசமாகி பல முறைபணிந்தெழுந்து, அதனே தேவரீரை அடியேன் மனத்திலுங்கண்ணினுஞ்சதாகாலமும் தரிசித்துக் கொண்டிருக்கத்தக்க வரத்தைக் கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவ்வாறே சுவாமிகிருபைசெய்துமற்றைச்சேனைத்தலைவர்கட்குத்தமது திருவருட்பார்வை காட்டி, அவ்வவர்கட்குப்பல ஆகாவுகளைக்கூறியருளினார் உடனே ஆகாயத்திப்பஞ்சவாததயங்களும் முழங்கின தேவர்கள் பூமழைபொழிந்தார்கள் என்கும் மந்த மாருதம் விசியது முனிவர் களெல்லாம்சுவாமியைப்பலமுறை கொண்டாடினார்கள்.

விநாயகப்பெருமானுடைய செயலிவ்வாறாக, முன்னரீ^௧ இலாபனோடியுத்தஞ்செய்து புறங்காட்டி ஒளித்துக்கொண்டகமலாசு^௨னாவன் பின்னர் தனது விரர்களோடு நால்வகையுணவுகளையுமுண்டு தாகசார்திசெய்துசரீரவருத்தம்நீங்கித், தனதுசுதாங்கசேனைகளையும் பூமிநெளியும்படியாகக் கூட்டிக்கொண்டுமீட்டும்புத்தகளத்திற்குவந்தனன். உடனேகரை புரண்டு வருகின்ற அவ்வவுண சேனைகளாகிய கடலை நீருக்கும்படி கதித்தெழுந்தவந்து வடவாமுகாக்கினியைப்போல விநாயகமூர்த்தியானவர் தும்பைமாலையுடிக் கொண்டுமரகதமலையிற்றூத்த மாணிக்கக்குன்றுபோலப்பர்வதாகிருதியாய்பார்த்திருக்கின்ற நீலமயிலின்மீதாரோகணிததுஅம்மலையிலுதித்தசந்திரனைப்போலச் சிலர்வெண்டாளக்குடைபிடிக்கவும், அம்மலையினின் அம்பாய்கின்ற அருவியைப்போலசிலர்வெண்சாமரைகளைவீசவும்அவ்வருவியினொலியப்போலச்சிலர்பலவிருதுகளையுமுழக்கவுமாக இரண்பேரி

சயபேரி வெற்றிச்சங்கம் முதலிய வாத்தியங்களோடு அளவற்றசே
 னுசமுத்திரங்கள் சூழ்நதுவர புத்தகனத்தி லெழுந்தருளினர், அக்கா
 ட்சியைக் கமலாசுரன்கண்டு வடவாமுகாக்கினியைப்போலவும்ஆல
 கால விஷத்தக்கொப்பாகவுஞ்சிறி கறகறெனப் பற்களைக் கடித்து
 அனலெழுகைத்து ஓ குருளிலேமல்லாத காராய் அண்ட கடாகங்க
 னையும் பிளச்சத்தக்க புரபல பாகக்கிரமசுதினை புடைய என்னோடு
 பறவைமேலேறியா புத்தசன்செய்து ரெயிக்குப் போகின் றனைமுன்பு
 புத்தஞ்செய்தவர்களைவெளும் உருமோசனாஸகித்ததைவிட்டு அட
 க்கிக்கட்டி விழுத்தினன் என நந்திபொய சிவ னுதினப்பட வா
 ட்டினேன் உன்னையும் யானொருபுறம் எனதுகை விநதின்றபா
 ணத்தினற்பின்பின்பு அலையே தேவாசல வலவலங்கண்டுசோரும்ப
 டியாக நீறுக்கிவிடுவன் நீதுகாரும் எனதுமார்த்தியத்தை ய
 றிந்தனையிலேபோற காணுகிறாறு எனது ஊர்க்குமுண்டாயின்வி
 னாவில் என்னோயுத்தஞ்செய்ய வருவாயென்றனர், இவ்வாறுமத
 ன்கொண்டுபேசுகின்ற கமலாசுரனைநிராயகமுர்த்திகண்டுஅடாமுட
 சிரோமணி நாம்தேவர்களைபும் முரிவாகநபுங்காக்கு நிமித்தம்ஓர்
 திருவிளையாடலாக அவதாரஞ்செய்த காரியங்கள் நீசிறிதும் அறிந்
 தாயில்லை முன்னர் உன்னைப்போலிருந்த அனாதநதுட்டர்களைச்சங்
 கரித்திருக்கின்றனம், மேலும்புகங்கள்தோறும் வக்கிரதுண்டொன்
 றும் சுமுகொன்றும், கெடானனொன்றும், விக்கினராதுஒன்றும்,
 இவைமுதலிய அளவற்ற நாமங்களோடு அனைக அவதாரஞ் செய்தி
 ருக்கின்றோம் அப்படி அவதாரங்கள் செய்ததுபோலவே இப்போ
 தும்உனைச் சங்கரிப்பதற்கு மயூரோசாக அவதாரஞ் செய்தனமீ
 முதலிராட்செய்த புத்தததிலேயே பின்னிட்டுப் போயினைஇத்தினம்
 மதுபுத்திரனாள் அடிபட்டு ஓடிடபோய்மீட்டுமன்தாய் இப்படிப்ப
 ட்ட அற்புதகிய" எனக்குவாயேன் வீரமேன் னென்னமும்மதுநிர்வா
 கத்தைப்பார்க்கக்கடவை யென்றுசொல்லிச் சிறி, மதுமயில்வாக
 னத்தோடும்போய் அவனைத்தண்டாயுத்ததினலடித்தனர். அவன்த
 னதுகுதிரையின்மீதிருந்தவண்ணமே இருப்புலகையைக் கொண்டு
 சுவாமியினது மார்பிற்றாக்கினன் உடனே அவ்விருப்புலக்கையான
 துபொடிபொடியாய் துறுங்கிப்போயது. அதைமதநாகிரியைப்போ
 ன்ற புயத்தினையுடையகமலாசுரன்கண்டு அதிசயித்தனன், பின்னர்
 விராயகமுர்த்தி அவன்மார்பைப் பிளக்கும்படிதோமாத்தையெடுத்
 தவிட்டனர் அதைஅவுணன் தனது கேடகத்தினுலும்படைகளினுலு
 ந்துத்தனன், உடனே விராயகமுர்த்தி அவனமீது குலாயுத்ததைவி

ட்டனர். அவனும் சுவாமிபேரில் சூலாயுதத்தைவிட்டான். இவ்வாறு இருவரும் பற்பல ஆயுதங்களைக்கொண்டு மேடுநேரம்புத்தஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் விநாயகமூர்த்தியானவர் இமைக்குமுன் எண்ணற்ற பாணங்களை யெடுத்தது கமலாசாஸன டைய சேனைகளின் மீது சோனை மழைபோற் சொரிந்தனர். அச்சிவலிய பாணங்கள் ஒன்றன்ந்தமாகப் பெருகி அக்கிரியைக்கக்கிச்சொரிந் அ வன சேனைகளையெல்லாஞ் சின்னூயின்னப்படவாட்டின அபராத கமலாசான் தமது சேனைகளை நீத்து மடித்து போய் விட்டான் பார்த்து மனம் பொறுதவகுதியானைக் கூட்டத்தன சிங்கவேறு புருந்தார பொலவிநாயகமூர்த்தியினுடைய சேனைகளிற்புகுந்து தனது வாராயுதத்தை நரம்புறத்து மவீர்வீரொன்று விசிபுமகதை தடிவளை மழமுகலியபடைகளையெறிந்தும் நீண்ட சூலாயுதத்தைவிடுத்தும் அதே தோகதிப்பித்தினன் அப்போது விநாயகமூர்த்தியினுடைய சேனைகளிற் சிலா தலைகள் பிளந்தும் சிலர்கைகள் முறிந்தும் சிலா துடைகள் மடிந்தும் சிலர் இடைகளொடிந்தும் சிலர்கால்களறுந்தும் சிலர் குடல்கள் சரிந்தும் சிலர் மூளைகள் சிதறியும் சிலர் பற்களுநிராகும் சிலர் கவரதங்களாடியும், சிலர் கவர்தங்களோடிவர, 2 வாயுணக்களமெங்கும் விழுந்தும் இறந்தும் களைத்தும் வருந்தினர், அப்போது உதிரமானது பிரவாகமாயோடும் நதியை போல இறைசரவிட்டு பெருகியது அச்சமர்க்களமெங்குங் கழுதகள் ஸிகள் நாய்சள நரிகள் பேய்கள் முதலிய செந்துக்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் வருது பிணங்களைப்பிடிங்கித்தின்வதுங் கூவுவதும் ௨௦௦௦ பிடுங்குவதுங் கூத்தாடுவது மாயின.

இவ்வாறு கமலாசான் அகோரமான புத்தத்தினை வினைநுவதை இலாபன் பார்த்து மனஞ்செயாதவனாய் மறொருசுங்கவேறு சிறிப்பாய் வதுபோல வெழுந்து தனது ஒகோகரத்தால் கமலாசாஸன டைய குதிரையின் முகத்திற்குத்தினால் அச்சுத்தினால் அக்குதிரை விழுந்திற்த்தது ௨௦௦௦௦ கமலாசாஸனவன் தனது குதிரையிற்த்தலும் எல்லா ஆட்டங்களும் ஒடுங்கினவனாகி இனிவனென செய்வோம் என்றெண்ணமுற்று மாயவித்தையினுற் றனது ரூபத்தை ஒருவர் கண்ணுக்குந் தோற்றவொட்டாமல் மறைத்து ஆகாயமார்க்கத்திலெழும்பி சக்கிரனுபேதசித்த மந்திரங்களை உரசசித்து மிகுந்த வல்லபத்தோடும் அந்தரத்தினிருந்தவண்ணமே விநாயக மூர்த்தியினுடைய சேனைகளின் மீது விஷத்தையொத்த தீட்சண்யமுள்ள பாணங்களைக் கோடி கோடியாகச் சொரிந்தனன்.

மஹோச விநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௪௭

அவன்சொரிந்த பாணங்களெல்லாம்ஆகாயமெங்கும்பாவிவிழுவதினால் கார்க்காலத்தில் சொரிகின்றசோனை மாரியைப்போலஎங்குமிருள்முடிக்கொண்டது. அப்போதுசுவாமிபிணுடைய சேனைகள் பயந்தும் - இறந்தும் - உருகியும்-ஒடியும்-அவலோலகல்லோலப்பட்டுப் போவான் அதனை எமகிறைவன் பார்த்துமிஞ்ஞத கோபங்கொண்டு அடாபுத்திகெட்டவனே! திரிஸூன் அபுத்தஞ்செய்வதற்குநீர்வாகவில்லாவிட்டால்ஆகாயதகிலமறைந்தாபுத்தஞ்செய்கிறது! இந்நிமிடத்தில் உன்னைமுன்று துண்டாக்கி வெற்றிமாலை நுகிகிறேன் பாறென்றுதமதுதிருக்கரத்திலிருக்கின்ற பாசத்தைவிட்டனா. அப்பாசமானது சூரியனுடைய காததிக்குமேலான பிரகாசத்தடனேசென்று அவ்வவுண்ணுடைய மந்திரவல்லமைபினையும் மாயையினையுமழித்து, ஆகாயத்தில் உறைவனைக்கட்டிக்கொண்டு வராமல்வராகனருடராயிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்திக்கெதிரேவிட்டது. அப்போதுசகலவல்லமையுமுடைய விநாயகக்கடவுள்கமலாகாணைப்பார்த்துஅடாதுஷ்டப்பயலே வீரத்தையுடையோர்க்கு நடுவேனா வலிசூன்றினாலும், அந்தபுத்தத்திலேயே தங்களுயிரை விடுவாராகா, நீ அப்படியின்றிபேடியைப்போல மறைந்து புத்தஞ்செய்தனை! இனியேனும் துன்பவில்லாமல் பிழைக்கவேண்டுமாயின் நமமைச சாணம் உபக்கடவைவென்றுதிருவாய்மலர்ந்தனா. அசொல்அன்காதில்விழுவதன்முன்வடவானலதைப்போலக்கொதித்துதண்டாபுத்தத்தைசுழற்றிமயூரேசருடைய திருமார்பிலெலிந்தான். அவைதவாபிதமதுகரத்திலிருந்த தண்டத்திற்றாக்கிப்பொடியுய்யுபின்னர் அதையேஅப்பாதகனுடையமுதிர்புபிளக்கும்படியிசா. உடனே அவன்மார்புபிளந்துமலையருவிபோலஉதிரம்பெருகிவெளிப்பட்டுதாரைதாரையாய்வழிந்து பூமியெங்கணுமபாய்ந்து சேலாகியது. அப்போதுஅபுதிரத்திலிருந்து ஒவ்வொரு திவலைக்கும் அவனுக்கணையானவீராகாஅளவற்றபேருண்டாகிமலைகளைப்போல உயர்ந்தவடிவமும், மலைகளுக்குச்சரியான புசுபலபரக்கிரமமும் மலைகளையொத்தவயிரத்தினையுடையநெஞ்சம் மலைகளிற படருங்கரியமேகவரிசையினைப்பொருவமார்பும்! மலைகளினின்றவீழுகின்றவெள்ளருவிகட்குச்சமானானதுமபைமலைகளையும் உடையவர்களாய்வனத்தில் வசிக்கின்றசிங்கம்-புலி-சரபங்-சார்த்தூலம்முதலிய விலங்குபறவைகளைப்போல அநேகவிதமானபாணங்களையெந்திமேககற்சனையைப்போலவார்ப்பரித்து, யாவருங்கடலைப்போல சுவாமியைவளைத்துக்கொண்டுவடவாமுகாக்கினிக்கிணையானகோபத்தோடு அலைகளைப்போலநிறைநிறையாய்அளவற்ற பாண

ங்களைப்பிரயோகித்தார்கள். அவ்வற்புதத்தைத்தேவர்களும்முனிவர்களுங் கண்பெயந்து இனியென்னசெய்வோம்: ஒருகமலாசரன்செய்யுந்துன்பங்களைச் சகிக்கமாட்டாமல் இருக்கின்றோமே இப்போது அவனையொத்த அசுரர்கள் அளவற்றபே நண்டாளுர்களே? இன்னும் உண்டாவார்கள் போலிருக்கின்றதே? ஸ்ரீயோ நாம் எவ்விதத்தாற் பிழைக்கப்போகின்றோமென்று நடு நடுங்கினார்கள், பிரமன் - விண்டு இந்திரன் முதலாயினோர் ஒழுகமமே நுகிரியில் ஒளித்துக்கொண்டார்கள். சிவபிரான்மாத்திரம் கமலாசுரனுடைய மாயையழிப்பதோ மயூரேசருக்கு அரிதென்றுமுகமலர்ச்சி கொண்டிருந்தனர்

இப்பால் விநாயகபுராணத்தியானவர், தேவர்கள் முதலினோர்படுகின்ற கலக்கங்களைக்கண்டு, பரிவமேபலவடிவங்களை நோவந்தாற்போலத்தம்மைச் சூழ்ந் துசொண்டு ஆபுதங்களைச்சொரிகின்ற அபுணவீரர்களின்மீது வாடிவேகமேனோ வேகத்தினும் விவையப்போகும்படி தமது மயில்வாகனத்தைமுடுக்கியருளினார். அம்மாத்திரத்தில்அம்மயிலானதுசுவாமியைததாங்கியவண்ணமேகொட்டிவட்டம் போலவும், கறங்குமோலைபோலவும், குலாசைககாம்போலவும்ருவாக்காற்று போலவும், சுழல்வண்டுபோலவும், நீர்நழிபோலவும்அட்டகுலபர்வதங்கள்வலையில்நொடிக்குமுனனே தென்னியோருடைய உள்ளமேதிரண்டதுபோலக்கலாவி அனந்தமுனைவட்டமிட்டதுஅவ்வாறுவட்டமிட்டபோது அம்மயிலின்சொகிலுண்டானகாற் றெவ்வகலிலோகங்களும்நடுங்கின திக்ருயாணகளைததுவீரிட்டதும் நமுதலியபர்வதங்களெல்லாமசைந்தன. சத்திராகங்களும் கலங்கின, நாகலோகத்தினரெல்லாம் பயப்பிரார்த்திகொண்டார்கள். அபுணவீரர்சூளல்லாம் உள்ளமும் ஊக்கமும் உடைந்து நடுகினார்கள். இவ்வாறுஅம்மயிலானது வட்டமிட்டுச் செல்லுமேதோறும் அசன்மீதி நுக்கின்றஎமதுகர்த்தமானவர்தமது இரண்டு திருக்கரங்களினால் வில்லைவளைத்துஅமோகமான பாணவருஷங்களைச்சொரிந்தும், மற்ற எட்டுதிருக்கரங்களால்சூலமுதலாகிய ஆபுதங்களைவிடுத்தும், அபுணவீரர்களையெல்லாம்பிளந்துபிளந்து சின்னாபின்னப்படவாட்டினார். அவ்வபுணவீரர்களுடையசரீரத்தில் சுவாமியிட்ட பாணங்கள்பாய்ந்துபெருகிய வுதிரங்களினின்று நலிலோர்கள்நன்னெறியிற்செலுத்தும் ஒர்பொருளானது பின்னரெல்லையறறுப்பலவாய் வருமென்னும்வாக்கியத்தின்படி மீட்டும் ஒவ்வொரு துளிகு அவர்களைப்போல அளவற்றவீரர்களுண்டானார்கள் அவர்களையும் எமதுகர்த்தர் அளவற்ற பாணங்களைவிடுத்து நாசஞ்செய்ய அவ்வாறுநாசஞ்செய்யுந்தோறும்அவ்வவர்க

ளுடைய வுதிரங்களில் நின்றமேலுமேலும் எண்ணக்கூடாத வீரர்கள் உண்டாக்கிக்கொண்டேயிருந்தார்கள்.

இப்படி புண்டாவதை இலாபன் கண்டு தனதுதாயாராகியசித்திபுத்திகளைத்தியானித்தனன். உடனே அவர்கள் தமதுபுத்திரனுடையகருத்தையறிந்து புத்தகன் திற்குவந்து தீனாட்சகராகிய விநாயகமூர்த்தியில்வாகனருடராய்புத்தஞ்செய்கின்றபெருமையையுங்கமலாசுரன்பெற்றிருக்கின்றவரத்தின் மகிமையையுங்கண்டு அதிசயித்து அந்நிமிடத்தில் ஒன்பதுகோடி பூதவீரர்களை புண்டாக்கி அபுணவீரர்களின்மீதுவிட்டனர், ஒவ்வொரு அண்டங்களிலுமொருவயிற்றுள்ளாக்கவல்ல அப்பூத வீரர்கள் அபுண வீரர்களுடைய கூட்டத்துட்புகுந்து அவர் உதிரம் பூரியில் விழாதபடியெடுத்து யானையானது விளாங்கனியை புண்ணுமாறுபால விழுங்கியும், வீழ்ந்திருக்கின்ற, உதிரங்கனையெல்லாம் நாலினால் நக்கியும், இப்படி எல்லாவீரர்களைபுயம்வயிரூரவனுடைய ஆனந்தமாகிசில பூதர்கள் ஆடினார்கள் சிலபூதர்கள் இன்னும் அசுரர்களுண்டோவெனத் தேடினார்கள். இவ்வாறு உதிரங்களினின்றும் உண்டான அபுண வீரர்கனையெல்லாம் பூதவீரர்கள் வயிரூரவனுடையபு, அசுமர்க்களத்தில்கமலாசுரன் தனக்குள்ளென்பாருமின்றி ஏகனுயிருந்த தெப்படிக்கிருந்த தெனில் பூர்வஞ்செய்ததேபாபலத்தினால்செல்வத்தைப்பெற்றவர்கள் தருமநெறியேறிப்பார்களாயின் அச்செல்வத்தோடு கீடித்துவாழ்வார்கள் அந்நெறியில்நில்லாமல் அதர்மநெறியில்நிற்பார்களாயின் உடனேசகலசெல்வங்களுங்குன்றி உள்ள மழிவரென்று சொல்லும் வாக்கியகதிற்குச்சாட்சியாக விருந்தது.

இப்பால் ஆணவ முதலிய மும்மலங்களுமொழிந்தவன்மெய்ஞ்ஞானத்தையடையச் சக்கபருவனுன்றோபாலகமலாசுரனவன் தனதுநால்வகைப்படையகளைபு மொழித்துதான்பெற்றிருந்த தொல்லைவரமுஞ்சமீபிக்கும் பருவத்தினனாகி இதனை யோசிப்பதாயினன். நாம் இவனைக்குருவியீதேறிவந்த காளையென்று அயமதித்தோம் பின்னர இவன் நம்மோடு அளவற்ற புத்தங்களைச்செய்தது மல்லாமல்நமதுவரத்தையு மழித்தான். நமது வீரத்தையு மழித்தான் எங்கும் பரவியிருக்கின்ற நமது கீர்த்தியையு மழித்தான் அம்மம்ம இவன் மஹா பராக்கிரமசரீலியாக விருக்கவேண்டும் இனி இவனைத் தப்பி ஓடலா மென்றால் எவ்விதத்திலும் நம்மைக்கொல்லாமல் விடான், என்று நினைத்து தனக்குத்தானே சிறிது தேற்றங்கொண்டு தனதுவில்லை வளைத்து அளவற்ற பாணங்களை ஒரேமுகமாக விநாயகமூர்

த்தியின் மீது பிரயோகித்தான் அப்பாணங்களை யெல்லாம் எமதை யன் ஓர் நொடிப்போதிற் பொடி படுத்தித் தமது குலாயுத்தால் அவன் கழுத்திலொருகுத்தும்வயிற்றிலொரு குத்தும்இடுப்பிலொரு குத்துமாகக் குத்தினார் இம் மூன்று குத்தினால் அக் கமலாசுரன் ஆகாயத்தை யளாவியமலைகளைப்போல மூன்று துண்டாக்கிவடக்கே இமயவரைச்சராலுக்கும் தெற்கேகிருஷ்ணநதி தீர்த்திற்குஞ்சரியாக ப்பெரும்புறக்கடலோசையைப்போலக்கதறிநாய்நரி கழுகு முதலா னவைகட்கேர்ப்பெருவிருந்தாகவிழுந்துஇறந்தான். அவனுடையத் தனகிரீடந்தரித்தவலிபொருந்தியதலைத் துண்டமான துஇராஜசுதனந்த நகரத்திலும்பேரமுநிகளைவாய்ந்தஅவன்நடுத்துண்டமான துபிரவாள நகரத்திலும்ஆபரணதிகள் சொலிக்கின்ற அவன்அடித்துண்டமான துயுத்தகளைத்திலுமாகவிழுந்தன. அவனுடையபெருமைபொருந்திய உயிரானது விநாயகமூர்த்தியினுடையதிருவடிகளில்ஐக்கியமாயது.

ஒசவுனகாதி முனிவர்களை சர்வஜீவ தயாபரராகிய விநாயக மூர்த்தியானவர் இவனின்பிக்க பாதகன் ஒருவனும் இல்லேஎன்றுஜ கப்பிரசித்தியாயி நுந்த கமலாசுரன் வழங்கிய படைகளை அருச்சுணைம லராகவும் அவன் மனதினாற்கூறி மொழிகளை மந்திரமாகவும்அவன் செய்தசமர்த்தொழிலைத்திருப்பணியாகவுங் கொண்டுஅவனுக்குமுத் தியுங்கொடுத்தனரென்றால்எம்போலிகள்செய்யுங்குற்றங்களைக்குண மாகக்கொண்டு இரட்சிப்பதும் அவருக்கு அரிதோ.

இப்பால் பூதவீரர்களெல்லாம் விநாயகமூர்த்தியினுடைய சந்நி தானத்திற்க்குளதிரிலின்று குரவைக்கூத்தாடினார்கள்.அலகைக்கூ ட்டங்கொல்லாம் பல குடர்மலைகளைச் சூடிக்கொண்டுசுழாபியின் பின்புறமாக நின்றுதுணக்கைக் கொட்டிக்கூத்தாடின ஆகாயத்தில் ஐவகைத்துத்துபிகளும் முழங்கின.முனிவர்களெல்லாம்,வேதபாரா யணத்தோடு வந்துபணிந்தார்கள் தேவர்கள் கற்பகமலர்களைப்பொ ழிந்தார்கள், மூவுலகத்தாரும்சகல ஆபத்துகளும் இன்றுட னெழிந் தனவென்றுசந்தோஷித்தார்கள், விண்டுமுதலிய தேவர்கள்மிகுந்த பத்தியோடுவந்து பலமுறை பணிந்தார்கள்.

பின்னர் பிரமதேவன் தனது கமண்டல தீர்த்தத்தினாலும்,பற் பல திரவியங்களினாலும் பூசித்தனன். அப்போது அவனுடைய கம ண்டலஞ்சாய்ந்துஅதிலுள்ள தீர்த்தமெல்லாம்ஒழுகிப்போயது.உட னேபிரமதேவன் அத்தீர்த்தத்தையெடுத்துமீட்டும் கமண்டலத்தில் நிரப்ப முயன்றான் அதை விநாயகமூர்த்தி தடுத்துதமதுதிருக்கா த்தால்அத்தீர்த்தத்திற்சிறிதுஅள்ளிக்கமண்டலத்தில் விட்டுநிரப்பிக்

கொடுத்தனர் அதற்குப்பிரமன் ஆச்சரியங்கொண்டுமிகுந்த அன்போடு பலமுறை பணிந்து துதிசெய்தனன். சுமண்டலத்திலின்று ம்பூமியில் விழ்ந்த தீர்த்தமானது எங்கும் பெருகிப்பெரிய நதிபாகச்சென்று கடலிற் பாய்ந்தது அந்நதியில்கவுதமர் முதலிய முனிவர்களெல்லாம் ஸ்நானஞ்செய்து தருப்பணம் முதலானவைகளை நிறைவேற்றி மிகுந்த பேரன்பினால் விநாயகமூர்த்தியைப் பூசித்தார்கள் பின்னர் விநாயகப் பெருமான் அவ்வவர்கள் : வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்து அம்முனிவர்களை யுந்தேவர்களை யும் பார்த்து இரந்த தீர்த்தமக கிஷ்டமாயிருத்தலினாலே நாம எக்காலத்தும் இவ்விடத்திற்குப் பிரியாமல் வசித்திருப்போம்-எல்லா நதிகளினும் இஃது மேலான மகிமையை யுடையது. இதில் ஸ்நானஞ்செய்த பேர் இம்மையிலே இராசயோகம் பெற்று மறுமையில் விண்டு முதலாயினோருடைய பதவிக்கா யடைந்து முடிவில் மூத்தியை யு மடைவார்கள். மரமாயினும் கொடியாயினும் இந்நதியில் நனைந்தால் அதுவும் மேலான கதியை யடையுமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர்.

அதற்குமேல் பிரமன் அந்நதியின் தீர்த்தில் ஓர் ஆலயஞ்சமைத்தனன். அவ்வாலயத்தில் சகல தேவர்களும் முனிவர்களும் போற்றும் படியாக எனது கர்த்தர் மூலட்டானமூர்த்தியா வமுந்தருளினார். அவ்வாலயத்தின் கீழ்த்திசையில் விண்டு வானவரிலுக்குரியோடு விற்பிறந்தனர், அவர்களுக்கெதிரில் ஆசிரியாதேவி விற்பிறந்தனன், ஈசானியதிசையில் சிவபிரான் உமாதேவி யோடு மெழுந்தருளினார். அவர்களுக்கெதிரே விரைசேதேவி விற்பிறந்தனன் மேற்குத்திசையில் மன்மதன் இரதேயோடு விற்பிறந்தனன் அவர்களுக்கெதிரில் மாற்சாலதாதிகுதேவி விற்பிறந்தனன். வடக்குதிசையில் வராகரூபி பூமீதேவி யோடு விற்பிறந்தனன். அவர்களுக்கெதிரில் முத்திதேவி விற்பிறந்தனன் ஆதலால் யாவரேனும் முற்கூறிய கமண்டலநதியில் முன்னவரோடு முறைஸ்நானஞ்செய்து அரிபிரமேந்திராதியர்க்கெல்லாம் தலமையான மயூரேசரை த்தரிசித்து, மீட்டும் ஒருமுறை ஸ்நானஞ்செய்து கிழக்காதிதிசைகளிலுள்ள துவாரதேவர்களை முறைமைப்படி பூசித்து பின்னர் விமலரை ப்பூசிக்கவேண்டியது முறைமையாகும். இந்த முறைமைப்படியாவரேனும் ஒருநாள் முழுவதும் உபவாசமிருந்து நான்கு காலமும் பூசித்தால் அவர்கள் தரித்திரிங்க ளொழிந்து இராசயோகத்தை யடைவார்கள். வல்லமையில்லாதவர்களாயினுஞ்செயிப்பார்கள் சந்தாந மில்லாதவர்களாயின் உடனே எல்லாப் பிணிகளும் நீங்கிச் சுகமனுபவிப்பார்கள். மூடர்களாயின் பின்னர் கீர்த்தியையுந்தேஜையும அடைவார்

கள. கடைத்தேறவேண்டினோர் மயூரேச ரெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆத
தலத்திற்கு மேலாகிய தலம் மூவுலகத்தினுமிலை. கமலாசுரனுடைய
சரீரமானது மூன்றுபிரிவாய்ப்பூமிபில வீழ்ந்தகாரணத்தினால் அந்தத்
தலத்தைத் திரிசந்தி கோஷதிரமென மசொல்லுவார்கள். சசலஆனம்
கோடிகளும் பூசிடிகைகதியடையும் பொருட்டு அத்தலத்திற் கிண
யான இராஜகனாத நகரத்திலும், பிரவாளாகரத்திலும் விநாயகமூர்
த்தி யெழுந்தருளிப் புகுகின்றனா

இக்கதையையாவதோ மும் பதரியோடுசேட்கினும், எழுதினும்
படிக்கினும், படிப்பேபாசகுபப்பொருள் சொடுபிணம் அவர்கள் இம்
மைபிற்கலபாக்கியநகரம் அனுபவிக்கும் மையிறதேவர்களா
ய் அளவற்றபேசு ராககயாச ளயடை துநெடுநாள வாழ்ந்திருந்து
அநதயசரகதலை மலபாசங்களினின்று போகிரவாணக்கிரகதயாநா
யகராகிய விநாயகசகடவுளின் திருவடிகளையடைவார்கள்.

முநதிய

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப் படலம்,

முற்றிறறு

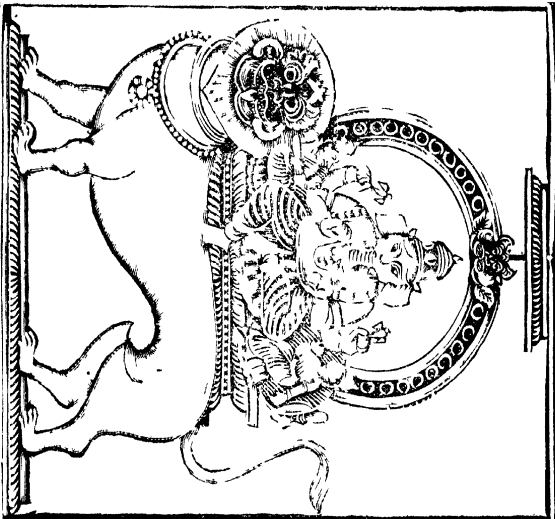
பிந்திய.

மயூரேச விநாயகர்

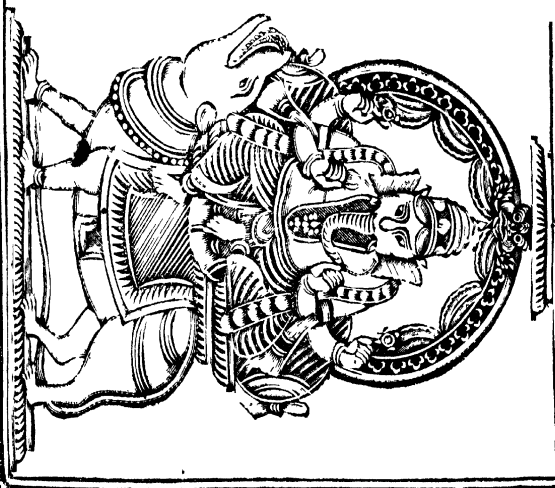
திருவவதாரப் படலம். ௧

வருமயூரேசா திருவவதாரம் வகுத்தன மற்றுமே ருகத்திற்,
கருணையனகடவுள் சிவனுையி நுபபக் கவுற்பாற் திருவவதார, வரு
வுகொண் டொழுகு கலாபமாமபிலே ஹர்ந்தனரத்தற்கு கதையுந், தெ
ருளுற வுறைத்தவ கேட்டியாலென் றுதிசைமுகன் வியாதனுக்குரை
ப்பான்.

ஓ சவுனகாதமுனிவர்களே? விநாயகமூர்த்தியானவர்கமலாசு
ரனைவெல்லுவதற்கு மயூரேசரய்திருவவதாரங்கொண்டு செய்தருளி
யதிருவிளையாடல்இது அவ்விநாயகமூர்த்தியேநினைவென்னும் ஒருச
னைவெல்லுவதற்கு மறறொடிகத்தில் உமாதேவியினிடமாகவுதித்தும்
யூரேசரென்னுந் திருநாமத்தினைபெற்று செய்திருளியதிருவிளையா
டலொன்றுண்டு அதையும் சொல்லுவோம் கேட்பீர்களாக.

65. వేంకటేశ్వర స్వామి, తిరుమల.

66. బాలాజీ, తిరుమల.

மைதலேதயத்தில கண்டக நகரென்னுமோர் பட்டணமுண்டு
அப்பட்டணத்தில் திருமாலுக்கொப்பானவனாகி ஏகசக்திராதிபதியா
ய் நீதிசாத்திரமுறைமைப்படி அரசசெலுத்திவந்த சக்கிரபாணி பெ
ன்னும் ஓரசனிநூதான அவன்தனதுமனைவியாகிய உக்கிரையென்
பவளோடும தர்மபுத்தி சாமபன எனனும் இரண்டுமந்திரிகளோடு
ம் வாழ்த்திருக்கின்றான். பிலெநெடுரான கனக்கு ஓரபுத்திரப்பேரில்
லாமல மிகுந்த கிலேசததையடைநது தவம், தானம், தருமம், விர
தம், வேளவி மூரலானவைகளை அளவற்றனவாகரசெய்துவந்தான்
பின்னா புத்திராகளபிறந்தும் பூரிலவீழாதமாதிரிததில் இறந்து
கொண்டே யிருந்தார்கள்

அதனால் அரசனமுனனிலும் அதிககிலேசததையடைநது தன
து நகரத்திலுள்ள பெரியோர்கள் யழைத்துவைத்து மந்திரிகளைப்
பார்த்து இதனைச்சொல்லுவதாயினன் அமைச்சராகளே புத்திரப்பே
ரில்லாததாகத் துறக்கிவிடையாதென்று சாத்திரங்களைல்லாமுறாந்
தலால மிகுந்தபகதியிறை பலதெய்வங்கள் வழிபட்டேன. வேதா
கமலிதியோடு பலகானங்களைச்செய்தேன் அளவற்றதருமங்களை
ன்போடியற்றினேன் மாசற்ற வேளவிகள் மனநதளாமல முடிந்
தேன் இததனமையான பலநல்லொழுக்கங்களை மறைவேற்றிபுத்
திராகளைப்பயந்தும் பூவபாவத்தொடர்பினால் அபுபுத்திரர்களில்
லாதவனையாயினேன் இனி வனத்திற சென்று கவஞ்செய்தேனும்
நகரத்தையையததக்க நெறியை சம்பாதித்தல் வேண்டும் ஆத
லால் நீங்கள் மனதிறகவலைகொள்ளாமல் என்னைப்போலஇவ்வரசா
ட்சியைப் பரிபாலனஞ் செய்துவருவீராக னென்று சொல்லித்தனது
பொக்கசுநகர சேனைகள் நாடுகள் நகரங்கள் முதலான யாவையும்
மந்திரிகளவ்சமாககித் தன்னுமனைவியோடும புறப்படுவதாயினன்.
அப்போது திராததயாததிரையாகச் சென்ற சவுனகமுனிவர் தற்செ
யலாய் அவவசுனைநோக்கிவர அவவரசன் இவகாககண்டவுடன் அ
திகமகிழ்ச்சியோடு மெதாகொண்டழைத்துவந்து ஓசமிமாசனத்தி
லிருத்தி பூசித்து பலமுறைபணிநசெய்து கரங்களைபும கட்டிக்கொ
ண்டு பயபத்தியோடு எதிரின்றனன், அவவாறுநிற்பவனை சவுனக
முனிவர்கோக்கி ஒ அரசனே நீ வனத்திறசெல்வத்தகன்றோயிச்சை
கொண்டனை அவ்வாறுசெல்லவேண்டுமதிலை பழையபடிஉனது அ
ரசாட்சியை நடாத்திக்கொண்டிரு உனக்கு இனிநலபுத்திரனுண்டா
வெனென்று சொல்லினர் அதை அரசன்கேட்டு மீட்டும் பணிந்தொழ
ந்து அவராயி இதுகாறுபாங்கன் அளவற்ற சாந்திகளையும் தவந்தான்

முதலானவைகளைபுஞ்செய்துவந்தும் பிறந்தபிள்ளைகள் ஒன்றேனுஞ் சிவித்திராமல் இறந்துபோய்விட்டன அடியேயங்களும் விருத்தாப்பி யராயினோம் இனிஅடியேங்கள் செய்யத்தக்ககருமம்யாதேனுமிருக் கின் அதனை திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தன ன். அதற்கம்முனிவா அவனைப்பார்த்து அரசனேசதாசிவமூர்த்திக் கிடமாயிருக்கின்ற சூரியனுடைய விருத்தையறுட்டித்தால் உங்கட் கு உடனேசகலவினைகளும் நீக்கி உலகுத்திரர்களையும் பெறுவீர் கள். அவ்விருத்தமனுட்டிச் சூம் மாரச்சுருதினெனவென்று வேங்கேட்பீ ராக. இரதசத்திரிககு முன்னதாக அந்நிதத்தைத் தொடங்கி ஓர் சொர்னகலசம் நிறுத்தி அதன்மீதுதூர்வொர்னதகட்டில் சூரியனுடை யசக்கரத்தை எழுதிதாபித்துவைத்து சிவந்தசுத்தன்மசிவந்தபுட்பம் சிவந்தவத்திரம் சிவாதஅமுது சிவந்தபாத்திரமுதலானயாவும் சிவந் தநிறமாகச்சேகரித்துக்கொண்டு சதாசிவமூர்த்தியைத் தியானித்து அவருக்கு பிரீதியாகப்பூசைசெய்து பன்னி நமுறைவேறுவேறு அ ருக்கிய பாத்தியஆசமனாதிகள்கொடுத்து பன்னிருமுறைபிரதக்ஷண மும் நமஸ்காரமுஞ்செய்து பன்னி நமந்தாங்களைபுஞ் செபித்துஇவ் வாறு மூப்பதுநாள்வரையில ஐம்புலன்களையடக்கி உபவாசத்துட னேயிருந்து அனுட்டித்து சித்தசத்தரானபிராமணர்களைக்கொண்டு லட்சம்நமஸ்காரங்களையெய்ந்துலட்சம்பிராமணாளுக்கு உணவுகொ டிப்பதுமுறைமையாகும் இவ்வாறுவழுநிலாமல் முடிக்கக்கடவை யென்று சொல்லிஅபன்னிரண்டுதிருமந்திரங்களையும் உபதேசித்த னர். பின்னர்சவுனகுமுனிவர் கூறியவனைத்தையும்அரசன்பத்தியோர் டுகேட்டு உட்கொண்டுகொண்ட மனமகிழ்ச்சியாலுண்டான பேரன்பி னால் நவரத்தினங்குடி தனதானியங்கள் வஸ்திராபரணங்கள்முதலா னவைகளைசொர்னபாததிரங்களில் நிறப்பிக்கொண்டு வந்துஅவ்வொதி ரில்வைத்து சுவாமி இவைகளைதேதவார் அங்கீகரித்தருளவேண்டு மென்றுபணிந்து பிரார்த்தித்தான் அவையனைத்தையும்அம்முனிவ ர்கண்டு அரசனே மரவுரியும் விபூதி உருத்திராக்கங்களுந் தரித்துக் கொண்டு வனத்திற் சஞ்சரிககின்ற பரிசுத்தராகிய யாம் இவைகளை அங்கீகரியோம் யாம் தீர்த்தயாத்தி னையாக நடக்குமுன்னிலையில் உன்னைக்கண்டு நெடுநாளாயதென்றுநினைத்துஇங்ஙனம் வந்தோமே யன்றி வேறில்லை இனி அத்தீர்த்தயாத்தினைக்கு யாம்செல்கின்றோ மென்றெழுந்து விடைகொண்டனர்.

இப்பால் அரசனும்அவன்பத்தினியும் மனக்கவலையினின்றும் கிப்புனிதராகிஐம்புலன்களையுமடக்கிஇம்முனிவர்கூறிய முறைப்படி

மய்யோச விநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ககரு

யேசுரியனுடைய கிரதத்தை ஆரம்பித்துச் செய்துவந்தனர் ஆரம்பித்த இருபத்தொன்பதாநாள் சூரியபகவானுவர் அவ்வரசன் மலடனென்பதையறிந்து அவன்பத்தினியாகிய உக்கிரையென்பவள்கன வில் அவள்கணவனைப்போல வடிவங்கொண்டுவந்து அவளோடுபுணர்ந்து கருப்பநதரிக்கச்செய்துபோயினர் அதை அவ்வுக்கிரையறியாமல்தனதுகணவனைவந்துபுனர்ந்துபோயினென்று மனதிலெண்ணி இரவுநீங்கிவிடியற்கால மானபின்புரித்தியனிதியை நிறைவேற்றிக்கொண்டு, தனது புருஷனைப்பணிந்து அதிர்ந்து நவாமி?காமமானது கடலைப்போலப்பெருகுமெனமஹர்விரகத்தைத்தொடங்கிஅதுட்டிக்கின்றோர்கள் பெண்டார்களுடன் கூடிச்சுகித்தாடஉடனே அவ்விரதம்ஆலைவாயிற் பட்டகரும்பினைப்போலநசிவுறேதாவென்றுசிரித்துக்கூறினளநடந்தகாரியங்களொன்றுமறிபாத அரசன்தனதுபத்தினியைப்பார்த்துப்பெண்ணே? என்னை இப்படிஎள்ளிச்சொல்லுவதற்குக் காரணமென்ன, நடந்த வுண்மையையொல்லுகவென்றுகேட்டான், அதற்கு அவ்வுக்கிராதேவியர் இராத்திரி என்னோடு கூடினீரே அதைத்தான் சொல்லுகிறேன் என்று புன்னகையோடுங் கூறினள் அதை அரசன் தனக்குள் நிதானித்துப்பெண்ணே? நமக்குநல்லபுதல்வனைக்கொடுக்கும்படியாகப்பகவானேஎனனதுவடிவங்கொண்டுவந்து உன்னுடன் கூடிப்போனதாயிருக்கவேண்டும், அதற்கு எவ்வளவேனுமல்லயிடில்லை, உனதுவாயிற்றிற் கருவுண்டாயது, இனி உனதுமனக்கவலையை விட்டுநீளிருமபியபதாரத்தங்களை நகர்த்துசந்தோஷமுற்றிருக்கக்கடவையென்றுசொல்லி, அன்றையதினம் பூசைமுதலானவைகளை முறைமைப்படி செய்துவிடச்சததொறைவேற்றிமறுநாள் தனதுஇஷ்டனுபந்துக்களோடுபிறந்து போரனஞ்செய்து பெருமகிழ்ச்சியையடைந்தனன்.

பின்னர் அவன்பத்தினி வயிற்றிற்றங்கியகருவானதுபூரித்துவளர்ந்துவருவதினால் அவன்குழலிற் குசித்தவன் போலச்சீரத்திற்றோன்றியவெப்பத்தைச்சகிக்க மாட்டாதவனாய்க்குளிர்த்துபரிமாணிக்கின்ற சந்தனம் பனிநீர் முதலானவைகளைப் பூசிக்கொண்டும்நிலாமுற்றங்களிலும் நதிசங்குமுந்த பூஞ்சோலைகளினும் உலாவிக்கொண்டும் பொழுதுபோக்கியிருந்தனள் அவ்வாறிருக்கும்போதுபத்தார்திங்களிற்றனது பாங்கியர்களோடு அச்சோலைகளினின்று நீங்கிச்சிந்து நதிக்கரையி லுலாவிக்கொண்டிருந்தனள் அச்சமயத்தில் அவள்கருப்பவாதனை, கொண்டு தேவர்கட்கெல்லாம் இடரைப்பயப்பவள் போலஒரு புதல்வனைப்பயந்தனள். அப்புதல்வன் பிறக்கும்போதே

சிவந்த சடைகளும் மூன்று கண்களு முடையவனாய் இரண்டு சரங்க ளிலுஞ் சூலாயுதமுஞ் சக்கரமுந்தரித்துக்கொண்டு நிருந்தகார்தியை வீசுகின்ற சரீரத்தோடுங் கடலோசையுங்கண்டு நடுங்கத்தக்கபெருங் குரலோடுமிருந்தனன். அத்தன்மைத்தான புதல்வனை உக்கிரைபார் த்துப்பயந்துமூர்ச்சையாயினன் அவளருகிருந்தபாங்கியரெல்லாம்ந டுங்கிழுப்போனார்கள். பின்னர்வருணனாவன், அந்தணைப்போல வடிவங்கொண்டவந்து உக்கிரையைமூர்ச்சை தெளிவித்துக்குழந்தை யைத்தனது கரத்திலேந்தி அவனையுங்கூட அமுதத்துக்கொண்டுசெ ன்று இராசனெதிரில் வைத்து, இப்புதல்வன்சிறுது வென்கிறநதிக்க ரையிற்பிறந்தவனாதலால்அவனுக்குச்சிறுதுவென்றே நாமகரணஞ்செ ய்யவேண்டுமெனச்சொல்லிப்போயினன் அத்தற்கு அரசன்மனமகிழ்ந் துபுதல்வனுக்குச்சாதக சன்மாதிகளை நிறைவேற்றச் சிந்துவென்று நாமகரணந்தரித்துத், தேவாகள்முனிவர்கட்கெல்லாம்அளவற்றதா னைகளை நடாத்தினன்.

பின்னர் சிந்துவானவன் நானுக்குரான்வ ர்பிறையைப்போல வளர்ந்து சோலைகளிலும் நதிகளிலும் விளங்கிமேபாது நிலத் தினின்றும் துள்ளி ஆகாயத்திற் பாய்வான் ச திரனைப்பிடித்துப்பி ழிந்து அமுதபானஞ்செய்வான் தேவேந்திர றுடைய அபிராவத த்தைப்பிடித்துமுகத்தி லிறைவான். அதுபிரீதேவித்திருகுகள்தோறு ம்நடாத்துவான். அதினின்றும்பிழிந்துபட்டுத்தாத்தி ஓடச்செய்வான் சமுத்திரங்களிற் பாய்ந்து அவைகளைக்கலக்குவான் அட்டகூங்களை யும் வாரி அட்டகுலாசனங்கண்மீதுவெறிவான் பர்வதங்களெல்லாம் நடுங்கும்படி அவைகளினடியவாங்களைப்பிடித்துசைத்துக் குதலுக்கு வான்இவ்வாறு அளவற்றகுலம்புகளோடுவிடபாடும் அச்சிறுவனு டையசெயலை ஆசார் குருவாகிய நக்கிர னறியாதுஇனிஇவனால் அவு ணர்குலம் விருத்தியடையுமென்று தன் மனதிற்குறித்தவனாய் அதி கவிசுவாசத்துடன் அப்புதல்வனிடத்திலவந்துக் க்காலத்தும்அழிபா தவல்லபம் முதலானவைகளைத்தாத்தக்கமந்திரங்களை அவனுக்குப தேசித்து அப்பா நீ இனி சிவபிராணுடைய திருவடிகளைத்தியானஞ் செய்துமேலான தவங்களை நிறைவேற்றிஅவரிடத்தில் அளவற்றவர ங்களைப்பெற்று, அவ்வரங்களின் மகிமையால்தேவர்களையெல்லாம் அடக்கி ஆசார்குலங்கள் தழைத்தோங்கும்படியாய்கப்பா துகாத்து, மூவு லகத்தாரும் உனக்குப்பணிசெய்யும்படியானதலைமைபெற்றுவாழ்ந் திருக்கக்கடவையென்றுஆசீர்வதித்துச்சென்றனன் இப்பாஸநான ன்செய்யரீரைதேடிச்செல்லதற்செயலாய்ஓர்நதி தன்னிடத்திலவந்

மயூரேச விநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௧௧௭

துசெய்யக்கைகூடினதுபோல உலுவிர்மேலான உபதேசங்களைப்பெற்ற அச்சிதுவனுனவன் மிகுந்த அன்போடுஞ் சக்கிரனிடத்தில் அனுக்கிரகம் பெற்றபின்பு வனத்திற் சென்று வலக்காற்பெருவிரலைநிலத்திலூன்றி இடக்காலை அவ்வலக்கால் முழந்தாளின் மீது முடக்கிவைத்து மார்புக்குச்சரியாக இருகரங்களையுங் கூப்பி ஐம்புலன்களையுமடக்கிச் சிவபிரானையானித் தூர்குரியனைப்பார்த்தவண்ணமே இரண்டாயிரம் வருடம் அறியதவஞ்செய்தான் அத்தபாக்கினியானது அண்டங்கள் முழுவதும் போய்த்தகித்தது, அக்காலத்தில் சிவபிரான் கிருபைசுரர்து அவனெதிரில் மான்-மழு-சதுர்ப்புசங்-காளகண்டம்திரிநேத்திரம் முதலிய அங்கத்தோன்றும் படிநின்றருளினர் அவரைக்கண்டவுடன் பணிந்தெழுந்து அளவற்றதோத்திரங்களைச் செய்தான். அத்தகுச்சிவபிரான் மனமகிந்து உனக்கு வேண்டியவரங்களைக்கேளென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

அப்போது சிந்துவானவன் மீட்டும் பணிந்தெழுந்து ஓ கிருபாமூர்த்தியே அடியேனுடைய சரீரம் எண்பத்தநான்கு நூறு யிரம்மேயானிபேதங்களிலும் நாசமில்லாமல் நெடுநாளிருக்கவும், மூன்றுமேலாகங்களையும் ஒரே குடைநீழலி லாண்டுகொள்ளவும் பிரமன் முதலியதேவர்களும் அசுரர்களும் பூவுலகின்கணுள்ள அரர்களும் என்னைவணங்கி யானிட்டபணிகளைச் செய்துக்கொண்டிருக்கவும் தேவரீரிடத்தில் எக்காலத்து மிடைவிடாதபத்தியையான்புரியவும் வரங்கொடுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவனைச் சிவபிரான் பார்த்தருளி ஓ சிந்துவே அகிலகாரணாகிய கணேசமூர்த்தி அவதாரஞ்செய்தாலன்றி உன்னைப்பகைத்துயாவருங்கொல் பவரில்லை மற்றையவரங்களையெல்லாம் நீ வேண்டிய வண்ணமேயளித்தோமென்று திருவாய்மலர்ந்து எழுந்தருளினர் பின்னர் சிந்து வானவன் மீட்டுங்கண்டகநகரத்திற்கு வந்துசேர்ந்தான்.

இம்மேலாகிய வரத்தினைப்பெற்று வந்தசிந்துவை அவன் தந்தையாகிய சக்கிரபாணி ராசன்கண்டு மிகுந்த ஆனந்தத்தோடும் அவனை ஆலிங்கனஞ்செய்து தனதரசரிமையை அவனிடத்தி லொப்புவித்தனன் இப்பால் சிந்துராசன் மித்திரனென்றுங்கவுத்துவனென்றும் பெயரினையுடைய இருவரைத்தனக்கு மந்திரிகளாக்கிச்சகலமேலாகங்களை யும் வெல்லுமாறு படைப்பெடுத்து வணங்காத அசுரர்களிடத்தில் உயிர்வாங்கி வணங்கினிடத்திற் பகுதிவாங்கிப் பூவுலக முழுவதும் தனது ஆக்கினு சக்கரத்தை நிறுத்திக். கதம்பாசுரன்-சம்பாசுரன்-கனலாசுரன்-கோலாசுரன்-என்னும் நால்வரையுந் தனது நால்வகைச்சேனைகட்

குந்தலைவராக்கி, அவ்வவர்கட்கு நடத்தவேண்டியசிறப்புக்களையும் நடாத்தித் தனக்கு அடங்காது எதிர்த்துவந்தசம்பாசுரன் ரிசம்பாசுரன்-கலாசுரன்-பிரகண்டாசுரன் -விருத்திராசுரன்-முதலானவர்களோடுநெடுநாள் யுத்தஞ்செய்து ஒடுக்கிப்பின்னவர்கள் வணங்கிவர அவர்களையும் வேண்டியவரிசைகளோடு அழைத்துக்கொண்டுசென்றுசண்டாசுரனுடனே அளவற்றபேர்களைச்செய்துஅவனைக்கொன்றுஅவன்புத்திரனாகிய பிரபலாசுரனுக்குப்பட்டங்கட்டி பின்னுமநேக அதிகாரமுதலானவைகளையுந்தந்து இவ்வாறுஅவுணராசர்களையெல்லாம்வென்று பின்னந்சொர்க்கலோகத்திற்சென்றனன் அவன்வரவைத்தேவதூதவர்களறிந்தோடி முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்களும் புடைசூழும்படியாக இரத்தினசிங்காதனத்திற்கொலுவீற்றிருக்கின்றதேவேந்திரனைப்பணிந்து ஆண்டவனே திரிமூர்த்திகளுடையபராக்கிரமங்களைச் சிறிதுமதிபாத சிந்தராசன்அவுணரேசனைகளோடுஇங்குவந்திருக்கின்றனென்று அறிவித்தார்கள் அதைக்கேட்டவுடன் தேவேந்திரன் ஆயிரங்கண்களுஞ்சிவந்து உள்ளேகோபாக்கினிமூளதனது வச்சிராயுதத்தையேந்தி அயிராவதத்தின்மீதாரோகணித்து தேவசேனைகள் தன்னைப்புடைசூழ்ந்துவா சிந்தராசனுடையசேனைகளுக்கெதிரோசென்றான் அப்போது இருவருடையசேனைகளும்வேறுவேறாக அணிவகுத்து இரதவீரர்களோடு இரதவீரர்களும் யானைவீரர்களோடு யானைவீரர்களும் குதிரைவீரர்களோடுகுதிரைவீரர்களும் படைவீரர்களோடுபடைவீரர்களும் கலந்துபோர்செய்தார்கள்.வாளாயுதத்தோடு குதிரையின்மீதேறியிருக்கின்ற சிந்தராசனோடு இந்திரனெதிர்த்துத் தனது வச்சிராயுதத்தினால் அவன்சிரசின்மீது தாக்கினான்.

உடனே சிந்தராசன் அவ்வச்சிராயுதம் துகள்படும்படி விழிகளிலிளற்பொறியெழும்ப உறுத்துப்பார்த்துத் தனதுகுதிரையைமுடுக்கி அயிராவதத்தின் மத்தகம்பிளந்து இரத்தமொழுகும்படியாகத்தனதுகையால்தனைக்குத்தி அதன்மீதிருந்த இந்திரனைக்காலையிழுத்துநிலத்திலே அறையும்படியாக மேலாகத்துக்கிச்சுழற்றினான் அச்சமயத்தில் தேவேந்திரனைவன் சூக்கும தேகமெடுத்து அவ்விடத்தினின்றுயோடி வைகுரத்தத்திற்சென்று விண்டுவைச்சரணடைந்திருந்தனன் அதற்குமேல் தனக்குயாவரு மெதிரில்லாதசிந்தராசன்தெய்வலோகத்தையுந்தன்வசமாக்கி சிலகாலம்அவ்விடத்திற்குணையிருந்து அரசுசெலுத்தி சம்மன்ரிசம்பன் முதலாயுள்ள அவுணராசர்களைச்சிலசேனைகளோடும்அவ்விடத்திலிறுத்திப்பின்னர்அச்சவர்க்கலோகத்தைவிட்டுநாகலோகத்திற்சென்றுஅங்காசாள்கின் நராகராசர்களையு

மவணங்குவித்து, மீட்டும் பூலோகத்திற்குவந்து சகலலோகங்கட்கும் இராசதானியாகிய தனது கண்டக நகரத்தையடைந்து சொர்னத்தாற் செய்து நவரத்தினங்கள் பதித்திருக்கின்ற சிம்மாதனத்தில் ஏகசக்ரா திபதியாய்க்கொலுந்நு சகலலோகத்தாசர்களும் வணங்கும்படி சுத்தவீரர்களுடனே உல்லாச காலக்ஷேபமாய் அரசு செலுத்தி எல்லாப் போகபாக்கியங்களையுங்குறைவற வதுபவித்து வாழ்ந்திருந்தனன் இவ்வாறு சிந்தராசன் சகலலோகங்களினுஞ் செய்துவந்ததிக்கு விசயத்தோடு பூலோகத்தில் வாழ்ந்திருக்கின்ற நாளையில் ஓர்நாள்தம் மைச்சுறணடைந்த இரத்திரனுக்காக விண்டுவானவர் படையெடுத்து, தமது கெருடவாகனத்தின்மீதேறிச் செலுத்தி சொர்க்கலோகத்தை வந்து வளைத்துக்கொண்டு சாதலைத் துணிந்து போராடவல்ல அபுணவீரர்களோடு யுத்தஞ்செய்வதாயினர். அப்போது சம்பாஹோடு அக்கினியும், காலாஹோடு இயமனும், கமலாகாஹோடு நிருதியும், பிரகண்டாஹோடு-வருணனும், நிசம்பாஹோடு-வாயுவும், பிரபலாஹோடு சூரபேரனும், கதம்பாஹோடு மன்மதனும், சண்டாஹோடு-விஞ்சையர்களும், கோலாஹோடு-அச்சலினிகளும் பவுமாஹோடு கார்தருவர்களும், வேறு வேறாக நெருங்கி யுத்தஞ் செய்தார்கள். ஏனைய அசுரவீரர்களை யெல்லாம் அங்காரகன் முதலிய தேவர்களெதிர்த்துப் போராடினார்கள். இவ்வாறு அபுணவிரர்களுந்தேவவீரர்களும் ஒருவரோடொருவர்கைகலந்து வேலாயுதங்களால் தாக்கியும் குர்த்தங்களினற்குத்தியும், சக்கரங்களினிடுததும், கணைகள் தொடுத்தும் பாசங்களால் இறுகக்கட்டியும், அளவற்ற பெருங்கோபத்தோடு இருவகுப்பினரும் இடைவிடாமல் வெகுகாலம்வரையில் யுத்தஞ்செய்தார்கள். இக காரணத்தைச் சில தூதர்களோடி சிந்தராசனுக்கறிவிக்க. அதை அவன்கேட்ட மாதிரத்தில் மனங்கொதித் தெழுந்து முன்னரே தேவர்களைத் துன்பஞ்செய்யாமல் தயவேடுவிடுத்துவந்த குற்றத்தினு லல்லவா இக்காரணம் உண்டாயது. இனி அவர்களை யெல்லாம் பிடித்துக்கொடிய சிறையி லிடுவேனென்று தீர்மானஞ் செய்து பூவுலகத்திலிருந்ததனது சேனைகளோடும் ஆகாயத்திற் பாய்ந்து தேவர்களோடு சமர்செய்துவருந்துகின்ற அபுணவீரர்களை யுஞ் சேனைகளையும் பார்த்து இதுகாறும் நீங்கள் செய்த யுத்தம்போதும் இனிநிறுத்துங்கள் என்று கையமர்த்திக் கெருடவாகனத்தின்மீதுவந்து நிற்கின்ற விண்டுவைகோக்கி அறிவற்றவனே நீ யுத்தஞ்செய்துவெல்லத்தக்க ஆண்மையுடையவனாயின் அவ்வாண்மையை என்னோடு செய்துகாட்டாமல் யானில்லாதே வளையில் இவர்களோடு நீ யுத்தயுத்தம்

செய்வதும்வீரந்தானே திரிகாலங்களையும்நியத்தக்கஞானமும்பாவ
 றையும் இரட்சிக்கும்படியான தொழிலையும் உடைய நீ என்னேடு
 பகைத்து யுத்தஞ்செய்தால் நீங்காததுன்பத்தை அதுபவிக்கவேண்
 டியிருக்குமென்பதைத்தெரிந்துகொள்ளாமற்போயினையே இப்போ
 தேனும் உனக்குயுத்தஞ்செய்து வெல்லதக்கபராக்கிராமமிருந்தால்
 உனது சகலசேனையோடும் ஏகசூரனுபி நக்கின்ற என்னொருவனுட
 ன்யுத்தஞ்செய்யக்கடையென்று சொன்னான் இவ்வாறு சிந்தராச
 ன் சொல்லி முடியுமுன்னர் எதிர்த்தெழுந்தவிண்டுவினேடு எல்லாத் தே
 வர்களும் ஒன்றாகக் கூடி அவன் மீது அவற்ற அஸ்த்திரங்களைப் பரியோ
 கித்தார்கள். அதன்மீது சிந்தராசனானவன் தனது கரத்திலிருந்த தண்
 டாபுத்ததினாலே தேவசேனையெல்லாஞ்சின்னுபின்னப்பட்டுமோதிஇந்
 திரன்முதலிய எண்ம நம்மூர்ச்சையாகுமபடி கொடுமையோடு ந்தாக்
 கினிண்டு ஏறியிருந்த நுடனுடைய வெருபக்கத்துசிறகையறுத்துப்
 பியில் விழுத்தள்ளினான் அப்போதுவிண்டு நிகுந்தகோபத்தோடுமெழு
 ந்துதமதுகாத்திலிருந்த தண்டாபுத்ததினால அவன்சொத்திற் புடைத்
 தார். உடனே அத்தண்டாபுதமானது முறிந்துநொறுங்கிப்போயது
 பின்னர்விண்டுவானவர்தமதுசக்ராபுத்ததைப்பிரியோகித்தார்அதை
 ச்சிந்தராஜன்கண்டு தாறுதனது சக்ராபுத்ததைப்பிரியோகித்தான்
 அவ்விண்டுசக்ராபுத்தங்களும் ஒன்றையொன்றெதிர்த்துப்பிரளயாக்
 கினிபோலவும் ஆலகாலவிடம்போலவுஞ்சொலித்துக்கொண்டுசொர்
 க்கலோகமுதல்எல்லாலோகங்களினுஞ்சென்றுதகித்தன அவ்வுற்பா
 தத்தை இருவரும்பார்த்து உடனே அவ்வவர்களுடைய சக்ராபுதங்
 களை அவ்வவர்கள் ஆக்ருஷணம் பண்ணிக்கொண்டார்கள், அப்போ
 துவிண்டுவானவர் சிறிது சீதானித்துமது அவ்வற்ற படைகளுள்
 னும்சக்ரப்படைமேலானதாயிருக்க அதற்குமேலானதாக அவனிட
 த்தில் ஒருசககமியிருக்கின்றது அதுவே சிவபிரானுடைய சூலாபுத
 த்திற்கிணையாகச் சமர்செய்யவல்லது. அதுவுமன்றி, அச்சூலாபுதத்
 திற்குமிணையாக வேறொருசூலாபுதம் அவன்கையில் வைத்திருக்கின்
 றான். ஆதலால் இவனையுத்தஞ்செய்து வெல்லுவது மிகவுமறிது. இவ
 னுக்கு நம்போலிகளால் இறுதியில்லைஇவனை உபாயங்களினாலேசார்
 தப்படுத்திராம் தப்பித்துக்கொண்டுபோய்தே காரியமின்றிவேறொ
 ன்றைச்சிந்திப்பதுபழுதாகுமென்றுதமக்குள்ரிச்சிபித்துமிருந்தகாத
 லோடும் இதங்காட்டுவார்போல அவனைப்பார்த்து, ஒவிராதவிரை
 புருடர்களுடைய ஆண்மைகளெல்லாம் ஒர்நொடிப்போதில்மாய்ந்து
 சிந்தும்படிசெய்யத்தக்கபராக்கிரமம் உன்னிடத்திலிருப்பதால்உன

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௧௨௧

க்குச்சிந்துவென்கிற பெயர் மிகவுஞ் சிறப்புற்றிருக்கின்றது, உனக்கு எந்தவுலகங்களினும் எதிரிகளில்லை உனது பராக்ரமத்திற்கு ஸாம் மெச்சினோம். உனக்கு வேண்டியவரங்களைக்கேள் தருகிறோமென்றுசொல்லினர்.

அதைச் சிந்துராசன் கேட்டு விண்டுவினுடைய கருத்து இன்னதென்று தனக்குள் தெரிந்துகொண்டு, அவர்கூறிய மறுபொருளான வார்த்தைக்குச்சரியாகத் தானுமோர் கபடயுக்திகொண்டு! ஓ விண்டுவே; நீ எனக்குவரநதருவது மெய்யேயாயின் கொடு. அஃதுயாதோவென்று மலைக்க வேண்டுவதில்லை உன்னையான் எளிதானவரமேகேட்கின்றேன். அஃது யாதெனில் எல்லாத் தேவர்களோடும் நமதுகண்டகரகரத்தில்வந்து நாமிட்ட பணிகளை யாவரோடும்நீசெய்திருக்கும்படி வரங்கொடுக்கவேண்டும்இவ்வரங்கொடாமற்போவாயேல் இந்நிமிடத்தில் உன்னை யுத்தமுகத்தில்வென்று அவ்வாறேசெய்யிப்பேனென்று சொன்னான் சிவபிரானைப்போலத்திரிநேத்திரமும் சடைமுடியும் சூலாயுதமும்பெற்றிருக்கின்ற சிந்துராசன்சொன்ன சொற்களை விண்டு கேட்டவுடன் மாழ்கினவராய்பின்னர் ஒருவாறு தேறி இவன் இனிவலியச்செய்விக்கதக்க காரியத்தை நாமே ஒப்பிச்செய்வது மிகவுமான்பாகும் அதனால் நாம்கொடுத்த 'வரத்துக்கும் பெருமையுண்டாகுமென்று நினைத்து அந்தோ என்செய்வார் அவ்வாறே தந்தோமென்று சொல்லினர். அச்சொல் முடியுமுன்னமே சிந்துராசனாவன் அவுணர் கூட்டங்களைஏவி, விண்டு இந்திரன்முதலான சகலதேவர்களையும் வளைத்துக்காவலிட்டிப், பிரமனையும்கூள்விட்டுப்பிடித்து யுத்தமுகத்தில் நின்றதேவர்களல்லாமல், அந்தந்த லோகங்களிலிருக்கின்ற ஏனையதேவர்களையும் பிடித்தபிடியிற் கொண்டு வருமாறு சில அவுணர்களையேவி, வைகுந்தம்முதலியதேவலோகங்களிலல்லாம் சும்பாசுரன் நிசம்பாசுரன் விருத்திராசுரன் சும்பாசுரன் முதலான அவுணர்களை யிருத்திப்பின்னர் எல்லாத் தேவர்களோடும் அவ்விடத்தினின்று மகன்று, இரணபேரிச் சயபேரிமுதலியவைகள் முழங்கும்படியாகப்பூலோகத்திலிழிந்து, தனதுகண்டகரமுழுவதும் அத் தேவர்களைச் சிறையில்வைத்து, அவர்கள் தப்பிப்போகாதவண்ணம் அவுணர்களை நன்றிசைகளினுங் காவலிருத்தி அவ்வவர்கள் அன்போடு அதுட்டித்துவருகின்ற மந்திரங்களை யெல்லாம் அவ்வவற்றின் வடிவங்களோடுகளைநது சிந்துரதியிற்போட்டுவிடச்செய்து எவ்விடங்களில் யாவரேனும் அவ்வவர்களிடத்தேவர்களைப்பூசிப்பார்களாயின் அவர்களையெல்லாம்பிடித்து வதை செய்யக்கட்டளைபிட்டு, எல்லாத் தேவர்களுந் தன்னைப்போல ஓர்

வடிவஞ்செய்து வைத்துப் பூசித்துவருமாறு அமைச்சர்களைக்கூவி எங்கும்பறைபறைவிக்கும்படி ஆக்கியாபித்தனன். அவர்களும் அவ்வாறே செய்வித்தார்கள். அதனால் சகலலோகங்களிலும் வேதரீதிக ளிறந்தன யாவரும் சாத்திரவிசாரணையில்லாமல் மாழ்கினர். பெரியோர்களெல்லாங்கடவுளை துணையென்றுநம்பி மிகுந்த மனக்கவலை யோடு மொளித்திருந்தார்கள். இவ்வாறுதேவர்கள் முதலாயினோரைச் சிறையிலிட்டுத்துன்பஞ்செய்யும் சிந்து ராஜனுனவன் தனது குலத்தி லுதித்த உழ்கையென்பவளை விவாகஞ்செய்து, அவளால் தன் மண் அதன்மனென்றும் இரண்டிபுத்திரரானபெற்று, அப்புத்திரர்களோடும் பத்தினியோடும் தாய்தந்தை முதலானவர்களோடும் அளவளாவி, அபுணர்கூலியெல்லாம் மேன்மைபெறச்செய்து, தேவர்களையெல்லாம் அகல ராகபததில் மூழ்குவித்து, சிறிது மிரக்க மில்லாதபடி நாஸ்தோறுங் கொடுங்கோலையே செலுத்தி நெடுநாள் வாழ்ந்திருந்தான்.

அவனால் அளவற்றநாள் சிறையிலகப்பட்டு துன்பமனுபவிக்கின்றதேவர்களுெல்லாம் மிகவும்மனம்நொந்து ஓர்நாள் காவலாளர்களறியாதவண்ணநடங்கள் குலக்குநவாகிய பிரகஸ்பதி தேவரைபணிந்துசுவாமி இயற்றுவராசன் நமதுலோகத்திற் படையெடுத்து வந்தபோது நாம் எவ்வாறடங்கி இருந்தோமோ அவ்வாறேயிருப்போமாயின் கருமுந்நிருப்போம்? அச்சுகமில்லாமற்போயினும் இவ்வித ஆபத்துகுகளிலேனும் அகப்படாமலிருப்போம் பின்னர்தேவேந்திரனைநம்பிபண்டிது இச்சிறைக்குளாயினும் இனியேனுமிச்சிறை நின்றூந்தப்பி எங்காலத்திற் சுகம்பெறுவோமென்று துக்கித்தார்கள். அதற்குப் பிரகஸ்பதி தேவர் சிறிது ஆலோசித்துத், மக்குள் ஓர் நிச்சயஞ்செய்து, சுவானவாகளை நாம் அனைவரும்சுகம்பெறத்தக்க மார்க்கத்தினை தேடவேண்டுமாயின் என்றைக்கும் நமது இடையூறுகளைநீக்கி இரட்சித்துவருகின்ற விநாயகமூர்த்தியுண்டல்லவா அவரை இப்போதும் இவ்வவுண்பாதகர்களையொடுக்கும்படியாக மனதிலண்போடு தியானித்துப் பூசிப்பீர்களென்றுசொன்னார். அவ்வாறே அத்தேவர்களும், பிரகஸ்பதிதேவரும், விண்டிவும், பிரமணும், ஏனை ய முனிவர்களும் விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவுருவத்தை நாடோறும் மனதில் நியானித்து பூசித்துவந்தார்கள். மத்தியில் விநாயகமூர்த்தியினுடைய சதுர்த்தி வர அப்போதவ்விரதத்தை யாவரும் பத்தியோடு அந்தரங்கமாயனுட்டித்தார்கள். அதற்கு விநாயகமூர்த்தி கிருபைகூர்ந்து பத்துத் திருக்காங்களும்; அக்காங்கள்

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௧௨௩

தோறும் ஆபுதங்களும் விளங்கும்படியாகச் சித்திபுத்தி சமேதராய் சிங்கவாகனமூர்ந்து மற்றைய அவயவங்களோடும் அவ்வவர்கள்மனந்தோறும் தரிசனந்தந்து அன்பர்களே! முன்னருங்கட்குத் தீங்கு செய்துவந்த கணன் முதலாயினோருடைய உடல்களைப்பிளந்து எவ்வாறு உங்கட்குச் சுகம்மருவாச் செய்தோமோ அவ்வாறே யாம் உமா தேவியினிடத்தில் ஆறு கைகளும் வெள்ளை மீனியுமாக அவதரித்து ஓர் பெரியமயில்வாகனத்தை யூர்ந்து இசைநகுவையுஞ் சங்கரித்து உங்களைச்சிறையினின்றும் விடுத்தருளுவோம் அதுகாறும் நீங்கள் சந்தோஷமுற்றிருக்களென்று திருவாய்மலர்ந்து நரந்தருளினார்.

அதற்குமேல் தேவர்கள் முதலிய யாவரும் விராயகமூர்த்தி திருவாய் மலர்ந்தருளியதை மனதில் உறுதிபாக வைத்துக்கொண்டு அததிரகத சந்தோஷத்தைப்பெற்று, அததினமே சிறையினின்றும் விடுபட்டு மேலான பாக்கியத்தைப்பெற்றவாகளைப்போல ஆனந்தமாகி நாள்தோறும் விராயகமூர்த்தியினுடைய திருவடி களைமனதில் நியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

மயூரேச வதாரம்

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! தேவகேவோத்தமராகியவிநாயகமூர்த்தியானவர் உமாதேவியிடத்திற் புத்திரராக அவதரிக்கும்படி இடைவிடாது தீங்குகளைச்செய்துவந்த சுகதாரசனுடைய திறத்தினைச்சொன்னோம். இனி எமதிறைவராகிய விராயகக்கடவுள் அவதாரஞ்செய்தருளிய சிறப்பினைச்சொல்லுவோம் கேட்டீர்களாக.

முனீந்திரர்களே! சிந்தராசனுடைய கொடுமைக்குஞ்சித்திரிசந்திகேஷத்திரத்தில் வாசஞ்செய்கின்ற கவுதமர் முதலிய முனிவர்கள் தங்கள் உருவங்களைமறைத்துக்கொண்டு சிவபிரானை நோக்கித் தவஞ்செய்தார்கள் அளவற்றநாள் உபவாசத்தோடும் அவர்கள்செய்துவந்த தவத்திற்குச் சிவபிரான் கிருபைகரந்து உமா பரமேஸ்வரி சமேதராய் ரிஷப வாகனத்தின்மீ தெழுந்தருளி பூதீர் முதலாகிய சிவகணங்கள் புடைசூழ அவர்களெதிரிற் பிரத்தியட்சமாயினர் அவர்கள்சிவபிரானைக்கண்டவுடனே எழுந்திருந்து விழிகளில் ஆனந்தவாரிபெருகபலமுறை சாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்து இருகரங்களை யுஞ்சிரமேற் கூப்பி வேணுகமங்களினால் அளவற்றதோத்திரங்களைச் செய்தார்கள் அவைகளைச்சிவபெருமான் கிருபையோடு பார்த்தருளி, உங்கட்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேளென்று திருவாய்மலர்ந்த

னர் உடனே முனிவர்களெல்லாங்கிருத்தார்த்தர்களாயினேமென்று
 மிருந்த அன்போபெணிந்து சுவாமி கொடியவனுன சிந்தூரஞ்சுக
 லலோகங்களினும் வேதமார்க்கங்கள் மூழ்கிப்போயின தேவர்கள்
 முனிவர்களெல்லாம் அவ்வவர்களுடைய வாழ்வுகளழிந்து அப்பா
 தகனிட்ட சிறைக்குளானார்கள் அடியேங்கள் சிலபேர்மாத்நீரம்
 அவன்கையில் அகப்படாமல் வேதமார்க்கத்தை யனுட்டித்து இங்
 னனையிருக்கின்றோம். அக்கொடியவனை எவ்விதத்திலேனும் நாசஞ்
 செய்வேண்டும் அவனுக்கு நாசகாலம் இப்போதில்லாவிடின் அக்
 காலம் வருகின்றவரையில் அடியேங்கட்குத் தீங்குநேரவொட்டா
 மல் காக்கும்பொருட்டுத் தேவரீர் இங்ஙனமெழுந்தருளி யிருத்தல்
 வேண்டும் தேவரீர் இங்ஙனம் எழுந்தருளியிருந்தால் எளியேங்கள்
 அச்சமில்லாமல் சுவாமிகளைப்பூசைசெய்துகொண்டு வேதமார்க்கங்
 களை யனுட்டித்துத்தீவினைகளிற் படராமல் இகத்தில் வாழ்ந்திருப்
 போம் இல்லாவிடில் இனி அடியேங்கள் பலவகைத்துன்பங்கட் கா
 ளாகுவோமென்று பிராரத்திததார்கள் பத்தருக்கெளியரான பா
 மேஸ்வரர் அம்முனிவர்களுடைய அபேஷ்டத்தை நிறைவேற்றத்தி
 ருவுளங்கொண்டு அவர்கள் உள்ளத்தைப்போலப் பரிசுத்தமாய்த்
 தெளிந்து தண்ணென் றிருக்கின்ற நீர்வளப்பத்தையும் புட்பங்கள்
 மலிந்த பலபொழில்களாற் சூழப்பட்டிருக்கின்ற நிலவளப்பத்தை
 யும்பார்த்து அவர்கட்கு மகிழ்வுண்டாகும்படி, அன்பர்களே! சிந்து
 வை ச்சங்கரிக்கின்றவரையில யாம உமாதேவியோடும் இப்பூதகண
 ன்களோடும் இங்ஙனே எழுந்தருளியிருப்போமென்றுதிருவாய்மலர்
 ந்தருளினர். அதைக்கேட்ட முனிபுங்கவர்களெல்லாம் மேலான மகி
 முச்சிபொங்கவிருந்தார்கள். பின்னர் கணத்தலைவர்கள் சிவபிரானும்
 உமாதேவியும் எழுந்தருளி யிருப்பதற்குச் சொர்னத்தினாலும், சுவ
 ரத்தனங்களினாலும் ஓராலயத்தைக் கயிலாயபர்வதத்திற் கிணையாகச்
 சமைத்தார்கள்; அவ்வாலயத்தில் சிவபிரான் உமாதேவியாரோடு
 மெழுந்தருளி முனிபுங்கவர்களெல்லாம் பூசிக்கும்படி தமதுகிருபா
 கடாட்சத்தை வைத்திருந்தனர் அக்காலத்தில்சகலவான்மாக்களுக்
 கும் யோகநிட்டையைத்தெரிவிப்பவர்போலச் சிவபிரான் யோகபா
 வனையோடு மிருந்தனர் அதை உமாதேவியார் பார்த்துப் பணிந்து,
 சுவாமி பிரமன் விண்டுமுதவினோர் நாள்தோறுந்தேவரீரைத்தியான
 ஞ்செய்துநாலவகைப்பொருள்களையும்பெறுகின்றார்கள் இஃதுசத்தி
 யமாயிருக்க, தேவரீர் அவர்களைப்போல விழிகளைமூடிக்கொண்டு தி
 யானிக்கப்படுங்கடவுள் வேறென்னவிருக்கின்றது, எவர்கள்எதையி
 ரும்பினுங்கொடுக்கவல்லது சிந்தாமணியேயன்றி அதற்குக்கொடுப்

மயூரேசலிநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௧௨௫

பவர்கள் ஒருவருண்டோ? பிரபன்விண்டு இவ்விருவர்களோடுசகல
லோகங்களையுஞ் சங்கரித்துமீட்டும் அவ்விருவர்களுடன்சகலலோக
ங்களையுஞ் சிருட்டித்துக் காக்கச்செய்கின்ற உருத்திரமூர்த்தியாகி
யும், அம்மூவர்களையும் உண்டாக்கி இரட்சிக்குன்ற இறைவராகியு
மிருக்குந் தேவரீர்யோகநிட்டை செய்வதென்றால் யாரைத் தியானி
க்கிறது? அந்தச்சந்தேகத்தை அடிபாட்டு நீக்கியருள வேண்டுமெ
ன்று பிரார்த்தித்தனர். இவ்வாறு உமாதேவியார் பணிந்து பிரார்த்
தித்ததற்குச் சிவபிரான்கிருபைசுரந்து, பெண்ணே! பிரமன் விண்டு
இந்திரன் முதலானவர்களால் நாம் எவ்வாறு தியானிக்கப் படுகிறோ
மோ, அவ்வாறே நம்மாற் றியானிக்கப்படும் பொருளும் ஒன்று
ண்டு. அதை விவரமாகச் சொல்லுவோங் கேள்.

ஏகமாகியும், அனேகமாகியும், மாயையிற்கலந்துசோகமுதலான
வைகளிற் சலிக்காதபேரறிவாகியும், அம்மாயையினை மறுகாணாதி
கள் நான்கிணையுமுண்டாக்கி அநையானே ஆன்மாக்களுக்களித்தும்வி
காரங்களிற் படாததாகியும், பந்தம்மோக்கமென்னுமிரண்டிணைப்பா
ப்புவதாகியும், அநாதியாகியும், ஆதியந்தமில்லாததாகியும், அநாதி
யிற்றானே முத்தியாகியும், அருவமாகியும், உருவமாகியும், அருவுரு
வமாகியும், இம்மூன்றுமற்றதாகியும், மனம்புத்திசித்தமென்னுமூன்
றுமில்லாததாகியும், உள்ளதாகியும், நித்தியமாகியும், நின்மலமாகி
யும், நிர்க்குணமாகியும், நிராமயமாகியும், அத்துவிதமாகியும், ஆன
ந்தமாகியும், விளங்காநின்ற மேலான பொருளே நாம் தியானிக்கப்
படும் பொருள் அந்தவுத்தமப்பொருளுக்குமேலானபொருள்ஒன்று
மில்லை. அப்பொருள் மனம்வாக்குக்காயங்களினால் அறிதற்கரிதான
பொருளாதலால் அஃது நம்மைச் சுந்தரவடிவாய் எப்பொழுதுங்
கொண்டருளி, நம்மைப்பணிகின்றவர்களுடைய பூசனைகளைஒப்புக்
கொண்டு அவர்கட்கு சகலவரங்களையுங் கொடுத்தருளும். இவ்வார்
த்தைமகாரசுயமாகும் இதனையாவர்க்கும் வெளியிடாமல் உன்மன
திற் சிந்திக்கக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்தனர்.

அவையனைத்தையும் உமாதேவியார் செவிக் கமுதாகக்கேட்டு
மீட்டும் சிவபிரானைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! அத்தன்மைத்தான
மேலாகியபொருளே அடியாட்குத் தெரிசிப்பிக்க வேண்டு மென்று
பிரார்த்தித்தனர். அதற்குச் சிவபிரான் கிருபைசுரந்து, பெண்ணே!
சேவாசுகள்தோறும் பரிபூரணமாயிருக்கின்ற அந்த மேலாகிய பொ
ருள் தேவர்களுடைய சிறையைநீக்கும்பொருட்டு இனி உன்னிடத்
தில் ஓர் புத்திரனாக அவதரித்து அளவற்ற திருவிளையாடல்களை நடா

த்தித்திவினைகளைச் செய்து வருகின்ற சிந்துராஜனைச் சங்கரிக்கும். அனாத உணதுகண்ணினுற் காணப்போகின்றனை. அப்பொருள் உன்னிடத்தில் புத்திரனா யவதரிக்கும்படியாக நீசெய்யத்தக்க கருமம் ஒன்றுண்டு. சொல்லுவதற்கரியமந்திரம் ஒன்றுண்டு அவைகளையாம் கூறக்கேட்டு அவ்வாறே பன்னிரண்டிவருட மதுட்டி பென்று சொல்லி, அதுட்டிக்கத்தக்க முறைமைபையும் மந்திரத்தையும் உபதேசித்தனர்.

பின்னர் உமாதேவியார் அத்திரிந்தி சேஷத்திரத்தில் முன்ன சேய்யெழுந்தருளியிருக்கும்படியான ஆசனாசனாயகருடைய ஆஸயத்திலிருந்து தமது காதலர் உபதேசித்தருளிய ஏகாட்சர மந்திரத்தைச் செபஞ்செப்து, பன்னிரண்டிவருட தவதரித்திருந்தனர் அப்பால் பாராதி தத்துவங்களை யெல்லாங்கடந்து எவ்விடத்தும் நீக்கமற்றிற்கும் பேரானந்தப்பொருளை ஓர் திருவுருவகொண்டு உருத்திரமுகம் நடுவும் பிரமமுகம்வலமும், வின்றிமுகம் இடமுமாகமுன்றுமுகங்களை வாய்ந்து சந்திரனை கதரித்த சடாமதுடங்களும், ஏழுவிழிகளும், சூலம் மழு-கமண்டலம் உருத்திராங்கமாலிகை சங்குசக்கரம்என்னுமிவைகளைத்தரித்திருக்கின்ற ஆறுநகரங்களும், சுற்பூரம்போன்ற தவளமேனியுமுடைய விநாயகமூர்த்தியாக, வெள்ளிரிஷபவாகனத்தை யூர்ந்து உமாதேவியாரெதிரிற் பிரத்தியட்சமாயினர் உடனை உமாதேவியார் சாஷ்டாங்கமாரப்பணிந்து பலமுறை வேதாசனங்களாற்றுகியசெய்தனர், அதன்பின் உமக்குவேண்டியவரம் யாதென்று விநாயகமூர்த்திகேட்க, அதற்கு உமாதேவியார்தொழுது சுவாமீதேவரீர் எக்காலத்தும் அடியேற்கு தரிசனங்கொடுத்து முற்றினுங்காத்தருளவேண்டிமென்று பிரார்த்தித்தனர்

(3)

அதற்கு விநாயகமூர்த்தி கிருபைசுரந்து, ஒலோகநாயகியே! நாடோறுங்கொடுமைகளைப் நடாத்திவருகின்ற சிந்துவைச்சங்கரிக்கவும், நம்மைவழிபட்ட தேவர்களை சிறையினின்று நீக்கி நல்ல பதவிகளைக்கொடுக்கவும், யாம் உமக்குப்புத்திரனா யவதரித்து உம்மிடத்திலேயேவளர்ந்து விளையாடிக்கொண்டிருப்போமென்று திருவாய்மலர்ந்து, தாம்முன்னர்வசதிதருந்த மயூரேசமூர்த்தியிற்கலந்தருளினர். அதற்குமேல் உமாதேவியார் சிவபிரானிடத்திற்சென்றுதமக்கு விநாயகமூர்த்தி தரிசனங்கொடுத்த திருவுருவத்தினுடையசிறப்பையும், அவர்கொடுத்தருளியவரத்தையும் விவரமாகத் திருவாய்மலர்ந்து மிக்க பேருவகையுடன் அவரோடு வாழ்ந்திருக்கின்ற காலத்தில், விநாயகமூர்த்திக்குவப்பாகியசதுர்த்தினேரிட அத்தினத்தில்ஓர்மண்

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௧௨௭

டபத்தை அலங்கரித்துமிருத்திகையினால் விராயகமூர்த்தியினுடைய திருவுருவத்தைச் சமைத்து வேதாகமமுறைப்படி பூசித்தனர்.

அப்போது அம்மூர்த்தியினின்று ஆச்சரியமாகும்படி விராயகக் கடவுள் ஓர்பெருஞ் சோதிருபமாய்வெளிப்படி, அச்சோதியை உமாதேவியார்பார்க்கமாட்டாது கண்கள்கூசுப்பயந்தனர் அப்பால்சோதியாயெழுந்தருளிய விராயகமூர்த்தியானவர் அளவற்றகண்களும், அளவற்றவாய்களும், அளவற்ற செவிகளும், அளவற்றமுகங்களும், அளவற்றகைகளும், அளவற்றகால்களும்மாய் விஸ்வரூபங்கொண்டு நின்றனர் அதனை உமாதேவியார்கண்டு பபந்தெழுந்து, ஒருணக்குன்றமே தேவரீர் இவ்வுருவதேநாடுமிருந்தால் எளியற்கிணங்குமோ சுவாமிகள் அடிபேற்கிணங்கும்படியான பாலகன்வடிவை எடுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனா உடனே எனது உள்ளத்தி லமர்ந்த விராயகமூர்த்தியானவர் திங்கனொன்பதுஞ்சென்றுபிறந்தபாலகனாய், ஆறுகரங்களும் மூன்றுவிழ்களும்விளங்கும்படி. முத்துமாலை யைத் தரித்தமார்போடு உமாதேவியா ரெதிரில அமர்ந்தருளினர்.

பின்னர் குருக்கத்தி நிறம்போலக் கோமள வுருவங் கொண்டு எழுந்தருளிய பால விராயகமூர்த்தியை உமாதேவியார் ஆனந்தத் தோடுமெடுத்தது மடியிலவைத்துத்தமது திருமுலைப்பாலூட்டியருளி னர் உடனே ஆகாயத்தில் பஞ்சகருவிகள் முழங்கின தேவர்கள்புட் பவருடனா சொரிந்தார்கள் நாற்றிசைகளினும் மந்தமாருதம் வீசின தேவர்கட்கெல்லாம் வலது தோள்களும் வலதுகண்களும்துடித்தன சிந்திராசனுடையகண்டகரத்திலே உதிரமழைபெய்தது அவனாண்மனையினுங்கோபுரத்தினும் பகற்போதில் ஆரதையர்க்கவின அவனுடைய இடதுதோளும் இடதுகண்ணாவரதுடித்தன இவ்விதவுற்பனங்களுண்டாகலார் துன்பத்தி லநீர்நி யிருந்த தேவர்க ளெல்லாம் மனமகிழ்த்தார்கள். கெட்ட வற்பனங்களைக்கண்டசிந்திராசன் உடனேசில தூதர்களுையளி இவ்வுலகதில்லாதேனும் அதிசயமுண்டா யிருக்கில் அதனைத்தெரிந்துவரக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட்ட னுப்பினான். அங்கங்கே உலர்ந்த விருட்சங்களுெல்லாந் தளிர்ந்தன வறந்த பசுக்களெல்லாஞ்சுரந்து கரந்தன இவையனைத்தையும் உலகத்திலுள்ளோர் கண்டு நமக்கெல்லாம் நற்காலம் வந்தாற்போலிருக்கின்றதென்று மனத்துயர்நீங்கியிக்க அதிசயத்துடனே மகிழ்ந்திருந்தார்கள் கவுதமர்மூதலிய முனிவர்களெல்லாம் வரிசைவரிசையாக வந்து சிவபிரானுடைய திருவடிகளில் வந்தனைசெய்து உமாதேவியார் திருக்கரத்தில் அவதரித்திருக்கின்ற பாலவிராயகமூர்த்தியைச்

சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து அவருக்குக்கணேசரென்றுதிரு
நாமஞ் சாத்தித் துதித்தார்கள் இவ்வாறு விண்ணவர்கட் கெல்லாந்
தொழுகுலமாயும் வேதங்களினுடைய பயனாகியும், கருதுவோர்க
ளுடைய இடர்களைப் பொடிபடுத்தாங்களைகளுகியும், எனதுள்ளத்
தில் நண்ணி எளியேன்புரியும் பணிகளைக்கைக்கொள்ளு மிறைவனு
கியுமிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியானவர் மனிதர்களுடையமகவைப்
போல உமாதேவியாரிடத்திற் குழந்தையாகி வளர்ந்தருளுங்காலத்
தில் ஓர்நாள்கிருச்சமதமுனிவர் அத்தலத்தில்வந்து விநாயக மூர்த்
தியைப்பணிந்தெழுந்து ஓர் பிதாம்பரத்தை அவர் திருமேனியிற்
சாத்தித் தமதாசீமத்திற்குப்போயினர். இவ்வாறுஆங்காங்குதவஞ்
செய்கின்ற முனிபுந்ஸவர்களெல்லாம் ஓங்காரப் பொருளா யிருக்கி
ன்ற கணேசமூர்த்தியைக்கண்டுபணிந்து போவதும் வருவதுமாயிரு
ந்தார்கள், அப்போது ஓர்நாள் மீசிமுனிவர்வந்து தொழுதுபோக
அவரை அந்தசேஷத்திரத்திலிருந்த முனிபுந்ஸவர்களெல்லாஞ் சூழ்
ந்து சுவாமீ தேவரீர் அடியேங்கட்குத்துன்பம் நேராதபடி ஒருபாய
த்தைத் திருவாயமலர்ந்தருள வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தார்கள்
அதற்கு மீசிமுனிவர் அவ்விருடியர்களைப் பார்த்து அன்பர்களே
நீங்கள் என் இவ்வாறு சஞ்சலப்படுகின்றீர்கள் சகல விக்கினங்களை
யுந் தீர்க்கத்தக்க விக்கினராசரே இங்கு உமாதேவியாரிடத்தில் புத்
திரராயவதரித்திருக்கஉங்கனிடத்தில் துன்பமென்பது நெருங்குமா
நெருங்காதே ஆயினும் கிரேதாயுகத்தில் பத்துகைகளும்சோதியுரு
வமும் சிங்கவாகனமும் திரேதாயுகத்தில் ஆறுகைகளும்வெள்ளைமே
னியும் மயில்வாகனமும் துவாபரயுகத்தில் நாலுகைகளும்சிவந்தமே
னியும் பெருச்சாளிவாகனமும் கடியுகத்தில் இரண்டுகைகளும்மேக
நிறமும் குதிரைவாகனமுமாகப் பிரகாசிக்கும்.

கணபதிதுணை.

விநாயகக் கவசம்.

ஓ ஓ, மகா தவசிரேஷ்டரே அமிர்துண்டகாரணத்தால் அமாரொ
னப்பெற்ற தேவர்களும்பகைபிணியாதிய துக்கவசத்தினராயிருக்கி
ன்றனர் நீங்களோகேட்டல், தெளிதல், சிந்தித்தல்நிட்டைகூடல்என்
னும் சதுட்டயங்களையும் சாதுசங்கம் சாத்திரப்பயிற்சி ஓவா முய
ற்சி யாதிகளையும்நீங்காது இறைவன் றிருநெறித்தாகியசாத்திரஞா
னமிர்தத்தையுண்டு தேக்கத்தினைத்துயோகீச்சாரொனப்பெயர்பெற்

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௧௨௯

நீர்கள் உங்களினுமிக்கா ரெங்குமில்லை எல்லாம்வல்ல இறைவனும் அடியார்குறிப்பி னெறியே நடப்பவராயிருக்கின்றனர் ஆதலால் உங்களிற் சிறந்தோரில்லை யில்லை உங்கனையடைந்த யானும் புனிதனாயி னேன் சிவையோக ரதியாச்செயலுமுண்டோ இல்லை ஆயினும் எனது புண்ணியப்பேற்றானும் அளவளாவிய எனதுபேரரசையினாலும் நீங்கள் விரும்புவதனாலும் இதனைச்சொல்லுகின்றேன் அங்ஙனஞ்சிரத் தாபத்தியினராய்த் தெளிவீர்களாக.

சர்வகாரணராயும், சர்வானுகரராயும், சர்வக்ஞராயும், சர்வாதார்யாமியாயும் சர்வதாவாயு மிராமின்றது யாதோ அச்சாக்ஷா த்விநாயகக் கடவுளுடைய மந்திரம் ஒன்றிருக்கின்றது அது விநாயக கவசம் என்றுசொல்லப்படுவது அம்மகாமந்திரத்தை முன்னர் அநேக மகத்துக்களனுட்டித்ததன்றி பின்னர் காசிபமுனிவர் முக்க லமுனிவருக்கும், அவர் மாண்டவியமுனிவருக்கும் அவர் எமக்கும் உபதேசிக்கப்பெற்றது. அங்ஙனம்யாம் முறையாக உங்கட்குபதேசி க்கத் தொடங்கினேன் அதாவது:—

அறுசீர்க் கழிநெடி லடி யாசிரியவிருத்தம்.

வளர்சிகையைப் பாராமாய் வயங்குவிநாயகர்காக்க வாய்ந்த சென்னி, யளவுபடாவதிசசவுந்தரதேகமதேதார்கடர்தா மமர்ந்துகா க்க, விளரறநெற்றியையென்றும் விளங்கியகாசிபர்காக்கப் புருவந்த ம்மைத், தளர்வின்மகோ தரர்காக்கத் தடவிழிகள் பாலசந்திரனார் காக்க. ௧

கவினதரங் கசமுகனார் காக்கத்தா லங்ஙணங் கிரீடர் காக்க, நவி ல்சிபுகங்நிசைசுதர் காக்கநனி வாக்கைவிநா யகர்தாங் காக்க, வவி ர்நகைதுன் முகர்காக்க வள்ளெழிற்செஞ் செவிபாச பாணி காக்க, தவிர்தலுறு திளங்கொடிபோல் வளர்மணிநாசியைச்சிந்தி தார்த்தர் காக்க. ௨

காமருபு முகர்தன்னைக் குணேசர்நனி காக்ககளங் கணேசா காக்க, வாமமுறு மிருதோளும் வயங்குகந்த பூர்வுசர்தா மகிழ்ந்து காக்க, வேமமுறு மணிமுலைவிக் கினவிநாசன்காக்க விதயந்தன்னைத், தோமகலுங் கணநாதர் காக்கவகட்டினைத் துலங்கே ரம்பர் காக்க, நட

பக்கமிரண் டையுந்தரா தரர்காக்கப் பிருட்டத்தைப் பாவரீக் கும், விக் கினகரன்காக்க விளங்கிலிங்கம் வியாளபூடணர்தாங்காக்க தக்கருய்யந் தன்னைவக் கிரதுண்டர் காக்கசக னத்தை யல்ல, லுக் ககண பன்காக்க லுருவைமங் களமூர்த்தி யுவந்து காக்க. ௩

தாழ் முழந்தாண் மகாபுத்தி காக்கவிரு பதமேக தந்தர்காக்க,
வாழ்காங்கிப் பிப்பிரசா தனர்காக்கமுன்கையை வணங்குவார்தோ,
யாழ்தாச்செய் யாசாபூ ரகர்காக்க விரல்பதம வத்தர் காக்க, கேழ்
கிளரு நசுங்கள்விநா யகர்காக்கக் கிழக்கினிற்புத் தீசர் காக்க. ௫

அக்கினியிற் சித்தீசர் காக்கவுமா புத்திரர்தென் னாசைகாக்க,
மிக்கிடு தியிற்கணை சுரர்காக்க விக்கினவர்த் தனர்மேற் கென்னுந்,
திக்கதனிற் காக்கவா யுயிற்கசகன் னன்காக்கத் திகழு தீசி, தக்கரி
திபன்காக்க வடகிழக்கி லீசநந் தனரே காக்க. ௬

ஏகதந்தர் பகன்முழுதுங் காக்கவிர வினுஞ்சந்தி யிரண்டன்
மாட்டு, மோகையின்விக் கினகிருது காக்கவிராக் கதர்பூத முறுவே
தாள, மோகினிபே யிவைபாதி யுயிர்த்திறத்தால் வருந்துயரு முடி
விலாத, வேகமுறு பிணிபலவும் விலக்குபுபா சாங்குசர்தாம் விரைந்
துகாக்க. ௭

மதிஞானந் தவந்தான மானமொளி புகழ்குலம்வண் சரீர முந்
றும், பதிவான தனந்தானி யங்கிரக மனைவிமைந்தர் பயின்பாதி,
கதியாவுங் கலந்துசர்வா யுதர்காக்க காமாபவுத்திரர்முன்னு, விதி
யாருஞ் சுற்றமெலா பபூரேச ரெஞ்ஞான்றும் விரும்பிக் காக்க. ௮

வென்றிசி விதங்கபிலர் காக்ககரி யாதியெலாம் விகடர் காக்க
வென்றிவா நிதுதனைமுக காலமுமோ திடி னும்பா லிடையூ ரென்
று, மொன்றுறு முனிவர்கா ளறியின்கள் யாரொருவ ரோதினாறு,
மன்றவரங் கவந்தேகம் பிணியறவச கிரதேக மாகி மன்னும். ௯

என்பனவாம்.

இக்கவசத்தை, பாவரேனும் நித்தியகருமங்களை முடித்துப்பரி
சுத்தராய் சித்தசாந்தத்தோடு வசதியான ஓரிடத்திலிருந்துகொண்டு
விநாயகக்கடவுள் திருவுருவங்களை மனதிற்குறித்தபடி சூதிசெய்து
வந்தால் அவர்களைப் பற்றியிருக்கின்ற பிணி, வறுமை. பேய், பூதம்
துயரம்; கவலை, பகை, பழி, பாவம் முதலிய தீமைகளெல்லா மொழி
ந்து ஆயுள்; கல்வி, மனைவி, மக்கள், பூமிபொன், மணி, தானியம், கீர்
த்தி, சுகஜீவனம், வாகனம், ஆளமுமை; பந்துஜனசேர்க்கை, தேகதி
டம், மனோதைரியம், முதலிய போகபாக்கிய சித்திகளுண்டாகுழ்
அன்றி, முக்காலத்தினும் ஒதினால் யாதொரு இடையூறும் வராது,
யாத்திரை வாசிகள் தோத்திரஞ்செய்தால் சுகவுவிக்கினங்களுந்தொ
லைந்து, மேலான பயன்களைப்பெறுவார்கள் சமர்க்களத்திற் றோத்திர
ஞ்செய்தால் வெற்றி பெறுவார்கள் பிரதிதினம் ஏழுமுறையாக இரு

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௧௩௧

பத்தொருநாள்தோத்திரஞ்செய்தால் உச்சாடனம், வித்துவேடனம் ஆக்ருஷ்ணம்; தம்பணமுதலிய வித்தைகளெல்லாங் கைகளும் ரித்தம் இருபத்தொரு முறை தோத்திரஞ் செய்தால் கிரகதோஷ முதலானவைகள் நீங்கும்; அரசர்களைக்காணும்போது பத்தியோடு மும்முறை தோத்திரஞ்செய்தால் அவ்வரசன் உடனேவசியமாவன் அம்மந்திரத்தை தாளிப்பணியேட்டில் எழுதிப்படித்தாலும் படிப்பித்துக் கேட்டாலும், அன்போடு பூசித்தாலும் சகல இடர்களுந்திரும் அன்புஉறுதி. ஆசாரம் இவைகளில்லாதார் என்ன கொடுத்தானும் இம்மந்திரத்தை அவர்கட் குபதேசிக்கத் தகாது

ஆதலால் முனிவர்களை! நீங்கள் இம்மந்திரமிடத்தை அனுட்டிப் பிரிசுளாயின் உங்கனிஷ்டசித்திகளை எளிதிற் பெற்றுசுகிப்பிரிகள் என்றுமீசுமுனிவர் திருவாய்மலர்ந்து தமது ஆசீர்மத்திற்குச்சென்றனர், அது முதல் எல்லா முனிவர்களும் அக்கலச மந்திரத்தைச் செபஞ்செய்து வந்தார்கள்

இவ்வாறாக, முன்னர் சிந்து ராசன் விடுத்த தூதர்கள் வாயுவே கமனோவேகமாய்ச்சென்று பூலோகம் நாகலோகம் தெய்வலோகமுதலிய விடங்கள் முழுவதுஞ்சேறித்து எங்கும் ஓர் புதுமையிலுங்காணாதவர்களாகி மீட்டும் பூலோகத்தை நோக்க வரும்போது தண்டகவனத்தி லிருக்கின்ற திரிசந்தி சேஷத்திரத்தை யணுகி அங்குவசித்திருக்கின்ற முனிவர்களுடைய தவப்பெருக்கையும், வேதகோஷ டங்களையும், உமாதேவியாருடனே சிவபிரானெழுந்தருளி யிருக்கின்ற சிலாக்கியத்தையும், வெற்றிவிளங்கும்படியான புத்திரனைப்பெற்ற உமாதேவியாருடைய மனவிருப்பையும், மற்றும்முள்ள செழிப்பு களையுங்கண்டு சிந்து ராசனிடத்திற்சென்று பணிந்து ஆண்டவனே அடியேங்கள் திரிலோகங்களினுஞ்சென்று சேறித்து வந்தோம் ஒரு அதிசயங்களையுங்காணோம் ஆனால் தண்டக வனத்தில் திரிசந்திசேஷத்திரத்தில் சிவபெருமான் உமாதேவியோடு மெழுந்தருளியிருக்கின்றனர்.

அங்கே அளவற்றமுனிவர்கள் தவஞ்செய்துக்கொண்டு மிக்கதருக்கோடிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்குள் எண்பத்தெண்ணிர முனிவர்களிருக்கின்றனர். அவர்களோ நினைத்தமாத் திரத்தில் முவுலகங்களையுமழித்து மீட்டும் உண்டாக்கி ரட்சித்தவர்கள். அவர்களுடைய பெருமைகளை ஒருவராற்சொல்லி முடிவனவன்று. அன்றியும் சிவபெருமானே அவர்களிடத்தில் வந்திருப்பாராயின் அவர்கள்மேன்

மையை எம்போலிகளாற் சொல்லிமுடிவதோ? இதையே ஓரதிசயமாக நினைக்கவேண்டாம். அவ்விடத்திற்குநே மற்றொருபுதுமையைக்கண்டனம். அஃது யாதெனில், உமாதேவியார்செய்த தவத்தினால் சோமவாரமும், விநாயகசதுர்த்தியும், விசாக நட்சத்திரமூங்கூடிய நேற்றையதினத்தில் சிங்கலக்கினத்தில் ஓர்குழந்தை பிறந்திருக்கின்றது. அக்குழந்தை வெள்ளைமேனியும், ஆறுகைகளும், மூன்றுகண்களும், மிகுந்தபராக்கிரமமுள்ளதாய் முத்துமாலையைத்தரித்த மார்போடு விளங்கியிருக்கின்றது முனிவர்களெல்லா மக்குழந்தைக்குக்கணைசெரன்று நாமகரணஞ் செய்தார்கள் அழைப்பாவருங் குழந்தையென்று எண்ணாமல் நான் தோற்றுந்திரிகாலமும் வந்து பணிகின்றனரென்று! அறிவித்தார்கள் அவை யனைத்தையுஞ் சிந்துராஜன்கேட்டு முன்னஞ்சிவபிரான் சொல்லியவாக்கின்படி நம்மைக் கொல்லுவதாகக் கணைசமுர்த்தியே இவ்வாறு உமாதேவியிடத்தில் அவதரித்தனர்போ லிருக்கின்றதேயென்று நினைத்து இதற்கினியென்ன செய்வோமென்று மனதிற்கவலைகொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில் உண்ணை அவனை கொல்லுவான், என்று ஒரு அசுரீரி உண்டாயது அதனைக்கேட்டவுடனே சிந்துராஜனுனவன் புண்ணில் வேல் பாய்ந்தாலென்னக்கோபித்து, இவ்வாறு சொன்னவனா? அவனை இந்நிமிடத்திற்கு பிடி மின்கள்; அடி மின்கள் அவனைக் கண்டதுண்டமாய் வெட்டிப் பருந்துக்கெதிரே யெறிமின்கள்; என்று ஏவலாளர்கட்காக்கியாபித்தான் அவர்கள்நாற்றிசைகளிலும் ஒடிப்பார்த்து கர்த்தனே அவ்வாறுசொன்னவனை யெங்குங் காண்கிலெமென்று கூறினார்கள். அதற்குமேல் சிந்துராஜன்சிறிது மாற்றதவனுய் விழிகளிரண்டும் அனல் கொப்புளிக்கச் சினந்து எனக்கு மாற்றானுப் வந்த குழந்தையை இன்றேபிடித்து வருவேனென்று ஆக்கிரமித்தெழுந்தான் அதைஅமைச்சர்கள்பார்த்து சிந்துராஜைப்பணிந்து அவன்மனஞ்சார்தமாகத்தக்கநெறியினை யாலோசித்து, ஆண்டவனே! விண்ணிலேமுதலியதே வர்கள்முனிவர்கள்யாரையும் அகலக்கூடாத சிறையிலவைத்திருக்கின்ற தேவரீர் இஷ்ணுந்தொப்புட்கொடி வாடாதகுழந்தையைச் சத்துருவாகக் கருதிப்போவதுதருமமா? தருமத்தைப் பாராவிடினும், அதனால்தேவரீரதுபெரும் புகழும்பெருமையும் பிரகாசமும் ஒருங்கேநீங்குமன்றோ? இதனிமித்தம் நமதுபடைதலைவர்கள்வெளிப்படுவார்களாயின் அஃதுஇழிவாகுமே சிவபிரானுடையபுதல்வனை ஒருவராற்கொண்டவரமுடிவதோ ஆதலால்யுத்தத்தினுமாயினும்வல்லசில அசுரர்களை இரகசியமாயனுப்பி அவர்களால் அங்கிருப்போர்களறியாவண்ணம் அக்குழந்தையை வதைசெய்வதே கருமமென்று

மழ்வேசவிநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௧௩௩

சொன்னார்கள். அவைகளை ராசன்கேட்டு உடனேபோரினும் மாயையினும் வல்லவர்களாய்ப் பாதகமனைத்தும் ஓர் வடிவமாகக்கொண்ட கொள்கையராய்த் திருமான்முதலிய தேவர்களுங்கண்டஞ்சத்தகக நீர்மையினையுடையவர்களாயிருக்கின்ற சில அசுரர்களைக் கூட நீங்கள் எந்த உபாயத்தினாலேனும் எனக்குச் சத்துருவாகிய ஈஸ்வரகுமாரனைவதைசெய்துவரக் கடவீர்களென்று சொல்லி அவர்கட் காடையாபரணமுதலிய சிறப்புகளையும் இரதம் கசம்முதலிய படைகளையும் உதவிசெய்தனுப்பினன்.

அவ்வசுரர்க ளதற்கிசைந்து பிரதிதினம் வேறுவேறு முறையாகத்தாங்கள் நாசமடையும்படி கணைமூர்த்திபிரிவிடத்திற் போனார்கள். அவர்களுள் கிருத்திராசுரனென்பவன் ஓர் கழுஞ்ருபங்கொண்டு தனதுசிறகின்காற்றினால் அநேக பர்வதங்களையும் கிருக்கங்களையும் நிலகதில்விழுத்தள்ளிப் பெரியமேகங்க ளெல்லாஞ் சின்னாபின்னப்படும்படி அலைத்துப்பூமியிலுள்ள வடிமையான வத்துக்களையெல்லாம்பொடிபடுத்தி ஆகாயமார்க்கததிற்பாய்ந்து குருளியானதுநெருப்பை மின்மினிப்பூச்சென்றுகருதித் தனதுகூட்டில்வைக்க எடுத்துக்கொண்டு செல்வதுபோல உமாதேவியார் குளிப்பாட்டி முன்றிலில்வைத்திருந்த பாலவிராயகமூர்த்தியின்மீது சரேலென்று பாய்ந்து எடுத்துக்கொண்டுபோயினன் அதைமுனிவர்களெல்லாங்கண்டு பயந்துகின்றார்கள். கணநாதர்களெல்லாம் விராயகமூர்த்தியை மீட்டுக்கொண்டுவருமாறு ஆகாயத்திற்பாய்ந்தார்கள் அதற்கு அவரே தம்மை யெடுத்துச்சென்ற கழுக்கின்கழுத்தை ஓர்காததாற்பிடித்து நெறித்துமீட்டும் உமாதேவியார்படியிலவந்தமார்தனர் கழுஞ்ருபங்கொண்டுநின்ற கிருத்திராசுரன் தனதுசுயருபத்தோடு பூமியில் உதிரப்பிரவாகமோடும்படியாகவிழ்ந்திறந்தனன். அவன்விழ்ந்தபோது பத்துயோசனைவிசாலத்திற்கிருந்தமரங் கொடிமுதலானவைகளெல்லாந்தகார்தன. அவன் சரீரத்தினின்றும்பெருகிய உதிரப்பிரவாகத்தில் திரண்டசிலைகளும் மலைகளும்முழுகிப்போயின. இவ்வதிசயத்தைப்பார்த்திருந்த முனிவர்களெல்லாம் மூன்றுநாளைய குழந்தை அதிகமாயையினையுடைய அசுரனைச்சங்கரித்ததல்லவாவென்றாச்சரியமானார்கள். ஏனைய அசுரர்களெல்லாம்பயந்து ஒடிப்போனார்கள்.

அதற்குமேல் இரண்டாந்தங்களில் கேமாசுரனென்றுங்குசுலாசுரனென்றும் பன்னிரண்டியோசனையுரமுள்ள இரண்டவுணர்கள் ஆகுவாய் உருவெடுத்தவர்து ஒருவரோடொருவர் சண்டை செய்துக்கொண்டு விராயகமூர்த்தியின்மீது விழ்ந்தார்கள். உடனே எம்

தையன் பூனையாகத்திருவுருக்கொண்டு அவ்விரண்டு ஆகுவையுங்க டித்துக்கொன்றுவிட்டனர் மூன்றாத்திங்களில் அதிக பராக்கிரமமு ம் பதினைந்துயோசனைவுயரமுள்ள குருராசரனென்பவன் பூனையுந் வங்கொண்டு சுவாமிக்கெதிரில்வந்தனன் அதனைச்சுவாமியறிந்து த னதுநான்குவேதங்களையும்நினைத்தருளினர் உடனே அவ்வேதங்கள் நாய்வடிவாகவந்து பூனையாகவிருக்கின்ற அசுரனை கடித்துக்கொண் றுபோயின. நான்காந்திங்களில் பலாசரனென்பவன் ஓர் முனிவர்கு மாரனாகவுருக்கொண்டுவந்து நாம் விளையாடலாம்வாவென்று விநா யகமூர்த்தியை யழைத்தான் அவனை சுவாமி விளையாட்டினாலேயே கொன்றுவிட்டனர் அவன் இறந்தபின்புதனதுசுயரூபத்தோடு இரு பதுயோசனை விசாலத்திற்குப் பூமியில்வீழ்ந்தான், ஐந்தாந்திங்களி ல் வியோமாசரனென்பவன் ஆகாயத்தையளாவிய ஓர் மாமரமாகவு ருக்கொண்டுநின்றான் அதிலுள்ளகாய்கனிகளைச் சில முனிச்சிறுர்க ள்பறித்துத்தின்று அந்நினை மாய்ந்துபோனார்கள் அதனால் அவர் களுடைய தாயர்களுல்லாமிகவுந் துக்கித்து வருந்தினார்கள் அவ் வதிசயத்தை விநாயகமூர்த்தியறிந்து அந்நிமிடத்தில் அம்மாமரத் தருகில்வந்து அதில் தேன்கூடுகட்டி யிருக்கின்ற ஒப்பொந்தினைக்க ண்டு துழைந்தனர் உடனே அப்பொந்தானது சுவாமியை உள்ளே யடக்கி மூடிக்கொண்டது.

அதைப்பார்த்து முனிவர்களெல்லாங்குங்கு இஃது மாமரமல் ல ஏதோ ஓர்மாயையென்றுபயந்து ஓடினார்கள். அப்போது சுவாமி அம்மரத்தினுள்ளிருந்தவண்ணமே அதை அலைத்துப்பிளந்து முன் னொருபோது துணினின்றும் உதித்தநரசிங்கத்தைப்போலவெளிவ ந்து அதனடியில் இறந்துகிடக்கின்ற முனிச்சிறுர்கட்கு டியிர்கொ டுத்தெழுப்பினர் பின்னரயாவரும் ஆனந்தங்கொண்டு ஆயிரத்தெட் டண்டங்களையும் ஒரேகுடையிலாண்ட சூரபன்மனாகியமாமரத்தை ச்சப்பிரமணியதேவர் துணிததெறிவாராயின் அவர் தமையனாகிய இவருக்கு இம்மாமரத்தைத்துணிப்பது அரிதோவென்று துதிசெய் தார்கள். ஆறாந்திங்களில் ந ளொன்றற்கு நூறு எருமைகளோத தின் றுவருவதால் சதமயிடபக்கணியென்னும் பெயரினையுடைய ஓ ரசுர மாதானவன் இந்திராணியைப்போலவுருக்கொண்டு உமாதேவியாரி டத்தில்வந்து தாயே யான் புலோமகை எனதுகாதலர் அவுணராச னுடைய சிறையிலகப்பட்டு நெடுநாளாகவருந்துகின்றனர் யான் அ வர்களி னின்றந் தப்பி யோடிவந்து தேவரீரைச் சரணடைந்தேன் இனியெனக்குத் துன்பமனுமாதபடி தேவரீர்பாதுகாத்நருளவேண் டென்று இரந்தாள் அதைக் கருணையாகியாகிய உமாதேவியார்

மழூசவிநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௧௨௫

உண்மையென்றேகருதி, ஓ சசியே! சூரியன் இருளையுண்ணுமாறு போல இன்னுஞ்சிலநாயுள் அவுண்காயெல்லாம் இவ்வறுபுயராய் விநாயகமூர்த்தியுண்டருளித் தேவர்கட்கெல்லாம் கிருபை வழங்குவர். அப்போது இந்திரன்சிறையும்நீங்கும், அதுகாறும்நீ மணக் கவலைமையொழிதது இங்ஙனமிருவென்று திருவாய்மலாநது நல்ல போசனமும் ஆடையாபரணங்களு மவளுகுகுக் கொடுத்தருளினர்.

அவ்வாறே அப்பாதகி சிலநாளிருநது ஓநாள உமாதேவியார் சோர்ந்து நித்திசையெயும் சமயமபாநது விநாயகமூர்த்தியைக் கைக்கொண்டு ஆகாயமாககததிற் சென்றனன் சுவாமி அவன் ஒக் கவிழிருந்தவண்ணமே அவன் செவியைப் பிடித்திழுத்து நிலத்திற் சாய்ந்துநீருக்கி மீட்பும் உமாதேவியாரிடத்தி லெழுந்தருளினர் ஏழாநதிங்களில் கமடாசுரனென்பவன் சுவாமியிருவியாடல்செய்யுமிடத்தில் ஆமையுருகொண்டு மெல்லமெல்லவூரதுவந்தான் விநாயகமூர்த்தியானவா முன்னாதிருப்பாறகடலைகலக்கியவிண்மொகிய ஆமையினுடலைகுழப்பியடக்குந் தமதுதாளினுல அவனதுவலியெல்லாங்குன்றும்படிவைத்துக்கொன்றனா எட்டாநதிங்களில் உமாதேவியார்க்கணைசமூர்த்தியை யெடுத்ததுகொண்டு சிலபாங்கியரோடுஞ் சோலைகளிற்சென்று வசதிதிருந்தனா கணைசமூர்த்தி அசுசோலையிற்றனியேவியாடலசெய்திருந்தனா அசுசமயத்தில வலியில் மகமேருவைநிகாததவனைய வேகத்தில சூரியனுடையகுதிகாகட்கு ஒப்பானவனாகியிருக்கின்ற கற்பகாசுரனென்பவன் ஓ குதிரையுருவங் கொண்டு சுவாமிக்கெதிரில்வந்தனன் உடனே அக்குதிரையின்மீது சுவாமி ஆரோகணிதது அதனை வாயுவேகத்தினும்வினாவாய்த் திரி லோகங்களுஞ்செலுத்தி அசுசோலையிலவந்து இறங்கினர் அப்போதக்குதிரையாகிய அவுண்கானவன் குடலறுபட்டுக் கடைவாயில்விளாவி வழியும்படியாக ஓ பாவதஞ்சென்று கடலில வீழ்ந்தாற் போலத்தனது இயல்பானவுருவத்தோடு இருபத்தைந்து யோசனை விசாலத்திற்கு வீழ்ந்திறந்தான் ஒன்பதாநதிங்களில் துந்துபிக்குர லுடைமையாற் றுந்துபியென்னும் பெயர்னையுடைபு ஓசுரன் விடத்தை நாவற்கனிகளைப்போலச்சமைத்து ஒர்முனிசசிறுன்போல்வுரு வெடுத்தாவநது கணைசமூர்த்தியையழைத்தான்.

அதனைக்கணைசமூர்த்தியறிந்து தமக்கு உமாதேவியார் அமிர் தங்கலந்துசெய்துகொடுத்த மோதகத்தோடும் அவனருகிற்சென்று அவன்கொணர்ந்துவந்த நாவற்கனிகளையெல்லாம் வாங்கித்தலையை அசைத்ததைத்து உண்டருளியபின்னர் தமதுகரத்திலிருந்த மோதகத்தை அவனுக்குக்கொடுத்தார் தீயோர்க்கு நல்லபொருளுங்கெட்

டபொருளாகும் என்றுமேலோர்சொல்லும் வாக்கியத்தின்படி அம்மோதகத்தை அப்பாதகன்புசித்தமூத்திரத்தில் அதிர்கலந்திருந்த அமிர்தமேவிடமாகி அவனைக்கொன்றது அவன் கொடுத்த விடமே எமதையனுக்கமிர்தமாயது பத்தார்திங்களில் விண்ணைமுட்டிய சிரத்தினையுடையவனாகியும் விண்ணொதிதேவர்களும் அஞ்சத்தக்கவலியையுடையவனாகியுமிருந்த அசகாசர நென்பவன் பூமியைத்தாங்கும் ஆதிசேடனோவென்றுமலைக்குட்படியான ஓர்மலைப்பாம்பாகஉருக்கொண்டு உமாதேவியாரிருக்கின்ற சோலையின்கண்வந்து சிலமுனிச்சிறார்களோடுஞ் சென்று தனியே விளையாடற் செய்திருக்கின்றகணேசமூர்த்தியைபெடுத்தது இராகு சந்திரனைவிழுங்குவதுபோலவிழுங்கினன். உடனே இடையிற் சர்ப்பக்கச்சினைவீக்கிய எமதுகர்த்தன் உதையகிரியிலெழுந்த இளங்கதிரைப்போல அப்பாம்பின் கட்டைப்பிளந்தெழுந்தது திருமேனிமுழுவதும் உதிரமாக உமாதேவியாரிடத்திற் சென்றனர் அவா தமதுபாலகரை நீராட்டி எடுத்துக் கொண்டு மீட்டுந்தமதுகொயிலேநொக்கிச்சென்றனர் பின்னர் மலைப்பாம்பாகவந்த அசுரன்தனது சுயரூபத்தோடு நூறுயோசனை விசாலம்மலைபோல்விழுந்து இறந்தான் அவனுதரத்தினின்றும்பெருகிய உதிரவெள்ளமானது டாபெரிய ஆறுகவோடிக்கடலிற்பாய்ந்தது பதினொராதிங்களில் முனபோல உமாதேவியா சிலவிருடியர் பத்தினிகளோடுகுளிரந்த பொருளிறசென்று தமது குழந்தையை விளையாடவிட்டிருந்தனா அப்பாது அப்பாலகவிநாயகமூர்த்தி அவ்விருடியர்பத்தினிகளிடத்திற்சென்று ஒருத்திமடித்தலத்தினின்று மற்றொருமடித்தலத்திலேறியும் முததங்கொடுக்கவேண்டினோர்க்குமுத்தங்கொடுத்தும், சிலர்மாட்டிசென்றுதழுவிடும், சிலர் டோலைப்புல்வி ஏறியும் சிலர் ஆபரணங்களையறுத்தெரிந்தும் சிலரை அடித்தோடி ஓர்மரத்திலே யொளித்துக்கொண்டும் தம்மை யடித்தோடியபேரை உடனேபிடித்துவந்தும் ஒவ்வொருத்திவிழிகளைமூடிவிட்டித்தமதுவிழிகளை அவர்மூடிவிட்டால் புன்சிரிப்போடுமோடி மற்றொருத்தியைப்பிடித்துயந்தும் இவ்வாறு பற்பல விளையாடல் செய்திருந்தனர் அப்போது சபலாசுர நென்பவன் எட்டுகால்களையும் இரண்டு தலைகளையும் அழலைப்போன்ற விழிகளையும் பிறைபோல் வளைந்த கோணாப்பற்களையுமுடைய சரபப்பட்டியுருவமாய்த் தனதுசிறகை விரித்துக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகப்பறந்து வந்தனன் அவனது சிறகின்காற்றினால் மலைகளெல்லாமுடிசாய்ந்தும் பறவைகளைத்துஞ்சின்னுபின்னமாகமுறிந்தும் சமுத்திரங்கள்பொங்கி அனைபுரண்டிப்போயின அதை இருடியர் பத்தினிகள் கண்டு நடுங்கி ஓடிப்போ

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௧௨௭

னர்கள் உமாதேவியார்ப்பயந்து சிவபிரானுக்கறிவிக்குமாறு விரைந்துசென்றனர் ஆயினும் முன்னொருபோது நரசிம்மதைத்தாக்கிய எண்டோட்சரபத்தினுடைய குமாரராகிய கணேசமூர்த்திமாத்திரமஞ்சரமல் நெடுகவளர்ந்து அவ்வவுணச்சரபத்தினுடைய கால்களைப் பற்றியிருந்து ஓர்பெரிய பாறையினின்றுமோதிக் கொன்றனர் அதைக்கண்ட முனிவர்களெல்லாமாச்சரியங்கொண்டு இவர் தந்தை முன்னர் சிங்கத்தைவெல்லுவதற்குச்சிம்புருருக்கொண்டனர். இப்போதிவர் அச்சிம்புளையே கொன்றமையால் இவரைச்சிம்புட் சிம்புளெனச்சொல்லத்தகுமெனத் துதித்துப்பணிந்தார்கள். பன்னிரண்டாம் திங்களில் வீமாசுரனென்பவன் ஓர் விசுவகன்மாவாக வருவெடுத்துச்சலாசுரன் சிலாசுரன் என்னுமிருவரை இரண்டு சிலம்புகளாக்கிக் கொண்டுவந்து கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவடிக்குமுன்னேவைத்துப்பணிந்தான் சர்வஞ்ஞமூர்த்தியாகிய எமதையன் அவ்வஞ்சுகத்தை யறியாதவர்போலத் தமது மனத்தில் வேறோரெண்ணத்தை வகித்து அவனோடு இனியவார்த்தைகளாடி மகிழ்வித்து அச்சிலம்புகளையெடுத்துத்தடுத்து திருவடிகளி லணிந்துகொண்டு நிருத்தமாடினர்.

இவ்வாறு கணேசமூர்த்தி நிருத்தமாடலும் பூதங்கள்-புவனங்கள்-மலைகள்-கடல்கள்-உயிர்த்தொகைகள் வேதாகமபுராணங்கள்முதலானவைகளோடுபிரமர்கள்-விண்டுக்கள் உருத்திரர்கள் முப்பத்து முக்கோடிதேவர்கள்-நாற்பத்தெண்ணாயிரமுனிவர்கள்-கருடர் கின்னரர்-கிம்புருடர் சித்தர்-வித்தியாதரர்-பூதர்-பைசாசர்-ஆகாய வாசிகள் போகபூமியர் முதலாயுள்ளசகலரும் ஆடினார்கள். சிலம்புகளாயிருந்த இரண்டசுரர்களும் அந்நிருத்தத்தைச் சகிக்கமாட்டாது தங்களாண்மை யனைத்துங்குன்றி மிகவும் வருந்தினார்கள். அப்போது கணேசமூர்த்தியானவர் தமது பாதங்களை வீசி உதறினர் உடனே அச்சிலம்புகள் சவாமி பாதங்களினின்று நீங்கி வீமாசுரன்பேரில் விழுந்துபுரட்டிக்கொன்றது. பின்னர் அச்சிலம்புகளாய் வந்த இரண்டசுரர்களுந்தங்கள் சுயரூபத்தோடு மலைபோல விழுந்திறந்தார்கள். இப்படி அம்மூவருமிறந்தமையை முனிவர்கள் கண்டு சந்தோஷித்து வேதச்சிலம்பைத் திருவடிகளி லணிந்து மேருச்சிலம்பை வில்லாகவளைத்துக் கரத்திலேந்திய சிவகுமாரனுக்கு இம்மாயைச்சிலம்புகளை மாய்ப்பபோது அரிதென்றுபணிந்து துதிசெய்தார்கள். அப்பனிரண்டாந்திங்களிலேயே மற்றொருநாள்சமர்த்திப்பிறந்த ஆவிசனென்னும் பெயரினையுடைய அவுணாணவன் ஓர் மதயாணப்போல வருக்கொண்டு திசைகளைக் காவல்கொண்டிருக்கின்ற ஐராவதமுதலிய யானைகளுங்கண் டஞ்சும்படி அட்ட குலாசலங்க

னையும் பிளந்து சில முனிச்சிரார்களோடு கணேசமூர்த்தி விளையாடல் செய்திருக்கின்ற வனத்தில் வந்தனன். அந்தயானையின் வரவைக்கண்டவுடன் முனிச்சிறுர்க னெல்லாம்பயந்தோடத்தலைப்பட்டனர் அவர்கட்கு முன்னொருபோது உமாதேவியுங்கண்டு நடுங்கும் படியாகவந்த ஓர் மதயானையைத் தமக்காடையாக உரித்துப் போர்த்தருளிய சிவபிரான் குமாரராகிய கணேசமூர்த்தி அஞ்சாதீர்களென்றுகையமர்த்தி, அந்தயானையினெதிரிற் சிங்கவேறுபோலப் பாய்ந்து தமதுகரத்திலேந்திய அங்குசப்படையினால் அதன் கவுளிற்புடைத்துமும்மதங்கடும் அருவிபோலப்பாயும்படியாக இரண்டிருப்புக்கோக்கரத்தாற் பற்றிப்பிடரியின்மீதேறி அதனதுகழுத்தடியிற் றமது காற்பெருவிரலையூன்றி மெகங்களைப்போலப் பிளிற்றிடோடும் படியாகவலித்து அதனது வலியெல்லாங்குன்றும்படி அஷ்டதிசைகளினுங்கடாவி மீட்டுந்தாமிருந்த வனத்தில் வந்தமார்தனர், உடனேயந்தயானை இடியெற்றினைப்போலக் குரல்காட்டிவீழ்ந்திறந்தது.

இரண்டாமாண்டில்கூடாசுரனென்பவன் கணேசமூர்த்திவிளையாடல்செய்திருக்கின்ற வனத்தினுள்ள ஓர் தடாகத்தில் ஆலகாலமுமஞ்சும்படியான கொடியவிடங்களைக்கலந்து ஆகாயத்தில்தனதுருவமறைத்துப்பார்த்திருந்தனன் அப்போது அத்தடாகத்திற்படிந்து வருங்காற்றினால் அவ்வனத்தினுள்ள விருக்கங்களுல்லாந்தீய்ந்து விளையாடல்செய்திருந்த முனிச்சிரார்களெல்லா மாய்ந்தனர். அதைக்கணேசமூர்த்தி யறிந்து, தமது கிருபானோக்கத்தால் அத்தடாகத்தைப்பார்த்தருளினர். உடனே அத்தடாகத்திற் கலந்தவிடமெல்லாம் அமிதமாக அதிற்படிந்து வந்தகாற்றினால் விருக்கங்களுல்லாந்தவிர்த்தன, முனிச்சிறுர்களுல்லார் தீயில்விட்டவர்களைப்போல யெழுந்திருந்தார்கள், பின்னர் காமதகனராகியசிவபிரானுடைய குமாரர், தமதுநெற்றி விழியினால் ஆகாசத்தைப்பார்த்தனர் உடனே அவ்வாகாயத்தில்திறந்திருந்தகூடாசுரன்வெந்து நீறுயினன். மூன்றாமாண்டில் அவ்வனத்திற்கு இருபதுயோசனைதூரத்திலிருக்கின்ற மற்றொருவனத்தில் கணேசமூர்த்தியானவர் சில முனிச்சிறுர்களோடுஞ்சென்று அங்கிருந்த ஓர்தடாகத்தில் ஸநானஞ்செய்து அதிற்படார்திருக்கின்ற புட்பங்களைக்கொய்து விளையாடல்செய்திருந்தனர். அப்போது விகிர்தாசுரனென்பவன் மகரமீனாகவுருக்கொண்டு அத்தடாகத்தில் வந்து அலைத்தனன். அதைமுன்னொருபோது கடலிற்கிடந்த விண்டுவாகிய மகரத்தை வலையிட்டுப் பிடித்த சிவபிரான் குமாரராகிய கணேசமூர்த்தியறிந்து உடனே அதனை இறுகப்பிடித்துக் கரையிலெறிந்தனர். அவ்வவுணந்தனது

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௧௩௯

சுயரூபத்தோடு விழுந்து இறந்தனன். இப்பால் கணேசமூர்த்தியானவர், அவ்வனத்தினின்றிங்கித் தமதாசீர்மத்தை நோக்கிவருகையில் இடம்பாசரனென்பவன் வழியில் ஒப்பர்வதவுருவங்கொண்டு ஆகாயத்தை ஊடுருவவளர்ந்து அட்ட திசைகளையும் விழுங்கிப்பாந்து நின்றனன். அதைக்கணேசமூர்த்திகண்டுநெடுமூச்செறிந்தனர். உடனே அம்மலையானது சண்டமாருதத்திலகப்பட்ட பஞ்சபோல பிளந்து பொடியாகப்பறந்தது அவ்வற்புதத்தை முனிச்சிறார்கள் கண்டு இவர்தம்பியாகிய சுப்பிரமணியதேவர முன்னொருபோது சகலமாயயினும் வல்ல கிரவுஞ்சகிரியைத்தமது வேலாயுதத்தாற்றுளைத்துப் பொடியிடுக கணரென்றால், இவர் இம்மலையைவென்றதும் ஓர் வியப்போவென்று சந்தோஷித்தார்கள்.

நாலாமாண்டில், ஓர்நாள் உமாதேவியார் ஸ்நானஞ்செய்து சிவலிங்க பூசைநடாத்திக்கொண்டிருக்கின்றசமயத்தில் வீதியில் விளையாடல்செய்திருந்த விநாயகமூர்த்தியானவர் ஓடிவந்து அம்மனிடத்திற் பாலுண்ணுமாறு அடுத்தனர் அப்போது உமாதேவியார் அவரைச் சிவலிங்கபூசைநிறைவேறுகின்றவரையில் நீ அருகில்வராதேயென்று தடுத்தனர் பின்னர்தடுத்தற்குரிய தலைமைபெற்றகாரியத்தைத்தாமே அவருக்கறிவிப்பார்போல அவர்மனதிற்பாவனை செய்திருந்த வடிவமே தாமாகி ஐந்துமுகர்களுங் காளகண்டமும் பத்துகாங்களும் ஏனைய அவயவங் களுந் தோன்றும்படி சதாசிவமூர்த்தி வடிவாக நின்றனர்; அவ்வடிவை உமாதேவியார்கண்டு அன்புமச்சமுங்கொண்டு சாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்து; சுவாமி! அடியேன் செய்தபிழையைப்பொருத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அப்போது தமது தாயினுடைய மனக்குறைவைப் பார்த்து, அன்னையே? இன்றுமுதல்யான் வேண்டுமீப்போதெல்லாம் தடுக்காமல் எனக்குப்பாலகோடுதது வருகின்றீராவென்று புன்னகையோடுங்கேட்டு, மீட்டும்அவரம்டித்தலத்திற் குழந்தைபாகிப்பாலுண்டிருந்தனர்.

அச்சமயத்தில் கருத்தமாசரனென்பவன் காருடவித்தையில் வல்லவன்போல உருவெடுத்து உமாதேவியாரெதிரில்வந்து அங்கு விளையாடிக்கொண்டிருந்த முனிச்சிறர்களை எல்லாம் எடுத்து விழுங்கியும், மீட்டுமவர்கட்குவருத்த முண்டாகாதபடிச்சிலரைத்தனது காதுகளினாலும், சிலரைவிழிகளினாலும், சிலரைநாசிகளினாலும், வெளிப்படுத்தி மீளவும் அக்காது-விழி-நாசிகளின்வழியாக உள்ளேபுக விட்டும் பின்னரவர்களையெல்லாம் வாயின்வழியாக உமிழ்ந்தும், அளவுற்ற விஞ்சைகளேநடாத்தி, இவனையும் விழுங்கி யுமிழ்வேண்

பார்மின்களென்றுசொல்லி உமாதேவியார் மடித்தலத்திற் பாலுண்டிருந்த கணேசமூர்த்தியையெடுத்து விழுங்கி மீட்டும் உமிழாமல் சரேலென்றெழுந்தனன் அப்போது எமதையன் உமாதேவியார் திருமுகத்தினின்றுநோன்றி அவ்வசுரனைக்கண்ணத்திற்புடைத்துக் கொன்றனர் அவ்வற்புதத்தைக் கண்ட முனிவர்களெல்லாம் ஆனந்தமடைந்து அண்டகோடிகளையெல்லாந்தரது அகட்டினுள் அடக்கி ஆதரிக்கவல்லகடவுள், ஓர்தானவனுடைய வயிற்றுளடங்குமோ வென்று துதிசெய்தார்கள் உலகமாதாவாகிய சாசனாத் உமாமகேஸ்வரியும் கவலையையொழிந்தது முகமலர்ந்திருந்தனர்.

ஐந்தாமாண்டில், கடகாசுரனென்பவன் ஓர் ஒட்டகமாகஉருக் கொண்டுவந்தனன். அதைகணேசமூர்த்தியறிந்து, அவன் ஒருகாதத்தூரத்திலவரும்போதே வீட்டினின்றிசென்றுகொன்றனர். மற்றொருநாள் சாயைப்பிடிப்பதில் வல்லவனான சயாசுரனென்பவன் கணேசமூர்த்தியினுடைய சாயையைப்பற்றவந்தனன். அதையெமதுகர்த்தன் அறிந்து அவனை உறுத்துப்பார்த்தனர் உடனே அழலிற் பட்ட பஞ்சுபோல் மாய்ந்து சாம்பராயினன். மற்றொருநாள் சஞ்சலாசுரனென்பவன் முனிச்சிறுர்களைவிடதானுமோர் முனிச்சிறுனாகி, கணேசமூர்த்தியோடு பந்தாடவந்தனன். அதை எமதையனறிந்து அவ்வாட்டத்திலேயே அவன் வலியனைத்துங்குன்றி தோல்வியுற் ற்செய்தனர். பின்னரவ்வவுணன் புறங்கொடுத்து ஆகாயத்திலெழுந்தனன், அவனோடு விநாயகமூர்த்தியுமெழுந்து போராடிக் கொன்று விட்டு மீண்டனர் மற்றொருநாள், கணேசமூர்த்தியானவர் முனிவர்களுடைய மாளிகைதோறும் ஏககாலத்திற்சென்று பலகுறும்புகளைச் செய்து விளையாடினர். அதற்கு அம்முனிவர்பத்தினிகள் கோபித்து, பிடித்துக்கொண்டுசென்று உமாதேவியாரிடத்தில் முறையிட்டு அவர்பாலொப்புவித்து மீண்டனர். அவர்கள்மீண்டு தங்கள்மனைகளில்துழைவதன்முன், மீட்டும்முன்போலவே அவரவர்மனையின்கண் பல குறும்புகளைநடத்தி விளையாடல்செய்திருந்தனர். அதை அம்முனிவர்பத்தினிகள் கண்டு அச்சமுற்று ஈதென்ன அற்புதமென்று அதிசயித்து சுவாமி ஏகமாகியும், அனேகமாகியும் எங்குமாகியும், போகமாகியும் யோகமாகியு மிருக்கின்ற புண்ணியமூர்த்தியாகிய தேவீருடைய மகத்துவத்தை மோகத்தில் மூழ்கியிருக்கின்ற அடியேங்கள் இன்றறிந்தனம். இனி அடியேங்கள் செய்யும் பூசனைகளைக் கைக்கொண்டு காத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அவ்வவர்கள் மனைகடோறும் அவருக்குப் பூசனை செய்து அப்பம் மோதகம் முதலாகிய சிற்றுண்டிகளை வைத்து நிவேத்தித்தார்

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௧௪௧

கள். அதற்கு ஒப்பற்றகணேசமூர்த்தியானவர் மனமகிழ்ந்து இச்சிற்
றுண்டிகளை உலகன் சிறுவர்கட்குக் கொடுமின்கள் இதனால் நமக்குத்
திருப்தியாகுமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர் அன்று முதல் கணேசமூர்
த்திக்கு நிவேதித்த சிற்றுண்டிகளைத் தங்கடங்கள் சிறுவர்களுக்குக்
கொடுத்துவந்தார்கள். அதுபோலவே இக்காலத்திலும் விநாயகமூர்
த்திக்கு நிவேதிக்குஞ் சிற்றுண்டிகளைத் தங்கடங்கள் சிறுவர்கட்குக்
கொடுத்து வருகின்றார்கள்

பரசு, தாமரை, பாசம், அங்குசங்க ஞற்பவம்.

ஆரூமாண்டில் ஓர் விஸ்வகன்மனானவன் பரசு-தாமரைமலர்-பா
சம்-அங்குசம் என்னு மிவைகளைச் செய்துக்கொண்டுவந்து சிவபிரா
ணையும் உமாதேவியாரையும் பணிந்தெழுந்த பின்ன ரவ்வாயுதங்க
ளைக்கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவடிக்குமுன்னே வைத்துவணங்கி
னான் அவனைக்கணேச மூர்த்தினோக்கி இவ்வாயுதங்கள் யாதென்று
வினாவினார்; அதற்கவன் பணிந்து, சுவாமி! அடியேன் புதல்வியாகிய
சமுனையென்பவளைச் சூரியனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்தேன்,
அவள் அவனது சரீரவெம்மையை யாற்றமாட்டாது தனது சாயை
யைத்தன்னைப்போலவடிவாக்கிவைத்து மீட்டுமென்மனையின்கண்வந்
திருந்தனர் அவன்பின்னையே சூரியனுந்தேடிவந்தனன் அப்போதவ
ள்பயந்து ஓர்பெண்குதிரையாக உருக்கொண்டவனத்திற்சென்றான்
அதற்குமேல்எனதுமனைக்கண்வந்திருந்த சூரியனுடையவுருவத்தை
ஆயுதத்தினுற்கடைந்தேன், பின்னரவன்சார்ந்தமாகித்தானுமோரான்
குதிரையாகவுருக்கொண்டு வனத்திற்பெண்குதிரையாகத்திரிகின்ற
தனது பத்தினியைச் சேர்ந்தனன் அப்போது அவர்களிடத்தினின்
றும் அச்சுவினிதேவர்கள் பிறந்தார்கள் பின்னரிருவருந் தங்கடங்
கள் சுயவடிவைக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தார்கள் சூரியனைக்கடைந்த
போது திரீந்தபொடிகளால் ஓர்சூலாயுதத்தையும், இவ்வாயுதங்களை
யுஞ்செய்தேன் சூலாயுதத்தைச் சிவபிரானுக்குக்கொடுத்தேன், மற்ற
இந்தநான்கையும் மூலகாரணமாகிய தேவரீருடைய திருவடிக்கண்
வைத்தேன் அடியேன்கிருதார்த்தனாகுமாறு சுவாமிகள் அவைகளை
த்தரித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதன்மீதுகணே
சமூர்த்தி கிருபைசுரந்து, அன்பனை உலகிலுள்ளவர்கட்கு உபகா
ரஞ்செய்யும்பொருட்டு இவைகளையாம் அங்கீகரித்தனமென்றெடுத்
துத்தரித்துக்கொண்டு, அவனுக்கு அளவற்ற வரங்களைக் கொடுத்த
ருளினார். பின்னர் விஸ்வகன்மன்பெருமகிழ்ச்சியோடு சுவாமியிட
த்தினின்றும் விடைபெற்றுத்தனது யாதாஸ்தானத்தை யடைந்த

னன் அத்தினம் விருகாகரனென்பவன் செந்நாயகவுருக்கொண்டு கணேசமூர்த்திக்கெதிரேவந்தான். உடனேதாம் தரித்தருளிய ஆயுதங்களைப் பரிட்சிப்பவர்போல அதன்மீது அங்குசத்தை யெறிந்து சங்கரித்தருளினர், ஏழாமாண்டில் காசிபமுனிவரும் அவர்பத்தினியாகிய அதிதியுர்வந்து கணேசமூர் தீயைப்பலமுறை பணிந்துசிறந்த வரங்களைப்பெற்றுச் சென்றனர் அத்தினத்தில் கிருதார்தன் கானனென்னு மிரண்டசுரர்கள் ஆளியாக வருக்கொண்டு கணேசமூர்த்திக்கெதிரே வந்தார்கள் அவர்கள் துதிக்கரத்தைச்சுவாமிகள் பிடித்துமுன்னும் பின்னுமாக விழிந்து ஒன்றோ டொன்று முட்டவிட்டு சின்னாரின்னப்படுத்தி மாய்த்தருளினர்

மாபுரவாகுனோற்பவம்

கேட்டார்களோ சவுனகாசி முனிவர்களை! இவ்வாறு தம்மைக் கொல்லவந்த துட்டர்களை எல்லாந்தாமே கொன்ற விநாயகமூர்த்தியானவர், எட்டாமாண்டில்மாயில்வாகனத்தையுந்தருளியதிருவிளையாடலைச்சொல்லுவோம் கேட்டீர்களாக.

காசிபமுனிவருடையமனைவிகள் பதின்மூவருள் வினதையென்பவள் மனைக்குக் கத்துருவென்பவள் சென்றாள் முன்னொருபோது இக்கத்துருவென்பவள், வினதையை வஞ்சகத்தினால் கொடியசிறையில் வைத்தவளாதலால், அதை அவ்வினதையானவள் தன் மனதி லெண்ணி அவள்வரவைக்கண்டும் காணாதவள்போல விருந்தனள். அவள் புதல்வனாகிய சடாயுவென்பவனும் தனது தாயினுடையஉட்கோளை முன்னரே யறிந்திருக்கின்றவனாதலால் அவளுக்கு மாற்றாளாகிய கத்துருளினுடைய கூந்தலையும், மேல்வத்திரத்தையும் பிடித்திழுத்து விதியிற்றள்ளி எனது தாயை நெடுங்காலங்கொடியசிறை வைத்திருந்த மகாபாவி இன்னும் என்செய்வதற்கு இடிஞுவந்தனை போபோவென்றுத் தூரத்திலிட்டான் அதன்மீது கத்துரு வென்பவள் மிகுந்த அவமானத்தால் முகம் வாடித்தனது புத்திரர்களாகிய நாகர்கள்வாழ்கின்ற பாதலலோகத்திற்சென்றனள், அவள் முகவாட்டத்தோடு மிக்ககிலேசத்தினை யடைந்து வருவதை நாகராசனாகிய ஆதிசேடன் பார்த்து, மிகுந்தபயபத்தியுடனே எதிர்சென்றுபணிந்து தாயே தேவர்கள் அசுரர்கள் முதலான ஆன்மகோடிகளைச் சிருட்டிக்க வல்ல காசிபமுனிவருடைய பிரியமுள்ளபத்தினியாகியும், மூவுலகையுந்தாங்கும் அடியேனையுள்ளிட்ட நாகரிசர்களைப்பெற்ற, தாயாகியுமிருக்கின்ற தேவரீர் மிகுந்த வருத்தத்துடனே முகம்வாடித்தனியாயிங்குவருவதற்குக்காரணம்யாதென்றுகேட்டனள். அதைக்

மழுசேவநாயகர் திருவவதாரப் படலம். கசஉ

கேட்டலுங் கத்துருவென்பவள்கலங்கி யழுது, மைந்தனையெனது மாற்றாளாகிய வினதையிடத்திற் சென்றேன். அவள் என்னைக்கண் னெங் காணாதவன்போல, விருந்தனள். அதன்மீது அவள்புத்திரான சடாயுவென்பவன, என்னைத்துன்பப்படுத்தினன்தாயென்று சிறிது மறிபாமல் என்னைத்துன்பப்படுத்திய சடாயுவையாவரும் அவமதிச் சும்படி நீ இங்கேசிறையில் வைப்பையாயின் இனியான் உயிரோடு வாழ்வேன். இல்லையேல் இந்நிமிஷத்தில் என்னுயிரை மாய்ப்பேனெ ன்று சொல்லினள். அதைக்கேட்ட ஆதிசேடன் அத்தியந்தகோபங் கொண்டு, இந்நிமிஷத்தில் அச்சடாயுளினுடைய உயிரைவாங்குகின் றேனென்று ஆலகாலத்தைப்போலச்சீறியெழுந்தான் அப்போதுவா சுகி அனந்தன் தக்கன் சங்கபாலன் குளிகன் பதுமன்-மகாபதுமன்- காரக்கோடகன் என்னும் அஷ்ட நாகர்களும் ஆதிசேடனைப் பணி ந்து கர்த்தனை தேவரீர் செல்கின்ற வேலைகுறியாங்கள் செல்ல வல் லோமென்று விடைபெற்று அளவற்ற நாகசேனைகளுடன் பல்வழி யாகப்பூலோகத்தில் வந்து வினதை வசிக் தும் மாளிகையை யடைந் தனர் அதை அவள்புத்திராகிய சடாயு சம்பாதி சேனன் என்னும் மூன்றுபட்சிராசர்களுங்கண்டு நாகராசர்களினமீது பாய்ந்து அவர் களையெல்லாந் சிறகுதளினுலேபடித்தும் மூங்கினற்கொத்தியும் நக ற்களினுற் சிறியும் சின்னாபின்னப் படுத்தினர் அப்போது சிலநாகர் கள் அஞ்சிப்பிலவழியாகப் பாதலத்திற் கோடிப்போனார்கள் அதை வாசுகி முதலிய எண்மருங்கண்டு அணைகடந்தகோபமுற்று அளவற் றயுத்தங்களைச்செய்து அம்மூன்றுபட்சிராசர்களையும் கைப்பிடியா கப் பிடித்துத்தமது பாதலலோகத்திற் கொண்டுசென்று அவர்களை அகலங்கடைய அருஞ்சிறையில்வைத்துத்துன்பஞ்செய்தார்கள் அதை க்கண்டுகத்துரு வானந்தமாயினள்.

இப்பீல் வினதையானவள், மிகுத்ததுயரமடைந்து தனதுகா தலாகிய காசிபமுனிவரிடத்திற் சென்று பணிந்தெழுந்து, நடந்த செய்திகளை விபரமாகக்கூறி, சுவாமி! எனதருமைப்புதல்வர்களுடைய சிறையினை விடுப்பதற்கு இன்னும் ஓர்பரக்கிரமமுடைய புத்திரன் அடியாட்குண்டாகும்படியாகக் கிருபைசெய்ய வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தனள். அதைக்காசிபமுனிவர்கேட்டு பெண்ணே! நீயொ ன்றிற்குமஞ்சற்க சிறைப்பட்டிருக்கின்ற உனது புத்திரர்களைமீட்ப தற்குயாம் உன்னுடனேகூடி உனதுவயிற்றில் ஓர்முட்டையை உண் டாக்குகின்றோம். அம்முட்டை கணைசமூர்த்தியாலன்றி மற்றையா வராலும் உடைக்கமுடிவதன்று, அஃது அக்கணைசமூர்த்தியால் உடைப்பட்டவுடன் அதினின்றும் ஓர்மயிலுண்டாகும். பின்னர்

அம்மயிலின் மீது அக்கணேசமூர்த்தி ஏறிச்செலுத்தி, உனது புத்திரர்களுடைய சிறையை நீக்கியருளுவரென்று சொல்லி, வினதையிடங்கூறினர். உடனே அவளகட்டினின்றும் ஓர்முட்டை வெளிப்பட்டது அம்முட்டையை வினதையானவள் நாள்தோறும் அன்போடு பாதுகாத்து வந்தனள் இவ்வாறு பாதுகாத்துவரும் நாளையில், ஓர்நாள் கணேசமூர்த்தியானவாசில முனிச்சிறுர்களோடு கூடி வனத்திற் சென்றுவிளையாடல் செய்திருக்கையில், கறுத்த நிறத்தினை யுடைய கிருஷ்ணசுரனென்னும் ஓரவுணனானவன் ஒருதலையும் இரண்டு சிறகும் மூன்றுமுகமும் நான்குசெவியும் ஐந்துமருப்பும் ஆறு தோகையும் ஏழுகண்ணும் எட்டுக்காலும் உடைய ஒர்பட்சி ரூபங் கொண்டு அவ்வனத்திலவந்து சற்றேநடக்கிறதும், சற்றே யிருக்கிறதும், சற்றேபடுக்கிறதும், சற்றேபயந்து ஓடுகிறதும்மாக உலாவல் செய்திருந்தனன். அதை அங்கு விளையாடியிருந்த முனிச்சிறுர்கள் கண்டு இரீதாவொரு அதிசயமானபட்சி உலாவிக் கொண்டிருக்கின்றதென்று கணேசமூர்த்திக்கூறி வித்தார்கள். அதைக்கணேசமூர்த்திகண்டு உடனே அதனைப்பிடிக்கப்போயினா. அவரோடு அம்முனிச்சிறுர்களுஞ்சென்றனர். அப்போது அப்பட்சியாகிய அசுரன் அவர்களையில் அகப்படுவதுபோல விருப்பதும், நெருங்கத்தூரத்தில் அகல்வதும், நிற்பதும், போவதுமாக அளவற்றநாடுகளையும் மலைகளையும் கடந்துபோயினன். பின்னர் கணேசமூர்த்தியும் அவனோடு விடாமற் றொடர்ந்துபோயினா இவ்வாறுதொடர்ந்து போகப்போக அவ்வசுரன் தமதுகையி லகப்படாமற் போகலும், கணேசமூர்த்தி அதிககோபங்கொண்டு பாசத்தை எவின். உடனே அவன் தனது சுயரூபத்தோடும் வீழ்ந்திறந்தனன் முனிச்சிறுர்களெல்லாம் அவனைத் தமது கைகளினு லறைந்துங்கால்களினுலதைத்தும் அவ்வவர்கள் கோபத்தைத் தணித்துக்கொண்டார்கள்

இப்பால் அதற்குச்சமீபத்தில் வசித்திருந்த வினதை யென்பவள் அச்செய்திகளை யறிந்து முட்டையைக் கொண்டுவந்து சுவர்மிக் கெதிரில் வைத்துப் பணிநது நின்றனள் சுவாமியும் அவளது அபிப்பிராயத்தை யறிந்து, தமது நகத்தினால் அம்முட்டையைக் கீறினர். உடனே அதினின்றும் ஓர் மயிலானது ஆகாயத்தை யளாவிய ஓர் பர்வதத்தைப் போல வெளிப்பட்டது அதைக் கணேசமூர்த்தி கிருபை யோடும் பார்த்தருளி அவுணர் குலங்கள் நாச மடையவுந் தேவர் குலங்கள் செழித் தோங்கவுமாக அதன் முதுகி லாரோகணித்து அவன் ஞாயாகிய வினதையின் முகத்தைப் பார்த்து, ஒமகே உணக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கே ளென்று திருவாய் மலர்ந்தனர் அதற்கவள் மீட்டும் பணிந்தெழு

மயூரேசுவிராயர் திருவவதாரப்படலம். ௩௪௫

ந்து, சுவாமி பாதலலோகத்திற் சிறைபட்டிருக்கின்ற அடியாளுடைய மைத்தர்களை விடுவித்துச் சுவாமிகள் திருவடியிலெக்காலத்தும் மாறாதபத்தியை அடியாட்குக் கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி அவள் கேட்டவரங்களைக் கொடுத்தருளி, சகலமுனிவர்களும் புடைசூழ்ந்து துதிக்கும் படியாக அம்மயில் வாகனத்தோடும் தமது ஆசீர்மத்திற்குவந்து சிவபிரானையும் உமாதேவியாரையும் பணிந்து பழையபடி வீற்றிருந்தனர் அன்றாமுதல் யாவரும் கணேசமூர்த்திக்கு மயூரேசரென்றுத் திருநாமஞ்சாற்றித் துதித்தனர். மகாதவராஜ நிகளே! அத்திருநாமத்தை யாவரேனுங் துதிசெய்வார்களாயின், ரகல விடர்களினின்று நீங்கி மேலான நன்மைகளைப் பெருவார்களென்பதற்கு சந்தேகமுமில்லை. இது சத்தியமென்று நம்பககடவீர்கள்

மோதிரவற்பவம்.

இப்பால் ஒன்பதாமாண்டில், ஓரநாள்முன்போலவே சிலமுனிச்சிறுர்களோடு தமது மயில்வாகனத்தின் மீதேறி ஐந்து யோசனை தூரத்திலுள்ள ஓர்வனத்திற்கென்று அங்குமிசூர்த்தபரிமாணத்தைவிசுகின்ற ஓர்மலர்ப் பொய்கையைக்கண்டு அதில் ஸநானஞ் செய்தனர் அப்போது அத்தடாகத்தில் சிலநாக கன்னியரோடும் வாசுகியினுடையபுதல்வியானவள் ஸநானஞ்செய்யவந்தனர், அவள் கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவுருவைக்கண்டு மோகித்து உடனே அவரருகில்வந்து பணிந்தெழுந்து, என்னையாளவல்ல பெருமானே! தேவீருடைய பிரதாபத்தை அடியாட்குணாதவேண்டுமென்று புன்னகையோடும் பிரார்த்தித்தனள் அதற்குக் கணேசமூர்த்தியிசைந்து ஓங்காய்! நம்மை யாவரும் மயூரேசரென்று துதித்து வேண்டிய வரங்களைப் பெறுவார்கள். நாம்சிவபிரானுக்கும் உமாதேவியாருக்கும் வுசந்த புத்திரானுமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதன்மீது அவள் சுவாமி! அடியாள் வாசுகியினுடைய புதல்வி தேவீர் அடியாளுடைய மனையிலெழுந்தருளி அடியாள்செய்யுபணிவிடைகளைக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்றுபிரார்த்தித்தனள். அப்போது முன்னர்வினதைக்குக் கொடுத்திருந்த வரத்தைக் கணேசமூர்த்தி தமது திருவுள்ளத்தில் நினைத்து, அதைவிரவில் முடிப்பதே கருமமென்று தனக்குள் நிச்சயித்து, அவ்வாறே உனதுமனைக்குவருகின்றோமென்று திருவாய்மலர்ந்து அவளும் அவளோடுவந்த மற்றநாக கன்னியரும் புடைசூழும்படியாகப் பாதலலோகத்திற் சென்றனர். உடனே அவள் கணேசமூர்த்தியை ஓர் பொற்பீடத்தெழுந்தருளச் செய்து பாங்கியரெல்லாமேவல் செய்ய பத்தியேர்ப்புகித்து, உயர்

த வஸ்திராபரணங்களால் அலங்கரித்து தேவாமிர்தத்திற்கிணையா
னபோசன திரவியங்களைக் கொண்டு வந்துசுவாமிக்கெதிரில்வைத்து
நிவேதித்தனர். இவ்வாறு அக்கன்னிகைமிகுந்த பத்தியினும் மமக்
குச்செய்த உபசாரங்களைக் கணேசமூர்த்தி அங்கீகரித்து அவ்விடத்
தினின்று நீங்கிவாசுகியிருக்கின்ற சபைக்கெழும்பருளினர். அப்
போது வாசுகிசுவாமிவரவைக் கண்டு எழும்பிராமலும், பணியாம
லும் உபசாரஞ்செய்யாமலும் இயமாப்புற்றிருந்தனர். அதைக்க
ணேசமூர்த்தியறிந்து மிகுந்தகோபத்தோடு அவனறுகிற்சென்று அ
வனுடைய சிரேரரத்தினத்தைப் பறித்துக் கொண்டனர் உடனே
வாசுகி மயங்கிப்பூமியில் வீழ்ந்து மூர்ச்சையாயினன். அவனைபுடை
சூழ்ந்திருந்த நாகர்களெல்லாம் மனங்கலங்கிடுங்கினார்கள் பின்னர்
கணேசமூர்த்தியானவர் சம்பாதிதவலியமூன்றுபட்சிராஜர்களையுஞ்
சிறையினின்று நீக்கிதம்மோடழைத்துச் செல்கின்றபோது வாசு
கிமூர்ச்சைதெளிந்துசுவாமியோடெதிர்க்கவந்தான். அவனை எமதை
யன்விரலிலெடுத்து கங்கணமாகத் தரித்துக்கொண்டு பூலோகத்
திற்குப்போகும்படித் திருவுங் கொண்டனர்.

அரைஞாணற்பவம்,

அதற்குள் அங்குடந்த அவமானங்களனைத்தையும் ஆதிசேட
னறிந்து மிகுந்தகோபத்தோடு நாககணைகளைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்
து கணேசமூர்த்தியுடனெய்தித் துயுத்தஞ்செய்தான் உடனேமுன்
னர் தாம்பொய்கைக்கரையில் நிறுத்தி வந்தமயிலைநினைத்தருளினர்.
அந்நிமிஷத்தில் அந்த மயிலானது தனது சிறகின்காற்றினால் அள
வற்றநாகர்கள் மடியும்படியாகப் பாதலலோகத்தில் வந்து கணேச
மூர்த்தியருகில் நின்றது அதன்செவியில் கணேச மூர்த்தியானவர்
சில மந்திரங்களை யுபதேசஞ்செய்து ஓ கேகயமே ! நீ இந்நிமிடத்
தில் நாககணைகளையெல்லாம் மாய்த்து, ஆதிசேடனைப்பிடித்த பிடி
யிற்கொண்டுவரக்கடவையென்று ஆக்கியாபித்தருளினர். உடனே
அம்மயிலானது மிகுந்தகோபாக்கினியை வீசிச்சென்று சிலநாகங்க
ளேழக்கினற்குத்தியும் சில நாகங்களைச் சிறகினால்மொத்தியும், சில
நாகங்களைக் கால்நகங்களினால் தத்தியும் சின்னப்பின்னபடக்கொன்று
யுத்தஞ்செய்துநேர்ந்த ஆதிசேடன்மீது பாய்ந்து அவன்சரீரடுவில்
வடுப்படக்கொத்தி கவ்விக்கொண்டு கணேசமூர்த்திக்கெதிரே கொ
ண்டுவந்துவிட்டது உடனே அவ்வாதிசேடனை எமது கர்த்தனெடு
த்து அரையில் காணுகத்தரித்தருளினர். முன்னர்பயந்து ஓடியநாக
ர்களெல்லாம் கணேசமூர்த்தியைவந்து பணிந்தனர் பின்னர்கணேச
மூர்த்தியானவர் தந்தையார்ச்சித்தத்தைமைந்தருமாட்சித்து வருவ

துதருமமென்பதுபோல, சிவபிரானார்ச்சித்த சர்ப்பாபரணங்களைத் தாமுமார்ச்சிக்கத் திருவுளங்கொண்டவராய்த் தம்மைச் சரண்புகுந்த நாகர்களுையெல்லாம் அங்கதம்-குழை-ஆரம்-முதலியவாபரணங்களாகத் தோள்-செவி-மார்பு-முதலிய விடங்களிலணிந்தருளி வாசுகியின் புதல்விக்கும் ஏனைய நாககன்னியருக்கும் வேண்டியவரங்களைத்தந்து சம்பாதிமுதலிய மூன்று பட்சிராஜர்களுந் தம்மைபுடைசூழ்ந்துவரும்படியாக மயிலவாகனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு பூலோகத்தையடைந்தனர்.

முன்னர் கணேசமூர்த்தி பாநல்லோகத்திற் கெழுந்தருளிய போது சுவாமியோடு விளையாடல்செய்திருந்த முனிச்சிறார்கள், பின்னர் சுவாமியைக்காணாதவர்களாகி வனமெங்கணுந் தேடித்திரிந்துகொண்டிருந்தார்கள் அச்சமயத்தில் கோராசுர னென்பவன் கொக்காக வுருக்கொண்டுவந்து அம்முனிச்சிறர்களை யெல்லாம் கணேசமூர்த்தியினுடைய கூட்டாளிகளென்றறிந்து அவர்களுையெல்லாமெடுத்து விழுங்கிக் கணேசமூர்த்தியினுடைய வரவுக்கெதிர்பார்த்திருந்தனன் உடனே பாநல்லோகத்தினின்றும் வரும் எமதைய னேறொக்கி அப்பாதகன் நனதுவாயைத் திறந்துகொண்டுவந்தனன் உடனே கணேசமூர்த்தியானவர் தமது பரசாயுதத்தினால் அவனை இரண்டு துண்டாகவெட்டி தமது கிருபாநோக்கத்தாற் பார்த்தருளினர். அப்பார்வையால் அவ்வவுணன் வயிற்றுளடங்கியிருந்த முனிச்சிறர்களெல்லாம் உயிர்பெற்றுத் துயில்விட்டெழுந்தவர்போல முகமலர்ச்சியோடும் வெளிவந்து கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளிற் பணிந்து, முன்னொருபோது சகலவண்டங்களுையுந் துளங்கக் கொத்திய விண்மொகிய கொக்கினைச்சினந்த சிவபிரான் குமாரராகிய இவனுக்குக் கொக்கினை மாய்த்ததும் ஓர் வெற்றியோவென்று துதிசெய்தார்கள். இப்பால் கணேசமூர்த்தியானவர் அம்முனிச்சிறர்களோடும் வனத்தினின்றூர்க்கி, சிவபிரானுழ் உமாதேவியாருமெழுந்தருளிய திருக்கோயிலையடைந்து பணிர்த்திருந்தனர். அதற்கு மேல் சம்பாதிமுதலிய மூன்றுபட்சிராஜர்களும் கணேசமூர்த்தியினிடத்தில் விடைபெற்று தமது தந்தையாகிய காசிபமுனிவரையுந் தாயாகியவினதையும் பணிந்து கவலையற்ற மனதோடுசுகமுற்றிருந்தார்கள்.

பத்தாமாண்டில் காரளன் விகாரனென்னும் இரண்டசுரர்கள் காட்டுப்பன்றியாகவும்காட்டெருமையாகவும் உருக்கொண்டுகணேசமூர்த்தி விளையாட்டயருமிடத்தில் வந்து ஆர்ப்பறித்தார்கள் ஆயினும் முன்னொருபோது மூவுலகத்தையுமளந்த விண்மொகியபன்றி

யைக்கடிந்த சிவபிரானுக்கும் அண்டங்களெல்லாம் நடுங்கும்படிவந்த ஓரவுண்ணிகிய எருமையைவென்ற உமாதேவியாருக்கும் அருமைப்புதல்வராகிய கணேசமூர்த்தியானவர் இக்காட்டுப்பன்றியும் காட்டெருமையுமாகவந்த அவுணர்மாய்கைக் கஞ்சுவரோ உடனே அவ்விருவரீதுந் தமதுபாசத்தை விடுத்து மரய்த்து, முன்னர் பிரமனுடைய கமண்டல தீர்த்தத்திலுண்டான நதியில் ஸ்தானஞ்செய்தருளினர். அச்சமயத்தில் பராசமுனிவர்வந்து கணேசமூர்த்தியைப்பணிந்தெழுந்து அளவற்ற வரங்களைப்பெற்றுப்போயினர், அத்தினமே காராக்கியமுனிவரும் வந்து பணிந்து தமக்குப் பரமஞானத்தை யுபதேசிக்கும்படி பிரார்த்திக்க அதற்குக் கிருபைசுரந்து தமது மந்திரத்துளடங்கிய பதிபசுபாசங்களை னுண்மையை அவருக் குபதேசஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில் ஊர்த்தனென்னும் ஓரவுணன் புலியாக வருகுகொண்டெவ்நூ வெளியில் விலையாடல் செய்திருந்த முனிச்சிறார்களை பிடித்துத்தின்று சுவாமியினுடைய சந்தியை நோக்கிச்சென்றான் அதைமுன்னர் அகிலமுழுதும் நடுங்கும்படிவந்த புலியை உகிரினால் வகிர்த்தருளிய சிவபிரானுடைய குமாரர்கண்டு அவனுடைய நாசியையுஞ் செவிகளையு மறுத்தெறிந்து பற்களையுதிர்த்து, இதைப்போய் உன்னையேவிய தலைவனுக்கு அறிவிக்கக்கடவையென்று விடுத்துத் தாம் மயில்வாகனத்தின்மீதாரோகணித்து இந்நிமிடத்தில் புலியினாலிறந்தவர்களையும் எமனையும் இங்ஙனம் கொண்டுவரக்கடவையென்று தமது பாசத்திற் காக்கியாபித்தனுப்பினர் அவ்வாக்கினையைச் சிரமேற்கொண்டு அப்பாசமானது அதிகவேகத்துடன்சென்று புலியால் விழுங்கப்பட்ட முனிச்சிறார்களை யெல்லாமழைத்தும் யமனை இறுக்கக்கட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டது, அப்போது யமனானவன் கர்த்தனைப் பலமுறை பணிந்தெழுந்து சுவாமீ அடியேன் தேவரீருக்கு யாதொரு அபராதமுஞ் செய்ததில்லை அந்தக்கொடுமையான அசுரனாற்கொல்லப்பட்ட சிறுவர்கள்எனதுலோகத்திற்கு வந்தார்கள் எவ்வகைப்பட்ட வேலானதேவர்களாயினும் அவர்களைக் காலமுடிவில் சரீரத்தைவிட்டு நீக்கத்தக்க ஆதிபத்தியம் அடியேனுக்கிருப்பது தேவரீருடைய செயலேயன்றி அடியேற்கோர் சுதந்தரமுண்டோ ஆதலால் சுவாமிகள் அடியேனைக் கோபியாது அடியேன் அறிவின்மையால் தேவரீருக்கு யேதேனுங் குற்றமிழைத் திருந்தேனாயின், அதனைப்பொறுத்துக்காத்தருளவேண்டுமென்று வணங்கியிரந்தனன். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி மனதிரங்கி அவனைத் தமது பாசக்கட்டினின்று நீக்கி ஓகூற்றமே ! இன்றுமுதல் நமக்கு அடியாராயுள்ளவரைப் பிடிப்பையேல் உனதுஅதி

காரமுஞ் சரீரமும் உடனே அழிவெய்தும், இதனையறிந்து நடந்து கொள்ளக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்து அவனுக்குவிடைகொடுத்தனர் உடனே எமனுாவன் இன்று உயிர் தப்பிப்பிழைத்தோம் என்று ஒடித்தனது லோகத்தை யடைந்தனன். அதற்குமேல்கணே சமூர்த்தியானவர் காற்கியமுனிவருக்கு அத்தத்துவப் பொருள்தனைப் பூரணமாக வுபதேசித்து அளவற்றவரங்களோடும் அவருக்கு விடைகொடுத்து தமது அருமைக்குரவர்களை யடைந்து வீற்றிருந்தருளினர்.

இப்பால் முன்னர் மூக்கையுஞ் செவிகளையும் பற்களையுமிழந்த ஊர்த்தகனென்னும் அவுணன் மனவருத்தத்துடன் தனதரசனாகிய சிந்துராசனிடத்திற்சென்று கர்த்தனே சிவகுமாரனாகிய கணேசனென்பவன் என்னை இவ்வாறு அவமானஞ்செய்தனுப்பினனென்றுமுறையிட்டான், அச்சமயத்தில் சிந்துராசனுக்குயிர்த் துணையாயிருக்கும் சிலதூதர்கள் அவனைப்பணிந்தெழுந்து ஆண்டவனே தேவரீர் விடுத்தருளிய அளவற்றபேருந் தினந்தினம் ஒவ்வொருவராய் அனேகமாயைகளைச் செய்து வந்தனர் அவ்வாறு செய்துவந்தும்அக்கணேசனை வெல்லுவதற்குச் சக்தியில்லாமல் அனைவருமாண்டனர். இனிக்காலதாமதஞ் செய்யாமல் நமது சேனைகளோடுஞ் சென்று அவனை வெல்லுவதே கருமமென்று சொன்னார்கள். அதற்கு சிந்துராசன் மிகுந்தகோபங்கொண்டு தனது சிங்காதனத்தைவிட்டி சகல சேனைகளும் யுத்தத்திற்காயத்தமாயிருக்கும்படி உத்தரவு செய்தான், அப்போது அமைச்சர்கள் அவனைப்பணிந்து ஆண்டவனே இப்போது நமக்கு என்னதாழ்ச்சி நேர்ந்தனவென்று சிம்மாதனத்தை விட்டிறங்கினீர். விண்டவாதி தேவர்கள் தேவரீர் சிறையிற் கட்டுண்டிருக்கின்றனர். மூன்று லோகங்களுந் தேவரீருடைய ஆணையிலடங்கின மேலுங் காட்டில் வசிக்கின்ற கணேசனும் நமதுகாவலைக் கடந்து வந்தவனல்லன் ஆயினும் முன்னர் நடந்திருக்கின்ற விசேடங்களால் அவனைச் சத்துருவென்றெண்ணி இளமைப் பருவத்திற்றானே அவனைக்கொல்லுவதற்கு அளவற்ற வீரர்களையனுப்பினோம் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பூமியையும் ஆகாயத்தையும்வெல்லவல்ல பராக்ரீரமும் மகத்துவமுடையவர்களாயிருந்தும், அவர்களையெல்லாம் அச்சிடுவன் ஒருவனே தனது கண்ணினாலும், மூக்கினாலும் காணினாலும், கையினாலும் மேலான பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்களினாலும் மாய்த்து விட்டனன். அவனோதான் ஒருவனாகவும் வயதில் அதித பாலியனாகவும், பராக்ரீரமத்தில் சிறந்தவனாகவும் மிகுக்கின்றான் அப்படிப்பட்டவனை வெல்லுவதற்குத் தக்க வுபாயத்தை யா

லோசித்து நடத்தவேண்டும் ஆதலால் கனலாகுரனென்பவன் சகல
மாயையினும் வல்லவன். யுத்தத்தில் சாகாவரம் பெற்றவன். தேவ
ரீருக்குச் சமமான புரபலபராக்கிரமத்தை யுடையவன். அத்தன்
மையானவனைச் சகலசேனைகளோடுங் கூட்டி முன்னர் அனுப்புவித்
து அவன் செய்யும் யுத்தத்தில் எதிரியால் நடக்குங் காரியங்களைய
றிந்து, அதற்கு மேலான காரியங்களை யாம் யோசித்து நடத்தவே
ண்டுமென்று சொன்னார்கள், அவ்வாறமைச்சர்கள் சொல்லிமுடியு
முன் சிந்துராஜன் அருகிலிருந்த இரதகஜ தூரக பதாதிகளும் வஸ்
திராபரணங்களும் அளவற்றவனவாகக் கொடுத்து ஓ சுத்தவீரனே
சிவ குமாரனாகிய கணேசனையவன் வயதில் சிறியவனயினும்புத்
தத்திப் பெரியவனும் கம்மவாசனையெல்லாம் மாய்த்துக்கொண்டு வ
னத்தில் வசித்திருக்கிறான் இந்நிமிடத்தில் அவன்மீது படையெடு
த்துக்கொண்ட யுத்தஞ்செய்து ஜெயம்பெற்று ளரக்கடவையென்று
சொன்னான் அதைக்கேட்ட கனலாகுரன் இதுகாரும் என்னையனு
ப்பாதிருந்த காரணமென்ன இப்படிமெனனை அவனைக் கொல்லவா
அல்லது கைப்பிடி யாகப்பிடித்து வருவோவென்று சொல்லி மிகு
ந்த குதகலத்துடனே அண்மனைசந் வெளியேவந்தான். உடனே
கவனவாய்ப் பாயவல்ல குதிரைகளைப் பூட்டிய அளவற்ற இரதவீர
ர்களும் அண்டரண்ட புவனங்களையும் கடுங்கச்செய்ய அனைககஜவீ
ரர்களும் வாயுவேகத்தினும் விரைவாகச் செல்லவல்ல எண்ணற்றது
ரகவீரர்களும் மிகப்பராக்கிரமத்தோடு நவகவமாய்ப் போர்செய்ய
வல்ல கணக்கற்ற பதாதிவீரர்களும் நெருங்கினார்கள் கவிகைகொடி
பிச்சம் முதலிய சின்னங்கள் ஆகாயவெளியை மறைத்தன. இரண
பேரி, ஜெம்பேரி, வெற்றிச்சங்கம் முதலிய வாத்தியங்கள் கடலோ
சையை யடக்கின. இவ்வித ஆடம்பரங்களோடு பன்னிரண்டக்கு
ரோணிச் சேனைகள் புடைசூழ்ந்து வரும்படியாகக் கனலாகுரனு
வன் யுத்தசன்னுத்தனாய் நவரத்தினத் தேரிலேறி திரிசந்திகேசுத்தி
ரத்தையடைந்து காற்றிசைகளிலும் தனதுசேனைகளை முத்திக்கை
யிட்டனன். அதை யங்கிருந்த முனிவர்கள் கண்டு சிங்கவேற்றைக்
கண்ட யானைக்கூட்டம்போல பயந்தோடிச் சிவபிரானுடைய திரு
வடிகளில் சரணடைந்து சுவாமி கமலாகுரனுக்குப் பதிலானகனலா
குரனென்பவன் சிந்துராஜனுடைய பேவலாற்படையெடுத்து வந்தி
ருக்கின்றனன். மூவுலகங்களினும் தீங்கு செய்பவன். இவனையன்றி
வேறில்லை. சுவாமிகள் இப்பாதகனை விரைவிற் சங்கரித்து எளியேங்
களைங்காத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அவர்களைச்
சிவபெருமான் கிருபையோடு பார்த்தருளி ஓ முனிவர்களே நீங்

மயூரேசலீநாயகர் திருவவநாரப்படலம். ௩௫௧

களவனைக்குறித்து அஞ்சாதீர்களென்று கையமர்த்தி மயூரேசரை யழைத்துக் கனலாகரனென்பவன் யுத்தஞ்செய்ய வந்திருக்கின்றனன். அவனை நீசென்று சங்கரித்துவருவாயென்று சொல்லித் தமது கையிலிருந்த சூலாயுதத்தை அவருக்குக் கொடுத்தருளினர். உடனே மயூரேசர் சிவபெருமானையும், உமாதேவியாரையும் பணிந்து மயில்வாகனத்தின் மீதாரோகணிதது யுத்தத்திற்கு வேண்டியநால்வகைப்படைகளையும் மனதினம் சிருட்டித்து அவைசன் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரக் கட்டளையிட்டு, நாமற்றை நளினுஞ் சூழ்ந்துமுத திக்கையிட்டிருக்கின்ற அசுரசேனைகட்குள்ளே புகுந்தனர் அப்போது சிவபிரான் உமாதேவியாரோடும் ரிஷபவாகனத்திலேறி சூதகணங்கள் புடைசூழும்படியாக ஆகாயமாகுதத்தில் வந்து தமதுபுதல்வர்செய்யும் யுத்தத்தைப் பாராதுகொண்டிருந்தனர்.

இப்பால் பூதசேனைகளும் அவுண்சேனைகளும் கைகலந்துபோர்செய்யும்போது, தேவசேனைகட்கு அதிகநோயமுண்டாகி அவுண்சேனைகளையெல்லாம் அதாகதப்படுத்தினார்கள். அதைக்கனலாகரன் கண்டு மனந்தாளாமல் தானே மயூரேசருடைய ரேனைகளினிமீது பாய்ந்து சிலரைவெட்டியுஞ் சிலரைக்குத்தியும், சிலரையெறிந்தும், சிலரைமோதியும் சிலரைப்பிடித்தும் சிலரைக்கட்டியும், சிலரைக்கீழேதள்ளியும், சிலரைமுறித்தும், சிலரைபுட்டியும், சிலரைத்தடி கொண்டடித்தும் சின்னுயின்னப்படுத்தினான். அப்போது பூதப்படைகளுள் அளவற்றபோர் மாய்ந்துபோனார்கள். அளவற்றகவந்தங்களாடல்செய்தன எங்கும் அலகைக்குழாய்கள் நெருங்கி வெற்றிபாடின. இரத ஓட்டங்கள்மாறி உதிர ஓட்டங்கள் பெருகின, நாய்நரி கழுகுமுதலியன சமாக்களமெங்கும் கூடி விரயங்கூறின இவ்வாறு பூதப்படைகள் மடிந்துகிடப்பதை மயூரேசர்கண்டு, தமது வில்லைவளைத்து அளவற்றபாணங்களைத் தொடுத்து கனலாகரனுடைய படைகளையெல்லாம் பொடியாக்கி அவனுடைய தேரையொடித்து அவன்கவசத்தையும் அறுத்துத்தள்ளினர் அதன்மேற்கனலாகரன் ஒருகுதிரையினிமீதேறி மிகுந்த விராவேசத்துடன் நாகாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தனன் அதை மயூரேசர் கண்டு தமதுவில்லில்சுருடாஸ்திரத்தைத் தொடுத்து அதிக விரைவாகப் பிரயோகித்தனர். அப்பாணம் வெளிப்பட்டவுடனே கனலாகரன் விடுத்த நாகாஸ்திரத்தைச் சின்னுயின்னப்படவாட்டி, மேலுமேலும் அப்பாதகன் யெடுத்துவிடுகின்ற பாணங்களையெல்லாமறுத்து அவனேறி நடாத்துகின்ற குதிரையைக்கீழே தள்ளிமீட்டும் மயூரேசருடைய திருக்கர திலமர்ந்தது அப்போது கனலாகரன் திகைத்து அக்கணேசனை அ,

ஸ்திரசஸ்திரங்களால் வெல்வது மிகவுமரிதென்று நினைத்தவனாய் உடனே ஆகாயமார்க்கத்திற்சென்று திரிலோகங்களும் நடுங்கும்படியாக முறைமுறையாய் அளவற்ற மாயைகளைச் செய்திருந்தான்.

அதை மயூரேசரறிந்து தமதுகரத்திலேந்திய பாசத்தை விடுத்தனர் அப்பாசமானது அளவற்ற மாயவடிவங்களைக் கொண்டுசென்று அவன் செய்துவரும் மாயைகளையெல்லா மழித்தது. பின்னர்கனலாசுரன் வாளாயுதத்தோடு ஏகனய்வந்து சுவாமியை யழைத்தான் அப்போது சுவாமியும் ஓர் வாளாயுதத்தை யேந்தி அவன்வீசுதலையெல்லாம் விலக்கி அவனுடைய தோளிலொன்றை யறுத்துக் கீழே வீழ்த்தினர். உடனே அறுத்தவழியினின்றும் பெருகிய உதிரத்திலே அவனைப்போன்ற அவுணவீராகள் உண்டானார்கள். அதை மயூரேசர் பார்த்து, தமது நெற்றிவிழிடைச் சிறிதுவிழித்துப்பார்த்தனர் உடனே உதிரத்தினின்றும் உண்டான அவுணவீரர்களெல்லாமெரிந்துநீறார்கள். அதைக்கனலாசுரன் பார்த்துக் கோபித்து மயூரேசர்மீது ருத்திராஸ்திரத்தை யெடுத்து மந்திரபூர்வமாகப்பிரயோகித்தான் அந்த ருத்திராஸ்திரமானது சகலலோகங்களையுமழித்துக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கத்தில்வர அதை மயூரேசர் கண்டஞ்சாமல் இங்கேவருகவென்றழைத்துத் தமது அம்புபெய்துணியிலடக்கினர். அப்போது கனலாசுரன் ஆலகாலத்தைப்போலச் சீறித்தண்டாயுதமேந்தி யெதிர்க்கவந்தான்.

அச்சமயத்தில் மயூரேசர் தமது கரத்திலேந்திய சூலாயுதத்தை நோக்கி நீ இந்நிமிஷத்தில் அனலாசுரனை நீறாக்கி மீளச்சுடவையென்று விடுத்தனர், அவ்வாறே அச்சுலமானது சென்று அவனைநீறாக்கி ஆகாயகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து மயூரேசருடைய திருக்கரத்திலமர்ந்தது. உடனே மயூரேசரானவர் வெற்றிமாலை சூடிக்கொண்டியுத்தத்தில் மடிந்தபூதசேனைகளையெல்லாமெழுப்பித் தமதிருக்கையையடைந்தனர். அவரைச் சிவபிரான் மகிழ்ச்சியோடு ஆனிகளஞ்செய்து அளவற்ற வரிசைகளையளித்தனர். முனிவர்களெல்லாஞ் சுவாமியைப் பணிந்தெழுந்து வேண்டிய வரங்களைப்பெற்றுத்துயரமற்றிருந்தார்கள்.

இவ்வாறுமயூரேசர் கனலாசுரனோடுயுத்தஞ்செய்துவெற்றிபெற்றுமுனிவர்களுடைய துன்பங்களைநீக்கி ஆனந்தமுற்றிருக்க இவ்விருத்தாந்தங்களையெல்லாஞ் சிலநூதர்கள் வாய்குழறஉடல்வெயர்க்கச்சென்று சிந்துராஜனுக்கறிவித்தார்கள். அதைக்கேட்ட மாந்தி

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப் படலம். கடுந்

ராசன்மரம்போலே பிரமித்துநின்று மனதில்மிசுந்தகிலேசங்கொண்டு இனிமேல்கனலாகரனுக்கு நிகரானவீரனைக் காணப்போகின்றோமோவென்று துக்கித்து, இனியென்னசெய்யலா மென்றெண்ணிகணைசனுடைய வல்லமைபைப் படைமெடுக்காதவண்ணமே அடக்கத்தக்க உபாயம்யாதென்றுதனக்குள் ஆராய்ந்து உலகத்திற்கெல்லாம் உபாகரஞ்செய்துவருகின்றசகலதேவர்களும்நமது வசமாயிருத்தலால், இனி அவர்கள் செய்கையை நிறுத்திவிடுவோம் அவ்வாறு நிறுத்துவோமாயின் நமதுசத்துரு எவ்வாறிரிவகிக்கவல்லவனென்றுநிச்சயித்துகுரியனைக்கூவிரீசத்துருவிருக்கின்றவிடத்தில் உனது கிரணங்களை பரப்பவேண்டாமென்று திட்டஞ்செய்து சந்திரனையழைத்து நீமயில்வாகனத்தையுடைய கணைசனிருக்கின்றவனத்திலே உன்னுடைய கிரணங்களை வீசாதிருவென்று உத்தாவுபண்ணி, அக்கினியைநோக்கி நீ சிவ குமாரனிருக்கின்றவனத்திலுள்ள உனது சுவாலைகளையெல்லாம் இங்கேவரக்கூடவைபென்று ஆக்யாபித்து, இந்திரனைப்பார்த்து நீகணைசனிருக்கின்றகாட்டிலே மழைபெய்யவொட்டாமல்பொகங்களை நிறுத்தென்று கட்டளையிட்டு, வருணனைக்கூவி நீ விராபகனிருக்கின்ற வனத்திலுள்ள தண்ணீரையெல்லாம் வாங்கிக்கொள்ளென்று உத்தரவுசெய்து, வாயுவை யழைத்து நீ உமாபுத்திரனிருக்கின்ற வனத்திலே வீசாமலிருவென்றும் ஆக்கியாபனைசெய்தனன் பின்னா இவர்களெல்லாம் அவனுக்குப்பயந்து அவன் சொன்னவாறெல்லாஞ்செய்து வந்தார்கள் இவ்வாறு சூரியனுஞ் சந்திரனுங் காயாமலும், அகநீரில்லாமலும், சலமில்லாமலும் வனத்தில் ஒருகாரியமும் நடவாதிருப்பதினால் முனிவர்களெல்லாம் மயூரேசரிடத்தில்வந்து பணிந்தெழுந்து, சுயமீ சூரியன்முதலிய தேவர்களாற் செய்யுந் தொழில்களில் ஒன்றிறனும் நடவாதிருப்பதினால் அடியேங்கள் யாதொரு கருமமுஞ் செய்வதற்கிடமில்லாதிருக்கின்றனவென்று முறையிட்டார்கள். அதைமயூரேசர் கேட்டு, இது சிந்துசெய்தகாரியமென் றெண்ணித் தமது மூன்று விழிகளையும் நெறித்துப்பார்த்தருளினர் உடனே வலது விழியினின்று சூரியனும் வாயுவும்மேகமுநதோன்றின. இடது விழியினின்று அக்கினிமுதலானவைகள் தோன்றி எங்கும்பரவியிருந்தனமுனிவர்களெல்லாமானந்தங்கொண்டு நித்தியகன்மாதிகளைக்கிரமப்படி நிறைவேற்றிவந்தார்கள் பின்னர் கணைசமூர்த்தியானவர் சிந்துவோ இவ்வளவு தீங்குகளை நட்டிடித்திற்செய்ய வல்லவனென்று கோபித்து, சிவபிரானையும் உமாதேவியாரையும் பணிந்து எதிரில்நின்றனர் அக்குறிப்பினைச்சிவபிரானறிந்து முகமலர்ச்சியோடுங் கணைசமூர்த்தி

யைப்பார்த்து; மைந்தனே! எல்லாத்தீங்குகளையும் இடைவிடாது செய்துவருகின்ற சிந்துவைச் சங்கரித்து தேவர்களுடைய சிறையி னைநீக்கி அவரவர்கள் பதவிகளை அவரவர் அடையும்படிச்செய்யெ ன்று உத்தரவுசெய்து அளவற்ற பூதப்படைகளையும் கணநாதர்க ளையுந் துணைகூட்டியனுப்பினர் இப்பால் மயூரேச மூர்த்தியானவர் சுப்பிரமணியர்-வீரபத்திரர்-நந்தி இலம்பகர்-இரணியகருப்பன்-அரன்-சோமன்-புட்பதந்தன்-பிரமதன்-பிருக்கி-இரத்தலோசனன்-தாவானலன்-பஞ்சாநனன்-சங்கன்-விகடன்-சபலன்-சாமளன் - பூத ராசன் முதலான படைவீரர்களையும், ஏழுமுகி பூதவீரர்களையும் தந்தைகொடுத்தருளப்பெற்று மீட்டும் அவர் திருவடிகளில் மூறை மைப்படி பணிந்தெழுந்து கோவிலுக்கு வெளியே வந்தனர். உட னே தம்மைச் சுப்பிரமணியர்முதலான வீரர்கள் பூதகணங்களோடு ம் வந்துபணிந்தார்கள். அவர்கட்கு விநாயகமூர்த்தி தனித்தனி இரதங்களிலேறிவாங்கட்டளையிட்டு, மயில்வாகனத்தோடும் முனிச் சிறார்களோடும் மகமேருவைநிகர்த்த மற்றொரு இரதத்தில் தாமா ரோகணித்தனர் சிலபூதர்கள் வெண்சாமரைவீசிறார்கள். சிலபூதர் கள் ஆலவட்டகைசத்தார்கள் சிலபூதர்கள் தவளக்கொடைபிடித்தார் கள். சிலபூதர்கள் கட்டியங்கூறினார்கள். பாணுகம்பன் தனது ஆயி ரம்வாய்களினும் ஆயிரம்தவளச்சங்கங் களைவைத்து அண்டங்களு எல்லாமதிரும்படி முழங்கினன் இவ்விதவைபவங்களோடு அகிலகா ரணாகிய விநாயகப்பெருமான் வழிக்கொண்டு கொடித்திரள்களினு லும் வாத்திய வோசைகளினாலும் விமானநடைகளினாலும் அளவற் றவனங்களுஞ் சமுத்திரங்களுந் மலைகளும் ஒன்றாகக்கூடி வருவது போலத்தமது சேனைகளை நடத்திக்கொண்டு சென்றனர். அப்போ து சிந்துராசனுடைய எவலினால் இலக்கமகரர்கள் வழியில்வந்தெ திர்த்தார்கள் அவர்களுையெல்லாம் முன்னணியிற் செல்கின்ற சிலபூ தர்கள் உதைத்தும் துவைத்தும் நீருக்கியஞ்சென்றுகண்டகநகரத் தைச்சமீபித்தனர் உடனே அக்கண்டகநகரத்திற்கு ஒரு யோசனை தூரத்தில் மயூரேசமூர்த்தியானவர் சுப்பிரமணியர் முதலானவர்க ளோடும் மற்றபூதப்படைகளோடு மிறங்கித்தருமசாத்திரவிதிப்படி ஒருதூதனைச்சிந்துராசனிடத்தில் முன்னதாயனுப்பி இனியேனுந் தேவர்களுடைய சிறையைநீக்கி கிரமத்தோடிருக்குப்படி சொல்லு விப்போம்.

அதற்கவன் இணங்கானாயின் உடனேயுத்தமுகத்தில் அவனைச் சங்கரிப்போமென்று தமதுதிருவுள்ளத்தில் நினைந்தருளி, ஆலோ சனைகளிற்சிறந்தபுட்பதந்தனைக்கூவி, ஒரிபுனைனே! துன்மார்க்களு கிய சிந்துவினிடத்தில்முன்னதாகஓர் தூதனையனுப்பிப்பார்ப்போம்,

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப் படலம். கடுநி

அவன் இனியேனும் நன்மார்க்கத்திற்கு வாராவிட்டால் அவனோடு யுத்தஞ்செய்து சங்கரிப்போம், ஆதலால் இங்கிருக்கின்ற கணநாதர் கட்டுஞ் சூதுபோகத்தக்கவன் யாரென்று வினாவினர். அதற்கவன் கணேசமூர்த்தியைப்பணிந்து, சுவாமி! தேவரீர் திருவவதாரஞ்செய்தருளிய நரீஸ்முதலாகத்தினந்தோறும் தேவரீருடைய திருக்கரத்தினால் பித்த அசுரர்கள் ஆயிரத்தினும்திகமா கவையிருப்பார்கள். அவர்களல்லாமல் வீரத்திற்சிறந்த கனலாசுரனும் மேலான யுத்தங்களைச் செய்துமாண்டான் இவையனைத்தையும் அசுரிந்துநாஸ்தோறுமறிந்திருந்துந் தேவரீருடைய பராக்கிரமத்தைதெரிந்து கொண்டவனல்லன் தேவரீர்கிருபையினால் நீதி முறைமைப்படி ஒர்தூதுவிட்டு நன்மார்க்கங்களைப் போதிப்பித்தாலும் அக்கொடியவன்வழிக்குவருவானல்லன். அதுவுமன்றிப்பராக்கிரமத்திற்குறைந்தவர்கள் தம்மின்வலியாரிடத்திலேயோககியரான தூதர்களை யேவி இனியவார்த்தைகளினாலும், திரவியங்களினாலுஞ் சிநேகஞ்செய்து வளவது முறைமையாகும் பராக்கிரமத்திற் சிறந்தவர்கள் தமியின் மெலியாரைத் தண்டிப்பதே முறைமையாகும் அவ்வாறிருந்தும் தேவரீர் மிகுந்த கிருபையினால் அப்பாதகனிடத்து ஒர்தூதுவனை அனுப்பும்பட்சத்தில் அத்தூதுவனானவன் தனது சொல்லுகரு ஒருவேளை அப்பாதகன் இணங்கிவரானுயின் உடனே அவனை மேலிடவொட்டாமற் சீறிவதைசெய்து மீட்டிமிங்ஙனம்வந்து சேரத்தக்கவனாக யிருக்கவேண்டும். இப்போது இங்கிருக்கின்றவீரர்களுள் மிகுந்த பராக்கிரம சாலியாகிய அச்சிந்துவைக்கொன்று வெற்றிபெறவல்லவர் சுப்பிரமணியதேவர் ஒருவரேயாகும், அவாதேவரீருக்குத் தமியாதலால் அவரைத் தூதுனுப்புதல் மரபன்று வீரபாதிராகசுடலினை யனுப்பினால் அக்கொடியவனிருக்குமிடத்திற் போகுமுன்னமே எதிர்கண்டஞரர்களையும் ஊரையுஞ்சுட்டு நீருக்கித்தமது மனத்தில்கினைத்த வண்ணமெல்லாஞ்செய்துவிடுவர் அப்பால்தேவரீர் நினைத்தருளியபடி முடியாது அர்த்தலோசனன்-பிரமதன்பிருங்கி-பூதராசன்-நந்தியென்று சொல்லப்பட்ட இந்த அறுவரும் யுத்தஞ்செய்ய வல்லவர்களே எனினும், தூதுசெல்வதற்கு இசைந்தவரல்லர் ஆனால் சுவாமிகளுடைய கட்டளையைத்தடுக்கமாட்டாது சென்றாலும், இப்போது கூறிய மிகுந்த பராக்கிரமத்தினையுடைய இந்த அறுவர்களுக்குள் நந்திதேவர்மாதிரிஞ் சொன்னபடிச்சென்று நல்லபாங்கோடு பேசி மீண்டிவருவர்; பூதரீஜனோவென்றால், போனவுடன் பட்டணத்தைச் சுட்டெரித்துப்போடுவன் அடியனோவெனில், அப்பாதகனுடைய சுற்றத்தினரெல்லாமலறுப்படி அளவற்ற தீமைகளை நடாத்திவரு

வேன்; அர்த்தலோசனனாயின், செய்யத்தகாத காரியங்களாய் ஆண்
 சிறைபெண்சிறைபிடிப்பான், பிரமதேவனோவெனில், அசுரர்களைக்
 காணுமுன்னமே அவர்களுையெடுத்தெழுந்து விழுங்குவன்; பிருங்கி
 யும் அவ்வாறே அவ்வசுரர்களுடைய குலத்தையெல்லாம் எரித்து
 நீராக்குவன்; ஆதலால் நந்திதேவமீர அச்சிந்துவினிடத்திற்போக
 வும் பேசவுந் திராணியுள்ளவர்; ஒருவேளை சத்துருக்கள் திங்குசெ
 ய்யநேரந்தாலும் அதற்கு இளையாமல் எதிர்த்தவர்களோடு யுத்தஞ்
 செய்யவும், மாய்க்கவும்வல்லவர் அவரேயாகும் இப்பால் சுவாமிக
 ளுடைய திருவுளம் எவ்வாறெவென்று சொல்லினர் இவையனைத்
 தையும் மயூரேசாடிகட்டினர், ஓ புட்பதநதனை! நீசொன்னதெல்
 லார் தக்கதெயென்று சந்தித்தாவிதது உடனே நந்திதேவரையழை
 த்து ஓ! சிலாதரன்மைந்தனை நீ அவுண்பாதகளுகிய சிந்துவினிடத்
 திற்சென்று அடா முடனை! உனக்குர சிவபிரா னளித்தருளிய
 வரத்தோடு மிருக்கவேண்டுமாயின் இரகிமிஷத்தில் தேவர்களைச்சி
 யைனின்று விட்டுவிடக்கடவை அவ்வரதையும் உயிரையும்இழக்
 கவேண்டுமாயின் இப்போதே யுத்தத்திற்கு வரக்கடவையெனச்
 சொல்லிவாவென்றனுப்பினர்

இப்பால் விநாயகக்கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளியதனை நந்தி
 தேவர்க்குப் பயபக்தியோடுகேட்டு, மயூரேசரைப்பணிந்தெழுந்து
 சிவபிரானையும் உமாபீதவியாஸையு மனத்திரியானஞ்செய்து, அவ்
 விடத்தைநீங்கிச் சூட்சுமரூபத்தோடுஞ் சிந்தராசனுடைய கொலு
 ச்சபைநெருங்கி, அங்கு அவனிற்றும் தாமாமலிருக்குமாறு அவன்
 சிம்மாதனத்தினுமேலான பிரகாசத்தோடு ஓர்சிம்மாதனத்தைத்
 தமது மனதினால் சிருட்டித்து, அதில் அவன்வீற்றிருக்கின்றபராக்
 கிரமத்தினும் அதிகமான பராக் கிரமத்தோடும் தாம்வீற்றிருந்தனர்.
 இவ்வாறு நந்திதேவர்வந்து வீற்றிருப்பதைச் சிந்தராசன்பார்த்து
 அளவற்றகாவல்களைக்கடந்து நமக்குமுன் சிங்கவேற்றினைப்போல
 இவன் இங்கு வந்திருப்பது மிகநன்று. மிகவும் நன்றென்று அதிச
 யித்து அடங்கற்கரிய கோபத்தோடு ரீயா? எவ்வளவிற்குக்கின்றவ
 ன்? இங்குயாதுகாரியமாகவந்தனை? யென்றுகேட்டனன் அதற்கு
 நந்திதேவர் சொல்லுவார் அரசனே? யாம் அந்தமுமாதியுயில்லாத
 மயூரேசருடைய தூதன்; நம்மை உலகத்தார் நந்தியென்று சொல்
 லுவார்கள்; நாம் உன்னிடத்தில் வந்தகாரியத்தையும் சொல்லு
 கின்றோம். ஞாபகமாய்க் கேள்; செல்வமிருக்கின்றவர்களிடத்திற்
 றெளிவான அறிவிராதென்று சொல்லும் வாக்கியத்தின் பொருளை
 உன்னிடத்திலும், உனது மந்திரிகளிடத்தினு மிருக்கக்கண்டோம்
 அஃதெவ்வாறெனில், நீ அருமையாகிய தவங்களைச்செய்து அழியா

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப் படலம் கட்டு

தவசங்களையும் அளவிடற்கரிய போகபாக்கியங்களையும் பெற்றனை அவ்வாறுபெற்ற அந்தோ! அவைகட்குரியவேத மார்க்கங்களிலின்று அவைகளையழியாமற் பாதுகாத்து என்றைக்கும் வாழ்ந்திருக்க எண்ணுமற்போயினை நீதானப்படியாயினும் உனது பாக்கியங்களை எல்லாஞ்சந்தோஷத்துடன் உண்டனுபவிக்கின்ற மந்திரிகளென்று சொல்லப்பட்ட பாவிக்கும், கொடுங்கோல செலுத்துகின்ற உன்னை அக்கோணலினின்று நீக்கி கெடுங்காலம் வாழும்படியாக உனக்கிதமான வசனங்களை கூறித் தெளிவிக்காமற்போனார்கள்.

இதுகாறும் இவ்வாறே காலவந்தித்து வந்தனை இறந்த காரிய மிருக்க இனிமேலாயினும் தேவாக்களையும் முனிவர்களையுஞ் சிறையி னின்று நீக்கி நீதிதப்பாமல் வேதநெறியை யாதரித்துக்கொண்டு இப் போது கிடைத்திருக்கின்ற பாக்கியத்தில் நீழி வாழ்ந்திரு. இதை உனக்கறிவிக்குமாறே எமது பெருமான் அனுப்பினர், இக்கருத்து உனக்கில்லாமல் தேவர்களெல்லாம் நகைதரும்படி மாண்டுபோகக்க ருத்திருக்குமாயின்; இந்நிமிஷத்திலேயே நாவ்வகைப்படைகளோடு ம்புத்தத்திற்கு வரக்கடவை இந்த நகரத்திற் கொருயோசனை தூர த்தில் எமதுகர்த்தர் இத்தினம வந்திறங்கியிருக்கின்றனர் நீயும் அங் குவந்து அவரைக் காணென்று சொல்லினர், இவை யனைத்தையுஞ் சிந்துராசன்கேட்டு குலுங்குகைத்து அனற்பொறி பறக்கும்படியா கக் கண்களைவிழித்துக் கோபித்து, ஓரந்திய சிறுவனாகிய உன்னி றைவன் புத்தியைப்போல இங்கு வந்தனை உனது புத்தியும் இனிந டக்கப்போகின்ற கதியினையும் நீயறியாய் அவைமுன்சில எளியவர் களைக்கொன்றதையே பெரிதாகாதித்து அவ்வாறே மேலான என்னை யுங்கொல்லுவனென்று அஞ்சாமல்வந்துசொல்லினை யானைமுதலிய பலமிருகங்களைக்கொன்று புசிக்குவல்ல சிங்கமாயினும் ஓர் சிம்புள் முன்னே அது யென்னசெய்யமாட்டும் தேரை முதலானவைகளைச் சமயம்வாய்த்தபோதுகொன்றுதின்னவல்லநாகமாயினும் ஓர்கருடன் முன்னே என்னசெய்யக்கூடும் கையில் வாளைநதவறியாத சிறுவனை ப்பராக்கிரமத்திற் சிறந்தவனென் றெளிதாகப்பேரீனை இவ்வாறுபே சிய உனதுஎளனம் போகும்படிச் செய்வேன் ஆனால்தாதனென்றுன் னைக் கொல்லாமல்விட்டேனென்று சொன்னான் இப்படி அவுணபா தகனாகிய சிந்துராசன் சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்டமாதிர த்தில் நந்திதேவருக்கிதக் கோபமுண்டாகி அடாமூடனை எமதுகர் த்தர் தூதுபோய்ப் பேசிவாவென்று சொல்லிய கட்டளைக் கடங்கி உன்னைக் கொல்லாமல் விட்டேனே யன்றி அவனிணங்காவிட்டால்

டனேகொன்றுவிட்டுவரக்கடவையென்று ஒருவார்த்தைசொல்லி யிருப்பாராயின மாறுபட்டவுண்ணையும் இச்சபையிலிருக்கின்றோர்க ளையும் என்னையினாற்பிசைநது சந்தனச்சேருக்கி மார்பிற் பூசிக்கொ ண்டி உன்னுடைய சேனைகளைத் தையும் எரித்துச்சாம்பலாக்கிவிடு வேன் மயூரேசரைச் சிறுபிள்ளையென்றும் வலிபற்றவனென்றும் என னமாகப்பித்தற்றினை அவரிட்டருளிப் கட்டளைபைந் கடவாமல் உன் னிடத்திற்குவந்த எனது வல்லபத்தைப் பார்த்துப் பின்னர் அவரு டைய வல்லபத்தையும் நிதானிக்கக்கடவையென்றுசொல்லி ஒருமு ள்ச்சுவிட்டார் அம்புரிசின் காற்றினால் மண்டபத்தினுடைய உத்திர மானது பிளந்தது. அருகிலிருந்தவாகனெல்லாம் இடியிடித்ததோ வென்று நடுங்கிச்சிலா வெயாத்தாங்கள் சிலர்விழுந்தார்கள் சிலர்ம யங்கினார்கள் சிந்துராசன் பயந்து ஒரு முகூர்த்தகாலம் வரையில் திகைத்து முர்ச்சித்திருந்தான் அச்சமயத்தில் சகலவஸ்துக்களையும் ஆக்கவும் அழிக்கவும்வல்ல நந்திதேவானவர் தாம் வீற்றிருந்தசிம் மாதனத்தை அப்பினைமறைந்துபோகச்செய்து சமீரலென்று ஆகா யமார்க்கமாகச்சென்று நடந்ததெதிகளையெல்லாம் மயூரேசருக்கறி வித்தனர் அவையனைத்தையும் மயூரேசர்மீசட்டுப் புன்னகைசெய்தி ருந்தனர் அருகிலிருந்ததூதரானும்புட்பதந்தனுங்கோடிபூதசேனை களுடன் சென்று சிந்துராசனுடையோட்டையை நாற்புறமுவளைத் தும் அந்நாற்புரத்தும் காற்பகுக்கடி வீராகளுடன் காவல்கொண் டிருக்கின்ற சிங்கமுநாகரன், பாபரிமுநாகரன்; புலிமுநாகரன், கஜ முநாகரன், முதலானவர்களுடனே யுத்தஞ்செய்து மாய்த்து ஒர்நி மைப்போதில் மீட்டுந்திருப்பவந்தன! முன்னர் நந்தி தேவருடைய சுவாசக்காற்றினால் மனந்திகைத்தது முர்ச்சித்துக்கிடந்த சிந்துராச னைவன் பின்னர்தெளிந்தெழுந்தது, தன்னைப்பணிந்திருக்கின்ற மந் திரியார்-சேனாதிபதிப் தூதா சாரணர் முதலானவர்கட்கு ஒருநா தன்வந்துபேசிகடத்தியனிதம் இதுவென்றுசொல்லி இனி அவரைக்க ணத்தில் நமதுசதுருக்களுடைய உயிரைவாங்கினாலன்றியான் அச னஞ்செய்கின்றதில்லை யென்று சபதங்கூறி இந்நிமிஷத்தில்நமது நா ல்வகைச் சேனைகளையும் வரவழைக்கக்கடவீர்களென்று ஆக்கியாபி த்தான். உடனேவியவாகனோடி வள்ளுவரைக்கொண்டு முரசறை வித்தார்கள் அம்முரசினோசை கேட்டமாத் திரத்தில் அவ்வவர்கள் செய்திருந்த கருமங்களோ அநதந்த வண்ணமேவிடுத்து நால்வகைப் படைகளோடும் இராசவீதியில் வந்து கூடினார்கள்.

இப்பால் தனக்கு மாணமே யில்லையென்று தீர்மானித்து ஒன் னர்களே ஒருதிரணமாகமதித்திருக்கின்ற சிந்துராசன் பரிசுளர்போ

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப் படலம். கருக

விவர ஆயுதச்சாலையுள் துழைந்து, பொன்னுடையுடுத்தி இடையிற் பட்டுக்கச்சையையிறுக்கி, கூர்மையாய்ச் சொலித்திருக்கும் வச்சிரவாளாயுதத்தை மடியிற்சொருகி மேககர்ச்சனையைபொப்பக்கலிக்கும் வீரகண்டாமணிமைப் பாதத்திற்கட்டி விசாலமாகிய மார்பினிடத்தில் வயிரங்களினற்சொடித்திருக்கும் அபேதகவசத்தைப்பிகிந்து கரசாடு விரல்சாடு முதவியவைகளை வரிசைபடத்தரித்து, மின்னலையொப்பப் பிரகாசிக்கும் அலகையுடைய கொடிய பாணங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற தூணிபை முதுகிலிறுக்கி தங்கத்தினற் பிரகாசிக்கின்ற வீரபட்டயத்தை நெற்றியிறகட்டி மறறும் போற்கோலத்திற்குரிய சின்னங்களைத் தரித்து நவரத்ந மயமாகவிளங்கும் கிரீடத்திற்றும்பைமாலையைச் சுற்றி மந்தராகிரிமைப் போலப்பாரித்து பொற்கட்டுகள் பிகித்து இரு குதைகளினும் மணிகள் சததிக்கவிளங்கும் வில்லை வணங்கியெடுத்து விரலட்கயிபைத் தொழுது போற்றி விடைபெற்றுக்கொண்டு ஆயுதசாலையைக் கடந்து செய உற்சாகத்துடன் வெளிவந்தான்

அச்சமயத்திற் சிலதூதர்கள் அயனைப்பணிந்து ஆண்டவனே! முன்னர் தூதாகவந்துசென்றவனைப்போல இரண்டு வீரர்கள்மீகாடி பூதசேனைகளோடுவந்து நமதுகோட்டைக்கு நாற்புறங்களினு மிருந்த காவலாளர்கள் யாவரையுந் தூளாக்கிப்போயினரென்று சொன்னார்கள் அதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் காய்ந்தபாலானது நெருப்பினற் குடேறுந்தோறும் அந்நெருப்பின்மீகே பொங்கி விழுவதுபோலச் சிந்துராசனுக்குக் கோபமேலிட்டுக் கோட்டை மதிப்புறத்தில் முன்போலக் காவல்சொண்டிருக்கும்படி வேறே சிலவீரர்களை யனுப்பித்தனது அரண்மனையினுஞ் சிலவீரர்களைக் காவல்செய்து வெளியேவந்து சிலவீரர்களுக்குத் தேர்களும், சிலவீரர்களுக்குப் படைகளும், சிலவீரர்களுக்குக் கிராமங்களும் சிலவீரர்களுக்கு வஸ்திராபரணங்களும், சில வீரர்களுக்குக்கௌரவமான பட்டப்பேர்களுங்கொடுத்துத் தானுந்தேரேறி இரண்பேரி ஜயபேரி வெற்றிசங்கம் திமலை கரடிகை-காகளம்-சல்லரிமல்லரி முதலிய வூத்தியங்கள் சத்தசாகரங்களைப் போலமுழங்கவும் கொடிகுடைபிச்சம்-சாமரை-ஆலவட்டம் முதலிய சின்னங்கள் நாற்றிசைகளினும் நெருங்கித்துள்ளவும் மங்கலப்பெண்கள் நடனமாடவுமாக வழிக்கொண்டு தனதுதேரைச்சுற்றி சேமத்தேர்களும் அச்சேமத்தேர்களைச்சுற்றி வீரர்களுடைய தேர்களும் அத்தேர்களைச்சுற்றி யானைகளும் அந்த யானைகளைச்சுற்றி குதிரைகளும் அக்குதிரைகளைச்சுற்றி பதாதிர்களும், புடைசூழ்ந்துநெருங்குவரச் சேனைகளையும் நடத்திச் சென்றனன் அப்

போது அட்டதிசைகளைப்பேர்த்து ஆகாயத்திலேமுந்த தூளிப்படலங்கள் எத்தன்மைத்தாயிருந்ததெனில் கொடிய பாதகுகியிசின் துவானவன் தனதுகுலத்தோடும் மயூரேசரால் மரணமெய்துங்காலம் நேரிட்டதென்று பூலோகம் அனைத்தும் தன்னினமாகிய தெய்வலோகத்திற்குச்சென்று அறிவிப்பது போலிருந்தது.

இவ்வாறு சிந்துராசன் படையெடுத்துத்தனது பட்டணத்தினின்றும் வெளிக்கொண்டு வருவதை நாரதமுனிவரறிந்து விநாயகமூர்தியைப் பணிந்தெழுந்து சுவாமி? வீராவேரனாகிய சிந்துராசனவன் சத்தசாகரங்களைப் போலத்தனது சேனைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு இதோயுத்தத்திற்கு வந்து விட்டனென்று மீண்டனர், அதைக்கேட்டமாத்நிரததில் மயூரேசரும் விரைந்தெழுந்து, தமது வீரர்களையும் பூதகோணையும் யுத்தத்திற்கு நடக்கும்படி முடுக்கினர். அப்போது நந்திதேவர் மயூரேசரைப் பணிந்தெழுந்து சுவாமி வீரபத்திரரும் அடிபோனும், மற்றயாவரும் அவனையுத்தஞ்செய்து இளைத்துப்போனால் அதற்குமேல் சுப்பிரமணிய தேவரும் தேவாரும் யுத்தத்திற்குச்செல்லும்படி கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர் அதற்குமயூரேசர் நந்திதேவரைப்பார்த்து இரண்டாஞ்சம்புவே எதிர்த்தவருகின்றசிந்துவோடு யாம்முன்னின்றுயுத்தஞ்செய்ய மிகுந்தவாஞ்சையுற்றிருக்கின்றோமாதலால் அப்பராக் கிரமசாலியை யாமே சங்கரிக்கவேண்டும் சுப்பிரமணியர் முதலிய நீங்கள்னைவரும் மற்றவீரர்களை டெதிர்க்கு யுத்தஞ் செய்யக்கடவீர்களென்று தமது மயில்வாகனத்தின்மீ தாரோகணித்தனர், உடனே முன்னர் கனலாசுரனை சங்கரிப்பதற் குண்டாகிய பூதசேனைகளும் குமாரதேவர் முதலியவீரர்களும் எனையகண நாதர்களும் எக்காலத்தும் விட்டுப்பிரியாத முனிச்சிறுர்களும் அவ்வவர்களுடைய இரதங்களி லேறிக்கொண்டுவந்து மயூரேசமூர்த்தியைப்புகுடைகுழந்தார்கள். அப்போது உய்யவகையறியாது எக்காலத்துந் தீங்கிளையே விளைத்து வருகின்ற சிந்து ராசனுடைய கொடுங்கோலின் வெப்பத்தினால் வெடும்பிய லோகங்கள் குளிர்ந்து செழிக்கும்படி உதயங் கொண்டு பிரகாசிக்கின்ற பூரண சந்திரனைப் போல மயூரேசருடைய திருமுடியின் மீது பிரகாசிக்கும் படியாகச் சிலபூதகணங்கள் வெண்பட்டுக்குடைபிடித்தார்கள் அளவற்ற சீர்த்திகளுஞ்சேர்ந்து வாசஞ்செய்கின்ற இடம்இதுதானென்று மேலுங் கீழுங்குறிப்பினை காட்டுவதுபோலச்சில பூதங்கள் வெண்சாமரைகள் வீசினார்கள் விநாயகப் பெருமானவன் கிருபாமூர்த்தியாதலால் சத்துருக்களின்மீதுண்டாகிய கோபாக்கினியானது ஒருவேளை தனியவுங்

கூடுமென்று அவவக்கினி தணியாதிருக்குப்படி அதற்குத் துணையாக
காற்றினைக் கூட்டுவிப்பதுபோல, சில பூதகணங்கள் ஆலவட்டங்களை
பசைத்தாராகச் சத்திபகவசமில்லாதிருப்பதே ஓர்கவசமாகக்கொண்
டிருக்கின்ற அபுணராசனாகிய சிந்தராசன் இன்னும் இரண்டொருதி
னத்தில் மாய்த்துசகலலோகங்களுஞ்சவுக்கியந்தை யடையுமென்று
ஆணத்தத்தினுலெழுந்து தாளாவதுபோலச் சில பூதகணங்கள் வெம்
றிக்கொடிக்களைப்பிடித்தார்கள் முன்னர மயூரேசமூர்த்தியைச்சிறுபி
ள்ளைபென்று இசுழ்ச்சிசெய்ததிந்தாரசனை! இப்போதவரைப்பரா
பரவஸ்துவென்று தெளிந்துகொள்ளுற்படியாக முரமுர்த்திகட்கும்
முதல்வனுப விநாயகன்வந்தான எனன் முகலாயினோருடைய உயி
ரைவாங்கிய கேசவன்வந்தான் சகல படைகட்டும் ஆணத்ததையுண
டாக்கவல்ல காத்தன் வந்தான் சிவபெருமானும் உபாவினியாருமீன்
றபாலன் வந்தான் என்று சில பூதகணங்கள் கூடியுங்கூறினார்கள்,
சொர்க்கத்தையபாதலமென்னும் முதலவர்களியுள்ள சகலருப இனி
அல்லலையிட்டுநகமுறழிந்துகொள நமமைபெல்லாம் காத்தாளவல்ல
இஷ்டநாயகன் வந்தானொன்று கூடிவதுபோலச் சிலபூதகணங்கள்பே
ரிகை முதலான வாதகியங்களை முரட்டுனார்கள் இவளந வைப்பவங்க
ளோடு மயூரேசமூர்தி யெழுந்தருளியுள்ளதில் தமது பூதகணங்க
ளுடைய பாதங்களினுலெழுந்த தூனியானது ஆகாயத்திலெழுகின்
றகெவ்வாறிருக்கென்னில் பூதலம் நனுவாயிருப்பின்ற திந்தாரசனை
னவன் எமதுகந்தருடைய பூதகணங்களினது பாதம்பட்டுவல்லினை
களினின்று நீங்கி வானகநி யடையுசெல்லவாறுபோகிருந்தது.

இப்பால இரண்டாயிரம்வெள்ளம் வீரர்களோடும் வந்த சித்த
ராசனுடைய ஆமைச்சனுடைய மிதநிறனுடனே சபாபிரமணியங்கடவு
ளானவா, தமது சகோதராகாரிப நவவீரர்களோடு இலக்கவீரர்க
ளும், கோடிபூதவீரர்களும், புடைசூழச்சென்று யுத்தஞ்செய்தனர்,
வேறொரு இரண்டாயிரம் வெள்ளம் வீரர்களோடு வந்த கவுத்தவ
னென்னும் ஆமைச்சனுடனே வீரபகதிரர்கடவுளாவார், கோடிபூத
வீரர்களா புடைசூழச்சென்று யுத்தஞ்செய்தனர். மறியோர் இரண்டா
யிரவெள்ளம் வீரர்களோடுவந்த வீரராசனுடனே நத்திகேவரான
வர்கோடிபூதவீரர்கள் புடைசூழச்சென்று யுத்தஞ்செய்தனர், தனித்
தனியேகோடி அசுரவீரர்களோடும் வந்த தவசன்-ஆகாயன்-தூரத்
தன் சார்த்தாலன்-என்னும் இந்நால்வருடனே புட்பதந்தன்-பூசரா
ஜன்விடடன்-சபலன்-என்னுமிந்நால்வரும் முறைமைப்படியேசென்
றுயுத்தஞ் செய்தார்கள், இவ்வாமே இருதிரப்படைகளினு முன்ன

அனவற்றவிரர்கள் தத்தம் படைகளோடு வேறு வேறு யுத்தஞ்செய்தாகளா, இரணியகருப்பன், சாமான் - இரத்தலோசனன் - சோமன்பிறுங்கி - பிரமதன் - பஞ்சானன் - இலம்பகர்ன் - ஆரன் தாவானன் முதலான சேனைத்தலைவர்களும், தம்மைவிட்டுப்பிரியாத முனிச்சிறார்கள், முன்னர்தமது மனந்நாற்சிறுட்டித்த பூதவிரர்களும்புடைசூழ்ந்து செயசெயவென்று போற்றிவரும்படியாகச் சகலலோகநாயகராகிய மயூரேசமூர்த்தியானவா, விண்டுவிழுமுதலிய தேவர்களை பெல்லாஞ் சிறையிட்டுத் திரிலோகங்களினுந் தனக்கு நிகரில்லாத மகாபராக்கிரமசாலியாகிய சிந்துராஜனுடனே யுத்தஞ்செய்தனர்.

கேட்டீர்களோ சவுகராதிமுனிவர்களோ இவ்வாறு இருதிரைப் படைகளுள் இரதவிராகளோடு இரகவிராகளும், கஜவிராகளோடு கஜவிராகளும், பரிவிராகளோடு பரிவிராகளும், படைவிராகளோடு படைவிராகளும் கைகலந்து அமோகமான யுத்தத்தைவளைத்துவருவையில், பூதச்சேனைகளினும் புனைச்சேனைகளினும் சரீரமுற்றுஞ்சல்லடைக்கண்களபோலத் துளையுண்டிமா, நோததும, இளைத்தும், பதைத்தும், உளைப்புண்டும, சோகந்தும், செந்தும், இவ்விதமாகப் படாத பாடுகளைப்பட்டுக் கணக்கிடாதவிராகரமாண்டனர். அப்போதுவே லாயுதமூர்த்தியாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளையெதிர்த்துகின்றமித்திரனாவன, தனதுச்சேனைகளோடு நெடுநெரும போர்விளைத்திருக்கின்ற சமயகுதிலபராக்கிரமசாலியாகிய பூதச்சேனைக்கும் இலக்கார்க்கும் நவவிராகட்கும், அதிகல்காபாவேசமுண்டாகிய மித்திரனுடைய நால்வகைச்சேனைகளினும் புருந்து சிலரையுதைத்தருட்டியும், சிலரைப் பூமிமீதேய்த்தும், சிலரைக் குடலையிதித்தும், சிலரைப் பஞ்சுபோலச்சுதைத்தும், சிலரைப் பூமி புளடபரதாக்கியும், சிலரைத்திசாதிசைகளினெறியும், சிலரைப் பூமிநீர்வளவில் விசியும், சிலரைவானவெல்லெழற்கடாவிபூ, சிலரைப் பூமியெழைகளாகிகரவுதைத்தும், சிலரைக் கரங்களிடுநாங்கா முதலியவைகளை துறுங்கச்சாடியும், சிலரை அம்மாணையாடியும், சிலரைப்பந்தையெய்வெறித்தும் இவ்விதமாகச் சூளுவலையை நிகர்த்து, வளையாவளைந்து ஒருவரையும் அப்புறம்பிப்புறம் அகலவொட்டாமல் குறிததுக்குறிததுகடலைக்கலக்கியமத்துகசொப்பாக அலைத்துமாய்த்தனா. அதைமித்திரன்கண்டு வடவானலத்தைப்போலக்கொதித்தெழுந்து, பூதச்சேனைகளினும் இலக்கவிரர்கூட்டத்தினும் புருந்து-சிரவகள்-கரங்கள்-துடைகள்-புஜங்கள்-மார்புகள் கப்பாலங்கள் முதலியவைகளைக் கண்டித்து, மச்சராசிகளைப் போல உதிரவாரியில்மித்தும் அழுந்தியும் போகும்படியாகக்கூண்டி

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம். ௩௩௩

அளவறையான்களையும் குதிரைகளையும் காலவேறுதலைவருகத்தனை
 டித்து, குலாலன்சக்கரம்போலவும், பிரசண்டமாருதம் போலவும்,
 மாழிமாறிக் கரங்களினாலும், பாதங்களினாலும் அளவிறந்த பூத
 ர்களை மாய்த்து, அரைகணபபோதில் இலககவிரர்களொலலார் தீசா
 திசைகளி லோடிப்பதுவகுமபடி முடுக்கினன். இவ்வாறு இலக்கர்
 அபசயப்பட்டுத் திருமயினதை நவவிராகனிலொருவனாகிய வீர
 தீரன்சுண்டு, வடவாகுகனிலையப்போல மண்டியெயிரித தனதுதே
 ரைவிரைவிறசெலுத்திவந்துமி திரிநெ திரில்கிறுத்திச்சகலருந் திடுக்
 கிட்டிவாடுமபடி தனதுவில்லைவளைத்துகருண நெறாசெய்துவிசைனை
 பெய்யலும், நானும்படிக்குரியிருந்ரமாயிகளைகளைக்கரவேக
 மாகச்சொரிந்து, அவனதுவில்லைமுறித்தது, வேறொருநகராயுதத்தை
 யும் கரகரவென்றுகமுறறி அவன் மாரபுக்கெககாப்பிரயோகித்த
 னன். அதை மந்திரனைகண்டு இவன் வலியும், வீரமும், விறசாதுரிப
 மும், கரவேகமும், விஞ்சையினபெருகமும் மிரளலும், மிகநடை
 னறு நகைத்து மந்திரனைபைநிகாநதுவிளங்கும் மதயீரா வில்லைக
 கரத்திலெடுத்துதேவாகொலலாககண்டிரமிதநயபடி அளவற்ற
 களைகளைப்பிரயோகித்து எறிவவிதிநகரனைகளைகளைபொடி
 படுத்தி மறொருநகராயுதத்தை அநிகவேகமாகசெலுத்தி அவன்
 விட்ட கதாயுகந்தையும் அவன் பராகிரகத்தையும் அழித்து ஆர்ப
 பரித்தனன் இவ்விதமாகககனது துணைவனுக்குநோக நுறையை
 வீரதிவாகரன்கண்டு, காட்டழலைபொப்பசு வீறித்தெரை தூரத்திக
 கொண்டெவந்து பகைவென்திரில கிறுத்த ஒப்பம தனது வில்லை
 வளைத்து அளவற்றவாளிகளைகதூண்டி அவனதேகரைச சின்னாபின்
 னப்படமுறித்தனன். உடனேமிகநிரன் வேறொரு டிரகதிறபாய
 ந்து விஷசசவால் வீசுமபடியான வேலாயுதமொன்றைபெய்தது
 அவன்நெற்றிக்கு நேராகப் பிரயோகித்தான். அவ்வேலாயுதம்
 வெளிப்பட்டவுடன் இடியினனை அகனிமுநலானவைகளைப்பெரு
 க்கி அநிகவேகமாய்வந்து வீரதிவாகரன் செலுத்திய பாணங்களை
 பெல்லாள்விழுங்கி, அவன் நெற்றியில் உருபிப்பாய்ந்த, மூச்சிக்
 கும்படிச்செயது மீண்டது. அதை வீரராககதன்கண்டு ஆலகாலம்
 போலத்தனது தேரைவிரைவிறசெலுத்திவந்துவின ணுலகமும் மண்
 ணுலமும் நடுங்கும்படி அனைககளைகளைத்தூண்டி, அவன் வில்லை
 முறித்துச் சீரமுழுவதுந் துளைபடச்செய்தனன். உடனேமித்திரன்
 வடவானலத்தன்போலக் கொதித்தெழுந்து மறொரு வில்லினால்
 அளவற்றபாணங்களைத்தூண்டி அவனுடையவில்லையும் இரத்ததை
 யும் பொடிபடக் கண்டித்தெறிந்து, அவன் வேறொருநகத்திற் பாய்

வதன் முன் தீர்த்தரஸங்கண்டு நடுங்கத்தக்க ஓர்வச்சிராயுதத்தினை யேனீ அவன் பராக்கிரமத்தைப்பரிந்தனன். அப்போது வீரபுறந் தரணாவன், வாயுவேகமத்தினும் முந்திக்கன குதேரைக்காரத்தி னந்து நெடிய வில்லைவட்டாகாரமாகவளைத்து கணக்கற்றகரேமாகிய சிலீமுகங்களைத் தொடுத்ததுப்பகைவனுடைய இரத்தத்தையும், புரவி களையுஞ், சாரதியையுஞ்சின்னாபின்னப்படக் கண்டித்தெறிந்தனன். உடனே மித்திரணாவன், வேறொரு இரத்தக்கையுஞ் சாரதியையுங் கொண்டு விவரந்துவந்து நன்னை யெந்நாதுவருகின்ற சிலீமுகங்களை யெல்லாமாற்றி, தனது வில்லில் பகைபாணங்களைத் தொடுத்துப் பிரயோகித்து வீரபுரந்தரன் பின்னிட்டுடாங்கும்படி அவன மார்பை

அதை வீரார்த்தன் நண்டு, மனம் கொந்து அதிக வேகமாகத் தனதுதேரை முடுக்கிக்கொண்டிவந்து ரவுத்திராசாரமாகக்கோபித் துப்பாரித்திராக்ஸ்ர தனதுவில்லைவளைத்து அண்டகடாகங்களுமதி ரக்குணத்தொனியெய்து இரண்டாயிரம் பாணங்களை ஏககாலத்திற் பிரயோகித் தப்பகைவனுடைய ரூடை முகவிய சின்னங்களுையறுத்தெ றிந்து, சத்தாசரங்களுங் வங்கிவாடும்படி சங்காநாதஞ்செய்தான். உடனே மித்திரணாவனகாக்கூடநுதலுப்போலச்சீறி நாராசங்களை கிகர்த்துநாறுதிவ்விப்பாணங்களை அவன் புயங்களுக்கிலக்காகவிதித்து அவனது வச்சிரகவசமுடையும தேரையுப்பொடியாகச்செய்தனன். இச்சர்ப்பவத்தை வீரகேசரிகண்டு மனம்பதைபதைக்கப்பொங்கிச்சத் துருவை இக்கவிலைநில அடர்சி வாட்டுவே நெனச்சபதம்பேசிதே ரைக்கொண்டுவந்து எதிலை நிறுத்தித்தங்கக்கூடிகள் பிடித்துவெற் றிமாலையை யணிந்திருக்கின்ற கனது வில்லை வளைத்து அளந்தமுறை அளவற்றகளைகளைச் சமாரியாக மாறிமாறிப்பிரயோகித்துப்பகை வனுடைய இரத்தக்கையும்கில்லையும முறிக்கெறிந்தனன் உடனேமித் திரன் வேறொரு இரத்தக்கையும்கில்லையும்கொண்டு சர்ப்பத்தைப்போ லச்சீறித் திசையானைகள் பயங்கோடக்காச்சித்துப்படைகளிற்சிரே ஷ்டமாகிய பிரம்மாஸ்திரத்தைப்பிரயோகித்தனன். அவ்வத்திரம்வெ ணிப்பட்ட மாத்திரத்தில் வீரகேசரி மறுபாணம் விட்டுத்தெறிப்பதன் முன் அவனது புட்பமாலையணிந்தமார்பைப்பிளந்து மீண்டது இந்த அபாயத்தைவீரமையேந்திரன்கண் b, கோபித்துதேரைக்குலாலன்சக் கரத்தைப்போலத் திருப்பிக்கோடானுகோடி பாணங்களைப்பிரயோ கித்து அவனுடைய விருதுக்கொடியையும் வில்லையுமொடித்தெறிந்து வேறொருவில்லைபெக்குமுன்னம் அவனுடைய தேரையும் முறியச் செய்தனன் உடனே மித்திரன் ஞேரேலென்று வேறொரு இரத்தத்திற்

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப்படல். ௩௬௫

பாய்த்து மற்றொருவில்லில் மூப்பதுபாணங்களைத் தூண்டிமுகத்திற் கிலக்காக்கப்பத்துபாணங்களும் மார்புக்கிலக்காக்கப்பத்துபாணங்களும் புயங்களுக்கிலக்காக்கப்பத்து பாணங்களும் பிரயோகித்து அவனாண் மையைப்போக்கினன் அக்கொடுமையை வீரமாமகேசரகண்டிகண்டிக ளில் அழற்பொறிபறக்கக் கோபித்து அதிகவேகமாய்த்தனதுதேரைச் செலுத்தி மகத்துக்களிட்ட சாபத்தினுமதிகவிரைவாகஐந்தபாணங் களை ஏவிப்பாவைவனுடைய அம்புபெய்தூணியையும் வில்லையும் அரைக்கணத்திற் பொடிபடுத்தி உடனே ஓர் குலத்தையெறித்து அவனது செஞ்சில்உருவிப்பாயும்படியாக விடுத்தனன் அரோதுமித்திரனானவன், மனம்வாதிர்க்கச்சர்ப்பத்தைப்போலச் சீறித்தனதுநெஞ்சிற் கு இலக்காகவருஞ் குலத்தைப்பிடித்து ஓர்கணப்போதில் அவன் மார்பு பிலக்கும்படியாகக் குத்தியெறித்தனன்.

இவ்வித சம்பவங்களை யெல்லாஞ்சுப்பிரமணிமழர்த்திக்கு அடியவராகிய வீரவாகு தேவர்கண்டு காலாந்தனைப்போலக்கோபித்து, ஒவ்வொரு பாதகனால் நம்மவர்கள் பின்னப்படுவது வெகுநேர்த்தி வெகுநேரத்தியெனப்பொங்குச்சுந்திரனை நோக்கினரும் இராசுவைப் போலத்தமது தேரைவிரைவிற் செலுத்திவந்து மிகநிரநெதிரில்நிறுத்தி, அடா அற்பனை! ஏதோசிலவெற்றியைப்பெற்றனமென்றுவீறியிருக்கின்றனை, அதைவிட்டு விடக்கடவை உனக்கெமனைப்போலவந்தேன் கிமைப்போதில் உனது பிராணனை வீரசொர்க்கத்திற் சேர்ப்பேன் பதனமாயிருக்கக்கடவையென்று எசசரித்து மேருவையொத்துப்பாரித்திருக்குந்தமது வில்லையெடுத்து வளைத்து அண்டாண்டபுவனங்களுல்லாஞ்சென்கிபட்டுத்தியங்கவும்சூரியசந்திரான்நடென்ன உற்பாதமென்று தியங்கியோடவும், தேவான சரீரமுற்றும்வெயர்த்துக்கிடிகென்று நடுங்கவுமாகுபுணத்தொனியெய்து சங்கோப சங்கமாக அளவற்ற திவ்விய பாணங்களைத் தூண்டிப் பகைவனுடையதேரையும் வில்லையும் மருடந்தையும் பொடிபடுத்தி, அவன் நெற்றிக்கு இரண்டிபாணங்களும் மார்புக்கு மூன்றுபாணங்களும், புயங்க ட்குநான்குபாணங்களுமாய்ப்பிரயோகித்துஆர்ப்பரித்தனர் அப்போதுமித்திரனானவன் சிதது மூர்ச்சித்தெழுத்து இவனை வில்வன்மையி னானது மற்றபாணங்களின் முயற்சியினாலும்வெல்வதரிதென்றுநிகாணித்து வேறொரு இராதத்தையும் வில்லையுங்கொண்டு தானரிதிற்பெற்ற மோகனுஸ்திரத்தை யெடுத்து மானதபூசையினாச்சகலபுசாரங்க ளையுஞ்செய்தபூட்டிவீரவாகுதேவர்மார்புக்கிலக்காக்காதளவுமீறுத்துப் பிரயோகித்தான் அப்பாணம் வெளிப்பட்டமாதிரத்தில்அதி

கமகமைகளைக்காட்டிப் புகைத்தெரிந்து வந்து வேறுபடையெடுத்து விதி தன் முன்னர் வீரவாகுதேவர்மீது பாய்ந்து மூர்ச்சிக்கும்படி செய்து மீண்டது.

கேட்டவர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு சிந்திராச னுடைய அமைச்சனாகியமித்திரனுனவன் மகா பராக்கிரமசாலிகளா கிய இலக்கவீரர்களும், நவவீரர்களும் கிலேஜலைந்த சின்னாபின்னப் பட்டுப்பறக்கும்படி வாட்டித்தனக்கொருவர் கிகரில்லாதபடி வீரப ராக்கிரமசாலியாய் இரணக்களமெங்குங் காலாந்தகளைப்போல அட் டகாசஞ்செய்துவுலவுந்தீரத்தைச்சுப்பிரமணியக்கடவுள்கண்டுஇவர் திறம் வெருநேர்த்தியாயிருப்பின்றொனக் கோபநகைசெய்து, பிரம னும் விண்டுவுந்தேடிக்காணபரிய கயஞ்சோதிப்படி வரத்தைப்பெற்ற மயூரேசமூர்த்தியினுடைய திவ்வியசரணுரண்கங்களைப்பத்திவிகயத் துடன் சித்தித்த, வாழ்த்திக்கொடிய அம்மித்திரானிருக்குமிடத்திற் மமதுதேரை விரைவிற்றுர நதிவந்து இந்திரனாகிய தேவர்கள் களி க்கவுந்தருமதேவதைகளும் வேதாசுரமங்கடும் வாழ்ந்தவும், வீரலட் சுமியும் பத்திரகாலியுங்கொண்டாடவுமாக இடையிடைபிறிற் றங்கக் கட்டுகளைப்பூண்டு மணிநகர் கலிக்க ஜயலட்சுமி தாண்டவஞ்செய்தி ருக்குத் தமது மேருவை பொத்தநதுவை இருருகைகளுஞ்சேரவளை த்துப்பிரசண்டமாருதமும் வடவாமுகாக்கினியுத்தியங்கி மயங்கவும் அண்டங்களுந் அவுற்றிலடங்கிய புவனங்களுந் நத்தனித்தவாடவும், திசையானைகள் துதிக்கரங்களை நூக்கி வீறிட்டோடவுமாக டங்கா ரத்தொனிகாட்டினர். அதைமகாநுராகிய மித்திரன்கண்டு, இவளை ஏனையவர்களைப்போலக் கலாமாக கிளைக்கப்படாடுதன நிதீரனிக்தவ னாய் எப்போதுமெடாமற் சேமந்தில வைத்திருந்த ஒப்பற்ற வில்லை த்தாங்கிநானோற்றி விண்ணவர் மண்ணவர் முகலாயினோடநிகி ஏங் கும்படி குணத்தொனியெய்து ஆர்ப்பரித்தனன்,

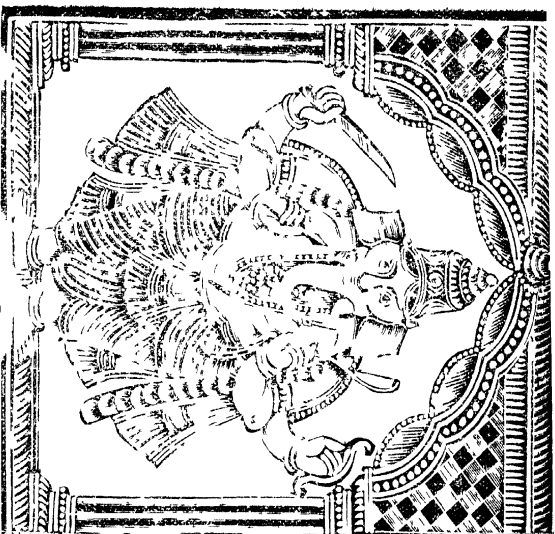
அப்போதுமுன்னர் சுப்பிரமணியக்கடவுள்கெய்தடங்காரவோ சையைக்கேட்டுச் சந்தோஷித்திருந்ததேவர்கள், கொடியதுன்மார்க் கனாகிய மித்திரன்செய்த குணத்தொனியைக்கேட்டமாத் திரத்தில்யா வரும்வாடித்திகைத்தவர்களாய், இன்பதுன்பங்களை ஏககாலத்திற்கண் டன மென்று பேசிக்கொண்டிருந்தனர், பின்னர்சுப்பிரமணியக்கடவு ள்தமதுவில்லிப்பத்துபாணங்களைத்தொடுத்த மித்திரன்விடக்கும்பா ணங்களையும், இரதம்-கவசம்-வில-கொடி-குடை தூணிமுதலானவை களையும்பொடிபடுத்திவேறேமூன்றுபாணங்களை அவன்நெற்றிக்கிலக்

காப்பிரயோகிததனர். அக்காலத்தில் மித்திரனென்பவன் பஞ்சேந் திர கிலைகள் பேதிக்க மதிமயங்கி மாண்டவனைப்போலத்தேரினின்று வீழ்ந்துநெடுநேரம் மூர்ச்சிததுக்கொண்டு, மீட்டிந்தெளிந்தெழுந்து, அதிக கோபத்தோடு வேறொரு இரகத்திலேறி, மற்றொருவீஸ்ஸில் அளவற்ற கரோமாகிய பாணங்களைகோடை வருஷத்தைப்போலத் துண்டிப்பிரயோகித்தான். அதைக்கடம்பமாலையணிந்த வேலாயுத மூர்த்திகண்டுகோடானகோடி குரூரமாகியபாணங்களை ஏகமுகத்திற் றாண்டி அப்பாடகன்னிட்டபாணங்களைப்பெல்லாம் கண்டித்து அவ னேறி நடாத்துகின்ற மேரோடுசேமந்தேச முதலானவைகளையுமழி த்து தம்சுஞ்செய்தனர் அதற்குமேல் மித்திரனானவன் கருடனைப் போல ஆகாயநிற்பறந்த இத்திராஸ்திரம், அக்கினியாஸ்திரம், ஏமாஸ்திரம், நீருதியாஸ்திரம், வருணஸ்திரம், வாயுவாஸ்திரம், சூபே ராஸ்திரம், பாசுபதாஸ்திரம், முதலான தெய்வப்படைகளை ஒவ் வொன்றாகத் துண்டி யாப்பரிந்தனன். பின்னர் அவைகளெல்லாம் மாலைகளாக என்னையாளவல்ல குமாரதேவருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து சரண்புகுந்தன.

இவ்வாறு தான் விடமித்தெய்வப்படைகளெல்லாம் அபலமாய்ப் போவதை மித்திரன் கண்டு, இவ்வ இச்சிமிஷத்தில் யமலோகத்திற் கனுப்புகின்றேன் என்று ஆக்கிரமித்ததற்களாவானே யுருவிக்கொண் டோடிவந்து சேர்ப்பாகன்றி தபாய்த்துவெட்டசேர்ந்தான் அப்போ துசுப்பிரமணியக்கடவுள புன்னகைகொண்டு, கமதாசுருத்துவமுள்ள வச்சிராயுதத்தைபெடுத்துக் கரகரவென்றுச் சூழ்ந்றி அவன் மார்பிற் தாக்கினான் உடனே மித்திரனானவன் கோடையிடி போல இறைந்து கொண்டு கிலத்தில் வீழ்ந்துபிராணன் நீங்கி விசொர்க்கத்தை சேர்ந் தனன்

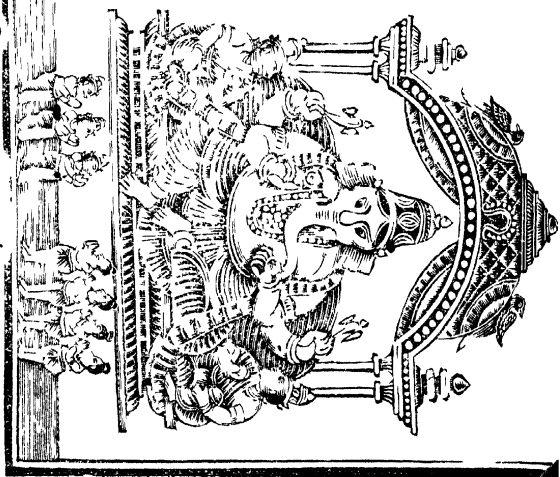
அதற்குமேல் கந்தாசுரனென்பவன், மிக்க ஆங்காரத்தோடு சுப் பிரமணியக்கடவுளுக்கெதிரேவந்து அவரதுகந்தரவழுவையும், பராக் கிரமத்தையுமகண்டு இவனை அத்திரசத்திரங்களாற் றொலைத்துவெ ற்றி பெருவதுமிகவுமரிதென்று நினைத்தவனாய், உடனே ஆகாயத்திற் பறந்து அங்கிருந்த வண்ணமே அளவற்ற மாயைகளை நடாத்திவந்த னன் அவையனைத்தையும் எமதையனாகிய முருகக்கடவுள் பயன் படாதபடி விலக்கித்தீர்த்து தேரையும் அவ்வான விதியிற்செலுத்தி அவன்முடியிற் கைகொண்டமட்டுமறைந்தனர். உடனே அக்கந்தா சுரன் மூர்ச்சையாகிப்பூமியில் வீழ்ந்திறந்தனன்.

இப்பால், அதைச்சேன் குரோத வென்னும் இரண்டினுள்
 'ரக்கங்கண்டு, நாலாயிர வெள்ளஞ்சேனைகளோடு பூமி' வெளியுமாக
 பரகவந்து கிரவுஞ்சகிரியைப்பிளந்த வேலாயுதமூர்த்தியை வணங்கு
 னங்குமிருள மூடெப்படியாக அளவறறபாணங்களை மழைபோலச்
 சொரிந்த ஆரப்பரிசுகாசுகள் அகலுல பூகதீசனாகளும், திவக்கர்
 களும், நவவீரர்களும், மனமபுமுடிவருந்தினாகளும். அதைப்பிரம
 னேச சிறையிட்ட சண்முகப்பெருமான கண்கி குறுகைசெய்த
 உடனேதமது விலலிலதீயினும் செறிமைபெற்றிருக்கின்ற அளவற்ற
 பாணங்களைத் தூண்டி இமைப்போதிற் பகைவாவிடுகத பாணங்களை
 யெல்லாமொடிப்பததி நிலத்தில விழுகாளி, மீட்டுமவேற்றபத்த
 பாணங்களையெடுத்தது ஒருவொடியிற்பிரயோகித்தனா. அதிவ்விப
 பாணங்கள் வெளிப்பட்டமாகநிரத்தில சிட்சிடககெநானிகளுடன்
 ஆர்ப்பரித்தது அனறபெருக்கையிவறதனத்திருக்கெவெறிந்த ஒவ்
 வெனது பந்துதூறு ஆயிரம் பதினாயிரம் தூறுயிரம் கோடியென்
 னும் கணக்கினுமேலாகப்பெறுகி, பரிசைவரிசையாக நாமறிசைதளி
 னும்பரந்து, லாக கணப்போதில அந்த நாலாயிரவெள்ளஞ் சேனைக்கோ
 யும் மாய்த்தன. விசயபவகலகசேனனுதுரோசனுக்கண்டெவட
 வைக்கனலும் ஆலகாலமுபொன்றுபடமச சிற்பெருக்கதையோல
 ரவுதிராகாரமாகக்கொபித்துநாலாயிரவெள்ளஞ் சேனைகளுஞ்சின்து
 பிணைப்படவாட்டிய சத்தருவை இரந்மிடகதிற் கண்டதுண்டமா
 கக்கொலலுவோமென்று ஆகநிரமிக்கெழுந்த கவனாகரங்களிற்
 பறந்திருக்கின்ற விறகளை வளைத்துப்பலக நாண கோடிக்களையும்,
 பிண்டிபாலமுசலம் நேரமமடகப்பணா முசுண்டி - எறி வேல-சக்க
 ரம்-தண்டாயுதமு நவியு படைக்கையு, பாவ நகனாமி, தீமேகங்கள்
 சவிர்த வறுஷிப்பாதுபோல ஒன்றனந்தீகோடிகளாகச்சொரிந்த
 சிவகராதஞ்செய்தாகள, இவ்வாறு அப்பாதகா விட்டபடைகளுக்
 கெல்லாம் பிரதியாகவேறு வேறு பாணங்களையெடுத்து குமாரதேவர்
 விடுத்த அரைக்கணப்போதில அதனை பாணங்களையும்பொடி
 படுத்தி உடனே தமது பாசததையெடுத்த அநிகவேகமாகப்பிரயோ
 கித்தனர். அம்மாததிரத்தில் அப்பாசமானது வானத்தெழுந்த
 பலகோடி திவ்வியசரங்களைப்படைத்தது அனையிறைத்தத்திசை
 களதிர வார்ப்பரித்துவந்து தீப்பாதகர்களுயிரைப்பாணங்களைச் செய்
 மீண்டது பூதவீரர்களும் திவக்கவீரர்களும் அளவற்ற மகிழ்ச்சியை
 யடைந்தனன் முகத்தகட்டினேத்துதிசெய்தார்கள். நவவீரர்களாக
 ருக்களுடைய மனமெல்லாங்கிலங்கும்படி வெற்றிச்சங்கம்முதலான
 கள் சுப்ரமணியக்கடவுள் சித்தராஜனுடைய அமைச்சனாகப்பிரதிர

7

பாலகந்திரர்.

8

தஜரானர்.

இவனேயெவந்த வீரர்களுயுங்கொண்டும் கோபமடங்காதவராய்இன் னுமெதிர்ப்பவர் உண்டோவென்று ரணக்களத்திற்குணை எதிர்பார் திருந்தனர்.

இவரிவவாறாக, மந்திரேரமைச்சனாகிய கவுத்தவனென்பவனை எதிர்த்து நின்ற வீரபத்திரக்கடவுளானவர் ஓர கணப்போதில் அவ னுடைய சேனைகளையெல்லாங்கொன்று, எங்கும் பிணமலைபாகக்ருவி த்து, உதிரவெல்லமோடும படியாகச்செய்து ஆர்ப்பரித்தனர், அதை க்கவுத்தவன் கண்டுபிரசண்ட மாருகக்வினிது ஓராநந்தியெழுந்த வருவதுபோலத்தனது தேரை விவரவிவரசெய்து விவந்து விவலைவட் டாகாரமாகவளைத்துப்பூக சேனைகளாய்த் து அரவற்பாணங்களைக்கோ டைமழைபோலப் பிரயோகித்தான் அப்போது வீரபத்திரக்கடவுள் தமது வில்லில் அநேக பாணங்களைத் தூண்டிப்பலகவன்விட்டபாண ங்களையெல்லாங்கண்டு கொன்றான் மறொருபாணம் திருவனுடைய தேரைமுறித்து கீழ்திலவி, உதினாடட சே அவன் மறொருநேரி லேற அவையுமேவொருபாணத்தைவிட்டுத் து இன்னமபட்டுரு ள்செய்தனா, பின்னா கவுத்தவன் அநிக வீராவேசநதுடன்விழி களிலனம்பொறி பறகருப்படி யாகச்சுறி, டா, தண்டாயுதகைக்கரகர வென்றுசுழறவிச்சி, வேவொரு இரகசிய வாய் அ ஆர்ப்பரித்தான். அதை அண்டாசுருக்கினை யறிந்தவீரபத்திரமாமதி கண்டு, மகமேரு கிரியை சிகர்த்ததம துவில்லில் ஆபிரங்களைக் களைத் தூண்டிப்பகைவன் விட்ட தண்டாயுதகைகப் பொடிபடு தறிட்டிய பாறுகளைக்கொட்டி ரயோகித்து அவன்நிறட்டி, துதினா, மறவீரமேசமத்தோகரும அச் சுவேறு மச்சுவேறு கொடுங்கைவேறு குமதுகாலவேறுகப் போகும் படிவெட்டியெறித்தனா. உடனே அப்பாநகரவடவானைநதைபோ லச்சீடு கொவவைக்கனியையும அரகையுமேபோலரவிவந்த விழிகளி லிருந்து நீர்பொறிக்கொண்டி, மீரைதுடிக்ககோரிதுஞ்சு சரே லென்று உடைவாளையுருவி இடசாரிவலகாரியாநதறிந்துவீரபத்தி ரக்கடவுளுடைய தேரினமீதுபாய்த்தான், அவ்வளமையுபன் கண்டு இனி இவனைவைக்கலாகதன்மெண்ணி விவரவிவரதழைநரையிறசொ ருகிப்பிருந்த சுரிகையை உறையிலிருந்துருவி அகவுத்தவனுடைய கர்த்தகவாளுடனாறுவிழும்படிகுருகண்டித்து, அவன்கவுளில்அன ற்பொறிபறக்கும்படி புடைத்தனர், உடனே அப்பாநகன் சேரார்ந்து மலைபோல மண்ணில் விழ்ந்தமாய்த்தான்.

* இப்பால் அதைவவனுக்குத் துணையாகவந்த தமனென்பவன் கண்டு, அக்கிண்போல மனம்வேக உதட்டைக்கீழ்த்துப்பலிக்குழன்

றுதியும். பூதர்களையும் படைவீரராகக் கொண்டவன் கம்மவெடிகளைப் படைக்கவெனினதாயிற்றே நல்லகாரியம் இப்போதே இவன்கோபுதையடக்கி வாட்டிவேனெனக்கோபித்து, மதயானையைப் பொத்தவலி பெற்றவர்களாயிருக்கின்ற மூவாயிரவெனாஞ் சேனைகளைக்கூட்டிக் கொண்டு இரணபேரி ஐயபேரிமுகலிப பொற்பறைகளை அண்டந்தளதிரமுழக்கி, வீரபத்திரக்கடவுளை நார்ப்புகழ்தமவந்துவனைத்துக்கொண்டனன். அப்போதுவீரபத்திரக்கடவுலசாவசங்காரஉருத்திரரைப்போல ஆரப்பரிததுமானகூட்டத்தலைபுலிபுகுத்ததுபோலவும், எலிக்கூட்டத்தலைசாப்பபபுகுத்ததுபோலவும், கொக்குக்கூட்டத்தில்இரசாளிபுகுத்ததுபோலவும், சமனென்பவனுடைய சேனாசமுத்திரமத்தியிரபுகுத்து நோக்களையெடுதது நோக்காமீதமோதியும்யானைகளைபெடுதது யானைகாரி நசாடியும் (சுதிரைகளையெடுததுக் குதிரைகளீதரைந்தும், ஓவவெருதடவலி, ஆயிரபத்தினாயிரமராகுதற்களைச்சோடுகடுத்ததுசகரி உதிரமபாடபபிற்றும், சிலரைத்திரைசைகளிலெறித்தப, சிலரைபகடலசுளியில்செயும், சிலரைவானத்தேற்றியும், சிலரைசுனையவகாமகமோதியும், சிலரைஒருகாலையிதித்துமற்றக்காலையிற்சிறப்பித்தபாரைப்போலக்கிரித்தேறித்தும் சிலரைக்கழுநாடெழுநிலைமசுனையகாலகறினாரசோததுகருயவன்மண்ணைமிதிப்பதுபோலவனவதும, மிசைப்போலபிரகாசிக்கின்ற பட்டாகாசநிலையுடைய ஓவவெருதாக்கில் அளவற்றரங்களைக்கண்டதது, சிலரைச்சிறைபட்டிகளாற்றகுடலகள் வெளிப்பட்டுறையமுத்தியா, சிலரைவாராகைகொண்டின்றுபின்னமாகவெட்டியும் ரணபகதிராளிகளாகுனி நரபடியாகக் கரியத்தெத்தைப்படைத்ததிருக்கின்ற பூணிகளையெல்லாம் வாட்டிப்பம்பம்மென்று வெற்றிச்செய்துமெழுந்குனி விளநா.

உடனே, மயமடைபவன் - திருவிர்வேசுருதுடன், தனது தேரை விடைவிட்டுச் சென்று, நதிவாறுகாக அடிலை தியானம் செய்கிருக்கைகளுமொன்றுபடவளைத்து அதுவகணகுகமற் றபாண வகளை அதிகவேகமாகப் பூட்டிப் பிரயோகித்தான். அவையனைத்தையும் ஓர் நொடிப்போதில் எழுதுவீர்பகுதிரககடவுள்தமதுதண்டாயுதத்தினால் விலக்கி அவனைத் தோராடுமெடுத்து ஆகாயத்திலெறிந்து அவனுடைய சேமத்தேர்களை யும் உடைத்துத் துகள்படுத்தினர். பின்னர் பாதகன் ஆகாயத்தினின்று பாதலலோகத்தில் வீழ்ந்து மூர்ச்சையாகி மீட்டித் தெளிந்தெழுந்து உடனே ஓர்வானையுருவிக் கொண்டோடிவந்து நீபராக் கிரமசாலியே யானால் என்னேடு வாட்போசெய்யக்கடவையென்று அட்டகாசஞ்

செய்தான். அப்போதுவிரபததிரக்கடவுள், இவன் திறத்தைப்பற்றிவோ
மென்றுதமதினையிற்சொருகியிருந்தவாளையுருவித் தரத்திஷ்டித்து
சூருவனியைப்போலவும், திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தமந்திரசிரிக்
கொப்பாகவஞ் சுழன்று சுழன்று தமது பாதத்திலணிந்து விரகண்
டாமணிகலீர்களீர்ரென்று சத்திக்கும்படி யாகவிளையாடி அவனுடைய
யதோள்களையுந் தாள்களையுங் கண்டதுண்டமாசுவெட்டி, அவன்செ
ன்னியானதுகடலிற்போயவிழுமபடியறுதலெறித்து இன்னும்பகைவ
னுண்டோவென்று நாற்றிசைகனிணந்தமது விழிகளைப்பறப்பி நகை
த்திருந்தனர்.

இப்பால் நந்திசேவரோடு எதிர்ந்தநின்ற விரராசனுனவன்தன
துநால்வகைச்சேனைகொடுப்பாரிதரங்களை வளைத்துப்புகச்சேனை
கள் மீதுசோனைமாரியைப்போலப் பாணங்ளைப்பிரயோகித்து, எழு
மழு-கப்பணம்-பிண்டி-பாலம்-முசலம்-சக்கர-மரபு-நாகியபடைகளை
விவித்து அகோரமாகிய யுத்தத்தை விளையாட. அனுகந்திதேவர்
கண்டி. தமது அனையிலிருந்து உறையிற்சொருகியிருந்த வாளையு
த்தையுருவிக்கரத்திற் பற்றிக்கொண்டே னோவாய்ந்தபொருதிரு
க்கின்ற அவுணவிராகளைச்சங்கரிக்காரொடங்கி ஒவ்வொருவிசலின்
அளவற்ற கிரங்குந்நாவிசுவம், கண்கொற்றகரநாவெட்டுண்டிறை
யவும், அமோகமாகிய தோளாள் எரியவும், அந்நகன்கால்கள் மார்பு
கள் வயிறுகள்முதலிய வுறுப்புரொலவாச்செய்யபெற்றதும்சரிந்
தும்சினனாபின்னமாகிப்போசவுடையனசொறிப்பதியாகவந்த விர
ராசன்கரநாதனில்லோடுங்கொடி, செறித்தனா. உடனே அவன்மற்
றொருகரத்திலவாளேந்திவந்தகந்திவெட்டையுடையபுத்திற்பாய்ந்து
அட்டகாசஞ்செய்தனன், அவனை டொட்போகில்கந்திதேவர்தமது
வாளையுத்தாவிரண்டி தண்டமாவிஷ்டவெட்டியெறித்தனர். இம்மு
றையே புட்பதந்தன், தன்னையெதிர்த்துவந்ததுவசனோடு அளவற்ற
யுத்தங்களை விடுத்து அவனைமாய்த்தவன. பூதராசன் ஆகாயனென்ப
வனை யெதிர்த்துக்கொன்றான். விடென்னுற்றதென்பவனோடுபோ
ராடி அவனைவெட்டினன். சபலனசார்த்தாலனென்பவனைவதைத்து
நாசஞ்செய்தனன். மற்றஅவுணவிரர்களையெல்லாம்பூதராசன் குழிற்
துமடித்தனன்.

கேட்டவர்களோ சவுணகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு சுப்பிரம
ணியக்கடவுள் முதலான வெண்மரும், தம்மையெதிர்த்துவந்தமித்தி
யின் முதலாகியஅவுணவிரர்களைமாய்த்துச்செயவுச்சாகத்துடனிரும்

பல்வதாகமமுதலியவைகளாலுந்தேடிக்காண்பரியபெருமையினைவாயந்த மயூரேசபபெருமானானவா, தமமை யெதிர்த்துநின்றசிகரதாராசனோடிசெய்த போரினவிசாகதை யென்னென்று சொல்லுவேன. இரணியகருபபன-சாமளன-அரவன-சோமன. ஆரத்தலோசனன்-இலம்பகனன-சங்கன்-பிருங்க-ராவானலன்பஞ்சானனஎன்னுஞ்சேனைத்தலைவர்கள் எனமருப, முனிசகிராகளும்,முன்னமயூரேசருடைய கிருபையாலுண்டாவ பூதவீரர்களும் தனித்தனியே நாலவகைப்படைகளோடுஞ்சென்று ரவுத்திரரகாமாகக்கோபித்தப பகைவருடைய நாலவகைச்சேனைகளையும் முறைப்படி யெதிர்த்தனர். அப்போது அருண்வீரர்கள் பாரிசகவிறகளைவளைத்தததீட்சண்ணியமானபாணங்களையும் கூட-தோமரம்-பிஷ்டு பாஸ-முசலம்-கப்பணம் முதலாகிய படைகளையும்பூதவீரர்களால் திரியோகித்துப்போராடிகையிலபூதவீரர்கள் மலர்பொழுமலபண்டியெரிந்து தங்கள்தங்கள் கரங்களிலவிட்டபு விறகளை வளைத்து வாரிக்கொய்க்கித்து விடுத்தையொத்ததீட்சண்ணிய முள்ளபாணங்களைச்சோனைப்பெயயலுககுழைலாகச்சொரித்து ஆரப்பரிசு மனா.

[illegible]

க்கமடைந்து அரம்பையாகளுடைய தனக்களாகிய யானைகளோடும்
கண்களாகிய கணைகளோடும் பொருதுசந்தோஷித்தார்கள் சிலவீரர்
கள் ஒருவரையொருவர், குந்தத்தினால் மார்பு பிளக்கும் மிகுத்திப்
பின்னரிருவரும் வீரசொர்க்கத்தை உடைந்துமேலானதெய்வமங்கை
யரோடு குலாவினார்கள், சிலவீரர்கள் பகைவரோடு பொருத இளைப்
பினுல்சொர்ந்து பிணங்களை யே அனைகளாகக்கோலிச்சார்ந்துகொண்
டுமற்றையர்செய்யும் போரைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சில
வீரர்கள் தங்கள் காதலியரோடு கலவிசெய்யும்சாலத்தில் அக்காதலி
யர் கையடிக்குங்காலுதைக்கும் வாய்கடிக்கும் எவ்வாறு மகிழ்வார்
களோ அவ்வாறே பகைவர் விடுகின்ற பாணங்கா தங்கள்மேனியிற்
பாயும் பொழுதுஞ்சிறிதேனும் நோதலையறியாதிருந்தார்கள் இவ்வா
றுசமர்க்களத்தில் இருவகைச்சேனைகளும்வீரசொர்க்கத்தினையேழும்க்
கியமாகக்கருதிப் போராடிக்கொண்டிருக்கையில் என்னையாட்கொள்
ளவல்ல மயூரேசமூர்த்தியினுடைய சேனாதிபதிகளுக்கைகலந்தொரு
வரையொருவர் வெல்லவேண்டு மென்னுஞ் சபதந்தோடுஅகோரமா
கிய போரைவினைத்து இரணியகருபபன் காலாசுரனை மாயந்தனன்.
சோமன் பிரசண்டாசுரனை யறித்தனன். இரத்தலோசனன் பிரபலா
சுரனைக்கொன்றன். இலம்பகர்னன் சண்டாசுரனுடையவுயிரைப்
போக்கினன். சங்கன்சங்காசுரனுடைய வாழ்நாளையறித்தனன்பிறங்
கிபௌமாசுரனுடைய ஆவியையுண்டனன். தாவானலன்முண்டாசு
ரனை வெட்டியெறிந்தனன், பஞ்சானன் கண்டாசுரனுடைய சிரத்
தையறுத்தனன்.

இவ்வாறுமயூரேசருடையசேனைதலைவர்கள் சிந்துராஜனுடைய
சுதாரங்கசேனைகளிற் புகுந்துசிலர்வானத்தை யளாவித் திசைகளிற்
களைகளைப்பரப்பித் தழைத்தோங்கியிருக்கின்ற மராமரமுதலியபரு
த்தறிஞ்சங்களைவேருடன் பிடிங்கிக் சுழற்றிமோதியும், சிலர்மேரு
குச்சுமமாகப் பாரித்திருக்கின்ற பாவதங்களைப்பெயர்த்துக் கடாவி
யும், சிலர்தீயையிடைக்குங் கழு-முள-சக்கரம்-பிண்டி-பாலம்-வேல்
தண்டம்முதலிய ஆயுதங்களைச்செலுத்தியும், சிலர்மோனையணிகவிடந்
திற்பாய்ந்து அளவற்றதுதிக்கரங்களை யொன்றாகசேர்த்துக் கிறுகி
றெனச் சுழற்றிகுதிரைகள்மீதிற்சாடியும், சிலாசொர்னமயமாய்இரா
த்தினகாந்திகளைவிசிப் பாரித்திருக்கின்ற இரதபந்திகளிற்பாய்ந்து,
ஆயிரமாயிரமாக துது விசாலமாகிய கரங்களினால்வாரி அளவற்ற
மதயரணைகள் சின்னாபின்னப்பட்டுருளமோதியும் சிலர்கோபாவாசங்
களுடன் குதிரைபந்திகளிற்புகுந்து அதிகவேகத்தோடும் பாயவுல்ல

பதினாயிரம் குதிரைகளைச் சோகதெயிதது ஆரியர்க்கோடிச் சத்தவீரர்களாகிய அஷ்டாங்கா பூமியிலைமையுடையவர்களுக்கும், சிலாசில அஷ்டாங்கவீரர்களைக் குத்திக்கொணர்தும், மண்டைகளையுடைத்தும், காலகளை முறித்தும், கரங்களை யொடித்தும், மாபுகாபிளந்தருகந் தாக்கியும் வாய்பிளக்கவரைத்தும், வாளாயுதங்கொண்டு வெட்டியும், சூலாயுதங்களுந் குத்தியும், பிண்டி பாலங்கறிந்து மோதியும், கண்டங்களினால் சாடியும், சககரங்களைச் செலுத்திச் சங்கரிக்கும் இவவிதமாகப் பூகவீரர்களவீரி அஷ்டாங்கா ராசாகிய சதாரங்கத்தைக் கோராசுப்படுத்தியருவதையும் முன்னாதனது சேனாதிபதி காமாண்டகையும் அஷ்டாங்கப் பொருளையிழந்தாராஜன கண்டபாதிதரத்திலிவ்ஷபபறக்கையுடைய சாப்பத்தைப் போலச் சிறல்லகரியமல்லகரியமென்று மேகபர்கைசெய்து அபராராகிய இப்புகுதகாபுரமுன்னம் மலையொடிக் கும் வார்ட்டிவாரோ இச்சிமிடத்திலிவாகா வீரபுரையுடைய கக்கொளவீரமென்று காலார்த்தகளைப் போலச் சிறித்தெருகுததுவிலைமையுடைய காரமாகவளைத்து சகலருந்திந் - காரங்களுக்கொணர்செய்து ஒருமயிவ்ஷத்தொவையுடைய சாபனதொடிய பாலவருணங்களைப் பொறித்தும் ஒருபுகுதிலகணிசெய்து - பால - பால - பால - பால - பணம் - பிண்டி - பாலம் - முசு - பிப்பை - னோட்டா - பிப்பை, ஒருபுகுதில பிரமாஸ்திரம் - வருணாசிரம் - குபேராஸிரம் - அக்ஷியாஸ்திரம் முதலிய தெய்வப்படைகளையெல்லாம் கொண்டு ஒருபுகுதில புத்தங்கள் விசுகின்ற விருட்சங்களுமாவரம்பு - பொடியென்படியாகப் பலகளைகளைத் தூண்டியும், இவவாறு தாராவலியைப் போலத் தறிநகரினுஞ் சமுனறு சமுனறு அமோகமாய் அசுதிரசக்திரங்களுநவைவலையை விசியகைப் போலப் பலதொழுவருகந் தக்கொண்டிருக்கவீரர்களுடைய பாரிந்தகாலகளை யகண்டித்தும், பருகத்திருக்கின்றதொள்களைச் சரித்தும், ஆசாநுபாகுவாக நீண்டிருக்குக கரங்களைச் சரித்தும், சிவந்தமயிரையுடைய சிரமக்கொவெட்டியெரிந்தும், விசாலமாகிய மார்பைப்பிளந்தும், தாமசமசெய்தன. அக்ஞாஸ்பூகவீரர்கள் அல்லலோல கல்லோலப்பட்டு மண்ணடைதிறத்தும்; மூளைகள் சிதறியும் விழு கண்டெறித்தும் வஞ்சகமபேசுமவாய்களையினந்தும், பறகளுந் திரந்தும் அந்திவானத்தை யொத்த தலைகளபற்றும், வலியகழுததுகளொடித்தும், புயமலைகளசரித்தும், கரங்கள் முறித்தும், மாபுகுநெக்கு விட்டும்; வயிறுகிழிந்தும், குடல்களறுந்தும், துடைகள் தகர்ந்தும், கால்கள தரிந்தும், சரீரமெங்கும் பததல்பத்தலாய்வெடித்தும், உறுப்புக

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப்படலப். ௩௭௮

எனைத்துஞ், சக்ஷைச்சக்ஷையாக வெட்டுவனும், சதைத்தும், சதைத் தும், கிலத்திற்புதைத்தும், அலைத்தும், உலைத்தும், களைத்தும், இளைத் தும், துடித்தும், பதைத்தும், சோர்ந்தும், மூர்ச்சித்தும், துன்பப் பட்டும், மாண்பும், மயங்கியும் இவ்விதமாகப் பட்டதபாடுகள் பட்டு மடிந்தனர்.

அதை சீவகாருண்யம் பததிமான்மிய முதலிய நல்லொழுக்கங் களைவாய்த்தனநாதாகருகமுட பஞ்சானனன்கண்டு, பாபமே உருக் கொண்டிருப்பதைப்போலக் கரியக் கருகுகளைப் படைத்த அவுணர் கட்டுத் தலைவனாகுகொலைபாடுகங்களை ருடிகொண்டிருக்கும்மனத்தி னையுடையசுந்தராஜனெதிரிமறனதுகேரே அதிகவேகமாய் செலுத் திக்கொண்டுவந்து வடவாமுகாகினியைப்போலச் சித்ப்பார்த்திரா கின்ற தனதுவில்லைவளைத்து அண்டங்களை நிரூணத்தொணிசெய்து சத்தசாகரங்களும் ஒடுக்கி வரமபடிக்க ஆரபரித்து குருரமாகிய ஈராயிரம் பாணங்களைக்கோடைமறைப்போலப் பொறித்துத்தேனை கள்மீதுபதைவனவிட்ட பீரணங்களைமெல்லார்பொடிபித்திமிட்டுக் தீயையொத்த ஆயிரம்பாணங்களை அவனசீரமெங்குமபோர்க்கும்ப டியாகப்பிரயோகித்தனன் உடனேசுந்தராஜனுனவனதன் துவில்லில் ஆயிரம்பாணங்களைத் தூண்டிவிடிக் கருவருமபாணங்களைச்சின்னாபின் னப்பித்தி, மீட்டிமத்தபாணங்களைக் கணநாதனுடைய தேரைப் பொடிபித்தினன் அப்போதுபாடுதானன்வேறொருதேரிநாய்த் துறுபாணங்களைச் சிந்தராசனுடையாரதியைவெட்டியெறியஉட னே அவன்வேறொரு சீரதியைகனது பத்ததிலேறுத்தி ஒருவச் சிரவாளியையெடுத்தெறிகிலைகாசப் சிரவாகித்தனன், அதவெ ளிப்பட்டுக் குறிக்கபாமல்வந்துபாய்நும பஞ்சானனன்உதிரப்பிர வாக மோடிமடியாக விழுந்து மடிந்தான்.

இசீசம்பவத்தைத் தாவாலைன் என்கி, காலாந்தனைப்போ லக்கோபித்துத் தனதுவில்லில் தூறுகளைக்கோ ஒரே தொகையாகத் தொடுத்தப பிரயோகித்துச் சிந்தராசனுடைய வில்லைப் பொடிபி த்தினன். உடனே அவன்வேறொருவில்லைவளைத்து ஆனவற்ற கணை களைத்தூண்டித் தாவான்லனுடைய தேரைமுறித்தெறித்து அவன்வே றொரு இரத்தத்திநாய்வதன்முன் தன்னோடுப்பவித்த ரூலாயுத்ததை மார்புக்கிலக்காகப்பிரயோகித்தனன். அவ்விலக்கின்படி அச்சுலாயுத மாணது அதிகவேகமாய்வந்து மார்பிற் பாய்தலுற் தாவான்லன் பதை பதைத்துச்சோர்ந்து பூமியில் வீழ்ந்தான். அதைப்பிருக்கிகண்டுவிழி க்கில் அனற்பொரிபறக்கக் கோபித்து ஓர்நொடிப்போதில்ஆயிரங்க

ணைகளைத் தூண்டிச் சிந்திராசனுடையகிரீடத்தையும் வில்லையுத்தேறியுக்கீழேவிழ்த்தி அவுணர்களெல்லாங்கலக்கும்படியாகச் சங்கராதஞ்செய்தனன். உடனே சிந்திராசன் நாணமுற்றுமனதில் மானம்வாதிக்கவெழுத்து வேறேயொரு தேறையும் வில்லையுக்கொண்டு எதிர்வந்து பிருங்கியினுடைய வில்லை ஒடித்தெறித்து அவன் மார்புக்கிலக்காகப் பத்துக் கணைகளைப் பிரபோகித்தான். அக்கணைகள் வந்துபாய்தலும் பிருங்கி மூர்ச்சையாகி மீட்டித் தெளிந்தெழித்து மிகவுங் கூர்மையுள்ள தூறு வயிரக்கணைகளை அவன் மார்புக்கு நேராக விடுத்தான். அவைகளைவன் சரீரத்தில் பட்டமாததிரத்தில் முனைகொண்டிருக்கன்பட்டுப் பறந்துபோக மீட்டும் ஓர் தண்டாயுதத்தை யெடுத்த

கரவேகமாகச் சுழற்றி வீசினன்.

அதற்குச்சிந்திராசன் சிறிதுமுது வலித்துகன துகையிலிருந்த தண்டாயுதத்தினுள் பிருங்கிவிட்டுத் தண்டாயுதத்தினையும் அவன் வலியையும் மாய்த்து ஆர்ப்பரிக்கனன், அப்போது சங்கனென்பவன் ஆகாலவிடம்போலக் கொதித்தெழுந்து தனதுவில்லில் அளவற்ற கணைகளைப் பிரயோகித்துச்சிந்திராசனுடைய வில்லையும் கவசத்தையும் கொடியையும் பொடிசெய்தனன். உடனே அவுணரரசன் வேறொரு வில்லையெடுத்துவளைத்து எட்பொணங்காரல் சங்கனுடைய கைரை ஒடித்தெறித்தனன் பின்னர் சங்கன் வேறொரு இரத்தநிற்பாய்ந்து தனதுவில்லில் பத்துக்கணைகளைத் தூண்டிப்பகைவனுடைய ரவிகையைக் கீழேவிழ்த்தி. மீட்டும் ஐம்பதுகணைகளைப்போக்கி அவனுடைய இரத்தத்தையும் பொடிப்படுத்தினன். சிந்திராசன் உடனே வேறொரு தேரிலேறி ஓர்மழவாயுதத்தை அதிவேகமாகப் பிரயோகித்தனன். அதைச்சங்கன்தனதுகதாயுதத்தினுள் பொடிப்பித்தி மற்றொரு வயிரவாளியகல் அவ்வவுணரரசன் கட்டிய நெற்றிப்பட்டத்தையறுத்தெறித்தனன் அகனல் சிந்திராசன் நாணங்கொண்டு, அள்ளிப்பிசைசுவான்போலவார்ப்பரித்து ஓர் வேலாயுதத்தை அவன்தோளுக்குக்குறிபார்த்துப் பிரயோகித்தான். அதுவெளிப்பட்டுத்தனதுதோளிம்பாய்த்தமாத் திரத்தில் சங்கனுவன் தனது உடைவாளினால் சிந்திராசனைக்கீழேவிழ்த்தன்னிமிகுந்த கோபத்தோடுஞ் கோபித்து கிலத்தில் விழ்த்தனன். உடனே அவுணரரசன் உயந்தோமென் மெழுந்து தனதுதேரிப்பாய அனாதிலம்பகன்னன்கண்டு இவன்வலியைச்சுற்றுநேரத்திற்கலக்கிவாட்டுவேனென்று சப்தங்கூறிச்சர்ப்பங்களைப்போல் விஷச்சுவையைலீசுவல்லகரேமாகியபாணங்களை அமோகமாகப் பிரயோகித்தான் அவையனைத்தையும் சிந்திராசன் ஓர்நொடிபோதிற்துகன்படுத்தித்தனது

வில்லில் ஐந்துபாணங்களைத் தூண்டி இலம்பகனைனுடைய தேரைச் செலுத்தும் சாரதியின்சரீரத்தைசசல்லைக்கண்களாக அணிந்து மாய்த்தனன். பின்னா கணநாதன் வேறொருசாரதியைவிறுத்தி அது பாணங்களால் சிந்தராசனுடைய இரகசாரதியைக்கொல்ல, உடனே சிந்தராசன் ரவுகதிராகாரமாகக்கொடுத்த வேறொரு சாரதியாற்ற நன்தேரை நடாததி நூறு திடசண்ணியமுள்ள பாணங்களால் கணநாதனுடைய வில்லையும் இரகதையும் ஒதுக்கெறிந்தனன். அதற்கு இலம்பகன்ன் சிறிதுமினையாது வேறொரு இரகதையும் வில்லையுங்கொண்டு அஷ்டதிசைகளும் நடுநடுமயடியாகத் தனது சக்கராயுதத்தை யெறித்துக்கொடுவென்று சுழற் றிசினன். அது வெளிப்பட்டமாகதிருத்தில் அவுணர்சொல்லாம அல்லோலகல்லோ லப்படதிதிகைககுமடியாக வாட்டிச்சிந்தராசனுடைய கவசத் தையறுத்தெறிய, அதுவைவா மிதூக கோபக்கொண்டு கணநாத னேறிநடாதுகேரை முறிக்கனன். உடனே இலம்பகன்ன் வேறொரு இரகதிற்பாய, அடியும் அவ்வாறே முறித்து அவனெ டித்த வில்லையுங் கண்டிச்செறிந்தனன் உடனே இலம்பகனைனுக்கு அதிகக்கோபம் பிரவேசித்தக்காங்கூட விஷதனகப்போல வெறித் தோடிக்கனது வாளைச்சிந்தராசனுடைய மார்பில் வீசினான். அவனுந் தனது வாளை வீசி இலம்பகானனுடைய ஆண்மையடக் கினன். கணநாதன் வீசிய வாளானது சிந்தராசனுடைய மார்பிற் றுககியமாததிரத்தில் கூரமுங்கித்தகாட்டப்போயது. அவவற் புகத்தை அகதல்லாசன் கண்டு அவ்வாறெறிந்தபின் வரத்தின் முயற்சியை நின்றது அதிசயித்தது இன்னும் அவன் மார்கிரமத்தை கண்டறிவோமென்று எனது வில்லைக்குறிப்பீரது ஆலகாலத் தைப்பொழிபுடையான ஆயிரம் பாணங்கொடுக்கத்தபிரயோ சித்து ஓரகணப்போதிற சிந்தராசனுடைய செவியும் வில்லையும் நீ றுகசி, அவுனமற்றொருக்கேரையும் வில்லையும் கொளுவகனமுன் மீட்டும் ஆயிரம் பாணங்களைக்கொறி அவன் வைத்திருத்தேமத் தோகனையெல்லாம் பொடிபடுத்தி ஆப்பரித்தகான் உடனே சிந்த ராசன் அகதல்லாசனுடைய கேறிப்பாய்த்து அதிகக் கோபத்தோடு கொற்றெறவென்று பறக்கிச்சுடித்துத் தனது காலாற பலவகொண்ட மட்டும் உகைத்தகையெறிபடித்திருக்கின்ற தண்டாயுதத்தினால் அவன் சிரத்திலமோதி மாய்த்தனன்.

கேட்டார்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு சிந்தராச னுன்வன் பஞ்சாணன் முதலிய கணநாதர்களோடு போராடிவெற்றி கொண்டும் தனக்கிருந்த அளவற்ற இரகதகளுடையபடைகளும் மாண

மீபோனமையைக்குறித்தமனம் கொந்து, மீட்டுந்தேறி ஓர் குதிரை^{7௩௩} யின்மீது ஆரோகணித்த இன்னும் எதிர்ப்பவருண்டோவென்று நாற்றிசைகளினும் விழிகளைப்பரப்பி அச்சமார்க்களத்திற்குநேயிருக்கும்போது: சில தூதர்கள் கண்டக நகரத்திற்கோடி அவனிருக்கிற நிலைமையை அவன் மைந்தர்களுக்குறிவித்தனர். உடனே அவர்கள் விருப்பாககவென்னும் ஓர் சேனாதிபதியையனுப்ப, அவன் கராவிர வெள்ளஞ்சேனைகளோடு ஆயிரம் இரதங்களும் புடைசூழ வாயுவே சுத்தினும் முந்திவெளிக்கொண்டுவந்து சமார்க்களத்தில ஏகாங்கியாய்க் குதிரையின்மீதாரோகணித்திருக்கின்ற சிந்தராசனைப்பணிந்து கின்றனன் அவனைச்சிந்தராசன் பார்த்து ஓ விருபாக்கனே! இந்த அமரின் கூட்டத்தையாமே அறப்போம். நீ அருகிற்சம்மாவிருவென்று சொல்லினன். அச்சமயத்தில் கணநாதரு லொருவனுன சோமனென்பவன், தனது தேரைகொண்டுவந்து எதிரில் நிறுத்தி வில்லைவட்டாகாரபாகவளைத்துச் சோனைமாரியைப்போல் அளவற்ற பாணங்களைப்பிரயோசித்தான்.

அதை அவுணாகோனாகிய சிந்தராஜன்கண்டுநகைத்துத்தனது வில்லில் ஆயிரங்களைக்கோத தூண்டிக் கணநாதன் விட்ட பாணங்களை யெல்லாம் பொம்படுகிதி, மீட்டுங்கூர்மையுள்ள ஐந்து களை அவன் புயங்களுக்கிழக்காகயெனின். உடனேசோமன்தனதுவீரமனைத்துங் குன்றி வீழ்ந்தனன். அதை அரனென்பவன் கண்டு மனம் பதை பதைக்கப்பொறுகி இப்பாதகளை இரக்கமிடத்தில் வாட்டுவேனெனச் சுபதங்கூர் வந்து தனது வில்லில் ஓர் பாணத்தைத் தொடுத்தப் பிரயோகித்தான் திந்தராஜனுடைய பொன்முடியை மண்ணில் வீழ்க் தினன் உடனே அவன் மற்றொருபொன்முடியைத்தரித்து, இரண்டு பாணங்களால் அக்கணநாதனுடைய வில்லையும் இரதசாரதியையும் வீழ்த்தினன் பின்னர் அரனாவன், வேறொருசாரதியையும் வில்லையுங்கொண்டு அதிக வேகத்தோடு ஆறு பாணங்களை தூண்டிச் சிந்தராஜனுடைய கவசத்தையும் வில்லையையும் அறுத்தெரிந்தனன். அதனால் அச்சிந்தராசன் வெகுண்டு, விண்டுவினுடைய சக்கராயுதத்தையும் பின்னிட்டோடச்செய்யவல்ல தனது சக்கராயுதத்தை யேனின். அதை அவன் தனது வச்சிராயுதத்தினும்கண்டித்து, ஓர் தண்டாயுதத்தை அவன் மார்புக்கிழக்காகக் கற்குவென்று சுழற்றி வீசினன். உடனே சிந்தராஜன் அதனைத்தனது கதாஸ்தத்தினுமாளாக்கித் தைவீசமுள்ள ஓர் வேலாயுதத்தையெடுத்து அதிக விரைவோடும் பிரயோகித்தனன். அவ்வேலாயுதம் வெளிப்பட்ட மாத்நிரதன்ரதில் அனற்சமுங்களைப் பெருக்கிக்கொண்டுவந்து அ

விடுகின்ற பாணங்களை யெல்லாம் விழுங்கி அவன் மார்பினுருவிப் போயது. அச்சம்பவத்தைச் சாமளன்கண்டு இவன் மனவுறுதியைச் சற்றுநேரத்திற்கலக்கி வாட்டுகின்றேனென்று ஆக்கிரமித்தாத்தன் து வில்லைவளைத்து ஒரேமுகத்திற பதினாயிரங்களைக்கோத்துண்டி ஆர்ப்பரித்தனன். உடனே அவுணாபெருமானும் பதினாயிரங்களைக்கோத்துண்டி அவையனைததையும் பொடிபடுத்தி, மீட்டி மூறுகளைக் கோத்தொடுத்த அககணநாதனை நிரூபித்தகின்ற இரத்தத்தையும் சேமத்தோகையும முறித்து விடுத்தினன். பின்னர் சாமளன் ஓரகதாயுதங்கொண்டு சிவதூரஜனை நிரூபித்தகின்ற குதிரையின்மீது மோதினன், அதைக்கண்ட சிவதூரஜன் மிகுந்த வீராவோங்கொண்டு தனது முத்தலைசூலக்கால் அவன் நெற்றியிருத்தி மாய்த்தனன்.

அக்கொடுமையை இரணியகருப்பன்கண்டு இப்பாதகனால் உம்மவர்கள் மாய்ந்தது வெகுநேரத்தி வெகுநேரத்திப்பெனப் பொங்கித்தனது வில்லில் ஐரதூபாணங்களைப்பிரயோகித்துச்சிவதூரஜனுடைய குதிரையைசிலத்திலவிடுத்தினன். உடனே அச்சிவதூரஜன் இடியெற்றினைப்போலக் காரசிகத்தோடி, டிரணியகருப்பனை தோரோடி மெடுத்த ஆகாயத்திலெறித்து, வேறொருபுகையிறமுனை யார்ப்பரித்தனன். பின்னர் கணநாதன் தனது பிரகம் உடைந்துபோகலும், வேறொரு இரத்தத்திலே அழலைச்சொரியுமடியான பத்தபாணங்களால் பதைவன விடுகின்ற பாணங்களை யெல்லாங்குண்டித்து மறறொரு பாணகதால் அவன் கைரிலேத்திய வில்லையு மொடித்தெற்றித்தனன். உடனே சிவதூரஜன் வேறொருவில்லையெடுத்துக் கணநாதனுடைய இரத்தசாரதியைக்கிழித்து எம்னுங்கண்டஞ்சுத்தக்க ஏழுபிராணங்களை அவன் நெற்றியு ரேற்ற குறிபார்த்துப் பிரயோகித்தான். அதனால் இரணியகருப்பன் ஞாபகத்து, மீட்டுந் தெளிந்ததனது முத்தலைசூலத்தைப்பெய்தித்தோடி அவுணாபெருமானுடைய மார்பிலழுத்தினன். அவன் மார்பிறபட்டமாதிரத்தில முனைமழுங்கிப்போனதைக் கணநாதன் கண்டு வேறொருபடையை யெடுக்க அதற்குமுன்னம் அவுணபாதகனையி ஸ்ரீசாஜன் ஓரவச்சிராயுதத்தையெடுத்து வீசினன். பின்னர் அவ்வச்சிராயுதத்தாக்கியவேகத்தால் இரணியகருப்பன் சோர்ந்துமடித்தான்.

இவ்வாறு சகல மகிமைகளினுஞ் சிறந்த கணநாதர்கொல்லாம் ஒவ்வொருவராய் அவுணராஜனோடெயுத்தஞ்செய்து சினனுபினைப்பட்டதை, என்னையுமையாகவுடையமயூரேசமுரத்திகண்டுஇத்தன்மைத்தான மேலானபராகிரமசாலியை நாமேயுத்தஞ்செய்து ஆட்கொள்ளவேண்டு மெனத்திருவுளங்கொண்டார். அக்குறிப்பைச்சார

திராகிய வாயுத்தவனறிந்து சொர்ணமயமாகவின்கி நவரத்தினங்களை
சொலித்திருக்கும் தைலீகத்தேரைமணிகள் சத்திக்க மனோவேகத்தி
னும் விரைவாகத்தரத்திக்கொண்டுவந்து இரணக்களத்திற் சயசாலி
யாயுலாவிக்கொண்டிருக்கின்ற சிந்தராஜனுக்கு நேராக் கிறுத்தினன்.
அப்போது ஆயிரங்கோடி ஞானசூரியாகளும் ஓவடிவம்பெற்று உல
கங்களிமபரத்திருக்கின்ற அந்தகாரப்பெருக்கினையும் ஆன்மகோடிகளி
ற்செனிதருக்கின்ற அஞ்ஞானவிருளோயர் தூர்த்தமாறு விசால
மாகிய பரவெளியினின்று சமாக்களத்தி லெழுந்தருளியதைப்
போலவிளங்கிய மயூரேசநாரதியின் சொறிமயமானவடிவையும்,
சிரோரத்தங்கனின்று சமைத்த தத்தந்தாயமாகச் சொலித்திருக்
கின்ற வயிரமுடியின் கந்தரத்தையும், சகதிரதளத்தோடுக்கூடிய
பொற்றாமரைப்பூக்கிடுபாய் கொட்பாகவிவகுந் திருமுகமண்ட
லத்தையும், சூரியகிரணங்களை வீசுகின்ற மகரகுண்டலங்கள் துலங்
குஞ்செய்களின் தோலகையுள், கிருபாமெடமாகிய குளிர்த்த பாச்
வையைப்பரப்புவிரிகளின் குணதிரவங்களையும், வயிரமலையை
யொப்பாகப் பரத்து முப்பரிதூல முத்தமலை மோகனமலை
முதலியவைகள் புரளின்மேல் பினது மங்கன நரத்தையுந்நவரத்தன
மயமான வாசுலையங்களை சூடி பபாவநாகிருதியாகத்திரண்டி காட்
டும்புயங்களின் தாஷ்டதததததத வயிரத்தாதிரங்களைத் தரித்திருக்
கின்ற விரல்களின் சிவாநரத்தையும் ஆசாநுபாகுராய நீண்டிருக்குந்
திருக்கரங்களின் விளக்கரத்தையும், அவைளிறப்பற்றியிருக்கும் அங்
குசம் பாசமுதலாகிய படைகளின் பாக்கிரமத்தையும், அடியார்
களுடைய இடையேயேயுடைய பலர்த்தசிவானந்தத்தேனைச் சொரி
ந்த யாவராலு மெழுதுதந்திய வெந்தசிலம்புகள் சத்திக்க வியவ
குந் தெய்வநாமரையை கிளங்க திருவடிகளின் மகத்துவத்தை
யும், மற்றுமுள்ள சிம்பபுக்களையும் நேராகத்தரித்ததனன்.

தவசிரேஷ்டர்களே! முனிவர்கள், ஞானிகள், தேவர்கள் முத
லாயினோரும், தேவாநி கலைகளுர், மறமேனையபகுதிகளும், பலவகை
யளவைகளாலும் இனலுந்திடித்தேடியும் அறிதற்கரியமங்களான
சம்பன்னராகிய மயூரேசமூர்த்தியை, அண்டங்களைபெலலாஞ்சிறை
படுத்தி எக்காலத்தாதிவகையேயாராட்டி வருஞ்சிந்தராசன்தன்ன
இருவிழிகளாலுந்தரிசிக்கப்பெற்றனவென்றால், அவன் முன்னஞ்சு
ய்திருக்கின்ற தவங்களின் முயற்சியையாவரால்கணிக்கக்கூடும் முனி
வர்களே! அச்சிந்தராசன் இனி சமர்க்களத்தில்கொடியிப்போஷரச்செ
ய்து மடிந்தாலேன்ன? அல்லது கிரமமாகக்காலம் நேர்த்திறந்தா

சென்ன மேலும் அவனிடத்தில தமகிருக்கின்றபரிபூரணகடாட்சத்தினால் இரணக்களத்தில் அவனைப்பொருப்பொருளாக மதித்துச் சண்டைசெய்ய வந்தவாபோலச்சடிதிலெழுந்தருளி அங்கு தரிசிக்கூடடியாக தமது அருமைத்திருமேனியை எளிதிறகாட்டி கிருபாநோக்கமும் பாவித்தனரென்றால், தேவதேவோததமராகிய விநாயகப்பெருமானுடைய திருவிவதாரபடலை யாவராலந்நது போற்றப்படும.

இவ்வாறு சிந்தராசன மயூரேசுமூர்த்தியினுடைய சுபம்பிரகாச சொருபத்தை நேரிதகாணப்பெற்றும், பிராரதவ வினையின் சம்பந்தப்பட்டவனுயிர்னைப்பேசுவதாயினன். ஓ சிறுவனே? நான் பலநாளானமும் உடனுமவருந் அரிய தவங்களைச்செய்து வரம்பெற்றிருக்கின்றமுயற்சியினால் எக்காலத்தஞ்சலனமற்று இக்காயத்துடனிருக்கவல்லேன். அண்டாகளையெல்லாஞ் சிறைப்படுத்தினேன். சகல லோகங்களையுஞ் செயித்திருக்கின்றேன். என்பதது நான்குலட்சம் சீவராசிகளாலும் மடியாவரம்பெற்றேன் இப்போது நீ உனக்குதவியாகக்கொண்டுவாத பூதவெள்ளங்களெல்லாமஅக்கலிமுன்பட்ட பஞ்சமூலையப்போலச்சமரக்காரத்திற கிரையாகப்போனதைக கண்டனை உனது சேனுகிபதிகஞ்ஞகொடியபோரைச்செய்து வாடினான்கள முகலணியில் விண்ணையிற சிறந்திருந்தமற்ற வீரர்களும் எனனுடன் யுத்தங்களைச்செய்து ஒவ்வொருவராய்சினனா சின்னப்பட்டு மாண்டனர். இவையனைத்தையும் உண்மையாகப்பார்த்திருக்கின்றனை, இப்படி கிருக்கப்படுவவனியிறப்பி மீந்திருந்தபாலைய நீ யொருவனோ சகலலோகங்களையும் வென்றசெய்சாலியாகிய என்னு - ன சண்டைசெய்து வெற்றப்பெற்றிருக்கின்றனை உன்குழீதிற கொண்டிருக்கு சீரமானதைப்பாராகுமிடத்தில் வெகு நோதறியா யிருக்கின்றது? நேவாதித்தவனைய சாவசங்கார ஸூக்தியாய்ச்சிருட்டி - நதி-சங்காரம் திரோபவம்-அதுககிரகமென்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் நடாத்திசசராசரப்பிரபஞ்சங்களை நடப்பிகதூ உனது பிதாவாகிய யரமசிவனு உனது சிறைக்கணகப்பட்டிருக்கின்ற அரிபிரமோதிராதிபேவாகளும் என்னுடன் போராசெய்ய கிளையாப்பிறுக்கும்போது, நேற்றுதித்தபாலனைய நீயோ சகலரையும் வென்ற ஜபசாலியாகிய என்னுடன் சண்டைசெய்யுந்திறமுடையவன் சகல லோகங்களும் கொண்டாடிப்போற்றுங்கோத்தியபிரதாபத்தைப்படைத்திருக்கின்ற நமது பெருயித்தங்களைச்சிறிதும் யோசிக்கப்பார்த்தவனல்லே குழந்தைப்பருவமாகலால் முன்னலைசிலரையென்றதைப்போல என்னையுஞ்சொற்பமாக கினைத்துப்பாவி சேட்டையினால் இவவரிய போரைச்செய்து முடிக்கண்

மெனக்கருதி ஓர்மயினிம்மீது சிறுபிள்ளை விளையாட்டாக ஏதீவந்த
 னைப்போற்காணுகின்றது உன்னை இப்போதே ஓரம்பினுற் கோன்று
 விடுவேன். ஆயினும் உனக்குத்தப்பிப்பிழைக்க வேண்டிமென்னுங்
 கருத்திருக்குமாயின்விட்டுவிடுகின்றேன் நீ இந்நிமிடத்திலோடிஉனது
 தாய்தந்தையருடைய மனங்குளிரும்படி வாழ்த்திருவென்று சொன்
 னான். அவையனைத்தையும் அருவுருவாகவிளங்கும் மயூரேசர்திருச்
 செவியிலேற்றப யுன்னகைசெய்து, கொடியசெய்கைகளை நடாத்திவ
 ரும் கயவனே! நீ விபர்த்தமாகிய வார்த்தைகளையாடினை உனதுகருத்
 தின்வண்ணம் முடிவதொன்றேலுமில்லை. வயிரடலைக்கொப்பாகிய
 உனதுமார்பைத்துளைக்கும்படியாய் ஏவப்போன்றபாணங்களே அவ்
 வார்த்தைகட்கு மறுமொழிகூறும் அண்டரண்ட புவனங்களினைத்தி
 னையும்வென்றோம மிகுந்த வலியையுடையோம் சகலரும் கொண்டா
 டுங்கீர்த்தியைப்பெற்றோம சிறந்த தேவாஸ்திரங்களைச் சம்பாதித்
 திருக்கின்றோம், அழிவறமவச்சிரதேகததைப்படைத்திருக்கின்றோம்
 கணக்கிறந்தவொருளு சேனைகளை யுடையோம் அண்டர்களை பெல்
 லாம் சிகரில்லாமல் வென்று சிறைபடுத்தினோம், என்கின்ற மமகை
 கொள்ளவேண்டாம். இவையனைத்தையும் ஓர் கொடிப்போதில்
 அழித்துவிடவல்லோம் தேவ தேவோததமராகிய சிவபெருமான்
 கொத்தெருளியவரங்களைப்பாலனசுண்டைசெய்து வெல்லவல்லனோ
 வென்று அகவகொளையேண்டுவிதில்லை அளவறநான் அண்டர்களை
 பெல்லாந்தையதாட்சண்ணியமில்லாமல் சிறையிலவைத்துக்கொடுங்
 கோல் செலுத்திவந்த உனது சவுரியநதினையும்: புயவன்மையையும்
 உனது விழிக்குப்பாலுகத்தோற்றுகின்ற யாமேயடக்கி நாசஞ்செய்
 வோமாதலால், இனி வீணவாததையாடாது உனது பெருமையை
 யும் பராக்கிரமத்தையுங் கைத்திறத்தினுற் காண்பிக்கக்கடவை
 யென்று திருவாய்மலாந்தனர் அகைக்கேட்டலும் அவுணர்பெருமா
 னாகிய சிந்தராசனுக்கு அதிககோபம் பிரவேசிந்த, வடவைக்கனல்
 போலச்சீறி நல்ல காரியம் உனது வீரூப்பை இந்நிமிடத்திலடக்கிப்
 புத்திபண்ணி வீவக்கிறெனென்று உருத்துத்தங்கக்கட்டுகள் பூண்டு
 மந்தரகிரியைப்போல் விளங்கும்பாரித்தவிலையெடுத்தி சிறுத்தி,
 இருகுதைகளும்ஒன்று படவனைத்த நானேறறிச்சத்தலோகங்களும்
 கடுங்கும்படியாகக் குணத்தொனிசெய்து, சோனைமாரியைப்போல
 அளவற்ற பாணங்களைத்தொடுத்துவிட்டான். அவன் விட்டபாண
 வருஷங்களினால் மலைகளிளந்தும், வானுலகழிந்தும்; சமுத்திரங்
 கள் சிழிந்தும், திசைக்கரிகள் சோர்ந்தும் பூமிகள் பிளந்தும்யோயின.

இவ்வாறு சகலலோகங்களுஞ் சின்னாபின்னப்படிப்படி, மழைக் காலத்தில் புத்திலிருந்து புறப்படும் ஈசலைப்போலச்சிந்தாரின் விடுத்த அமோகமாகிய பாணங்கொலலாம பிரபஞ்சமென்கூடும் பறந்து தகித்தலும், கின்மலமூர்த்தியாகிய விராயகக்கடவுளானவர் தமது மேருகிரிக்குச்சமதையாக விளங்கும் தனுவைவளைத்து, வானகையைப்போல நீண்டிருக்கும் நாரியைமாட்டிச் சர்வசங்கராகாலத் தில பிரசண்டவாயுவினால் மோதப்பட்ட ஆயிரங்கோடி அண்டங் களும் ஏககாலத்தில் உடைந்தெழும் பேரொலியைப்போலக் குமுறி முழங்கும் 'படிக்குக்குணத்தொனியெய்தனர் அவ்வதிர்ச்சியினால் உலகங்களுக்கச்சாணியாகவிருக்கின்ற இமயகிரி கடுகிென்றதைத் தை; அஷ்டதிசைகளும் நடுகருற்று குலகிரிகள்நெக்குவிட்டு திசையானைகள் வீறிட்டுமயங்கி, அண்டகோளகைகள் திராந்து, பூமிபாதலம் வரையிற்பத்தல்பத்தலாகப்பிளந்து, அழைச்சுமந்திருக்கின்ற ஆதிசேடனுத்தத்தனித்து ஆயிரம் பனாமகுடங்களைக்கொண்டு தாங்க வுருந்தி விஷங்களைக்ககடினேன். மறமுள்ளயிராணிகளும் நிலை கலங்கிவாடும்படி யாகக் குணத்தொனிகாட்டிய விராயகப்பெருமான், பின்னர்கோடைகால மேகத்தைப்போல தமதுவிலையில் கணக்கற்றத் குரூரமாகிய சரங்களைப்பூட்டிச்செலுத்தி மீறிவருகின்றபகைவன் களைகளைக்கண்டித்தெறித்து, மீட்டும் பததுகளைகளைத் தூண்டி அவனுடைய நெற்றிமார்பு இரண்டுபுறம் இரண்டுதொடை இரண்டு பாதம் இவைகளைவதனைத்தனர். உடனே சிந்தராஜன், தனது குதிரையை விட்டுதேரினமீது பாய்ந்து ஸர்ச்சையயானான். அப் போது கண்டகரகாததின்னும்வந்து அருகிலிருக்கின்ற வீரபராக் கிரமத்தையுடைய விருபாக்கனென்பவன், அதிக கோபங்கொண்டு காளகூடத்தைப்போலமண்டியெறிந்து, கொவலைக்கனியையொப்ப விழிகளிலிவந்து, தீப்பொறிகள் குழிக்குழிலெனக்கொட்ட வுருத்துப் பார்த்துப், பற்கள்நெறநெறவெனக்கடித்து உதட்டையதுக்கி, விஷச்சவாலையைவிசவல்ல கரேமுள்ளபாணங்களை அமோகமாகப் பிரயோகித்தான். அவைகளின் கொடுமைகளை மயூரேசமூர்த்தி யோடு வந்திருக்கின்ற 'முனிச்சிறார்கள்பார்த்து உடனே அளவற்ற கோடி தீட்சண்யமான பாணங்களைத் தூண்டிப், பகைவன்விடுத்த பாணங்களையும் அவனைப்புடைசூழ்ந்திருக்கின்ற இரண்டாயிர வெள்ளஞ் சேனைகளையுமதஞ்செய்து பின்னரவரோடு மெதிர்த்து; ஓர் கணப்போதில்உனதுமனவுறுதியைக்கலக்கிவாட்டுகிறோமென்று சபதங்கூறி, தண்டாயுதங்களைக் கிறுகிறுவெனச் சுழற்றிமோதியும், வேலாயுதங்களைக்கடாவியும், சக்கரப்படைகளைச்செலுத்தியும், தேர்

மாங்கனையெறிந்தும் இவ்வாறுயாவருந் தனித்தனி வகைவகையாய் அகோரயுகத்தக்களைச்செய்து அவனை மாய்த்தனர்.

இப்பால் மிகவும் எளியனாய்த்தனியாய்த்தேரினமீது மூர்ச்சித் துக்கிடந்தசுந்தராஜன். மூர்ச்சைதெனிகதெழுந்த தனக்குதவியாக விருந்த விருபாக்கனும் அவன் சேனையுடனும் முனிச்சிருக்கிறார்களால் மடிந்ததைப்பார்த்து மனம்நொந்தவனுமீனும், சிறிதுதேறிவிழிகளில் அக்கினிபொறிசிந்த உறுத்தநாசிகளிலும்வாயினும் அனற்சவாலையெழுப்பெருகூச்செறிந்து நனது பாரித்கவிலில் சூரியாஸ்திரத்தைத் தொடுத்தப்பிரயோகித்தான். உடனே மழ்வேசமூர்த்திதமது குலாயுகத்தைவிடுத்தனர். அதுவெளிப்பட்டவுடன் மிகுந்ததீட்சணணியத்தைக்காட்டியெங்கும் அனலையிறைத்து ஆர்ப்பரித்துவந்து சிந்தராஜன்விடுங்க அஸ்திரத்தைக் கண்டதுண்டப்படுத்தி, அவன் கிரீடத்தைக்கீழ்விழ்த்தான். அவனது செவிகள் சின்னாபின்னப்படி அறுத்தெறிந்து, மீட்டும் எமது காந்தருடைய திருக்கரத்தில் வந்து சேர்ந்தது. பின்னர் சிந்தராஜன் மிக்க துன்பத்துடனே நாணமும் அச்சமும் மேலிட்டவனாய், உடனே தனது இரதத்தை விட்டிறங்கி, ஓர் வஸ்திரத்தால் முக்காடிட்டுக்கொண்டு, யாவருமறியாதபடி தமது நகரத்தையடைந்து, அரண்மனையினோர் மூலையில் கால்களைமுடக்கித் தலைகவிழ்த்திருந்தான்.

இவ்வாறுசிந்தராஜன்சென்றமைபையழ்வேசரறிந்துதமதுசெனைகளில்மாய்ந்த பூதர்களையுஞ்சேனைத் தலைவர் களையுமெழுப்பியழைத்துக்கொண்டு பாசறையிலமர்ந்தருளியிருந்தனர். சுபபிரமணிய தேவர் முதலான மற்றைத்தலைவர்களும் அவ்வாறே அவ்வுருடைய பாசறைகளில் அமர்ந்திருந்தார்கள். இப்பால் சூறியனுனவன், இச்சமர்க்களத்தில் நமது படையானது சிந்தராஜனுக்கு உதவிசெய்யாத மாண்டிபோனதால் இனிநாமும் வாழோமென்று அலறிமறைந்தவன்போல்மெற்றிசைக்கடலில் மறைந்தான்.

இப்பால், சமர்க்களத்திற் றோல்வியடைந்துசென்ற சிந்தராசனுடையமனதைப்போலஎங்கும் இருள்நெருங்கியது; வணங்காரையெல்லாம் தமது மனக்கருணையினால் வென்று ஆட்கொள்ளவல்ல விராயகமூர்த்தியினுடைய திருவுளத்தைப்போல ஆகாயத்தில்சந்திரானுவன் சோடசகலைகளோடுமுதித்தான். அப்போது பாசறைகளிலிறங்கியிருந்தகணநாதர்களெல்லாம் மழ்வேசமூர்த்தியைமும்முறைவலம்வந்துபணிந்து, வேதாகமங்களினால் அளவற்ற துதிகளைச் செய்து ஆனந்தக்கூத்தாடினார்கள். அவர்கட்கெல்லாம் எமது கர்த்

தன் பேரருளை வழங்கியிருந்தார். பிணங்கெல்லாம் மழுவேசவிநாயகர் குவிந்திருக்கின்ற சமாக்களம் முழுவதும் பேய்களனைத்தும் திணங்கையருந்தித் துணங்கையாடுவதாலுண்டான வேளையும்கொண்ட விழந்தவர்களுடைய உயிரினைக்காக்கும்படியாக அவ்வவர்கள் உறத்தினர் தூபதீபம் மணிமுதலியவைகளைக்கொண்டு இணங்குகின்ற வேளையுமபெருத்திருந்தன கண்டகங்கரத்தின் வீடுகளிலும் மாணிகைகளினுமுள்ள மங்கையரெல்லாரும் யுகத்தஞ்செய்யச்சென்ற அவ்வவர்கள்கூதலருடைய மீட்சியைக்காணாது, அழுதின்மசத்தமே எங்குபுகுதியாயிருந்தது.

இப்பால், அரண்மனையில் மனமெவ்வோடு சங்கடப்பட்டிருக்கின்ற சிந்திராஜனிடத்தில் அவன்பத்தினியாகிய உற்கையென்பவன் சென்றுபணிந்தெழுந்து எனது பிராணநாயகனே! தேவரீர் அண்டங்களை யெல்லாஞ்சிறைக்கண்ணைவததீர சகலலோகங்களையும்கொருடையில் ஆண்டு வருகின்றீர். அசுரர்களை யெல்லாம் அடிமை கொண்டீர்; பிரமனாதிமூவராலும் அழியாவரமபெற்றிருக்கின்றீர் இதகன்மைத்தான மேலானப்பராக்கிரமங்களைப் பெற்றிருக்கின்ற தேவரீர் மிகுந்த மனமடிவோடு மிக்கிலேசமடைந்த காரணமாயது அதனையடியாட்குத்திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட்டனள். அதற்குச்சிந்திராசன் சிறிதுநிமிர்ந்து தனகண்ணிலும் அவள் கண்ணிலும் சலமொழுகும்படியாகத் துக்கித் தூபபெருமூச்செறித்து என்மனதுக்கினியாகதலியே நீ கூறியவனைத்தும் உண்மையேயாயினும், என்னை முடிக்கச்சிவபிரானிடத்தினின்றும் ஆறு கரங்களோடு ஓடிவந்தவன் இப்பூவுலகத்திற் பிறந்திருக்கின்றான் அவனையிறந்தநாளிற்றினே அவன் எனக்குச்சத்தருவென்றறிந்து. நாள்தோறும் அளவற்றவீரர்களை யனுப்பினேன், அவர்களனைவரும் அவன்கரத்தால் மடிந்தார்கள். சகலபராக்கிரமங்களினுஞ்சிறந்தகனலாகரனைக் கடல்போன்றசேனைகளைக்கூட்டியனுப்பினேன், அவன் அளவற்றயுகத்தங்களைச்செய்துஞ்செயம்பெறாமல் சேனைகளோடும் மாண்டான். சூரியன்சந்திரன் அக்கினிமுதலியதேவர்களை அவனிருக்கின்ற வனத்திற்போகாதபடி ஆக்கியாபித்தேன்; அவன் அதையறிந்து ஓர் நொடிப்போதில் அவர்களை யெல்லாம்வேறேயுண்டாக்கிக்கொண்டு யுகத்ததிற்குவந்துதேவர்களை யெல்லாஞ்சிறையினின்றும் விடச்சொல்லிப்பராக்கிரமமுடைய ஓர் தூதனையனுப்பினான், அவன் அவ்வாறேயிங்குவந்து நடத்திச்சென்றகாரியத்தை நீயறிந்திருக்கின்றனை பின்னரச்சிவகுமாரனைச்சிறு பிள்ளையென்று என்னுடைய பேதமைப்புத்தியினால் அவனையுத்தஞ்செய்யச்சென்றேன் அந்தயுகத்தத்தில் நமது அமைச்சர்களும் அளவற்றவீரர்களும் அமோ

கமரகிய சேனைகளும்மாண்டார்கள். உடனே நானும் அனவந்த யுத்
தங்களைநடாத்தி அச்சிறுபிள்ளையின் கரத்தால் இரண்டுசெவிகளையும்
மானத்தையுமிழ்த்தேன். சிறையிலிருக்கின்றதேவர்களெல்லாங்கூறிக
த்து என்னஞ்செய்யும்படியாக எனது பெருமைசாணையினுக்குன்றி
வந்தேன்வயதிற்குரியவனானுஞ் சார்த்திரத்திற்பெரியவனாகவருக்
கின்ற அப்பாலனைச்சொரிப்பதுமிகவுமரிதாகவருக்கின்றது, இனியெ
ன்னசெய்யப்போகிறேனென்று தயர்ந்துசொன்னான். அவையனை
த்தையும் அவன்பத்தினியாகியஉற்சையென்பவர்கேட்டுள்ளுயிரிங்
குயிரானநாபகனே! யாகமுதலானவைகளைச்செய்து சகலதேவர்களை
குந்திருப்பதெய்துவாழ்க்குந் அரதகுலகதிவதிக்கஇராசாதிராசனா
கியதேவரீர இப்போது அந்தேவர்களைப்பூசியாது அவர்கட்குத்தீர்
குசெய்கின்ற அகரங்களை யாதுநிதி, அனந்த அந்தேவர்களைச்சிறை
ப்படுத்தினீர் அந்நிதினாலாகல அபகருக்களும்வந்துசேர்ந்தன. இ
னியெனும் அந்தேவர்களை விட்டுவிட்டால்லடைந்தேறலாம், தேவரீ
ருடைய சிசுகம் எவ்வாறெனவென்று சொல்லினன். இவ்வாறுதனது
பத்தினியானவள உரிமையையாடி வணங்குகூறிய மொழிகளைத்தி
டச்சித்தத்தையுடையசுந்தராசன் கேட்டுப் பெண்ணே! நீசொல்லுவ
தனைத்தும் உணர்மையே, ஆடுவாயானசொல்லுவதையுங்கேள்வது
படைவீரர்களும் அமைச்சர்களும் அனவந்தசேனைகளும் யுத்தத்தில்
மாய்த்துபோவாதின்பு தேவாசனாச்சிறையினின்றும் விட்டுவிட்டால்
திரிலோகங்களும்நசைபாடினா அனைவிபுருக்களையடைந்தபின்பு
அவர்களைச்சிறையினின்றும் விட்டு யான் உயிரோடு இப்பூவுலகில்
வாழ்த்திருப்பதை பார்க்கினும் இன்னும் என்னும் கூடியவரையில்
பெரிதானயுத்தஞ்செய்து மரூரேசனுடைய ஆயுதத்தினுவிதப்பேனா
யின் என்றைதரும் கிலையையான புகழும் முந்தியுங்கிடைக்குமாத
லால் இப்போதுதேவர்களைவிடக்கூடாது. நீ உனதிரும்பிடத்திற்செ
ல்லுவகவென்றுசொல்லினன். அதன்மீது பிராணநாயகி மனங்கிங்கி
அந்தப்புரத்திற்குச்சென்றாள். உடனே இராப்பொழுதுநீங்கிற்று. பின்
னர் சூரியனைவன், தன்னோடு கித்தலும்பொருதுகின்ற தானவர்
குழாத்தைச்சாடியருளவேண்டுமென்று ஞானவித்தகராகியமகூரேச
மூர்த்தியைப்பிரார்த்திக்க வருவான்போலக்கீழ்த்திசைக்கடலிலுதய
மாயினன்.

இப்பால் சிந்தராசன் தனது கித்தியசியமக்களைச்சிறைவேற்றிக்
கொண்டு சிங்காதனத்தின்மீது விற்பிருந்தான், அப்போது அவன்
மைத்துனராகிய கலனென்பவனும் விகலனென்பவனும் வந்து அவ

னைப்பணிந்துகின்றார்கள். அவர்களைச்சிந்தராசன் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததிருச்செல்லுகின்றேன் நீங்களிருவருமிக் கனமிருந்து இப்பட்டணத்திற்குத்தான் வந்து தீங்குசெய்யவொட்டாமலாகாததுகொண்டிருக்கொன்றுசொல்லின் அதைஅம்மைதனாரிருவருங்கேட்டு பணிந்து அத்தனை அப்பகைவர்களையாங்கொன்றுவென்றுவருகின்றோம். தேவரீர் உத்தரவுகொடுத்தருளவேண்மிமென்றுகேட்டார்கள் அவ்வாறே சிந்தராசன் உத்தரவுகொடுத்தான் பின்னரவர்கள் நாலாயிரவெள்ளஞ் சேனைகளோடு யுகதகனத்திற்குச் சென்றார்கள். உடனே அவ்வரலாற்றைநாரதமுனிவர் விராயகமூர்த்தியைப்பணித்தறிவித்தனர் அப்போது அருகிலின்ற நந்திசீதனும், புட்பதந்தனும், சுப்பிரமணியமூர்த்தியும், வீரபத்திரக்கடவுளும், விராயகமூர்த்தியிடத்திலிடைபெற்று அளவற்ற பூதங்களோடு சமர்க்களத்திற்குச் சென்றார்கள். பின்னர் இருகுறப்படைகளுக்காகவந்து நெடுநேரம் போராடுகையில் அளவற்றகுரியர்கள் அந்தராத்நிரியிலுதித்துளங் குமிருக்கின்றிருட்டிட்டுக்களை எடுத்தெடுத்தவழிமுங் குவதுபோலச் செம்மேகத்தைப்பொத்த அளவற்றபூதசேனைகள் கருமேகத்தை விகர்த்த அவுண்சேனையிற்பாய்ந்து அழிந்திருந்தவாயுமாய்களை யுங் குதிரைகளையுஞ் சின்னாபின்னப்படுத்திச்செம்பட்டமார்படிந்திரங்களைக்கண்டித்தும்மண்டைகளைப்பிளந்தும், கற்கம்பத்தைப்பொத்திரண்டும்வலிபெற்றிருக்கின்றபுசங்கையறிந்தும், விசாலமாகிய இரத்தாபரணங்களையணிந்திருந்த மார்புகளைச்சேதிந்தும், வீரவண்டயங்களைணிந்தகால்களை வெட்டித்தள்ளியும் உரத்தப்பேசும் வாய்களைப்பிளந்தும், உறுத்துப்பார்க்கும் விறகளைக்கல்லியும், கோபித்துப்பெருமூச்செறியும் மூக்குகளைக்கின்றியும்விரங்கள் பேசியநாக்களை யறிந்தும் பலகைகளைப்போலப் பறக்கொதிருப்புகுத்தாக்கியும், வீரவேசங்களினுற்றுடித்துக்கொண்டிருக்கும் மீசைகளைக்கொளுத்தியும் மோவாய்களைச்சிதைத்தும்வயிரகுண்டலங்கள் தரித்தவையுஞ் செவிகளையறுத்தும்வீரப்பட்டங்களைத்தூள்படுத்தியும் இரத்தகசிதமாகச்சொலித்திருக்கின்ற கீர்டங்களை தூறுக்கியும், படைகளைச்செறுத்தரீட்டுங்கொங்களைவெட்டியும், பாணங்களை முறித்தும் மற்ற ஆயுதங்களைப்பொடிபொடியாக நாசப்படுத்தியும், யானைபுலிகரபுலம் பறமனிதர்தேவர்கள் முதலாயினோரை வாரிவாரிப்பருத்தவாய்க்கிரப்போட்டுவிழுங்கி சிதைத்தவைத்திருக்கின்ற தொந்தவயிதிகள் பீழ்க்குடல்கள் சர்ப்பங்களையும் அதா அதப்படுத்தி மாய்த்தனர்.

அச்சம்பவத்தைக் கலனும்விகலனும்கண்டுக்கொய்க்கினியானது மனதைவாட்ட, விழிகளிலனற்பொறிகளைப் பெருக்கிப்பெருமூச்சு நிந்து சயவற்சர்கத்தோடுவீறியிருக்கின்ற பூதசேனைகளைவாட்டகினைந்து இருவருஞ் சூறாவளிக்காற்றைப்போலத்தங்கனிரத்ததைச்சுழற் திக் கூர்மையுள்ளகொடியபாணங்களை அமோகமாகப்பொழிந்தனர். அதனால்சூரியனைச்சூழ்ந்தபனிக்கூட்டத்தைப்போலப்பூதசேனைகள் கலங்கி,சிரமற்றும்,மூடையிறைந்தம,தோள்கள்சரிந்தும், மார்புபிளந்தும்,கால்கொடிந்தும்,மதிமயங்கவீழ்ந்தம்மூர்ச்சித்தம்மூப்புறவிழ்ந்தும்கின்னொயின்னப்பட்டுபோயினா.அதைநந்திதேவர்க்கும்தமதேவரவிரவிற்கே.அதுததிக்கொண்டுசென்று பர்வதாகிருதியாகப்பாரித்திருக்கின்றவில்லிஅநேகசினீமுகங்களைத்தொடுத்துஅவ்விருவாவிமிகின்றபடைகளையெல்லாமபொடிபடுத்தினாஉடனேஎமனுங்கண்டுஅஞ்சத்தக்க அவ்விருவர்களும் அளவற்றசரங்களைத்தூண்டிநந்திதேவருடையவிலையொடித்தெறிந்தனர் அதுனால்நந்திதேவருக்குஅதிககோபமுண்டாகித் தமதுகோட்டினால் அவ்விருவர்களுடையவில்லையும்இரத்ததையும்பொடியாக்கினா,பின்னரவர்கள்நந்திதேவர்மீது பாசத்தையெவிப்பிணித்துச்சமாக்களம் உலவில்கிறுத்தி ஆர்ப்பரித்தார்கள். அதைப்படுத்தத்தன்பார்த்துச சகியாதவனுய்நந்திதேவரை அப்பாசத்தினின்றும் விடுதது அப்பாதசருடையவிற்களையும்பொடிபடுத்தி, அவர்களாமாபுக்கிலக்காக எவவேழுபாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அதனால்வாக்கம்மூர்ச்சையாகியீட்டுநெளிந்தெழுந்து,தங்கள் வச்சிராயுததினால் புட்பதந்தனுடைய ஆற்றலை யடக்கினார்கள் அதைவாட்படையையேந்தியவிபததிரக்கடவுள் கண்டுரவுத்திரகாரமாகக் கோபித்துத்தமதுவிரல்களைமுடக்கி விகலனுடைப்பிரத்திற்குட்டினர், உடனே அவன்சோர்ந்துமூர்ச்சையாகி இறந்தனன்.பின்னர் சுப்பிரமணியமூர்த்தியானவா உடனேன்பவனைப்பிடித்திழுத்து கிலத்திலைந்தனர். அவனும்அவ்வறையினுற்சரீரமெல்லாஞ்சின்னொயின்னப்படமாண்டனன். அப்போது இரண்டாயிரம் தோளினையுடைய பாதுகம்பன் தனது ஆயிரம்வாய்களினும் ஆயிரவிரர்ச்சங்க்கள்வைத்து அண்டங்கள் திரமுழக்கினன்.

இவ்வாறு அவ்விரண்டு வீரர்களும்மடிந்துபோகலும்இரணபூமியிற்பட்டவர்கள்போகமற்ற அவுணர்கொல்லாம் பிராணபீதியினாலிரைந்து பலதிகைகளினும் ஓடிப்பதுங்கினார்கள்; இந்த அபசயத்தை உடனே துதர்களோடிச்சிந்திராசனுக்கறிவித்தார்கள். அதனால்வன் மிகுந்த கிலேசத்தை யடைந்து இனியென்ன செய்யப்போகின்றோ

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம். ராகு

மென்று பரிபவமுற்றிருந்தனன் அவை அவன்குமாரர்களாகிய தன் மனைப்பவனும் அதன்மனைப்பவனும் தெரிந்துவந்து அவன்பாதத் திற்பணிந்தெழுந்து; தந்தையே! எதிர்த்துவந்தசத்தருக்களுக்காயி-
யேங்களிருக்கத் தேவரீர் கிலேசமடையவேண்டிய தெற்றிதன்க்கு-
எங்கள் மாதலரைக்கொன்ற கந்தனையும் வீரபத்திரனையும் கொண்டு
மயிலீயிருக்கின்ற அவர்கள் தலைவனையும் இன்னியிடத்திற் கூடிப்
பிடியாகப்பிடித்துக்கொண்டு வருகின்றோம். அடியேங்கட்கு வினை-
வில் உத்தருவு கொடுத்தருளவேண்டியென்று கேட்டார்கள். பராக்-
கிரமத்திமிறந்த தனது புத்திரர்கள் சொன்னதைச் சிந்தராஜன்
கேட்டு துயரத்தினின்று நீங்கி ஒருவாறு மனநதேற்றி துகாறுமடிந்து
போகயிருந்திருக்கின்ற சேனைகளைக்கூட்டிக்கொண்டுசென்று சயம்-
பெற்றுவரக்கடவிராகனென்று உத்தரவு செய்கனுப்பினான். அவர்
களும் மலான செலவத்தைப்பெற்றவர்கள் போலமகிழ்ந்து யுத்தஞ்
செய்யத்தணிந்து எண்ணாயிரவெள்ளஞ் சேனைகளுடனேயுத்தகளைத்
திறகுச்சென்றார்கள்.

அப்போதுசுப்பிரமணியமூர்த்திக்கு அருகிலிருந்தநவவீரர்கள்
சமுத்திரம்போல ஒங்கிவருகின்ற ஆவுண்சேனைகளைப்பார்த்து ஓர்க-
ணப்போதில் அவர்களை அதஞ்செய்து வருகின்றோமென்று விடை-
பெற்றுச்சென்றுயானைக்கூட்டங்களின்புருந்தசிங்கவேறுபோலஆவு-
ண்சேனைகளின்புருந்து அவவவர்களுடைய பாரித்தவிறகளில் அமோ-
கமாகிய பாணங்களைப் பிரயோகித்து யாவரையுஞ் சின்ன பின்னப்-
படவாட்டி கிறைந்தையாக விருக்கின்ற தேரணிகளிற் பாய்ந்து
சொன்னமயமாகவிருக்கின்றவன்மடில் அச்சமச்சு குத்துக்கால்முத-
லியவைகளுோடு நவரத்தமயமாக விளங்குகொடுங்கை கொடுகொத்-
துமணி முதலியவைகளைப் பலதிசைகளினும் பறக்கச்சாடி, அவைக-
ளிற்கட்டியிருந்த புரவிக்கூட்டங்களைக்கண்டதுண்டப்படத்தறிந்து
சாரதிகள் கழுத்துகளையறுத்தெறித்துயானையணிகளின்புருந்துஇருப்-
புலக்கைகளைப்பற்றிப் சுலாவித்திரியுந்துதிக்கரங்களைப்பனைமறிவதை
ப்போலக்கண்டித்து, நவரத்தனமுகபாடத்தைச் சிதைத்து, மத்தகத்-
தைப்பிளந்து; மூளைகளையிறைத்து நீண்டதொங்கும் உதட்டைச்ச-
ரித்து சொர்னப்பூண்களைகதரித்திருக்கிறபருத்தகோடுகளைப் பிறைக்-
கொப்பாக்கக்கண்டித்தெறிந்து, பாகர்களைக்கீழேவிழத்தள்ளி, தலைவர்-
களைச் சின்னபின்னப்படக்கொண்டு உரையொப்ப விருக்குங்கால்க-
ளைத்தறித்து, கணிலுகணிலென மாறியொலிக்கும் மணிகளைப்பொடி-
யாக்கி, நிலகரியப்போலக்கதறிவீழுமபடிக்கு நடுமுதுபாதிபில்வெ-
ட்டித்தள்ளிகுதிரைப்பந்திகளாற்றாயிப்பொறுகுச்சுகளினால்அலங்க-

ரிததிருக்கும் பிடரிமயிரிளையுடைய சுண்டத்தைவெட்டி, செவிகளை யரிந்து, இரத்தினமயலாக விளங்குஞ்சீனியைப்பெயரடித்தி, வண்டயங்களைப்பூண்டு அலைகளையொப்பத்தாவுங் கால்களைக்கண்டித்து; அலைகளின்மீதிறுந்து போர்செய்யுரவீரர்களைத்தண்டித்து, மிகுந்த பாராக்கிரமசாலிகளையப் படையேந்திருக்கும் பதாதிவீரர்களைச் சூழ்ந்து கரங்களிற்கொண்ட பாரிததவிற்களைமுறித்து. அம்புகூடுகளை அதப்படுத்தி, போர்செய்யவேண்டுமென கிணைந்த நெஞ்சைப் பிளந்து, பாணங்களைத் தொட்டகரங்களைக்கண்டித்து, கிரீடங்களைக் காற்றிற்பரக்கடித்து, விருதுக்கொடிகளையறுத்து, துரைகளைப்போல வெளுத்த அலைகளுக்கொப்பாக அவசந்திருந்தவெண்சாமரைகளைச் சிலைத்து, பளபளத்துவிளங்கும் வீரபட்டமணிந்த நெற்றியைத் துளைத்து செத்திரமயமாகவிருக்கும் அறுகுளையும் ஆலவட்டங்களை யுஞ் சிதறடித்து, படபடத் தொனிகளுடனேவானத்தை யளாவி யிருக்கின்ற அவசங்களைக்கண்டித்து, முத்துக்களினாலும் வெண்பட்டுக்களினாலும் நவரத்தினங்களினாலும் அலங்கரித்த கீழ்லைப்பரப்பி யிருக்கின்ற சந்திரவட்டக்குடைகளைக் காரமுடிகளைப்போலப் பறக்கச்சாடி, மகரதோரணங்களை வானத்திற செல்லமோதி இரண்பேரி ஜயபேரிவெற்றிசங்கம்-எக்காளம்-சின்னம்-குடமுழாமுதலியபேர்ப்பறைகளைப்பிளந்து, இவ்விதமான கோலாகலமாக போரைச் செய்து, ருயவன திகிரியைப்போல இரணக்களமெங்குஞ் சூறாவ னிக்காற்றினும் முடிசித்திரிந்து கொடிய பாதுகளுகிய சித்திராஜ னுடைய புத்திரர்களின் பிரதகஜதரகபாதிசோமங் கூடிய எண்ணாயிர வெள்ளஞ்சேனைகளையுஞ் சின்னாபின்னப்படுத்திவெள்ளிடை யாக்கினார்கள்.

இவ்வாறுதங்கள் சதுரங்கசேனைகளும் உடைந்துபோன எளி மையைத்தன்மனும் அதன்மனும் பார்த்து அதிக கோபாவேசங் கொண்டு ஞெரேலென்றுததங்கள் தேர்களைமுடிக்கி மந்திரகிரியைப் போனும் பாரித்திராசின் தங்கள் விற்களைவளைத்தாநீணெற்றி அந் நவவீரர்கள்மீது அமோகமாகிய கொடியபாணங்களைச் சேனைமழை போலப்பெய்து ஆர்ப்பரித்தார்கள். அப்போது மேலான பராக்கிர மத்தையுடைய நவவீரர்களுஞ்சங்கடப்பட்டு; வீரமார்த்தாண்டன், மனயூக்கமற்றுப்பிரமித்துவிட்டான். வீரராக்கதன்களைத் தவிரத் தனன் வீரமகேந்திரன் கரத்திலேந்தியவிஸ்வேதி மதியங்கிவின்ற னன். வீரநீரன் சரீரம் பதைபதைக்கப்போடினன். வீரமகேசுரன் சரீரத்திற்பெருகும் உதிரத்திலழுந்தி அசைவற்றிருந்தனன். வீர

கேசரிகோபித்த அடியற்ற மரம்போல விழுந்தான். வீரவாதகரன் எழுந்திருக்கச்சக்தியற்றுக்கிடந்தான். வீரரத்தன் கண்பஞ்சடைந்த கோற்றமற்றுத்துழவியிருந்தான், வீரவாகு தேவர் சுற்றே பின்னிட்டார். இவ்வாறு சேனைத்தலைவர்கள் ஒன்பதின்மருஞ்சினனா பின்னப்பட்டு வாடிவருந்தி களைகதமருண்மிதிசைத்த கோபித்து ஒளித்துக்கிலேசிததுச் சண்டைகொடுக்கவலியுந் தைரியமுமில்லாமல் நடுநடுக்கிப் போனதைச்சண்முகப்பெருமானாகிய சுப்பிரமணிய மூர்த்திகண்மெனமபொருமல அநிரகோபாவேசத்துடன் அவ்விருவர்களுடைய சிகையையும் பிடித்து நிலததில் மோதினர், உடனே அவ்விருவர்களும் மாண்டார்கள். பின்னர், சுப்பிரமணிய தேவர் நவவீரமுதலிய சேனைதலைவர்களையும் அஷுணபாதகரால் மடிந்த பூதவீரர்களையுமெழுப்பி அழைத்துக்கொண்டுசென்ற மயூரேசமூர்த்தியினிடத்தில் அமரத்திருந்தனா.

இப்பால் சிந்துராஜனவன புசுபலபராக்கிரமத்தினையுடையதனது புத்திரர்களிற்கு ரேதியையுந் ராதாகளாலறிந்து மேககர்ச்சனையைக்கேட்ட நாகத்தைப்போல ஓய்ந்துவெண்ணையையொப்பஉருகி மனமடிந்து அழிதொடங்கினன. அவன அழிதொடங்கலும் அவன் சுற்றத்தினரெல்லாம் அழுநார்கள். அப்போது அவனுடையபுரோகிதனவன் அரசனுக்கு நதேறுதல் சொல்லுகதொடங்கி, ஓ மண்டலேஸ்வரா! தேவர்களையெல்லாரு நிறையில்வைகநீர், திரிபுரத்திகளாலுமழியாதமேன்மை பெற்றிருப்பீர், இரகன்மைநான பெருமிதங்களையுடைய உமக்கு யாதோ-ஒரு காரணதகால் பகைவர்களுக்கிடைத்து அதற்குத்தயரங்கொள்ளலாமா? சித்தியரென்னும் பெருமையினைப்படைபுக வியாசமுதலிய முனிபுகவர்கட்கும், இந்திரன்முதலியதேவர்கட்கும், யாவரையும் அபித்தியதிகையறிந்தகொல்லவல்ல யமதருமராஜனுக்கும், பிரமாதிபுவர்கட்கும், அநிவேய தங்காலம் ஒன்றுண்டாபிருப்பதைக் கேட்டதிலையோ? ஒருவனுக்கு அனந்தம் பிறப்புண்டாகையால் அவனுக்குக்காய் தந்தையரும் அனந்தம்பேருளர்; புத்திரர்களும் அனேகருளர்; சுற்றத்தினரும் ஆவ்வாறேயிருப்பர். ஆகலால் தந்தையார்? தாயார்? புத்திரர்களார் சுற்றத்தினரார்? ஒர்காற்றின்மோதலினால் அளவற்றதரும்புகள் ஒருபக்கத்திற்கேரும் மற்றொருகாலினால் அவைகளைத்தம பலதிசைகவிழிப்பிரிந்துபோம் பகற்போதிற்பறவைகளெல்லாம் பலபுலங்களிற்சென்றுமேயும் இராக்காஸம்வந்தால்யாவும் ஓரிடத்திற்கேரும்; மீட்டும்மறுநாள்காலையில் திக்கவொன்றாய்பறந்தபோம், இதுபோலன்றோ நமது வாழ்க்கையின்திரம்? இவ்வாறாக நமதுவாழ்க்கை யழிவுறுமென்றுமனதில்கின்

காத்துயரத்தைவைப்பீராகில் உடனே கவலையுண்டாகும். அக்கவலை யுண்டாகுந்தோறும் வலியொடுங்கும். உமதுவலியொடுங்குந்தோறு ஞ்சத்தருக்களுக்கு வலிமேடும். அவர்கட்கு வலிமேலிட்டமாத்தி ரத்தில் சகலமான கெடுதிகளுஞ்சம்பவிக்கும். அக்கெடுதிகள் சம்ப விப்பதினால் இதுகாறுமடைந்தகீர்த்திகளானேத்தும் பாழாகப்போம் ஆதலால்சத்தருக்கள் உண்டானபோதே அவர்களைக்களையவேண்டிய மாரக்கத்தினைத் தேடவேண்டுமென்று சொல்லினன்.

புத்தியிற்கூர்ந்தபுரோகிதன்சொன்னதனைத்தையுரிந்துராசன் மிருந்தபத்தியோடுங்கேட்டுத்தயரத்தினின்றும் நீங்கி. தனது சுற்ற த்தினரோடுபோசனுகளை முடித்தவிசாலமாகிய ஆயுதசாலையைச் சேர்ந்த பாசபதமுதலியத்வ்விபாணங்களையும்பலதேவர்கள்வேண் டிக்கொடுத்த அஸ்திரங்களையுஞ் சேகரித்துக்கொண்டு, கூறியகணைக ளடங்கியிருக்கின்ற அம்புபெய்தூணியைமுதுகிலிறுக்கி, கரங்களில் த்வ்விபமாகியகோதைகளை மாட்டி.விரல்கடோறும் பொன்மயமாகிய புட்டில்களைத்தரித்துச் சுந்தரநயிலத்தினில் வாரிச்சேர்த்துக்கட்டி யிருக்கின்ற சிகைவிளங்குஞ் சிரத்தினிடத்தில் கோடிருரியப்பிரகாச மாகச்சொலித்திருக்கின்ற வயிரமுடியையணிந்துஅதன்மீதுதும்பை மாலையினைச்சூடி மற்றபோர்க்கோலத்தையும் பூர்த்தியாகமுடித்துக் கொண்டு வெளிவந்துமகமேருவோ மந்தரமரிகையோவெனச்சந்தேகிக் கும் உன்னதமுள்ளதாய் நவரத்தின காந்திகளைவிசிப்பரந்திருக்கும் இரத்தில் ஆரோசணித்து இரணபேரி சயபேரிமுதலியவாத்தியங் கள் அண்டங்களதிரமுழங்கநாற்புறத்தும் இரதகஜதூரக பதாதிக ளாகிய சயினியங் யகார்தவெள்ளத்தினை நிகர்த்துப் புடைசூழ்ந்து வரச் சக்கரவாளகிரியைப்போலப்பாரித்து வளைந்திருக்கும் மதில் கள்சூழ்த்தனது கோபுரவாயலைத்தாண்டி ரணபத்திர காளியான வள்குதிக்கொண்டு நடமாடும்படியான சமாக்களத்தை யடைந்தனன்.

அவன்வரவை அகில காரணராகிய மயூரேசமூர்த்திதெரிந்து தாரும் யுத்தத்திற்கெழுந்தருளினர். அப்போதுகப்பிரமணியதேவர் அவரைப்பணிந்தெழுந்து அண்ணலே தேவரீர் அங்கனையிருந்து அடியேனை யுத்தத்திற்குச்செல்ல விடைகொடுத்தருள வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தனா. அவ்வாறே மயூரேசமூர்த்தி விடைகொடு க்கப்பின்னர் வீரபத்திரக்கடவுள், நந்திதேவர் புட்பதந்தன்பிருங்கி பூதராசன் இரணிய கருபபன் முதலியதலைவர்களோடு அளவற்ற வீரர்களும் பூதசேனைகளும் புடைசூழ்ந்து வரும்படியாகக்கப்பிர மணியதேவர் தமது இரத்தத்தை முடுக்கியுத்தகளத்திற் சென்றனர்

அப்போது அளவற்ற இரதவீரர்கள்புடை குழம்படியாக வந்து
 சிந்தராஜன் சுப்பிரமணிய தேவரோடும் எதிர்த்தான். அந்நீரர்கள்
 வீரபத்திரக்கடவுளோடும் நந்திதேவரோடும் எதிர்த்தார்கள். இரத
 வீரர்கள் புட்புத்தனோடும் பிருங்கியோடு மெதிர்த்தார்கள். பதாதிவீ
 ரர்கள் பூதராஜனோடும் இரணியகருப்பனோடும் எதிர்த்தான் இவ்வாறு
 சிந்தராஜனுடைய சதாங்கசேனைகளுந் தனித்தனியே யெதிர்த்து
 வரலும், பூதராஜனும் இரணியகருப்பனும் பதாதிவீரர்கட்குள்ளே
 புருந்துதமதுதேர்களைவிட்டொழிக்கதை-சக்கரம்-தோமரம்-பிண்டி
 பாலம்முதலிய ஆயுதங்களினாலும் தேவாஸ்திரங்களினாலும் அள
 வற்ற யுத்தங்களைச்செய்து சின்னாபின்னப்படுத்தியுத்தகளும் முழுவ
 தையும் பிணங்களால் மறைத்து, மீட்டித் தமது தேர்களிலேறிச்
 சந்தோஷமுற்றிருந்தார்கள், பிருங்கியும்புட்புத்தனும் தங்கள் இரதங்
 களை விடுத்திருக்கிறார்களின்மீதேறிச் சிந்தராஜனுடைய குதிரை
 வீரர்கட்குள்ளே புருந்து இடசாரிவலசாரியாகச்சுழன்று, வேலா
 யுதம் - மழுவாயுதம் - வாளாயுதம் - சூலாயுதம் - முதலியவைகளைக்
 கொண்டு யாவரையுஞ்சுங்கரித்து குதிரைகளையெல்லாம் திசாதிசை
 களில் வீழும்படி யெரிந்து, வெற்றிமாயையோடும் தங்கள இரதத்தி
 லேறி இன்னுமெதிர்ப்பவருண்டோவென்று எதிர்ப்பார்த்திருந்தார்
 கள் வீரபத்திரக்கடவுளும் நந்திதேவரும் யானைவீரர்கட்குள்ளே
 புருந்து சர்வசங்கர ருத்திரரைப்போல விசவருபுகொண்டு சில
 யானைகளைக் காலினாலுதைத்தும், சிலயானைகளைக்கையினற்குத்தியும்
 சிலயானைகளைப்பூமியிலேயறைத்தும்; சிலயானைகளைக்கடல்மலைஎன்
 டிசை ஆகாயமுதலிய விடங்களில் வாரிவாரியெறிந்துஞ் சமர்செய்து
 அவைகளின் மீதேறியிருந்தேவீரர்களையெல்லாஞ்சுங்கரித்து; மீட்டித்
 தங்கள் இரதத்தின்மீதேறி இளைப்பாறினார்கள்.

இப்பால சுப்பிரமணியதேவா இலட்சத்தொன்பது வீரர்களோ
 டும் இரதவீரர்கட்குள்ளேபுருந்து அவைகளையெல்லாம் இமைப்
 போதில் விண்ணுடியேற்றி அவர்களேறியிருந்த தேர்களினுடைய
 வண்டில் அச்சமச்சு குத்துக்கால் கொடுக்கைகொடி குடைமுதலிய
 உறுப்புகளை வெவ்வேறுகச் சிதைத்துச் சிந்தராஜனுடைய இரதத்
 தையும் முறித்தெறித்தெறித்தனர். அதன்மீது சிந்தராஜன் மறை
 கொதித்து இவனை இமைப்போதில் பூமியிற் பதாதிவாயிருக்கும்படி
 செய்கிறேனென்று சபதங்கூறி, ஓர் பெரிய தண்டாயுதத்தோடு
 சண்முகப்பெருமானுடைய இரதத்தின் கிரதத்துக்குச்சரியாக ஆக்
 கிரமித்தெழும்பி அத்தண்டாயுதத்தைக் கரகரவென்று சுழற்றித்
 தேரின்மீது மோதினான். அப்போது முருகக்கடவுள் தமது வில்லில்

பத்து கணைகளைத்தொடுத்து அத்தண்டாயுதத்தைப் பொடிபடுத்தி மீட்டுஞ்சிலகணைகளைப்பிரயோகித்து அவனுடையகவசம் கிரீடமில் அம்புமுதலானயாவையும் தும்சப்படுத்தினர். அதனால் சிந்துராஜன் முகம்வாடி வேளிற்காலத்தா ஒதியம்ரம்போல்த் தலைக்கிழந்து சின்னன், அவனை யெமனையனாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுள் நோக்கி அடா மதியற்றவனே! அளவற சேனைத் தலைவர்களும், அமைச்சர்களும், மைத்துனர்களும், புத்திரர்களும் யுத்தங்களத்தில் மாண்டார்கள். நீயுமேற்றையதினம் பின்னிட்டோடிப்போயினை இததினம் வந்து கிராயுதனாய்த் தனியாய் சிற்றின்றனை. இனியேனும் எம்மை வணங்கிப் பிழைக்கக்கடவை. இனிநடக்கப்போகின்றகதியைச்சற்று மறிந்தாயில்லை. தேவர்களுடைய சிறையையும் முனிவர்களுடைய குறையையும் மூவுலகத்திலும் செய்தவருகின்ற கொடுமையையும் தயைதாட்சண்யமற்ற உனது உயிரையும் இந்நிமிடத்தில் எனதுகையொன்றினுற் சிதைத்து என்னை யுத்தத்திற்கேவிய மயூரேசமூர்த்திக்கு ஆனந்தமுண்டாக்குவேன்; ஆனால் தருமத்தை கினைந்து அவ்வாறு செய்யாமல்விடுததேன் நீ இப்போது சகல சேனைகளும் வாகனங்களும்மற்றும் கிராயுதனாய் ஏனென்பாரொருவருமின்றித் தனியாயிருக்கின்றனை; இன்று உனது நகரத்தைச்சேர்ந்து இளைப்பாறி மற்றுமுள்ள அவுண்சேனையுங்ளையும் ஆயுதங்களையுங்கொண்டு நாளையதினம் வரவென்று கிருபையோடுந் திருவாய்மலர்ந்தனர். அவையனைத்தையுஞ் சிந்துராஜன்கேட்டுவெட்கமுற்று; அங்கேகிற்க மனதில்லாமல் நகரத்தை நோக்கிச்சென்று தனதரண்மனையிலிருந்தனன். சுப்பிரமண்ணியதேவரும் மற்றவீரர்களுடனேசென்று விநாயமூர்த்தியைப்பணிந்து களிகதிருத்தனன். அப்போதுசூரியனானவன் வேலாயுதமூர்த்தியாகிய சுப்பிரமணியதேவா முதலாகிய தலைவர்கள் நெடுமீப்பார் விளைத்ததினால் அடைந்த இளைப்பையாற்றிக் கொள்ளுமாறும் அவுணர்களுடையயுகக்காலடைந்ததனது வெவ்மையைநீக்கிக்கொள்ளுமாறு மெண்ணிவனவெப்பால மேற்றிசைக்கடலிற குளித்துமலறந்தனன் உடனே இருடகூட்டங்களானவைதமது உபகாரங்கொண்டு சஞ்சரிக்கின்ற அவுணர்கள், பேய்க்கூட்டங்கள் நடமாடுஞ்சமர்க்களத்தில் விழுந்திறந்தமைக்கு மனம்வருந்தி அவர்களைக்காணும்படியாக ஐங்கரப் பெருமானுக்கஞ்சிப் பையப்பையச் செல்லுமாறுபோல எங்கும்பரவினன். பின்னர்சந்திரனானவன்வெவ்விதாகிய போரில்வெற்றிகொண்டதமது சேனைத்தலைவர்கட்குவிநாயகமூர்த்திவழங்காகின்ற திருவருளைத்தானும் ஏற்கவருவான்போல இருடகூட்டங்களையெல்லாஞ்சித்து ஆகாயத்தில் வெளிப்பட்டனன். அப்

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம். ௩௯௫

போது மயூரேசமூர்த்தியானவர் சமர்செய்த வந்த சேனைத்தலைவர் வர்கட்கெல்லாஞ் சந்தோஷமுண்டாக்கித்தமது பாசறைபிற்பென்று அமர்த்திருந்தனர்.

அரண்மனையைச்சேர்ந்து சிந்தராஜன், முன்னுன்போலவேசுற்
றத்தார் முகவியோரமும் படிததானுமமுது, தயாரமுறறிருந்தனன்.
இப்பால் சூரியனுனைவந பராக்கிரமகதிற் சிறங்க சிந்தராஜனுக்கு
இன்றழிவுகாசம் நேர்ந்தகாகலால் அவனைக்கணேசமூர்த்தி சிறஞ்
சமயத்தில் அவாவிழிகளினின்று திகழ வொருளித்திங்கு நாம்
சகாயப்படுவோமென மெண்ணி வருவானபோலக் கீழ்த்திசைக்கடவி
னுக்கயமாயினன். உடனேயாவரும் சித்திய சியமங்களை முடித்துக்
கொண்டு சந்தோஷமுறறிருந்தனர். அப்போதநாரதமுனிவர்வந்து
விராயகமூர்த்தியைப்பேரன்பினோடும் பணிந்தெழுந்து, இருகரங்களை
யுஞ் சிறமேற்கப்பி, இதனைவிண்ணப்பஞ்செய்வ தாயினர். தீனரா
கிய தொண்டர்கட்குமிகு வினைகளைப்போக்கிப் பாதுகாத்தருளும்
பெருநாட்டு விருதுகொடியைநாட்டியிருக்கும் பக்தவச்சலனே!
கொடிக்குமுன்னே சகலலோகங்களையும் நீராக்கவல்ல துதல்விழி
யினைப்படுத்த ஈவருமிகள, இச்சிந்தராஜனோடு நெடுநாள தமதரு
மைத் திருக்கரத்தில் ஆயுதங்களைச்சுமந்து யுத்தஞ்செய்யத்திருவுளங்
கொடிருப்பதைப் பாக்கி நா ஈவோரு திருவினையாட்டேயன்றி
வேறிலை சுவாமிகள திருபேனியை இடைவிடாது தரிசிப்பதனாலே
அவனுமகாதவத்தினையுடையவனுயினான். சுவாமிகளவனோடு சீடி
த்து யுத்தஞ்செய்யயாவகளை சகித்திரோம சுவாமிகள் அடியேங்கள்
மீதுகிருளவைத்து ஓரகளைப்போதிலவனைச் சாங்கரித்தருளவேண்டு
மென்று நிராத்தித்தனர். அதற்கு மயூரேசமூர்த்தி புன்னகை
செய்து ஓமகதிமுனியே? நேற்றையதினம் அச்சிந்துவானவன் நமது
தமையெய்த போரிறகளைத் துரணமுறறுத்து தனது அரண்மனையைச்
சேர்ந்தனன். இன்று அவன் சமாக்களகதை நோக்கிவருவானானின்
அவ்வாறேமுடித்தருளவோமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அவ்வாக்
கிபத்தை அருகிவிருந்த பிருங்கியென்னுங்களைநாதன்கூட்டு விராயக
மூர்த்தியினுடைய திருவடி களிற் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! அடி
யேறகு உத்தரவுசெய்தால் அச்சிந்துவானவன் தனதுபுடைகளைநாடு
யுத்தகளத்திற்கு வரும்படி செய்கின்றேனென்றனன். அவ்வாறே
கணேசமூர்த்தி விடைகொடுக்க, உடனே, பிருங்கியானவன் கண்டக
நகரைநோக்கிச்சென்ற மண்ணையும் விண்ணையும் இரண்டடியாச
வளந்த விண்டுவைப்போல விஸ்வரூபங்கொண்டு நகர்ப்புறத்திற்
காவல்கொண்டிருக்கும் அவுணவிராகளைச் சின்னாபின்னப்படவா

ட்டி, உள்ளேபுகுந்து புஜபலபராக்ரீமசாவிளாகிய னுறுகோடி, மூலப்படைகளையுமெதிர்த்துளத்தகையருங்கொண்டாடித்துதிக்கும் படிக்குக் கோலாகலமாகிய போரைச்செய்துநிறுப்பாற்கடலைக்கடைந்த மந்தரகிரிக்குச் சமதையாகப் பாரித்திராநின்ற பாதங்களைக் கொண்டு சிலரைஉதைத்துப்பூமியிற்றேய்த்தும், சிலரைகருடல்சரிய மிதித்தும், சிலரைப்பஞ்சுபோலச்சதைத்தும், சிலரைப் பூமியுளடக்கத்தாக்கியும், சிலரை திசாதிசைகளினெற்றியும், சிலரைச்சமுத்திரங்களில்வீசியும், சிலரைவானவெல்லையிற் கடாவியும், சிலரைமூளைகள் சிகரவதைத்தும் சிலரைக்கரங்கள் தோள்கள் முதுகுகள் நுறுங்கச்சாடியும், இவ்வாறு கால்களைச் சக்கிராகாரமாகச்சுழற்றிச் சின்னாபின்னப்பட மாய்த்துங்கோபந்தணியாமல் தனது கரங்களால் சிலரைப்பற்றிக் கழுத்துகளையொடித்தும், சிலரைப்பற்றி மார்பு களைக்கிழித்தும், சிலரைப் பிளந்தெறித்தும், சிலரைப் பதைபதைக்கத் தோலையுரித்துவீசியும், சிலரைப்பிசைந்தும், சிலரைக்கசக்கியூதியும், சிலரைவாரிவாரி அண்டகோளனைக்கப்புறத்தில் வீசியும், சிலரைப்பல்லுதிரமோதியும், சிலரைக்காலையுந் தலையையும் வட்டாகாரமாகச்சோத்துச் சக்கரங்களைப்போலுருட்டியும், சிலரை அம் மாணையாடியும், சிலரைப்பந்தையொப்பவெறித்தும், இவ்வாறு குரூவளியை நிகர்த்துவுளைந்து வளைந்து ஒருவரையும் அப்புறமிப்புறம் போகவொட்டாமல்லைதது நொடிக்குமுன் முன்னுறுகோடி மூலப்படைகளைக்கொன்று சொர்னமயமாய் நவரத்தின கார்திகளை விசிமேருவை யொப்பப்பவரித்த வானததையளாவ நின்ற கோபுரத்தை வேருடன் பறித்தெறித்த, சிந்தராஜன்வீற்றிருந்து, அரசு செலுத்துஞ் சபாமண்டபத்தைத் தூராக்கி, அவுணராஜன் வாசஞ் செய்யு மரண்மனையையும், அவன் செல்வப் பெருக்கையுமதப்பித்தி, அவுணவீரர்கள் வாசமாயிரானின்ற மாடமாளிகைகள் உப்பரிகைகள் முதலியவைகளை யிடித்தெறித்து அளவற்ற மிருகங்களும் பறவைகளும் உல்லாசமா யுலாவிவிருக்கின்ற சோலைகள் தோப்புகள் உய்யானவனங்கள் செய்குன்றுகள் மேடைகள் மாடங்கள் முதலியவைகளைப்பறித்தது அஷ்டதிசைகளினும் வீசி, அளவற்ற சிரங்களைக்கொண்டு சொலித்திரானின்ற சித்திரக்கடங்களை வாரிபெரித்து இராச வீதிகளிலெறித்து சந்திரகார்த்தம் இந்திரநீலம் முதலியவைகளாற் சமைத்திருக்கின்ற மேனிலைகள் திண்ணைகள் முதலியவைகளைப்பாதங்களினுறுதைத்து உருட்டிப், பகடசாலைகள் நாடகசாலைகள், ஆயுதசாலைகள், கல்விச்சாலைகள் முதலியவிடங்களை இடித்து கரவி, தடாகங்கள், சித்திரக்குளங்கள், ஏரிகள், மடுக்கள் முதலான

வைகளை உருத்தோன்றாமற்பாதங்களினுக்கலக்கி, தேர்க்கொட்டாரங்கள் யானை கூட்டங்கள் குதிரைச்சாலைகள் படைவீரர்கிடுதிகள் முதலானவைகளைத்துகள் படுத்தி, அவைகளிலிருக்கின்ற இரதகஜதாரகபத்ரதிகளைவாரிவாரித்திசைகளில்விசி, பாதலம்வரையிலாழ்ந்து அண்டமுகட்டையளாவியிருக்கின்றகொத்தளங்களைப்பெயர்த்து பலஞத்திரங்கனும், படைகளும் கருவிகளும் பொருந்தினவங்கும் மதில்களை வீரவண்டயமணிந்தபாதங்களைக்கொண்டுநுட்டி. பெரும் புறக்கட்டைப்போல விசாலமாயாழ்ந்திருக்கும் அகழிகளைத் தூர்ந்து; சகலலோகங்கட்கு மதிபனாய்க்கொடுக்கோல நடத்திவருஞ் சிவராஜனுடைய மனைவியை அந்தப்புரத்தினின்றும்புழக்கொண்டெவந்து அவனெகிரிலிந்துத்தி ஓர்வாளினால் அவளுடைய பரிமளமிகுந்த கூந்தலையறித்தெரிந்து ஆர்ப்பரித்தனன்.

அக்கொடுமையைச் சீவகாருண்ணிய மென்ப தெவ்வளவு மில்லாமல் உலகங்களுக்கு யமனைப்போல அரசுசெலுத்திவருஞ் சிந்துராசன்கண்டு அதிககோபவெப்பத்தினால் தேகமெங்கும் வெயர்த்தொழுக. விழிகள் கொவ்வைக்கனியைப்போலச்சிவந்து அக்கனிப்பாறிகளையிறைக்க சிவாசம் விடுந்தோறுந்தீயும் புகையும் வெளிப்பட உரப்பிக்கொண்டிவடவையைப்போல மண்டியெறிந்து தனது பாரித்தவில்லை வட்டாகாரமாகவளைத்து நானேற்றி நாகாஸ்திரமுதலிய தெய்வப்படைகளைப்பூட்டி ஆக்ராணந்தமாக இழுத்துப் பிரயோகித்தான். அதைப்பிடுங்கியென்னுலக கணநாதன் கண்டதிரிபுராதிகளையெரித்த சிவபிராணைப்போலபுன்னகைசெய்த அவ்வவுணராசன்விட்ட அஸ்திரங்கட்கு மாறாகத்தானுங் கருடாஸ்திரம் முதலியதெய்வப்படைகளைப்பிரயோகித்தவைகளைக்கண்டித்தனன். இவ்வாறு பிடுங்கியென்பவன் சிந்துராசனோடு கிறிதநேரம் யுத்தஞ்செய்திருக்கின்றபோது அவனுடைய கிரீடம் பூமியில் விழும்படியாகத்தனது காலால் அவன் சிரத்திலுதைத்து நெரேலென்று ஆகாயமார்க்கமாகச்சென்று மயூரேசமூர்த்தியெழுந்தருளியிருக்கும் பாசமையையடைந்து அவருடைய திருவடிகளிற்பலமுறை பணிந்து கனித்திருத்தனன்.

இப்பால்சிந்துராசனைவன் பிடுங்கியுதைத்த உதையினால்மேவிழுந்து மூர்ச்சையாகி மீட்டுந்தெளிந்தெழுந்து சுற்றமுற்றும் பார்த்துத்தனது நகரமழிந்த செயல்களையும் சமுததிரம்போலிருந்தமூலபலமுதலிய சேனைகள் மாண்டகாரணத்தையும் வினைந்து அதிகதுக்கசாகரத்திலுழந்தித்தனது மனைவிக்குண்டாகிய கேட்டையும் தனக்கு நேர்த்த அவமானத்தையும் எண்ணியெண்ணி இதனைப்பேசிக்கொள்

வதாயினன் செவந்த சடைமுடியையுடைய சிவபிரான்பெற்ற சிறு
பிள்ளையானவனொருவன் சண்டைதொடுக்க அதனைக்காக்க வனியில்
லாமல் அவன் விட்டபாணத்தினாலிரண்டு செவிகளையுமிழ்த்தோம்,
மறுநாள் அவனுடைய தபரியாகிய சுபபிரமணிபனால் நமது பெரு
மைபெற்றபாணமெல்லார் தொலைத்தோம். இன்று அவனுடைய
சேனைத்தலைவர்களிலொருவனுை நமது நகரத்தையும் மனைவியினை
கூந்தலையும் அறுத்தெறியப்பார்த்தோம் அன்றியும் அவனுடைத்த
வுதையினால் நமது மகுடஞ்சிதையப்பெற்றுப்பிரேதத்தைப்போலக்
களைத்து வீழ்த்தோம். இந்த யுத்தம் ஆரம்பித்த நான்முதல் பெரு
புறக்கடலைபோல நமமைச்சூழ்ந்திருந்த இரதஜகதரகபதாதிக்கள
யும், பராக்கிரமசாலிகளாகிய மூலப்படைகளையும், அதிருராகளாகிய
சேனைத்தலைவர்களையும் விவேகசாலிகளாகிய அமைச்சர் மைத்தனர்
புத்திரர்முதலாயினோரையும் பறிகொடுத்து இப்போதுதனிமையாக
யாதொரு சகாயங்களுமின்றித் தக்கவுபாதையால் மிகவும் வருந்தி
வாடுகின்றோம் வெருகாலமாகப்பலரையும் வெற்றிகொண்டு அரசு
செலுத்தி வந்த நமது ஆண்மைத்திறம் வெகுநேரத்தியாகவிறுக்கின்
றது. இன்னும் நமது விறுநிறகுதினால் அரியபாணங்களைத்தயிரியங்
கொண்டு செலுத்துவோமாயின் பகைவனது பிராணனை வாங்குவ
தாம் அல்லது அவனதுபடைகளேவெல்லவதாம் மிகவும் அரிது
ஆதலால் வீண்யோசனைசெய்வதிற பிரயோசனமில்லை. இனியாம்
பகைவனுை இறத்தலொன்று அல்லது அவனை வெல்லலொன்று
இவ்விரண்டிலொன்றை இத்தின்பேமுடிசுது வரக்கடவோமென்று
சபதங்கூறி அதிகக்கூபத்தோடுந்தனியனாய்ச்சமராகுகா தலையுமிதது
லா துதுவளைக்கூவி இன்று செய்யும் யுத்தத்திற்குச்சுபபிரமணணி
யன் வீரபத்திரன் முதலிய தலைவர்களை வேண்டிலை மறமைச்
சேனைத்தலைவர்களையும் வேண்டிலை. மயிலவாகமுந்தவிராயக
னொருவனுடனே யான தனியாயுத்தஞ்செய்யவேண்டி வந்தனன்
இதனை அமமயூரேசனிடத்திற்சென்று அறிவிக்க அதற்கு வேண்டி
வோர் வேண்டப்பட்ட கிழப்பொருளை இமைக்குமுன் ஏண்ணற்
றனவாக வளக்குங்கிருபாமூர்த்தியாகிய விநாயகப்பெருமானினை
ந்து தமது மயிலவாகணத்தை விரைவிறுந்துண்டிச் சமரக்களத்தை
யடுத்தருளினா பின்னா சிந்தராசனானவன் தனக்கடுத்த விபத்துக்க
ளையெல்லாம் நினைந்து நினைந்து அதிகக்கோபங்கொண்டு தான்பிறகு
போதே உண்டான சக்கரத்தைபெரித்து துபதீபநைவேத்திய முத
லிய உபசாரங்களையுமணப்பூர்வமாக நிறைவேற்றிச்சகலலோகங்களுங்
கலங்கும்படி கரகாவென்று சுழற்றிவினைன், அதுவெளிப்பட்டமாத

திரத்தில் அளவற்றமகிமைகளைக்காட்டுத்திரிபுவனங்களும்நடுகும் படியாக அனலைச்சொரிந்து ஆவ் ஆவென்று ஆதிக னைத்தோடு மேலிட்டி வருவதை எமது கர்த்தனறிந்துஅதனைச்சிறிதுஞ்சட்டிடை பண்ணாமல் நகைத்திருந்தனர்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதிமுனிவர்களே தமக்கு எக்காலத்தும் முடிவில்லாதவராகியும் சகல படைகளுக்கும் ஆதாரமாகியும்நெடிய வனாறு மறியவொண்ணாத நிமலராகியுமிருக்கின்ற கணேசமூர்த்தியை அச்சக்கரம் என்னசெய்யும் உடனே அஃதுகணேசமூர்த்தியை யித்திழும்முறைவலம்வந்து அன்பர்கள்செய்யுமருச்சினை மலரைப் பேரல் அவரது திருவடிகளில் வீழ்த்து அடைக்கலமாயது, அதைத் திரிநேத்திரமும் சடைமுடியையும் மேலான முதன்மையும்பெற்ற சிந்தரரசன் கண்டு நல்லகாரியமெனக்கோபநகை கொண்டவனாய் மானமும்வீரமும் மனதை வாட்ட வடவையுஞ்ஞளிர்த்து போம் படிச்சிறி பிறந்தபோதே உண்டான படையாகியமற்றொரு சூலாயுத த்தையெடுத்து தூபதிபணைவேததியமுதலிய உபசாரங்களைமானத பூசையினால் நிறைவேற்றி, இங்கிபிடத்தில் எனது சத்தருவை வாட்டி என்னைக்காத்து இரட்சிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து விடுத்தனன் உடனே எமது காததரும் தமது பாசாயுதத்தை வித் தனர் அவ்விரண்டு தெய்விகபபடைகளும் ஒன்றோடொன்று பல மகிமைகளுடன் வேகமாய்ச்சென்றெதிர்த்து ஓர்புறத்தில் பிரசண்ட மாருதத்தை யெழுப்பியும் ஓர்புறத்தில் வடவாழகாக்கினியைக் காட்டியும் ஓர்புறத்தில் ஆலகாணிடத்தைப்பெறிக்கியும்ஓர்புறத்தில் தாபாக்கினியையும்புகைப்படலங்களையும் உண்டுபண்ணியும் ஓர்புறத் தில் உருத்திரர் வயிரவர் வீரபத்திரா காளி-துற்கைமுதலாயினோ ரைத் தோற்றுவித்தும் ஓர்புறத்தில் பூதபைசாசடாகினி வருக்கங் களைக்கக்கியும் ஓர்புறத்தில் இடிமின்னல்குமுறல்களைப்பெறுக்கியும் ஓர்புறத்தில் அக்கினிசிலைவிஷம் முதலியமழைகளைப்பொழித்தும் ஓர்புறத்தில் யானை புலி சிங்கம் கரடி குதிரை முதலிய முகங்களை வரய்த்தும் ஒன்றனந்தமாகப்பெற்றிருக்கின்ற அசுரர்களைச்சிறுட்டி த்தும், ஓர்புறத்தில் வருணஸ்திரம் வாயுவாஸ்திரம் குபேராஸ்திரம் நாராயணஸ்திரமசரபாஸ்திரம் முதலியதெய்வபடைகளையுண்டாக் கியும் ஓர்புறத்தில் கோமரம்-பிண்டி-பாலம்-கபபணம்-மூசலஞ்சக்க ரம்-எழு-மழு-தண்டம்-சட்டி-வச்சிரம்-எறிவேல்-மூசண்டிமுதலிய ஆயுதங்களைப்படைத்தும் இவ்வாறுகொடுமையென்பன அனைத்தையும் பெருக்கிச்சராசரப பிரபஞ்சங்களனைத்தும் திகைத்து வாடும் படிக்குச் சர்வசங்காரக்கடவுளானவர் இரண்டு உருவைக்கொண்டு

திருவிளையாடல் செய்கின்றதைப்போல ஒன்றுக்கொன்று பின்னி டையாமல் விண்ணுலகம் மண்ணுலகம் முதலிய விடங்களிலுலாவி கறுத்தசலசமிர்த்திபெற்றகடலினிடத்தும்பெரும்புறவெள்ளத்தும் சக்கரவாளகிரிமீதினும் அண்டப்பித்திகைச்சாரலினும் பாதலத்தினு நதிகைகளினும்பாரந்து அதிகவிநோதங்களைச்செய்துஅண்டத்தக்கப் புறங்களினுமோடிகொடியபோரைவிளேத்து ஆராயரித்தான்.

அப்போது மயூரேசாவிட்ட பரசாயுதமானது மீறி நாம் இச்சூ லத்தோடு நீடிததயுகதஞ்செயவதுவெருநேகதிவெருநேகதியென்று கோபித்து, ஓர்ொடிப்போதில் அசஞ்ஞாயுத்ததினை தன்களாக்கி, சிந் துராசனுடைய மாரபைப்பிளந்து கீழேவீழ்த்தி, தன்னிடத்தஞ்ஞ லத்தினிடத்தமஉண்டாகியபாணம் முதலியவைகளைத்திருப்பிக்கொ ண்டி, தங்கள் கொடுமையினால் மாறுட்ட அண்டரண்ட புவனங்க ளனைத்தையும் நிலைப்பிரகாரம் பெறச்செய்து சுகதுருக்களாகிய அவணபாதகாகளொழிய ஏனை சீவராசிகளனைத்தையு மெழுப்பி மீண்டுதனைச்செய்ததயருளி மயூரேசமூரத்தியினுடைய திருக் கரத்தில் முனபோலவேசென்று வீற்றிருந்தது. தேவர்கள் புட்பவரு டஞ்சொரிந்தார்கள் ஆகாயத்திலபஞ்சகருவிகளுமுழங்கினவர்களெல் லாம் வேதகமங்களினுறறுதி செய்காரகா சனமுகப பெருமான் முதலிய தலைவர்களெல்லாவ களிப்புறறுத்தாழந்தார்கள்.

இப்பால் சிந்துராசனயுத்தகளத்தில் மடிந்தமையைத் தேவர்க ளைச்சூழந்து காவல்கொண்டிருந்தஅவுணர்கள் தெரிந்து திகராலொ ருவரா யோடிப்பதுங்கினார்கள். தெயவலோகத்தையாணிவொண்டி ருந்தசம்பாசுரன், சிகம்பாசுரன், விருத்திராசுரன் சுமபாசுரன்முதலா யினோ தனித்தனியே ஒடிமறைந்தார்கள் அப்போது மயூரேசமூரத் தியானவா இருபைசுரனது அவுணாகாவலினினும விடுபட்டிருக்கி னம தேவர்களை யழைத்து வறுமாறுவீரபத்திரக்கடவுளுக்காகியா பித்தனா அவா அதேதேவர்களையெல்லாங்கொண்டுவிருது விராயகப பெருமானெதிரிலவிட அவர்களெல்லாவ கலைகளினின்று நீங்கி வேதகமங்களினால் அளவற்ற துதிக்களைச்செய்தார்கள் பின்னர் கண்ணேசமூரத்தியானவா அவாகட்கெல்லாந்தமதுகிருபாரோக்கத்தை யருளி, இதுகாறும் அவுணபாதகன சிதைக்கண்கப்பட்டுவாடியிருந் தீர்களோவென்று உபசரித்து நீங்களனைவரும் பழையபடிசென்று வாழவீரகொன்று அவவவாகட்கு வேண்டிய வரங்களையு மளித் தருளி விடைகொடுத்தனர்.

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம். உராக

அப்போது சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடு இடபவாகனத் தின்மீதெழுந்தருளிப் பூதகணங்களனைத்தும் புடைகுழுவந்துமயூரே சமூர்த்தியையும் சண்முகப்பெருமானையும் மிகுந்தகாதலோடு ஆனிக் கணஞ்செய்து ஏனையதலைவர்கட்கெல்லாந்தமது காட்சியினை யளித்த னர் உடனே அனைவரும் அவருடைய பாததாமரையைப் பலமுறை வணங்கி அவரிடத்தினின்றும் ஆனந்தமுற்றிருந்தனர் சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடுந்தமது திருக்கயிலைக் கெழுந்தருளினர்.

அதற்குமேல் சக்கிரபாணியென்னுமரசன் தனதுகுமாரன்மடிந் தமையைக்கேட்டுமிகுந்ததுக்கத்தோடும்முதுசமாக்களத்தையடுத்து அங்கு வீழ்ந்திருக்கின்ற சிந்தராசன் முதலாயினோரைத் தகனஞ் செய்து அவ்வவர்கட்குரிய கருமங்களை எல்லாம் கிரமப்படி சிறை வேற்றிமயூரேசமூர்த்தியைவந்து பணிந்தனன். அப்போது வானவர் குழாததைக்காதற்பொருட்டுவாகைமலை குடியிருக்கின்ற உறவு பகையற்றகணேசமூர்த்தியானவர் அவனைப்பார்த்து அரசனேகிருதியவரங்களைக்கேள் தருகின்றோமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதனை இராஜன்கேட்டு சுவாமி! அடியேன் தேவரீருடைய திவ்வியசரணர ணீர்தங்களைத்தொழுதும் கண்ணுல்தரிசித்தும் வழித்தியும் பிழைத் தேன் எனது மைந்தனோதேவரீரை சிந்தித்தும், பகைத்தும், யுத்தஞ் செய்தும் பேரின்பமான முததியைபடைந்தனன். ஆதலால் இதை விடபெனக்கு மேலானவரம்பாதுவேண்டியது. ஆயினும் இத்தேவர் முதலானவர்களோடு தேவரீர் எனது மனையின்கணெழுந்தருளி அடியேன்செய்யும்பூசையினைக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்றுபணிந் திரந்தான் அதற்கு மயூரேசமூர்த்தியிசைந்து கிருபைவழங்கித்தமது திருகூட்டத்தோடு மெழுந்தருளினர். உடனே சக்கிரபாணிமஹாரா ஜன் இச்செய்தியைத் தனது நகரத்திலுள்ள பிரமுகாளுக்கறிவிக்க அவர்கள் அந்நகரமுழுவது மலங்கரித்து அவ்வவர்களுந் தனித்தனியே கையுறைகளேந்தி பெதிர்வந்து விராயசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளிற்பணிந்தார்கள். அவர்கட்கெல்லாம் விராயசமூர்த்தி கிருபை சுரந்துகண்டக நகரத்தையடைந்து ஓர்பால், மங்கலவாத்தியங்கள் முழங்க, ஓர்பால், பாவையர்நாட்டியஞ்செய்ய, ஓர்பால் முனிபுங்க வர்கள் துதிக்க ஓர்பால் தேவர்குழாங்கள்வாழ்த்த, இவ்விதவைபவங் களோடு இராஜவிதிகளைக்கடந்து, சூரியசந்திராள்வசிக்குமேனிலை களை வாய்ந்த அரண்மனையிற்பிரவேசித்து, நவரத்தினமயமாயிரா கின்ற சிங்காதனத்திலெழுந்தருளினர். சுப்பிரமணியதேவர்முதலான

தலைவர்களெல்லாம் வேறுவேறுதனங்களில் முறைமைப்படி வீற்றிருந்தார்கள். உடனே சக்கிரபாணிமகாராஜன், கற்பகாதி மலர்களைக் கொண்டு பரிவாரதேவர்களைப் பூசித்தபயின்னர் கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளை அன்போடுபணிந்து ஆராதித்தான், அதற்கு மயூரேசமூர்த்தி கிருபைசுரந்து பதகாக்களும் அக்கரங்கள்தோறும் பத்துபடைகளும், தேசார்த்த வனப்பெய்திருக்கின்ற திருவருவமும் விளங்கிச் சித்திபுத்திகன்சமேதராய்ச் சிங்கவாகனமூர்திகாட்சி தந்தனர். அக்காட்சிபையாவருங்கண்ணுரிசு தரிசித்து அடக்கம் கரிய மகிழ்வோடு அற்புதங்கொண்டு சபசயவென்று போற்றி ஆனந்தக்கூத்தாடினார்கள். அப்போது விநாயமூர்த்தியானவர் சக்கிரபாணி மஹாராஜனை நோக்கி, அரசனே! உனதுகுமாரன் அளவற்றநாள் கொடுங்கோல் செலுத்திவந்தனன் அதனால் அவனைப் போர்முகத்தினின்றும் கொன்றனம். இனிவுனது செங்கோலினால் உலகத்தைக் காத்து அந்தியகாலத்தில் நமது திருவடிகளில் அயிக்கியமாகுக வென்று திருவாய்மலர்ந்து, எழுந்தருளிச் சொர்க்கலோகத்தினுஞ் சிறந்து கண்டக நகரத்தைத்தூர்து தம்மோடுதொடர்ந்துவரும் பிரமுகானையும் சக்கிரபாணிமகாராஜனையும் அங்கனேகிறுத்தி, அந் முதலிய நார்பயன்களையுஞ் சிறக்கவளிக்ஞர் திரிசந்திக்ஷேத்திரத்தவதயடைந்து வந்திருளினர்.

இப்பால் சண்முகப்பெருமான் முதலியவீரர்களும் விண்மொழி தேவர்களும், நாரதராதி முனிவர்களுமனமகிழ்ந்து பூரணபொருளாகியும், புண்ணியமுதலாகியும், தம்மைப்போற்றுவார்க்கு இடாகொடுத்தருளுந்தேவதேவோததமராகியுமிரானின்ற விநாயகமூர்த்தியைப் பூசித்தார்கள். பின்னர்விண்மொழிதேவர்கள், எமதுகர்த்தனிடத்தில் விடையெற்று அவ்வவர்களுடைய பகவிகளைச்சேர்ந்துஆனந்தமுற்றிருந்தார்கள். இப்பால்நந்தியாதி கணநாதர்களும், முருகப்பெருமான் முதலியசேனைத்தலைவர்களுங்: கைகடவாது கலந்திருப்பச் சித்திபுத்திகளோடும் அங்கனேசிறிது நாள்வசித்திருந்து, தமதுமயில்வாகனத்தைச் சண்முகப்பெருமானுக்கருளி இன்றுமுதல் எவ்வுலகமும்உண்ணைமயூரத்துவசனென்றுறைக்கவென்று அதுக்கிரகஞ்செய்தி அவரையும்மற்றவீரர்களையும், தத்தமிருக்கையிற்செல்லுமாறு விடைகொடுத்துத்தமதுபரிசனங்கள் முனிச்சிறுர்களோடுந்தாமெழுந்தருளிகுலவான்மாக்களாலும் பூசிக்கப்படுகின்றதமதுலோகத்தையடைந்தருளினர். அதுமுதல் விநாயகப்பெருமானுடைய திருவருளைக்கொண்டு சென்ற சக்கிரபாணிமகாராசன் தருமசாத்திரங்களின் முறைமைப்படி தனது அரசாட்சியைச்செலுத்திவந்தனன். அதனால் சதாவே

பாலசந்திரவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம்.உராக

தக்களுந்தழைத்தோங்கின; திரிலோகங்களுந் துன்பயில்லாமல்வாழ்ந்தன; தேவர்கள் அவிநாசமுதவியவைகளைப் பெற்றுக்களித்திருந்தார்கள். தேவாலயங்களெல்லாம் பழையபடியோங்கிப் பூசைகொண்டன.

மயூரேச விநாயகர் திருவவதாரப்படலம்

முற்றிற்று.

ஆறுவது.

பாலசந்திர விநாயகர்

திருவவதாரப் படலம்.

எம்பிரா னுமையா ரிடத்தவ தரித்திங்கிருமைபூண் சிந்துவைத் தப்பி, யும்பரார் சிறையை நீக்கிய துரைத்தா முயாதவச்செளனகமுனிவீர், நம்புமு விண்டார் திருவவதாரமநலத்தகுபாலசந்திரனென், நிம்பர்வாழ்த் திசைக்கு மருநெறித் தாய தியாதெனி லியம் புதுங் கேளீர்;

ஒ சவுனகாதி முனிவர்களை முந்திவிநாயகமூர்த்திபானவர்மயூரேச அவதாரத்தில் வேதசாஸ்திரங்களைத் தேவர்களிடத்தினின்றுங் கவர்ந்த கமலாகரனைச்சங்கரித்து, மீட்டுமா அவ்வேத சாஸ்திரங்களை அத்தேவர்கட்குத்தந்த திருவிளையாடலும், பிந்திதேவர்களைச் சிறையிலவைத்த சிந்தாகரனைக்கொன்றுமற்ற அவுணர்கள செய்தமாயையி னையொழித்திருவிளையாடலஞ்சொன்னோம் அவரேமற்றொருபேர அபாலசந்திரர் திருவவதாரங்கொண்டியமனுடைய விரியத்தினின் றும், ஆதித்த அனலாகரனுயிரை வாட்டுமாறு ஒப்பிராமணச்சீரூனைப் போலத் திருவுருக்கொண்டிசென்று அவ்வசுரனைவிழுங்கித், தேவர் களைக்காத்துப்பின்னர் அவனைவிழுங்கியவெப்பத்தை எண்பததெண் ணூபிர முனிவர்கள்செய்த மகத்துவமுள்ள தூர்வைகூருச்சீனையை யேற்றுவிலக்கியருளியதிருவிளையாடலொன்றுண்டு அதனை முன்னமே உபாசனாகாண்டததிற் சொல்லியிருக்கின்றோம், இப்பால் தாம கேட்குதிருவவதாரங்கொண்டி செய்தருளியதிருவிளையாடலைச் சொல் லுவோங்கேட்பீர்களாக,

பாலசந்திர விநாயகர் திருவவதாரப்படலம்

முற்றிற்று.

ஏழாவது

தாமகேது விநாயகர்

திருவவதாரப் படலம்.

விறன்மிகு மனலா சுரனுயிர் வாட்ட விப்பிரச் சிறுனெனத்
தோன்றி, யறன்மிகு தேவர் பூசைகொண் டருளு மவ்வவ தாரமா
மதனை யுறமுன முரைத்தா மறிகவின் டேழென் றுரைத்திடுந் திரு
வவ தாரம், பிறவிவிட் டோடச் சாற்றுதுங் கேளிர் பெருந்தவச்
செளனக முனிவீர்.

ஓ சவுனகாதிமுனிவர்களே! விர்தியமென்னுந்தேயத்திலே மகி
பாதினியென்னுமோர் நகரமுண்டு. அந்நகரத்தில் தானவர்கட்கெல்
லார் தலைவனாய், வானவர்க ளஞ்சும்படியான ஆண்மையினையுடைய
வனாய் மெய்முடி கேசம் தந்தம் இவைகள் சாமளரிமத்தினனாய், அள
வற்ற இரத்திபரணங்களைத்தரித்தகாட்சியினனாய்பராக்கிரமத்திற்
சிறந்தசுதரங்கசேனையுடையவனாய், சிவபிரானுடைய திருவடித்
தாமரைகட்கு இடைவிடாத அன்பினனாய், அவனடியார்வேண்டிவன
வற்றை யுதவிப பூசைசெய்கின்ற பத்தியினனாய், இருக்கும்போதும்,
நடக்கும்போதும், நினைக்கும்போதும் எப்போதும் பரமசிவத்தைத்
தியானிக்கும் உள்ளத்தினனாய், வறியவராய் ஏற்றாருக்குமாற்றான
கொடுப்பதினால் கற்பகவிருஷத்தைநிகர்த்தகையினனாய், எல்லாரும்
புண்ணியமே இவனாக உருக்கொண்டிவந்ததென்று செந்நிலும்படி
யான புகழையுடையவனாய், தன்னுயிர் போல் மன்னுயிர்களைக்காத்தி
ரட்சிக்கும் தயையுடையவனாய் மகமேருவின் நிகர்த்த செல்லத்தினை
யுடையவனாய், சகல குணங்களிலும் மேலானவனாய் தாமாசுரனென்
னும் பெயரினையுடைய ஓர் அரசனிருந்தனன், அவ்வரசனுக்குத்தன
துமனம்போலப் பழிபடத்தக்கசுந்தாமணி தருமமூர்த்தி சம்பாதி-விபு
லன்-விட்காமன்-புத்திமான்-வித்துருபன்-ஒட்டன் என்னும்பெயரினை
யுடைய எட்டமைச்சர்களும், சுமகி-சுகரி-சுப்புரு-சுமனேகரி-சுநேத்
திரியென்னும் ஐந்துமனைவியர்களும், மகிபாலன்-நந்தன் - வீரபத்தி
ரன்-தனரதன் என்னும் நான்கு குமாரர்களும் இருந்தார்கள், இந்தக்கு
மாரர்கட்கும் அமைச்சர்கட்கும்சேனைத்தலைவர்முதலியமற்றைப்பரி
சனங்கட்கும், அத்தாமராசன் தனது மானிகைபைப்பேரல அழகு
பொருந்திய மானிகை முதலான செல்வங்களைக்கொடுத்து சகல்போ

கங்களையும் தேவேந்திரனைப்போல அனுபவித்துக்குமேனைப்போல அளவற்றபாக்கியங்களைப்பெற்று அரசாட்சிசெய்தவருகிறநாளில் ஒருநாள் சந்திரகாந்தங்களார் சமைத்திருக்கின்ற தனது கொலுச்சபையில் நவரத்தினமயமாயிராசின் சிங்காதனத்தின்மீதுவீற்றிருந்து மங்கையர்கள் செய்யும் ஆடல்பாடல் முதலியவைகளைக்கண்டு கேட்டும் களிப்புற்று அயற்புறத்தமன்னவர்களொல்லாம் அடிவணங்கிநிறைதர அவர்கட்குக் கருணைவழங்கியிருக்கின்ற சமயத்தில் நான்கு வேதங்களையுமோதி, ஆறங்கங்களையு முணர்ந்துமறைபறநூல்களையெல்லாம்தெளிந்து சிறைந்த உள்ளத்தினராய் கோடி சூரியர்களைப்போல பிரகாசிக்குங் கீர்த்தியைப்பெற்றவராய் சந்திரசடாதாமூர்த்திக்கு அன்பினராய் திரிகாலங்களையு மறியவல்ல புண்ணியசிலராயிராசின்ற பிருகமகாமுனிவர் தமது சீடக்கூட்டங்களோடும் அங்ஙனம் எழுந்தருளினர் அவரைத்தாமராசன்கண்டு இத்தபோதனர்நாம்முன்னர் செய்திருக்கின்ற புண்ணியபலத்தினால் வந்தனரென்று மணமகிழ்ந்து மிகுந்த பததியோடெதிர் கொண்டழைததுவந்து, யோக்கிய கரமான ஓராதனத்திலவரை யெழுந்தருளச்செய்து அர்க்கியபாத்திய ஆசமனாகிகளைக்கொண்டு பூசித்து பரிமளமிருந்த புட்பவகைகளினாலருச்சித்து அளவற்ற தோத்திரங்களைச்செய்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து இதனைச்சொல்லுவதாயினன்.

சுவாமி! தேவரீர் இங்ஙன மெழுந்தருளியதால் அடியேனுடைய கோமுகிரமும் குலமுஞ் சுத்த பவித்திரமாயின. அடியேன் சகலவித்திலுங்கிருதார்த்தனுபினைன். நினைத்தெல்லாம் நொடிக்குமுன் உண்டாக்கத்தக்க வலலபத்தையுடைய தேவரீருக்கு அற்பனைவிடத்தில் பெறத்தக்கதுவதுமில்லையாயினும் தேவரீரையொத்தவர்கள் ஓர்காரியத்தைக்குறியாமல் ஓரிடத்திற் செல்லுவதில்லையாதலால் இங்ஙனம் தேவரீரெழுந்தருளிய காரியத்தை அடியேற்குத்தெரிவித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதற்குப்பிருகு மகாமுனிவர் அவனைப்பார்த்து அரசனே தருமரூபியாய் எப்போதுஞ் சிவபிரானைத் தியானிக்கின்ற உள்ளத்தினையுடையவனாகலால் உன்னைக்காணவேண்டிப்பரிவோடும் வந்தோமேபன்றி வேறில்லை, அவ்வாறே உன்னைக்கண்டனம். இனிமதாசீர்மத்திருச்செல்லுகின்றோமென்று சொல்லினர். அதற்குமேல் தாமராசன் முனிபுங்கவரைமீட்டும்பணிந்தெழுந்து இருகரங்களையுக்கூப்பிசுவாமி எல்லாவுலகமுந்தாழ்வாகச்சொல்லுகின்ற அசரகுலத்தி லடியேனவதரித்தும் அளவற்ற செல்வமும் சிறந்த அரசாட்சியும், கற்பிற்சிறந்த மனைவியர்களும் பராக்ஷிரமத்

தையுடைய புத்திரர்களும், மேலான போகங்களும் சத்தருக்களுக்கு இடையாதவீரமும், பெரியோர்கள் மதிக்கத்தக்கயோக்கியமும், சிவ பத்தியும், சிவனடியார்களிடத்தி லன்பும், மனிதர்களிடத்தில் தாயி னுஞ்சிறந்ததையும் இன்னு மித்தன்மைத்தானநற்குணநற்செய்கை களெல்லாம் ஒருகாலத்தினும்மாறுபடாதுபொருந்தியிருப்பது எந்த விதத்தினாலோ அதனை அடியேற்குத்தெரிவித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான்.

அதற்குப் பிறகு மகாமுனிவர் சந்தோஷித்த அரசனே! முற்ச னனத்தில் விசுவியென்னும் பெயரினையுடைய ஓரசனாகப்பிறந்த வேதாகமபுராணங்களை நன்று யுணர்ந்து அதற்குத்தக்கபடி மறுநீதி யின் முறைவழாமல் அரசாட்சிசெய்துதேவர்கள்முதலாயினோர்க்கு அன்போடு பூசைசெய்து, சத்திவுகளையும் ஒரேகுடை நீழலினாண்டு பெரிதான போகபாக்கியங்களையனுபவித்த சிவபிரானையும் அவரடி யாகளையும் மிக்கவனபோடும பூசித்து எல்லாததநமங்களையுந்தாழ் வில்லாமல் மேன்மேலும் சிறைவேற்றித்திரி காலவந்தனங்களையுந்தவ றுமற்செய்து அளவற்ற தானங்களை அனபோடியற்றி இகபரமிரண்டு முனவசமாகததக்கதாய் வாழ்ந்திருக்கின்ற நாளை யில் தொண்ணூற் றொன்பது யாகங்களைநிறைவேற்றி நூறாவது யாகந்தொடங்கிச்செய் வதாயினை அதனைத்தேவேந்திரனறிந்து இந்தநூறுயாகஞ்சரியாகச் செய்தமுடியுமாயின் நீ அவனது அரசுரிமைக்குவந்துவிவாயென்று ஈயந்து அந்தயாகத்தை நிறைவேற்றவொட்டாமற் செய்யததக்கது எந்த வுபாயத்தினாலென்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தனன் அச்ச மயத்தில நாரதமுனிவர் அவனிடத்திற்சென்றனா அவரை இந்திரன் காண்டலும் இனியாம எண்ணியகாரியத்தை இலேசாய் முடித்துக் கொள்ளலாமென்று மகிழ்ந்தவனாய் உடனே அவரை யெதிரகொண் டழைத்துவந்து ஓராதனத்தி லிருக்கச்செய்து அளவற்ற பூசைகளை யுந்தோததிரங்கையுஞ்செய்து சுவாமி சகல நற்குண நற்செய்கைகளி னுஞ்சிறந்த விசுவியென்னு மரசன் தொண்ணூற்றொன்பது அசுவ மேதயாகஞ்செய்துமுடித்து இதநினமறொருயாகத்தையுஞ்செய்யத் தொடங்கினான். அதைத்தடுப்பதற்கு அடியேன லாகாமையால் தேவரீர றொபைசெய்து அதனை நடத்த வொட்டாமற்றமித்து அடி யேற்கு இச்சொரக்கலோகாதி பத்தியத்தை சிலைபெறச்செய்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன்.

ஓ நாமராசனே! நீ எப்பிறப்பிற்செய்த வினையோ சகலமூற்கெ ரிந்த அமமுனிவர் அதிபகிசைந்த ஓர்பிராமணராக வடிவங்கொண்டி

தாமகேதுவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம். உரள

தண்ணீர்த்தலைநடுவித் தோல்கழைந்து கைநடுங்கிப் பார்க்கின்றோ
 ர்களெல்லாம் மனதிரங்கும் படியாகக்கால்தவண்டு, உடல்சரிந்து.
 சிவநாம கீர்த்தனைகளைச்செய்துக்கொண்டு சகலமுந்தறந்தவனைப்
 போல உனது யாகசாலைக்குள்ளேவுந்தனர். அவ்வாறு வந்தவரை நீ
 பிராமணரென்றே நினைத்து, அவரை யெதிர்கொண்டழைத்துவந்து
 ஓராதனத்திலிருக்கச்செய்து, அருக்கியமுதலானவைகளைக்கொடுத்த
 பிரவித்தரித்திரனுக்குப் பெரும்பொருள்கிடைத்ததுபோல மனமகி
 ழ்ந்து சுவாமி! கேவரீர் யார சுவாமிகள இங்ஙன மெழுந்தருளியகார
 ணம் யாது அதனைச்சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டனை அதற்குப்பிர
 ஶாமணராகவந்த நாரதமுனிவா உன்னைப்பார்த்து அரசனே நம்மை
 யாவருஞ்சிவசன்மனைன்று துதிப்பார்கள் யாம் உன்னிடத்தில் ஓர்
 காரியமாக வந்தனம் அஃதுயாதெனில் உமது மனைவியின்மீது நமக்
 கிச்சையுண்டாயிருக்கின்றமையால் அவளை நமக்குத்தரல்வேண்டு
 மென்று கேட்டனர். அப்போது நீ மனரவருந்தி சுவாமி சிவபிரான்
 கிருபையோமிர் திருவாய்மலாந்தருளிய வேதாகமங்களில் விதித்தவி
 தியாதோ அவ்வாறு நடந்து வருவார்களாயின் அவர்கட்கு எக்கால
 த்தம் புண்ணியமும்புகழுமுண்டாகும் அவைகளில் விலக்கானவை
 களை யதுசரித்தால் பாவமும்பழியும் நேரிடும் ஒருவனுக்கு ஒருவன்
 சந்தோஷத்தோடு கொடுக்கும்பொருள் யாதோ அஃது இம்மைமறு
 மை இரண்டிற்கும் உதவியாகயிருக்கவேண்டும் அவ்வாறின்றி இரு
 மைக்கு மகாதபடி கொடுத்தால் பின்னர் கொடுப்பேனும் ஏற்போ
 னுங்கொடிய துட்டர்களாகி யெல்லாநரகங்களினும் வீழ்வார்களாத
 லால் எனக்குரிய மனையாளாழிய ஏனைய பதார்த்தங்களில் யாது
 வேண்டினுந்தருவேனென்று சொல்லினன். அதை பஞ்சவடிவாய்
 வந்த மஹையவர்கேட்டுச்சொல்லுவார் அரசனே யாம் இதுகாறும்
 பிரமசுரிய நிலையிலிருந்தனர். அப்பிரமசரியப், கிரகஸ்தம், வானப
 பிரஸ்தம், சந்தியாசம எனச்சொல்லுகின்றநான்கு நிலைகளினும்கிரக
 ஸ்தாசீர்ம நிலையானது மிகவுஞ்சிறப்புடையதாதலால் அந்நிலையை
 நமதுள்ளம் விரும்பியது அவ்விருப்பத்தை நிறைவேற்றத்தக்கவர்கள்
 உன்னையன்றி வேறொருவரில்லை இரப்போரிடத்திலிரக்கமும் அவர்
 கள கோரியது எவ்வகைப்பட்ட பதார்த்தங்களே யாயினும் அவை
 களை இல்லையென்னுது கொடுக்கத்தக்க ஈகையும், உன்னிடத்திலுண்
 டாயிருக்கின்றமையால் யாகஞ்செய்கின்றபோது ஒருவன்வந்துஇரப்
 பாணெனில், அவ்விரப்பைகிரபடி அனுப்புமாறு வேதாகமங்களிற்
 கூறியிருக்கின்றபடி நீ நிறைவேற்றவில்லையென்று நல்லகுணத்தை

யும் அழகையும்வாய்ந்த உனதுமனையினை இச்சித்துக்கேட்டனம் அகற்கு மிகுந்த ஆவலோடும் வந்திரந்த அத்திபாணவன், வறிபனையேகும்படி உன்னிடத்தில் இவ்வுலகத்தாரறிபவிற்குக்கின்று உனதுமனையைக் கொடுக்கமாட்டாதவகைகண்டிதமாகச்சொல்லி நம்மை விண்ணோபோகும்படி கைவிட்டனை இஃது உனக்கழகோடுவன்று சொல்லினர்.

அதனை நீதடுத்து அந்தணரே! எனது இராச்சியமும்எனக்கோர் மனையியாதலால் அத்தகையமனையைக் கொடுக்கின்றன வாங்கிக் கொள்ளுக.அதற்குச்சமத்தியில்லாவிடின் அவ்வற்ற கன்னியர்களைவரவழைத்துநுகின்றேன்: அவருள்தேவரீருக்கிஷ்டமானவனைக்கைக் கொண்டு கிரகஸ்தாசாமத்தினை யாதரித்துக்கொள்ளுகவென்றுபிரார்த்தித்துக்கூறினை, இவ்வாறு பிரார்த்தித்துக்கூரியும், அதற்கவர் ஒப்புக் கொள்ளாமல் அரசனே! ஒருவனோபொருளையிச்சித்தால் அப்போதே அவனிச்சைபடி அபபொருளாகிடுமாயின், அஃது தாழ்ந்த பொருளாயினும் உடனே அவனுக்குவாட்டந்தீர்துமேலானமகிழ்ச்சியைக்கொடுக்கும் அவ்வாறின்றி அப்போதே அவன் இச்சித்ததைப் பார்த்தினுஞ்சிறந்தபொருள் வேறொன்றுகிடைத்தாலும் அஃதுஅவன்வாட்டத்தினைத்தணித்து மகிழ்ச்சியைத் தரமாட்டாது, இதனைநன்றாயறியக்கடவை இலக்குமிமுதலியதேவ மாதர்களினுஞ்சிறந்துஅழகினையுங் குணத்தினையும்வாய்ந்த உனதுமனையாட்டியை விரும்பிக்குழைகின்றமனதுமனத்திற்கு உனதுயிராச்சியத்தையுஞ், சிங்காரமுள்ள கன்னியரையும்அவ்வறத்திரவியங்கோயும், ஏனையமேலானபதார்த்தங்களையும்கொடுத்தாலும் அவைகளை என்ன திருப்தியினைச்செய்யமாட்டும், யாம்பிச்சித்தபடி கொடுப்பதுண்டாயின் உனது மனையினைக்கொடு. அல்லையேல்நீயிச்சித்தது என்னிடத்திற் கிடைக்கமாட்டாதென்று சொல்லி நமக்கு விடைகொடு நாம் வந்தவழியேநீங்கித்திரும்பிச்செல்லுகின்றோமென்று விருத்தபபிராமணர்சொல்லினர். அதற்குநீஅருளெறியைக் கொடுக்கத்தக்க பொருளையான் கொடேனாயினும், தேவரீர் இங்ஙனமிருந்துபோசனஞ்செய்து சிறைகவாற்சலையத்தை நடாத்திஎழுந்தருளவேண்டிமென்றுபிரார்த்தித்தனை அப்போது அந்தணனைப்போல வடிவங்கொண்டிவந்து இரத்திரனுடைய கருத்தின்வழியேயிருக்கின்ற நாரதமுனிவர் நகைசெய்து, கண்கள் கொவ்வைக்கனியையொப்பச்சிவந்து,மனதிருபடத்தையேவைத்து உன்னைமிகுந்த கோபகதோடும் நெறிகதுப்பார்த்து, சிறிது மிரக்கமில்லாத அரசனே! வருணச்சிரமத்தினைப்பார்க்கினும் மூத்தியைத்தரத்தக்கது வேறொன்றுமில்லை, அத்தன்மைத்தானவருணச்சிரமத்

தை உறுதியாகப்படிக்கிறோர்களுக்கு மறமுன் நினைம் ஆசையிருந்த
லாகாது. ஆசையுள்ளவர்களாயின் அவர்கள் அவ்வாச்சிரமத்தை
உறுதியாகப் படியாரெனச் சொல்லவேண்டும். அப்படியிருக்க,
முதல்வருணமான பிரமசரியத்திருக்கின்றமகத்து இரண்டாம்வருண
மான கிருஹஸ்காசீர்மக்கிணைக்கொடாமற்போயினே. நல்லவருணச்
சிரமநிலைகளில்லாமற்செய்கின்ற கொழிலகாணைததர் துன்பத்தை
விளைக்கத்தக்க இராட்சசகொழிலுக்குச்சமானமாகும், அதுபோல
நீ மேலான யாகத்தினைச்செய்தும இராட்சசகொழிலையுடையவனு
யிருக்கின்றனை அதனால் மேல்வருபபிரமையில் நீ இராட்சசனாகப்
பிறக்கக்கடவையென்று சாடித்து மீட்டிம உன்னை உருத்தாப்பார்த்து
சிறிதேனுமிரக்கமில்லாமலயாம யாகத்தைக்கராதபிழையினில்
நமக்கு அவமானம் உண்டாக்கினையல்லவாவென்று கோபிதையாக
சாலையிலிருந்த ஓம குண்ட முதலான வைகனையும் பதார்த்தங்களையு
மழித்துச்சின்னொரின்னஞ்செய்துப்போயினர். நின்னர் நீ நடந்த
செயல்களையெல்லாமையோசுகதகாரகமுனிவரேகேடேவந்திரனுடைய
புணர்ப்பினால் இங்ஙனமவந்து இவ்வாறுநடாதுச்சென்றனதென்று
தேறியாகசாலையினின்றும் அரண்மனையிற்சென்று முன்போலவே
சிவபூசை முதலானவைகளைச்செய்துகொண்டு அச்சனைத்தில்
காலங்கழித்து இச்சனைத்திலநாரசர்கூறிய சாபத்தின்படி திமை
செய்கின்ற இராட்சசகுலத்திமிற்றிநீ, அவ்வாறு பிறந்தும் முன்
செய்திருக்கின்ற கல்வினைகளினாலே சகல நமருணங்களையும்வாய்ந்து,
யோக்கியாயோக்கியங்களையறிந்து சமகருமங்களையே நடாத்திவரு
கின்றனை யின்று சொல்லப்படுகுமுனிவாகமதாச்சிரமத்திமகெழுந்
தளினர் இவையனைதையுந் தாமரசன் கேட்டு தனதுமனத்தின்
வைத்துக்கொண்டு, முன்போலவே சகலகருமங்களையும் வழுவின்றி
நடாத்திக்கொண்டு வந்தனை.

மாதவமிக்க சவுனகாதி முனிவர்களே? இவ்வாறு தாமாசுரன்
வழுவின்றி வாழ்கின்ற காலத்தில், சகல்புனை கர்த்தாவாகி அடியார்
களுடைய துன்பங்களையொழிக்கவல்ல விநாயகப்பெருமான் தாம
தேது திருவவதாரங்கொண்டருளிய திருவிளையாடலைச்சொல்லுவோ
ங்கேட்டோடுகளாக, முதலுறியதாமாசுரன், அரசிபற்றிவருகின்றமகிபா
தினியென்னு நகரத்தில் அரசகுலத்திற் பிறந்தவனையே மேலானசெல்
வகையும கீர்த்தியையுமபெற்றவனாய். வேகாகடநெற்களியிற்வருத
வனாய். பராக்கிரமத்திற் சிமந்தவனாய்மாதவராசனென்னும்பெயரினை
யுடையவனாய், ஒருவன்வசித்திருந்தனன். அவனுக்குச்சுற்றிபிறிந்த
குமுலையென்னும் பெயரினையுடையவோர்மனைவி யிருந்தனள். இவ்

விருவரும் அன்றிலைப்போல இணைபிறியாது வாழ்ந்துகொண்டு தரும முகலானவைகளைத் தாழ்வில்லாற்செய்து தேவர்களைப்போல சகல போகங்களையு மனுபவித்து இல்லறநெறியை இனிதுநடாத்திவருகின் றகாலத்தில் இவர்கட்கு நெடுநாள் ஓர் புத்திரோற்பத்தியுமில்லாமை யினாலே மனம்வருந்தி அந்தணர் பெரியோர் முனிவர்கள் வறியோர் முதலியபேர்கட்கு அநேகதீரவியங்கனையும் ஆடையாபரணதிகனையும் கொடுத்து அவற்றநாள் தவங்களைச்செய்தாவந்தனர். அதுகுறும்புத் தீரனின்மையினால், ஓர்நாள் மாகவராசன்தனை மனைவியைப்பார்த் துக்கோழித்து இதனைப்பேசுவகாயினன் பெண்ணே இளமைவனப்பு அணிகலன்-சிறுங்காரர்-தீரவியம் முகலானவைகள் குறைவறவிருந் தும் நம்மை நற்கதியிற் சேர்ப்பதிகவல்ல ஓர்புகல்வனில்லாவிடின் அவைகள் என்ன பிரயோசனத்திற்காம், நான்மேலும் உலகமெல் லாம் உன்னைமலடியென்று சொல்லவும்நாணயில்லைபா இப்பிரபஞ்சத் தில் நீயுமோபெண்பிள்ளையாக ஏன பிரிந்தீனியோ சீ சீ உனது முகத்தைக்காணுந்ேதோறும் எனது மனமானது அழலாய்க்கொதிக்கின்றதே இவ்வாற்றப்பதை விடக்காட்டிலேனுஞ் செல்லலாகாதா இவ்விதப்பழிபிணுகலைக்காகியசரீரத்தினை இந்நாட்டினுள் ஏன்வீணிற்சுமந்து கொண்டிருக்கின்றனை இனி என்னைமுன்னர் வராகொழிக வென்று சொல்லியபின்னுஞ் சொல்லுவான் ஸ்ரீயோ இவ்வுலகத்திலே யாவருந்தெய்வம் ஒன்றுண்டென்று சொல்லுவார்களே அத்தெய்வம் என்னிடத்திற்பொய்த்ததோ ஸ்ரீநவம் என்னபாவஞ்செய்திருக்கின் மேனோ இப்போது என்வைதவங்களைச்செய்தும் என்ன துருமங்களை நடாத்தியும் ஓர்புக்திரபப்பறில்லாநற்றோ மனைவியென்று தனக்குத் தானேசொல்லி வெறுத்துத்துக்கித்தனன்.

இவைகளையெல்லாம் அவன்மனைவியாகிய சுமுதைக்கேட்ட ஹஞ் சோதித்து ஸ்ரீபிரிவ முர்ச்சைபாகிவீழ்ந்து, வெகுநேரம்வரையிற்றெ னியராமலிருந்து பின்னர்சிறிது தெனிக்கெழுந்து, தன்னையின்றகுர வர்களையுந் தெய்வங்களையும்நொந்து, அதிக துயரத்தையடைந்து, இனிதவஞ்செய்வதே சருமமென்று துணிந்து வனத்திற்சென்றான். அவ்வனத்தில் அளவற்ற சிங்கங்கள், புலிகள், கரடிகள் முதலான அட்டமிருகங்கள் எங்கணுஞ்சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கவுமஞ்சாது மகாவிஷ்ணுவை மனதில்சீனைத்து, ஆகாரம் நித்திரைமுதலானவை களை நீத்து, வேறொரு சிந்தையுங்கொள்ளாமல் சிலையைப்போல அசைவற்றிருந்து, சரீரமெங்கும்புற்றுக்கூட வளர்த்துமுடிக்கொள்ளும் படியாகப்பனனிர்ண்டிவருடஞ்சலியாமல் மிக்க வைராக்கியத்தோடு

தாமகேதுவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம். உகக

தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனள். அத்தவத்திற்கு எல்லாமூர்த்தங்
களுந் தாமாகவிறுக்கின்ற விராயகமூர்த்திகிருபைசூர்து அவள்தியா
னித்தவாமேதமதுகரங்களில் சங்குசக்கரம்கோதண்ட முதலானவை
களையேந்தி மகாலிஷ்ணுவைப்போலத்திருவுருக்கொண்டு அவளொதி
ரிப்பிரத்தியட்சமாயினர். அவரைக்கமடிற சிறந்தமேலான தெய்வ
மே நமக்குவழிகாட்டுந் துணையென்று தனதுள்ளத்தில் உறுகமதை
கண்டு நாராயணமூர்த்திவந்துவிட்டனரென்று ஞெரேலென்மெழூர்
துகண்கள் ஆனந்தபாஷ்பஞ்சொரிய, உடலெங்கும் உரோமாஞ்சிதம்
பூப்ப, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பி, சாஷ்டாங்கமாகப் பணிக்
தெழுந்து; தனது மனத்திலுள்ள துக்கங்களையெல்லாம் விண்ணப்
பஞ்செய்வ தாயினன். அடியேனை யாட்கொள்ளுமாறு கிருபைசெய்
தெழுந்தருளிய கர்த்தனே! சமுசாரமென்னும் பெரிய சமுத்திரத்தி
லிருக்கின்ற அடியேங்களைக்கதிரென்னுங் கரைபிற்சேர்ப்பிக்கவல்ல
ஓர் புத்திரனிலலாமையால் அடியேனைக் காதலர் பலவாறு சேற
அதனால் மிகுந்த மனவருத்தத்தோடு இக்காட்டில்வந்ததேவீரைத்
தியானஞ்செய்துக்கொண்டு தவத்திலிருக்கின்றேன். இங்கு அளவ
ற்ற மிருகங்கள சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தும் இந்நாள வரையில்
அவைகள் என்னைக் கொன்றுகினனாமல் விட்டிவிட்டதையோசிக்கு
மிடத்து அடியேனைப்பாவியென்றுநினைத்தனபோலும், கிருபைக்கட
லாகவிறுக்கின்ற தேவீர், மனம் உருகிவாடுகின்ற அடியேனை முற்றி
னுங் கர்த்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அப்போது அர
வணைச் செல்வராகவந்த விராயகமூர்த்தி அச்சமுதையைப் பார்த்து
ஓ மடவாழீ! உனக்குவேண்டியவர களைக்கேள் கருகின்றோமென்று
திருவாய்மலர்ந்தனா.

அதற்கவள் அவரைப்பணிக்தெழுந்து சுவாமி! தேவீருக்குச்சு
மானமான பராக்கிரமத்தினையுடைய ஓர்புதலவனை அடியேற்குத்தரல்
வேண்டும்! இதிலே யான் சிகட்டுக்கொள்ளக்கருதியவரமாம், அவ
வரம் அடிமையுக்குக் கிடைத்தாலமாத் திரம என்னைக்குப் பத்தோடும்
வில்லக்கியகாகுலமுக்கத்தின் முன்னஞ்சென்று இனிவாழ்ந்திருப்பேன்.
கிடையாழியில் இங்கு என்கேவீருக்கெதிரில் உயிரைமாய்த்துக்கொ
ள்ளுவேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டனள். இவ்வாறுசமு
தையானவள மிக்க உறுதியோடுங்கூறியவசனங்களைச்சுவாமிகேட்டு
சந்தோஷங்கொண்டு, அளவற்ற பத்தியையுடையவளே! உனதுகருத்
திற்படி நமமையே நீ புத்திரனாகப் பெருவையாதலால் இனியொன்
றற்கு மஞ்சளையென்று திருவாய்மலர்த்த தமதுகரங்களை அவள்செ
ன்னியின்பீதுவைத்து அனுக்கிரகஞ்செய்து வரந்தருளினா.

இப்பால் கிடைத்தற்கரிய வரத்தினைப்பெற்று ஆனந்தமுற்றிருக்கின்ற சுமுதையானவள் அவ்வதைவதவிட்டுத் தனது நகரத்திற்குப் போகும்படியாகத்திரும்பினள். அப்போது வழிதெரியாமல் கிம்மித் துபரமடைந்து (சமுசாரமென்னுகாட்டில் வாத்நையென்னு மிருகங்கள் தாக்கச் சுற்றமென்னுங் கொடிகள் நாற்புறத்த மிழுக்குமாறுசுமென்னுங்கானலைச் சலமென்று கருதித்தாவுகின்ற உள்ளமென்னும் ஓர்மானுக்கு அட்டாங்கயோகமே அதனதுதாபாக்கினியைத்தணிந்த வல்லமேகமாகும், அத்தன்மைத்தான மேகத்தாற்பொழிந்த திவ்விய தீர்த்தமாகிய) பரவத்துவைமனமுதலாகிய முக்கரணங்களாலும் அங்கைநெல்லிக்கனிபோல எளிதிலடைந்தும், அதனை அக்கருத்துவிருத்தாது கைவிட்ட பயித்தியக்காரியாகிய வெனக்கு வழிகாட்டத்தக்கவர்கள் யாவரிருக்கிறார்கள். ஆயினும் நம்பிவினரைக்காத்த இரட்சித் வல்லமேலானதெய்வமே நமக்கு வழிகாட்டுத்துணையென்று தனதுள்ளத்தில் உறுதியாகினைத்து அவ்வனதகையிட்டு நடந்துகொண்டேயிருந்தனர். அவ்வாறு நடந்துகொண்டிருக்கையில் அவ்வொண்ணப்படி அந்தமேலான தெய்வமே வழிகாட்டச்சென்றவர்டோல அவ்வனத்தையெல்லாங்கடந்துசென்று தனது நகரமானது எளிதிற்றோற்றக்கண்டு அதனைச்சமீபித்தனர். அப்போது அந்நகரத்தார்க்கண்களுக்கஞ்ச் சுமுதையினுடைய தேஜசானது அவள்செய்த தவமகிமையினாலே ஒருசோதிவருகின்றதாய்த் தோற்றி, இதைன்ன அற்புதமென்று திகைக்கவராய் பன்னிரண்டுசூரியர்களும் ஒன்றுகக்கடிவருகின்றார்களோ? அல்லது சந்திரனுடைய? கார்தியோ? அதுவுமல்லவெனில், பிரளயாக்கினியின் தேஜசோ? ஒன்றுந்தெரியவில்லையே, இச்சோதி வெவ்வளவுமழுக்காமல் வருகின்றதேயென்றுமயங்கிப், பின்னர் அவள்சமீபித்தவருதலும் அவர்கள் சந்தேகங்களினின்றும்விடுபுன்னவனத்திற்சென்றசுமுதைபேரல்லவரங்களைப்பெற்று வருகின்றன்னென்றுதெளிந்துயா வநாள் திரிகொண்டென்றுசுமுதையைப்பணிந்தெழுந்து, தாயே! தேவரீர் இந்நகரத்தைநோக்கியிவ்வந்தது அடியேங்கள் செய்த பூசாபலத்தினுலன் ிறாஇனித்தேவரீர்எக்காலத்தஞ்சுகமுற்று வாழ்கவென்று அநேக உபகாரவார்த்தைகளைக்கூறி, அவள்காதலனுடைய கேட்கத்திணையறிவித்து ஆரந்தமுற்றிருந்தனர்.

பின்னர்சுமுதையானவள், அவர்களைல்லாந்தன்னைப்புடைக்கும் துவரும்படியாக அவ்வவர்கட்குத்தக்கபடிமறுமொழிகள் கூறித்தன அநகரத்திற்குச்சமீபமாகவந்தனர், அவள்வரணியமாதவராஜனறிந்து அளவற்றநாள் திகைத்தப்பிக் காணாமலிருந்தகப்பலையீட்டிம் ச

வண்பபோல ஆனந்தமுற்றதேவர்கட்கும் முனிவர்கட்கும்பூசனைபுரிந்து ஆடையாபரணமுதலானவைகளைத் தானஞ்செய்து, தனது நகரத்தின்கணுள்ளநாகரீகர்களைக்கூடச் சதுரங்கசேனைகளோடு, தனது மனைவியை எதிர்கொண்டழைத்து வருமாறு உததரவுசெய்தனன். அவ்வுத்தரவை அவர்கள் சிரமேற்கொண்டு அளவற்றசந்தோஷத்துடனே அவளை யெதிரொண்டு சென்று நவரத்நமயமா யிராநின்ற ஆடையாபரணங்களைக் கொடுத்து, அணிந்துகொள்ளச்செய்துநீர் வினையிழைத்தேற்றி சகலவைபங்களோடும், அந்நகரத்தகோபுரவாயலில் துழைந்து, யிராஜவீதிகளையெல்லாங்கடந்து, அரசனதுஅரண்மனையிற் கொண்டுபோயவிடித்து, விடைபெற்று, யாவருந்ததமிருக்கையை நோக்கிச்சென்றார்கா பின்னர் சுமுதையானவள தனதுகாதலனைச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, அவனெதிரில் ஆனந்தவெள்ளம்பெருகலின்று, முன்னர் அவன தன்னிடத்திற்காட்டியகோபத்தினால் நகரையிடஞ்சீசுன்றதமுதல்நடந்தகாரியங்களையெல்லாம் அவனுக்குவிவரமாகக்கூறினா. அவையனைத்தையும்மாதவாராஜன் ஆனந்தத்தோடுமிகேட்டுதன துபத்தினியின்மனங்குளிறும்படியாகப் பலவிதவுபசார வார்த்தைகளைக்கூறி அவளோடு சல்லாபமாய்க்கலந்துசகல போகபாக்கியங்களையுங் குறைவின்றி யதுபவித்துவந்தனன்.

அவ்வாறிருக்குங் காலத்தில் விநாயகமூர்த்தியினுடைய கிருபையினால்சுமுதை கருப்பமுற்றனா, அதுமுதல் அவளதுதிருவயிற்றெழிற்குப்பகையாகி நமமைப்போலத்திருமலைத் தாங்கிற்றில்லையென்றுசெம்மாப்புற்றிருந்த மெலவிய விலைகளையுடைய ஆலமரமானது தனதுவீரமனைத்து மொழிந்து பழுமரமென்னும் பெயரையகித்தது புத்திரனுருவங்காண வவையி. நெடுநாள் குரியனைநோக்கித்தவஞ்செய்திருந்த அவளது கண்களானவை இனிமேலும்நமது காதலனுடைய புத்தியைவாட்ட லொத்ததன்றென்று கருதினாற்போலக்குழிந்து காட்டி உாளிட்டன. விநாயகமூர்த்தி பிரத்தியட்சமானகாலத்தில்அவரை பவமுறைததித் துப்புசுமுடைந்த அவளதுபவது தண்டத்தைப்பழித்தசெவவாரையண்ணிய அதரமும்அப்புகழையடைந்ததென்று சொல்லுமபடி வெறுத்தது சந்தனம் புட்பம் ஆடை ஆபரணம்முதலியவைகளைத் தமக்குத்தமது நாயகியணியாதிருப்பதைக்கருதிப்பயந்துகந்தரங் கிர்த்தபோலும், அவள் கருப்பமுற்றாளென்றுயாவருக்குஞ் சாட்சிகாட்டிமூறுபோலவும் அவளது முலைக்கண்களானதரீல மணிபோலக்கறுத்து, அற்பகங்களைவிடுத்து ஆண்டவனுடைய கிருபையினை நாடினோர்கள் மேலானசுகத்தை யடைவரென்றுசான்றோர்

கன்சொல்லும் வாக்கியத்திற்கிலக்கியமாக அன்னபானுதிகளையெழுதித் து அளவற்றநான் தவஞ்செய்திருந்த அவளுதரமானது நானுக்கு நான் மேன்மேலும் பெருகிவளர்ந்தது எந்நாளும் பகைவைத்திருந்த வரைப்பார்த்தவரில்லை யென்பதற்குச்சாட்சியாக நெடுநாள்தன்னைக் காணவொட்டாமல் நெரித்த வறுத்திய தனங்கட்கு இப்போதும் மையேதாமுங்காலநேர்ந்த தென்று உவகையோடு வெளிப்பட்டது போல் அவளது மின்னெவென்றமெல்லிய இடையானதுவிக்கிப்பருத்தது இலக்குமிமனாளராகிய வின்திவானவர் உதரத்துளிருந்துசெய்கின்றயோகத்திற்கு ஒரிடையுறும் வலாகாதெனவினைத்தனபோல் அவளது பாததாமரைகள் நுபுரமுதலானவைகள் மெல்லசத்தியுறும்படி தளர்நடைகொண்டன இவ்வுலகின்கணுள்ள கருப்பினிகள் உண்ணத்தகாத வற்றை யுண்ணப்புகுவது உவப்பினுலன்றிவேறென்றினுலன்றென்று அறிந்திருக்கின்ற அவளெண்ணமானது மண்ணையுண்டமாறுக்கு மண்ணையே கொடுத்தோமென்று நினைத்ததுபோல அட்டின்கணுள்ள புகையிறுண்டமண்ணை ஆவலோடும்உண்டது இவ்வாறு சுமுனையினுடைய உதரத்தில் தங்கிய கருவானது வளர்ந்து வருந்தோறும் மாதமாதம் அவனுக்குக்கருப்பச் சின்னங்களாய்வும் விளங்கி வந்தன.

அக்காலத்தில் அந்நகரத்தில் அரசாட்சிசெய்துகொண்டிருந்த துமாசுரனுனவன் முரசனனகதில்நாரதமுனிவரிட்டசாபத்தினாலே அசுரகுலத்திற்பிறத்தனமையினாலோசெங்கோல்முறைமையினின் நாம பிறழ்ந்தது ஒருநாள மந்திரிகள் பிரதானிகள் முதலாயினோர்புடைஞ்ஞழ்ந்து வருப்படியாகச் சதரங்கச்சேனையோடும விளிககொண்டிஅடுத்த இராச்சியங்களில் யுத்தஞ்செய்துவெறிகொள்ளுமாறு சென்றனன். அப்போது அவன் கேழக் கும்படியாக ஆகாயத்திலுரசரிரியுண்டாகிஓ துமாசுரனே! நீ செங்கோல் முறைமையினின்றும் தப்பிமறுபுலததரசரமீது படையெடுத்துச்செல்லுகின்றனை, உன்னை சங்கரிப்பதற்குக்காவிலுணு வவந்தகமுதைவயிற்றிறகருவாகிவலர்கின்றனர் என்றுசொல்லி மறைந்தது அதனைத் துமராசன் கேட்டனும் நடுநிங்கிப்பதைபதைத்து, மூச்சையாகி, மீட்டிந்தெனீந்தெழுந்த, தனது நகரத்தினையோக்கி அமைச்சர் முதலாயினோருடன் அரண்மனையிறச்சார்துஇனி எனசெய்யக்கடவோமென்றுண்ணமிட்டிக் கொண்டு நமது இராச்சியமும், உரிமும் ஏனையயாவும் அன்றையழிந்துபோய்விட்டனவாக யிருக்கின்றதெயென்றுமீனம் அடியோடுமயங்கியிருந்தனன் அப்போது அவ்வாறேமுடிவதற்குக்காரணமாகத்தரும

மூர்த்தியென னுபாஸத்திரியானவன், அவ்வாசனப்பார்த்து மதுரீசமு
 ஹைமைப்படி அரசியற்றிவருகின்ற இராஜாதிராஜனே ஒருவனுக்கு
 நாசமவருகின்றகாலத்தில் அகணேகேவந்திரானலும், பிரமதேவனா
 லும், சிவபிரானலும், ஏனையதேவர்களாலும் தடுக்கமுடியாத, அது
 போலவே ஒருவனுடைய திரவியங்களையும் அசக்கமுடியாது; அங்
 வற்றதவங்களினால் உமக்குமேலானபாககியங் கிடைக்கிறுக்கின்றது.

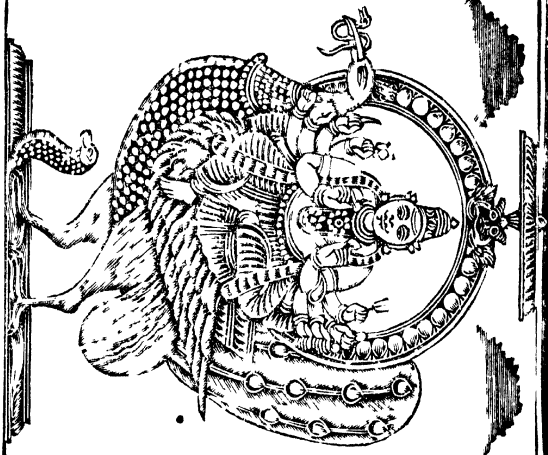
அதனையாவரால் அழிக்கக்கூடாது ஆகலால் தேவரீருக்கு எக்கா
 லத்தம் மரணமில்லை, கமுனைவாயிறில் நாராயணமூர்த்தியே பிறந்த
 நுருவராயின் அவரை நாமனைவருமெத்து வணங்குவோம் அதற்காக
 அஞ்சவேண்டிவதென்னையென்று சொல்லினன் அதை விபுலனென்
 னும் அமைச்சன்கேட்டு அவனைக் கொடுக்காது தடுத்தது; அவலைக்கடலில்
 மூழ்கியிருக்கின்ற அரசனைப்பார்த்து ஆண்டவனேவெற்றியின்மிகுந்த
 பராக்கிரமமுடையோனைச் சுகதவீரரென்று சொல்லுவார்கள் அக்
 னால்வனுக்கு எல்லாச்சகப்பங்களும் வந்தபொருந்தாம் அத்தன்மைத்
 தானவீரனுக்கு வளநகரம்சென்று வேட்டையாடுவதாம், எதிர்த்தா
 வந்த சத்துருக்களைச் சங்கரிப்பதாம் சுபாவதன்மையிருக்கின்றன;
 ஆகலாவதேவரீருக்குச் சுகதருவாகச்சமுதையாயிறில் வளர்கின்ற
 கருவையழிப்பதில் ஒருபாவமுமில்லை மிகுந்த வஞ்சகமே விண்டிவுக்
 குச்சபாவமான குணமாகவிருக்கின்றமையால் அவருடைய மாயை
 யின்திமம் ஒருவராலறியக்கடக்கதன்று அஃதுஒருவேளைதேவரீடத்தில்
 கிருபையைப்பாதுபாவிருந்து பின்னாநாசமாகுந் இனித்தேவரீ
 ருக்கு அஞ்ஞாவழங்கியிருக்கின்றசிவபிரானைத்திரானிதது கமுனைவ
 யிறில் வளர்கின்ற கருவை விரைவில் சேதிப்பறே கருமமென்று
 சொல்லினன் அதை தூமராசன்கேட்டு கொடிய கொலைதொழிலுக்
 குப்பயிர் தவிபுலனுடையயோசனையைத்தனது மனத்திற்கொள்ளாது
 விடுத்தாழன்னிலும் அதிகாரசக்கவலை கொண்டிருந்தனன் அக்குறி
 ப்பைபச்சபாதிதென்னும் அமைச்சனறிந்து புத்திவானென்னுமற்
 றோரமைச்சனைப்பார்த்துச்சொல்லுவா னனுயோகமதுவேந்தருக்கும
 இவ்வித இடுகணவந்து நேர்ந்ததென்னுசொல்ல, அதற்குப்புத்தி
 மானவரறிவைநெருப்பிற்குகிமென்று சொல்லிக்கொண்டு அரசனரு
 கில்வந்துஇவவுலகத்தைக்களைகனையிருந்து காததநருமநிறைவென
 கமுனைவயிறிற் கருவாகிவளர்கின்றமகாவிஷ்ணு வெளிவருவாரா
 யின் உடனே அசுரகுலத்தை வேரோடுகளைகுவா எவ்விதத்திலுந்
 அன்பம்விளையுமெயன்றி இன்பம்விளைபமாட்டாது முடிவற்ற வாழ்
 வின் வேண்டுவையாயின் அம்முன்மாததைமுனையிற்றானேகளைதல்

வேண்டு மனகையரைக்கொளஞ்வுது மரபுன்று அதுவியாயத்திறந்
நருந்திறகும விலக்காகுப இப்போது கமுனவயினுடைய விதிந்
நிறுள்ளேவனானினற கருவே தேவீருககுச் சகதருவாகவிருக்கின்
றது அதை நாசஞ்செயவ தும நலமாகவிருக்கவிலலை அசகமுனதயுந்
தனக்குத்திகான காரியஞ்செயவதைப்பகையாந கினைத்தத்தகவல்
ஸ்வன் ஆதலால் செயயத்தகககாரியத்தை உடனேசெயதமுடிந்தவே
ணடுமென்று சொல்லினன அனைத்தாமராசனுடைய புத்திரர்கள்
கேட்டு நீ கூறியதே சரியென்று அவனை நுகொண்டாடி னார்கள்

* இவையனைதையும அரசு செனியேறறுஒருவகையினுந்தேரு
மவுமிருந்தமனமயக்காரிப அருகப்பாடிதிற செனனை அப்போது
ஆயிரவகிரணங்களைப பரப்பி இருளைவாட்டி உலகங்களைள்ளக்கி ஓற
றைவண்டில் புண்பி ஏழுபாசைசகுதிரைகளிழுக்குந்தேரினிடத்திற
மேறைய குரியனுவன கனளை போல பிடுகாசமாய எங்குமலிக்
கிய கோத்தியினை வாயந்ததூபராசனுவன் இன்று அறகதின்னிறும்
பிறழநதனஞகலால் அவனை இனிமுறறககெடுப்பிபாமென்றுகினைத்த
அவனுக துதவிசெய வாளப்பால் மேறறிசைககடலில் மறைந்தனன்
உடனே பாவங்கொன்பனவெல்லாப அவன் பனதகையுமநகரத்தை
யுஞ்சூழ்ந்தகொண்டதுபோல எங்கும இருா முடிக்கொண்டதுபினை
நா குறிஞ்சியுரிப்பொருா சனைகாரியலிற கைக்கொள்ளுமாடி
யான குதிரெனும் மெருமபொழுதில் காசலால் காக்கினமாட்டுகி
ரைநதுசெலவுகின்ற சிறுபொழுக்காகிய யாமமவர அப்போது தாம
சுரனுவன கொலுசசைபகருவந்த தனது செனதிபதியாகிய விசு
துருமனைக்கவி ஓவிராதிவிரன் உன்னினிடுக்கு பராகிரமசாலி
ந்ரும புத்திமானகரும நமபிடத்திலமி குகபாததிபையுடையவாகந்ரு
வவவுலகத்தினுமில்லையாதலால் நீ இவ்விரைவிறமுனைசெய்ந்துகரு
தை அவள் கணவன் அவன் வயிற்றிலிருக்கின்ற கரு இமமுன்றை
யும் ஒரு மிக்கககொன்று இதுகொடியகாரியதகதஉலகததவற்றியாத்
வண்ணம் இப்போகே மீட்டுகதிருாபி வரக்கடவைபென்று ஆக்கிய
பித்தனன் தலைவறையினோ தகாதகாரியககளிலேவினாம்ககள் அவை
கடகு உடனப்படவேண்டு மாகலால் அவனுணையை வித்தருமந்தடு
பபதற்கஞ்சி தன்னரசனுடைய மனத்தைப்பேர்ல இருண்ட அக்க
இரவின பராகிரமத்திற சிறந்த ஐந்நாறு வீரர்களை வவதைத்த
அவர்களைத்தாண் சொல்லுமிடத்தில சிறகிலராக் வருமபடி கட்டளை
விட்டி அநகரத்தினுள்ளோ கித்திரைசெய்யுளு சமயத்தில வெளி
கொண்டி சமுத்தியினுடைய அரண்மனைபிற சிவந்த அங்குப

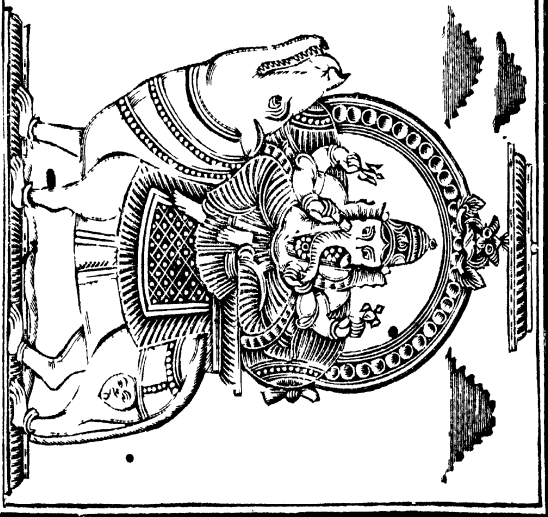
9

மல்லாலிரணவந்த மயூரோசா.

10

தணபதி.

அவன் கணவனுடைய மாதவகணவீனாகியமாதவராசனும்நித்திரைசெய்திருக்கப்பார்த்த இதவே நல்லதருணமென்று நிச்சயித்த யாவருக்குத்தெரியாதபடி நான்குவிதரை விடுத்த அரவந்தெரியவொட்டாமல் கதவைப்பெயர்த்த மெல்லமெல்ல அந்தப்புரத்தில் துழைந்து அயர்ந்து நித்திரைசெய்திருக்கின்ற சுமுதையும், அவன் கணவனையும் மஞ்சத்தோடே உபாயமாபெடுத்த அநகரையடுத்த ஓர்காட்டினான். அசுசயாமற்கொண்டுபோய் ஓரிடத்தில்வைத்துஇக்கிணை ஆலோசிப்பதாயினன். ஒழியாதநித்திரையில் மெய்மமநர் திருக்கின்றவர்களைக் கொல்லுவதற்காககொடுமை அதனினும் பெண்ணரைக்கொல்லுவது பெருங் கொடுமை அபபெண்டிரைக கருபபததுடன் இருக்கும்போது கொல்லுவது அதனிலும் பெருங்கொடுமை அந்தோ ஏன் இவ்விதக் கொடுமைகளில் யாம் வீணை அகப்பட்டுக்கொண்டனம்.

இவற்றினின்று ஒருவாறுதப்பித்துக்கொள்ளுவோமென்றெண்ணமுறுவோமாயின் அவறறைவிட அரசனுடைய ஆக்கிணையை மிக்கவும்பெரிதாக எண்ணவேண்டியிருக்கின்றது. நாமும் அவனுக்கிணைக்கஞ்சிவந்து சுகல காரியங்களுஞ் செய்துவிட்டோம் இனி நீயுத்தாயோசனைசெய்திருப்பதில் என்னபயன்என்று தனக்குத்தானே மிக்க துயரத்தோடே எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தனன். அசுசமயத்தில் சுமுதையானவன், நித்திரைநீங்கிக்கண்விழித்து நன்றிசைகளினுங்காடாகவிருப்பக்கண்டு, நென்னகாரணமென்று பயந்து நடுநடுக்கி அரண்மனையில்நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தநாம இப்போதுகாட்டிலிருந்துகத்தண்விழித்தகோமே இதென்னசொப்பனமோ அல்லது உண்மைதானோ? இவ்விரண்மனறி ஓமாயையோ? வேறுயாதோ? வென்றுநீத்தெரியவில்லையே! சத்தியசந்தனராய், சுததவிரராய், பஞ்சேந்திரியங்களையும் வென்மவராய்; ஒருவர் பொருண்மீதும் இச்சை கொள்ளாதவராய், தருமாதிகளிற் மவராதிருக்கின்ற நமதுநாயகரையும் அனாதைமறளர்வனத்திலிருந்து அரியதவங்களைச்செய்து நாராயணமூர்த்தியினிடத்தில் வரம்பெற்று அவ்வரத்தினால் கிறைந்த கருப்பத்தோடு மிருக்கின்ற நம்மையுங்கொல்லும்படியாகயாரோ துட்டர் கள்நமதரண்மனையிற்புகுந்து அயர்ந்து நித்திரைசெய்யுஞ்சமயத்தில் நம்மை இம்மஞ்சத்தோடு மெடுத்துக்கொண்டிவந்து இக்காட்டில் வைத்தார்களே ஐயையோ நமது பொல்லாதவினை இவ்வாறு செய்கின்றால் இதற்கு என்னசெய்வோம்தெய்வமே என்றுபலவாறுஎண்ணமிட்டுக்கொண்டு ஐடக்கற்கரிய துயரத்துடனே தனதுநாயகனைத் தட்டி-சுவாய் விரைவிலெழுந்தருள்க எழுந்தருள்க நம்மை யாரோ

இக்காட்டிற்கொண்டுவந்து வைத்தார்களே இதை, கதேவரீர் அறியாமல் நித்திரைசெய்கின்றீரே என்று சொல்லி எழுப்பினள் அதைக் கேட்டலும் மாதவராசன கண்விழித்து திடீரென்று எழுந்துமனதில் அச்சங்கொண்டு நாற்றிசைகளையும் பார்த்தான்.

அப்போது விததுரும அவனெதிரில்வந்து அரசனேயான துமரகரனுடைய சேனாபதி அவன் ஓநான் திக்குவிஜயஞ்செய்யச்செல்லு கின்றபோது ஆகாயவாக்கொன்றாண்டாகிடு துமரகரனே! உன்னைக் கொல்லும்படியாக மாதவராசனிடத்தில் மகாபரக்கிரமசாலியாகிய ஓர் குமாரன் பிழைப்போகின்றான் என்று சொல்லியது அதனை அவ் வரசன் கேட்டு உடனே உங்களை ஓடாவிடும்படியாகத் தீர்மானித்து அதை கிறைவேற்றிப்பொருட்டி என்னை எரினன், அதனிடத்தம் யான் உங்களை நுகராமற் கொண்டுவிட்டே வைத்தேன் பின்னர் பழி யையும் பாவதையும் சிறிது உர மாடேரிசுது ஆலசியமாயிருந்தே னென்று சொல்லினன்! அவையனைத்துமையும் சமுதைகேட்டித் திடுக் கிட்மதியாய்க்கிழிந்தவிட ஓடாப்பெருநில மூரச்சிததுகீழ்நீழ்நீழ்நீழ் கெனிக்கெழுந்த அயயனை! திருமார்பனே! நாராயணமூர்த்தியே! சகலசிவராசிகளையுங்காந்தருளுகின்றதாயே! தேவரீருடைய திவ்விய சரணாஸித் தவசைமயிதிகளெரிமயவகடில் விததுபததுவரலாகுமோ என்றவவாறு பலமுறை துருதி, துருதுங்களைக்கொல்லுமாறு கொடிய பாதகனாய் துமரகரனுடைய பம்பட்ட விததுருமனைப்பார்த்து அப் பாஉதமனே! முன்னொருகாலத்தில் துதிசி பென்னும் ஓர்மகாமுனி ஸர் தேவர்கா சிபி உருமம் உயிரைவிட்டுக்குமாரிசைந்து திதவத்த ன்மையை யடைந்திருக்கின்றனா அதுபோல நல்லோர்கள் பிறருக்கு உபகாரஞ்செய்வதையே பெரிதாக நினைப்பார்கள். நீயும் நல்லவனாக யாள்எங்களை உதிராயிடுகொல்லலாகாதென்று மனதிரங்கித் துபரிய ந்தம் ஆலசியஞ்செய்திருந்தனை வினிமேலுமளங்ககாவதைசெய்யாமல் முழுதுங்காப்பாற்றி விடுவையாயின் உனக்கு கிகரான நீதிபரன் எவ் வுலகங்களினும் ராகன், ஐயோ ஒரு அபராதமுஞ்செய்யாதவர்களைக் கொல்லும்படியாக மிக்ககோத்தியினைவாய்ந்த அரசன் உனக்கு ஆக்கி யாசிடத்தானென அசியாயம் புத்திரப்பேற்றினை வேண்டியனதுகா தலர் மனங்குளிரும்படியாக அளவற்றநாள் அரியதவங்களைக்கொய் வயிற்றிற் கருவடைந்திருக்கின்றேன், ஆதலால் எங்களை உயிரோடு விடுவித்து உங்களரசன் சந்தேகமுறாது சந்தோஷமாகும்படி ஏதேனு மோர் யுக்தியினையோசித்து அவனுக்குத் திருப்திசெய்திடிக அல்லா

தாமகேதுவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம், உகக

விடில் சகையிலாதார் மாட்டுப் புகழ்போல உன்னை இந்நிபிடத்தில்
நாசஞ் செய்துவிடுவேனென்று சொல்லினன்.

அவனை வித்துருமன் பார்த்து அம்மா உன்னுடைய மேலான
கற்பினால் என்னைக்கொன்றுலும்எனது துலத்திற் குலாகெடுதியுமுண்
டாகாது என்னை ஏவிய அரசனுணையந்தன்ளிச் செல்லுவனாயின்
உடனையா ன்என்குல முதலியவைகளோடும்நாசமாயப்போகும்படி
நேரிடும் ஆகலால் அவனுடையகட்டையைபொறித்துச்செல்லஎன்
னாலாகாதென்று சொல்லினன் அத்தீங்கான வராகவதையச்சுமுதை
கேட்டு மனம்நடுங்கித்தன்னிடத்தில் கிருபையைதிறுக்கினநாராய
ணமூர்த்தியைததிரானித்தனன்.உடனே அவனுடைய கிருபையினால்
அவ்விடத்திற்குளே அளவறமவிராகன யுபபாணிபராயுண்டாகி,தூ
மராசனுடையசேனைகளோடு அநேகயுத்தங்களைச்செய்து வித்துரும
னொழிய ஏனையுட்குறுவிராகையுட்காசஞ்செய்ததாகள் அதை அவ்
வித்துருமன்கண்டு மோசம்வந்துவிட்டதென்று பாய்த்து வாயுவேகத்
தினும் விரைவாகவெங்கொடுந்தொடித்துமராசனைப்பணிந்தெழுத்து
கைகூப்பி சின்மனன் அவனை அவனரசன பார்த்து விமர்சனமது
உத்தரவிற்படி நடாத்திவந்தனையோ அல்லவெனில் சும்மாவந்தனை
யோவென்று கேட்டனன். எவ்வகைப்பாட்ட சாசனஞ்ஞாந்கும் பின்
னிடையாமல் தனதுமார்புகொடுத்த மல்லடிவெற்றிவகாளாவல்ல
விராதிவிராகையித்துருமன் அதற்குமுதமவாய் துககாகவிரத்தைய்
ஆண்மையனைததுங்குறுறித்தூமராசனைப்பார்த்து ஆண்டவனென்தவ
ரிரிட்டருளியகட்டளைபின்படி அப்போட்டெவ்வாசனமுறிபாதவண
னஞ்சென்று மிக்க வுபாயதந்தொகம் உமாபுருஷ மாதவராசன்
யும் அவன் பத்தினியையும் கட்டிவீட்ட எங்க தக்கொண்டுபோய்
அக்காட்டிலே வைத்தொம்.உடனே ஸ்ரீராசபதநிவி கணனிழித்ததநா
ராயணத்தாத்தியைத நோத்திரஞ்செய்காள அம்மா நதிருத்தில் அநே
கவீரர்கள்ஆயுதபாணியராயுண்டாந்நதுசேனைகளை,கதையுமநாச
மாக்கினார்கள் அடியேனும் யுத்தஞ் செயது அவ்விடத்திற்குளேயிற்ப
பேன்.ஆனால்நடந்தசெய்திகளைத்தெரிவிப்பதற்கு ஒரீவுருமில்லாம
யினிலே எனதுமானத்தைவிடுத்தி விக்குலுடிவந்தன் அவாகட்டும்
தெய்வபலன் அதிகமாக விருக்கின்றதென்று சொல்லினன்.

அதைக்கேட்டவுடனே தாமராஜனுக்குக்கோபமுண்டாகி,குற்ற
மற்ற அவ்வீரனைக்கனதுவாளினால்வெட்டிக்கொளி, யாம்உத்தீகதிந
தனுப்பியகாரியம் நிறைவேறவில்லை பென்னுமனவாட்டத்துடனிருந்
தனன். அப்போது புகழிமாவென்னு மமைச்சன் அவனருகில்வந்து!

கர்த்தனே! இரஜரீகஞ் செய்கின்றபேர்கள் துயரத்திற்கிடங்கொடுக்க லாகுமோ? துயரமேலிந்தோறும் ஆண்மை குன்றிப்போகும் ஆண்மை குன்றவே சத்துருக்கள் தழைத்துமேலிவிார்கள். அப்பால் அபலனென்று உலகத்தாரெல்லாஞ் சொல்லுவார்கள். இப்பூவுலகில் தேவரீருடைய செங்கோலினுக் குட்படாததேயங்கள் எங்குமில்லை? ஆதலால் காட்டில்விடப்பட்டவர்கள் தேவரீர் கையிலகப்பட்டவாக ளேயன்றி வேறில்லை. அப்படிக்கிருக்கதேவரீர் ஏன் இவ்விததுயரத்து ளுழந்தியங்கவேண்டும். இனிநடத்தவேண்டியமாய்க்கத்தினைச்சிறிது கேட்டருள்க. மாதவராஜனையும், சுமுதையையும் கொல்லக்கருதுவது நன்றல்ல. அஃது பழியையும்பாவத்தையும் உண்டாக்குமா தலாலும், எண்ணிய வெண்ணப்படி கிறைவேற்றமற்போனபடியினாலும், அவர் களைக் கொல்லுவதைவிட்டுப் பிறக்கப்போகின்றபிள்ளையமாத்திரங் கொல்லவேண்டும். அதற்குமந்திரம், தந்திரம், யுத்தம், மாயைமுத லானவைகளில் சிறந்தவீரர்கள் நால்வரையாராய்ந்து இப்போதே அவர்களை அக்காட்டிற்செலுத்தி அச்சமுதையானவள் பிரசவிக்குங் காலத்தை எதிர்ப்பாத்திருந்து பிரசவித்தவுடன் அக்குழந்தையைக் கொல்லச்சொல்லி உத்தரவுசெய்தனுப்பவேண்டும். அவ்வாறே அவர் கள்செய்து செய்கொண்டு வருவார்களாயின், பின்னர் நமக்கு எங் குஞ் சத்துருக்களில்லையென்று சொல்லித் துமராஜனுடைய மனோவி யாதியை ஒருவராய் நீங்கினன் இவ்வாறு புத்திமான் கூறிய அற்புத் தியினைத் துமராஜன்கேட்டு, அவனையும் மற்ற அமைச்சர்களையும், பாரதது எவ்விதத்திலேனும் நீங்களே அதற்குத்தக்கபடி செய்துநி றைவேற்றுங்கொன்று உத்தரவுசெய்தான். அவ்வாறே அவ்வமைச் சர்கள் நான்குவீரர்களை நியமித்து அனுப்பினார்கள். அவ்வீரர்கள் நால்வரும் உடனே சுமுதையிருக்கின்ற காட்டினுட்சென்று யாவரும் அறியாதபடி ஓரிடத்தில் மறைவாகப்பதுங்கி அவர்கள் பிரசவிக்குங் காலம் வருமாவும்காதது எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். இவன் சரித்திர ம இவ்வாறாக;

முன்னர் சுமுதையினுடைய ஆபத்தை நீக்கும்படியாக வுண் டான வீரர்கள், பின்னர் துமராஜனுடைய சேனைகளைச் சின்னாபின் னப்பட வாட்டிச்சேரலென்று மறைந்துபோனார்கள். அதற்குமேல் சுமுதையானவள், தானுந் தந்தலையனும் தனியர்களாகியிருந்தலால் இன்னுந்துமராஜன் பலபடைகளை அனுப்புவானென் றெண்ணி, மிகுந்த மனக்கவலையொண்டிருந்தனன். மத்தவராஜனுடன் இன்னும் இராக்காலம் நீங்காமையால் ஒருவேளை சிங்கம்-புலி-கரடி-யானைமுத

லியமிருக்கன் வருமென்மெண்ணி அவைகளைச் சேக்கரிக்கும் பொரு
ட்டு உறையிற்றங்கிய வானாயுதத்தைக்கரத்திலேந்தி அவ்விரவுமுழு
வதும் அதிசுஜாக் கிரதையோடுமிருந்தனன். அப்போது முவுலையுமீர்
டியாலளந்தமாதவ மூர்த்தியை மைந்தனாகப்பெற்ற மாதவராஜனும்
சுமுதையும் மயக்கந்தீர்த்த உய்யும்படியாக எழுந்தவன்போலச் சூரி
யனானவன்மீழ்த்திசைக்கடலிறகுளித்தெழுந்து உதயகிரியினுச்சிபிற்
கிரணங்களை என்டிசையினும் விசி பிரகாசித்தனன். உடனே அவ்வி
ருவருடைய இருக்கண்களும் இருந்தோடியனபோலக் கூதிராவண்
டானகுளிரும், இருளும் எங்குமில்லாதபடிமறைத்தது. பின்னர்க்மு
தையும் மாதவராஜனுஞ்சிறிது மனக்கலக்கல் தீராதவர்களால், அவ்
விடத்தில் நின்று நீங்கி அக்காட்டி. மறாநே மறறோரிடத்திற்சென்று
கந்தமுலபலாதிக்களைச் சேகரித்துக்கொண்டிருந்தனர்- இவ்வாறேபிர
திதினம் வேறுவேறிடங்களில் முற்றுநதறந்தமுனிவர்களைப்போலச்
சஞ்சரித்துக்கொண்டி எப்போதும் எமது ஐயனைப்பிரசவிக்கப்போ
கின்றோமென்று எண்ணமூற்றிருந்தார்கள் பின்னர், சுமுதைக்குப்பிர
சவகாலம்நெருங்க, முன்னர் அவளுக்கு வரக்கொடுத்தருளிய விராய
கமூர்த்தியானவர், அவளையும் அவள்தலைவனையும் காததருளிம்பொ
ருட்டித் திருவுருவங்கொண்டு, ஓர்குமுந்தைவடிவமாகிச் சிவந்த பிரகா
சிக்குத் திருவுருவமுமவெளுகது அழகுமற்றிருக்கின்ற திருமுகமுப
சந்திரனை ததரித்ததிருமுடியும், குண்டலமணிந்திருக்கின்ற செவிகளும்
மழுப்படை, தாமரைமலர், செபமலை, மோதகம் என்னுமிவைகளை
யேந்திய நான்குதிருக்கரங்களும், சோமசூரியாக்கினியென்றுசொல்
லும்படியான மூன்றுவிழிகளும், கண்டவாகள் கடைத்தேரும்படி
யான ஏனைய அவயவங்களும் பிரகாசிக்கும்படியாக அவர்களெதிரிற்
பிரததியட்சமாயினா. உடனே சுமுதையும் மாதவராஜனும் அக்குமு
ந்தையினுடைய திருக்கோலத்தைக் கண்குளிராத தரிசித்தும் அன்பு
பொவீகியமனத்தினராகி ஆனந்தங்கொண்டு, மனக்கவலைகளினின்று
நீங்கி, மகிழ்ச்சிபெற்று, மறவாகளையன்றி யேனையருஞ்சஞ்சரிக்காத
அக்காட்டினுள் சிறுகுமுந்தையாகவந்த நீயாமென்று வினவினார்கள்.
அதற்குக்கணைசமூர்த்தி இருபைசரந்தபத்தியிற்சிறந்த அச்சமுதை
யைப்பார்த்து அன்னையே வளப்பத்தைக்கொண்ட பாலசந்திரனைப்
போலப்பதசனங்கட்குப் பிரகாசத்தினைபெருக்கிக் கவலையென்னுமி
ருளைக்கடிவதில் திரிலோகங்களினும் பாலசந்திரரென்று சொல்லத்
தக்க வியாயகமூர்த்தியே நாப்முன்னர் நீ புத்திரப்பேறுவேண்டிவன
த்தில அரியதவங்களைச்செய்தபோது நாம் நீ தியானித்திருந்த நாரா
யணனாகிவந்து உனது கவலையொழித்தனம்.

இப்போது துறையுடையததினால் இக்காட்டில் அலைந்துகொண்டிருக்கின்ற உங்கள் துயரத்தை நீக்குமாறு சிறுகுழந்தையாக உன்னிடத்திற்கு வந்தோம். எவ்வெவர்கள் எந்தெந்த தெய்வத்தைவழிபட்டார்களோ அவ்வவர்கட்கு அந்தெந்த தெய்வமாகி வாங்கொடுத்திருக்கின்ற தலைத்தெய்வம்யாதோ அதுவேநாம், உங்களுக்கும் அல்வாதேவர்தனம், பாவனையிதுவாயினும், உங்களைநமக்குத்தாய்தந்தையாகக்கொண்டோம்; அதேநெனில்: மூன்னரநீவனத்தில்தவஞ்செய்தபோது விண்ணினுடைய ரூபங்கொண்டுவந்தநம்மைப்பார்த்து தேவரீரைப்போலவொருபுத்திரனையளித்தருளவேண்டுமென்றுபிரார்த்தித்தனை. அதற்கு அவ்வாதேவருவோமென்று வரந்தந்தோம். அவ்வரந்தைக்காத்தபொருட்பாங்கனிருவரும் உங்கட்குப்புத்திரராகவேண்டிய முறைமையிருப்பதால் உனது கருப்பத்திற்கு வாய்த்தரிக்கும்படி விண்டிவுக்கு உதவுவதெய்தோம்- நாம் கவேச்சையாக உங்கட்குப்புத்திரனாகிவந்தோம், இந்நேயன்மையாகநம்பநிகடவை இனிதூமன்யுத்தத்திற்குவரவிருக்கின்றனன்; அவனையாமே சங்கரித்து உனது உதரத்தினிருக்கின்ற கருவையும் உங்கனையும் அபாயம்வரவொட்டாமற்காப்பாற்றுவோம் முன்னொருதினம்நிமி இரவில் உங்களைக்கொல்லும்படியாக அரண்மனையினின்று மெடுத்தவந்து இக்காட்டில்வைத்த விததுருமனமுதலாகிய வீரர்களைக்கொல்லவும், கவலைக்கடலில்முழுகியிருந்த உங்கட்குயாதொரு மோசமும் வராதபடி காப்பாற்றவும், வந்தவர்கள் எத்தனையிரோ அத்தனையரும் நமது கணங்களாகும் அக்கனங்கள் நமது திருவருளினாலே வீரராகவந்து சத்தருக்களை அடஞ்செய்தார்கள்? இதையுந் தெரிந்திருக்கக்கடலை இனிவுனது கருப்பத்திலிருக்கின்ற நாராயணன் வெளியேவளர்ந்து உனக்கும் உன்பருஷனுக்குஞ்சந்தோஷம்வரச்செய்து தூமன் ஆண்டு வருகின்ற வுலகங்களை யெல்லாந்தானுண்டுசகலவிசைகளினுடையது செங்கோலைச்செலுத்திவருவான். நீயுந்நாம் அந்தியகாலத்தில்தவதுலகத்தையடைவீர்கள்.

அன்றியும், நமதுபாலசந்திரனென்னுந் திருநாமத்திற்கு உலகத்தார்பாலனும் பருவத்தத்திரசந்திரனைத்தரித்தவென்னும், பாலப்பருவத்தினையுடையசந்திரனைத்தரித்தவென்று, ஆன்மாக்களுடையமலபந்தவிருளைப் பாலசந்திரனைப்போல விலக்கியாட்கொள்ளுஞ் சுபாவத்தையுடையவென்னும், உரைசெய்வார்கள். அந்தவளமைமிகுந்ததிருநாமத்தை எவ்வகைப்பட்ட இன்னல்களேரந்தாலும் உச்சரிப்பையெனில், அவ்வின்னல்களைத்தும்பறந்துபோகும்; இதனைச்சத்

தியமாக நம்பக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்தனர், இவையனைத்
தையுஞ் சுமுதைகேட்டுச் சந்தேகங்கொண்டனர். அப்போது ஒருவ
ருமறியிக்காமல்சகலத்தையும் தாமையறிந்துக்கொள்ளத்தக்க பாலசந்
திர மூர்த்தியானவர், அதனையறிந்துஅக்குழந்தைருபத்துடனேவாயி
னைத்திரந்துதமதுபெருந்தகைமையைக்காட்டினர்உடனேசுமுதையா
னவன் திறந்தவாயினிடத்தில்துப்பத்துமுக்கோடிதேவர்கள்-நாற்பத்
தெண்ணுயிரமுனிவர்கள்-வசுக்கள்-மதுக்கள்-கருடர்-கின்னரர்-கிம்பு
ருடர்-கார்த்தருவர்-இயக்கர்-விஞ்சையர்-பூதா-பைசாரர்-உரகர்-முதலா
கிய உயர்திணையும், கீழலகங்கள், மேலுலகங்கள்-மலைகள்-நதிகள்
காடுகள்-கடல்கள்-மிருகங்கள்-பறவைகள் முதலாகிய அஃறிணையுச்
தோற்றக்கண்டு தனதுமனத்திற்கொண்ட சந்தேகத்தினைமாற்றி,சுவா
மியைபலமுறைவாழ்த்தி, ஆனந்தசாகரத்தில்முழுகி,கிரிமூர்த்திகளும்
ஏனையதேவர்களும்முதன்மையாகவிரிந்து அனுக்கிரகஞ்செய்யவல்ல
மூர்த்தியிவரே என்றுதுதிசெய்தான் உடனேபாலசந்திரமூர்த்தியினு
டைய கிருபையினால் அச்சமுதையினுடைய தனங்களிற் பகீரதியை
போ லப்பால் கார்த்து பெருகியது, அப்போது சுமுதையானவன்
அப்பாலசந்திர மூர்த்தியை எடுத்துத் தனது மடியினின்று வைத்துக்
கொண்டு பெருகி வருகின்ற பால் எனது காத்தனுக்கு அன்போடும்
ஊட்டினன். இவையனைத்தையுமுன்னர்மாயையினால்வந்தமறைந்தி
ருக்கின்றநான்குவிநாயகருங்கண்டுவிநாயகமூர்த்தியினுடையவல்லபத்
தையறிந்து மனதிலச்சங்கொண்டு அவ்விடத்தினின்றிமோடித்துமா
சுரணப்பணித்தெழுந்து அவனெதிரிற்றைகூடப்பினின்றுஇதனைச்சொ
ல்லுவதானார்கள் ஒ இராஜாதிராஜனே! கேட்டருங்க; சுமுதையினு
டைய கருப்பத்திலிருக்கின்றபிள்ளை இன்னும் பிறக்கவில்லை; ஆனால்
அவனெதிரில் மனிதனுயில்லாத ஒருமகன் இப்போது பிறந்தான்;
அமுததிரனுக்கே அடியேங்கள்நொந்து நிலத்தில்மூர்ச்சையாகிவிழு
ந்தோம்; சிலநேரத்தின்பின்னர் தெளிந்தெழுந்து அச்செய்தியையறி
விக்குமாறு தேவரீருடைய திருவடிகளை யடைந்தனமென்றுசொன்
னார்கள்; முன்னமேறுக்கசுரேசுரத்துள்மூழ்கியிருந்த தாமராஜன்அதை
க்கேட்டவுடனே பின்னர் துக்கமேஸிட்டவனுய்த் தானும்மதிமயங்கி
மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தனன். அச்சம்பவத்தை அருகிலிருந்த அமைச்சர்
கள்கண்டு சிலசைத்தியோபசாரங்களைச்செய்து தெளிவித்தார்கள்.

பின்னர், தாமராஜனுவன் தெளிந்தெழுந்து சத்தருநேரிட்ட
போதுதாமகப்பட்டிருப்பது அரசார்க்குத்தகுனமன்றதலால்,இனி
விரைவில் அவனைப்போர்முகத்திலவெல்லவேண்டுமென்றுதுணிந்து

வடவையைப்போலக் கோபித்துக் கொவ்வைக்கனியினும் விழிகள் சிவக்கச் சிறிச் சபையிலிருக்கின்ற சகலரையும்பார்த்து நீங்களாவரும் சர்வாயுதபாணியராய் உங்கள் வசத்திருக்கின்ற சேனைசமுத்திரங்களைபெல்லாங் கூட்டிக்கொண்டு அதிசீக்கிரத்தில்வந்துசேரக்கடவீர்களென்று ஆக்கியாபித்தனன் உடனே அக்வாக்கினையை அமைச்சர்கள் சேனாதிபதியர்புத்திரர்முதலிய யாவருஞ்சிரமேற்கொண்டுபல திசைகளினும் நெருங்கியிருக்கின்ற தங்கள் சேனைகட்குமுரசமைவித்தனர். உடனேசர்வசங்காரகாலத்தில் சத்தசாகரங்களும்பெரும்புறக்கடலும் பெருக்கெடுத்தெழுவதைப்போலச் சகலசேனைகளும் அதிக உச்சாகங்களுடன் பேரொலிசெய்து அண்டங்களுங் குறுங்கத்தக்க தாகவார்ப்பரித்தவந்த நெடுநாளில்லாதசண்டைஇப்போதுகிடைத்ததென்னுங்களிப்போடு தங்கள் தங்கள் தலைவரைச்சேர்ந்தன பின்னர்த்தலைவர்கள் வயிரகவசங்கனையணிந்து பாரித்தவிற்களைத்தாங்கித் தேவாஸ்திரங்களைச்சேகரித்து விஷத்துவையிலிட்டிக்கூரிய அலகையுடையபாணங்கள் கிறைந்திருக்குந் தூணிகளை முதுகிலிறுக்க, முத்தலைச்சூலம்-சக்கரம்-வேல்-தோமரம்-பிண்டி-பாலம்-எறி-சட்டி-எழுமழு முதலியபடைகளையுமெடுத்துக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் சேனைகளோடு தாமராஜனுடைய அரண்மனைவாயிலை நெருங்கினார்கள்.

உடனே தாமராஜன்போர்க்கோலத்திற்குரியசின்னங்கனையெல்லாம் தரித்துக்கொண்டு நவரத்நமயமாக விளக்குங் கிரீடத்திற்கும் பைமாலையைச்சூடித்திசைகளினும் கடல்ளினும் வாகனத்தினுந்தாவும் வேகமுள்ளனவாய் இடியையொப்பக்களைக்குங்குரலோசையைப்பெற்றபுரவிகூட்டங்களும், கன்னமதம்-கபோலமதம்-பூகமதமெனச்சொல்லாகின்றமும் மதங்களையும் பெருக்கிப்பர்வதாகிருதியாகவீறிட்டு இருப்புலக்கைகளைத்துதிக்கரங்களிப்பற்றி அண்டங்கள்அதிரச்சுழற்றிவரும் யானையணிகளும்பொன்வண்டில் அச்சுமச்சுநீத்துக்கால்கொடுங்கைமுதலிய சிங்காரங்களைக்கொண்டு குதிரைகள்சிங்கங்கள்-புலிகள்-யானைகள்-முதலியவைகளை அளவற்றனவாகப்பூண்டுநவரத்நமயமாய்ப்பிரகாசிக்குந்தோணிகளும். கிமைப்போதில் அண்டங்களனைத்தையும்பிசைந்துதும் வலிமையுடையவர்களாய்பகைவரில்லாமையாற்புலங்கள் தினவுண்டுவாடியிருந்த அளவற்றபாதியணிந்தும்புடை குழும்படியாகத்தனதுகோபுரவாய்களினின்றும்வெளிக்கொண்டு பொன்மலையைப்போலப் பாரித்திருக்கின்ற தனதுதேரில் மணிகள் கலகலவென்று சத்திக்கும்படியாகவிசிங்கத்தைப்போலப் பாய்ந்துகொடி டிலை சாமரை ஆலவட்டம் முதலியபோர்ச்சின்

தூமகேதுவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம். ௨௨௫

கள் இருமருங்கினும்நெருங்க இரண்பேரி சயபேரி வெற்றிச்சங்கம் முதலியவாத் தியங்கனோடு தனதுசேனைத்தலைவர்களும் இரதத்தை முடுக்கிச்சென்று மாதவராசனிருங்கின்ற காட்டை வளைத்துக்கொண்டு வேதாகமங்களாலெண்ணி யளவிடற்கரிய பாலசந்திரமூர்த்திபைத் தனதுமடிதலுத்தில்வைத்துத் திருமுலைப்பாலாட்டியிருக்கின்ற கமுதையெதிரிற் சென்று மணிகள் பலிததுப் பொற்கட்டுகள் பிசுர்கிருக்கின்ற மந்தாகினிபொபாத தனதுயிலை இருகுதைகளும்பொருத்தவளைத்து அளவற்றபாணங்களைச் சேனைமாரிபைப்போலக் கரவேகமாந் திரிபோகிதகளை அப்பாணங்கள் வெளிப்பட்ட மாத் திரத்திற் புதைந்து ஏறிக்கொண்டிருந்து பாலசந்திரமூர்த்தியினுடைய திருமேனியிற் கருத்தமேகங்களைப்போலச் சூழ்ந்துகொண்டன அதைச்சமுதையும் மாதவராணங்கண்டு திகைத்து சரீரமுழுவதும்விபர்த்து மிகவும் பயந்துநடுங்கினார்கள்

அப்போதுபாலசந்திரமூர்த்தியானவர் புன்னகைகொண்டு தமதுதாய்தகதைப்பயந்து நடுகுருவதைப்பாத்து நீங்கள் யாதொன்றற்கும் அஞ்சாதீர்களென்று நிடங் கூறித் தவறு திருவாயி னின்று கொண்டல்கொண்டலா பெழுந்திருந்தபடிப் புதைப்படலங்களைவிட்டனர். அப்புதைப்படலங்கள் வெளிப்பட்டமாத் திரத்தில் ஊழிகாலத்தில் உலகங்களை யழிககொழுவின்ற பிரளய வெள்ளத்தைச் சுவற்றவல்லமேகங்களைப்போல அட்டிததைக் காயும் யுருளம்யமாக முடிக்கொண்டன. உடனே பாலசந்திரமூர்த்தியாகித் தூமராசனும் சத்த, உகரங்களைப்போலத் திரிலோகங்களும் அதிரவந்த அவன்சேனைகளும் ஒருவரைபொருவா காணமாட்டாதுமயங்கிப் பாதலிலோகத்தில்விழுது இறந்துபோனார்கள் தேவர்களெல்லாஞ் சயசயவென்றுகொண்டாடிப் பாரிசாத முதலிய புட்பங்களைவாரி யிறைத்தார்கள் முனிவர்களெல்லாம் பலபூதாநிபங்களைக்கொண்டு பாலசந்திரமூர்த்தியைப்பூசித்தார்கள் மாதவராசனுஞ் சுமுதையும் பயமகன்று ஆனந்தமடைந்தார்கள். பாலசந்திரமூர்த்தியானவர் தூமராசனுக்கு கேடுவருவதுகாட்டும்படி ஓர் உற்பாதமாய் விளங்கியதினாலும் அவனையும் அவன் அமைச்சர் முதலாயினோரையும் அவ்வவர்கள் சேனைகளோடு ஓர்நொடிப்போதில் தூமததாற்றொலைத்து வெற்றிக் கொடிநாட்டி யருளியதாலும் அவருக்கு அன்றுமுதல் தூமகேதுவென்று மற்றொருதிருநாமம்விளங்கியது பின்னர் பாலசந்திரமூர்த்தியாகவந்து தூமகேதுவென்னும் பெயரினைவகித்தருளிய விநாயகமூர்த்தியானவர் மாதவராசன்முதலியோர் தரிசிக்கும்படியாகத்தம

துதிருவுருவைக்கரந்து மலபாசங்களை யொழிதது, மேலானஞானச் செல்வத்தை யடைந்திருக்கின்ற பெரியோராகளது மணக்கோயிலில் வதிந்தருளினர் இக்கதையை யன்போடு நினைக்கின்றவர்களும் தீவினைகளினின்றும் விலகி பேரானந்தசுகத்தை யனுபவிப்பார்கள்.

இப்பால் மாதவராசனும்சமுதையும் யதாப்பிரகாரந்தமதுபட்டணத்தைச் சீர்து முடிவிலாக பெரும் பாக்கியத்தைப்பெற்று சகலசவுக்கியத்தையும் ஆனந்தக்கையும் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள் இவ்வாறு சிலநாளிருக்கின்பு சமுதையானவன்மகிமை பொருந்தியபுகிரனை மகிழ்வோடுமப்பந்தனர் அதை மாதவராசனறிந்து தனக்குப் புகிரனாவதக மாதவனுக்குச் சகல மங்கலத்தோடும் வீவதாமமுறைமைபாடி அதை கன்மாதிகளேறிவைத்தறி அளவற்ற தருமாதிகளை நாட்டாறுநெய்துவந்தனன், சமுதையானவன் தனது தவதகுமாரனைப்பிரதிகினைக் குளிப்பாட்டி தனதுமுலைப்பாலினை அன்போடு முட்டி. நவாநனமபமாகிய சுட்டியினையும் அரைவடம்பொற்றண்டைமுதலிய ஆபுணங்களையுந்தரித்துச்சீராட்டி பவளககாலகன் வயிரசட்டவன் நீலாத்தப்பலகை முதலியவைகளாற் சோடிகுகுக தவநாரங்கல்களிற்தொங்கும் அழகியதொட்டிலிலவளர்த்தித் தாலாட்டி நாளுநாள் வளாபிறையைப்போல வளர்த்துப் பாராட்டி வந்தனன் இவ்வாறு அவ்விருவர்களுந்தம்மைப்பாராட்டிவளர்த்துநேரம அவர்களுக்குப் பிள்ளைக்கலிதீர்த்தருளிய நாராயண மாதத்தியானவா பெருஞ்சுடரினைவாய்ந்த பந்தமாகவிளங்குததைப்போல வளர்த்துவந்தனா. இப்பால் மாதவராசன் தனது குமாரனுக்குப் பிள்ளைப்பருவமீங்கியின்னா பட்டாரிஷேசம்முதலியவைகளைச் சிறக்கச் செய்தது தூமராசனுடைய அர்சாட்சியை அவாபாலொப்புனித்தது தனது பத்தினியுந்தானுஞ் சதாகாலமும் விநாயகமூர்த்திபத்தியாணிதது அந்தியகாலத்தில் மோட்ச சாம் பிராசகியத்தையடைந்து பேரானந்தத்தை யனுபவித்தார்கள்முன்னர் உலகமனைத்தையுஞ் சிறுகடர்னைவாய்ந்த விளக்கினைப்போலவிருந்துகாதது தூமராசனுடைய அர்சாட்சியை யெல்லாம் பின்னர் நாராயணமூர்த்தியானவா பெருஞ்சுடரினைவாய்ந்த பந்தமாகவிளங்கிப் பாதுகாதது புத்திரமித்திர களத்திராதுகளுடனே சகலபோக பாக்கியங்களையும் அனுபவித்தது வாழ்ந்திருந்தனா.

தூமகேதுவிநாயகா திருவவதாரப்படலம்

முற்றிற்று

எட்டாவது,

கணேசர் திருவவதாரப்படலம்.

வேழெனுந் திருவவ தாரஞ்சாற் றிவீழே
லெட்ட தாமவ தாரநற் சரிதநீ திசைநூ
ரொட்டு மார்வமோ டொழுதுதனை வாரிசத்தண்ண
னட்ட கேண்மையி னறையதுந் சவுனக முனிவீர்.

ஓ சவுனகாதிமுனிவர்களை? விநாயகமூர்த்திபாணவர் தாமகேது திருவவதாரங்கொண்டு மாதவராணுக்கும் அவன மனைவியாகிய சு முதைக்குந் தீங்குசெய்யநின்ற தாமராசனை நொன்று அவ்விருவ னைப்பாதுகாத்தருளிய திருவிளையாடலைச்சொன்னும். அவரேமற் றொருபோது கணேசமூர்த்தி திருவவதாரங்கொண்டு தம்மிடத்தல் அளவற்ற வரங்களைப்பெற்று பெலியென்னும ழர் நானவனுனவன், தனது திரிபுரங்களோடுஞ்சென்று திரிலோகங்களையும் அழிக்க, அ க்கொடுமைக்குத் தேவர்கள் முதலாயினார் அஞ்ச அதற்குச் சிவபி ரான்மனதிரங்கித் தம்மைத்தியானிக்க, அப்போது அவர்திருமுகத் தில் ஐந்துமுகத்தோடுந்தோன்றி, அவர்க்கு அத்திரிபுரங்களைநீராக் கவல்லவரங்களையுதவி, யாவருங்கணேசரென்று போற்றும்படியாக விளங்கியருளிய திருவிளையாடல் முன்னமே உபாசனா காதையிற் சொல்லியிருக்கின்றனம் இப்பால் கணபதி திருவவதாரங்கொண்டு செய்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோங்குபுகழ்ப்பீர்களாக.

கணேசர் திருவவதாரப்படலம்

முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது,

கணபதி திருவவதாரப்படலம்.

—:~:—

அன்பனேயவன் சரித்திர முன்னமேயறைந்தா
மொன்பதாமவ தாரமென் றறைதரு காதை
யின்ப மார்தர வியாதனுக் கலர்மக னிசைத்தாங்
கன்பி னீரறை குதுமுள மொருமையி னுணர்வீர்.

ஓ சவுனகாதிமுனிவர்களை! வெண்டாமரைசெந்தாமரைமலர்களை
ஆதனமாகக்கொண்ட சரஸ்வதி இலக்குமிகள்மூலமாக எல்லாவுல
கங்களையும் படைத்துங்ராதகுமிரரின் பிாமனும் விண்டுவுந் தத
தம்நிலைகளிற் பிறழாதவண்ணம் உயர்ந்த வெண்மை நிறத்தினைக்
கொண்டதாய், நால்வகைத்தோற்றம் எழுவகைப்பிறப்பு, எண்பத்
துநான்குநூறுபிரம் யோனிப்பதங்களா யுள்ள சீவான்மாக்க ளெல்
லாங் கனமங்கட்கிடான சரீரங்கோயெடுத்துத் தாபத்தினாயாக்கி
னிகளாற் றகிக்கப்படுந் ஆயரங்களினின்றூங்கி, இளைப்பாறும்படி
யாக ஆனந்தநிருத்தஞ்செய் தருளுகின்ற எமது சதாசிவமூர்த்தி
யைத்தாங்குந் தகைமையையுடையதாய் கண்டோர்கட் கெல்லாம்
புகலிடமாகியிருந்து மீட்டும் பிறவிசகாகரத்தினைக் காணாதபடி மே
லாகிய முத்திவிடளிர்க் கவல்லதாய் சந்திரன் கங்கை விபுதி விடை
அயிராவணம் என்னுமிவைகளை வெள்ளிதாக்கக்கொண்ட சிவபெரு
மானுனவர், தமது திருமேனியும் தானும் வெள்ளிய சாத்வீகீதீதற்
கொண்டருளியதால் அததலைவர் கிசையும்படியாகத் தானும் வெள்
ளிய நிறத்தினைக்கொண்டதாய் எண்ணமுதலிய முக்கூர்ணங்களினு
லுந் தன்னைவழிபடுந் திருமாலினைத் தாங்குந் திருப்பாற்கடலோடு
ஏனையகடல்களு மேலெழுகின்ற யுகாந்தகாலத்தில், அர்பிரளயத்
தினுள் யாமடங்குதல் அடாதென்று அதனிலுமேலோங்கி யெழுந்
து அண்டமுக்கடுவனாயில் அளாவி ஒளிசெய்யவல்லதாய் தெளிந்த
மெய்யடியார்த்குப் பெருமை பொருந்திய போகத்தையுந் திருவரு
ளையும் வழங்குதலன்றி தம்மையும்வழங்கி அருளிச்செய்யவல்ல எம்
துசிவபெருமானுடைய பெருங்கீர்த்தியென்னுந் திருமேனியானது
எக்காலத்தும் அவரைத்தணவாது அழிவற்ற ஆவலோடுஞ் சுமந்து
அவரைப்போலவே கெடாதபெருமையைப்பெற்றதுபோல ஊழிகள்
தோறுமழியாமல் ஓங்கவல்லதாய், சத்தசாகரங்களும் ஒன்றுடனொ
ன்று கலக்கவருகின்ற யுகாந்தகாலத்தில் தத்தஞ் சுபாவநிலைகளி

னின்றமாறித் தடுமாற்றங்கொள்ளுகின்ற திருமால் கண்படுமிடத்
தையும் அவ்வுணர்த்திப்பதும்மாகிய பிரமனிடத்தையுங் கண்டு எமது
உருத்திரமூர்த்திக்கு இடையாத்தலமாகி எக்காலத்தும் உடையா
வுறுதியோடு நகைப்பதுபோல என்றும் ஒரேயிப்பாய்ப் பிரகாசிக்
கவல்லதாய் நம்மைச்சிவிரான் திருவுருவாகக் கொண்ட செயலா
லன்றோ அடுத்தோர்களையும் பெரிபாரென்று சொல்லும்படியாக
நன்மைகளை விளைக்கின்றீரும் இனி அக்கடவுளுகது இடபமுமாகி
அவரைத்தாங்கிற் போமாயின் எநகாலதனம் அழிபாநிலைமைபெற்
றிருப்போமென்று சாதயீகமானது நடுநடுகொண்டு உலகினோடும்
ஆர்த்தல்போல ஆரவாரிக்கும் அருவிபையுடையதாய் மேருவும்மர்
திரமும் எமதுசிவபிரான் வசிகடபெற்றவை வாயினும் அவைகள் ஓர
ரசன் வருத்தியபின்னா அவன் நடுநடுவருக பொருளினித் தந்தும்
அமுதம்வேண்டிய தேவாநட்குக் கடலைக்கலககி கஞ்சையளித்தும்
இருந்தனவேயென்று என்னித் தன்னைநக நதி வாய்நடுத்தோர்க்கு
வெள்ளியை நிரப்பவல்லதாய் அநந்தம் புறத்தும் ஒரேதன்மையை
யுடைமையினாலும் சிவபெருமானுடைய அருமைத்திருவடிகள் தன
துசென்னியில் மருவப்படுகையினாலுந் தென்னியவறிஞர்களா லெமி
த்து ஏத்தப்படுகின்ற சிறப்பினாலும், மலபாளமனைதிறந்த மெய்
ஞ்ஞானியர்களைப்போன்றதாய், ஓர்பாலதாமரைமுதலிய மலர்வருக்
கங்களெல்லா மலார்தும் ஓர்பால வரதிரமுதலிய மாணிவருக்கங்க
ளெல்லாம் குழுக்கொண்டும் ஓர்பால சிவகவலகமுதலிய தீர்த்தங்
கள்சிறந்தும் ஓர்பால பலாக்கலிமுதலிய பழவருக்கங்கள் பரவியும்
விளங்குவது கயிலைபங்கி.

அக்கயிலைபங்கியில் இமாசலபாஜன் புநலவியோடு எழுந்தரு
ளிய எமது சிவபெருமானுடைய திருவடிகளையுந் திருமால்முதலிய
தேவர்கள்வழிபட்டு வைகுந்தமாதிரிபதிகளைப் பெறுவார்களாயின்
அப்பெருமானுக்கே உறையிடமாயிருக்கின்ற அதன் பெருமையை
உம்பர்களாலுஞ் சொல்லப்படுவனவோ! அக்கயிலைபங்கி னுளவாகிய
கொடி மரம் மிருகம் புள்ளினமுதலியவைகளை யோசிக்குமிடத்து
ஒவ்வொன்றும் கற்பகமகாமதேனுபதுமிதி சிந்தாமணிமுதலியவை
களாயிருப்பதன்றி, அவைதருகின்ற பொருள்களையுந் தருவன. சன
னங்கடோறும் பெரியமாதவங்களைச்செய்து எல்லாப் பொருள்களை
யுமறிந்த யோகியற்கல்லது யேனையசீவர்கட்கெல்லாம் அக்கயிலைய
த்தின்கணுள்ள கொடிமுதலானவைகளா யிருக்கத்தக்கவாழ்வு மரி
தாகும் அன்றியு மிருவகைப் பற்றுக்களையு மொழித்துச் சிவபெரு
மானுடைய திருவடிகளிற் பற்றுடையாருக்கே அக்கயிலை யிடங்
கொடுப்ப தல்லாது, மற்றையர்க்கெல்லா முறவேண்டிய தளித்து

அப்பால்முடுக்குவதன்றி எக்காலத்தும் அன்னவர்க்கு இடமாகும் வகையில்லை இத்தன்மைத்தாகிய கயிலையங்கிரியில் அடியார்க்குஞ் செய்யும் பொருட்டு இமாசலராசன் புதல்னியாகிய உமாதேவியர் ரோடு சிவபிரா னெழுந்தருளி யிருக்கின்ற ரானையில் கார்முதலிய இருதுக்களின் காற்றிற்பட்ட இலை பூவாதியவைகள் சிறந்தனவல்ல வென்று கருதினாற்போல, முன்னொருபோது சிவபெருமானுடைய தழல்விழியால் பூளைப்பூவினைப்போல மடிந்து யாவர்க்குங் காமநோ யளிப்பவனாகிய மன்மதனுடைய அணிவிழாச்சிறக்கும்படி இனவே னிலானது தனது தென்றற்காற்றினால் இறந்துகிடக்கின்ற கானக மாதிகளையிதித்துத் தளிர்முதலானவைகளைத் தத்தம்நிலைமைகளிற் குன்றாதபடியிரப்பியது அக்காலத்தில் யாவருக்கும் இனிமைசெய் வோர்க்குற்ற வறுமையானது நீடியாதுநசிப்பனபோல இறந்துபோ கிய இருதுக்களினால் இலைமுதலியவைகளைத் தீர்த்த கொடிமரம்மு தலானவைகளெல்லாம் பொருக்கென்றுதளித்து, மலர்களிமுதலிய வைகள் தோன்றின்றன. மிககசாந்தமும் ஈனகையு முடையோரிடத் தில் அடைபாதார் ஒருவருமில்லை யென்றுகொல்லுவதுபோல அக் கொடிமரம் முதலியவைகடோறுந் தும்பிவண்டு சுரும்புமுதலியபல விதபறவைகளும் நெருங்கியிருந்தன தன்னைச்சார்ந்த ஒர்பொருளி னுலல்லது சுபாவத்தில தனதுகுணத்தைக்காட்டாத பூயிக்குச்செய் நன்றியை மதித்தல்போல, அங்குள்ளசோலைமுதலானவைகள், மலர் முதலானவைகளைசிந்தி வாசனையுட்டுவதோடும் சிறிதும்நீரில்லாமற் சுருங்கித் தம்மை நெருங்கியிருக்கின்ற படு தடாகம் ஆறுமுதலிய வைகளினுடைய நிரப்பைத்தாமே நீக்கவெண்ணினாற்போலத் தாழ் த்த பொழில்செல்லாமவைகளும் அவைகளில் தேனைக்ஞ்சாரிவன. துட்டர்களாயினோர் தமக்குநன்றிசெய்தோரிடத்துங் கட்டமாகிய காரியத்தைச் செய்வதுபோல அத்தடாக முதலியவைகளினுள்ளம தூரமானநீரினைப் பானஞ்செய்தெழுந்த எட்டியாதிக்கன் தம்மிற்கைத் திருக்கின்ற காய்முதலியவைகளை அவைகளிற்சொரிவது தம்மைய டைந்தோர்கள் பக்குவர்களாயினும் அபக்குவர்களாயினும் அவர்க ளையுயர்த்தவல்ல ஞானசாரியரைப்போல வண்டினங்களானவை எ ட்டியாதிவருக்கங்களிற் கவர்ந்துவந்தேனையும் ஏனைய நல்லவிழுக் கங்களில் முசந்துவந்தேனையும் ஒன்றாகக்கூட்டிப் பக்குவப்படுத் துவது கிடைத்தற்கரிய பலதூல்கடோறுமுள்ள பொருள்களையெல் லாமாராய்ந்தெடுத்து யாவரு மினிமையெய்தும்படி தொடுக்கவல்ல நாவலர்களைப்போலத் தேனீக்ளானவை, பூக்கடோறுமுள்ளதேன் களை யெல்லாஞ் சிறுகச்சிறுக முகந்துபோய் ஒர்பக்கத்தில் சுரந்து

தேங்கும்படி பலகுகளைத் தொடுப்பன இவ்வாறவ்விக்கூட்டங்கள் பிரயாசையோடு தேன்களை யீட்டுவனவாயினும், தேவர்கட்குபயோகிக்கப்படுபனவாயுள்ள மலர்களையும் அவைகள் சிதைக்கின்ற தீங்கினால் அவைகளையழிப்பதே புகழென்று சிலர் ஆங்காங்குதொடுத்திருக்கின்ற குகளை யழிப்பார்கள் குற்றஞ்செய்தோரைச் சினந்துபொருள்பறித்தல் வேலேந்துமரசர்க்கு விதியாதல்போல சிலர்விடியுமுன்னமேசென்று மலர்களை ஊறுசெய்கின்ற ஈக்களை யழித்து அவற்றின் குகளிலிருக்கின்ற தேன்களைக் கைக்கொண்டு செல்வார்கள் அங்குள்ள சோலைகளைத் தும் மெகங்கள் யொப்பவிசுகின்ற தேன் மழையினால் மயிர்கூட்டங்கள் அச்சோலைகளைவிட்டு நீங்கினுலன்றி அழர்வுருது குயில்களும் அவைகளைவிட்டு நீங்கினுலன்றிக்கவாது. புறத்தேவர்களையுடைய அணிலாதிகள் நல்லமாங்கனி முதலியவைகளையுண்டு தூய உண்டியருடைய குணத்தைத் தெரியப்படுத்தும் மந்திகள் தீயனவும் அவையல்லனவுமான கனிகளை விழைந்து உயர்வுந்தாழ்வுமான உண்டிகளை யருந்துவோருடைய தன்மையை விளக்கும் அங்குள்ள தடாகங்கடோறுந் தமதுகணவனாகிய சூரியனுக்கு ஞாதியாயிருக்கின்ற சந்திரனாலும் பனியினாலும் அழிந்தவகை போக ஏனைய தாமரைகளெல்லாம் வண்டினங்கள் மொய்க்கும்படியாக அலர்வன ஆம்பல முதலியவைகள் மலாந்திருக்கின்ற தடாகங்களெல்லாம் தெளிந்து மிக்கவனப்போடு சிறப்புற்றன நீண்டஆறுகளெல்லாம் துண்ணியமணல்களைப்பறப்பி அதன்மேல் கருமணல்களைவார்த்து நடுவேபுனலொழுசிச் செல்லும்படியாகத் தம்மைவிழைந்த உயிரகட்கெல்லாம் வெயிலின் வெப்பத்தை நீக்குவ வரையாது கொடுப்போரிடத்தில் வறுமை வந்தபின்பும் அவர்களக்காலத்தும் உள்ளபொருளைக் கரவாது வேண்டினோர்க்கு உதவுதல்போல் அங்குள்ள மலைகளெல்லாம் இறந்துபோன கார்காலத்திற்பருகிய புனல்களை ஆவ்விளவேனிற் காலத்தும் இடைவிடாது பொழிசுவ இத்தன்மைத்தாகிய இளவேனிற் காலம்வந்தபோது சாம்பசிவமுர்த்தியானவர் குளிர்ச்சிவேண்டித் தமதுதேவியாரோடும் உய்யானவனத்தை யடைந்து அதில் கொன்றை கூவிளம் கோங்கு மந்தாரம் பாடலம் புன்னாகம் சண்பகம் வாழைவகுளம் அசோகு முதலாகிய விருக்கங்கள் மலிந்திருக்கின்ற அலங்காரங்களை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே வந்து அங்கிருந்த ஓர் சித்திரமண்டபத்து ளெழுந்தனினர்.

அப்போது உமாதேவியார் அம்மண்டபசுவர்களிலெழுதியுள்ள சித்திரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டேவா அவைகளில் ஓர்பாற்சத்த

கோடிமகாமந்திர சொரூபங்களும் அவைகட்கெல்லா மூதவிஷ பிரணவமந்திரசொரூபமும் அதில் ஆண்பாணையும் பெண்பாணையும் புணர்ச்சிசெய்திருக்கும்பாவனைபாகவெழுதியிருப்பதைக்கண்டு சுவாமி! இதென்னவென்று சிவபிரானைக்கேட்டனர். அதற்கவர் தமதுதேவியாரைப்பார்த்து பெண்ணை யாம் உன்னோடு சம்பந்தமாகி லோகங்கட்குபகாரமாய் நடப்பிக்கத்தக்க கருணாரசமாகுமென்று திருவாய்மலர்ந்து புணர்ச்சிசெய்திருக்கின்ற அந்த யானைகளில் ஆண்பாணையைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர் உமாதேவிபார் பெண்பாணையைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். இவ்வாறே லோககாரணர்களாகிய இருவரும் அவைகளை அன்போடுபார்த்துக்கொண்டிருத்தலும் அந்த யானைகளினுடைய புணர்ச்சி மூடியில் பிரணவஸ் ரூபியாயிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியானவர் உழிநாலத்தில் கோடிசூரியர்கள் ஒன்றாய் உதயஞ்செய்ததுபோல அளவற்ற பிரகாசத்தோடும் உதித்தருளி சிவபிரானையும் உமாதேவியாரையும்பணிந்தனர் உடனே அவ்விருவரும் ஆனந்தங்கொண்டு தமக்குப்புத்திரனாததிருவவதாஞ்செய்தருளிய விநாயகமூர்த்தியைப் பரிவோடுகொண்டு அனைத்து உச்சிமோந்து உள்ளம் பூரித்தாந் தங்கள் மடியினின்றுவைத்துக்கொண்டு சிவபிரான் இதனைத் திருவாய்மலர்ந்தருளுவதாயினர். ஓகுமாரனே என்னில் வேளுகாமல் எனக்குப் பிள்ளையாகியிருக்கின்ற உன்னை யார்வணங்குகின்றார்களோ அவாகட்குச்சகல விடையுறுகளையுந் தீர்த்து அவர்கள் விழைந்த காரியங்களை விரைவில் கைகூடும்படியாக அதுக்கிரகஞ்செய்துக்கொணங்கட் கெல்லாந் தலைமைபெற்றிருந்து கிருபையை வழங்குத அதுதலையாவரும் உன்னைக்கணபதியென்று சொல்லுக உன்னையாவரும் ஏக்காரியத்தின்று முன்னதாகவணங்குக அவ்வாறு வணங்காதோர்க்கு இடர்களைப்பூரிக இதுவன்றி அசுரர்கட்கெல்லா மரசனாய் யாவருமஞ்ரத்தக்க கோரனாய் மிககொடிய நெஞ்சையுடையவனாய் தேவர்கட்கெல்லாந் துன்பத்தை விளைக்கின்றவனாய் கஜமுகனென்றும் பெயரைவகித்தவனாய் ஒரு அசுரனிருக்கின்றான் அவனை நீநிரலில் சமர்க்களத்திற் சங்கரித்து விண்டுவே முதலியோர் மூழ்கியிருக்கின்ற துக்கசாகரத்தைத் தீர்த்து அவர்களைக் கிருபையோடுங் காத்தருள்கவென்று திருவாய்மலர்ந்து உமாதேவியாரோடு அச்சித்திர மண்டபத்தைவிடுத்துக் கணபதிப்பெருமானையழைத்துக்கொண்டு சென்று அவரைத் தமது கைலாய வாய்தலின் முகப்பிலிருக்கவைத்து அந்தப்புரத்திற் சென்றருளினர்.

அப்போது நந்திதேவர் முதலிய கணத்தலைவர்களும் விண்டு முதலியதேவர்களுக்கருணாதிபாயமுந்தருளிய கணபதி மூர்த்தியைப்பணிந்தெழுந்து வேதாசம முதலியவைகளாற்றுகின்றது விடைபெற்று அவரதுபெருங்கருணையினால் அவ்வவர்களுடைய பெரிய அதிகாரங்களைச் செலுத்துவதாகப் போனார்கள் அந்தப்புரத்திற் சென்ற சிவபிரானும் உமாதேவியாரும் சரசசல்லாபத்தோடும் அளவளாவிமகிழ்ச்சி யுற்றிருந்தார்கள் இவ்வாறு மகிழ்ச்சிபொங்க சரசசல்லாபத்துடனே அளவளாவி யிருக்கின்றபோது சிவபிரான் உமாதேவியாரைப்பார்த்து பெண்ணே நாமிருவருளு குதாமுவோம் அச்சுதில் நீதோற்பையாயின் உனது ஆபரணங்களை யெல்லாம் கொடுத்து விடக்கடவை, யாம் தோற்போமாயின் எனது ஆபரணங்களைக் கொடுத்து விடக்கடவோமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர் அதற்கு உமாதேவியாரா சம்மதித்து அப்போது சிவபிரானை தரிசனஞ்செய்யவந்திருந்ததமது சகோதரனாகிய விண்டுவைக்கூவி, ஒசேட்டனே இப்போதுயாமிருவரும் ஆட்போகின்ற குதுக்கு நீசாட்சியாகவிருக்க வேண்டுமென்று கேட்டனர் அதற்கவா சம்மதித்திருந்தனர். பின்னர் சுந்தரர்முதலிய பரிசனங்களெல்லாம் அக்குறிப்பினையறிந்துகுதாமி கருவிகளைக்கொணர்ந்து வந்து சிவபிரானெதிரில் நீட்டினார்கள் அவைகளைச்சிவபிரான் விண்டுவினிடத்திறறந்து இவைகளைக் கிரமப்படி வைத்திடுகவென்று ஈட்டனையிட்டனா அவ்வாறே விண்டு அவைகளை யெல்லாங்கிரமப்படி வைத்து அவ்விருவர்களுடைய ஆட்டங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனா அவ்வாட்டம் முடிவில் உமாதேவியார் கெலித்தனர். அதைச்சிவபிரான்கண்டு பரியாசத்தினாலோ மூற்றியாது காரணத்தினாலோ உமாதேவியாரைப் பார்த்து பெண்ணே! நமக்குத்தோற்றனை ஆதலால். உனது ஆபரணங்களையெல்லாம் கழற்றி நம்முன் வைக்கக்கடவை யென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதனைக்கேட்டலும் உமாதேவியாரா சிவபிரானைப்பார்த்து நகைத்து சுவாமி அடியாள்கெலித்திருக்கத் தேவரீர் குற்றமற்றவேதங்களைத்திருவாய் மலர்ந்தருளிய வாக்கினால் எற்றினுக்கு இத்தன்மைத்தானபொய்யை நானமில்லாம்ற் சொன்னீர்கள். தேவரீருடைய திருமேனியிலுள்ள ஆபரணங்களை வாங்கி என்முன்னேவைத்தருள்கவென்று கூறினள். அதற்குச்சிவபிரான் புன்னகைகொண்டு பொய்ச்சாட்சி சொல்லும்படியாக விண்டுவுக்குத்தமது புருவத்தை நெரித்துச்சைகைகாட்டி, மீட்டும் உமாதேவியாரை நோக்கிராமேகெலித்தனமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அப்போது விண்டுவானவர் என்செய்வாரா, மேல்வரும்வினைவைச்சிறிது மறிந்துகொள்ளாதவராய்

உமாதேவியாரைப்பார்த்து அம்மணி! இப்போதுசுவர்மிகுநூலோற்
றமையால் உமது ஆபரணங்களை அவருக்குக்கொடுக்கவேண்டாமோ
வென்று கூறினர். அதைக்கேட்டலும் உமாதேவியார்கோபித்து, அ
வ்விண்ணவை உறுத்துப்பார்த்து அறிவற்றவனே! எங்களுடையகெ
ளிப்பையுந் தோற்றையுங் கண்ணிற்கண்டிருந்தும் என்னலாபத்தை
விழைந்து உண்மையைச் சொல்லாமல் பொய்சாட்சி சொல்லினை. நீ
இவ்வாறு சொன்னமையால் இனிகண்டெட்டமலைப்பாம்பாகி துன்பு
முறக்கடவையென்றுசு சரிகதனா

கேட்டவர்களோ சொனகாதிமுனிவர்களைச் சகல லோகங்களை
யும் அளிக்கவல்ல விண்டுவானவா சிவபிரானுடைய சார்பைப் பெற்
றிருந்தும் ஒருபொய்சாட்சியினால் சகிததற்சரிய சாபத்தினைப்பெற்
றுரெனில் இவ்வுலகத்தில் பிரதிதினமும் பொய்யையேபெரும்பாலு
ங்கூறி வாழ்கின்றவாகுள் அடைபததக்க நரகவேதனையை யாவரால்
அளவிடக்கூடும்

இவ்வாறு உமாதேவியாரிட்ட சாபத்தைக் கேட்டலும் விண்டு
வானவர் நடு நடுங்கிச் சிவபிரானுடைய கிருவடிகளில் வீழ்ந்துபணி
ந்தெழுந்து சுவாமி! தேவரூபுடைய திருப்புகருவ நெரிப்பிற்கஞ்சி உ
ரைத்த பிழையினைப்பொறுத்து உமாதேவியார் கொடுத்தசாபத்திற்
கு ஓர் தீர்வு சொல்லியருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர் அத
ற்கு அளவற்றசாகும் ஆணவமலதகிலமுநகி மறைபட்டிருந்த ஆன்
மாக்களை முதகியில் விடவேண்டுமென்று வினைத்து கடல்போலுந்த
மது பெருங்கருணையினால் திருமேனிரொண்டு அவர்களை அவ்வா
ணவ இருளினின்று மெடுத்தது, அவர்க ளிச்சித்த தனுசுரண புவன
போகங்களைக்கொடுத்து, அவ்வகலினிடமாக நல்வினை தீயினைகளை
யூட்டி, அவ்விருளை மொப்பில மலபரிபாக முண்டாக்கி, முத்தியிற்
சேர்ப்பிக்க வல்ல சாவஞ்ஞமூர்த்தியாகிய சிவபிரான் கிருணபகரந்
து ஓ இலக்குமிகேள்வனே வடதீவிற்கேன்று நமது திருவடிகளைத்
தியானஞ் செய்துகொண்டிரு இன்னுஞ்சிலகினைத்துள் மூவுலகத்தா
ருந்குந் துன்பஞ்செய்து வருகின்ற கஜமுகாசுரனைக் கணபதிமூர்த்
தியானவர் சங்கரரஞ்செய்து அவ்வழியே வருவர். அக்கால் அவரை
நீபார்த்தபோது உணக்குற்றசாபமானது நீங்குமென்று சிவபிரான்
திருவாய்மலர்ந்தனர் அதை விண்டு கேட்டு மனமகிழ்ந்து, உடனே
அவ்வடதீவினையடைந்து ஓராலமரத்தடியில் ஏழுயோசனை விசால
த்திருக்கின்ற இருண்டபொந்தினுள் குருட்டு மலைப்பாம்பாகித் தம
து பயங்கரமான ரூபத்தை நினைக்குந்தோறும் அருவருப் புற்றவ
ராய் சதாசிவபிரானுடைய திருவடிகளையும் கணபதி மூர்த்தியினு

ஈடையுதிருவருளையுந் தியானஞ்செய்து கொண்டு தவத்திலிருந்தனர் விண்ணின் செய விவ்வாறாக.

இந்திரன் முதலியதேவர்கள், அசுரர்கள் செய்யுங்கொடுமைக் குப் பயந்து சகலதிரவியங்களோடும் கயிலாயத்தை நோக்கிச்சென்று, முதல் வாய்தவின் முகப்பில கணத்தலைமைபெற்று வீற்றிருக்கின்ற எமது கர்த்தனைப்பணிந்து பூசித்து இருகரங்களையுஞ்சிரமேற்குப்பி வேதாக்மங்களினால் அளவற்றதோததிரங்களைச் செய்துநின்றார்கள் அவர்களைக் கணபதிமூர்த்தி கிருபையோடும்பார்த்து அன்பர்களே! உங்களுர்து வேண்டியவைகளை கேட்போகளாகவென்று திருவாய்மலர்ந்தனர் அதந நுமேல கேவாகன் ஆனநதங்கொண்டு அடியேங்களை நாடோறுங் வருகதிவநகின்ற கஜமுகாசுரனைத் தேவீர் சங்கராஞ்செய்து அடியேங்களுடைய துபாதகை நீங்கியருளல்வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தாராய் அதற்குக் கணேசமூர்த்தி, அவ்வாறே செய்தருளவ மென்று கிருபைய வறுங்குத்தமது சிம்மாசனத்தையிடுத்து பூதர்கடவுல்லாந் தலைவரைய மலையப்பப்பென்று பாரித்துவிளங்குஞ் சரீரத்தினால் அசலனென்று மெயரை வகித்திருக்கின்ற ஒருவனைக்கூவி அவனது கந்தாகதி லாரோகணித்தருளினர். உட்கீன இரணபேரி ஜபபேரி வெறவிசங்கம் முதலியவாத்தியங்கள் முழங்கின கொடி-குடை சாமரை முகலிப சின்னங்கள் இருமருங்கினு நெருங்கின இடியேற்றினை யொப்பச்சந்திரசூரும் பெருந்தொனியையுடையவர்களாய், பிரளயாரசினியைச் சொரிகின்றகண்களை வாய்ந்தவர்களாய் பருவதங்களை பொகதுவிளங்கும் புறங்களில் அளவற்ற ஆயுதங்களை யேந்தினவர்களாய், அநேகபூகயிராகன் புடைசூழ்ந்தவர்கள் பின்னர்கணேச மூர்த்திபானவா இவ்வித ஆடம்பரங்களோடு கயிலாயத்தினின்றும் வெளிக்கொண்டு கஜமுகாசுரன் அரசாட்சிசெய்தவருகின்ற மதங்கநகரத்தின் சமீபத்தி லமர்ந்தருளினர் யோகியர் தங்கள் தங்கள் ஞானவுணர்ச்சியினாலறிந்தாலல்லது மற்றேனையோரால் அறியவொண்ணாத கணபதி மூர்த்தியானவர் இவ்வாறு யுத்தசன்னததராய் வெருக்கொண்டு வருவதைக் கஜமுகாசுரனறிந்து ஆயிரம் வாகினிசேனைகள் தன்னைப்புடை சூழும்படியாக வெளிக்கொண்டு கொடிமுதலிய சின்னங்களோடும் அமரர்களுங்கண்டு நடுங்கத்தக்க ஆயுதங்களோடும்வந்து யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்கினன். அப்போது பூதவீரர்கள் தாக்கிய தாக்கலிலே அளவற்ற அவுணவீரர்கள் துடைகளற்றும் இடைக ளொடிந்தும், வாள்கள்முறிந்தும், கால்கள்மடிந்தும், தலைகள்பிளந்தும், சிலைகளிழந்தும், பலதிசைகளினுஞ் சின்னாபின்னப்பட்டு ஓடிமாண்டார்கள், அதைத்

கஜமுகாசுரன் கண்டிவடவையைப் போலக்கொதித்து தனித்துவிலில் அளவற்றபாணங்களைப் பிரயோகித்துச் சமீபத்திலிருந்த பூச விரர்களை யெல்லாங்கொன்று கணபதிமூர்த்திக்கெதிரேவந்து விண்வொதிதேவர்களாலுங் காணுதற்கரிய அவரது திருமேனியைத்தனது தவமுதிர்ச்சியினாற்கண்டு சிறிதும் அஞ்சாதவனாய் இதனைச் சொல்லுவதாயினன். ஓசிறுபிள்ளாய் இதுகாறும் என்னோடு பகைத்துயார் உயிரோடிருநதார்கள் தேவர்கள்செய்த தோத்திரத்திற்குடன்பட்டு நீஎன் விணிலழிவு தேடிக்கொள்ளுகின்றனை யான்விட்டு விடுகிறேன் இனியேனுந் தபரிததுக்கொள்ளு இல்லையெல்,என்னோடுயுத்தஞ்செய்ய ஆசையிருக்குமாயின் கீதற்றுகுகின்ற ஆயுதவல்லபங்களை இப்போதேகாட்டு சிறிதும் எனதுபராககிரமத்தை யோசித்து எதிர்க்கவந்த உன்னைக் கோரியனுப்பிய தேவர்களை யெல்லாம் நாசஞ்செய்து வெற்றிமாலை தரிகுகின்றேன் நான்சிவபிரானுடைந்திருக்கின்ற வரங்களைச்சிறிது மறிந்தாயில்லையென்று சொல்லினன்

அதற்குக் கணேசமூர்த்தி புன்னகைசெய்து, அடா பேதாய்! உனக்கு வரங்கோடுததருளிய அச்சிவபிரானுடையகிருபையினாலேயே உன்னைச்சங்கரித்தது தேவர்களையெல்லாம் யதாப்பிரகாரம் சொர்க்கலோகத்தில் நிலைபெற்றிருக்கச் செய்கின்றேன் பார் இதைஉண்மையாக நம்பக்கடவை நீஎன்வினிற்பேசுகின்றாய்? அச்சமின்றிஎன்னோடுயுத்தஞ்செய்ய வல்லபமிருந்தால விரைவில் நடத்துகவென்று திருவாய் மலர்ந்தனா அதை அவுணாபெருமான் கேட்டுக்கோபித்துத்தனது மேருவையொத்த வில்லைவட்டாகாரமாக வளைத்து, அளவற்ற குருரமாகியபாணங்களைக் கோடைமழைபோலப் பொழிந்தான் அதைகளையெல்லாம் எமதுகர்த்தர் தமதுகதாயுதத்தினால்விலக்கி அவன்பிடித்திருந்த வில்லைக்கண்டித தெரிந்தனர் பின்னர் கஜமுகாசுரன் மற்றொருவில்லையெடுத்து வளைத்து அளவற்றசரங்களை முன்னினும் அதிகமாகத்தொடுத்துவிட்டான் அவைகளையுங்கணபதிமூர்த்தி தமதுமுசலத்தினால் விலக்கி வில்லையும் பொடிபடுத்தினர். பின்னர் கஜமுகாசுரனுவன் அதிக உக்கிரத்தோடு நெருங்கிவந்து மற்றொரு வில்லில் இந்திராஸ்திரம் வருணாஸ்திரம் வாயுவாஸ்திரம், பிரமாஸ்திரம் ராசிமாஸ்திரம் முதலிய தேவாஸ்திரங்களை மாறிமாறிப்பிரயோகித்தான் அவையனைத்தும் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் அனந்த உற்பாதங்களை விளைத்துக் கொண்டுவந்து எமது கர்த்தருடையதிருவடிகளில் வீழ்த்துவிட்டன. அதைக்கஜமுகாசுரன்கண்டு ஆச்சரியமூற்று மீட்டும் ஓர்தண்டாயுதத்தை யேந்திவந்து புத்தஞ்

செய்தான். அத்தண்டாயுதத்தைக்கணபதி மூர்த்தியானவர் தனது கதாயுதத்தினுற்றுக்கள் படுத்தி அவுணர்பெருமான் மார்பிறங்குகின்ற உடனே அவன் சிறிதுநேரஞ்சோபித்திருந்தான். அப்போது சுவாமி, தமது மழுவாயுதத்தினால் அவனுடையசேனைகளை யெல்லாஞ்சரம்பலாக்கினர். பின்னர் கஜமுகாசுரன் சோபநதீர்த்து, தனதுசேனைகளைல்லாம் அழிந்து கிடக்கின்றமையைப்பார்த்து இவன்மேலான பராக்கிரமசாலியேயன்றி சிறுவனல்லவென்று நிச்சயித்தும் மானம் மேலிட்டவனாய், மீட்டும் அளவற்ற ஆயுதங்களைக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்தான். அவன் பெற்றிருக்கின்ற சிறந்தவரத்தைக் கணபதிமூர்த்தி யாலோசித்து, தமது வலப்புறக் கோட்டின் முனையையொடித்து அவன்மீது விட்டனர். அது வெளிப்பட்டமாதிரத்தில் சகலலோகங்களுக்கலங்கும்படியாக வாய்ப்பரித்துச்சென்று கஜமுகாசுரனுடைய மார்பைப் பிளந்துபோய்ச் சமுத்திரத்தில் ஸ்ரானஞ்செய்து, மீட்டும் சுவாமிகளிடத்தில் வந்துசேர்ந்தது.

கேட்டார்களோ சவுனஸ்திமுனிவர்களை¹ பகைவர்வந்தபோது அவர்களைப்பாதத்தினாலும், உகிரினாலும், நகையினாலும், பார்வையினாலும்வென்று வெற்றிகொள்ளவல்ல சிவபிரானுக்குத் தமதுகொம்பினால் அவ்வவுணனுடைய வுயிரைமாய்த்ததும் ஒருபுகழோ? பின்னர் கணபதிமூர்த்தியானவர் சமுத்திரத்தில் ஸ்ரானஞ்செய்துவந்த கொம்பினை ஓராயுதமாகத் தமது திருக்கரத்தி லேந்தி யருளினர். அப்போது தேவர்கள் புட்பவருடஞ் சொரிந்தார்கள். முனிவர்களெல்லாம் வேதாகமங்களினுற் பலமுறைதோததிரஞ்செய்து பணிந்தார்கள். முன்னர் எம்பெருமானுடைய கோட்டினுற் பிளக்கப்பட்ட மேருகிரி அபிஷோடேபெயாத்து வீழ்ந்ததுபோலநிலத்தில்வீழ்ந்த கஜமுகாசுரன், பின்னர்மலைக்கு நிகரான முடிகமாகி, வட்டமாய்ச் சிவந்து அழலையுமிழ்கின்ற விழிகளும், திசையானைகளை யெல்லாம் விட்டத்தக்க நீண்டவாலும், கடைவாய்க்கு வெளிப்பட்டிருக்கின்ற பருத்த பற்களும், நீண்டுநிமிர்ந்து அழுத்தமுற்றிருக்கின்றமுகமும் சரீரமுழுவதும் நிறைந்திருக்கின்றமயிரும், மலைகளையும் விருக்கங்களையும் உதைத்துச்சாய்க்க வல்லகால்களும், ஆகாயத்தை யளாவவுயர்ந்து உம்பருலகத்தையு மழிக்கத்தக்க முதுகும் பார்த்தவர்கள் அஞ்சிப் பயங்கொள்ளும்படியான கோரரூபங்கொண்டு சகலலோகங்களையும் கலக்கிராசம்பண்ணும்படி நடந்தான். அவ்வுருவத்தைத் தேவர்களு முனிவர்களும் பார்த்துப் பயந்து பல திசைகளினும் ஓடிப்பதுங்கிலைகள் இத்தன்மைத்தான கொடியரூபத்தோடு எதிர்த்தவருகின்ற ஆருவினுடைய பராக்கிரமத்தை எமதுகர்த்தன்களை

டு இமைப்போதில் அதனை அசைவறப்பிடித்து முதுகிலாரோகணித்தருளினார். சுவாமியினுடைய திருமேனி தனது சரீரத்திற்பட்ட மாத்நிரத்தில் அவனுடைய அஞ்ஞானவிருள் விலகிப்போய் மெஞ்ஞான ஒளியிருத்து மேன்மைபெற்றனன் சித்தர்கள் சாரணர்கள் முனிவர்கள் தேவர்கள் முதலாயினோர், ஆகுவை வாகனமாகவூர்த்தருளியிருக்கின்ற கணபதிமூர்த்தியைப் பூசித்தார்கள் கஜமுகாகரன் மார்புபிளக்கப்பட்டு உதிரும் பெருகவிமூர்த்த படுகனத்தை உலகத்தார் மாரொத்தமயமென்று சொல்லுகின்றார்கள் அவ்விடத்தில் கணேசமூர்த்தியானவர் ஓசிலலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்து அத்தலத்திற்குக் கணபதிசாரமென்று திருநாமநரித்தனர் அளவற்றசேனையுடைய கஜமுகாகரன் யுத்தகளத்தில் இறந்தானென்று அசுரராஜனிடத்துப் பறந்து தானொருபட்சிருபங்கொண்டு மேருமலையிலிருக்கின்ற ஓர் குகையிலொளித்துக்கொண்டான் அசுரர்களுவாகிய சுக்கிரனும் ஆகாயமாக்கமாய் பறைந்துபோயினன் இத்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் கணபதியைத் தரிசித்திடத்தில் விடைபெற்றுத் தம்படிகளை யதாபிரகாரமடைந்து வாழ்த்திருந்தார்கள்

பின்னா கணபதி மூர்த்தியானவா தமது ஆகுவாகனத்தைநடாத்திக்கொண்டு சகலசேனைகளுமபுடைசூழ்ந்துவரும்படியாகவடதிவினோரோக்கி யெழுந்தருளினா அமமாத்நிரத்தில்நெடுநாள் ஓராலமரப்பொந்தில் குருடடுபலைப் பாம்பாக்கியிருந்த விண்வானவர் அவ்வடிவத்தினின்று நீங்கப்பவழப்படி தெய்வருபம்பெற்றுக் கணபதிமூர்த்திக்கெதிரில்வந்து பணிந்தெழுந்து இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்குப்பிநின்று ஓ அட்டமூர்த்தமா யிருக்கின்ற அமலனை? தேவரீருடைபதரிசன விட்சண்ணியததால் அடியேற்கு ஐமாதேவியார் கொடுத்தசாபம் ஒன்றேயன்றி அடியேனுடைய மலபந்தங்களும்நீங்கும்படியான பேற்றினையடைந்தேன இனி இதைவிடயான்பெறத்தக்கபெறு வேறென்னவிருக்கின்றது? என்றுமிக்கமனமகிழ்ச்சியோடெம்புகழ்ந்து, புட்பம்முதலிய திரவியங்களாற் பூசனைசெய்துவேதா கமங்களினூற் றேத்திரம்புரிந்து கைதட்டி நிருத்தமாடி, மீட்டும் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து சுவாமி? அடியேற்குத் தேவரீர்தரிசனம் கொடுத்தருளிச் சகல நன்மைகளையுங் கிடைக்கச் செய்த இத்தினம் மாகழிமாதம் சஷ்டியாதலால் வருடந்தோரும் வருகின்ற இத்தினத்தில் யாவ்ரணத் தேவரீருக்கு வழிபாடு செய்வார்களாயின், அவர்கள் சகலவரிட்டங்கள் வின்றுநீங்கி இட்டகாமியார்த்தங்களைப்பெற்றுய்யும்படி அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

அதற்குக்கணேசமூர்த்தி, அவ்வாறே செய்தருளுவமென்றுகி
ருபைசுரந்து அவ்விண்ணவையுந் தம்மோ டழைத்துக்கொண்டு சக
லசேனைகளோடும் கயிலாயத்திற்குச் சென்று சிவபிரானையும் உமா
தேவியாரையும்பணிந்து விடைபெற்று, தனது யதாஸ்தானமாகிய
மூதற்கோபுரவாய்தலின் முகப்பிலெழுந்தருளினர் அப்போதுவிண்
மேழுதலாயினோர் கணேசமூர்த்தியைப் பூசனைசெய்து சுவாமி! அடி
யேங்கள் இதுகாறும் மிகுந்த கொடுமையான கஜமுகாசுரனுக்குக்
குட்டிக்கொள்ளுதல் முதலாகிய வணக்கங்களைச் செய்து அவனு
டைய பணியிடைகளை கடாத்துவந்தனம் அங்ஙனக்கத்தை இன்று
மூதல் அடியேங்கள் தேவரீருக்கெதிரே செய்கின்றனம் அவைகளை
த்தேவரீர் வணக்கமாகக் கொண்டருளல்வேண்டும் அவ்வாறு தேவ
ரீருக்கு வணக்கஞ்செய்வோர்கள் யாவராயினும் அவர்கட்கு இஷ்ட
காமியார்த்தங்களைக் கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து,
அவ்வாறே தாங்க ளனைவரும் வணக்கஞ்செய்து சகலவரங்களையும்
பெற்று அவ்வவர்களுடைய பதவிகளையடைநதாகார். என்று சூத
புராணிகர்சொல்ல, அவரைச்சவுனகாதிமுனிவர்கள் பணிந்தெழுந்
துசுவாமி! கஜமுகாசுரன்யா? அவன்பெற்றவரங்களுயாவை! அவை
களையுந்திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்றுபிரார்த்தித்தனார் அத
ற்குச் சூதபுராணிகரிசைந்து, ஓ சவுனகாதிமுனிவர்களே! முன்னொ
ருகாலத்தில் தேவேந்திரன் அசுரேந்திரனோடு யுக்தஞ்செய்து அவ
னைப் பின்னிட்டுடாப்பண்ணித் தான்வெற்றிப்பெற்றிருந்தனன்.
பின்னரகரேந்திரன் வலியுற்று நமதுகுலத்தில் தேவேந்திரனைச்செ
யிக்கத்தக்கவீரர்கள் ஒருவருமில்லையென்று மனந்தளர்ந்து தன
துகுலக்குருபாகிய சுக்கிரனைப்பணிந்தெழுந்து சுவாமி! இப்போது
எங்கள் குலத்திலிருக்கின்றவர்களுள் தேவேந்திரனைச்செயிக்கவல்ல
வீரமுடையவர்கள் ஒருவரு மில்லையே! அதனாவனவீறி எங்களை
வெல்லுகின்றானே! தேவரீருடைய அருட்குட்சியினால் நிலைபெற்றி
ருக்கின்ற எங்கள் குலமானது இவ்வாறு துன்பப்பட்டழியலாகுமா!
இனியேனும் அவ்வாறாகாமல் செழித்தோங்கும்படி ஆடியேன்நடந்
துகொள்ளத்தக்கது யாதேனுமுண்டாயின் அதனைத் தேவரீர் கிரு
பைசுரந்து திருவாய்மலரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்
குசுக்கிரனைவன் மேலநடக்கப்போகின்றகாரியத்தை தனது சூக்ஷ்
மபுத்தியினாலறிந்து, ஓ அசுரேந்திரனே! வசிட்டமுனிவருடையமர
பிளே மரகதரென்னுமூர் முனிவர்வனத்திலே முத்தியை வேண்டி
யுரியதவஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். அவரை எவ்விதத்திலே
னும் வசப்படுத்திக் கிடும்படியாக உனதுகுலத்தில் ஓர் கன்னிகைக்

குத்திட்டஞ்செய்தனுப்பிலை அவள்வயிற்றினின்று பாதிமுத்தத்தினே ஒருவனுதிப்பான். அவன் தேவேந்திரனையடக்கி உங்கள் குலத்தைத் தழைத்தோங்கும்படியாகச் செய்வன், ஆதலால் அதனைவினாவில் நடாததக்கடவை யென்றுசொல்லி விடைகொடுத்தான். பின்னர் அசுரேந்திரன் இதுகாறுமடைந்திருந்த துன்பங்களை யெல்லாம் இத்தினமே போய்விட்டனவென்று மனமகிழ்ந்து சுக்கிரனைப் பலமுறைதுதிசெய்து அவ்விடத்தினினறுநீங்கித் தனதுபட்டணத்தைவினாந்தடைந்து அகரகுலத்தினுள் அழகிற் சிறந்தவளாயிருக்கின்ற விபுதையென்னும் ஓர்கன்னிகையிடத்திற்சென்று தனதுமனக்குறையையுஞ் சுககிரன்சொல்லிய சூட்சீனையும் அறிவித்தான். அதற்கவளிசைந்து அந்நிமிடத்தில் தவஞ்செய்திருக்கின்ற அம்மரகதமுனிவரிடத்திற்சென்று, அவாசெய்யுந் தவமகிமையைப் பார்த்து, இலக்குமியே எதிர்வந்தாலும் இவா சபலிப்பவராயிருக்கவில்லையெவலுயிர்போ யணையலாமென்றால் சபித்து நாசமாக்குவரே? தவங்கலைந்தபோதுங் கூடததக்கவரல்லவே! நமதரசனுடைய இஷ்டத்தை எவ்விதத்தில் திருப்திசெய்யப் போகின்றோமென்று எண்ணமிட்டு மனங்கலங்கி, மீட்டுநதெரிந்தெழுந்து எண்ணியகாரியங்களைக் குறையில்லாம லடையததக்கவர்கள் தவத்தர்களேயாதலால், இந்தவசியை வசமாக்குவதற்கு யாம் தவஞ்செய்தே வசமாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று தனக்குள் நிச்சயித்து கவலைகளினின்று நீங்கிமரகதமுனிவர் தனக்கு மணாராகவேண்டு மென்று மனதிற் நியானஞ்செய்துகொண்டு பசிதாகமுதலியவைகளை யடக்கி ஓர்பாரிசத்திலிருந்து தனது அழகுற்ற சரீரமெல்லாம் மழுங்கி வருந்தும்படியாக அளவற்றநாள் தவஞ்செய்துகொண்டு வந்தனர்

இவ்வாறு அவள்செய்கின்றதவமும் பழவினையும் ஒன்றுபட ஒருநாள்மரகதமுனிவா தமதுதவத்தைவிடுத்துக் கண்களைவிழித்தனர். அப்போதவ்விடத்தில் ஆணையும்பெண்ணையும்கூடிப் புணர்ச்சிசெய்திருக்க அதை யம்முனிவர்கண்டு காமவிகாரந் தலைக்கொண்டு மன்மதனுடை யகருப்புயிலுக்கினாயாகியவங்கினர். அதைவிபுதையானவளறிந்துதமதுதவம் ஈடேறியதென்றமனமகிழ்ந்து தானுந்தனதுதவத்தைவிட்டெழுந்து ஞானேலென்று அம்முனிவர் அருகிற்சென்று வல்லிகொடிபோலரின்றனர். அவனையம்முனிவர்காணலும் ஓர்சிறியகாட்டினுள் மூண்டிருக்கின்ற கனலோடு காற்றுங்கூடினால் பின்னவ்வழல் யாவையுந்தகிக்க மேலெழுவதுபோல, அவருக்குள்ளே பற்றியிருந்த காமவிகாரமானது அவரினின்றும்நீ மேலோங்

சித் துன்பஞ்செய்தது. அதன்பேரில் அம்முனிவர் விபுதையைப்பார்த்து, 'ஓ பெண்கள்நாயகமே! நீ கன்னிகையா ஒருவனுடையமனைபி யா? நீ என்னிடத்திற்கு வந்தகாரியம்பாது? சொல்லுகவேன்றுமே டார். அதற்குவிபுதையானவள் அவரைப்பணிந்தெழுந்துசுவாமி! அடியேன்கன்னிகையே! தேவரீருக்கு அடியேன்மனையாளாவிப் பணிசெய்யும்படியான நன்மையைக்கோரி அளவற்றநான் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறேன், இப்போது எனதுதவம் நிறைவேறும்படியாகத்தேவரீரும் விழித்தருளியதால் இனி அடியாட்டுக்குக் கிருபை புரியவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள் அதற்கமமுனிவர் சந்தோஷித்து பெண்ணை நாம்செய்த தவப்பயனே இவ்வாரு நம்மிருவோரையும் பொருந்தக் கூட்டிவைத்ததாதலால், இனி நீ உனது சங்கடங்களையெல்லாம் விடுத்து ஓர்பெண்யானையாக வருக்கொளளுகவேன் ற்சொல்லினர். அவ்வாறே அவள் பெண்யானையாயினள், பின்னர் மாகதமுனிவர் ஆண்யானையாக வருக்கொண்டு அவளோடு கூடிபுணர்ந்தனர். அப்போது இரண்டுக்கொம்பையுடையவனாய், நீண்ட துதிக்கரத்தையுடையவனாய் மேககர்ச்சனையபோன்ற குரலினையுடையவனாய் கஜமுகாசரன் பிறந்தான். ஓர் சிங்கக்குட்டியானது தாய்வயிற்றுசின்னு முதிக்கும்போதே யானையினுடைய மத்தகத்திற்பாய்ந்து பிளப்பதுபோல அக்கஜமுகாசரன் தனது தாயுதரத்தினின்றும் உதித்தபோதே சகலலோகங்களையும் வாரியுண்ணத்தக்க தொழிலைக்கைக்கொண்டவனாய், ஓர்பட்டாக்கத்தியை விசிக்கொண்டு பர்வதங்களையெல்லாங் கால்களினாலுதைத்துத்தள்ளியும், கைகளினால் அண்டகடாகங்களைக் குத்திப்பொடியாக்கியும், சத்தசாகரங்களிலும், பாய்ந்து அதனைக்கலக்கியும், பத்துத்திசைகளினு மோடியார்ப்பரித்தும், எங்குங்காற்றாடிபோலப்பரந்துதிரிந்து கொண்டிருந்தான் இவனன்றி இன்னு மளவற்ற அனேக அசுரவீரர்கள் விபுதையாகிய பெண்யானையினுடைய மயிர்க்கால்களினின்று சர்வாயுதபாணியர்களாயும் அழலைச்சொரியும் விழிகளையுடையவர்களாயும் பிரந்து ஆர்ப்பரித்தார்கள்.

இத்தன்மைத்தான கோரங்களைப்படைத்தபின்னரீகளை ஆண்யானையாயிருந்த மாகதமுனிவர் பார்த்துப்பயந்துயாவரும் கல்லெடுத்துக் குத்திருப்பார் கடலானது ஓர்காலத்தில்பாவரும் அறியும்படியாக விடத்தைக்கூடியதுபோல புகழத்தக்க தாபனயிருந்தும் சகலலோகங்கட்டும் அழியாததுயுத்தை யுண்டாக்கினோயென்று கிலேசித்து மனம்புழுங்கிவாடி தமதுபுத்தியைத்தாமேதேற்றிக்கொண்டு தம்மைப்பிடியாணையாகி கூடியவிபுதையைப்பார்த்து, 'நீயென்னருலமென்றுகே

ட்டுத் தெரிந்துகொண்டு, அவனைத்தனது பதவியைநோக்கிச் செல்லுமாறு விடைகொடுத்துத் தாம்முன்போலவேதவத்திலிருந்தனர். அவ்விபுதையுந் தானினைத் துவந்தகாரியங் கைகூடியதென்னுஞ் சந்தோஷத்துடன்சென்று தனதிருக்கையையடைந்தனர். கஜமுகாசுரனுமற்றவீரர்களும் தேவர்கள் முதலியசகலசீவராசிகளையுங்கொன்று தின்றுக்கொண்டு சர்வசங்காரகாலத்தி லெழுகின்ற உருத்திர மூர்த்தியினுடையகைக்கு இளைப்பாற்றினார்கள் அதனால் சகலலோகங்களினுந்தருமம்-தானம்-சாகை-அருள்-சீலம்-வேதவொழுக்கம் முதலான எந்தக்கருமங்களு மழிந்துபோய், இலக்குர்பிபானவன் எவ்வுலகங்களினும்வசித்தலன்றித் தாமரைப்பூ வொன்றினைப் பெடமாகக்கொண்டிருந்தனன். இவ்வாறு அபபாதகர்கள் உலகமனைத்தையுங்கனல்பற்றியகாட்டைப்போல நாசமாக்கிக்கொண்டு இமயகிரியைச்சேர்ந்து அங்குதவஞ்செய்திருக்கின்ற பெரியோர்களையெல்லாம் உபத்திரவஞ்செய்து யாவரும் இதுதானே பிரளயகாலமென்று சொல்லும்படியாகத்திரிந்துகொண்டிருந்தார்கள் அப்போது சக்கிரானவன், அவர்கட்குபின்னும் மேலானகாரியங்களை உபதேசிக்கும்படியாக ஆலோசித்துசொல்லுவானாகித் தானும் நாம்பேசும்முன்னமே பென்செய்கின்றானெவென்றுபயந்து, கஜமுகாசுரனுக்கெதிரே சென்றுமைந்தனே! நாம்உனது குலத்திற்குமந்திரியுக்குருவுமாகும்வனது குலத்தைநிரத்தியெயவேண்டியிப்போது யாம் உனக்குமேலான உறுதியைச்சொல்ல வந்தோமென்றான். அதைக்கஜமுகாசுரன்கேட்டு அவனைப்பணிந்தெழுந்து, ஈவாமி! இனி எனக்குச் சொல்லவேண்டியது யாதேனு முண்டாயின் அதனைச் சொல்லியருளவேண்டுமென்று கேட்டனன். அதற்குமேல் சுக்கிரான்சந்தோஷங் கொண்டு, அன்பனே! யானைமுகத்தோடுங் கூடிய வுனக்கும் உனது குலத்தினருக்கும் தேவேந்திரன் பகைவனாயிருக்கின்றான். அவன் உனது வரலாற்றினைகேட்டுச் சகலசீனைக்கூளோடும் வெளிப்படுவனாயின் அப்போது நீ அவனை என்னசெய்யமாட்டுவை. நீயாரிடத்திலும் வரங்கள் முதலானவைகளைப் பெறவில்லை, ஆதலால் வேறொருகாரியத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாமல் இனியேனுஞ்சிவபிரானைநோக்கித்தவஞ்செய், அவருடையகிருபை உனக்குண்டாயின், அப்போதே எல்லாத்தேவர்களும் உனது ஏவலைக்கேட்பார்கள். நீநினைத்தகாரியங்களெல்லாம் நினைத்தவண்ணமே கைகூடும், இதைச்சத்தியமாக நம்பக்கடவையென்று சொல்லினன்.

இவ்வாறு இதமானகாரியங்களைக் கூறியதனது ஆசிரியனைக்கஜமுகாசுரன்மீட்டும் பணிந்தெழுந்து பலமுறைதுதிசெய்து தவத்தின்

தேவனான இச்சையினால் உடனே விடைபெற்றுத்தனது தம்பியர்
என் புடைகுழம்படியாக மகமேருகிரியின் ஓர்பக்கத்திலிருந்து ஆயி
ரம்புருடஞ் சருகுளைப்படுத்திக்கொண்டு, ஆயிரவருடஞ் சலபா
னஞ்செய்துகொண்டும் ஆயிரவருடம் யோகாமிர்தம் புசித்துக்கொ
ண்டும் இவ்வாறு நாலாயிரவருடம் அகோரமாகிய தவத்தைச்செய்த
னன். அத்தவத்திற்குச் சிவபிரான் கிருபைசூரன்து அவனெதிரிற் பிர
த்தியட்சமாகி உனக்கு வேண்டியவாங்களைக்கொள்ளு திருவாய்ம
லார்தனன். உடனேகஜமுகாசுரன் பணிநதெழுந்து ஆனந்தபரவச
மூற்று இராசாங்கையுஞ் சிரமேற் கூப்பி, சுவாமி? விண்டு முதலிய
உயர்திணைகளினாலும் யானை முதலிய அஃறிணைகளிலும், அத்திரசத்தி
ரங்கள் முதலிய ஆபுதங்களினாலும் அடியெள்ளக்காலத்தும் அழிவில்
லாமலிருந்து தேவர்கள் முதலாயினோர் இரவும் பகலுமடியேனை யே
வல்கேட்டு நடந்துகொள்ளும்படியாய் அரசாட்சி செய்வேண்டும்
ஒருவேளை சுவாமிகளுடைய கிருபையினால் அடியேற்கு முடிவுநீருரு
மாயின் அப்போது அடியேனை மேன்மைபெற்றிருக்கும்படி வரங்கொ
டுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன் அவ்வாறே சிவபிரான்
அவனுக்கு வரங்களைக்கொடுத்தருளி அநதார்த்தம் னமாயினர்.

இப்பால் கஜமுகாசுரனது தம்பியரோடு அவ்விடத்தினின்று
நீங்கத் தனதிரும்பிடத்திற்கு வந்துவிட்டனன், அப்போது அசுரேந்
திரனும் சுக்கிரனும் அவ்விடத்தில் வந்து கலந்தார்கள் தேவதச்சனா
னவன் அவ்விடத்தில் சகலவளங்களோடும் ஓர் நகரமுண்டாக்கி அதற்
கும் தங்கநகரமென்று பெயரிட்டுக்கொடுத்தான் அந்நகரத்தில் கஜமு
காசுரனிருந்து திரிலோகங்களினும் கொடுங்கோல்செலுத்தித் தேவர்
கள் முதலிய யாவரும் தன்னைவணங்கும்படியாக அரசாட்சிசெய்த
வந்தனன். சுச்சபரிதி-கர்பரிதி-சங்கரிதி-பதுமரிதிநந்தரிதி-நீலரிதி
மகாநிதி-மகா பதுமரிதி-முகுந்தரிதி என்கின்ற நவரிதிகளும் அரிசா
தனம்-கற்பகம்-சந்தானம்-பாரிசாதம்-மந்தாரம் என்கின்ற பஞ்சதரு
க்களும் காமதேனு சிந்தாமணி முதலியனவும் அம்மதங்கநகரத்தை
யண்டந்து பணிசெய்திருந்தன இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் கிரீட
திபதிகளான இராஜர்களும் மிகுந்த பயபத்தியுடன் தினந்தோறும்
வந்து அவனைப்பணிந்து ஏவல்செய்துகொண்டு எல்லா இறுமாப்பு
களையுமொழிந்திருந்தார்கள் சுக்கிரனும் அசுரேந்திரனும் அவனுக்கு
அமைச்சரானார்கள். பின்னர்கஜமுகாசுரனவன் தனதுகுலத்திலும்
தேவர்குலத்திலும் நாகர்குலத்திலும் உள்ளமிக்க அழகான ஸ்திரி
கள் அநேகரைக்கலியாணஞ்செய்துகொண்டு சகலபோகபாக்கியங்

னையுங் குறவற அனுபவித்துத்திரிவோகங்களினுங் கொடுங்கோல்களெ
றுத்திவருகின்றநாளையிற் ஓர்காள் தண்ணைப்பிரதிதினம் படியத்தியோ
பெணியவருகின்ற தேவர்களை அப்பாதகன் பார்த்து ஓ விண்ணவர்
களே! இன்றுபுதலாக நீங்கள் நம்மைப்பணியவருகின்றபோதெல்
லாம் இருகரங்களையும் முட்டிபிடித்து மூன்றுதாஞ் சிரசில் சூட்டிக்
கொண்டு பின்னர் அக்கரங்களையுமறிச்செவிகளைப்பிடித்துத்தோட்டிக்
கரணம் போடக்கடவீர்கள், இதுவே நீங்கள் நமக்கு இட்டமாகச்செ
ய்யத்தக்கவணக்கமென்று ஆக்கியாபித்தனன். அன்றுமுதல் தேவர்
கள் யாவரும் அவ்வாறே செய்துவந்தார்கள். மனதில் எவ்வளவோ
னும் தையயில்லாமல் தேவர்களையேவல் செய்வித்துவந்தகஜமுகாசா
னுடையபிறப்பும், அவனுக்குப்பாக்கியம் வந்த வரலாறும் இதுவா
கும்- இத்தன்மைத்தானகொடும்பாளியை ஓர் நிமைப்போதில் வெண்
றகணபதிமுர்த்தியினுடைய திருவவதாரமகிமையைக்கூறிய இச்சரித்
திரத்தைப்பிரதிதினம் பாராயணஞ்செய்வோர்கள் சகல அரிஷ்டங்க
ளினின்றும் நீங்கி மெய்ஞ்ஞான சுகத்தையடைந்து வாழ்வார்கள்.

கணபதி திருவவதாரப் படலம்

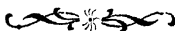
முற்றிற்று

பத்தாவது.

மகோற்கட விநாயகர்

திருவவதாரப் படலம். ௧

கணபதியென் றுலகேத்துங் கண்ணுதலா ரவதாரங்
குணமுறக்கேட் டனையன்றே கோதின்மகோற் கடரென்ன
வணவலுறுமையிரண்டா மவதார மிதுவிசைகூர்
குணமலிதெய் வதநெறியிற் கொண்மினான் முனிவீர்களாள்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! விநாயகமுர்த்தியானவர் கணபதி
திருவவதாரங்கொண்டு தேவர்களை வருத்திய கஜமுகாசரணக்கொ
ன்று விண்ணினுடைய சாபத்தைத் தீர்த்தருளிய திருவிளையாட்டைச்
சொன்னோம். இப்பால் மகோற்கடரவதாரங்கொண்டு செய்தருளிய
திருவிளையாட்டைச்சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக.

மகோற்கடவிதாபன் இருவலதாரப்படலம். ௨௪௫

தாமரைத் தாடகங்களும், குடிவளப்பமும், வயற்செழுமையுஞ் சிறந்துவிளங்கியிருக்கின்ற அங்கதேயத்தில், சகலசெல்வங்களையும்பெற்றோங்கிய காத்நிரமென்னுமோர் பட்டணமுண்டு. அப்புட்டணத்தில் குடிகொண்டிருக்கின்ற அந்தணர்கட்குள், வேதமுதலிய சாத்திரங்களை யாராய்ந்துணர்ந்த உள்வத்தினனாய், போகபாக்கியங்கதளில் இச்சைவையாது யாகாதிகளைச்செய்கின்றவனாய், இரவுத்திரகேதுவென்னும் பெயரினையுடைய ஓர் அந்தணனிருந்தான் அவனுக்குக்கற்பினும் அழகினும் அருந்ததியையும் இரதியையும் நிகர்த்தசாரதையென்னும் பெயருடைய ஓர் மனைவியிருந்தாள். இவ்விருவர்களும் உடனுமுயிரும்போல வாழ்ந்திருக்கின்ற நாளையில் அவர்கட்கு இரட்டைப்பிள்ளைகள்பிறந்தார்கள் உடனே தந்தையாகிய இரவுத்திரகேதுவானவன் அவர்கட்குச்செய்யவேண்டிய கருமங்களைச்செய்து நிறைவேற்றி ஒப்பற்றகனிதர்களைக் கூவி திதியாதி நிலைகளை யாராய்ந்து, தேவார்தகனென்றும் நரார்தகனென்றும் நாமகாணஞ் செய்தனன் தாயாகிய சாரதை அவர்களை ஆட்டியும் ஊட்டியும் அன்போடு வளர்த்துவந்தனன்.

இவ்வாறு இருவரையும் சாரதை பாராட்டிவரும்போது, அப்பிள்ளைகள் நாளுககுநாள் வளர்ப்பினைப் போலத தொடர்பில் வளர்ந்து கொண்டிருக்குஞ்சமயத்தில் சின்னாள் விண்ணுலகைப் பகைவர்போல மல்லாந்து ஆகாயத்தைப்பார்கதும், சின்னாள் பாதலத்தைக் கொள்வார்போலக் கவிழ்ந்து நிலம் பார்த்தும், சின்னாள் அறங்கெல்லாந்தழைத்திருக்கும்படியாக வுட்கார்த்தும், சின்னாள் மறங்களனைத்தும் வளர்ந்தோங்கும்படியாக வெழுந்தும், சின்னாள் நல்லோர்களுடைய செம்மையெல்லால் புறங்கொண்டு செல்வதாகநடந்தும், சின்னாள் எங்குஞ்செயிரினியாடும்படியாகத் தெருக்களில் விளையாடியுமிருந்தார்கள், இவ்வாறு இவர்களைமல்லாந்துங், கவிழ்த்தும், இருந்தும், எழுந்தும், நடந்தும், விளையாடியும் இருக்கின்ற காலத்திற்குள்ளே பாரித்தசரீரத்தைபுடையவர்களாகித் தங்களடிகளைப் பெயர்த்துவைக்குந்தோறும் பூமிஊயத் தாங்கிவின்ற ஆதிசேடன் நெனியவும், நாங்கன்குறித்து விளையாடித்தோறும் தங்கள் முடிபட்டு உடுக்களுகிரமாகவிருந்தார்கள் அவர்கட்கு ஆறும்வயதில் இரவுத்திரகேதுவானவன் உபநயனஞ்செய்தித்துவேதாகமாதிகளையும் ஓதுவித்தனன் அவர்களும் அவைகளைத் தெளிவுபெற்றவோகித் தமது தந்தையினும் பதின்மடங்கு அதிகமானார்கள். அக்காலத்தில் ஓர்நாள் நராதமுனிவர் அவ்விடத்திலிவா, அவரை இரவுத்திரகேதுவும்சாரதையும் எதிர்கொண்டழைத்துவந்து

ஓராதனத்திலிருத்திச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, அவ்வற்ற
தோத்திரங்களைச் செய்துபற்பல உபசாரவார்த்தைகளைப் பேசித்தமது
புத்திரர்களுகிய தேவார்த்தகனையும் நரார்த்தகனையும் அழைத்து, அவர்
கள் நாரதமுனிவரைப் பணியச்செய்து சகல வான்மகோடிகட்கும்
நன்மையைவிளைக்க வெழுந்தருளிய கிருபா நிதியே! இப்புத்திரர்கட்
குப் பூரணயுளுஞ் செல்வமுங் கிடைக்கும்படியாகத் தேவரீருடைய
அயிர்தவாக்கினால் ஆசீர்வதிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள்.
அதற்கு அம்முனிபுங்கவர் கிருபைசூர்து தம்மைப் பணிந்திருக்கின்ற
பிள்ளைகளிருவனாயுந் தமதுமடித்தலத்திலெடுத்து வைத்துக்கொண்டு
உச்சிமொந்து சரீரமுழுவதும் தடவிமீட்டுங் கீழேவிடுத்து அவ்விருவ
ருக்கும் ஸ்நாநஞ்செய்தது, விதிப்படிதீட்சை புரிந்து, பஞ்சாக்ர
உபதேசஞ்செய்து அநைசெபிக்கவேண்டிய முறைமையினைபுகூறி,
மைந்தர்களே! இன்றுமுதல் இம்மகா மந்திரத்தைச் செபஞ்செய்து
வருவீர்களாயின், உங்கட்குச் சிவபிராஹுடைய கிருபையினால் யாதொ
ருதீங்கும்நீராது சகலசித்திகளுங் கைகூடும் தேவர்களெல்லாம்
உங்களைப் பணிவார்களாயன்றி நீங்கவர்களைப்பணிபா திருக்கத்தக்க
யோக்கியம் உங்கட்குண்டாகுமென்று அனுக்கிரகஞ்செய்து போயி
னர் அதற்குமேல் அபுபுத்திரர்கள்சகல செல்வங்களைபுந் தவஞ்செய்து
பெறவேண்டுமென்று ஆலோசித்து, உடனே தாய்தந்தையரைப்பணி
ந்து விடைபெற்றுப் பலவிருஷங்கன் மலிந்திருக்கின்ற ஓர்வனத்திற்
சென்று அவ்வனத்தினடுவில் ஓர்சோலையும் அச்சோலைமத்தியில் ஓர்
தடாகமும் அத்தடாகத்தினருகில ஓர்சிவாலயமுமிருக்கக்கண்டு அச்
சிவாலயத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவலிங்கத்தைப் பூசைசெய்து
ஓர்காற்பெருவிரலை நிலத்திலுன்றி பஞ்சேந்திரிபங்களையுமடக்கொன்
மருங்கினும் அக்கினியைவளர்த்தி ஆயிரம்வருடம் ஒருபொழுதுஅன்
னமுண்டு, ஆயிரம்வருடம் தண்டுகளைப்புசித்தும், ஆயிரம்வருடம்கிழ
ங்குகளையருந்தியும், ஆயிரம்வருடம் இலைகளைமேயந்தும், ஆயிரம்வரு
டம் கனிகளைதுகந்தும், ஆயிரம்வருடம் காய்களைக்கறித்தும், ஆயி
ரம்வருடம் சருகுகளை அயின்றும், ஆயிரம்வருடம் சலபானஞ்செய்
தும், ஆயிரம்வருடம் வாயுபட்சணஞ்செய்தும், ஆயிரம்வருடம் நிரா
காரமாயிருந்தும் இவ்வாறு பதினாயிரம்வருடம் சூரியனைப்பார்த்துக்
கொண்டு அருமையான தவஞ்செய்தார்கள் அத்தவத்திற்கு அருட்
கடலாகிய சிவபெருமான்கிருபைசூர்து அவர்கள்தம்மையெவ்வாறு
தியானித்தார்களோ அவ்வாறே நீலகண்டமும் கீழ்துழைகளும் புந்து
காங்களும் பதினைந்துவிழிகளும் சடைமுடியில் மூன்றும்பிழைச்சந்தி

ரணம்விளங்கும்படியாக உமாதேவிசேமேதாய் இடபவாகனத்தைப் பூர்ந்து அளவற்ற சிவகணங்களுந் தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயினோரும் புடைசூழ, அவர்களெதிரே பிரத்தியட்சமாயினர் உடனே அவர்கள் கர்த்தனுடைய திருவுருவங்களை தியானித்தவாறே தரிசித்து அடியற்றபனைபோலச் சாஷ்டாங்கமாக நிழல்தெழுந்து பலமுறை தவஞ்செய்துநின்ற இறுவழிகளினும் ஆனந்தபாவப்பஞ்சொரிந்து உடல்முழுவதும் உரோமஞ்சிதம்பூத்து நெக்குவிட்டு நெஞ்சமுருகிக்காங்களைச் சிரமேற்குப்பி சாமவேதங்களினால் அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய்தார்கள், இவ்வாறு அவர்கள் வரம்பெற்ற அன்போடு செய்துதிருக்குச்சிவபிரான் சந்தோஷித்துத் தமதுகருபாரோக்கத்தா லவர்களைப் பார்த்து அன்பர்களே! நீங்கள் கருதிபவான்களைக் கேளுங்களென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதை அவவிருவாகளுங்கேட்டு ஆனந்தித்துத் தங்கள் திடசித்தத்தாலும் ஆலோசித்து சுவாமி' இருவகைப்பொழுதினாலும் இருவகைத்தினையினாலும் இருவகைப்படையினாலும் அடியேங்கள் இறுதியில்லாமலிருக்கவும் பிரமன் விண்டு முதலியதேவர்கள் அடியேங்களிட்ட பணிகளைச் செய்யப்படியான செல்வமும் கிருபை செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குச் சிவபிரான்கிருபையோடும் அவர்களைப்பார்த்து ஓ கிருவர்களை! விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருக்கரத்தாலன்றி ஏனையாரால் உங்கட்கு நிரியாணமில்லை திருவாய்மலர்ந்து அவர்களகோரிய மறவான்களை புந் தெய்வப்படையுங்கொடுத்தருளி அந்தர்த்தானமாயினான்.

பின்னர் அவ்விருவர்களும் அளவற்ற மகிழ்ச்சியோடு தங்கள் பட்டணத்திற்குச்சென்று தாய்தந்தையரைப் பணிந்தெழுந்துதாங்கள் பெற்று வந்தவான்களையெல்லாம் அவர்கட்குக்கூறிச்சிலநாள் ஆசோதையுற்றிருந்து அதற்குமேல் திரிலோகங்களையும் ஆளவேண்டுமென்று இச்சைகொண்டுதிதிவார நட்சத்திரயோககாரண முதலியவைகள் சுபமாயிருக்கிற ஓர்நாளை ஆராய்ந்து அந்நாளில்நித்திய விதிகளைமுடித்துநெய்யுங்கண்ணடியும்பார்த்துவேதியர்கட்கு அளவற்றதானங்களைக் கொடுத்து அவ்விருவர்களில் மூத்தவனானதேவார்த்தகனவன்நராதனையழைத்துதம்மி நீ இப்பூவுலகத்தையும் பாதாளலோகத்தையும் உன்வசப்படுத்தி அரசாட்சிசெய்து கொண்டிரு யான் தெய்வலோகமுழுவதும்வசப்படுத்தித் தேவர்களை யெல்லாம்பணி கொள்கின்றேனென்று சொல்லி அவனிடத்திலுந்தனதுதாய்தந்தையரிடத்திலும்விடைபெற்றுக்கிவந்தியானஞ்செய்துகொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகச் செல்கக்கோ கத்திற்குச்சென்று அமராவதி பட்டணத்திற்கு வெளியேயிருக்கின்ற

கற்பகச்சோலைபக்கையாலும் காலாலுந்தள்ளியுதைத்து அஸ்திரஸ
கல்லோஸப்படுத்தினான். அதை அங்கிருந்தோர்களறி சிலர்பவந்தோடி
தேவேந்திரனைப்பணிந்தெழுந்து, ஆண்டவனே இதோ ஓரவுணன்வந்
துநமதுகற்பகவனத்தையழிச்சின்ருனென்று அறிவித்தார்கள் அந்ந
க்கேட்டலும் இந்நிரனுக்கு மிகுந்தகோபமுண்டாகித்தனது சேனைத்
தலைவர்களைக் கூவிநமது கற்பகவனத்தை ஓரவுணன்வந்து அழிக்கின்
ருளும், நீங்களிந்நிமிஷத்தில அங்குசென்று அவ்வவுணனைக்கைப்பிடி
யாகப்பிடித்துக் கொண்டுவந்துயானையின்காலில் இடறுவிக்கக்கடவீர்
களென்று ஆக்கியாபித்தான் அவர் கடும் அதற்குடன் பட்டுத்தங்கள்
தங்கள்சேனைகளோடு வெளிக்கொண்டு தேவார்தகனை வளைத்துச்சமர்
செய்தார்கள் அப்போது சிவானுக் கிரகத்தால் மேலானபராக்ரமத்
தினையடைந்திருக்கின்ற தேவார்தகன், அதிககோபங்கொண்டு, யானை
கூட்டத்துள் ஒண்டிசுங்கம் புகுந்தது போலத் தேவசேனைகளிற் புகுந்
துவிமானங்களைத்துக்கி விமானங்கள் மீதெறிந்தும், இரதங்களைத்து
க்கி இரதங்கள் மீதுவிசியும், யானைகளைத்துக்கி யானைகள் மீது எற்றி
யும், குதிரைகளைத்துக்கி குதிரைகளின்மீது விடுத்துப்பதாகிகளைத்
துக்கிப் பதாகிகள்மீது தாக்கியும், இவ்வாறு காலார்தருத்திரனைப்
போல நியைப்போதில் நால்வகைசேனைகளையும் அதப்படுத்தி அச்,
சேனைகட்டுத் தலைவராகவந்த வீரர்களையெல்லாங்காலினுதைத்தும்
கையிலைடித்தும் அனலெழுப்பக்கண்களை விழித்துப்: பெருமூச்செ
றிந்தும், ஆர்ப்பரித்தும், நகைத்தும், குனித்தும், தோள்களைத்தட்ட
டியுப், உலாவியும், நிமிர்ந்தும் சின்னாபின்னப்படுத்தி விட்டனன்.

இச்சமரத்தை இந்நிரன்கேள்வியுற்று வடவானலத்தன்ப்போலக்
கொதித்தெழுந்து பின்னும் அளவற்ற சேனைகளோடு தனது அயி
ராவத்திலேறித்தேவார்தகனைநோக்கிச்சென்றனன். அத்தேவார்தகன்
இந்நிரனையும் அவன் சேனைகளையும் பார்த்தமாத்நிரத்தில் ஓர்மங்கை
யானவள் ஓரடலனைக்கண்டு வலிதற்கூடவந்தால் அவ்வாடவனுக்கு
எவ்வாறு காமக்கனல் அதிகறிக்குமோ அவ்வாறு அவனுக்குக்கோ
பக்கனலதிகரித்து மந்திரிகிரியை யொத்துப்பாரித்திருக்கின்ற தனது
கொடுமரத்தை இருகைகளும் பொருந்தகவளைத்து ஒன்று பத்து நூறு
ஆயிரம் பதினாயிரமென்னும் கணக்கினுமதிகமாக அளவற்ற திவ்யபா
ணங்களைக்கோடைமழைபோலப் பொழிந்து ஓர் கணப்போதில் இந்
நிரனுடைய சேனைகளையெல்லாம் கொன்றனன், "அதை இந்நிரன்பா
ர்த்து ஆஸகாலம்போலக்கொதித்து தனது ராவதத்தை விளையில்
முடிக்கிச்சென்று வச்சிராயுதத்தினால் தேவார்தகனுடைய மார்பில்

இடிபோலப் புடைத்தான். அப்போதவச்சிராயுதமானது கருங்கற் பாறைமீதறைந்த அல்லிக்கொடியைப்போலப் பொடிப் பொடியாய்ச் சிதறிப்போய்விட்டது, இவ்வாறு வச்சிராயுதஞ் சிதறிப்போகலும், இத்திரானுவன் தனது அயிராவதத்தைக் குனித்துக் கொம்பினுள் அவன் மார்பைப் பிளக்கும்படியாக முடுக்கினுள் அஃது அவ்வாறே குனிந்து தனது மார்புக்கு நோக வருதலுந் தேவார்தகன் ஓரறையினுள் அதனுடைய வீரூப்பை யடக்கி மற்றோரறையினுள் இத்திரானுடையற்களெல்லாம் பலபலவென்று உதிரும்படியாகக் கன்னத்திலே புடைத்தான்.

உடனே இத்திரன் அவ்வடியைத் தாளமாட்டாமல் கீழேவிழுந்து மூர்ச்சையாகிப்பின்னர் தெளிந்தெழுந்து இனியாம் இங்கு நீடித்திருந்தால் இப்பாதகன் அரைக்கணத்தில்கூடக் கொல்லுவானென்று பயந்து கரத்தோடி மகமேருகிரியிலிருக்கின்ற ஓர் குகையிலுள்ளித்துத் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். பின்னர் இச்சம்பத்தை இத்திரானியும் மற்றத் தேவர்களுங் கேட்டுப்பயந்து அவர்களும் அவ்வாறே சென்று அம்மலைக் குகைகளி லொளிததுக்கொண்டார்கள், சொர்க்கலோக மனைத்துங்கலங்கின. அதற்குமேல் தேவார்தகன் செயபேரி கையறைவித்து இத்திரானுடைய அயிராவதத்திற்குள் ஆரோகணித்து இராசவீதிகளை வலமாகவந்து சுதனமத்திலிருக்கின்ற சிங்காதனத்தில் ஒற்றைக்குடையின் கீழிருந்து இருமருங்கினும் வெண்சாமரைகள் விசையும் தேவர்கள் யாவரும் பணிந்து தோத்திரஞ் செய்யவும், அரம்பையர் நடனமாடவுமான கோலத்துடனே கொலுவிருந்து தேவேந்திரனைப்பார்க்கினும் பதின்மடங்கு அதிகமாக யான் உங்களையெல்லாங்காப்பாற்றுகின்றேன் என்னைச்சத்துருவென்றெண்ணி நீங்கள் நலிய வேண்டாம், யாவரும் பழையபடி அவ்வவர்கள் யதாஸ்தானத்தையடைந்து, களித்திருக்கக் கடவீர்களென்று சொர்க்கலோகமெங்குங் களிதுங்கும் படியாகச்சொல்லி முரசறைவித்தான் அதை யாவருந்திண்ணமாக நம்பித்தத்தமிருக்கை யடைந்தார்கள். பின்னர் தேவார்தகனானவன், அவ்வாறடைந்தவர்களிடத்தில் கிருபையும், அனுடயாதவர் களிடத்தில் கொடுமையும் வழங்கி முன்னர் யுத்தகளத்தில் உடைந்து சென்ற தேவசேனையையும் மிகவும் வருந்தி வாட்டமுற்றிருக்கின்ற அவ்வவர்கள் மாபினரையும் சிலவியவர்களை ஏவிலாவழைத்து அவர்கட் குப்பல ஆதரவுகளையுஞ் சந்தோஷத்தையுஞ்செய்து தனதருகிற் குழந்திருக்கின்ற அவுணர்களையுங்காத்து அவ்வவர்கட்கேற்ற சில அதிகாரங்களைக்கொடுத்து சிலபிரான் கொடுத்தருளிய மெய்யானவர்களை

விளங்கினவனாய் பின்னர் அவ்விடத்தினின்றும் படையெடுத்து சத்தியலோகத்தையும் வைகுந்தத்தையும் நோக்கிச் சென்றனன். அவன் வரவையும் அவன் பெற்றிருக்கின்ற வரங்களையும் பிரமனும் விண்டுபுமறிந்து நாம் அவனோடு எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்வதில் அனுக்ஷயமில்லையென்று நிச்சயித்து அவ்விடங்களினின்றும் ஓடி மறைந்திருந்தார்கள், பின்னர் படையெடுத்துவந்த தேவரந்தகன் அவ்விரண்டு லோகங்களினும் உடையவர்க ளில்லாமையைக்கண்டு அவ்விடங்களிலிருந்த பாக்கியங்களை யெல்லாம் கைக்கொண்டு அவ்வுலகங்களை அவுணர்சுளாற் பாதுகாத்துவரக் கட்டளையிட்டு மீட்டுஞ்சுவர்க்க லோகத்திற்கு வந்து அதையே தனக்கு உறவிடமாகக்கொண்டு சகல சந்தோஷத்துடன் ஆசாட்சி நடாத்தி வந்தனன்.

அவன் தம்பியாகிய நாரந்தகனும் பூவுலகத்திலிருக்கின்ற அரசர்களில் எதிர்த்து வராதவர்களை எமலோகத்திற் சேர்த்துப், பணிந்து வந்தவர்களிடத்தில் பகுதிவாங்கி ஆதரித்து, எல்லாரச்சியங்களையுந் தன்வசப்படுத்தித் தன்னோடு சயவுச்சாகத்துடன் குலாவிபுருக்கின்ற அவுணர்கட்டுகல்லாஞ் சந்தோஷஞ் செய்வித்து அவர்களையழைத்துக் கொண்டு நாகலோகத்திற்குச்சென்றான். அப்போதவ்வுணர்கள் மாயையினுற் கருடரூபங்கொண்டு அவ்வுலகத்திலிருக்கின்ற நாகர்களை யெல்லாம் பிடித்துப்பிடித்து விழுங்கினார்கள். அதை நாகராசனாகிய ஆதிசேனறிந்து நாம் இவர்களைடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்வது சரியல்லவென்று தீர்மானித்துத் தனது நகரத்திலுள்ள நாகரத்தினமுதலிய திரளியமெல்லா மெடுத்துக்கொண்டுவந்து நாரந்தகமுனதிரில்வைத்துவணங்கினான். அத்திரளியங்களை அப்பாதகன் கைக்கொண்டு, தன்னைவணங்கிய ஆதிசேனமீது சிறிதுங்கிருபைசெய்யாமல் அவனைச் சிறையில வைத்து அவனுடைய அரண்மனையினும் மற்றவிடங்களினும் முள்ள பொருள்களையெல்லாம் கொள்ளையிட்டு, ஓரவுணனுக்கு அவ்வுலகத்தை யாரும்படியாக அதிகாரங்கொடுத்து மீட்டும் பூலோகத்திற்கு வந்து முனிபுங்கவர் முதலாயினோரை தேவர்கட்கு அகிர்ப்பாகந்தாவொட்டாமல் சிறைப்படுத்தி ஆசாட்சி செய்துவந்தனன். இவ்விருவர்களுடைய பாக்கிரமத்திற்கு இவர்கள் பிதாவாகிய இரவுத்திரகேது சந்தோஷித்து தனது குலத்தில் அழகிற் சிறந்திருக்கின்ற பெண்களை விவாகஞ் செய்தனன் பின்னர் அப்பெண்களை அவ்விருவர்களுக்கடிப்பலகொடுமையான புதல்வர்களைப்பெற்றுச் சகலபோகபாக்கியங்களும் குறைவற வனுபவித்துக் கொண்டுவந்தார்கள்.

இவ்வாறு இராட்சசகுலம் மேலிட்டு தேவர்குலம் கீழிட்டுப் போகலும், அதிதியானவன் நாளுக்குநாள் மேலான மகிழ்ச்சிபெற்று வாழ்ந்திருந்தான். திதியானவன் நாளுக்குநாள் குழைந்து மிகவுந்துயரமடைந்து தனது நாயகராகிய காசிபரைப்பணிந்தெழுந்து இதனைமுறையிடுவதாயினான். சுவாமி! தேவரீருடைய கிருபையினால் அடியாளின்று வைத்த சொர்க்காதிபதியாகிய இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களையெல்லாம் தேவாந்தகனென்றும் நராந்தகனென்றுஞ் சொல்லானின்ற இரண்டவுணர்கள் அவ்வற்ற துன்பங்களைச்செய்து வருத்துகின்றார்கள். அவ்வருத்தத்தை அவ்வந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் சகிக்கமாட்டாது பலதிலசுகரீனுமோடிப் பதுங்கியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் அவிர்ப்பாக முதலியவைகளைபுகு கொடுக்காதபடி முனிவர்கள் முதலாயினோரைச் சிறைப்படுத்தி யிருக்கின்றார்கள். சுவாமிகள் திருவுளத்திற்குயாவுந் தெரிந்திருக்கலாம் ஆதலால் தேவரீர் அடியாளமீது கிருபைசுரந்து அப்பாதகர்களை யழிக்கத்தக்க ஓர் பராக்கிரமமுள்ள புத்திரனை இத்தினமே அடியாட்குத் தால்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். இவ்வாறு பிரார்த்தித்த அதிதியைக் காசிபர் பார்த்துத் தமக்கு முன்னொருபோது விநாயகமூர்த்தி கொடுத்தருளியிருக்கின்ற வாதையோசித்துப் பெண்ணை! மிக்க பராக்கிரமசாலிகளாகிய தேவாந்தகனும் நராந்தகனும் சிவபிரானே நோக்கித் தவஞ்செய்து ஒருவராலும் அழியாத மேலான வரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள்.

ஆதலால் விபலருளோடுங் கூடிய ஆன்மாக்களைப் புனிதமாகும் படி பஞ்சகருத்தியங்களை நடாத்திகின்ற கடவுளாய்ப் பரப்பிரமமென்று சொல்லுகின்ற ஓர் பொருளாய் எக்காலத்துந் தனிமுதலாய் மேலான தத்வமூர்த்தியாய் அடுத்தோர்கட்கெல்லாம் ஆனந்த பதவியைக் கொடுக்கத்தக்க பசுபதியாயிருக்கின்ற கர்த்தா யாரோ அவரே அல்லம்மிருந்தீ துக்க சாகரத்துள் அழுந்திக்கிடக்கின்ற நம்போலிகட்கு அவற்றினின்றிரீக்கி மேலான சுகக்கரையிலேற்றி வேண்டியவரங்களைக் கொடுத்தருளும்படியாகத் தமது வரம்பெற்ற பெருங்கருணையினால் விநாயகரென்று சொல்லப்படுகின்ற ஓர் பெரிய திருநாமத்தைத் தீரித்துக்கொண்டு அற்புதயிர்களெல்லாம் ஆனந்தத்தை யடையும்படியாய்க் கஜானனமூர்த்தியாயெழுந்தருளியிருக்கின்றார். அத்தன்மைத்தான மேலான மூர்த்தியே நமக்குப்புத்திரனாக அடுத்தாலல்லாமல், உனது சிந்தையுடங்கியிருக்கின்ற துயரத்தைநீக்கிச் சந்தோஷத்தை கொடுப்பவர்க ளெவ்வலகினுமில்லை. வேதாகம முதலியவைகளா ளுள விடுதற்கரிய அம்மூர்த்தி நமக்குப் புத்திரனாகவரத்தக்கமாத்கத்தினை

யுஞ் சொல்லுவோங்கேன், அம்மூர்த்தியானவர் தம்மைத் தியானிக்
கப்படுவார் தியானிக்குமுன்னம் அவர்கள் உள்ளத்தையே கோபிண
கக்கொண்டு வீற்றருளுகின்ற பெருங்கருணையை யுடையவராதலால்,
அவருடைய திருவடிகளை மனதில் தியானஞ்செய்து அவரது திருமந்
திரத்தையுஞ் செபித்துப் பூசித்தால் உடனே அவர் புத்திரகை வந்தரு
ளுவர். ஆதலால் இன்றுமுதல் நீ அவ்வாறே செய்துவரக் கடவையெ
ன்று சொல்லிப் பிரணவ வல்லபத்தோடு நமோனந்தத்தோடும் பஞ்சா
ட்சரத்தை யுபதேசஞ் செய்து அதை அநுட்டிக்கத்தக்க முறைமையி
னையுங்கூறின. அவையனைத்தையும் அதிதியானவன் மிகுந்த பத்தி
யோடுங்கேட்டு மிக்க பசியடைந்தோர்க்குத் தேவாமிர்தங்கிடைத்தது
போல மனமகிழ்ந்து முன்னிருந்த துயரங்களை நீக்கித் தனது நாயகரி
டத்தில் விடைபெற்று அவ்விடத்தினின்று நீங்கி ஓர் வனத்திற்கென்று
யீம்பொறிகளையுமடக்கி ஆகாரமுதலியவைகளை நீத்து விராயகமூர்த்தி
யினுடைய திருவடிகளை மனதிற்கியானித்து அவரது பஞ்சாக்கா
மந்திரத்தை அநுட்டிப்போடு செபஞ் செய்துக்கொண்டு நூறுவரு
டர் தவத்திலிருந்தனர். இவ்வாறு சரீரம் முழுவதும் வாட நெடுநாள்
தவஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கிற அதிதியின்மீது விராயகமூர்த்தி கிரு
பைசார்து கோடிசூரியாகளுங் குருடடையும்படியான தேஜசோடு
செபமாலிகையும் பத்துத்திருக்காங்களுங்கொண்டு நுதலிற் கஸ்தூரிப்
பொட்டும் சடையில்முன்றாமபிறைச் சந்திரனும் விளங்கச் சிங்கவாக
னத்தின்மீது பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே அதிதியானவன் விழித்
தெழுந்து தன் பெண்மையினால் சுவாமியினுடைய பிரகாசத்தைப்பார்
க்கப்பயந்து விழித்தவிழிகளைமீட்டும் முடிக்கொண்டு கர்த்தனே தே
வரிருடைய பிரகாசத்தைப்பார்க்க அடியேனுடைய விழிகள் கூசுகின்
றமையால் சார்தவருவோடு காட்சிகொடுத் தருளவேண்டுமென்று பி
ரார்த்தித்தனர். அதை விராயகமூர்த்தி கேட்டு உடனே மிகுந்த மன
மகிழ்ச்சியோடு சார்தருபமாயினர். பின்னர் அத்திருவருவினுடைய
வனப்புகளை அதிதியானவன் தனது கண்ணிரர்க்கண்டு மிக்க சந்தோ
ஷத்துடன் பலரிந்தெழுந்து பலமுறை வலம்வந்து அளவற்ற தோத்தி
ரங்கள் செய்து இருகாங்களையுங் கூப்பி எதிர் நின்று ஒ' தயாநிதியே
முனிவர்களையுந் தேவர்களையும் ஒடுக்கி எக்காலத்தும் இழுக்கனைச்
செய்துவரும் அரக்கர்களையுந் தைத்தியர்களைபுந் துணைக்கொண்டுதே
வரந்தகனென்றும் நாரந்தகனென்றும் இரண்டபுணர்கள் அசாட்சி
செய்து வருகின்றார்கள். அவர்களைச் சங்கரித்துத் திரிலோகத்தினி
முள்ள துன்பங்களை நீங்கும்படியாகத் தேவரீர் ஒரு புத்திரகை யுல

தரித்தருள் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர், அதற்கு முன்னமே அவர்களுவாராகிய காசிபருக்கு அருங்கார்திருக்கின்ற விநாயகப் பெருமான் அவ்வாறே வருவோமென்று திருவாய்மலர்ந்து தமது திருவுருவைவக்கார்தருளினர். பின்னர் அதிதியானவன், அவ்வனத்தினி ன்றூரீங்கித் தனது கணவரையடைந்து பணிந்தெழுந்து தனக்குவிநா யகமூர்த்திகொடுத்தருளிய வாத்தைத்தெரிவித்துப் பிரதினம் அள வற்றமகிழ்ச்சியோடு விநாயகமூர்த்தியைப் பூசைசெய்துவந்தனர்.

இவ்வாறு நடந்துவருகின்ற நாளையில், உலகங்களில் தருமநெ றிகள் தவறிப்போனமையால் பூமிதேவியானவன் துட்டர்களைச்சுமக் கமாட்டாது துன்பப்பட்டு, மகமேருகிரியை யடைந்து அங்கேபல குகைகளினும் ஒளித்துவாசஞ்செய்கின்ற தேவர்கூட்டத்துள்பிரமதே வனைக்கண்டு பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! உலகங்களில் தூர்ச்சனர்கள் ிருத்து தருமநெறிகள் வழிப்போனமையால் இனி அடியேன் அந் தூர்ச்சனர்களைச்சுமக்கமாட்டேன், தேவரீர் சர்ச்சனர்களையும் அடி யேனையுங் காப்பாற்றுவீட்டால் எத்துணைப்போதும் வாழ்ந்திரேன். வீணே துயரப்பட்டுப்பாதலத்தில் வீழ்ந்துபோவேனென்று முறை யிட்டான். அதைபிரமன்கேட்டு அவட்கு நீ அஞ்சவேண்டாமென் றுதிடங்கூறிப்பின்னர், எல்லாத் தேவர்களோடும் விநாயகமூர்த்தி பைப்பூசித்துத்தோத்திரஞ் செய்தனன் அப்போது ஆகாயத்தில்விநா யகமூர்த்தியானவர் துஷ்டநிக்கரக சிஷ்டயிர்பாலனஞ் செய்யும்பொ ருட்டு காசிபருக்குப்புத்திராக அவதரிக்கப்போகின்றனர்” என்று நருவாக்கு உண்டாயது அதைப்பிரமன் கேட்டு, மீட்டும் பூமிதேவி பைப்பார்ஜித, அம்மணீ! இப்போதுண்டாகிய அசரீரிவாக்கை நீயுங் கேட்டனைபன்றே! ஆதலால், இன்னுஞ் சிறிதுகாலம் அத்துட்டர்க ளைச்சுமந்துகொண்டிரு; பின்னர் இவ்வளவு துன்பமும் ஒருமிக்கரீங் தும், இனிமேல் யாவருக்கு மின்பமுண்டாகு மென்றுசொல்லி அவ ளுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பி முன்போலவே சகல தேவர்களோடும் விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளை மனதிற நியா னஞ்செய்துகொ ண்மதவததிலிருந்தனர்.

இவ்வாறாக, முன்னர் வரம்பெற்றநாள்முதல் பிரதினமும்விநா யகமூர்த்தியைப் பூசைசெய்யும்நேமத்தினைப் பெற்றிருக்கின்ற அதிதி யானவன், ஒருநாள் சுவாமியை மிக்கவுருக்கத்தோடுத் தியானித்துத் தோத்திரஞ் செய்தனன். அப்போது விநாயகக்கடவுள், திருபைகூர் து அன்வதித்தெதிரில் ஆயிரம் முடிகளும், ஆயிரம் நெற்றிகளும்

ஆயிரம் முகங்களும், ஆயிரஞ்செவிகளும் ஆயிரம் வாய்களும், ஆயிரம் நாசிகளும், ஆயிரச் தோள்களும், ஆயிரங்கைகளும், ஆயிரத்தொடைகளும், ஆயிரம் அடிகளுங்கொண்டகைகள்தோறும் ஆயுதங்களும், நெற்றிகள்தோறும் கஸ்தூரிப்பொட்டுகளும், மார்பிற் சிந்தாமணிமாலையுடைய அளவற்ற ஆபரணங்களையுந்தரித்து, அளவற்றசோதிகள் ஒருமிக்க வுதித்தாற்போலச் சிங்கவாகனத்தின்மீது பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே அதிதியானவர் பணிந்தெழுந்து பலமுறை வலம்வந்து இருகைகளையுங்கூப்பி எதிரின்று உள்ளமுருகும்படியாக அளவற்ற தோத்திரங்களைச்செய்து அவ்வவர்கள் கோரினபயன்களை அங்கை நெல்லிக்கனிபோல அருளிச்செப்பவல்ல வள்ளலே! முன்னர் அடியேன்துபரீங்குமாறுசுவாமிகள் வறங்கொடுத்தபடி இப்போதுமுடித்தருளவேண்டுமென்று பிராத்தித்தார்கள் அகைவிராயகமூர்த்திகேட்பியாம்உனக்கு முன்னர்கொடுத்தவரத்தை முடிக்கும்படியாகவேஇப்போதுதிருக்கோலத்தோடுவந்தனென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதற்கு அதிதியானவளாட்டிமவரைப் பணிந்தெழுந்து சுவாமி! இத்தன்மைத்தானபெரியவடிவத்தோடு அடியேனாகுப் புத்திரனாகவந்தால், அடியேன் தேவாரீரை எவ்வாறு காத்தலேநதி எவ்வாறு வளர்க்கவல்லேன், இவ்வடிவம் உலகத்தார்க்கும் இசைவாயிராததால், எல்லாமைப்போலத்தேவாரீரை அடிமேன்கைகளிலேநதிக் குளிப்பாட்டி முளைப்பா லாட்டி வளர்க்கும்படியாக மிருதுவான குழந்தைவடிவாகிவந்துதுட்டசிந்தையுடைய அசுரதூலம் நாசமாசுமபடி வளர்ந்தருளவேண்டுமென்று பிராத்தித்தனர் அதற்குவிநாயகமூர்த்தியானவர் அவ்வாறே அதிதியினுடைய ஆசையை நிறைவேற்றும்படியாக திருவுளங்கொண்டு உடனே அன்றுபிறந்த குழந்தைபைப்போல வடிவங்கொண்டதெனது பவளம்போன்ற திருவாயினைத்திறந்து அமுதனர். அவ்வமுதையோசை வெளிப்பட்ட மாத்நிரத்தில் உலர்ந்திருந்தவிருட்சங்க ளெல்லாந்திரிதது மலடிகுளெல்லாங் கருப்பமடைந்தார்கள் எங்குமந்தமாருகும் வீசியது ஆகாயமெல்லாம் மறுவின்றி விளங்கியது. வேள்வித்தழல்களேனைத்தும் வலஞ்சுழித்தெழுந்தன சகல திர்த்தங்க ளுந்தெளிவடைந்தன தேவர்கட்கெல்லாம்வலதுதோளும் வடதுகண்ணுந்துடித்தன அசுரர்கட்கெல்லாம் இடதுதோளும் இடதுகண்ணுந்துடித்தன. இத்தியாத் தி உற்பாதங்கள் எங்குணுமுண்டாகும்படி தனக்கெதிரில் வாய்விட்டமுதிருக்கின்ற குழந்தையை எல்லாத்தேவர்கட்கும் நன்றாயென்று சொல்லும்படியான அதிதியானவர் ஒன்பதுமாத முஞ் சுமந்து பெற்றவனைப்போல அதிக ஆசையோடும் மகிழ்ச்சியோடும் கைகளிலேந்தித்தனது தனக்கனிலே விம்மிநின்று காந்தபரீரை

ஊட்டினள், அவ்வற்புதத்தைமேலான தவங்களைபுடைய காசிபரானவர் அதிகமகிழ்ச்சியோடுங் கண்டு தமது புத்திரர்க்குச்சாதகன்மாநிகளை வேதாகமவிதிப்படி நிறைவேற்றி, மகோற்கடரென்று நாமகரணஞ்செய்தனர். சுவாமியும் நானுக்கு நாள் பாலசந்திரனைப்போல வளர்த்து வந்தனர்.

இவ்வாறு அரிபிரதீமத்திராநியரும் அறிதற்கரிய விராயகமூர்த்திபானவர் மகோற்கடரென்னுந் திருநாமங்கொண்டு வளர்த்துவருகின்ற இரண்டாமாதத்தில் இவ்வற்புதசேதியை வசிட்டர்வாமதேவர் முதலிய முனிபுங்கவர்கள் நாரதமுனிவர் சொல்லக்கேட்டு அப்போதேபரத்தை யடைந்தவர்போல மேலானமகிழ்ச்சிகொண்டு சுவாமி வபத்தரிசிக்கவந்தார்கள். அவர்களைக்காசுபர் எதிர்கொண்டழைத்து வந்து சந்தோஷமாய்க்கலந்து ஒருவர்க்கொருவர் சேஷமாதிசயங்களை விசாரித்துக்கொண்டு பின்னர் யாவரும்வந்து மகோற்கடமூர்த்தியைக் கண்குளிரத் தரிசித்துப்பணிந்திருந்தார்கள் அப்போது வசிட்டமுனிவர்காசிபரைப்பார்த்துத் திரிபுரத்திகளாலும் பெருநற்கரிய பேற்றினை எளிதிலடைந்ததவசீலரே! இக்குழந்தையினுடைய அவயவமானது முப்பத்திரண்டு இலககணங்களையும் வாய்நறுநுக்கின்றது, ஆதலால் இஃது மலாகிதமான மூர்த்தியேயன்றி மலசகிதமாயிருக்கின்ற எம்மிலொன்றன்று, இத்தன்மைத்தானமேலானமூர்த்திபானது, அசுரர்குலங்களைவேரோடுங் களைவேரோடுங்களையவும கெவர்குலங்களைபும முனிவர்கூட்டங்களைபு மாதரித்து, உலகங்களில்வேதாகமநெறிகளை நிலைநிறுத்தவும், தேவாரும் தேவாரோடையபத்தினியாருஞ்செய்த கபோபலத்தினால் உங்கட்குப்புத்திராகத் திருவவதாரஞ்செய்திருக்கின்றது. இப்போது திரிலோகங்களினுங் கொடுங்கோலைச்செலுத்தி வருகின்ற தேவார்த்தகனும் நாராத்கனும், இப்புதல்வரைச்சத்தருவென்றிறீது இருவருக்குப்பலவிடர்களைப்பரிவார்கள், ஆனால் இவர் உலகங்களிலுள்ள சகலவிடர்களையுந்தீர்த்து ஆதரிக்கவல்லமூர்த்தியாதலால், ஓர் இடரும் இவரையணுகாது ஆயினும் லோகசுவாரச்சுணைநிமித்தம் நீங்களிருக்கவேண்டிய சாக்கிறதையிற் பிழையாமலிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லினர் அதற்குமேல் காசிபரானவர்வந்த முனிவர்கட்கெல்லாம் விருந்தாட்டிச்சந்தோஷமடைந்தனர் பின்னர் அம்முனிவர்களெல்லாம் காசிபரிடத்தில் மிக்க அன்போடு விடைபெற்று அவ்வவர்களுடைய ஆசீர்மத்தை யடைந்தார்கள்.

இப்பால் மகோற்கடமூர்த்திக்கு வயதொன்றாக முன்னமே நாராத்கனிநுந்து அரசாட்சி செய்துவருகின்ற பட்டணத்திலே

இரத்தமழை பொழிந்து ஆகாயமுழுவதற்கு வான்நட்சத்திர முதலிய கற்பங்கள் தோன்றி நின்றன. அ-ன்மீது நரார்த்தகன் கணீர்தர்களைக்கூவி இப்போது கண்டிருக்கின்ற வற்பாதங்களுக்கு இயைந்தக்கப்போகின்றது யாதென்று வினாவினான். அதற்கவர்கள் கணீர்த சாத்திரங்களிற் சோதித்தறிந்து நரார்த்தனைப்பார்த்து, ஒ மண்டலே ஸ்வரா! தேவரீர்கேட்டவாறே சோதித்தறிந்தனம் ஆயினும் உள்ள காரியத்தைவிளம்புவோ மென்றால் தேவரீருக்குக்கோப முண்டாகுமேயென்று அடியேங்கள் மனம் பயமடைகின்றதென்று சொன்னார்கள். அதை நரார்த்தகன்கேட்டு கணிகர்களை! நீங்கள்பயப்படவேண்டியதில்லை நடந்திருக்கின்ற உற்பாதங்கட்கு ஏது நீங்கள் சாத்திரங்களில் யாதுகண்டீர்களோ அதனையொளிக்காமற் சொல்லுங்களென்றுபரிவாய்ச்சொல்லினன். அதற்குமேல் அச்சோதிடர்கள் பயநீங்கி ஓராசாதிராசினே! உளவிதத்தையே யாங்கள் சொல்லக்கேட்டிருநாக, அஃது யாதெனில் காசிபமுனிவரும் அதிதியுத்தவஞ்செய்ய அவர்களிடத்தில் நமமைபெல்லாமபணிசெய்யும்படி ஒர்பிள்ளைபிறந்துவளர்ந்துவருகின்றது இந்த ஏதுதப்பாமல அழிவுகாட்டு மென்பதற்கு அந்த வற்பாதங்களெல்லாம் இவ்விடத்தில் உண்டாயினவென்றுசொன்னார்கள். அதைநரார்த்தகன்கேட்டு மிகுந்த ஆலோசனைகளிற்றலைப்பட்டவனாகியேயோ! இவ்வேறுவுக்கினியென்ன செய்வோம் சிறுகுழந்தையைச்சென்று கொலவது நமது பாக்கிரமத்திற்குச்சரியல்லவே அவ்வாறு செய்வோமாயின் நமது பாகிபங்களெல்லாம் பாழாகுமேயென்று பலவாறு சிந்தித்துமீட்டும் ஓர் உபாயத்தையெண்ணியிரைசெய்னும் பெயரினையுடைய ஓவுணமாதரைக்கூவி நீ இத்தமிடத்திற் சென்று நமக்குத்துன்பஞ்செய்ய உதிதருக்கின்றகுழந்தையைக்கொன்றுவரக்கடவைபென்று அனுப்பினன், உடனே அவ்விரைசையானவள்கருத்தகிறமும், நெருப்பையொத்தகண்களும் சிவந்தமயிரும்பத்துயோசனை விசாலம் உயர்ந்திருக்கின்ற சரீரமும் யானைதந்தங்ளைப்போல நீண்டகோரைப்பற்களும் விளங்கியிருக்கின்ற தனதுவடிவத்தைமறைத்து ஓர்பிராமணஸ்திரியைப்போல வடிவங்கொண்டு காசிபருடைய ஆசீர்மத்திற்சென்றனன். அப்போது காசிபர் ஸ்நானஞ்செய்யச்சென்றிருந்தனர். அதிதியானவள் விராயகபூசை செய்துகொண்டிருந்தனள் ஏனையசிடர்முதலாயினோர் வேறுவேறு பணிகளில் பிரவேசித்திருந்தார்கள். இச்சமயத்தில் அபபாதகி உள்ளேறுழைந்தும்கொற்கடமுர்த்திதனியாபிருக்கக்கண்ண அவரையெடுத்துவாடிவிட்டு விழுங்கித்திரும்பினான் அப்போது அவள்வயிற்றுடைக்கியபித்திரம் குந்த

தியானவர் அங்கிருந்தபடியேதமது துதல்விழிகைச்சிறிது திறந்தனர் உடனே அவ்விரை வயிற்றில் வடவாமுகாக்கினியப்போல அழகு ண்டாகி அதிகதாகங்கொண்டு அங்கிருக்கின்ற தடாகமுதலியவைகளி லுள்ள சலங்கையெல்லாம் வறண்டு போகும்படியாகப்பாணஞ்செய் தனர், அவ்வாறுபாணஞ்செய்தும் அந்தாகந்தனியாமையால் பின் னரவர் ஆகாயகங்கைபப் பாணஞ்செய்தனர். அவ்வாறு பாணஞ் செய்தும் அந்தாகந்தனியாமையாலமின்னரவர் ஆகாயகங்கைபப் பாணஞ்செய்யநினைத்து மேலெழும்பினர், அப்போது கருணாநிதியா கியமகோற்கடமூர்த்தியாவனர் இனி எங்குபோகின்றனையென்றுதம துசிறிய காற்பெருவிரலின லுன்றினர். அம்மாத்கிர்த்தில் திரிலோ கங்களையும் வாய்மடுக்கவல்ல அப்பாதகியானவர் முன்னொருபோது இராவணனாலெடுக்கப்பட்ட கைலாயவரையானது சிவபிரானுடைய திருவடிகளாலுன்றப்பகைப்பற விருந்தாற்போல அசைவற்றுப்பூமி யிலே வீழ்ந்தாள். உடனே இடையிற்சர்ப்பக்கச்சுனைவிக்கிய எம்பெ ருமானவர், அவளை நிலத்தில் விழவழுத்திய தமதுகாற்பெருவிரல் நகத்தினாலேயே அவள்வயிற்றை உதிரப்பிரவாக முண்டாகும்படியா ய்ப்பிளந்து தம்மைவிழுங்கிய மதயானையை வெளிப்படத்தோன்றிய தமது பிதாவைப்போல வெளிக்கொண்டனர். அப்போது முன்னர் பூசைசெய்துகொண்டிருந்த அதிதியானவர், அப்பூசையினைநிறைவேற்றித்தனது புதல்வனை எடுக்கவந்து காணாதவளாகித்தானுத்தனது தலைவரும் மிகுந்த துயரமடைந்து அளவற்றகாடுகளிலும் வெளிகளி லுத்தேடிச்சென்று பின்னர் அப்பாதகியினுடையமார்பில்தமது குமா ரர்பதிர்திருப்பதைக்கண்டபயந்து, முன்னும்பின்னும் பார்த்து,மிகுந்த ஆனந்தங்கொண்டு உடனே நின்மலமூர்த்தியாகிய குழந்தையைபெடு த்துச்சென்று திருமேனிமுழுவதும் தோய்த்திருக்கிற உதிரக்களையெ ல்லாங் கழுவிக்குளிப்பாடி நீராஞ்சனம் முதலியசாந்திகளைச்செய்து பா லுட்டினர்.

கேட்டார்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே? விரையென்னும் அந்தராட்சியானவர் மிகவுங் கொடுமையையுடையவளாயினும், சுவாமியைக்கொல்லுமாறு வாய்மடுத்தாளாயினும் அவள் அவருடைய திருவுருவைக்கண்ணாக்காணவுந் தீண்டவுங்கிடைக்கப் பெற்றதினாலே அப்போதே அவள்மலபாசங்களினின்று நீங்கி மோக்ஷசாம்பிராச்சி யத்தையடைந்தனர். இவள் இறந்துபோனமைபை நாரத்தக்கீள் மீட்டி மிகவும் ஆச்சரியங்கொண்டு மீட்டும் மகோற்கடமூர்த்திக்கு இவ்வாறு வயதாருங்காலத்து, உத்தத்தென்றும் துந்ததியென்

றும் பெயரினையுடைய இரண்டவணர்களைக் கூளியனுப்பினான். அவ்
விருவர்களுங் கிளிப்பிள்ளை வடிவங்கொண்டகாசிபருடைய ஆசீர்மத்
தில்லந்து மாங்களின்பீதிருக்கிறதும் முற்றங்களிவிறங்குகிறதும்வெப்
யலிற் காயவைத்திருக்கின்ற தானியங்களைக்கொறிக்கின்றதுமாகச் ச
ஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அதை அறிந்தமடியின் மீதிவிருந்து
முலைப்பாலுண்டருளுகின்ற மகோற்கடமூர்த்திகண்டு இங்கபடர்களை
க்கொல்லவேண்டுமென்று திருவுளங்கொண்டு, தமது தாயினுடைய
முகத்தைப்பார்த்து அம்மா! இக்கிளிப்பிள்ளைகளை யெனக்குப்பிடித்
துக்கொடுவென்று கேட்டனர். அதற்கு அறிதியானவர் என்செல்வ
னே பறக்கின்றருளியென்கையில் 'அகப்படுமாவென்று மறுத்தனள்
உடனேபகோற்கடமூர்த்தியானவர் அறிதியினுடைய மடியினின்றும்
குதித்தெழுந்து ஆகாயத்திலேபருந்து வடிவங்கொண்டுபறந்துதன்மை
க்கண்டோடுகின்ற அக்கிளினைகாரிண்டையுந் துறத்திப்பிடித்து சிறகு
களையெல்லாம்பறித்தெறித்து, மூக்கிலுளும் நகங்களிலுளும் உடல்க
ளைப்பிளந்து பூமியில்விழ உதறித்தாம் புழன்போலவே குழந்தைவடி
வாகித்தாய்மடியில் வந்து பாலுண்டருளினர். அதை அறிதிகண்டு
இவர்தந்தையாகிய சிவபிரான் முன்னொருபோது கிளிப்பரிபூட்டிய
இரத்தினையுடைய மந்தனை இமைப்போதில் நீருக்கின்றெனில். இப்
போதுவர் இக்கிளிப்பிள்ளைகளைக்கொன்றதோ ஒருபுகழென்று அறி
செய்தனர். காசிபர் அவருக்குப்புகழாகாந்தெய்து சந்தேஷமுற்றிரு
ந்தனர், கிளிப்பிள்ளை வடிவங்கொண்டவந்த அவ்விண்டவணர்களும்
மிகவுங் கொடியரால் மறைநெறிகளிற் பிறழ்ந்தவர்களாயிருக்கினும்,
அவர்கள் எம்பெருமானுறாக்கப்பட்டு இறந்தமையால், பழயபந்தங்
களையெல்லாம் விடுத்து ஆனந்தசாகரத்திற் படிந்தார்கள்.

இப்பால் மகோற்கடமூர்த்திக்கு முன்னாவது வயதாகலும் தந்தை
யாகிய காசிபர் அவருக்குசவுனச் சடங்கினை வேதாகமமுறைப்படி
நிறைவேற்றினர். பின்னர் ஒருநாள் விதிபாதம்வர, அத்தினத்தில்அறி
தியானவர் தனதுபுத்திரனை யெடுத்துக்கொண்டு அடுத்தாற்போலிரு
க்கின்றஒர்பொழிவுள்ளதாமனாபுதலியவைகள் மலிர்கிருக்கின்றசே
மவதியென்னுந் தடாகத்தை நோக்கிச்சென்று, அத்தடாகக்கரையில்
லோகநாயகராகிய மகோற்கட மூர்த்தியைவிடுத்து, அத்தீர்த்தத்துளி
றங்கி ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டிருந்தான், அப்போது சுவாமியும் அ
றிதிகுணாநாதபடி அத்தீர்த்தத்திலிறங்கினர் மழலைமொழியுங்குறந்தை
யுமுள்ள அவரைப்பத்துயோசனைப்பிரமாணமான வடிவோடு அத்த
டாகத்திலிருக்கின்ற ஓர் முதலையானது எடுத்துக்கொண்டுபோய்விட்ட

மகோற்கடலிதாயவர் திருவவதாரப்படலம். ௨௫௯

டது. அதை அத்தடாகக்கரையிலிருந்தோர்கள் கண்டு பதைபதைத்து
 யையையோவென்று இரங்கிவாடினார்கள் அப்போது அத்திதியானவர்
 அச்சம்பவத்தைக்கேட்டுத் துக்குற்று வாயனவுதிர்ந்தத்திலிறங்கிப்
 பார்த்து அப்பாலிறங்கக்கூடாமல் மயங்கித் துயரமுற்றனன். அந்த
 வேளையில் சிலமாணுக்கர்கள் தற்செயலாய்வந்து அச்சம்பலத்தினைக்
 கேட்டு மிக்கதுணியோடு அத்தீர்த்தத்திலிறங்கி நீந்திச்சென்றார்கள்.
 அவர்களை அம்முதலையானது நெருங்கவொட்டாமற் சீறிச்சுவாமிமை
 வாயிற்கவ்வியபடி மேலெழும்பிவிழிகளில் அனற்பொறிகளையிறைத்து
 இடம்வலமாகச்சுழன்று திரிந்து, மீட்டும் அடியிறசென்றொளித்தது.
 அப்பால் அச்சீடர்கள்மேலேவந்து அதற்குமுன்னமே அத்தீர்த்தத்
 தில் ஸ்நானஞ்செய்து சென்று தமதாசீர்மத்தில் செபஞ்செய்துகொ
 ண்டிருக்கின்ற காசிபருக்கு அறின்குமாறு வினாத்தோடினர் அச்ச
 மயத்தில் மகோற்கடமூர்த்தியானவர் அம்முதலையின் முதுகிலாரோக
 ணித்து, அத்தடாகத்திலிறங்கியிருக்கின்ற பறவைகளெல்லாம் பறந்
 தோடவர் தாமரைமுதலியுட்பவினங்கள் துவளவும், நாற்கணாகளி
 னும் அலைகள் புண்டோடவுமாக அல்லோல கல்லோலப்படுத்திமே
 லெழும்பிமரக்கலத்தையோட்டி விளையாடுவதுபோலச் சுறிதுநேரம்
 குதும்பாய் விளையாடல் செய்திருந்தனர். அப்போது அத்திதியானவ
 ள்தனதுகுமாரனை முன்னர் துன்பத்தோடுபார்த்தகண்ணினால் பின்
 னர் இன்பத்தோடுபார்த்து இருகாங்கலாயுடீர்த்தின்று, அப்பா என்
 சாமி! என் கண்மணியே! இத்திருவிளையாடல்போதும் இனிவிரைவில்
 அம்முதலையைச்சரிங்கரித்துவந்தருள்கவென்றுவேண்டினன். அவ்வே
 ண்டுகொளுக்கு மகோற்கடமூர்த்தி கருபைகரந்து தாமேறி நடத்து
 கின்ற அம்முதலையைக்கரைமீதேற்றினர், அஃது கரைமீதேறிய மாத்
 திரத்தில் உயர்விட்டிற்றது. உடனே அதனுடலினின்று ஓர் திவ்விய
 புருடன்வெளிப்பட்டுவந்து மகோற்கடமூர்த்தியைப் பலமுறைபணிந்
 தெழுந்து இருகாங்கலாயுஞ் சிரமேற்கூப்பிதின்று இகனைப்பேசுவதா
 யினன் கர்த்தனே? அடியேன்முன்னர் கந்தருவர்கட்கெல்லாம் அர
 சன் அடியேன்பெயரைச்சித்திரனென்று சொல்லுவார்தான். ஒருதினம்
 அடியேன் ஓர்விவாகத்தைமுடிக்கத்தொடங்கினேன். அவ்விவாகத்தி
 ற்குப்பிருகுமுனிவர் வந்தனர். அவர்வந்தவேளையில் தேவர்முதலாயி
 னோர்வந்து கூடியிருந்த கலியாணமண்டபத்தில் அக்கலியாண விவகா
 ரங்களிலே அடியேன் ஞாபகம் வைத்திருந்தமையால் அம்முனிவரை
 எதிர்கொண்டழைத்துவந்து வந்தனமுதலிய வழிபாடுகளைச் செய்பா
 ளிடமுந்தேன்.

அதற்கு அம்முனிபுங்கவர் கோபங்கொண்டு நீவிவாகசம்பிரமத் தில்முழுகி வந்தபெரியோர்களுக்கு வணக்கஞ்செய்யாம லிருந்தனை, ஆதலால் இனி நீதடாகத்திலே முதலையாக முழுகிக்கொண்டிருக்கக் கடவையென்று சபித்தனர். பின்னடியேன் பயந்து அவர்திருவடித் தாமரைகளையே பணிந்தெழுந்து சுவாமி அடியேன் அறிவின்மையாற் செய்தகுற்றத்தைப்பொறுத்துத் தேவரீரிட்ட சாபத்தனத நிவர்த்தி செய்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தேன். அதற்கப்புண்ணியமூர்த்தி கிருபைசூர்து. ஓ கந்தருவராசனே இனி விநாயகக்கடவுள் ஸஷ்ட ஹனுமக்கிரகஞ் செய்யும்பொருட்டு காசிபுரக்குப் புத்திரராக அவதரிக்கப்போகின்றனர். அம்மேலான கடவுளுடைய திருக்கரம்பட்ட மாத்திரத்தில் உன்னை இச்சாபம்விட்டு நீங்குமென்று திருவாய்மலர்ந்து எழுந்தருளினர். அவ்வாறே பானியான அடியேற்கு இத்தினந் தேவரீருடைய கிருபாகடாட்சங்கிடைத்தது இதுகாலும் இத்தடாகத்தில் அடியேன் முதலையாகநின்று மலர்பறிக்கவும், ஸ்நானஞ்செய்யவும் வருகின்றபேர்களுக்கெல்லாம் ஸூன்பத்தைவிளைத்துக்கொண்டிருந்தேன். இத்தன்மைநான கொடியவனை இப்போது களையேற்றி இன்பத்தைக்கொடுத்ததற்கு என்னகைம்மாறு செய்யவல்லேனென்று துடிசெய்தனன். அச்சமயத்தில் மகோற்கட மூர்த்தினுடைய கிருபையினால் ஆகாயமார்க்கத்திலிருந்து ஓர் தெய்வமியானமிரங்கியது. அதை அச்சித்திரன்பார்த்து மீட்டும மகோற்கடமூர்த்தியைப்பணிந்தெழுந்து ஓ! சகலலோகநாயகனே! ஒத்துவப்பொருளே! ஓ மூலகாரணக்கடவுளே அடியேன் யெல்லாவிதத்திலுங் கடைத்தேறுமாறு கடாட்சம்வைத்தருளிய கருடாமூர்த்தியே யென்று அளவற்ற தோத்திரங்களைச்செய்து, சுவாமியினிடத்தில் விடைபெற்று விமானத்தின்மீதேறி ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றனன்.

அதற்குமேல் மகோற்கடமூர்த்திக்கு நாலாவதுவயது வந்தது. அப்போது கயிலாயத்திலே சிவபிரானைத்தரிசித்த யாழ்வாசிக்கச் செல்லுகின்ற ஆகா-ஊக-தும்பரு என்னும் மூன்று கந்தருவர்கள் காசிபுருடைய ஆசீர்மத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்களைக்காசிபர் எதிர் கொண்டழைத்துவந்து பல உபசாரங்களைச்செய்து, ஒருவர்க்கொருவர் க்ஷூமலாபங்களைவிசாரித்து பின்னர் நீங்கள் விருந்துண்டுபோக வேண்டுமென்று வேண்டினர். அதற்கம்முவருமிசைந்து தடாகத்திற் சென்று ஸ்நானஞ்செய்துவந்து புட்பஞ்சந்தனம்முதலிய திரவியங்களைச்சேகரித்து தாங்கள் பிரதிதினம் பூசித்துவருகின்றவிநாயகர், சிவபெருமான், உமாதேவி, கண்டு சூரியன் என்கிற யிர்நூலிக்கோக்களை

யும் ஒர்பொற்பலகையின் மீதிருத்தித் தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்
தார்கள். அவ்வேளையில் சிலமுனிச்சிறார்களோடும் விளையாடல்செய்
திருந்த பராபரப்பொருளாகிய மகோற்கடமூர்த்தியானவர் அவ்வி
ளையாட்டினின்றும் வந்து, அவர்களுவைத்துப்பூசித்திருந்த ஐந்துமூர்
த்திகளையும்பார்த்து அவைகள்மற்றந்த போகும்படியாக ஓர் திருவி
ளையாடல்செய்தனர் பின்னவர்களு தங்கள் தியானங்களினின்றும்
நீங்கி மற்றப்பூசனைகளையும் நிறைவேற்றித் தொடங்கும்போது தாங்
களெதிரில்வைத்திருந்த விக்கிரகங்களைக் காணுகவர்களாகி மதியயங்
கிக் காசிபரையழைத்து சுவாமி அடியேங்கள் ஆன்மார்த்தமாகப்பூசி
க்கின்ற ஐந்து விக்கிரகங்களையும் தியானஞ்செய்கின்றபோது இப்பொ
ற்பிடத்தினின்றும் யாரோ திருடிக்கொண்டுபோய்விட்டார்கள். இனி
அடியேங்களுபிரை மாய்க்கின்ற றேமென்று சொன்னார்கள். அதைக்கா
சிபர்கேட்டவுடன் மிக்கதுபரமடைந்து விருந்தாகவந்தவர்கள் பூசித்
துபோசனஞ்செய்து போவதற்குமுன் அவர்கட்கு இவ்விததன்பமு
ண்டானது நமது தீவினையென்று மாழ்கிடம்மிடத்தில் பணிசெய்
திருக்கின்ற சீடர்களுையல்லாம்கூட இவர்கள் பூசித்திருந்த விக்கிரக
ங்களை யாரேனுமெடுத்திருந்தால் விரைவிற்கொண்டுவந்து எடுத்த
விடக்கடவீர்கள் கொடாது வைத்திருப்பீர்களாயின் இந்நிவிடத்தில்
உங்களை நீறுக்கிவிடுகின்றேனென்று கோபித்துச்சொல்லினர். அதற்
கு அச்சீடர்கள்பயந்து காசிபரைப்பணிந்தெழுந்து சுவாமி தேவரீரு
டைய பெருங்கருணையினால் நன்மையெய்து கடைத்தேறவேண்டு
மென்று அடுத்திருக்கின்ற அடியேங்கள் அபலாருடைய பொருள்க
ளைத்திருநிவாமோ ஆனால் தேவரீர் அடியேங்கள்மீது கருபைசெய்
து சுவாமிகளுடைய குமாரரைக்கேட்டருளவேண்டுமென்று சொன்ன
ார்கள் அதற்குக் காசிபரிசைந்து அவரைநீங்களைவினைவில் அடைத்
துவாரூங்கொன்று கட்டளையிட்டனா. உடனே அவர்கள் மகோற்
கடமூர்த்தியைத்தேடிச்சென்று எங்குங்காணாமல் ஒளபாசனஞ்செய்
கின்ற அறைவிட்டிலே திருமேனிமுழுவதும் திருவெண்ணிறணிந்த
கோலத்தோடு விளையாடல்செய்திருக்கக்கண்டு பெரிபேதங்களாலு
மறியப்படாத மகோற்கடமூர்த்தியைப் பேரிட்டழைத்து வந்து பி
தாவின்முன்னேவிட்டார்கள். அப்பிதாவாகியகாசிபரும் உலகமுறை
ழைப்புடி கையிலோர் பிரம்பிளையேந்தி கோபங்கொண்டவரைப்
பொலு எதிர்போக்கிப்பிள்ளாய் இங்குவந்த இப்புவரும் பூசனைசெய்
திருந்த சிலவிங்கமுதலான மூர்த்திகளை நீயேகவர்த்து கொண்டு போ
யினை ஆயினும் அவைகளை எங்கேயொளித்துவைத்தினி; சொல்லுக

வென்றுகேட்டனர். அதற்கு மகோற்கடப்பிள்ளையார் திருநகைசெய்து தமது வாயினை நன்றாகக் கிறந்துகாட்டி அவைகளை இங்கேதான் ஒளித்துவைத்திருக்கின்றேனென்று திருவாய் மலர்ந்தனர் இவ்வாறு கிறந்துகாட்டியவாயினின்று உமாபரமேஸ்வரருடனே கயிலாயமும் விண்டுவுடனே வைகுத்தமும் பிரமனுடனே சத்திபலோகமும் இந்தி னுடனே அமராபதியும் அவுணர்நாயகர், இபக்கர் மனிதர் என்னு மிவர்களுடனே அவ்வவர்களுக்கின்ற எண்ணிறந்தபதிகளும், அள வற்ற நதிகளும், அளவற்றவனங்களும், அளவற்றமலைகளும், அளவற் றசமுத்திரங்களும், புஷ்பங்கள்மலிந்த அளவற்ற நந்தவனங்களும் பற வைகளாலாவுகின்ற அளவற்றநிலங்களும், பதினாலுலோகங்களும், அ வுத்திக்குப்பாலர்களும், இன்னும் அளவற்றபாதார்த்தங்களும் வெளி ப்படக்காசிபமுனிவர்கண்டனர். மணம்நொந்திருந்த ஆகா ஊடும் புருவென்னும் மூவரும் அற்புகத்தைக்கண்டு அளவில்லாத ஆசனிய மாகி மகோற்கடமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரி த்து பரிமாமிசுத்தபுத்தபுத்தலானவைகளைக் கொண்டு பூசித்து நின்ற னர். அதற்குக்கருணாமூர்த்தியாகிய மகோற்கடர் மனமகிழ்ந்து அக்கருணை மூர்த்திதொஷிககுப்படியாக அவர்கள் கருணாமூர்த்திகளைத் தமது திருமேனியினின்றும் எடுத்து அவர்களுக்கையிற் கொடுத்தருளி னார். அதற்குமேற் அம்மூவரும் சுவாமியைநோக்கிக்கொடுத்தனே சகல லோகங்களைத் திருவாயினின்றும் காட்டியருளிய தேவர்களை அடி பேங்கள் அறிவின்மை மிகுந்தபுத்தியினாலே குழந்தையென்று நினைத் தோம் அக்குற்றத்தைத் தேவரீர் பொறுத்தருளவேண்டுமென்று அ ளவற்ற தோததிரங்கள்செய்து தத்தம்பூசனைகளைக்குறைவற நிறைவே ற்றிப்பழம்நெய்க்குப் பாலிலவீழ்ந்தா லொத்தபான்மையாய்க்காசிபரை வந்தாண்டு, மிகுந்த பேருவகையோடும் விருந்துண்டு, சிலநேரங்களை மைபாராட்டிப்பின்னர் விடைபெற்றுக் கயிலாயகிரிக்குப் போய்விட் டனர்.

அதற்குமேல் சகலலோகநாயகராகிய மகோற்கடமூர்த்திக்கு ஐந்தாவது வயதாக, அப்போது காசிபர் தமது புத்திரர்களாகிய தேவர் இராக்கதர் முதலான யாவரையும் வரவழைத்துப்பிள்ளையா ருக்குவேதாகம் விதிப்படி உபநயன கலியாணத்தைமுடிப்பதாயினர் அங்குவந்திருந்த முனிவர்கள் யாவரும் பிள்ளையார்மீது மன்கிராட்ச கைபைத்துவினார்கள். அச்சமயத்தில் மகோற்கடமூர்த்தியைக்கொல் லாப்படி நார்த்தகனல் அனுப்பிய இராக்கதர்களில் பெரிதானசரீரமும் விண்விரதீயோரும் நடுங்கத்தக்கவன்றொழிலும், மேலாணயாகக்கிர

மும் உள்ள பிங்குளன்-விசுர்தன்-சபலன்-விசாலன் பிங்காட்சன் என் னும் பெயர்களைப்படைத்த ஐந்துபேர் தங்கள் ரூபத்தை மறைத்து முனிவர்கள்போலவிழுதி உத்திராக்கந்தரித்துக் கைகளிற் றண்டுமக ண்டலங்களைத் தாங்கிக்கொண்டுவந்து அட்சதைகளில் அஸ்திரங்களை ஆவாகனஞ்செய்து தாங்களுமுனிவர்களைப் போலவே சுவாமியின் மீது அட்சதைதுவினார்கள் அவவட்சதைகளில் ஆவாகனஞ்செய்திரு ந்த தேவாஸ்திரங்களெல்லாம் உடனே தத்தம்ரூபங்களோடு வெளிப் பட்டு சுவாமியின்மீது விழுவதற்கஞ்சி யாவருங்காணும்படியாக அவ ருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து ணிர்தன. அப்போது கைதவர்க்குக் கைதவாசிய மகோற்கட மூர்த்தியானவர் அவைகளைத்தமதுதிருக்கா த்திலேந்திபொய்வேடங்கொண்டுவந்த அந்த ஐந்து இராக்கதர்கண் மீதும்வேறே ஐந்தரிசுகளையெடுத்துததுவினர் உடனே அவ்வைந்தும் அஸ்திரங்களாகப்பாய்ந்து அதிக பராக்கிரமத்தோடு மலைப்போலப் பாரித்திருக்கின்ற அவ்வைந்திராக்கதர்சரோயுஞ் சங்கரித்தன.

அவ்வற்புத்தைக் கண்டயாவரும் சுவாமிபை வேதாகமங்களி னுலே அளவற்றதோத்திரங்களைச் செய்தனர். அதற்குமேல் உபநய னத்திற்குரிய சடங்குகளெல்லாம் குறைவறசெய்து நிறைவேறின பின்னர் தேவர்களெல்லாமொரிடத்திற்குடி சகலபுலன சுரத்தாவாகி ய மகோற்கடபிள்ளையாருக்குக் கிடையாதபொருள் எவ்வுலகங்க ளினுமில்லையாயினும் யாமெல்லாம் கடைத்தேரமபடியான சில உப சாசனங்களைச் செய்வோமென்று ஆலோசித்து யாவருஞ் சிவபெருமா னைப் பணிந்துநின்றார்கள். அக்குறிப்பைச்சிவபிரானிந்து பிணாகம், திரிருலம், உடுக்கை, மழு, சடைமதி என்னுமிவைகளை மகோற்கட ப்பிள்ளையாருக்குக்கொடுத்து சடையில்கங்கையைத்தரித்து விருபாக் கன், பாசபாணி, பாலசந்திரன் என்னும்பெயர்களையுங்கொடுத்தினர் அதற்குமேல் உமாதேவியார் சிங்கவாகனங்கொடுத்து சிங்கவாகன ரென்று பெயரிட்டு துட்டர்களைபெல்லாஞ் சங்கரிக்கக்கடவை என் று ஆசீர்வாதஞ்செய்து மீட்டுமொருவாளாயுத்தைக்கொடுத்து கட கதாரென்னும் மற்றொருபெயரையுங்கொடுத்தனர். *இப்பால் பிரமன் தனது அடையாளமாக நவரத்னமயமாயிருக்கின்ற ஒருகமண்டலமு ம், ஒரு திவ்வியபரிமாணத்தோடு மிருக்கின்ற ஒரு தாமரைப்பூவும் மகோற்கடமூர்த்தியினுடைய திருக்கரத்திற்கொடுத்துப் பிரபபதியெ ன்ணும் பெயரிட்டுப்பணிந்தனன். விண்மொனவர், திவ்வியமான ஓர் பிதாம்பரமும் சக்கராயுதமும் வைத்து விஷ்ணுபதியென்னும் பெய ரிட்டுப்பணிந்தனர். பிரகற்பதிதேவர், ஓர் இரத்தினபாலிகையை வை

த்துப்பாதனென்னும் பெயரிட்டுப்பணிந்து காசிபருக்கும் பாராளந்தர்
ரென்னு ஓர்பெயரிட்டனர். வருணதேவன் ஓர் பாசத்தவைத்து சர்
லப்பிரியதேவனென்னும் பெயரிட்டுப்பணிந்தான், சமுத்திராசன், சி
ராமணவடிவங்கொண்டவந்து ஓர் முத்துமாலையை திருவடிக்கீழ்வைத்து
மாலாதானென்னும் பெயரிட்டுப்பணிந்தான், ஆதிசேடன், தானே
ஒருபடுக்கைமெத்தையாகி மகோற்கட மூர்த்தியைத்தாங்கிப்பணிரா
சவாசனென்னும்பெயரிட்டு பணிந்தான் யமதருமாசன், ஓர் தண்டாயு
தத்தைவைத்து தண்டாதானென்னும் பெயரிட்டுப்பணிந்தான், அக்கி
னிதேவன், நுதற்கண்ணை மறைத்துவந்த மகோற்கடப்பிள்ளையாருக்
குயாவையும் நீற்றவல்ல ஓர் சக்தியைக்கொடுத்து தனஞ்செயனென்
னும் பெயரிட்டுப்பணிந்தான் வாயுதேவன் மிகுத்தவலுமையைக் கொ
டுத்துப் பிரபஞ்சனென்னுமோர் பெயரிட்டுப் பணிந்தான். இவ்வாறு
அடைக்கலம்புகுந்த தேவர்களெல்லாம் வனம்வாக்கு காயமென்னும்
முன்றிலேடு படைக்கல முதலியவைகளைப் பத்தியூர்வமாகக்கொடுத்
துப்பணிந்துநிற்க, மகோற்கடப் பிள்ளையார்யாவருமானந்த பெய்தும்
படி அப்படை முதலியவைகளை மிக்கமகிழ்வோடு மேற்றுக்கொண்டு
அவ்வவர்கட்குச் செப்பத்தக்க அனுக்கிரகங்களையுஞ் செய்தருளினர்.

இப்பால் இங்கிரானவன் மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய திருவி
ளையாட்டினாலே. பறறெதினாலே தான்மத்திரம் மதிமயக்குற்றவ
னாய் எல்லாதேவர்கட்கும் அரசனாகநிற்கின்ற என்னையாவரும்
வணங்கவேண்டுமென யல்லாமல் யானொருத்தரையும் வணங்கேன்
சகல வெள்ளங்களுநாதாமுப்படியான சமுத்திரமானது ஓர்சிரியகுட்
டைரீரையுமிச்சிப்பதோ! எல்லா மிருகங்களும் பணிந்துழுகத்தக்க
இராசகண்டராவமானது அற்பமான புல்லையும் இச்சிக்குமா என்றிவ்
வாறு மூடத்தனமாகப்பேசி அதிக கர்வத்தோடு நின்றுநன். அப்படி
நிற்பவனைக்காசிமுனிபவர் புத்திரவாஞ்சையினற் பார்த்து ஒசீலர்க்க
லோக வாசனே முன்னர் உனது அரசை நடக்கவொட்டாமற் செய்த
சத்துருக்களுடைய யுத்தத்திலே நீ தோத்து இப்போது யாவுமிழந்தி
ருக்கின்றனை இவியேனும் உனது போகபாக்கியங்களைப் பெற்று உன
து அரசையும், வீரத்தையும் நீகையேற்றுக்கொள்ளினினைத்தாயில்லைது
கண்ணர்களாகியதேவரந்தகனையும் நாரந்தகனையுஞ்சங்கரித்து, மூவுல
கங்களையும்பாதுகாத்து, எங்கும்வேதாகமநெறிகளை நிலைகாட்டி, உன்
னையுங் காத்தருளும்பொருட்டு சர்வவல்லமையுள்ள ஈசகானே இங்கு
சிறுபிள்ளையாகத்திருவவதாரஞ் செய்திருக்கின்றதை அறிந்திலையே?
அவர் இது காதுஞ்செய்தருளிய திருவிளையாடல்களைச்சிந்திதும் அறிந்

மகோற்கடவிதாயகர் திருவவதாரப்படலம். உகரு

இப்போதும் ஐயோ, எனதையன் திருவவதாரஞ் செய்தருளி ஓராண்டாவதற்கு முன் விரையென்னும் அரக்கையைச் சங்கரித்தனர். இரண்டாவ தாண்டில் உதத்தன் தூந்துபியென்னு மிரண் டசூரர்களைச் சங்கரித்தனர். மூன்றாவதாண்டில் சித்திரனென்னுங் கந்தருவனுக்குச் சர்பர் தீர்த்தருளினர், நான்காமாண்டில் ஆகா முதலியமூன்று கந்தருவர்கட்கு அவர்கள் பூசித்துவந்த பஞ்சமூர்த்தங்களை மறைத்து மீட்டுந் தமது திருமேனியினின்றங் கொடுத்தனர்.

இப்போது நடந்துவருகிற ஐந்தாமாண்டில் பஞ்சவடிவாய்வந்த ஐந் தசூரர்களை யாவருங்கண் டதீசயிக்கும்படி சங்கரித்தனர். அவ்வற்புத்ததை நீயும் பார்த்தனை. தற்காலத்தில் சிறுபிள்ளையா யிருக்கிற வர்களுடைய சிறியவிளையாட்டுகள் இவ்வாறானால் பிற்காலத்தில் இவர் பெரியவரான பின்பு செய்யப்போகின்ற பெரிய விளையாட்டுகளை யாவராலறியக்கூடும், மைந்தனே! இனியேனும் சுருத்தினைப் பெறக்கோறி, நீயும் அவரைப் பத்தியோடு பூசனைசெய்யென்று சொல்லினர் தனது தந்தையாகிய காசிபர் இவ்வாறு கூறியும் இந்திரன் அவைகளை ஒப்புக் கொள்ளாமல் சுவாமிபைச் சோதிப்பான்போல வாயுதேவனைக் கூனிநீ உனது பராக்கிரமத்தோடுஞ்சென்று மகோற்கடமூர்த்தியை அசைத்து வருவாயென் றேவினன். உடனேவாயுதேவன் சுவாமியினுடைய பெருமையினை யறிந்தானாயினும் அதனை இரக்கிதனுக்கு மறிவிப்பான்போல மிண்டிமேலெழும்பிச் சண்டமாருதமாய்ச் சுழன்று தாக்கி, யுகார்தகாலமோவென்று அஷ்டதிசைகளி லுள்ளோரெல்லாம் நடுங்கும்படி தனது பராக்கிரமமெல்லாம் தோன்ற விசினான். அவ்விசலினால் அண்டப் பித்திகளிடிக் தன. சுழந்திரங்க ளுடைந்துபோயின. பர்வதங்கள்யாவும் பொடியாயின. மரங்களயாவும் முறிபட்டு வீழ்ந்தன. தேவலோக முழுவதும் பூவுலகம்போலப் புழுதி மூடிக்கொண்டது. அனந்த சேவகோடிகள் இறந்துபோயின, இவ்வாறு மகோற்கடப் பிள்ளையார் மீது விசிய காற்றினாலே சகலலோகங்களும் இவ்வண்ணமா யிலையுப்போது தேவார்த்தகளும் நார்த்தகளுந் கோபங்கொண்டு நமக்குப்பயந்து ஒடுங்கிக்கிடந்த வாயுதேவனுக்கு இவ்வளவு அதிகாரங்கொடுத்தவர்கள் யாரென்று ஒற்றர்களைக்கூவி விசாரித்துவரக் கட்டளையிட்டனர்.

அவர்கள் அக்கட்டளையின்படி சென்று விசாரித்து வருமுன்னம் அக்காரியங்களை முன்னமே அறிந்திருக்கின்ற சில பொற்றர்கள் அவ்வழியை எதிர்த்துநிலையில் ஓடிவந்து ஆண்டவர்களே! நமது பண்புநுதிய சுரகியனை வெல்லும்படியாக இந்திரனுடைய உத்தரையின்படியில்

வாயுதேவன் தனது வலியெல்லாங்கொண்டு விசுகின்றனன். இனி அக்
காசிபன் முதலாயினோர், எவ்வாறு நூவார்களோ அறிந்திலேம் அவன்
விசுகின்ற சண்டவேகத்தினால் தேவர்களெல்லாம் திகைத்து நடுவரு
கின்றார்களென்றனர் அதைத் தேவாந்தகனும் நாராதகனுங்கேட்டுச்
சந்தோஷமடைந்தனர். இவ்வாறு வாயுதேவன் தனது வலியினைத் தா
யுங்கொண்டு சகல விருட்சங்களும் ஆகாயத்திற் பஞ்சுபோற் பறந்தலை
ய விசியும், மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய திருமேனியில் ஒரு ரோம
மேனும் அசையவில்லை. அதன்மீது இந்திரன் அக்கினிதேவனைக்கூவி
நீயும் வாயுதேவனுடன் ஒரு உனதுவலிமையைக்காட்டக் கடவையென்று
கட்டளையிட்டனன். உடனே வாயுதேவனோடு அக்கினிதேவனும் சண்
டமாருசமும் வடவாக்கினியுமாகக் கலந்து சர்வ சங்கராகாலத்திப்பஞ்
சபூத பௌதிகரத் மகமாயுள்ள சகங்கையெல்லாம் பஸ்பஞ் செய்வது
போலத் தகித்து வருவதினால், சதத சமுத்திரங்களுஞ் சலமின்றி வற்
றிப்போயின. சகல லோகங்களும் அக்கினிச்சுவாலையால் வாடிப்போ
யின இவ்வதிகசயத்தை மகோற்கடப பிள்ளையார் கண்டு சிறிது புன்ன
கை செய்தனர் அப புன்னகையை அக்கினிதேவன் தாளமாட்டாது
மூர்ச்சையாயினன். அதற்குமேல் மகோற்கட மூர்த்தியானவர் இந்தி
ரன்கொண்டிருக்கின்ற அறிவின்மையை நீக்கத் திருவுளங்கொண்டு ஓர்
விசுவரூபமெடுந் து அனந்த முடிகளும், அனந்த சிரங்களும், அனந்த
முகங்களும் அனந்த விடிகளும், அனந்த செவிகளும், அனந்த வாய்
களும், அனந்த புயங்களும, அனந்த கரங்களும், அனந்தவிரல்களும்
அனந்த மார்புகளும, அனந்தவயிறுகளுமாகி வீணைய அவயவங்களும்
அனந்த வனந்தமாய் விளங்க சகலமூர் தாமாகி நின்னர். அப்படி
நின்றபோது அவருடைய திருவடிகளெல்லாம் கீழேழு லோகங்
கட்கு மப்பாற் போயிறங்கின அவருடைய செவிகளெல்லாம் அஷ்ட
குலாசலங்கட்கு மப்பாற்போய் விளங்கின அவருடைய மயிர்க்கால்க
டோறும் அளவற்ற அண்டங்கள் தொங்கின. அநேகஞ் சூரியர்கள்
வககாலத்தி லுதயமானாற்போல அவருடைய திருமேனிகளில் ஓர்சோ
தி உண்டாயது. அச்சோதில் அனந்த விஷ்ணுக்கள், அனந்த பிரமாக்க
ள், அனந்த இந்திரர்கள், அனந்த தேவதைகள், அனந்தமுனிவர்கள்
அனந்த விஞ்சையர்கள், மற்று முண்டானபேர்களும் அனந்த தானந்த
மாகத் தனித்தனியே விளங்கிச் சேவித்திருந்தனர். இவ்வாறு சகல
புவன கர்த்தராகிய மகோற்கடமூர்த்தி யெடுத்திருக்கின்ற விசுவரூபத்
தைக் கர்வங்கொண்டிருந்த இந்திரன்பார்த்து மிகவும் பிரமைகொண்டு
சுவாமியினுடைய மயிர்க்கால்களிற் நெருங்குகின்ற அளவற்ற அண்டக்
களில் துரண்டத்துள் துழைந்து அதற்குள்ளே வீழ்ந்துகொண்டே

கங்கனும் வின்டு, பிரமன், இந்திரன் முதலான தேவர்களும், ஏனைய
 சீவராசிகளும், ஆலம் விரைகள் போலவும் பனங் கொட்டைகள் போல
 வும் அனேக வனேகமாக விருக்கக்கண்டு தனக்கு நேர்த்திருந்த மதி
 மயக்கத்தையும் கர்வத்தையு மொழித்து நல்லறிவு உதித்து அங்கிருந்
 த வெளிவருவதற்கு எத்தனங்கொண்டான். அவ்வாறு வெளிவருதற்
 குச் சக்தியில்லாமற் நிகைத்து அங்கிருந்தவண்ணமே மகோற்கடமூர்
 த்தியினுடைய திருவடிகளை மனதற் றியானித்து மிகுந்த பத்தியோடு
 துதிசெய்வதாயினன்.

தினம்கினம்வை யகமிறைஞ்சத் திகழ்தேவ தேவநின்னை
 யனந்தசத் திமமென்றும் விசுவாத்து மானரென்று மனந்தானந்த
 மனந்துய வடிவார்க்கு மாறாது வழங்குமொரு வள்ளலென்று
 மினந்தும்மை யில்லாத சிறியேனு மிப்பொழுதிங் கறிந்தேனெந்தாய்.

விச்சுவர் தியரென்றுங் கணைசொன்றும் விச்சுவமா மீசொன்றும்
 விச்சுவா திகரென்றும் பரேசுரென்றும் விச்சுவா தீதொன்றும்
 நிச்சலுநித் தியரென்று நிகழ்ச்சி தானந்த சொருப ரென்றும்
 முச்சகநா யகரென்று மீசொன்று முனையடியேன் முழப்பக்கண்டேன்.

சர்வவியா பகரென்றுஞ் சுகதுக்கஞ் சர்வருக்குந் தருவாரென்றுஞ்
 சர்வவித்தை களுக்குமா கரமென்றுஞ் சருவான்ம சொருபரென்றுஞ்
 சர்வபொருட் களுக்குமிருப் பிடமென்றுந் தருசர்வே காரென்றுஞ்
 சர்வான்ம ஞானத்தி லாபாச ரென்றுமுனைச சரணஞ் சார்ந்தேன்.

ஐந்தொழிற்கா ரணரென்றுங் காரணாதீதரென்று மரன்மால் வேதன்
 றந்தலைவ ரென்றுந்தா பரசங்க யத்தினிச்சை தன்னை நாடி
 நந்தலுற வழங்குமொரு நாதரென்றும் விஞ்ஞான சொருபரென்றும்
 புந்தியுற கடந்தபூ ரணரென்று மறிந்துண்ணப் புகழாநின்றேன்.

இவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்து ஓ பாரபாவஸ்துவே! முன்னர்
 அடியேனுடைய பேதமைபுத்தியினுற்றேவரீரைச் சிறுபிள்ளையென்று
 நினைத்த பெருங்குற்றத்தைப்பொறுத்தருளி அடியேனிடத்தில் தேவரீ
 ருடைய திருவருட்பார்வைவழங்கி அடியேனை வெளிப்பீல்கிடுத்து, முன்
 போலத் தேவரீருடைய சார்தருபதரிசனத் தந்தருள வேண்டுமென்று
 பணிந்து பிரார்த்தித்தனன் அதற்கு மகோற்கடப் பிள்ளையார் மகிழ்
 டுத்து, அவனை வெளியிலே விடுத்துத் தாம் முன்போலவே பிள்ளைப்
 பருவத்தினராகி யிருந்தனர் அதற்குமேல் தேவர்கள் புட்பவருடஞ்
 சொரிய ஆதாயத்தில் பஞ்சவாத்தியங்களும் முழங்க, தேவரம்பைகள்
 நாட்டியஞ்செய்ய, கந்தருவர்கள் கானம்பாட, முனிவர்கள் வேதமோர்

இவ்வித வைபவங்களோடு இந்திரனாவன் மகோற்கட முர்த்தியை அளவற்ற சிறப்பினோடும் பூசனைசெய்து சுவாமிக்கு எக்காலத்தும் திருவடிப்பணி செய்திருப்பதற்கு இரண்டு தெய்வஸ்திரீகளைவைத்து, கற்பகவிருட்சமும் அங்குசமும் வச்சிராயுதமும் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளில்வைத்து விநாயகனென்னுந் திருநாமமிட்டுத் தோத்திரஞ் செய்தனன் மகோற்கடப்பிள்ளையார் மீட்டித் தேவேந்திரனிடத்தில் கிருபையுற்று சத்துருக்களுடைய புத்தத்திற்கு இடையாத பாக்கிரமத்தை அவனுக் கணுக்கிரகஞ்செய்து, அவன்சொன்ன தோத்திரங்களை யாவர் துதிசெய்தாலும் அவர்கட்குச் சகல சம்பத்துகளும் அளிப்போமென்று வாழ்வுகொடுத்து விடைகொடுத்ததனர் பின்னர் தேவேந்திரன், அவ்விடையை முடிமேற்கொண்டு, மீட்டும் பலமுறை பணிந்தெழுந்து மகமேருகிரியைநோக்கிசென்றனன். மற்றைத்தேவர்முதலியயாவரும்சுவாமியைப்பணிந்து விடைபெற்றுத் தத்தமிருக்கையை யடைந்தார்கள்.

அதற்குமேல் மகோற்கடமுர்த்திக்கு ஆளுவது வயதாகுங்காலத்தில், தாமே தமது சுயேச்சையினால் சகலலோகங்களினும் விளையாடும் படித் திருவுளங்கொண்டு அங்குசம் பாசு, பாசம், கமண்டலம், தண்டாயுதம், தாமரைப்பூ மான்ரோல் முதலாம்: முதலாமலை; மூன்றாம் பிறைசகந்திரன், கத்துரிப்பொட்டு, தருப்பையென்னு மிவைகளெல்லாம் பிரகாசிக்குமபடி தரித்துக்கொண்டு சிங்கவாகனமூரது, ஒருநாள் விண்டிலோகத்திற்கும், ஒருநாள் பிரமலோகத்திற்கும் ஒருநாள் சொர்க்க லோகத்திற்கும், ஒருநாள் நாகலோகத்திற்கும், ஒருநாள் அஷ்டதிசைகளுக்கும், ஒருநாள் மூவுலகங்களுக்கும், ஒருநாள் வனங்களுக்கும் ஒருநாள் மலைகளுக்கும், ஒருநாள் சமுத்திரநீர்களுக்கும், ஒருநாள் திவுகளுக்குமாகச்சென்று விளையாடல் செய்திருக்கின்றநாள் களில், ஒருநாள் காசிபமுனிவருக்குச் சீடனாகிய நராந்தகனுக்குப் பிரியவசனங்களைக் கூறிக்கொண்டு காசியிலே அரசாட்சி செய்பவனாய் ஓரசனிநுந்தான். அவன் தனது புத்திரனுக்கு விவாகஞ்செய்ய நினைத்துப் புரோகிதத்தொழிலுக்கு காசிபரை யழைத்துக்கொண்டு போகும் படிதானே சுதீவாய் அவ ராசீர்மத்திற்குவந்து அவரைத்தீர்க்கதண்டஞ் செய்தனன். அவ்வரசனைக் காசிபமுனிவர் புத்திரவாஞ்சையோடும் பரிந்தெடுத்து, ஓராசனத் தந்திருக்கச்செய்து அன்பனை! நீவந்தகாரியம் யாதென்று வினாவினர். அதற்குக்காசிபராசன் அஞ்சலியஸ்தனாய் சுவாமி! அடியேன்குமாரனுக்கு விவாகஞ்செய்யுமாறு எத்தனித்திருக்கின்றேன் அவ்விவாகம் சுவாமிகளெழுந்தருளாது நிறைவேறுவதன்று அடியேன் சுவாமிகளையழைத்துச் செல்லத்தக்கபுனிதனல்லேனாயினும்

அக்காரியத்தைவந்து நிறைவேற்றவைப்பது சுவாமிகளுடைய பெருங்
கடையென்றான், அதற்குக் காசிபர் கிருபையுற்று அரசனே! யாம்
சாதுர்மாகிய விரத மாரம்பித்தோ மாதலால் யாம் வருவதற் கொவ்
வாது நமது குமாரனாகிய மகோற்கடன் அக்காரியத்தைச் சிறப்பெய்த
நடத்த வல்லவனென்று சொல்ல உடனே மகோற்கடமூர்த்தியையழை
த்து அப்பனே இவன் காசிதேசத் தாசன் இவன் உன்னைப் பணியும்,
படிவந்தான். இவனோ உனக்குச் சீடனாகும், ஆதலால் இவன் மன
திற்கு மகிழ்ச்சியுண்டாகும்படி உனது காட்சியைக்கொடுத்து, இவ
னோடுகூட நகரத்திற்குச்சென்று, இவனுடைய புத்திரனுக்கு விவாகஞ்
செய்து முடித்து, மீட்டும் இவ்விடத்திற்கு வரவேண்டுமென்று கேட்டு
க்கொண்டனர். அதற்கு மகோற்கடமூர்த்தியானவர் இனி வருங்கா
ரியங்களை யாலோசித்து அதற்குச்சந்தனர், பின்னர் காரிராஜன் தனது
ஆசிரியரிடத்தில் விருந்துண்டு மிக்கமனமகிழ்ச்சியோடு விடைகொண்டு
அவரதுபத்தினியாகிய அத்தி யிருக்குமிடத்திற்குச்சென்று பணிந்தான்.
அவ்வத்தி அவனைப்பார்த்து அரசனே! இம்மகோற்கடனோ சிறுவன்
இவன் ஒன்றையுந் தேறாமல் துடுக்காய்ச் செய்யததுணிவன், சிறிதும்
பயமறியாதவன், இவனால் அனந்த இடையூறுகளும் உற்பாதங்களும்
உண்டாகும் ஆதலால் அவைகட்கெல்லாம் நீ காப்பாற்றி இப்போது
நீ எவ்வித வாதையினு லழைத்துக்கொண்டு போகின்றனையோ அவ்
வாஞ்சையோடு மீட்டு மிவ்விடத்திற் கொண்டுவந்து சேர்க்கவேண்டு
மென்று கட்டையிட்டு, சுவாமியைத் தனது சுரத்திறை பிடித்துவந்து
அவ்வரசன்கையி லொப்புவித்தான்.

கேட்டார்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! அரிபிர மேந்திராஜிய
ராலும் அரியவேதங்களாலு மறிதற்கரிய பராபரவஸ்துவாயிருக்கின்ற
மகோற்கட மூர்த்தியை அதிகரியானவர் தனது அருமைத் திருக்காத்
தினற்றிடித்துக் காரிராசனிடத்தி லொப்புவிக்க இனிமுத்தியீட்டைத்
தனக்குக் காணியாட்சியாகக்கொள்ள வல்லோனாகிய அவ்வரசன் மிகு
ந்த உவகையோடும் எமது சுர்த்தரைப்பணிந்து கைப்பற்றினனென்
றால் இவர்கள் பூர்வத்திற் செய்திருக்கின்றதவத்தின் பெருமையினை
யார் அளவிட்டுரைக்க வல்லவர்கள்.

இப்பால் காரிராசன் மகோற்கட மூர்த்தியைப் பணிந்தெழுந்து
அவரை அளவற்ற தோத்திரங்களோடும் வரிசைகளோடும் இராதத்தி
லேற்றித் தானுமேறித் தனது காசினகரை நோக்கிச் செலுத்தினான்.
அவ்வாறு செலுத்தப்பட்ட இரதமானது கண்டக பர்வதத்திற்குச் சமீ
பத்தில் வர, அப்பர்வதச் சாரலில் பதினாயிரம் வருடமாய்ப் புகையை

ஆகாரமாகப் புசித்துக்கொண்டு இரொளத்திரகேதுவுக்கு இனையவனும் தேவார்த்தகனுக்கும் நரார்த்தகனுக்கும் தகப்பனுமான தாமாட்சனின் னும் பெயரையுடைய ஓரவுணன் மகாவல்லமையுள்ள ஓராயுதம்பெரு வேண்டி சூரியனைநோக்கித் தவஞ்செய்திருந்தனன். அவன் தவத்தின் முடிவுநாளாகக் காசிராசன் அவ்விடத்தைச் சமீபித்தநாளும் ஒன்றாய்தே ர்த்தால் அத்தினம் அவ்வேளையில் சூரியனுனவன் தனது லோகத்திலிருந்த வண்ணம் அவன் தவத்தினுக் கிரங்கி ஓராயுத மனுப்பினன் அவ்வாயுதமானது ஆகாயமெல்லாம் அளவற்ற சோதியைவிசிக்கொண்டு பூமியை நோக்கிவர அதை மகோற்கட மூர்த்திபார்த்து அகன்வல்ல பத்தை யாமறிவோமென்று நினைத்துச் சரேலென்று இரதத்தினின்றும் ஆகாயத்திற் பாய்ந்து சர்ப்பத்தைக் கருடன் பிடிப்பதுபோல அவ்வாயுதத்தைத் தனதுகரத்தாற் பற்றி மீட்டும் இரதத்தில் வந்திருந்து சூரியனைநோக்கித் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்ற அந்த தாமாக்கனமீது ஏவினர் அது அவர் திருக்கரத்தினின்றும் வெளிப்பட்டமாத் திரத்தில் அதிக வல்லபத்தோடுஞ்சென்று தீயராயிரோர் பெய்யுந் தவமானது உடனே அவருக்குத் தீமையைவ்னைக்குமென்று சொல்லும் மேலோர் வாக்கியம்போல, அப்பாதகனுடைய தலைபயறுத்துக் கீழே தள்ளியது அவனுடைய சரீரமானது கீழ்தாறுபடிக் விசாலத்திற்கு விழுந்தது இவ்வற்புதத்தைக காசிராசன் பார்த்தது மனதில் அதிசயமும் பயமுண்டாகி கீயோ! நமக்கு வல்லமையில்லாததின லன்றோ நரார்த்தகனுடைய ஏவற்பணிகளை நடாததிக்கொண்டு யாவரும் புகழும்படியாக இதுகாறும் ஒரு சங்கடமுமில்லாமல் அரசாட்சிசெய்து வருகின்றோம் ஈமது குமாரனுக்கு ஒரு விவாகம் நடப்பிக்கவேணுமென்று இத்தினம் இவரை இங்ஙன மழைத்துவந்தோம் அதனால் நமது சம்பத்துந் குடியுங் குலமும் ஒருங்கே நாசமாகும்படியாய் நேர்த்ததே இவரோ புரோகிதருடைய குமாரர் அவனோ தனது வெற்றியினால் திரிலோகங்களையுமடக்கி ஆண்மைகொண்டிருக்கின்ற அரசன் இந்தச்சிறியவருடைய சார்பால் நமக்குயாது கூடிவாய் போகின்றது

அந்தப் பெரியவனுடைய சார்பையித்தினம் சுத்தமாயிழந்து போனோமே ஆ அ, ஆ அ, என்னசெய்தோம் இனி என்னசெய்யப்போகின்றோம் என் நிவ்வாறு நினையாததெல்லாம் நினைந்து நினைந்து துயரமுற்றிருந்தனன் அக்குறிப்பினை மகோற்கட மூர்த்தி அறிந்தும் அறிபாதவர்போல விருந்தனர். அச்சமயத்தில் இறந்துபோன தாமாட்சனுக்குப் பணிசெய்திருந்த மகா பராக்கிரமசாஸிகளாகிய செகன்னென்றும் மனுவென்றும் சொல்லாநின்ற அவன் புத்திரர்களிருவர் வந்து

மகோற்கட மூர்த்தியைப்பார்த்து, ஒபின்னாய்! உனக்கு ஒருபிழையுஞ் செய்யாமல் அளவற்ற நாளாய் அரியதவஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்ற எங்கள் பிதாவை வீணே கொன்றீனே! அறிவற்றவனே! உனது நிருவாகம் அவ்வளவு பெரிதோ? அதை இப்போதே அறிகின்றோம், கர்வங்கொள்ளாதே யென்று சொல்லிப் பயந்திருக்கின்ற காகிராசனைப் பார்த்து, அடா பேதாய், நீ அன்றே ஆடிக்காற்றிலையும் இலவம்பஞ் சுபோல எங்கும் நிலைப்படாமல் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனை, அப்படி யிருந்த உன்னைச் சகலபாக்கியங்களையும் அனுபவிக்கவைத்து உனக்கு வேண்டிய உபகாரங்களைச்செய்த எங்கள் பிதாவுக்குப் பிரதியுபகாரம் இச்சிறுவனைக்கொண்டு அவர் உயிரைவாங்கும்படி செய்வித்தனையல்லவா நன்மை செய்தோர்க்குத் தீமை செய்வோர்களுடைய சம்பத்தும் ஆயுளும் நிலைபெறுதென் ற பெரியோர்கள் சொல்லும்வாக்கியத்தை உலகத்தா றறியும்வண்ணம் இப்போதே உன்னிடத்தில் செய்துகாட்டுகிறோம் பாரென்றுசொல்லி ஆக்கிரமித்து அவ்வரசன்மேல் விழுவந்தார்கள். அப்போ நீவ்வரசன் பின்னும் பயந்து நடுக்கமுற்று ஒருவர்க் கொருவர் குறைவற்ற பராக்கிரமத்தினைபுடைய வீரர்களே! உங்களுக்கு இடையூறு செய்யும்படி இச்சிறுபிள்ளையை யானழைத்து வந்தவனல்லன், யானடத்தப்போகின்ற விவாக நிமித்தம் அழைத்துவந்தேன். எவ்வளவும் அச்சமும் பயமுந் தெரியாத மிகவு மிளமையான இச்சிறுவன்செய்த பெரும்பிழையை நீங்கள் பொறுக்கவேண்டும். திரிலோகங்களினுங் கிர்த்திபெற்றிருக்குன்ற நீங்களை எங்கள்மீது கோபித்த உபத்திரவஞ் செய்யத்தொடங்கினால் யாங்கள் என்ன செய்யப்போகின்றோம் என்றில்வாறு மனங்கலங்கி நிற்கும் பலமுறைதாழ்ந்த வசனங்களாற் பிரார்த்தித்தான், அதை மகோற்கடமூர்த்தி கேட்டு தாரும் பயந்தவர்போல ஒரு திருவிளையாட்டாகக் காகிராசனைப் பார்த்து அரசனே, என்னை எனது தாய்தந்தையரிடத்தி லிருக்கவொட்டாமற் கொண்டுவந்தனை, வந்தவிடத்தில் சத்துருக்களானோர் உபத்திரவஞ் செய்யவந்தால் நீ அவர்களோ டெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்துக் கொன்று, என்னைக் காப்பாற்றுகிற வகையைத்தேடாமல் அவர்களோடு இதமான வார்த்தைகளைப் பேசுகின்றாய், அவ்வாறு பேசினும் அவர்கள் மூர்க்கர்களாகையால் உன்னையு மென்னையு மோதாமல் விடார்கள். உன்னிலும் பராக்கிரமமுடைய அரசன் உன்னைக் கோபித்தால் உனது உயிரும் சம்பத்துமே போய்விடும். எனது தந்தையினுடைய மனது சிறிது கொணுமாயின் இப்பிறப்பில் தவம் தானம் சம்பத்து உயிர் முதலானவையும் நாசப்படுவதன்றி மறுபிறப்பிலும் வாழ்வைக்கொடுத்து

ஏழு பிறனிடும் பலதன்பங்களை வினைக்குமென்று நீ யறிந்தாயில்லை ஒருவனுக்குத் தவசிலாகிய எனது தந்தையினுடைய கிருபை சிறிது ண்டாயின் மேலான பாக்கிம சாலிகளாகிய அரசர்களா லுண்டாகு மிடர்கள் அவனுக்குச் சிறிது மில்லை சந்திரனிடத்தூற்ற முயலேப்பிடிப் பதற்கு சிங்கம் வல்லதோ என் றிவ்வாறு கிருபாநிதியாகிய மகோற்க டமூர்த்தி திருவாய்மலர்ந்தனர் இப்பால் காகிராசன் முன்னர் அவ்வ ளுணர்கள் கூறியவன் பொழிகளையும், நின்னர் மகோற்கடமூர்த்தி திரு வாய் மலர்ந்தருளிய இன் மொழிகளையுங்கேட்டு இருகலைக் கொள்ளியி லகப்பட்ட எதும்போல அவனது மனம் ஒரு நிலைப்படாமல் அங்குமி ங்குமாகச் சமூல, அக்காட்சியை மகோற்சடமூர்த்தியறிந்து, எதிர்த்து வந்த இரண் டவுணர்களாத்து, பெருமூச்சுவிட்டனர் அப்பெருமூச் சானது முன்னொருபோது நூதி தேவருடைய உயிர்ப்பு கருடனை அந் தரத்தி ல்லையச்செய்ததோ அவ்வாறு அவர்களைக் கொன்றுவாரிக்கொ ண்டுபோய் நராந்தகனுடைய கொலுச்சபையிலே இரண்டு பர்வதங்க ளைப்போலப் போட்டது அப்போது அவ்வற்ற உத்திரங்களுடைந்து பொடியாயின வச்சித் தூண்டி லீனத்தும் பிளந்துபோயின அழகுற ச்சமைத்திருந்த மேடைகளெல்லா மிடிபட்டன, எங்கும் புழுதிகளெழு ம்பி அவனுடைய சபையைப்பெல்லாம் மூடிக்கொண்டன. இவ்வித உற் பாதங்களை நராந்தகன் கண்டு பயந்து, ஞேரேனென்று சிம்மாசனத் தினின்று மிழிந்து அக்கார்புரத்திற் சென்று, ஓர்வித்துக்கொண்டு மனங் கலங்கித் தூதர்களை விரைவிற்கூனி இவ்வுற்பாதம் யாதுகாரணத்தால் வந்ததோ அதனை அறிந்துவரக் கடவீர்கொன்று தூரத்தினான்.

உடனே அவர்களும் அவ்வாறேசென்று தெரிந்துகொண்டு, பதைத்தும் வெயர்ததும் ஓடிவந்து நராந்தகனைப் பணிந்து நின்று ஆண் டவனே, காசி இராசனுனவன் தனது புத்திரனுக்கு விவாகஞ்செய்யு நிமித்தம் தன்னுடைய புரோகிதனாகிய காசிபமுனிவரிடத்தில் சென்று அவரிடத்தில் பாஸந்திரனைப்போல வளர்ந்துகொண்டிருந்த மகோற் கடனை அழைத்துக்கொண்டு மீட்டுங் காசிப்பட்டணத்தை நோக்கிச் செல்ல அம்மார்க்கத்தில் தேவரீருடைய சிறிய தந்தையாகிய தாமாட் சர் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்க அப்புதுமையை அச் சிறுவன்பார்த்து ஓர் வினையாட்டாக அவரைக்கொன்றனன். அதை அவருக்குப் பணி செய்திருந்த அவர் புத்திரர்கள்கண்டு உடனே அஞ்சிறுவனிடத்திலோ டித் தங்களுக்குண்டாகிய மனவருத்தத்தினால் அவனைப் பலமுறைவை து எதிர்த்து நின்றனர். அதற்கச்சிறுவன் கோபங்கொண்டானில்லை அத்திரசத்திரங்களையுந் தொடவிலை தனது பெருமூச்சியினாலேயே

அப்புத்திரர்களிறக்கும்படிசெய்து அவர் சரீரங்கள் இச்சபையில் விழ வுந்தள்ளினான். அவர்கள் இங்கேவிழுந்ததினாலே சபைமுழுவதும்பி ற்துபோனதன்றி சபையிலிருந்தவர்களிற் சிலர் துவையலானார்கள். சிலர் தோள்முதலிய அவையவங்களை யிழந்தார்கள். சிலர் தப்பி ஓடி ப்போனார்கள். இப்போது அக்காசிராசன் அச்சிறுவனோடு தனது தே ரைச்செலுத்தக்கொண்டு அம்மார்க்கமாகப் போகின்ற நென்றார்கள். அவையனைத்தையும் நரார்த்தகன்கேட்டுக் கோபங்கொண்டு, பெரு முச்செறிந்து இங்கிருந்துவெளிப்படு முன்னமே தண்ணீரினின்று நீங் கிய முதலையப்போலக் காசிபனிடத்தினின்றும்நீங்கச்செல்லுகின்ற அ ம்முனிச்சிறுனைக் கொல்லுகின்றேனென்று வையாக்கியஞ் செய்துகொ ண்டுகொடுமையிற்சிறந்த இராக்கதர்களில் யீர்நூறுமேலையையழைத்துநீங் கள் இந்நிமிடத்திற்சென்று காசிபன் மகனையுங் காசிராசனையுங் கைப் பிடியாகப்பிடித்து நமக்குமுன் கொண்டுவந்து விடக்கடவீர்கள். ஒரு வேளை அவர்கள் மறங்கொண்டு போர்செய்வார்களாயின் உடனே அவர்களைக்காக்கைக்கும் கீழுக்கு மிறையாக்கி வாரங்கென்று ஆக்கியாபித்தனன் அம்மாத்நிரத்தில் அவர்கள் இதோ முடித்தோ மென்று பணிந்தெழுந்து ஓர்நொடிப்போதில் சூரியனை மேகங்கள்கூழ் ந்துகொண்டாற்போலக் காசிராசனுடைய தேரைசுற்றிலுஞ் சூழ்ந்து ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டு மகோற்கடமூர்த்தியைப்பிடிக்க நெருங்கினார் கள். அப்போது எமதைபன் ஓராயுகமேனுங்கைப்பற்றது மேககர்ச் சனையைப்போல ஒரு பேரொலிகாட்டினர். அப்பேரொலிக்கு அவ்வீ ரர்கள் தாளமாட்டாது பேரிகையோசையின்கேட்ட அசுனமா எவ் வாறு நடுங்கி இறக்குமோ, அவ்வாறுயாவரும் பூமியிலேவிழ்ந்துபதை பதைத்து இறந்துபோனார்கள், சாசிராசன் தனது தேரைச்செலுத்தி த்துகொண்டு போயினன். அவ்வதிசயத்தைக்கண்ட சிலதூதர்கள் விரை ந்தோடி நரார்த்தனைப் பணிந்தெழுந்து. ஆண்டவனே? முன்னந்தேவ ரீருடைய கட்டளையின்படிசென்ற வீரர்களெல்லாம் காசிராசனுடைய தேரைச்சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அப்போது அவ்விராசனோடு மிருக் கின்ற அப்பிராமணச்சிறுவன் கோடைகாலத்து இடியைப்போல ஓர் தொனியிட்டு ஆர்ப்பரித்தான், அத்தொனிக்கு நமது வீரர்கள் தாள மாட்டாமல் சர்ப்பங்களைப்போல பூமியில்விழ்ந்து இறந்துபோனா ர்கள், ஆண்டவனே; உருவிலே சிறுவனென்று நினைத்து அத்தத்தெய்வ ச்சிரேஷ்டனைப்பகைத்தால் சகல துன்பங்களும் வரும் அவனுடைய வலியைக்குறித்துயோசனைசெய்து அவனைப்பூசித்தால் பெருமை பெற ி=மென்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்டமாத்நிரத்தில் காய்ந்த செ

பூசையைக் காதிலேற்றினாற்போல நாரந்தகனுக்குக் கோபமேலிட்டு சரீரமெல்லா மழல்போலச்சிவந்து தனக்கு அழிவுகாலம் நேரிட்டபடியால் தூர்ப்புத்திமேலிட்டவனாகிய, மிக்க ஆவேசத்தோடும் அத்தூதர்களைப்பார்த்து அறிவினர்களே! யுத்தத்தில் எதிர்த்துவராதவனைத்தெய்வச்சீரோஷ்டனென்று சொன்னீர்கள். உங்களுடைய பேதமைப்புத் தியினால் உங்களுக்கு நீங்களே பேடியென்று காட்டிக்கொண்டீர்கள், யாங்களோ சிவபிரானேநோக்கி அளவற்றநாள் தவஞ்செய்து அரியவரங்களைப்பெற்று மிரமன் முதலிய தேவர்களையெல்லாம் ஒடுக்கி நமக்கு ஏவலாக்சி வைத்திருக்கின்றோம் எங்களுடையபராக்கிரமத்தை எவ்வளவும் யோசியாமற்போளீர்கள் அம்முனிப்பயலோ நேறறையினத்தி லுதித்தவன், ஒருகல்லியுங் கல்லாதவன். ஆயுதபரிட்சை ஒன்றுந் தெரியாதவன், அரியதவங்களைச்செய்துபெரியவரங்களைப் பெறுதவன் ஓர் சேனையேனு மில்லாதவன், யாதுமற்று ஒருவனுயிருக்கின்றபையலை நீங்கள் மேலான வீரனென்று சொன்னீர்கள். ஒரெலி பூமிபைத்தோண்டி பலைபைச்சாய்க்குமோ ஒர்விட்டிற்பூசுசி வடவாழ்காக்கினியைய விக்குமோ அதுபோல. ஓர் சிறுபையல் என்னுடனே யுத்தஞ்செய்து கொல்லுவானென்று நீங்கள் அவனை என்னிலு மெலாகச்சொன்னீர்கள் எல்லவா! ஆ. ஆ. ஆ. ஆ! நன்றாயிருக்கின்றது நன்றாயிருக்கின்றது என்றிவ்வாறு அத்தூதர்கள்மீது தன்னுயிரைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும்வகை யின்னதென்னு தெரிந்துகொள்ளாத நாரந்தகன், கோபாவேசங்கொண்டு அவர்களை அத்தடசணமே கொன்றுவிட்டு. வேறே சிலதூதர்களைத் தனது மனதிற்கேற்றபடி ஆராய்ந்துவைத்து, மாயையிலும் யுத்தத்திலும்வல்ல சில அவுணர்களை அந்நிமிடத்தில் வரவழைத்து, அவர்கட்கு அளவற்ற வெகுமதிகளைக்கொடுத்து, ஓர் நண்பர்களே? நீங்கள் யாவரும்விரைவிற்கென்று காசிராசனையும்காசிபனுடைய மகனையும் பிடித்துக்கொண்டு வாருங்களென்று ஆக்கியாபித்தனன். அவ்வாறே செய்துவருகின்றோமென்று அவ்வீரர்கள் பணிந்து விடை கொண்டார்கள்.

இப்பால் விடைகொண்டு காசிராசனை நோக்கிச் சொல்லுகின்ற அவ்வீரர்கள் ஓரிடத்தில் யாவரும் ஒருமிக்கக்கடி மேலான வல்லமையைபுடைய மகேசற்கடனுக்கெதிரே நாம்போய் வென்றுவருவது மிகவுமரிதாதலால் நாமனைவரும் தனித்தனி வெவ்வேறு மாயவடிவங்களைக்கொண்டு சென்று அவ்விருவரையுங் கொல்லவேண்டும். அல்லது மற்றெந்தவிதத்தாலாவது அவர்களைக்கைப்பிடியாகப்பிடித்து, நமது அரசனெதிரிற் கொண்டுவந்து விடவேண்டும். இந்த இரண்டிலொன்றைச்

மகோற்கடவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம். ௨௭௫

செய்து நமது ஆண்டகைக்குச் சந்தோஷமுண்டாக்கிவைப்பதே நமக் குரிய பெருங்கடமையென்றிவ்வாறு யாவருந் தீர்மானஞ் செய்துகொண்டு அதிக வேகத்தோடும் நடந்தார்கள். அதற்குள்ளே காசிராசம் மகோர்கடமூர்த்தியினுடனே அனைக்காடுகளையும் மலைகளையுங்கடந்து சென்று தனது நகரவல்லையை யடைந்தனன். அப்போது அரசன் வருகிறசெய்தியை அமைச்சர்களும் அந்நகரவாசிகளும் அறிந்துகாசிப்பட்டணம் முழுவதும் அலங்காரஞ் செய்தித்து விதிகளையெல்லாம் கேவெந்திரலோகம்போலச் சந்தனம், பதிநீர், தமனியப்பொடி, மலர்கள் இரத்தினங்கள் முதலியவைகளால் அழகுறச்செய்து அளவற்ற வரிசைகளோடு மெதீர்சென்று பணிந்தார்கள் இவ்வித வைபவங்களோடு கேவதேவோத்தமராகிய மகோற்கட மூர்க்கிபானவர் நகரத்தினுள்ளோபிரவேசிக்க அப்போது அவ்விபவங்களைக் காணவந்த ஸ்திரீகளெல்லாம் மகோர்கட மூர்த்தியினது அதற்புகமராகிய ரூபலாவண்ணியங்களை நேத்திரோற்சவமாகக்கண்டு அளவற்ற ஆசைப்பெருக்கென்னுங்கடலில் மூழ்கினார்கள் அவருட்சிலர் பற்பவதங்கள் மீதிருக்கும் அரம்பாஸ்திரீகளைப்போல ஆகாயவளவிலோங்கிய உப்பரிகையின்மீதிருந்து தமக்குள்ள புத்திரவாஞ்சையோடு மகோற்கட மூர்த்தியைக்கண்டு தரிசிக்க உடனே அவர்கள் மனமானது கலையுமாறு இரண்டு குசங்குகளிலும் பால்கரந்து பாயும்படி நின்றார்கள். சிலர் யலைமுழையிற்பவஞ்செய்கின்ற சந்திரனைப்போலத் தவகடங்கள் மூகங்களைச்சாளங்களின் வழியாக நிறுத்திக் கொலைத்தொழிலை தமது கண்களாருளிரும்படித் தரிசித்தார்கள். சிலர் வட்டிவின்கணுள்ள பாலைக் கிள்ளிக் கூட்டுந்தொழிலோடு விரைந்துசென்று மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய பேரழகைக்கண்டு அக்கிள்ளையினையே அவர்பால் தூதாகவிடுத்தார்கள் சிலர்தாங்கள் எழுதிக்கொண்டிருந்த சித்திரத்தைவிடுத்துமகோற்கடமூர்த்தியைத் தரிசிக்கச்சென்று மீட்டும்வந்து முன்னெழுதிய வருவத்தை முடிக்கவேண்ணினவர் அவ்வுருவோடு மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய வருவையும் எழுதிமுடித்து ஆசசரியப்பவார்கள். யிவர் ஒருகண்ணுக்கு அஞ்சனந்தீட்டி யோடிவந்து கிருபாநிதியாகியமகோற்கட மூர்த்தியைத் தரிசித்துச்சென்று, மற்றொருகண்ணுக்கு அஞ்சனந்தீட்டி அப்படித்தீட்டியும் சுவாயிபைத் தரிசித்ததனுண்டான ஆனந்தபாஷபத்தால் முன் தீட்டிய அஞ்சனமழிந்துபோக, ஒருகண்மையினர்களேயானார்கள். சிலர் அண்ணலாராகிய மகோற்கடமூர்த்தியைக்கண்டவுடன் தமது ஆசைப்பெருக்கத்தால் அணிகளெல்லாம் கழன்றுவிழ, அவைகளை மீட்டு மெடுத்தணிபவர் தமது மதிமயக்கத்தால்

துதலிலணியும்படியான இரத்தின மாலைகளை மூலைகளுக்கும், மூலையிலணியும்படியான முத்துமாலைகளை துதல்களுக்கும் கால்களிலணியும்படியான கிண்கிணிகளைக் கரங்களுக்குங் கரங்களிலணியும்படியான வளைகளைக் கால்களுக்கு மணிவார்கள். இவ்வாறு பேதமைமுதல் பெதும்பையீறியுள்ள எழுவகைப்பருவங்களுடைய ஸ்திரீகளெல்லாங் கண்கள் கிழிர்ந்தும் வளைகளிழந்துங் குழல்கள் சோர்ந்தும் வார்கள் நெகிழ்ந்தும் மேகலையொழிந்தும் நின்றார்கள். அங்கு வந்திருந்த ஆடவர்களும் இம்மணித்தேரின்மீது வருகின்ற புண்ணியமூர்த்தி முன்னர் திரிபுராடிகளை யெரித்தருளிப் சிவபிரானோ? வினம்போ? பிரமனோ? அறிகிலேமென்று பேசிக்கொள்ளுவார்கள், இவ்வண்ண மாடவரும் ஸ்திரீகளும் ஆசைக்கடலில் மூழ்கி ஆனந்த மெய்தும்படி எமதையனாகிய மகோற்கடமூர்த்தியொருவரே புத்திரனாக நினைத்தவர்கடகுப்புத்திரனாகவும், பிதாவாக நினைத்தவர்கட்குப் பிதாவாகவும் (தமையனாகவும், தம்பிபாகநினைத்தவர் கட்குத் தம்பிபாகவும், மருமகனாக நினைத்தவர்கட்கு மருமகனாகவும், மைத்துனனாக நினைத்தவர்கட்கு மைத்துனனாகவும், மாமனாக நினைத்தவர்கட்கு மாமனாகவுந் தரிசனங் கொடுத்ததல்லாமல், மாலாக நினைத்தவர்கட்கு மாலாகவும், பிரமனாக நினைத்தவர்கட்குப் பிரமனாகவும், இந்திரனாக நினைத்தவர்கட்கு இந்திரனாகவும், சிவபிரானாக நினைத்தவர்கட்குச்சிவபிரானாகவு மிருந்து எவ்வெவர் எந்தெந்த தெய்வமாக நினைக்கின்றார்களோ அவ்வவர்கட்கு அந்தந்த தெய்வமாகத் தரிசனந்தந்து யாவருக்கும் போனந்தத்தையளித்துக்கொண்டுச் சென்றனர்.

அச்சமயத்தில் நரார்தகனாலேவிப அவிணவீரர்களில் தந்தூரனென்றும் விகண்டனென்றுஞ் சொல்லுகின்ற இரண்டுவீரர்கள் அக்காசிரகரத்துப்புரோகிதனுடைய குமாரர்களைப்போல மாயரூபங்கொண்டு மகோற்கட மூர்த்திக்கெதிரே மிக்க அன்புடன் வருகின்றவர்போல அனிகவேகமாய் வந்தார்கள். அவர்களை சுவாமியும் ஆவலோடு ஏதிர்கொள்பவர்போல உடனே தேரைவிட்டுக் குதித்து அவர்களருகிற் சென்றனர் அப்போது அப்பாதகர் சுவாமியைத்தழுவ நேர்ந்தனர், சுவாமியு மதற்கிசைந்து தாமுமவர்களைத்தழுவுவார்போல இருவரையும் ஒன்றாக இறுகத்தழவி அவர்களுடைய பராக்கிரமத்தையும், வலியையும், வஞ்சனையையும் மாயையினையும், சரீரத்தினையும் ஒரு மிக்கவழித்து அனிச்சம்பூவைக்கசக்கியெறிவதுபோலத் தமதுகரத்தினால் அவர்களைக் கசக்கியெறிந்து மீட்டுந் தேரின்மீதாரோகணித்தனர், அவ் தற்புத்தனை யாவருங்கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார்கள். உடனே யதங்க

மென்மையும் விதுலனென்றுஞ் சொல்லுகின்ற இரண்டவுணர்கள் சண்ட
மாருதம்போல வருக்கொண்டுமேகங்களினைத்துங் கீழேயுதிரும்படியா
கமிஞ்நத ஆவாரங்களைக்காட்டிக் காசிபட்டணத்திலுள்ள மாடமா
ளிகை கூடகோபுரம் முதலானவைகளெல்லாம் பெயர்த்திடித்து விதி
களிளே குப்பல் குப்பலாகத்தள்ளி, சுவாமி ஆரோகணித்திருக்கின்ற
இரத்ததையும் பெயர்க்கும்படி மறித்தார்கள் இவ்வாறாகவே அநகர
த்திலுள்ளவர் என்செய்யவல்லார் யாவரும் அல்லோல கல்லோலப்ப
ட்டுவருந்தினார்கள் அவ்வஞ்சகத்தை மகோற்கடப் பெருமானறிந்து
தமதரைக்கண்ணிறைந்திருக்கின்ற ஆதிசேடனை யெடுத்து விடுத்தனர்;
அவ்வாதிசேடன் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் தனது ஆயிரம் வாய்க
ளையுந்திறந்து சண்டமாருதத்தையெல்லாஞ் சீறி விழுங்கிவிட்டான்.
அதனால் அப்பாதகர் வலியுழந்து தங்கள் சுயரூபத்தோடு சுவாமிக்
கெதிரில் நின்றார்கள் உடனே மகோற்கடமூர்த்தி இரத்தத்தினின்றும்
குதித்து ஒருகரத்தால் அவர்கள் இரண்டுகையினையும் பிடித்துக்கொ
ண்டுமென்று சுழற்றி நெற்கதிரை போதுவதுபோல பூமியிலிறந்து அப்
பட்டணத்திற் காப்பாற்போய் விழும்படியாக ஏறினா விதிகளில் அழி
ந்து கிடைக்கின்ற மாடமாளிகையெல்லாம் பார்த்தருளினர் அவைக
ளனைத்தும் விதிகளைவிட்டுமூர்பி எதாப்பிரகாரத் தத்தம் வடியங்க
ளைப்பெற்று முன்னிலு மதிமமாக அழகினை யடைந்திருந்தன. இவை
யனைத்தையும் காசிராசன் பார்த்து; அச்சோ, நமது அறிவின்மையி
னால் முன்னர் இவரைச்சிறுபிள்ளை யென்று நினைத்தோம்? ஆ! ஆ!
என்னகாரியஞ்செய்தோம் இதுகாறும் இவர் நடாத்திவந்த காரியங்
களைப்பார்த்தால் அற்புதகங்காளாகவே யிருக்கின்றன இவர்க்கல்லோக
சாண்ணியாகிய கர்த்தாவேயன்றி வேறல்லவென்று தனக்குள் திடங்
கொண்டுமிகுந்தபத்தியோடும் ஆவலோடும் அளந்த முறைவலம்வந்து
அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாக நமஸ்காஞ்செய்து தனது தேரை விரை
விற்பேலுத்திக்கொண்டுதோரணமுலாகிய அலங்காரங்களால் நிறைந்த
தனது அரண்மனைவாய்தலின் முன்னதாகவந்தனல். அப்போதுகூட
மென்மையும் ஓரவுணன் சுவாமியை உள்ளே நுழையவொட்டாமல்
தடுக்கவேண்டுமென்றெண்ணி அவ்வாய்தலில் ஓரடைக்கல்லாக வடிவ
ங்கொண்டிருந்தனன். அக்தாரியத்தை மகோற்கடமூர்த்தியறிந்து சமீ
பத்திலிருக்கின்றகாசிராசனை நோக்கி அரசனை! இவ்விடையுறு நீங்கு
வதற்குப்பிள்ளையாருக்கு ஆயிரம் தெங்கின்களியுடைக்கவேண்டு மெ
ன்று திருவாய்மலர்ந்தனர், அதை அருகிருந்தவர்கள்கேட்டு உடனே
ஆயிரம் தெங்கின்களிகளைப் பொதிகளிலேபோட்டுக் கொண்டு வந்து

வைத்தார்கள், அவர்களின்மீது மகோற்கடமூர்த்தி மந்திர நீர்தெளித்து அங்கிருந்த முழுக்களைப்பார்த்து நீங்களனைவரும் ஒவ்வொருகணியையெடுத்து இவ்வடைக் கல்லின்பேரில் தூளாகும்படி அறையுங்களென்று கட்டளையிட்டனர்.

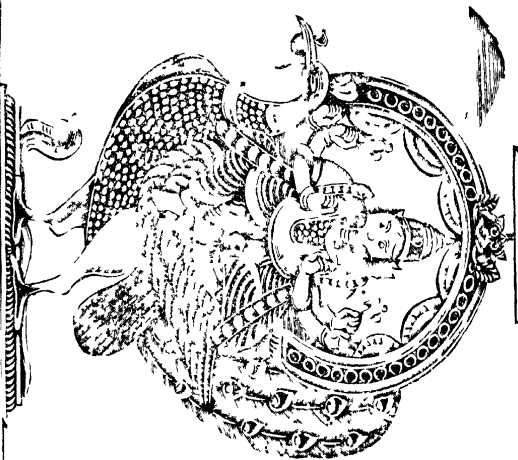
அக்கட்டளைபை அங்கிருந்தோர் யாவருஞ் சிரமேற்கொண்டு ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொருகணியையெடுத்து அப்பாறை மீதறைந்தார்கள். பின்னர் அவ்வளவும் அத்திரங்களாகி அப்பாறையைப் பொடிப் பொடியாகச் சிதைத்துவிட்டன. அதற்குமேல் பாறைவடிவங்கொண்டிருந்த அப்பாதகன் தனது சுயரூபத்துடனே ஆக்கிரமித்து நின்று அரசன்முதலிய யாவரும் பயந்தோடும்படி யத்தனித்தான். அதனை மகோற்கடமூர்த்தியறிந்த, தமது பாசாயுதத்தை அவன்மீதுவிடுத்து அவனுயிரைமாப்த்தனர், உடனே அவ்வவுணன் ஒர்பர்வதம்போலப் பூமியிலேவிழ அதை யாவருங்கண்டு நடுக்கமுற்றார்கள் அப்போது மகோற்கடமூர்த்தியானவர் தமது புருவங்களைநெளித்துப் பூமியைப் பார்த்தனர். உடனே பூமியானதுபிளந்து அவன்சரீரம் பாதலத்திற் போய்விழும்படி விழுங்கிவிட்டது. அவ்வற்புதத்தை யாவருங்கண்டு ஆனந்தமடைந்தார்கள். அதற்குமேல் மகோற்கடமூர்த்தியானவர் இரகத்தினின்றும்பெறிக் பூமியிலேநின்றனர் அப்போது சுமங்கிலிய ஸ்திரீகள்வந்து சுவாமிக்கு அரசுக்குநீர் சுற்றிப்போயினர் அரசனும் சிலையினைச்சுற்றி யெறிந்து கண்ணாறுகழித்து கட்டங்கூட்டமாயிருக்கின்ற சனங்களிலக்கிக் தனது முன்னங்கையை நீட்டினன், அக்கையின்மீது மகோற்கடமூர்த்தியானவர் தமது திருக்கரத்தினைவைத்துக் கொண்டு திருவடிகளிற் பாதுகைகூடி மெல்லமெல்ல அராமனைக்குள்ளாகச்சென்று சொர்னத்தாற்சமைத்து நவரத்தினங்களிற் பதித்திருக்கின்ற சபாமண்டபத்தையடைந்து நமது அன்பர்களுள்ளம் போன்று சின்னங்களாற் சுமக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஆதனத்தினாரீதெழுந்தருளினர். அப்போது அங்கிருந்தயாவரும் மிகுந்த பக்தியோடு பணிந்தார்கள், ஸ்திரீகள் நாட்டியஞ்செய்தார்கள். சுவாமி தம்மைப்பணிந்தெழுந்தவர்கட்குக் கல்லாம் அருள்வழங்கினர். பின்னர் அரசன் அங்கிருந்தவர்களுையெல்லாம் விலக்கிக் தனதுமனைவியர் மக்கள்முதலான யாவரையு மழைத்துச் சுவாமியைப் பணியும்படிசெய்து பின்னர் தானும் சுவாமியுமாகப் போசனஞ்செய்து முடித்து அந்நிக்காலம் வந்தவுடன் சுவாமிக்குப்பள்ளியறை சோடித்துவைத்தனன். அதில் மகோற்கடமூர்த்தியெழுந்தருளினர். அரசன் சிலகாவலரைகூட அப்பள்ளியறைவாய்தலைக் காத்திருக்கும்படிசெய்து, தானும் நித்திரைசெய்

தன்னுள். முன்னர் தேவந்திரனால் விடுத்த இரண்டுதோழியர்களும் கவா மிக்கு இராமுமுதுர் திருவடிப்பணி செய்திருந்தார்கள்.

அநாதியிற்றானே ஆணவநிருளில் மறைபட்டிருந்த ஆன்மகோ டிகளெல்லாங் கன்மங்கட்கிடான சரீரங்களையெடுத்து தாபத்திரயாக் கினிகளாற் றகிக்கப்படுந் துயரங்களினின்றஞ் சிறிதினைப்பாறும்படி சர்வசங்காரகாலத்தில் அவைகளை தமதுகரத்தி லொடுக்கவைத்து மகாசமுத்தியிலிருக்குப்படி அக்காலமுடிவரையில் தாமும் பிரமானந் தரித்திரைக்கொண்டு மீட்டுமவைகட்குத் தனுகரண புவனபோகங் களாற் கன்மங்களைப்புகிப்பித்து அக்கன்மவொப்பில் பாசபந்தங்களைப் போக்கி முத்தியிற்சேர்க்குமிதிதந் திரிமூர்த்திகள் சொருபமாகச்சக ளங்கொண்டருளிய விநாயகமூர்த்தியானவர் அவ்வான்மாக்கள் நித்த நித்த மனுபவிக்கின்ற அல்லல்களினின்றூங்கிச் சிறிது சுகத்தையனு பவிக்கும்படியாக நித்தியசமுத்தியையுந் தரவெண்ணித் தாமத்திருப் பள்ளியில் அமைத்திருக்கின்ற மலாமளியின்மீது சிவானந்தத்திரை செய்தருளினர்.

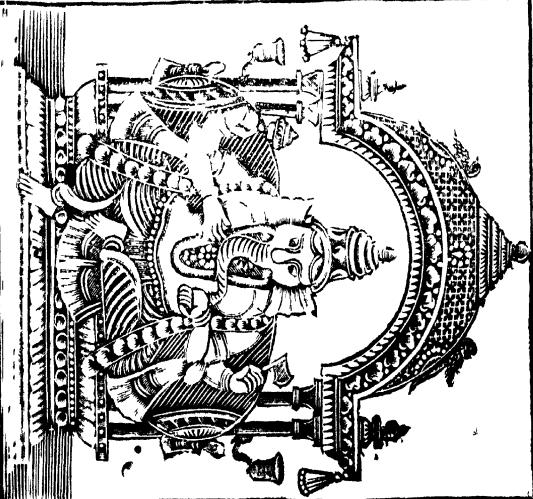
கேட்டவர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! காசிராஜன் தனதுஅ ரண்மனைபைச்சேருகின்ற வரையில் மகோற்கடமூர்த்தி செய்தருளிய திருவிளையாடல்களினுவாகும் பின்னர்செய்தருளிய திருவிளையாடல் களையும் பாந்தமாகச்சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக, சர்வான்மாக்க ளும் நித்தியசமுத்தியிலிருந்து சிறிதுசுகத்தை யனுபவிக்கும்படிசி வானந்தரித்திரைசெய்தருளிய மகோற்கடமூர்த்தியானவர் பின்னரவ் வான்மாக்களெழுந்து வினைப்போகங்களைப் புசிக்குமாறு வைகறைப் போதில் தழுது திருவிழியை மலர்த்தி உலகமனைத்தும் உய்யும்வகை யைநாடி நித்தியிரியதிகளை நிறைவேற்றும்படி ஒப்பாருமிக்காரு மில் லாத தாமும் நித்தியிரியதிகளை நிறைவேற்றித் தம்மைத் தரிசித்தோ ரெல்லாந் சன்னவாதையினின்று மொழியும்படியாகப்பின்னர் விதி யிலேவிளையாடல்செய்கின்ற பிள்ளைகளோடு தாமும்விளையாடல்செய் வாராயினர். இவ்வாறு சகலபுவன கர்த்தாவாகிய விநாயகமூர்த்தியா னவர் காசிராஜன் கடைத்தேறும்படி அவன் அரண்மனையிலெழுந்த ருளியிருக்கிறொன்று அவ்வாசன் புரோகிதராயிருக்கின்ற தருமதத் தர் கேள்வியுற்று மிகவும் ஆனந்தபாவசத்தராய் அவ்வரமனைக்கு வந் தனர். அவ்வரவைக்காசிராசனறிந்து அவரை எதிர்கொண்டழைத்து வந்து ஓராதனத்திலிருத்திப் பூசைசெய்து இருகரங்களையுங்கூப்பி சுவாமி தேவரீர் இங்ஙனம் எழுந்தருளுவதான பெரும்பாக்கியமடியே ற்குக்கிடைத்தது யாதுகாரணத்தினாலோ அதனைத் திருவாய்மலர்ந்த

ருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்கு அந்தப்புரோகிதர் சொல்லுவார் அரசனே சகலலோகங்களும் உய்யும்படித் திருவவதாரஞ்செய்தருளிய நமதுகர்த்தாவை இந்நகரத்திலுள்ளோர் யாவரும் சீவன்முத்தியடையும் படியாக நீ யழைத்துவந்தபன்றோ நான்கு புருஷார்த்தங்களுையும் மேலான கீர்த்தியோடு பெற்ற நின்னைப்போற்றிப் புனிதர்கள் இவ்வுலகின்கண் யாவரிருக்கின்றார்கள் இத்தன்மைத்தான் மேலானபாக்கியத்தை நீயடைந்திருக்கின்றனை யாதலால் நமது மனத்தின்கண் ஒரிச்சைபுண்டாயது அஃதுயாடுதனில் நமக்கு இரண்டிபுத்திரிகள் உற்பவித்திருக்கின்றனர். அவர்களை உனதுபாக்கியமாய்வந்த மகோற்கடமூர்த்திக்குக் கன்னிகாதானமாக விவாகம் செய்யிப்பதற்கு ஒரிச்சைகொண்டிருக்கின்றோம், அவ்விச்சையை நீயே நிறைவேற்றிவைக்கவேண்டுமென்று சொல்லினர் அதை அரசன் செங்குளிரக்கேட்டு நமது ஆசிரியருடைய குமாரற்குச்சரியான சம்பந்தத்திலே விவாகஞ்செய்து முடிக்கவேண்டிவது முறைமையேயாதலால் நேரிட்டகாரியத்தைக் கட்டி முடித்துவைப்பதேகருமமென்று துணிந்துசுவாமி அவ்வாறேசெய்து முடிப்போமென்று சொல்லினர் அதைத்தருமத்தர்கேட்டவுடன் அவ்விடத்தினின்று நீங்கி வீதியில்சிறுபிள்ளைகளோடு விடாடாடல்செய்திருக்கின்ற மகோற்கடமூர்த்தியினிடத்தில் வந்து அவரதுகரங்களைப்பிடித்துக்கொண்டு கட்டழகியுடையர்களாய் நமது தகதையாகியகாசிபர் எனக்குமிகவும் அருமைச் சினேகர் யாங்குளிருவரும் உடலில் இரண்டாகவிருப்பதேயன்றி உயிரில் ஒன்றாகவேயிருப்போம் அப்படிப்பட்டதருடைய சுவத்தினாலே அவரிடத்தில் அவதாரஞ்செய்த உம்மை முக்கியமாய்க் காணவேண்டிமிருந்த ஆவலோடும்வந்தேன்: இனி எனது கிரகம் பலத்திரமாரும்படி இத்தினமேநீர் அவ்விடத்திற்குவந்து எனது புத்திரிகளிருவோரையும் விவாகஞ்செய்துகொடுக்கப்பெற்று எனது குலங்களைக்காதருளவேண்டுமென்றுசொல்லி மகோற்கடமூர்த்தியை ஓர்பல்லக்கின்மீதேற்றிச் சகலவைபவங்களோடுந் தமது ஆசீர்மத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோயினர். அப்போது காமனென்றுங்குரோதனென்றுஞ் சொல்லுகின்ற இரண்டசூரர்கள் கழுதைவடிவமெடுத்துக் கொண்டு ஒன்றோடொன்று சண்டைபோடுவதுபோல நான்குநிலைகளிலும் புழுதிமுடிக்கொள்ளும்படி சுவாமிக்கருகவந்தார்கள். அதை மகோற்கடமூர்த்தியறிந்து ஓர் திரணமெடுத்து இரண்டாகக்கிள்ளி, அந்த இரண்டுகழுதைகளின்மீதும் வீசினர். உடனே அத்தாரும்புகள் இரண்டிலேவங்கையாகி அவ்விரண்டு இரட்டச்சக்கரூபத்தினையும் பிடித்துநின்று

11

மகவாகவந்த மழ்ச்சர்.

12

தாமகதி.

மகோற்கடவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம் உழுக

துக்கொண்டு வனத்திற்குப் போய்விட்டன. இவ்வாறு மாயாகாரியங்
களிலேவல்ல அஷ்டவிதங்களில் அளவற்றபேர் மகோற்கட மூர்த்தியி
னுடைய வல்லபத்தை அறிந்துகொள்ளாமல் விட்டிழ்ச்சிகள்தாமே
விளக்கில் வீழ்ந்து இருக்கின்றதேபோல், நாடோறும் இறந்துவருகின்
றதைகளேவியற்றிநின்ற தருமதத்தர் நேரிலுங்கண்டவாகி, மகோற்
கடமூர்த்தியைச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து இருகரங்களையுஞ்
சிரமேறக்கூப்பி சுவாமி! இதுகாறுந் தேவரீர் செய்தருளிய திருவிளே
நாடல்களையெல்லாம் எனது இரண்டு செவிகளுந் குளிரும்படி கேட்டு
அளவற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்திருந்தேன். இப்போது நேரிற் செய்தரு
ளிய திருவிளையாட்டை யெனது இரண்டு கண்களுந் குளிரக்கண்டு பே
ரானந்தக் கடலில் மூழ்கினன் ஓபாபாப் பொருளாகிய சுரத்தனை!
மாணக்காட்டி மாணப்பிடிப்பதுபோல், வேதங்களாலு மறியக்கடாத
தேவரீர், அடியேங்களை யெல்லாம் நற்கதியிலே சேர்ப்பிகரு நிமித்தம்
அடியேங்களைப்போல ரூபங்கொண்டு உண்ணல் - உடுததல் - உறங்கல்
முதலானவைகளையுஞ் செய்து, விளையாடுகின்றார். தேவரீருடைய பெ
ருமையை யாவராலறியக்கூடும். என்றிவ்வாறு அளவற்றதோத்திரங்க
ளைச்சொல்லி அவ்விடத்தினின்று நீங்கிச் சுவாமியை யழைத்துக்கொ
ண்டு சிறிதுதூரஞ் சென்றனர் மீட்டுங்குண்டென்னு மோரவுணன்
யானே ரூபங்கொண்டு மும்மதங்களும் ஒழுகப்பாயும்படி அதிக வேக
த்துடனே சகலரும் நடுங்கி ஓடத்தக்கதாகச் சீறிக்கொண்டு தடுக்க
வந்த வீரர்களையெல்லாம் அதா அதப்படுத்தி, அடுக்கடுக்கா யிரானி
ன்ற மாடமாளிகைகளை யெல்லா மிடித்தெறித்து, தனது பார்வைக்கெ
திரே கொண்டுவிடாத பிடியானைகளெல்லா முறிக்கி, எங்கும் அவ்லோல
கல்லோலப் படுத்திக்கொண்டு மகோற்கட மூர்த்திக்கருகில் திருப்
பாற்கடலைக் கலக்கிய மந்தர கிரியைப்போல ஆப்பரித்துக்கொண்டு
வந்தான் அப்போது தருமதத்தர், பயந்து மெய்யமரந்து தமக்குச்
சுவாமியின் மீதிருக்கின்ற விழைவினாலே, அவரைக் தோளின்மீதே
ற்றி, அப்பாலோடிப்போக வேண்டுமென்று கருதி, மகோற்கட மூர்த்
தியை யெடுக்க நேர்ந்தனர். உடனே மகோற்கட மூர்த்தியானவர் தம்
மை எடுக்கநேர்ந்த தருமதத்தருடைய கரங்களை இம்மென்று தள்ளிப்
பயந்து ஓடி வருகின்றவர்களை யெல்லாம் அஞ்சாதீர்களென்று கையம
ர்த்தித் திருநோலென்று பல்லக்கினின்று மிறங்கி அச்சமற்று வருகின்ற
அந்தயானையின் சமீபத்திற்சென்று அதன் மத்தகத்தின்பேரில் தமது
கரங்கொண்டமட்டு மறைந்து, வாலைப்பிடித்துக் கிறுகிறென்று ஊட்ட

மாகச்சுழறி, துதிக்கையைப் பிடித்துப் பறப்பவென்று முன்னும்பின் னுமாக விழுத்த, பாதங்களினால், என்புகள் முறியுமபடியாக வுதை த்து. சிறிது தூரம்போய் அங்கிருந்து வந்து பிடிக்கொடாதவகை பாப் பது, குப்புறக் கீழேவிழத்தள்ளி, அதன் மத்தகத்தை மிதித்த வண் ணம் பிடரின் மீதேறியுட்கார்த்து, யாவருங்கண்டு சந்ரோஷிக்குப்படி யாக அதனை நான்கு வீதிகளினு மோடவிட்டு உபத்திரவப் படுத்தி னார். அவ வுபத்திரவத்தை அவ்வவுண்ணுகிய யானைசங்கமாட்டாமல், பூமியிலே வீழ்ந்திறுத்தது அதற்குமேல மகோற்கட மூர்த்தியானவா, ரீட்டும பலலககின் மீதாரோ கணிதது தருமத்ததருடைய ஆசிரமத் தை யடைந்தனர் உடனே தருமத்ததா சுவாமிபை ஓராதனத்தி லீரு த்தி சநதனம் புட ம முதலிய திரவியங்களைக்கொண்டு பூசைசெய்துக் கொண்டிருந்தனா. அப்போது முனனர் இறந்துபோன தூமாட்சுனு டைய மனைவியாகிய சாமபை யென்பவள, தனது கணவனுக்குநோந்த சம்பவத்தைக்கேட்டு மனமவருந்தி, ஒரு தீங்குசெறபாத மது பராக் கிரமசாலியாகிய கணவனைக்கொன்ற காதகன் எவனோ? அவனை எவ் வித வுபாயத்தினாலேனுமயாமகொல்லவேண்டுமென்று வஞ்சினங்கொ ண்டி தருமத்ததருடைய பாதுகினுள்ள லாஸ்திரீயைப்போல ரூபங் கொண்டு விடங் கலந்திருக்கின்ற கயிலத்தைக் கையிலேந்தி வந்து மகோற்கட மூர்த்தியை மிகுந்த பத்திபோடு பணிந்தது தோத்திரஞ் செப்து சுவாமி' இத்தாலிம பரிமளம் ஊட்டப்படடிருக்கின்றது ஸ்ரீ னஞ் செய்வதற்கு மகாபொக்கிய முள்ளது. "இதைத் தேவரிருக்கென றே பானருமையாய்ச் செயதுகொண்டு வந்தீகன. ஆதலாலிதை சுவா மிகளுடைய திருமேனியிற பூசுமபடி உததரவாகவேண்டுமென்று பிரா தத்தித்தனள அவ்வஞ்சகத்தை மகோற்கடமூர்த்தியறிந்து ஒப்புக்கொ ண்டனா. உடனே அப்பாதகி சுவாமிபை வேடுராதனத்தி லீருக்க வைத்து அவருடைய முடியிற றயிலத்தை விட்டுத் தேய்த்துத் திரு மேனி முழுவதும் அததயிலகதையே கடனினள.

கேடமாகனோ சவுனகாதி முனிவாகனே' முன்னொருபோது தே வாகள முதலிப் யாவரும் பயந்தோடும் படியாகத் திருப்பாற கடலின் கணுதித்த ஆலகாலவிடத்தைச் சிவபிரான அமுதாகப்படித்தன ரென் றால், அவர் குமாரராகிய மகோற்கட மூர்த்திக்கு இவ்விடத்தயில மெ ன்ன செய்யவல்லது, ஒருத்தா பாறகேடுசெய்ய நினைத்தவர்கட்கு அக் கேடு அவர்களைத்தானே பற்றுமென்று பெரியோராகன சொல்லும வா க்கியத்தைப்போல அததயிலத்திறகலந்த விடமெல்லாம் அச்சிரமபை க் தேதலெகொண்டு இறந்துபோயினள். இவ்வற்புத்ததை அங்கிருந்த

மகோற்கடவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம். ௨௮௩

யாவருங்கண்டு ஆனந்தமடைந்தார்கள். இப்பால் மகோற்கட மூர்த்தி யானவர் ஸ்நானஞ் செய்தனர். உடனே தருமதத்தர் வீடுமுழுவதும் அலங்காரஞ் செய்தனர். காகிராசன் தனது சேனாசமுத்திரங்களை மும் வந்துசேர்ந்தனன். மகோற்கட மூர்த்தி வேறேரிடத்திற் சென்று சகல வாபாணங்களையும் தமது திருமேனியி லணிந்து கொண்டனர். தருமதத்தருடைய புத்திரிகளாகிய சித்தி புத்திகளும் நீராடித் திருமணக்கோலங் கொண்டனர். பின்னர் தருமதத்தர் என்பவர் மகோற்கட மூர்த்தியையுஞ் சித்திபுத்திகளையும் சலிபாணப்பந்தலி லெழுந்தருளச் செய்து முத்திக்களையும் மூகுதுண்டத்தி லெழுப்பி, அத்தியின் முன்பாக மந்திரநீரினால் தமது புத்திரிகளை மகோற்கட மூர்த்திக்குத் தத் தஞ் செய்தனர் முன்னரே தமக்குக் தேவியர்களாயிருந்த சித்திபுத்திகளை மகோற்கட மூர்த்தியானவர் நீட்டும் உலகமெல்லாம் கடைத்தேறுமாறு தருமதத்தரினின் மேற்றுக்கொண்டவராய், வீணையசடங்குகளையுங் கிரமப்படிசெய்து முடித்திருந்தனர்.

என்று சூதமுனிவர் சொல்லி வரும்போது சவுனகாதி முனிவர்கள் அவரைப் பணிந்தெழுந்து சுவாமி! அசசித்திபுத்திகள் யார்? தருமதத்தரென்பவர் யார்? அதனையுந் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர் அகற்குடி சூதபுராணிக ரிசைந்து ஓ சவுனகாதிமுனிவர்களே! சதர்வேதங்களாலும் இன்னும் அறிதற்கரிய வக்துண்டமூர்த்தியானவர் காசிபமுனிவருக்குப் புத்திரராக வரப்போகின்ற செயலினை முன்னரே பிரமதேவனறிந்து அக்காலத்தினும் அவரைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்னும் விழைவால் தருமதத்தராக வந்து பிறத்திருந்தனர் இன்னர் அவ்வக்துண்ட மூர்த்திக்குஞ்ஞானசத்தியுங் கிரியாசத்தியுமாக வக்தாலதாம பிறிதலில்லாத சித்திபுத்திகளும் முன்போல தேவதங்களை சுவாமி விவாகஞ் செய்துகொள்ளும் நிமித்தம் பிரமதேவனுடைய அத்தருமதத்தரிடத்தில் புத்திரிகளாகி, முன்வகத்திருந்த திருநாமத்தினையே வகத்து வளர்ந்து கொண்டிருந்தனர். அதனால் மகோற்கட மூர்த்தி அவர்களை யாவரும் உப்யும்படியாக விவாகஞ்செய்துகொண்டனர்.

இப்பால் விவாககாரியங்களை பெல்லாம் நிறைவேற்றி யருளிய மகோற்கட மூர்த்தியைக் காகிராசன் பணிந்தெழுந்து சுவாமி! தேவரீர் அடியேனுடைய ஆரண்மனைக் கெழுந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்குப் பராபர வஸ்துவாகிய மகோற்கட மூர்த்தி யிசைந்து தமது தேவிமார்களோடு சிங்கவாகனத்தி லாரோகணித்த

னர் காசிராசன் தனது படைகளோடு குதிரைமீதேறினன் அந்நகரத் திலுள்ளோர் யாவரும் பற்பல வரிசைகளோடு நான்கு மருங்கினுஞ் சூழ்ந்தனர். மங்கள வரத்தியங்கள் தாம்தாமென முழங்கின. முனிபுங் கவர்கள் யாவரும் வேதாசுமங்களாற்றுதி செய்தார்கள். இவ்வித வை பவங்களோடு எமசையனாகிய மகோற்கட மூர்த்தி தருமததருடைய மணியினின்றும் வெளிக்கொண்டு காசிராசனுடைய அரண்மனையைச் சேர்ந்து, சித்திபுத்திகளை அர்த்தப்பூத்தி விருத்தித் தாம் அடியவருள் ளம்போலப் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கின்ற சபையில் இரத்தின மய மா யோங்கிய சிம்மாதனத்தின்மீது யாவருந் தீரிசிக்கும்படியாக வெ முந்தருளி யிருந்தனர். அப்போது காசிராசன், ஒரு பக்கத்திலிருந்து அங்குவந்திருந்த அமைச்சர் முதலிய தனது துணைவர்களைப் பார்த்து அன்பர்களை' நமது குமாரனுக்கு விவாகஞ் செய்விக்க வேண்டு மெ ன்னுங் கருத்தை ஆசிரியராகிய காசிப முனிவருக்கு யானறிவிக்க அவர் இப்புண்ணிய மூர்த்தியை யனுப்பினார். யான் செய்த தவத்தின் பெருமையை என்னென்று சொல்லுவேன், அரிபிரமேந்திராதியா லுங் காண்டதற்கரிய கருணாதிபே' இக்காசியி லுள்ளோர் யாவரும் தரிசித்துப் பரிசுத்தராகும்படி வந்திருக்கின்றனரென்று சொல்லினன். அதனைக் கல்லியினுங் கேன்னினுங் சிறந்து, ஆலோசனையினும் புத்தி யினும் மிகுதருக்கின்ற ஓர் மந்திரி அவ்வரசனைப் பார்த்து ஆண்ட வனே! துன்பார்க்ககூறு சிறந்த தேவாந்தகனுக்கும் நாராந்தகனுக் கும் நமது திவ்யைமயோப் போக்கத்தக்க இக்கர்த்தாவினற் பகையாயி னோம். அவர்கள் எவ்விதத்தினும்படையெடுத்து இங்கேவரு, ார்கள். அப்படி அவர்கள் வந்து சுவாமிகளுடைய திருக்கரத்தினால் முத்திய டைந்த பின்பு நமது விவாகத்தை யததனித்தால் ஓர் இடையூறில்லா மல் ரிறைவேறும். அதற்குமுன் யத்தனஞ் செய்தோமாய்ன் இடை யிடையில் அப்பாதகர்களுடைய சல்லியங்கள் நேரிட்டுக் கொண்டே யிருக்கும். ஆதலால் ஒருபட்சம், அல்லது ஒரு மாதமளவும், யா தொனறுஞ் செய்யாமல் சும்மாயிருக்க வேண்டுமென்று சொன்னான், அுற்கு அரசன் ஒப்புக்கொண்டனன். சுவாமியும் புன்னகை செய்து அவ்விரண்ட வுணர்களும் இங்ஙனம் விரைத்து வந்து எமது கையி னால் மடிவரல்லாமல் எங்ஙனம் போக வல்லவர்க ளென்று திரு வாய் மலர்ந்தருளினர். அவ்வாக்கியத்தை அமைச்சர் முதலிய யா வரும் செவி குளிரக்கேட்டு ஆனந்த பரவசத்தாகி, ஒவ்வொரு வராய் சுவாமியைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் தத்த மிருக்கையை யடைந்தார்கள். பின்னர் அஸ்தமானகாலம் வந்துவிட்டது. உடனேம கோற்கடமூர்த்தியானவர் உலகத்தாளைப்போலத் தாமும்சந்தியா வந்

மகோற்கடவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம். உஅரு

தனம் முதலியவைகளை நிறைவேற்றிப் போசனஞ்செய்து தமதுதே
 வியர்களோடு சம்பிரகடமஞ்சத்தின்மீது பள்ளிகொண்டருளினர் அவ்
 விரளில் விதாரணன் சவாலாமுகன் வியாக்கிரமுகன் என்று சொல்லு
 கின்ற மூன்றாசர்கள் அப்பட்டணத்தை யழிக்கும்படி வந்து விதார
 ணன் பெருங்காற்றாகவும் சவாலாமுகன் நெருப்பாகவும் கலந்து அப்
 பட்டணத்துக் கோபுரவாய் தலைப்பின்று உள்ளே நுழைந்தார்கள்.
 வியாக்கிரமுகன் அவ்வாய்களில் ஓடி வருகின்ற வர்களை யெல்லாங்கொ
 ல்லும்படிபாகத் தனது மேலுதடு ஆகாயத்தையும்- கீழுதடு பூமியையு
 ம் பொருந்துப்படி வாயைத் திறந்துகொண் டிருந்தனன். இவ்வாறு
 இம்மூவரும் கூடிசெய்துவந்த கொடுமையினாலே பாட மாளிகைகளே
 லலாம் மெரிந்தன பஞ்சசீலாகங் கனெல்லா மொடிந்து உருகிப்போயி
 ன். இரத்தினங்க ளெல்லாம் பொரிந்தன. கற்களனைத்தும் பொடிப்
 பொடியாயின. ஆகாயமுழுவதும் புதைப்படலங்கள் மூடிக்கொண்ட
 ன். விருட்சங்களனைத்துங் கரிந்தன அந்நகரத்திலுள்ளோர் யாவரும்
 நித்திரையினின்றாக திடீக்கீட்டெழுந்து மனங்கலங்கிப் பல்ஓசைகளி
 னும் ஓடி யொளிக்க இடந்தேடினார்கள். சிலர் எவன்டந் நாளினுந் தீப்ப
 ட்டெரிவதுஇலேதற்க இடமில்லாமல் தத்தனிந்தார்கள். சிலர்யானைக
 ளையவிழ்த்து விட்டார்கள், சிலர் பசுக்களை யவிழ்த்து விட்டார்கள்
 சிலர் கன்றுகளை யவிழ்த்துத் தூரத்தினார்கள். சிலர் விருத்தர்களையும்
 சிறுபிள்ளைகளையும் குழந்தைகளையும் ஏந்திக்கொண்டு இவர்களை எங்
 கேவைத்துக் காப்பாற்றுவோ மென்று எங்கினார்கள் சிலர் தங்களிட
 மில்லாமல் நெருப்புக் கிரையானார்கள். ஒருவாறுகப்பிரியாடிப் போகி
 ன்றவர்களும் வியாக்கிரமுகனுடைய வயிற்றினுக்கிரையானார்கள். இவ்
 வாறு அமூன்று பாதகர்களால் காசிகரமுழுவதும். அவ்லோல கல்
 லோலப்பட்டதன்றி நெருப்புச் சவாலையினு லுண்டாகின்ற சத்தமும்
 யானை குதிரை முதலானவைகளா லுண்டாகின்ற சத்தமும் சனங்களு
 டைய கூக்குரல்களினுண்டாகின்ற சத்தமும், ஒன்றாகக் கலத்தலி
 னால் வெகுதூரத்திலிருக்கின்றோர்களுங் கேட்டவுடன் நடுங்கிப் பயந்
 து போயினர். இச்சம்பவத்தை யறிந்த சில தூதர்கள் விரைந்தோடி
 அரசனையெழுப்பி யறிவித்தார்கள். அவ்வரசன் அதைக் கேட்டவுடன்
 பயந்து மகோற்கட மூர்த்தியிடத்திற் சென்றெழுப்பியறிவித்தனன்
 நனவீரசுழித்தியோடு மிருக்கின்ற மகோற்கடமூர்த்தியானவர் ஒன்று
 மறியாதவர்போல விரைந்தெழுந்து வெளிக்கொண்டு பயந் திருக்கின்
 ற அரசனைத் தேற்றிக் கமண்டலத்திலிருந்த சலத்தைத் தமது திருக்
 கரத்திற்கொண்டுவிசி வடவா முகாக்கினியையுஞ் சண்டமாருதத்தை

யுந் தொலைத்து அந்தத்தூபத்தைக் கொண்டுவந்த இரண்டவுணர்க ளையும் கொன்று அப்பட்டணத்தி னுடைய வாய்தவின் வழியையடை த்து வாயைத் திறந்துகொண் டிருக்கின்ற வியாக்கிரமுகனிடத்திற்செ ன்று தாமும் ஓர் பேருருவைக்கொண்டு அப்பாத்தகன் பூமியில் வைத் திருக்கின்ற கீழுதட்டின்மீது தமது இரண்டு திருவடிகளை வைத்து மெறித்து ஆராயத்தை யளாவிய மேலுதட்டைத் தமது திருக்கரங்க ளில் பற்றிக்கிழித்து ஓர் பர்வகம்போலப் பூமியிலே விழுப்படிக்கொ ன்று இறந்துபோன வுயிர்களையும் அந்நகரத்தைகையுந் தமது கிருபா நோக்கத்தாற் பார்த்து முன்னிருந்தபடியே யாவைபு முண்டாக்கி ஆர ண்மனைபைச சேர்த்தனர். அவ்வற்புகத் திருவிளை பாட்டினை அரசன் பார்த்து இருளிழிகரினும் ஆனந்த பாஷ்பஞ் சொரியும்படியாக சுவா மியெதிரில்வந்து பலமுறைப் பணிந்தெழுந்தா, வேதாகமங்களுலே அளவற்ற தோத்திரங்களைச்செய்து, சுவாமி, இத்தினம் தேவரிடத்தி னில் இருஷ்டி, திதி, சங்காரமென்கிற முத்தொழில்களையும் கண்டே ன் அடியே னுடைய தீவினைகளெல்லாம் விட்டேன், பிரமனின்டுக் களாலும் அனுபவித்தற்கரிய சுகத்தை யானனுபவித்தேன், என்று பலமுறை துதிசெய்து ஆனந்த பாவசனாகி யிருந்தான்.

இப்பால் அவ்வவுணபாதர்களுடைய உள்ளக்கூறுப்பும் உடற்கூறு ப்பும் ஒழிந்து போனமையை மகோற்கடமூர்த்தி யஞ்சனிக்கக்கூறுத் தவான் கூறுப்பானது கண்டு ஒழிந்ததுபோல இருளொழிந்து உடனே அக்காசிப்பட்டணத்தினுடைய நூதனவலங்காரத்தைத் தரிசிக்கவரு வான்போலச் சூரியன் கீழ்த்திசைக்கடலி லுதயமாயினன். அதற்கு மேல் காசிராசன் காலேக்கடன்களை நிறைவெற்றி அந்தப்புருத்தி வீரு க்கின்ற தனது பட்டபு தேளியையடைந்து, பெண்ணே! நாமெல்லா முப்பும்படிமகோற்கட ரென்னுந் திருநாமத்தோடு அவதரித் தருளிய சுவாமிகள் என்னோடு காசிபருடைய ஆச்சிரமத்தைவிட்டு வருகின்ற மார்க்கத்திலே தூமாட்சனென்பவனைச் சங்கரித்தருளினர். பின்னர் தம்மையெதிர்த்துவந்த அவன் புத்திரர்க்ரிருவோரையுந் தமது சுவா சத்தினால் ஓர் நிமைப்போதில் சங்கரித்தருளினர். அதற்குமேல் நரந் தகனுடைய ஏவலினால்வந்த யிந்நூறு அவுணவீரர்களைத்தமது ஒரே கர்ச்சனையினால் நாசமாக்கினர். இப்பட்டணத்திற்கு வந்தபின்பு மாயை யினால் வடிவங்கொண்டுவந்த அளவற்ற அவுணவீரர்களை மாய்த்தனர். இவைகளையெல்லாம் யாவருஞ்சொல்ல நீ கேட்டிருக்கின்றனையல்லவா இன்னுமித் தன்மைத்தான உபத்திரவங்கள் எத்தனைவரினும் ஓர்நிமை ப்போதில் அவரே நீக்கவல்லவர். நாம்முற்பிறப்பில்யாது தவஞ்செய்தி

மகோற்கடவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம். ௨௮௭

ருக்கின்றோமோ அறியோம்! வேதங்களாலும் காணற்கரிய கர்த்தா வே நம்மிடத்தில் வந்திருக்கும்படியான பாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கின்றோம். ஆதலால் இந்த மேலான மூர்த்திக்கு யாம் சதாகாலம்பணி செய்துகொண்டிருப்போமாயின், தரும் முதலிய நான்கு பொருள்களையும் எளிதிற்பெறலாமென்று சொல்லினன். அவையனைத்தையும் இராசபத்தினிகேட்டு ஆனந்தபரவசத்தாளாகி சுவாமிக்குத் தனதுகையினால் அன்பு முழுவதும் பரிமளிக்கும்படியாக விரந்து சமைத்தனன். அதை அரசன்கண்டு தனது கையினால் சுவாமிக்குத் தயிலமாட்டி, வாசனையூட்டி, யிருக்கின்ற திவ்விய தீர்த்தங்களினால் ஸ்நானஞ்செய்வித்து, திருவொற்றாடைசாத்தி, உதனமாகச் செய்யப்பட்டிருந்த குழை அங்கதம் பொன்முடி கடகம் முதலிய இரத்தின பாணங்களையும் பிதாம்பரமுதலிய வஸ்திரங்களையும் அன்போடு தரித்துத் துதி செய்தனன். அதற்குமேல் இராஜபத்தினிவந்து தீர்க்க தெண்டஞ்செய்து சுவாமி! தேவரீர் அமுதுசெய்யத் திருவுளங்கொண்டருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்கு மகோற்கடமூர்த்தி யிலாசந்து அரசனுந்தாமும் போசனஞ்செய்கின்ற விடத்திலுசென்று வெவ்வேறு நுகரங்களைவிநந்தனர், உடனே இராசபத்தினியானவள் இருவருக்குப் பரிசுலகமாகத் து அநில நாலவகை யுண்டுகளையும் பரிமாறினள் பின்னரவ்விருவரும் சந்தோஷத்தோடு அமுது செய்துகொண்டிருக்கையில் அரசன் சுவாமியையும், அவர் பரிசுலகையும்குபார்த்தனன். அப்போது அவர்மீது தானணிந்த ஆபரணங்களன்றிப் பின்னுஞ் சிலமேலான ஆபரணங்கள் பிரகாசிக்கவும் பரிசுலத்தின் தனதுபத்தினியிட்ட பதார்த்தங்களன்றி இன்னுஞ் சில இனிமையான பதார்த்தங்கள் விளங்கியிருக்கவுங்கண்டு ஈதென்ன ஆச்சரியமென்று திகைத்து, ஞானேலென்று சுவாரியைத்தொழுது கர்த்தனே நானணிந்த ஆபரணங்களும், னுது மனைவிபடைத்த பதார்த்தங்களும் தவிர இன்னுஞ்சிலபதார்த்தங்களும் ஆபரணங்களும் விளங்கிப் பிரகாசிக்கின்றனவே ஈதென்ன அற்புதம்? இக்காரியத்தை அடியேற்கு இன்னதெனத் தெரிவித்தருள வேண்டுமென்றுப் பிரார்த்தித்தான். அதற்கு மகோற்கடமூர்த்தி புன்னகைசெய்து அரசனே, நமது திருமேனியில் திவ்வியமான ஆபரணங்கள் பிரகாசிப்பதும், நமது பரிசுலத்தில் வேறு வேறான பதார்த்தங்கள் விளங்கியிருப்பதும் உனக்கு விவரமாகச் சொல்லுகின்றோம்கேள். நமதுசுன்பர்களிலொருவன் தண்டகவனத்திலே வசித்திருக்கின்றனன். அவன்பெயர் புருசண்டியென்பார்கள். அவனோ தேவர்களும் வழிபடத்தக்க யோக்கியதையை யுடையவன். அப்படிப்பட்டவனே

இத்தினம் தனக் கிணையான விநாயகமூர்த்தியினுடைய சதுர்த்திவித
மாதலாவே, நம்மை மிகுந்தபத்தியோடு பூசனைசெய்து இவ்வாபாணங்
களையும் உணவுகளையும் நமக்கு அற்பிதஞ்செய்தனன். அவன் பத்தி
பூர்வமாக அற்பிதஞ்செய்த யாவும் இங்கேநமக்கு இஷ்டமாயின. அவ
னுடைய பெருமைகள் யாவராலுஞ்சொல்லி முடிவதன்று. நீகண்ட
அதிசயத்திற்கு இதுதான் காரணமென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அ
வை யனைத்தையும் அரசன் செவிகுளிரக்கேட்டு ஆனந்தபரவசனாகி உட
னே வாய்ப்புசிவந்து, கர்த்தனே! அத்தன்மைத்தான மேலான முனிவ
ரை அடியேன் அவசியம் பணியவேண்டும். அவரை இங்ஙன மழைத்
து அவருடைய திருவடிகட்குச் செய்யத்தக்க பணிவிடைகளை அடி
யேன் செய்தல்வேண்டும். ஆகலால் சுவாமிகள் அடியேற்குண்டாகிய
இச்சையை நிறைவேற்றிவைப்பது பெருங்கடமையென்று பணிந்து
விண்ணப்பஞ்செய்தான். அசுற்கு மகோற்கடமூர்த்தி கிருபையுற்று,
அரசனே! அவ்வன்பன் இங்கேவர வேண்டுமையெனினி. யாம் சொல்
வதைக்கேள், நீ இப்போது தண்டக வனத்திற்கென்று தவசிரேஷ்ட
னை அவனுடைய மேலான பாதங்களைப்பணிந்து அதுசெய்து இருக
ரங்களையுஞ் சிரமேற்குப்பி நின்று உனது அபிஷ்டங்களை அவனிடத்
தில் விண்ணப்பஞ்செய்து யாம் விவாக நிமித்தம் உனது கிரகத்திலவந்
திருப்பதையும் உன்னிடமிட யாம் அழைத்துவரச் சொன்னதையும்
விவாகமாகச்சொல்லி, அழைத்துவரக் கடவையென்று திருவாய் மலர்ந்
தருளினர். அதைக் கேட்டவுடன் அரசன் அளவற்ற மகிழ்வையடை
ந்து சுவாமி சட்டனையிட்ட வண்ணம் அப்போதே பணிந்து விடை
பெற்று இரகத்தின்மீதேறி வாயுவேகத்தினு முந்தி அளவற்ற மலைக
ளையுங் காடுகளையுங்கடந்து தண்டகவனத்தைச்சேர்ந்து திராமூர்த்திக
ளுடைய உலகங்கட்கிணையான ஆச்சிரமத்தை யடைந்து தவசிரேஷ்ட
ராகிய புருசண்டி முனிவரைக்கண்டு அவருடையபாத பதுமங்களைப்
பலமுறை பணிந்தெழுந்து இருகரங்களையும் சிரமேற் கூப்பிநின்று
வேதாகபங்களினால் அளவற்ற தோத்திரங்கள்செய்து நின்றனன்.
அவனை அமருணிபுங்கவார்பார்த்து அரசனே! நீயார்? இங்குவந்த
காரியமென்ன? சொல்லென்று கேட்டனர். அதற்கரசன் ஆனந்தமா
கி சுவாமி? அடியேன் காசிடேசத்தரசன். அடியேனுடைய கிரகத்தில்
விநாயகமூர்த்தி யெழுந்தருளி யிருக்கின்றனர். நேற்றையதினம் சுவா
மியும் யானும்போசனஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது தேவரீருடை
ய பூசாமகத்துவம் சுவாமியினிடத்தில் விளங்கியது. அதன்மீதுசுவாமி
கள் தேவரீருடைய மகிமைபினைத் திருவாய்மலர்ந்து தேவரீரைத் தம்

மிடத்திற்கு அழைத்து வரும்படி அடியேற்குக் கட்டளையிட்டனுப்பினர். அதுகாரணமாக அடியேன் இவ்விடத்திற்கு வந்தேன். ஆதலால் தேவரீர் அடியேன்மீது கிருபை செய்து எழுந்தருளுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அவைபனைத்தையும் புருசுண்டிகேட்டு அரசனே! விராயக முர்த்தி யென்பவர் யார்? அதனை விவரமாகச் சொல்லுகவென்று கேட்டனர். அதற்காசன் சொல்லுவான்: சுவாமி, விராயகமுர்த்தி காசிப முனிவருக்குப் புத்திரராக அவதரித்திருக்கின்றனர். அவர் அடியேனுடைய புத்திரன் ஸிவாகிமித்தம் இப்போது எனதுகிரகத்திலே முந்தருளி யிருக்கின்றன ரென்றனன். அகந்குமேல் புருசுண்டி முனிவரவனைப்பார்த்து அரசனே! விராயகமுர்த்தி தேவர்கள் முகஸிபாராலும் தொழத்தக்க காசிப முனிவருக்குப் புத்திரராக அவதரித்திருப்பது மெய்யேயானால், அவருடையமரபு எவ்வகைப்பட்டதென்று கேட்டனர். அதற்காசன் அவரைப் பணிந்தெழுந்து சுவாமி! வேதங்களாலும் விண்டு பிரமாதிகளாலும் மனமவாக்ஞ க யங்களாலும் வீணைய அளவைகளினாலும் அவ்விராயக முர்த்தியினுடைய இயற்கைகாண்பதரிது. எங்கும் நிறைபொருளாயிருக்கின்ற அவருடைய இயற்கை அவ்வாறு இருக்கிலும், அவருடைய கிருபையினால் அடியேன் அறிந்தமட்டிஞ் சொல்லுகிறேன். பிராந்தி ரகிதராயும் பரிபூரணராயும், ஞானம் பத்திவைராக்கிய சம்பன்னராயும், நிரந்தர சந்தோஷத்தையடைந்தவராயும், நித்தியதிருத்தி யடைந்தவராயும், சச்சிதானந்த பிரம சொரூபராயும், தேசகாலவந்து பரிச்சேகராதாராயும், சுசாத்விசாதி சுததேபத ரகிதராயும், சட்பாவ விகாராதாராயும், சுத்த புத்த முத்த நித்திய பரமனந்த சொரூபாராயும், சர்வபரிபூரண கருணாகராராயும், நிர்வியாச்சிய நிர்லேப நிர்ச்சங்க நிர்வாண நிஷ்காம சிவ நிந்தா நிர்வபவ நிர்விசேஷானந்த ரூபத்திரவ நிபத்த நிர்வேகநிப நிர்குண நிரஞ்சன நிசசல நிஷ்பாபஞ்ச சொரூபாராயும், அரோததிய அக்கிலேத்திய அகோஷிப அதாகிய அசல அவர்க்கிய அராமய அக்ஷா அப்பிரமேய அசிந்திய அந்ரீபமாகிய அக்ருரோத அநிகாக்கிய அநிரிகிய அநாசிரய அனாதார ஆனந்த அகண்டாகார ஸ்வரூபாராயும், விசுவதை தக பிராஞ்ஞைக் கதிதமான பிரத்தியக்ரு சைதன்னியராயும், விராட்டிரணியகர்ப்ப வவ்வியாகிருதங்களை யறிகின்ற சர்வசாட்சியராகியும், மூலப்பிசு கிருதியகண்டாகார விருத்தியானந்த விருத்திய தீதாராயும், கிருதகிருத்தியராயு மிராநின்ற விராயகக் கடவுள் தமது 'சுயேச்சையால் துஷ்டசன நிக்கிக சிஷ்டசன பரிபாலனஞ் செய்யும்

பொருட்டு அதிதியினுடைய புத்திராக அவதரித் திருக்கின்றன ரென்று மகத்துகள் யாவருஞ் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். அஃதன் றி அடியேனுடைய கண்களினால் அவர் அளவற்ற அவுணவீரர்களைச் சங்கரித்து, அவர்கள் செய்த இடையூறுகளை யெல்லா மொழித்து, சகல ஆன்மாக்களையும் பாதுகாக்கக் கண்டிருக்கின்றேன் அந்நீட்கள மூர்த்தியினுடைய பெருமையை யான்கண்டவளவிற் சொன்னேனன்றி சரியானபடி யாவராற் சொல்லக்கூடு மென்றனன். இவையனைத்தையும் புருசுண்டி முனிவர் ஆனந்தபாவசாயக் கேட்டு, அரசனே! நீ சொன் னதனைத்தும் உண்மையா. உனது கண்களைச் சீறிதுநேரம் முடிக்கொ ண்டிருந்து பின்னர் விழித்திருக்கென்று கூறினர். அவ்வாறே அரசன் கண்ணேமுடிக்கொண்டனன். அப்போது புருசுண்டி முனிவர் அவ்வா சன் முடியின்மீது தமதுகாததை வைத்து வாங்கினர். பின்பு அரசன் கண்களைத் திறந்தனன். திறந்தபோது அவ்வனத்தையும் புருசுண்டி முனிவரையும் காணாதவனாகித், தனது காசிபபட்டணத்தையும் அரச ண்மனைபயங்குண்டு, அதில் மிகோற்கட மூர்த்தி எழுந்தருளி யிருக் கப்பார்த்து அவ்வற்ற ஆச்சரியமும் ஆனந்த பரவசமும் கொண்டு, மிகோற்கட மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைப் பணிந்தெழுந்து தான் தண்டக வனத்திற்குப் போனது முதல் நடந்த சங்கதிகளையும் விவரமாகச் சொல்லினன். அவையனைத்தையும் மிகோற்கட மூர்த்தி கேட்டு பபுன்னகைசெய்து, அரசனே! நீ மீளவும் அவனிடத்திற்சென்று கஜா னனமூர்த்தி உன்னை யொரகது வரச்சொன்னு ரென்று சொல்லுவையாயின் நடனை வருகுவென்று திருவாப்மலர்ந்தனர். கருணைக்க டலாகிய மிகோற்கட மூர்த்தி இவ்வாறு திருவாப் மலர்ந்தருளலும் அரசனதற்குசைந்த மீட்டுப்பணிததெழு. அவ்வாறெழுந்துவன் சுவா மியாயுங் காசிகரத்தையும் காணாது முன்போலத் தண்டக வனத் தையுந் புருசுண்டி முனிவரையுங் கண்டு ஆச்சரியமாகி அவருடைய திருவடிகளிற் பணிந்தெழுந்தனன். அப்போது புருசுண்டி முனிவர் சந்தோஷமுற்று, அரசனே! நீ மீட்டும் வந்தகாரியம் யாதென்றுவினா வினர். அதற்கு அரசன் சொல்லுவான்: சுவாமீ! நத்தியிற்சிறந்த தேவ ரீரைக் கஜானனர் அழைத்துவரச் சொன்னாரென்று சொல்லினன். அவ்வசனத்தைக்கேட்ட பாத்நித்தில், புருசுண்டிமுனிவர் பரவசாகி உடல் முழுவது முரோமாஞ்சிதம் பூத்து விழிகளில் ஆனந்த பாவச் பஞ்சொரிந்து பூமியிலே வீழ்ந்து புரண்டு மெய்ப்பூறந்து நெஞ்ச முரு கிப் பலமுறை விம்மி விம்மி ஒவென்றலறிப் பத்தியென்னுங் கட லின் மூழ்கிக் கரைகரண மாட்டாதராகி அரசனையுந் தம்மோடழைத்

துக்கொண்டு மத்தியிலொருபாதமும் அளி முத்தத்தி லொரு பாதமு
மாக வைத்துச் சென்று அவ்வரசனுடைய அரண்மனையை யடைந்த
னர். பின்னர் பல அதிகரங்களை உடனிருந்தறிந்த அரசனுனைன்.
அம்முனிவரைக் கொலுச்சனாயி லழைத்து வந்து நவாக்கின மயமா
கிய சிம்மாதனத்தி லிருக்கவைத்து, முறைமைப்படி பாசபூசை முத
லியவைகளைச் செப் ஏ, அநேக இரத்தினங்களையும் விசித்திரமான
பட்டுகளையும், அவைற்ற ஆபரணங்களையும், அழகெரிக்குர் படியான
பல விம்மிகப் பொருள்களையும், அவர் கிருவடிக்கால் வைத்துப் பணி
ந்தனன். அதற்குப் புருசுண்டி முனிவர் அந்நோஷங் கொண்டு அரசு
னை! கஜானனமூர்த்தி பெயர்வன மிருக்கின்றன ரென்றுகேட்டனர்,
உடனே விதிரில் சிறிதளிக்கொண்டும் ஆடல் செய்திருந்த மகோற்க
டமூர்த்தியானவர், கன்றைத்தேடி வருகின்ற பறவைப்போல எதிரே
வந்தனர். வேதங்களாலும் இவ்வுருவன் இவ்வண்ணத்தன் இவனிறை
வன் என்று காட்டுதற்கரிய மகோற்கட மூர்த்தியை அரசன் தனது
கையினுற்சுட்டி, இவர்தான் கஜானனமூர்த்தியென்று சாட்டினன் அவ்
வாறு காட்டலும், புருசுண்டி முனிவர் சுவாமியைப்பார்த்து முன்னர்
தாம் தரிசித்திருக்கின்ற கிருமேனியைக்காணாது இரண்டு நாட்களும்
மனித முகமும் படைத்து வணைப அவைபவங்களுந் வேறொரு ரிருத்த
லைக்கண்டு இவர்தானே கஜானனமூர்த்தியென்று மனதிற் சந்தேகங்
கொண்டனர். அச்சுரதேவததை மகோற்கட மூர்த்தியுநின்று, உடனே
முன்னர் அவருக்கு எவ்வாறு தரிசனம் தந்தருளியதோ அவ்வாறே
தரிசனந்தருளினர். பின்னர் புருசுண்டி முனிவர் திவைத்து தமதுஅக
த்தில் எவ்வுறு எங்காளுந் தரிசித்துக் கொண்டிருக்கின்றாரோ அவ்
வாறே புறத்திலும் பகதுகாவதன், அக்காவதனோடும் ஆபுகங்கள்,
சந்திரனைத் தரித்தசடாமகுடம், யானைவதனம், ஒற்றைக்கோடு, சிலம்
பணிந்த திருவடிகள். இருபருங்கினுஞ் சிக்கிபுத்திகள், சிங்கவாகனம்
முதலியனவுங்கண்டு அதிகரமாகி முன்போலவே ஆனந்தபாவசமுற்று
மெய்ம்மறந்து பூமியிலே விழுந்து புரண்டெழுந்து ஆனந்தக்கூத்தாடி
பலமுறை வலம்வந்து வேதாகமங்களினால் துதிசெய்து கண்களிலே
இடைவிடாமல் ஆனந்த வெள்ளத்தைப் பெருக்கி மனமானது
அனலிறபட்ட மெழுதபோல் வருகும்படினின்ற ஒவென்றவறிக்
கர்த்தனை! ஓ ஆண்டவனே! ஓ கிருபாதிதியே பிரமானந்த சொரு
பனை! தேவரீரையாரோ வென்று கினைத்த அடியையனுடைய சூற்றத்
தைப் பொறுத்தருளல் வேண்டு மென்று பிரார்த்தினர். அதற்குக்
கஜானனமூர்த்தி கிருபையுற்று, அன்பனே! எவரெவர் எந்தெந்த

வடிவமாக நம்மைத்தியானிக்கின்றார்களோ, அவரவர்கட்கு அந்தந்த வடிவமாகத் தரிசனந்தந்தருளுகின்ற பெருங்கருணையிணையுடைய யாம் அட்டரைச் சங்கரித்தற் பொருட்டும், சிட்டரைப்பா அகாசகற் பொருட்டும்; இப்போது அதிதிக்குப் புத்திரராக அவதரித்து மகோற்கட ரென்னுற் திருநாமத்தை வகித்து இங்ஙன மிருக்கின்றோம். நீரம்மைச் சந்தேகங் கொண்டதினாலே மூவுலகத்தாருங் காணுதற்கரிய திருவுரு வத்தை முன்போல உன்னெதிரிற் காட்டினோம். ஒபத்தியிற் சிறந் தவனே ! உனக்குவேண்டிய வரங்களைக்கேள் தூருகின்றோ மென்று திருவாய் மலர்ந்தனர் உடனே புருசண்டிமுனிவர் பணிந்தெழுந்து, இருகாங்கையுஞ் சிரமேற்கூப்பி ! ஓ பம்பொருளே ! தேவாரை யா ன் எக்காலத்தில் எந்த உருவாய்த் தியானிக்கின்றேனோ அக்காலத்தி ல அந்த உருவாய் அபு லேயற்குத் தரிசனம் கொடுத்தருளி எப்போதும் சேவரிருடைய திருவடி களிற் சலியாத பத்தியுங்கொடுத்து அடியேன் தெரிபாடையினுற் பிழைசெய்தேனாயினும் அதனைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும். அன்றியும் அடியார்கள் விருட்சிய காரியங்களை யெல்லாம் எிக்கினமில்லாமல் நிறைக்கின்ற படியால தேவாரீர் ஆசாரபூசிரென்னு றோர் திருநாமசகையுற் தரித்தருளல் வேண்டும். இவையே யான் தே வாரீரிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பிய வரங்களென்று பிரார்த்தித் தருளினர். அசுரகுத் கஜானனமூர்க்கதி மனமகிழ்ந்து அவர்விழைந்த படி வரங்கொடுத்தருளி அறவகைச சுவையோடுங்கூடிய நாலுவிதவு ண்டுகளையுந் அமரமனிவ ருடன் கூடவிருந்து போசனஞ் செய்து தா முமவருமாகா பழைய சபாமண்டபத்தில்வந்து வீற்றிருந்தனர். பின் னர், அரசன் ஆனந்தக்கடனில் முடிசினவனாகி இத்தினம் திரிமூர்த்தி களாலுங் காணுதற்கரிய திவ்விப தரிசனத்தை எளிதிற் கடைக்கப் பெ ற்றோம். இதைவிட மேலானபாக்கியம் நமக்கென்ன விருக்கின்றதென் று சுவாமியையும் அமுனிவரையும் பலமுறை பணிந்தெழுந்து அஞ் சலியஸ்தனாய் நின்றனன். அசசபையின்கண் வந்திருந்த அந்நகரத்தின ரும் அவ்வாறே பணிந்தெழுந்து வேண்டிய வரங்களைப் பெற்றுக்கொ ண்டு தத்தமிருக்கையை யடைந்தார்கள். அதற்குமேல் புருசண்டிமுனி வர், மகோற்கட மூர்த்தியினிடத்தில் விடைபெற்றுச் சென்று தண்டக வனத்திலிருக்கின்ற தமது ஆச்சிரமத்தை யடைந்து நித்தியானந்தசுக த்துடனேகூடி வாழ்ந்திருந்தனர்.

அத்தினம்போய் மறுதினங் காலையில் அரசனானவன் சகலபரிச னங்களும் புடைசூழ தமது சபாமண்டபத்திற் கொலுவிருந்தனன். அப்போது எல்லா மாயைகளினும் வல்லமேகனென்னும் ஓரவுணன்

சோசியனாகவடிவங்கொண்டு வலதுகையிற் செபமாலிகையும், இடது கையிற் புத்தகமு மேந்திவந்து அரசனெதிர்ப்போய் நின்றனன். அவ னுக்கு உடனே அரசன் வணக்கஞ் செய்து ஓராதனத்திலிருத்தி, ஐயா! நீயார்? இவ்வுவநககாரியம் யான? உமது கையிலிருக்கின்றது என்ன புத்தகமென்று அன்போடு வினாவினன். அதற்கு வஞ்சகவடிவங் கொண்டு வந்தசோசியன், தான் கருதிவந்த காரியம் சித்தியாகுமென் று நினைத்தவனுய் அண்ணலே, நாம் கந்தருவலோகத்திலிருக்கின்றன சோசியன். நமது ஸ்தூபிலிருக்கின்றது சோதிடசாத்திரம். நாம் ஒரு பய னைக் குறித்தன்று இங்ஙனம் வந்தது. லோகோபகாரமாகவே இங்ஙன ம் வந்தோம் யாவரொருவர்தமக்கு ஈட்டுப்பொருளாக இதத்தைதேடி வார்களை அவர்களை உலகங்கட்டுகல்லா மிகஞ் செய்வார்கள். அது போலப் புனிதானும் மன்னவர்கட்கு இதுபின்மையாயின், அவனுளு கையில் அடங்கிய வுலகங்கட்கு மிகமின்மையா மாதலால், உமக்கு இசைமான காரியங்களைச் சில சொல்லுகின்றோம் அதை நீர் ஊக்கத் தோடும் ஞாபகத்தோடுங் கீகட்கவேண்டும். நமக்கு எப்போதுந் திரி காலக்கியானமுந்தெரிந்துகொண்டேயிருக்கும் அகை நீர் அறிவேண் டில் முன்னடங்கதும், இப்போது கடக்கின்றதும், இனி நடக்கப்போ கின்றதும் யாம் சொல்லுகின்றோங்கேள், ௧. தோஷமில்! நெருப்பை மின்மினிப்பூச்சென்று கருதி அகனைத்தனது உண்டி னுள்ளே வைத் துக்கொண்டு நாசமடைகின்ற குருவியைப்போல நீர் ஓர் பிராமணப் பிள்ளையைக்கொண்டுவந்து இப்பட்டணத்தில வைத்திருக்கின்றீர் அதனால் அளவற்ற இடையூறுகள் நோர்த்ததைப் பார்த்திருக்கின்றீர். அப்பிராமணச் சிறுவன் விக்கினாசனாகலானே அரோகன்க்கினங்கள் அடிக்கடி நோந்துக்கொண்டேயிருக்கும். ஓர் விக்கினமுமில்லாதவு மக்கு அவன் இங்கிருக்கின்றவரையில் விசியாமததை விட்டொழியாத காற்றைபோல. விக்கினம் ஒழிகிறதில்லை. நீர் பூர்வத்திற்செய்த நல்விப்ப யனால் இதுவரையில் வந்த விக்கினக்களனைத்து மொழிந்துபோயின. இனி விளையப்போகின்ற விக்கினங்கள் வெகு விபரீதங்களை விளைவிக்கு மேயன்றி விணிற்போவதில்லை ஆகலால், அப்பிராமணுச்சிறுவனைவினை யில் இப்பட்டணத்தினின்றுங் கொண்டுபோய்க் காட்டிற்சேர்த்திடு விராயின் உம்மிடத்திலே தீராத கோபத்தை வைத்திருக்கின்ற நராத் தகனும் முன்போல அன்புவைத்திருப்பன். அப்பால் யாதொன்றிற் கும் பயமில்லை. இஃதன்றி, இன்னமும் ஒன்றுசொல்லக்கேள், அசுத் தன்-ஆசுசன்-கபடன்-அதிசூரன்-தனக்கு மிக்கவன் என்னும் இவ் வைவருக்குள் ஒருவனுடைய சினேகமிருந்தாலும் கந்துருக்களில்

லாமலே கேடுவினையும். இவ்வைவருள் அப்பிராவணச்சிறுவன் உமக் குமிக்கவன். அன்றியும், அதிருந் இவ்விருந்தி மாயிருத்தவினால் நீர் உயிர்தப்பிப்பிழைத்தலரிது. பிழைக்க வேண்டுமீராரின் இந்திமி ஷத்தி லவனுறைவ பொழித்தல்வேண்டும். இதுகாறும் உமக்கு யாம் உண்மையான காரியங்களைச் சொன்னோமெயன்றி விண்ணகாரியங் களைச் சொல்லவில்லை அறிந்தவர்கள் அறிபாதவர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டிவது நீதியாகவால். சகலமும் அறிந்தயார் நீர்மனதறிந்து மாயாதவண்ணம் லோகோபகாரமாகச் சொன்னோம் என்றனன். அவையனைத்தையும் அரசன் கேட்டு அவன் சொன்னதெல்லாம் வஞ்ச மாகுமென்று தனக்குள் நிச்சயித்து மேலுக்கு ஒப்புக்கொண்டவன் டோல அப்பாதகனைப்பாத்தது, ஐ சோதிடபண்டிதரே! நீர் கூறிய தனைத்தும் உண்மையே, அக்காணையை நீரோடுபுத்துக்கொண்டுபோய்க் காட்டில் விடுமென்றுமொலவி அருகிருந்த உழையர்களைக்கூவி இவ ருக்கு நீங்கள் வீதியில் வினையாடிக்கொண்டிருக்கின்ற மகோற்கட லைக்காணித்து அவரை இவர் அழைத்துக்கொண்டுபோய்மொழுகு யாவனோன் தடுத்தால் அவர்களை விலங்கித் தடையிஸ்லாமல் இவர் அழைத்துக்கொண்டுபோய்ப்படி சென்றுவரக் கடவீர்களென்று கட்டையிட்டனன். அக்கட்டையை உழையர் வாய் புதைத்துக்கேட்டு சோதிடரையழைத்துக்கொண்டுசென்று குலையிவிருக்கின்ற சிங்கத் தையானைக்குக்காட்டு மாயபோலத் திருநீரெனி முழுவதும் புழுதி படுப்படியாக விதியிலே வினையாடல்செய்திருந்த மகோற்கடமூர்த் தியைக் காண்பித்தார்கள்.

உடனே மகோற்கடமூர்த்தி அச்சோசிய நருகில்வந்து அவ னுடைய வஞ்சகத்தைத் தாமறிந்துகொண்டு, ஐயா! ஆண்டனையி லில் ஓர் சோசியர் அரசனிடத்தில் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருக்கின்றனரென்று சிலர்சொன்னார்கள். அவர் நீதானோ வென்றுமொல வித்தமது திருமேனி முழுவதும் குலங்க நகைத்துக் கேட்டனர். அவ்வளவில் அவ்வவஞ்சகனுடைய மனமானது கலங்கி, நான்தானென்று செல்லினன், அதற்குமேல் மகோற்கடமூர்த்தியானவர் இப்பட்ட ணத்திற்கு என்ன இடுக்கண் சம்பவிக்க விருக்கின்றது எனக்கென்ன அபாயம் நேரிடும் அவைகளை உமது கூர்மபுத்தியினு லாராய்ந்து சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டனர், அக்கேள்விக்கு அப்பாடகன் பயந்து மனமும் உடலும் நடுக்குற்றவனாகி, அந்நடுக்கம் அக்கிழப் பருவத்தானும் வாதரோகத்தானும் உண்டானதுபோல வேறு காட்டிச் சமாளித்துக்கொண்டு சுவாமி கேள்விக்கு உத்தரஞ் சொல்

லத்துணிந்துமைந்தனே ! இப்பட்டணத்திற்கு யானையினாலும் திருட்டினாலும் சலத்தினாலும் தப்பா தடுக்கணுமாம் இதுண்மை, ஒருவேளை இம்முன்றுத் தப்பினால் அளவற்ற அபாயங்கள் ஒருவருக்குத் தெரியாமல் வரும் உனக்கு வரவிருக்கின்ற அபாயத்தினையுஞ் சொல்லுகின்றோம் கேள் முதல் கணத்தில் விழுகதிருந்து போவாய்; அது தப்பினால் விஷத்தின்று சாவாய், அதற்குத்தப்பினால் பின்னர் அநேக அபாயங்கள் நேரிடும்; இவைபயனைத்தும நான்கு தினத்திற்குள் உண்டாகும், அந்த நான்கு தினமும் என்மின்னாகக் காட்டிற்கு வந்திருப்பையெனில், இவ்வபாயங்கட்கெல்லாங் னனைப் பாதுகாத்து, மீட்டும் இப்பட்டணத்திற்கு கழைத்துவந்து யதார்பிரகாரம் சுகமாயிருக்கவைப்பேன். என்று சொல்லினன். அவைபயனைத்தையும் மகோற்கடமூர்த்திகேட்டு, ஐயா ! நீர் சொன்னதனைத்தும் உண்மையே; நானும் இப்போதே உம்மோடே காட்டிற்கு வருந்நிறைவென்று சொல்லி அவனுக்கு வெகுமானஞ் செய்பவர்போலத் தமது மார்பிலணிந்திருந்த முத்துமாலையொவங்கி ஆவ்வஞ்சுகனுடைய கழுத்திலே போட்டனர். அம்மாதிரித்தில் அம்முத்துமாலையினின்றும் அழகுசுவாசையுண்டாகி அப்பாதகனைச் சுட்டு நீறுக்கொது. அவ்வற்புத்ததை யாவருங்கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார்கள்.

அதற்குமேல் கூப்பனென்றுங் கத்தினென்றுங் சொல்லுகின்ற இரண்டவனார்களும் பழங்கொழுநவந்தவனையாகவும் ஒருவமெடுத்த அக்கொண்டிருந்தார்கள். அதை மகோற்கடமூர்த்தியறிந்து அப்பட்டணத்திற்கு வெளியில் எங்குத் தேன்கூடுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றதோப்புகளில் விளையாடச் செல்லுகின்றவரைப்போலத் கட்டமொடிருக்கின்ற நிறுவர்களைப்பெல்லா மழைத்துக்கொண்டிசென்று அக்கணற்றினுக் கருகேபோய் விளையாடிக்கொண்டிருந்து, பின்பு அதனை யெட்டிப்பார்த்தனர். கற்றப்பிள்ளைகளும் எட்டிப்பார்த்து இதனாழத்தை யறியோமென்று ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டு, ஒவ்வொருவராய் அக்கணற்றிலேயிறங்கிச் சோதித்து ஒருவராலும் ஆழத்தினளவு காணமாட்டாமல் மீட்டும் வெளியில்வந்து தனிப்பென்றிருக்கின்ற மகோற்கட மூர்த்தியைப்பார்த்து, நீ யேதோ சில சாமர்த்தியங்களைப்பெல்லாஞ்செய்கின்றனையே ! இக்கணற்றில்மாதிரமிரங்கி அதனடிப்பாப்பில் மணலை நின்கையிலெடுத்துக்கொண்டு வருவையாயின் நீ பெல்லா விதத்தினுஞ் சமர்த்தன்தானென்று சொன்னார்கள். அதற்கு மகோற்கடமூர்த்தி புன்னகைகொண்டு தமதுஇளைமைப்பருவத்திற்குத் தக்கபடியே அதற்கிசைந்து, ஆ! ஆ! இதோ மணலை அள்ளிக்கொண்டு

வந்தேன் பாருங்களு என்று சொல்லி நெடுநோலென்று கிணற்றுக்குள்ளே குதித்துப் பாய்ந்தனர். அந்திமிஷத்தில் கிணறுயிருந்த அயுணன் விரிந்து பெரிய கடல்போலே யமர்ந்திருந்தனன். அதற்குள்ளே தவணை யாக அடங்கியிருந்தவன் அவ் வருகின்றானே பெரிய பர்வதம்போல் உலாவியிருந்தனன். உள்ளேகுதித்துப்பாய்ந்த மகோற்கடமூர்த்தி யானவர் விரைவில் அதனுழத்தினளவையறிந்து தண்ணீர் நுரைத்துக் குமிழி யெழுப்படியாக அடிப்பாரப்பினது மணலையள்ளி யகரத்தோடு வெளியேவந்து அதனைத் தமதுகூட்டாளிபிள்ளைகூளுக்கெதிரிலெறித்து எங்கும்பரந்து ஆரவாரித்திருக்கின்ற சலத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது மலைபோலப் பாரித்திருந்த மண்டுகமாளி மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய பாதத்தைப் பிடித்து மிகவும் கொடுமாக அழுத்திக் கடித்தது உடனே சுவாமியானவர் அம்மண்டுகத்தினுடைய கால்களிலொன்றைப் பிடித்துமுதுகக் கரையிலே பெறிந்தனர் அம்மாத் தித்தில் கிணறுகளிருந்த அருணனும் தவணையாக விரும்ப அயுணனும் அவ்வுருவங்களினினமுமறித் தங்கவா சயருபங்களைக்கொண்டு பூமியிலே மலைபோலெய்த் து இறந்துபோனார்கள். இவ்வற்புத்த திருவிளையாடலை அரசன் முதலாயினோர் கேட்டு ஆனந்தமடைந்தார்கள்.

இவ்வாறு நரரத்தகளு லெளிய அயுணவீரர்கள் யெல்லாம் தனியாகவுங் கூட்டமாகவுஞ்சென்று மகோற்கடமூர்த்தியால் அழிந்து போசு, அதை நிராந்தகன் கெள்ளியுற்று மிகுந்த கோமுக கவலையங் கொண்டவனாகி மீட்டுஞ்சிறிது தேறித்தனதுதந்தைக்கு இளைபவனாகிய பதங்காவர நென்பபனுக்குப் புத்திரர்களாகி அம்பா, ரன்-அந்த காசுரன்-துங்காசுரன்-என்னும் பெயர்களை வகித்திருந்த தனது தம்பி மார் மூவரையும் வரவழைத்து அவர்கட்கு அர்வற்ற வெகுமதிகளைச் செய்து அகத்திற்கொண்டிருக்கின்ற கவலையானது முகத்திலுந்தோன் றும்படியாக அவர்களைப் பார்த்து அன்பிற்சிறந்த இளையாரே! நீங்கள் குழந்தைப் பருவத்துள்ளபோதே தேவர்களெல்லாங்கண்டு நடுங் கும்படி யாகத்திசையானைகளை யெல்லாஞ்சென்று கலக்கீர்கள் இரண்டுபல் முளைப்பதற்கு முன்பே பாதாளலோக முழுவதும் கொள்ளையிட்டு அங்குள்ளவர்களை யெல்லாஞ்சிறையில் வைத்தீர்கள். மங்கையர் மையல்செய்யற் கிடமில்லாத பிள்ளையைப் பருவத்திறுநே திரிலோகங்களையெல்லாம் வென்று வலம் வந்தீர்கள், இப்போது சகலகலைகளையும் கற்றிருப்பதன்றி, எல்லாவிதத்தினும் பராக்கிரமசாலிகளாயிருக்கின்றீர்கள். உங்களுக்குச் சயமகாதகாரியம் எந்த உலகங்களி

வீருக்கின்றது. தருப்பையும் மாவிலையும் உலர்ந்த சமிதைகளையும் காட்டிப் பொறுக்கிவந்து ஓளபாசனஞ் செய்து கொண்டிருக்கின்ற காசி பனுக்கு ஒருமகன் பிறந்திருப்பது உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா? அவனை நம்மவர்களை யெல்லாம் தரும்பாக மகித்து அளவற்ற பேரரை மாய்ந்தனன். அவன் இப்போது 'காசிப்பட்டணத்தி் வீருக்கின்றான் நீங்கள் விரைவில் அப்பட்டணஞ் சென்று அப்பைப்பில் எவ்விதத்தினாலேனுங் கொன்றுவரக் கடவீர்களென்று கட்டளை யிட்டான். அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட மாத்நிரத்தில் அம்மாவரும் அவனைப் பணிந்தெழுந்து, அண்ணா தேவரீர் அடியேங்கட்குத் தமையனாக விருப்பதிலும், எங்களை முற்றினும் காப்பாற்றுவதிலும்கண்ணே இமைகள் காப்பதுபோல எங்களை யே நினைத்து எங்களுக்கேற்ற காரியத்தைப் கட்டளையிட்டீர்கள் அன்றியும் தேவரீருக்குச் சிறிப தந்தையாகிய எங்கள் பிதாவானவர் நேற்றையதினம் அப்பையலைச் சுழற் காற்றாகச் சென்றலைக்கனர். அதற்கப்பையல் அவரை வினைகொன்றான். அக்கொடுமையை நினைக்குந்தோறும் உள்ளம் பகிலென்று பதைக்கின்றது ஆதலால் அப்பகையை யாங்களோ போய் முடித்து வருகின்றோம் இத்தனஞ்சென்றால் வேறேநானில்லை யென்று சொல்லி ஆக்கிரமித்தெழுந்தார்கள். இவ்வாறு ஆக்கிரமித் தெழுந்த அம்மாவரும் உடனே காசிப்பட்டணத்தை யடைந்து அவருர் அந்தகாசுரனென்பவன் சூரியனுங்கண்டு ஒளிக்கும்படியாக ஓர் லொடிப்போதில் எல்லா வலகங்களினும் பகற்மீபாதை மறைத்து இருள்முடச் செய்தனன். உடுக்களுஞ் சந்திரனுங் காணப்படாத அம்மாய விருளானது இரவைப் போலிருண்டு போனதால், உடுக்கட்குக் கண்கள்தெரியாமல்போயின. அப்போது பிற்பல விவகாரங்களிலிருந்த யாவரும் திடீரென்று வந்த அவ்விருளுக்குப் பயந்து சூரியனுக்குள் சந்திரனுக்கும் இறுதிநாள் நேர்ந்ததோ? உமாதேவியார் சிவபிரானுடைய விழிகளை மீட்டுந்தமது கரத்தினால் மறைத்தாரோ? அல்லவெனில் விர்தபர்வதமானது முன்போல் வளர்ந்ததோ? மற்றையாதுகாணமோ? நடுப்பகலிலே கல்லியற்றவர்களுடைய மனத்தினு மிகுந்த இருளானது ஆங்கும் முடிக்கொண்டதே யென்றுநடுங்கித் துயரமுற்றார்கள். அந்தணர் - அரசர் வைசியர் சூத்திரரென்னும் நால்வகை வருணத்தார்களுந் தத்தந்தொழில்கள் நடந்தேறாமெக்கு வருத்த முற்றார்கள். மைந்தர் - சோம்பர் ஏவலாளரென்னு மிவர்கள் மனக்குழப்ப மில்லாமல் அவ்விவைமெச்சி ஆனந்த நித்திரைசெய்தார்கள் காமுக ராயினோர் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு மங்கையரிடத்திற் பற்பல கலவிகளைச் செய்து கொண்டு இன்

பவெள்ளத்தி லமுத்திறார்கள். அவ்விருளுக்குப் பயந்து கலங்கிணங்காத சில ஸ்திரீகள் தீமுதலிய விளக்கங்களைத்தங்கடங்கள் மனைகளில்வைத்து வருத்த முற்றிருந்தார்கள் தொழில்மூலமாகச் சென்ற யாவருந்தத்தம் பதிகளைமீட்டும் வந்து சேரமாட்டாமல் எவ்வெவர் எங்கிருந்தார்களோ அவ்வவர் அங்கங்கே யிருந்து கவலையுற்றார்கள் இறைதேடிச்சென்ற பறவைகள் முதலிய யாவும் இராக்காலத்தில் வந்து ஒடுங்குகின்ற கத்தம் தொழில்களையுங் குகைகளையுங் காணாமல்வருந்தின, இவ்வாறு சகல சீவான்மாக்களுந் துன்பமடையும்படியாக அந்தகாரன் எங்குமிருளாக முடிக்கொண்டிருக்கத் துக்காசுர நென்பவன் தனது மாயையினால் அக்காசிப்பட்டணத்தைச் சுற்றிப் பத்துயோசனைப்பாப்பில் எங்கும் போகவும் வரவும் வழியில்லாமல் மலையாகச்சுற்றிவளைத்துக் கொண்டனன். அம்மலையின்மீது சோதிமரம் சோதிக்கொடி சோதிப்புல் சோதிமணி என்னு மிவைகள் அளவற்றனவாய் சோதியே வருக்கொண்டதுபோலப் பிரகாசிக்க அதனை யாவருங்கண்டு ஈதென்ன அதிசயமோ தெரியவில்லையே? இப்பட்டணத்திற்குச் சமீபத்தில் நவரத்தின முகலானவைகளா லுண்டான பிரகாசத்துடனே யானை - சிங்கம் - புலி முதலியவைகளால் உலாவப் பட்டிருக்கின்ற ஓர்மலை ஆகாயத்தை யளாவயுயர்ந்து எங்கும் வளர்ந்திருக்கின்றதே இதற்குமுன் யார்க்குண்டதில்லையே? யென்று மனங் கலங்கினார்கள். இப்பால் அம்பாசான் அப்பாவகத்தின்மீது தவழ்கின்ற மேகவருவாகி நெருப்பைப்போல மின்னலகளைவீசி ஆகாயமெங்கும் பரந்து முடிக்கொண்டு விபரிதமான இடிகளை யுண்டாக்கி சமுத்திரமே ஆகாயத்திலெழும்பி நதிகளையே தாரையாக விடுவதுபோல அளவற்ற வருஷங்களைச்சொரிந்தான். அவ்வருஷ தாரைகளினாலே பாறைகளால்லாங்கிழிந்தும், மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களனைத்து மிடிந்தும், அந்நகரமுமுவதும் அழிந்து போயின உடனே பிரளய காளத்தில் சத்த சாகரங்களும் ஒன்றாக ஆகாயத்தை யளாவப்பொங்கி சக்கர வாள்கிரியைச் சேர்ந்து நாசஞ் செய்வதுபோல துங்காசுரனால் வளைத்துக்கொள்ளப்பட்ட காசிப்பட்டணத்தின்மீது அம்பாசுரனால் பொழியப்பட்ட வருஷங்கள் அப்பட்டணம் முழுதும் பெரும்புறக் கடல்போல நிரம்பியிருந்தன. அக்கொடுமையை மகோற்கட மூர்த்தியறிந்து பத்துயோசனையுயரத்தில் எண்டிசைகளையும் பரந்தோடும்படியான களைகளோடுங்கூடி எண்ணற்ற விழுதுகள் நிலங்கிழித்துப் பாய்ந்திருக்கின்ற ஓராலமாதை யுண்டாக்கித் தாமதற்கேட்டபடி ஒர்பெரிய பறவையுருக்கொண்டு அம்மாதத்தின்மீதேறி யுட்கார்ந்து இரண்டு சிறகுகளையு முதறினார். உட

மகோற்கடவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம். உகக

னே. அவ்வீண்டு சிறகுகளினின்றும் உண்டான காற்றினால் மேகங்கள்
 • ளெல்லாம் பஞ்சிற்றொடர் நுனியைப்போலக்கலைந்து சுற்றியிருக்கின்ற
 மலைகளிலே பொதுங்கின. பின்னர் அம்மலையும் இடிந்து பொடிபட்டு
 ப்போயிற்று அப்போது மகோற்கட மூர்த்தியானவர் தமது துதல்வி
 ழியைத் திறத்தருளினர். அந்நுதல் விழியினின்றும் உண்டான தீயினா
 ல் இருளெல்லா மொதுங்கிப் பிரவாகமாய் நிறைந்திருக்கின்ற சகல மு
 முவதும் வறண்டு போய்விட்டது. இவ்வாறு இருளாகவும், மலையாக
 வும், மழையாகவும் வந்து பலகொடுமைகளைச் செய்த அலுணபாதகர்
 களுடைய மாயைகளை யெல்லாம் எமது மகோற்கட மூர்த்தி கொண்
 டருளிய பறவையின் காற்றினால் லழிந்தும், அப்பாதகர் அப்பறவையி
 ன் வலியை அறிவோமென நினைத்து அம்மூவரு ளொருவன் மற்றோ
 ராலமரமாயினன். ஒருவன் கண்ணியாயினன். ஒருவன் லேடுவனாகி
 முன்னருண்டான ஆலமரத்தின்கணுள்ள பறவைபை போட்டினன். உ
 டனே பறவைவேடங் கொண்டிருக்கின்ற மகோற்கட மூர்த்தியானவர்
 அவ்வேடனைத் தமதுமுக்கினுற்கவளிக்கெனாடு சென்றுவேறையுண்டா
 யிருக்கின்ற ஆலமரத்திற் பாய்ந்து, அதிலிருக்கின்ற கண்ணியோடு அ
 வ்வாலமரத்தைக் கால்களினாற் றாக்கிக்கொண்டு ஆராயமார்க்கமாய்த்
 தேவலோகம் வரையிறச்சென்று அங்கிருந்தபடி அவ்வால மரத்தையுங்,
 கண்ணியையும், வேடனையும் பூமியிலே விழும்படி விடுத்தனர். அம்மா
 த்திரத்தில் அம்மூவரும் உயிரிழங்கி அவர்களுடைய சரீரம் மூன்றும்
 அவர்கள் தாயாகிய பிரமரை யென்பவளுடைய வீட்டுவாயலில் வீழ்ந்
 து நொறுங்கின. இவ்வாறு பிரேதமாய் நொறுங்கி வீழ்ந்த மூவரை
 யும் அங்கிருந்த சிவசேடியர்கண்டு திடுக்கிற்று உல்லாசமாய் உலாவிக்
 கொண்டிருக்கின்ற பிரமரை யிடத்திலேயடி அம்மா ! உமது குமாரர்க
 ள் மூவரும் பிரேதமாகி நமது வீட்டு முன்றலில் வீழ்ந்திருக்கின்றன
 ரென்றிச் சொன்னார்கள். அதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் பிரமரை யென்
 பவள் நடுக்குற்று நாமிதுவரையில் ஒரு துற்சகுனங்கனையுங் காணா
 திருக்க நமது புத்திரர்கள் எவ்வாறிறப்பார்களை வ ளுக்களை நெறித்
 துக் கொண்டோடி முறறத்திலே நொறுங்கி வீழ்ந்திருக்கின்ற மூன்று
 பிரேதங்களையும் பார்த்து நமது பிள்ளைகளே யென்று நிச்சயித்து நெடு
 நேரம் மூர்ச்சித்துக்கிடந்து, மீட்டுந் தெளிந்தெழுந்து தனது கையி
 னால் மக்களா ! மக்களா ! வென்று மார்பிலறைந்து கொண்டு கூந்த
 லானது நாற்றிசைகளினும் விரிந்து பூமியை வரும்படியாகப் புரண்டு
 புரண்டு அழுதனர். அப்போது அருகிருந்த சேடிகள் அவனைத்தே

ற்ற, ஒருவாறு தேறியெழுந்து, அதிக கோபா வேசத்தினைக்கொண்டு என்னைகளை எவன் கொன்றானே அவனை யான் கொல்லாவிட்டால் அக்கினி சாட்சியாக விவாகஞ் செய்து கொண்ட கணவனுக்குத்து ரோகஞ் செய்தவன் போகின்ற பாதகம் யாதோ ? அப்பாதகத்தில் யான்போகக்கடவேனென்று சபதஞ் செய்து கொண்டு, இனி கொல்லப்பட்ட என் மைந்தரோடு கொன்றவனையும் ஒன்றாக வைத்துத் தகனஞ் செய்வேனெயன்றி இவர்களை மாத்திரம் தகனஞ்செய்யேனென்று சொல்லி அந்நாள் வருகிற வரையில் தனது மக்களாகிய மூன்று பிரேதங்க ளையும் தயிலத்திலிட்டுக் காப்பாற்றும்படி சேடியர்கட் குத்தாவு செய்து உடனே சில தூதர்களைக்கூவி எனது பிள்ளைகளைக் கொன்றவன் எவனோ ? அவனை விரைவில் அறிந்துவரக் கடவீர்களென்று பல வெருமதிகளை அவர்கட்டுக் கொடுத்தனுப்பி பின்னுஞ் சில தூதர்களைப் பைத்து அவ்விபத்தைத் தனது நாயகனாகிய பதங்காசுரனுக்கு அறிவித்துவருமாறு கட்டளை பிட்டனன். அவ்வாறே அவ்விருவரு வகுப் பினரும் தத்தமேவலை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

இவரிவ்வாறாக, பறவைபூபங்கொண்டிருந்த மகோற்கட மூர்த்தி யானவரமீட்டும் பழைய வடிவத்தினைக்கொண்டு அந்தகாசுரன் முதலிய மூவராலழிபட்டிருக்கின்ற நகரத்தை நமது அருட்கண்ணாற்பார்த்த ருளினர். உடனே அந்நாகமானது முன்னிலும் மேலான விம்மிதங்க ளை வாய்ந்து பிரகாசித்தது. இறந்து கிடக்கின்ற உயிர்களைத்தும் மீட்டும் உயிர்பெற்றெழுந்து தத்தமிருக்கையை யடைந்தன. பின்னர் மகோற்கட மூர்த்தியானவர், அரசன்முதலிய யாவருந் தம்மைப் புடை சூழ்ந்து துதிசெய்யும்படியாக அரண்மனையின்க னெழுந்நிருவி யிருந்தனர்.

முன்னர் பிரமரை பென்பவன் ஏவலால் இரண்டு பிரிவாகச் சென்ற தூதர்களில் ஒரு பிரிவார், நரார்தகனுடைய தூதர்களால் பதங்காசுரனிறந்துபோன மையைக்கேட்டு அசெய்தியை அவளிடத்திற்சென்றார்கள். அதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் அவன் மீட்டும் மூர்ச்சையாகி விழ்ந்து பின்னர் தெளிந்தெழுந்து அளவற்ற துக்கசாகசத்தில் மூழ்கினவளாகி, ஐயையோ ! மிக்க பராக்கிரம சாலிகளாகிய எனது பிள்ளைகளிறந்துபோன தல்லாமல் என் பிராணநாயகரும் இறந்து எனது யிரைவாட்டினரோ வென்று புலம்பி அழுதுகொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில் மற்றொரு பிரிவார் விரைந்துவந்து அம்மா ! உமதுகுமாரர்கள் காசிராசனிடத்தி லிருக்கின்ற ஓர் பிராமணப் பிள்ளையா லிறந்து போனார்கள். உமது கணவரும் இன்னு மளவற்றபேரு டுவனற்றானிற்

ந்துபோயினொன்று சொன்னார்கள். உடனே பிரமரையானவன் அளிந்த கனியிற்பட்ட கடுங்காற்றைப்போல மனந்தளர்ந்து ஆ ஆ ஆ ஆ, நன்றாபிருக்கிறது நன்றாபிருக்கிறது அவுணநடைய பராக்கிரமமெல்லா மிவ்வாறு நசிக்குமா? ஓர் பிராமணப்பிள்ளையால் நமது கணவரும் பிள்ளைகளும் ஏனைபவீரர்களும் அழிந்தார்களென்றால், இதைவிட அவமானம் நமது குலத்திற் கென்னவிருக்கின்றது. இத்தினம்பாளே போய் அப்பிராமணச் சிறுவனுயிரைவாங்கி மடிக்கின்றென்றெழுந்து மேலான கீர்த்தியைப்பெற்ற அகிதியைப்போல வடிவெடுத்து சில அவுணவீரர்கள் சீடராகவும், சில அவுணபாதர்கள் சேடிய ராகவும் உருக்கொண்டு தான் கொண்ட கோலத்திற்கேற்றபடி புடைகுழந்து வரச்செய்து, கொடிய விடத்தினைக் கலக்கப்பட்டிருக்கின்றதே வாயிர் தத்திற்கிணையான சில பண்டங்களை கையில்வைத்து பெரியோர்களுங்கண்டவுடன் வணக்கங் கொள்ளத்தக்க வேடத்தோடு காசிப்பட்டணத்திற்குச் சென்றனர். அப்பட்டணத்திலுள்ள ஆடவரும் ஸ்திரீகளும் அவனைக் கண்டவுடன் அகிதிவந்தன னென நினைத்து ஆனந்த மயமாகி சிலர் புட்பங்களைக்கொண்டுவந்து தூவினார்கள் சிலர்பாதத்திற் சலத்தினைவிட்டுப் பூசைசெய்தார்கள். சிலர் பரிமாற்பொடி தூவினார்கள் சிலர் மாலைதரித்தார்கள். சிலர் தாம்பூலங் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள் சிலர் கனிவருக்கங்களைக் கொண்டுவந்து உபசரித்தார்கள். சிலர் ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் தந்தார்கள். சிலர் பொன்னையும் இரத்தினங்களையும் பொழிந்தார்கள். சிலர் என்ன காட்சி கிடைத்ததென்று வியந்தார்கள். சிலர் எமது துன்பமனைத்தும்மோயினவென்று நயந்தார்கள். சிலர் சனங்களை னிலக்கிக்கொண்டு சென்று அருகிற் கூடினார்கள். சிலர் அவ்வாவை அரசனுக்கறிவிக்குமாறுவோடினார்கள். சிலர் பண்ணைமுகப்புப் பாடினார்கள். சிலர் பரதசாஸ்திரப்படி ஆடினார்கள். இவ்வாறு சகலரும் ஆனந்தங்கொண்டு உபசரிக்கும்படியாக வஞ்சவடிவங்கொண்டுவந்த அப்பாதகி ஞேரேலென்று அரண்மனையிற்சென்று இராஜஸ்திரீகள் வசிக்கின்ற அந்தப்புரத்திற் சென்றனர். உடனே அவ்வந்தப் புரவறையில்காப்பாளர் அரசனேறிவிக்கறிவிக்க, அரசன்றேவி எதிர்கொண்டுசென்று தாயினுஞ் சிறந்திர் வந்திரோ? வாருமென்றழைத்துவந்து ஓர் தங்கச் சிங்காதனத்தின்மீது இருக்கவைத்து பாதபூசை முதலிய உபசாரங்களைச்செய்து அம்மா, முனிவருடைய துணையில்லாமல் தேவரீர்மாத்நிரம் தனியே வருதற்கான காரணம் யாதென்று கேட்டனர். அதற்கு அக்கொடியான் அவ்வரசன் தேவியைப்பார்த்து மகளே, அன்பிற்சிறந்த அரி

வைபர் ஒருகாலத்துப் புருடனைப் பிருந்திருக்கினுமிருப்பர் தமது புத்
திரர்களை ஒரு கண்மேனும் பிரிந்திருக்கமாட்டார்கள் யானும் எனது
மகோற்கடமூர்த்தியைக் காணுதிருக்கமாட்டாமல் முனிபுங்கவரைத்
தனியே வளத்தின் கண்விடுத்து வந்தேனென்று சொல்லினன். அதை
க்கேட்டவுடன் அரசன்றேவி, ஓர் சேடியைக் கூவிவிதியிலே வினையா
டல் செய்கின்ற மகோற்கடமூர்த்தியை யழைத்துவாருங்கொன்று
கட்டினாயிட்டனன். மற்றொருசேடிக்கு அரசனை யழைத்துவரும்படி
ஆக்கியாபித்தனன். அவ்வாறே அவர்கள் அவ்வீருவரிடத்தினுஞ்செ
ன்றறிவித்தார்கள் உடனே அரசன் மனமகிழ்ந்து அப்பாதகியிடத்
தில் விரைந்துவந்து அவளுடைய பாதங்களிற் பூக்களைச்சொரிந்து பூ
சையெய்து இரத்தினங்கள் வஸ்திராபரணங்கள் களிவர்க்கங்கள் முத
லியகையுறைகளைத்தந்து, அன்னையே அடியேனையு மோர் பொருளாக
நினைத்துத் தேவரீர் இங்ஙன மெழுந்தருளினீரோ வென்று பசுரார்த
மொழிகளினாறுதிசெய்து அனந்தமுறை சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்
தெழுந்து, தேவரீர் அடியேன்மீது கிருபையைத்து சிலநாள் இங்கி
ரும் எனது குமாரனுடைய ளிவாகம் நிறைவேறிய மறுநாளேக்கே உம்
மையும் மகோற்கடமூர்த்தியையும் அடியே நழைத்துக்கொண்டு செ
ன்று எனது குருசுவாமிகளிடத்தில் வசிக்கும்படி விடுத்து, மீட்டும்
இந்நகரத்திற்குத் திரும்புகிறேன் அதுகாறந் தேவரீர் தயைவைத்தி
ருத்தல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதனை இப்பாதகிகேட்டு
அரசனை ! யானொரு நிமிடமேனும் மகோற்கட மூர்த்தியைப்பிரிந்திரு
க்கேன். என்னை எவ்வாறோ மயக்கி அவரைபழைத்துக்கொண்டுவந்து
விட்டனே. அது முதல் கன்றைப் பிரித்ததலையீற்று பசுனைப்போலத்
தயங்கினேன். இனி அரைக்கண்மேனும் குழந்தையைப் பிரிந்து என
து முனிபுங்கவருக்குப் பணிசெய்யும் வலியிலேன். அம்முனி புங்கவ
ரும் அரை நிமிடம் என்னைப் பிரிந்திரார். ஆதலால் இப்போதே மகோ
ற்கடமூர்த்தியை என்னைக்கூட்டி அனுப்பிவிடவேண்டுமென்று கேட்
டனன். அச்சமயத்தில் மகோற்கடமூர்த்தி வந்தனர். வந்தவரை அப்
பாதகி எனதருமைக்குமுந்தாய் வாருமென்று தழுவி விரைவிலெழுத்
துத் தனது மடியின்மீது வைத்துக்கொண்டனன் அவன் வஞ்சகத்தை
சுவாமியறிந்து அம்மா! எனக்கு என்னகொண்டு வந்தனையென்றுகேட்
டனர். உடனே அவ்வஞ்சகி தனது சேடியர்களிடத்திற் கொடுத்து
வைத்திருந்த சிறுண்டுகளைவாங்கி மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய
திருக்கரத்திற்கொடுத்தனன். அவையனைத்தையும் எமதையன் விரை
ந்து வாங்கி வாங்கி வாய்மடுத்தனர். விடங்கலந்திருக்கின்ற அச்சிற்று

ண்டிகளை சுவாமி வாங்கிப்புகிசுக்கப் புதிக்க அவைகளைச்சொடுத்தாக்கூ
சிக்கும் அவளுக்குச் சீடாகவும் சேடியராகவும் வந்த அவுணருக்கும்
அவுண ஸ்திரீகளுக்கும்விட வேகந்தலைக்கேறி இறந்து போனார்கள்
அவ்வற்புகத்தை யாவரும்பார்த்து ஆச்சரியங்கொண்டு முன்னர் அப்
பாதகி இன்னொன்று அறிந்துகொண்டு மகோற்கடமூர்த்தியை அள
வற்றவேதாக மங்களாற் றுதிசெய்தார்கள்.

கேட்டார்களோ சவுனகாதி முனிவர்களை ! இவ்விதமாக அவுண
பாதகர்கள் வந்துகூடியது அளவற்றவஞ்சனைகளையெல்லாம் எமது
மகோற்கடப்பெருமானறிந்து அவைகளை யவர்களுயிரோடு நாசமாக்கி
ய திருவிளையாடல்கள் இன்னுமனந்தமுன. அவைகளை விரிக்கிற்பெரு
குமாதலால், இதுகாறுஞ்சொல்லிய வளவில் சிறுததி மற்றொருபோது
அக்காசிப்பட்டணத்திலுள்ள வீடுகள்தோறும் தாமொருவரை ஏக
காலத்தில் அநேகராகி விருந்து புதித்தருளிய திருவிளையாடலைச்சொல்
லுவோங்கேட்பீர்களாக.

ஓர்நாள் அக்காசிகர்த்துள்ள யாவரும் அரசனுடைய கொலுச்
சபையில்வந்து மிக்க மனவுருக்கத்தோடு மவனைப்பாணிந்தெழுந்து
ஆண்டவனே ! சகலலீலாகங்களுஞ் சுகமடைதற் பொருட்டுத் திருவ
வதாரஞ்செய்தருளிய மகோற்கட மூர்த்தியைத் தேவரீர் இந்நகரத்
துள்ளோர் யாவரும் கிருதார்த்தர்களாகும்படி அழைத்துவந்து வைத்
திருக்கின்றீர் அதற்கு யாங்கள் செய்யுங் கைப்பாறு ஒன்றையுங்
காணோம், பூபாலகராயினர் தம்மையடுத்த சனங்கட்குத் துன்பங்
களைப்போக்கி இன்பங்களை யூட்டுவிப்பது அவர்களுடைய கடமை
யென்று சொல்லிய நீதி சாஸ்திரப்படி, தேவரீரும் அக்கடமையை
அடியேங்கட்கு உண்டாக்கிப் பாதகாத்து வருகின்றிராயினும், அடி
யேங்கள் தேவரீரிடத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்து கொள்வதற்கான
ஒருஞ்ஞை விருக்கின்றது, அவ் விண்ணப்பத்திற்குத் தேவரீர் செவி
கொடுத்தருளல் வேண்டும். அதாவது; அடியேங்களுடைய வீடும்
பாக்கியமும் பயனடையும்படியாக மகோற்கட மூர்த்திக்கு அமுது
செய்விக்க விருப்பங் கொண்டிருக்கின்றோம். அவ்விருப்பத்தைத்
தேவரீர் தயைசெய்து அங்கீகரித்து சுவாமியை அடியேங்களோடு
அனுப்பல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்கரசனவர்களைப்
பார்த்து ஓ பத்தியிற் சிறந்தவர்களே ! கிருபைக்கடலாகிய மகோற்
கடப் பெருமான் இப்பட்டணத்தில் வசிக்கின்ற நாளெல்லாம், யா
வர் சமீபத்திலிருந்து அமுதாட்டித் திருப்தியடைவதெல்லாமல் ஒரு
நாளாயினும் அந்த மேலான மூர்த்தியையும் பிரிந்திருக்கமனமொல்

வோம் அன்றியும் அவருடைய இச்சையின்படியாய் அன்பு செய்து நடந்துகொள்வதேயன்றி நமதிச்சையின்படி அவரை வாச்செய்வது தகுதியன்று. அவருடைய குறிப்பு உங்கள் மீதிருந்தாலும் அவர் ஒருவர் நீங்கள் பலர் ஆதலால் அக்கிருபாமூர்த்தி ஒவ்வொருமனைக்கு ஒவ்வொரு நாள்வரினும் அனைகவருடஞ்செல்லும் இதனைத் தீர்க்காலோசனைசெய்யக் கடவீர்களுென்று சொல்லினன். அச்சமையத்தில் மகேசுரகடமூர்த்தியும் அங்குணம்வந்த அளவற்றபேர்களால் சபை நிறைந்திருப்பதைக்கண்டு நீங்கள் யாவரும் இங்கே கூடியிருக்கின்ற காரணம் யாதென்று வினையருளினர் அக்கிருபாவசனத்தை அந்நகரத்தார் கேட்டமாத் திரத்தில் உடன்முழுது முரோமஞ் சிதம்பூத்து அளவற்ற கனிப்பின் முழுகிளவர்களாகி யாவரும் பணிந்தெழுந்து இருகரங்கனையுஞ் சிரமேற் றப்பினின்று ஒபரம் கருணாநிதியே! ஒபக் தவச்சலனே! ஓதினசரண்ய மூர்த்தியே! அடிபங்குளெல்லார் தேவரீருக்குத் திருவமுது செப்விக்கவேண்டி எமதாண்டகையாகிய இராசாதி ராசனிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டோம் அதற் கவர் சம்மதமாக வில்லையென்று யாவரும் ஒரோவிதமாகச் சொன்னார்கள்.

அவர்கள் சொல்லிப்பதை சுவாமிகேட்டு யாவரும் சந்தோஷிக்கும்படி சந்தே நிதானித்து அன்பர்களை, இராசா எப்போதும் போலவே நமக்கு போசனஞ்செப்பிக்கட்டும் நீங்கள் யாவரும்போயுங்களுங்கள் வீடுகள்தோறும் விருந்து செய்யுங்களுென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அத்திருவருளையாவருஞ் சிரமேற்கொண்டுசென்று அவ்வவர்களுடைய வீடுகளையும் முற்றங்களையும் வீதிகளையும் அலங்காரஞ்செய்து அவ்வவர்கட்குண்டான செல்வத்திற்கேற்றபடி விருந்து சமைத்தார்கள். இவ்வாறு யாவரும் தங்கள் தங்களுடைய வீடுகளில் தனித் தனியாய் அத்தியந்த சந்தோஷத்தோடு விருந்துசெய்துகொண்டிருக்கின்ற நாளில் அந்நகரத்தில் சுக்கிலரென்று மோரோழைப்பிராமணர் நித்திய தரித்திர ராகவிருந்தும் அவரும் அவருடைய கற்பிற் சிறந்த வித்துருமையென்கின்ற பத்தினியும் மனமொத்தினன் தினம் பிச்சையில் தங்களுக்குக் கிடைத்தமட்டும் ஒவ்வொருதிதிக்கு அமுது செய்வித்துக்கொண்டு காலந்தள்ளி வருவார்கள். அத்தினமும் பழையபடி சுக்கிலரானவர் தமது கையில் ஓர் தண்டமும் உபாதானப் பாத்திரமுமேந்திக்கொண்டு வீடுகள்தோறும் பிச்சைக்குச் சென்றனர். சென்றவர் அத்தினத்தில் ஒரு வீட்டிலேனும் ஓர் பிடியரிசியும் போடப் பெறாதவராகி வினை பலவீடுகள்தோறும் அலைந்து திரிந்து மீட்டுந் தமது மனைக்கண்வந்து, தமது பத்தினியாகிய வித்துருமையைக்

கூவுப்பெண்ணே இது வரையில் கொஞ்சமாயேனுங் கிடைத்து வந்த
தில் எஞ்சியிருப்பது புல்லரிசித் தவிடாயினும் அதனைப் பாகமாய்ச்
சமைத்துவைக்கக்கடவை. இத்தினம் இந்நகரத்தாரெல்லாம் மகோற்
கடமூர்த்திக்கு விருந்து செய்கிறார்கள். யாமும் அவருக்கு விருந்து
செய்து பிறவித்துன்பத்தை யொழித்துக் கொள்ளுவோமென்றனர்.
அவையனைத்தையும் வித்துருமைகேட்டு, சுவாமி! இந்நகரத்திலுள்ள
வர்களெல்லாம் செல்வத்தின் மிகுந்தவர்கள். மகோற்கடமூர்த்தி
யானவர் இத்தினம் அவர்கள் விடுகின்றோடுஞ்செய்த அறுசுவை
யோடுங் கூடியவுண்டியை உண்ணவிரும்புபது நிச்சயமே. அவர் நமது
ஏழைக்குடனுக்கும் எழுந்தருளுவோர் வென்றனர் அதற்குச் சக்
கிலர் அவனைப்பார்த்துப், பெண்ணே! நம்மிடத்திலும் அவரனுபெருங்
கருணையிருக்குமாயின் வருவரென்று சொல்லித்தாமவ்விடத்தினின்று
நந்தவனத்திற்குச்சென்று வன்னிப்பத்திராமும் அங்கு மெடுத்துவந்து
அவற்றில் பழுதில்லாதபடி ஆய்ந்து வைத்து, கங்கைபிற சென்று
ஸ்நானம் பண்ணிப் பூசைசெய்து கொண்டிருந்தனர். அவருடையபத்
னியும் எஞ்சியிருந்த புல்லரிசியைல்லா மெடுத்து ஆராய்ந்து மிக்க
பாகத்தோடு சமைத்துவைத்தனர். இவ்வாறு அந்நகரத்தினரெல்
லாம் மகோற்கடமூர்த்திக்கு விருந்து செய்கிற சமீபமத்திலிருக்க,
அதை நாரதமுனிவாறிந்து சனகர் முதலிய முனிபுங்கவர்கட்கு அறி
வித்தனர் உடனே அவர்கள் காசிராசனுடைய அரண்மனையை
நோக்கி வந்தார்கள் அம்மாதிரித்தில் அசன்கிறந்துள திரிகொண்டு
சென்று அவர்களைப்பத்தியோ டழைத்துவந்து தனித்தனி இரத்தின
சிங்காதனங்களி லிருக்கவைத்து, பாதபூசை முதலிய வபகாரங்களைச்
செய்து, கற்பகம் காமதேனு-சிந்தாமணி- நவநிதி முதலியவைகளை
பெல்லாம் அடுத்தபேருக்குக் கடைக்கண்பார்வையில் கொடுத்தருள
த்தக்க வல்லபமும், மகத்துவமுடைய சுவாமிகளெல்லாம் அற்பனாகிய
அடியேனிடத்தில் வந்தகாரணம் யாதோ அதனை யான்கடைத்தேறு
மாறுதிருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்
கம்முனி புங்கவர்கள் அவனைப்பார்த்து, ஓ லோகபாஸ்தே! தியான
சமாதிகளாலே பெறத்தக்க பேராகிய ஓர் நிடைப்பொருளே! உனது
மனைக்கண் உலகமெல்லாம் உச்சிநித்தற் பொருட்டு சுகளமாயெழுந்
தருளி யிருப்பதாகக் கேள்வியுற்ற யாங்கள், அதனைத் தரிசிக்கவும்
அதற்குத் தொண்டுசெய்யும் பேற்றினைப்பெற்ற நினைக் காணவும்
வந்தோமென்று சொன்னார்கள். அச்சமயத்தில் மகோற்கட மூர்த்தி

அங்கன மெழுந்தருளினர். உடனே சனகர் முதலாயினோர் சுவாமியைப் பலமுறை பணிந்தெழுந்து வேதாசுமங்கலினால் அவ்வற்றதோத்திடங்களைச் செய்து, அவருடைய கிருபையைப் பெற்றவர்களாகித் தப்பதிகளைச் சேருவதற்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அதற்கு மகேசார்கடமூர்த்தி அம்முனிவர்களைப் பார்த்து அன்பர்களே! இராசனுடைய வீட்டிலே நம்புடனிருந்து விருந்து சாப்பிட்டு பின்னருங்கள் பதவிகளைச்சோலா மென்று திருவாய் மலர்ந்தனர் அதற்கும் முனிவர்கள் மகாபாக்கியமென்று ஆனந்தித்து கங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்யச் சென்றார்கள். அந்நகரத்தின ரெல்லாம் தங்கடங்கள் மனைகளி எல்லாப்போசனங்களையுஞ் சமைத்துவந்தார்கள். அப்போது சுக்கிலரென்கிற ஏழைப்பிராமணருடைய பத்தியை உலகத்திலுள்ளோர்கட்கு அறிவித்தற் பொருட்டு முன்னதாய் அவருடைய புற்குடை வீட்டிலுடைய முன்றலின்கண் எழுந்தருளி நின்றனர் அதைக்கூக்கிலர்கண்டு எனது செல்வமவந்ததென்று ஆனந்தக்கடலாயி. ஓர்கமண்டலத்திற் சலங்கொண்டுவந்து அவாது திருவடிகளின் அபிஷேகித்து, அவ் வபிஷேகிதக சலத்தைத் தமது சிரத்தின்மீது புரோட்சித்துக் கொண்டு, புறவிருடையெல்லாம் தொலைந்து, அகவிருளுந் தொலைவையுடம்படி உளரினுங்கொண்டு சிதலைபாற்றின்னப்பட்டிருக்கின்ற வேர்மணையின்மீது, எமது கர்த்தனை யெழுந்தருளச்செய்து, வன்னிப்பத்திரத்தினாலும் அயுகினாலும் திருவடிகள் குளிரும்படியாக மிகுந்த பத்தியோடு அருசுகித்து, வேதாசுமங்கலினற் பலமுறை துகிசெய்து. வெகுநாள் பிரிந்ததை மூடாமல் அங்கங்கே சூரியகிணத்தாற் பாயப் பட்டிருக்கின்ற ஓரறைவீட்டில் சுவாமியை யழைத்துக்கொண்டு போயிருக்கவைத்தனர். உடனே அவர் பத்தினியாகிய வித்துப்பூம வந்து சுவாமியைப் பணிந் தெழுந்து. தான் சமைத்துவைத்த புல்லரிசிச் சோற்றையுங் குழம்பையும் மோதகம் அப்பம் முதலியசிறுமண்டிகளையும் ஓர் டரிகலத்தில் வைத்து ஒ கிருபாமூர்த்தியே! யேழை அடியேங்களாற் சமைத்துவைத்த இவ்வுணவையும் தேவரீர் அக்கீகரித்துக் கிருபையோடும் புசித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அவளன்புக்குச் சுவாமி மனமகிழ்ந்து பத்தியோடு பரிமாறிய வுணவுகளை யெல்லாம் கிருபையோடு புசித்துக் கைபூசுமற்றோரிடத்தில் ஓர் தருப்பைச் சயனத்தின்மீது எழுந்தருளினர். பின்னர் சுக்கிலர் சுவாமியருகில்வந்து இளைப்பாறு கிறவரையில் தமது கையில் விசிறியெந்திப்பணி செய்திருந்தனர். இவ்வாறு மிகுந்த அன்போடு பணிசெய்திருக்கின்ற சுக்கிலரை சுவாமிபார்த்து அன்பனே! அதிதிபூசை செய்வாருள்,

மகோற்கடவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம். ௩௦௭

உன்னையொப்பவர் இவ்வுலகின்கண் எவ்விடத்திலுமில்லை. நீபோய் போசனஞ்செய்து உனது மனைவியோடு மிங்ஙனம் வருகமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அவ்வாறு சுக்கிலர் சென்று சுவாமி புசித்தருளிய பரிகலச் சேடத்தைத் தமதுமனைவியோடுண்டு, பின்னர் அவளுடன் மிக்க மனமகிட்சியோடு சுவாமியிடத்திலவந்து பணிந்தனர். பணிந்தவர்கள் மீட்டுமெழுவதற்குமுன் சதுர்வேதங்களானுங் காணுதற்கரிய கர்த்தர், தமது சுயரூபத்தை அவர்கட்குச் சுடாட்சிக்கத்திருவுளங்கொண்டு, யானைவதனமும் பத்துக்காங்களும் விளங்கும்படியாய் ஏனைய அவயங்களுல்லாம் பிரகாசிக்க இருமருங்கினுஞ் சித்திபுத்திகள் சமேதராய்ச்சிங்கவாகன முநாந்து தரிசனநகந்தனர். அத்தரிசனத்தைக்கண்ட சுக்கிலரும் விததுருமையும் அளவற்ற களிப்பிலாழ்ந்தவராகி விழிகளில் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிந்து, மீட்டும் பலமுறைபணிந் தெழுந்து இருகாங்களையுஞ் சிமேற் கூப்பி அளவற்ற துதிகளைச் செய்தார்கள், அவர்களை எமகையன் கிருபையோடு பார்த்தருளி, அன்பரிகளே உங்களுக்கு வேண்டியவரங்களைக் கேளுங்களென்று திருவாய்மலர்ந்தனா. அதற்கத்த லீலர்கள். சுவாமியைத் தொழுதெழுந்து ௩ கிருபாமூர்த்தியே' அடியையங்கட்குத் தேவரீருடைய திவ்வியசரணா விநதங்களில் இடைவிடாக பத்தியும் முததியுங் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அவ்வாறே அவர்கட்கு சுவாமிகொடுத்தருளி, இரதிரன்ருபேரன் முதலாயினோரும் பொருமை கொள்ளத்தக்கபேராக பாங்கியங்களை அவர்கட்குத்தந்து, மீட்டும் மகோற்கடப்பிள்ளையாராகத்திருவுருக்கொண்டு அரசனுபையமனை யின்கணெழுந்தருளினர். அப்போது முன்னரே ன்நானஞ் செய்யச்சென்ற சனகாதி முனிபுங்கவர்க ள் தங்கடங்கள் நியமங்களைமுடித்ததுக்கொன்டுவந்தனர் உடனே அசன்தனது சுற்றத்தினரை பெல்லாம் வருளித்து, சுவாமியை அமுது செய்வதற்கழைத்தனர். அந்நகரத்தினரும் வெருமிக்கவருங் சுவாமியையழைத்தார்கள். அவர்களை சுவாமிபார்த்து இலைஇடுங்கள். இதோவந்தன மென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதைக்கேட்டமாதிரத்தில் யாவருமனமகிழ்ந்து தத்தம் வீடுகளை நோக்கிச் சென்றார்கள் அவர்கள் செல்லுமுன்னம் ககோற்கடப்பிள்ளையார் அவ்வவர்கள் வீடுகள்தோறு மெழுந்தருளி யிருந்தனர். அதை அவ்வவர்களுங்கண்டு அந்தோ? பிழைத்தனம்பிழைத்தனமென்று திடுக்குற்றமுந்து பணிந்து மிக்க

வுள்ளன்போடு சுவாமிக்கு அமுதுபரிமாற ஆரம்பித்தார்கள். அரசு னுடைய மனையிலும் எப்போதும்போலத் தாம் சனகாதி முணிவர் களும் அரசனும் அவனுடைய பந்துக்களும் தமது பந்தியிலிருந் துண்ணுமபடியாகத் திருவமுதுசெய்தனர். ஏனையர் மனைகளினும் அந்த ஏககாலத்திற்குள்ளே ஓர் வீட்டில் தயிலமிட்டுக்கொண்டுள்ளானஞ் செய்கின்றவராயும், ஓர் வீட்டில் சந்தியாவந்தனஞ் செய்கின்றவ ராயும், ஓர் வீட்டில் தியானம் செய்கின்றவராயும், ஓர்வீட்டில் போச னஞ் செய்கின்றவராயும், ஓர் வீட்டில் சங்கீதங் கேட்குக்கின்றவராயும், ஓர்வீட்டில் நாட்டியம் பார்க்கின்றவராயும் இருந்தனர்.

இவ்வாறு வீடுகள் தோறும் வேறுவேறுக வேண்டியபடி விளை யாடல் செய்து, அந்த நகரத்தின்கணுள்ள பேர்க்கெல்லாம் தமதுதிரு வருளைவழங்கி, அளவற்றபாக்கியங்களையும் அவர்கட்குக் கொடுத்தருளினர். இவ்வற்புதத் திருவிளையாடல்களை யெல்லாம் சனகாதிய முனிபுங்கவர்கள் பார்த்துப்போனார் தக்கடலிற் றிளைத்தவர்களாகிய அத்தினம் முழுவதும் மங்கனையிருந்து, மூலநாள் முதல் அந்நகரத் தின்கண் சிற்பசாஸ்திரஸித்திப்படி ஓராலயஞ்சமைத்து, அவ்வாலயத் தில் மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய திருவுருவத்தைப் பிரதிட்டை செய்து, அம்மூர்த்திக்குத்தமது அபிஷேகத்தால் சனகாதிக்கணைச ரென்று திருநாமந்தரித்த, அவ்வாலயக்கருகில் ஓர்தடாகத் தொடு வித்து, அத்தடாகத்திற்குக் கணேசகுண்டென்று பெயரிட்டு, அதில தாங்கள் ஸ்நானஞ்செய்து, கணேச மூர்த்திக்கும் அத்தீர்த்தத்தால் அபிஷேகமாட்டி, வேதாகமஸித்திப்படி பலபாற் பூசித்துவந்தார்கள். அவர்களிடத்தில மகோற்கடமூர்த்திக்குக் கிருநாயுண்டாகி சித்தி புத்திகள் சமேதராய் சிங்கவாகனமூர்ந்து யானைமுகமும் பத்துக்கரங் களும் விளங்கும்படியாக அவர்கட்குக் காட்சிக்கொடுக்கருளினர். அக் காலத்துமேல் அம்முனிபுங்கவர்கள் ஆனந்தக் கீடலாடி காட்சிபைக்கண்டவுடன் அம்முனிபுங்கவர்கள் ஆனந்தக் கீடலாடி அளவற்றபுத்திகளை அன்போடுசெய்து பணிகாரர்கள் அவர்கட்குள்ளுள் னையுமோரடிமை யாகவுடைய கணேசமூர்த்தியானவர் தவத்திலும், யோகத்திலும், ஞானத்திலும்; நற்குணத்திலும் மேன்மையாகக்கடவி ரென்று வரங்கொடுத்தருளி; மீட்டுமுன் போலவே மகோற்கடமூர்த்தி யாகத் திருவுருக்கொண்டு விளையாடல் செய்திருந்தனர் பின்னர்சனக ராதியமுனிவர் மிகுந்த அன்பினால்சுவாமியை விட்டுப்பிரியமாட்டாத வர்களாகி, அந்நகரத்திற்குள்ளே சிலகால மிருந்து தாங்கள் பிரதிட்டை செய்த கணேசமூர்த்தியை, முற்றினும்பூசித்தித் தங்கடங்கள் பதவி களைநோக்கிச்சென்றார்கள். சனகர்முதலிய நால்வராலும் பூசித்த அம்

மூர்த்தியைப் பின்னர் தேவர்கள் முனிவர்கள் முதல் அந்நகரத்தினுள்ளோர்பாவரும் பூசித்துச்சகல துன்பங்களினின்று நீக்கி, மகோற்கடமூர்த்தியினுடைய கிருபையும், அளவற்றவாங்களையும் பெற்று வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

கேட்டீர்களோ சவுன்காதி முனிவர்களே! இது காலும் தமது அறக்கருணையால் அடியார்களுக்குப் பற்பல திருமேனிகளைக்கொண்டு செய்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொன்னோம். இப்பால் தமது மறக்கருணையால் கொடியினையுடைய நாரந்தரலேயுடைய புத்தஞ்செய்த திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோம் கேட்டீர்களாக

பிரமன்னிண்டு உருத்திரனென்னும் நாமங்களைப்பெற்ற திரிமூர்த்திசொருபமாக விளங்கிச்சாசாப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் படைத்துங் காத்துஞ் சங்கரித்து மிராதின்ற வேதாக மங்களாலுந்தேடிக்காண்பரிய மூலாதாரக் கடவுளென்னும் மகோற்கட மூர்த்தியானவர், நாரந்தகனு சேவப்பட்ட அஷ்டவிதர்களை யெல்லாம் மீட்டுந்திரும்பச் செல்லவிடாமல் சங்கரித்து வந்தபடியால், அப்பாதகன்கொபந்தலைக்கொண்டு, நாமனுப்பியவீரர்கள் மகோற்கடனைக் கொன்றார்களோ? அல்லவெனில், மாண்டார்களோ? இது காலும் ஒருவனானு திருப்பிவரக்கானோமே? இதை வினாவிலறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று தனக்குள் உத்தேசித்து, நுலென்றுஞ் சகலனென்றுஞ்சொல்லுகின்ற இரண்டு தூதர்களைக்கூனி, நாம் மகோற்கடனைக் கொன்று வரும்படியேவிய தூதர்களில் ஒருவரேனும் மீண்டு வரக்கானோம். அவர்கள் எங்கு எவ்வாறுயினரோ? அதனை வினாவிலறிந்து வரக் கடவீர்களுள்பேசினன். உடனே அத்தூதர்கள் மானிடவலிவோடு காசிரகரத்துள்வந்து, நாரந்தகனுடைய வீரர்களையெல்லாம் • மகோற்கட மூர்த்தியானவர் ஒவ்வொரு விளையாட்டினால் நாடிச் செய்தமையைக் கேட்டுத் திடுக்குற்று, வீதியிலே சிறுர்களோடும விளையாடல் செய்கின்ற மகோற்கட மூர்த்தியையுந் தமது மலவிரு னொழியும்படியாகத் தரிசித்துப், பார்வைக்கெளரிய • னாய்ப் பலசிறுர்களோடும விளையாடுமீவன், நமதுசுத்தவீரர்களை யெல்லாம் கொன்றென்பது என்ன ஆச்சரியம்? இவனைநாமே பிடித்துக் கொன்று, நம்மையனுப்பிய நாரந்தகற்குப் பெருமகிட்சியை யுண்டாக்குவோமென்று நினைத்து, தங்கள் சுயரூபத்தோடு மெழுந்து மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய திருக்கரங்களைப் பிடித்தார்கள். அப்போது சுவாமி, அக்கைகளையுநறி மீட்டுமவர்களைத் தமது திருக்கரத்

தாற் பிடித்துக்கொண்டு, தாமுமவர்களைப்போல பெரிய ரூபமெடுத்து அவ்விருவரையும் பூமின்கண் அறையப்போயினர். அதற்கப்பாதகர்கள் பயந்து துதிசெய்து சுவாமீ ! அடியேங்கள் நரார்த்தகனு லேவப்பட்ட தாதர்கள். அடியேங்களைத் தேவரீர் கொல்லாது காத்தருள வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதைக் கிருபைக் கடலாகிய கர்த்தன் கேட்டு, அவர்களை நிலத்தில் விடுத்து இதுகாறும் பற்பல பஞ்ச வடிவங்களோடு நம்மிடத்து வந்த உங்கள் வீரர்களை யெல்லாங் கழுகுக் கடும் பருந்துக்கும் இரையாக்கினோம். இன்னும் வரத்தக்கவர்கள் யாவரேனும் இருக்கின் அவர்களோடும் கொல்லக் காத்திருக்கின்றோம். அறிவென்பது எள்ளத்தனையு மில்லாத நரார்த்தகனிடத்தும் தேவார்த்தகனிடத்தும் நீங்கள் சென்று இதுகாறு முடித்ததையும் இனி முடியப் போகின்றதையுஞ் சொல்லுவீரேல், இதுகாறு முடிந்தமையை உலக முழுவதுஞ் சொல்லும் இனிமுடிக்கப்போகின்றமையை யாமே சொல்லக்கேண்மின்கள் அவர்களிப்போது அனுபவிக்கும் பெருஞ்செல்வத்தினையும் வலியபிராணனையும் இன்னுஞ் சிலராளனுபவிக்க வேண்டுவார்களாயின் தாங்கள் செலுத்திவருகின்ற கொடுங்கோலைக் கடந்து, உண்மையாகிய வேதநெறிகளை வளர்த்து தேவர்கட் கெல்லாம் அவ்வவர்களுடைய பதவிகளை முன்போல அனுபவிக்கக் கொடுத்து, தீவினையிருளின்றோடு முடிந்ததென்று உலகமெல்லாஞ் சொல்லிச் சந்தோஷமடையு ம்படியாகச் செங்கோலை நடாத்திவாச் சொன்மின்கள், அச்செல்வத்தினையும் போக்கடித்துக் கொள்ள வேண்டுவார்களாயின், இத்தினமே தங்கள் சேனைகளோடு யுத்தத்திற்கு வரச்சொல்லுங்கள் இதைச் சொல்லும் நிமித்தமே உங்களைக் கொல்லாது கிருபைபோடு விடுத்தனம். நீங்கள் விரைவிற் சென்று அவர்கட்கு அறிவிபுங்கொள்து நீவிடைகொடுத்தனுப்பினன்.

உடனே அத்தூதர்களியாவரும், உயந்தோமுயந்தோமென்றோடி நரார்த்தகனிடத்திற் சென்று பணிந்தெழுந்து ஆண்டவனே! தேவரீருடைய கட்டளையின் படியே சென்ற நமது வீரர்களெல்லாம் அம்மகோற்கடரை மூன்னின்று வெல்லுவது மிகவும் அரிதென்று நினைத்து தனித்தனி வெவ்வேறு மாயா ரூபங்களைக் கொண்டு சென்று சகலரும் அக்காசிப் பட்டணத்தில் அச்சிறுவ னொருவனு லிறந்தார்கள். அவர்களுட் சிலர்கள் இறந்த விவாங்களை யெல்லாங் கேள்விபுற்ற வண்ணஞ்சொல்லுகின்றோம்? நந்துரனென்பவனும், விகண்ட நென்பவனும், அப்பட்டணத்துப் புரோகிதர்களாகிப் போயிறந்தார்கள். பதங்களும், விதுலனும் காற்றாகச்சென்றிறந்தார்கள். கூடன்கிலையாகி யிறந்தனன்

காமனும் குரோதனும் கழுதையாகிச் சென்றிறத்தார்கள் குண்டன் யானைவடிவங் கொண்டிறத்தனன் சிரம்பை அச்சிறுவனுக்குத் தனது கையினால் விஷத்தாபிலமிட்டிறத்தனன் சவாலாமுகன் நெருப்பாகியிறத்தனன். விதானன் வாயுவாகியிறத்தனன் மேகன் சோதிடனாகியிறத்தனன். கூபனுங்கத்தரனும் கிணறுத்தவனாயு மாகியிறத்தார்கள். அந்தகன் துங்கன் அம்பன் என்னுய இவர்கள் இருள்மலை மழையு மாகியிறத்தனர் பிரமரை அத்தியாகியிறத்தனன். இவ்வாறு இங் கிருந்துசென்றமேனைனு பாக்கிரமத்தினையுடையநமதுவிரர்களெல்லா மிறத்தார்கள். யாங்களும் அச்சிறுவனைப் பிடிக்கநேர்ந்தோம். அப் போதச்சிறுவன் எங்கட்குச் செய்ய நேர்ந்தகோலாகலத்திற்கஞ்சி உட னே கீழ்ப்பணிந்தோம். புத்தற்கவன் எங்களை மாத்துறம் விடுத்து உங் களரசர்கட்குச் செல்லமும் உயிரும் வேண்டுமானால் அவர்கள் இது முதலேனும் செங்கோல்செலுத்துக: இல்லையெனில் இகதினைமேசகல சேனைகளோடும் போர்க்களத்திறகு வருகவென்றுசொல்லி எங்களை விடுத்தனன். அச்சிறுவனேனையினில், ஓராயுதந் தருமில்லாதவன் அரு கிறநன் க்கொருதுனையு மில்லாதவன். சிறிதுஞ் சேனையிலல்லாதவன் பலசிறுர்களோடு நினையுமிடத்திற்கென்று விளையாடுந் தகுதியுடையவன். இத்தன்மைத் தானவன் தன்னைப்பெறுக்கின்ற நகதுருக்கரை இமைப்போது லழிக்கின்றான் ஸ சகலபுவனேஸ்வரா! அச்சிறுவ னுடைய பாக்கிரமத்தையும் அவன் இதுகாறும் நயாவரைச்செய்த கொடுமைகளையும் யாமறித்தவனினுங் கேட்ட வானிலுஞ் சொன் னோம் இனித் தேவரீர் சித்த மடியேங்கள் பாக்கியபென்று சொன் னார்கள்.

அவையனைத்தையும் நாரந்தகன்கேட்டுத் தனக்கு அருந்துனை யாகவிறுந்த சுறத்தினரும் அதுகுரர்களும்போய், ஒருசிறுபையனுக் குப் பின்னிட்டிறந்துபோனார்களே என்னும் பனவருத்தமானது ஒரு பக்கத்திலிருக்க, மானமுங்கோபமும் மேற்பட்டவனாகி, உடனே தன க்கு உரிமைபாராட்டவல்ல மந்திரிகளை யழைத்து இனிநாமே காசிப் பட்டணத்திற்கென்று அச்சிறுவனையழிக்கவேண்டி மீதலால், இந்நி மிஷத்தில் நமது சேனைகட்கெல்லாம் யுத்தத்திற்காயத்தமா யிருக்கு ம்படிகட்டளை செய்வீர்களென்று ஆக்கியாபித்தான். அம்மாதிரித் தில் அவ்வமைச்சர்களும் புத்தியென்று தொழுது வெளிவந்து சில காரியக்காரர்களையழைத்து நமதுநால்வகைச் சேனைகளும் நிமைப்போ தில் யுத்தத்தோடு இங்ஙனம் வந்துசேர்வதாக வள்ளுவனைக்கொண்டு எங்கும் முரசறைவிக்கக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டனர் அக்க

ட்டனையை யவர்கள் வள்ளுவனுக் கறிவிக்க, அவனும் பேரிகையோடு ஓராணையின் மீதேறி நரார்த்தகனுடைய சேனைகள் எவ்வெவ் விடங்களி லிருக்கின்றனவோ அவ்வவ் விடங்களிற் சென்று முரசறைந்தனன். அம்முரசி னேசையைக்கேட்ட சகல சேனைகளும் உடனே சர்வாயுத பாணியராக நரார்த்தகனுடைய ஆரண்மனை வாய்தலில்வந்து நெருங்கி னார்கள்.

இப்பால் நரார்த்தகனுனவன், தனது கொலுச் சபையைக் கடந்து ஆயுதசாலையிற் புருந்து வாரிரகவசத்தை யெடுத்து விசாலமாகிய மார் பிலணிந்து, திவ்ளிய பாணங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற அம்புபெய் தூணி யை முதுகிலிழைக்கி, விரல்கடோறுந் தோகைகளை மாட்டிப் பர்வதா கிருகியர்க ளினங்குற் கனுசைக் காத்திற் கொண்டு தும்பை மாலையைக் கிரீடத்திற் சுற்றித் தண்டாயுகம் வேல் சக்கிரம் முதலிய ஆயுதங்களை பெறிக் ழுக்கொண்டு வெலிவந் த, அளவற்ற திவ்ளிய அசுவங்களைப்பூ ட்டப்பட்டு நவரத்தினமயமாய் சொலித்திருக்கின்ற தனது சொர்ன இரகத்தின்மீது சிங்கராசனைப்போலத் தாளியேறி, யாவரும் இர்திர னோ? இவனென்று சந்தேகங் கொள்ளுந்ாடிக்குக் கெம்பிரமாய் வீற் றிருந்தனன். அக்தருணத்தில் கனக்குக் தோழாய்ப் பிராணபதமாக விருக்கின்ற அமைச்சர் முதலாயினோர் சர்வாயுத பாணியராய்த் தங்க ள் தங்கள் வாகனங்கள்மீது ஏறினர். வீராதி வீரராக விருக்கின்ற அ ளவற்ற சேனைத்தலைவர்கள், பல புரளிகளைப் பூண்டிருக்கின்ற தேர்களி லேறி வில் வாள் வேல் சக்கிரம் பிண்டிபாலம் முசலங்கப் பாணமாகிய ஆயுதங்களையுங் கொடியபாண விதங்களையும் தாங்கினவர்களாய்த் தம து காவலிலிருக்கின்ற சகல சேனைகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு சத்தசா கரங்களும் பெருகியதைப்போல ஆரவாரித்து அத்ர சத்திரங்களை ஏ ராளமாகத்தாங்கி நமக்குப் போர்கிடைத்த தென்கிற ஜயவுற்காகத்து டன் வந்து மகாபாதகளுகிய நரார்த்தகனுடைய இரதத்தைப் புடைசூழ் ந்து நெருங்கினர்.

இப்பால் தங்களரசன் குறிப்பையறிந்த சேனாதிபதிகளும் தத்தம் படைகளைத்தூண்ட அதனுள் பலவெள்ளக் கணக்கில் கடல்போலனின் ற்குஞ் சேனைகளும் ஆரண்மனை வாய்தலினின்றும் வெளிக்கொண்டு இரண்பேரி ஜயபேரி வெற்றிச்சங்கம் - சின்னம்-கோடு ஆகுளிகாளம் பறைகுட - முழா சல்லரி - மல்வரி - முதலிய டெற்பறைகள் கணகண வென்று முழங்கவும், துசபடங்கள்வாகனத்தைமுடிப் படபடவென்ற சையவும், பூரணச்சந்திரனைப்போல முத்துக்களிஞற் சோடித்த

க்கிறந்த தவனக்குடைகள் நான்கு மருங்குங் கவிக்கவும். மந்திரிகிரியைப்போல விளங்குந்தோர்கள் கெற்கரத்தொனிகளைச் செய்தோடவும் மதயானைகள் விறிட்டுப்பகைவரைச் சிறிப் பிரசண்ட மாருதத்தைப் போலவேகமாய் நடக்கவும், புரவிக்கூட்டங்களானவை நான்கு பாதங்களினும், பூண்டிருக்கின்ற பொன்வெண்டயங்கள் கலிக்க, அலைகளுக்குச் சமதையாகத்தானி, வானவெல்லையினுந் திசைகளினுஞ் சமுத்திரங்களினும்பாய்ந்து இடிமுழங்கினைப்போலக் கனைத்தோடவும், பிறைபையொத்த கோரத்தூங்கள் விளங்க, அரக்கினுஞ் சிவந்து உருண்டகண்களை யுறுத்தித், தீப்பொறிகள் சிதறப்பார்த்துப் பூமிநடுங்கும் படியாகக் கால்களைப் பெயர்த்துவைத்து நடக்கும் ஆலகாலத்தை யொத்த அவுணப்படைகள் வீராவேசங்களுடன் சிங்கநாதமும் அட்டகாசங்களைச் செய்து ஆர்ப்பரிக்கவும், சத்தசாகரங்களும் ஏககாலத்திலுள்ளுயக்கூடி முத்தியடைவருவது போல அடர்ந்தகாடுகளையும் மலைகளையும் கடந்து காசிப்படணத்தைவந்து வளைத்துக் கொண்டு, அப்பட்டணத்து நாற்புறத்துஞ் சூழ்ந்த ஆர்களை யெல்லாம் நெருப்பிட்டுக் கொளுத்தியும் கொள்ளையிட்டும் சகலவுயிர்களையும் கொன்றும் தங்கள் தங்கள் வயிறுநிரம்பத் தின்றும் திரிந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அச்சம்பவத்தை யறிந்த சிலநூதர்கள் காசிராசனிடத்தி லோடி அறிவித்தார்கள், அதைக்கேட்ட மாத்நிரத்தில் அரசனுக்கு அதிக கோபமுண்டாகி உடனே அமைச்சர்களை வரவழைத்து நமது பட்டணத்தினின்று நாரந்தகன் படையெடுத்து வந்தான். நீங்கள் னிரையில் நமது நால்வகைச் சேனைகளையும் போர்க்கோலத்தோடு வெளிப்படும் படி உத்தரவுசெய்யக் கடவீர்களென்று ஆக்கியாபித்தனன். அதற்கவ்வமைச்சர்கள், அரசனைப்பணிந் தெழுந்து, ஆண்டவனே! பிரகற்பதி தேவருடைய புத்திக்கு மேலான புத்தியையுடைய தேவரீருக்கு மற்றையர் ஆலோசனையைச் சொல்லப் புகுவது அறிவின்மையாயினும், ஒவ்வோரமையங்களில் அடியேங்களால் சொல்லப்படுவன வற்றைத் தக்கபடி ஆராய்ந்து சொல்லவேண்டுமென்று நீதிநூல்களிலுள்ளபடியால், அவ்வாறே அடியேங்கள் மனத்தின்க ணுண்டாகிய போசனைகள் சிலவுள. அவைகட்குத் தேவரீர் செவிகொடுத்தருளல்வேண்டும். படையெடுத்து வந்த வேற்றரசர் மெலியார்களாயின் அவர்களை யெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தழிக்க வேண்டும் ஒத்த வலியினராயின் அவர்களைக் கூட்டிவந்துணைகளைப் பேதித்துத்தன் வசப்படுத்திக் கொண்டு பின்னரவெல்லு மாற்றலினாலவர்களை வெல்லவேண்டும் இவ்விரண்டு மின்றி வலியர்களாயின் அவர்கட்குக் கண்ணி வத்திரம் பொன்முத

லியவைகளைக் குறைவறக்கொடுத்தும், உவகைபெற விரும்புடையதும், மனமிரங்கும்படித் துதிசெய்தும், சினேகஞ்செய்து கொள்ளல்வேண்டும் இவையனைத்தும் அரசர்க்குணர்த்தி யிருக்கின்ற நீதிநூல்களினது துணிபு நாமோ எளியர்கள் நமக்குப் பகையாகிவந்த நாரத்தகளை மிகவும் வலியன் அவனுடைய சேனைகளெல்லாம் கடல்போலப் பிரகாசிக்கின்றன. நமது சேனைகள் ஓர் சாலிற்றங்கிய நீர் போலிருக்கின்றன. அவனுடைய பராக்ரமம் சூரியகிரணம் போலச் சகல புலகங்களினுஞ் சொலிக்கின்றது. நமது பராக்ரமமோ மின் மிளிப்பூச்சியி னொளி பைப்போல மின்னுகின்றது. அடியேங்கள் சொல்லிய இவ்வாலோசனைகளெல்லாம் அடிகளுடைய திருவுள்ளத்தினு முண்டு. ஆதலால் மேலான சேனைகளோடும் பராக்ரமத்தோடும்வந்த அக்கொடியவனாகிய நாரத்தகன் நம்மைத் துன்பப்படுத்தாத விதமாக நாமவனுடையபாதத்தைச் சரணமடைவதே முடிவு, இம்முடிவைத் தீர்க்காலோசனை செய்து விரைவில் நயந்து கொள்ளவேண்டிவதே நம்போலியர்க் கேற்ற தருமமென்று சொன்னார்கள். இவையனைத்தையும் அருகிற் கேட்டுக் கொண்டிருந்த புரோகிதர் முதலாயினோரும், இப்போது அமைச்சர்களாற் கூறப்பட்ட கருமமே தக்காலத்தில் முடித்துக்கொள்ள வேண்டிய கருமமென்று சொல்லினர். பின்னர் சகலபுவன கர்த்தா வாகிய மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய திருவடித்தாமகானகில் மடைதிறந்தாலொத்த பத்தியை வைத்திருக்கின்ற காசிமகாராசன் புன்னகை செய்து. நிகரற்ற ஆலோசனைகளை யுணர்த்தவல்ல மனுநீதிகளில் குறைவற்ற கேழ்விகளை யுடைய அமைச்சர்களே! நாம் கொடியபாதகனாகிய நாரத்தகனுக்கு எளியரா மென்பது தண்ணமே. ஆயினும், அனாதிவத் துவாய் ஆதிமத்தியாந்தரகிதாய் சகல பிராணிகளிடத்துங் காரணபூதமாகப் பொருந்தி நடிப்பித்துக்களித்திருக்கு மேலவராய் ஒப்பாரு மிக்காரு மில்லாத மகோற்கட மூர்த்தியே நமமையெல்லாம்பாதுகாத் திரட்சிக்கும் பொருட்டு இங்ஙனம் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். அத் தேவனும் அப்பாதகனுக்கு எளியரோ! இப்போது படையெடுத்துவந்த இவ்வந்தகனையும், அவன் சகோதரனாகிய மற்றோ ரந்தகனையும் இமைப்போ தில் சங்கரித்து எல்லாவெற்றிகளும் நம்மைச் சேரும்படியாய் ஒன்றான பரமேஸ்வரனே நம்மிடத்தி லெழுந்தருளி யிருக்க, நமக்கினி யென்னகுறை நோவிருக்கின்றது? அன்பர்களே? இனிநீங்கள் யாதொன்றிற்கு மஞ்சாதுநமது பராக்ரம மெல்லாம் பாழாகாதபடி விரைவில் சகலசேனைகளோடும் யுத்தத்திற்காயத்தமாகக் கடலிர்க ளென்று ஆக்கியாபித்தனன், அதன்மீது அமைச்சர்களும் மற்றபரி

சனங்களும் அரசனைப் பணிந்தெழுந்து ஆண்டவனே! மேலான கடவுள் இங்ஙன மெழுந்தருளி யிருப்பதைச் சிறிதும் யோசியாது அடியேன்களுடைய புத்திமயக்கத்தில் பற்பலகூறினம். அக்குற்றங்களைத் தேவரீர் பொறுத்தருளல் வேண்டும். இதோநமது நால் வகைச்சேனைகளையும், ஆயத்தப்படுத்து கின்றோமென்று சொல்லி, அந்தச் சேனைகளிருக்கு மிடங்கடோறும் வள்ளுவனைக்கெண்ணு முரசறைவித்தார்கள் அம்முரச னேசையைக்கேட்ட சேனைகளெல்லாம் போர்க்கோலத்தோடும் வெளிக்கொண்டு வந்து அரசனுடைய அரண்மனைத்தலை வாயலை நெருங்கினார்கள்.

அதற்குமேல் அரசன் மூலகாரணக்கடவுளாகிய கணேச பூசை செய்து, போசனதிகளை முடித்துக்கொண்டு, ஆயுதசாலையுள், நுழைந்து பொன்மலையாகிய மகமேருவின்மீது சந்திரனது சோடசகலைகள் பரவிக்காட்டுவதுபோல் வயிரக்கவசத்தைச் சொர்னவடிவைப் பெற்ற மார்பிடத்திறுக்கித் திவ்விபாணங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற அம்பு பெய்துணியை முதுகிற்கட்டி இரத்தினமயமாகிய புட்டில்களை விரல்கடோறு மணிந்து பகைவருபிரை யுண்ணும் யமனை யொத்த பாரித்தலில்லைத் தொழுதெடுத்து இடக்கரத்திற்பற்றிப் பற்பல தேவாஸ்திரங்களை வலக்கரத்திறுநாங்கி சிரோரத்தினமயமாகச் சோடித்திருக்கின்றகிரீடத்தின்மீது தாமரைமாலையைச்சூடி தண்டாயுதம் வேல், சக்கரம் முசலம்-பாசம்முதலிய ஆயுதங்களை பெடுத்துக் குகையிலிருந்து புறப்பட்ட இராசகண்டாவத்தைப்போல வெளிவநது சத்தசாகங்களும் பெருக்கெடுத்ததுபோல அதிகவுற்சாகங்களுடன் ஆர்ப்பரித்திருக்கின்ற நால் வகைச் சேனைகளையு மழைத்துக்கொண்டு, அரமனை வாய்தலில் வந்திருக்கின்ற சேனாதிபதிகளை பெல்லாங்கண்டு, அவ்வவர்கட்கு அளவற்ற கிராமங்கள் யானைகள் குதிரைகள் ஆயுதங்கள் ஆபரணங்கள் முதலிய வெகுமதிகளைச் செப்து பொன்வண்டில் அச்சு - மச்சு - குத்துக்கால் கொடுங்கை இடக்கியம் கொடை முதலிய சிங்காரங்களைக் கொண்டு நவரத்தினமயமாகப் பிரகாசித்திருக்கின்ற தேரின் மீதாரோகணித்து, விருதுக் கொடிகள் மகாதோரணங்கள் துசபங்கள் வெண்சாமரைகள் வெண்பட்டுக் குடைகள் ஆலவட்டங்கள் மயிற் பிஞ்சுகள் முதலிய சின்னங்களானவை நாற்புறத்தும் வீளங்க, தோற்கருவி துளைக்கருவிச் - நறுக்கருவி-சஞ்சக்கருவி - நரம்புக்கருவி யென்னும் ஜுவகைக்கருவிகளிங் பதினெண் வாத்கியங்கள் அண்டங்களதிர முழங்க, அளவற்ற பெரியோர்களும் முனிவர்களும் மங்கலவாழ்த்து சொல்லும்படியாக அரமனைவாயிலைக் கடந்துதனது பகைவர் வடவையைப்

போலச்சிறி யெதிர்பார்த்திருக்கும் இரண்கள வெல்லையைச் சேர்ந்து தனது இட்டதெய்வத்தினை மனதிறிற்பானித்து, மதம் பொழிவின்ற யானைகட்டுச் சிங்கமானது தனது வரைக்காட்டுமாறு கர்ச்சணையிடு வதுபோலச் சத்துருக்களடங்கும் படியாக வெற்றிச்சங்கினை முழக்கி னன். அம்முழக்கினைக் கேட்டநாரந்தகனுந் தனது இட்டதெய்வத்தி னைத் தியானித்து வெற்றிச் சங்கினை முழக்கினன்.

பின்னர் அரசர் தம்பிரான் சேனைகளும், அ்வுணர் தம்பிரான் சேனைகளும் அதிக வேகத்தோடு ஒன்றோடொன்று நெருங்கி இரதவீ ரர்களோடு இரதவீரர்களும், யானைவீரர்களோடு யானை வீரர்களும், குதிரை வீரர்களோடு குதிரைவீரர்களும், பதாதிவீரர்களோடு பதாதி வீரர்களும், கைகலந்தெதிர்த்து ஈதுதங்களினம் ஈதுபிறினை மென்று தெரிந்து கொள்ளுவதற்கு வமையாக ஆகாயமெங்குந் தூளிபடங் கள் போர்ப்ப அத்தூளிபடங்களை உதிரவெள்ளங்கள்மாய்ப்ப, இவ்வித ஆடம்பரங்களோடு இரண்டினங்களுஞ் சமர்புரியுங்காலத்தில். இரத மற்றவர்கள் யானை மீதேறியும், யானையற்றீவர்கள் குதிரைமீதேறியும், குதிரையற்றவர்கள் நிலத்தின் மீதிருந்தும், நிலத்திலிருந்தவர்கள் வே யு கதியின் நிமாய்ந்தும் வாளற்றவர்கள் வாளிகளைத்தொடுத்தும், வா ளியற்றவர்கள் வேல்களைவிடுத்தும், வேலற்றவர்கள் சூலத்தினைச் செலு த்தியும், சூலமற்றவர்கள் சக்கரத்தைத் தூண்டியும், சக்கரமற்றவர்கள் மழுவையேந்தியும் மழுவற்றவர்கள் எழுவைக்கடாவினும், எழுவற்றவர் கள் கதையற்றவர்கள் முசலத்தினையடுத்தும், முசலமற்றவர்கள் விச னங்களி லிருந்தும், இவ்வாறு யாவரும் அளவற்ற படைகளோமாறி மா றி எடுத்து யுத்தஞ்செய்தபோது இருவகைச்சேனைகளினுந் கணக்கற்ற ஓபர் மண்டைதிறந்தும் முனைகள் சிதறியும்: விழிதெரித்தமீ, வாய்கள் பிளந்தும், பற்களுதிர்த்தும், கழுத்துகளொடிந்தும், புயங்கள் சரிந்து ன், கரங்கல் முறிந்தும், வயிறுகிழிந்தும், குடல்களினார்தும், துடை கள் தகர்ந்தும், கால்களொடிந்தும்போயினர். அப்போதவ்வெல்லையெ ங்கும் பற்பலகோடி கவந்தங்கள் கூத்தாடின, பூதபசாசங்கள் காளிக் கூட்டங்கள் அங்கிருக்கின்ற நிணமாகங்களை யெல்லாந் தெவிட்ட வுண் டி அரசர் பெருமானுடைய வீரத்தினையும் அவுணர் பெருமானுடைய வீரத்தினையும் புகழ்ந்து பாடிக்கொண்டு திரிந்தன, கழுகு-பருந்து காக்கை முதலியவைகள் நிணங்களை யெல்லாந் திருத்தியாகிப் புசித்து வானவெல்லையிற் பந்தலிட்டலாவின, நாய் நரி முதலியவைகள் பிணங்க ளைப்பிடிக்கித் தின்று ஊளையிட்டித் திரிந்தன? அளவற்ற வீரர்தங்கள்

முடிசிதறிக்க வந்த தங்களாகியும் பப்பல வாட்போர்களை வினையாடிச் சொர்க்கம் புகுந்து அங்கு அரம்பையருடைய நடனங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு மிருந்தார்கள்: இவ்விதமாக இருவகைச் சேனைகளினுமுள்ள இரதகஜதூரகபதாதிகள் அளவற்றன மாண்டும், காகிராசனுடைய அமைச்சர்களும் சேனைத்தலைவர்களும் எவ்வளவேனு மனத்தின்கண்ச்சமில்லாமல் மிக்கபராக்கிரமத்தோடு அவுணவீரர்களை யெல்லாம் இடைவிடாது அதஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர் அதனால் அவுண சேனைகள் மிகுதியும் வலியுள்ளன வாயிருந்தும் தயிரியமும் பராக்கிரமமும் குறைபட்டவர்களாகிக் காகிராசனுடைய சேனைகட்கெதிர் நிற்கமாட்டாது பின்னிட்டோடத் தலைப்பட்டார்கள்,

இப்பால் அதனை நராதகன்கண்டு, ஆ, ஆ! நமதுசேனைகளுடைய பராக்கிரம மிகநன்று மிகநன்று பெனக்கோபநலகொண்டு, ஓ அறிவற்றவர்களே! அற்பசேனைகள் செய்யும் போரினுக்கஞ்சி ஏனோடுகின்றீர்கள், நின்மின்கள் நின்மின்களென்று கையமர்த்திப் பிரளயத்திற்கு நிகரான அளவற்ற ஆயுதங்களை நார்புறத்தும் விசிக்கொண்டு அதிகவிராவேசத்துடன் ஓடிவந்து தானேயுத்தஞ்செய்ய நேர்ந்தனன். அதனைப் பின்னணியிலிருந்த காகிராசனும் அமைச்சர்களும் பார்த்து ஞரேலென்று தங்கள் சேனைகளை முன்னணியிலே கொண்டு வந்து நிறுத்தி அவுணராசன் விடுகின்ற படைகட்கெல்லாம் பிரதியாக வேறு வேறு படைகளைவிடுத்து யுத்தஞ் செய்தார்கள். இவ்வாறு காகிராசனும், நராதகனும் காலாந்தகரைப்போலச்சீறி ஒருவரை யொருவர் வெல்ல வேண்டுமென்னும் கருத்தினால் தமது வீற்களில் அளவற்ற திவ்வியபாணங்களை ஒழுமையிற் பூட்டிக் காட்டினிடத்தில் கல்மழை பொழிவதற் கொப்பாக இரதகஜதூரகபதாதிகளின் பெருக்கினீது பிரயோசித்தனர். அம்மாதிரித்தில் இருவருடைய பாணங்களும் ஒன்றோடொன்றுயர்ந்து நார்புறங்களினுந் தீக்களை யிறைத்து அதிக டவதத்துடன் ஆலகால விடத்தினைப்போலச் சீறிச்செழித்தோங்கிக் தழைத்திருக்கின்ற தோப்புகளில் சூரைக்காற்று புகுந்தாற்போல இருவகைச் சேனைகளையும் வாட்டி வருகின்றபோது மேருகிரியைப்போலப் பாரித்திருக்கின்ற தோணிகளெல்லாஞ் சிதைந்து அச்சமச்சு குத்துக்கால் கொடுங்கை முதலிய உறுப்புகள் பின்னப்பட்டி ஹைந்தும், தமது கர்ச்சனையினால் திசையானையுந் கலங்கச் செய்யவல்ல யானைப் பந்திகளை முழுவதும் கலங்கி மத்தகம் துதிக்கை தோடுமுதலிய அவயவங்கள்முறிந்தும் அலைகளைப்போலத் தாளிப்பாய்வல்ல புரலிக் கூட்டங்கெல்லாமயங்கி வெண்டயங்கள் கலிக்குங் கால்களும் முகவனிகளுஞ் சிதைந்

தும், ஜயவுற்சாகத்தோடும் வீரபாக்கிறமத்தோடும் போராட வல்லப தாசிக ளனைத்தும் நடுங்கிச்சிரம் கரம் - உரம் - கால் தொடை ஆங்க க்கள் கண்டதுண்டப்பட்டு மாண்டும் போயின. இவ்விதமாக அவ்விரு திறத்தாருடைய சதுரங்க சேனைகளும் சின்னாபின்னப் பட்டழிகின்ற போது மனிதர்கட்கெல்லாம் யமனென்று சொல்லத்தக்க பெயரினைப் படைத்த அவுணராச னானவன், காசிராசனுடைய சேனைகளின் நடு வே நூழிலாட்டோடுந் துண்ணென்று பிரவேசித்து அவ்வரசனை அ வன் புத்திரர்களோடும் அமைச்சர்களோடும் ஐகழ்ப்பிடிபாகப் பிடித்து ச்சிறையி லிட்டனன். உடனே அவுண பாதகர்கள் ஜயபேரி யடித்தன ர். அவ்வோசையை வேறு வேறாய் நின்று யுத்தஞ் செய்கின்ற அவுண ராசனுடைய சேனைத் தலைவர்க ளெல்லாம் கேட்டு ஞெரேலென்று அவனிடத்தில் வந்து பணிந்தெழுந்தனர். அவர்களை நரார்தகன் பா ர்த்து ஒ சுத்த வீரர்களே ! நாம் வந்த காரியம் பலித்தது காசிராச னைச் செய்தித்தனம். அவன் எமக்குத் தோல்வி யடைந்தவனே யாம். எக்காலத்தினும் அழிவுறுத காசிரகரமும் நமது வசமாயிற்றெ னறு சந்தோஷ வார்த்தைகளைப் பேசித் தான் சிறையிட்ட அரசன் முதலியோரை அழைத்துக் கொண்டு காசிரகரிற் பிரகேசிப் பதாயினன்.

இச்சம்பவங்களை யெல்லாம் அறிந்த சில தூதர்கள் அவ்வரசன் பத்தினியாகிய அம்பை யிடத்தில் விரைந்தோடி அறிவித்தார்கள் அதை யவன் கேட்டவுடன் வேடன் செலுத்திய பாணம்பட்டு வாடும் மாண்ப்போலக் கதறிக் கூந்தலவிழ்ந்து சிலத்தில் புரளச் சரீரம் நடுந டுங்கைத் துக்கவெப்பத்தினால் விழிகளிலுதிர்மான தூற்றெழித்தோடக் கோடுகோடெனப் புலம்பித் தாமரையிற்பட்ட சலத்தை யொப்பமனம் நிலைபெறாமல் கலங்கினவளாகி வலையிற்பட்ட மஞ்ஞையை நிகர்த்துவா டிப் பரதவித்துத் திகழ்ப்பட்டு ஐயையோ ! நமது காவலருடைய பராக் கிரமும் புத்திரர்களுடைய ஆண்மையுங் அமைச்சருடைய சாமார்த்திய மும், சேனைத் தலைவர்களுடைய வீரமும் ஒன்றுமில்லாமற்போய் இவ் விதவாபத்தும் நேர்ந்ததோ ? என்னாசைக் கணவரையும் குமாரர்களை யும் உரிமையிற்சிறந்த ஏனைய துணைவர்களையும் எப்போது இங்கு வா க்காணப்போகின்றேன் ? தெய்வமே யென்று புலம்பி தீயிற்பட்ட புகை யைப்போலப் பதைபதைத்து வாடுவன், நாற்றிசைகளினும் விழிகளைச் சுற்றிப்பார்ப்பன், கரங்களைப் பிசைந்துகொண்டு இனி பென்ன செய் வதென்று தியங்குவன், நேர்ந்த வரபத்தைப் பலவா நெண்ணுவன், பின்னர் கிறிதுநேரம் அசைவற்றுச் சோர்ந்துகிடப்பன், கரங்களை விரி

த்து அவ்வனியாயமெங்கேனு முண்டோவென்று தன்னைத்தானு சா
வுவன். எனது வாழ்வுக் கழிவு நீர்த்தோ வென்று பலமுறை வாயி
லறைந்து கொள்ளுவன், சரீரம் புழுங்கி வெயர்க்க வருந்துவன், சமு
த்திரத்தி னிலைகளின் பெருக்கடங்கும் படிக்குப் பெருமூச்செறிவன், நி
லத்தைக் காங்களினுல துழாவி மோதுவன், இவ்விதங்களாக அரசன்
பத்தினிபாகிய அம்பை யென்பவன் துக்கசாகரத்துண் மூழ்கிமுன்னர்
சகலரும் நடுங்கும் படியாக வந்த இடையூறுகளை யெல்லாம் நீக்கியரு
ளிய நமது கர்த்தர் இங்கு இருக்கின்றா னன்றோ? அவர் இப்போதும்
எழுந்தருளிப் போர்க்குச் செல்லுவாரெனில், அவ்வவுணர்களைச் சங்
கரித்து நமதுயிரைக் காப்பாற்றுவதென்று சிறிது மனந்தேறி உடனே
தன்னிருக்கையை நீங்கிச்சென்று மகோற்கட மூர்த்தியைப் பணிந்தன
ள். அப்போதவன் வந்து பணிந்தெழுந்த குறிப்பினைத் தாமறிந்துகொ
ண்டு அம்மணி! நீ அஞ்சவேண்டாம் சத்துருவினுடைய சேனைகளையு
ம அவனால்தீர்த்த இடையூறுகளையும் இந்திமிஷத்தில் நாசஞ் செய்கி
ன்றோம். நீயப்பபடாமல் அந்தப் புரத்திற்குச் செல்லுவென்றுவிடை
கொடுத்து, அதிககோபத்துடனே யுத்தத்திற்கு வெளிக்கொண்டனர்.

அப்போது சுவாமியினுடைய முகத்தினின்றிஞ் சிலவீரர்களிடிக்
துமுகத்தோடும், சிலவீரர்கள் பத்துமுகத்தோடும், சில வீரர்கள் ஆறு
முகத்தோடும் சிலவீரர்கள் ஆயிரமுகத்தோடும், உண்டாகி அம்முக
ங்களுக் கிரட்டியான கைகளையும் அக்கைகள்தோறும் படைகளையும்
ஆயிரம்யோசனை யுயர்வையும் அவ்வயர்வுக் கேற்றமற்ற வுறுப்புகளை
யும் பெற்றவர்களாகி எதிரில் நின்றார்கள். அவர்களுள் சுருண்டு நீண்
டிருக்கின்ற முகமயிரும், சிவந்த அமுற்பிழம்பை விசவல்ல மூன்று
கண்களும், நாற்புறந்தும் நிரிந்தாடும்படியான சடைகளும், அடிவ
ரையில் வீழ்ந்து தொங்குகின்ற தாடியும், சகல பராக்கிரமங்களினுஞ்
சிறந்த குருநென்னும் பெயரினைப் படைத்த ஓர் வீராதிவீரன்மகோ
ற்கட மூர்த்திக் கெதிர்நின்று பணிந்து சுவாமி! அடியேனைப் பசியா
னது மிகவும் வாட்டுகின்றது. விரைவிலெனக்கு ஆகாங் கொடுத்தரு
ளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதற்குசுவாமி நரார்த்தகனுடை
யசேனைகளைச் சுட்டிவிரனே! இதோ எதிரிலிருக்கின்ற சேனைகளையெ
ல்லாம் வாய்மடுத்த அச்சேனைகட்கு; நடுவேயிருக்கின்ற காகிராசனையு
ம் அவன் புத்திரர்களையும் அவன் அமைச்சர்களையும் கொண்டு வந்து
விவராயாக, அப்பாலும் பசி யடங்காதாயின் இன்னுமளவற்ற ஆகார
ங்களைக் கொடுக்கின்றோமென்று விடைகொடுத்தனுப்பினர், உடனே

அக்ஞானன் புத்தியென்று சந்தோஷித்து வனத்தினைநோக்கிச் செல்லும் வடவைக்கனல்போல நாரந்தகனுடைய சேனைக்கெதிரே சென்றான். ஏனையவிரர்களும் அவனைப் படைகுழந்து நடந்தனர் இப்பால் குருநானுவன் சகலரையும் பின்னேகிறுத்தி தானொருவன் மாத்திரம் நாரந்தகனுடைய சேனைக்குள் புகுந்து சிலரை ஆரவாரத்தினால் கொண்டும் சிலரை உறுத்த பார்வையிற்றி கொண்டும் சிலரைக் கைகளால் இழுத்துக் கொண்டும், சிலரைக் கால்களினால் இடறிக்கொண்டும் சிலரைப்பூயியி லறைந்து கொண்டும், சிலரைத் தேரினீயி தெறித்துகொண்டும் சிலரை யானையினீது கடாவிக்கொண்டும், சிலரைக் குதிரைமீத றைந்து கொண்டும் கோபமடங்காதவனாப்த் தேர்களையெடுத்துத் தேர்கன்மீதறைந்தும் யானைகளையெடுசது யானைகள்மீதறைந்தும் குதிரைகளையெடுத்துக் குதிரைகள்மீது சாடியும், பதாதினை யெடுத்துப் பதாதினைகள்மீது மோதியும், இவ்வாறு காலவகைச் சேனைகளையுஞ் சின்னையின்னப்படக்கொன்று அளவற்றவிரர்களை வாய்மடுத்தும் போதாதுஇன்னுஞ் சேனைகளுண்டுடொவென்று நாரநரின்கணினும் விழிகளைப் பார்பிச குருநானுவன் அட்டகாசஞ் செய்துக்கொண்டிருந்தனன்.

அச்சம்பவத்தை நாரந்தகன் கண்டமாத்திரத்தில் அதிக உக்கிரம பிரவேசித்து விழிகளில அனற்பொறிகள்சிதறி ஆலகாலத்தைப்போலச் சீறி அதிவேகத்துடன் அசுராரந்தகனாகிய குருநென்திரில் தனதுதேரை நடாத்திவந்து இதோ உன்னுண்மை யடக்கி யமலோகங் குடியேற்றுகிறே னென்று சபதம்பேசி விலலை யெடுத்து வளைத்து ஊழிகா லத்து மழைபோல அளவற்ற பாணங்களை ஒரே தொடையிற் பூட்டிப் பிரயோகித்தான். அவன்விட்ட பாணங்களுெல்லாம் வசகிற்ப் பாறையின்மீது விழுந்த மழைத்துளியைப்போலக் குருநனிது பட்டு உடைந்துங் குறைந்துஞ் சிதைந்தும் பொடிந்தும் மடிந்தும் முறிந்தும்போயின இவ்வாறு புகழற்றவர்களைப் பொன்னுலகு எவ்வாறு நீக்கிநீடுமோ அவ்வாறு தான்விட்ட பாணங்களுெல்லாம் குருநனிடத்திற் சென்று பயன் படாதுபோனதை நாரந்தகன் கண்டு மனங்கலங்கி வருந்தினவனாப் உடனே தயிரிப்த்தைவிடாது காட்டழலைப்போலச்சீறி இந்நிமிஷத்தில் இவன் பிராணனை யமலோகங் குடியேற்றுகின்றே னென்ற கோபித்து ஒர்வேலாயுதத்தையெடுத்துப்பிரயோகித்தனன். அவ்வேலாயுதமானது திரிலோகங்களையும் ஏககாலத்தில் விழுங்குவதுபோல ஆக்கிரமித்துவர அதனைக் குருநன் தடுக்காது அருகேவரப் பார்த்து ஒரு பெருமூச்சு விட்டான். அம்மூச்சினால் அவ்வேலாயுதமானது தன் உடம்புக்குள் திழிபட்ட இவ்வாறு குதிரைப்போல சின்னையின்னப்படப்போ

13

சென்னை நகரம்.

14

சென்னை நகரம்.

டிந்துபறந்துபோயது. அதற்குமேல் நாரந்தகன் மந்தரகிரியைப்போலப் பாரித்திருக்கின்ற ஓர் கதாயுதத்தை அதிவேகமாகப் பிரயோகித்தான். உடனே அக்கதாயுதம் வெளிப்பட்டுப் பிரசண்டமாருதம்போல இரணக்களமெங்கும் உலாவிக்கொண்டு குரூரனுடைய மார்புக்கு நேராகவர அதை அவன் கண்டமாத்திரத்தில் சர்வசங்கர மூர்த்தியைப்போலப் பொங்கி விருகளிற் தீப்பொறிகள் குபில் குபிலென்று கொட்ட உறுத்துத்தனது மார்பைக்காட்டினன். அப்போதக்கதாயுதமானது அவன் மார்பீற் பட்டு கல்லின்மீதறைந்த காளாணைப்போல நுறுங்கிப்போயது. அப்பால் நாரந்தகன் ஆலகாலம்போலப் பொங்கி ஓர் முசலாயுதத்தையெடுத்து இடம் வலமாகசுற்றிக் குரூரனுடைய தோளுக்கிலக்காக ஏவின்ன். அப்போது குரூரனுக்கு அதிககோபம் பிரவேசித்துத் தனது புயங்களைநோக்கி வருகின்ற முசலத்தினைத்தனது கரத்தினாற்பற்றி மீட்டும் நாரந்தகனுடைய இரதத்தின்மீதெறிந்தனன். அம்மாத்திரத்தில் நாரந்தகனுடைய இரதமானது காதலனைச் சேர்ந்த பாவையர்க்குப் பசலையெவ்வாறு பறக்குமோ அவ்வாறுஉடைந்து பொடிபட்டு நுறுங்கிப்போயது அப்போது நாரந்தகன் வேறொருதேரிலேறிச் சூலாயுதத்தை யெடுத்துவிட்டனன் அதைக்குரூரன் தனது விரலினாற்றறிக்க அது பூமியைக்கிழித்துக்கொண்டு பாதாள லோகத்திற் சென்றது. அதற்குமேல் நாரந்தகன் ஓர் சக்கராயுதத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்தான். அதைக்குரூரனவன் பூமியில் விழாத படி தனதுகரத்தை நீட்டி ஓர் தொடியைப்போலத் தரித்துக்கொண்டனன். அப்பால் அவுணராசன் சிங்கததுக்கொப்பாகச்சீறி இனி இதனி லுஞ் சிறந்தவாயுதமொன்றுமில்லையென்று ஓர் மழுவாயுதத்தையெடுத்துவிடுத்தனன். அதைப்பூதராசன் ஓர் நிமைப்போதில் தனது கரத்தாற்பற்றி அளிசசம்பூவினைப்போலக் குழைத்தனன். இவ்வாறுதான்விடுக்கின்ற ஆயுதங்களெல்லாம் குரூரனால் சின்னானென்பப்பட்டு நாசமடைந்ததை வஞ்சகங்கள் குடிக்கொண்டிருக்கும் வனத்தினைனுடைய நாரந்தகன் கண்டு இரவுத்திராகரமாகக் கோபித்து, வடவாமுகாக்கினி சீறியெழுந்ததுபோலத் தனது தேரைச் சூராவளிக்காரீரினுங் கடுகிச் செலுத்திவந்து உரையிற்சொருகியிருந்த வாளாயுதத்தினு லவனைவெட்டினான். அவ்வாள் அக்குரூரனுடைய மொய்ம்பிற் பட்டமூர்த்திரத்தில் இரண்டுதுண்டங்களாகி நிலத்தில்வீழ் உடனே நாரந்தகனுள் வன் மற்றோராயுதத்தினை யெடுக்க நேர்ந்தனன். அதற்குமுன் குரூரனவன் அப்பாதகனுடைய தேரைத் தனது காலினெலெட்டியுதத்தை

அவ்வுதைப்பட்டமாத் திரத்தில் அத்தேவானது நரார்த்தகேனுடு நூறு காததூரம் உருண்டுசென்று அச்சுவேறு மச்சுவேறு கொடுங்கைவேறு குத்துக்கால் வேறுகப்போயது.

உடனே நரார்த்தகன் பூமியிற்குதித்து ஓர் சிறிய சகட்டின்மீது வாயுவேகத்தினு முந்திவந்து இனி இவனை தேவாஸ்திரங்களினால் வெல்லுவதே காரியமென்று தீர்மானித்து மகமேருவுக்கொப்பாகப் பாரித்திராநின்ற தனதுவிஸலை யெடுத்துநாட்டி வட்டகாரமாக வளைத்துநாணேற்றித்திசைகளதிரக் குணத்தொளிசெட்டு அநில் வருணஸ்திரத்தை அபிமந்திரித்துத் தொடுத்து ஆக்ரணர்தபரியந்த மிழுத்துப் பிரயோகித்தனன். அது வெளிப்பட்டமாத் திரத்தில் அதிக வினாவோடும் வானத்தெழுந்து அளவற்ற இடிகளையும் மின்னல்களையுங்காட்டி அமோகமாகிய நீரைப்பெருக்கி எங்குஞ் சலப்பிரவாகத்தினையுண்டாக்கி ஆவ் ஆவென்று சிறிக்கொண்டுவர அதைக்குரூரன் தனது கரத்தை நீட்டிப் பிடித்துத் தண்ணீரைப் போலத் தனது வாயிலிட்டு விழுங்கினன் பின்னர் பகைவன் வாயுவாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தனன். அவ்வஸ்திரமானது பிரசண்ட மாருதத்தைப் பெருக்கிப் பர்வதங்கள் விருட்சங்கள் முதலானவைகளைப் புரட்டி க்கொண்டுவர அதை வீராதி வீரனாகிய குரூரன் கரத்திலேந்தி சர்ப்பத்தைப்போலப் புசித்துவிட்டனன். பின்னர் நரார்த்தகன் அக்கினியாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்தனன், அவ்வஸ்திரமானது உடனே அட்டதிசைகளினும் பாவிக்கொடியவனலை யிரைத்துக்கொடையிடிகளைப் போலயிறைந்து வடவைக்குச் சமதையாகச்சீறி மேலிட்டுவர அதன் உக்கிரத்தையும் மகத்துவத்தையுங் குரூரன்கண்டு விழிகளிற் சுவாலை வீசுப்பட்டியாகப் பிடித்து வாயிலிட்டு விழுங்கினன் பின்னர் நரார்த்தகனானவன் பிழாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்தனன், அவ்வஸ்திரம் வெளிப்பட்டமாத் திரத்தில் அளவற்ற கொடிய பாணவிதங்களைப் பெருக்கிக் கலகலவென்று நகைத்து விஷங்களைக்கக்கி இடியெற்றிணைப்போல முழங்கிக் கொண்டுவந்து தண்ணீச்சமீபிக்க அதனை ஓர் நொடிப்போதில் தனது வாயை ஆவென்று திறந்து விழுங்கினன். பின்பு இராட்சதப்பாதகன் மனம் பொருமல் தான் முன்னம் அரிய தவங்களைச் செய்து மகாவீஷ்ணுவிடத்திற் பெற்றுவைத்திருந்த நாராயணஸ்திரத்தை யெடுத்து மனப்பூர்வமாக துபதிப ரைவேத்தியம் முதலிய பூசைகளை நிரப்பிவணங்கிப்போற்றி ஓபடைகளுக்கரசே! அதோ நிற்கின்ற பூதகணத்தலை வனுடைய சிரத்தைக்கண்டித்து அவன் பிராணனை யுண்டவாக்கடவை யென்று வேண்டி அதிகவேகத்தோடும் பிரயோகித்துக் களித்துப்பார்

த்திருந்தனன். அவ்வஸ்திரமானது வெளிப்பட்டவுடனே தகத்தகாய
மாய்ப் பிரகாசித்து அனலையிறைத்துப் பலகோடி அஸ்திரங்களைப்
படைத்துக் கோடியிடிக்களைப்போலக் குமுறிஎரிந்து புகைந்துகொண்டு
எங்குந்தன்மயமாய் அதிக மகிமைகளைக்காட்டிச் சிறி இரைந்து பகை
வனென்கே பென்று தேடிச் சமீபத்தில் வந்தமாத் திரத்தில் அதையுங்
குரூரானவன் விநாயகமூர்த்தியினுடைய கடைச்சத்தினால் ஓர் கவள
மாக விழுங்கினன். அவ்வதிசயத்தை நாரந்தகன் கண்டு பிரமித்துமுன்
னம் அளவற்ற மகிமைகோயுடைய பலவாயுதங்களை விடுத்தோம்.
அவைகளெல்லாம் அவன்மீது குறிதப்பாது சென்றும் பயன்பெறாமல்
றுறுங்கிப்போயின. பின்னர் மகாதபோபலங்களினால் கிடைக்கப்பெற்
றிருந்த ஒப்பற்றதேவாஸ்திரங்களை விடுத்தோம். அவைகளையெல்லாம்
பதிலுக்கு ஒன்றும்விடாமலே கனிந்தவாழைக் கனியைப்போல உட்
கொண்டனன் இனியாம செய்யவேண்டிய முயற்சிகளென்ன எருக்
கின்றது. இவன் செய்கைகளைப் பார்க்குமிடத்தில் மகா அறபுதமாக
விருக்கின்றன ஆயினும் இவனுடைய திறத்தை இன்னு மறிவோமெ
ன்று ஆக்கிரமித்துக் கோடையிடியைப்போலக்குமிறி அடா பூதப்பய
லே! நீயோ என்னை வெல்லவல்லவன், இதோஉனது பிராணனைவாங்கி
யமலோகங் குடியேற்றுகின்றேன் பாரென்று வசைமொழிகளைப்பேசித்
தனக்குப்பிராணபயபாய்வைத்திருந்த யாவராலுந் தடைசெய்தற்கரிய
பாசபதாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பிரயோகிக்க நேர்ந்தனன். அவ்வா
றெடுத்துப் பிரயோகிப்பதன் முன்னங்குரூரானவன், அவ்வவுணபாத
களைச் சகட்டினோடு மெடுத்துச் செண்டைப்போல அதிலேவகமாய்ச்
சுழற்றி ஆயத்திலெறிந்து அவன்மீட்டும் பூமியில் விழுவ தன்முன்
அங்குசிறைக்கணகப்பட்டிருந்த காசிராசனையும் அவன் புத்திரையும்
அமைச்சர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்று அவர்களை மகோற்
கடமூர்த்தியினுடைய சந்திரதானத்தின் முன்னர் விடுத்துப் பணிந்த
னன். உடனே அரசன் முதலாயினோரும் பணிந்தார்கள், அப்போது
மகோற்கடமூர்த்தியானவர் குரூரன் முதலாயினோர்க்கு அறுக்கிகளுந்
செய்து இனிநாமே அவுணராசனைச் சங்கரிக்க வேண்டுமெனத் திருவு
ளங்கொண்டனர். முன்னர் ஆகாயத்தில் எறியப்பட்ட சகடமானது
நாரந்தகனோடு சத்தலோகங்கள் வரையிற்சென்று அவ்விடத்தி னின்
றும் பூமியில்விழ்ந்து றுறுங்கித்துகளாயது. பின்னர்நாரந்தகன் சிறிது
நேரம் மூர்ச்சையாகிக் கிடந்து மீட்டுந்தெளிந்தெழுந்து, ஆஆஆஆ! என்
னகாரியஞ்செய்தோம். இதுபரியந்தம் மகோற்கடனை உருவத்தினாலும்
வயதினாலும் சிறுவனென்றுகினைத்து அவனுடைய பெருமைகளை மதி

க்காமல் மிகவும் இகழ்ச்சியல்லவோசெய்தனம், அவன் நம் முன்னர் ஒருவனாய் வந்துநின்றான். பின்னர் அவன் தன்னுடைய முகத்திலுள்ள அளவற்றவீரர்களை யுண்டாக்கினான் அவ்வீரர்களுள்ளும் ஒருவனே நம்முடன் வந்தெதிர்த்தான், எதிர்த்த அவ்வொருவனும் ஓராயுத மேனுவலையினர் நெட்டவனல்லன்? தனது ஆரவாரிப்பு முதலிய வேதுக்களினாலேயே நமது கடல்மீபான்ற சேனைகளையெல்லாம் கலக்கி வாட்டினான். பர்வதங்களையும் பொடிபடுத்தவல்ல நமது ஆயுதங்களை யெல்லாந்தம்சப்படுத்தினான், அளவற்றதவங்களினர் கிடைக்கப்பெற்றிருந்த தேவாஸ்திரங்களையெல்லாம் வெல்லக்கட்டியைப்போலப் பிடித்து விழுங்கிவிட்டான் அவனாண்மையை என்னென்று பேசப்படும் இதுபரியந்தம் அரிபிரமேந்திராதிகளை சயமடைந்தநமது பராக்கிரமங்களை ஓர் நிமைப்போதில் அழித்துவிட்டான் மகோற்கடனுடைய முகத்திலுதித்த அளவற்றவீரர்களில் ஒருவனே இவ்வகைத் தானவனானால், ஏனைய வீரர்களுடைய திறங்களை யாவாற் கணிக்கக்கூடும், இனிமேகோற்கடனே சுதாவில் வந்து யுத்தஞ்செய்ய நேர்ந்தால் யாம் என்னபாடுபோடும், இனித்தேவர்களுங் கண்டஞ்சுத்தக்க மாயவித்தைகளினால் யுத்தஞ்செய்து அச்சிடுவானே அதஞ்செய்யவேண்டுமேதேயல்லது மற்றொரு விதத்தினாலவன் மாளத்தக்கவனன்றென்று தீர்மானித்து உடனே அளவற்ற பேகருபங்களால் உருக்கொண்டு மின்னல் இடிகளைப்பெருக்கி அண்டங்களதிரக்குமுறி பாவரும் பிரளயகாலம் நேர்ந்ததென்று பிரமிக்கும்படியாக யானைகது கிக்கைபோல் அமோகமாகிய வருஷதாரைகளைப் பொழிந்துகின்றனன்.

அதை மகோற்கடமுர்த்தி கண்டு, இவ்வஞ்சகன்செய்யுள் நன்றாயிருப்பதென்று உறுத்துத் தமதுவில்லில் அதிகமகிமைகளைப் பெற்றிருக்கின்ற தீட்சண்ணியமுள்ள சரங்களைத்தொடுத்து ஒபடைகளோ? நீங்கள் பிரசண்டமாருதவடிவத்தினேததாங்கி வேகமாய்ப்பாய்ந்து நராதகன் நொண்டிருக்கின்ற மேகவருவங்களை இமைப்போதில் மாற்றிவரக்கடவீரர்களென்று ஆக்கியாபித்துப்பிரயோகித்தனர். அத்திவ்வித பாணங்கள் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் அதுகவேகங்கொண்டு கடையுக்காற்றினுமேலிட்டு அண்டகடாகமதிரந்து குலகிரிகளுருண்டுமற்றப்புலன்கோடிகள் அல்லலோலகல்லோலப்பட்டுத் தயங்கும்படி ஆர்ப்பரித்துத்தாவி, விண்-மண்-திராதிசைகள் முதலிய விடங்களில் நிறைந்து உலகமெல்லா மிருளடையும்படி ஆகாயவெளிமுழுவதும் மூடிக்கொண்டிருக்கின்ற மேகங்களையெல்லாம் நிமைப்போதில் நாசஞ்செய்து, பழையபடி உலகங்கள் களித்திருக்க நிறுத்தி, உருவநாமக்கிரியை

களற்றுப், பராபரவஸ்துவாக விளங்கும் மகோற்கடப் பெருமானுடைய சந்நிதானத்தையடைந்தன.

அதற்குமேல் நாராதகன் ஊழித்தீயினுருக்கொண்டு பூமிமுதல் அண்டகோளபரியந்தம் கொழுந்து விட்டெரியச் சுவாலையைவிடச் சராசரப் பிரபஞ்சங்களையெல்லாம் கொளுத்தியுஞ் சுட்டுஞ்சாம்பலாக்கியுங் கரித்தும் ஏரித்தும் இவ்விதப் பாடுகளைப் படுத்தியு மிருந்தனன். அதை மகோற்கட பூர்த்திகண்டு கோபித்து, தமது திருக்கரத்திறபற்றி யிருக்கின்ற விஸ்வேழிமுகத்திற் தெய்விகமுள்ள சிலபாணங்களைப்பூட்டி ஒப்படைகளே! சாங்காலம் நேர்ந்த காரணத்தினால் அவிபுஞ் சமயத்துற்ற விளக்கினைப்போல அவுண்பாதகன் அதிகவல்லவையைப் பெற்றவனால் பூமண்டலமும் ஆகாயமுற்றும் நிறைந்த அழகுநவாகியிருக்கின்றனன் நீங்கள் சத்தசாகாப் படிவத்தினைத்தாங்கிப் பெருகியுலகனின் வலியினால் நிமைப்போதில் அதனைக்கரைத்து உருத்தோற்றம லழத்துத் திரும்பக்கடவீர்க ளென்று பிரயோகித்தனர். அச்சிறந்த பாணங்கள் வெளிப்பட்டவுடன் பிரளயவெள்ளத்தினும் பதின்மடங் கதிகரித்துப்பாய்ந்து வானத்தையளாவத் திரைகளேமோதி அண்டங்களா திர முழங்கி அதிவேகங்கொண்டு பாய்ந்து மண்விண்ணெனங்கும் அழன்று நின்றதீர்க்கையெல்லாம் அதப்படுத்தித்தமது சாகர வருவங்க ளினின்றும்மாறிப் பழையபடி செருக்களத்திற் நிருவினையாடல் செய் திருக்கின்ற எமதிறைவனைச் சேர்ந்தன.

உடனே நாராதகன் சராசரப் பிரபஞ்சங்களை வாட்டவல்ல பிரசண்ட மாருதப்படிவத்தினைத் தாங்கி ஒவென்னு மிரைச்சலைக்காட்டி வீறிமேலிட்டு அண்டபுவனங்களி னடுக்குகள் குலைகுலைத்து தத்தளிக்க மோதியும், திகைத்து நிற்கின்ற பூகவீரர்கள் பதைபதைத்துக் கைகாலொடிந்தலையத்தக்கதாக மாறியும், திசைகளனைத்துஞ் செவிபடக்கலக்கியும், குலகிரிகள் சிறுதேர்களைப்போ லுருளத்தள்ளியும், கடல்களைக் கலக்கியும், இவ்வித உற்பாதங்களைக்காட்டிப் பேரொளிரெய்து நின்றனன். அப்பாதகன் செய்துவருகின்ற அனர்த்தங்களை லோகநாயகன் கண்டு கோபநகைகொண்டு மன்னுயிர்கள் படுந்துக்க வருத்தத்தினையொழிப்பதாய்த் திருவுளங் கொண்டவராய் அத்தட்சணத்தில் குருமாகிய திவ்வியபாணங்களை ஆராய்ந்தெடுத்து தமது ஒப்பற்ற தனுசிற்பூட்டி ஒகளைகளே! நீங்கள் விசாலமாகிய படங்களை வாய்ந்த பல்லாயிரங் கோடிநாகனினங்கனி னுருவங்களைக்கொண்டு தாவி அவுண்பாதகன் செய்யும் மாயா வல்லபங்களனைத்தையும் நிமைப்போதி லழித்து மீளக்கடவீர்களுன்றேவினர். அம்மாத்நிரத்தில் அப்பாணங்

கள் வீறிவானத்தெழுந்து பற்பல சிங்களைக்கொண்டிருக்கும் படங்
களை விரித்துவிஷச்சுவாலை பெருகப் புஷ்பம் என்று சிறிமேலிட்டு எங்
கனும் பார்த்து நாரகட் கெல்லாம் யமனைப்போலச் சகல பிராணிகளை
யும் அலைத்துத்திரிக்கின்ற அவுண்பாதகனுடைய வாயுயின்பெருக்களை
த்தையும் உண்டுவெற்றியுடன் பழையபடிக்கு மகோற்கட மூர்த்தியினு
டைய சந்திதானத்தை யடைந்தன

இவ்விதங்களாகத் தான் கொள்ளுகின்ற வடிவங்க ளனைத்தையு
ம் மீறவொட்டாம லடக்கிவருவதை நாரங்கன் நினைந்து நினைந்து மா
னமும் வயிரமும் மனதைச்சுட்டலைக்க மண்டியெயிந்து இரவுத்திரா
காரமாகக் கோபித்துதியும் புகைப்படலமும் வியத்தக்கதாகப் பெரு
மூச்செறித்து நல்லகாரியம் இச்சிறுவன் சாமார்த்தியங்களை யறிகிற்
போமென்று உறுத்து நூதனமாகிய கோ ரூபங்களைக்கொண்டு மகோ
ற்கடமூர்த்தியை வெல்லக்கருகி ஒருபுறத்தில் பலகோடியிராக்கதர்உரு
வங்களை பெற்றுப் பிரளயவெள்ளத்தைப்போல வளைந்து கொண்டு
எம்மவரை அதாஹதப்படுத்திய வுன்னைச் சொற்பமாக விடமாட்
டோம், பாலகளை விருந்தபோதிலும் இரங்கோம். எத்தலங்களிலோடி
யொளிப்பினும் தொடர்ந்து வாட்டுவோம். சிறைச்சாலையி லடைத்துவ
ருத்துவோ மெனப் பல வசைமொழிகளைப்பேசிச் சத்திசூலம் பிண்டி
பாலம் கப்பணம் கணிச்சி சக்கிரம் தண்டாயுதம் குந்தம் வளைதடி முத
லிய ஆயுதங்களை அமோகமாகச் செலுத்தியும், ஒருபுறத்தில் பூதங்க
ளாகவந்து பர்வதங்களை விசிக்கர்ச்சித்தும், ஒருபுறத்தில் எமனைப்போ
ல அளவற்ற ஏருவங்கொண்டு சின்று ஆவ் ஆவென வாலைத்திறந்து
மேலிட்டும், ஒருபுறத்தில் பேய்க்கூட்டங்களாக நின்று விழிந் ளான
வை அனலையொப்பக்காந்தி வாய்களில் அனற்பொறிகளை யிறைத்துச்
சிறியும், ஒரு புறத்தில் புகைப்படலங்கள் மேலிட பிரளயத் தியுருக்
கொண்டு அதிக ஓசை யெழமண்டியெயிந்து வாட்டியும், ஒருபுறத்தில்
பிரசண்டமாருதமாக ஒவென்னு மிறைச்சலைக்காட்டிச் சகலருந்திடுக்
கிட்டு வாடமோதியும், ஒருபுறத்தில் சர்வசங்காரகாலத்து சராசரப்பிர
பஞ்சங்களையழித்துவெழும் பெருவெள்ளத்தைப்போலத் தாவி அலை
களைமோதிப் பூதப்படைகளை வாரியலைத்தும், ஒருபுறத்தில் ஆலகாஸ
விஷத்தை யொப்டக்கனன்று எதிர்ப்பட்ட வளைத்தையுங் கொளுத்தித்
திரிந்தும், ஒருபுறத்தில் காளமாநாகக்களி னுருக்கொண்டு விஷச்சலா
லைகளைக்கக்கி மேலிட்டிக் கடிந்து வருதியும், ஒருபுறத்தில் மேகசால
ங்களாய் மின்னல் இடிகளைப்பெருக்கி அக்கினிகள் முதலிய மழைக
ளைப் பொழிந்து சாடியும் ஒருபுறத்தில் கடார்தகாரமாகிய இருள்வடி

வுகொண்டு சிதராதிபர் திகைக்கும்படிக்கு முடியும், ஒரு புறத்தில் இடியேற்றினைப்போல அண்டங்களதிக் குழறிச் கலக்கியும், ஒரு புறத்தில் வரைகளாய் விழுந்துகொன்றும், ஒரு புறத்தில் சதாங்கசேனைகளினுருக்கொண்டு எதிர்த்து நம்மவரைக்கொன்ற பழியைவாங்குவோம், குத்துவோம், வெட்டுவோம், கொல்லுவோம் உதிரத்தைக்குடிப்போமென்று பல கொடுமைகளைப்பேசி திரிந்தும், ஒருபுறத்தில் அவ்வற்ற யானைகளாய் மதங்களைப்பெருக்கி விரிட்டுத் துதிக்காங்களில் இருப்புலக்கைகளைக் கொண்டு சுழற்றிச் சாடியும், ஒருபுறத்தில் அனேக சிங்கராசர்களைப்போலக் காச்சித்தலைத்தும், ஒரு புறத்தில் பலச்சக்கரவாகப் புள்ளினுருப்பெற்றுப் பெருங்காற்றெழுச் சிறகுகளை விசிப் பூதவீரர்களைச் சருகினைப்போலப் பறக்கடித்து மிருந்தனன்.

கேட்டார்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! ஐயசாலியாகிய நாரந்தகன் முடித்த மாயவித்தைகளின் பெருக்கத்தையும் கொடுமைகளையும் இன்னவிதமென்று விரித்துச் சொல்லவும் போதுமோ? அம்மம்மா! அவன் சாமார்த்தியங்களுக்கு இவ்வுலகங்களில் ஒரு வனையும் ஒப்புசொல்லக்கூடாது, இவ்விதமாக அப்பாதகன் பற்பல வருவங்களைத்தாங்கி சொல்லக்கூடாத கொடுமைகளையும் அனர்த்தங்கனையும் விளைத்து வருவதை எமதையன்கண்டு அவனெடுக்கின்ற வருவங்களுக்கெல்லாம் பதிலாகத் தாமும் வேறுவேறுருக்கொண்டு அழித்து வந்தனர். அப்பால் நாரந்தகன், இனி என்னசெய்ய வல்லோமென்றெண்ணமுற்று இச்சிறுவனை நாம் வெல்லுவதரிது. பராக்கிரமத்தினும் வயதினும் நம்மினும் பெரியவன் ஒருவனிருக்கிறான். அவன் வந்தாலன்றியா மாத்திர மிவனை வாட்டுதல் கூடாது. என்று தீர்மானித்து உடனேசில ஒற்றர்களைக்கூவி நடந்தகாரியங்க ளினைத்தையுந் தனது தமையனுக் கறிவித்து வருவாறு விடைகொடுத்தனுப்பி, அவன் வருகிறவரையில் நாம் சும்மாயிருக்கக்கூடாதென் றெண்ணி மேருகிரிக் கிணியான ஓர் வில்லையெடுத்து வளைத்து அதற் கொரோமான அம்புகளை அளவற்ற கோடிகலர்கத் தொடுத்துப் பிரயோசித்தனன். அதை மகோற்கட மூர்த்திகண்டு தாமுமோற் மந்திரிகிரிக்கு நிகரான வில்லை யெடுத்துக் குனித்து அதில் அவனிலுமேலாக அளவற்ற சிலி முகங்களைதொடுத்துப் பிரயோசித்தனர். பின்னரவ் விருதிறப் படைகளும் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் ஒன்றுடனொன்று உராய்ந்து கொண்டு நார்திசைகளினுந் தீப்பொறிகளை யிறைத்து நாகங்களை யொப்பச் சிறிக்கொண்டு நெடுநோம் அளவற்றபார்களைச் செய்து நிற்கையில் மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய பாணங்கள் அவுணராசனுடைய கொடி

யகணைகளை யெல்லாஞ் சின்னாபின்னப்படுத்தி அவனுடைய சரீரத் தைச் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்து அவனுடைய இரதங்கள், சாரதிகள், பதாதைகள், குதிரைகள், வில்லுகள், அம்புகள், கிரீடங்கள், ஆபரணங்கள், முதலானவைகளை நாசஞ்செய்து அவன் புயங்க விரண்டினையும் அறுத்து ஒருபுயத்தை அவன் தந்தைக்கு முன்னும் மற்றொருபுயத்தை அவன் தம்பன்முன்னும் கொண்டிபோய்விசி எம் மையடிமையாகவுடைய மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய சந்திரான த்தை யடைந்தன, இவ்விதமாக இரண்டு புயங்களுந் மற்று நிற்கின்ற நாரந்தகனுடைய கோபத்தை அந்தரவாசிகளாயிருந்த தேவர்கள் கண்டு ஆனந்தக்களிப்பின் முழுகிக் களிமிகுதியிற் கர்த்தனைப்பு கழ்ந்து சுற்பகமலர்களை விறைத்துக் கொண்டாடினர்.

அப்பாதகனுக்கு விரதபலத்தினும் குறைந்த புயங்கள் எதாப்பிரகாரங்களைக்க அதனால் நாரந்தகன் முன்னிலும் அதிக உற் கிரத்துடன் உளங்காந்தது நிற்ப அதைக் களிப்புற்றிருந்த தேவரா தியர்கண்டு மனந்தடுக்கிட்டுத் தேகமவெயர்த்து நடுநடுக்கி இவ்விடத் தில் நிற்போமாயின் இன்னு மிப்பாதக னென்செய்வனோ வென்னு மேக்கத்தினும் பலதிசைகளினும் ஓடத் தலைப்பட்டனர், இக்காரணங் களைத் தேவதேவோத்தமனாய் அயஞ்சோதிவடிவாக விளங்கு மகோற் கடப் பெருமான்கண்டு நீங்கியபுயங்களை மீளத்தோற்றுகின்ற அவன் தவதன்மையும் அத்தவத்தை நாசமாக்கவல்ல காரியத்தையும் நிதா னித்து யோசிக்கின்றபோது அசுரேந்திரனுனவன் நாகசர்ப்பத்தினைப் போலச்சீறி மகோற்கட மூர்த்தியைப் பார்த்து இதனைப் பேசுவதாயி னன். ஓ பாலனே! இவ்விதமாக நீ அளவற்றகாலம் உனது சுமசரங் களைக்கொண்டு எனது உறுப்புக்களைக் கண்டிப்பையாயினும் மீளமீ ளக் கிளைத்து யதாப்பிரகாரம் சண்டை கொடுக்குந் திறத்தைப் படை த்திருக்கின்ற அதிருஷ்டமும் என்னுடன் போராடி இரண்டு கீரங்க ளைப் பெற்றிருக்கின்ற நீ பற்பல பாணங்களைச் செலுத்திச் செலுத்திக் கைகால்களையாந்து இளைப்பதன்றி யாதொரு பிரயோசனங்க ளையும் பெறவறியாய் அத்தகைய அபலனாகிய பிள்ளாய் நீ யோ எதிர்த்துச் சண்டை கொடுக்கவல்லே யானபூருவத்தில் சிலபிராணைக் குறித்து அளவற்ற தவங்களைச்செய்து பெற்றிருக்கின்ற சிறந்தபேறு களைக் கேட்டதில்லையோ! உன் தகப்பனை யொத்தவன் எனது மனவு றுதிக்கு மெச்சிப் புகழ்ந்திருக்குங் காரியங்களை எவ்வளவும் எண்ணிப் பார்த்தவனல்லே, சுற்றங் காண்காரியங்களைப் பகுத்தறியும் விவே கம் இன்னமும் விளங்காத பாலனாதலால் போராடி அழித்துப்போக

லாமென நினைத்துச் சிலபூதரைக் கூட்டிக்கொண்டு துரிதமாக வந்து விட்டனை, பிள்ளை மைப்பருவத்தினால் கொண்ட துணிவு உனது பிராணபரியந்தம் வந்து நேர்ந்துவிட்டது, நீ இன்னும் அளவற்றபுகங்கள் வருந்தித் தலைகீழாய் நின்று பொருந்தபோதிலும் யான் பின்னிடை யப்பட்டவனன்று. ஆகலால் நீ உத்கேசித்திருக்கிறபடிக்கு என்னை முடிக்க உன்னாலொருபோது முடியாது, உன்னைப் பெற்றவனாலு மாவ தில்லை. இந்நிமிஷத்தி லுன்னைப்பற்றிக் கசக்கி, வாழிந் போட்டுக்கொள ளவல்லேனாயினும் குழிநதைப் பருவத்தினால் முன்பின் யோசிபாமல் வந்துவிட்டனையென்றும் உன்முதலாவனவர் நம்மிடத்திற் பரிபூரண கடாட்சம் வைத்திருப்பதனாலும் மனம்பொறுக்கீதன், இதைக்கருகி இந்நிமிஷத்திற் பிராணனைத் தப்பித்துக்கொண் டோடுவையாடின் அரி திற்பெற்ற வுனது தாய்தந்தையர்க்குப் பிள்ளையாய் இன்னுந் சிலபோ து, சிதைத்திருப்பை, தெரியாமையினால் நீ செய்திருக்கின்ற குற்றங் களை மன்னித்து விட்டுவிடுகிறேன் என்று சொல்லினன். இவ்வா த் தைகளினைத்திணையுங் கர்த்தன் திருச்செளிகளிலேற்றுக் குறுகதை செய்து அவுணராசனே! நீ என்னசெய்யப் போகின்றனை நீ சனித்த போது விதித்தகாலங்கழிந்து உன்னிய பிராணனையுங் கொண்டு போகப் பின்புறத்தில் இயமனுவ் காத்துத் திரிகின்றனன்? விவேகமற் றவனே வீண்வார்த்தைகளை யாடுவதிற் பயனென்னை? இணியோர் கணப்போதினுள் உனது உயிரை வாங்குகிறார்களேன். அதை நீயே காணுகிறார்களே உனக்குச் சிவபிரான்கொடுத்த மேலானவரங்க ளெல்லா முடியுங்காலம் வந்துநேர்ந்ததென்று திருவாய்மலர்ந்து, சிவ பிரான்கொடுத்தருளிய பிராகமென்னும் மேருவில்லினை இருகுதை களும் பொருந்தவளைத்து அண்டங்களதிக் குணத்தொனி செய்து சிவபிரான் திரிபுரனுடைய வுயிரைவாட்டிய பாணத்தை அத்திறொடு த்து ஓ படைகளுக்கரசே! மாயவீர்த்தைகளைச்செய்து புலனங்களை வா ட்டுகின்ற இக்கொடிய பாசகனுடைய சிரத்தைவிடாமற் கண்டித்து நிமைப்போதில் மீளக்கடவையெனப் பணித்து, அன்புற வீரர்களை யெல்லாம்வென்ற ஜயப்பிரவாகத்திணையுடைய நாரந்தகன் திருதிருநுக் ளுக்கரகப் பிரயோகிதனர். அத்திவ்வியபாணம் வெளிப்படமா த் திரத்தில் கோடிசூரியப் பிரகாசத்தினைப் பரப்பிச் சண்டமாருதமு மஞ்சப்பாய்ந்து தர்பாக்கினியை விசி விஷங்களைப்பெருக்கிப் பலதே வாஸ்திரங்கள் முதலிய வற்பாதகளைப் படைத்துவிட லாகத்தினை யொப்பச் சிறிச்சென்று அவுணராசனுடைய சிரத்தைக் கண்டித்து,

அதனை அவன் தந்தையினுடைய முகத்தின்முன் கொண்டுபோயெ றிந்து, மீட்டும் எமதுகர்த்தன் திருக்கரத்தி லமர்ந்தது அந்நிமிஷத் தில் அவனுடைய தலோபலத்தினால் மீட்டும் பழையபடி சிரமுண்டா கப்பெற்று, இரண்டு புயாசலங்களையுந் தட்டித் தேவர்கள் சூரியரா தியர்கள் குலைகுலைந்து நடுநடுங்கி வாடத்தக்கதாக ஆர்ப்பரித்தனன்.

அவ்வற்புதத்தை மகோற்கட மூர்த்திக் கருகிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற வீரர்களுங் காகிராசன் முதலானவர்களுங் கண்டு லீயையோ! இப்பாதகனுடைய சிரமானது இவ்வளவு அரிதிறுணி பட்டுஞ் சிவபெருமானுடைய வரத்தினால் மீட்டும் மூளைத்து நிற்குமா னால் இவன் எவ்விதத்தில் நாசப்படுவதென்று கலங்கி வாடினார்கள். பின்னர் - ஆக்கவும், காக்கவும், அழிக்கவும் வல்ல எமது மகோற்கட மூர்த்தியானவர் அவன் பேற்றிருக்கின்ற வரத்தின் மகிமையைத் திரி லோகங்களினும் பிரகாசிக்கச் செய்ய வேண்டு மென்று திருவுளங் கொண்டவராய், மீட்டும் தமது பிரகாத்திற் பாணத்தைத் தொடுத் துப் பிரயோகித்து அவனுடைய சிரமானது சொர்க்க லோகத்தில் அரசியற்றிவருகின்ற அவன் தமயனாகிய தேவரந்தகன் முன்னர் வி மூர்ப்படி செய்தனர். உடனே அவனுக்கு வேறொருதலையுண்டாக அத னையும் அவ்வாறே கண்டித்து, அவன் மனைவியர்முன்பு விமூர்ப்படி செய்தனர் இவ்வாறு அப்பாதகனுக்கு சிங்களம் முளைக்குந்தோறும் தாமும் அச்சிரங்களை யெல்லாம் இடைவிடாது கண்டித்து பூலோகம் புவலோகம் - சுவலோகம் - கனலோகம் - தலோ லோகம்-மகாலோகம் சத்தியலோகமென்னு மேழலகங்களினும், அதலம்-விதலம்-சுதலம்- தராதலம்-இராசாதலம்-மகாதலம்-பாதாளம்-என்னுங் கீழேழ்லகங்களி னும், அளவற்ற மலைகளினும், வனங்களிலும் நதிகளினும் சமுத்திரங் களினும் ஏனைய விராசியங்களினும் பரந்துருளும்படியாக வெறிந்து தமது திருக்கரங்களின் பராக்கிரமத்தை யாவரும் தரிசிக்கும் படினாக க்காட்டிப் பின்னர் அவ்வவுணராசன் எவ்வித வுபிரர்களினாலும். எத் தன்மைத்தான ஆபுதங்களினாலு மாள்வதரிதென்று தேர்ந்து சகல லோகங்களுந் தம்மிற் காணும்படி சத்தசாகரங்கள், பெரும்புறக்க டல் சூழ்ந்த பூமண்டலங்கள், அதிநுட்பட்ட திசைகள், தீவுகள், விண்ணுகள் எறும்புமுதல் யானை யீறாகச்சொல்லாகின்ற எண்பத்து நான்குலட்ச சீவபேதங்கள், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், நாற்ப த்தெண்ணூறாம் இருபுகள், கெருடகார்த்தருவர், சித்தவித்தியாதா ர்பன்னகர், அயுனர், கின்னரர், கிம்புருடர் ஏகாத சருத்திரர், துவாதசாதித்தர், சூரியசந்திரர் முதலிய ரவக்கிரகங்கள், இருதுக்கள்

காலங்கள் முதலான சமஸ்தமும் ஆகிதேவனாகிய மகோற்கட முர்த்தியினுடைய திருமேனியி லமைந்ததல்லது வேறொன்றில்லை யெனச் சகலருந் திருட்டாந்தமாகத் தரிசித்துக் கிருத்தார்த்தராதற்பொருட்டுவிசுவரூபத்தைக் கொண்டருளினர். அவ்வற்புதத்தை நாரந்தகன்பார்த்து அளவற்ற வேதாகமங்களினாலுந் தேடித் காண்பரிய சுயஞ்சோதிப்படிவத்தினை நேரிற்கண்டும், பிரார்த்தவினையின் சம்பந்தப் பட்டவனாய் முன்னம் பாலனாதவிருந்தவின் நம்மை பெயிர்த்து யுத்தஞ்செய்து வெல்ல நிர்வாகமற்று இப்போது ஓர் மாயத்தினால் ஓர் ரெரிய ரூபங் கொண்டு நிற்கின்றனன், இனிநாமும் இவனைப்போலப் பேருருக்கொண்டு வெல்லவேண்டுமென்று யோசிக்கவனாய், தானும் உருவத்தில் மாத்திரம் சரியானவனாகி சுவாமியெதிரில் அட்டகாசஞ்செய்து நின்றனன், அக்குறிப்பினை எமகையனறிந்து அவனுடைய மார்பைத் தமது திருவடியின் பெருவிரலின் நெகத்தினாலேறிப் பிளந்து உயிரை விண்ணுலகேற்ற உடலை பூமிமீதுதள்ளி அனிசசப்பூவினைப் போலத் தேய்த்தருளினர்.

இசுசபகரத்தைக்கண்ட தேவர்கள் ஆனந்தக்களிப்பின் மூழ்கிப் பஞ்சகற்பக மலர்களை வாரிவாரிசுசொரிந்து வாழ்த்திச் செயங்கொண்டாடினார்கள். குரூன்முதலிய விரர்களுங் காசிராசன் முதலியோருமிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தவர்களாகி விசுவரூபங்கொண்டிருக்கின்ற சுவாமியைப் பலமுறைப்பணிர்கெழுந்து கர்த்தனை! இப்பெரிதான திருமேனியை அடியேங்கள் தரிசிக்கும் வல்லபத்தினையுடையோ மல்லோம், சுவாமிகள் சுயரூபத்தினைக்காட்டி ஆட்கொண்டருளல் வேண்டுமென்று பிராத்தித்தார்கள். உடனே அவர்கள் பயம்நீங்குமடியாக அவ்விசுவரூபத்தினை மாற்றிப் பழையபடி மகோற்கட முர்த்திப் படிவத்தினைத்தாங்கி சகலதேவர்களும் புடைசூழ்ந்து வருமபடியாகச் சமர்க்களத்தினின்று நீங்கிக் காசிபட்டணத்தை யடைந்து யதாப்பிரகாரம் அரசனுடைய அரண்மனையின்க ணெழுந்தருளி யிருந்தனர். அப்போது நரர்கட்கெல்லாம் அந்தகனென்னும் பெயரினைப்படைத்து சகல வுயர்களையும் வாடடிவந்த கொடுமபாதகனாகப் அவுணராசன் மாண்டமைபை ஏனைபதிபங்களுக்கும் அறிவிக்கச் சொல்லுவான் பொலச் சூரியனுனவன் மேற்றிசைக்கடலில் அத்தமான மாயினன்.

கேட்டவர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இது பரியந்தம்மகோற்கடமுர்த்தியானவர் நாரந்தகனைச் சங்கரித்து முத்திகொடுத்தருளிய திருவிளையாட்டினைச் சொன்னோம். இனி அவன்தமையனாகிய தேவார்

தகனையுந் சங்கரித்து முத்திக்கனுரிய திருவிளையாடலை பார்த்தமாகச் சொல்லுவோங்கு கெட்பீர்களாக.

சொர்க்கலோகத்திலே விண்விவாதிய தேவர்களெல்லாம் தனதா நடக்கும்படியாக அரசியற்றிவந்த தேவாந்தகனுனவன் தன்னெதிரில் திரைவென்றுவிழ்ந்த தலையினைக்கண்டு இது நமது தம்பியினுடைய தலைபெயென்று தீர்மானித்து தனதுள்ளத்திற் பலவாறான எண்ணங்களை பெல்லா மெண்ணிப் பரிதபித்திருக்கின்ற சமையத்தில், அங்கிருந்த சிலர் அத்தேவாந்தகனை வணங்கிநின்று ஆண்டவனே ! இத்தன்மைத்தான தலைகள் அளவற்றனவாய் உதிரத்தோடு சகல லோகங்களினும் விழுந்துகொண் டிருக்கின்றன வென்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்டலுந் தேவாந்தகன், சிறிதுமனந்தேறி, இவ்வொன்றைப்பற்றி அனேகந்தலைகளைக் கண்டதாகச் சொல்லுகின்றமையால், அவன் மாண்டவனல்லன், இவ்வளவிலேனும் அவனோடு யுத்தஞ்செய்யத்தக்கவன் காசிபனுடைய புத்திரனையன்றி வேறொருவனல்லன். நாமும் இனித் தாமதஞ்செய்யாமல் பூவுலகத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண் டிருக்கையில் முன்னர் நாரத்தகனு லேவிய தூதர்கள் அப்போது வந்த தேவாந்தகனைப் பணிந்தொழந்து ஆண்டவனே ! கசிராசனுனவன் தனது புத்திரனுக்கு விவாகஞ் செய்யும் நிமித்தங் காசிபமுனிவனுடைய புத்திரனைப் புரோகிதனாக வழைத்துக் கொண்டுபோனான் போகிறமார்க்கத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தேவரீருடைய சிறிப தந்தையைக் கொன்றான் அச்சம்பவத்தை அவருடைய பிள்ளைகள் இருவொருங்கண்டு எதிர்த்தார்கள். அவர்களையும் அப்போதே கொன்றான். அதைத் தேவரீருடைய தம்பியார்கேட்டு அவ்வரசனழைத்துவந்த சிறுவனைக் கொன்றுவரும்படியாக அவர்கள் தனித்தனியாகவுந் துணையாகவும் அளவற்ற மாயவருவங்களைக்கொண்டு சென்று அச்சிறுவனுடைய கரத்தினால் மாண்டார்கள். அதன்மீது தேவரீருடைய தம்பியார் சகல சேனைகளோடுஞ் சென்று யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். இப்போதவர் அளவற்ற யுத்தங்களினால் இளைப்புநீறுத் தேவரீரையல்லாமல் சத்துருவைக் கொல்லுவது மிகவுமரிதென்று நிதானித்து இவ்விடத்திற் கெம்மையனுப்பினொன்று சொன்னார்கள். அவையனைத்தையுந்தேவாந்தகன்கேட்டு, மூட்டிஏற்றுத்திரியும் பிராமணச் சிறுவனுடைய பராக்ரமம் மிகநன்று எனக் கோப நகைகொண்டு உடனே அமைச்சர்களைக்கூவி நம்சேனையாவும் யுத்தத்திற் காயத்தமாகும்படி கட்டளையிடுவீர்களென்று ஆக்கியாபித்தான், அவ்வேளையில் அவர்கள் தந்தையாகிய இரோளத்திர

கேதென்பவன் தன்னெதிரில் வீழ்ந்த தலையை சிவிகையின்மீதேற்றிவந்து தேவார்த்தகன் முன்னே வைத்து மைத்தனே உனதுதம்பி காகிராசனுடன் யுத்தஞ்செய்யச் சென்றான், அவன் அவ்விடத்தில் இறந்தாற்போற் றேணுகின்றது அவனுடைய தலை நமது முன்னேவந்து வீழ்ந்தது அதையும் இதோ கொண்டுவருகிருக்கிறேன் பாரென்று காட்டினன் அதைத் தேவார்த்தகன் பார்த்துத் தந்தையே தம்பிரினுடைய தலை இவ்வொன்றுதானோ? அளவற்றாடங்குகில் அளவற்ற தலைகள் விழுந்துகிடக்கின்றன அதேநெனில் அவனுக்குச் சிவபிரான் கொடுத்தருளிய வரத்தினால் தலைகள் அமோகமாக வளர்ந்து கொண்டு வருகின்றன. அவன் இறப்பானென்று தேவரீர் நினைக்கவேண்டுவதில்லை. நானும் அவ்விடத்திற்கு யுத்தஞ்செய்யப் போக விருக்கிறேன்: தேவரீர்யா தொன்றிற்குப் கிலேசமுழாமல இருக்கையைச் சேர்ந்திருக்கலா மென்று விடைகொடுத்தனுபவி இனி நடக்கப்போகின்ற காரியத்திற் கேற்ற படி அளவற்ற சேனைகளை கூட்டிக்கொண்டு அவர்கட கெல்லாம் அனேக வெகுமதிகளைச் செய்து அரண்மனையினின்றும் வெளிக்கொண்டு பூலோகத்தை நோக்கிச் சொல்லுவதாயினன் அப்போது நார்த்தகனுடைய இறத்தலையறிந்த சில அவுணதூதர்கள் வாயினும் வாயிற்றினு மறைந்துகொண்டு, கண்களில் நீர்ப்பெருகக் கொடுக்கோடெனப் புலம்பிவாயுவேகத்தினும் மேலிட்டு யுத்தசன்னத்தையு வ்ருகின்ற தேவார்த்தகனெதிரிற் சென்று அடியற்ற பணைப்போல அவன் பாதத்தில் விழுந்து வாயெழாமற் சற்றிறைங்குமுறி கடைசியில் இகனை விண்ணப்பஞ் செய்வதாயினர்.

ஆண்பவனே! என்னசொல்லப்போகின்றோம், காகிபமுனிவர் புத்திரனை அழைத்துவந்திருக்கின்ற காகிராசனோடு தேவரீருடையதம்பி அளவற்ற சேனைகளுடன் சென்று போராடினர் அதனால் காகிராசன் முதலியோர் பட்டபாட்டை யாவராலுஞ்சொல்லிமுடிவதன்று பின்னர் அவனழைத்துவந்த அப்பிராமணச் சிறுவன் போருக்குமாற்ற இமைப்போதில் தனது முகத்தினின்றும் அளவற்ற வீரர்களை புண்டாக்கிக் கொடிய சமரை விளைவித்தனன். அதற்கும் அவரஞ்சாதி பற்பல மாய வித்தைகளைக் கொண்டு போராடினர். முடிவில் அச்சி ரவன் ஒரேபாணத்தினால் வெட்டியெறியுந்தோறும் வளர்த்துவந்த சிரங்களை பெல்லாம் பலபுலனவர்களினுஞ் செல்ல விசித்தனது விசுவரூபத்தினால் அவரைத்தரையிற் குழையும்படி தோய்த்துக் கொன்றுவிட்டித்தனதுபடைத்தலைவர்களுல்லாம் புடைசூழும்படியாகச் சயப்பிரதாபத்துடன் காகிரகரைச்சீர்த்து களித்திருக்கின்றனன் என்றுசொல்லினர்.

அச்சொல் தனதுசெவிகளில் விஷத்தைப்போல நுழைந்த மாத் திரத்தில் மனத்திடுக்கிட்டுத் துயரவெப்பமானது தேகத்தைக் கொ ளுத்த மயிர்க்கால்கடோறும் அழற்சுவாலைவீசித் தகிக்க விழிகளில். நீர்ப்பெருக்குற்று உதிர்ப்பாய வாய்புலர்ந்து சுவாச மெழுந்தோறும் புகைப்படலமும் வெப்பமும் தோற்றச் சோர்ந்து பதை பதைத்து வருந்தி அக்கினியை யுண்டவன்போலக் களைத்து விழுந்து, கடகட் வெண்புராண்டு, நிலைதெரியாமல் வழுவித் குண்டாங்கரணம் போட்டுரு ண்டி சத்தமேகங்களும் ஒருமித்துக் கர்ச்சிப்பதுபோலக் கதறிக் கரங் களைத்தட்டி நிலத்திலறைந்து திகைத்து மதிமயங்கித் தனக்குக்கிடை த்திருந்த வலியும் வீரமும்மானமும் மற்றுமுள்ள சிறப்புகளையுமிழந்து விசனமென்னும் நீர்ச்சுழியிற்பட்டுத்தியங்கி ஓ என்னையனே ! ஓ என் னப்பனே ! ஓ என்னுதைத் துணைவனே ! தானவர் குலத்தினை விளக்க வந்த தலைவனே ! உன்னையொத்த வீராதி வீரனைத் தூதரோடி வந்து மாண்டனரென்று சொல்லுவார்களோ ? ஆதியில் இந்நிராதிப தேவ ர்களையும், பூமண்டலத்தினரையும் புறந்தந்தோடப் போர்முனையில் வென்று தமிழேனுக்கு வெற்றியைத் தந்தனையே ? அத்தகைய ஜயசா லியாகிய உன்னை இத்தினம் சமாக்களத்தில் ஓர் பாலன் கொல்லவுமா யிற்றோ ? நமக்க ங், சிப் பணிகின்ற யமனும் உன்னரிய பிராணனைப் பய மற்றுக் கொண்டிபோகத் துணிந்தனனோ ? சண்டை கிடைத்ததென்று கேட்டவுடன் மகிழ்ந்து புயாசலங்கள் வானத்தளாவப் பூரித்து மேல் நடந்துவாட்டும் வீரபார்க்கிரம சம்பன்னனே ! சத்திரா திகனென்னும் மதயானைக் கூட்டங்கட்கு வலியசுங்கராயனை யொத்த கண்ணியனே ! உன்னைப்பறிகொடுத்து யாதொரு துணையுமின்றிப் பரதவிக்கின்ற என துதுன்பத்தினைநீகித்த தயிரியங்களைச் சொல்லித்தேற்ற மனமிரங்கா யோ ? உன்னைப் பிதாவைப்போலவும், பிள்ளையைப்போலவும், எக்கா லத்தும் நம்பியிருந்த என்னைச் சுத்தமாய்மறந்துவிடலாகுமோ ? உன் னையே பிராணபதமாக நம்பியிருந்த ஏன்னைச்சுற்றும் நினையாமல் இப் பூவுலகத்திலுள்ள சம்பத்துக்களை விடுத்து சொர்க்கலோக போகத்தி லிச்சைவைத்து அவ்வாழ்வை நீமாத்திரந்தனித்துப்போய் அனுபவிக்க வுங் கற்றனையோ ? ஒதுணைவனே ! உனது திருமுகப்பொலிவைஇனி எக்காலத்திற் காணப்பெறுவேன் ? நம்மை யரிதிற்பெற்ற தாய்தந்தை யர் இக்காரியத்தை யறிவார்களாயின் என்ன பாடு படுவார்களோ உனது சித்தினைக்கொண்டு மதிமயங்கிவந்த தந்தைக்குத் தம்பி யாவ ராலு மிற்காணென்று பல வறுதிகளைச் சொல்லி யனுப்பினேனே ! ஐயோ ! இனி இதைக் கேள்வியுற்றாராயின் தமிழேனை எவ்விதங்களில்

நிந்திப்போ ! யானுந் தோற்றவில்லையே பென்று இவ்விதங்களாகச் சொல்லிப் புலம்புகிறதேவார்த்தகனை அருகிருந்த அமைச்சர் முதலாயி னோர்தேற்ற, ஒருவாறு தோர்ந்து மானமுங் கோபமும் மனதைவாட்ட நல்லகாரியம் நல்லகாரியமென்று சிரக்கம்பிதஞ் செய்து எனதுபிராண னையொத்த அருந்துணைவனைக் கொன்றவிரன் எவனோ அவனைக்கொ ண்று வெற்றிமாலையுடாமல் ஏனையா மாலையுள் முதலாகிய அலங்காரங் களை மறந்தும் வேண்டேன் அதுபரியந்தம் எவ்வகைப்பட்ட பசிவரி னும் உணவுக்கொள்ளேன் என்று சபதங்கூறி மதயானையை பொத்த வலிபெற்றவர்களாய் அளவற்ற சிங்களையுங் கசங்கையு முடையவர் களாய் சிங்கம் கரடி புலி யாளி யானை இத்தகைய மிருகங்களின்முகங் களைப் படைத்தவர்களாய் வீரபராக்கிரம சாலிகளாய் இருக்கூட்டத் தினைச் சீய்க்கவல்ல வில்-வாள்-தோமரம் - பிண்டி - பாலம். கப்பணம் முசண்டமுதலிய ஆயுதசவரட்சனைகளைப் பெற்றவர்களாய் தன்னைப் புடைசூழ்ந்திருந்த நால்வகைச் சேனாசமுத்திரங்களையுங் கூட்டிக்கொ ண்டு இரணபேரி-சயபேரி-வெற்றிச்சங்கம்-தவுண்டி-மல்லரி-சல்லரி-தக் கைமுதலிய பொற்பறைகள் அண்டங்களதிர முழங்க துசபடாங்கள் வானத்தையனாவப் படபடென்றசைய வெண்சாமரை ஆலவட்ட முத லிய இராப சின்னங்களைப் பலகோடி அவுணமுதியோர்கள் பலர்திர ள்கி இராசாதிராசனை சயப்பிரதாபத்தைப் பெற்றுவரக் கடவை பெ ண்று பலவாழ்த்துகளைப்பேசிப் புஷ்பங்களை யிறைக்க சுமங்கல மங்கை யர்கள் பற்பல ஆலங்களைச்சுழற்றி நிற்கப்பட்டுவர் புகழ வித்துவசனங் கள் பாமாலேசாற்ற இவ்வித சம்பிரமங்களோடு பூலோகத்திலிறங்கி அ ளவற்ற மகிமைகளோடுஞ் சிறப்புற்றிருக்கின்ற காசிரகரத்தை யடைந் து நாரந்தரனும் மகோற்கடனும் யுத்தஞ்செய்த சமர்க்களம் எங்ஙன மென்று விசாரித்து தெரிந்துக்கொண்டு அங்ஙனம் தனது சேனைகளை பெல்லாம் நிறுத்தித் தானுமிருந்தனன். அப்போது பூணன்னாரந்தக ன்செய்த சமர்ச்சுவையினை யறிந்து மேற்றிசைக்கடலில் மறைந்து செ ன்ற சூரியனானவன்மீட்டுந் தேவார்த்தகன் செய்யுஞ் சமர்ச்சுவை யினை யுமறிவோ மென்று வந்தவன் போலக் கீழ்த்திசைக் கடலி லுதைய மாயினன்.

இப்பால் நாரந்தகன் சகோதரனாகிய தேவார்த்தகனுடைய வர லாற்றினையறிந்த அலங்காரத்திய தூதர்கள் காசிராசனிடத்தி லோடிப் பணிந்தெழுந்து, ஆண்டவனே ! தேவார்த்தக னானவன் அளவற்ற சேனைகளோடு இப்பட்டணத்திற்கு வெளியில் இறங்கி யிருக்கின்ற னென்று சொல்லினர். அதை அரசன்கேட்ட மாத்நிரத்திற் றடுமாறி

மகோற்கட மூர்த்தியிடத்திற் சென்று பணிந்தெழுந்து அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய்து ஓ சகலபவனாதார கர்த்தனே! நாராதகனுடைய தமையனுகிய தேவார்தகல் யுத்தசன் னத்தலும் சொர்க்கலோகத்தினின்றும் வெளிக்கொண்டு இங்ஙனம் வந்திருக்கின்றனன். அவனை யுந்தேவரீர் சங்கரித்து அடியேனை முற்றினும் காத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான் அவனை மகோற்கடமூர்த்தி கிருபையோடும் பார்த்து அரசனே! அஞ்சவேண்டாமென்று திடஞ் சொல்லி அத்தேவார்தகன் கண்டு நடுங்கத்தக்க ஓர் பெரிய வடிவத்தினைக் கொண்டு, நான்கு கரங்களும், அக்கரங்களில் விஷ-வாள்-பரசு-பாசம் என்னும் நால்வகை ஆயுதங்கள் விளங்க, சித்திபுத்திகளுடனே சிங்ஙவாகனமூர்ந்து, கொடிக்கொடை முதலிய சின்னங்களோடு, பற்பல பூத்வீரர்கள் புடைகுழும்படி, ஆகாயமார்க்கமாக அப்பட்டணத்தினின்றும் வெளிக்கொண்டு சமர்க்களத்திலிறங்கி அங்குஜபவுற்சாகத் தோடு ஆர்ப்பரித்திருக்கின்ற தேவார்தகனுடைய சேனாசமுத்திரங்களைக்கண்டு தமது இடப்பாகத்திலிருக்கின்ற சித்திதேவியை நோக்கிப் பெண்ணே! இதோ நமக்கெதிரில் நின்ற பெரிதான சேனைகளை யழிக கத்தக்க வேறேசில சேனைகளைச்சிறுட்டிக் கடவையென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். உடனே சித்திதேவியார் அவ்வாக்களைபைச் சிரமேற் கொண்டு சுவாமிபை வலம்வந்து பணிந்து, அணிமா-மகிமா-கரிமா-இலகிமா-பிராத்தி-பிராகாயியம்-ஈசத்துவம்-வசித்துவம் எனச் சொல்லா நின்ற அட்டமா சித்திகளை எண்விதசத்திகளாக்கி, அவ்வவர்கட்கேற்ற நால்வகைச் சேனைகளையும் ஆயுதங்கள் முதலியவைகளோடு உண்டு பண்ணினர்.

14

அவ்வதிசயத்தையுந் தேவார்தகன்கண்டு தனது சேனைத்தலைவர்களைக்கூட ஓ விஜயர்களை! நாம்மிக்குவந்தபுன்பு பகைவனுடைய சேனை மிகவும் அற்பமாகவந்தது. இப்போது அவ்வற்பமும் சத்தசாகரங்களைப்போல அளவற்ற சேனைகளாய் விளங்குகின்றன. இத்தகன்மைத் தான மகத்துவத்தினைப்படைத்த சேனைகளோடு நாமெதிர்த்துவென்றோமாயின், நமக்கு யழியாதகீர்த்தி யெங்கும்பரவியிற்கும். ஒருவேளை அழிந்தோமாயினும் அக்கீர்த்தி நமக்குக் கிடைப்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமும்இல்லை. ஆதலால் நமது சேனைகளை அணிவகுத்துப்பகைவனுடைய சேனைகளைச்சின்னொப்பின்னப் படுத்தக் கடவீர்களென்று சொல்லி அளவற்ற வெருமதிகளைச் செய்தனன், அவ்வாறே அப்படைத்தலைவர்கள் கல சேனைகளையும் அனுவகுத்து யுத்தஞ்செய்வதாயினர்.

அந்தயுத்தத்தினுடைய திறத்தினைத் திருமான்முதலிய தேவர்கள் ஆகாயமார்ச்சுத்திற் கூடிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்,

இப்பால் இருயகைச் சேனைகளினுமுள்ள வீரர்கள், வெற்றிச் சங்கம் முதலியவைகளை முழக்கித் தமது முடிகளிற் றும்பை மாலைகளைச் சூடி அணிமாசத்தியுடனே கத்தமனும், மகிமாவுடனே-எக்குமனும், லகிமாவுடனே தால் சங்கனும், கரிமாவுடனே-திர்க்கதந்தனும், பிராப்தியுடனே-கண்டனும், பிராகாமியையுடனே - காலார்த்தனும், ஈசத்துவத்துடனே-தூர்சயனனும், வசித்துவத்துடனே இரத்தகேசியும் ஏனைய சேனைகளுமாக வெஜித்துந் காடார்த்தகாரமாகிய இருட் கூட்டமும் அதைநாசப்படுத்தவல்ல சூரியனுடைய கிரண சமூகங்களும் ஒன்றுக்கொன்று போருக்கெழுந்தது போல ஒருவரை யொருவர் விற்களைவளைத்துக்கொடிய திட்சண்ணியமுள்ள பாணவருஷங்களைப்பொழிந்தும், தோமாம்-பரசு - சூலம்-சூர்தம் - குமர்த்தடிமுதலிய ஆயுதங்களை விசியும், இந்திராஸ்திரம்-வருணாஸ்திரம்-வாயுவாஸ்திரம் அக்கினியாஸ்திரம் முதலிய கெப்வப் படைகளைப் பிரயோகித்தும் வானளாவநிற்கின்ற பர்வதங்களைப் பிடுங்கிக் கிறுகிறெனச் சுழற்றிப் பந்தைப்போலக்கடாவிடும், திரைகளை முடிக்களைகளை விரித்திருக்கின்ற பாரித்தமரங்களை வேருடன் பிடுங்கிச் சுழற்றிமோதியும், ஒவ்வொரு கூத்தில் துபிரம்பதினாபிரம் யானைகளைவாரித் தோணிகள் றுறுங்கி விழவீசியும், பல இரதங்களைத்துக்கி அளவற்ற குதிரைப் பந்திகள் நிலத்திறைபட்டுருளச்சாடியும், கணக்கிறந்த குதிரைகளைத் தூக்கி அகிவற்றசேனைகள் சின்னொயின்னப்பட்டு மாளத்தாக்கியும், கழுத்துகளை முறித்தும், காங்களை யொடித்தும், விலாக்களொடியக் குத்தியும்; மார்புபிளக்கவறைத்தும், கால்களைத் தட்டியும், விழுந்துருள உதைத்தும், நிலத்தைகவ்விக் கொண்டிருக்க மோதியும் வானத்திற்பறக்களற்றியும், திசைகளில்விசியுந், சமுத்திரங்கிற்கு மிளவிட வெறித்தும், சுள்ளிகளைப்போல வொடித்தும், பேபாத்தினால் மேல் விழுந்து ஊட்டியைக்கடித்தும், உதிரத்தைக் குடித்தும், இடித்தும், சூத்தியும், மோதியும், தட்டியும்முட்டியும் மொத்தியும்; பிசைந்தும், கசக்கியும், திட்டியும், மாதாம்போன்ற புஜங்களை ஒடித்தும், தலைகளைநொரித்தும், மூனைகளைவாய்வழியிறக்கக்கருங்கியும், கண்மணிகளைப்பிடுங்கி எட்சத்திரவீதிகளில் வெறித்தும், வயிற்றைப்பிறிக் குடர்களைப் பிடுங்கி மாலையாகப்போட்டும், வாரி நிலத்திலறைத்தும், வலிய கால்களினுற்றுக்கைத்தும், சதைத்துல் இவ்விதங்களாம ஒருவர்க் கொருவர் அமோகமாகிய யுத்தத்தைவிளைத்தனர்.

அக்காலத்தில் இருதிறச் சேனைகளிலும் அளவற்றபேர் மாண்டு இரணக்களமானது அலைகளைச்சுருட்டி மோதிக் கொண்டோடவும், முனைகள் சந்திரகாந்தப்பாறைகளைப்போல இரைந்துகாட்டவும், பிணகலைகள் பெருத்தோங்கவும், பூதபசாசங்கள்-காளிக்கூட்டங்கள்-உதிராமாமிசங்களைத் தெவிட்டவுண்ட வெறியினால் ரணபத்திரகாளியைப் புகழ்ந்து தித்தோமென்று நடித்துத் துணங்கைக் கூத்தாடவும், நாய் நரிகள் இங்குமங்கும் ஊளமிட்டோடவும்-கழுகு-பருந்து - காக்கைகள் பசியற்றுவானவெல்லையிற் கூச்சலிட்டலாவவுமாகி யிருந்தது.

கேட்டார்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! அக்காலத்தில் ரணக்களமிருந்த வேடிக்கையை இவ்வகைத்தெனப் பேசப்படுவதோ, இவ்விதமாகச் சித்திதேவியினுடைய சேனைகளுங் தேவர்களுடைய சேனைகளும் வெஞ்சினமும், நெடுமொழியுங்கூறிக் தத்தமிறைவர்களுடைய கண்களில் நீர்பெருகும்படியாகச் சமர்செய்துமாண்டு வீரசொர்க்கத் தினையே முக்கியமாகக் கருகிப்போராடு முன்னிலையில் சித்திதேவியினுடைய சேனைகள் மேலிட்டு வடவாமுகாக்கினியைப்போல மண்டியெயிரிந்து சத்துருக்களேறி வந்த கோடானுகோடி இரதத்தையு மெடுத்து ஒன்றுடனொன்றைத் தாக்கிப்பொடியாக்கி யெறிந்துங், மிக்க மதம்பொருந்திய யானைகளின் துதிக்காங்களைப் பற்றி இறுக்கி நெற நெறனச்சுழற்றி யானைகளின்மீது மோதிச்சின்னாநின்னப்ப ச்சாய்ந்து, குதிரைப்பந்திகளைவாரி குதிரைப்பந்திகண்மீ தெறிந்து தும் சப்படக் கொன்றும், சில தேவசேனைகள் பிரசண்ட மாருதத்தைப் போலச் சுழன்று அளவற்ற அவுணவீரர்களைவாரி அவுண சேனைகளின்மீது மோதிக்கண்ட துண்டப்படச் சாடியும், மலைகளை யொத்தப் புயங்களைக்கொண்டு தாக்கிப்பல அவுணர்களை உருட்டியும், வலிய கால்களினால் கோடையிடுகையொப்பக்குத்திக் கொன்றும், பாதங்களைச்சுலவி ஒவ்வோருதையிற் கணக்கிறந்த இராட்சதரைத் தளையிற் கிடத்தியும், ஒவ்வோரையினிற் கோனுகோடி அவுணவீரர்களை மடித்தும்; பல அவுணவீரர்களுடைய சிரங்களானது பெருங் காற்றிற்பட்டுதிராநின்ற தெங்கின்குலைகளைப்போல இரணக்கள மெங்கும் புரளும்படிக்கு மோதியும்; இவ்வாறு அமோகமாக விருக்கின்றழான் கூட்டங்களிற் சிங்கராசர்கள் பாய்ந்தலைப்பதைப்போல எதிர்த்துவந்த அவுணசேனைகளையெல்லாம் அதப்படுத்தி விரியிருக்கின்ற சமயத்தில், அவுணசேனைகள் மனவூக்கமற்று நிலைகலங்கித் தத்தளித்து இறந்தவர்கள்போக மற்றையர் பயபீதியினால் தளர்ந்து பின்னிடவதை வலியும்வீரமும்பெற்று, அணிமாசத்தியோ டெதிர்த்து நின்ற

சத்தமென்னும் சேனைத்தலைவன் கண்டமாதிரத்தில் மண்டியெ
ரிந்துமானமும் கோபமும் மனதைவாதிக்கத் தனதுதேரை அதிக
விரைவோடு துரத்திக்கொண்டுவந்து, அவுண சேனைகளையெல்லாம்
பயப்பாடதிரென்று ஆதரித்து நிறுத்தித், தனதுபாரித்த வில்லைபெ
டுத்து நிறுத்தி கானோற்றி மணிகள் சத்திக்கத்தக்கதாக வளைத்து
விஷத்துவையலிட்டிருக்கின்ற அளவற்ற பாணங்களை ஒன்றனந்தமா
கப் பிரயோகித்தார்ப்பரித்தனன். அப்பாணங்கள் வெளிப்பட்டவு
டன் வானத்தெழுந்து பற்பல அனற்பொறிகளை யுண்டுபண்ணிக்
கொண்டு அதிக வேகத்தோடுசென்று புத்தினிடத்திற் சர்ப்பசங்கணு
ழைவதைப் போலப் புசுபல பார்க்கிரமசாலிகளாகிய சேனைகளிற்
பாய்ந்து உருவிச்செல்ல அக்கொடுமைக்குத் தேவசேனைகள் ஆற்றப்
படாகவர்களாய்க் கலங்கிவாடிப் பின்னிட அதை அணிமாதிசத்தி
கண்டு, தனதுதேரை அபபாதகனருகிற் துரத்திவந்து அடாராட்
ச்சப்பயலே' ஏன்தலைகிழாகாவிழுக்கின்றனை? மிஞ்சவேண்டாம், இனி
உன் சிலம்பொன்று மிங்ஙனம் நடவாது. உன் பிராணனைக்கொண்டு
போக யமனைப்போலவந்திருக்கின்றேன், இனிநீபிழைத்து ஊரைப்
போவோமென்னும் எண்ணத்தை விட்டுவிடக்கடவை யென்றுபல
வசைமொழிகளைக் கூறி, வெற்றிமாலை யணிந்திருகுந் தனது தண்
—யுதமொன்றை யெடுத்துக் கிறுகிறெனச் சமுற்றி அவனுடைய தே
ரின்மீது கோடையிடியைப்போல மோதினன். அப்போதிரதமானது
அச்சுவேறுமச்சுவேறுகச் சிதைந்து குதிரைகள் சின்னாபின்னப்பட்டு
சாரதிதலையுடையது மாண்டதை அவுணவீரன்கண்டு இரவுத்திராகா
ரமாகக் கொபித்து தனது வில்லிற கணக்கிறந்த பாணங்களைத் தொ
டுத்து அடிபேயே' இச்சிறந்த பாணங்களினால் உன்சரத்தை வெட்
டிப் பூமிபிறற்றளிச் சயம்பெருமற்போவேனாயின் இனியென் பிரா
ணபரியந்தம் இவ்வில்லைக்காத் திறறெடுவதில்லைபெனப் பிரதிக்கினைச்
செய்துப் பிரயோகித்தனன். அப்படைகள் வெளிப்பட்டமாதிரத
தில் அதிகமகிமைகளைக்காட்டி அட்டதிசைகளினும் எரிந்துபுதைந்து
கொண்டுவருவதை அணிமாசத்திகண்டு அதிக வேகவேகத்தோடு
அப்பாதகனுடைய தேரிற்பாய்ந்து அவன் காத்திற்கொண்டிருந்த
வில்லைபொடித்தெறிந்து அவன்சிகையைப்பிடித்து மேனதுங்கிசுசுழற்
காற்றினைப்போல வட்டாகாரமாகக் கிறுகிறெனச் சமுற்றி வீசினன்
உடனே அக்கத்தமன் விரும்பினைத்து மடங்கிப்பித்தளைப்போலமதி
மயங்கிச்சொரந்தீ பெருங்கூச்சலிட்டுப்பதைபதைத்துத் துடிதுடித்து
மாண்டனன். இவ்வாறே மகிமாசத்தியானவன் தனது வேலாயுதத்தி
னால் எக்கும நென்பவனைக் கொன்றான், ஸகிமாசத்திகாலசங்கனென்

பவனை ஓர் வாளாயுதத்தினால் வதைத்தனர். கிரிமாசத்தி தீர்க்கதந்தனைச் சூலத்தினால் மாய்த்தனர் பிராத்திசத்தி கண்டனென்பவனைத் தனது கையினாற்குத்தி நாசஞ்செய்தனர். ஈசத்துவசத்தி துற்சயனென்பவனை ஓரம்பினாற் சாய்த்தனர். வசித்துவசத்தி இரத்தகேசனை ஓர் வச்சிராயுதத்தைவிட்டு வதைத்தனர்.

இவர்கள்செய லிவ்வாறாக, பிரகாமியசத்தியோடு மெதிர்த்துநின்ற காலந்தகனென்பவன் மகாபராக்கிரமசாலியாய் நெடுநேரஞ் சிறிது மிளையாது போர் செய்துவர அவன் வீரத்தினை^௧ அச்சத்திகண்டு இவ்வற்பன் நமது படைகளோடு நீடித்து யுத்தஞ் செய்வது வெகுநேரத்தி வெகுநேரத்தியெனக் கோபநகைசெய்து, தனது சேனைகட்குத் தயிரியங்களைச் சொல்லிக் கூட்டிக்கொண்டு இரத்தத்தைத் தூரத்திக்கொண்டுபோய் அவுணசேனைகளை நாற்புறத்தும் வளைத்துத் தங்கத் தகடுகள் பூண்டு இருகுதைகளினும் மணிகள் சத்திக்கும் யாரித்தவிலலை வட்டா காரமாக வளைத்துத் திசைகளதிரக் குணத்தொனி செய்து விஷத்துவைய லீட்டிருக்கின்ற திவ்வியபாணங்களை அமோகமாகப் பூட்டிப்பிரயோகித்தனர் அப்பாணங்கள் அனலை யிறைத்துப் புகைகளைப்பெருக்கி அதிக உற்பாதங்களை விளைத்துக்கொண்டு தடைக்கஞ்சாமல்மீறி வேகமாய்ப் பாய்ந்து அவுண வீரர்களுடைய சரீரங்களில் சுறுக்கு சுறுக்கென்று தைத்து சல்லடைக் கண்களாகக் துளைத்துவாட்ட, அங்வுபத்திரங்களை யவ்வீரர்கள் சகிக்கமாட்டாமல் தயிரியத்தை விடுவித்துத் தலைவிரிகோலமாய்த் திசையெங்கணும் பறந்தொளிக்கத் தொடங்கினர். அதைக் காலாந்தகன்கண்டு, மனம்புழுங்கி நம்மவர்களிப்பாடுபடுவதோவெனச் சீறி கண்களி லனற்பொறிகள் சிதறத் துக்கதாகத் தனது தேரை விரைவிறு ருரத்திவந்து பிரகாமிய சத்தியெவூரில் நிறுத்தி மேருவையொத்துப் பாரித்திரா நின்றவிலலை வளைத்துத் திசைகளதிரடங்காரத்தொனி செய்து அரிய தவங்களிறை பெற்று யாவராலுந் தடைசெய்வதற்கரிய கொடிய பாணங்களைத்தேடி பெடுத்துப்பூட்டி இவைகளினால் உன்னரிய பிராணனை வாங்குகின்றே நென்றுபேசிப் பிரயோகித்தனன்; அப்பாணங்கள் வில்லிவிருந்து வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் குறு குறென்னுஞ் சத்தத்துடன் அதிக மகிமைகளைக் காட்டிக்கொண்டு வந்து பிரகாமியசத்தியினுடைய தேரையும் வில்லையும் பொடிபடுத்தின, அக்கொடுமையா லச்சத்தி திடுக்கிட்டு இரத்திரியங்கள் லேங்கி வாயுலர்ந்து மனம்நடுங்கி சோம்பித் வில்லையும் பாணங்களை யுந் தேரில் நழுக்கவிட்டுத் தேக மெங்கணும் விபர்க்கக் கிலேசித்து, யாதொரு செய்கையுமற்றிருந்தனர் அச்சம்பவத்தை வசித்துவ சத்திய

நின்று இந்த அபலனோ நம்மவர்கட்கு இவ்வித இடையூறின்செய்ய வல்லவனென்று ஆக்கியித்துத் தனது தேரை மனோவேகத்தினு முந் தித் தூரத்திக்கொண்டு வந்து சண்டமாருதத் தினைப்போல அவனு டைய தேரிற்பாய்ந்து இமைப்போதில் அவனுடைய கழுத்தை முறித் துத் தலையானது கடலிற்போய் விழும்படி யெயுந்தனர். உடனே மூர் ச்சையாகித் தேரில்விழுந்து கிடந்த பிராகாமிய சத்தியானவன் மூர்ச் சை தெளிந்தெழுந்து படுகவ னெங்கே யென்று தேடினான். அதைமு சலன் பல்லனெனச் சொல்லாநின்ற இரண்டு அபுனசேனாபதிகள் கண் டு அளவற்ற சேனைகளோடுந் தமது தேரை வாயு வேகத்திலும் விரை வாகத் தூரத்திக்கொண்டு வந்து விழிகளிற்றியெழு உறுத்துப் பார்த்து அடிபேய்களே ! சற்றும் எண்ணிக்கை யில்லாமல் எம்மவர்களை இப்ப டிக்குக் கொல்லத் துணிவீரோ ? உங்கள் பிராணனைக் கொண்டு போ கும் யமனைப்போல இங்குவந்திருக்கின்றோம் சற்று நேரத்தில் உங்க ளைத் தென்னாட்டிற் குடிபேற்றுவிவோம். இதுவரையில் நீங்களெதிர்த்துப் போராடினவர்களைப்போலீ எங்களை நினைக்கவேண்டாமென்று இவ் விதவிரங்களைப்பேசி வாயுவேகத்தினு மேலிட்டித் தங்கள்மீது உறுத் து வருவதை வசித்துவசத்திகண்டு, இந்திர தனுசையொத்த வில்லைக் கொண்டு, இடியையிகர்த்த சூணத்தொனியைக் காட்டி மின்னலைப்போ ன்று அலகையுடைய சாங்களை சோனைப் பெய்யலுக்குச் சமதையாகச் சொரிந்து ஆர்ப்பரித்தனர்.

அப்பாணங்கள் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் நாற்றிசைகளினும் வடவா முகாக்கினிகளைப் பெருக்கிக்கொண்டு சென்று அவ்வவுணர்க ளுடைய னேனைகளிற் பாய்ந்து புகை தெரித்துக்கொண்டு ஒருவரையும் அப்புறம் இப்புறம் போகவொட்டாமல் வளைத்துக் சரீரமுற்றுந் தொ ளைத்தும், பிளந்தும், கண்டதுண்டமாக வெட்டியும், கால்களைத் தரித் தும், புசங்களைச்சரித்தும், மார்பை பிளந்தும், சிாங்களைக் கண்டித்தும், வயிற்றைப்பிரிக் குடர்களை யிறைத்தும், மேருவைப்போலப் பாரி த்திருக்கின்ற தேர்களெல்லாம் அச்சொடிந்து வண்டுகளுந்நண்டு மச்சு கள் துறுங்கிக் கொடுங்கைகள் துகள்பட்டுக்கொடை இகாடி முதலிய வைகள் பறந்து போகும்படி நாசப்படுத்தியும், நீலகிரியைப் போலக்க றுத்த தேகத்தைப் பெற்றிருக்கின்ற மதயானைக் கொல்லாம் வீறிட்டுக் கலைந்து இரத்தின முகபடாமணிந்த மத்தகங்கள் பிளந்துபனையையொ த்த துதிக்காங்கள் வெட்டுண்டு பிறையை யொப்ப விளங்குந் தந்தங்க ள் இறைந்து பாரித்த கால்களற்று வீழும்படிக்குத் தும்சப்படுத்தியும், அலைகளைப்போலத்தாவிச் சமர்செய்யவல்ல பஞ்சலட்சணங்களாலாகிய

குதிரைகளெல்லாம் அல்லோல கல்லோலப்பட்டுப் பின்னி விட்டிருக்கு
 ம்பிடரி மயிரையுடைய சிரங்களூந்து சொர்ன வெண்டயங்கள் கவிச்
 சூங் கால்கள் தறிந்து சாமரங்களை யொத்த வால்கள் பரத்து மாளும்.
 படிக்குச் சாடியும், இவ்விதமாக இரதகஜதூகபதா திகளாகிய சேனை
 களை யெல்லாம் அகர அதப்படுத்தின. அக்காலத்திற் பெருகிய உ
 திரமானது கடலைப்போல இரைந்து அலைகளைவிசிச் சமுத்திரத்திற் பா
 ய்ந்தது. சமர்க்கள முழுவதும் பிணமலைகள் பெருத்துவானத்தையளா
 வக்குவீர்தன. பலகோடிக வந்தங்கள் கூத்தாடின. அவ்வரிய போரிற்
 பிழைத்திருந்த சில அயுணர்கள் அதிககாயங்களினால் மனம் வருந்தி
 நிலைபெற்று நிற்கப்படாமையால் திகைத்துத் தங்கள் பிராணனைக் காப்
 பாற்றிக் கொள்ளும்பொருட்டு மானத்தையும் வீரத்தையும் பறிகொடு
 த்தோடி திசாதிகளினும், பூவட்டங்களினும், பர்வதச் சரால்களினும்,
 வனாந்தரங்களினும், தீவாந்தரங்களினும் பதங்கினர். இவ்விதமாக அ
 யுணசேனைகள் வலியிழந்து பின்னிடுவதையும் தேவ சேனைகள் அலங்
 கார உயித்தியங்களைச் செய்து சயசாலிகாராய் வீறித்திரிவதையும் அ
 திருர்களாகிய முசலனும் பல்லனுங்கண்டு மனம்புழுங்கி நம்மவர்கள்
 இப்பாடு படுவதோவெனச்சீறி மந்தாகிரியை யொத்துப் பாரித்திருக்கி
 ன்ற தங்கள் வீற்களை வளைத்துக் குருமாகிய அளவற்ற பாணவிதங்க
 ளைத் தொடுத்து தமது சேனைகளைச் சின்னாபின்னப் படுத்திய வசித்து
 வசத்தியின்மீது கரவேகமாகப் பிரயோகித்தனர். அம்மாத்திரத்தினில்
 அப்பாணங்கள் திருகுகென்றெறிந்து வந்து பலகொடுமைகளை விளைக்
 க, அதனைவசித் துவசத்தி சகிக்கமாட்டாது சிறிது தளர்ந்தனர். அ
 த்தளர்ச்சியை அணிமாசத்தி யறிந்துவந்து தனது வில்லில் அளவற்ற
 பாணங்களையும், சக்கரம் - பிண்டி - பாலம் - தோமரம் - சூப்பணம்-பு
 சலம்-குலம்-தண்ட முதலிய படைகளைபுஞ் செலுத்தி ஆர்ப்பரித்தனர்
 அதற்கு அவ்விரண்டயுண சேனாதிபதிகளும் இளைபாது நாங்களும் ப
 ல பாணங்களையும் படைகளையும் பதிலுக்குப் பதில் பிரயோகித்து
 அணிமாசத்தி தனது தோடு பின்னிட்டோடும்படி செய்து இரணக்
 களமெங்குஞ் சக்கிராகாரமா யுலாவிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது
 பிராத்தி சம்திடிம் ஈசத்துவசத்தியும் ஈதென்ன விபரீத மென்று திகை
 த்து தமது இரதங்களைத் தூத்தி ஓடிவந்து அடர் அயுணப்பயல்களே
 எம்மை நீங்களோ வெல்ல வல்லவர்கள்? இதோ வுங்களுபிரைவாங்கி
 யமலோகங் குடியேற்றுகின்றோம் பாருங்களென்று வசை மொழிகளை
 ப்பேசிக்கொண்டு தங்கள் வீற்களில் தேவாஸ்திரங்களைப்பூட்டி ஓபடை
 கட்காசே! அதோ நிற்கின்ற அயுணவீரர்களுடைய சிரங்களைக் கண்
 டித்து அவர்கள் பிராணையுண்டு மீண்டுவரக் கடவீர்களென்று சொ

ல்லைப் பிரயோகித்தார்கள். அவர்கள் விடுத்த அவ்விரண்டு அஸ்திரங்களும் வெளிப்பட்டவுடன் தகத்தகாயமாய்ப் பிரகாசித்து அனலை யிரைதுப் பலகோடி பிரம்மாஸ்திரம் - வருணஸ்திரம் - வாயுவாஸ்திரம் - ருபோஸ்திரம் முதலியவைகளைப் படைத்துக்கு முறியெரிந்து புகைகொண்டு எங்குந்தமதுமயமாய் அதிக மகிழைகளைக் காட்டிச்சீறியிரைந்து காடாந்த காரமாகிய இருட்பெருக்கைப் பிரகாசம்பொருந்திய கிரணங்களையுடைய சூரியனுனவன் எங்கு மில்லாதபடி மாயப்பது போல அவுண சேனைகளை யெல்லாம் நாசப்படுத்தி இரணக்களமத்தியில் மகாபராக்கிரமத்தோடு வீறியிருக்கின்ற அவ்வவுண சேனாதிபதிகளுடைய மாயங்களையுஞ் சிங்களையும் கண்டித்தெறிந்து வானக்கையில் முழுதி மீட்டித் தம்மைச் செலுத்திய சத்திகளிடத்திற் சென்று சேர்ந்தன.

கேட்டார்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே ! எத்தகையராலுஞ் சகிக்க வொண்ணாத அவுணசேனைகள் இவ்விதமாக இரைந்துபரந்து போனதையும் அவர்களைப் போற்றியிருந்த வீர பராக்கிரம சாலிகளாகிய கணக்கிறந்த படைத்தலைவர்கள் சின்னாபின்னப்பட்டு மாண்டதையும், தேவசேனைகளும் பூதவீரர்களும் சயவுந்தராகங்களுடன் களித்து இரணக்கள மெங்கும் எதிரின்றித் திரிவதையும் சகல தேவர்களையும் உயின்ற வீராதி வீரனாகிய தேவாந்தகன் கண்டமாத் திரத்தில் வடவா முகாக்கினியைப்போலக் கொடுத்துத் தீயும் புகையுமெழ நகைத்துக் கற்பக மலர்களை யணிந்த புயாசலங்களையுடைய இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தங்கள் பதங்களையிழந்து சின்னாபின்னப்பட்டு வாடியோடக் கொடிய போரைச் செய்த செயசாலிகளாகிய நமது சேனை வீரர்கள், இத்தினம் அபலராகிப் பூதங்களினாலும் படை வீரர்களினாலும் இப்பாடு படுவதோ ? சகல தேவர்களையும் வென்ற கீர்த்திப் பிரதாபத்தினைப் பெற்ற எனது கண்காணச் சத்துருக்கள் வலியுள்ளவர்களாய்ப், புசுபல பராக்கிரமசாலிகளாகில் இராட்சதவீரர்களை வாட்டிச் ஐயம்பெறுவது வெகுநேரத்தியாக விருக்கின்றது ? நடந்து போன காரியங்களை நினைந்து நினைந்து மனம் வருந்துவதினா பிரயோசனம் ஒன்றுமில்லை, இனி காலதாமதஞ் செய்யாமல் நானே போர் மூளையில் நடந்து சத்துருக்களை வளைத்துக்கொண்டு கொடிய போரைச் செய்து ஓர் நாழிகைப் போகிற சின்னா பின்னப்பட வாட்டிக் கொல்லுகிறேனென்று சுபதம்பேசுத் தனது குலகுருவாகிய சுக்கிரனை மனதிற்பிரானித்தான், உடனே அச்சுக்கிரன் அவனிடத்தில் வந்து அவன் கருத்தின் வண்ணம் இரணக்களத்தில் இறந்து கிடக்கின்ற அவுணசே

னைகளை யெல்லாம் அவன் பெழும்பினன், அதை ஈசத்துவசத்தி கண்டு விழிகளில் வடவாழகாக்கினி தோன்றும் படியாக ஆலகால விடத் தைப்போலக் கோபித்துத் தனது புருவத்தை நெரித்தனன். அவனா டைய கோபத்தினின்று அதிக இரவுத்திராகாரத்தோடு மற்றொருசத்தி உற்பவித்து சுக்கிரனிடத்திலோடி அவனை யெடுத்து விழுங்கித்தனது வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றனள், அவ ரால் பிழைத்தெழுந்த சேனைகளெல்லாம் ஈசத்துவ சத்தியினுடைய கோபாக்கினியால் மீட்டு மிறந்துபோனார்கள். அச்சம்பவத்தைத் தே வார்தகன் கண்டு கோபமிகுதியினாற் புருவம் நெற்றியிலே மண்டியெ ரிந்து வாயுவேகமும் மனோவேகமும் பிற்படத்தக்கதாகத் தனது தே ரை விரைவில் முடுக்கிக்கொண்டு சென்று மகமேருவுக்குச் சமதையா கப் பாரித்துத் தங்கத்தகடுகள் பூண்டிருக்கும் வில்லினை யெடுத்து நா ணேற்றிச் சர்வசங்கார காலத்தில் தேவாதி தேவனாகிய சிவபிரான் அ ண்டரண்ட புவன சராசரங்களை யொடுக்க நினைத்தபோது ஊழிமேகங் ளொன்றுபட்டு வருஷிப்பதைப்போலக் 'கலிப்புடன் வீற்றிருக்கின்ற அணிமாமுதலிய எட்டுசதன்கள்மீதும் அவர்களுடை சேனைகள்மீதும் அப்பாணங்கள் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் கோடையிடுகளைப் பெரு க்கி, விழிகள் சு சமின்னித், தியைவீசிப் புகழ்ந்து, பற்பலகொடுமைக னைக் காட்டி அதிக மகிமையுடன் பிரசண்ட மாருதத்தைப்போல வே கங்களைக்கொண்டு குறுகுறெனச்சீறிவர, அதை ஜயசாலிகளாகிய பூத சேனைகள் கண்டமாத்திரத்தில் வடவையைப்போலச்சீறித் குழிப்பட்டி ருக்கின்ற விழிகளில் தீப்பொறிகள் சிதறத்தாவி அஷ்டகுலாசரங்களு க்குச் சமதையாக ஒங்கிநிற்கின்ற பர்வதங்களைப் பெயர்த்துக்கொண்டு தேவார்தகனுடைய மார்புக்கிலக்காகக் கிறுகிறெனச் சுழற்றிவ்வென வீசி ஊழிக்காலத்திற் பெருகும் இடுகளைப்போல ஆர்ப்பரித்தனர். அ ப்பர்வதங்கள் அதிகவேகத்தோடும் திசைகள் தோன்றாதபடிநின்றது குமறிமேலிட்டிச் சென்று தேவார்தகனுடைய மார்பிற்போய்த் தாக் கிய மாத்திரத்தில் மலையின் மீதெறிந்த வெள்ளரிக் கனியைப் போல த்துள்பொடியரூபப் பிரயோசனப் படாமற் போயின, பின்னர் பூதசே னைகள் கதைமுத்தலைச்சூலம்-சக்கரம்-வேல்-தோமரம் - பிண்டி-பாலம் எறியீட்டி எழு-மழு-காலபாசம்முதலிய ஆயுதங்களை ஒன்றனந்தமா கவீசி யுத்தஞ் செய்தார்கள். அவைகளை யெல்லாம் தேவார்தகனுடைய அளவற்ற பாணங்களைத் துண்டிப்பொடிப்பதித் தி மீட்டுங் குரூரமா கிய கோடானுகோடி பாணங்களைக் காவேகங்கொண்டு செலுத்தியபூ தசேனைகளுடைய சரீரங்களை யெல்லாஞ் சல்லடைக் கண்கள் போலா

ரும்படி துளைத்தனன். அக்கொடுமைக்கு அப்பூதசேனைகள் ஆற்றமாட்டாது மதிமருண்டு வாடியும் சோர்ந்தும் மாணமுர்ச்சை யடைந்தும் பங்கப்பட்டும் மானமிழந்தோடியும் இவ்விதமாகத் தாபரித்து எதிரில் நின்று போராட வகையில்லாமற் பின்னிட்டனர்.

அச்சம்பவத்தை அணிமாதி அட்டமாசத்திகளுக்கண்டு மனம் பொருமல் தயிரிய சாலிகளாய்த் தங்கனிரதங்களை வாயுவேகத்தினு முந்தித் தூத்திக்கொண்டு வந்து வானையளாவி நிற்கின்ற பர்வதங்களை யும் திசைகள் முடத்தழைத்திருக்கின்ற மாங்களையும் தண்டம் பிண்டி பாலம்-ஈழு மழுமுதலிய ஆபுதங்களையும் சோணைமாரியைப்போல அமோகமாய்த் தேவார்தகன்மீது சொரிந்து அட்டகாசஞ் செய்தார்கள் அச்செப்பைக்கு இராசாதி இராசன் நகைத்துப் பிணைத்தையொத்த தனதுவில்லில் அநிகதிட்சண்ணியமுள்ள பாணங்களை அபாரமாகப் பூட்டிப் பிரயோகித்துத் தன்மீதுவருகின்ற பர்வதங்கள் முதலானவைகளைத்துகள் பறந்தோடங்குண்டித்தும்; துண்டித்தும், தண்டித்தும் சின்னப்படவெட்டியும், தட்டியும், இடித்தும், பொடித்தும், இவ்விதமாக இமைப்போதில் சூரியன்முன் பணிபோல விலக்கி ஆர்ப்பரித்து மீட்டும் ஆயிரங்கோடி நாராசங்களைச்செலுத்தி அவர்களைறியிருந்த பாரித்தேர்களை வண்டில் அச்சமச்ச குத்துக்கால் கொடுங்கை கொடிசுகாடைமுதலிய உறுப்புகள் வெவ்வேறுகச் சிதைந் துருளும்படிக்குச் சாடிவேகமுள்ள குதிரைகளைக் கண்டதுண்டப்படுத்திச் சாதி களைக்கொன்று, அவர்களைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற பூத சேனைகள்மீது பின்னும் அளவற்ற கடுமாகிய பாணங்களைப் பிரயோகித்தனன். அவ்வானிகள் வெளிப்பட்டவுடன் புகைந்து தீபையிறைத்துக் குறுகுறென்றும் ஆவ் ஆவென்றும் உப்பிக்கொண்டு அதிவேகமாகவந்து பாய்ந்து பூதசேனைகளுடைய மார்பையும் கண்டத்தையும் முகத்தையும் புயங்களையும் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்தும் கண்டித்தும் பிளந்தும் வெட்டியும் இரணக்களமெங்கும் உதிரப் பிரவாகம் பெருக்கெடுத்தோடச்செய்தன. இவ்வாறு தங்கள் இரதங்களும் பூதசேனைகளுஞ் சின்னாபின்னப்பட்டுச் சிதறி மயங்கிப்போனதை அபீமா சத்திக ளுள் அணிமாசத்திகண்டு மனம்நொந்து மானமுங் கோபமுங் மனதைவாட்ட வடவா முகாக்கினியைப்போலக் கோபித்து, அதிகவேகத் தோடும் தேவார்தகனுடைய இரதத்திற் பாய்ந்து தனது வாளாயுதத்தைக் கிறுகிறெனச்சுழற்றி அவன் புயத்தின்மீது விசினன். அப்போதவ்வாளாயுதமானது அவன் புயத்தின்மீது பட்டுத்துணி பட்டுப்போயது. உடனே தேவார்தகனுனவன் ஊழியனை யொப்பக் கொடுத்து

உருத்தெழுந்து தானுமோர் வாளாயுதத்தை பெடுத்து அணிமாசத்தி யின்மீது வீசினன். அதனை அவன் தனது கையினுற்பறித்து நாற்றி சைகளினும் வீர்வீரேனத்தி அவனுடைய சொர்ன மகுத்தினிலுள்ள இரத்தினங்களெல்லாஞ் சிதறிச் சரீரமுழுவதும் வெட்டுண்டு நெற்றி யிற்கட்டப்பட்டிருக்கின்ற பட்டமுஞ் சின்னாபின்னப்பட்டு நிலத்தில் உதிரும்படியாகச் செய்தனன். உடனே தேவரந்தகனுனவன் மண்டி யெயிந்து சர்ப்பத்தைப்போலச் சீறி வேரொரு வாளாயுதத்தைக் கரத் திற்தொண்டு அணிமாசத்தியினுடைய நாசியை யறுக்கும்படி நேர்ந்த டுனன். அதனை யச்சத்தியானவன் தனது கையிலிருந்த வாளாயுதத்தி னால் துணித்து மீண்டனன். அப்போது தேவரந்தகனுனவன் இரவுத் திராகாரமாகக் கோபித்து, அடிபேயே! எங்கே ஓடுகின்றனை நில்லுநில் லு! யான்வைத்திருக்கின்ற படைகளிலெல்லாம் அற்பமாகிய வோர்வா ளாயுதத்தை ஒடித்துவிட்டோமென்று கொர்வமடையாதே? முன்பு தேவர்களைபெல்லாஞ் சின்னாபின்னப்பட வாட்டி. ஜயம்பெற்றிருக்கின் றநான் இப்போதுனக்கும் உன்னுடன் வந்திருக்கின்ற இப்பெண்பிள் னைகட்கும் அஞ்சவேனென் நெண்ணவேண்டாம், இதோ உங்களனை வரையு மிமைப்போதில் வாட்டி வினாகுடி யேற்றுக்கின்றே நென்று ஆக்கிரமித்து மந்தரகிரியைப்போல விளங்குந் தனது வில்லையெடுத்து நாட்டியிருகுகைகளும் ஒன்றுபடவளைத்து நானேற்றிக் குணத்தொனி செய்தனன். அத்தொனியைக்கேட்ட மகிமாசத்தியானவன் மண்டி யெயிந்து, அனலையொப்பச் சொலித்திருக்கும் முண்டைக் கண்களு டைய அவுண்ணே! ஏன் இதற்குள் பொரியைப்போலத் துள்ளுகின் றனை? சற்றும் பயமில்லாமல் எங்கள் முன்னம் இவ்வித வார்த்தைக ளைப் பேசியபடியால், உனக்கு முடிவுகாலஞ் சமீபித்தது இனிப்பத னமாய்த் தப்பித்துக்கொள்ளக் கடவையெனச்சொல்லித் தனதுகரத் திலெந்தியிருந்த சக்கராயுதத்தை வீசித்து அவுணராசனுடைய கொ டையினை நிலத்தில் வீழ்த்தினன். உடனே அப்பாதகன் மானமேலிட் டவனாகித் தனது தேரினின்று நிலத்திற் குதித்து அதிககோபாவேசத் துடன் தண்டாயுதத்தைக் கரவேகமாகச் சுழற்றிக்கொண்டு இடசாரி வலசாரியாகச்சுழன்று தன்னையெதிர்த்து நிற்கின்ற எட்டு சத்திகளை யும் அப்புறம்பிப்புறம் போகவொட்டாமல் வளைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொ ருகுறிவைத்து மோதியும், அவர்கள் மோதலைத் தடுத்தும், ஆட்டுக் கடா வினைபோலச்சிறிது பின்னிடைந்தும், மீட்டுமவர்க ளாருகிற்செ ன்று மார்பு புயம் துடைமுதலிய விடங்களில் கோடை யிடியைப்போ லத் தாக்கியும், இவ்விதமாக இரணக்களமெங்குஞ் சுழற் காற்றி

னைப்போல வட்டனைவந்து எமனுங்கண்டு நெங்கும்படிக்குத் தண்டா யுத்தப்போரினை வரிசைக்கிரமப்படி நடத்தி அகோயுத்தத்தினைச் செய் தனன். அந்த யுத்தத்திற்கு அவ்வெண்வகைச்சத்திகளும் ஆற்றமாட் டாதவர்களாய்த்திகைத்து அணிமாசத்தி பலவீனப்பட்டு மயங்கியிற் றனள். மகிமாசத்தி காயங்களின் உபத்திரவத்தினால்வருந்தித் துக்கித் திருந்தனள். கிரிமாசத்தி மனவுக்கமற்றுப் பிரமித்து நின்றனள். லகி மாசத்தி மிகவும் வருந்தி எங்கினள். பிராத்திசத்தி சரீரம் பதைபதை க்க நின்றனள். பிராகாமியசத்தி எழுந்திருக்கச் சத்திபற்றுக் கிடந்த னள். ஈசத்துவசத்தி துக்கசாகாத்தி லுழந்தினள். வசித்துவசத்தி பல விதமாகவைது பெருமூச் செறிந்தனள். இவ்வாறு சித்திதேவியி படைத் தருளிப் பட்டமாசத்திகள் மயங்கியும் துக்கித்தும் பிரமித்தும் ஏங் கியும் பதைபதைத்தும், சத்திபற்றும், சோபித்தும், பெருமூச்செறிந் தும், படாதபாடுகளைப் பட்டுப் பின்னிட்டதை விநாயகமூர்த்தியினு டைய வலதுபாகத்தி லிருக்கின்ற புத்திதேவியார்கண்டு தீயெழு நகை த்து, ஒருபாதகன் நம்மவனாய்பெல்லாம் இப்பாடு படுத்துவதினா வென் னமனம் வாதிக்கத் திருமேனி முழுவதும் புழுங்கி மயிர்க்கால்க டோ றும் அனல்விசக் கொதித்து விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளி ற்பணிந்தெழுந்தனர். உடனே அவரெதிரில் இரண்டு பர்வதங்களைப் பிடித் து முலைகளும், மேகமண்டலத்தையளாவிய முகமும், ஆகாயத் தையளாவிய முடியும், அட்டிசைகளினும் பார்து சிவந்திருக்கின்ற சடைகளும், அழலெழச்சிவந்து காட்டுகின்ற விழிகளும், பற்பல ஆயு தங்களையென்றிய நீண்ட கரங்களும், அடியெடுத்து வைக்குந்தோறும் ஆதிசேடனை நெளியச்செய்யவல்ல பருத்தகால்களுமுடைய ஓர் சத்தி யானவன் புத்திதேவியென்னும் பெயரோடுண்டாகித் தன்னைப் படை த்தருளிய புத்திதேவியாரைப் பணிந்தெழுந்தனள். உடனே புத்தி தேவியார் அச்சத்தியைப்பார்த்து மகனே! இதோ நம்மெதிரில் வீர பரக்கிரமத்தோடு நிற்கின்ற தேவார்த்தகனையும் அவனைக் கடல்போ லப் புடைகுழந்திருக்கின்ற சேனைகளையுஞ் சின்னாபின்னமாக நாசஞ் செய்து பின்னர் இங்ஙனமீளக்கட வையென்று ஆக்கியபித்து விடை கொடுத்தனர். அச்சத்தியும் அநற்கிசைந்து சென்று தேவார்த்தகனு டைய சேனாசமுத்திரங்களில் சகல பிராணிகளையும் வாட்டவெழுந்த ஆலகால விடத்தினைப்போலப்பாய்ந்து சிலரை சின்னாபின்னப்பட வா ரிப்பூமியிலறைத்தும்சிலரை ஆகாயவெளிவிரிசுழற்றிக் காற்றிற்சருகை யொப்பவீசியும், சிலரைகிண்டு பிரமணுலகங்களில் அலறிவிழச் செலு த்தியும், சிலரைச் சத்தசாகங்களினும் பெரும்புறக்கடலினுள் தவளைக

னைப்போல மிதக்கும்படிக்குக் கடாவியும், சிலரைத் தூக்கித் தென்கின் கனியையொப்பச் சூரியனுடைய ரதத்தில்தோதியும், சிலரைத் திசைக டோறும் இறைத்தும், சிலரை ஆம்மானையொப்பச் சுலவியெற்றி யும், சிலரைச் சரீரம் நொறுங்கும்படியாக அண்டச்சுவயிற் றுக்கியும் சிலரைப்பந்தைப்போலெறிந்தும், சிலரை யமலோகஞ் சேர்த்தும், சில ரைப் பொன்னாட்டிற் போக்கியும், சிலரை வடவைக் கனலுக் கிரையா க்கியும், சிலரை வாயுமண்டலத்திற் சக்கிராகாரமாகச் சுழல விசியும், சிலரைத் தீவாந்தாங்களி லெறிந்தும், சிலரை டுலகமெங்கணும் பாப் பியும். சிலரை வலியபாதங்களால் தேய்த்துக்கொன்றும், சிலரை கிரல் களினுலெற்றி மாய்த்தும், சிலரை மண்ணுடன் கலந்துபோக மிதித் தும், சிலரை உதைத்துருட்டி வதைத்தும், சிலரைப்பருத்த காங்களி னுற் பிசைந்தாடியும், சிலரைப் பனைநாரினைப்போலக் கிழித்தெறிந்தும் சிலரைக் கற்பகத்தையொத்த புயங்களினுற்றாக்கி வாட்டியும், சிலரைப் பாயும்வேகத்தினால் மாய்த்தும், சிலரை அதுட்டிக் கொன்றும், சில ரை வார்த்தையுரப்பிற் சிதைத்தும், சிலரைவெறித்த பார்வையால் மடி த்தும், சிலரை எழுவாயுதத்தினால் வதைத்தும், சிலரை மழுப்படை யைக்கொண்டு மாய்த்துத் சிலரைக் கொழுவின லடக்கியும், சிலரை முத்தலைச் சூலத்தினுற் குத்திக் களத்திற் படுத்தியும், சிலரைத் தண்டா யுதத்தினால் மோதிக் கொன்றும், சிலரை வில்லினாலடித் வீசுதுகள் படுமதியும், இவ்விதங்களாக இரணக்கள முழுவதும் சூறைமாருதர் போலச் சுழன்று சுழன்று தேவார்தகனுடைய சேனைகளில் ஒருவ ரையுந்தப்பவிடாமல் நாசஞ்செய்து பின்னர் அவனையு மெடுத்துத் தனதுபிலத்தையொத்த வாயிற்போட்டு மெல்ல மெல்ல உமிழ்நீரைட் போல விழுங்கிக்கொண்டு அவ்விடமின்று நீங்கித் தனது சீலைவிபாகிடி புத்திதேவியை நோக்கிச்சென்றனள்.

அப்போது யாவராலும் அழியா வரம்பெற்றிருக்கின்ற 'தேவா தகனுனவன் சூக்குமவடிவோடு அவன் வயிற்றினின்றும் வாயின்வழி யாக வெளிப்பட்டு உய்ந்தோம் உய்ந்தோமென் றேறடித் தனது தா தையிருக்கின்ற காத்திரமென்னும் பட்டணத்தையடைந்து இளைப்பா றினன். அச்சத்தியுற் தன்னையின்ற புத்திதேவியாரிடத்தில் வந்து பணிந்தெழுந்து காங்களைச் சிரமெற் கூப்பிடுகின்ற அளவற்ற துறிய னைச்செய்து அன்னையே! தேவாரீரீட்டருளிய கட்டளையின்படியே தே வார்தகனைப் புடைசூழ்ந்திருந்த சேனைகளைமெல்லாம் மாய்த்தேன் அவனையும் எனது வாயிலிட்டு விழுங்கி வயிற்றில் வைத்திருந்தேன் பின்னாவன் சூட்சும வடிவங்கொண்டு வெளிப்பட்டு ஒடிப்போயினன்

இனிமேலும் அவன் யுத்தஞ்செய்ய வருவானான் தப்பாது கொல்லு
கின்றேனென்று சொல்லி அங்கனே யிருந்தனள். முன்னர் சாத்திர
நகரைநோக்கிச் சென்ற தேவாந்தகனுவன் அங்குவசிக் திருக்கின்ற
தனது தந்தையை யடைந்து பணிந்தெழுந்து கனக்கு நேர்ந்த அபசய
ங்களைக்கூறி இனி எனது சத்துருவை இமைப்போதில் வெல்லத்தக்க
உபாயத்தினை எனக் கருளல் வேண்டுமென்று பிரலாபித்துக் கேட்டுக்
கொண்டனன்.

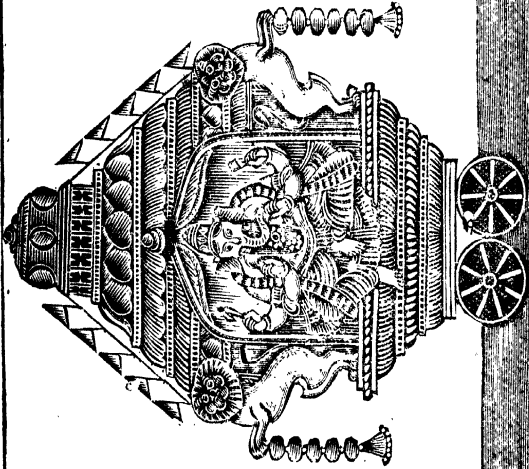
சகல மந்திரங்கீரினும் வல்ல இரவுத்திராடிகதுவானவன், தமது
குமாரன் சொல்லிய வனைத்தையுங் கேட்டு அவனுக்கு வெற்றியைத்தா
வல்ல ஓர் மந்திரத்தைத் தனக்குள் ஆராய்ந்து அகனைச் சாஸ்திரவிதிப்
படி அதனது பிஜத்தோடும் அனுட்டிக்கத்தக்க முறைமை யோடும்
அவனுக்குப்பதேசித்த மைந்தனே! ஒரு வேள்விமுன்னிலையில் இம்மகா
மந்திரத்தைச் செபஞ்செய்து வருவையாயின் அவ்வேள்விக் குண்டத்
தினின்னு சகலமானிபெரும் நடுங்கும்படியாக வேர்த்துரை யுண்டா
கும். அக்குதிரையின்மீது நீ யேறிக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்வயாயின்
உடனே ஜயமடைவையென்று சொல்லினன். அக்காரணத்தைச் சூரி
யனுவன் கண்டு பயந்து மறைந்தவன் போலத தனதுகிரணங்களைத்
தையும் ஒடிக்கிக்கொண்டு சென்று மேற்றிசைக்கடலில் குறித்தனன்
உனே அவுணபாதர்களுடைய மனம்போல எங்கு யிருள் முடிக்
கொண்டது. அன்றிரவிறுநே தேவாந்தகனுவன் ஆறுகோணமாக
ஓர் ஓமகுண்டஞ் சமைத்து அதில் சாத்திரமுறைமைப்படி தீயினைவளர்
த்தி அவ்வோமத்திற்கு வேண்டிய பொருள்களைத்தையுந் தனித்தனி
யே அழிற்சொரிந்து தனது தந்தையா லுபதேசிக்கபெற்ற மந்திரத்
தை அனந்தமுறை கணித்திருந்தனன். அப்போது அவ்வோமகுண்ட
த்தினின்று மைநாக பர்வதம்போல மகாபராக்கிரமத்தோடு ஓர்கறுத்த
குதிரையானது உலகமெல்லாம் நடுங்கும்படியாக உண்டாயது. அத
னோடு அண்டங்கோயெல்லாங் ககைளினற்றட்டிப் பெயர்க்கவல்ல வலி
யும் வீரமுமுள்ள அளவற்ற சூரர்கள் ஆயுதபாணியா யுண்டானார்கள்
அவ்வற்புகத்தைத் தேவாந்தகன் பார்த்து நமுயித்தக்க மார்க்கம்
இதைவிடவேறென்ன விருக்கின்றதென்று சந்தோஷித்து அவ்வேள்
வியைப்பூரணாக திசெய்து நிறைவேற்றினன். உடனே தனது ஒற்றை
வண்டியைப் பூண்ட தேரில் ஏழுபச்சைக்குதிரைகளைப் பூட்டி நடத்து
கின்ற சூரியனுவைன் அவ்வேள் விக்குண்டத்தினின்றும் உதித்தகுதி
ரையைக் காணுதற்கு வருவான்போலக் கீழ்த்திசைக் கடலில் உதய
மாயினன்.

இப்பால் தேவாந்தகனுவன், நித்திய விதிகளை முடித்துக் கொண்டு அறுவகைச்சுவையோடு பிராமண போசனஞ் செய்வித்து சொர்க்கமத்திய பாதாளங்கள், திசைகள், தீபாந்தரங்கள் முதலியவிடங்களில் தான்வைத்திருந்த அளவற்ற மூலப்படைகளை எக்காலத்தில் வரவழைத்து அவர்கட் கெல்லாங்கரி, பரி, தேர், படைக்கலம் முதலிய சிறப்புகளைக்கொடுத்து ஓமகுண்டத்தினின்று முதித்த குதிரையின்மீது ஆரோகணித்து அக்குதிரையோடு முதித்தவீரர்களும் தன்னைப் புடைசூழ்ந்து வரும்படியாக அந்நகரத்தினின்றும் வெளிக் கொண்டு முன்போலவே யுத்தகலத்தை யடைந்தனன். மகோற்கட மூர்த்தியும் முன்னையநாள் அத்தமானகாலத்தில் யுத்தகலத்தை விட்டு அரசனுடைய அரண்மனையின் கண்படுக்திருந்து அத்தினங்காலையில் நித்தியவிதிகளை முடித்துக்கொண்டு யுத்தகலத்தை யடுத்தனர் ஓர் பால்முன்னர் நாரந்தகனுடைய யுத்தத்தினு லுண்டான குரூரனும், ஓர்பால் அணிமாதி அட்டமாசத்திகளும், ஓர்பால்பத்திதேவியாலுண்டான பௌத்தேவியும், ஓர்பால்சித்திதேவியாலுண்டான சேனைகளும் ஓர்பால்மகோற்கட மூர்த்தியாலுண்டான பூகவீரர்களும், தனித்தனியே அணிவகுத்து நின்றார்கள் தேவாந்தகனும் தனது சேனைகளை யெல்லாம் அணிவத்து நின்றனன்

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே? இவ்வாறு இரணபேரீஜயபேரி, வெற்றிச்சங்கம் தவண்டை, மல்லரி, சல்லரி, ஆகுளி; சின்னம், எக்காளம், தம்பட்டை முதலிய போர்ப்பறைகள் கோடைகால இடிகளுக்கொப்பாகக் கணகணென் றதிரத்தக்கதாய்ப் புறப்பட்டு வந்த இருவகைச் சேனைகளினும் உள்ள இரத கஜ தூரகபூதாதிகளின் பெருக்கை என்னென்று சொல்லுவேன்? பொன்மயமாகிய வண்டில் அச்ச மச்ச முதலிய சிறப்புகளைப் பெற்ற தேரணிகள் இவ்வளவெனக் கணிக்கப்படுவனவோ? கித்திரமுகபடாம் பிரகாசிக்கப் பிறையையிகர்த்துக் காட்டுங் கோடுகளில் வயிரப் பூஷணங்களைத் தரித்து இருப்புலக்கைகளைத் துதிக்காங்களிலேத்தி நீலநிறையொத்த பாரித் ததேகங்களுடன் மேகங்களும்ஞ்சியோட வீறிட்டுச்செல்லும் யானைக் கூட்டங்களை ஒருவராலுங் கணிக்கப்படாது இரத்தின வெண்டயங்கள் கால்களிற் சத்திக்க அலைகளைப்போலப் பாயும் வேகமுள்ள புரவிப்பந்திகள் அளவிடப்படுவனவோ? வில்வாள் வேல் தண்டம் சூலம் சக்கரம் தோமரம் பிண்டிபாலம் முசலம் கப்பணம் முதலிய பற்பல படைகளைத்தாங்கி வீராவேசத்துடன் வடவையும் ஆலகாலமும் பல வருக்கொண் டெழுவதைப்போற் கொக்கரித்துச் சிறிவரும் படைவீ

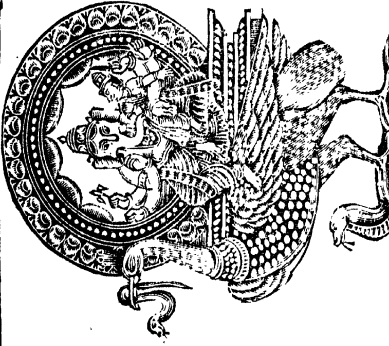
ரர்களின் பெருக்கைப் பிரமனாலும் நிதானிக்கப்படாது. இத்தகைய சதுரங்க சேனைகளிலும் பெருத்துண்டான பலவாத்தியவதிர்ச்சியும் ரதங்களோடு கற்காதொனியும் மதயானைகள் வீற்றி மொழியும் பு விப்பந்திகளின் கணப்பிரிஞ்சையும் படைவீரர்களுடைய ஆரவாரங் களும் ஏகமாயோங்கிப் பிரளய காலத்தைப்போல் மண்விண் திசைகளெங்கணுஞ் செவிற்பட முழங்கின. ஆகாயத்தை யளவிச் செல்லும் இரதபந்திகளின் மீது நாட்டியகொடிகளும், யானைகள் மீது விளங்குஞ் சண்டாக்களும், படைவீரர்கள் தாங்கியிருக்கின்ற வெற்றித் துவசங்களும் வானவெல்லையையுடைய ப்பபென்றைசந்தன. இவ்வித ஆடம் பரங்களுடன் சமர்க்கள முழுவதும் ஊசிகாட்ட விடமில்லாமல் நிறைந்திருக்கின்ற இருதிறச் சேனைகளு மனவெழுச்சியுடன் போரைக்குறித்து மேலிட்டு இரதவீரர்களோடு இரதவீரர்கள் கைகலந்து கெற்காதொனிகளைச் செய்தோடும் பொன்வண்டில்களை யுருட்டி அச்சக்களைத் துகள்படுத்தித் குத்துக்கால்களை நுறுக்கிப் பலகொத்து மணிகள் கலகல வென்றையசை கொடுங்களை சிதைத்துச் சொர்ன கலசங்களை நிலத்திலுருட்டிச் சாமிகளைமாய்த்துப் பூட்டி யிருக்கின்ற புரவிப்பந்திகள், சிங்கசிறைகள், புலிக்கூட்டங்கள், முதலியவைகளைக் களத்திற்கிடத்திச சிறுநற்ற பர்வதங்களுக் கொப்பாக அளவற்ற இரதங்களை இரணக்களம் முழுவதும் குவித்தும், யானைவீரர்கள் மேலிட்டி இருபுறங்களிலுமாறி பொலிக்கும் யருத்தமணிகளைக் கலகல வென றைசந்தாடத் தாக்கி இரத்தினமயமாகிய சித்திரமுகபடாம் போர்த்திருக்கும் மத்தகத்தைச் சிதைத்து இருப்புலக்கைகளைப் பிணையை மெத்தசையும் பருத்த துணிக்காங்களைச் சர்ப்பங்களைப்போலச் சமர் பூமியெங்கணும் புரளத்தரித்து, நட்சத்திர ராசிகளுக் கொப்பாக முத்துக்கள திசைதோரு மிறையும்படிக்குத் தவளநிறம் பெற்ற வலிய தந்தங்களைப் பிளந்து, சிறியவிழிகளைக் கல்லி யெறிந்து மேகங்களு மஞ்ச விறிடுந் தொனியைப் பெற்ற பருத்த கழுத்துக்களை வெட்டி, உரலைப்போன்ற பாரித்த கால்களைதகர்ந்து, அசைவு பெற்றிருக்கும் வால்களைத் துண்டித்து, நீலகிரிக்கொப்பாக விளங்குகிறிய உடல்களை இருகருக்கிக், காளமேகங்கள் வழுவியதுக் கொப்பாக அளவற்றபாணைகையுத்தகள முழுவது விறிட்டு விழுத்தள்ளியும், குதிரை வீரர்களோடு குதிரைவீரர்கள் மலைந்து சத்துருக்கள் திமிக்கிடம்படிக்குப் பிடரிமயிர்க ளலைக்களைக்குங் குரலோசையினைவாயந்த கழுத்துகளை த்தரித்துக் சிதைத்துச் சாமரையையொத்த நீண்டவால்களைக்காற்றிற் பறக்க வெட்டியெறிந்து, வெண்டயங் கல்கல்லென வொலிக்கப்பாயுங்

கால்களை முறித்துக்கடலி னிடத்தெழுப்பி அலைகள் மறிவதைப்போலப் போர்க்கள மெங்கணும் அளவற்ற குதிரைகளையாய்த்தும், படை வீரர்களோடு படைவீரர்கள் முனைந்து சிரங்களிற் கவித் திருக்கின்ற வயிரமுடிகளைச் சிதைத்து, வீரபட்டங்களைத்துகள் செய்து முத்திரைகளைத் தாங்கிக் கலகலென்னு மோசையெழ வசினிக்கும் கழுத்துகளை யறிந்து கொடுமைகளைப்பேசும் வாய்களைப் பிளந்து பற்களை யுதிர்த்துத்தீயெழ உருத்துப்பார்க்குங் கண்களைக்கல்லி மணிகளிட்டிழைத்திருக்கும் வாகுவலயங்களைப் பொடிபடுத்திப் பர்வதாகிருதியகா ளங்கித்திரண்டிருக்கும் புயங்களைச் சரீத்து வயிரகவசங்களைத்துள் செய்து விசாலமாகிய மார்பைப்பிளந்து வீற்களையும் பாணங்களைபுங் கொண்டிருக்கும் கரங்களைக்கண்டித்து வீரவெண்டயங்களை நுறுத்தெரிஷபத்தினைப்போலக் கெம்பிரகாக நடக்குங் கால்களைத் துண்டித்து முதுகுகளில் இறுக்கியிருக்கும் அம்புபெய் குதைகளை அறுத்தெறித்து அலைகளி லடங்கியிருந்தபல படைகளைத்துகள் படுத்தி, சச்சண்டமாருதத்தின் மோதலிற்பட்ட மரங்களைப்போல யுத்தகள முழுவது மளவற்ற பதாகிவீரர்களை சின்னாபின்னப்பட வாட்டியும், இவ்வாறு வீராகி வீரர்களாய் புசுபலபராக்கிரமசாலிகளா யிராநின்ற இருதிறப் படைகளினுமுள்ள நாலவகைச் சேனைகளுங் கலந்து போராடுகையில் அலுணசேனைகள் மனவெழுச்சியுடன் மேலிட்டிருப்பதைத் தேவசேனைகள் சுண்டு வடவாமுகாக்கினியைப்போலச சீறி இப்பாதகர்களுடைய வலிபை அடக்கவெண்ணுமென்று கெக்கலி கொட்டிமரங்கள் பர்வதங்கள் வளைய படைகள் முதலானவைகளைக் கொண்டு தாக்கிய போது அலுணசேனைகளும் தீரமாகக் கொதித்து மின்னலைப்போலப் பளபளத்து விளங்கும் வாளாயுதங்களைவிசி வெட்டியும் சுழியவேலுகளினாற் குத்தியும் பருத்ததண்டாயுதங்களைக் கறகறெனக் சுழற்றிமோதியும், தங்கத்தகடுகள் பகிர்நிருக்கின்ற நீண்ட விற்களை வளைத்து நானேற்றிக் குணத்தொணிகொண்டு விடத்தொவைய விட்டிருக்கின்ற கொடிய பாணவருஷங்களைப் பொழிந்தும் கப்பணங் கழுமுனிபிண்டிபாலம் சக்கரம் சூலம் முதலிய படைகளை ஒன்றனந்தமாகக் கட்டாவியும் வாட்டுவதாயினர். அக்கொடுமைக்குத் தேவபடைகள் சிறிது மஞ்சாமல் திட்சித்தராய் வடவையைப்போற் பொங்கி வானத்தை யளாவித் திசைகளை முடித் தழைத்திருக்கின்ற மராமங்களைச் சக்ராகரமாச்சுழற்றிக் கைகொண்டமட்டும் மோதியும், பருத்த மலைகளைச்செண்டை யொப்பக் கட்டாவியும், இருப்புலக்கைகளினாற் சாடியும் தண்டாயுதங்களைக் கொண்டு மோதியும், வளைதடிகளை விசியும் அளவற்ற யுத்தங்களைச்செய்தனர். இவ்விதமாக சுபசாலிகளாகிய தேவ

மகோத்தரர்

15

வல்லபகணேசர்

16

சேனைகளும் அபுண்டைகளும் பின்னிடையாமல் ஒருவரை யொருவர் வெல்லவேண்டுமென்கிற ஆவேசத்தினால் கைகலந்து போராடு முன்னிலையில் இருதிறச் சேனைகளினும் அளவற்றபேர் சின்னானவன் பட்டு இரணக்களமெங்கணும் மலைகளைப்போல விழுந்து ருயிர் தார்கள். அப்போது அச்சமார்க்களத்தி லுண்டான உதிரவெள்ளமா னது ததும்பிக்கொண்டோடி கடலிற் பாய்ந்து அக்கடலினுடைய கருநீரையெல்லாங் செந்நீராக்கியது. அப்பிரவாகத்தில் காக்கை கழுநீர் பருந்து முதலியவைகள் முழுக்கிச்சுறித்து வானத்தெழுந்து சிறகுகளை யுலர்த்தி வட்டமிட்டன. நாய்நரிமுதலிய மிருகங்கள் மாமிசங்களையும் முளைகளையும் பிடுங்கி வாரிவாரித்தின்று ஊளமிட்டன. பலதோடி கவந்தவர்கள் நாடகரைப்போல நடித்தன. பூதபசுசங்கன் காளிக்கட்டங் கள் பசிதணிந்துக் காங்களைக் கொடுத்துக்கொண்டு பம்பை சுறறியும், வெறியூடலைச்செப்தும், தித்தோமென நடித்தும், படைவீரர்களுடைய புகழைப் புகழ்ந்தும், பாடிபுகுங் கொண்டாடின.

இவ்வாறு யுத்தகளமானது பொலிவுறுமபடி இருதிறச் சேனை களும் பின்னிடையாமல் அமோகமாகிய போரையினித்துவரும்போது முன்னர் மகோற்கட மூர்த்திபா லுண்டான குநூளுனவன் தனதுசேனைகளில் அளவற்றபேர் மாண்டிருப்பதைக்கண்டு தனதுதேரை மீளவேகத்தினும் விரைவாகத் தூத்திக்கொண்டுவந்து தேவார்தக னெதிரில் நிறுத்தி அடா ராட்சசப்பயலே! நேற்றையதினம் ஓர் பெண்பூ தஞ்செய்த போரினுக்கஞ்சிப் பின்னிட்டோடிப்போயின நீ இத்தினம் மகாபராத்திமசாலியா யுத்தகளத்தில் வந்து சண்டைகொடுக்க நேர்ந்தனை, இத்தினம் நீ எவ்விதத்தினும் ஊரைப்போய் சேருவோமென்னும் எண்ணத்தை விட்டுவிடக்கடவை, இதோ சற்றநேரத்தில் உனது யிரோயமலோகத்திற் குடியேற்றவன் பயந்தோடினும் விடமாட்டேனென்று அதிகதேகாபங் கொண்டவனுய்த் தன்கரத்தில் மேருகிரியைப்போல விளங்கும் வில்லை நிறுத்தி நாரியைப் பிசுந்து ஒருதாம் டங்காரவோசையைக் காட்டினன். அவ்வோசையி னதிரிச்சி கிரியினால் அண்டங்களினைத்தும் அல்லோல கல்லோலப்பட்டு அவற்றுட்பட்ட பிராணிகள் பொறிகலங்கித் திப்பிரமைகொண்டு நின்ற நின்ற விடங்க விதிசோர்ந்து கிடந்தன. இவ்விதமாகக் குநூளுனவன் பலவகைகளைக்கூறி நானொலியைக் காட்டியமாதிரத்தில் தேவார்தகளுனவன் கோபமிகுதியினால் வடவையைப்போலச்சிறி, அடா பூதப்பயலே! சற்றும் புயலில்லாமல் இவ்வார்த்தைகளை என்முன்னம் பேசினே உனக்

கும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்கட்கும் முடிவுகாலஞ் சமீபித்தது பதன மாய்த் தப்பித்துக்கொள்ளக் கடவையெனச் சொல்லித் தன்னுக் கரத் தில் மந்தாகிரியைப்போல விளங்கும் பாரித்க வில்லைநாட்டி. நானேற் றிட்டுக் குணத்தொனி காட்டினன். அத்தொனியினால் அந்தரவாசிக ளும் மற்றையரு திகழ்பட்டு மிகவும் வாடி மயங்கினர். இப்பால் குரூ ரானவன் தேவாந்தகனுடைய செய்கைக்கு மெச்சிச் சிர்க்கம்பிதஞ் செய்தவனாப் பத் தனது கரத்திற்பிடித்த வில்லென்னு மேகமானதுகளை கண்ணு மழைதனாவலைப் பெய்ததுபோல அதிக குரூரங்களைப் பெற்றிருக்கின்ற வயிரவாளிகளை அமோகமாகச்செலுத்தி ஆர்ப்பரித் தனன் அவைகள் வெளிப்பட்டவுடன் புலகூரெதிரிது அனலை வீசி எவ்ருமபர்த்து அதிலேகமாக வரும்போது தேவாந்தகன் தன்வில்லில் அளவற்ற பாணங்களைப் பூட்டிப் பெரும்புறக் கடல்மீது சோனையாரி பெய்வதற்கொப்பாகப் பிரயோகித்துச் சிங்கநாதஞ் செய்தனன். அப் பாணங்கள் வெளிப்பட்டமாத் திரததில ஒன்றனந்தமாகப் பெருகித் தீபையும் புகைப்படலங்களையும் வீசி சிடசிடென்றுக் குறுகுறென்றும் இரைச்சலிட்டுக்கொண்டு மேலிட்டுச் சர்ப்பங்களைப் போலச் சீறி உருகதுப் பாய்ந்து பூமண்டலம் வானவெல்லே அஷ்டதிசைகள் மற் றைப்புவனங்க ளெங்கனும் நெருங்கி ஆவாரித்திருக்கின்ற கணக்கி றந்த பூதவெள்ளங்களையும் தோணிகளையும் யானைகூடங்களையும் புரவிப்பெருக்கையும் வளைந்துகொண்டு தாக்குகின்றபொது தேவசே னைகளினுடைய தோணிகளினது உருளை-அச்சு-மச்சு-குத்துக்கால் கொடுங்கை முதலானவைகள் வெவ்வேறாகப் பின்னப்பட்டுக் குவிந் தும் மதயானைக் கூட்டங்கள் பணையப்போன்றசையுந் புதுதிக்கை வேறு, பிறையையொத்த தந்தங்கள வேறு, மதளத்தை விகர்த்தமத் தகயவேறு, உரவினைப்பொருவுங் கால்வேறுகந் தீகண்டிக்கப்பட்டு மலை களாகச் சேர்ந்தும் குதிபாப்பந்திகள் சவரியினைப்போன்ற றசையும் பிடரிமயிரினைவாய்ந்த கழுத்துகள் துணிபட்டுக் கடிவாளம் பொடி பட்டு அலைகள்போற் றுவுங் கால்களறுபட்டு சாமரையைப்போன்ற சையும் வால்க : தெறிபட்டு ரணக்கள மெங்கும் நிறைந்தார் மகா பராக்கிரமசாலிகளாய் பலபடைகளை யேந்திச் சண்டை செய்கின்ற பதாதிவீரர்கள் நவரத்தின கிரீடங்களைத் தாங்கிப் சிங்கள வெட் டெண்டுவரைகளை யொத்த தோள்கள் சரிந்து மார்பு பிளந்து வயிறு பிறுண்டு குடல்களிறைந்து கால்களகற்று ரணக்கடா முழுவதற்குன்று களைப்போலக் குவிந்தும் இவ்விதமாகச் சூறாவளித் காற்றினிடத்தகப் பட்ட மேகங்களைப்போலக் குரூரனுடைய நால்வகைச் சேனைகளும்

சார்த்தகனாலேவிப சாங்கனிஹர் சின்னாபின்னப்பட்டு மாளும்போது
 சித்திதேவியாலுண்டான அணிமாதி அட்டமா சத்திகளும் இளைத்த
 பங்களாகி புத்திதேவியைத்த பவுத்திதேவியும் அக்கொடுமைக்கஞ்சி
 வருந்தினான். மகோற்கட மூர்த்தியாலுண்டான பூதகணங்க ளெல்லா
 ம் பயந்து திக்காலொருவா போடத் தலைப்பட்டனர். இவ்வாறுதேவ
 சேனைகளை பெல்லாம் அதுப்பித்திய தேவாந்தகன் அதிக வுற்சாகத்
 துடன் ரணக்கள மெங்கும் உலவி வருவதையும் தனது சேனைகள்
 பின்னிடுவதையும் குரூரன் கண்டு நீங்கள் ஒன்றற்கு மஞ்சலேண்டிவ
 தில்லை பெனக் கையமர்த்தி நிறுத்தித் தனத்தினை அபுணராச னெ
 திரிற் றுரத்திவந்து காளகூடத்தைப்போல மண்டி யெரிந்து கொவ்வை
 க்கனிபையொப்ப விழிகள் சிவந்து தீப்பொறிகள் குரில் குரிலெனக்
 கொட்ட உறுத்துப்பார்க்கு பற்களை நெறநெறனக் கடித்து உதட்டை
 யதுக்கி மயிர்க்கால்கடோறும் அனலெழும்படியாகச் சர்ப்பத்தைப்
 போலச் சிறி நல்லகாரிபம் சூழும் எண்ணிக்கை வில்லாமல்நம் வரை
 வருத்திய உன்னுணவத்தை இமைப்போ திலடக்கி வாட்டினேறே னெ
 னக் கோபித்துச் சொர்க்கம் மத்தியும் பாதலம் கடல்கள் மலைகள்
 திசைகள் தீவாந்தரங்கள் முதலானவைக ளெல்லாங் கலங்கித் திப்பி
 மை கொள்ளும்படியாகத் தனது வில்லில் ஊழியிற் பெய்யு மேகத்தை
 போல அளவற்ற பாணங்களை ஒரு தொட்டிற் பூட்டிப் பிரயோகித்
 துச் சத்தசாகர வெல்லையினும் அவைக ளிடைபிற்பட்ட தீவுகளைங்
 கணு கிறைந்திருக்கின்ற கணக்கிறந்த அபுண வெள்ளங்களையும் புர
 விப் பெருக்கையும் யானைக் கூட்டங்களையும் தோணிகளையும் தும்சப்
 படுத்தினன் அக்காலத்தில் அபுணராசன் வடவைபைப்போற் சிறித்
 தனது வில்லில் அளவற்ற கொடிய பாணங்களைப் பிரயோகித்துச்
 சிங்கநாதன் செய்தனன் அவைகள் வெளிப் பட்டவுடன் புதைந் தெ
 ரிந்து அனற்பொறிகளை நிறைத்து அதிலேவகங் கொண்டுவாக் குரூ
 ணாவன் தனது வில்லில் அளவற்ற தீட்சணியமுள்ள சாங்களைப் பூட்
 டிப் பிரயோகித்துச் சார்த்தகனேவிப பாணங்களின் விறுப்பை யடக்கி
 மற்றொருசாத்தினால் அவன் கையிலிருந்த வில்லைப் பெட்டிபடுத்தினன்.
 உடனே தேவாந்தகன் மற்றொரு வில்லைபெடுத்து அதில் கணக்கிறந்த
 பாணங்களைக் குரூரனுடைய உடல் முழுவதற் கைத்துப்படியாகப் பிர
 யோகித்தான். அம்மாத்திரத்தில் குரூரனாவன் கோபநகை செய்து
 நல்லது உன் விறுப்பை இதோ அழிக்கிறே னென்று தீயி
 னுங் கொடுமையுற்ற பலபாணங்களினால் தன்மேல் வருகின்ற கணைக
 ளைத்துகள்படுத்தி வடவைத்தியும் ஆலகாலமு மஞ்சும்படியான வே

தே மூன்று பாணங்களினு லப்பாதகனுடைய கழுத்தணிகளையும் இரத் தன் கிரீடத்தையும் செவிகளிலணிந்த குண்டங்களையும் பொடிப்பித்தி னன். இப்பால் தேவாந்தகனுனவன், அளவற்ற தவங்களினுற் பலதே வர்களிடத்தினின்றும் பெற்றிருந்த மணிமுடி முதலானவைகள் சின் னுபின்னப்பட்டிப் போகலும் சிவரத்தினத்தையிழந்த நாகம்போலமதி மயங்கி மானமுங் கோபமும் மனதைவாட்ட ஞேரேலென்று தனது வில்லை இருகுதைகளு மொன்றுபட வளைத்து இனி இவனைத் தெய்வப் படைகளினால் வெல்லுவேனெனத் தீர்மானித்துத் திரிலோகங்களுந்தி கைத்து வாடும்படிக்கு வியாக்கிராஸ்திரத்தை பெடுத்துப் பூட்டித் தன து மனதினால் சோடச வுபசாரங்களையுஞ் செய்து பிரயோகித்தனன். அவ்வஸ்திரம் வெளிப்பட்ட மாத் திரத்தில் வலிய கால்களையும் வச்சிர த்தை யொத்துக்காட்டும் நீண்டபற்களையும் பெற்றிருக்கிற பல்லாயிரங் கோடி வியாக்கிரங்களி னுருக்கொண்டு உலகங்க ளெங்கும் நிறைந்து பெருமூச்சுக்களைவிட்டு அண்டகோளகையு மதிரந்து கிடுகிடாய்க்கும் படிக்குக் காச்சித்து பிறையைப்போல வளைந்திருக்கும் கூரியகரங்களி னால் அளவற்ற பூதர்களை வாரிவாரி வயிற்றைப்பீறி அதாகதப்பித்து வதைக் குரூரன்கண்டு, மிரைவில் தனது வில்லில் கஜாஸ்திரத்தைப்பூ ட்டிப் பிரயோகித்தனன். அவ்வஸ்திரம் ஒன்று அளவற்ற கஜங்களாய் மதங்களைப் பெருக்கி வீறிட்டுத் துதிக்காங்களில இரும்புலக்கைகளைக் கொண்டு சுழற்றிப் பிலத்துவாரங்களை நிகாத்தவாய்களைத் திறந்துகரு மாணுலையில் விளங்குந் துருத்திக் கொப்பாக விஷச்சுவாலை பெருகப் புஸ்புஸ் என்று பெருமூச்சுக்களைவிட்டு மைநாக பர்வதங்கள் அளவற்ற உருவினைக்கொண்டு வந்ததைப்போல மேலிட்டு ஆலகாலவிஷமு மஞ்ச ச்சீறி, அஷ்டதிசைகளைத் தாங்கும் யீராவதமுதலிய யானைகளைப் பிடி த்துத் தள்ளிய, பூமிக்கச்சாணியாகப் பாதலம் வரையிற்போய் வானம் வரையி லுயர்ந்திரா நின்ற மகமேருவைக் குலுங்கத்தாக்கிக், கால்க ளினுற் பெயர்த்து, விழிகளில் வடவாமுகாக்கினியை வீசிச், செவிகளி னைசளினால் சண்டமாருதத்தைப் பெருக்கிப், பிலத்திலிருக்கின்ற சே டனுதியராக ஞாசர்கள் திகைத் தேங்கும் படிக்கும் பூமியைக் கால்களினுற்றாக்கி, அண்டகோள்கை நெக்குவிட் டதிரும்படியாகப் பிறையையொத்த கோடுகளினால் முட்டி, சொர்க்கமத்திய பாதலமெங்கும் நடுநடுங்கக் கூந்தலிட்டு, அபுணபாதகனேவிய அத்தி ரத்தின் வலியையொடுக்கிப், பின்னர் அவனையுங் கொல்லுவதாக ஆக் கியித்துச் சென்றது.

மகோற்கடவிதாயகர் திருவவதாரப்படலம். ௩௫௭

* அப்போது தேவார்தகனானவன், காலார்தகனைப் போலக் கொதித்துத்தானிதிற் பெற்றிருந்த சிம்மாஸ்திரத்தைச் சோடச உபசாரங்களுடன் வழிப்பட்டும் பிரயோகித்தனன். அவ்வஸ்திரமானது வெளிப்பட்டவுடன் அளவற்ற நாரசிக்க வடிவங்களைக் கொண்டு, நெருங்கிண்ணிருக்குஞ் சிவந்த மயிர்களைச் சிலிர்த்து, வடவையைப்போலச்சீறிக் கொக்கரித்து விழிகளில் அனற் சமுகங்களைவிசி நாகிகளில் பிரசண்டமாருதத்தைப் பெருக்கி, உலகங்களினைத்துந் திடுக்கிட்டு நடுங்கும்படிக்கு ஆர்பாட்டலைவிழைச் செய்துகொண்டு சென்று குரூன் விட்ட கஜாஸ்திரத்தைத் துகள்படுத்திப், பின்னர் அவ்ணையும் பாய்ந்து கொல்லுமாறு சீறிச்சென்றது அப்போது குரூனானவன் நல்லகாரியம் நல்லகாரியமென்று நகைத்துச் சரபாஸ்திரத்தை விதிப்படி பூசித்துப் பிரயோகித்தனன். அத்திவ்வியாஸ்திரம் வானத்தெழுந்து சீறிக் கணக்கிறந்த சரபசாரந்துல வருக்களைக்காட்டி வடவைக்கனலும் ஆலகாலமுந் நடுங்கி அஞ்சக்கொதித்து அகிலைகத்துடன் சென்று அவுணராசன் சிம்மாஸ்திரத்தை நாசமாக்கி, அங்குள்ள அவுண சேனைகளை யெல்லாம் அடக்கத்துப் படுத்திக்கொண்டிருந்தது. அக்கொடுமையைத் தேவார்தகன் கண்டு தான்ரெலுத்திப் தேவப்படைகளினைத்தும் பிரயோசனப்படாமற் பின்னிட்டு தையும் பகைவன்படை வீறிட் டிருப்பதையும் நிதானித்து, இராமன் - முற்காலத்தில் விண்ணவானவர் நாரசிக்க வடிவைக்கொண்டு உலகங்கள் தத்தறிக்காசீறிய கொடுமையை யடக்கப் பரமசிவ கடவுட்சக்தினால் வீரபத்திரக்கடவுள் திருவவதாரத்தின்கொண்ட தெய்வப்படைபாதலால் இதனைவெறென்றினால் வெல்லுவதரிது நாரமும் அந்தச்சிறந்த படையைக் கொண்டே தடைசெய்யவேண்டுமென யோசித்துத்தாழ்வு சரபாஸ்திரத்தை யெடுத்து சாத்திர விதிப்படி பூசித்துப் பிரயோகித்தனன். அப்படையும் முன்னர் குரூன்விட்ட படையைப்போல அளவற்ற மகிமைகளைக்காட்டி யெழுந்து அவுண சேனைகளெல்லாஞ் சின்னாபின்னப்பட வாட்டிக்கொண் டிருக்கின்ற சரபாஸ்திரத்துடனெதிர்த்துச் சராசரப் பிரபஞ்சங்க ளினைத்தும் அல்லோகல்லோலப்பட்டு வாடி யொடுங்கும்படிக்கு ஒன்றுக்கொன்றுபின்னிடை யாமல் அகோரயுத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கும்போது, பிரமன் முதலிய தேவர்கள் மானிடர் பாத்லவாசிகள் முதலாயினோர் காங்களைக்கூப்பிப் பத்தி விசுவாசங்களுடன் துதித்து ஒப்படைகளுக் காகாவிருக்கின்ற சரபாஸ்திரங்களே ! ஏறும்பு முதல் யானையிறுக்கச் சொல்லா நின்ற சகல பிரானிகளும் வாடிப் பின்னப்பட வொட்டாமல் இரட்சிக்கவேண்டும். உங்களால் நேர்ந்திருக்கின்ற வருத்தங்களுக்குத் தாயரி

க்க வொட்டாமல் சகல பிராணிகளும் சோருகின்றன. இதனைத்திருவுளத்திற்கொண்டு கிருபையுற்றுப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று பலவிதங்களினால் போற்றுவதை அவ்வஸ்திரங்க ளறிந்து மன்னுபிரர்களுக் கிரங்கி உடனே தங்கள் செய்கைகளை யுள்ளடக்கிக் கோபந்தணிந்து தங்களை விடுத்தவர்க ளிடத்திற் போய்ச் சேர்ந்தன. பின்னர் குரூரனை வன் அவற்றின் செய்கைகளைக் கண்டதிகழித்து அராயிலிருக்கும் உரையிற் சொருகிய வாளாயுதத்தைக் கரத்திலெந்தி ஞெரேலென்றுதேரவிட்டு நிலத்திற் பாய்ந்தனன். அம்மாத்திரத்தில் தேவாந்தகனுவன் மனந்தளர்ந்து ஏதோ இவன் ஓடலென்று ஒரெண்ணங்கொண்டு நம்மோடு வாட்டோர் செய்ய வருகிறான். இனி யிவனை வாட்டோரினும் வெல்லுவதரிது இனி பென்ன செய்வோ மென்று பேசுத்துத்தனதுமனத்தில் ஓர் துணியைவக்தொண்டு ஆகாயத்தில்உருத்தோற்றதபடி மறைந்து பூர்வத்தில் தனது தவமுபற்சியினால் பெற்று வைத்திருந்த மோகனஸ்திரத்தைக் கரத்திலெடுத்துத் தூபதிப ணைவததிய விதிகளை மானதபூசையில் நிரப்பி மந்திரத்தை யீச்சரித்து ஒதேவாஸ்திரமே நீ இந்நிமிஷத்தில் துரிதமாகச் சென்று நமக்குச் சென்ம வயிரிகளாகத்தோன்றி வருத்துகின்ற தேவசேனைகள் பூதவீரர்கள் முதலாயினேருடைய அறிவைப்போக்கி வாட்டித் திரும்பக் கடவை யென்று போற்றிச் செலுத்திக் குரூரன் முன்னே ஓர் கந்தருவாஸ்திரத்தை யெடுத்துவிட்டனன்.

கேட்டார்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! தேவாந்தக நென்னும்கா கொடும்பாதகன் முதலிலேயிய மோகனஸ்திரமென்னும் படை யோ எத்தகைய வீரபராக்கிரம சாலிகளினதீகிற் செலுத்தப்படு மாயினும் நெருங்கியவுடன் அவர் பஞ்சேந்திரியங்கள் நிலைகொப்பேதித்து அறிவை யழித்துப் பிரேதத்தைப்போலச் சோபித்துக் கிடக்கச் செய்யவல்லது, அத்தகைய சிறப்புள்ள வெற்றிப் படையானது வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் உக்கிராகாரமாகக் கோபித்துக் கிரணங்களைப்பாப்பி உலகங்களை மகிழ்ச்செய்துலவுஞ் சூரியனொளியையடக்க காடாந்தகாரமாகிய இருளைப்பருக்கிப் பூமியிலிருக்கின்ற பல்லுபிரர்களும் நடு நடுங்கித் தெளிவில்லாமல் அந்தகரைப்போலத் தியங்கிவாடித் தத்தளித்த தத்தக்கதாகச் சீறி நகைத்துக்கொண்டுவா அதன் மகிமைகளையும் வலியையும் தேவசேனைகளும் பூதப்படைகளும் கண்டவுடன் துக்கசகாதத்திலழுந்திப் பயப்பிராந்தி கொண்டு மனந்தடுக்கிட்டுவாடி மூர்ச்சித்தனர். அவர்கட்குத் தலைவராக விருந்த வீரர்களும் பித்தரைப் போல மதிமயங்கித் தேரவிட்டு நிலத்தில்விழ்ந்து சோர்ந்தனர், அணிமாதி

அட்டமாசத்திகளுந் தங்கள் மீது விழிவருகின்ற பைகவன் பாணத்
தைத் தடுக்க வகையற்றவர்களாய்க் காத்திற்பற்றியிருந்த விற்களையும்
பாணங்களையுஞ் சோரனிட்டிக் களைத்து விழுந்தார் குருநானவன்
இந்தப்பயடையை எந்த வபாயத்தினால் வெல்லலாகுமென்று யோசித்து
யானார் தோன்றும் விருந்தனன். அதற்குள் தேவாரத்தகன் இரண்டாவ
தேவிய கந்தருவாஸ்திரமானது அளவற்ற கந்தருவர்களுடைய வடிவ
ங்களைக்கொண்டு சிலது பேரியாழ் - சகோ யாழ் - மகரபாழ் செங்
கோட்டியாமென்னும் பலபாழ்களை வாசித்துக்கொண்டும், சிலதுதொ
ற்கருவி - துளைக்கருவி-நாம்புக்கருவி - சுஞ்சக்கருவி - மிடத்துக்கருவி
பென்னும் பலவாத்தியங்களைச் செய்து கொண்டும், சிலது பாரிவி-
தேவக்கிரியை-மேகனிஞ்சி-குறிஞ்சி-பூபாளம் முதலிய பலசங்கீதங்க
ளைப் பாடிக்கொண்டும், சிலதுபாவம்-அராகம்-தாளம் என்னு மூன்று
மடங்கிய பாதசாத்திர விதிப்படி அங்கம் உபாங்கம் - பிரத்தியாங்கம்-
அலர்முகராகம்-கரப்பிரசாரம் - கிரகாகருமம் - காசேத்தாம் - கரகர
ணம் தானகம்-சுத்தசாரி-தேசசாரி-நியாயம்விருத்தி - பிரிசாரம்-பூம
ண்டலம்-ஆகாயமண்டலம்-சுத்தக்கரணம்-உறுபுலித கரணம்-அங்ககாரம்
இரேசிதம் ஆகிய இருபது பேதமும், இவற்றுள் எண்வகை நிருத்தமு
ம், இரேகாதி அங்கம் பதினாறு, நால்வகைக் கரணமும், இருவகை
க் கரமும், கால்வகை புரிகை முதலாகிய பதினாறு, மடிபடிவகை இ
ருபத்தெட்டும், பூசாரிகள் பதினாறு, முப்பத்திரண்டு தேசசாரிகளு
ம், முப்பத்தைந்து ககனசாரிகளுந், பதினாறு பாடபேதங்களும், பத
தொன்பது, படகபேதங்களும், இருபத்தெட்டு பாடவகைகளும், பஞ்ச
தாளமும்சுத்ததாளமும் நவதாளமும் தசதாளப் பிரமாணமும் சேதக்க
ட்டளை இருபத்தெட்டும் சரணோமுதலிய கட்டளை முப்பத்தைந்தும் பிற
வும் ஔன்னகவறிந்து நடனமாடிக்கொண்டும், இவ்வாறு ஒவ்வொன்று
ம் ஒவ்வொரு வினோத சாலங்களைக்கொண்டு குருநெதிரிற் சென்று
ஆரவாரிக்கிருந்தன.

அப்போது குருநானவன் வாட்போருக்கஞ்சி மறைத்து போன
தேவாரத்தகன் மீட்டும் வருவானாயின் அவன் வலியைப்படக்க வாட்டு
வேமென்று எண்ணிக் கந்தருவர்கள் செய்யும் ஆடல்களைக் கண்களி
க்கப் பார்த்தும் பாடுகின்ற சங்கீதங்களைச் செளிகுளிரக் கேட்டுமவையு
க்கையானந்த முற்றிருந்தனன். அக்காரணத்தை ஆகாயத்தில் மறைந்
திருக்கின்ற தேவாரத்தகன் கண்டு நமக்குச் சகாயகாலம் உண்டாயிற்
றென்று களித்து விளையில் யாவரு மறியாதபடி யுத்த களத்துக்குவந்
து வேதாகம விதிப்படி ஓர் திரிகோணகுண்டத்தை யமைத்து அதி

ல் ஒமாக்கினியை மந்திரபூர்வமாக உண்டாக்கி, ஆயிரம் அவுணர்ஷ
 னைப்பெயிவிட்டு, அவர்கள் மாமிசங்களையும் உதிரங்களையும் ஆயிரமா
 யிரங் குடங்களில் நிரப்பி, ஆகுதிகொடுத்துப், பஞ்ச முத்திரையென்று
 மாதனத்திலிருந்து அதிக உக்கிரமாக ஓர்யாகஞ் செய்து முடித்தனன்
 அப்போதந்த யாககுண்டத்தினின்றும் ஓர் பெரிய பெண் பூதமானது
 உலகமெல்லாம் நடுங்கும்படி. ஆகாயத்தை யளாவியபெரியஉருவத்தோ
 டுவட்டமாய்ப் பருத்திருக்கின்ற கண்களும், கோழைப் பற்களும், மலை
 களுக்கு நிகரான ஸ்தன்னியங்களும், நீண்டமயிர்களும், பிலத்துவா
 ங்களையொத்த பெரியவாயும், வடவா முகாக்கினியைவிட வல்ல நெட்
 டியிர்ப்பும், ஆலகாலமும் நடுங்கும்படியான கோபமுங்கொண்டு உற்ப
 த்தியாகித் தன்னைவருவித்த தேவாந்தகனைப் பார்த்து, ஓ இராசாதிரா
 சனே! என்னைப் பசியானது உழழிக்காலத்தி லெழும்பும்வடையைப்போல்
 வாட்டுகின்றது, அப்பசி உன்னைவிட்டு நீங்கதக்கமார்ச்சத்தினை விரை
 வில்யோசித்து முடிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டது. அதற்
 குத் தேவாந்தகன் சந்தோஷித்து மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய சே
 னைபைக்காட்டி, ஓ பாரிடமே! இதோ நிற்கின்ற சேனைகளையெல்லாம்
 உனது பசிரூரத்தின்னக் கடவையென்று சொல்லினன். அப்பாதகன்
 அச்சொல்லை முடிக்குமுன்னம் அப்பூதமானது மோகனுஸ்திரத்தினால்
 மயங்கி மூர்ச்சையாகிக்கிடக்கின்ற சேனைகளையெல்லாம் எடுத்து வாயி
 லிட்டுக் கொள்ளும்படியாக விரைந்து ஆக்கிரமித்துவா அக்கொடுமை
 யையும் முன்னர் புத்தகனத்தில் நடந்த செயல்களையு மறித்திருக்கின்ற
 மகோற்கட மூர்த்தியானவர் அபுணபாதகனுடையமோகனுஸ்திரத்தின்
 வலியை யடக்க வேண்டுமென்று திருவுளங் கொண்டு உடனே ஞானப்
 படையை எடுத்து வில்லிற் பூர்த்தியோகித்தனர். அப்படைவெளிப்
 பட்ட மாத்திரத்தில் இருநிலைகளைக் குரியனைப்போலச் சொலித்துச்
 சிறிப்பாய்ந்து தேவாந்தகன் சேனாத்திராக்கின்ற மோகனப்படையை
 அதப்படுத்தியது, தெவசேனைகளும் பூதவெள்ளங்களு மடைந்திருக்கி
 ன்ற மயக்கங்களெல்லாம் குரியனைக்கண்ட பனிப் படலத்தைப்போலப்
 பறந்துபோயின. குரூரனெதிரி லாடல்பாடல் செய்திருந்த கந்தருவப்
 படையானது விலகிப்போய் விட்டது. இப்பால் குரூரனுனவன் தேவா
 ந்தகன்செய்த வஞ்சகங்களை யெல்லாந் தெரிந்துகொண்டு இப்பாதகன்
 நம்மவரை மோகனப்படையினால் வாட்டியதல்லாமல் நம்மையுங் கந்த
 ருவப்படையினால் மயக்கினனெனவென்று கோபங்கெடுத்து முன்னங்
 காத்தி லேந்தியிருந்தவானினால் அப்பாதகனை வெட்டவோங்கிச் சென்

னன். அதற்குள் புத்திதேவியா லுண்டானபெனத்தேவியானவள் அவனை நிறுத்தி, தேவாந்தகனேவிய பூதத்தை வாவென்று யுத்தஞ்செய்வதாயினள் பின்னர் இரண்டுசண்டமாருதங்கள் ஒன்றோடொன்றெதிர்ப்பதுபோல் அவ்விரண்டு பூதங்களு மொன்றோடொன்றெதிர்த்து விழிகளில் வடவைக் கனலெழக் கோபித்துக் காங்களைப் பினைந்துகொண்டு பூம்பெயரும்படிக்கும் பாதங்களைப்பெயர்த்து முன்னடி வைத்துப் பின்னடிவாங்கிப் பாய்ந்தும் புசங்களைத் தட்டியும், ஒருவரை யொருவர் உருத்துப் பார்த்தும் விரங்களைப்பெய்யும், காங்களைப் பிடித்தமாகக் கொண்டு முகத்தினும் புயத்தினும் மார்பினும் மற்ற உறுப்புகளினும் குறிகொண்டு குத்தியும்! அதைத் தடுத்து மீளத்தாக்கியும், கற்பகத்தை யொப்பவலிய புயங்களினாலிடித்தும், கால்களைப் பின்னித்தட்டியும், உதிரம் ஈறிட்டோட நெற்றியினுந் தலையினும் குட்டியும், கன்னம் பிளக்கவறைந்தும், இடசாரி வலசாரியாகத்திரிந்தும், இவ்விதங்களில் இருவரும் அண்டங்களையெல்லாஞ் சுற்றியும் அலைகடலெல்லாஞ் சுழன்று பூவட்டமெங்கனுஞ் சுலாவியும் உரகர் வாழ்கின்ற பாதலங்களிற் சென்று குலாவியுப், ஒருவர்க்கொருவர் பின்னிடையாமல் மற்போரைச்செய்துகொண்டு வரும்போது, பவுத்தேவியானவள் அதிக தீர்த். தோம மேலிட்டுக் கோடையிடுகளைப்போலக் காங்களினலும், புஜத்தளிநலும் இடைவிடாது தாக்க அத்தாக்கலைத் தேவாந்தகனுடைய பூதமானது தாளமாட்டாது வலிகுன்றிக்கை கால்சோர்ந்து இரத்த வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடும்படியாகச் சோர்ந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தது உடனே பவுத்தேவியானவள் அவளுடைய வொருகலைத் தன்னொருகாலினால் மிதித்துப் பனைநாளைப் போலக்கிழித்து ஒரு கீற்றினைக் கீழ்த்திசைக்கடலினும் வேறொரு கீற்றினை மேற்றிசைக் கடலினுமிடறிந்து யுத்தகளத்தினின்றும் நீங்கித் தன்னையின்ற புத்திதேவியினிடத் சென்று சேர்ந்தனள்.

இப்பால் தனது பூதம் நாசப்பட்டதைத் தேவாந்தகன்கண்டு இரவுத்திராகாரமாகக் கோபித்துத் தனது தேரை இரணங்கள் மெங்கனுஞ் சக்கிராகாரமாகச்சுழற்றித் தேவசேனைகளையெல்லாம், பூதகணங்கள்மீதும், அளவற்ற பாணங்களைச் சோனைமாரியைப்போலப் பிரயோகித்தனன். அதைக் கணைசகுமாரனாகிய குருநான்கண்டு, அடா கள்வனே! முன்னம் வாட்போருக் கஞ்சியொளித்தனை? நீ மீட்டும் வெட்க மில்லாமல் சண்டாசெய்யவந்தனை? இனி எவ்விதத்தாற்றப்பிப்போக விருக்கின்றனை? இதோ உன்னிய பிராணனை வாங்கி வீரசொர்க்கத் திற்குடி யெற்றுகிறேனென்று சிறித் தனது வில்லில் சங்கோப சாங்க

மாகச் சரவருஷங்களைச் சொரிந்தனன். அக்காலத்தில் தேவாந்தகனு
 னவன் கணக்கிறந்த கொடியபாணவகைகளைக் கோடைகாலத்து மழை
 த்திவலைகளைப்போல ஒன்றன்பி னொன்றாகச் செலுத்திக் குரூரன் விட்
 டகளைகளையெல்லாம் பொடியாக்கி அவனுடைய தேரையும் நுறுங்கி
 விழுச்செய்தனன். அதனால் குரூரன் அதிக கோபம் பிரவேசித்து உட
 னே மற்றொரு தேரிலேறி அவுணராசன் செலுத்திய பாணங்களுக்
 கொப்பாகத்தானும் அளவற்றபாணங்களைச் செலுத்தினன். இவ்விரு
 வீரர்களுஞ்செலுத்திய பாணகோடிகளின் கொடுமைகளைத் தேவர்கள்
 முதலாயினோர் ஆற்றமாட்டாது திகைத்து மிகவும் வாடிப் பதுங்கினர்
 பூதப்படைகளும் அவுணப்படைகளும் கைகாலாடப்படாமல் கண்ட
 துண்டமாகவெட்டுண்டும், மாண்டும், சோர்ந்தும், பலதிகைகளினு
 மிறைந்தும், இவ்விதமாக இரணக்களத்தில் ஒருவருந் தோற்றப் படா
 மல் மறைந்தனர். அணிமாதி அட்டமாசத்திகளும் ஏனைய சேனைத்த
 லைவர்களும் பலகாயங்களைப் பட்டுவருந்திதிகைத்துப் படாத பாடு
 களைப்பட்டு நின்றனர். இவ்வாறு வடவையும் ஆலகாலமும் பகைத்துப்
 டொருவதைப்போல இருதிருத்தாரும்போராடித் தங்கள் தேர்களைநொ
 டுப்போதில் அனந்தமுறைச் சக்கிராகாரமாகவும், வட்டனை யாகவும்,
 இடசாரி வலசாரியாகச் சுழற்றித் தூத்தியும், சூரிய சந்திராள் தங்கள்
 கதிகள் தப்பிச்செல்ல அளவற்ற சரவருஷங்களைத் தூண்டியும், இர
 ணக்களத்தில் ஒதுங்கிப் பதுங்கியிருந்த கோணிகளைப் பொடிபட
 வாட்டியும், யானைப் பந்திகளைக் கண்டதுண்டப்பட வெட்டிக் குனித
 தும், குதிரைப் பெருக்கைச் சிதைத்துக்கிடத்திரும் அவுண வீரரை
 மடக்கிக்கொண்டு சின்னாபின்னப்படக் கூண்டித்தும், பூதவுள்ளத்
 தையலைத்துச்சிரம்-கரம்-உரம்-பதம் முதலிய வறுப்புக்களை வெவ்
 வேறுகவெட்டி யெறிந்தும், தங்களிர தங்களை மேலுலக மேழினுஞ்
 செலுத்தி வானவெல்லை யெங்களுும் பலனிவர்தும், பூலோக முழுவ
 தும் உலாவியும், சத்த சாகாங்களிற் சென்று சுழன்றும் சக்கிரவாளகி
 ரிக்கு அப்புறத்திற்பாய்ந்தும், பாதாளலோகங்களைக் கதக்கியும், சத்
 தியலோகம் வைபூர்த்தம் முதலிய வைப்புக்களிற்சென்று உலாவியும்,
 மீட்டுஞ் சமார்க்களத்தையடைந்து பலவிரங்களைப் பேசியும், இரத
 மோடும் வேகத்தினால் ஒருவரை யொருவர் முட்டியும், தெற்காத்தொ
 னிகளைச்செய்தோடும் வண்டில்களை இடிகளை யொப்பத் தாக்கியும்,
 விண்ணவர்கள் திகைத்து மயங்கும்படிக்கு கூணப்பிபாடில் அஷ்ட
 திகைகளிற் பாய்ந்தும் மீண்டும் இடையிடையில் சக்கரம்-பாசம் தண்
 சூலம் முதலிய படைகளை எறிந்தும், ஒருவரையொருவர் சீறிப்

பார்த்து நீயெவ்வளவு உன்சாமர்த்திய மெவ்வளவு உன்னை கொடிப் போதில் வாட்டி நிலத்திறந்நானுகின்றேனென்றும் கொடிய சபதங்களைப்பாடியும், தங்கள் விற்சாதுரியங்களையும் காவேக சரவேகங்களை யும் நி.ானித்துப் புகழ்ந்துவிட நாகங்களைப்போலச் சீறியும், அண்டங்களதிர நகைத்தும், பாதலவாசிகள் நடுங்கக் கர்ச்சித்தும், சிங்க நாதங்களைச்செய்தும், பர்வதாகிருதியாகப் பருத்திருக்கும் புயங்களைத் தட்டியும். மீசைகளை முறுக்கியும், இந்த யுத்தம் வெகு நேரத்தியாக விருக்கின்றதென உகர்ந்து, அடிக்கடி சயத்தைக்குறித்து வெற்றிச் சங்கங்களைப் பொம்பொம்பென் றாதியும், இப்படிக்கு விராதி விராகிய அவ்விருவருங் கொடிய சித்திரப்போரைச் செய்துவரும்போது பூரண்டல வெல்லையில் வாசஞ்செய்பவரும் விண்ணகத்திற் சஞ்சரிப்பவரும் அவர்கள் செய்கைகளைப் பார்த்து அற்புதங் கொண்டவர்களாய் இந்தச் சூரைப்போலச் சண்டைகொடுத்த அவரை இதற்கு முன்னம் யாவரையுங் கண்டிலம் கேட்டதுமில்லை இக்காலத்தினுந் தெரிந்ததுமில்லை பிறகாலத்தினுங் கிடைக்கமாட்டாது. புசுபலபராக் கிரமசாலிகளாகிய இவர்கள் சவுரியத்திற்கினையெடுத்துக்காட்ட யாவருமில்லையெனக் கொண்டாடினர். அப்போது குரூரானுவன் மேலிட்டே தேவாந்தகனுடைய தேறிற்பாப்து வச்சிராயுதத்தினைக் கிழகிறெனச் சமுற்றி விசாலமாய் வாரிநிறைப்போல உறுதி பெற்றிருக்கின்ற மார்பு நெக்குவிட்டு உதிரம்பெருகும படிக்குக் கோடையிடிபைப்போலத் தாக்கமிண்டனன் அத்தாக்கலினால் தேவாந்தகன் சோர்ந்து மூர்ச்சித்து மீட்டுந்தெளிந்தெழுந்து ஓர் தண்டாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டுவான் வயிரக்குன்றினைப் போலப் பாரித்திராநிறை குரூரனுடைய கோளின்மீது எமனுங்கண்டு அஞ்சுமபடிக்கு மோதினன். அம்மோதலைக் குரூரன் சசிக்கமாட்டாது பெருமூச்செறிந்து மூர்ச்சித்துத் தேறிப்பாய்ந்தனன்.

பின்னர் தேவாந்தகன் அவன் தெளிந்து எழுந்திருப்பதற்குமுன் மற்றத் தேவசேனைகள் பூதவெள்ளங்கள் மத்தியில்ஊனது தேரை முடுக்கிவந்து தனது வில்லை கணக்கிறந்த திவ்வியாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்துச் சிங்கநாநஞ்செய்தனன். அவ்வஸ்திரங்கள் ஒன்றனந்தமாகப் பெருகிச் சிலது அனற்படிவமாய்த் திபை யிறைத்தோடியும், சிலது ஆலகாலவிடத்தை யொப்பமண்டி எரிந்து தகித்தும், சிலது காடாந்த காரமாகமூடிப் பூதர்களைத் திசை தெரியாமலித்தும், சிலது காலாந்தகரை நிகர்த்துச் சீறிப்பாய்ந்தும், சிலது அனலைக்கக்கிக்கொடியகர்ப்

பத்தைப்போல வீறிக்கொண்டு தாவியும், சிலது சூரியகிரணங்களுக்குச் சமதையாகச் சொலித்து மேலிட்டும், சிலது மின்னலைப் பரப்பிக் கொண்டோடியும், சிலது கோடைரிடிகளைப் பெருக்கியுலாவியும், சிலது சக்கரத்துக்குச் சமதையாகச் சுழன்றும், சிலது வச்சிராயுதங்களைப் போலத் தாக்கியும், சிலது இந்திர தனுசுக்கொப்பாகப் பற்பலவான மேகங்களைப் பெருக்கி அதா அதஞ்செய்தும், சிலது குலங்களுக்கொப்பாகப் பாய்ந்தும், சிலது பிரசண்ட வாயுவைப்போல வேகங் கொண்டுலாவியும், சிலது சூராவளிக்காற்றினுக்கொப்பாக எதிர்த்தவர்களைப் புட்டியும், சிலது வாளாயுதங்களைப்போலச் சங்கரித்துத் திரிந்தும், சிலது பாரித்த தண்டாயுதங்களாய் வாட்டியும், சிலதுவேலைநிகர்த்ததும்சஞ்செய்தும், சிலது சிங்கம் பிவியாகியகொடியமிருகங்களுக்கொப்பாகக் கர்ச்சித்துக்கொன்றும், இவ்வாறு அவுண்பாதகன்விட்ட பாணங்களெல்லாம் மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய சேனாசமுத்திரத்திற்புகுந்து ஒருவரையும் அப்புறமிப்புறம் போகவிடாமல் அல்லோலகல்லோலப் படுததும்போது அந்தரவாசிகளாய்ச் சமார்க்களத்தில் நடக்கும் வினோதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த விண்டுவாணி தேவர்கள், திப்பிரமைகொண்டு இன்று மிப்பாதகன் என்னசெய்ய விருக்கின்றனனேனெவென்று வருந்திகாலாதிகளிற் பிராணனைக்கொண்டுபோகுங் கூற்றுவரீணக்கண்ட மன்னுயிரைப்போல நடுநடுங்கிக் குலை குலைத் துமதி மயங்கி எங்கணும் நிற்கவும் பயந்து தலைத்தலை சிதறியோடி ஞான நாயகராகிய மகோற்கடமூர்த்தியைக் குறித்துப் புலம்பி முறையிடுவதாயினர்.

நீனராகிய தொண்டர்களுக்கு குற்றவினைகளைப் போக்கிப் பாதுகாத்தருளும்பொருட்டு விருதுக்கொடியை நாட்டியிருக்கும் பக்தவச்சலனே ! தமது வழியடிமைகளாக விருக்கின்ற அடியேங்களை வாட்டியலைக்குஞ் சத்தருக்களை இடியேற்றினை யொப்பவலைக்குந் தீனசரணணியனே ! அடுத்தோர்களுக்கு அஞ்ஞான விருளைப்போக்கிப் பேராணந்தத்தைப்பெறச் செய்ய வல்லபாஞ்சுடரின் மூலமே ! வேதாகமங்கள் முதலியவற்றினால் எண்ணியன விடுதற்கரிய கர்த்தனே ! திரிமூர்த்திகளில் முதன்மை பெற்றிருக்கின்ற சிவபிரான்பெற்றருளிய கடவுளே பாமாலைகளினற் புகழுவல்ல தொண்டருக் கெளிமையான ஞான நாயகனே ! என்றிவ்வாறு அனந்தமுறை துதிசெய்து, ஒஹ சகலபுவனதாரகர்த்தனே ! ஒஹ சச்சிதானந்தப்பொருளே ! ஒஹ பரப்பிரம சொருபியே ! அடியேங்கள் முறையிடுந் துக்கவருத்தங்களைத் திருச்செவிகளிலேற்றுப் பாதுகாத்து இூட்டிக்கவேண்டும் கவாயிகள் காலதாமதஞ்

செய்தால் சர்வசங்காரகாலத்தைப்போல நாசமடைவோம், ஒதினத
யாளுவே! கொடியிற் கொடியனாகிப் இத்தேவாந்தகன் செய்யுஞ் செ
ய்கைகள் தேவரீர் திருவிழிகளிற் காணப்படவில்லையோ? இன்னமுஞ்
சற்றுநேரத் தேவரீர் பராமுகமாயிருந்தால் அக்கள்வன் பிரபஞ்சங்க
ளனைத்தையுந் திமைப்போதிற்கவளீ காஞ்செய்து போடுவதற் கைய
மில்லை. மேலும், என்னென்ன அனர்த்தங்களைச் செய்வனோ தோற்ற
மில்லை. ஒ எமது சூலதெய்வமே! விரைவில் கிருபையுற்றுத் தேவாந்த
கனாகிய இப்பாக்களைக்கொண்டு மன்னுபிரி்கன்படும் வருத்தங்களை
நீக்கியாள வேண்டுமென்று பலவாராகத் துதித்து வேண்டினர்.

அவ்வேண்டுமோளை எமது கர்த்தன் திருச்செவிகளிலேற்றுத்தே
வாந்தகனாகிய உலக உபத்திவங்களைத் தளிர்ந்து நிலைபெறச்செய்
யத் திருவுளங் கொண்டவாய்ச் சாரதியாகிய வாயுதேவனைப்பார்த்து
நமதுதேரை விரைவில் தேவாந்தகனாகிற் கொண்டுபோகக் கடவை
யென்று திருவாய் மலர்ந்தனத் அவ்வாக்கியம் இந்நான் முதலாகிய
தேவர்களுடைய செவிகளில் அமுதத்தினைப்போல அழைந்தமாத்திர
த்தில் சந்தேகாஷ்சாகரத்தில் மூழ்கித் தேகபரவசத்தராய் அனந்தக்
கூத்தாடி செயமுண்டாகக் கடவதென்று வாழ்த்தினார்கள் அப்போ
துவாயுதேவன் புரவிகளையுடைய நவரத்தின மயமாகிய தேவாமணி
கள் சேத்திக்க வாயுவேகத்தினுங் கடுகித் துரத்திக்கொண்டுபோய் இர
ணக்களத்திற் சுயசாலியா யுலாவிக்கொண்டிருக்கின்ற தேவாந்தகனு
டைய தேருக்குநோக நியுத்தினன் அப்போது அண்டரண்டபுவன
ங்களை யெல்லாம் வென்று சகலலோகங்களிலுந் தனது ஆரசாகதியி
னைச் செலுத்தி ரீடித்திருக்கும் ஆயுளையும் வாயுதேகத்தினையும் பெற்
றிருக்கின்ற அமரர்கட்கெல்லாம் எமனென்று சொல்லும் படியான
இராதிராசனாகிய தேவாந்தகனுனவன் தனக்கெதிரில்வந்த நவரத்தி
னமயமாகிய தேரினிடத்தில் பரிசுத்த மனத்தினையுடைய நூனவா
ன்கள் கருத்தினுக்குமெட்டாக நின்மலக்கடவுளாகிய மகோற்கட மூர்
த்தியினது சூரியனொளிபிணு மேலிட்டுக்காட்டுஞ் சுயஞ்சொழிவடிவத்
தினை நேரிற்கண்டு, அதுபரியந்தஞ் செய்திருந்த கொடியினைக் களனை
த்தினையும் போக்கப்பெற்றவனுய்ச் சிறிது நிதானித்துச் சர்வசங்கார
மூர்த்தியாகிய சிவபிரானளித்தருமாரன் இவனையாருமென்று நிச்ச
யித்து, சுத்தவீரனாதலாற் கோபாக்கினி மனதைவாட்ட எமது கர்த்த
னைப்பார்த்து, ஒ பாவனை? மேலானதவங்களைப் பெற்றிருந்த எனது
தம்பியைக்கொன்றனை? அதுதலையாவாலும் வெல்லுதற்கரிய வெணக்
சூரி மாறுபட்டனை? பிரமன் விண்டு - உருத்திரன் முதலிய தேவர்க

ளெல்லாம் ஒன்றாகக்கூடி என்னுடன் அளவற்றநான் யுத்தஞ்செய்தாலும் அதுவீராகிய என்னை ஒருக்காலத்தினும் வெல்ல மாட்டார், கள் உனக்குதவியாகக் கூட்டிக்கொண்டுவந்த வீரர்களெல்லாம் அக்கினிமுன்பட்ட பஞ்சமலைபைப்போலச் சமர்க்களத்துக் கிரையாகப் போனதைக் கண்டனை? அந்த வீணைப்போல நீயு முடிந்து போவையெய்நறி வெற்றிபெறப் போகின்றதில்லை. இனியேனுஞ் சாகாமற் பிழைத்திருக்க மனமுண்டாயின் நான் சொல்லுவதைக் கேள்? உன்னை இப்போதே உயிருடன் விடுகின்றேன் நீவினை ஆயுதங்களை எடுத்தெனக்குத் தொந்தரை கொடுக்காமல் என்னை யடுத்து வாழ்ந்துக் கொண்டிருப்பவன் தனது பிரதாபங்களையும், வீரத் தன்மையையும் செயப் பெருக்குகளையும் அவுண பாதகன் விரித்து விரித்துச் சொல்ல அவையனைத்தையும் அருவுருவாக விளங்கும் மகோற்கடப்பெருமான் கேட்டுப் புன்னதை செய்து ஓ அவுணராசனே! விண்ணுலகமுமுதும் துன்பத்தை விளைத்துக்கொண்டிருந்த அற்புத்தியினையுடைய நீயும் மண்ணுலகமுமுதும் கொடுங்கோலைச்செலுத்தி ஆண்டுவந்த உனது தம்பியும் தாய்வயிற்றிற் கருப்பமான நான்முதற்கொண்டு நேற்றையவரையில் சகோதரரென்று சொல்லும்படியாக வாழ்ந்தீர்கள். அத்தன்மைத்தான உங்களிருவரில் ஒருவனைச் சொர்க்க லோகத்தில்தேவனுக்கறிருக்கவைத்தோம், அவனுக்குச் சகோதரனைப் பிரித்தோமென்னும் வருத்தமிருக்குமல்லவா? ஆதலால் அவனுக்கு அவ்விடத்திலும் நீயே சகோதரனாக இருக்கும்படியாகவும் யுத்தகளத்தில் மாண்டு அங்குசென்றிருக்கின்ற உனது சேனைகளும் உன்னையே அரசாக்கிக் கொள்ளும்படியாகவும், இப்போதே தேவனுக்கி அங்குளமனுப்புகின்றோம் அஞ்சுவெண்டாமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர்.

அவையனைத்தையும் தேவாந்தகன்கேட்டு, அதிககோபங்கொண்டு கொவ்வைக்கனியை பொப்ப விழிகள் சிவந்து அழற்சுவாலை யெழுப்பெருமூச்செறிந்து வடவையைப்போலச்சீறி மந்தாகிர்க்குச் சமதையாகப்பாரித்து நீண்டிருக்கும் வில்லைக் கரத்திலெந்தி இருகதைகளும் ஒன்றுபடவளைத்து நானேற்றி அதில் விஷயங்களைக்காக்கவல்ல தீட்சண்ணியமுள்ள பாணவருஷங்களை அபரிமிதமாகப்பூட்டி மகோற்கடமுர்த்தியின்மீதும் அவர் ஆரோகணித்திருக்கின்ற இரத்தத்தின்மீதும் உதயகிரியைப் பணிப்படலம் முடியதைப்போலச் சொரிந்து சிங்கத்தை யொப்பக் கர்ச்சித்தனன். அதனை மகோற்கட முர்த்திகண்டு இவன் வில்வித்தை வெகுநேர்த்தி வெகுநேர்த்தி யென்று நகைத்து மகமேருவென்னும் பிசுமையினை வில்லைத் தமது கரத்திலெடுத்து வளைத்து

அதிலே கணக்கிறந்த பாணங்களைத்தொடுத்துவிடுத்துத் தீயையிறைத்
துக்குமுறிக்கொண்டு மேலிட்டு வருகின்ற அவுணன் படைகளையெல்
லாஞ் சின்னாபின்னப்பட வாட்டிப்பின்னர் இரண்டு கணையினால் அவ
னுடைய தூணியையும் வில்லையும் பொடிப்படுத்தினர். உடனே தே
வார்த்தகன் வேறொரு வில்லை யேந்திவந்து சுவாமியினுடைய தேரின்மீ
துமிசவுள் நீட்சண்ணியமுள்ள ஆரீரம்பாணங்களை பிரயோகித்தான்
அப்போது எமகையனும் அத்தொகைப் பாணங்களினால் அவைய
னைத்தையும் தீதுகள்பிட்டுத் தீ வேறே முன்.றுபாணத்தினால் அப்பாதக
னுடைய தேரையும், தேர்ப்பாகளையும், குதிரைகளையும் துணித்து
நாசமாக்கினர் அதற்குச்சுற்று மிளையாது உடனே மற்றொரு தேரில்வந்
துதனது வில்லில் பதினாபிரங்களைகளை ஒரே தொடையிற் பூட்டிப்
பிரயோகித்தனன். அக்களைகளுக்கு மாறாக மகோற்கட மூர்த்தியான
வர் பற்பல வாளிகளைத் தூண்டி அதஞ்செய்து, பின்னுஞ் சிலகளை
களினால் அவனுடைய கிரீடத்தையும் வில்லையும் தேரையும் சேமத்
தேர்களையும் நொறுக்கிப் பொடிப்படுத்தினர். பின்னர் தேவார்த்தகனு
வன் முன்னர் தனது தந்தையுபதேசித்த மந்திரத்தின்படி ஓமகுண்ட
த்தினின்றும் உதித்த குதிரையின்பேரில் ஏறிக்கொண்டுவந்து ஓர் வா
ளாயுதத்தைக் கறகறவென்று சுழற்றி மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய
மார்பின்மீது வீசினன் உடனே எமகையனுனவர் தமது மழுவாயுத
த்தினால் அவன் வாளையும் அவனேறியிருந்த குதிரையையுஞ் சின்னா
பின்னமாக நிலத்தில் வீழ்த்தினர். இப்பால் தேவார்த்தகன் பாதசாரி
யாய் நின்று மனமானது மனதை வாதிக்க இரவுத்திரா காரமாகக்
கோபித்து இப்பாலன் எந்தபாணங்களினாலும் சீரையப்பட்டவனன்று
ஆதலால் தேவாஸ்திரங்களைச்செலுத்தி வாட்டிச் செயப்பிரதாபத்தை
ப்பெறக்கட வேனெனத் துணிவுகொண்டவனாய், அம்புபெய் தூணியி
லிருந்த 'வருணஸ்திரம், வாயுவாஸ்திரம், கருடாஸ்திரம், எமாஸ்தி
ரம், நீராபணஸ்திரம் என்னும் ஐவிதப் படைகளையு மெடுத்துத்தாப
திபவைத்திபம் முகலிய உபசாரங்களை மானதபூசையினால் நிறை
வேற்றி வில்லிற்பூட்டி நீங்கள் போய்ச் சத்தசாகரங்களைப்போல ஆ
வாசித்திருக்கின்ற தேவசேனைகளையும் பூதவெள்ளங்களையும் அதப்ப
டுத்துவதன்றி, அவைகட்குத் தலைவராகவிருக்கின்ற வீரர்களையும் சிவ
குமாரனையும் நாசப்படுத்தி மீளக்கடவீரர்களென்று மந்திரபூர்வமாகப்
பிரயோகித்தனன். அதை எமகையன்கண்டு, அவைகட்குமாறாக அக்
கினியாஸ்திரம், நாகாஸ்திரம், மிஷபாஸ்திரம், பிரமாஸ்திரம், சரபாஸ்
திரம் என்னும் ஐவகைப் படைகளைப்போக்கினர். பின்னர் அவுணர்

பெருமான்விட்ட அத்திரங்கனும், தேவர்பெருமான்விட்ட அத்திரங்
களும் வெளிப்பட்டமாத் திரத்தில் ஒவ்வொன்று அளவற்ற வடிவங்
களைக்கொண்டு வருணாஸ்திரம் சர்வசங்கராகாலத்தில் உலகங்களைப்பழி
க்கச் சத்தசாகாங்களை யு முடைத்துக்கொண்டெழும் பெரும்புறக் கட
லைப்போலச் சலப்பெருக்கை யுண்டுபண்ணி அலைகளைப்பெருக்கி அதிக
வேகமாய் புரண்டுவர, அக்கினியாஸ்திரமானது ஊழிகாலத் தெழும்
வடவாமுகாக்கினியைப்போல அனற்சவாலகளை விசி உலகங்களை
முடியிருந்த சலப்பெருக்கை நிமைப்போதில் வரவடிவத்து வாயுவாஸ்
திரம் யுகாந்தகாலத்தெழும் பிரசண்டமாருதத்தைப் பெருக்கிச் சூற
வளியைப்போல வேகங்கொண்டு வீசியது நாகாஸ்திரமானது விசால
மாகிய படங்களை விரித்துக் கொண்டுவந்து சூரியனுர் தியங்கி வாடத்
தக்கதாக மேலிட்டு வாயுவின் பெருக்களைத்துங் கிரகித்தது, கருடாஸ்
திரம் விசாலமாகிய சிவந்த சிறகுகளை விரித்துக்கொண்டு நாகாஸ்திரத்
தினாலுண்டான சர்ப்பக்கட்டங்களைமடக்கிக் கூரியகங்கனினால் பிள
ந்தும், மூக்கினிற்கொத்தியும், சிறகடியினால் மாய்த்துமஅதப்படுத்திய
துரிஷ்பாஸ்திரமானது அண்டகோளையு மதிர்த்து கிடிகடாய்க்கும்
படிக்குக் கொச்சித்துவந்து கருடாஸ்திரத்தினுடைய வலியையும் செ
ய்கைகளையும் நிமைநேரத்தி லமுத்தியது எமாஸ்திரம் அதிக மகிமை
களைக்காட்டி ஆர்ப்பாட்டங்களைச் செய்துகொண்டு நந்திப்படையுட
னெதிர்க்க, பிரமாஸ்திரமானது வடவைவைப்போலச் சேறிக் கொக்க
ரித்துக் கணக்கிறந்த திவ்விய பாணகோடிகளைப் படைத்து நந்திப்
படையோ டெதிர்த்துநின்ற எமாஸ்திரத்தை நாசப்படுத்தியது நா
சங்கவடிவைக் கொண்டிருக்கிற நாராயணஸ்திர மானது அளவற்ற
மாயைகளை விரித்து எங்கும் இருளின் பெருக்கை நிரப்பி அதிக உச்
சாகத்துடன் சர்ப்பத்தைப்போலச் சேறிவந்து நந்திப்படையுட னெதி
ர்த்து யுத்தஞ்செய்ய வீரபத்திராவடிவங் கொண்டிருக்கின்ற சரபாஸ்
திரமானது வடவைக்கனலும் ஆலகாலமும் நடுங்கி அஞ்சக்கொதித்து
அதிகவேகமாய்வந்து நந்திப்படையுடனே போராடுகின்ற நாராயண
ஸ்திரத்தை டுடக்கிக்கொண்டு அதன் வீராப்பையெல்லாமடக்கிக் தூ
த்திவிட்டது இவ்வாறு தெய்வப்படைகள் பத்தும் ஒன்றை பெரூன்
றெதிர்த்துப் போராடுகின்ற சிங்கராங்களைத் தேவரந்தகன் கண்டுஅப்
போரில் தனது படைகள் பின்னிட்டதையும், மகோற்கட மூர்த்தியினு
டைய படைகள் விறியிருப்பதையும் நினைந்து நினைந்து மனம் வருந்தி
மீட்டுந் ஐதரியங்கொண்டு எந்தப்படையழியினும் பாமசிவகடாட்சத்
தினாற் பெற்றிருக்கின்ற இப்படையு மழியுமோவென்று யோசித்து"

நிமைப்போதில் சராசரப் பிரபஞ்சங்களையும் வாட்டிச் சாம்பராக்கவல் ல உருத்திரமூர்த்திவடிவாகப் பாசபதாஸ்திரத்தை பெடுத்துத் திரம ஞ்சன தூபதிமுதலிய சோடச உபசாரங்களையும் மானபூசையினால் முடித்து பக்தி பூர்வமாகத் துதித்து வாழ்த்தி விஸ்வரூபி. வட்டா காரமாக வலையவலித்துப் பிரயோகித்தான்.

இவ்வாறு தமது பிரதானினால் அனுக்கிரகத்திருந்த படைபிரிவைப் பகைவன் செலுத்தக்கூண்ட மகோற்கடமூர்த்தியானவர் உடனே தா மும் தம்மிடத்திருந்த பாசபதாஸ்திரத்தினை பெடுத்துப் பிரயோகித் தனர். பின்னர் அவ்விண்டு தெய்விகப்படைகளும் வீறி வானத்தெ முற்ற லோகநாயகனாக உருத்திரவடிவங்களைக்காட்டி ஒருபுறத்தில் பிரசுரம் மாருதத்தை பெழுப்பியும், ஒருபுறத்தில் வடவா முகாக்கி னியைக் காட்டியும், ஒரு புறத்தில் ஆலகால விடத்தைப் பெருக்கியும் ஒருபுறத்தில் வரீசுவர்களைச் சிருட்டித்தும், ஒரு புறத்தில் பத்திரகாளி களை யுண்டுபண்ணியும், ஒருபுறத்தில் வீரபத்திரர்களை வெளியிட்டும் ஒருபுறத்தில் தூர்க்காதேவிகளை வரவழைத்தும், ஒரு புறத்தில் சண்டி களைத் தொற்றக்காட்டியும், ஒருபுறத்தில் பூதபாசடாகினி வருக்கங் களைக் கக்கியும், ஒருபுறத்தில் எமகாலகங்குலியரைச் சிருட்டித்தும், ஒருபுறத்தில் காடாந்தகாரமாகிய இருளைப்பெருக்கியும், ஒரு புறத்தில் எமகாலகங்குலியரைச் சிருட்டித்தும், ஒரு புறத்தில் காடாந்தகாரமா கிய இருளைப்பெருக்கியும், ஒரு புறத்தில் அக்கினி மழையைப் பொ ழிந்தும், புறபுறத்தில் இடி மின்னல் குழல்களை யுண்டாக்கியும், ஒரு புறத்தில் அவுணர்களைப் படைத்தும், ஒரு புறத்தில் அழக விரப ராக்கிரமத்தோடு கூடிய பூசுங்களைச் சிருட்டித்தும், ஒரு புறத்தில் சடா முனிக்கூட்டங்களை யுண்டாக்கியும், ஒரு புறத்தில் சக்கரம் தண்டம் முசுண்ட முதலிய படைகளைப் படைத்தும், ஒரு புறத்தில் அக்கினி யாஸ்திரம் நாகாஸ்திரம் பிரம்பாஸ்திரம் முதலிய தெய்வப்படைக ளைக் கக்கியும், ஒரு புறத்தில் எமதண்டம் காலபாசம் முதலியவைகளை யுண்டாக்கியும், இவ்வாறு அவ்விண்டு பாசபதாஸ்திரங்களும் பற்பல காட்சிகளைக்காட்டி மண்விண்ணெல்லிடங்களினுமுலாவி, ஆல்லோலகல் லோலப் படுதலும்போது பூதவெள்ளங்களும் தேவசேனைகளும் பஞ் சேந்திரியங்களும் நிலைபெற்று கைகால் நடுங்க இளைத்துச் சோர்ந் தனர் அணிமாதி அட்டமாசத்திகள் மதிமருண்டு வாடினர். குரூர னாதியவீரர்கள் பயப்பிரார்த்தியினால் திகைத்து மகோற்கட மூர்த்திய ருகிற்சென்று குழந்தனர் அவுணபாதகர்களனைவரும் குலை குலைந்து

நடுநடுங்கிச் சின்னாபின்னப்பட்டுச் சேர்ந்தனர் வானத்தை யளாவ
 நின்றதேரணிகள் பொடிப்பொடியாய்க் குவிந்தன. மதயானைக் கூட்
 டங்கள் வெறியடங்கி வீரிட்டு மாண்டன புரளிப்பந்திகள் வாயவைப்
 போலத் திசைகெட்டோடின. பதினாலகங்களில் வாசஞ்செய்கின்ற
 பிரானிகளனைத்தும் பயப்படுசந்திகொண்டு இது தானே பிரளயகால
 மெனக் துக்கசாகரத்திற் சேர்ந்தனர். இவ்விதமாய் சராசரப் பிரபஞ்
 சங்களனைத்தும் திசைத்துவாரிம்படிக்குச்சங்காரக் கடவுளானவர் இர
 ண்டி நவைக்கொண்டு விளையாடுவதைப்போல இரண்டு பாகபாகஸ்தி
 ரங்களுஞ் சீறி ஒன்றுக்கொன்று பின்னிடையாமல் சிலவேரம் விநோ
 தப்போரங்காட்டித் தங்கரிடத்துண்டாகிய பாணகோடிகள் முத
 லியவற்றைத் திருப்பிக்கொண்டு தங்கள் கொடுமையில் மாறுபட்ட
 அண்டங்கள் - புவனங்கள் விண்-மண்-பாதலம் முதலிய வீடங்களை ய
 தாப்பிரகாரம் நிலைபெறச்செய்து தங்களைச்செலுத்திய தலைவர்கள் கா
 த்தில் வந்து சேர்ந்தனர்.

அதனைக்கண்ட தீதர்க ளெல்லாஞ் சந்தோஷப் பெருக்கினால்
 காங்களைக் கொட்டி நகைத்து பாச பகாஸ்திரத்தினால் பாதகன் செ
 யம் பெறாதகாரணத்தினால் அவனுக்கு நாசகாலம் வந்துவிட்டதென்ப
 தற்கையமில்லையெனக் களித்தனர். அப்போது கேவாக்கன் தனது
 பாணம் விரித்ததாகக் திருப்பியகையும், சமரசரார போலத் தன்
 னைச் சூழ்ந்திருந்த சகலங்க சேனைகள் மாய்ந்ததையும் கண்டு திசைத்
 துக்கணப்போதில் சராசரப் பிரபஞ்சங்களைத் தகித்துச் சம்பராக்க
 வல்ல பாகபகாஸ்திரத்தை விடுத்தனம். அஃது பகைவரை வென்று
 வெற்றிபெறாமல் அபலமாகத் திரும்பிவிட்டது. இனி மேலுக்குவ
 தற்கு அதனிலுஞ் சிறந்தபாணமென்னவிருக்கின்றது இனி மாய்கை
 ப்பெருக்கினுல்லது இப்பாலனைச் செயிக்கவொண்ணதென்று நிதா
 னித்து விரைவில் சுக்கிரன் தனக்குபதேசித்திருந்த மோகன மந்திரத்
 தைச் செபித்து அதன் முயற்சியினால் அளவற்ற மாயப் போர்களை
 விளைத்து ஆரவாரித்தான், அம்மாயங்களை யெல்லாம் நிமைப்போதில்
 எமதாண்டவன் ஞானபபடையினைச் செலுத்திமாய்த்தனர். இவ்வா
 று தேவரந்தகனுடைய பராக்கிரமத்தை விண்டுவாழி சகலருங் கண்டு
 பிரமிக்கும்படி நொடிப்போதில் சகலலோகங்களையும் நீறுக்கவல்ல எம
 கையன் அவனோடு ஒருநாள் முழுவதும் யுத்தஞ்செய்து மறுநாள்
 விடியற்காலையில் அவன் முன்னர் தவமுயற்சியினால் சிவபிரானிடத்
 திற் பெற்றிருக்கின்ற வரங்களை யோசித்து உடனே சகலராலும் போற்
 றப்படுகின்ற யானைமுகத்தினைக்கொண்டு தமது தந்தங்களிலொன்றை

யொடித்தனர். அச்செயலைத் தேவரந்தகன் கண்டு தனக்குச் சிவபிரான் திருவாய் மலர்ந்திருக்கின்ற முடிவினைக் கருத்தி லெண்ணிகளைச் சூழ்த்தி யொடித்துக் கையிலவைத்திருக்கின்ற கொம்பினைப்பறித்து முறித்தெறியும்படிக்கு மேலிட்டு ஓடிவந்து தேரின்மீது பாய்ந்தான். அப்போது சுவாமி அக்கொம்பினால் அவன் சித்திற் குத்தினர், உடனே அவன் சிரமானது ஆயிரப்பத்தலாகப் பிளந்து அவனுயிரானது சோ திருபமாக யாவருங்காண வெளிக்கொண்டுவந்து விராயகப்பெருமானுடைய திருவடிகளில் அயிர்க்கியமாயது.

கேட்டார்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்விதமாகத் தேவரந்தகன் மாண்டுபோனதைத் தெரிந்த பூதசேனாதிபதியாகிய பாணகம்பன் அதிகமான உற்சாகத்துடனே வானத்தை யளாவப் புயங்கள் பூரித்துக்கர்த் தன் குணதசயங்களையும் வெற்றிப் பாட்டினையும் ஆனந்த பாவசனாய்க் கொண்டாடிப் போற்றித் தேவர்கள் கரங்களைக் கொட்டி வாழ்த்தெடுப்பத் தனது சுந்தரமுள்ள ஆயிரம் வாய்கள்தோறும் தவள நிறம் பெற்றிருக்கின்ற உன்னகமுள்ள சுரிமுகச்சங்கங்களைச் சேர்த்து உலகங்க ளனைத்துஞ் செலிபெட்டுத் திகைத்து மதிமருண்டு வாடிச் சோரும்படிக்குப் பேரொலி யெழுப் பொம்பொம்மென்றுதினன். மகா விஷ்ணுவானவர் மனமெழிந்தவராய்ப் பவமுத்தைப் பழித்து விளங்கும் தமது சிவந்த அகாத்தில் பாஞ்ச சன்னியமென்னுஞ் சங்கினைவைத்து முழக்கினர். இத்தினுக் குண்டாகிய சந்தோடத்தின் பெருக்கை இப்படிப்பட்டதென்று என் போலியர்களாற் சொல்லப்படுவதோ? சிரமன் முதலிய ஏனையதேவர்கள் நகைஞ்சிராய் ஆனந்தக் கூத்தாடி, எமது ஐயன் பெருமைகளைப் பலமுறை கொண்டாடிப்போற்றி மகாந்தங்களை இழைத்துத் தேனைப் பெருக்கித் திசாதிசைகளிற் பரிமளித்திருக்கும் பஞ்சசுற் பகமலர்களை வரலி வாரிச் சோனைப் பெய்யலைபொப்பக் காத்தலெழுந்தருளி யிருக்கின்ற திருத்தேரின்மீது சொரிந்தனர். கருடகாந்தகாவர் ஆகாயத்தில் தோற்கருவி - துளைக்கருவி - முதலிய வாத்தியங்களை அளவற்ற களி யாடல்களோடு முழங்கி ஆனந்தித்தனர், மூன்று லோகங்களினுமுள்ள பிராணிகள் முன்னவனுனுண்டான துன்பங்களை யெல்லாம் போக்கிச் சந்தோஷசாகரத்தி லாழ்ந்திருந்தனர் சகலலோகங்களிலுந் தருமதேவதையானவள் குதிகொண்டு விளையாடினள்

இப்பால் என்னை யடிமையாகவுடைய விராயகப் பெருமானானவர் அப்போது கொண்டிருக்கின்ற யானைவதனத்தினை மீற்றி முன்

போலவே மகோற்கட வடிவங்கொண்டருளினர். உடனே காகிராசனுந் தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயினோரும் புத்த முதத்தைத் தெவிட்ட உண்டவர்களைப்போல மனமகிழ்ச்சி பெற்றவர்களாய்த் தேகபாவ சப் பட்டு சத்த சாகரங்களு மொலித்தெழுமாறுபோல ஆனந்தக்கூத்தாடி னிழிகளிற்போத நீரைப் பெருக்கி உடன் முழுவதும் உலோமாஞ்சிதம் பூத்து, வேதவாக்கியங்களினுற் பலமுறை துதித்து, சந்தனம் புட்பந் தூபதீபம் முதலிய உபசாரங்களை ஆகமவிதிப்படி நிறைவேற்றித் தம திடத்திற் கடாசுதித்திருக்கின்ற திருவருளின் பெருக்கை நினைந்து நினைந்து களிமிகுதியினுற் செயசெயவெனப்போற்றிக் கொண்டாடினர். இப்பால் மகோற்கடமூர்த்தியானவர் செயபேரி வெற்றிச் சங்கம் முதலியவைகள் அண்டங்களதிர முழங்க, பூதவீரர்கள் யாவரும் ஐயன் கிருபைப் பெருக்கின் காரணங்களைபும் வீரபராக்கிரம சேயப்பி ரதாபத்தையும் மங்கள கரமாகிய குணசம்பத்துகளையுங் கொண்டா டிப் புடை சூழ்ந்துவர, சித்திபுத்திகள்சமேதாய்ச்சிங்கவாகனமூர்ந்து எழுந்தருளி அணிமாதி அட்டமாசத்திகளும் பவுத்தேவியென்கின்ற பெண்பூதமும் குரூன் முதலிய வீரர்களும் அதிக மனவெழுச்சியு டன் ஆரவாரித்து இருமாருங்கினும் நெருங்கிக், காசிப் பட்டணத்தில் வந்து அரசனுடைய அரண்மனைக்குள்ளே நுழைந்துகொலுச் சபை யில் நவரத்தின கசிதமாய் விளங்காநின்ற சிங்காதனத்தில் வீற்றரு ளினர்.

கேட்டார்களோ சவுனகாதி முனிவர்களை ! மகோற்கட மூர்த்தி யானவர் மகாவரப் பிரசாதியாகிய தேவாந்தகனைச் சங்கராஞ்செய்தரு ளியனிதம் இது. இனிக்காகிராசனுடைய குமாரனுக்கு விவாகஞ் செய்து முடித்து மீட்டுங்காசிப் முனிவரிடத்திற்சென்று அவ்விடத் தினின்றும் தமது லோகத்திற் கெழுந்தருளி காகிராசனுக்கு முத்தி யைக்கொடுத்தருளிய விதத்தையுந் தொகுத்துச் சொல்லுகின்றோங் கேட்பிராக. இப்பால் கொலுச் சபையி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற மகோற்கடமூர்த்தியைக் காகிராசன் பணிந்தெழுந்து இருகாங்களை யுஞ் சிரமேற் கூப்பிடுநின்று, ஓ பக்தவச்சனே ! ஓ பாஞ்சுடரே ! ஓநீன தயானுவே ! தேவரீர் செய்தருளிய புத்த வலககாங்களைத் தரிக்கக், வந்த தேவர்கள் முதலிய யாவரும் இனித் தேவரீருடைய கிருபையி னால் நடத்தப்போகின்ற விவாக மகோற்சுவத்திற் கு இங்ஙனே இருந்து போகும்படியாக சுவாமிகள் அனுக்காகஞ் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். சுவாமியுமதற்கைசந்து யாவரும் விவாகத்திற் கருந்துபோகும்படி கட்டளையிட்டருளினர். அதற்குமேல் காகிராசன்

சுவாமியிடத்தில் விடைபெற்றுச் சென்று சகல தேசங்கட்கும் கலியாணப் பத்திரிக்கை யனுப்பவும், விவாகத்திற்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களைச் சேகரிக்கவும் மந்திரிகட்கு உத்தரவுபண்ணி, அங்கிருக்கின்றதேவர்கள் முதலாயினோர்க்குத் தக்காடி உபசாரங்களைச் செய்து அவ்வவர்கட்கு வேண்டுங் காரியங்களில் ஒரு தாழ்வுமில்லாதபடி நடாத்திவந்தனன் விவாகப் பத்திரிகையைப் பார்த்த மறுதேயத் தரசர்களும்பந்துசனங்களும் மற்றுமுள்ள நகரவாசிகளுந் தங்கடங்கள் பரிவாரங்களோடுஞ் சுற்றத்தினரோடும் வந்து காசிராசனுடைய அரண்மனையைச் சேர்ந்தனர். விவாகத்திற்கு வேண்டிய காரியங்களையெல்லாம் அமைச்சர்கள் கிரமப்படிசெய்து நிறைவேற்றிவைத்தார்கள்.

இப்பால் சகலலோக நாயகராகிய மகோற்கட மூர்த்தியானவர் புரோகிதராகி நல்ல முகூர்த்தங்களைப்பார்த்து அங்கு தர்ப்பணம் முதலிய கிரியைகளைச் செய்துவைத்து இராச புத்திரனையும் மகதேசத்து இராசன் புத்திரியையும் விவாக மண்டபத்தி லிருக்கவைத்து ஐந்து நாள் வரையில் நவக்கிரக பூஜை முதலியவைகளை வேதாசன முறைமைப்படி நிறைவேற்றி அதற்குமேல் அங்குவந்திருந்த பிரமஸூரிய தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயினோர் அவ்வவர்கள் யதாஸ்தானத்திற்குப் போகுமபடி விடைகொடுத்து யுத்தகளத்தில் ஈடுதாவ நடதியாலுண்டான மற்றொரு சத்தியை வரவழைத்து அவள் முன்னரெடுத்து விழுங்கியிருக்க சக்கிரனை உமிழ்ச்செய்து, அச்சக்கிரனைப் பழிப்பபடி ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும்படி விடுத்தருளினர். பின்னால் சுவாமியினிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுச் செல்லுகின்ற தேவர்கள் முதலாயினோரைக் கஞ்சிராசன் பணிந்து நிற்க அவர்கள் அக்காசிராசனைப் பார்த்து, ஒ தவசிலஹிய இராசாநிராசனே! கரைகாணாத துக்க சாகரத்துள் மூழ்கி ஓராதாவுமில்லாமல் மயங்கி யிருந்த ஏங்களுக்குத் தக்கபடி பேரின்பங் கிடைக்கும்படியாக ஞானவான்களாலுங் காண்டற்கரியவொண்ணாத பரப்பிரம வஸ்துவை இங்ஙன மழைத்து வந்து அபுணர்களை யெல்லாம் தொலைத்து எங்களுடைய சத்திருக்களையுந் துன்பங்களையும் போக்கின சற்குண நிதியாகிய உனக்குயாங்கள் என்னகைம்மாறு செய்யப்போகின்றனம், நீ திரிகாணத்தாலும் ஒன்றான கர்த்தாவை வழிபட்ட காரணத்தினால் உன்னைத் தரிசித்த பேர்கள் தர்மார்த்த காமமோட்ச மென்கின்ற நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களையுபெளிதி லடைவார்துளெனில், நீ இவ்வுலகத்தில் விரும்பத்தக்க காரியம் ஒன்றுமில்லை. ஆயினும் உன்மீது எங்கட் குண்டா யிருக்கின்ற பிரீதியினாலே யாங்கள் கொடுக்கின்றவரங்களையும், ஒப்புக்கொள்ள

வேண்டுமென்று சொல்லி அவ்வவர்கள் தங்களாற்றலுக் கேற்ற வரங்களைத் தனித்தனிகொடுத்துத் தத்தம்பதிகளை நோக்கிச்சென்றார்கள். பின்னர் மகோற்கட மூர்த்தியானவர் காசிராசனை நோக்கி, அரசனே? இன்றையதினம் அஸ்தமயானத்திற்கு மூன்னே நாமும் நமது தாய் தந்தையரிடத்திற் செல்லவேண்டு மாதலால் வினாவில் இரதத்தைத் தருவிக்கக் கடவையென்று சொல்லினர். அச்சொல்லைக் கேட்டமாத் திரதத்தில் அரசன் ஆவைப்பிரிந்த கன்றுபோல விம்மி விம்மி யழுது அறிவழிந்து மூர்ச்சையாகிவிழ்ந்து மீட்டுந்தெளிந்தெழுந்து, சுவாமியை யழைத்துக்கொண்டு வந்தபோது மீட்டும் வினாவிற் கொண்டு வந்த விடம்படி அத்தியாகிய தாயினால் சொல்லப்பட்டதை நினைந்து சிறிது துயரத்தினின்றும் நீங்கச் சித்திபுத்திகள் முதலான சத்திகட்குங் குரூரமுதலிய வீரர்கட்கும் மகோற்கட மூர்த்திக்குந் தக்கபடி வெவ்வேறு இரதங்களைச் சோடித்துக்கொண்டு வரும்படி அமைச்சருக்காக்கியாபித்தனன் அவர்களாவ்வாறே இரதங்களை அரண்மனைவாயிலிற் கொண்டுவந்து நிறுத்த மகோற்கடமூர்த்தியானவர் சீரோரத்தினங்களினாற் சோடித்திருக்கின்ற சிங்காதனத்தை விட்டிரங்கி அரசன். அமைச்சர், சேனைத்தலைவர் முதலாயினோர் புடை குழ்ந்து போற்றிவர, வெண்சாமரைகள், ஆலவட்டங்கள் சூடைகள், கொடிச்சீலைகள் முதலிய சின்னங்களைப் பலராகைத்துச்செல்ல, திருச்சின்னம் பிள்ளாங்குழல் முதலியவைகளைப் பலர் வாசிக்க, அருகில் தீவட்டிகளைப் பலரேந்தி நடக்க, பட்டுவர் புகழ், வித்து வசனங்கள் கொண்டாட, கட்டியக்காரர் எச்சரிக்கை சொல்ல தேவமங்கையர்கள் நடக்க, சுமங்கலிகள் ஆலங்களைச் சுழற்றிவர, இவ்வித வைபவங்களோடு சித்திதேவி புத்திதேவி முதலாயினோருடன் கொலுச்சபையினின்றும் வெளிக்கொண்டு அவ்வவர்களை வேறு வேறு இரதங்களி லெறிவரக் கட்டினாயிட்டு, நவரத்தினமயமாயிரானின்ற மற்றொருதேரில் அரசன் சாரதியாக விருக்கும்படி தாமாரோகணித்து, சயபேரி-வெற்றிச்சங்கு குடமுழா முதலிய வாதத்தியங்கள் அண்டங்களதிர முழங்கும்படிக்கு உட்கோட்டையைக் கடந்து வெளிக் கோட்டையில் வரும் போது அங்கு வீசிக்கின்றவர்களெல்லோரும் மெலிந்த உள்ளத்தோடு மெய்யன்புள்ள ஓடிவந்து மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய தேரைப் புடைகுழ்ந்து சுவாமியினுடைய பிரிவை யாற்றமாட்டாதவர்களாய் விழிகளில் நீராவி பாயும்படியாகத் துக்கித்து நின்றார்கள். அவர்களை மகோற்கடமூர்த்திதேற்றி, ஒ பத்திமையிற் சிறந்தவர்களை? நம்மைக் கணபதி மூர்த்தமாகப் பொன் முதலியவைகளினாலே சமைத்து உவ்

கள் மனைகடோறும் வைத்துப் பூசித்து எல்லாக் கிலேசங்களையும் நீக்கிக்கொள்ளக்கடவீர்களென்று அனுக்கிரஹஞ் செய்தருளினர் அவ்வனுக்கிரகத்தை யாவருஞ் சிரமேற்கொண்டு மீட்டுந் திரும்பிவிட்டார்கள். உடனே முன்னர் சுவாமியோடு பிரதிநிதம் விளையாடல் செய்திருந்த சிறுவர்கள் யாவரும் ஒடிவந்து கர்த்தனைப் பணிந் தெழுந்து நடுநடுக்கிக் கிலேசித்து விழிகளில் நீராருகிவைப் பெருக்கி. ஓ கருணைக் கடலே! ஓ எங்கள் கண்மணியே! ஓ பெருஞ்செல்வமே! ஆன்மகோடிகட்கு மலநிருநீரீக்கி முத்தியைத்தர வல்ல பரா பரமாயிருக்கின்ற தேவரீர் அப்பெருமைக் கேற்றபடி யிராமல் அடியேங்கள் சிறுமைக் கேற்றபடி இப்பூவுலகத்தில் ஓர் பாலகை அவதரித்து விளையாடுகின்ற வனைப்போன்றும், விளையாடல் காட்டுகின்றவனைப்போன்றும், தோழனைப்போன்றும், தோழனல்லாதவனைப் போன்றும், கொடுப்பவன் போன்றும், கொடுப்பதை யேற்பவன்போன்றும், அடிப்பவன் போன்றும், அடிப்படுகின்றவன்போன்று நிருக்கின்ற அடியேங்களி லொரு வராகிப் போசனாதிகளை யுண்டும், ஆடையாதிகளை யுடிகதும், ஆபரணாதிகளை யணிந்தும், எல்லா விளையாடல்களையும் இதுகாறு மெங்க ளோடுங் கூடவிருந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்த தேவரீர் இத்தினம் அடியேங்களைவிட்டுப் பிரிந்து போகும்படி நினைத்தபடியால், நீர்வற்றியு குளத்தில் மீன்குட்டிகள் பதைத்து இறக்குமாயிர்போல இனியடியேங்களிறந்துபோவது சித்தம். அல்லாவிடில் தேவரீரோடுகூடவந்து விடுகின்றோம், சுவாமிகளோபிரிந்து ஓர் தினைப்போதும் உயிர்வைத்திரோம், என்று இவ்வாறு பலமுறை விமயி விம்பி அழுது குறைபுற்றார்கள். அவர்களுடைய மகோற்கடமூர்த்தி கிருபையோடும் பார்த்தருளி, ஓ அன்பிற் சிறந்தவர்களே! யாம் உங்களைவிட்டுப் பிரியோம் எக்காலத்தும் உங்களுடைய குட்சுமபுத்தியில் வசிப்போம். உங்கட்கு யாதேனும் துன்பம் நேருமாயின் அப்போதே கம்பை நினைமின்கள், அத்துனைபங்களையாமே நிவர்த்திசெய்தருளுவோம் என்றிவ்வாறு உலகேறுதல் சொல்லி அவர்களை யனுப்பிவிட்டனர்.

இப்பால் காகிராசன் தேவை விரைவிற் துண்டி அந்நகர முழுவதுந்தாண்டி அளவற்ற நாடுகளையுங் காடுகளையுங்கடந்து காசிப முனி வருடைய ஆச்சிரமத்திற்குச் சமீபமாகச் செலுத்திக்கொண்டு வந்தனன். அவ்வரவைக்காசிப முனிவரும் அவர் பத்தினியாகிய அத்தியுமறிந்து எதிர்கொண்டனர், உடனே மகோற்கடமூர்த்தியானவரநம ததாயத்தையர் வந்தார்களென்று ஆனந்தமுற்று செஷேலென்று தேவைவிட்டிறங்கி அவர்கள் எதிரிற் சென்றனர். அப்போது தந்தையா

இய காசிபமுனிவர் அத்தியந்த சந்தோஷத்தோடு சுவாமியை அணைத்துக்கொண்டனர். அத்தியாகிய தாயும் சுவாமியைத்தழுவி ஆனந்தமுற்றனர். அருகிலிருந்த மற்ற முனிவர்கள் முதலாயினோர் சுவாமியைப் பலமுறைவந்தித்து உபசரித்தார்கள். அவ்வவர்கட்குத் தக்கபடி சுவாமியும் பற்பல உபசாரங்களைச் சொல்லியருளினார். பின்னர் காசிராசனானவன் காசிபமுனிவரையும் அவர் பத்தினியையும் பணிந்தெழுந்து கைகூப்பிநின்று, என்னையாளுடையவர்களே உங்களுடையகிருபாகடாட்சத்தினால் பூமிபாரம் நீங்கி விவாகமும் நிறைவேறியது முன்னர் நீங்கள் உத்தரவு செய்தபடி சுவாமியை விரைவில் அழைத்துவராமலிருந்ததற்குக் காரணம் யாதெனில் இவ்விடத்தினின்று வெளிக் கொண்ட அத்தினமே தமக்கெதிரில் ஆயுதபாணியாய் வந்த அளவற்ற அவுணர்களைக் கொன்றனர். அதற்கடுத்த முன்னுநாள் யாவரும் ஆனந்த மெய்துமபடி சித்தி புத்திகளை விவாகஞ் செய்தருளினார். ஐந்தாநாள் முன்று அவுணர்களைச் சங்கரித்தனர்; ஆறாநாள் சோதிடனாகவந்த ஓவணனை மாய்த்தனர். ஏழாநாள் கிணறுகவுந தவனையாகவும் வந்த இரண்டவுணரை நாசஞ்செய்தனர். எட்டாநாள் அம்பாசரன் முதலாயினோரை அதஞ்செய்தனர். ஒன்பதாநாள் அம்பாசரனுடைய தாயைக் கொன்றனர். பத்தாநாள் நமது பட்டணத்தினுள்ளோராற் செய்யப்பட்ட விருந்தை நுகர்ந்தருளினார் பதினோராநாள் நராந்தகனைச் சொர்க்கலோகத்திற் கனுப்பினார் அப்பால் இரண்டுநாள் தமையனாகிய தேவாந்தகனுடனே அளவற்ற புத்தங்களைச் செய்து பதினாலாநாள் உதயத்தில் அவனையுஞ் சொர்க்கலோகத்திற் கனுப்பினார். அதற்குமேல் ஐந்துநாள்வரையில் எனது நாமானுக்கு விவாகஞ்செய்வித்தருளினார். இருபதாம்நாளாகிய இத்தினம் உங்களிடத்தில் யதாப்பிரகாரம் வந்துசேர்ந்தனர் என்று அவ்விடத்தினின்று புறப்பட்டநாள் முதல் பதினான்கு மகோற்கடசுவாமிகள் நீடாத்திய திருவிளையாடல்களை யெல்லாம் பாந்தமாகச் சொல்லினன். அவ்வற்புத்திருவிளையாடல்களையெல்லாம் காசிபமுனிவரும் அத்தியும் செவிக்கமுதாகக் கேட்டுச் சந்தோஷித்து காசிராசனையும், மகோற்கடமுர்த்தி முதலானோரையும் ஆச்சிரமத்திற் கழைத்துக்கொண்டு கென்றுவிருந்திட்டனர் அத்தினமெல்லாம் யாவரும் ஒருவரோடொருவர் அளவளாவியிருந்து மறுதினக் காலையில் காசிராசனானவன் மகோற்கடப்பெருமான் முதலாயினோரை அணைகடந்த பத்தியோடும் பணிந்துதுதிசெய்து அளவற்ற வரங்களைப்பெற்று சுவாமியினுடைய திருவடிகளில் மனதை நிறுத்தி அரிதில் இவ்விடத்தினின்று நீங்கிக் காசி

நகராவந்து சேர்ந்தனன், அப்பால் சிலநாள்களுக்குப்பின் மகோற்கடமூர்த்தியானவர் காசிபமுனிவரையும் அத்தியையும் கிருபையோடு பார்த்து, குரவர்களே ! நீங்கள் அளவற்றநான் அரிய தவங்களைச்செய்து நம்மைத் தரிசித்துப்பிரார்த்தித்தபடியாம் உங்களிடத்திலுபுத்திராக அவதரித்துத் துட்டர்களை யெல்லாஞ் சங்கரித்துச் சிட்டர்களை யெல்லாம் பாதுகாத்துத் தேவர்கட்குச் சொர்க்கலோக முதலானவைகளைக் கொடுத்து எங்கும் வேதாகம நெறிகளைப்பரவச் செய்தோம், இனி நமதுலகத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதைக் கேட்டவுடன் முனிவரும் அத்தியும் ஓர் முகூர்த்தகாலம் வரையில் பொறிகலங்கி நின்று விழிகளில் அருளிபாய எமது கர்த்தனைப் பார்த்து, ஓ எங்கள் குலதெய்வமே ! எக்காலத்தில்தேவரீருடைய திருவுருவைக்கண்டு தரிசிக்கப்போகின்றோ மென்றுபுலம்பினார்கள். அவர்களை மகோற்கட மூர்த்திபார்த்து, அன்பர்களே ! நாம் உமாதேவியிடத்தில் குழந்தையாக அவதரிக்கப் போகின்றனம். அப்போது நீங்கள் நம்மைக் காணலாம் கிலேசப்பட வேண்டா மென்று தேற்றி, சித்திபுத்தி முதலான நமது பரிசனங்களோடும் மறைந்து ஆனந்த புவனமென்கின்ற தமது லோகத்தை யடைந்தருளினர். அதற்குமேல் காசிபமுனிவரும் அவர் பத்தினியும் ஓர் ஆலயஞ் சமைத்து மகோற்கட மூர்த்தியைப்போல சொர்னத்தினாலே ஒருருவஞ் செய்துவைத்துப் பிரதிதினம் வேதாகம முறைமையாபடிப் பூசை செய்துவந்தார்கள். அவ்வாறே உலகின்கணுள்ள மற்றையநூற் தங்கடங்கள் விடுகின்றோமும் விநாயக மூர்த்தியைப்போல ஒருருவஞ் சமைத்து வைத்து நாளாழ்வரையில் சகல பாக்கியங்களை யு மனுபவித்து வருகின்றார்கள்.

காசிராசன் தனது நகரஞ் சேர்ந்தபின்னர், சகல்லோகநாயகராகிய கர்த்தாவே தனது ஆசிரியருடைய பத்திராகித தனது புத்திரனுடைய விவாகத்தினியித்தம் அரண்மனையில வந்திருந்து உண்ணல் உடுத்தல் முதலானவைகளைச் செய்து அளவற்ற அற்புத்த திருநிலை யாடல்களை நடாத்தி யிருந்த செயல்களை யெல்லாம் நினைந்து நினைந்து மற்றொரு காரியத்தினும் மனதைச் செலுத்தாமல் தவத்திற்சிறந்த அரிய பெரியோர்களுடைய சொர்ப்பனத்துங் காண்டற் கருமையா யிருக்கின்ற வஸ்துவை நனியில் நேராகக்கண்டு தரிசிக்கும்படி எளிதிற்கிடத்திருந்தும் பாவியேன் கை நழுவிட்டேனே ? ரூரியனாகியவிண்மணியை யிழந்த வுலகமும், கண்மணியை யிழந்த விழிகளும், கண்மணி

யை யீழந்த நாகமும், உண்மணியை யீழந்து வாடுகின்றஎன்னோடுமொ, ப்பாகா. என்றிவ்வாறு பலமுறை தனக்குத்தானே நொந்தகொண்டு கற்போன்ற நெஞ்சையுடையவர்களும் கண்டவுடன் சரையும்படியாக உள்ளுக்குள்ளே அனலிற்பட்ட மெழுகுபோல உருகிவிழிகளில் நீர்ப் பசுமையற்று நெடுகவேங்கியேங்கி மகோற்கடமூர்த்தியினுடைய ஆல யத்தில் அடிக்கடி அன்பாய்ச் செல்லுவதும், அங்கு செய்யத்தக்க கருமங்க ளின்னவையெனத் தெரியாமல் மதிமயங்கி வாடுவதுமாக யிருநகனன். அவ்வா றிருக்கும் நாளையில், ஒருநாள் முற்கல முனிவர் தற்செயலா யங்கெழுந்தருளினர். அப்போது எல்லா வடிவங்களையும் மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய வடிவமாக நினைந்து நினைந்து தாபரித் திருக்கின்ற காகிராசன் அம்முனிவரையும் மகோற்கட மூர்த்தியாக வே நினைத்து மிக்க பத்தியோடு மெதிர்கொண்டு பணிந்து பலமுறை துதிசெய்து, சுவாமி ! அடியேனுடைய நாதராகிய மகோற்கட மூர்த் தியினுடைய திருவடிகளை எக்காலத்திற்குநீண்ப்பெறுவேனென்றுகேட் டனன். அதற்கம்முனிவர் சந்தோஷங் கொண்டு அரசனே ! ஐயாயிர வருடஞ் சென்றபின் அக்கருத்தானினுடைய திருவடிகளைக் காணப் பெறுவை. அதுபரியந்தம் இங்கே உனதாசாட்சியினைச் செலுத்திக் கொண்டிரு முடிவிலவ் விநாயகக்கடவு லுன்னிடத்திற்கு ஓர் லிமான மனுப்புவர் இஃதுண்மையென்று சொல்லிப் போயினர், பின்னர் அரச னானவன் மனத்தேறி மழைத்துளிக் கெதிர்ப் பார்த்திருக்கின்ற சாதகப் பட்சியைப்போல விநாயக மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைத் தியானஞ் செய்து சுவாமியினுடைய திருவருவத்தை பூசித்துக் கொண்டு வந்த னன். இவ்வாறு ஐயாயிரவருடஞ் சென்ற பின்னர் சிறையிலீன்று வெ ளிப்பட்டவர்போல அரசன் மேலான மகிழ்ச்சிகொண்டு தனது அரச ரிமையைப் புத்திரனிடத்தி லொப்புவித்து விநாயக மூர்த்தியினுடைய திருவருளுக் கெதிர்ப் பார்த்திருந்தனன். அப்போது தம்மை விழைந் தோர்கள் ஆண்பாலராயினும் பெண்பாலராயினும் அவர்கள் இருதயங் மலத்தில் சதாகாலமும் வாசஞ் செய்தருளுகின்ற விநாயகக் கடவுள் ஓர் தெய்வவிமான மனுப்பினர். அவ்வற்புத்ததைக் காகிராசன் கண்டு ஆனந்தபாவசனாகி, ஆடிப்பாடிக் கரையற்ற களிப்பினால் காங்களைக் கொட்டி, அனந்தமுறை வலம் வந்து பூமியில் அடியற்ற மாம்போல விழ்ந்து பணிந்தெழுந்து சுவாமியினுடைய பேரருளை வியந்து வியந்து துதிசெய்து அளவற்றமேலான சந்தோஷ கரத்தோடும் அவ்விமானத் தின்மீ தாரோகணித்தனன். அம்மாத் திரத்தில் அவ்விமானமானதுமே ற்ந்து சூர்யகர் உலகம் முதலிய சகல உலகங்களையும் தாண்டி

மகோற்கடவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம். ௩௭௯

அண்டப் பித்தியிலே பிரகாசித்திருக்கின்ற கந்தருவிலோகங் கவுரிலோகம் முதலியவைகளைக் கடந்து சிவலோகம்போய்ச் சேர்ந்தது உடனே அசனானவன் விமானத்தினின்று மிறங்கி அங்கே நவரத்தினமயமா பிராநின்ற ஆலவத்தில் அளவற்ற சிவகணங்கள் புடைசூழும் படியாகச் சிம்மாதனத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற விநாயமூர்த்தியினுடைய திருமுன்னர் சென்று அனந்தமுறை பணிந்தெழுந்து நாதமும்பேறும்படி வாழ்த்தி அடியேனைப் புன்மையினின்று நீக்கிப் புரந்தருளவேண்டும் இஃகாவனே என்று பிரார்த்திக்கதனன் அப்போது அணுவை மேருவாக்குவதுபோல அபிதவர்களுடைய மலபாசங்களை நீக்கித் தன் மயமாக்கவல்ல விநாயகக் கடவுளானவர் உடனே அவ்வாசனுக்கு மேலான அறிவைக்கொடுத்துத் தமது சார்புத்தி விருக்கும் படியான காட்சியையு மளித்தனர்

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு காசிராசனானவன் விநாயகமூர்த்தியினுடைய பெருங்கருணையினால் அகண்டாகார பரிபூரண சோதிமயமாகிய பேரின்ப முததியையடைந்து பிரமானந்த சாகரத்தின் மூழ்கி யிருந்தனனென்றால், அவன் செய்திருக்கின்ற தவத்தின் பெருமையை யாவர் உரைசெய்ய வல்லவர்கள் என்று சூக புத்தனிகர் கூற சவுனகாதி முனிவர்கள் அவரைப் பணிந்தெழுந்து சுவாமீ முன்னர் விநாயக்கடவுள் தமது ஆனந்த புவனமென்கின்ற லோகத்திற் கெழுந்தருளினதென்று திருவாய்மலர்ந்த தேவரீர் மீட்டும் அக்கடவுளுடைய வணக்கரகத்தினால் காசிராஜன் சிவலோகமடைந்து விநாயக மூர்த்தியினுடைய சாமீபமுத்தியை யடைந்தானென்று அடியேங்களுடைய மனத்திற் சந்தேகத்தினை யுண்டாகியது ஆதலால் சுவாமிகள் அச்சந்தேகத்தை நிவர்த்திசெய்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள் அதற்குச் சூதபுராணிகர் நல்ல கேழ்வியை யேளி ன்னீர்கொன்று சந்தோஷித்து, ஓ அருந்தவர்களே சிவலோகத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபிரானொருவரே சிருட்டியாகிமுத்தொழி ல்கட்கும் பிரமன் முதலிய மூன்று மூர்த்திகளானதுபோலத் தம்மை விழைந்தோர்க்குச் சகல விக்கினங்கனையு நீக்கவேண்டிய வாய்க்கையளித்துத் தேவர்க்கள் முதலியபாவரும் வழிபடத்தக்க தெய்வமாகி எல்லாக் கடவுளர்க்கு முன்னதாகப் பூசைகொண்டதம்மோடொப்பாரு மிக்காருமில்லாத பெருமை தோன்றும்படியாக விநாயகமூர்த்தியென்னுந் திருநாமத்தினைத் தரித்தருளி சகல வான்மகோடிகட்கும் இம்மையிலே போகபாக்கியங்களையும் மறுமையில் மோகூத சீம்பிராச்சியத்

தினையும் எளிதில் அருள்செய்யும்படி வேறே ஒரு திருவுருவங்கொண்டருளினார். ஆதலால் சிவபிரானென்னும் திருமேனிக்கும் விநாயமூர்த்தியென்னும் திருமேனிக்குஞ் சிறிதே பேதமாகும். ஆயினும் அவ்விரண்டு திருவுருவங்களினு முள்ளவஸ்து ஒன்றாகவேயிருக்கும். அவ்வருவங்களிலும் ஐந்து முகங்களும் பத்துக்கரங்களும் பதினைந்து கீழ்களும் சந்திரனைத்தரித்த சடைமுடியும் சர்ப்பாபரணமும் ஆக்கல் முதலிய முத்தொழில்களும் பூதகணங்களும் கொன்றைவன்னி அறுகு முகலியவைகளை யணிந்திருக்கின்ற சிறப்பும் பேதமில்லாமல் ஒத்திருக்கின்றதைக் கண்டிருக்கின்றீர்கள். அக் திருவுருவங்களிலுள்ள வத்துவும் ஒன்றுதலாலே அம்மூர்த்திகள் வசிக்கின்ற உலகமும் ஒன்றாகவேயிருக்கின்றது. அவ்வுலகமே ஆனந்த புவனமென்றும் நிஜாலோகமென்றும் சிவலோகமென்றும் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதனால் முத்திவளத்தை யளிக்கத்தக்க கணைசமூர்த்தி வாழ்கின்ற உலகமும் அதுவேயாகும். அக் கணைசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளில் அன்புவைத்த மெய்யடியார்கள் மிக்கமகிழ்வோடு வாசஞ்செய்கின்ற உலகமும் அதுவேயாம். ஆதலால் சிவபிரான் விநாயகக்கடவுளென்னு மிரண்டு திருமேனிகட்கும் அத்திருமேனியி லிருக்கின்ற இரண்டுவஸ்துக்களுக்கும் அவர்கள் வசிக்கின்ற உலகங்கட்குஞ் சற்றுப் பேதமில்லையென்றறியக்கடவீர்கள்.

மகோற்கட விநாயகர் திருவவதாரப் படலம்

முற்றிற்று.

பதினொராவது

உண்டி விநாயகர்

திருவவதாரப் படலம்.

ஆதலான் மலைவாயில்லை யறமகோற் சுடர்தஞ் செய்கை

யோதன மவரே மீள வுமையிடற் தோற்றி நம்மை

மேதக வருளு முண்டி வினாயக னான வாமுங்

காலலி னறைவா மின்பக் கடனுளீ ரினிது கேண்மின்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! விநாயகமூர்த்தி மகோற்கடர் திருவவதாரங்கொண்டு நாரத்தையுந் தேவாந்தையையும் நாசஞ்செய்து காசிராசனுக்கு முத்தியளித்த திருவிளையாடலைச் சொன்னோம், இப்பால் உண்டிவிநாயகர் திருவவதாரங்கொண்டு செய்தருளியதிருவிளையாடலைச் சொல்லுவோங்கேட்பீர்களாக

இப்பூவுலகத்திற் சகலாலும் புகழத்தக்க கைவர்த்த மென்னுந் தேயத்திலே துசுபடங்கள் முதலிய சிறப்புக்களை வாய்ந்த பன்மக மென்னுமோர் பட்டணமுண்டு, அப்பட்டணத்தில் பிரமசுரனென்னுமோர் அசுரன் சிவபெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளைக் கருதி அளவற்றநான் தவஞ்செய்தனன். அத்தவத்திற்குச் சிவபெருமான் கிருபைசார்த்து பிரத்திபட்சமாக, உடனே அவ்வசுரன் கொம்மென் றெழுந்திருந்து வேதாகமங்களினால் பலமுறை துதிசெய்து கின்றனன் அப்போது சிவபிரான் நீகருதியவரம் யாதென்று கேட்டருள, அதற்கவ்வசுரன் மீட்டுந் தொழுதெழுந்து, ஒ தினதயாளுவே ? எனது கையை யாவர்முடியில் வைத்தாலும் அவர்கள் உடனே வெந்து சாம்பலாகும்படியான வரத்தினைக் கொடுத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான், அதற்குக் கார்த்தன் புன்னகை செய்து அவனிசைசயின்படி கொடுத்தருளினர். அப்பொழுதே அப்பாதகன் அவ்வரத்தைச் சோதிப்பவனாகித் தனது கையை சுவாமியினுடைய திருமுடியின்மீது வைக்கயத்தனித்தனன் அதை சுவாமியறிந்து தாம் கொடுத்தருளிய வரத்தைத் தாமேயழிப்பது தகுதியல்லவென்று கருதி, அப்பாதகன் கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி வியாகபகராயினர். அப்போ தவ்வசுரன் எதிரின்றி திருவுருவைக் காணாதவனாகி சொர்க்காதி புலனங்களினுந் திசைகள-திப்பத்தன்-வரைகள்-வனந்தரங்கள் முதலிய இடங்களிலுந் தேடித்திரிந்தனன். அச்செய்தியை விண்மவற்றி விஸ்வரூபியா யிருக்கின்ற சிவபிரானே இக்கொடியவன் காணவல்லவோ ? இவன் பெற்றிருக்கின்ற வரத்தினால் இனித் திரிலோகங்களையும் நீடிக்கத் துணிசுவன். இவனை நாம் ஒருபூயத்தினு லளித்துவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்து கோடிசூரியப் பிரகாசமாய் இலக்கணத்திற்கு மேற்பட்ட வடிவுடன், மோகினி ரூபமெடுத்து மாய்கைக் காசியான பார்வதிகண்டாலும் மயங்கத்தக்க கடைநொடி பாவனைகளைப் பெற்று, எண்ணிறந்த பனிதர்கள் ஏக கரீலத்தில் பஞ்சபுட்பபாணங்களைக் காவேகமாகப் பிரயோகிப்பதுபோலத் தெளிந்த நீலமணிபோலக் கறுத்து, வெண்மை யொளிகொண்டு, கடையிற் செவ்வரி பார்த்து, நெருங்கிய கருமைவாய்ந்த பெல்லிய உரோமங்களைப் பொருந்தி நீண்டு விளங்குகின்ற விழிமலர்களை நூற்றிசைகளினுஞ் சுழற்றிப் பார்த்து மேககாலங்களைப்போன்று கண்டவர் வியப்பெய்த நீண்டு, பரிமளித்து நெய்து இருண்டுதாழ்த்து பூக்கொத்துகளைப் பொருந்தி விளங்குகின்ற கடந்தலை இருமருங்கினுந் துவளும் படியாக அலைந்து, புடைபாந்து மேலெழுந்து நீலமணி கோர்த்ததற் கொப்பான சிவீமுகம் வாய்ந்து இடை தோன்றாமல் நெருங்கி மார்பி

னிட முழுவதும் நிறைந்து தடையின்றிப் பருத்துப் பூரித்துத் தம்மு
ளிரண்டு மொத்து இடையினை வருத்தி கிமிர்ந் திருக்கின்ற த்
னங்களில் ஒன்றை வெளிப்படுத்தி, செம்பஞ் சூட்டிய பாதங்களிலணி
ந்த சிலம்புகளுங் காங்களி லமைந்த வளையல்களுங் கலிக்க, அன்ன
த்தைப் போல மெல்லன நடந்து, அரும்புகின்ற புன்முறுவலைவினைத்து
க்கிளியை கிகர்த்துக் கொஞ்சி வசனித்துப் பிரமசுர னெதிரிற் சென்
றனர்.

அம்மாதிரத்தில் அவ்வசுரன் அனலிற்பட்ட மெழுகைப்போல
மனங்கரைந்து விரகாக்கினிமேலிட்டு உள்ளத்தையும் உடலையும் வாட்
டச்சோர்ந்து வெம்பிகாமவெள்ளம் பெருகவருந்தி யானையுண்ட விளா
ங்கனியைப்போல வுள்ளுடைந்து சிவகடாட்சத்தினுல் வந்த மோகினி
யின் இலக்கணவடிவைப் பாதாதிசேச பரியந்தம் நோக்கி நோக்கித்தா
பரித்திருக்கப்படாமல் மெல்ல மெல்ல நெருங்கிக் கூரிய வேலைப்போல
விளங்கிக் காதலவுமோடிச் செவ்வரிபரந்து மைதிமிர்ந்து பாலையொப்
பவெருத்து விடத்தினுங் கறுத்து மான்பார்வையினைப் பழித்த நேத்
திரங்களைப் படைத்திருக்கும் பெண்கள் சிகாமணியே ? உமதுதிருநா
மய்யாது ! நீர் இருக்குமிடம் பூவுலகமோ ! பொன்னகரோ ! பிரமனு
லகோ ? மன்மதன்பதியோ ? வைகுந்தநாடோ ? சற்றே திருவாய்மல
ர்ந்தோதும் பெண்ணை கண்ணை ? எனது சுவப்பேற்றினுல் இங்ான
மெழுகுநுளினீர் ? உமது சுந்தரவடிவையும் நிலையையுங் கண்டமாத்
திரத்தில் மனந்தாளவிலலை. செல்வப்பெருக்கினைபுடைய பொன்னகரத்
தினும், சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமண்டலப் பரப்பிலும், ஆதிசேடனையொ
த்தவன் வாழும் பாதலத்தினும், அதிக சுந்தரவதிகளாகியபு பெண்கள
னைவருக்கும் நாயகமாசுப் புகழவல்ல சர்வமங்கள ரூபலாவண்ணிய
முள்ள உமது பெருமைகளை யாவராற் புகழப்படும் ? கறுத்து நீண்டி
ருக்குங் கூந்தலைவாய்ந்த பாவாய் ! உமது மங்களகரமாகிய தோற்றம்
எரிர்ப்பட்ட மாதிரத்தில் இத்தலத்தைக் கடந்தபுறம் போகச் சும்
மதப்படாமல் மதிமயங்கி வருந்துகின்ற எனது மனங்களிக்கத் தக்க
தாகப் பவழத்தை யொத்துக் கேகயத்தைப் பழித்துவிளங்குந்திருவா
யை விண்டு ஓர் வார்த்தையாடரோ ! அல்லது தமது அருள் நோக்கத்
தைச் செலுத்தி எனது விண்ணப்பத்தினைச் செவிகொடுத்து வினவி
மறுமொழியாட மரமிரங்கிராயின் யானென்ன செய்வேன் ! எனது
மனமுந் தேகமும் பூரித்துக் களிக்கும்படி நகை முகத்தை யாயினுங்
காட்ட வொண்ணாதோ ! அலில்லாமற் போயினும் சேற் கெண்டை
யைப்போலச் சிறமுந் திருநோங்கித்தினைக் குளிர்ச்சியாகச் செலுத்த

நினைப்பீரோ? உமது தரிசனை கிடைத்தமாத் திரத்தில் மனநிலை கலங்கிப் பொறிகள் மயங்கிக் காமக்கவலையிற் பட்டுமலுந் தமியேன் இனிகனித் துப்பிழைக்கும் மார்க்க மொன்றைக் காட்டாமலுஞ் சற்று மென்னிடத் தன்பைச் செலுத்தாமலும்; இரக்கபற்று இவ்வாறே இருப்பிராயின் சத்தியமாகச் சொல்லுவேன் எக்காலத்தினுந் தீராத பழி பாதகம் உம்மைச்சேருவதற் கையமில்லை. பராமுகமாயிராமற் துரிதமாயடியேன் பேரிற் இருபைசெய்து உமதிணக்கத்தைக் கட்டாக்க வேண்டும், நீரிட்ட பணிகளைச் செய்யக் காத்திருக்கின்றேன். நீர் விரும்பியவனைத்தையும் இன்னியிடத்திற் நாவல்லேன், காமநோயினுற் பிராணனை யிழப்பதற்கு முன்னர் தயைசெய்து அதற்குரிய வின்பாசத்தைக் கடைக்கித்துப் பாதுகாப்பதன்றி, இனியான் மனமதசரங்கட் கிரையா காமல் உமது கடககங்கணங்களணிந்த திருக்காத்தினுந் பிடித்தனைத்து ஆதரிக்கவேண்டுமென்று வெளுத்த பற்களைத்திறந்து காங்களை நீட்டிப் பற்பல விதங்களாகக் கெஞ்சிக் கெஞ்சி இரந்து அக்ஷினியிற் பட்டகார்தன்மலையொத்தது மெய்கருதி விரகாக்கினியினால் இறந்த வனைப்போல இவ்விதங்களாக அலைந்துமுன்நான்.

இவையனைதலையும் விண்ணொகிய மோகனிகேட்டுப் புன்னகை யோடு சிலதூரம் வீணைவாசித்தும், சிலதூரம் சங்கீதங்களைப் பாராட்டியும், சிலதூரம் சாஷித்தியங்களை விரிததும், சிலதூரம் பாதவிதிப் படி நடித்தும், அன்னத்தைப்போல மெல்ல மெல்ல நடந்தனள். இவ்வாறு புன்னகைமாத் திராமருமி மறுமொழியாடாமற் செல்லுகின்ற மோகனியினுடைய சூரிப்பைப் பிரமாசான் கண்டு கோங்கரும்பை பொப்பக் குருத்தப், பொற்குடத்தைப் பழித்து விம்மித் ததும்பித் தேம்பாந்திருக்குந் தனபாங்களைப் படைத்த பெண்ணமுதே! உமது மங்களகரமாகிய வடிவின் பொலிவையுங் குணதிரயங்களையுங் கண்டபோதே மனமதசரங்கட்கிரையாகி விரகாக்கினியைத் தாபரிக்க மாட்டாமல் மிகவும் வருந்தி துலைதூர்த்தி விருந்து உம்மையே நாடி வருகின்றேன், இனித் தேவரீர் செந்தாமரை மலையொத்த திருவடிகளல்லது வேறுகதியில்லை எக்காலத்திலும் உம்மைப் பிரியவறியேன். சற்றும் இடைவிடாமற் கலந்து குலவியிருக்க விரும்பினேன், மாவடுவைப்போலப் பரந்தோடி யிருக்கும் விழிகளையுடைய வனீதாரத்தினமே! திணைகிய யான் தம்மைவிட்டுப் போகவுந் துணிவனே! அப்படிக்குச் செய்யவெத்தனப்படினும் மனமொருமித்து நிற்குமே! உடலைப் பிரிந்து உபிர் தாபரித்திருக்க வல்லதே! இக் காரணங்களை

விரித்து விரித்துப் பேசவும் வேண்டுமோ! மின்னையொப்பக் காட்டி; மறையும் மெல்லிய இடையையுடையபேதாய்! மைதிமிர்ந்து வேலைப் போலக் காட்டுந் தேவரீர் கூரிய கண்களின் சுழல்வலையிற் பட்டு வாடி வருந்தித் திகைத்தவதிபுகின்ற அடியேனுக்குத் தமது பூர்ணகிருபா நோக்கக் கடையையாவது காட்டலாகுமோ? இதையன்றி இனியான் பிழைக்கும் மார்க்கம் வேருண்டோ? இவ்வபாயகாலத்திற் சிறிதுத யைசெய்து தேவரீருடைய திருக்கரத்தினால் அடியேனை யணைத்து ஊசலாடி இவ்வுயிரைக் காக்கக்கடவீர். கண்ணாடி யொன்றையன்றி மற்றவைகட் கொப்பாகாது வட்டமாய் விளங்கும் அழகிய கப்போலங் களையுடைய நங்காய்! அடியேன் பிறந்தபோதே தேவரீர் களித்து நீராடுவதற்கு யோக்கியமான சுனையாகவாவது கொங்கைகளினிடத் திற் பூசும் பரிமளமிருந்த சாந்தமாகவாவது கறுத்து நீண்டிருக்குங் கூந்தலிற் சொருகவல்ல சுகந்தகந்தக்களைவீசும் பூதியமலராகவாவது உருப்பெற்றுத் தம்மைச்சேர்ந்து மகிழ்ச்சி பெற்றிருக்கும் பாக்கியத் தைப் பெறாமற் போயினேன் இப்போது விரகாக்ஷினி மோசீட்டுத் தேகத்தையும் மனதையுஞ் சுட்டுக் கொளுதலுவினால் மிகவும் வாடு கின்றனன். தமது கிருபைக்குப் பாததிராநாதற் பொருட்டு இனி யான் செய்து கொள்ளவேண்டுங் கடமைபாதோ ஒன்றுந் கோற்றவில்லை. அதைத் தயைசெய்து காட்டுவிராயின் தேவரீருடைய மனோபிஷ்டப் படிக்குக் கார்த்திருக்கின்றனன். ஒ என்னுைக் கண்மணியே! எனது மனங்களிப்பெய்த விளங்கி அடியேன் பின்பற்றி வருவிராயின் அந்நி மிடத்தில் பொன்னுலக வாழ்வைப் பெற்றிருக்கும் அரம்பாஸ்திரீகள னைவரும் வணங்கிவேண்டிய தொண்டுகளைச்செய்து போற்றிவரும்படி யாக வைப்பதன்றித் தெய்வலோக முற்றினும் நீரேபனுபவித்துக் களி த்திருக்கவைப்பேன். தேவரீர் மனதில் விருப்புற்றவைகளைத் திருவாய் விண்டு சொல்லுவிராயின் அவைகள் எத்தகையவாயினும் ஒர் நொடி ப்போதிற் நேடித்தாவல்லேன். என்று இவ்விதங்களில் பற்பல இன் சொற்களைப்பேசிக் காமலாகிரியினு லுண்டாகும் வருத்தங்களைக் காட் டிக் கெஞ்சித் தாடார்கின்றபோது மோகினியானவள் சிறிது மனமிர ங்கினவன்போலநின்று, ஓ அரசனே! யான் நாட்டியுஞ் செய்கின்ற பெண். நீரோ தீரத்தோடு சகலரையுஞ் சூழிக்கவல்லவீர் யான் ஒன் றினும் நாட்டமில்லாமல் என்னிச்சையாற் செல்கின்றபோது என்னி டத்தில் நீர்காமலாகிரியினால் உளம்மயங்கிக் கருத்தழிந்து பித்தனை யொப்பப்பேசிக் கலவியை யிச்சித்து வழக்காடுவது ஞாயமோ? ஆயி னும் பாதசாத்திரத்திற் கூறியமுறைமையிடி எனக்கெதிரின்றுயான்

செய்யும் அநிநயத்தைப்போல நாட்டியஞ் செய்ய வல்லவர் யாரோ அவர்களுயான் சேர்வதல்லது எனதுமனம் வாடியகாலத்தும் முற்றொரு வரையான் சேரேன், இதுவே எனது பிரதிக்கினை பென்று சொல்லி னன். இவ்வாறு விண்வாகிய மோகினி சொன்ன வஞ்சகத்தைப் பிர மாகாரன்கேட்டுச் சிறிதும் அதனை அறிந்து கொள்ளாதவனாகி மேகத் தை நிகர்த்த கரிய கூந்தலையுடைய மின்னே என்னுயிரே ! நீர் எவ்வ ண்ணம் அநிநயம் பிடிக்கின்றீரோ அவ்வண்ணமே யானும் உமக்கெ திரீர் நின்று பிடிக்கின்றேன், அதன் பின்னேனுஞ் சிறந்த பவநததுண் டெப்போற் றிாண்டு விளங்குகின்ற தமது செவ்விதழூர்லைக் கிருபை செய் ய வெண்ணுயிரோ வென்றுகேட்டனன். அதற்கு மோகினியானவள் அவ்வாறே ஆகுதவென்று சொல்லித் தனது காங்களைக் கூப்பிக் கொ ண்டு அவ்வசுரனுக்கெதிரில் நின்றனள். அவனுந் தனது காங்களைக்கூ ப்பிக்கொண்டு அம்மோகினிக் கெதிரில் நின்றனன். பின்னர் மோகினி யானவள் தனது காங்கு லொன்றைப் பிடித்துத் தன்தலைமீது வைத் தனள். அப்போது அவ்வசுரன் தான் பெற்றிருக்கின்ற வாததினை மற ந்தவனாகித்தானும் அவ்வாறே தனது கையைப் பிடித்துத் தன்தலைமீ து வைத்துக்கொண்டனன். அந்நிமிஷத்தில் முன்னர் சிவபெருமானு டைய நகையால் திரிபுறத்தார் எவ்வாறழிந்தார்களோ அவ்வாறு பிர மாகுரன் வெந்து சாம்பராயினன். 'மோகினி வடிவக் கொண்டு வந்த விண்வானவர் சந்தோஷ சாகரத்தில் மூழ்கினர்.

கேட்டார்களோ சவுனகாதி முனிவர்களை ? சிடைத்தற்கரிய மே லான வரத்தைத் துட்டர்களாயினோர் தேவர்களிடத்திற் பெற்றவர்க ளாயினும் அவ்வரத்தினற்றாமே யழிவொன்று மேலோர் சொல்லுவா ர்கள். அதுபோலவே உலகத்தை பெல்லாம் நீராக்கவல்ல வரத்தினைப் பெற்ற இவ்வசுர பாதகன் தானே அவ்வரத்தின் பயனை யடைந்தவனு யினான். பின்னர் விண்வானவர் அம்மோகினி வடிவோடு பான்மக மென்கின்ற அவ்விடத்திற்குநேன் வந்திருந்தனர். அதுபூதல் அதகல த்தை யாவரும் முகுதை பென்று வழங்குவார்கள் இவ்வாறு பிரமா னானுக்கு நேர்ந்த சம்பவத்தினை அவன் குமாரனான துராசத னென் பவனறிந்து :ங்கள் குலக்குருவாகிய சுக்கிரானிடத்திற்சென்று பணிந தெழுந்து கண்களில் நீரைச்சொரிந்து தனது தந்தைக்குநேர்ந்த கொ ணமைகளைச் சொல்லித் துக்கித்து, கவரம் ! எனது தந்தையாரை நீரா க்கிய விஷ்ணுமுதலிய எல்லாத் தேவர்களையும் அடக்கி அவர்கட்கெல் லாம் யானேதனைவனாகி திரிலோகங்களையுஞ் சயப்பிரதீபத்துடனுஞ்

ம்படியாகத் தேவரீர் கருபைசெய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதற்குச் சக்கிரன் மனதிரங்கி நீ பயப்பட வேண்டாமென்று பலதேறுதல்களைச் சொல்லித் தீகைச்செய்து, சிவபெருமானுடைய பஞ்சாக்கரத்தை யுபதேசித்து, நீ இம்மந்திரத்தினால் பெரிய தவங்களைச் செய்து அரிய வரங்களைப் பெறுதியென்று விடைகொடுத்தான். அம்மாதிரித் திரத்தில் தூராச்சதன் அமுதுண்டவனை யொப்பக்களிப்பெய்தி மிக்க இறுமாப்புடனே வனஞ் சென்று தனது ஒற்றைக் காலங்கூட்ட விரலை நிலத்திலூன்றி வெய்யல் - பனி - மழை - குளிர் முதலானவைகட்கஞ்சாது சரீரம்முழுவதும் புற்றுக்கள் முடிக்கொள்ளவும், அப்புற்றுக்களினின்று செடிகள் முளைக்கவுமாக மெய்ம்மறந்து, இடை விடாமல் பஞ்சாக்கரத்தைச் செபஞ் செய்துகொண்டு ஆயிரம் வருடம் வரையில் நிராகாரமாயிருந்து அரிய தவத்தினைச் செய்தான். அத்தவத்திற்குச் சிவபெருமான் மனதிரங்கி உமா தேவியாரோடு இடப் பாகனத்தின் மீதேழுந்தருளி அவனெதிரில் வந்து அத்துச் சதன்மீதுமுடிக்கொண்டிருக்கின்ற புற்றுக்களையுஞ் செடிகளையுஞ் சீய்க்கும்படி தமது பூதகணங்கட்காக்கியாபிக்க அவ்வாறே அவர்கள் சீய்த்துச் சுருதிகளாலுமறிதற்கரிய சுவாமி வந்தாரென்று தெரிவிக்க, உடனே தூராசுதன் பதறியெழுந்து பலமுறை சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து இருகாங்கையுஞ் சீரமேற் கூப்பி விழிகளில் ஆனந்த பாஷ்பஞ் சொரிந்து உடன் முழுவதும் உரோமாஞ்சிதம் பூத்து மொழிந்தமொறி மனமுருகி வேதாசுமங்களினால் அளவற்ற துதிகளைச் செய்து நின்றான். அத்துதியனைத்தையுஞ் சிவவிரான்கேட்டு சந்தோஷித்து உனக்குவேண்டிய வரங்களைக் கேளென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அப்போது தூராசுதன் மீட்டும் பணிந்தெழுந்து, ஒ நித்தியப்பொருளா யிருக்கின்ற கர்த்தனே! தேவரீராக தேவரீரதுசத்தியமாக, நும்மிருவாரற் றரப்பட்ட தனையராக, அரவணையிற் றுயில்கின்ற விண்மொக, பதுமபீடத்தனாகிய பிரமனாக, 'பின்னும் வெவ்வேறு யிருக்கின்ற பலவகைப்பட்ட தேவர்களாக, உரர்களாக, தானவர்களாக, நரர்களாக, பனிதர்களாக, நாதகான்மிருகம் முதலீய பல உயிர்களாக, இந்த எண்பத்து நான்கு நூறுபிரமென்னும் தோற்றங்களல்லாமல் இனிவேறே தோற்றம் யாதேனுமுண்டாகுமெனில் அசனாலாக, இவ்வகைப்பட்ட நீங்கள் யாவரும்பலமுறை என்னைக் கொல்லுமபடி முயன்றீர்களாயினும், யான் இறக்காம லிருக்கவுந் தேவர்கள் முதலிய சகலரும், எனதேவலுக் கிசையுமபடி திரிலோகங்களையும் யானரசாண்டிருக்கவும், அவ்வாறு அரசாருங் காலத்திலும், செல்வச் செருக்கி லமுந்தாமல் தேவரீருடைய திருவடிகளி

ல் குறையாத பத்திவைத்திருக்கவும், கிருபை செய்யவேண்டு மென்று சொர்த்துத்தான். அவையனைத்தையுஞ் சிவபிரான் கேட்டருளிதேஜோன்மயமாக எங்கும்போக்குவாத் தில்லாமல் கிறைத்திருக்கின்ற நமது சத்தியே உமையினிடத்தில் விநாயகராக வந்து உனது சிரத்திற்குணை வைத்து அடக்குவது தவிர ஏனையவரங்க வனைத்தையுந் தந்தோ மென்று திருவாய்மலர்ந்து அந்தர்த்தான மாரினர்.

இப்பால் துராசதனுனவன் விண்ணவாழிய தேவர்கள் கவலை கொள்ளும்படியாக சிவபெருமானிடத்தில் சகலவரங்களையும் பெற்றுக் கர்த்த நெழுத்தருளிப் திசைபாடுநீர்க்கிப் பலமுறை பணிந்கெழுத்து மிகுந்த இறுமாப்புடன் முகுந்தையென்னும் பட்டணத்திற் போய்ச்சேர்ந்தான். இவனிடவாறு பலவரங்களை பெற்று வந்த மைபை இராக்கதர்களிந்து உடனே அவனையாவரும் பணிந்து கூடினார்கள். பின்னர் துராசதனுனவன், அவ்விராக்கதர்களும் நால்வகைச் சேனைகளும் புடைசூழும்படி யுத்த சன்னததனும் சகல ஆயுதங்களையும் தரித்துக்கொண்டு பூவுலகத்தை நோக்கிச்சேன்றான், அதுகண்ட அரசர்கள் யாவரும் உடனே வெளிக்கொண்டு வந்து சிலர் பலபோர்க்கோப புரிந்துமான க்தினு லிறந்தார்கள் சிலர் அப்போரிற் றேற்ற யுத் திசா திசைகளில் மறைந்தார்கள். சிலர் அவனைப்பணிந்து பகுதி செலுகதுவதானார்கள், சிலர் அவனுக்கு ஏவல்களைச் செய்பவல்ல சேவர்களானார்கள் இவ்வாறு இத்துராசதன் பூவுலகத் தரசர்களை யெல்லாம்வென்ற பின்பு பொன்னுலகை நோக்கிச் சென்றான். அச்சமபவத்தைத் தேவேந்திரனறிந்து உடனே தனது சுற்றத்தினரோடு வெளிப்பட்டுக் காசிகரைச் சேர்ந்தான். அதையறிந்த துராசதன் அவ்வுலகத்தை ஓரக்கனல் ஆளும்படி செய்து சக்திபலோகத்திற்குட் போகின்ன். அங்கரசாளனின்ற பிரமனுனவன் பயந்து தானும் அவ்வாறே காசிகரைச் சேர்ந்தனர். அதுகண்ட துராசதன் அவ்விடத்திலும் ஓரக்கதனை அரசாளவைத்தி வைகுந்தலோகத்தை யடைந்தான். அவ்வைகுந்த வாசிகளாகிய விண்ணவும் அவ்வாறே காசிதேசத்தைச் சேர்ந்தனர். பின்னர் துராசதன் அவ்விடத்தினும் ஓரக்கனை யாவைத்து இவ்வாறே மற்றலோகங்களை யுக் கைகொண்டு ஆங்காங்கு ஒவ்வோரக்கனை அரசாளவைத்து தான் பூவுலகத்திலுள்ள முகுந்தை யென்னும் பட்டணத்திலவந்து திரிலோகங்களுந் தனது ஆக்கினையின்படி நடந்து கொள்ளக்கொடுங்கோலைச் செலுத்தித் தன்னின்பிக்கார் எவ்வுலகங்களினு மில்லையென்னு மிறுமாப்புளனே அரசாட்சி செய்து வந்தான். இவ்வாறிருக்கும் நாளாயில் ஒருநாள் அத்துராசதனுனவன் சகல ஸ்ரிசனங்களுந்

தன்னைப் புடைகுமும்படியாகக் கொலு விருக்கின்றபோது எவ்வுலகங்களும் நமது ஆக்கினைக்குள்ளாயின. ஆகவே இனி நமக்கடங்காத தொன்று மில்லையென்று சொல்லினன். அதை அருகிருந்த அமைச்சர்கள்கேட்டு, ஆண்டவனே! பிரமன் விண்டு உருத்திரன் முதலாயுள்ள தேவர்களும், முனிவர்களும், சித்தர்களுந் தத்தமிருக்கையைக்கடந்து இப்போது காசிகரை யடைந்திருக்கின்றார்கள். அக்காசியை வென்றாலன்றோ திரிலோகங்களுந் தேவரீருடையகுடைக்குடாடங்குமென்றனர். அதைத் துராசதன் கேட்டமாத் திரத்தில் இதுவோ நமக்கரிதென்று புன்னகைசெய்து அந்நிமிடத்தில் சகல சேனைகளோடும் வெளிப்படக்கடவீர்களென்று ஆக்கொயித்தனன். அவ்வாக்கிலைக் கேட்ட யாவரும் ஞேரேலென்று யுத்தசன்னத்தராய் சமுத்திரம்போல வந்து நெருங்கினார்கள். உடனே துராசதனுனவன் அச்சேனைகளனைத்தையும் நடத்திக்கொண்டுசென்று காசிகரைச் சேர்க்தனன். அக்கொடியவன் வரவைத் தேவர்முதலாயினோர்க ளறிந்துகாசிகரை யார்கின்ற விசுவநாத மூர்த்தியைய யடைந்து சரண்புகுந்தார்கள். அப்போது விசுவநாதர் அவனுக்குத் தாங்கொடுத்தருளிய வரங்களை நினைத்து அவனை யடக்கத்தக்கநாள் இன்னும் வரவில்லையென்று நிதானித்து மிக்க சோர்வோடுஞ் சரண்புகுந்திருக்கின்ற தேவர்கள் முதலாயினோர்க்குத்தக்கபடி தபைவார்த்தைகளைக்கூறி அவர்களோடு தாமும் அக்காசிகரத்தினின்றும் வெளிக்கொண்டு சேகராமென்னுந் தலத்தையடைந்தனர்.

பின்னர் துராசதனுனவன், காசிகரத்துள் நுழைந்து தேவர்கள் முதலாயினோரும் மாயமாய் மறைந்துபோன செய்திஷ்டியறிந்த நகைத்து மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அளவற்றநாள் அக்காசிகரிற்றுனே இருந்து திரிலோகங்களினுந் தனது ஆக்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்திவந்தனன். இவ்வா நெண்ணிறத்தநாள் அத்துராசதன் சகல லோகங்களினுங் கொடுங்கோலைச் செலுத்தி வருவதனால் தேவர்கட்கு அயிற்பாகமும், ஸ்திரீபோகமும் கிடையாமல் மனமொன்று யாவரும் பிரமனிடத்திற் சென்று பணிந்து அதனைச் சொல்லுவதானார்கள் ஓ வாணிகேள்வரே! நம்மை பெல்லாம் எங்கும் நிலைபெறவொட்டாமல் தூர்க்கிருத்தியஞ் செய்துவருகின்ற துராசதன் எப்போது நாசமடைவன்? இவ்விதயடக்கி நாசஞ்செய்யவல்லவர் யாவர்? இவனுக்கு இத்தன்மைத்தான சிறந்தவரங்கள் கிடைத்தது யாவரால்? இவைபனைத்தையு மடியேங்கட்குத் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தீர்கள் அதற்குப் பிரமன் சொல்லுவான் ஒ மித்திரே.

உண்டி விநாயகர் திருவவதாரப்படலம். ஈஅக

இராசதம் தாமதம்சாத்தீக மென்னும் முக்குணங்கட்கும் பிரமன் விண்
 டி உருத்திரன் என்னும் மூன்று மூர்த்திகளாக விருப்பதன்றி அம்முக்
 குணங்களைத் தாந்தாமே ஆண்டருளுவதால் குணேச றென்றும், அக்
 குணவிகாரங்களிற் பொருத்தமில்லாதிருப்பதினாற் குணரகி றென்றும்,
 அக்குணங்களைக் கடந்திருப்பதினாற் குணஜித றென்றும் சகலலோகங்
 களினும் பரிபூரணமா யிருத்தலால் விசுவவிபாடியென்றும் அவ்விசுவ
 த்தை யாண்டு அழியானலக் தோன்றலால் விசுவகர்த்தரென்றும் அவ்
 விசுவத்தைப் பிரளயதூலத்தில் சங்கரிப்பதால் விசுவசங்காரியென்றும்
 மேலானதென்று சொல்லத்தக்க யாவற்றுள்ளும் மேலாக யிருத்தலினா
 ல் பாராநென்றுஞ் சொல்லுகின்ற சிவபிரான் ஒருவருண்டு. அச்சிவ
 பிரானுடைய தேசோன்மயமாகிய ஓர் சத்தியே உமாதேவியாருடைய
 திருமுக மண்டலத்தில் விநாயகமூர்த்தி யென்னுந் திருநாமத்துடனே
 அவதரிக்கும். அக்காலமே அத்தராசதன் நாசமா குங்காலம். அவனுக்
 குமேலான வரங்களைக் கொடுத்தவர் இவ்விசுவநாதரேயாம் இனி அ
 ப்பாதகனுடைய நிலைகளினைத்தையுங் கலக்கி இறுதிசெய்ய வல்லவர்மு
 ன்சொன்ன விநாயக மூர்த்தியேயாதலால், அம்மூர்த்தி திருவவதார
 ன் செய்தருளும்படி விரைவில் உமாதேவியாரை மிக்கமனவுறுதியோடு
 துதிசெய்வீர்களாக வென்றான். அவையனைத்தையுந் தேவர்கள் செ
 விஞ்ஞரிடக் கேட்டு கவலைக் கடலினின்றும் கரைப் பறினவர்களாய் யாவ
 ரும் உமாதேவியாருடைய சந்திதானத்திற் சென்று துதிசெய்வ தா
 னார்கள்.

ஒருத்தியாகியுலகனைத்தது மேரம்புமருளையுலகததில்
 வருத்தகிறற்பலவருவாய் வயங்காசின்றசத்தியே
 கருததையகன்றவருவாளே கடவுள்முனிவர்முதலோர்செய்
 பெருகதவழிபாட்டினுக்கிரங்கும் பேரானந்தப்பெண்ணமுதே.

குணமேசொருபமானவளே குணத்தையாளுங்கோமளமே
 குணகாரணமேகுணஜிதக் கொம்பேவேதந் துதிப்பவளே
 தணவாதவனிதரிப்பவளே தருதாபாசங்கமந்தனக்ரு
 நிணராதாரமானவளே நீடுந்தேவசொருபியே.

அடியார்பிழையறுத்தவர்கட்கடக்கில்பொருளுங்கொடுப்பவளே
 கொடியார்க்குத்தைக்குமைத்தவர்க்குக் கோதில்சுருணைகாப்பவளே
 மிடியால்வருந் துமெமைப்புரப்ப வேண்டும்வேண்டுமெக்காறு
 முடியாமுதல்வி அடியேமை முழுத்தவருஞ்செய்தனித்தருளே.

இவ்வாறு துதிசெய்து நிற்கின்ற தேவர்களெதிரில் உமாதேவியார் தமது சோடசகலைகளால் நிறைந்தவிஷங்களாக பூர்ணசந்திர பிம்பம் போன்ற முகராவிர்தமும், நீலத்தினம் போலும் வண்டுகளுக்கு நிகராகிய அழகிய அஞ்சனங்களால் நிறைந்ததிருவிழிகளும், பிரவாளரத் தினங்களுக்கு நிகர்த்த அதிரோஷ்டங்களும், கஜராச துதிக்கையைப் போன்ற நீண்டபாகுக்களும், செங்காந்தள்ளுக் கொப்பாகிய அஸ்தங்களும், நூதனமாகத் தளிர்ந்துச் சோடித்துக்கொண்டிராநின்ற பல்லவங்களையொத்த பழங்களும், மதித்தமத் தேயத்தின் மஸ்தகத்தைநிகர்த்தகுசும்பங்களும் மிருகராசநிடைக்குச் சமானமாகியசுற்றிடையும் விளங்கும்படியாகத் தெரிசனந்தந்து, ஒவிபுதர்களே ! உங்களுக்குவேண்டிய வர்மயாதென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அப்போது தேவர்கள் உய்ந்தோம் உய்ந்தோமென்று ஆனந்தபரவசத்தாலாடிமீட்டும் வேதாகமங்களால் பலமுறை துதிசெய்து ஆராசதன் செய்துவருகின்ற கொடுமைகளையும் அவனால் தாங்களனுபவித்து வருகின்றதுன்பங்களையும்விபரமாகச்சொல்லி! ஒ சகலபுவனேஸ்வரி ! இனித்தேவரீர் தீனராகிய அடியேங்கண்மீது கிருபைசெய்து எல்லாத் துன்பங்களையும் நீக்கிச்சுகத்தைக் கொடுத்தருளல் வேண்டும். இதுவே யாங்கள் கருதியவரமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். இவ்வாறு அவுணபாதகனுடைய கொடுமைகளையும், அவனால் தாங்களடைந்திருக்கின்ற இடுக்கண்களையும், உமாதேவியார் கேட்டமாத் திரத்தில் மனங்கொதித்து விழிகள் செந்தாமரைக் காடுபோற் செவப்பக் கோபங்கொண்டனர். அம்மாத் திரத்தில் தேவியாருடைய முகத்திலிருந்து கோடிகுரியர்கள் எக்காலத்தி லுதயஞ்செய்ததுபோல அளவற்ற பிரகாசங்களையுடைய திருமேனியும், சந்திரனைத்தரித்த சடாமகுடமும், துதிக்கரங்களோடுகூடிய பீந்து முகங்களும், பத்துக்கைகளும், அக்கைகள்தோறும் படைகளும், கஸ்தூரிப் பொட்டிட்ட நெற்றியும், பூணூலணிந்த மார்பும், அளவற்ற நாகாபரணங்களும், பற்பல இரத்தினபரணங்களும், துஷ்டசனர்களைச் சங்கரிக்கும்படியான இரவுத்திரமும், சிஷ்டசனர்களைப் பரிபாலிக்கத்தக்க கருணையும், விளங்கும்படியாக என்ருணமாயும், ஏகவஸ்துவாயுமிராகின்ற விநாயகமூர்த்தி திருவவதாரஞ்செய்தனர்.

அப்போது உமாதேவியார் கோபமாறி ஆனந்தங்கொண்டு விநாயகமூர்த்திக்கு வக்கிர துண்டொன்று திருநாமந்தரித்தபாவமும்வியப் பெய்தும்படியாகப் பூசணைபுரிந்து வேதாகமங்களால் பலமுறை துதிசெய்து சிங்கவாகனங்கொடுத்து, சுலாமீ? இரக்கதர்களால்கையிழந்து வருந்துகின்ற தேவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்த

னர். விண்டுமுதலிய எல்லாத் தேவர்களும் வக்கிரதுண்ட மூர்த்தியை
 ப்பணிந்து துதிசெய்து, ஒவிக்கினராசரே! பத்தர்கட் குறியவரா யிரு
 க்கின்ற விததகரே! மனதிகள் கடந்தவரே! புண்ணிய முதல்வரே?
 பூரணரே? எமது கர்த்தாவாகிய தேவரீர் பாதபத்ரமங்களைத் தரிசித்
 துத்துதிசெய்ய அடியெங்கட்கு கிடைத்தபோதே பெரிதானபேயுகள்
 பெற்றோம், சுத்தபலித்திரர்களாரிடையே எம்மையடைந்திருந்த துன்
 பங்க ளினைத்தும் நீங்கின. நாங்கள் வசித்திருந்த பதவிகளை மீட்டுங்
 கிடைக்கப் பெற்றனம் என்று சொன்னார்கள். இப்பால் வக்கிரதுண்ட
 மூர்த்தி தேவர்களுடைய குறிப்பைத் தெரிந்துகொண்டு உமாதேவி
 யாருடைய திருவடிகட்கு வந்தனைபுரிந்து யாவருஞ் சயசயவென்று
 துதிசெய்யும்படியாகச் சிங்கவாகனத்தி லாரோகணித்து அளவற்ற
 பூதசேனைகளோடுங் காசிருகரைகோக்கி எழுந்தருளினர். அவர் பின்
 னர் விசுவநாதரும் உமாதேவியாரும் விண்டுபிரமனாதிய தேவர்களும்
 முனிவர்கள் முதலிய சகலரும் காசிப்பட்டணத்திற் சென்றார்கள்
 முன்னர் தூராசதனுடைய கொடுமைக்கு ஆற்றாதோடிய விசுவநாதர்
 முதலிய சகலரும் விநாயகமூர்த்தியை முன்னிட்டுக் கொண்டுவந்ததை
 அவுணராசன் கீட்டுக் கோபங்கொண்டு தனது சேனைகளினைத்தையும்
 வெளிப்படுத்தி முாசுறாவித்தான். ஆம்மாத்தித்தில் மழையொலி
 மைக்கேட்ட பரிர்களைப்போல அவனது நால்வகைசேனைகளும் உவ
 கைகொண்டு பூமிதேவியொறுப்ப தரிதெனவந்து பணியும்படி சக்கிர
 வாளகிரியைக்குழந்த பெரும்புறக்கடர் போலத் தன்னைப் புடைமுழ
 உடனே தான் சகல வாயுதங்களையுஞ் சேகரித்துக்கொண்டு இரதத்
 திலேறி இச் சேனைப்பெருக்கோடு காசிருகத்திற்கு வெளியே வந்

இப்பால் தூராசதனோடுவந்த அவுணசேனைகளுடனே பூதசேனை
 கள் எதிர்த்து விசயலட்சுமி குதிகொள்ளும்படியாக அளவற்ற யுத்
 தங்களைச் செய்தார்கள். அப்போது யுத்தகலமுழுவதும் பிணங்கள்
 மலைமையாகக் குவிந்தன. ஆகாயமுழுவதும் கழுகுகளும் பருந்துக
 ளும் ' ந்தலிட்டுலாவின எங்கும் உதிரவெள்ளம் பெருத்து இறைச்ச
 லிட்டது. அந்த யுத்தத்திலே பூதசேனைகளிடமி றி அவுண சேனைகட்
 குவலிகுன்றியது. குடைகொடியமுதலிய சின்னங்கள் அறுபட்டன பூத
 சேனைகளமீது தூராசதன் பாய்ந்து, வில்லைவளைத்து ஒவ்வொரு தொ
 டையில் ஆயிரமாயிரமாக அளவற்ற பாணங்களைப் பிரயோகித்தான்.
 அதனால்திறியிருந்த பூதசேனைகட்கு வலிகுன்றியது குடை கொடிமு
 தலிய சின்னங்கள் அறுபட்டன. இரதகச தூரமுதலியவைகள் சின்

னாபின்னமாயின. இவ்வாறு பூதசேனைகள் தமதுபடைகளும்நடைகளும்
மற்றுப் பூமியில் வீழலும், துராசதனானவன் சயமடைந்தவனுக்கருநி
மீட்டும் அநிலைகதேதோடு தனது இரதத்தைச் செலுத்திக் கொண்டு
சென்று வக்கிரதுண்டமுர்த்தியை எதிர்க்கவந்தனன். அப்போது சு
வாமி அத்துராசதனைப்பார்த்து, ஓ அவுணராசனே! அரிய தவங்களி
னாச் சிவபிரானிடத்தில் மேலானவரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றன?
அவைகளைப் பின்வர் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் வலையை நாடாமல்
வீணை ஒழிக்கும் வகைதேடின இனியேனும் பூவீரவரங்களையொழித்
துக்கொள்ளாமல் சுகமடையவேண்டிய மார்க்கத்தைச் சொல்லுகின்
றோம் நினைவாய்க் கேழ்ப்படையாக சொர்க்கலோகத்தை முன்போலத்
தேவர்கள் ஆளும்படிவிடுத்து, நீ நம்மைச் சரணடைந்து நன்மார்க்
கத்தி லிருக்கக்கடவை அவ்வாறிருப்பையாகில் இன்னு மளவற்றகா
லம எல்லாப் போகபாக்கியங்களையு மனுபவித்துக்கொண்டு அதனால்
விலைகின்ற ஆனந்தக்கடலில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கலாம். இல்லே
யேல் இப்போது தேவர்களெல்லாம் உன்னால் எவ்வளவுதுன்ப மனுப
விக்கின்றார்களோ அவ்வளவு துன்பமும் இனி நம்மால் உன்னைவந்து
சூழ்ந்துகொள்ளும் என்று திருவாய்மலர்ந்தனர். இவையனைத்துங்கா
ய்ந்த ஊசி காதில் நுழைந்ததுபோல அவன்செவியிற் பட்டமாத்நிரத்
தில் அநிககோபங்கொண்டு, ஆ-ஆ-ஆ-ஆ பிள்ளாய்! நீ சொன்னவார்த்
தைகள் மிகவழகாயிருந்தன, பார்க்கிமத்திற் சிறந்த விண்டுவே முத
லியோர் என் கண்ணுக்கு முன்னர் நிற்கப்பயந்து ஓடிப்போயினர்.
பெரியோர்களிடத்திற் பழக்கமில்லாத பாலகனதலினால் இளங்கன்று
போல சிறிது மச்சமில்லாமல் என்னிடத்தில் இவ்விதவார்த்தைகளைக்
கூறினே, அளவற்ற தவங்களைச்செய்து சிவபிரானிடத்தில் மேலானவ
ரங்களைப் பெற்றிருக்கின்ற என்னை வெல்லுவது உன்னு லேலாது
இனி தப்பிப்பிழைக்க வேண்டுவையேல் உன்னை விடுகின்றேன், இப்
போதே பின்பாராமற்சென்று உளது தாய் தந்தையரிடத்திற் சேரகீக
டவையென்று சொல்லினன், அதை சகலலோகநாயகராகிய கர்த்தன்
கேட்ட மாத்நிலத்தில் கோபநகைசெய்து, மீட்டு மவனைப் பார்த்து
அடாபேதாய்? சிவபிரானிடத்தில் அரியவரங்களைப் பெற்றிருக்கின்
றோமென்று கெர்வப்படவேண்டாம், அவர்கொடுக்கின்ற வரத்தினு
லேயே கெட்டுப்போனவர்க ளனைகருண்டு அவர்களுள் நீயுமொருவ
னாயினே என்று சொல்லித் தமது சிந்தவாகனத்தை அவனுடைய தே
ருக்குநேராகச் செலுத்திக் காத்திலிருந்த மழுவாயுதத்தினால் அவன்
மார்ப்பிறகுக்கீண்ட. அத்தாக்கலினால் அவன் சரிந்திற்கோ ருனமு

மில்லாமற் போனதினால் தூரசதன் இடிபேற்றினைப்போலக்கர்ச்சித்
துச்சிறிச் சுவாமியின்மீது தனது வாளாயுதத்தைச் சுழற்றி வீசினன்
அவ்வானைச் சுவாமி தமது மழுவாயுதத்தினால் விலக்கி அவன் நெற்றி
யில் தமது காத்நிலை குத்தித்திரும்பினர். அக்குத்தினால் அவனது
நெற்றியிளந்து உதிரவெள்ளம் பெருகியது. அப்போது தூரசதனு
னவன் மூர்ச்சையாகிச் சற்றுநேரம் உயிர்த்தினைவனைப்போலிற்று
மீட்டுந் தெளிந்தெழுந்து யுத்தஞ்செய்ய வலியற்றுநாணித் தனதிருக்
கையைநோக்கிச்சென்று ஆபாசத்தீர்த்துக்கொண்டிருந்தனன்.

யுத்தகளத்தி லிறந்து கிடக்கின்ற பூதர்களைபெல்லாம் சுவாமியெ
ழுப்பிக்கொண்டு தமது பாசறையிற் சேர்த்தருளினர். அப்போது
இருநூர்க்கு உலகத்தை விளக்கவல்ல சூரியனுனவன் மீழ்நிசைக்கட
லிற் குளித்தனன். உடனே விண்ணவனாக் காக்கவந்த விநாயக மூர்த்
தியினுடைய கிருபையைப்போல சோடசகலைகளோடு நிறைந்த சந்தி
ரனுனவன் உதயமாயினன். உலகத்துள்ள சாசாங்கனெல்லாம் அவ்
வெண்ணிலவில் முழங்கி திருமேனி முழுவதும் திருவெண்ணிறினை
யணிந்த தொண்டர்கட் கொப்பாயின. இப்பால் தூரசதனுனவன் தன
து மந்திரிகளை யருகிலைழுத்துவைத்து யானைமுகத்தோடு யுத்தஞ்
செய்யவந்த ஓர் சிறந்த புருடனைச் சிறுவனென் றெண்ணினேன். பின்
னவனைக் கலந்து பார்க்குமளவில் அவனுக்கு நிகராயினோர் ஒருவரு
மில்லை. வலியிற்பரியவனாயினான் சேனையிற் சிறிதேயுடையவனாயிருக்
கின்றனன் யாமோ வலியினான் சேனையினும் அவனிலு மிருந்தே
யிருக்கின்றோம். ஒருவேளை யவனுக்கு யாம்போலவ்வி யடையவுங்கடும்
ஆகலால் இனி நமக்குள்ள எல்லாச் சேனைகளையுங் கூடியுக்கொண்டு
நாளையதினம் யுத்தத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று சொல்லினன்.
உடனே அமைச்சர்கள் அவ்வாறே செய்யக்கடவமென் றெழுந்து,
இரிலோகங்களினும் அட்டிசைகளினுமுள்ள சகலசேனைகளும்வந்து
சேரும்படி எங்குந் தூதர்களை யனுப்பினார்கள். அந் தூதர்களால் எங்
குமுள்ள எல்லாச்சேனைகளும் வந்து தூரசதனுடைய அரண்மனைவா
ய்தலை நெருங்கின அப்போது யுத்தவலங்காரத்தைக் காணவருவான்
போலச் சூரியனுனவன் கீழ்த்திசைக்கடலி லுக்கயமாயினன்.

இப்பால் தூரசதனுனவன் நித்தியனதிகளை நிறைவேற்றிக்கொ
ண்டு கூலிப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணைப்படை, கைப
படை, மூலப்படை என்னு மறுவகைப் படைகளும், மந்திரியர், கரு
மாகாரர், சுற்றத்தார், கடைகாப்பாளர், நகரமாக்கல் படைத்தலை

வர், இவுளிமறவர், யானைவீரர் என்னு மெண்வகைத் துணைவர்களும், தக்கமுறைமைப்படித் தன்னைப் புடைசூழ்ந்து வரச்சென்று யுத்தகளைத் தை படுத்தனன் விராயகமுர்த்தியும் பூதவீரர்களுடனே வந்து சேர்ந்தனர். இப்பால் துராசதனோடுவந்த பெருஞ்சேனைகளைச் சுவாமி பார்த்து இவையனைத்தையும் ஓர் கணப்போதில் யாமே வெல்லுது மென்றுகருதி, தம்மைச்சூழ்ந்துவந்த தேவர்களும் பூதர்களு மருட் கையடையும்படி சிலவடிவம் சிங்கவாகனத்துடனே பத்து கைகளும் சிலவடிவம் மயில்வாகனத்துடனே ஆயுதங்களும், சிலவடிவம் பெருச் சாளிவாகனத்துடனே நாலுகைகளும், சிலவடிவம் மான்வாகனத்து டனே இரண்டுகைகளும், இவ்வாறு பற்பலவாகனங்களிற் பற்பலவடி வங்களாக ஐம்பத்தாறு பேதமாகத் திருவுருக்கொண்டு துராசதனு டைய சேனாசமுத்திரத்திற் புகுந்து சமர்வினையாட்டினைச் செய்தனர் அப்போது அச்சேனை வீரர்களின் அளவற்றபேர் வீரசொர்க்கத்தை யடைந்தார்கள். அளவற்றபேர் சோரந்து விழுந்தார்கள். அளவற்ற பேர் பாதலலோகத்தில் மறைந்தார்கள். அளவற்றபேர் திசைதிசைக ளிலோடிப் பதுங்கினார்கள் இவ்விதமாகத் தனது சேனைகளைத்தும் அழிசின்றதைத் துராசதன்பார்த்து நம்மவரும் இப்பாடு படுவதோ வென்று கோபித்தா, அக்கினியாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்த னன். அவ்வஸ்திரமானது எங்கு மனற்கவலைகளைவிசிக்கொண்டு, பூத சேனைகளெல்லாம் நடுங்குர்ப்படி ஆக்ரமித்துவர அதை சுவாமி பார் து நகைத்துப் பற்சனியாஸ்திரத்தை யெடுத்து விடுத்தனர். அம்மாத் திரத்தில் அவ்வத்திரமானது அளவற்ற மின்னல்களையும் இடிகளையும் பெருக்கி சத்தமேகங்களுந் கலந்து வருஷிப்பதுபோல மழைகளைச் சொரிந்து அக்கினியாஸ்திரத்தினுடைய வளியையடக்கியது. அதைக் கண்ட துராசதன் வாயுவாஸ்திரத்தை யெடுத்து விடுத்தனன் அவ்வஸ் திரமானது பற்சனியாஸ்திரத்தா லுண்டான மேகங்களை யெல்லாஞ் சின்னுமினைப்படுத்தி எங்கும் பிரசண்டமாருதத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டுவர, அதை சுவாமிகண்டு பர்வதாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பிர யோகம் பண்ணினர். அப்பர்வதாஸ்திரம் வெளிப்பட்ட மாத் திரத்தில் மந்தரம் இமயம் முதலிய அளவற்ற பாவதங்களை யுண்டாக்கி பூமி தொட்டு ஆகாயவணரில் முட்டி வாயுவாஸ்திரத்தின் வலியைத்தொ லைத்தது. பின்ன ரவுணராசனாவன் இனியிவனை உருத்திரப்படையி னால் வெல்லுவோ மெனக்கருதி அதனைச் சோடச வுபசாரங்களோடு பூசித்துப் பிரயோகித்தனன். அப்படை வெளிவந்த மாத் திரத்தில் வீறி வானத்தேழ்ந்து பர்வதாஸ்திரத்தினுடைய வீரப்பினையடக்கிப் பூத

உணைடி விநாயகர் திருவவதாரப்படலம். ஐக்கூடு

விர்களுடைய சமுகத்திற்புகுந்து சின்னபின்னமாக்கியது. உடனே சுவாமிபுர் தம்மிடத்திருந்த உருத்திரப்படைவினை விடுத்தனர். பின்னர் இரண்டு உருத்திரப்படைகளுங்கூடி அளவற்ற போர்களை வீழ்த்தின. அத்தனால் அண்டவிரிக்குகளெல்லாம் குலைந்தன. சத்த சாகாங்களுமும் வற்றிப்போயின. பூதலத்திலுள்ள சாசாங்ககளெல்லாம் நீர்யின இப்பால் அவ்வத்திரங்களிரண்டும் ஒன்றோடொன்று நெடுநோம் புத்தஞ்செய்து சமர்க்காதது விறந்து கிடக்கின்ற சேனைகளை யெல்லாம் வீணாவெழுப்பித் தழைமையெனிய தலைவாகவிஞ்சென்று சேர்ந்தன.

பின்னர் அவுணராசனாவன், அரியதவத்திறை கிடைத்திருந்த உருத்திரப்படையும் வெற்றிபெறாமற் திருமடியை எண்ணி யெண்ணியேக்கமுற்று மானமுங் கோபமும் மேலிட்டவனாகித் தன்னுருவத்தை மறைத்துப் பற்பலமாயைகளை வீழ்த்தினன். அவன் மாயைகளையெல்லாம் ஞானசொருபியாகிய எமது கர்த்தன் ஓர் நொடிப்போது லொழித்தருளினர். இவ்வாறு துராசதனாவன் அனேக அன்கிரங்களை மாறிமாறிவிடுத்தும் அளவற்ற மாயைகளைச் செய்துப் பயன்பெறாமற் போனதினால், மனம் நொந்து இப்பாலனாகிய வகரதுண்டனை வெல்லவென்றினுங்கூடாது ஆதலால் இனியாய் தம்பி மறைந்து போவதே உத்தமமென்று தீர்மானித்தான். அதை சுவாமிபுரிந்து அவனுக்கு சிவபிரான் கொடுத்தருளிய வாததையும் யோசித்து அண்டமுக்கூடையளாவத்தக்கதாக ஓர் பேருருவோடு மவனெனினில் வந்து அவனுச்சிறையில் ஒருபாதத்தையுன்றி மற்றொருபாதத்தைக் காத்தலத்தில் வைத்து, ஓ அவுணராசனே! நீ சிவபெருமானிடத்தில் அழியாவரம்பெற்றிருப்பதினால் இக்காசிப்பட்டனத்து மேற்றிசை வாய்களில் எக்காலத்தும் நமது பாதத்தின்பழிருந்து இவ்விடத்தில் பழிபாதகங்களைச் செய்து வருகின்ற துட்டர்களை யடக்கக்கொண்டிருக்கக் கடவையென்று அதுக்கிரகஞ் செய்தனர் மேலான தவங்களைச் செய்து அரியவரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றது ராசதனாவன் தனது சிரத்தில் விராயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிபை வைக்கப்பெற்றதினால் உடனே சகல மாயாபாசங்களினின்றும் நீங்கி மெய்ஞ்ஞான செல்வத்தைப் பெற்று வித்தியானந்த சொரூபனாகி அவ்வவர்கள் செய்து வருகின்ற தீமைகளையெல்லாம் நிவர்த்திசெய்துக்கொண்டிருந்தனன். தேவர்கள் கற்பகமலர்களைச் சொரிந்தார்கள். ஆகாயத்தில் பஞ்சவாத்தியங்களு முழங்கின. முனிவர்கள் வேதாகமங்களினாற்றுகியதார்தர்கள். மற்றமுள்ளமெய்யடியாரக் ளெல்லாம் விராயகமூர்த்தியை அளவற்ற துதிகளினாற் கொண்டாடி ஆனந்த மெய்நினர். சிவபிரான்முன்பேயிலே உமா

தேவியாரோடு காசிருகரத்து ஸிராநின்ற திருக்கோயிலில் எழுந்தருளி
பிரமனாகிய புடைகுழந்து வணங்கும்படி விற்பிருந்தனர். திரிலோ
கங்கரினு முண்டாயிருந்த எல்லாத் திங்குகளு மொழிந்தன. எங்கும்
வேதா கமனிதிகள் தழைத்தோங்கின. ஆங்காங்கு யாகாதிகிரிமைகள்
நிறைவேறின. இத்தான் முதலிய தேவர்கட்கு இடைவிடாது அனிர்ப்
பாகம் கிடைத்துவந்தன. வன்னி மந்தாரை அறுகு இவைகளினால்
தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலியயாவரும் விநாயகமூர்த்திபை வழிப்
பட்டு அவரது பெருங்கருணையினும் றங்கள் பதிகளை யதாப்பிரகாரம
டைந்து ஆனந்தமெய்தினார்கள். தருமமுதலிய நான்கு பொருளையு
மெளிதிறரவல்ல எமது கர்த்தனுக்குச் சகலரும் உடுண்டிவிநாயகரே
ன்னுந் திருநாமத்தைச்சாத்தித் துதிசெய்தார்கள். அதுமுதல் அக்
காசி நகரமும் உடுண்டி நகரமென்னும் மற்றொரு பெயரையும் வகித்தி
ருக்கின்றது. இஃதன்றி விசுவநாதமூர்த்தி சந்தித்திக்கெதிரே யீந்துமு
கத்தோடுகூடிய வக்கிரதுண்டமூர்த்தி பூமர்களுளினர். கோயிலுக்
குச் சத்தாவரணமாக ஆர்சுறிலும் மற்ற யீம்பத்தாறு மூர்த்திகளும்
வதிந்த னுளினர். ஆக யீம்பத்தாறு மூர்த்திகளையும் நாளாவரையில்
தேவர்கள் முதலிய சகல வான்மாக்களும் பூசித்துப் பெறத்தக்க பேற்
றியைபடைந்து வருகின்றார்கள். இந்த யீம்பத்தாறு மூர்த்திகளில் ஒரு
மூர்த்தியை விதிவிலக்கொன்றார் தேருதபெண்கள் பூசித்தாலும் அவர்
கள் சகல துன்பங்களினின்றும் எளிதில் நீங்கி எல்லாப் போகபாக்கி
யங்களையும் குறைவறப்பெற்று சுகமாக வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

கேட டீர்களு ள சவுனகாதிமுனிவர்களே? தூரசதனுடைய ஆண்
மையை யடக்கும்படி உடுண்டிவிநாயகர் திருவவதாரங் கொண்டரு
ளிய அவரே மற்றொருபோது திவோதாசனென்னு மோரசனிடைத்
திறசென்ற ஓர் திருவிளையாடலுண்டு அதனையும் பாந்தமாகச் சொல்
லுகின்றோம் கேட்பீர்களாக. பூர்வத்திலே பாற்பமெனச்சொல்லும்ஓர்
கற்பகமிருந்தது அக்கற்பத்தில் சுவாயம்பு மதுவென்னுமோர் சக்தவர்
த்தியிருந்தனன். அவன் இறந்து போயினபின் அறுபதினாயிரவருடம
ழைப்பொழியாவிட சகல தேசங்களும் காடாகியழிந்தன. இவ்வாறு
அழிந்துபோகலும் பிரமனானவன் மனமிங்கி இனி இவ்வுலகங்
களைப் பாதுகாக்க ஓரசனை நியமிப்பானாகி பூவுலகமுழுவதும் தேடிச்
சென்றான். அவ்வாறு செல்லுகையில் காசிருகரத்தில் அரசருலத்தி
னான இரிபஞ்சயனென்னு மொருவன் அரிய நவத்தினைச் செய்து
கொண்டிருக்கக் கண்டு அவனருகிற் சென்று அவன தவத்தைப் புக
ழ்ந்து, அரசீனே! பூமியில் அரசாட்சி செய்வாரின்றுச் சகலதேசங்

உண்டி விநாயகர் திருவவதாரப்படலம். ௩௬௪

களுங்காடாயின எல்லாப்பொருள்களு மழிந்துபோயின ஆதலால் நீ உனது செங்கோலைக்கொண்டு அரசாட்சி 'செய்யவேண்டும்' உனக்கு ஆதிசேடன் தனதுபுத்திரியாகிய அங்கமோகினியை விவாகஞ்செய்து கொடுப்பன் தேவர்கள் கற்பகவிருட்சத்திலிருந்து அனைந் ஆடையா பரணுகளைக் கொடுப்பார்கள் அப்போது நீசகலபோகபாங்கியங்களை யுங் குறைவின்றி யனுபவித்திருக்கக்கூடும் உன்னையாவருந் திவேதாச னென்று அருமைப்பெயரிட் டழைப்பார்கள் என்று பற்பல சந்தோ ஷவார்த்தைகளைக்கூறி அப்போதே அவனுக்கு அரசாட்சிக்குரிய கீரி டத்தினையுந் தரித்தனன். அதற்கு இரிபஞ்சயன் பிரமனைப்பணிந்தெ முந்து, சுவாமி! தேவர்கள் காசிரகாதத்தைவிடுத்து அப்பாற்போனான் றியான் உலக அரசாட்சியினுக் குடன்பட்டெனென்று சொல்லினன். அதற்குப் பிரமன் அவ்வாறே செய்யுமென்று ஒப்புக்கொண்டு வழக் கப்படி விசுவநாதமூர்த்தியைத் தரிசிப்பதற்கு அவரது சன்னிதானத் திற்குச்சென்றனன். அப்போதுசிவபிரான் அளவற்றநாளாய்த்தவஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கின்ற மந்தாகிரிக்கு அனுகாகந் செய்யும்படி உமாதேவியாரோடு இடபவாகனத்தின் மீதெழுந்தருளி விநாயகர்-சுப் பிரமவஸியர் நந்திகேஸ்வரர் முதலிய தலைவர்களோடு பிரமன் விண்ணுமுகலிய தேவர்கள் பிருங்கிமுதலிய கணநாதர்கள் இத்திரன்முதலிய திக்குப்பா ளகர்கள்மாதேவர்முதலிய பதினோருருத்திரர்கள் அமர்முதலிய பதி னெண்கணத்தார்கள் முப்பத்துமுகக்கோடிதேவர்கள் என்பத்தெண்ணு யிரம் இருபுகள் புடைசூழ்ந்துவரவும் இடக்கை-உடக்கை உறுமிமுத லிய தப்பட்டைவாத்தியங்களையுட கொடி-கொடை சாமரை ஆலவட் டமுதலி சின்னங்களையும் பூதகணங்களைந் திருமருங்கினு மார வாரித்து நடக்கவும் இவ்விதவைபவத்தோடு அம்மந்தாகிரிக்கு நேரா கச் சென்றனர். அப்போது அம்மந்தாகிரியும் அதனருகிற் றவஞ்செய் துகொண்டிருந்த மரிசிமுனியும் சுவாமியை எதிர்கொண்டு பணிந்து துதிசெய்தார்கள் அவ்விருவரில் சிவபிரான் மரிசிமுனியைப் பார்த்து உனக்குவேண்டிய வரத்தினைக்கேளென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அத ற்கம்முனிவர் சுவாமி? அடியேற்குத் தேவரிருமை திருவடிகளில் இடைவிடாதபத்தியும் சிவலோகவாசமுந் தரவேண்டுமென்று பிரார்த் தித்தனர். உடனே பரமசிவகடாட்சத்தால் அவரெண்ணத்தின்படி ஓர் விமானம் வர அகில அம்முனிவர் ஆரோகணித்துச் சிவலோகம்போ ய்ச் சேர்ந்து வரூழ்ந்திருந்தனர்.

இப்பால் சிவபிரான் மந்தாகிரியைப்பார்த்து உனக்கு வேண்டிய லாம் யாதென்று கேட்டனர். அதற்கு மந்தாகிரியினது மீட்டும்

பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! எல்லாத்தலங்களினுஞ் சிறந்த காசித்தலத்திலே சுவாமிகள் எவ்வாறு வாசஞ்செய்கின்றதோ அவ்வாறே குசத்தீ விலிருக்கின்ற அடிபேனிடத்திலு மெழுந்தருளி சகலருக்கும் வேண்டிய வரங்களை யனுக்கிரகஞ் செய்துக்கொண்டு அடிபேற்குப் பெருமையையும் மகிமையையும் கிருபைசெய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தது. அத்தருணத்தில் பிரமனும் சுவாமியைப் பணிந்தெழுந்து, கர்த்தனே! உலகத்தில் அரசாட்சி செய்பவரில்லாமல் அற்பபுதியாவருடம் மழையில்லாமல் சகலதேசங்களும் காடாயின. அதில் எவ்விதத்திலேனும் உலகத்திற்கு ஓராசனை நியமிக்கவேண்டுமென்று கருதிச் செல்கின்ற அடியேன் காசித்தலத்தில் அரிய தவத்தினைச் செய்துகொண்டிருந்த இரிபஞ்சயனென்னு மோராசனைக் கண்டு அரசாட்சிசெய்யவைத்தேன். அவனே காசித்தலத்தில் தேவர்களுடைய சஞ்சாரமில்லையாகில் இவ்வரசாட்சிக் குடன்படுவேனென்றான். அதற்கடியேன் அவ்வாறே செய்து தமென்று சொல்லி சுவாமிகளிடத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள வந்தான். இவ்வுலகம் விர்த்தி யடையுமாறும் காசித்தலத்தில் தேவர்களுடைய சஞ்சாரமொழியுமாறும் சுவாமிகள் மந்தாகிர்க்கு அவ்வரத்தினைக் கொடுத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதற்குமேல் சிவபிரான் மந்தாகிரிசெய்த அரியதவத்தினையும் பிரமதேவனுடைய விண்ணப்பத்தை யு நிதானித்து அவ்வாறே மந்தாகிர்க்கு வரங் கொடுத்தருளி, தம்மோடுவந்த தேவர்களுடன் அக்கிரியிற்றானே எழுந்தருளியிருந்தனர், அன்றுமுதல் காசித்தலத்தில் தேவர்களுடைய சஞ்சாரமில்லாநிருந்தது திவோதாசனும் அக்காசித்தலத்திற்குள்ளே யிருந்து ஆதிசேடன் புத்திரியாகிய அனங்கமோகினி யென்பவளை விவாகஞ்செய்து தேவர்கள் தந்த கற்பகவிருட்சத்தினுடைய ஆபரணதிகளைத் தரித்துக்கொண்டு தனது கீர்த்தியானது எண்டிசைகளினும் பரவும்படியாக நீதிவழுவாமல் செங்கோல் செலுத்தித் தவந் தானமுதலிய எல்லாத தன்மங்களையும் நடாத்தி அரசாட்சி செய்துவந்தான்.

அவன் செழுவந்த அரசாட்சியினால் திங்கடோறு மும்மாரிபெய்தன. எங்கும் பரீர்வர்க்கங்கள் செழித்தன. ஊர்கடோறும் குடிகள் தழைத்தோங்கின. யாகாதிகிரியைகள் குறைவின்றி நடந்து வந்தன. தேவர்கட்குச் சதாகாலமும் அவிற்பாகமுங் கிடைத்து வந்தது. எல்லாவான்மாக்களும் ஆனந்தமயமாகி யிருந்தார்கள். பிசுமழை-மழையின்மை-மிகுபாற்று-தன்னரசு-வேற்றரசு-துன்மரணம்-பாவவினை - கள்வர்-தரித்திரர்-கீணியாளர்-விதவையர்-மலடர் முதலிய குற்றங்களனை

த்தும் பெயரில்லாமலொழிந்தன நாளுக்குநான் தகுதியான காரியங்
களே தழைத்தோங்கின. இல்லாமல் தீவோதாசனாவன் கங்கை
யில்வந்து ஸ்நானஞ் செய்தபேர்க்கு யழைத்து உடனே ஸ்நானஞ்
செய்வித்தல் கோவிந்தருக்கின்ற னிகலாதர் உண்டி விநாயகர்-சுப்பி
ரமணியர்-திருமால் - வயிரவர் தண்டபாணி முதலிய மூர்த்திகளைத்
தொழாதிருக்கின்றோரை யழைத்துப் பததியாய்த் தொழச் செய்வித்
தல் முதலிய நன்மார்க்கங்கடையுங் கடைப் பிடித்தனன், இவ்வாறு
தீவோதாசனாவன் அளவற்றநான் தனது செங்கோன் முறைமை
யில் வழுவாதபடி அரசாட்சி செய்துவந்தும் தேவர்கள் காசியிற் சஞ்
சார மில்லாதிருப்பதைக் குறித்து மனந் தளர்வுற்று இயாவருக்குங்
குலக்குருவாகிய பிரகஸ்பதி தேவரிடத்திற் சென்று பணிந்தெழுந்து
சுவாமி! இனி அடியேங்கள் காசித்தலத்தில் எவ்வாறுசஞ்சரித்துதிரு
க்கக்கூடுமென்று கேட்டார்கள். அதற்குப் பிரகஸ்பதி தேவராலோசித்
து, அன்பர்களே! அவ்விடத்தில் நடந்துவருகின்ற நன்மார்க்கங்கள்
வறுமையின் உடனே எல்லா மாறுபாடுகளும் நடக்கும். அப்பால்
கடையின்றிப் போகக்கூடுமென்று சொல்லினர். அப்படித் தேவேந்தி
ரான்கேட்டு உடனே அக்கினிதேவனைக் கூனி நீ இன்றுமுதல் காசி
யில் அக்கினி விஸ்வாதாபி செய்யவேண்டு மென்று சொல்லினன்
அவ்வாறேயவன்செய்து, அதனுல் வேள்வியாப் பகிர்ப்பதன் நடத்து
வதற்கு வாயிலாயல்முனிவர்களெல்லாம் ஓரண்டொரு தீவோதா
சனிடத்தில் முறைபிட்டார்கள். செங்கோன் முறையிற் நவராததி
வோதாசன் அதைக் கேட்டபாத்திரத்தில் மனந்தளர்ந்து தேவர்க
ளெல்லாங் கூடிச்செய்த சூழ்ச்சியாகுமென்று தீர்மானித்து! ஓ அருந்
தவர்களே! இவ்வுக்கினி யொன்றேயல்லாமல் மழைபயுங் காற்றை
யும் சூரியசந்திரனையும் அவ்வாறே வசிக்கவொட்டாமற் செய்யினும்
செய்யட்டும் நானே யாவுமாயிருந்து தருமநெறிகெடாதவகை செய்
விக்கின்றேன் நீங்களிருக்கையிற் சேருங்களென்றனன். அதுகேட்ட
முனிவர்களெல்லாங் கனிகொண்டு நடந்தார்கள், பின்னர் தீவோதாச
னாவன் தானே அக்கினியாயும் மேகமாயும் காற்றாகியும் சூரியசந்தி
ராளாகியு மிருந்து அவைகளினின்று தானும் வேறாக அரசாட்சி
செய்து வந்தனன்.

கேட்டவர்களே சவுனகாதி முனிவர்களே! செங்கோன் முறைமை
யிற்றவராத ஓரசுனிநுப்பானாயின் இப்பூமிதேவிக்குக் கிடைத்தற்க
ரிய பொருள் என்ன விருக்கின்றது. இப்பால் திருவோதாசனாவன்
உலகம் முழுவது மளிக்க வல்ல அரசனும் அவ்வுலகத்திற்கு வேண்

மெப்பொருள்களை விளைப்பவனுந்தானே யாகியிருத்தலும் தேவர்களே லலாம் வெட்கித் தலைகவிழ்ந்தார்கள் காசித்தலத்தினுள்ள எல்லாவு யிர்களுங் களிப்படைந்தன. இவ்வாறு எண்பதினாயிரவருடங் கடந் தபின்னர் விசுவநாதமூர்த்தி மந்தாகிரியை வெறுத்தவராய்க் காசித்த லத்தை நினைந்து தேவர்களைகூவி இனியாம் காசித்தலத்தில் வசிக்கும் படி எண்ணினோம், ஆதலால் நீங்களவ்விடஞ் சென்று திவோதாசன் செங்கோல் முறைமையிற் றவரும்படி செய்யுங்களென்று கட்டளை யிட்டருளினர், அக்கட்டளையைத்தேவர்கள் சிரிமெற்கொண்டு யாவ ருந் தனித்தனி வேறுவேறுருவங்களை யடைந்துசென்று தம்மாற்கு டிய முயற்சிகளைச் செய்தார்கள். அவ்வாறு செய்தும் திவோதாசன் தரும நெறியிற் கெடா திருப்பக்கண்டு மனந்தளர்ந்து சிவபிரான்பணித் தருளிய கட்டளையை முடித்திலோமே! அந்தோ! இதென்னபாவ மென்று துக்கித்து அப்பிழை நீங்குமாறுயாவருந்தங்க ளபிமானத்தில் சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்து பூசித்தார்கள் அக்காரணத்தைக் சிவ பிரானறிந்து யோகினிகளை விடுத்தனர். அவர்களும் அத்தேவர்கள் போலாயினர். பின்னர் சூரியனையேவினர் அவனும் அவ்வாறேயாயி னன். அதன்பின் பிரமனைவிடுத்தனர் அவனும் அவ்வாறே யாயினன் அப்பால் கணநாதர்களை யெல்லாம்விடுத்தனர் அவர்களும் அவ்வாறே தம்மாற்குடிய உபாயங்களைச் செய்துங் காரியம் நிறைவேறாமற் கவலை கொண்டு முன்சென்றவர்களைப்போல தாமுந் தவத்திலிறங்கினார்கள் இவ்வாறு தம்மேலேவப் பட்டவர்களெல்லாம் மீட்டிற் திரும்பாமற் றவஞ் செய்திருப்பதைச் சிவபிரானறிந்து இக்காரியத்தைமுடிக்கவல்ல வர் விநாயகமூர்த்தியெய்ன்று தமக்குள் நிச்சயித்து உடனே உடு ண்டி விநாயகரிடத்தில் தமதெண்ணத்தை யறிவித்தனர். அதற்கு ளமது கர்த்தனிகைத்து இலக்கணவடியின் மேற்பட்ட பேரழகினை வாய்ந்த ஓர்பாலசோதிடராய்த் திருவுருக்கொண்டு காகமலத்தில் ஓர் புத்தகத்தினைத்தாங்கி கிரகாலவர்த்ததமானங்களை யு மறிந்து சொல்ல வல்லவராய்க் காசிகரத்துட் சென்று அவ்வவர்களுடைய நித்திரை யில் சிவபயங்கரமான சொப்பனங்களை யுண்டாக்கியும் அக்கனவைப் பகலில் அவர்களிடந்தோறுஞ் சென்று தாம்சோதிடத்தினு லறிந்து சொல்பவர்போல ஒன்றினும் பிழையாபற் சொல்லியும், இக்கனவினூல் இன்னபயன் கூடுமென்று உரைத்தும், அவ்வாறே பவிக்கும்படி செய் வித்தும், அந்நகரத்திற்சில உற்பாதங்களை யுண்டாக்கி இன்ன உற்பா தத்தால் இன்னகெடுதி நேருமென்று போதித்தும், ஆகாயத்தி லிருக் கின்ற கோள்களை மாறுபடுத்தி அதையாவருக்குங் காட்டி இன்னமா

உண்டி விநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௪0௧

றுபாட்டினால் இன்னதாழ்வுகள் நேருமென்றுசாற்றியும், இக்கனவுகளினாலும் உற்பாதங்களினாலும் கோள்களுடைய மாறுபாடுகளினாலும் இந்நகரம் உண்மையாய் அழிந்துவிடும் ஆதலால் நீங்களனைவரும் தப்பிப்பிழைக்கவேண்டுமென்றே இப்போது வேறுதேசங்களிற் சென்று வாழக்கடவீர்களென்று அஞ்சுவித்து, அந்நிமிடத்திலுள்ளினின்றும் ஓடச்செய்தும் அஞ்சி ஓடிப்போனவர்கள்போக நின்றவர்கள் இனிநமக்கு என்னதீங்குவிளையவிருக்கின்றதோவென்று பயந்துசெய்யத்தக்க நற்கருமங்களில் மனதைச் செலுத்தாமல் மாறுபடும்படி நடாத்தியும் இவ்வாறு நகரத்தின்கரையெல்லாம்பயந்தோடவும்முறைமைதப்பவஞ் செய்துவின்னர், தீவோதாசனுடைய அரசுமையில் அந்தப்புரத்தில் நடைபெற்று அங்குவசித்திருக்கின்ற இராசஸ்தீகளிடத்திற் றனித்தனிசென்று அவர்கட்கு முன்னடந்ததையும், இப்போது நடக்கின்றதையும், இனிநடக்கப்போகின்றதையும், உள்ளதுள்ளபடியே சொல்லியருளினர். அவர்களுள் ஸீலாவதியென்பவள் சோடசவுபசாரங்களோடுமீட்டித்து நிறுத்திக்கொண்டு அப்போதே ஒர்துதுவணைக்கவி வேதவாக்கியம்போலயாவையும் உள்ளபடியறிந்துசொல்லவல்ல ஒர்சோதிடர் இங்ஙனம்வந்திருக்கின்றான்று அரசனுக்கறிப்பாயென வாக்கியார்த்தனன். அவனவ்வாறேசென்று அறிவிக்க, அரசன் அவனைப்பார்த்து அச்சோதிடரை இங்ஙனமழைத்துவாருங்கென்று கட்டலையிட்டனன். அக்கட்டளையைக் கேட்டமாத்நிரத்தில் எமதுகர்த்தராகிய சோதிடர் அரசன் கொலுச்சபையிற்சென்று கண்டவுடன் அவன்மனமுழுவதங்குழையுப்படி பிரபஞ்சமாயையினை நீத்த துறவினரைப்போலக் குரீர்ந்த முகத்துடனே அவனெதிரில் நின்றனர் தீவோதாசன் சுவாமியின் வரவைக் கண்டமாத்நிரத்தில் எதிர்கொண்டழைத்துவந்து ஓராதனத்திலிருத்தி மிக்கபேருவகையோடும்பணிந்து துதிசெய்துகவாய்! இதுகாறும் இவ்வுலகத்தைப் பஞ்சேந்திரியம்போலப் பாதுகாத்து அரசாட்சிசெய்துவந்தேன், அவ்வரசாட்சியில் அடியேற்கிப்போது வெறுப்புண்டாயிற்று. ஆதலால் இவ்வாட்சி என்னை விட்டொழியுமோ அல்லது முன்போலவே இருக்குமோவென்று மனதிற்கிறிதுங்குபுடமில்லாமற் கேட்டனன். அதற்கு வேதநெறியிற் பிழையாத மெய்ப்படியார்கட்கு நற்கருமங்களையே சாற்றவல்ல பெருங்கருணைவாய்ந்த விநாயகமூர்த்தியானவர் தாமே உத்தரங்கூறுது அரசனே! இத்தினத்திற்குப் பதினேழாம்காள் ஓர் அந்தணர்வருவர் அதுவரே

நீகேட்ட தேழ்விக்கு மறுமொழி கூறுவர். அவர்சொல்வதை நீயன் போடுகேட்டு நடந்துகொள்ளுகவென்று சொல்லினர். அவ்வாக்கியத்தை அரசன் செவிக்கினிமையாகக்கொண்டு சுவாமிக்கு விடை கொடுத்தனுப்பி அந்தப்புரத்திற் சென்றனன். இப்பால் உடுண்டி விராயகர் காசின்காத்திற்சென்று நடாத்தியதிருவிளையாட்டினையும், திவோதாசனுக்கு ஓரந்தணன்வருவானென்று உணர்த்திவந்த காரியத்தையும், சிவபெருமா னுணர்ந்து விண்டுவை அந்தணராகப்போகும்படி உத்தரவுசெய்தருளினர் உடனே விண்மொவானவர் பவுத்தனாகவும் இலக்குமி கவந்தியாகவும் உருக்கொண்டு இருவருங் காசின்காத்திற்சென்று பவுத்தனாகிய விண்மொவானவர் ஆடவர் கூட்டத்துட்புகுந்து நம்மைப்போல உயிர்வைத்திருக்கின்ற பசுக்களையும் ஆடுகளையும் கொலைசெய்து வேள்வி நடத்துகின்றீர்களன்றோ அவ்வேள்விகளினால் வரும் புண்ணியமானது அக்கொலையினால் நேரும் பாவத்திற் கெதிரிநிற்கவல்லதோ கொலையானது இம்மையிற் சகல புண்ணியங்களையும் கெடுப்பதன்றி மறுஉமயில்நரகத்தினையும்விளக்குமென்று அறியீர்களோ? பாவகருமங்களைப் புண்ணியகருமங்களென் றெண்ணி நடத்துவோர்க்கு அருள் எவ்வனங்கிடைக்கும்? அந்தோ கொலையே சகல பாவங்கட்குந்தாய்தந்தையாக சகலசாத்திரங்களும் முறையிடுகின்றனவே. என இவ்வாறு பசுத்தம்ப முதலியவைகளைச் செய்து யாகாதி கிரியைகளை நடத்திவருகின்றவர்களுடைய மனமெல்லாம் மாறுபடும்படியாகப் போதித்து, அவர்கள் செய்துவருகின்ற மற்றெல்லாக் கருமங்களினும் பலகுற்றங்களைக் காட்டிவந்தனர். கவந்தியாகிய இலக்குமியானவர் மங்கையர் கூட்டத்துட்புகுந்து பிரமன் புத்திரர்களாகிய காசிபர்மீசி த்'கன்முதலாயினோர் ஒருவருக்கொருவர் சகோதரர்களாகியிருந்தும் தக்கனுடைய புத்திரிகளைமற்றையர் விவாகஞ்செய்து தேவர்கள் முதலிய சகலரையும் பெற்றுமேன்மை யடைந்தார்கள். அவர்களே அவ்வாறாக நீங்கள் வெவ்வேறு முறைகளை வைத்துக்கொண்டு இன்ப மனுபவிக்கின்றீர்கள் முறைமைபாராட்டி யனுபவிப்பதினா லுண்டாகுமின்பமும் ஓரிஷ்பமோ? உயர்மக்களாயினோர் ஒருகாலத்துஒருபொருளால் ஐம்புலனு துகர்தற் சிறப்புடைத்தாய் இன்பத்தைக் காத்தற்பொருட்டு முறைநீப்பரேயன்றி பலகாலத்து பலபொருளால் பலனுண்பங்களையும் விளைப்பதாகிய முறைகாத்தற்பொருட்டு இன்பத்தை நீக்குவரோ? ஐயோ இதென்னபாவம்! நினைத்தவர்களுடனே கூடியனுபவிக்கின்ற இன்பமே யின்பம். நினையாதவர்களிடத்தில்

உடுண்டி விநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௪0௩

முறைமைபாராட்டிக் கூடுவதினால் பலதுன்பமே. என இவ்வாறு அக்கினிசாட்சியாய் விவாகஞ்செய்த கணவர்களுையென்றி ஏனை யோரை எள்ளத்தனையும் நினையாத மங்கையரெல்லாங்கற்புநிலைமை யினின்று கலையும்படியாகப் போதித்தனள். இவ்விருவர்களுடைய போதனையினுற் காசிகரத்திலுள்ள ஆடவர்களும், ஸ்திரீகளுந்தத் தம்நெறிகளிற் பிறழ்ந்து பிரக்டத்துவ மடைந்தார்கள். இவ்வாறு பதினாறுநாள் சென்ற பின்னர், பதினேழாம்கள் காலையில் திவோ தாசனெழுந்து இக்தினம் ஓரந்தணர் வருவாரென்று சோதிடர் சொல்லிப்போயினரெயெனத் தீனது மனதில் நினைத்தனன் அப் போதே அவ்வந்தணராகிய விண்டுவானவர் அரசனெதிரிப்போய் நின்றனர். அவரை உகண்டவுடன் அரசனவன் ஆசனங்கொடுத்திருக்கச்செய்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து இருகரங்களை யுங்கூப்பி எதிரின்று சுவாமி! தேவரீர் விண்டிவென்று யானறிந்து கொண்டேன், தேவரீருடைய வஞ்சகத்தொழியினால் இம்மேலான காசிகரத்தினுள்ளேர் மீறுபட்டு நெறிபிறழ்ந்தார்களென்று மறிந்தேன், இவையனைத்தும் தேவர்களாற் செய்த சூட்சியென்று தெரிந்துகொண்டேன், எனது அஞ்ஞான மனைத்துந் தொலையும்படி கிருபையாடு முன்னமெழுந்தருளிய உடுண்டி விநாயகருடைய வல்லபத்தையுங் கண்டறிந்தேன், முற்காலத்தில் அளவற்றபேர் தேவர்கட்கெல்லாம் பலதுன்பங்களை விளைத்த நாசமாயினர் அது போலே யானும் எனது அறிவின்மையினால் தேவர்களையெல்லாம் புறப்படுத்தினேன், இனியேனும் மத்தேவர்களைப் புறப்படுத்தியபாவங்களெல்லாமொழிந்து சிறந்த பேரின்பத்தை யானடையுமார்க்கம் தேவரீர் கிருபையெய்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான் அவையனைத்தையும் விண்டுகேட்டு இவன் என்பதினாயிரம் வருடம் நீதியிற்றவராதபடி அரசாட்சிசெய்து வந்தவதைலால், இவனிடத்தில் உண்மையையே பேசவேண்டுமென்று நினைத்துத்தமதுசுருபத்தை அவனுக்குக்காட்டி அரசனே! இக்காசித்தலத்தை விசுவநாதமூர்த்திக்குக்கொடுத்திடுவையாயின் அளவற்ற புண்ணியங்களைச் செய்தோர்கட்கு என்னபேறு கிடைக்குமோ அப்பேறு உனக்குக் கிடைத்திடுமென்று சொல்லித் தமதிருப்பிடஞ்சென்று, தமதூர்தியாகிய கருடனையழைத்து நாம் காசிகரத்திற்சென்று நடத்திய காரியங்களைபெல்லாம் மந்தரகிரியி லிருக்கின்ற விசுவநாத மூர்த்திக்குஅறிவித்து வரும்படி ஏவினர் பின்னர் திவோதாசன் விண்டுகொல்லிப் போனவார்த்தையினை நினைந்து மனமகிழ்ந்து காசிகரத்தை விசுவ

நாதமூர்த்திக்கே கட்டுத்துத்தன தரசரிமையைத் தனது புத்திரனி
டத்தில் ஒப்புவித்துத் தனது பொக்கசத்திலுள்ள பொருள்களிற்
பாதிபெடுத்து, விசுவநாதமூர்த்திக்கு யாவரும் வியக்கத்தக்க ஓர்
கோயிலினைக் கட்டித் தனது அதில் ஓர்சிவலிங்கத்தினைப் பிரதிட்டை
செய்து பூசித்துவந்தனன் இவ்வாறு சிலகாலம் ஆனபின்பு சிவபி
ரான் அவ்வரசனை அச்சிவலிங்கத்திற்குநே அயிக்கியஞ் செய்து
ளினர் முன்னர் விண்டுவால் விடப்பட்ட கருடனானவன் மனோவே
கத்திலும் விரைவாக மந்தரகிரியிற்சென்று விசுவநாதமூர்த்தியைட்
பலமுறைபணிந் தெழுந்து தாமனுப்பிய உடுண்டி விநாயகராலும்,
மகாவிஷ்ணுவினாலும் நடந்தேறிய காரியங்களைப்பெல்லாம் விவரமா,
கச் சொன்னான். அவையனைத்தையும் விசுவநாதமூர்த்தி கேட்டுச்
தோஷமாகச் சுகலசனங்களோடும் வெளிக்கொண்டுக்காசித்தலத்தை
யடுத்தனர். உடனே காசியிலிருந்த துண்டி ராசர்முதலாயினோர்சிவ
பிரானை எதிர்கொண்டுசென்று வணங்கினார்கள் அவர்களைப்பெல்
லாஞ் சிவபிரான் தம்மோ டழைத்துக்கொண்டு சென்று காசித்தலத்
துள் துழைந்து சுகலருஞ் சயசயவென்றுபோற்றும்படியாகத்திருக்
கோயிலின்கண்சென்று வீற்றிருந்தருளினா உடனே அந்நகரத்தி
னரெல்லாஞ் சென்று பணிந்தார்கள். விசுவநாதமூர்த்தியும் விசா
லாட்சியம்மனும் முகமலர்ந்து இம்மேன்மையான காசினகரவாழ்க்
கையை உம்மாலன்றோ கிடைக்கப்பெற்றோமென்றுசொல்லித்துண்
டி ராசரைமிக்க பேருவகையோடு மனைத்து உச்சிமோந்து தமக்கெ
திர்நிற்கின்ற விண்டுவின்மீது கிருபாநோக்கத்தைக் கடைட்சித்தரு
ளினர். அப்பால் மாசிமாதம் ஆமரபட்சத்து அங்காரக சதுர்த்தி
வர அந்நாளில் சந்திரோதயகாலத்தில் தேவர்கள் முனிவர்கள் முத
லாயினோரோடு சிவபிரான் துண்டிவிநாயகரைப் பூசித்து அக்காசித்
தலத்தில் எக்காலமும் பிரியாதிருக்கத்தக்க வாழ்க்கையைப் பெற்
றனர்.

உடுண்டி விநாயகர் திருவவதாரப் படலம்.

முற்றிற்று

கடவுள்தனை.

பன்னிரண்டாவது

வல்லபவிநாயகர் திருவவதாரப் படலம்.

பதினொன்றான வவதாரம் பகர்த்தா மினிப்பன்னி ரண்டென்னத்
துதிசெ யவதா ரமும்புகல்வாந் தொடுத்த விழைவாற் கேளென்று
பொதிசெ யிதழி னமுதுகுத்துப் பொறிவண்டுது மலர்க்கமலத்
ததிபன் வியாத முனிவனுக்கங் கருள்செய்தாங்குள் ளுறக்கேளீர்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களை! விநாயகமூர்த்தி உடுண்டி விநாய
கர் திருவவதாரங்கொண்டு துராசதனை வென்று காசிகரைக் காத்
தருளிய திருவிளையாடலைச் சொன்னோம், இப்பால் வல்லபை விநா
யகர் திருவவதாரங்கொண்டு செய்தருளிய திருவிளையாடலைச்சொ
ல்லுவோங்கடீர்களாக

முன்னொருகாலத்தில் பிரமதேவரானவர் தமதுசத்தியலோகத்
தில் மரீசி முதலிப சிறுவிதிகளும் தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயி
னோரும் பரிசுத்தமனத்தினராய்ப் புடைசூழ்ந் திருக்கும்படி சிங்கா
தனத்தில் வீற்றிருக்கின்றபோது ஒருநாள் தமதுபுத்திரருட்சிறந்த
மரீசியென்பவர் அவரைப்பணிந்தெழுந்துசிறுட்டிதிசைக்காரமென்
னும் முத்தொழில்களை நடாத்திவரும் மும்மூர்த்திகளுள் தலைவராய்
அம்மூர்த்திகட்கு முத்தொழில்களைச் செய்வித்தவராய், ஞானமே
வடிவாகவுடையவராய், சத்தியமான வேதப்பொருள்களில் வல்லவ
ராய் சகலலோகங்கட்குமீசராய், எல்லாப்பொருள்களுக்குங் கர்த்
தானாய், சருவவியாபியாய், சேவசாட்சியாய்இன்னுமிவ்வகைப்பட்ட
குணாதியங்களுடைய முதல்வராயாரோ அவரை அடியேங்கட்குத்
தேவரீர் திருவாய்மலர்த்தருளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர்.
அதற்குப் பிரமதேவன் தம்மோ டொப்பாரு மிக்காருமில்லாதவிநா
யகமூர்த்தியைத் தியானஞ்செய்து தமகருள்வஸ்து நிச்சயந்தெரிந்
தன்கொண்டு ஆனந்தபரவசத்தராய் விழிகளில்போதாரீரைப்பெருக்கி
நித்தமும்பேறும்படி வேதங்களினாற் றுதிசெய்து மிக்க மனவுருக்
கத்தோடு மரீசிமுனிவரைப்பார்த்து மைந்தனை! முன்னொருகாலத்
தில் மூலவாணகத்தின் செருக்கினால் யானும் விண்டுவுந் தனித்த
னிப் பிரமம்யானென்றுதருக்கி யுத்தஞ்செய்தனம். அப்போது மூல

லகத்தில் எங்க ளிருவரினமத்தியில் கொழுந்துவிட்டெரிகின்ற அக் கினிருபமாய் அண்டகோடிகன்முழுவதும் ரீண்ட சோதிதோன்றி யது. அவ்வாறு நின்ற சோதியெவரோ அவரே ஆகாயமத்தியகர், அவரே-சர்வேசர், அவரே கணேசர், அவரே மூவருள்ளும் முதன் மையாய் ரீ விண்ணிய குணங்களனைத்தும்பொருந்தி நின்றவர் என்று சொல்லினன். அதற்கு மரீசிமுனிவர் மீட்டும் தொழுதெழுந்து சுவாமீ! சகல வுயிர்களையும் ஆக்கல் அழித்தலாதி தொழில்களைப் பெற்று வாழ்கின்ற உங்களைப்போல அந்த அரணும் அழித்தற் றொழிபைப் பெற்று இருப்பதால் அவர் உம் மூவருளொருவராயிருக்க வேண்டுமெயன்றி உம்மிருவருக்கும் மேலானவராய் முதன்மைபெற் றிருப்பது எந்தகாரணத்தாலென்று வினாவினான். அதற்குப்பிரமன் புன்னகைகொண்டு மைந்தனே, ஆதியில் என்னையும் விண்டுவையுஞ் சிருட்டித்து எங்கட்கு ஆக்கவுமளிக்கவுமானவல்லபமுங்கொடுத்து எங்களிதயத்தின்கண்ணு மிருந்து எங்களின் முந்நிலையில் அவ்வி ரண்டு தொழில்களையும் நடாத்துகின்றார். மேலும் மோகிதராகிய எங்களை இவ்வாறு சிருட்டித்துக் காத்தபின்பு எங்களைச் சங்கார முஞ் செய்கின்றனர் அன்றியும் ஆதியில்வேதாகமகலைகளையாவயு முண்டாக்கி எங்கட் கோதுவித்தவரும் அவரே, பூவில் மணமும் அமுலில் வெப்பமும், எள்ளில் நெய்யும், மணியிற் பிரகாசமும், விறகிற் றியும்போல ஆன்மாக்கள் தோறும் நிறைந்திருக்கின்றவரும் அவர் ஒருவரே. அவருடைய சங்காரத்தி லழியப்பட்ட எங்களை மீட்டுந்தது பெருங்கருணையினால் சிருட்டித்துங்காத்துமெல்லாச் சுகங்களையும் கொடுத்தருளுகின்றனர் ஆதலால் சங்கார கர்த்தன் அவ்வொருவரே எங்கட்கு முதல்வரென்றறியக்கடவைவென்றனன். அப்பால் மரீசிமுனிவர் மீட்டும் பிரமதேவனைப்பார்த்து அத்தனே? தேவரீர்கூறியதனைத்து முண்மையே. எல்லாம் பிரமமயமென்று தம் மையொத்த மேலோர்கள் சொல்லியிருக்க சங்காரகர்த்தராகிய உருத்திரமூர்த்தியால் சகல வேதாகம புராணங்களுண்டானதன்றி அவைகளையெங்கட் குபதேசித்ததுவும் அவரேயென்று தேவரீர் எவ்வாறு சொல்லக்கூடும். அச்சந்தேகத்தினை அடியேற்கு நிவர்த் திசெய்தருளவேண்டும் என்று கேட்டனன் அதற்குப்பிரமதேவன் சந்தோஷங்கொண்டு முன்னர் தாம் மகேச்சரரால் உபதேசிக்கப் பெற்றொர் அதுபூதியை அம் மரீசிமுனிக்குச் சொல்வதாயினர்.

மாயையைத் தொழிச்செய் தியக்கிடவந்த மாயையிற் கலந்து நின்றவினால், மாயையைக்கடந்த வவர்தமைமாயா கருபியென்றுரை

வல்லபை விநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௪௦௭

வழங் குதல்போ, லாயவெப் பொருளும் விரவிரிந்தவினா எத்தகு
மொற்றுமை நோக்கி, மேயநல் லுபகா ரத்தினு லெவையு மேதகு
பிரமமென் றதுவே.

தங்குமொற் றுமையாற் சொன்னதே யன்றிச் சக்லமும் பிரம
மோ வாகா, மங்குத லின்றிச் சக்லமும் பிரம மயமெனுஞ் சுருதியி
னருத்த, மெங்கணு மெந்தப் பொருளினுமிறைவரிபைந் துடன்மன்
னுகின்றாரென், நங்கவர் தம்மையுரைத்ததே யாகு மதுவன்றியொ
ன்றன்ற தன்றே •.

அன்னதா கையினுற் றிறப்பிறப்பின்று யகிலவாதிக்கமாய் விபு
வா, யன்னிய மின்றிச் சக்லவான்மாவின்ந்தரியாயியிருக்கு, முன்
னரு மீசர் யாவரோ வவரோ முழுதருள் கணைகரன்னவரோ, மன்னி
யசகத்துக் கொருபெருங் கந்தத் மற்றுவே றெருவரு மிலரோ.

அவன்பாஞ் சோதி தத்துவாதித னருவின னனநற் குணத்
தோன், சிவன்பரத் தினுக்கும் பான்வெருகுபி திகழ்பர தத்துவ
னீசன், நவறினிற் குணத்தன் சர்வகல்யாணந் தமக்குமோர் கார
ண னென்ன, வெவர்களுந் துதிக்கப் படுவரக் கணைச ரெங்களைத்
தினம்புரக்கின்றார்.

• வெளியென வவர்தா மனைத்தையும் பொதிநது விளங்குகின்
றாவருள்ளே, வெளியிடை யனைத்துங் கிடப்பனபோல விரவின வா
ருயி ரனைத்து, மொளியுறு ஞானக தரவுரி வுரிததாங் குறுசமு சா
ரத்தி நீங்கிக், களிபெறு மிந்த வியல்பறிந்தவரே கனியுடைக் கழலி
ணையடைவார்.

இத்தகு கவியின் மகத்துவ மென்ன லியம்பிடமுடியுமோமுடி
யா, வுத்தமவேத மானதியாதோ ரிடததுபசாரமாவெனையும், வைத்
தநே மியையுஞ் சொல்வதோ வந்த வைப்பினு மிதார்த்தமேயாகத்,
தத்துவாதித னுனதேவேசன் றன்னைபே சொல்வது கண்டாய்.

அன்னியமான பாவனைதன்னு லரிமுதற் றேவரைக் குறித்து,
மன்னிய முனிவர் தங்களைக் குறித்துங் வகுத்திடுகிறுமங்க ளெல்
லாம், பன்னரு மேக பாவனையதன்றி பரவுதேவேசர்தம்பாங்காத்,
துன்னுவ தலது வேறொரு பாலுந் துன்னுற தெனச் சொலுஞ்
சுருதி.

எங்கள்பா லிருந்து தனுசுர ணங்க ளியக்கியொற்றித்துநிற்கை
யினு, லெங்களை யானுஞ் சம்புவினுடைய வெழிற்பனூடப் பாதிசு

டமையு, மிங்குளேட் டவர்கட் கருள்வரமதி யியல்புறு மருளையுள்
கருதி, டெய்க்குந் கியல்பா யுள்ளனவாக வியம்பிடு முகமனயொ
ருசார்.

மயக்கினுற் சிவனோ டொப்ப வெங்கனையும் வைத்தெவனுரைக்
கின்றன்னவனே, சய்க்கொடும் பாவி யாய்நாகத்திற் ருழ்துவன் யாவ
னெங்கனையு, மியக்குமீச் சுரனோ டொப்பமேலாக வியம்புகின் ருன
ந்தப் பாவி, பபக்குமெத் துயர்க்கு மாகரமான பகையெனப் பாவி
யா நின்றேம்.

அதிகபுண் ணியங்க ளியற்றினோர்க்கின்ப மருள்சிவனங்கனே
ச்சாரே, பதியவ ருள்சேர் நாங்கனே பசுக்கள் பன்னிய விதற்கொ
ருசான்று, முதிர்கட லுலகில் விதியின லெம்மான் முற்றிய பூசனை
கொண்டு, கதிகொடுத் தனேகங் கணைசமூர்த் திகடாங் கவின்றிரு
க்கின்றன காண்ப்.

அந்தமூர்த் திகளே புத்திமுத்திகளே யாதரித்திரந்தவர்க்கெல்
லாஞ், சிந்துமா மழைபொல் வழங்குகின் நனவச் செய்கையான்மீ
சியே நீயும், பந்தம்வி டிராண்டுந் தமங்குராக் கணைசர் பதங்களே
சுரணமா வடைதி, யிந்தவா நெனக்கு மயேச்சுரர் தம்மா வியம்பி
டப் பட்டது கண்டாய்.

இவ்வாறு பிரம ரிச்சயத்தையும், வேதாகமபுராணங்களுண்டா
ன காரணத்தையும், அப்பிரமமே துஷ்டசன நிக்கிரகஞ்சுஷ்டஜன
பரிபாலனஞ்செய்யும்பொருட்டு கணைச மூர்த்தியாகத் திருவவதா
ரங்கொண்டெழுந்தருளியதையும், விவரமாக உபதேசித்து மைந்த
னே அளவளாவியமோகவுள்ளத்தினையு கணைசருக்குமேலானமூர்
த்தியுண்டென்று சிறிதும்நினை யற்கவென்று சொல்லினன். இவைய
னைத்தையும் மரீசிமுனிவர்கேட்டு சந்தேகங்கரிவின்று நீங்கித் தெ
ளவெய்தி, முன்னொருபோது அப்பிரமனுடைய சிருட்டியா லுண்
டான மானதசாகளன்னுந் தடாகக்கரையிற்சென்று மேலான செல்
வத்தைப்பெறவேண்டுமென்று கணைசமூர்த்தியை மனதிற் நியானி
த்து மழைபனிவெய்யலாதிகட் கிளையாது, இருபத்தோராயிரவரு
டம் நிராகாரமாகவிருந்து அரியதவத்தினைச் செய்தனர் அத்தவத்
திற்கு கணைசமூர்த்தி மனதிரங்கி நவரத்தின ஆபரணதிகளால் ஆல
ங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற மூடிசுவாகனத்தினய்து மழுவாயுதத்தி
னைத்தாங்கிய திருக்கரத்தோடு தரிசனந்தந்தனர். உடனே மரீசிமு
னிவர் திகைத்தெழுந்து அனந்தமுறைச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்

வல்லபை விநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௪0௧

பெழுந்து வேதாகமங்களினாற்றுகிசெய்து நின்றனர். அதற்கு விராய்க்மூர்த்தி கிருபைசெய்து அன்பனை ! உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேளென்று திருவாய்மலாந்தனர். அதைக் கேட்டமாதிரித் திம்மரீசி முனிவர் ஆனந்த பரவசத்தராகி ஆடிப்பாடி அனந்தமுறை வலம்வந்து தமதுள்ளத்தில் விழைந்தவரங்களில் ஒன்றையும் விடாமற் கேட்பதாயினா

தேவதேவ மாதேவ தேவ ரஞ்சித திடுமடாத
யாவ ராகச் சரணடைபி னவா க்கே கருணை செயுநதலை
பூவனரியா தியாதுரகம பூவந தரமபர் தலநதமக்குவ
காவல்புரியு மதிகாரவ கடைபேன் றனக்குத தரல்வேண்டும்

யாங்குள் ளவரு மென தானை யிகலா திபற்றி வரல்வேண்டும்
யாங்கு மடியேற குனதருளா ல நாடி னையு முறலவேண்டும் [டும்
யாங்கு மெனை யையிமைப்பவா க ளெண்ணி லையிச சார்ந்திடல்வேண்
யாங்கு மடியேற கோரிடரு மெந்தா கிருநகல வேண்டுமே

வேதபாரா யணராகி மிதுபற்குணா பறியினரா
பேத மேதும புரிபரா யிலவகாற்றகு மைநகாப்பலா
நாத நாபேற் குறலவேண்டும கமபா வடி யே யிணையன்றி
காது லால்வே மெருமெயவங் கருதா திருநகல வேண்டுமே

வள்ள லெறுமெ ம பெருமாஸின வாம பாந்த திருநகன்ற
தெள்ளு மருளி ர சுரியான கைவபே பெனா குப புகதியாய்
நள்ள வேண்டு மவடன்னை நாபென் வதுவை செய்துளிர்பக
கொள்ள வேண்டும நீபென்னைக் குழைபா தரிக்க வேண்டுமே.

இவ்வாறு மரீசிமுனிவர்கேட்ட வரங்களையெல்லாம் விராயக
மூர்த்தி கொடுத்தருளி அந்நாந்தானமாயினா இப்பால் அம்முனி
வா அமுதுண்டவையொப்பாகளித் ததுதமதுதந்தையாகியபிரமதே
வனை நினைத்தனா அகதுற்பரிபரிபரிமதவனபுகது அப்புகதிரன்
கொண்டருக்கின்ற கோடபாட்டினை நிதானித்து ஐயையோ! வேத
ந்ருளாலும் அளவிடற்கரிய மேலான மூர்த்தியை அரிமதவததினால்
தரிசிக்கப்பெற்றும் சற்றேனு முத்தியின்கண் விருப்பம் வையாது
மோகத்தை விருத்தியாகவல்ல போகத்தை வினைவிழைந்தனன்.
அவனுடைய கனாநாபுவததையந்நதே விராயகமூர்த்தியும் அவன்
விரும்பியவரங்களைக் கொடுத்தருளினர் இனியவன் அவையனைத்

தையும் அனுபவித்தே நீரவேண்டும். முத்தியும் அக்கடவுளனுக்கி
ரகத்தா லல்லது அவனுக்குக் கைகட்டாது. என்று பலவாறு தமக்
குள் கிஷ்கிந்தி அம்மீசி முனிவரிடத்திற் சென்றனன். உடனே
அம்முனிவர் பிரமத்தேவனைப் பணிந்தெழுந்து அண்ணலே! யான்
வாசஞ்செய்யுதற்கு ஓர் திவ்விய நகரத்தினைச் சிருட்டித்துக் கொடு
க்கவேண்டுமென்று கேட்டனன். அதற்குப் பணிந்தருமாருனை ஆசீர்
வதித்துத் திரிலோகத்தினுமில்லாத ஓர் நகரத்தினைச் சிருட்டித்து
அதற்குப் பிரமநகரமென்று பெயரிட்டுக் கொடுத்தனன். அந்நகர
த்தில் மீசிமுனிவர் பிரவேசித்து நவரத்தினமயமாய் கோடி சூரி
யோதயம்போல விளங்குஞ் சபாமண்டபத்தில் கொலுவிருந்து பிர
கற்பதி பகவானைச் சேர்ந்த அளவற்றதேவர்களும் சுக்கிரபகவானைச்
சேர்ந்த எண்ணற்ற இராக்கதர்களும் சூரியன்முதலிய கோள்களு
ம் இந்திரன் முதலிய திசைக்காவலர்களும் மற்றுமுள்ள சகலரும்
பணிந்து புடைசூழும்படியாக அரசாட்சி செய்துவந்தனர். அப்
போது பிரமதேவன் தேவவல்லியென்னும் ஓர்கன்னிகையைச் சிரு
ட்டித்துக்கொடுக்க அம்மீசிமுனிவர் வேதாகம விதிப்படி விவாகஞ்
செய்து மேலான ஆயிரம்பிள்ளைகளையும் பெண்களையும் ஈன்று சகல
போகபாக்கியங்களையும் குறைவறப்பெற்று வாழ்ந்திருந்தனர்.

கேட்டீர்களோ ரவுனகாதிமுனிவர்களே! இனிமீசிமுனிவரு
க்கு விநாயகமூர்த்தி கொடுத்தருளிய வரத்தினால், உமாதேவியார்
வல்லபையாகத் திருவுருக்கொண்டதும், அவ்வல்லபையை எமது
கர்த்தன் கணேசமூர்த்தியாகத் திருவுருக்கொண்டு வந்து விவாகஞ்
செய்தருளியதுஞ் சொல்லுவோம் கேட்பீர்களாக. (

இவ்வாறு மீசிமுனிவர் அரசாட்சிசெய்துவருகின்றகாலத்தில்
ஒருநாள் கைலாயத்தில் விண்டுவாதியதேவர்களபுடைசூழ்ந்துவரும்
படியாகச் சிவபிரான் திருவோலக்க மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கின்ற
போது உமாதேவியார் சிவபிரானைப் பணிந்தெழுந்து ஓசகலதேவர்
கட்குமேலான கடவுளே! ஓ அடியார்கட் கருள்செய்யவல்ல வள்ள
லே! ஓ எங்கும் வியாபியாயிருக்கின்ற சோதியே! ஓ சுருபானந்தரே
இவ்வுலகங்களிலுள்ள சராசரங்களி னிலைமையை அடியாட்குத் தெ
ரிவித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்குச்சிவபிரான்
கிருபைசுரந்து பெண்ணே! நிமித்தம் துணை உபாதானமெனச் சொ
ல்லுகின்ற மூன்றுகாரணத்தினால் உலகங் காரியப்படுகின்றது. அக்
காரணம் மூன்று மின்றிக் காரியமான உலகமில்லை. 1. இவற்றுள் நீதி

வல்லபை விநாயகர் திருவவதாரப் படலம். சகக

த்தகாரணம்பாம் துணைக்காரணம் நமதுசத்தி. உபாதான்காரணம்
மாமாயை இம்முன்றினுள் துணைக்காரணமாகிற சூத்திரியேயென்
றறியக் கடவையென்றனர் அதைக்கேட்ட உமா தேவியார் தருக்கி
யின்று சுவாமீ! சத்தியானேயாகில் எவ்விதத்தில் போடுக்கிறார் தே
வரீர்க்கு உடலும் உருவமும் யானன்றி வேறில்லை எனக்கைவினா
லன்றோ சகலிலாகங்களு மகைசுகின்றதென்றனர் இவ்வாறு உமா
தேவியார் தருக்கிக்கூறிய வார்த்தையினைச் சிவபிரான்கேட்டுக்கோ
பங்கொண்டு, பெண்ணை? நமதுபெருமையை எவ்வளவும் ஒருவரா
ல் காணுதற்கருமையாயிருக்க நீ சிறிதும் காணவில்லாமல் நமக்கு
முன்னே உன்னையே புரிக்ந்துகொண்டனை, சிருட்டிமுதலிய முத்
தொழில்களும் சூரியனுக்குமுன் சமலம்போலப்படுத்து நின்றொழி
தல் நம்மாலன்றி மற்ற ஒருவரா லாவதிலையென்பதை இப்போதே
தெரியச்செய்கின்றேம் பாரென்று உலகங்காலிலுள்ள சத்திகளையெ
ல்லாம் ஒடுக்கிக்கொண்டனர் அம்மாத்திரத்தில் சூரியன்-சந்திரன்-
அக்கினி யென்னும் முச்சுடிகளும் இல்காமற்போயின. அதனால்
இரவுப்பகலுமில்லாமல் எத்தொழில்களுமற்று சர்வசங்காரகாலம்
போலாயது. அச்செயலை உமா தேவியாரறிந்து இனியாய்மாயதுசெய்
யக்கடவோமென்று பயந்துடுங்க, காம்கொண்டிருந்த கருத்தினை
யெல்லாமொழித்து, சிவபிரானுடைய வல்லபமின்றி ஒன்றும் நிலவு
தலில்லையெனத் தமக்குள்நிச்சயித்து அவரது திருவடி களில் அன
ந்தமுறை தொழுதெழுந்து இருகரங்களையுங் கூப்பி நின்று துதி
செய்வதாயினர்

சயதேவ தேவ சயபத்தர் நேச சயவெங்கு நின்ற தலைவ
சயவா ரணங்கண் முறையிட்டு மின்னு மறியாமை நின்ற சாண
சயநா ரணற்கு மறையோற்கும் யாக்குந் தனுவாதி நல்கு மிறைவ
சயநாத வின்று வியல்புள்ள வாறு தமிழேனுணர்ந்து தொழுதேன்.

வித்தின்றி நாறு வளரப் பணித்து விமலத் தடைந்த வுயிரின்
கொத்தின்றி யேனை வினையிற் படர்ந்து குழையாவி யாவு மலமார்
ித்தின்றி யைந்து தொழிலானு முத்தி பெறவாகி னின்ற பெரும
த்தின்றி யின்று வியல்புள்ளவாறு தமிழேனுணர்ந்துதொழுதேன்

அன்பாய் மான மனையின் சுகங்க ளடை தோறு மாா துகர்வுந்
நினைவேது வேறு கதியென்று தம்மு ளிறுமார் திருக்கு பவரை
துனியாது மும்மை யுருவா யிருந்து துரிசுற் பிரிதது மருவும்
-பியீச வின்று வியல்புள்ள வாறு தமிழேனுணர்ந்துதொழுதேன்:

இவ்வாறு உமாதேவியார் துதிசெய்து கர்த்தனே? தேவரீராய்
யன்றி ஓரணுவும் அசையாதென்பதையறிந்தான். அடியான் அறி
வினமையினால்செய்த அபராதத்தினைப் பொறுத்துக்காப்பதன்றி ப
ழையபடி உலகத்தையெல்லாம் உண்டாக்கி யருளவேண்டு மென்று
பிரார்த்தித்தான். அதற்குச் சிவபிரான் மனதிரங்கி முன்னர் பதி
னொருகோடி உருத்திரர்க ளுண்டாகும்படி நினைத்தருளினர். அம்
மாத்திரத்தில் அவர்களெல்லாம் நித்திரையின்மீதுநீங்கினவர்களைப்
போல பொள்ளென் றெழுந்தார்கள். எழுந்த பதினொருகோடி யுரு
த்திரர்களும் ஏகசித்தர்களாய்ச் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை
மனதிறியானித்து நடந்தகாரியங்க ளனைததும் கர்த்தனதுதிருவி
ளையாட்டென்றறிந்துஉறங்கியிருக்கின்ற ஆன்மகோடிகட்கெல்லாம்
அறிவையுண்டாக்கும்பொருட்டுத் திருவிடைமருதூரென்னுந் தல
த்தினைச்சார்ந்து சிவராத்திரியாகிய அவ்விரலில் நாலுகாலமும் வே
தாகமவிதிப்படி பூசைசெய்தார்கள் அப்பூசனைக்குச்சிவபிரான்கிரு
பைசுரந்து அவர்களெதிரிப் பிரத்தியட்சுமாயினர் உடனே அவ்வு
ருத்திரர்களெல்லாம் திகைத்தெழுந்து அனந்தமுறை தீர்க்கதண்ட
ஞ்செய்து கரங்களைச் சிரமேற்கூப்பிநின்று துதிசெய்வதானார்கள்

போற்றி விச்சுவ ரூபனு யிருந்தபூ ரணனே

போற்றி யாவையும் படைத்தளித்த தழிக்கும்புண் ணியனே
போற்றி யெவ்வகைப் பொருளுக்குஞ் சதந்தரப் பொருளே
போற்றி யெற்றைக்கும் பொன்றுந் தனுவிடை முதலே.

வீர போற்றியும் மலத்தையும் வேரொடுங் களையுஞ்

சூர போற்றிதுட் டனாயடுஞ் சூலங்கை யேந்துந்

தீர போற்றிநற் றிருவிடை மருதெனச் சிறந்த

ஓர போற்றியெம் முளத்தம் ரொருவனே போற்றி.

இவ்வாறு யாவரும் துதிசெய்து ஒ சர்வேசனே? சகலலோகங்
களையும் பழையபடி யுண்டாக்கி யருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்
தார்கள். அதற்குச் சிவபிரான் மனமகிழ்ந்து அவ்வாறே சகலலோ
கங்களுமுண்டாகுவென்று அதுக்கிரகஞ் செய்து அன்பர்களே?
உங்களுக்குவேண்டிய வரங்களைக் கேண்மின்களென்று திருவாய்த
ந்தனர் உடனே அப்பதினொருகோடி உருத்திரர்களும்மறுபடியுப்
பணின்தெழுந்து, ஒபக்தவச்சலனே? யாமெல்லாம்இவ்விரலில்நே
னாவேதாகமவிதிப்படி எவ்வாறு நாகாலமும்பூசிக்கேதோமோ அவ்வ
றே இனியாவரும்பூசிக்கவேண்டும். இச்சிவராத்திரியால் அடியேன்க

வல்லப விநாயக திருவவதாரப் படலம். ௪௧௩

டருண்டாகியபுண்ணியமெவ்வளவோ அவ்வளவும் அவ்வன்பினர்க்கு உண்டாகவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதுவும் சிவபிரான் கொடுத்தருளி அந்தர்த்தானமாயினர். இவ்வாறு அவர்கள் கேட்ட வரங்களைச் சிவபிரான்கொடுத்த மறையும்முன்னமே அவரது பெருங்கருணையினால் விண்டுமுதலாயினோர் அறிவுடையவர்களாயெழுந்தார்கள் சூரியனாகி முச்சுடர்களும் உலகத்திற்கிரகாசித்தன. இப்பால் அறிவுடையவர்களாயெழுந்த தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயினோர் இவையனைத்தும் சிவபெருமானுடைய திருவிளையாட்டென்றறிந்துயாவரும் அததிருவிடைமருதாரிற்றானேசென்று எமதுகர்த்தனைவேதாகமமுறைப்படி வழிபட்டுப் பின்னர் யாவரும் கயிலாய வரைக்குச்சென்று சிவபிரானை அனந்தமுறைப்பணிந்து துதிசெய்து ஒதினசரணயராகிய கிருபானுவே! யாங்களனைவரும் அளவற்றிநான் இருளிற்கிடந்து நிகதினைச் செய்திருந்ததும், பின்னர் சுவாமிகளுடைய கிருபையினால் அநநிதகிரைவின அறிவுற்றெழுந்ததும் சுவாமிகளுடைய திருவிளையாட்டாயினும் நிகதினையெழுந்த அத்தனைநானும் யாங்கள் நிகதிய கன்மாதிகளினின்று நீங்கியகுற்றம்நீங்குமாறு ஓர பிராயச்சித்தக் தபையசெய்யப்பெய்க்குமென்று பிரார்த்தித்தார்கள் அதற்குப் பதகபாதமென்பதோ சிறிதுமில்லாத எமது கர்த்தனானவா சந்தோஷித்த ஓதவத்தர்களை! இவ் குற்றம் பார்ப்பதெயினுடைய தருககுனுண்டானதால் நீங்கள் செய்துகொள்ளவேண்டிய பிராயச்சித்தமொன்றுமில்லை இன்றுமுதல் நீங்கள்யாவரும் விசனமில்லாமல் சகலகருபங்களையும் வேதாகமமுறைமைப்படி செய்துகொள்ளலாமென வினடகொடுத்தனா அதை அவர்களனைவருங்கேட்டு மனமகிர்ந்து தத்தம்பதிகளை நோக்கிசென்று எல்லாக் கருமங்களையும் வழுவின்றி நடத்திசுககமுற்றார்கள்

* இப்பால் உமாபேரிமார் பரமேஸ்வரருடைய திருவுளக்குறிப்பினையுணர்ந்து மிக்க பயபகதியுடனே காத்தனைப் பணிந்தெழுந்து சுவாமீ அடியாளபொருட்டுத் தீதவரீர் சகலலோகங்களையும் இருளில் ஒடுக்கிவைத்தபடியால் அப்பாவ மென்னெனிட் டொழியுமாறு யான் செய்துகொள்ள வேண்டிய பிராயச்சித்தம் யாதோ அதனைத் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்குச் சிவபெருமான் புன்னகைசெய்து மிக்கமனமகிழ்ச்சியோடு -மாதேவியாரைப்பார்த்து, பெண்ணே நீமக்குமுன்னிருந்து உன்னைநீயே உயர்த்திப்பேசினீ? அப்பெரும் பிழையினால் உலகத்தில் இருள்முடிக்கொண்டது. அதனால் சகல வான்மாத்ருந் தத்தங்க

குமங்கலிவினது நீங்கும்படியான குற்றம்வினைத்தது. நீசகலவான் மாக்களுக்கும் தாயாதலால் இவ்வுலகில் குழந்தைக்கு வியாதிநேர்ந்தால் அபிராயத்திற்கும்படி அக்குழந்தையை யின்றதாய் மருந்தருந்துவதுபோல நீய் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதற்கு உமாதேவியார் மனமிசைந்து மீட்டுந்தொழுந்தமுந்து சுவாமி! அடியானே பிராயச்சித்தஞ்செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளியதால், அப்பிராயச்சித்தம் யாது? அதனை யியற்றுந்தலம் எது? அவைகளையும் அடியாட்குக் கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்குக் கர்த்தன் உமாதேவியாரைப் பார்த்து பெண்ணே, பூவுலகத்தில் மிகவுஞ் சிறப்புற்றதாய் தருமஸ்வரூபமாய் யமனோடு முற்பயித்த நலத்தினால் யமுனையென்னும் பெயரைவகித்ததாய் அடுதேதோர்கட்கு நற்கதியைத்தர வல்லதாய் ஓர் நதியுண்டு. அந்நதியில் ஓர் தாமரைப்பூவிலே நீ சங்குவடிவங்கொண்டு சிலநாள்வரையில் நமதுதிருவடிகளைச் சந்திதோஷமாய்த்தியானஞ்செய்துக்கொண்டிரு. அதற்கு மேல் மரீசிமுனிவன் அந்நதிக்கு வரனேரும். அப்போதவன் நீசங்குவடிவோடுமிருக்கின்ற கமலத்தைக்கண்டு ஆசசரியமாகி அருகில் வருவான் அச்சமயத்தில் நீ யோர் கன்னிகையாகுக பின்னரவன் உன்னை மகளாகக் கொண்டுபோய் வளர்ப்பான் அக்காலத்தில் நீ நமதுதிருவடதிபானித்து ஏகாங்கர மந்திரத்தை இடைவிடாது செபஞ்செய்துகொண்டிருக்கக்கடவை உனக்குப் பன்னிரண்டாவது வயதாகுங்காலத்தில் நாம் அவ்விடத்தில் எழுந்தருளி உன்னை விவாகஞ்செய்துகொண்டு உனதுகுறையைமுடிப்போம் என்று திருவாய்மலர்ந்தனர் அம்மாதிரத்தில் உமாதேவியார் சிவபிரானிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுச்சென்று யமுனாநதி தீரத்தையடைந்து அந்நதியிற் பூத்திருக்கின்ற அளவற்ற கமலங்களுள் ஒருகமலத்தினுடைய மத்தியில் சங்கவடிவாகித் தமது இருதயகமலத்தில் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைத் தியானஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர். உமாதேவியார் வாசஞ்செய்யத்தக்க மேன்மையையடைந்த அக்கமலமானது என்யகமலங்களினுஞ் சிறந்ததாய் தேவர்களுங்கண்டு வியப்பெய்தும் நிலைமையி லிருந்தது.

கேட்டவர்களோ சவுனகாதிமுனிவர்களே! தம்மையடைந்தசகல வான்மாக்களையும் ஆணவ விருளினின்றநீங்கிப்பரிபாகஞ்செய்யவல்ல சங்கரியே இவ்வாறு சங்கவுருவாகியிருந்தமையான்லவா அச்சங்கும் தன்னையடுத்து எவ்வகைப்பட்ட ரீராயினும் அதனைப் பரிசுத்

வல்லபை விநாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௪௧௮

தமன தீர்த்தமாக்குகின்றது. மேலும் அவ்வெழுநூற்றிகைய யடுத்த பலகால்களிற்பூத்த கமலங்களெல்லாம் ருவிந்தும் மலர்ந்து மிருப்ப தினில் பாவஞ்செய்தோர்களுடைய செவ்வத்தைப் போன்றன. அவ் வெழுநூறியிற்பூத்த கமலங்களெல்லாம் அவ்வாறின் திருவதாரத்தும் ஒரோதன்மைபாய் மலர்திருப்பதினால் புண்ணியஞ்செய்தோர்களு டைய செவ்வத்தைப்போன்றன. அக்கமலங்கள் தமக்குப் பகையா கிய பனியினால் கருகுதலில்லாமல் மிக்கமென்மையை யடைந்திருக் கின்றகாட்சி எஃகோலு மிருந்ததெனில், எம்மைப்போல உமாதே வியாரைச் சார்ந்தார்க்கெல்லாம் மலப்பகையினுண்டாகுந் துன் பஞ்சாராதென்னும் உண்மைப்பயனைத் தெரிவித்தல்போல விருந்த து உமாதேவியாரை வழிபட்ட மெய்யன்பனை ஞானசகத்தைப் பெறுவதன்றி அவனைப் புடைசூழ்ந்தோர்களும் அப்பேற்றினைப்பெ றுவரென்பதற்கு அவரைத்தாங்கிய மலரையனறி ஏனையமலர்களும் வாட்டம்நீங்கி யிருப்பதே சாட்சியாகும். அன்றியும், உமாதேவியா ரை உள்ளத்தோம்பிய ஞானவான்களை உறங்குதலும் விழித்தலு மற்று மேலானபயனைப் பெறுவார்களாயின், அவரைத் தாங்கப்பெ ற்ற அக்கஞ்சம் கூம்புதலும் மலர்தலுமில்லாது மிக்கமென்மையடை ந்திருப்பது ஓர் விடப்போ? மேலும் எமதன்னையின் சார்பையடைந் த தூயவர்கள் பஞ்சேகதிரியங்குகளினால் அலைப்புணர்க ளென்பது போல, அக்கஞ்சமும் பொறிவண்டு தேன்வண்டு பொன்வண்டு கரி வண்டு முதலியவைகளால் ஊறுபாடில்லாத உயர்வினை யடைந்தது இவ்வாறு அளவற்ற மகிமைகள் விளங்கும்படி. லோகநாயகியாகிய உமாதேவியார் அக்கமலத்தில் சங்கவுருவாய்த் தங்கியிருக்கின்றகா லத்தில் தைமாதத்திலே மகாட்சத்திரம்வர அப்புண்ணியகாலத் தில் அளவற்றபேர் அவ்வெழுநூறியில் ஸ்நானஞ்செய்யச் சென்றா ர்கள் அவர்களோடு மீசுமுனியும் தமது மனைவியாகிய தேவவல்லி யோடு அநநதிரேத்தில்வந்து சாஷ்டாங்கமாக வணங்கித் துதிசெய் து, சங்கற்பஞ்சொல்லித் திர்த்தமாடி, திருவெண்ணீறு உருத்திரா ட்சமுதலிய சிவசின்னங்களை யணிந்து, விதிப்படி தருப்பணமாதி களை நடாத்திச் செபஞ்செய்யுங்காலத்தில் தமதுநூல் ஊழின்வசத் தால் அந்நதியினுடைய அலங்காரங்களைப் பார்த்தனர். அப்போது அதுதினுள்ள கமலங்கள் பணிக்குச் சற்றும் வாடாமலிருப்பதையும் தீர் கமலமாத்திரம் ஏனையகமலங்களினுஞ் சிறந்து விளங்கி யிருப்ப தையும் அக்கமலமத்தியில் ஓர் கைவிகமுள்ள சங்கம் வசத்திருப்ப தையும் பார்த்து ஆச்சரியமாகி அச்சங்கினையெடுக்கும்படி அதன

விநாயகபுராணம்.

ருகிற்சென்றனர். அவ்வேளையில் சங்கவடிவாயிருந்த உமாதேவியார் தாமொரு திருமேனிகொள்வதும் அத்திருமேனியோடு சிலகாற்பயில்வதும் பின்னர் விடுப்பதும் தமதிச்சையின் வழியேயல்லது வேறில்லை யென்னுங்கருத்திப்புரவாரும் உணர அறிவிப்பார்போலமறைந்தனர்.

கேட்டவர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! தாம்விழைந்த வழியல்லது தம்மைப்பெற முயன்றோர்கள் விழைந்தவழி தம்மைக்கொடாத ஓர்தலைமையைத் தெரிவிப்பார்போல லோகநாயகிமறைதலும், மரீசிமுனி மதிமருண்டனர். அப்போது மூர்த்திதலூர் தீர்த்தமென்னுமிம்முன்றி னியல்பையறியாது அவைகளை யடுத்தோர்களும் உடனே பார்த்தும் வாய்ந்துந்தோய்ந்தும் பயன்பெறுவதுபோல அச்சங்கினுடைய இயல்பை யறியாததத்த மரீசிமுனிவர் பின்னர் சச்சங்கம் பெண்குழந்தைவடிவாகி யிருக்கக்கண்டனர். இவ்வாறு விண்டுவிே முதலாய் சகலவான்மாக்களையும் பெற்றெடுத்து வளர்க்கவல்ல தாயாகிய உமாதேவியார் அளவற்ற சுந்தரத்தோடு ஓர்பெண்குழந்தைவடிவாகலும், அதை மரீசிமுனிவரகண்டு தமக்குமுன் சிவபிரான் கொடுத்தருளிய வரத்தினைநினைந்து எல்லாத் தீவினைத்தொடர்புக்களையும் நீக்கி மேலான கதியினைக் கொடுத்தற்பொருட்டு அரிபிரமேந்திராதியராலு மறிதற்கரிய மகேஸ்வரியே நமதுநிமித்தம் இவ்வாறு குழந்தையாக அவதரித்தனரென் றுணர்ந்து மிக்க மனமகிழ்ச்சியோடும் அக்குழந்தையைக் கரத்திலேந்திக் கரையேறிவந்து தமது பத்தினியாகிய தேவவல்லியைப்பார்த்து பெண்ணை இக்குழந்தையை இருவினைத்தொடாபினால் ஆணவநிருளிற் கட்டுண்டுவருகின்ற ஏனையகுழவிகளைப்போல ங்ணையற்க இஃது சகலலோகங்களையுந்தனது பஞ்சகிருத்தியத்தினுலாட்டி மேலானபேற்றினைக்கொடுக்கத்தக்க குழவியாகும் இதனை இன்றுமுதல் அன்பாய்ப் பாராட்டிப் பால்கொடுத்து வளர்த்துக்கொள்ளுகவென்று சொல்லி அவஸ்கையிற் கொடுத்தனர். இவ்வாறு கரத்தனை யொருகாலும் விட்டுப்பிரியாததேவியை தேவவல்லி கரத்திலேந்திய மாததிரததில் தனதுகுசங்களில் மிகுதியான பால்கூர்க்க. அதனை லோகநாயகிக்கு உண்ணக்கொடுத்தனா லோகநாயகியும் தமதன்பர் கொடுக்கும் உடல் பொருளாவியைப்போல எல்லாவுலகங்களுந் குளிரும்படி அத்திருமுலைப்பாலை உண்டருளினர். இப்பால் அகளவடிவாயிருக்கின் மகேஸ்வரியைச் சகளவாக்கிக்கொடுத்த அவ்வெழுநாயை மரீசினியும் அவர்பததினியும் பணிந்தெழுந்து சகல பரிசுனங்களுந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரும்படி அந்நதிக்கரையினின்று நீங்கித் தமது

வல்லப விதாயகர் திருவவதாரப் படலம் சுகள்

பிரமங்கரத்தினைச் சேர்ந்தனர். அந்நகரமும் அக்குழந்தையினுடைய ஒளியையும் குணதிகயங்களையுங்கண்டு ஆச்சரியமாகி இக்குழந்தை நமக்கு சுகல புருஷார்த்தங்களையுங் கொடுத்து பிரமாதிசர்வ லோகேசர்களும் அடைதற்கரிய விலகாத ஞானபத்திகளை யுண்டாக்கி அனாதிபிரகிருதி சம்பந்தமான இவ்வுலக சம்சாரபந்ததுக்க நிவாரணங்களைச்செய்து மஹோத்தம பரமகதியையும் அருளும்படி அவதரித்ததென்று துதிசெய்து முடிவற்ற பிரமாணத்தக்கடலில் மூழ்கியது இப்படி நாமரூபக்கிரியா சொரூபமா யிருக்கின்ற உலகங்கட்கு அவைகளைப்பொழிக்கும்படி நாமரூபக்கிரியா சொரூபமாயெழுந்தருளிய எமதண்ணைக்கு வல்லபையென்று ஓர் திருநாமஞ்சாற்றித்துதித்தனர் அதுமுதல் லோகமாதாவாகிய உமாதேவியார் சுகலிலோகங்களையுஞ் சூத்திர தாரிணைப்போல ஆட்டு வித்தாலல்லது தாமே ஆடாதென்னுங் கருத்தினால், அவ் விளமைப் பருவத்திற் குரிய எல்லாத் திருவிளையாடல்களையும் யாவரும் களிகொள்ளும்படி விளையாடி யருளினர் இவ்வாறு விளையாடி வருங்காலத்தில் வல்லபை தேவியாருக்கு ஐந்தாவது பருவம் ஆக, அப்பருவத்தில் தாம் ஒருகாலத்தும் பிரிதலில்லாத சிவபிரானுடைய வாமபாகத்தினை யடையக்கருதித் தமது குரவரிடத்திற் சென்று யான் இதுமுதல் சிவபிரானைக்கருதித் தவஞ்செய்யவேண்டுமாதலால், விரைவில் ஓர்தவச்சாலையை யுண்டாக்கித் தரவேண்டுமென்று கேட்டருளினர். அவர்க ளவ்வாறே ஓர் தவச்சாலையினை யுண்டாக்கிக் கொடுத்துப் பணிசெய்வதற்குப் பாங்கியரை நியமித்து விருத்தரையும் பேடிகளையுஞ் சுற்றினும் காவலிருக்கவைத்து, எல்லாக் காரியங்களையுங் குறைவற நடாத்தினார்கள். பின்னர், வல்லபாதேவியார் அத்தவச்சாலையை யடைந்து சுற்றினும் அளவற்றமுனிவர்கள் தவஞ்செய்யும்படியாகத் தமதுமனதில் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை நியாணித்து இரவும்பகலும் ஏகாகரமனுவைச் செபஞ்செய்துகொண்டு ஆகாரமித்திரை யில்லாமல் அரியதவத்தினைச் செய்துவந்தனர் அவரது தவவலிமையைத் தாயாகிய தேவவல்லிகண்டு ஆச்சரியமாகித் தனது கணவராகிய மரீசிமுனிவரைப் பணிந்தெழுந்தி சுவாயீ! தமது அருமைத் திருமகளான வல்லபை இவ்விளமைப் பருவத்தில் ஆகாரமுதலியவைகளைநீத்துத் தவஞ்செய்யவேண்டிய வாசை எவ்விதத்தா லுண்டாயதென்று கேட்டனர் அதற்கு மரீசிமுனிவர் பின்னகைசெய்து பெண்ணே! நமதுகுழந்தையாகிய வல்லபையினுடைய பெருமைகளை யாவராலும் அறிந்து சொல்லுவதற் கரிதாயிற்று ஆயினும் ஒருவாறு அறிந்தவரைபிற் சொல்லுகின்றோம்கேள்,

சகல ஸோதகவராகிய சதாசிவமூர்த்தியினுடைய வாமபாகத்தில் மலர்ந்த அனமபாலவும், சூரியனிடத்தில் ஒளிபோலவும், உடலில் உயிர்போலவும் எக்காலதும் பிரிதலில்லாமல் வசித்திருந்து அவரால்சிருட்டி-திதி-சங்காரம்-திரோபவம்-அனுக்கிரகமென்னுமென்றொழியும் ஆன்மாக்களுடைய இச்சையின்படி நடப்பித்து இருவினைபொப்பு மலபரிபாக முண்டானபேர்களை முத்தியிற்சேர்க்கவல்ல உயர்த்தேவியாரே வல்லபையென் றறியக்கடவை இத்தன்மைத்தான் பெருமையினையுடைய உமாதேவியார் முன்னர் யான் செய்த அரியதவத்திற்கிரங்கி சிவ்ானுக்கிரகத்தினால் இப்பூவுலகத்தில் நமக்கோர்குழந்தையாகிவந்து மீட்டிடு தமது விராயகருடைய வாமபாகத்தினையடையக்கருதித் தவஞ்செய்கின்றனர் இனி அவரை ஏனையமக்களைப்போல நினையற்கவென்று சொல்லினர். இவையனைத்தையுந் தேவவல்லி கேட்டமாத்நிரத்தில்புகாங்கிதமுற்றுப் பிரமமானந்தக் கடலின் முழுகினள்

கேட்டார்களோ சவுனகாதிமுனிவர்களை! இவ்வாறு தாய்தந்தையர் தமது அருமைப் பெருமைகளைப் பாராட்டித் துதிசெய்து வந்தபடி வல்லபைத்தேவியார் பன்னிரண்டுவயதாகும்வரையில் தவஞ்செய்துவந்தும் எமதுகாததர் மனநதரித்திருப்பாரோ உடனே பகிரதிறைத் தரித்த சடைமுடிமுதலிய கோலங்களைமறைத்து விபூதி உருத்திராக்கமணிந்து ஓர் பிராமண வடிவங்கொண்டு அத்தவசசாலை யருகிலெழுந்தருளினர். அதை வாயில் காப்பாளாகளறிந்து வல்வபைத் தேவியாரிடத்திற்சென்று ஓர் சிவபதர் வீய்தலில் வந்திருக்கின்றனரென்று அறிவித்தாரா உடனே வல்லபைத்தேவியாராவரையெதிர்கொண்டபணிந்து தமது தவசசாலையுள் அழைத்துக் கொண்டுசென்று ஓராதனத்தி லிருக்கசெய்து அருக்கியபாத்தியானிகளைக் கொடுத்த பூசித்துக்குளிர்த்த இன்பமுகத்தோடு அஞ்சலியஸ்தராய் எதிரின்று சுவாமி! தேவரீர் இங்ஙன மெழுந்தருளி வந்த காரணத்தையே திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்கு மாறுவேடங்கொண்டுவந்த எமதுகர்த்தர் புன்னகைசெய்து ஒபெண்கள்நாயகமே! உம்மை விவாகஞ்செய்யு மிச்சையினால் இங்ஙனம் வந்தேன், அக்காரியத்தை அன்புகூர்ந்து நிறைவேற்றுவீராயின் எல்லாப் பயன்களையும் பெற்றவ னானேன். ஒப்பற்றவர்கூறிய இவ்வாக்கியமானது வல்லபையினுடைய திருச்செவிகளி லேறியமாத்நிரத்தில் காய்ந்தவசிகாதிநி

வல்லபை விநாயகர் திருவவதாரப் படலம் ஈகக்

யந்தா லொத்து சிவசிவாவென்று இருசெவிகளையும் பொத்திக்கொண்டு, ஆ-ஆ! இவ்வந்தணன் என்னவார்த்தைகளைச் சொல்லினனென்று கிலேசித்து புருவங்களை நெரித்து இருவிழிநிறஞ் சிவந்து உதடுகள் துடிக்கும்படி அவரைப்பார்த்து, அறிவற்றவனே! சகலலோகங்களையும் படைத்தளித் தழிக்கின்ற கருத்தையுள் எவ்வெவ்வாங்க ளைவேண்டித் தவஞ்செய்யினும் அவ்வவாக்கு அவ்வவ் வரங்களை வரையாதளிகின்ற உள்ளலாயிருக்கின்ற ஈசனுக்கு மெய்யன்பை யுடையவளென்னும் நிசசயத்தைப் பரியாமல் இவ்விதவார்த்தையி னைப் பேசினையனே? அப் பரப்பாரப்பொருளாகிய பகவானையல் லது கனவின்கண்ணும் பற்றொருவரைக் குறியேனென்று சொல்லி னர் அதற்கு எமதுகாததருங் கோபங்கொண்டவரைப்போலப் பார்த்து மின்னலை யொப்பக்காட்டி மறையு மெல்லிய யிடையினை யுடைய நங்காய் பெண்களாயினோ எல்லாக் கலைஞானங்களையுங் குறைவறக் கற்றார்களாயினும், அவர்க ளறிவுபுதமைப் பாலதே யெனப் பெரியோகூறுவாரீ! கூறியவார்த்தையும் அதுபோலவே யிருக்கின்றது, உனது எண்ணம் நிலைபெறுமென்று நினையற்க, உன க்கு அத்தலைவா நெருவரென்னுங்கருத்தை விட்டுவிடக் கடவை யென்ற சொல்லினர் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டமாத் திரத்தில் வல்லபையார்க்கு முன்னிலும் அதிககோபமுண்டாகி ஒழிபாதமற்ற வனே, நெருப்பையுங் குளிரவிக்கதகக உககிரமாகிய தவங்கள் அளவற்றனவாகச் செய்வேன அதற்கும எமதுகர்த்தன் மனயிரங் கிவாராராயின் உண்மையாய் எனதுசரீரத்தை ஒழித்துவிடத்துணி வேன் நீயெனக்கு புத்திசொல்லவந்ததுப்பாதும போவென்றுசொ ல்லினர் அதற்கும் அவ்வந்தணா அப்பாற் செல்லாது பித்தனைப் போல அங்ஙனையிருந்தனர் அதனால் வல்லபையார் தாமே அப்பாற் செல்லுவதற்கு அடிபெடுகதனர், உடனே அந்தணராகவந்தஎமது கர்த்தன் அவ்வுருவத்தினின்றமாறித் தமது நிஜரூபத்தோடு அனந் தங்கோடி சூரியர்கள் உதயஞ்செய்தாலொத்த பிரகாசத்தினோடு பத்துகைகளும் அளவற்ற ஆபரணங்களும் விளங்கும்படி மயில்வா கணத்தின்மீது மூலகாரணக் கடவுளாகிய கணேசமூர்த்தி வடிவங் கொண்டு தரிசனந்தந்தனர் அத்தரிசனங்கண்ட மாத் திரத்தில் வல் லபையார் கோபத்தினின்றமாறி அன்புநாணமும் அச்சமும்கொ ண்டு சுவாமியைப் பலமுறைப்பணிந்தெழுந்து இருகரங்களையுங் சூரியலம்வந்து மிக்கபேருவகையோடு மெகிரின்றி ஆண்டவனே! ஆயேன் அறிவிண்மையிற்செய்ய பிழைகளைப்போறுத்துத் தேவ

ரீருடைய திருவடிகளில் நீங்காதபத்தியைத் திருபைசெய்யவேண்டுமென்றுபிரார்த்தித்தனர். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி மனதிரங்கி; ஓ வல்லபயே! நீசெய்த மேலானதவத்திற்கு யாம் மனமுவந்துவந்தனம் உனக்குவேண்டிய வரங்களைக் கேளென்று திருவாய்மலர்ந்தனர் அப்போது வல்லபையார், மீட்டும் பணிந்தெழுந்து சுவாமி! தேவரீருடைய வாமபாகத்தில் எக்காலத்தும் பிரியாமலிருக்க வரந்தரவேண்டுமென்றுபிரார்த்தித்தனர் அதற்கு எமது கர்த்தன் அவ்வாறே தந்தனமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர்.

இவர்க ளிவ்வாறாக இதற்கு முன்னமே சிலநூதர்கள் மரீசிமுனிவரிடஞ்சென்று, சுவாமி! வல்லபையாருடைய தவச்சாலையிலே ஓரந்தணர்வந்து வார்த்தையாடுகின்றன ரென்று அறிவித்தார்கள் அதை மரீசிமுனிவர் கேட்டமாத்நிரத்தில் அவ்வந்தணர் கணேசமூர்த்தியேயென்று தமக்குள் நிச்சயித்து அவ்விருவருக்கும் விவாஞ்செய்து முடிக்கத் தமதுமனதிலெண்ணி அவ்விவாகத்திற்குவேண்மிங் காரியங்களை விரைவில்முடிக்கும்படி காரியக்காரர்களுக்காக் கியாபித்து தேவர்கள் முனிவர்கள்முதலிய சகலருக்கும் திருமணப் பத்திரிகை யனுப்பிவரவழைத்து அவ்வவர்கட்குத் தக்கபடி விசாரணைசெய்து எங்கெங்கும் பூரணகும்பம் தூபதீபமுதலிய மங்கலப் பொருள்களை நிரப்பி, ஆகாயமுகட்டை யளாவிய பந்தர்கடோறும் பற்பல கொடிகளைநீட்டி பெருதத குலைவாழைமரங்களை ஆங்காங்கு நாட்டி, நவரத்தின மயமாகிய தோரணங்களை நிரை நிரையாகக் கட்டி, அந்நகரமெங்கும் கோடணை புரியும்படியாக எல்லாக் காரியங்களையும் குறைவற நடப்பித்து, தேவர்களும் இதற்குமுன் உண்டறியோமென்று அற்புதங்கொள்ளும்படி கலியாணமண்டபத்தினைச் சோடித்து, அக்கலியாணத்திற்கு வேண்டிய பொருள்களையெல்லாம் ஆங்காங்கு விதிப்படி யமைத்துவைத்து, முனிவர்கள் முதலாயினோர் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரும்படி வல்லபையாருடைய தவச்சாலையை யடைந்து, வேதங்களாலு மறிதற்கரிய கணேசமூர்த்தியைக்கண்டு பணிந்தெழுந்து, தமதுபுத்திரியையும் சுவாமியையும் அரண்மனைக்கு அழைத்துவந்து, அரம்பையரால் காட்டியஞ்செய்திருக்கின்ற விவாகமண்டபத்தில் சுவாமியை யிருத்தித், தமதுபுத்திரியை மணக்கோலஞ் செய்விக்கும்படி அந்தப்புரத்திற் கனுப்பினர். உடனே தெய்வமங்கையரெல்லாம் வல்லபையாரைப்பணிந்தெழுந்து அவர் தரித்திருந்த மரவுரிமுதலிய தவவேடத்தினை மாற்றிச் சுகந்த பரிமளமிருந்த தயிலாதினைச் சடைபற்றியிருக்கின்ற கூர்

வல்லப விதாயகர் திருவவதாரப் படலம். ௪௩௯

லிற் றியிர்ந்து, சுத்தோதகங்களினுல்முழுக்காட்டி, அகிலச் சந்தனத்
துபங்களினுல் ஈரத்தினைப்புலர்த்தி, சிவையுயர்ந்தபட்டாடையினைத்
தரித்து, கூத்தலினிடத்தில் பரிமளமிருந்த புட்பங்களைச்சூட்டி,
முத்துமலை-சரப்பனிமுதலிய ஆபரணங்களைத்தரித்து, பூரணச்சந்
திரனை பழிக்கும் முகாரவிந்தத்தில் திலதப்பொட்டிட்டு மற்றுமுள்
ளயெல்லாக் கோலங்களையுங் குறைவறகடாத்தி, பல மங்கலவாத்தி
யங்களோடு விவாகமண்டபத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற கணேச
மூர்த்தியினுடைய பக்கலில் எழுந்தருளச்செய்தார்கள், விண்டுமு
தலிய தேவர்களெல்லாம் கற்பகவிருட்சத்தினுடைய மலர்களால்
கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளை யருசசித்து, மிக்க மனமகி
ழ்ச்சியோடு இருமருங்கினுங் கைகட்டிவின்று துதிசெய்தார்கள்.
இலக்குமி முதலிய தெய்வமங்கையரெல்லாம் வல்லபத்தேவியா
ருடைய திருவடிகளிற் றுழந்து பரிமளமிருந்த புட்பங்களைத் திரு
வடிகளிற் சொரிந்து அளவற்ற மகிழ்ச்சியோடும் இருமருங்கினும்
நெருங்கினார்கள் கின்னரா சங்கித சாஸ்திரியங்களை வீணைமுதலி
யவைகளை எந்தி வாசித்தார்கள். அரமபையர் பரதசாத்திர விதிப்
படி நிருத்தஞ் செய்தார்கள் சிவதேவர்கள் தோற்கருவிமுதலிய
பஞ்சவாத்தியங்களையும் ஊழிகாலத்து மேகத்தினையொப்ப முழங்கி
னார்கள் இவ்வாறு அக்கலியாணமண்டபமானது சகல வைபவங்க
ளோடும் பொலிவுற் றிருக்கின்றபோது, நேமித்திருந்த சுபமுகூர்த்
தகாலம் வாய்ப்ப அவ்வேளையில் தேவவல்லியானவள் நறுமணமூட்
டப்பட்டிருக்கின்ற பூரணகும்போதகத்தினைக் கரத்திலேந்திவந்து
பார்க்க, மரீசிமுனிவா கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளை அபி
ஷேகஞ்செய்து, வல்லபையினுடைய திருக்கரங்களைப் பிடித்துக்
கணேசமூர்த்தியினுடைய திருக்கரத்திலவைத்து, தாராதத்தஞ்
செய்து வணங்கினன் யாவரானுங் கணித்தற்கரிய கணேசமூர்த்தி
யானவர் மனமகிழ்ந்து ஏற்றுக்கொண்டனா அக்கலியாண மகோற்
சவந்தைத் தரிசிக்கவந்த யாவரும் கிருதார்த்தரானார்கள். பிரமனா
னவன் ஓமகுண்டத்தைச்சேர்ந்து முத்திகளையும்மந்திரபூர்வமாக
வமைத்தனன். விண்டுமுதலிய ஏனையதேவர்கள் வேதபாராயணஞ்
செய்தார்கள் அவ்வவாகட்டும் எமது கரத்தராவீவர் தமது கிரு
பானோக்கத்தினை வழங்கியிருந்தனர்

அச்சமயத்தில் விண்டுவும் இலக்குமியும் தமது புத்திரிகளாகி
ய மோதை-பிரமோதை-சுமகை-சுந்தரி-மனோரமை மங்கலை-கேகினி
கோரதை-சாருகாசை-சுமத்திமை-நந்தினி காமதை என்னும் பெயரி
னையுடைய தமதுபுத்திரிகள் பன்னிருவரையும் கணேசமூர்த்திக்கெ

விநாயகபுராணம்

திரிசூ அழகுத்துவந்து சுவாமீ! அடியேங்கள் அருமையாக வளர்த்தெடுத்த இம்முகங்கையரைத் தேவரீர் அங்கிகரித்து எம்மை யாட்கொள்ளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி அருள்வழங்கி அப்பண்ணிருவரையும் ஏற்றுக்கொண்டு அவ்விண்டுவைக் கிருவாய்யாடும் பார்த்து ஓ சர்ப்பசயனனே! நீ பல அவதாரங்களைக்கொண்டு திரிலோகங்களையு மிரட்சித்துவரக் கடவையென்று அருள்செய்து இன்னுமுனக்கு வேண்டியவரங்களைக் கேள் தருவோமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர் அதற்கு விண்டுவானவர் மீட்டும் பணிந்தெழுந்து சுவாமீ! மலபாசங்களிற்சிக்கித் தேவரீருடைய திருவடிகளைக் காணாமல் இளைத்த அடியேனுக்குத் தேவரீருடைய நின்மல ஞானத்தைக்காட்டி வேதங்களாலு மறியக்கூடாத விசுவரூபத்தினையும் அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அவ்வாறே செய்வோமென்று கணேசமூர்த்தியானவர் விண்டுவுக்குத் தீக்கைசெய்து தமது உண்மைஞானத்தினை உபதேசித்து அண்டாண்ட புவனங்களை யெல்லாம் விளக்கவல்ல தமது விசுவரூபத்தினைக் கடைசித் தருளினா தவத்திற்கிறந்த மரீசிமுனிவர்முதலிய சகலரும் வெவ்வேறு வரங்களைப் பெற்று ஆனந்தமடைந்தார்கள். இப்பால் கணேசமூர்த்தியானவர் வல்லபைத்தேவியாரையும் விண்டிவினுடைய புத்திகள் பண்ணிருவரையும் தமது மருங்கி லிருக்கவைத்துக்கொண்டு பல மங்கலவரிசைகளோடுதமது லோகமாகிய மணித்தீபத்தினை யடைந்து வந்திருளினர். ஏனைய தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயினோ வல்லபேசரரைப்பணிந்து துதிசெய்து விடைபெற்று அவ்வவாருடைய பதிகளைச்சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள் அவ்விவாக மகோற்சவத்தினைத் தெரிசித்த பேர்களெல்லாம் சகல போகபாக்கியங்களையுங் குறைவறப் பெற்று வாழ்ந்திருந்து அந்தியகாலத்தில் தீவினைகளினின்று நீங்கிப் பரிபூரண சுகத்தை யடைந்தார்கள் வேதசாஸ்திரததிறங்களினுலும்மற்றெவ்வகைப்பட்ட பிரமாணங்களினுலும் அறிதற்கரிய கருததராகி துஷ்டசன நிக்கிரகஞ் சிஷ்டகன பரிபாலனஞ் செய்யும் பொருட்டு பற்பல அவதாரங்களைக்கொண்டு திருவிளையாடல செய்தருளிய விநாயகமூர்த்தியினுடைய சரித்திரமானது தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் பாடியபண்மபண்ணத்தக்கதாயும் எக்காலததும் வேதமுடியி லிருக்கத்தக்கதாயும் பாசபந்தங்களை விலக்கத்தக்கதாயுமிருக்கின்றது.

கேட்டவர்களோ சவுனகாதிமுனிவர்களே! சிவபிரான் சுப்பிரஸீ
ணியக் கடவுளுக்கு உபதேசித்தருளிய பண்ணிரண்டாவது அவதாரத்தினுடைய சரித்திரங்க ளிவையாகும் இவைகளை யாரேனும்

வியாசமகாமுனிவர் உபதேசம்பெறுபடலம். ச. ௨. ௨

இட்ட சித்திபெறக் கோருகின்றவர்கள் பாராயணம்பண்ணக் கடவார்களென்று சூதபுராணிகர் சொல்லிவிட்டத்தான். அவரைச் சவுனகாதிமுனிவர்கள் தொழுதெழுந்து சவாமி! விண்டுவுக்கு வல்லபைகளைச் சூபதேசித்தருளிய யோகஞான, தத்துவங்களையும், அவர்க்குத் தரிசனங்கொடுத்தருளிய விசுவரூபத்தினையும் அடியேங்கட்கு விவரமாகத்திருவாய்மலாந்தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். அதற்குச் சூதபுராணிகர் இசைந்து சொல்லத் தொடங்கினர்.

வல்லபை விராயகி திருவவதாரப் படலம்

முறநிறுந்து.

பதினமூன்றாவது

வியாச மகாமுனிவர்

உபதேசம்பெறு படலம்.

இன்னண மலரின்மேலோ னியமபலும் வியாதனென்பான
றுன்னிப வன்பின் மீட்டுந் தொழுதரி யோகஞானந்
தன்னைவல் லபைக ணேசா சாற்றிடப் பெற்றா னென்ற
அன்னதுந் தமிழென் றேற வருளென வருள்வான் வேதன்

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களை! இதுவரையினும் விராயக பிரபாவமுடையதன்மையினி உங்கள் அருந்தவங் கூட்டுகின்றதுபோலும், அவ்விராயகக கடவுள் விண்டுவுக்கு உபதேசித்தருளிய உபதேசத்தினை விரும்பினார்கள். யானும் அதனால் கிருதார்த்தனுயினைன் ஓ அரிய தீபோதிக்களை! எமது கருணைக்கடலாகிய கணேசப் பெருமானிடத்தில விண்டு உபதேசிக்கப்பெற்றபடி பிரமதேவனுக்கு உபதேசிக்க, அபிரமதேவன எமது ஆசிரியராகிய மகாமகத்துவமிக்க வேதவியாசமுனிவருக்குப் பாகதமாக உபதேசித்திருக்கின்றனர் அதனை அவ்வாறே உங்களுக்குச் செல்லிவருகின்றோம் சித்தசார்தமாகத் தெளிவுபடக் கேட்டுக்களாக

காண்டல்கருதலுரைகளினால் கதுவுமேயை யளவையினுள்
முண்டமனமா திகண்முனரான் மறையோன் றிருமாலா தியரால்
வேண்டுமளவுமுயன்று மெய்ம்மைசிறி துமறியலுறப்
பூண்டகருணை விராயகாதம் பொருவில்லா னம்புகவுக்கேள். (௧)

உருவமருவமுபயமென வுணாக்கப்படுமூவர்கடமக்குங்
கருவிகரணமுதற்பலவுங் கண்டுபாந்துணைத்தனமுறைத்
தருளுமுதலாயவருளமு மறியாப்பொருளாய்த்தனதருளான்
மருவுமொளியாயெங்குரிறை வாய்மையெதுவோவதுபிரமம். (௨)

அந்தப்பிரமமெரியிரும்பையடுத்தாங்கறிவைத்தொடர்ந்துருக்கொ
டிந்தவுலகில்விநாயகரென் றிணையின்பெயர்தனுண்மையினைப் [ண்
பந்தமகன்றோர்தெரிந்துகொளப் பரிந்துவிளையாட்டயர்ந்திருந்து
முந்துமலத்தானொருவரும் முதல்வரியற்கையுணர்ந்திலரால். (௩)

இருளுமொளிரவிருண்டமல மென்றமறியாமையைக்கெடுத்து
மருவியிருத்தலாற்சனன மாணமானபிரபாக
மொருவர்தமக்குமொழியாதல் வொருவரானவிநாயகனா
ரருளின்வழியேயுயர்போக மடையினலதுமுனிவரனே. (௪)

ஒன்றேயானபொருளின்கண் யோகமென்னுங்கருத்திலலை
யொன்றோடொன்றுசேர்ந்துழியே யோகமென்னுங்கருத்துளதா
மொன்றோடொன்றுசேர்ந்தவற்றி னொழிந்துநில்லாதவையாகா
தொன்றாநின்றசம்பந்தம் யோகமென்பருணர்ந்தோரே (௫)

அந்தயோகம்நான்காகு மவைதாமசமேயகம்புறமே
வந்தபுறமேபுறப்புறமே வகுத்தவிவையாயிவையெட்டாம்
பந்தமொடுமுத்தியினுறழப் பகர்துமிவற்றின்முறையானே
சிந்தைமயக்கமறத்தவங்கள் செய்துமுடித்தமாதவனே. (௬)

உயிர்தான்மூலமலத்தினோடு முற்றபந்தமகமாகுஞ்
செயிர்சேர்மாயைகன்மொடு சேர்ந்தபந்தமகப்புறமாம்
பயிலாரின்றதனுகரணப் பந்தம்புறமாம்புறப்புறமா
மயர்சேர்புவனயோகத்தின் மருவாரின்றபந்தமே (௭)

அதனாகணேசர்திருவருளா லடையும்கோகமாவதுதான்
மதமார்மூலமலத்தினோடு மருவுபந்தமன்றுபல
விதமார்மாயைகன்மொடு மேவுபந்தமன்றேனை
யிதமாரிண்டுபந்தமுமன் றின்னுமிவற்றுள்விதந்துரைப்பாம். (௮)
வேறு.

இருமுதுகுரவர்பாங்க ரீட்டியவினைகடம்மாற்
கருவெனவுறுஞ்சம்பந்தங்காணுறும்யோகமன்று
மருமலர்க்குமுலினார்கண் மன்றலும்யோகமன்றி
வொருமையின்மாதாசை யோகமும்யோகமன்று (௯)

விபாசமகாமுனிவர் உபதேசம்பெறு படலம். ௪௨௫

எண்வகைச்செல்வம்பெவ்வே ரெய்தலும்போகமன்று
நண்ணுறுமவைபோராங்கு நணுகலும்போகமன்று
திண்ணியபிணிகளாதிச் செயிர்களும்போகமன்று
மண்முதலுலகமாளுந் வாழ்க்கையும்போகமன்று (௧௦)

பொறிகளையும்புலனிற்கென்று புல்லலும்போகமன்று
பறிமனமொன்றிற்கென்று பற்றலும்போகமன்று
குறியொடுமொருவனட்புக் கொளவதும்போகமன்று
செறிதருகித்தியெட்டுத் திவணலும்போகமன்று (௧௧)

பிறியான்முறைமைபெய்தும் பெற்றியும்போகமன்று
மறுவறுவருணச் செய்கை மருவலும்போகமன்று
நெறியினாசிரமநான்கு விறறலும்போகமன்று
பெறுமதக்கடவுளாவா பேணலும்போகமன்று (௧௨)

விவறு

மாணுரிசுண யாமபிரதிவாத மந்திரமங்கியசுத்தலோகயோக
ம், பேணலுறுமுயி யோகமன்றுவிண்ணிற்பிறப்புபலவுலகத்தும்பொ
ட்டபோகங், காணுறுபரதமுமயோகமன்றுதிவகட் கவுனகன்றகட
வுண்முதற்கடவுளாதிப, புண றுறுதெய்வதமுமயோகமன்று புகரில்
பதமுத்திகளும் யோகமன்று (௧௩)

ஆக்கன்முதலுக்கொழியும் புரியானற வதிகாரபரதமுக்
யோகமன்று, போக்கறவிய வாலுலகற் பலவேறுபு புணர்தருசம்ப
ந்தமெலாம் யோகமன்று, பாங்கிபமாகியநவஞ்செய் முனிவரேறே
பந்தமுறுசம்பந்தநான்குஞ் சொற்பு, மேகருபர்வின் னாவரானும
றிய விவாண்னா விடுறுசம்பரதமொரு நான்குஞ்சொல்லாம் (௧௪)

பக்குவம்புண் ணியமுல பாகஞ்சத்தி பதிததிருவினையொப்புப்
பயின்றகாலேத், தொககமல பரதமெலா வ் கரித்த வான்மாச் சுத்த
மாய்ச் சுத்தவவத்தையினிற் சொன்ன, பததுவிடது புண்ணியமும்
புரிந்துமேலாம் பரத்தினெடு மொன்றாகாதிரண்டிமாகா, தத்துவித
மாயேகமாகியின்பா யபாவமாந்லையாகச் சம்பந்தமாகும் (௧௫)

அருணிலையேமுத்தியென வழுததிநிற்ற லகப்புறச்சம்பந்தமரு
புருசாரத்தை, அருளறக்கண் டிடல்புறச்சம்பந்தமந்த வாய்மையரு
ட்டொழிவினைத்தான்செய்யவெண்ணல், பொருவிஷ்ணுநாளென்றே

மருளாற்காண்டல புறப்புறச்சம்பந்தமிவை நான்கினுள்ளு, மிருள
றுமாதவவகச்சம் பந்தமொன்றே யிணையிலுயர்யோகமென வியம்பு
தூலே.

வேறு.

சிறந்தயோகநான்குள்ளுஞ் சிறந்தயோகந்தனைப்பெற்றோர்
பிறந்துபிறந்துமவருகின்ற பெரியசமுசாரத்தடையார்
மறந்துவினைந்துமவினையீட்டி மாயாபோகந்தனைதுகரா
நிறந்தவெனதியானென்னு மிருளிற்படார்களொருநாலும் (க௭)

உலகிலுறங்கியுலகிறந்த வொருவான் பொருளில்விழித்தந்த
வலகிப்பரமானந்தமய மானவமுதப்பெருங்கடலிற்
கலவிழுழிகித்திளைப்பார்கள் கருணைநிறைந்தவுளத்தினராய்
நிலவுமுலகமொருமுன்று நெடிதுபரிபாலனஞ்செய்வார். (க௮)

பிழைதீர்தாங்கள் பெறும்பேறு பிறருக்குபதேசித்திடுவார்
விழையார்விழையப்படும்பொருளைவெய்துகின்றவெறுக்கப்படும்பொரு
தழைகாமியமுன்றையுமில்லா தனுவினடுக்குமபிருத்தம் [ளைத்
பழையோன்மணியம்புதுமணியம் பாற்றியாங்குததானுகரார். (க௯)

வேறு.

சகலமுஞ்சொருபமாகையாற்சகலபூதமுஞ்சொருபமேயாக
விகலறக்காண்பார்சிவன்முத்தர்களா யிருப்பார்களுலகிலுள்ளவர்க்கு
புகலனுக்கிரகப்பொருட்டுலகத்திற் புனையறச்சரிப்பார்காமாதி [ப்
திசுமுயிர்த்திரியம்வென்றவரோடுஞ்செம்பொனுமொப்பவேகாண்பார்

தக்கயோகத்தால்வசிகரமாயத் தன்னிடத்தமாசொருபத்த
மிக்கபாவனைகள் கடந்தபாவனையால்வேறறக்கண்டு கொண்டிருக்கும்
பொக்கமிலுளத்தையுடையொன்றானும் புரைபடார்வேறுதான்படார்கள்
பக்குறுபகையாலடிபடாரிழுக்கப் படார்படுசித்தமிக்குடையார்.

உள்ளவழிவினைகளொழிதருங்காறு முழிதருமுடலிடைவந்து
நள்ளிருவினையின்பயங்களைத்தமக்கு நல்லனதியனபுரிவோர் [க
கொள்ளவேதாற்- எபிரமமொன்றையேகுறிப்பறக்குறித்திருப்பார்
டெள்ளியவிவையித்தகுயோகச் செய்தியரேயறிவாரே. (உ௨)

அறிவித்தாலியுமாருயிர்க்கனாதியாகியவாணவமருளாற்
பிறிவித்தானந்தம்பெருக்கியொன்றாமிப்பிரமமாகியவிநாயகனை
நிறுவித்தாரணியீருனநாதாதிநிலைபெறுதத்துவமவற்றற்
செறிவித்தாருயிர்க்குத்தனுகரணத்செயிரிலைந்தொழிப்புரிக்கெ

விபாசமகாமுனிவர் உபதேசம்பெறுபட்டம். ௪௨௭

கரிசிலைந்தொழில்செய் காரணர்தமக்குங் காரணன்மாயையிற் பலவாய், விரிதருமுலகிலவியாபியாய்நின்றும் விசாரமாதிகடனக்கி ல்லான், நெரிசதாசிவனைதிகழ்பராசத்தி சிந்தூரமுகவன்மால்கதி ரென், றுறியவைவர்களாய்ப்புகைகொள்கின் றுனுயிர்க்கெலாம்ராய கனவனே. (௨௪)

பேறிழுவின் பம்பிணிவளர்மூப்புப பேதுறச்சாதலென்றுகாக்கு மாறினுமோவா துயிரகளை பெகலா மமைவறச்செலுததியுந் தனக்குக் கூறியவிரூப்புவெறுபரிணையிலான கூடி பெய்வுயினாயுமயக்கும் வீறியமாயைமடிக்கமுழில்லான் விளங்கியவனுதியேயமலன். (௨௫)

படைகளாற்றின க்கப்படானழலழற்றப்படான் சலனைத்திடப் படான்மித், கடைவளியுண க்கப்படான்வெளிபோல வகிலமுழிற்பா னுழிறவான், றடையறவொன்றா லின்னதென்றியாத் தத்துவன்ற குபிரமாண, மிடையினா லியா வப்பிர்மேயன் விளங்குமெஞ்ஞானி யர்க்கறிவோன். (௨௬)

இத்தகுபெருமானினையடி மிழவி னிரண்டறக்கலந்துநானறேல யுத்தமயோகமென்றுமுனுனாத கயோகமேயோகமவ்வியோகச் சித்தயோகியரேயோகியாவாகடெளிந்தவேதாதமேமுதலா மெத்துசாத் திரத்தினிசாதமே வாகர்வார்விளங்கியமீகட்டலாதிகளால்

பிறங்குமெய்ஞ்ஞானயோகியராயிப் பெற்றியரென்றுமெவ்விட த்து, முறங்கியமகன்கைப் பொருளைனத்ததத முறுவருணத்துயர் நிலையி, னறங்கினர்தன்மந்தாங்கனையொழியி னல்லதைபகற்றுதல் செய்யார், மறங்கினர்மலங்கர் பிறர்க்கறாசெய்வார் வறிதும்யானெ னதென்புரியார். (௨௭)

இதுதெரியாத மூடர்கண்முனிவே யிறப்பொடுபிறப்பினைவினை த்துமுதுதுயர்படுக்குங் கன்மமேவிழைந்து முற்றறப்புரிந்துவிண் ணாதிக், கதுவுபுன்போகஞ் சக்தியமென்று களித்தினி தார்துணர் வழிந்து, பதியெனுமிராமத் தியல்பறியாது பவந்தொறும்பலமுறை ச்சுழல்வார். (௨௮)

ஆதலிற்றிரமத் தியல்பினையறிய வாதரித்தலுத்ததமது, மே தகுமொழுக்கம் புரிந்திறைவனுக்கு வியத்தக்ககொடுத்திடினதுதா, னேதருஞ்சித்த சத்தியைச்செய்தேயுயர்ந்தஞானத்தினுக்குரியவே துவைத்தோற்றப் பிறப்பிறப்பினைப்பின் னெய்துறா ரவர்கண் மாத வனே. (௨௯)

அந்தரீகருமமற்றுகமுனியே யறைவருணச்சிரமத்தி னந்தபிமானந்தனையொருகாலு நண்ணுதலின்றிபை பகத்தோர்

மந்தமாகியபுல்லறிவினைவிடுத்து வழிநடந் துயந்திடும்பொருட்டே
பிரந்தயோகத்தைதெய்வத்தவல்லாதா சியற்றிடமீயோகமுமிசைப்பாம்.

வேறு

அட்டமூர்த்தமா யடங்கியவகிலத்துமொன்றி
யொட்டிநின்றருள் பிரமத்தையுள்ளவாறுணர்ந்து
முட்டில்வையகத் துறுதொழின்மொழிபிரமத்திற்
பட்டமெய்த்தொழி லெனவதைப்பார்த்தலுமீயோகம். (௩௨)

இந்தீயோகத்தைதயுடையவனின்னலிற்சுகத்தீயு
வந்தீவோகையின்வெகுளியின்வறுமையின்வாழ்வி
னந்துவான்பொருளிழவினினலிபிணியடைவி
னந்தமேவரும்போகத்தினடைவினிலிறப்பில். (௩௩)

சாரிலாபத்தில்லாபத்திற்சயத்தபசயத்திற்
சேருமானத்திலமானத்திற்றெருளின்வன்மருளில்
கூருமீயோகத்தின்வியோகத்திற்கோதினிற்குணத்தி
லாருமின்னனபோல்வனவனையவற்றுள்ளும் (௩௪)

பில்குபுத்திரர்சத்துருமித்திரர்பந்து
புக்குறத்திரும்பசுமனைமுதற்பொருளிடத்தும்
பில்குசெங்கதிர்சசூரியன்சந்திரன்பெருநீர்
மல்குசெங்கனல்சுவன்சுத்திமாயவன்பிரமன். (௩௫)

இந்திரன்முதறேவர்களியங்கர்கந்தருவ
சின்னுமாததிநீர்த்தங்கேததிரஞ்செறிமனு
பிரந்தல்லிடத்தினுஞ்சமபுத்திவைத்தெ
மந்தவத்துவைக்காண்குவாகத்தினும்புறத்தும (௩௬)

வருணமாசசிரமத்தனைவழுவறப்புரிந்து
கருணைநாயகனாகியகணேசாபாலந்தப்
பொருணிலாவுகன்மங்களைப்புகன்றினிதளித்தே
மருணிலாவுமஞ்ஞானத்தின்வந்து 12ரவரே. (௩௭)

பாவபுண்ணியப்பயத்தனைப்பரம,
தேவனற்பதங்கருதியசெல்வரேபொறியின்
மேவலற்றுறுபந்தமாகியவினைநீங்கித்
தாவலின்பமாகியதனிப்பரத்தனைச்சார்வார் (௩௮)

உள்ளமைம்பொறிவழிவிடையத்திடைபுறுங்குற
றெள்ளுகின்றநற்றெய்வவாக்கியமெனஞானத்
ரு

வியாசமகாமுனிவர் உபதேசம்பெறுபடலம். ௪௩௧

தள்ளலின் றிநின் றிடவயிராக்கியமீண்டு
நள்ளவன்ன துபிரமத்திற்றிறபுத்திரன்றும். (௩௯)

இட்டமானவைபோற்றனக்கரிதமேயீட்டி
நட்டமேயுறுமுதகத்துப்பொருள்களினசையை
விட்டுமேதகுபிரமத்தின்விரவியொன்றாகப்
பட்டதாகியபுத்தியேதிரபுத்திபார்க்கில். (௪௦)

ஆனையதாகலின் பிட்டிணையாதரித்தவர்கள்
வினையெலாந்தரும்பிதையுத்தின்மேவியபொறியை
யெனையுருவகைமீட்டிநும்பிரமமெய்ஞ்ஞான்று
நினைதல்வேண்டுமெய்த்தவத்திடையின்றமாமுனியே. (௪௧)

மீட்டிடாதுதன்மனத்தினைவிழைபொறிவழியே
யீட்டமாகியவிடையத்தினெய்துறவிடுப்பி
டைட்டமாய்திலமுந்திரநாடியங்கமுந்திற்
கோட்டமேபுரிகாமாரிபங்குரோதமுமாமே. (௪௨)

அதுவுண்டாகவஞ்ஞானமுண்டாமதனவே
பதியதாகியபிரமத்திற்படர்நினைவிறக்கு
மிதுவுண்டாகவேபிரமமெஞ்ஞானமின்றாகி
வதியஞ்ஞானியாபுமுன்புபோற்பிறப்பிடைவருவான். (௪௩)

அன்னதாகையான்மனம்பொறிவழிவிடாதடக்கி
யெண்ணையாளுடைக்கணைசனாரிருபதத்தென்றுந்
தன்னதார்வமெலாந்தரிப்பித்தலைவேண்டு
மின்ம்தாம்வழிபாட்டினாலிருஞ்சுகமாமே (௪௪)

நதியெலாங்கடலடைவதுபோலநாடோறும்
விதியின்மாட்டுறுகாமங்களினைத்தையும்பாய்த்து
மதியதேதிரபுத்தியானெனதெனுமயக்க
விதியிலாதமெய்ஞ்ஞானியேவீட்டிணையடைவான். (௪௫)

பொருவின்மாதவனையிதுவேபுணர்பிரம
சொருபமாகியபுத்தியச்சொருபமாய்கின்றோன்
கருமம்பாதுமில்லாமலேயிருப்பன்மன்கரும
மருவின்றிடுஞ்சுந்தரன்பிரமத்தைமருவான். (௪௬)

மருவுமிந்நியவகுப்பிஹன்மாதவமுனியே
கருமயோசுத்தைக்கரிசறச்செய்ததன்பயனை

யாருவுமார்வத்தையுடையவனே பரன் கமலத்
தருவமெல்லிலைநீரினோட்டான் வினையவனே (சஎ)

அறிவதாய்நமதறிவுறுபிரமத்தையவாவி
னெறியினற்பலகருமமூநிகழ்பலன்குறியா
துறுதியாற்செயல்கருமயோகநகலிவ்விமோகம்
பிறவில்காங்கியயோகத்தைக்காட்டுபுபெயரும். (சஅ)

வேறு.

தழைதருவேதாயோகஞ் சாங்கியயோகமென்ன
விழைவனவிரண்டினுள்ளும் விளங்கியவேதாவென்னும்
பிழைமுறுகருமயோகம் பிறங்குசாங்கியயோகத்துக்
குழைமுழவனரே துவற்றாற் சாங்கியயோகமெல்லாம் (சக)

சாங்கியயோகந்தன்னாற் றனைமறந்திறக்குங்காறு
நீங்குருன்கருமயோக நெறியினை யுணர்ந்தோன்கன்மம்
விங்கியபயனைநாடி வினைப்பவன்றிருடனந்தத்
தூங்கலேகொடியபாவி தொன்மைதீராதநீரால் (சூய)

மல்கியவுயிர்கட்கெல்லா மகிழ்ச்சிவானவராலாய
தல்கியதேவர்க்கின்ப மாயதெச்சங்கடம்மா
லொல்கியவெச்சம்வேதத் துதித்தனவுயர்ந்தவேத
நல்கிடப்பட்டதென்று நசித்திடாப்பிரமத்தானே (சூக)

ஆகையாலையதாகி யகம்புறமாஞ்சொருபத்
தேகமாய்விரவித்துய்க்கு மின்பேமேயினபமாகும்
போகமானவைகளெல்லாம் புல்லுறுத்துன்பமாகு
மோகையான்மகார்களாட லுபாந்தவர்க்கிழிந்தவர்போல் (சூ)

வேறு.

உலகர்போகத்தையொழிந்தியானெனதெனுஞ்செருக்கும்
விலகிமேதகுபிரமத்தின்விரவியொன்றாகிக்
குலவுமடி "ந்தக்கடலிடைக்குளித்தவர்தம்மை
யலகு காண்பரிதாங்கடலயிரலகிடினும். (சூக)

மடமையாற்றனைப்பிரமமென்றெண்ணுறுமதியோ
னுடன்விராவியபிரமத்தினுண்டையுணரான்
கடவுளாம்பிரமத்தினுட்டனதியல்கண்டோ
னடலையாகியவெனதுயானென்பதுநவிரற்றான். (சூச)

வியாசமகாமுனிவர் உபதேசம்பெறுபடலம். சுருக

கன்மயோகமும்வியோகமும்க்கரைத்தனவவற்று
ணன்மையாவதுவியோகமேநவிற்பியோகம்
வண்மையாகியபந்தமேவளர்ப்பதுவியோகந்
தன்மையானவிஞ்ஞானமேதருவதுமுனியே. (௫௫)

மதியின்யாதனின்யாதனின்வழுவினுனதனி
னதனிதேதலையடைதரானருளுககமுறுவான்
மதியின்யாதனின்யாதனின்மருவினுனதனி
னதனிதேதலேமருவுவனன். - சுவன்றுன்பம். (௫௬)

சுருதிகன்மங்கடொகுத்தமருதிகன்மங்க
ளொருவுருசமதமங்களாலுஞ்நிற்ப்பயனை
மருவுருதநல்லியோகத்தின்வளரும்விஞ்ஞானங்
குருவின்பிரஞ்ஞானவருங்காதறுமுனியே. (௫௭)

குருவினுன்மலர்கூட்டுததுவிஞ்ஞானங்கூடாது
கருமம்பாவையும்கயனைக்கருதியேபுரிவார்
பொருளிலாதவிண்ணவர்களாய்ப்போகங்கணுகர்ந்து
மருவுபூமியின்மறுவலும்வருவாநற்சார்பின். (௫௮)

கன்மநன்றுசெய்ததன்பயன்கருதுவதெழிந்து
கன்மரிட்டையையுடையராய்க்கரிசெலாமறுக்குந்
தன்மைமல்கியதவநிட்டையுடையராய்த்தவரு
நன்மைமல்கியஞானிட்டையையநனுதவரால். (௫௯)

ஞானிட்டையையுடையவர்ஞானமேவடிவ
மானமெய்ப்பெருந்திரமேயாவரின்பிறவார்
வானமுட்டியதவத்தினையவழங்கும்யோகத்தை
மீன்மவிட்டுயாரிரமயிருந்தனைகேண்மோ (௬௦)

அறியுநீர்தொன்றேயதுபிரமமேயதனை
யறியுஞானமேஞானமாயருந்தவமுனியே
செறிசராசரமாகியதிரளெலாமதுவே
பிறிதராபுயிர்ப்பேதமும்பேசியவதுவே (௬௧)

மண்ணிற்கந்தமுநீரினிற்கவையும்வைதழலி
னண்ணுருபமும்வளியினிற்பரிசமுநவைதீர்
மண்ணிற்கத்தமும்வேறுமவ்வவற்றிற்க்காத
வுண்மையாங்குணமனைத்துமப்பிரமேயுரவோய். (௬௨)

விநாயகபுராணம்.

இனை பதாகியபிரமத்தை யிறந்துயிர்போங்கா
 னினையின்வேறுருநிலை துவாகவேநிற்பார்
 வினையின்மீட்டுறார் விண்டுவைவேதனை யாதி
 தனைவிராவினோர் தாங்களுமீள் குவர்சராதம்.

(சுங்)

தெய்வம்யாதனைச்சேர்ந்தெவர்போற்றி னுமந்தத்
 தெய்வமாயிருந்தவர்க்கருள்வரங்களைச்செறிக்குந்
 தெய்வந்தேர்வரும்பிரமமாகியவிநாயகனை
 தெய்வம்பாவையும் வழிபடுந்தேவனுமவனை.

(சுச)

வேறு

காலம்பிரமபாவனையேகருதல்கருசிலுபாசனைபென்
 ருலுமிவற்றினொடுங்கருமமாக்கல்வேண்டுமறிவுடையோர்
 காலமிரண்டக்கினிசோதிமயமாங்கதிரோன்கத்யொன்று
 சாலவமிழ்தச்சோதிமயந்தானாந்திங்கட்கத்யொன்று.

(சுரு)

வெண்மைகருமைப்பக்கமெனவிளங்குமிவற்றுளடங்கியிடம்
 வண்மைவளர்க்கும்பலகாலவகுப்பும்பிரமபாவனை தான்
 றிண்மையுலகில்வேறின்றிச்செறிந்தேதான்ருளபிரமத்தி
 னுண்மையுணர்தல்கருதல்சதசத்தையுள்ளபடிமரித்தல்.

(சுசு)

இருவேறுகுமுபாசனை தானெழிலார்புறப்பூசனைசாலக்
 கருகாரிற்குமகப்பூசையெனவேகரைந்தபுறப்பூசை
 மருவார்மலர்மஞ்சனந்தூபமணித்தீபாதித்திரவியங்கொண்
 டிருகாரின்றவன்பிடுவொருகோட்டிஹையையருச்சித்தல்

()

துகடரகப்பூசனைபூதசுத்திபிராணகருடணஞ்செய்து
 திகலார்புத்திவியாபாரமிறுத்துத்திரபத்தியிற்குருவின்
 முகனாலவருமந்திரங்கணித்துமுதல்வனுருவந்தியானித் து
 மிகமாமறையின்றோத்திரங்கள்விளம்பிவணங்கிவழிபடலாம்

புரப்பூசனையத்திறப்பூசைபொருவிலகப்பூசனைதிரமாஞ்
 சிறப்பார்முனியேயாதலினாற்சிறந்ததாசுமகப்பூசை
 மறப்பேரனைப்பேயிவைவொழிந்துவாழவேண்டிற்காலமுத
 லுறப்பூதலத்திற்கருமங்களுஞ்ஞற்றம்பயனைக்கருதாதே.

(சுச)

எச்சமழிலோடகிமனுநெய்யீண்டுமவுசுதியானமுடற்
 றுச்சிலுந்நேதாத்திரநீதிதுடங்கும்பத்தியுபாசனைக
 ண்ச்சஞ்சகலதிரவியங்கணவில்காணங்கள்சதசத்து
 வெச்சென்மாணமமிர்தமிவையெல்லாவினைவுமவிநாயகனை

விபாசமகாமுனிவர் உபதேசம்பெறு பி.லம் சநக

அந்தவிறைவன்றிருவுருவிலாற்றுஞ்சாப்பூசணியாக
வெந்தைவடிவுள்ளகத்திருத்தியிறற்ட்சரப்பூசணியாக
சின்தைவிழைவிற்புரிகின்றோன்றிகழ்சண்டாளவிழிகுலத்தில்
வந்தபிறப்புள்ளவனேனுமறையோர்குலத்திலுயர்த்தவனும். (1)

பிறப்பினுயர்த்தபிராமணனாய்ப் பெரிதுமறைகள் பயின்றணர்ந்
சிறப்பவிருந்தரனாயிடினுந்தேவதேவன்றிருவடியி [தும்
லிறப்பவழிபாடியற்றுதானிழிசண்டாளகுணத்தோரு
ளறப்புத்தியில்லாவிழிஞனாவனினுமெய்யே (எஉ)

வேறு

சேத்திரசேத்திரக்கி றுனென் நிவற்றையயந்த செமமையனே
விபைகனுந் குரியவனாவன், சேகநிரமாவது பூதமைந்து தன்மாத்
திரையைந்துகன்மவிந்திரியமைந்து, வாப்ததடு ஞானேந்திரியமைந்
தாங்காரமனப்புத்தி தோதனமென்பிவையென்முன்று, மேத்தியசே
ததிரக்கினுன்று விவற்றையயந்த வியப்பினனென்றநிக முனிவ
ரேறே (எங)

தத்துவகாரணமான பாகிருதிமாபைததான் மூன்றாமவைதை
வியாசரிராட்சசியே, முத்திராமாகியவினைதாளு சகலயிர்மாட்டு
முயங்குவனவிவற்றிவிடைப்படுகின்றமிரண்டும், பத்திபுரிவியாத
முனியே நினககுததொகுததுப பகருதுவ கேடையெனப்பகர்
குணந்தான்பரமர், முத்தியினுக்கேதுவென விருக்கு மொழிந்தவை
தாமுடம்வளர்பந்தத்துக்கேதுவாயிருக்கும் (எச)

பலனுரைத்தாமினித உதவிசின முடைத்திடக்கேள்பரன்ம
னையைவிழையாமை கோருரையாடாமை, குலவுமுயிரகொல்லாமை
வெகுளாமை நன்றிகொல்லாமை கருணையுடனிருத்தனெறியொழு
க, லிலகுமுடற் காந்தியபையம பொறுமை சீலமினியமொழி கொ
டைதவந்தானங்களுறுவாய்வை, மலர்தல்வையகம், பெறினுநடுவு
நிலை பிழையாமனவனமை எவாருக்கும் வணக்கமுறன்முதலாம்.

ஆசரியின் சின்னங்க ளரவமிகு வார்த்தையறைதல் ிடித்தது
தீததாயினுஞ் சாதித்து, மாகபடுமபிமானஞ்ஞானங்கெறுவம்வளர்
கோபமாதிகளா மிராட்சசிகுசசின்ன; நேசமொழிமனஞ்சென்றவ
ழிச்சேரன் மோகரிட்டேர மகங்காரந் தணைமதித்துததருக்க, நேசிக
னந்தணர்தேவர் வேதசாததிரங்க டெளிந்த பெரியோரிந்தை யெ
வர்க்கும் பகைபாதல். (எசு)

தன்குருவை விடுதலனை யோரைவழிபடுதல்சாக்குகள் வாக்கியத்தின் விசுவாசமின்மை, நன்குதருமாசாரமின்மைபாசண்டர்

விதாயகபுராணம்.

நவீற்றநவைவாக்கியத்தின் விசுவாசமுண்மை, கன்மமியற்றுமை வழிபடற்குரிய பெரியோர் கழல்கள் வணங்காமை யுபிரக்கொலையா விசாரம், 'வண்மையொடும் புரிகத்தன குதலாதிகளா மாதவனே இனித்தவங்கண் மூன்றாகும்வகுக்கின். (எ.எ)

அன்வைதாங்காயிகமே வாசகமானதமே யாமென்ப ரவற்றினு ட்காயிகதவந்தானித்த, மன்னியிடுஞ் சதன்ம பரிபாலனஞ்செய்திடு தல்வாசகமாத் தவம்பிரியவசன மேயுரைத்து, நன்மைதரும் வேத சாத்திரத்தை வினையாது நவையறப பாராயணந் செய்திடுவது மானதந்தான், றுன்னியவந்தக்கரணஞ்சுத்திய தாய்ப்புலன்றிறுன்னு மற்பொறியைந்து மடக்குவதாமுனியே. (எ.அ)

அவை மூன்றுந் தைவிழுதன் மூன்றுனுமும்மூன்று மவற்றுட் சாத்துவிதமார் தவநற்கன்ம, நவையில்பயன்கருதாது செய்வதிரா சதமாய் நண்ணுதவம் புகழொன்றே நாடியிருந் கன்மர், தவற்றவே பிறரரியப்பிரகாசமாகத் தானபுரிதல் தாமதமார் தவம்பிறரைவருந் திக், கவலையுறுத்திடுநதவமா மாதலினுற் பின்னர் கரைந்த விரண்டி னுஞ்சன்னமாணங்கதுவுறுமே (எ.க)

கிளர்தானமூன்றாகுங் கேடின்மறை விதிவாக்கியப்பிராமாணங் களினுற்பாததிரத்திறேசும், வளர்காலமறிந்து சிரீத்தையிற் பிறர்க் குத்தோன்று மரபினிருந் பொருள்கொடுத்தெவ்வளவுகொடுத்தோ மென், றுளநெகிழ்க் குன்றுறுதல் சாத்துவித்த்தான முபசாரம் பு ரிந்தவர்கட் குபகாரம்புரிதல், தளராது வரும்பயனைக் குறித்தொரு வர்க்களிததல் தகவருத்தததொடும்புரித விராசுதமாந்தானம். ()

காலமொடுதேசங்க ளின்றிய பாத்திரத்திற் காமர்பொருள்பிற ரறியக் கொடுத்தளித்தேனென்று, சாலவெடுத் துணைநிறத்துத் தண்ணைமேம்படுத்தற் றுமதமாந்தானமினி ஞான மூன்றாகுஞ், சீல முனியேயழிதன் மாலையாய்ச் சித்தாய்ச் செறிபல பூதங்களினும் பிரமத்தை பொன்றாய்க், கோலமுறு நித்தியமாய்க் காணுறு ஞா னங்கோதற்றசாத்துவிதஞானமெனக் கூறும் (அ.க)

பற்பலபூதங்களினும் பிரமத்தைவேறாய்ப் பார்த்தலிராசதஞா னம் பரப்பிரமத்தன்னை, யுற்பவமாதிகளுடைய வுலககாரணமாயுன் னுமற்சத்தியமாத் சததாகமன்ற, வற்பவிடையங்களினு ளொன்றாக வெண்ணு மஞ்ஞானத் தாமதஞானத் கன்மமூன்று, பொற்புறுநித்தி யகன்ம மாதியயனாதி புந்திசெயாதியற்றுவது சாத்துவிதக்கன்மம்.

மிக்ககிலேசத்தினுற் பயன்விழைவுதன்னால் வெம்பகைபாலாவா ரத்தினுற்பிறவாற், நக்ககருமம்புரித விராசதகன்மங்கள் சார்பயினை ப்பெறவிழைந்தஞ் ஞானத்தாற்றனக்கே, பொக்கமுறச்செய்துகொ

விபாசமகாமுனிவர் உபதேசம்பெறுபடலம். சாடகி

ஶங்கண்மங்களனைத்தும் புரைபடுதாமதகன்ம் மிவ்வாறுகுலத்தா,
 ஶொக்கவனந்தம் பலனைக் குறித்திடைவிட்டா ஶூக்கமொடு புரிவின்
 ற விராக்கதகன்மத்தோர். (அரு)

இருபத்தென்கோடி நரகத்தினுமவிழ்ந் தின்னலெய்தியபிண
 கஞ் புவிபிற் பிறவியில்வந்திடுங்காற், குருமுகுதலியவங்க வீனராய்ச்
 சாதிசுல வீனராய்க்குறளாய்ப் பிறந்துகணேசர், மருமலர்ச் சேவ
 டிப்பத்தி யீனராய் மோகவலையினராய் மூடராய் வழுவினராய் மீட்
 டிங், கருதரியபலவங்கள் பலபுரிந்துநாளுங் கடுப்பிடுமெடு முண்டுடு
 த்துக் களித்துமிவத்தருக்கி. (அச)

நானேகத்தா நானேபோத்தா வீச்சுரனுநானே நானேசாத்த
 னறிந்தவனானேயென், றானதுமொழிநதுபெருநரகத்தின்மீட்டுமமு
 ந்துவர்க ளினிப்பத்தி மூன்றிராககதமே, தானாகுங்கன்மமா சரிகன்
 மமொழிந்து தைவியெனுங் கன்மத்தை யாசிரித்துக் கணேசர், வா
 னேய்ப்பத்திமைபுரிதல் சீர்ததுவிதப்பத்தி மற்றைய தேவரைப் பணி
 யும் வந்தனையும்துவே.

இயக்கரரக் ககாகுறித்துப் பத்தியினால் வழிபாடியறற் றராச
 தபத்தி யிதுபவத்தைக் கொடுக்கு, நயக்குமறைவிலக்கியகன்மங்க
 ளெலாம்புரிந்து நன்றாகத் தனதுடலேபுரீந் துயிருக்குயிராம், வியக்
 குமருட்கணேசன் றெண்ணுதலகைபூதம் வேதாளமிவைகுறித்துக்
 கொலையாதிபுரிந்து, முயக்கமுறும்பத்திதா மதபத்தியிதுவே மூட்டு
 வதாமிருபத்தென் கோடிநரகமுமே (அசு)

உருத்தவமாதிகளைப் புரிந்திடுங்கர்த்தர்களு மூவரகங்கார
 த்தைவிட்டவன்சாத்துவிதத், திழைந்தபெருங்கத்தன் சுகதுக்கத்
 தைபுளானுயிரும்பலத்தி னைசையைவைத் தவனிராசதனை, சழிந்த
 வறிவினனாகிப் பிறர்செல்வஞ் சாலக்கண் டமுக்காறுடைபவ்ன்றா
 மதகத்தன்முனியே, யழிந்துவிடுஞ் சுகமூன்று துக்கமூன்றாகுமவற்
 றினையு மொருங்குதொகுத்தன் ரகுதான்ற்றிமோ. (அள)

சாத்துவித சுகதுக்க மாவனதாந்தொடக்கந் தனில்விடமாய்த்
 துக்கத்தைத் தணப்பித்தந்தத்தி, லேத்தலுறுமமுதமா மிவைவிரத
 மாதியியற்றலுறுஞ் சன்மார்க்கத்தாமிராசதத்தின், பூத்தலுறுஞ்சுக
 துக்கந் துடக்கத்திலமிழ்தாய்ப் பொல்லாததுன்பத்தைவளர்த்தேய
 ந்தத்தி, னீத்தீலருங் கொடுங்காலகோடிவிடமாகுரிகழ்விடையபோ
 கங்களா, லாகுமிவையே. (அஅ)

கடையானதாமிதத்தாஞ் சுகத்துக்கந்தொடங்குங் காலமுதன
ந்தமுறுங்காறுஞ் சுகம்போன்று, துடையாதபெருந்துக்கமாய்விளை
யுழிவைதாந் துனமார்க்கத் தார்பிறனில் விழைதன் முதற்றொழிலா,
லடைவாகு மாதலினாற் சாத்துவித முடையவன்பின னேவிநாய
னார் சொருபத்தையடைவான், விடையாதசாத்துவித மேவாதாடு
ல்லாமிககபவநரகினிடை மேவுவர்மாதவனே. (அக)

வேறு

இன்னணந்திருமார்க்கநா னெம்மிராணுடைத்தலேடுங்
கன்னியந்துளவமாயோன் சாதலின்மூந்துதாழ்ந்து
பொன்னவிகொன்றைவேணிப் புண்ணிபாவடி யேனின்பா
லின்னுமொன்றிரக்சலுற்றே னிரங்கொனவிளகிவ்வான். (க௦)

மறைமுதலளவைதம்மால் வகுத்திதுவென்றுகாணு
நிறையுநினுண்குமருநா நிரமடியகருணைதன்றா
குறைவறவுணர்ந்தாய் யன் குடங்கையாமலகமென்னக்
கறையறமுழுதுநத்தேர்ந்தேன் சாதமுழுதுந்திரந்தேன். (க௧)

இனியொருகுறைவுமில்லை னுயினுமெம்பிரானே
முனிவருட்சீரத்தவாய்ந்த முதன்மைசேர்வினையங்கைப்
புனிதனமுன்னொருநாளொன்பாற் பொற்புறவநதுளானின்
றுனிவரும்விசுவரூபஞ் செற்றனன்கிறிதுகேட்டேன். (க௨)

அதுதனைக்கண்ணாற்காண வடியினேற்கிளிதுகாட்டா
யிதுபொழுதருளாயாயி னெனியனேனுப்பேயென்று
கதுமெனமீட்டுநதாழ்ந்தான் சண்ணைகருணைகூர்ந்து
மதுமழைபொழிந்தாலென வாய்மலாந்தருளிச்செய்து. (க௩)

கற்பனைகடந்தநதங் காமருவிசுவரூப
மற்புதமாகுமந்த வற்புதத்தனைச்செந்தி
விற்பொல்பூனககண்ணை விண்டுவேகாடுணுது
சிற்பரஞானககண்ணை நெளிந்தவாகாணிநல்லால் (க௪)

ஞானவாள்விழியைநின்பா னல்குதுங்காண்டியென்று
ஞானவாள்விழியைச்சால நல்கினாநவைதீரந்த
ஞானவாள்விழிசீயக்கொண்டே நாரணனினிதுபார்த்தான்
ஞானநாயகனார்கொண்ட நயததகுவிசுவரூபம். (க௫)

முடித்தலையெங்குஞ்சீர்த்த முகமலவெங்குமின்ன
விடித்தருள்விழிகளெங்கு மிருஞ்செவியெங்குமாய்தம்
பிடித்ததைத்தலங்களெங்கும் பிறங்கியகவானகளைங்கு
மடித்தலமெங்குமேனை யவையவமனை ததுமெங்கும். (க௬)

விபாசமகாமுனிவர் உபதேசம்பெறுபடலம். சுகள்

கொண்டருளுவிற்சாலக் குழுமியவுரோமந்தோறு
மண்டமுமண்டந்தோறு மமரர்களாதியாக
விண்டிடுஞ்சருக்கமுவேழ விதங்களுநேரேகாணக்
கண்டுபேரின்பவெள்ளக் கடலிடைபடிந்தான்மாயன். (கௌ)

விம்மிதம்வினையாநிற்கும் விழுமியவுருவஞ்சாலக்
செம்மலாரருளப்பெற்றேன் சிறியனேனந்தோவென்று
கைம்மலர்முடியிலைக் கட்டினலிழியவுள்ளங்
கொம்மெனவுருகுகைந்து குழையுநின்றிதனைச்சொன்னான் (கௌ)

கனைத்துவண்டுளருங்கொன்றைக் கண்ணிப்பாநினதுவாக்கா
லனைத்துநம்முருவமென்றே யறைந்தனையதற்கோர்சான்ற
வெனைத்துநினனுருவமான வியற்கையென்னிழியிற்காட்டி
வினைத்தொடக்கமுத்தாய்நாயே நென்னெனவிளம்புகேனை (கௌ)

அத்தனையிந்தக்காட்சி யறிந்தவருளரோவென்று
நத்தினன்வினாவினின்றி துதனாரருளிச்செய்வார்
பத்தியையுடையராசிப் பயின்றமெய்யோகஞ்சான்
வுத்தமச்சனகராதி யுறுதவரனைகர்மாயோய். (௧௦௮)

நம்முடைஞானக்கண்ணு னமதருளுருவங்கண்டு
மும்மலமிரியல்பேந்த முத்தராயின்பமபெற்று
ரமமையோருதத்தினம்மை யருமகவாகப்பெற்ற
மம்மர்தீர்தவததானில்லீவ்ரோணியனென்னுமன்னன் (க0௧)

நமதருட்கிதைகேட்டு நம்துருக்காட்டக்கண்டு
விமலத்தக டுந்தானந்த வெள்ளத்துட்டுளேந்துவாழ்ந்தான்
சமதமமுடையார்க்கிந்தச் சாத்திரஞ்சாற்றுகென்ன
வமலனாரருளிச்செய்தா ராழியான்றெனியமாதோ. (க0௨)

அத்தகுகணைசர்க்கிதை யாழியானுணர்நதுநன்மை
மெத்தரியம்மணன்பால் விழைவொடுங்கொடுத்தானந்த
வுத்தமன்மனுவுக்கீந்தா னுவனிடையுனிவர்பல்லோர்
பத்தியிற்கேட்டுப்பாரம் பரையினுல்விளக்கினாரே (க0௩)

இயம்பியகணைசர்க்கிதை யிழையர்கேட்டாராயின்
பயந்தருபாவமுற்றும்புற்றிவான்கதியைச்சார்வா
நயந்தருசன்மார்க்கத்தாரின் னுறக்கேட்டாராயிற்
சம்புவாகியகணைசர் தாளினைநீழல்சார்வார். (க0௪)

ஓ சவுனகதி முனிவர்களே? விண்டுவுக்கு வல்லபைக் கணை
சர் உபதேசித்தருளிய யோகஞானமும், அக்கடவுள் அவருக்குக்

கடாட்சித்தருளிய விசவ்ருபத்தின் விபரமும், அவற்றைப் பிரம்மா
வேதவிபாசமுனிவருக்கு உபதேசித்ததும் இதுவாகும். இங்ஙனம்
ஞானத்தினை நீங்கள் யாவரும் வழிபட்டு பிரம்மாநந்தகுகத்தைப் படை
வீர்களென்று சூதபுராணிகர் சொல்லிப் பருளினர். அவரை நமசிசமு
னிவர்களெல்லாம் அத்தியந்த சந்தோடத்தோடு வணங்கி வாழ்த்தின
வர்களாய் சுவாமீ! தேவரீர் அடியேங்கள் செய்த தவமுயற்சியினால்
இங்ஙன மெழுந்தருளி பதினெண் புராணங்களினு முதன்மையாக
விளங்கும் விநாயகமகத்துவத்தை அடியேங்கட்கு எளிதில் போதை
யாகும்படி தெருட்டினீர் அவைகளை யடியேங்க்கேட்டுக் களிப்ப
டைந்ததன்றி முதலிடத்திற்கும் பாத்திரராயினோம். மேலும் இங்ங
ன ரிய மானிடதேக மெடுத்ததற்குப் பெறவேண்டும் பலன்களை யெல்
லாம் ஒருங்கெய்தினோம் இத்தகைய மேம்பாட்டைக் கிடைக்கச்
செய்த தேவரீர்க்கு நாயினங்களால் முடிக்குங் கைம்மா நேதேனு
முண்டோவென்று பலபலவிதங்களிற் போற்றி, அன்று முதல் அவ்வி
திகாசத்தைப் பிரதிதினம் ப ராயணஞ் செய்துவாழ்ந்திருந்தார்கள்.

வாழி-விருத்தம்

திங்களை யணிந்தவைவகைச செம்மல் பொற்சரணம்போற்றி
பங்கின்வீற்றிருந்தகித்தி புத்திதம்பதங்கள் போற்றி
யங்கவர்க்கன்புசெய்யு மடியவரடிகள் போற்றி
நங்குருநமச்சிவாய னளினபாதங்கள் போற்றி.

அருள்பொழிகணைசன் செய்ய வடிமலர்சூழ்கவன் ஆன்
பொருவிளிப்புராணமோங்கிப் பொலிகவிது! (சூநதல்லோரு
மருவுகபயன்கண்கு மன்னுகவுலகமெல்லாந்
திருவொடுசிறக்கவெங்குஞ் செயிரிலாச்சைவமென்றும்.

இ லீ லா க ண் ட ம்.

முற்றிற்று.

விநாயக புராணம் சம்பூர்ணம்.

சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

